Khoái Xuyên Chi Đả Kiểm Cuồng Ma

Contents

Khoái Xuyên Chi Đả Kiểm Cuồng Ma **4**

1. Quyển 1 - Chương 1 . . . 4
2. Quyển 1 - Chương 2 . . . 8
3. Quyển 1 - Chương 3 . . . 11
4. Quyển 1 - Chương 4 . . . 14
5. Quyển 1 - Chương 5 . . . 17
6. Quyển 1 - Chương 6 . . . 22
7. Quyển 1 - Chương 7 . . . 29
8. Quyển 1 - Chương 8 . . . 34
9. Quyển 1 - Chương 9 . . . 39
10. Quyển 1 - Chương 10 . . . 43
11. Quyển 1 - Chương 11: Phiên Ngoại . . . 48
12. Quyển 2 - Chương 1 . . . 53
13. Quyển 2 - Chương 2 . . . 57
14. Quyển 2 - Chương 3 . . . 62
15. Quyển 2 - Chương 4 . . . 66
16. Quyển 2 - Chương 5 . . . 71
17. Quyển 2 - Chương 6 . . . 76
18. Quyển 2 - Chương 7 . . . 81
19. Quyển 2 - Chương 8 . . . 86
20. Quyển 2 - Chương 9 . . . 91
21. Quyển 2 - Chương 10 . . . 96
22. Quyển 3 - Chương 1 . . . 101
23. Quyển 3 - Chương 2 . . . 107
24. Quyển 3 - Chương 3 . . . 112
25. Quyển 3 - Chương 4 . . . 117
26. Quyển 3 - Chương 5 . . . 121
27. Quyển 3 - Chương 6 . . . 126
28. Quyển 3 - Chương 7 . . . 131
29. Quyển 3 - Chương 8 . . . 136
30. Quyển 3 - Chương 9 . . . 140
31. Quyển 4 - Chương 1 . . . 144
32. Quyển 4 - Chương 2 . . . 149
33. Quyển 4 - Chương 3 . . . 154
34. Quyển 4 - Chương 4 . . . 159
35. Quyển 4 - Chương 5 . . . 163
36. Quyển 4 - Chương 6 . . . 167
37. Quyển 4 - Chương 7 . . . 172
38. Quyển 4 - Chương 8 . . . 178
39. Quyển 4 - Chương 9 . . . 182
40. Quyển 4 - Chương 10 . . . 188
41. Quyển 4 - Chương 11: Phiên Ngoại . . . 193

42. Quyển 5 - Chương 1 198
43. Quyển 5 - Chương 2 202
44. Quyển 5 - Chương 3 206
45. Quyển 5 - Chương 4 211
46. Quyển 5 - Chương 5 214
47. Quyển 5 - Chương 6 219
48. Quyển 5 - Chương 7 223
49. Quyển 5 - Chương 8 228
50. Quyển 5 - Chương 9 234
51. Quyển 5 - Chương 10 238
52. Quyển 6 - Chương 1 244
53. Quyển 6 - Chương 2 248
54. Quyển 6 - Chương 3 252
55. Quyển 6 - Chương 4 257
56. Quyển 6 - Chương 5 262
57. Quyển 6 - Chương 6 270
58. Quyển 6 - Chương 7 274
59. Quyển 6 - Chương 8 279
60. Quyển 6 - Chương 9 284
61. Quyển 6 - Chương 10 288
62. Quyển 7 - Chương 1 291
63. Quyển 7 - Chương 2 296
64. Quyển 7 - Chương 3 301
65. Quyển 7 - Chương 4 305
66. Quyển 7 - Chương 5 310
67. Quyển 7 - Chương 6 315
68. Quyển 7 - Chương 7 319
69. Quyển 7 - Chương 8 324
70. Quyển 7 - Chương 9 328
71. Quyển 7 - Chương 10 334
72. Quyển 7 - Chương 11 338
73. Quyển 7 - Chương 12 343
74. Quyển 7 - Chương 13 348
75. Quyển 7 - Chương 14 353
76. Quyển 8 - Chương 1 356
77. Quyển 8 - Chương 2 360
78. Quyển 8 - Chương 3 365
79. Quyển 8 - Chương 4 369
80. Quyển 8 - Chương 5 375
81. Quyển 8 - Chương 6 379
82. Quyển 8 - Chương 7 383
83. Quyển 8 - Chương 8 387
84. Quyển 8 - Chương 9 392
85. Quyển 8 - Chương 10 398
86. Quyển 8 - Chương 11 401
87. Quyển 8 - Chương 12 406
88. Quyển 8 - Chương 13 410
89. Quyển 8 - Chương 14 415
90. Quyển 8 - Chương 15 419
91. Quyển 8 - Chương 16 424
92. Quyển 8 - Chương 17 428
93. Quyển 8 - Chương 18 432
94. Quyển 8 - Chương 19 437
95. Quyển 8 - Chương 20 441

96. Quyển 8 - Chương 21 . . . 445
97. Quyển 8 - Chương 22 . . . 449
98. Quyển 8 - Chương 23 . . . 454
99. Quyển 8 - Chương 24 . . . 458
100. Quyển 8 - Chương 25 . . . 466
101. Quyển 9 - Chương 1 . . . 479
102. Quyển 9 - Chương 2 . . . 488
103. Quyển 9 - Chương 3 . . . 496
104. Quyển 9 - Chương 4 . . . 506
105. Quyển 9 - Chương 5 . . . 515
106. Quyển 9 - Chương 6 . . . 523
107. Quyển 9 - Chương 7 . . . 531
108. Quyển 9 - Chương 8 . . . 540
109. Quyển 9 - Chương 9 . . . 548
110. Quyển 9 - Chương 10 . . . 557
111. Quyển 9 - Chương 11 . . . 566
112. Quyển 9 - Chương 12 . . . 575
113. Quyển 10 - Chương 1 . . . 584
114. Quyển 10 - Chương 2 . . . 593
115. Quyển 10 - Chương 3 . . . 602
116. Quyển 10 - Chương 4 . . . 611
117. Quyển 10 - Chương 5 . . . 620
118. Quyển 10 - Chương 6 . . . 628
119. Quyển 10 - Chương 7 . . . 636
120. Quyển 10 - Chương 8 . . . 646
121. Quyển 10 - Chương 9 . . . 654
122. Quyển 10 - Chương 10 . . . 663
123. Quyển 10 - Chương 11 . . . 672
124. Quyển 10 - Chương 12 . . . 680
125. Quyển 10 - Chương 13 . . . 689
126. Quyển 10 - Chương 14 . . . 698
127. Quyển 11 - Chương 1 . . . 707
128. Quyển 11 - Chương 2 . . . 715
129. Quyển 11 - Chương 3 . . . 723
130. Quyển 11 - Chương 4 . . . 732
131. Quyển 11 - Chương 5 . . . 740
132. Quyển 11 - Chương 6 . . . 748
133. Quyển 11 - Chương 7 . . . 756
134. Quyển 11 - Chương 8 . . . 764
135. Quyển 11 - Chương 9 . . . 774
136. Quyển 11 - Chương 10 . . . 782
137. Quyển 11 - Chương 11 . . . 786
138. Quyển 11 - Chương 12 . . . 795
139. Quyển 11 - Chương 13 . . . 804
140. Quyển 12 - Chương 1 . . . 811
141. Quyển 12 - Chương 2 . . . 821
142. Quyển 12 - Chương 3 . . . 829
143. Quyển 12 - Chương 4 . . . 838
144. Quyển 12 - Chương 5 . . . 845
145. Quyển 12 - Chương 6 . . . 854
146. Quyển 12 - Chương 7 . . . 864
147. Quyển 12 - Chương 8 . . . 873
148. Quyển 12 - Chương 9 . . . 882
149. Quyển 12 - Chương 10 . . . 892

150. Quyển 13 - Chương 1 901
151. Quyển 13 - Chương 2 910
152. Quyển 13 - Chương 3 920
153. Quyển 13 - Chương 4 930
154. Quyển 13 - Chương 5 939
155. Quyển 13 - Chương 6 950
156. Quyển 13 - Chương 7 958
157. Quyển 13 - Chương 8 967
158. Quyển 14 - Chương 1 973
159. Quyển 14 - Chương 2 978
160. Quyển 14 - Chương 3 988
161. Quyển 14 - Chương 4 997
162. Quyển 14 - Chương 5 1004
163. Quyển 14 - Chương 6 1013
164. Quyển 14 - Chương 7 1022
165. Quyển 14 - Chương 8 1026
166. Quyển 14 - Chương 9 1034
167. Quyển 14 - Chương 10 1043
168. Quyển 14 - Chương 11 1060
169. Quyển 14 - Chương 12 1069
170. Quyển 14 - Chương 13 1078

Khoái Xuyên Chi Đả Kiểm Cuồng Ma

Giới thiệu
Thể loại: Đam mỹ, xuyên nhanh, sảng văn, khoái xuyên, cường cường, linh hồn chuyển đổi, ảo tưởng

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-da-kiem-cuong-ma

1. Quyển 1 - Chương 1

Một người đàn ông bị đánh ngã xuống đất, trên cổ đặt một thanh bảo kiếm lạnh lẽo, trong con mắt dính máu tươi tràn đầy thù hận.

Đứng đối diện y là một người đàn ông khoác áo choàng đen, rõ ràng diện mạo đẹp đẽ phong lưu, nhưng khóe miệng hơi cong lên lại trông tà khí vạn phần. Nội tâm của hắn đang điên cuồng la hét "Giết y! Giết y đi!", nhưng bàn tay cầm kiếm lại vẫn giữ nguyên, miệng thì bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại đủ mọi thứ chuyện, từ việc đã hủy diệt gia tộc người đàn ông nọ như thế nào, giết chết cha mẹ anh chị em của y ra sao, cho đến những việc đã làm để hãm hại y mấy năm này.

"Không cần nhiều lời! Còn nói thêm nữa là sẽ lại toi mạng ngay!" – Nội tâm người đàn ông tuấn mỹ lại tiếp tục lớn tiếng gào thét.

Khi hắn rốt cuộc có thể khống chế bản thân để giơ kiếm lên, thì người phụ nữ được hắn buông tha, vốn đang phải nằm bên cạnh hấp hối lại đột nhiên bật dậy, dùng một thanh đoản kiếm chém sắt như chém bùn đâm thẳng vào tim hắn từ sau lưng.

Hắn không dám tin chậm rãi quay đầu lại, trong đôi mắt đen thăm thẳm có yêu, có hận, còn có không cam tâm.

"Xin lỗi." – Cùng với tiếng nói nghẹn ngào của người phụ nữ, cuộc đại chiến báo thù dài lê thê này rốt cuộc cũng buông xuống màn che, nhưng cái chết của nhân vật phản diện không hề biểu thị cho sự kết thúc, mà lại chính là một sự khởi đầu.

Người đàn ông tuấn mỹ đáng lẽ ra đã chết giờ phút này đang đứng giữa một biển trời đầy sao, áo choàng đen trên người đổi thành đồ phòng hộ bó sát người, hắn đang chăm chú nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Nói chính xác, đây cũng không phải một chiếc đồng hồ, mà là một hệ thống trí tuệ. Còn người đàn ông này tên là Chu Doãn Thịnh, hắn vốn sống ở thế giới công nghệ cao năm 2458 và là một trong những hacker giỏi nhất lúc bấy giờ. Vào một ngày nọ, khi vừa kết thúc giao dịch trên mạng vũ trụ, hắn đang chuẩn bị đăng xuất thì lại bị một thứ gì đó giống như hố đen hút vào một nơi tên là "Không gian Chủ Thần".

Ở nơi đó, hắn bị gắn vào một "Hệ thống phản diện", từ đó về sau bước lên con đường phản diện tan xương nát thịt không được chết tử tế. Rõ ràng biết vợ của nam chính không thể đụng vào, đồ của nam chính không thể tranh giành, đàn em của nam chính không thể bắt nạt, gia tộc của nam chính không thể chèn ép, nhưng hắn lại chịu sự khống chế của hệ thống mà không thể không làm hết đủ mọi loại chuyện ngu xuẩn, guồng chân chạy như điên trên con đường tìm chết.

Càng khiến người ta phát điên là, mỗi khi hắn có cơ hội xử lý nam chính với một dao, một kiếm, một súng, hệ thống sẽ lại tự động ghép vào một đoạn lời kịch cho hắn đọc, sau đó cho hắn biết—— Cuối cùng sẽ có một người yên lặng đâm hắn một dao từ sau lưng, không thể nào tránh thoát.

Diện mạo Chu Doãn Thịnh vốn đẹp đẽ phong lưu, khóe miệng cho dù không cười cũng sẽ hơi hơi cong lên, thể hiện hắn là người có tính tình ôn hòa. Nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại, tính tình hắn vốn xảo trá, giỏi ngụy trang, hơn nữa còn thích khống chế mọi việc. Một người bình thường coi internet như một món đồ chơi, kết quả lại trở thành một "quân cờ" của hệ thống, loại chênh lệch cực lớn về tâm lý này đã khơi dậy sự thô bạo chôn giấu ở nơi sâu kín nhất trong lòng hắn.

Hắn muốn trả thù, trả thù Chủ Thần.

Nếu là người bình thường, có lẽ sẽ đi tìm kiếm manh mối qua mỗi lượt xuyên, hoặc cũng có thể là hợp tác với hệ thống, chậm rãi nâng cao thực lực của mình, sau đó đi thăm dò nguồn gốc của Chủ Thần, dựa vào đó phá hủy Chủ Thần. Nhưng Chu Doãn Thịnh là hacker, không ai có thể hiểu biết lập trình hơn một hacker. Nó có thể là một bộ máy trật tự nhất, chính xác nhất, không thể lay chuyển nhất trên thế giới, nhưng cũng là một tồn tại hỗn loạn nhất, mất kiểm soát nhất, không thể chịu nổi dù là một tác động nhỏ nào.

Mà Chủ Thần không gì không làm được trong thế giới giả tưởng thật ra chỉ là một tổ hợp dữ liệu. Nếu muốn phá hủy nó, có lẽ cũng chẳng cần sức mạnh dời non lấp biển gì, chỉ cần làm cho một vài số liệu bị sai sót thôi. Và để thực hiện được điều đó ta có một thứ được gọi là—— virus.

Ngay từ đầu, Chu Doãn Thịnh đã định biến mình thành virus, một con virus tồn tại trong hệ thống Chủ Thần, khiến nó không thể phát hiện không thể khống chế lại càng không thể tiêu diệt. So sánh với bộ máy xử lý chính khổng lồ của Chủ Thần, hắn tuy rằng chỉ là một chuỗi dữ liệu nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng nơi lưu trữ dữ liệu này sẽ biến thành lỗ hổng vĩnh cửu, một ngày nào đó, những lỗ hổng này cộng lại sẽ đạt đến mức độ đủ để khiến hệ thống Chủ Thần tê liệt. Đến lúc đó dù hắn có thể sống lại ở thế giới hiện thực nữa hay không, đều đã không còn quan trọng.

Hắn cũng khá vừa lòng với tương lai sắp tới này và vô cùng mong đợi nó.

Trước mắt, Chu Doãn Thịnh đang đùa nghịch trí não trên cổ tay, cũng chính là "Hệ thống phản diện" mà Chủ Thần giao cho hắn. Hệ thống này có biệt danh riêng là 007, vô cùng nhân cách hóa, âm thanh cũng

là giọng loli được các trạch nam yêu thích nhất. Nó phụ trách ban bố nhiệm vụ mà Chủ Thần đưa ra, sau khi nhiệm vụ thất bại thì thi hành trừng phạt, và khi ký chủ không chịu nghe lời còn có thể tạm thời khống chế thân thể ký chủ, tiến hành loại bỏ ký chủ nếu như cần thiết.

Nếu là người khác, e rằng sẽ hận hệ thống thấu xương, nhưng Chu Doãn Thịnh thì không phải là người bình thường. Ngay phút nhận được trí não, hắn phải gắng hết sức để đè nén nội tâm kích động mừng như điên. Hắn là hacker, chỉ cần cho hắn một chiếc máy tính, hắn có thể chinh phục cả thế giới, mà Chủ Thần vừa hay đưa cho hắn công cụ thuận tay nhất.

Không biết hắn đã phải luân hồi bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng đến ngày hôm nay, sau khi lại hoàn thành thêm một nhiệm vụ phản diện nữa. Lần này hắn không bị truyền tống đến không gian Chủ Thần trắng xóa, mà là đi đến biển trời đầy sao mênh mông bát ngát này, còn 007 rốt cuộc cũng bị hắn ghép vào một lập trình virus phá hủy, giống như đã uy hiếp hắn năm đó—— bị hủy diệt hoàn toàn.

007 giờ đây không thể phân phối nhiệm vụ, không thể nói chuyện, cũng không thể khống chế thân thể ký chủ, nó biến thành một dụng cụ tinh vi do ký chủ khống chế.

Chu Doãn Thịnh dùng ngón tay chậm rãi điều chỉnh trí não, trong con ngươi phản chiếu ánh sao tràn ngập thích thú. Dải ngân hà rộng lớn trước mắt là không gian tuyệt mật hắn dùng 007 sáng tạo ra, có thể tránh né sự giám sát toàn diện của Chủ Thần. Nơi này rất an toàn, rất đẹp đẽ, là nơi hắn sẽ cư trú.

Hắn rảo bước giữa dải ngân hà, cầm một ngôi sao lấp lánh bay trước mặt lên quan sát, lại nhẹ nhàng đặt về chỗ cũ. Vũ trụ nhìn như rộng lớn thênh thang, thật ra chỉ cần một suy nghĩ là có thể đến. Thì ra cái gọi là mạnh không phải là sức lực, mà là tinh thần.

Chu Doãn Thịnh nhẹ giọng cười cười, đầu ngón tay vừa nhấn lên cổ tay liền lập tức biến mất khỏi biển sao lấp lánh. Hắn đã rất cấp bách muốn phá hủy thế giới hoàn mỹ của Chủ Thần.

Lần thứ hai mở mắt, Chu Doãn Thịnh phát hiện mình nằm trên một chiếc giường Kingsize mềm mại, bên trên là trần nhà trắng tinh và chùm đèn thủy tinh hoa lệ. Hắn chống người dậy, phát hiện trí não liên kết với linh hồn hắn lúc này đang yên lặng nằm trên cổ tay, màn hình lúc sáng lúc tối, không ngừng hiện lên rất nhiều chữ viết, chính là tư liệu chi tiết về thân thể mới này mà hắn trộm lấy từ hệ thống Chủ Thần.

Làm một virus tránh né sự giám sát của Chủ Thần, Chu Doãn Thịnh đương nhiên sẽ không nhập vào trụ cột của thế giới—— cũng chính là nam nữ nhân vật chính. Thông qua sự tính toán đo lường kỹ lưỡng của 007, lựa chọn tốt nhất của hắn là những dữ liệu sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu hủy, thường được gọi là vật hy sinh. Thay đổi vận mệnh của vật hy sinh tuy rằng sẽ không dẫn đến thế giới sụp đổ, nhưng sẽ khiến cho lập trình của Chủ Thần xuất hiện sai sót.

Một vài sai sót sẽ dẫn đến nhiều dữ liệu liên tiếp sai sót. Cho đến khi hắn rời khỏi, thế giới này đã thoát khỏi sự khống chế của Chủ Thần. Giống như vùng xám của một bộ não, tưởng chừng vẫn bình thường, thật ra đã hoại tử, mà khi những vùng xám như vậy càng ngày càng nhiều, bộ não đó sớm muộn gì cũng sẽ bị tê liệt.

Đây chính là kết quả cuối cùng mà Chu Doãn Thịnh muốn.

Đọc xong tư liệu, hắn hứng thú cong cong khóe miệng. Thân thể này năm nay mười sáu tuổi, cũng tên là Chu Doãn Thịnh, là con trai cả của tập đoàn nhà họ Chu, đang học lớp mười, dưới có hai đứa em trai học lớp chín, đều mười lăm tuổi, một người tên Chu Văn Ngang, một người tên Chu Văn Cảnh. Chu Văn Ngang ngoài mặt là em trai cùng mẹ cùng cha với Chu Doãn Thịnh, thật ra là con riêng của cha Chu. Ông ta thừa dịp mẹ Chu suy yếu sau khi sinh đánh đổi con trai của tình nhân về. Em trai ruột thịt thực sự của Chu Doãn Thịnh bởi vì trái tim phát triển không đầy đủ nên đã chết ngay sau khi sinh.

Chu Văn Cảnh là con của một nữ sinh viên mà mẹ Chu đã từng giúp đỡ. Cô ta là trẻ mồ côi, bản tính không xấu, tự biết mình có lỗi với mẹ Chu, sau khi sinh không bao lâu thì mắc phải bệnh trầm cảm, vài năm sau rạch cổ tay tự sát. Thi thể là do mẹ Chu phát hiện, cũng không biết có phải do bị kích thích hay không, một năm sau cô cũng nhảy xuống biển, vẫn chưa tìm được thi thể.

Nhân vật chính của thế giới này chính là cậu con trai thứ ba nhà họ Chu – Chu Văn Cảnh, từ nhỏ bị gia tộc chèn ép, anh em hãm hại, cuối cùng từ đường cùng phản công trở thành đế vương nơi thương trường. Y đánh bại vô số đối thủ, trải qua từng cuộc từng cuộc thương chiến chấn động lòng người, cuối cùng đi lên vị trí cao nhất của quyền lực và tiền tài. Mà Chu Doãn Thịnh chỉ là một chướng ngại vật nho nhỏ trên con đường nhân sinh của y, thậm chí còn không được coi là đối thủ.

Ba vị công tử nhà họ Chu, cậu cả trầm ổn già dặn, cậu hai đơn thuần thẳng thắn, cậu ba tính tình quái gở, nhìn như cậu cả là ưu tú khôn khéo nhất, nhưng thật ra lại là người ngu xuẩn nhất. Hắn coi Chu Văn Ngang là em ruột mà dung túng chăm lo mọi bề, nghe theo lời xui khiến của đối phương xa lánh chèn ép Chu Văn Cảnh, ngay cả sự bất công rõ ràng của cha mình cũng không thèm để ý. Dưới sự dẫn dắt cố ý của cha Chu, hắn trở thành một tấm gỗ chắn hết mọi nguy hiểm cho Chu Văn Ngang.

Cuối cùng, hắn chẳng những kết thù với Chu Văn Cảnh, bị y trả thù, mà ngay cả phần gia sản của riêng mình cũng bị Chu Văn Ngang tính kế cướp đi, cả đời nghèo đói thất bại, chết một cách uất ức.

Đây chính là hình mẫu nhân vật hy sinh theo đúng tiêu chuẩn.

Xem xong tư liệu, Chu Doãn Thịnh lười biếng duỗi eo, đi đến bên cạnh cửa sổ lớn ngắm bình minh, bộ não tinh vi hơn cả 007 đang nhanh chóng phân tích xem nên làm thế nào để thay đổi vận mệnh của nguyên chủ. Đã đến đây, hắn sẽ nghiêm túc đối mặt với cuộc sống nơi này, tuyệt đối sẽ không coi nơi này thành một thế giới hư ảo, cũng sẽ không dùng thái độ khinh thường như chơi trò chơi.

Đây là thế giới mà Chủ Thần sáng tạo, là tập hợp của vô số những dữ liệu, là một không gian ảo tưởng khác với thế giới hiện thực. Nhưng hắn cũng là một dãy số liệu, hoặc phải nói là một linh hồn tồn tại dựa trên số liệu, dù sao cũng không khác gì nhau. Sự phẫn nộ và đau lòng khi bị phản bội, nỗi khổ khi bị giết chết nhiều lần, tuyệt đối không ít hơn thế giới hiện thực, thậm chí bởi vì đó là ký ức cắm rễ trong linh hồn, thế nên càng sâu sắc hơn so với hiện thực.

Hắn không muốn lại làm một con rối mặc Chủ Thần đùa cợt. Đã đến đây, hắn sẽ cố gắng hết sức lật ngược vận mệnh, sống cho riêng mình. Giờ phút này, ánh mặt trời bị chắn sau tầng mây, cửa sổ thủy tinh bóng loáng phản chiếu khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy nhuệ khí của thiếu niên.

"Thịnh thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong, nên rời giường rồi." – Đúng lúc này, bảo mẫu gõ gõ cửa phòng.

Chu Doãn Thịnh thu hồi lại nhuệ khí, treo lên nụ cười ôn hòa nhã nhặn lần nữa, thay đồng phục theo như trong ký ức của nguyên chủ, nhanh chóng rửa mặt rồi xuống lầu dùng bữa.

Trong phòng ăn, cha Chu đang ngồi trên ghế chính đọc báo, Chu Văn Ngang nằm sấp trên vai ông ta, cổ duỗi thật dài. Thấy cha Chu định lật sang trang, cậu ta vội vàng vươn tay giữ tờ báo lại, kêu la mình vẫn còn chưa đọc xong. Cha Chu bất đắc dĩ cười cười, thuận tay véo véo mũi con trai.

Đúng là dịu dàng thắm thiết, Chu Doãn Thịnh làm con cả đã bao giờ được như vậy chưa? Vậy mà hắn lại bị cha Chu tẩy não, cứ luôn tưởng rằng tất cả những thứ tốt nhất đều phải nhường em trai, chăm sóc em trai là nghĩa vụ của hắn.

Chăm sóc? Đương nhiên lúc này Chu Doãn Thịnh sẽ chăm sóc Chu Văn Ngang thật cẩn thận. Khóe miệng cong lên, khiến cho nụ cười trên mặt càng trở nên dịu dàng, chân thành, tha thiết. Chu Doãn Thịnh ngồi xuống bên trái cha Chu, thờ ơ nhìn Chu Văn Cảnh đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì bên cạnh một cái.

"Thịnh thiếu gia, mỗi ngày một cốc sữa." – Đỗ Húc Lãng, trợ lý tư nhân của cha Chu đi ra từ phòng bếp, đặt một cốc sữa nóng hôi hổi trước mặt hắn, cũng ngăn chặn ánh mắt hắn nhìn về phía Chu Văn Cảnh.

Ý cười trên mặt Chu Doãn Thịnh càng đậm, trong con ngươi đen nhánh nhanh chóng xẹt qua một tia tăm tối. Hắn suýt thì quên mất, nhà họ Chu lúc này không chỉ có nhân vật chính Chu Văn Cảnh, còn có cả nam phụ thứ nhất Đỗ Húc Lãng. Nếu không có hắn sẽ không có Chu Văn Cảnh hô mưa gọi gió không gì không làm được mười năm sau này.

Dùng một câu thô tục hơn mà nói… Hắn chính là bàn tay vàng của Chu Văn Cảnh, một tồn tại giống như gian lận.

2. Quyển 1 - Chương 2

Bởi vì gen tốt, ngoại hình của ba vị công tử nhà họ Chu đều không tệ. Nhưng đã là nhân vật chính, đương nhiên dung mạo của Chu Văn Cảnh là xuất chúng nhất, khuôn mặt rõ nét không chút tì vết nào giống như một tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế tỉ mỉ điêu khắc, dù quan sát từ góc độ nào cũng có thể xưng là hoàn mỹ.

So với y, gương mặt Chu Doãn Thịnh toát lên vẻ bình thản, nhưng đôi mắt đào hoa hơi xếch sáng như sao đã bù lại một chút chênh lệch này. Khi hắn nhìn một ai đó, người nọ ban đầu cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng hắn chỉ cần híp mắt liếc một cái, ánh mắt tựa như lưỡi câu đó có thể khiến cho người ta tai nóng bừng, tim đập nhanh.

Với vai trò nam phụ thứ nhất, diện mạo của Đỗ Húc Lãng cũng tương đương Chu Văn Cảnh, khuôn mặt như được đẽo gọt điêu khắc, đẹp đến không có chỗ chê. Nhưng hắn lại để mái dài, đeo một cặp kính gọng vàng, dùng hành động tao nhã và nụ cười thân thiện gần gũi nhằm che giấu ánh mắt thường lơ đãng toát ra cường thế và sắc bén của mình.

Ngoài mặt, hắn là một thành phần trí thức tinh anh, gia thế trong sạch, trên thực tế là người cầm quyền của tập đoàn tài phiệt gia tộc họ Đỗ. Bởi vì khi còn trẻ từng có mối quan hệ sâu xa với mẹ Chu Văn Cảnh nên giờ về nước chăm sóc con của cố nhân. Nhà họ Chu rất giàu, được coi là thế gia đứng đầu ở Trung Quốc, nhưng không là gì so với nhà họ Đỗ phồn thịnh trên đất Nhật. Tập đoàn và tài phiệt, chỉ khác có hai chữ thôi mà khác nhau đến một trời một vực.

Ở Nhật, tổ chức mafia là hợp pháp, mà nhà họ Đỗ chính là gia tộc mafia đứng đầu nước Nhật, mạng lưới buôn bán súng ống đạn dược trải rộng toàn cầu. Một nhân vật vốn nên hô phong hoán vũ như vậy hiện giờ lại đang làm trợ lý tư nhân dưới tay cha Chu, bị sai đến khiến đi y như một bảo mẫu, Chu Doãn Thịnh thật sự không hiểu được trong lòng hắn rốt cục nghĩ như thế nào.

Chỉ vì một chút ký ức khi còn nhỏ ư? Có lẽ mẹ Chu Văn Cảnh là ánh sáng duy nhất trong thế giới tối tăm của hắn, khi cô ta chết đi, tia sáng này cũng trở thành bất diệt, thế nên sẽ chuyển dời tình cảm lên Chu Văn Cảnh? Hắn bảo vệ Chu Văn Cảnh, là vì muốn bảo vệ một mảnh đất trong lành cuối cùng trong lòng mình?

Dù những suy đoán này có buồn cười vô lý đến thế nào, hắn cũng đã đến đây, Chu Doãn Thịnh sẽ không miệt mài tìm hiểu nữa, bưng cốc lên từ từ uống sữa.

Ba người Chu Doãn Thịnh, Chu Văn Cảnh, Đỗ Húc Lãng yên lặng dùng bữa. Cha Chu và Chu Văn Ngang cứ ăn mấy miếng lại tán gẫu vài câu, không khí vô cùng hòa hợp ấm áp. Hai người này mới là một đôi cha con thực sự, những người khác đều là dư thừa. Nếu Chu Doãn Thịnh trước kia có thể nhận ra sớm một chút, sẽ không đi đến một kết cục bi thảm như vậy.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh nhếch nhếch khóe miệng, nở một nụ cười hơi mang theo giễu cợt, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Húc Lãng đang ngẩng đầu quan sát.

Thiếu niên vốn ôn hòa tuấn mỹ trong nháy mắt trở nên tà khí gấp vạn lần, Đỗ Húc Lãng ngẩn người, trái tim cũng rạo rực theo. Khi hắn chăm chú nhìn lại một lần nữa, thiếu niên đã thu ánh mắt về, hết sức chuyên chú ăn cháo.

Ăn điểm tâm xong, Đỗ Húc Lãng dựa theo thường lệ đưa ba đứa trẻ đến trường. Dù trong lòng nghĩ như thế nào, trước mặt người khác hắn luôn đối xử bình đẳng với ba vị công tử, nhưng bởi vì cậu hai Chu Văn Ngang hoạt bát sáng sủa nhất nên trông giống như là người thân với hắn nhất.

Chu Doãn Thịnh vừa lên xe đã chợp mắt, Chu Văn Cảnh cũng giữ yên lặng, Chu Văn Ngang chỉ có thể nói chyện với Đỗ Húc Lãng. Thoạt nhìn thì tưởng cậu ta đang quan tâm đến sinh hoạt thường ngày của cha Chu, thật ra luôn cố ý vô tình hỏi thăm chuyện trong công ty. Đối mặt với cậu con trai thứ hai mà cha Chu yêu thương nhất, Đỗ Húc Lãng đương nhiên là trả lời mọi câu hỏi mà không hề cảnh giác.

Cuộc sống ở trung học rất vô vị, những bài tập bề bộn đối với một hacker có chỉ số thông minh cao mà nói chỉ là một bữa sáng. Hai tiết đầu đều ngủ thiếp đi, cho đến tiết thứ ba Chu Doãn Thịnh mới tỉnh lại trong tiếng huyên náo xung quanh, vừa mở mắt ra đã trông thấy rất nhiều bông tuyết bay xuống qua cửa sổ.

Hiện giờ đã sắp đến hè rồi, học sinh nữ trong lớp đều mặc váy ngắn đi học, sao lại có tuyết rơi?

Chu Doãn Thịnh tập trung nhìn, phát hiện những bông tuyết kia chỉ là một đống giấy vụn bị cắt thành mảnh nhỏ, thả từ tầng trên xuống nên thành một đợt tuyết nhân tạo, cảnh tượng vô cùng đồ sộ. Lúc này đang đúng giờ giải lao, rất nhiều học sinh chen ra ngoài hành lang quan sát, Chu Doãn Thịnh cũng bị bạn bè kéo ra ngoài, chỉ vào bóng người đang đứng giữa trời tuyết nói – "Cắt hết tất cả sách giáo khoa của nó trút giận cho mày với Văn Ngang đấy. Con riêng phải tự biết mình là con riêng chứ, còn muốn đấu với mày và Văn Ngang, đúng là không biết mình là ai."

Lúc này Chu Doãn Thịnh mới nhớ ra, Chu Văn Cảnh và Chu Văn Ngang đều học lớp chín, còn là bạn cùng lớp. Mấy hôm trước bởi vì một nữ sinh mà tạo nên tranh chấp, nữ sinh kia không lúc nào không che chở cho Chu Văn Cảnh, khiến cho Chu Văn Ngang rất mất mặt. Là một nhân vật gây sóng gió trong trường, nguyên chủ lên tiếng, muốn cho Chu Văn Cảnh một ít giáo huấn.

Cắt sách vở, tạt nước bẩn, chửi rủa, đánh hội đồng, các loại đùa dai ùn ùn xảy ra với Chu Văn Cảnh. Trước khi Chu Doãn Thịnh đến, mâu thuẫn giữa nguyên chủ và Chu Văn Cảnh đã đạt đến mức không thể hòa giải.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu chăm chú nhìn bóng người đứng thẳng tắp kia, đối phương cũng đúng lúc ngẩng đầu nhìn hắn. Người trước nheo mắt, đột nhiên nở một nụ cười đầy khiêu khích, khiến cho người sau nắm chặt hai tay, cố nén căm hận.

Nếu đổi thành người khác, khi biết vận mệnh của mình trong tương lai, việc đầu tiên sẽ làm chính là làm dịu mối quan hệ với nhân vật chính, sau đó ôm đùi nhân vật chính. Nhưng Chu Doãn Thịnh là một người rất kiêu ngạo, trí tuệ tuyệt đỉnh và thủ đoạn độc ác khiến hắn không bao giờ cho phép mình nịnh bợ nghe theo người khác.

Nhập vào người bên cạnh nhân vật chính để thay đổi vận mệnh của nguyên chủ, kết quả vận mệnh của hắn vẫn bị nhân vật chính khống chế, điều này có khác gì làm con rối của Chủ Thần? Cho nên hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bắt đầu hành động từ Chu Văn Cảnh.

Đương nhiên, hắn cũng chưa bao giờ có ý định xử lý Chu Văn Cảnh. Là nhân vật chính, nếu như Chu Văn Cảnh chết, thế giới này sẽ hoàn toàn sụp đổ, cũng sẽ khiến cho Chủ Thần chú ý đến dữ liệu khác thường rồi từ đó truy tìm ra mình. Tuy rằng không gian biển sao có thể ngăn chặn được sự tìm tòi của Chủ Thần, nhưng sẽ rất bất lợi cho kế hoạch sau này của hắn, làm việc sẽ khó tránh khỏi vướng tay vướng chân, phải băn khoăn nhiều chuyện, không cẩn thận là bị Chủ Thần phát hiện.

Một hệ thống thông minh cao cấp như Chủ Thần, nhất định có lập trình sẵn chương trình diệt virus, Chu Doãn Thịnh không muốn nếm thử một chút nào.

Cho nên trước mắt, nguyên tắc làm việc của hắn là thay đổi vận mệnh của nguyên chủ, gây ra rối loạn dữ liệu mà không dẫn đến thế giới sụp đổ. Nhân vật chính vẫn còn, thế giới cũng còn, nhưng thế giới này đã hoàn toàn thay đổi, đã không còn như trong lập trình của Chủ Thần từ lâu.

Lặp lại tất cả mọi kế hoạch trong đầu thêm lần nữa, Chu Doãn Thịnh mới chậm rì rì thu hồi ánh mắt.

Khi trong lòng có kế hoạch, thời gian luôn trôi rất nhanh, gần như chỉ mới chớp mắt một cái, một ngày đã qua đi. Chu Doãn Thịnh mở rộng áo khoác đồng phục, caravat đen treo lỏng lẻo trên cổ áo sơmi trắng, hai tay đút túi, bước chân nhàn nhã đi về phía chiếc xe đa dụng đỗ ven đường. Rõ ràng là kiểu ăn mặc lôi thôi lếch thếch, mặc trên người hắn lại thành phong cách yuppie (*), khiến cho rất nhiều học sinh nữ dừng chân ngắm nhìn.

(*) Yuppie là tổng hợp của các khái niệm: young (trẻ), urban (sống ở thành phố), professional (có chuyên môn) và hippie (lại là một cụm từ khá đa nghĩa, trong bối cảnh này nó mang nghĩa của tham vọng, có một chút gì đó nổi loạn).

"Thịnh thiếu gia, cậu ở trường học được nhiều người yêu thích thật đấy, đã có bạn gái chưa?" – Đỗ Húc Lãng mở cửa xe cho hắn, trong nụ cười toát ra vài phần trêu chọc.

Trước khi bị Chủ Thần đưa đến không gian giả tưởng, Chu Doãn Thịnh là một người đồng tính, đương nhiên sẽ không thích phụ nữ. Nhưng từ sau khi bị buộc vào người hệ thống phản diện, hắn lại không thể không tranh đoạt đàn bà với nhân vật chính, đôi khi còn sẽ làm một số chuyện không bằng cầm thú với bọn họ. Trời đất chứng giám, trong hiện thực, dù có một trăm người đẹp cởi quần áo đứng trước mặt hắn, hắn cũng không cứng nổi.

Lời trêu đùa của Đỗ Húc Lãng trong nháy mắt khiến hắn nhớ lại cảm giác ghê tởm mỗi lần bị hiếp dâm kia, nụ cười nhã nhặn biến mất, ánh mắt sắc lạnh đâm thẳng vào đáy mắt đối phương.

Đỗ Húc Lãng chưa bao giờ để mắt đến hai anh em Chu Doãn Thịnh và Chu Văn Ngang. Nhất là Chu Doãn Thịnh, chính là một tên ngốc không lẫn vào đâu được, bị Chu Văn Ngang chơi đùa trong lòng bàn tay mà không hề hay biết. Nhưng dáng vẻ sắc sảo vừa rồi của đối phương trong nháy mắt đã đảo ngược ấn tượng của hắn đối với Chu Doãn Thịnh.

Đây không phải là ánh mắt mà một thiếu niên miệng cọp gan thỏ dễ tin người khác nên có.

Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, Chu Doãn Thịnh đã cụp mắt xuống, thờ ơ nói – "Đi thôi, không cần chờ. Tiết cuối của Văn Ngang là tiết thể dục, tan từ hai mươi phút trước rồi."

Đỗ Húc Lãng gật đầu, lái xe đi. Đến một ngõ nhỏ ven đường, Chu Doãn Thịnh đột nhiên lên tiếng – "Dừng xe bên lề đường đi, tôi có việc."

Xe chậm rãi tấp vào lề đường, nhưng Chu Doãn Thịnh không xuống xe, chỉ kéo mở cửa kính xe, một tay chống má tươi cười nhìn về phía ngõ nhỏ.

Bên cạnh ngõ là hai tòa nhà cao chọc trời, ánh sáng bị tòa nhà che khuất, vô cùng tăm tối. Vài cái thùng rác cực lớn bốc mùi hôi thối ghê người, rất nhiều mèo hoang chó hoang tụ tập đến kiếm ăn. Chỉ nghe một tiếng phịch nặng nề, một bóng đen va vào thùng rác, sau đó chật vật ngã xuống đất. Đám mèo hoang trốn trong thùng hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội vàng chạy trốn.

Thấy rõ gương mặt của bóng đen, ánh mắt Đỗ Húc Lãng hơi thay đổi, lập tức muốn xuống xe giải cứu, lại bị Chu Doãn Thịnh đè bả vai lại.

"Nó không chết được." – Ngữ khí của thiếu niên vô cùng thản nhiên, bàn tay lại âm thầm dùng sức.

Đỗ Húc Lãng không thể không rút bàn tay đang đặt trên cửa về, cười cười giả đò như không thèm để ý.

Chu Văn Cảnh giống như muốn đánh trả, còn chưa bò dậy đã bị một người đàn ông cao lớn dẫm lên sống lưng hung hăng nghiền mấy phát. Vài thanh niên tóc nhuộm đủ loại màu sắc xúm vào, lục soát lấy sạch tiền và vật đáng giá trên người y, lại đấm đá thêm một trận, nói vài câu đe dọa, sau đó cười đùa rời khỏi.

Cảnh này ở nơi đô thị phồn hoa ồn ào huyên náo không hiếm thấy, gần như không thể gợi lên một chút đồng tình nào của người đi đường. Là kẻ chủ mưu, Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười thỏa mãn.

Đúng vậy, những người này chính là do Chu Doãn Thịnh thuê, mục đích là cho Chu Văn Cảnh một bài học không nhỏ. Chu Doãn Thịnh tiếp nhận trí nhớ của nguyên chủ cũng không định hủy bỏ kế hoạch này. Hắn không những đến xem trò vui, còn mang luôn cả thần hộ mệnh của nhân vật chính đến.

Đỗ Húc Lãng đẩy gọng kính vàng trên sống mũi một cái, che giấu sương lạnh đang từ từ ngưng tụ trong con ngươi. Vị công tử lớn nhất của nhà họ Chu này đúng là… thích tìm đường chết mà.

Chu Văn Cảnh lảo đảo bò dậy, lúc khom lưng nhặt cặp sách suýt nữa lại ngã xuống, khiến cho Đỗ Húc Lãng âm thầm nắm chặt tay lái. Thử mấy lần mới nhấc được cặp sách lên, y đứng thẳng người dậy, nhổ một ngụm nước miếng lẫn theo máu vào thùng rác, mặt không cảm xúc đi ra ngoài, trông thấy Chu Doãn Thịnh tươi cười nhã nhặn ngồi trong xe, khuôn mặt nhăn nhó trở nên vặn vẹo.

"Là mày!" – Tiếng nói phun ra từ kẽ răng khó nén căm hận.

"Đúng vậy, là tao." – Chu Doãn Thịnh thờ ơ gật đầu.

Chu Văn Cảnh rốt cuộc không kiềm chế nổi, xông lên muốn đấm đối phương, lại bị cửa xe đột nhiên bật ra, đập mạnh vào người, nằm vật xuống đất mãi không bò lên được.

Chu Doãn Thịnh thong thả bước đến bên cạnh hắn, hơi hơi cúi lưng, ánh mắt châm chọc quét từ trên xuống dưới một lần, cứ như đang nhìn một thằng hề. Ngay sau đó Đỗ Húc Lãng cũng xuống xe theo, đề phòng Chu Doãn Thịnh lại ra tay độc ác.

3. Quyển 1 - Chương 3

Chu Văn Cảnh quả thật muốn xé xác Chu Doãn Thịnh, vừa mới chuẩn bị đứng lên lại bị đối phương đá ra thật xa, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyên chủ bị Chu Văn Ngang tính kế, mất đi thân phận và gia sản, cuộc đời trong giây lát rơi xuống vực sâu. Mà nhân vật chính đã trở thành nhân vật ông lớn trong ngành thương nghiệp lúc ấy còn bỏ đá xuống giếng, khiến cho nguyên chủ liên tục bị cản trở, cuối cùng uất ức kết thúc sinh mệnh của mình.

Kế thừa thân thể của nguyên chủ, biết được vận mệnh của nguyên chủ, đừng nói để Chu Doãn Thịnh ôm đùi nhân vật chính, không lập tức giết chết y đã coi như có khả năng tự chủ mạnh mẽ rồi. Nếu không phải Đỗ Húc Lãng dùng sức ấn vai hắn lại, hắn còn muốn đi đến đá thêm mấy cú nữa.

"Thịnh thiếu gia, đừng bắt nạt thiếu niên cùng đường." (*) – Thanh niên tuấn mỹ đẩy gọng kính trên sống mũi, dường như đang tốt bụng khuyên giải, lại dường như là cảnh cáo.

(*) Ý nghĩa: Đừng xem thường người trẻ tuổi nghèo khó vì tiền đồ của một người thiếu niên là không thể biết trước.

Chu Doãn Thịnh không để tâm, hất bàn tay đặt trên vai mình của hắn ra, từ từ thong thả đi đến bên cạnh Chu Văn Cảnh. Chu Văn Cảnh đã không bò dậy được, chỉ có thể dùng ánh mắt căm hận nhìn hắn chằm chằm.

"Mày hận tao?" – Chu Doãn Thịnh nghiêng đầu.

Đáp lại hắn là một ngụm nước miếng mang theo máu tươi của Chu Văn Cảnh.

Chu Doãn Thịnh nghiêng người tránh thoát, dẫm chân lên ngực Chu Văn Cảnh, cười lạnh nói – "Mày mà cũng dám hận tao? Mày có tư cách gì hận tao? Nếu không có sự giúp đỡ của mẹ tao, một đứa mồ côi như mẹ mày, dựa vào cái gì mà vào được trường đại học tốt nhất trong nước, dựa vào cái gì mà vừa tốt nghiệp đã được đến làm việc ở tập đoàn họ Chu, được lương mấy trăm nghìn một năm? Mẹ tao đối xử với cô ta như con ruột, mà cô ta báo đáp mẹ tao như thế nào? Trèo lên giường cha nuôi? Sinh con cho cha nuôi? Cô ta chết thì cũng thôi đi, vì sao lại phải chết trong bồn tắm của mẹ tao? Cô ta muốn chuộc tội hay đang dùng mạng sống trả thù mẹ tao? Đúng rồi, đúng như ý muốn của cô ta, mẹ tao rốt cuộc rập khuôn theo cô ta mà đi, để lại tao lẻ loi một mình. Mày nói đi, xem tao phải hận ai?"

Chu Doãn Thịnh càng nói hốc mắt càng đỏ, không thể không dừng lại thở dốc. Giọng nói khàn khàn của hắn ngập tràn lửa giận và căm thù, dường như muốn phá hủy tất cả mọi thứ trước mắt.

Chu Văn Cảnh bị cảm xúc kịch liệt bỗng dưng bùng nổ của hắn dọa giật mình, nhất thời không dám đối diện với hắn. Đỗ Húc Lãng vốn định kéo hắn ra, nghe vậy trái tim hơi run lên.

Trước khi đến hắn đã điều tra tình huống của Chu Văn Cảnh ở nhà họ Chu, chỉ cảm thấy y đáng thương, lại chưa bao giờ từng nhìn từ góc độ của Chu Doãn Thịnh. Hiện tại nghe hắn lên án mới giật mình nhớ ra, nạn nhân lớn nhất thật ra phải là mẹ Chu mới đúng. Mà đứa nhỏ bị mẹ Chu bỏ rơi này, nỗi đau khổ và thù hận trong lòng tuyệt đối không ít hơn so với Chu Văn Cảnh.

Con riêng đáng thương, vậy con trong giá thú thì sao? Đỗ Húc Lãng cũng là con riêng, hắn chưa từng suy xét đến vấn đề này.

Không khí ngưng đọng một lát, Chu Doãn Thịnh cũng bình ổn lại cảm xúc, chậm rãi hỏi – "Mày thử tự vấn lương tâm mình một chút, xem nếu như mày là tao, mày có cảm giác gì?"

Cảm giác gì? Đương nhiên là hận, hận ngút trời. Chu Văn Cảnh lặng lẽ nắm chặt hai tay, trong đôi mắt toát ra thần sắc mê mang.

Chu Doãn Thịnh đột nhiên cảm thấy thật tẻ nhạt, rời chân khỏi ngực y, cười lạnh nói – "Người mày nên hận nhất không phải là tao, mà là Chu Hạo (cha Chu), ông ta mới là kẻ đầu sỏ gây ra cái chết của mẹ mày." – Dứt lời hắn khoát tay với Đỗ Húc Lãng – "Đi thôi."

"Cảnh thiếu gia thì sao ạ? Có cần đưa cậu ấy đi bệnh viện hay không?" – Đỗ Húc Lãng lo lắng dò hỏi. Hắn từ trước đến nay lấy hình tượng hiền lành tiếp xúc với người khác, thế nên không sợ Chu Doãn Thịnh nghi ngờ.

"Nó da dày thịt béo, không chết được." – Chu Doãn Thịnh cười như không cười liếc nhìn, ánh mắt tựa như nhìn rõ tất cả kia khiến cho hô hấp của Đỗ Húc Lãng hơi lệch nhịp.

Xe chậm rãi chạy đi, để lại Chu Văn Cảnh còn đang mê mang cô đơn một mình. Y vẫn hận Chu Doãn Thịnh, nhưng nỗi hận đối với cha Chu còn mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Giờ phút này, y âm thầm thề, sớm muộn gì cũng có một ngày y sẽ lật đổ cha Chu, phá hủy nhà họ Chu. Về phần Chu Doãn Thịnh, khiến hắn mất đi tất cả những gì hắn từng lấy làm kiêu ngạo là đủ rồi.

Đỗ Húc Lãng nhìn như đang chuyên chú vào đường đi, thật ra khóe mắt đang âm thầm nhìn trộm Chu Doãn Thịnh. Trước mắt, cảm nhận của hắn đối với thiếu niên này rất phức tạp, vừa cảm thấy hắn đáng giận, lại cảm thấy hắn đáng thương, còn có một chút chú ý khó nói rõ.

"Thịnh thiếu gia, tuy rằng mẹ của Cảnh thiếu gia…" – Nói đến đây, hắn hơi dừng một chút mới tiếp tục nói – "… Rất có lỗi với mẹ cậu, nhưng Cảnh thiếu gia không sai. Cậu cứ luôn gây khó dễ cho cậu ấy, phải chăng đã làm quá mức rồi không? Tục ngữ có một câu nói rất hay, làm người để lại một đường lui sau này còn gặp lại. Dẫu sao cũng là anh em một nhà, không cần phải gây sự với nhau đến tình cảnh không chết không ngừng." – Hắn trước kia còn từng muốn tìm người dạy dỗ vị công tử lớn này một chút, lúc này đã hoàn toàn bỏ suy nghĩ này đi. Cần gì so đo với một đứa trẻ mồ côi mẹ chứ.

Tuy rằng thế lực của tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ là khổng lồ, hắn cũng không thể nào điều tra được ra chuyện riêng nhà họ Chu, bởi vì cha Chu năm đó che giấu quá kỹ, tráo đổi đứa bé đã chết đi kia thành con trai của bồ nhí đưa về quê lặng lẽ chôn cất. Kỹ xảo biểu diễn của cô ả kia cũng không tệ, khóc đến ruột gan như đứt từng khúc đau lòng muốn chết, giấu giếm mọi người thành công. Nhưng số cô ả cũng không tốt, hoặc là cha Chu có số khắc vợ, cơ hội ra sáng đã gần ngay trước mắt rồi lại bị bệnh bạch cầu cấp tính, chưa đến mấy tháng đã chết.

Chuyện này trở thành tuyệt mật, trừ cha Chu và Chu Văn Ngang, chỉ có Chu Doãn Thịnh nhờ xâm nhập vào kho dữ liệu của Chủ Thần mới biết.

"Nó không sai, chẳng lẽ là tôi sai?" – Chu Doãn Thịnh nhướn mày cười nhạo.

Đỗ Húc Lãng lặng yên một lát mới nói – "Cậu ức hiếp Cảnh thiếu gia như vậy, không sợ cậu ấy hận cậu hay sao? Dù sao cậu ấy cũng là con trai nhà họ Chu, có tư cách thừa kế một phần gia sản. Bây giờ có chủ tịch Chu bên trên thì không quan trọng lắm, nhưng đợi sau này chủ tịch lùi ra sau màn, cậu ấy muốn ngáng chân cậu sẽ không phải là việc gì khó. Có thể có thêm bạn thì cần gì là địch."

Nếu là lúc bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không nói với Chu Doãn Thịnh những lời nói thật như vậy. Đừng nhìn Chu Doãn Thịnh là đại công tử danh chính ngôn thuận của nhà họ Chu, là người có tư cách kế thừa tập đoàn nhà họ Chu nhất, nhưng trong lòng cha Chu chắc gì đã nghĩ vậy. Chu Doãn Thịnh ở trong cuộc nên không tự biết, nhưng làm người đứng xem, Đỗ Húc Lãng có thể nhìn thấy rất rõ, thái độ của Chu Hạo đối với Chu Văn Ngang rõ ràng khác hẳn so với hai người còn lại, thật sự là cưng chiều đến không có giới hạn. Nếu như Chu Văn Ngang có ý muốn gia nhập tập đoàn họ Chu, Chu Hạo tuyệt đối sẽ không nói không.

Mà Chu Văn Ngang lúc này, có lẽ đã sớm coi tập đoàn này là vật trong túi mình, chỉ có Chu Doãn Thịnh đáng thương còn coi hắn là đứa em ngoan, chẳng những không hề phòng bị, mà còn bị lợi dụng đến cùng. Nếu như Chu Văn Ngang trèo lên được, với bản tính vô ơn của hắn, dù là anh em ruột thịt, chỉ e Chu Doãn

Thịnh cũng chẳng thể nào sống dễ chịu được, một lúc nào đó bị tính kế hãm hại đến tan xương nát thịt cũng không biết chừng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt ném về phía Chu Doãn Thịnh của Đỗ Húc Lãng trộn lẫn một chút đồng tình. Nhìn lại, trong ba anh em nhà họ Chu, Chu Doãn Thịnh là người đáng thương nhất. Chu Văn Cảnh có mình che chở, Chu Văn Ngang có Chu Hạo che chở, chỉ có Chu Doãn Thịnh là không nơi nương tựa, tình cảnh éo le.

Chu Doãn Thịnh không biết não bổ của Đỗ Húc Lãng, mà dù có biết cũng không để ý. Hắn cười khẽ một tiếng rồi khoát tay nói – "Tôi vốn không có ý định tranh giành tài sản nhà họ Chu, nó có hận hay không thì liên quan gì đến tôi."

Con ngươi Đỗ Húc Lãng hơi co lại, truy hỏi – "Không có ý định tranh giành tài sản nhà họ Chu? Thịnh thiếu gia cậu có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." – Chu Doãn Thịnh liếc xéo hắn một cái, lại lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ không lên tiếng nữa.

Đến tận hơn chín giờ tối hôm đó Chu Văn Cảnh mới về nhà. Vừa mở cửa phòng đã thấy Đỗ Húc Lãng đang đứng trước cửa sổ sát đất hút thuốc, mái tóc trước trán được chải lên gọn gàng, để lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ mà sắc bén. Hắn dụi tắt thuốc lá, quay đầu lại nhìn, khí thế mạnh mẽ tự động toát ra khiến cho Chu Văn Cảnh có chút e sợ, nhiều hơn cả là sự sùng bái.

"Cậu, cháu đã về." – Y lập tức đóng cửa phòng lại, nhỏ giọng nói. Y không biết chút nào về thân phận chân thật của Đỗ Húc Lãng, người nọ chỉ nói hắn là bạn tốt của mẹ y, nhớ tình nghĩa chị em nên trở về chăm sóc y. Nhưng dựa vào khí thế mạnh mẽ và những thủ đoạn không gì không làm được của người nọ, Chu Văn Cảnh biết hắn nhất định không phải là người thường.

"Bị thương thế nào?" – Đỗ Húc Lãng dụi tắt thuốc lá.

"Vừa nhận được tin nhắn của cậu, bác sĩ Phương đã đến ngay. Gãy xương tay, những chỗ khác đều là bị thương ngoài da." – Chu Văn Cảnh lắc lắc cánh tay trái đang bó thạch cao, nghiến răng nghiến lợi nói – "Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày cháu đạp nhà họ Chu này dưới lòng bàn chân, làm cho Chu Doãn Thịnh phải trả giá đắt cho tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm nay!"

Nghe y nói đối phó với nhà họ chu, Đỗ Húc Lãng tuyệt đối không cảm thấy như thế nào, cho đến một câu cuối cùng mới hơi nhíu mày lại, nhưng cũng không nói gì.

Cùng lúc đó, Chu Văn Ngang gõ gõ cửa phòng Chu Doãn Thịnh.

"Anh cả, thằng con hoang kia là do anh thuê người đánh? Không hổ là anh trai của em." – Chu Văn Ngang thân mật ôm chặt bả vai Chu Doãn Thịnh.

"Đúng vậy, là anh thuê người đánh." – Chu Doãn Thịnh lặng lẽ kéo giãn khoảng cách, đi đến bàn học chơi máy tính, từng dãy số nhanh chóng xuất hiện trên màn hình đen sì rồi lại nhanh chóng biến mất, chiếu lên mặt hắn lúc sáng lúc tối.

"Anh cả, thằng con hoang kia chướng mắt thật đấy, anh nghĩ biện pháp đuổi nó ra nước ngoài đi, tốt nhất là đừng bao giờ trở về nữa."

Kế hoạch chơi ác Chu Văn Cảnh từ trước đến nay đều do Chu Văn Ngang bày ra, Chu Doãn Thịnh chấp hành. Hận thù đều do Chu Doãn Thịnh gánh, Chu Văn Ngang ở sau lưng lại được làm người tốt, bán cho Chu Văn Cảnh một chút ân huệ. Bởi vậy quan hệ giữa Chu Văn Cảnh và Chu Văn Ngang tuy rằng không thân mật, nhưng cũng không căng thẳng. Cho dù sau này Chu Văn Cảnh thu mua tập đoàn họ Chu, Chu Văn Ngang vẫn là thành viên ban giám đốc, sống vô cùng dễ chịu.

Chuyện này vốn cũng từng xảy ra. Chu Văn Ngang chẳng những xui khiến Chu Doãn Thịnh đưa Chu Văn Cảnh ra nước ngoài, còn mua chuộc mấy kẻ buôn lậu thuốc phiện, dụ dỗ Chu Văn Cảnh hút ma túy. Nếu như không phải Đỗ Húc Lãng chạy đến đúng lúc đưa y đi cai nghiện, cuộc đời này của Chu Văn Cảnh cũng sẽ bị hủy hoại.

Báo ứng đều đổ lên người Chu Doãn Thịnh, Chu Văn Ngang là kẻ ác thật sự lại lên được thuyền của nhân vật chính, cả đời sống như cá gặp nước. Đây là thế đạo gì?

Chu Doãn Thịnh âm thầm cười lạnh, nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nói – "Tự em nghĩ cách đi, anh gần đây rất bận."

"Anh đang bận gì thế?" – Đây là lần đầu tiên anh cả từ chối mình, Chu Văn Ngang không khỏi nhíu mày.

"Bận xuất ngoại, đã chọn xong trường học rồi, đang xin phép. Bố còn chưa biết, đợi thư xin phép được chấp nhận anh sẽ xin bố sau, em nhất định phải giữ bí mật cho anh đấy." – Chu Doãn Thịnh nhấn enter, màn hình máy tính hiện lên một lá đơn xin nhập học tới học viện The Hotchkiss School, bang Connecticut, Mỹ, bên trên là con dấu vượt qua vòng sơ khảo, chỉ chờ đợt xét duyệt cuối cùng một tuần sau.

The Hotchkiss School là một trong những trường phổ thông tốt nhất nước Mỹ, yêu cầu nhập học vô cùng nghiêm khắc, vốn có danh hiệu "dây leo xanh". Hằng năm có vô số người xin vào trường, lại không mấy người có thể vượt qua xét duyệt.

Trong mắt Chu Văn Ngang hiện lên một tia ghen tị, lại nhanh chóng bình tĩnh lại. So với diệt trừ Chu Văn Cảnh, cậu ta càng muốn diệt trừ Chu Doãn Thịnh. Giờ thì tốt rồi, hắn đã tự mình lựa chọn rời khỏi, miễn cho cậu ta phải hao tâm tổn trí. Chờ đến khi hắn trở về, đến phiên ai làm chủ nhà họ Chu còn chưa biết chừng.

Hơn nữa, an ninh ở Mỹ không tốt, hàng năm luôn có một vài du học sinh mất tích. Không biết Chu Doãn Thịnh liệu có thành một trong những kẻ xui xẻo đó hay không.

4. Quyển 1 - Chương 4

Tuy rằng trong lòng chỉ mong Chu Doãn Thịnh lập tức cút ra nước ngoài, Chu Văn Ngang vẫn kiên nhẫn nói rất nhiều lời níu kéo, cho đến khi xác nhận đối phương đã quyết tâm rồi mới tỏ vẻ bất đắc dĩ mà thỏa hiệp.

Chờ cậu ta đi hẳn, Chu Doãn Thịnh mới mở một tập tài liệu trong máy tính ra, nhếch mép cười lạnh. Đây là một bức thư sửa đổi di chúc, bên dưới có chữ ký của Dương Hi, mẹ của nguyên chủ. Là một hacker, tìm kiếm thông tin từ trên internet là thói quen của Chu Doãn Thịnh. Tuy rằng hắn biết xu hướng phát triển đại khái của thế giới này, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho bất kỳ chi tiết che giấu nào.

Bức thư sửa đổi này tìm thấy từ trong hòm thư điện tử của Dương Hi, trong đó giao toàn bộ phần di sản vốn nên thuộc về Chu Văn Ngang cho con trai lớn. Nói cách khác, cô không định để lại một đồng nào cho đứa con nhỏ.

Khi Dương Hi còn sống, vì sự ảnh hưởng của cha Chu, cô rất thiên vị con trai nhỏ. Nếu dựa theo tình huống bình thường suy đoán, cô chắc chắn sẽ không đối xử với con trai nhỏ như vậy. Hơn nữa bản di chúc được thay đổi này được lập từ một tuần trước khi cô chết, còn chưa kịp gửi cho luật sư đã bị xóa đi, ngay sau đó cô cũng nhảy xuống biển tự sát.

Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Người xóa di chúc là ai? Thực sự là cô tự sát sao? Hơn nữa sau khi cô chết, luật sư vẫn nhận được một bản di chúc sau khi thay đổi, trong đó yêu cầu để lại toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của mình cho con trai nhỏ, con trai lớn chỉ nhận được ba ngôi biệt thự và vài món châu báu.

Nguyên chủ không có một chút phàn nàn nào với cách phân chia di sản không công bằng này, thậm chí còn cảm thấy đương nhiên. Cha mẹ Dương Hi lại cảm thấy không ổn, tự mình đến nơi dò hỏi. Lúc ấy cha Chu giải thích là con trai lớn sau này sẽ kế thừa tập đoàn họ Chu, con trai nhỏ không có tiền đồ bằng con trai lớn, cầm di sản của mẹ mình cũng đỡ lo cho cuộc sống về sau.

Cha mẹ Dương Hi cũng rất yêu thương cháu nhỏ, nhanh chóng tiếp nhận lý do này. Từ đó về sau, dưới sự dẫn dắt cố ý của cha Chu, quan hệ giữa Chu Doãn Thịnh với ông bà ngoại dần dần bất hòa, trái lại Chu Văn Ngang thường xuyên đến nhà làm bạn với hai người, nhận được rất nhiều ích lợi từ nhà họ Dương.

Nguyên chủ hồ đồ đến mức này, chả trách sẽ chết tức tưởi như thế. Chu Doãn Thịnh lắc lắc đầu, lưu di chúc vào trong máy. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ giành lại tất cả những gì thuộc về nguyên chủ.

Sau khi biết Chu Doãn Thịnh muốn xuất ngoại, Chu Văn Ngang vội vàng đẩy nhanh tiến độ đuổi Chu Văn Cảnh đi. Dọn dẹp hai hòn đá chặn đường này xong, tập đoàn nhà họ Chu sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay cậu ta.

Hôm nay, Chu Văn Cảnh bởi vì ăn trộm chiếc đồng hồ trị giá mấy trăm nghìn của bạn cùng lớp nên bị đuổi học. Cha mẹ nạn nhân cũng là nhân vật có uy tín có danh dự, tự mình chạy đến nhà họ Chu nói chuyện với cha Chu. Cha Chu mất mặt vô cùng, đợi khách đi xong lập tức dùng thắt lưng hung hăng đánh Chu Văn Cảnh một trận, quyết định đưa y ra nước ngoài.

"Cháu không ăn cắp, là Chu Doãn Thịnh hãm hại cháu! Cậu, cậu hãy tin cháu!" Chu Văn Cảnh nằm sấp trên giường, lưng chằng chịt vết thương, một bàn tay nắm chặt, một bàn tay dùng sức níu lấy ống tay áo Đỗ Húc Lãng.

"Cậu biết cháu không làm. Cậu tin tưởng cháu." Đỗ Húc Lãng vỗ nhẹ đầu y an ủi, chờ y nín khóc rơi vào giấc ngủ mới lặng lẽ đi đến cửa phòng người nọ, giơ tay lên lại không biết vì sao mình đến. Hắn tin tưởng Chu Văn Cảnh vô tội, nhưng cũng tin tưởng việc này không phải do Chu Doãn Thịnh bày ra.

Đúng là Chu Doãn Thịnh thích bắt nạt Chu Văn Cảnh, hoặc là đánh một trận, hoặc là uy hiếp cảnh cáo, xưa nay đều là giơ đuốc cầm gậy không kiêng dè gì, cũng không sợ người khác biết. Chuyện vu oan hãm hại, phá hủy tiền đồ của người khác giống hôm nay, thực sự không phải phong cách làm việc của hắn. Có thể làm như vậy, chỉ có Chu Văn Ngang miệng nam mô bụng bồ dao găm mà thôi.

Nhưng dù trong lòng biết rõ, Đỗ Húc Lãng cũng không định nói cho Chu Văn Cảnh. Hắn che chở y không có nghĩa là hắn muốn nuôi y thành hoa trong nhà kính. Hắn muốn để chính y trải qua mưa gió, cuối cùng trở thành một cây cổ thụ che trời. Trên đời này có rất nhiều ngụy quân tử bên ngoài lấy lòng bên trong âm thầm giở trò hãm hại giống như Chu Văn Ngang, dù sớm hay muộn hắn cũng sẽ phải học cách nhìn người.

Khi Đỗ Húc Lãng đang chuẩn bị lặng lẽ rời khỏi, cửa phòng được kéo mở từ bên trong. Thiếu niên khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người tựa vào khung cửa.

"Sao? Đến bênh vực cho Chu Văn Cảnh?"

Đỗ Húc Lãng lắc đầu, còn chưa kịp giải thích thì thấy thiếu niên nghiêng người, ra hiệu cho hắn vào phòng nói chuyện. Hắn không thể không vào theo.

"Ngồi đi." – Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ ghế sô pha đơn bên cạnh đèn cây, vầng sáng màu da cam phủ lên nệm sô pha trắng muốt, trông rất ấm áp.

"Không phiền tôi hút thuốc chứ?" – Đỗ Húc Lãng vắt chéo đôi chân thon dài, lấy một điếu thuốc lá từ túi áo vest ra châm lửa. Hắn ngồi trên địa vị cao đã lâu, làm việc luôn không kiêng dè bất cứ thứ gì, hỏi một tiếng chẳng qua là xuất phát từ lễ phép mà thôi, huống chi phòng của thiếu niên được bố trí vừa ấm áp vừa thoải mái, khiến hắn bất tri bất giác bình tĩnh lại.

"Có phiền." – Chu Doãn Thịnh bước đến, rút điếu thuốc trong miệng hắn ra, ném vào cốc sữa nóng hôi hổi. Âm thanh lách tách giống như đang cười nhạo người nào đó.

Đỗ Húc Lãng ngẩn người, bắt đầu từ khi lãnh đạo tập đoàn tài phiệt của gia tộc họ Đỗ, không còn ai dám làm như vậy với hắn nữa. Hắn đột nhiên cảm thấy rất thú vị, bóp trán cười rộ lên. Chu Doãn Thịnh lười để ý đến hắn, lập tức ngồi vào bàn học chơi máy tính, không thèm ngẩng đầu lên, nói – "Chu Văn Cảnh bị đuổi học không phải do tôi xui khiến."

"Tôi biết không phải cậu làm, tôi đến cũng không phải để chất vấn cậu." – Đỗ Húc Lãng ngừng cười, dịu giọng giải thích. Hắn chỉ là muốn nói vài câu với thiếu niên mà thôi. Từ ngày thiếu niên để lộ sự yếu ớt của

mình trong ngõ nhỏ kia, hắn bắt đầu có một chút cảm tình với thiếu niên, dường như là thương hại, luôn không tự chủ được chú ý nhiều hơn vài phần.

Chu Doãn Thịnh ngạc nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, lặng yên một lát rồi mới nói – "Vậy chắc chắn anh biết người đứng đằng sau chuyện này là ai rồi. Tiện thể nói cho anh, tôi cũng định xuất ngoại, ngày kia sẽ đi."

"Đi đâu?" – Người đàn ông đang ngồi trong tư thế biếng nhác vô thức thẳng lưng dậy.

"Cũng đi Mỹ giống Chu Văn Cảnh. Nhưng tôi học Hotchkiss School." – Chu Doãn Thịnh nhún mũi chân, xoay ghế dựa lại đối diện với người đàn ông, nói một cách sâu xa – "Anh biết đấy, tình hình an ninh của Mỹ rất kém, thuốc phiện tràn lan, anh nên theo dõi Chu Văn Cảnh cẩn thận, miễn cho nó bị người nào đó dẫn đi lầm đường để rồi lạc lối."

Trái tim Đỗ Húc Lãng hơi run rẩy, lại không thể hiện ra ngoài mặt một chút nào, cười hỏi – "Ra nước ngoài, Cảnh thiếu gia chỉ có thể tự lo cho mình, liên quan gì đến tôi? Tại sao tôi phải theo dõi cậu ấy?"

Chu Doãn Thịnh không đáp, tiện tay nhất nút enter. Trên màn hình máy tính chậm rãi hiện lên một bức ảnh đen trắng, một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi ngồi trên cỏ, trong lòng ôm một bé trai bốn năm tuổi. Hai người đều híp mắt, tươi cười rực rỡ, dưới ánh mặt trời loang lổ. Thiếu nữ kia đương nhiên chính là người mẹ đã chết của Chu Văn Cảnh, gương mặt đáng yêu của bé trai có thể nhận ra được một chút tướng mạo của Đỗ Húc Lãng.

Bức ảnh này trong giây lát khơi dậy ký ức đã sớm phủ bụi của Đỗ Húc Lãng, đó là niềm hạnh phúc và ấm áp duy nhất hắn nhận được trong cuộc đời này. Nhưng cố nhân đã chết, tất cả đều vì đó mà kết thúc.

"Trước khi được vợ chồng Smith nhận nuôi, anh sống ở cô nhi viện, có tình cảm chị em với mẹ Chu Văn Cảnh. Người ta bảo chị cả như mẹ, tình cảm của anh đối với cô ta nhất định là sâu đậm lắm nhỉ, sao có thể bỏ mặc cháu mình?"

Tuy rằng Chu Doãn Thịnh cái gì cũng biết, nhưng hắn không hề có ý định vạch trần tất cả chân tướng, chẳng hạn như thân phận chân thật của Đỗ Húc Lãng. Mà thân phận giả của hắn là con nuôi mà một đôi vợ chồng người Anh đưa về từ Trung Quốc, thân phận này cũng là vì để cho Chu Văn Cảnh có thể dễ dàng tiếp nhận.

Hôm nay Chu Doãn Thịnh nói nhiều với Đỗ Húc Lãng như vậy, chả qua là muốn thể hiện rõ thái độ công bằng không quan tâm đến những thứ bên ngoài của mình. Đỗ Húc Lãng sở hữu thế lực khổng lồ, nếu như muốn gây khó dễ, sẽ khiến cho hắn rơi vào hoàn cảnh cất bước khó khăn.

Còn nhân vật chính, y bây giờ còn rất yếu, chờ đến khi y trưởng thành, Chu Doãn Thịnh tin tưởng mình lúc đó đã mạnh đến mức đối phương không thể lay chuyển được. Luân hồi hơn trăm nghìn kiếp, vốn liếng lớn nhất của hắn từ lâu đã được lưu trữ trong bộ não thông minh tuyệt đỉnh của hắn. Khoa học kỹ thuật của thế giới này không hề lạc hậu, nhưng cũng không phát triển, không thể nào bằng được thế giới ban đầu của hắn, càng đừng nói đến thời đại ngân hà mà hắn từng đến trong nhiều lần luân hồi kia.

Chỉ cần biên soạn vài chương trình, phát triển một số phần mềm là hắn có thể thu nhập được mức tiền tài khổng lồ trong một thời gian ngắn. Hắn có trí tuệ, cho nên dù bị đẩy đến hoàn cảnh nào, hắn cũng có thể bình tĩnh ung dung, nhưng nếu có thể giảm bớt phiền toái và chướng ngại vật, đương nhiên sẽ càng tốt.

Đỗ Húc Lãng chăm chú nhìn ảnh chụp rất lâu rồi mới thở dài, lần đầu tiên nhìn thẳng vào thiếu niên trước mặt. Có thể điều tra ra được một chút chân tướng khi hắn đã hết sức che giấu, thiếu niên này đúng là không đơn giản.

Chu Doãn Thịnh nhếch nhếch khóe miệng với hắn, châm chọc nói – "Anh còn nhớ không? Vào mỗi ngày lễ tết hai chị em anh lần nào cũng nhận được quần áo mới và đồ chơi mà cô Dương gửi cho, cô Dương kia chính là mẹ của tôi, Dương Hi." – Hắn đã làm phản diện đủ lắm rồi, cho nên quyết định từ nay về sau kiếp nào cũng sẽ đứng trên điểm cao nhất của đạo đức. Tuy rằng rất có thể Dương Hi không phải bị mẹ Chu Văn Cảnh bức tử, mà là bị Chu Hạo mưu sát, nhưng hắn dựa vào cái gì phải nói cho người đàn ông này? Cứ để anh ta áy náy nhượng bộ mới tốt cho ích lợi cuối cùng của hắn.

Đỗ Húc Lãng ngây ngẩn cả người, qua một lúc lâu sau mới khàn khàn nói – "Xin lỗi, tôi quên mất." – Lúc ấy hắn mới năm tuổi, không bao lâu sau đã bị nhà họ Đỗ tìm được, cho nên ấn tượng đối với cô Dương chưa từng lộ diện bao giờ không quá sâu sắc.

Hắn nhớ lại chuyện sau khi hắn đi, cô Dương vẫn tiếp tục giúp đỡ chị mình, chị ấy mới có thể thoát khỏi hoàn cảnh tồi tệ ở cô nhi viện, học đại học tốt nhất Trung Quốc, nhận được cơ hội làm việc ở tập đoàn họ Chu.

Đây chính là ơn cả nghĩa dày, nhưng mà chị đã báo đáp như thế nào? Chị ấy phá vỡ gia đình nhà ân nhân, gián tiếp dẫn đến cái chết của ân nhân. Mình còn quá đáng hơn, chẳng những chưa bao giờ quan tâm đến con trai của ân nhân, thậm chí còn từng có ý định trừ khử người nọ dọn đường cho Văn Cảnh, chỉ bởi vì Văn Cảnh nói cho mình chị bị Dương Hi bức tử.

Đây đúng là đổi trắng thay đen, lấy oán trả ơn. Đỗ Húc Lãng xoa mặt, không dám nghĩ sâu hơn nữa.

"Không cần xin lỗi, mẹ không cần lời xin lỗi của mấy người. Dạo gần đây chỗ nào chả có bạch nhãn lang (*), ai mà chưa từng đụng phải mấy con." – Chu Doãn Thịnh đứng dậy, kéo cửa phòng ra nói – "Muộn rồi, anh nên đi, đừng quên mang sữa đi luôn."

(*) Kẻ vô ơn

Đỗ Húc Lãng cười khổ, bưng cốc sữa trôi lơ lửng tàn thuốc lên, bước chân nặng nề rời khỏi, cả một đêm đều trằn trọc khó ngủ.

Hai anh em nhà họ Chu nối nhau ra nước ngoài, một người học trường Hotchkiss School dây leo xanh, một người học trường quý tộc Repton School. Không bao lâu sau, trợ lý tư nhân của cha Chu tạm thời rời khỏi cương vị công tác, không biết tung tích.

Một năm rưỡi sau, ngành IT nổi lên một cơn lốc mới, một công ty khoa học kỹ thuật tên là Vũ Trụ Noah ra mắt game online Star Wars, chỉ vỏn vẹn trong một tháng mở bản open beta đã nổi khắp toàn cầu. Nó độc quyền bán mũ giáp cảm biến mang đến cho người chơi cảm giác như chính bản thân mình đang ở trong trò chơi, mở ra thời đại mới của game online.

Dựa vào trò chơi và mũ giáp cảm biến, Vũ Trụ Noah nhanh chóng tích lũy được một vốn tiền lớn, cổ phiếu công ty niêm yết trên sàn NASDAQ ngay trong cùng năm, trở thành con ngựa đen đầy tiềm lực trong ngành IT.

Bởi vì kỹ thuật trong mũ giáp cảm biến quá mức cao cấp, đến nay vẫn chưa có ai giải mã được, không biết có bao nhiêu nhà đầu tư lớn muốn cướp thiên tài máy tính nấp sau lưng Vũ Trụ Noah đi, nhưng ngay cả người nọ là ai cũng không điều tra ra được.

5. Quyển 1 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong căn phòng tăm tối, một thanh niên dáng người gầy yếu bị trói vào bốn thanh trụ giường. Toàn thân dính đầy mồ hôi nhớp nháp, hốc mắt lõm sâu vào bên trong, làn da hiện lên màu xanh trắng chỉ có ở người hít thuốc phiện. Y vừa chịu đựng một đợt phản ứng cai nghiện, lúc này mắt y không có chút tiêu cự nào mà nhìn chằm chằm rèm giường trên đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiếng bước chân vững vàng chậm rãi đến gần, một người đàn ông mặc vest xám, thân hình đặc biệt cao lớn kéo mở cửa phòng, đi đến trước giường xem xét. Mái tóc đen nhánh được chải ngược ra sau đầu, để lộ một khuôn mặt đẹp đến tận cùng, đôi mắt hẹp dài thỉnh thoảng nhoáng lên một tia nguy hiểm, khiến người nhìn phải e dè.

"Để cậu gọi hộ lí đến tắm cho cháu." – Hắn rút một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra, giúp người thanh niên lau mồ hôi lạnh trên trán.

Người thanh niên liếm liếm đôi môi nứt nẻ, nghẹn ngào nói – "Cậu, là Chu Doãn Thịnh hãm hại cháu. Cháu nhớ ra rồi, cháu đã từng gặp ả đàn bà kia, lúc ấy cô ta đang uống rượu với Chu Doãn Thịnh trong Jim Beam Bourbon Whiskey, trông rất thân mật. Nhất định là nó sai cô ta đến hại cháu!"

Thanh niên này chính là Chu Văn Cảnh, hiện giờ đang học đại học năm thứ hai. Mấy tháng trước mới cưa được một cô gái có ngoại hình xinh đẹp, lại không ngờ cô gái kia lòng dạ khó lường, cho y hút một điếu thuốc lá tổng hợp, bên trong trộn lẫn một loại thuốc phiện mạnh, chỉ cần hút một lần là có thể nghiện. Tính tình Chu Văn Cảnh tuy rằng đa nghi, vô cùng cảnh giác đối với an toàn của bản thân, nhưng lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là ham mê sắc đẹp, chỉ cần là phụ nữ có ngoại hình xinh đẹp, y đều sẽ không từ chối bất kỳ ai.

Khi cơn nghiện phát tác lần đầu tiên, y mới phản ứng lại được, nhưng thời gian đã quá muộn, không thể không gọi điện thoại cho cậu mình ở tận Nhật.

Đỗ Húc Lãng ném khăn tay hơi ướt vào thùng rác, mặt không có biểu cảm gì, trong lòng lại cuồn cuộn lửa giận. Lửa giận này không phải bởi vì tin vào lời lên án của cháu trai, mà là giận y vô dụng gây thất vọng cho hắn. Hắn đã từng căn dặn dạy bảo hàng trăm nghìn lần, dặn nó không được dùng bất cứ thứ gì có thể cho vào miệng mà người xa lạ đưa, còn sai mấy vệ sĩ âm thầm đi theo.

Nhưng vệ sĩ không phải là bảo mẫu 24/7, không quản lý được việc tư của thân chủ. Chu Văn Cảnh muốn tán gái, bọn họ cũng không thể cố ý ngăn cản.

Đúng là tự tìm đường chết!

Đỗ Húc Lãng cố gắng nhẫn nại tức giận đi rửa tay, cầm lấy bộ đàm thông báo cho hộ lí lên tắm rửa lau người cho cháu mình, lúc này mới ngồi xuống sô pha, trầm giọng nói – "Việc này không phải do Chu Doãn Thịnh làm. Cháu còn từng đắc tội với ai, tự mình nghĩ lại đi."

Hắn đã điều tra ra được ai là thủ phạm đứng sau lưng, nhưng không định nói cho cháu mình. Ngay cả kẻ địch thật sự của mình là ai còn không biết, y sớm hay muộn cũng sẽ bị người khác hãm hại đến không còn xương cốt. Hắn dẫn đường y, lúc cần thiết sẽ ra tay giúp y, nhưng sẽ không tự mình giúp y diệt trừ kẻ địch. Năm đó nếu không phải là y nói cho mình chị bị Dương Hi bức tử nên mới tự sát trong bồn tắm của Dương Hi, hắn cũng sẽ không có ý muốn giết Chu Doãn Thịnh.

Lòng thù hận có tính lan truyền rất mạnh, cháu trai hận mẹ con Dương Hi thấu xương, vì thế hắn cũng không hỏi gì, chỉ một lòng giúp y báo thù. Nếu như không phải là bị những lời khiển trách của Chu Doãn Thịnh đánh thức, hắn suýt nữa thì trở thành một tên tiểu nhân lấy oán trả ơn. Từ sau đó, mức độ tin tưởng của hắn đối với cháu trai giảm xuống rất nhiều.

"Không phải nó thì là ai? Phế cháu đi, còn ai có thể được lợi?" – Trên khuôn mặt gầy yếu của Chu Văn Cảnh hiện lên vẻ oán hận và không cam. Y từ lâu đã phát hiện ra, hảo cảm của cậu mình đối với Chu Doãn Thịnh đang càng ngày càng tăng lên, hơn nữa không hiểu sao còn đặc biệt chú ý. Có một lần, y phát hiện ra rất nhiều ảnh chụp Chu Doãn Thịnh trong tủ đầu giường của cậu mình, trông góc độ bức nào cũng là chụp lén, ý cảnh duy mĩ, mặt mày sinh động.

Ngoại hình của Chu Doãn Thịnh tuy rằng không anh tuấn bằng y, nhưng đường nét khuôn mặt có hơi hướm mềm mại lại mang theo một lực hấp dẫn kỳ lạ. Đặc biệt là đôi mắt trong trẻo như vầng trăng sáng trong nước đó, quả thực có thể trực tiếp câu trái tim người ta ra khỏi lồng ngực.

Phần góc trên cùng của bức ảnh đều bị mài mòn, bởi vậy có thể thấy được người giữ yêu thích không nỡ buông tay đến thế nào. Nếu như không phải để ý đến y, Chu Văn Cảnh tin tưởng cậu mình chắc chắn sẽ cho ảnh chụp vào khung ảnh, sau đó treo kín một mặt tường.

Y không biết sự chú ý này từ đâu mà có, chẳng lẽ chỉ vì mẹ Chu Doãn Thịnh trước đây từng gửi cho cậu mấy món đồ chơi, mấy bộ quần áo? Cậu rời khỏi cô nhi viện từ khi mới năm tuổi, có thể nhận được bao nhiêu ơn huệ của bà ta? Dù bà ta giúp đỡ mẹ mình, mẹ đã dùng sinh mạng để bồi thường tất cả những gì đã nợ bà ta, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Đúng vậy, Chu Văn Cảnh đã ý thức được—— không phải mẹ Chu Doãn Thịnh bức tử mẹ mình, mà là chính mẹ mình bức tử mẹ Chu Doãn Thịnh. Lúc ban đầu, y một mực tin rằng mẹ rạch cổ tay chết trong bồn tắm của Dương Hi là vì trả thù, cho đến ngày Chu Doãn Thịnh mắng chửi y một trận trong hẻm tối hôm đó, mới khiến y hiểu ra, mẹ mình lương thiện như vậy, chắc chắn trong lòng rất áy náy với Dương Hi. Sở dĩ mẹ chết trong bồn tắm của Dương Hi là vì muốn nói với bà ấy—— cháu trả cô tất cả những gì cháu đã nợ.

Nhưng suy nghĩ của cô ta thực sự rất mù quáng, không ngờ được rằng cái chết của mình lại gián tiếp dẫn đến cái chết của Dương Hi, sau đó khiến cho con của họ đi lên con đường thù hận, đến cuối cùng cũng không thể nào gỡ bỏ. Dù y chịu buông tha cho Chu Doãn Thịnh, Chu Doãn Thịnh cũng tuyệt đối không chịu buông tha cho y.

Đỗ Húc Lãng nhíu mày, rất bất mãn với sự cực đoan và tính ngoan cố không chịu thay đổi của cháu mình, trầm giọng nói – "Cháu có thể nghi ngờ bất kỳ ai, trừ Doãn Thịnh. Còn ai có thể được lợi, chẳng lẽ cháu không biết động não suy nghĩ à?"

Doãn Thịnh? Từ bao giờ mà ngay cả xưng hô cũng đã trở nên thân mật như vậy? Trên khuôn mặt Chu Văn Cảnh không giấu nổi sự ghen tị, nhìn thấy ánh mắt sắc bén mà lạnh lẽo của cậu mình mới nghiêm túc suy tư, sau đó nghĩ đến Chu Văn Ngang.

Không, sẽ không phải là Chu Văn Ngang. Cậu ấy là người duy nhất đưa ra thiện ý với mình khi mình mới đến nhà họ Chu. Cậu ấy đã từng vụng trộm đưa thuốc trị thương cho mình, vụng trộm chúc mừng sinh nhật mình, vụng trộm đi tảo mộ mẹ với mình, làm sao có thể là cậu ấy được? Cha từng nói cậu ấy đã kế thừa di sản của Dương Hi, tập đoàn nhà họ Chu không có phần của cậu ấy từ lâu rồi.

Cậu ấy và mình không có xung đột về lợi ích, vì sao phải hại mình?

Chu Văn Cảnh lắc đầu phủ định suy nghĩ này, khổ não suy tư một vòng, vẫn cảm thấy Chu Doãn Thịnh mới là kẻ đầu sỏ phía sau màn.

Đỗ Húc Lãng thấy y mãi mà vẫn chưa thông suốt, cũng lười nói thêm gì. Đợi hộ lí vừa đến thì trở về phòng làm việc, bật điện thoại camera (1) trên bàn lên.

"Tìm tôi có việc gì?" – Trên màn hình hiện lên một gương mặt tuấn tú biếng nhác, bởi vì thức đêm mà xung quanh vành mắt hơi đỏ lên.

"Còn đang làm việc? Bây giờ đã hai rưỡi sáng rồi, nên đi ngủ." – Đỗ Húc Lãng nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay, trong giọng nói có vẻ như bình thản ẩn giấu mấy phần thân thiết.

"Ngủ ngay bây giờ đây." – Chu Doãn Thịnh ngửa đầu, nhỏ vài giọt thuốc chống khô mắt vào mắt.

Thanh niên lau giọt nước tràn ra khỏi khóe mắt đi, hơi nheo đôi mắt gợn nước lấp lánh lay động lòng người lại, khiến hô hấp của Đỗ Húc Lãng hơi hỗn loạn theo. Hắn ra vẻ thoải mái dựa lưng vào ghế, bắt chéo đôi chân thon dài, đợi hô hấp và nhịp tim bình thường trở lại mới khàn giọng mở miệng – "Văn Cảnh bây giờ đang cai nghiện. Cậu có biết Elsa không?"

Elsa chính là ả đàn bà đã dụ dỗ Chu Văn Cảnh hít thuốc phiện kia. Chu Doãn Thịnh lập tức cười rộ lên – "Sớm có ngày nó sẽ chết trên bụng đàn bà." – Dứt lời bưng cốc sữa nóng hôi hổi lên uống cạn trong một hơi, liếm môi tiếp tục nói – "Tôi biết, mấy tháng trước ả còn cho tôi một điếu thuốc tổng hợp. Anh biết đấy, mũi tôi rất thính, cho nên tôi từ chối."

Có 007 trong tay, Chu Doãn Thịnh có thể tùy tiện điều chỉnh số liệu của cơ thể mình, chẳng hạn như tăng mạnh ngũ giác, sức lực, thần kinh vân vân. Nhưng hắn chỉ điều chỉnh đến mức độ mà thế giới này có thể chịu được, đạt đến mức vượt qua người thường là đủ rồi, sẽ không mạnh đến mức nghịch thiên, bởi vì điều đó sẽ dẫn đến thế giới sụp đổ.

Thuốc lá của Elsa còn chưa đưa đến tay, hắn đã ngửi được mùi gay mũi của thuốc phiện.

Đỗ Húc Lãng vừa thả lỏng trái tim căng thẳng, lại nghe thấy người đối diện nói – "Chẳng phải anh vẫn luôn cho người theo dõi tôi sao? Sự thật như thế nào anh phải biết rõ chứ. Tôi sẽ không hại cháu anh, anh có thể yên tâm."

"Sao tôi có thể theo dõi cậu được chứ? Tay tôi không vươn dài như vậy được." – Con ngươi Đỗ Húc Lãng hơi co lại, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện bình thường. Hắn bây giờ vẫn dùng thân phận giả, ngay cả Chu Văn Cảnh cũng không biết cậu mình là người cai quản tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ, chỉ nghĩ là sau khi từ chức hắn đến Nhật lập nghiệp, hiện đang là nhân viên quản lý tầng giữa của một công ty nào đó, có chút tiền, nhưng không có thế lực.

"Trên thế giới này không có chỗ nào mà Đỗ Húc Lãng anh không thể với đến. Nhìn cái này xem." – Chu Doãn Thịnh lấy một bức ảnh từ trong ngăn kéo ra, lại gần màn hình.

Đây là tấm ảnh duy nhất chụp gia chủ của gia tộc họ Đỗ mà truyền thông chụp được. Bởi vì bị tầng tầng vệ sĩ ngăn cách, màn ảnh chụp từ rất xa, chỉ chụp được một nửa khuôn mặt, hơn nữa rất mơ hồ. Đừng nói người ngoài, e rằng ngay cả chính Đỗ Húc Lãng cũng chưa chắc đã nhận ra đó là ai. Cho nên sau khi được phát hành, bức ảnh này vẫn chưa bị tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ tiêu hủy.

"Có ai có thể ngờ được Đỗ Húc Lãng ( ) này chính là Đỗ Húc Lãng ( ) ở Nhật kia chứ? Chỉ khác có một chữ, vậy mà chân tướng gần với sự thật nhất lại chẳng có ai nghi ngờ. Ông chủ Đỗ, mấy năm nay anh đã chơi đủ chưa?" – Chu Doãn Thịnh bỏ bức ảnh xuống, hơi nhướng mày.

Đỗ Húc Lãng cố gắng giãy chết – "Ảnh chụp mơ hồ như vậy, sao cậu có thể khẳng định được người nọ là tôi?"

"Quên nói cho anh, công ty chúng tôi vừa mới phát minh ra một phần mềm nhận diện. Đừng nói là nửa khuôn mặt, dù chỉ chụp được cái gáy, căn cứ vào các nhân tố như khung xương, chiều cao, tạng người, dáng đi vân vân là có thể phân tích ra thân phận thật của người này. Hiện nay bộ quốc phòng Mỹ đang chuẩn bị lấy giá cao mua phần mềm này để truy lùng phần tử khủng bố. Có muốn tôi biểu diễn cho anh ngay bây giờ không?" – Chu Doãn Thịnh cầm máy quét, chuẩn bị quét bức ảnh lên máy tính so sánh với người thật.

Hắn biết, quan hệ giữa mình với Vũ Trụ Noah tuyệt đối không thể lừa được Đỗ Húc Lãng tai mắt thông thiên, cho nên không hề che giấu trước mặt hắn.

"Không cần, tôi chính là Đỗ Húc Lãng." – Đỗ Húc Lãng bất đắc dĩ cười rộ lên, hỏi – "Biết từ khi nào?" – Đã phát hiện ra thân phận thật của mình mà còn có thể nói chuyện thoải mái tự nhiên với mình như vậy, không hiểu sao, hắn cảm thấy tâm tình rất sung sướng.

"Gần hai năm. Anh thích chơi thì tôi chơi với anh, anh vừa lòng không?" – Chu Doãn Thịnh thò tay muốn tắt video.

"Đừng tắt, tôi còn có chuyện muốn nói với cậu." – Đỗ Húc Lãng vô thức nghiêng người, nhìn chằm chằm màn hình nghiêm túc mở miệng – "Không phải tôi theo dõi cậu, cũng không nghi ngờ cậu, mà là đang bảo vệ cậu. Cậu có biết trong mấy năm nay tôi đã giúp cậu ngăn cản bao nhiêu phiền toái không? Hai ngày trước vệ sĩ đi theo cậu bắt được một tên côn đồ chuẩn bị cướp đầu của cậu, trên người gã mang súng, đạn đã lên nòng. Cậu có biết như thế có nghĩa là gì không?"

Chu Doãn Thịnh rút tay về, cười lạnh nói – "Có người muốn mạng của tôi, là ai?"

"Chính cậu không biết?" – Đỗ Húc Lãng rút một điếu thuốc lá từ trong túi ra châm lửa, làn khói màu trắng làm mờ đi nét hung tàn trong mắt hắn.

Công ty của Chu Doãn Thịnh càng ngày càng lớn, không tránh khỏi việc đắc tội vài người, nhưng người thực sự muốn mạng hắn, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có Chu Văn Ngang. Hắn suy tư một lát, trong mắt nhoáng lên nét sáng tỏ.

Đỗ Húc Lãng phun ra một hơi, mềm giọng khuyên nhủ – "Cậu hãy về đi. Về nước, nó sẽ không đối phó với cậu mà không chút kiêng dè gì như vậy nữa. Có ông bà, chú bác bên ngoại của cậu theo dõi, ít nhất an toàn hơn ở nước ngoài nhiều. Muộn thêm mấy năm nữa e rằng nhà họ Chu sẽ không có chỗ cho cậu sống yên ổn. Đó là gia nghiệp của cậu, không ai có tư cách tranh giành với cậu."

"Ngay cả Chu Văn Cảnh cũng không có tư cách?" – Chu Doãn Thịnh theo bản năng hỏi lại.

"Văn Cảnh cũng không có tư cách." – Đỗ Húc Lãng gật đầu khẳng định. Có lẽ xuất phát từ tâm lý bồi thường, có lẽ xuất phát từ đồng tình, Đỗ Húc Lãng trước kia vốn nhận định nhà họ Chu cũng có một phần của Văn Cảnh, nay lại thay đổi suy nghĩ. Hắn có thể giúp Văn Cảnh tự gây dựng sự nghiệp, nhưng nhà họ Chu nhất định phải là của Doãn Thịnh. Hắn mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận của tập đoàn họ Chu.

Hơn nữa, hắn cảm thấy quan hệ giữa hai anh em nhà họ Chu rất quái dị. Nhà họ Chu chỉ là thương nhân bình thường, cũng không phải là gia tộc mafia như gia tộc họ Đỗ, không cần cứ tranh đoạt gia sản là phải động dao động súng lấy tính mạng người khác. Nếu Chu Văn Ngang thắng, cùng lắm là đuổi anh em ra khỏi nhà mà thôi, vì sao còn phải mâu thuẫn đến tình trạng không chết không dừng? Người hắn nên hận phải là Văn Cảnh mới đúng, vậy mà hắn xuống tay với anh trai mình còn ác hơn, chuyện này hoàn toàn không thể nào hiểu được.

Đỗ Húc Lãng từng điều tra quá khứ của hai anh em, từ nhỏ đến lớn Chu Doãn Thịnh lúc nào cũng quan tâm chăm sóc Chu Văn Ngang cẩn thận, căn bản không có dấu hiệu trở mặt. Hắn không nghĩ ra vì sao Chu Văn Ngang lại hận Chu Doãn Thịnh đến mức muốn lấy mạng như vậy.

Băn khoăn mãi, hắn không nhịn được hỏi ra miệng.

Vì sao? Bởi vì Chu Văn Ngang danh không chính ngôn không thuận. Nếu một ngày nào đó Chu Doãn Thịnh phát hiện ra chân tướng, cậu ta sẽ mất đi tất cả những gì cậu ta đang có. Dù Chu Doãn Thịnh không nỡ xuống tay với cậu ta, cha mẹ Dương Hi cũng sẽ khiến cho cậu ta chết rất khó coi. Tuy rằng tập đoàn nhà họ Dương không quy mô bằng tập đoàn nhà họ Chu, nhưng lai lịch phức tạp, sản nghiệp hợp pháp, phi pháp, bán hợp pháp đều có đủ. Cha mẹ, anh chị em của Dương Hi đều là người tàn nhẫn, lại rất bao che khuyết điểm, bây giờ cưng chiều Chu Văn Ngang bao nhiêu, sau khi biết chân tướng sẽ hận bấy nhiêu.

Chu Doãn Thịnh chính là con dao treo trên đầu cậu ta, cái gai trong lòng Chu Văn Ngang. Chỉ khi nào tiêu diệt được Chu Doãn Thịnh, cậu ta mới có thể thở phào một hơi. Mà cha Chu e rằng cũng có tâm lý giống như vậy, nếu không sẽ không xúi giục con cả bất hòa với nhà họ Dương.

Lúc này, Chu Doãn Thịnh suy nghĩ rất nhiều, nhưng không định nói cho Đỗ Húc Lãng một chữ nào, vừa cởi quần áo vừa cười nhạo – "Anh quan tâm nhiều thế làm gì, chuyện của tôi, tôi sẽ tự mình giải quyết. Nếu cậu ta thích tập đoàn nhà họ Chu thì cứ lấy, tôi còn không để nó vào mắt. Sớm muộn gì cũng có một ngày Vũ Trụ Noah của tôi sẽ đè bẹp tập đoàn nhà họ Chu."

Ném quần áo xuống, vò tóc, hắn lập tức đi vào phòng tắm, ngay cả camera cũng quên tắt.

Thiếu niên năm đó giờ đã trở thành một thanh niên tuấn mỹ bất phàm. Bởi vì ở lâu trong nhà không ra ngoài, làn da trắng nõn gần như trong suốt. Nhưng cơ bụng săn chắc và V cut duyên dáng đều thể hiện hắn đã rèn luyện tốt như thế nào. Hắn đứng lên cởi thắt lưng, để lộ vòng eo mềm dẻo mạnh mẽ, bởi vì bờ mông quá cong mẩy, quần lót không bị tuột xuống dưới, mà treo lỏng lẻo trên háng.

Dáng vẻ lười nhác mà tùy ý kia gợi cảm cực kỳ.

Đỗ Húc Lãng nhìn không rời mắt, thậm chí khi thanh niên rời khỏi máy quay còn duỗi dài cổ ra muốn ngóng theo.

Thanh niên nhanh chóng tắm rửa rồi buộc khăn lên hông ra ngoài. Đôi chân thon dài thẳng tắp lại hấp dẫn ánh mắt của gã đàn ông kia lần nữa. Hắn hình như không phát hiện ra vẻ mặt cứng ngắc và dáng ngồi quái dị của người nọ, nói một câu chúc ngủ ngon rồi lập tức tắt video.

Hình ảnh quyến rũ biến mất, lúc này Đỗ Húc Lãng mới chậm rãi phun ra mấy hơi, bóp trán cười khổ. Hắn hình như đã bị quyến rũ, nhưng bi kịch là đối phương hoàn toàn không có ý đó.

Chu Doãn Thịnh thật sự không có ý đó ư? Vừa tắt camera đi, hắn lập tức nhếch môi cười. Hắn là đồng tính luyến ái, hơn nữa ánh mắt cực cao. Đỗ Húc Lãng là song tính luyến, diện mạo dáng người không chỗ

nào không phải là cực phẩm, bỏ cực phẩm không ăn mà đi tìm thứ phẩm, Chu Doãn Thịnh hoàn toàn sẽ không làm điều đó.

Về phần ăn xong thì giải quyết như thế nào, trước mắt hắn còn chưa tính đến. Hắn đã làm con rối của hệ thống đủ lắm rồi, hiện giờ chỉ muốn sống theo ý mình mà thôi.

Chú thích:

(1) Điện thoại camera:

6. Quyển 1 - Chương 6

Chu Doãn Thịnh tưởng rằng hai người đàn ông với nhau chỉ cần nhìn hợp mắt là sẽ trực tiếp đi vào giai đoạn tiếp theo—— lên giường. Nhưng ý định của Đỗ Húc Lãng hiển nhiên vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

Đối phương hình như đang theo đuổi hắn, từ dăm ba ngày một cuộc điện thoại tiến triển thành một ngày dăm ba cuộc điện thoại. Cứ khi nào đến Nhật là nhất định sẽ hẹn hắn ra ngoài ăn cơm. Nhưng cũng chỉ đơn giản là ăn cơm thôi, từ đầu đến cuối đều giữ vững thái độ ân cần mà không vượt mức quá rõ ràng. Đến các ngày lễ tết lại còn gửi tặng nhiều món quà quý giá nữa.

Chu Doãn Thịnh không thể không mặt dày mày dạn cho rằng, Đỗ Húc Lãng đang theo đuổi mình, hơn nữa còn là với thái độ cực kì nghiêm túc. Cảm giác này đối với một nhân vật phản diện, luôn chết thảm, còn luôn bị nam nữ chính hận từ đầu đến cuối mà nói, thực sự là rất mới lạ. Kiếp nào cũng không được chết tử tế, kiếp nào cũng không có được người mình yêu, kiếp nào cũng bị phản bội, Chu Doãn Thịnh còn cho rằng mình đã chết lặng với cái thứ gọi là "tình yêu" rồi.

Nhưng từ sau khi thoát khỏi sự trói buộc của hệ thống, Chu Doãn Thịnh mới phát hiện, chẳng qua là hắn đã tự vùi khát vọng đó vào nơi nội tâm sâu kín nhất mà thôi. Đỗ Húc Lãng đã có lòng thì đương nhiên hắn cũng sẽ tự biết thời biết thế mà theo thôi. Còn về chuyện cuối cùng hai người có thể lâu dài hay không, đó lại là một vấn đề khác.

Đang suy nghĩ thì điện thoại trên bàn vang lên, đầu kia quả nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp lôi cuốn của người đàn ông nọ – "Chiếc đồng hồ tôi tặng cho cậu, cậu có thích không? Tôi cũng mua một chiếc cùng kiểu dáng, phối hợp với…"

Thủ đô Nhật Bản.

Đỗ Húc Lãng đang đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, vừa dịu dàng nói chuyện điện thoại vừa hút thuốc. Cũng không biết người đầu bên kia nói gì, hắn khẽ giọng cười rộ lên, đôi mắt toát lên vẻ sung sướng.

"Được, tôi biết rồi. Hẹn gặp cậu cuối tuần. Cậu chọn chỗ đi." Trông thấy cháu trai không gõ cửa đã lập tức

đi vào, Đỗ Húc Lãng nhíu mày, không thể không chấm dứt cuộc trò chuyện.

Chu Văn Cảnh âm thầm quan sát hắn, cảm thấy rất ngạc nhiên đối với người có thể khiến cho cậu mình cư xử dịu dàng như vậy.

"Cậu, cậu đang tìm mợ cho cháu?" Y thử trêu ghẹo.

Chữ "mợ" này hiển nhiên đã lấy lòng Đỗ Húc Lãng, hắn cười nhẹ một tiếng rồi mới gật đầu nói – "Đúng vậy, tìm mợ cho cháu." – Dứt lời còn cố tình cho thêm một câu – "Đợi cậu thu phục được người đó sẽ giới thiệu hai người với nhau, hai người nhất định phải sống hòa bình với nhau đấy."

Thì ra còn chưa thu phục được sao? Chu Văn Cảnh âm thầm thở phào, ngoan ngoãn đồng ý. Y đã biết thân phận thật của Đỗ Húc Lãng. Cảm giác đầu tiên là không thể tin được, cảm giác thứ hai là bất ngờ, vui mừng và sau đó chính là sợ hãi. Y đã phải thích ứng trong một hai năm, mới có thể dần dần phục hồi lại hình thức thoải mái tự nhiên như lúc ban đầu.

Dưới sự che chở của Đỗ Húc Lãng, y xây dựng công ty của riêng mình. Giờ công ty đang trên đà thăng tiến, tiền đồ rộng mở. Y bây giờ không còn là đứa con riêng nhà họ Chu bị người khác tùy tiện lăng mạ trước kia nữa. Ở Nhật, dù là ông lớn ngành thương nhìn thấy y, cũng phải cung kính gọi y một tiếng cậu Cảnh.

Tất cả những điều này đều là Đỗ Húc Lãng mang lại cho y. Nếu như Đỗ Húc Lãng lập gia đình, hắn có còn toàn tâm toàn ý đối xử với đứa cháu không hề có quan hệ huyết thống gì với hắn như bây giờ nữa không? Vợ hắn, con cái hắn có thể chấp nhận sự tồn tại của y không?

Chu Văn Cảnh tính tình đã nghi, khuyết thiếu cảm giác an toàn. Thế nên cũng đề phòng cả Đỗ Húc Lãng, người đã bỏ ra tất cả cho hắn không hề giữ lại một chút nào.

Cảm xúc lóe lên trong mắt y không trốn qua được sự quan sát tinh tế của Đỗ Húc Lãng. Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy thất vọng. Cũng là biết thân phận thật của mình, thái độ của Doãn Thịnh đối với hắn không khác trước kia chút nào. Còn cháu mình tuy đã cố gắng che giấu, nhưng vẫn không thể giấu được sự sợ hãi và lấy lòng trong từng lời nói hay hành động. Trước kia còn cảm thấy Doãn Thịnh kém cháu trai, sự thật chứng minh rằng hắn nhìn nhầm rồi.

Chu Văn Cảnh bị cậu mình nhìn đến mức cả người căng thẳng, không thể không nhấn mở Notebook mình mang đến ra, nói sang chuyện khác – "Hôm nay là ngày cuối cùng trận chung kết Thương Chiến, cháu muốn giành giải nhất cho cậu xem."

"Ồ? Đã là ngày cuối cùng rồi sao?" – Đỗ Húc Lãng quả nhiên vứt những suy nghĩ tạp nham trong đầu mình đi, bước đến nhìn chăm chú vào màn hình.

Thương Chiến là một game online do Vũ Trụ Noah phát hành, rất được thương nhân yêu thích. Bởi vì chế tác hoàn mỹ, bối cảnh và chi tiết chân thật đến không có kẽ hở, rất nhiều ông lớn ngành kinh thương thậm chí còn bắt con mình tham gia thi đấu, nhằm tôi luyện năng lực của họ. Năm nay là mùa thứ hai phát

hành Thương Chiến, nhà sản xuất tổ chức một cuộc "thương chiến" danh xứng với thực, nhưng chỉ cho phép thanh thiếu niên dưới 25 tuổi tham gia.

Trận chiến này rút thăm trúng phó bản Thượng Hải. Cuộc thi kéo dài 30 ngày. Mỗi một tuyển thủ ban đầu chỉ có thể nhận được mười nghìn làm ngân sách gây dựng sự nghiệp, đợi đến khi thời gian đếm ngược chấm dứt, máy tính sẽ dựa trên các tố chất tổng hợp tuyển ra người xuất sắc nhất. Nói đơn giản chính là ai kiếm được nhiều tiền thì người đó thắng.

Chu Văn Cảnh là fan hâm mộ chân chính của Thương Chiến, cũng là người chơi cấp bậc đại thần có thực lực mạnh mẽ. Tính đến lúc này, y vẫn giữ vị trí thứ nhất. Trò chơi này sở hữu số lượng người chơi khổng lồ trên khắp toàn cầu, những người có năng lực giỏi, hiển nhiên thân phận cũng không bình thường. Tạm thời không đề cập đến một số người chơi nặc danh, những người dùng tên thật tham gia ai ai cũng có bối cảnh hùng hậu. Hoặc là nhân tài mới dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, hoặc là con ông cháu cha của những tập đoàn, tài phiệt.

Không ai ngờ, đứa con riêng nhà họ Chu chưa từng nghe tên bao giờ lại có thực lực vượt trội, giữ vững vị trí thứ nhất như vậy. Phải biết rằng Chu Văn Ngang được cha Chu khen không dứt miệng bị đào thải ngay ngày thứ hai. Chu Doãn Thịnh thì vẫn chưa từng lộ diện, có lẽ là sợ thua bị người khác chê cười.

Mang theo cảm giác vượt trội, Chu Văn Cảnh chỉ vào bàn đồ giải thích – "Công trình khai hoang đảo Song Bá và vịnh Thanh Thủy đã xây dựng xong. Nơi này sẽ trở thành một bến cảng thương nghiệp quan trọng, mà giá trị của những kho bãi đã từng không xu dính túi ở Thanh Thủy sẽ tăng gấp bội, trở thành trung tâm hậu cần. Khi chính phủ tuyên bố khởi công công trình khai hoang, cháu cũng đã thu mua tập đoàn Hưng Long. Tập đoàn Hưng Long nắm giữ 20% cổ phần kho bãi Thanh Thủy, vì vậy cháu cũng gián tiếp khống chế cổ phần kho bãi Thanh Thủy. Miếng thịt mỡ to nhất của phó bản Thượng Hải đã bị cháu lấy đi."

Đỗ Húc Lãng liếc nhìn các hạng mục số liệu trên màn hình, nhướn mày nói – "Có vẻ cháu cao hứng hơi sớm đấy! Người này nắm giữ 22% cổ phần, nhiều hơn cháu."

Chu Văn Cảnh nhìn theo ngón tay hắn, mới phát hiện một tuyển thủ tên là Deicide đăng một bản chứng nhận cổ phần trên kênh trao đổi. Con số 22% đỏ tươi làm y đau cả mắt.

"Sao lại như vậy? Deicide này từ đâu chui ra, cháu chưa từng thấy bao giờ!" – Chu Văn Cảnh hốt hoảng, vội vàng lật mở tư liệu của đối phương. Phát hiện biểu hiện của đối phương cũng bình thường, nhưng từng khoản từng khoản đầu tư thì lại tính kỹ càng làm người ta phải khiếp sợ. Các ngành sản xuất hắn đầu tư rất phức tạp, có thực phẩm, khoa học kỹ thuật, bất động sản, giải trí… Tuy rằng không có món lãi kếch xù, nhưng vẫn đều đều ổn định kiếm vào mà không lỗ. Trong hai mươi chín ngày ngắn ngủi, hắn đã âm thầm tích lũy được một món tiền lớn. Thứ hạng của hắn kẹt vừa vặn ở vị trí số mười một, mà internet chỉ công khai thông tin của mười vị tuyển thủ đứng đầu, cho nên người này vẫn chưa từng khiến cho Chu Văn Cảnh cảnh giác.

Đỗ Húc Lãng nhìn chằm chằm bảng giao dịch của Deicide, nhướn mày nói – "Xem ra ánh mắt của người này có thể nhìn xa hơn cháu. Từ khi chính phủ phái nhóm thăm dò đầu tiên đến vịnh Thanh Thủy, cậu ta đã bắt đầu lục tục thu mua cổ phiếu của kho bãi Thanh Thủy. Đúng là không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng là bất ngờ nổi tiếng."

Hoặc là không động vào, đã động vào là lập tức đoạt mạng của người ta. Quả nhiên là phong cách làm việc của người nào đó. Đỗ Húc Lãng hứng thú mỉm cười.

Chu Văn Cảnh khinh miệt nói – "Dù tên đó có nhiều hơn cháu hai điểm thì đã sao. Tập đoàn Hưng Long của cháu chủ yếu làm về bất động sản và công nghiệp tài chính, đã sớm tích đủ độ thân mật với Ngân hàng Nội Thương. Chỉ cần cháu liên hệ với chủ tịch Ngân hàng Nội Thương (NPC), Ngân hàng Nội Thương có thể cắt đứt trao đổi tài chính với Deicide. Chỉ cần hắn không muốn phá sản, hắn sẽ phải chủ động từ bỏ tất cả cổ phần mà hắn đang nắm giữ. Thương trường chính là như vậy, thứ anh nắm trong tay chưa chắc đã hoàn toàn thuộc về anh."

Đỗ Húc Lãng cong cong khóe môi không rõ hàm ý, thuận tay vẩy một khúc tàn thuốc xuống. Đứa cháu trai này rất ưu tú, năng lực cũng rất xuất chúng, nhưng e rằng chưa phải là đối thủ của Doãn Thịnh.

Chu Văn Cảnh nhanh chóng bàn bạc xong xuôi ý kiến chung với chủ tịch Ngân hàng Nội Thương. Nhưng đột biến bắt đầu xảy ra, tập đoàn Thánh Hòa đứng thứ hai tuyên bố gia nhập trận đấu tranh giành sân bãi Thanh Thủy. Tập đoàn Thánh Hòa chuyên về ngành vận tải biển, giờ đã là ông chủ ngành vận tải ở Thượng Hải. Mà người sở hữu tài khoản này trong hiện thực đúng là cháu đích tôn của ông vua tàu thuyền thế giới Lôi Thế Tổ – Lôi Thánh Hòa.

Tập đoàn Thánh Hòa có một khoản đầu tư rất lớn ở Ngân hàng Nội Thương. Lôi Thánh Hòa còn là phó chủ tịch trên danh nghĩa của Ngân hàng Nội Thương, độ thân mật cao hơn Chu Văn Cảnh nhiều. Sự tham dự đột ngột của anh ta đã dẫn dắt cuộc thi đi vào hồi gay cấn.

Inoue là trợ lý tư nhân của Đỗ Húc Lãng, ông vẫn luôn chú ý tình hình thi đấu gần đây. Từ ngoài cửa sổ thủy tinh phát hiện boss và cháu trai đang thi đấu trong văn phòng, không nhịn được chạy vào quan sát.

"Người trẻ tuổi bây giờ ai cũng lợi hại ghê, làm cho đám người già chúng tôi xem mà tim đập thình thịch. Deicide, người giết Chúa, đúng là mạnh miệng, nhưng thực lực lại yếu nhất, nắm 22% cổ phần chả khác gì cầm một củ khoai lang phỏng tay. E rằng sẽ bị đẩy vào số phận kẻ hi sinh trong cuộc chiến giữa tập đoàn Hưng Long và tập đoàn Thánh Hòa. Biểu hiện trước đó của cậu ta vẫn rất ổn định, quyết sách thu mua sân bãi Thanh Thủy e rằng sẽ trở thành nét bút hỏng. Đây chính là ví dụ điển hình cho câu "tham thì thâm", theo nghề kinh doanh cần có sự táo bạo, nhưng càng cần một cái đầu bình tĩnh." – Hắn bình luận một cách khách quan.

Chu Văn Cảnh gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đỗ Húc Lãng dùng sức dụi tắt thuốc lá, dùng ánh mắt không rõ hàm ý nhìn Inoue một cái. Inoue khoanh hai tay trước ngực, cảm thấy hơi lạnh.

Giờ khắc này, Chu Doãn Thịnh đang ngồi trước màn hình máy tính. Phát hiện Lôi Thánh Hòa gia nhập cuộc tranh giành y như hắn dự liệu, lập tức nhấn vào kênh tán gẫu. Hai người bí mật bàn bạc một lát, cuối cùng thống nhất ý kiến.

Bên đầu khác, Chu Văn Cảnh kinh ngạc phát hiện, Deicide chuyển nhượng cổ phần trong tay cho Lôi Thánh Hòa với giá thấp ba mươi đồng một cổ. Mà Lôi Thánh Hòa thuyết phục Ngân hàng Nội Thương cho Deicide mua lại 46% cổ phần tập đoàn Gia Đông – Công ty chi nhánh của Ngân hàng Nội Thương. Từ đó, Deicide chính thức trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Gia Lăng, gia nhập vào ban giám đốc.

Tập đoàn Gia Lăng làm về chế biến thực phẩm, tiềm lực phát triển kém xa kho bãi Thanh Thủy nhất định sẽ trở thành núi vàng núi bạc trong tương lai. Đổi sang giá thị trường ít nhất cũng lên đến sáu tỷ.

Lúc trước khi Deicide thu mua cổ phần của kho bãi Thanh Thủy, giá cổ phiếu của kho bãi Thanh Thủy còn vô cùng rẻ mạt. Dù bán với giá thấp ba mươi đồng, hắn vẫn lãi từ Lôi Thanh Hòa 360 triệu. Mà 360 triệu này được dùng toàn bộ để mua tập đoàn Gia Lăng. Nói cách khác hắn không tốn một đồng nào đã mua được thứ giá trị đến sáu tỷ đồng.

Thông báo vừa đăng, tất cả mọi người đều khiếp sợ tột cùng. Lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, e rằng ngay từ đầu thứ mà Deicide nhìn trúng không phải là kho bãi Thanh Thủy, mà là tập đoàn Gia Lăng. Nhưng hắn không trực tiếp ra tay, đi nhiều đường ngang ngõ tắt như vậy là bởi vì muốn thu tập đoàn Gia Lăng vào tay mà không tốn một đồng nào.

"Chiêu tay không bắt hổ này quá tuyệt vời!" – Inoue đẩy đẩy gọng kính lên, cảm thấy khuôn mặt mình bị Deicide tát vang bôm bốp.

Chu Văn Cảnh phải nhẫn nhịn lắm mới không bóp nát con chuột trong tay. Có Đỗ Húc Lăng ngồi bên cạnh xem, y đột nhiên cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội. Y quyết định sử dụng thủ đoạn đê tiện nhất. Thừa dịp Lôi Thánh Hòa và ban giám đốc tổ chức đang phát bình luận trên kênh thế giới, lấy giá 45 dồng mỗi cổ thu mua cổ phiếu kho bãi Thanh Thủy, mua đến tròn 49.9% mới thôi.

Vì sao là 49.9%? Bởi vì luật lệ công ty quy định, một khi có vị cổ đông nào nắm giữ 50% cổ phần trở lên, công ty này sẽ đi vào giai đoạn cưỡng chế thu mua. Nói cách khác, một khi vượt qua điểm giới hạn 50% này, dù bạn có tiền hay không, đều sẽ phải mua hết 100% cổ phần từ những cổ đông khác. Nếu không sẽ phải chịu trách nhiệm pháp luật tương ứng.

Quy định này được đưa ra để phòng ngừa việc thu mua ác ý, nhằm bảo vệ lợi ích công ty.

Việc thu mua kho bãi Thanh Thủy toàn diện tác động đến mấy tỷ tài chính. Trước mắt tập đoàn Hưng Long và tập đoàn Thánh Hòa đều không có thực lực đó.

Trong lúc việc thu mua đang hừng hực khí thế, Chu Doãn Thịnh nhìn thấy tin nhắn Lôi Thánh Hòa gửi đến, vừa lòng cười cười.

Số cổ phiếu Chu Văn Cảnh nắm giữ đang từ từ tăng lên, phần thắng đã gần ngay trước mắt. Lôi Thánh Hòa lại đăng lên kênh thế giới, thu mua cổ phần kho bãi Thanh Thủy với giá mỗi cổ cao hơn tập đoàn Hưng Long mười đồng, mua đến đủ 49.9% mới thôi. Những người sở hữu cổ phần hiện đang theo dõi tình hình lập tức đổ ồ ạt vào tập đoàn Thánh Hòa.

Cuối cùng, cuộc đại chiến thu mua này buông màn kết thúc trong kết cục thảm hại của tập đoàn Hưng Long. Tất cả bảng đếm ngược thời gian đều biến thành 0, cuộc thi kết thúc.

Chu Văn Cảnh vừa xoa mặt vừa vò tóc, đột nhiên ném con chuột trong tay đi. Màn hình máy tính đang

nhanh chóng thay đổi từng hình từng hình, hiển nhiên đang làm công tác thống kê số liệu tổng hợp của các tuyển thủ, sau đó tính ra người xuất sắc nhất.

Đỗ Húc Lãng vỗ vỗ bả vai cháu trai trấn an, nhìn về phía Inoue – "Anh đoán ai sẽ là người thắng cuối cùng?"

"Chắc chắn là Lôi Thánh Hòa, không hổ là cháu đích tôn của ông vua tàu thuyền, trò giỏi hơn thầy." – Inoue nói một cách khẳng định.

"Không, là Deicide." – Đỗ Húc Lãng chỉ chỉ màn hình – "Cuộc chiến thu mua cuối cùng tác động gần chín tỷ tài chính. Công ty vận tải biển của Lôi Thánh Hòa mặc dù có tiềm lực cao, nhưng vốn lưu động lại thiếu, hắn lấy đâu ra chín tỷ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn?"

"Vay?" – Inoue nhớ đến một khả năng, trái tim không nhịn được đập thình thịch. My God, người trẻ tuổi bây giờ đáng sợ quá.

Trông thấy khuôn mặt vặn vẹo của trợ lý, Đỗ Húc Lãng cười nói – "Đúng vậy, chín tỷ cuối cùng này là tiền vay mượn, còn mượn ai, anh hãy tự xem đi."

Đúng lúc này, tư liệu của Deicide có thay đổi mới, mục tổng giá trị tài sản đột nhiên xuất hiện 20% cổ phần trên danh nghĩa của kho bãi Thanh Thủy. Miếng bánh ngọt lớn nhất Thượng Hải rốt cuộc vẫn bị hắn cắn một miếng to, quay đi quay lại đã tính kế được tất cả mọi người.

"Đây mới là người thắng chân chính." – Đỗ Húc Lãng đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, rũ đôi mắt tràn ngập kinh ngạc và si mê. Ba chữ Chu Doãn Thịnh này tựa như một lời nguyền, khiến hắn vừa đặt chân lên là khó có thể tự kiềm chế.

"Thật là đáng sợ, bộ não người này rốt cục cấu tạo như thế nào? Người khác đi một bước xem mười bước. Còn cậu ta chưa bắt đầu đi đã bày xong ván cờ này. Tất cả hành động của mọi người đều nằm trong dự liệu của cậu ta. Xác xuất đầu tư thành công trăm phần trăm, tài nhìn xa trông rộng trong kinh doanh và khả năng tính toán tuyệt vời. Người nọ là thiên tài! Có lẽ trong tương lai sẽ có thể chạy song song với boss!" – Inoue bái phục triệt để.

Đỗ Húc Lãng vui vẻ cười rộ lên.

"Thành công trong thế giới ảo không có nghĩa là sẽ thành công ngoài hiện thực." – Chu Văn Cảnh đẩy ghế da đi ra ngoài, lạnh giọng nói – "Có bản lĩnh hắn kiếm vài triệu thử xem. Trên đời này có bao nhiêu thiên tài, nhưng có mấy người có thể thành công?"

Tập đoàn Túng Đạt mà y sáng lập chủ yếu kinh doanh bất động sản và nghiệp vụ tài chính. Tốc độ kiếm tiền vô cùng nhanh chóng. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi tài sản đã vượt qua trăm triệu. Mà năm nay y mới học đại học năm thứ ba, còn chưa đủ hai mươi tuổi, tuyệt đối không thể nghi ngờ là người nổi bật trong đại đa số người trẻ tuổi.

Thành công quá lớn khiến bản tính vốn kiêu ngạo của y dần dần biến thành tự phụ. Không thể thừa nhận việc thắng lợi dễ như trở bàn tay lại bị một nhân vật nhỏ nhoi đến tên cũng không biết cướp đi.

Đỗ Húc Lãng nhìn chằm chằm bóng lưng rời khỏi của y, thất vọng lắc đầu. Tục ngữ nói núi cao còn có núi cao hơn, cháu mình hiển nhiên đã quên điều này. Ngoài hiện thực y đúng là rất ưu tú, rất có bộ não kinh doanh, nhưng so với Chu Doãn Thịnh thì còn kém xa. Vũ Trụ Noah mà Doãn Thịnh sáng lập đã sớm thay thế được công ty khoa học kỹ thuật Farrell tiếng tăm lừng lẫy trước kia, trở thành ông trùm thống lĩnh ngành IT. Phần mềm mà công ty này phát hành đi sâu vào đủ mọi ngành nghề, mang lại sự tiện lợi rất lớn cho sinh hoạt và công tác của mọi người.

Con người chắc chắn sẽ đi vào thời đại công nghệ thông tin, mà sản nghiệp ngành này có thể mang lại bao nhiêu lợi nhuận, người chưa từng đặt chân lên lĩnh vực này vĩnh viễn không ai có thể tưởng tượng ra. Tiền tài chỉ là phụ, đáng sợ hơn chính là nó đang âm thầm khống chế cuộc sống của con người. Thực lực của Vũ Trụ Noah đã tương đương với cự phách ngành thương nghiệp như tập đoàn tài phiệt gia tộc họ Đỗ rồi.

Bên cạnh sự thất vọng đối với cháu trai, Đỗ Húc Lãng đồng thời cũng cảm thấy kiêu ngạo vì người thương. Hắn đăng nhập tài khoản của mình, gửi tin nhắn cho Deicide.

Inoue vốn đã chuẩn bị đi ra ngoài, trông thấy hành động của boss thì dừng bước, không dám tin hỏi – "Ngài quen đại thần? Có thể giới thiệu cho tôi hay không?" – Ông đã từ người qua đường biến thành fan cuồng của Deicide.

Đỗ Húc Lãng không đáp, chuyên chú nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Trên màn hình quả nhiên hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ mà hắn ngày nhớ đêm mong. Người nọ đang rót rượu vang, chiếc áo sơ mi trắng muốt được cởi hai cúc trên cùng, để lộ xương quai xanh gợi cảm đến cùng cực.

"Chu, Chu Doãn Thịnh!" – Inoue thường hay giúp boss mua quà đương nhiên biết thanh niên này. Thế mới bày ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ vốn nên như vậy. Tuổi còn trẻ đã giàu sang không ai bì nổi, hơn nữa hoàn toàn dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Tài năng của vị này đủ để đánh gục tất cả những người trẻ tuổi chỉ trong nháy mắt. Trước kia ấn tượng của Inoue với thanh niên chỉ có hai chữ "ưu tú" mơ hồ, qua cuộc chiến ác liệt rung động lòng người vừa rồi mới biết được sự lợi hại của thanh niên.

Chả trách, có thể khiến con người lưu luyến bụi hoa ăn thông nam nữ như boss quyết tâm thủ thân như ngọc. Inoue đẩy đẩy gọng kính, âm thầm cảm thán.

"Chúc mừng em." – Ánh mắt nóng rực của Đỗ Húc Lãng lưu luyến trên xương quai xanh và yết hầu đối phương.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười, bưng ly rượu lên lắc lắc với màn hình – "Cheers."

"Em đang uống rượu gì?" – Đỗ Húc Lãng cũng mở một chai rượu vang, vừa rót vừa hỏi.

"Screaming Eagle Cabernet Sauvignon 1992."

Trị giá năm trăm nghìn USD – tương đương với hơn ba triệu nhân dân tệ, hơn năm mươi triệu yên Nhật, đúng là biết hưởng thụ. Đỗ Húc Lãng cười khẽ, để ly rượu xuống thở dài – "Rượu của tôi không tốt bằng của em. Chi bằng em mời tôi?"

Chu Doãn Thịnh nheo mắt suy nghĩ một lát, ngoắc ngón tay với camera – "Vậy anh lại đây! Tôi chẳng những mời anh uống rượu, còn mời anh ăn sáng luôn."

Giọng nói của thanh niên trầm thấp mà khàn khàn, ẩn giấu vô vàn mờ ám, dụ trái tim Đỗ Húc Lãng loạn nhịp theo. Hắn miễn cưỡng giữ vững thái độ bình tĩnh truy hỏi – "Em nói thật chứ? Em có biết trước khi mời tôi ăn sáng sẽ xảy ra chuyện gì không?"

"Không biết vì sao em mời anh à? Theo đuổi em suốt bao nhiêu lâu mà không dám làm thật?" – Thanh niên nhướng mày, khuôn mặt bị rượu nhuộm mơ màng trở nên diễm lệ vô cùng.

Còn nhịn nữa thì đúng là không phải đàn ông! Dưới cái nhìn trợn mắt há miệng của Inoue, Đỗ Húc Lãng ngay cả áo khoác còn chưa mặc đã vội xông ra khỏi văn phòng. Ghế da bị hắn lật đổ, phát ra một tiếng rầm thật lớn.

Đầu bên kia màn hình, thanh niên cất tiếng cười vui vẻ.

7. Quyển 1 - Chương 7

Tỉnh lại đúng năm giờ sáng, Chu Doãn Thịnh theo thói quen ôm chặt cơ thể bên cạnh mình. Mái tóc của người đàn ông nọ rất hỗn loạn, gương mặt sắc nét, tuấn mỹ, toát lên nét biếng nhác thỏa mãn sau một đêm vui vẻ. Ánh mắt luôn lóe lên những tia nguy hiểm giờ phút này đang nhắm chặt, dụ dỗ Chu Doãn Thịnh phải cúi người xuống hôn lên một cái.

Làm một nhân vật phản diện bị hệ thống khống chế, hơn nữa tính chất là thuần gay, cuộc sống của Chu Doãn Thịnh trước kia thật sự là không tốt chút nào. Hắn luôn bị ép "yêu" một số người nào đó, thậm chí xảy ra tiếp xúc thân mật nhất. Mỗi lần như vậy, hệ thống sẽ tự động khống chế cơ thể hắn. Rất nhiều lần, khi hắn tỉnh táo lại, trông thấy nữ chính hoặc chửi rủa, hoặc muốn tự tử, hoặc đòi đồng quy vu tận, thật ra hắn còn muốn chửi rủa, muốn đi tự tử, muốn đồng quy vu tận hơn đối phương nhiều.

Chuyện cũ nghĩ lại mà thấy sợ, Chu Doãn Thịnh nắm chiếc cằm kiên nghị mà gợi cảm của người đàn ông, đặt xuống một nụ hôn thật sâu.

Đỗ Húc Lãng đã tỉnh ngay từ lúc người yêu thức giấc. Nhưng hắn biết người yêu có một thói quen, trước khi rời giường sẽ luôn nhìn mình chăm chú thật lâu, sau đó cho mình một nụ hôn thắm thiết. Người yêu hắn có ngoại hình tuấn mỹ nhã nhặn, khóe môi luôn mang theo ba phần ý cười. Nhưng sau khi thực sự hiểu biết hắn mới phát hiện, tính cách của cậu ấy rất mạnh mẽ.

Điều này dẫn đến cuộc sống giường chiếu của họ giống như một cuộc chiến, tranh giành quyền chủ động, kịch liệt, cuồng nhiệt, vui vẻ đầm đìa, khiến hắn nếm thử một lần là không thể ngừng lại được.

Hắn cười hai tiếng, bóp chặt vòng eo mềm dẻo của người yêu, lật người lại… Thái độ của hắn đối với phần tình cảm này nghiêm túc chưa từng có, mới đầu thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề vĩnh viễn lâu dài. Nhưng theo thời gian, dung nhan của người yêu từ ngây ngô trở nên thành thục, dần dần tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, hấp dẫn hắn lúc nào cũng nghĩ về cậu. Hắn đột nhiên phát hiện, có lẽ mình phải làm gì đó để giữ lấy cậu vĩnh viễn, sở hữu cậu một cách đường đường chính chính.

Chu Doãn Thịnh không biết suy nghĩ trong lòng Đỗ Húc Lãng. Chỉ cảm thấy đối phương hôm nay đặc biệt kích động, lăn qua lộn lại trên giường hơn hai tiếng mới bằng lòng dừng tay. May mà số liệu thân thể hắn đã được điều chỉnh, nếu không eo hắn sẽ đứt mất.

Hai người cùng nhau tắm rửa một lượt. Đang chuẩn bị nhấc điện thoại gọi đồ ăn, di động lại vang lên trước. Chu Doãn Thịnh xem hiển thị trên điện thoại, không nhịn được hơi nhướng mày, là Chu Văn Ngang.

"Được, anh sẽ quay về ngay." – Yên lặng tắt điện thoại, hắn ném di động xuống bắt đầu thu dọn hành lý.

"Sao vậy?" – Đỗ Húc Lãng cảm thấy vẻ mặt của vợ mình không ổn cho lắm.

"Chu Hạo sắp chết, bảo em trở về." – Chu Doãn Thịnh cũng không ngẩng đầu lên, đáp. Trên mặt không hề có đau buồn vì người thân sắp chết, mà là chờ mong và hứng thú. Hắn liếc mắt nhìn trí não trên cổ tay, mục tiến độ ở góc trái trên cùng đã tăng lên đến 50% từ khi hắn sáng lập Vũ Trụ Noah, từ đó về sau vẫn chưa thay đổi chút nào.

Mà cái chết của Chu Hạo là sự mở đầu cho cuộc sống bi kịch của nguyên chủ. Chỉ cần phá hủy khoảng thời gian này, hắn mới có thể làm tiến trình phát triển của thế giới này hỗn loạn triệt để.

Vươn đầu lưỡi ra liếm liếm cánh môi, Chu Doãn Thịnh đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn, hưng phấn khó có thể kìm nén.

Hai người thu dọn hành lý rồi đặt vé máy bay, về đến nhà ngay trong đêm hôm đó.

"Anh cả, anh về rồi!" – Chu Văn Ngang chạy ra đón, dùng sức ôm người anh trai mười năm không gặp – hốc mắt hồng hồng, nước mắt rưng rưng. Nếu không phải Đỗ Húc Lãng từng điều tra đối phương, hắn cũng suýt chút nữa bị kỹ thuật biểu diễn tuyệt vời của cậu ta lừa gạt.

"Bố đâu?" – Chu Doãn Thịnh đẩy cậu ta ra, vẻ mặt rất bình tĩnh, trong giọng nói thậm chí còn toát lên vài phần lãnh đạm. Không phải kỹ xảo biểu diễn của hắn không tốt, không đóng giả được bộ dạng đau thương, mà là hắn đã có thực lực đè bẹp đối thủ nên lười ngụy trang mà thôi.

"Bố ở trên lầu, bác sĩ nói bố không qua được đêm nay, bảo em đưa bố về nhà. Ở lại bệnh viện chính bố cũng cảm thấy không yên tâm." – Chu Văn Ngang vừa nói vừa dẫn hai người lên lầu, giả vờ lơ đãng hỏi – "Đúng rồi, sao trợ lý Đỗ cũng đến? Hai người gặp nhau bên ngoài?"

Không đợi Chu Doãn Thịnh trả lời, Đỗ Húc Lãng đã chậm rãi mở miệng – "Không phải gặp được, chúng tôi đang qua lại với nhau. Tôi là bạn trai của Doãn Thịnh."

Chọn đúng thời gian bố vợ sắp chết mà come out, Đỗ Húc Lãng muốn bố vợ chết không nhắm mắt đây mà! À mà, vì sao lại là bố vợ mà không phải bố chồng? Chu Doãn Thịnh âm thầm phun tào, trong đôi mắt lạnh lùng rốt cuộc hiện lên ý cười, phụ họa gật đầu.

Chu Văn Ngang đạp hụt một bước, suýt chút nữa ngã xuống cầu thang, may mà được quản gia đi bên cạnh đỡ lấy.

"Em vào đi, anh đợi ở ngoài." – Đi đến trước cửa phòng, Đỗ Húc Lãng hoàn toàn không có ý định đi vào chào hỏi.

Chu Doãn Thịnh cũng không trách, vuốt vuốt khuôn mặt tuấn mỹ của anh rồi thong thả đi vào. Trong căn phòng tối tăm tràn ngập mùi thuốc và âm khí của người sắp chết. Toàn thân Chu Hạo cắm đầy ống dẫn, lồng ngực gầy còm hơi hơi phập phồng một cách yếu ớt.

"Bố, anh cả trở về rồi." – Chu Văn Ngang gọi vài tiếng tượng trưng bên tai cha Chu. Thấy cha Chu không có phản ứng, cậu ta gần như vội vã muốn mang Chu Doãn Thịnh ra ngoài.

"Doãn Thịnh về rồi?" – Khi hai người đi đến cửa, cha Chu lại tỉnh, khó nhọc mở miệng, – "Doãn Thịnh, bố có lỗi với con, có lỗi với mẹ con, là bố hại chết cô ấy…"

"Bố, mấy chuyện kia đều đã qua, bọn con không trách bố. Là tự mẹ luẩn quẩn trong lòng, không liên quan đến bố, bố yên tâm, không cần nghĩ nhiều như vậy." – Chu Văn Ngang vội vã chạy đến trước giường, dùng sức véo véo đầu ngón tay cha Chu. Người ta bảo người sắp chết luôn nói lời thật lòng, khi cha Chu mạnh mẽ yêu cầu gọi Chu Doãn Thịnh về, hắn đã dự cảm cha Chu sẽ nói chân tướng năm đó cho Chu Doãn Thịnh.

Đã đi được chín mươi chín bước. Trước mắt chỉ còn lại một bước cuối cùng, làm sao cậu ta có thể cho phép kế hoạch suốt bao nhiêu năm thất bại chỉ trong gang tấc?

Cha Chu bị đau, trông thấy vẻ cầu xin trong mắt con trai nhỏ, cuối cùng quyết định mang theo bí mật kia xuống Địa Ngục. Thấy cha đã hôn mê, gọi thế nào cũng không tỉnh, Chu Văn Ngang âm thầm thở phào.

Chu Doãn Thịnh vẫn đứng cách xa ba mét xem kịch, khóe miệng gợn lên ý cười châm chọc.

Cùng lúc đó, Chu Văn Cảnh cũng vội vàng chạy về nhà, phát hiện cậu cũng ở đây, không khỏi bất ngờ.

"Sẽ giải thích với cháu sau. Cháu có muốn vào xem một chút hay không?" – Đỗ Húc Lãng dùng ngón tay kẹp thuốc lá chỉ chỉ cửa phòng, còn mình thì tự đi vào phòng làm việc cách vách, chẳng kiêng dè gì mà nghe lén.

Phòng ngủ và phòng làm việc của cha Chu là liền nhau, chỉ cách một một chiếc cửa mỏng manh. Ngồi trong phòng làm việc có thể nghe rõ động tĩnh phòng bên. Chu Văn Cảnh do dự một lát, cũng đi vào theo.

Thính lực của Chu Doãn Thịnh hơn xa người bình thường, đương nhiên nghe thấy tiếng bước chân của hai người. Nhưng không thèm để ý, hắn ngồi xuống sô pha đơn bên cạnh giường, thờ ơ mở miệng – "Tại sao bố lại nói bố có lỗi với con? Bởi vì đã mưu sát mẹ con ư?"

Cha Chu đột nhiên mở mắt, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Chu Văn Ngang miễn cưỡng đè nén hoảng hốt, vừa vỗ ngực cho cha Chu vừa quát lớn – "Anh cả anh nói bậy bạ gì thế? Mẹ rõ ràng là tự sát!"

"Mày có tư cách gì gọi mẹ tao là mẹ? Mày là con của mẹ tao à?" – Chu Doãn Thịnh thoải mái tựa lưng vào ghế, bắt chéo đôi chân thon dài.

Khuôn mặt Chu Văn Ngang hoàn toàn vặn vẹo, hai người nghe lén cách vách cũng không nhịn được hô hấp nhanh hơn. Máy theo dõi nhịp tim phát ra tiếng bíp dài cuối cùng rồi trở thành một đường thẳng. Cha Chu rõ ràng là bị dọa chết. Nhưng những người trong phòng đều không muốn nhúc nhích, thậm chí không thèm nhìn ông ta lấy một cái. Đến lúc này, Chu Văn Ngang mới chịu tháo lớp vỏ ngụy trang, chậm rãi ngồi xuống trước mặt Chu Doãn Thịnh, vuốt tóc ra sau đầu, để lộ khuôn mặt tràn đầy ác độc.

"Sao mày biết?"

"Ngón cái của mày bán đứng mày." – Chu Doãn Thịnh cười nhạo – "Ngón cái của mày ít hơn người bình thường một đốt, vừa ngắn vừa trụi lủi rất khó coi, giống như ả đàn bà kia vậy. Đây là một loại gen hiện tuyệt đối sẽ di truyền cho đời tiếp theo, nhưng tay của mẹ và Chu Hạo đều rất bình thường. Hàm ý đằng sau điều này không cần tao giải thích lại với mày nữa nhỉ?"

Chu Văn Ngang dùng sức bẻ ngón cái mình, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng cười rộ lên – "Dù mày có biết thì đã sao? Mày không làm gì được tao, nhà họ Chu này đã là của tao. À, đúng rồi, mày còn có thể giành lại tài sản của Dương Hi, còn có thể cầu xin người nhà họ Dương đến đối phó với tao. Nhưng thật đáng tiếc, chắc mày còn chưa biết, tập đoàn của nhà họ Dương hiện tại đang nhận thầu công trình đường hầm dưới đáy biển nối giữa Thiên Đảo và Thành Đô. Tập đoàn họ Chu đồng ý đầu tư cho nhà họ Dương hai tỷ, một khi nhà họ Chu rút vốn đầu tư, nhà họ Dương sẽ xong đời, hoàn toàn phá sản."

Dường như cảm thấy lời mình nói rất thú vị, Chu Văn Ngang từ cười nhẹ biến thành cười lớn. Những ngày tháng lo sợ rốt cục sẽ rời xa cậu ta theo sự hủy diệt của tập đoàn nhà họ Dương, sao cậu ta không vui vẻ cho được?

Nhưng phản ứng của Chu Doãn Thịnh lại khiến cậu ta thất vọng. Thanh niên vẫn ngồi vững vàng như cũ, chờ cậu ta cười đủ mới hỏi – "Là Chu Hạo giết mẹ tao?"

"Mày đoán xem." – Chu Văn Ngang thông minh không thừa nhận.

"Mấy năm tao ở nước ngoài, mày cũng tìm không ít cách đối phó với tao nhỉ? Điếu thuốc lá trộn lẫn thuốc phiện của Elsa vốn là chuẩn bị cho tao?"

"Đáng tiếc." – Chu Văn Ngang bá láp cười cười. Ở lúc mấu chốt như thế này cậu ta sẽ không để cho đối phương nắm được thóp, muốn dụ mình nói ra rồi âm thầm ghi âm lại, không có cửa đâu.

Chu Doãn Thịnh cũng cười, đi đến vỗ vỗ hai má Chu Văn Ngang, giọng nói vô cùng dịu dàng – "Cố gắng hưởng thụ thời gian vui vẻ cuối cùng này đi, em trai yêu quý của anh." – Dứt lời hắn mở cửa phòng nhanh chóng rời khỏi.

Hai người nghe lén trong phòng làm việc đang cố gắng tiêu hóa quả bom vừa rồi. Đỗ Húc Lãng nhớ tới một đứa con riêng đã chết khác của nhà họ Chu, nhớ đến ngày sinh không chênh lệch bao nhiêu của hai đứa bé, rốt cuộc có thể móc nối rất nhiều chi tiết khả nghi lại với nhau. Một âm mưu không hề có sơ hở như vậy mà cũng có thể nhìn thấu, khả năng quan sát của Doãn Thịnh đúng là đáng sợ. Rốt cuộc cậu ấy đã phát hiện từ khi nào? Khi đó cậu ấy sẽ có cảm giác gì? Cha mình hại chết mẹ mình, em ruột biến thành con trai kẻ thù, cậu ấy phải mang theo tâm tình thế nào để bước tiếp từng bước đến ngày hôm nay?

Chả trách cậu ấy không có một chút tình cảm nào đối với Chu Hạo, chả trách thái độ của cậu ấy đối với Chu Văn Ngang xoay chuyển một trăm tám mươi độ. Đỗ Húc Lãng đau lòng đến cực điểm.

Sắc mặt của Chu Văn Cảnh thì vô cùng khó coi, không ngờ rằng người mình đề phòng suốt mấy năm lại không phải kẻ địch thực sự của mình. Mà tất cả những thiện ý, an ủi, cổ vũ… kia đều là hư tình giả ý. Mấy năm nay, y bị Chu Văn Ngang đùa giỡn trong lòng bàn tay như một tên ngốc, mà cha Chu đến lúc chết cũng không hề đề cập đến y một chữ nửa câu nào.

Giờ phút này, y chỉ muốn bóp chết Chu Văn Ngang, đợi lửa giận giảm bớt mới đi đến phòng Chu Doãn Thịnh. Người giúp việc đi ra đi vào chuẩn bị cho lễ tang đâu vào đấy.

"Mẹ mày không phải do mẹ tao bức tử." – Sau khi gõ mở cửa phòng, y nói một cách gọn gàng dứt khoát.

Chu Doãn Thịnh nhướn mày.

"Cho nên tao không nợ mày gì cả." – Khi nói lời này, Chu Văn Cảnh không thể không thừa nhận mình như thở phào được một hơi. Lúc này cảm nhận của y đối với Chu Doãn Thịnh rất phức tạp, sự thù hận tích lũy suốt hơn mười năm không thể xóa bỏ hoàn toàn, nhưng cũng cảm thấy hắn vô cùng đáng thương.

"Mày muốn biểu đạt ý gì?" – Chu Doãn Thịnh kiên nhẫn truy hỏi.

"Tao chỉ muốn nói cho mày, tao sẽ không trả thù mày, nhưng cũng sẽ không giúp mày, sau này mày tự cầu may mắn đi." – Bởi vì Chu Doãn Thịnh quá mức âm thầm lặng lẽ, Chu Văn Cảnh vẫn tưởng đối phương là một sinh viên không hề có khả năng kinh tế. Mà hắn đã ngồi trên gia tài bạc triệu, đương nhiên lại không thèm để mắt.

Những chèn ép nhục mạ năm đó mà Chu Doãn Thịnh đã làm với y, y không bao giờ quên được. Hiện tại bởi vì thương hại mà tha cho hắn một mạng đã là sự nhân từ lớn nhất, hắn không thể đòi hỏi nhiều hơn.

Bây giờ nói những lời này cũng là vì tránh cho sau này thân phận tổng giám đốc tập đoàn Túng Đạt và cháu trai gia chủ nhà họ Đỗ của mình bại lộ, Chu Doãn Thịnh không mặt dày mày dạn bám lên. Y đương nhiên cho rằng cậu mình xuất hiện ở nhà họ Chu là nhằm chống lưng cho mình.

Chu Doãn Thịnh hết biết nói gì, Chu Văn Cảnh chỉ bình tĩnh nhìn hắn một cái rồi xoay người rời khỏi.

"Phải chăng nó quá mức tự phụ? Đó là vẻ mặt gì giọng điệu gì? Tưởng tôi là kẻ đáng thương chó nhà có tang, nó không bỏ đá xuống giếng đã là trợ giúp lớn nhất dành cho tôi rồi chắc?" Chu Doãn Thịnh kéo lấy caravat của Đỗ Húc Lãng, dùng sức siết chặt.

Đỗ Húc Lãng vội vàng ôm eo vợ, thành tâm thành ý xin lỗi – "Là lỗi của anh, anh không dạy nó cẩn thận, cưng à có chuyện gì chúng ta lên giường rồi nói."

Chu Doãn Thịnh, "…"

Hình như tất cả mọi người đều quên ai điếu cho cái chết của cha Chu.

8. Quyển 1 - Chương 8

Lễ tang của cha Chu rất long trọng, cũng rất gấp gáp, chỉ ba ngày sau đã vội vàng hạ tang. Ngày thứ hai sau lễ tang, luật sư mang di chúc của cha Chu đến, nội dung trong đó khiến tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc. Cha Chu trao toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của mình, trong đó bao gồm 30% cổ phần tập đoàn nhà họ Chu cho con trai út Chu Văn Ngang thừa kế, con cả và con thứ đều không nhận được bất cứ thứ gì.

Con thứ Chu Văn Cảnh là con riêng, vẫn luôn không được cha Chu yêu quý. Y không thể thừa kế di sản cũng không có gì lạ, nhưng ngay cả con trai cả cũng không nhận được chút nào thì quá đáng ngờ. Liên tưởng đến việc tất cả di sản của mẹ Chu cũng đều giao cho con nhỏ, mọi người không thể không cảm thán đôi vợ chồng nhà họ Chu này đúng là bất công không có giới hạn. Thử hỏi không có di sản sau này Chu Doãn Thịnh phải sống như thế nào? Bọn họ chưa từng suy xét đến vấn đề này ư?

"Ngài Chu, xin hãy ký tên." – Luật sư đặt một tập văn kiện thật dày trước mặt Chu Văn Ngang mời hắn ký tên, những người còn lại chỉ biết giương mắt nhìn.

"Không thể nào như vậy được, sao Chu Hạo có thể không để lại cho Doãn Thịnh lấy một thứ gì. Khi còn sống nó đã từng nói sẽ giao tập đoàn của nhà họ Chu cho Chu Doãn Thịnh cơ mà." – Dương lão phu nhân không dám tin kêu lên, Dương lão tiên sinh cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm đứa cháu nhỏ đang xuân phong đắc ý. Làm thông gia, họ được mời tham dự cuộc họp thông báo di chúc.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay già nua của bà ngoại, tuy rằng quan hệ bất hòa, nhưng sự trân trọng của ông bà đối với hắn vẫn không thay đổi.

"Tại sao không thể? Anh ta xuất ngoại suốt sáu bảy năm, bình thường ngay cả điện thoại cũng không gọi về nhà. Đều là cháu ở lại bên cạnh bố báo hiếu, cũng là cháu hỗ trợ xử lý công ty, bố để lại di sản cho cháu chẳng phải là điều đương nhiên sao?" – Thái độ của Chu Văn Ngang đối với ông bà cũng không còn cung kính như trước.

"Nhưng di sản của Hi Nhi đã cho cháu, anh trai cháu không có gì cả, sau này nó phải sống như thế nào…?" – Dương lão phu nhân vẫn cảm thấy rất không công bằng.

"Anh ta sống hay chết đâu có liên quan gì đến cháu? Thời gian không còn sớm, mời mọi người đi cho. À đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai, cháu chính là chủ tịch mới của tập đoàn nhà họ Chu, cháu quyết định rút vốn đầu tư khỏi Dương thị, mong ông bà chuẩn bị sẵn sàng" – Chu Văn Ngang ngoài cười nhưng trong không cười trực tiếp đuổi người.

"Thằng nhóc chết tiệt, mày đang nói cái gì? Mày có biết hậu quả khi rút vốn đầu tư khỏi tập đoàn của nhà họ Dương không? Mày muốn làm tập đoàn nhà họ Dương phá sản à?" – Dương lão tiên sinh trầm giọng chất vấn, đôi mày nhíu chặt khó nén tức giận. Ông không ngờ rằng đứa cháu nhỏ này lại vô tình trở mặt như vậy. Chẳng lẽ những hiếu thuận hiểu chuyện trước kia đều là giả sao? Nhà họ Dương này nợ nó cái gì, mà nó lại muốn dồn cái nhà này vào chỗ chết đến vậy?

Khuôn mặt vốn không biểu cảm của Chu Văn Cảnh rốt cuộc hiện lên nụ cười đầu tiên trong mấy ngày nay. Y biết di chúc của lão già kia không liên quan gì đến mình. Hôm nay y đến đơn giản chỉ vì muốn xem kịch. Nhà họ Dương xưa nay chướng mắt y, hiện giờ lại bị Chu Văn Ngang mà họ yêu thương hơn hai mươi năm trở mặt, đúng là chó cắn chó, miệng đầy lông.

Từ đầu đến cuối Chu Doãn Thịnh đều rất thong dong, vỗ vỗ bả vai ông ngoại, cười khẽ nói – "Nó muốn rút vốn đầu tư thì cứ để nó rút, ông ngoại bà ngoại, chúng ta đi thôi."

"Nhưng mà…" – Dương lão tiên sinh sao có thể chịu đi? Nếu như nhà họ Chu rút vốn đầu tư, công trình đường hầm dưới đáy biển của nhà họ Dương sẽ thiếu thốn rất nhiều tài chính, đến khi công trình không thể hoàn thành đúng hạn, sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Như vậy, chẳng những hơn mười tỷ nhà họ Dương đổ vào trước đó mất trắng, còn phải bồi thường một khoản tiền vi phạm hợp đồng và tiền vay ngân hàng rất lớn. Dù bán hết sản nghiệp trên tay nhà họ Dương cũng không lấp đầy được lỗ hổng này.

Chu Văn Ngang rõ ràng là muốn đẩy nhà họ Dương vào chỗ chết!

"Dù ông cầu xin nó, nó cũng sẽ không thay đổi quyết định, điều nó muốn chính là nhà họ Dương cửa nát

nhà tan. Ông ngoại bà ngoại cứ đi theo cháu, cháu có biện pháp." – Chu Doãn Thịnh sợ lập tức nói hết tất cả sẽ khiến hai ông bà bị kích thích, mạnh mẽ đưa họ đi.

Mày có biện pháp? Mày có thể có biện pháp gì? Chu Văn Ngang và Chu Văn Cảnh không hẹn mà cùng âm thầm chế nhạo.

Cha Chu vừa chết, quan hệ hợp tác giữa nhà họ Dương và nhà họ Chu lập tức ầm ầm sụp đổ. Tổng giám đốc mới của tập đoàn nhà họ Chu – Chu Văn Ngang tuyên bố rút vốn đầu tư khỏi công trình đường hầm dưới đáy biển của nhà họ Dương, nguyên nhân không rõ. Trước mắt Dương thị đang đối diện với nguy cơ lớn nhất, nếu như xử lý không tốt sẽ rơi vào tuyệt cảnh phá sản nợ nần.

Nhưng lúc này lại không có một ai đưa tay cứu trợ, mọi người đều chờ khi nào nhà họ Dương không chống đỡ được nữa, sẽ dùng giá thấp mua lại công trình đường hầm dưới đáy biển mang lại lợi nhuận mấy chục tỷ trong tương lai này. Thương trường chính là như vậy, vì ích lợi, đừng nói bạn bè, ngay cả người thân cũng có thể bán.

Thế nhưng khiến người ta cảm thấy bất ngờ là Dương lão tiên sinh vẫn có thể bình tĩnh được, về nhà cần ăn thì ăn, cần ngủ thì ngủ, không hề cầu viện khắp nơi giống suy đoán của người ngoài. Mấy người con nhà họ Dương cũng đều thảnh thơi rung đùi, mà vợ của Dương Chấn Hải – gia chủ đương nhiệm nhà họ Dương thậm chí còn càn quét mấy chục triệu châu báu ở trung tâm thương mại, nào có dáng vẻ thiếu tiền.

"Ôi dào, cháu ngoại tôi là tổng giám đốc Vũ Trụ Noah kìa, có gì mà lo. Cô biết Vũ Trụ Noah chứ? Xếp thứ nhất trong top năm trăm tập đoàn mạnh nhất thế giới đấy." – Dương phu nhân nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kim cương cực lớn trên ngón trỏ, cười cực kỳ vui vẻ.

Người bán hàng gật đầu dạ thưa, trong lòng lại thầm mắng: Bà tổng cộng có hai thằng cháu ngoại, một đứa kế thừa Chu thị, một đứa biến thành kẻ nghèo hèn hai bàn tay trắng, từ đâu chui ra một thằng cháu ngoại đứng đầu thế giới cho bà nữa? Mơ ngủ à?

Tuy rằng phản ứng của nhà họ Dương kỳ quái, nhưng Chu Văn Ngang cũng không rảnh để ý đến, cậu ta đang phải chống đỡ sự tấn công từ Chu Văn Cảnh. Có chết cậu ta cũng không ngờ, đứa con riêng đã từng bị cậu ta đùa giỡn, hiện giờ đã đứng trên gia tài hàng trăm triệu, lại vẫn vọng tưởng tranh giành tập đoàn nhà họ Chu với cậu ta.

Đầu tiên Chu Văn Cảnh phát tán tin tức Chu Văn Ngang không phải con ruột Dương Hi, lại ám chỉ Chu Hạo có hiềm nghi mưu sát Dương Hi hòng cướp đoạt di sản. Hơn nữa còn công bố bức thư đối chiếu ADN của Dương Hi và Chu Văn Ngang lên mạng, khiến cảnh sát phải nhanh chóng vào cuộc điều tra. Hai vụ bê bối liên tiếp khiến mọi người ồ lên, cổ phiếu tập đoàn nhà họ Chu vốn vì cái chết của cha Chu mà hơi rớt giá lập tức không ngừng sụt giảm.

Mà Chu Văn Cảnh nhân cơ hội này thu mua cổ phần phân tán ở khắp nơi, nhảy vọt lên làm đại cổ đông tập đoàn của nhà họ Chu.

Chu Doãn Thịnh vẫn không chút suy suyển, hắn vốn muốn hai người này cứ tranh giành không đội trời chung trước đi đã. Hắn chưa từng nghĩ đến việc lên tòa án tranh giành gia sản với Chu Văn Ngang. Ngay từ đầu, hắn đã quyết định làm cho đối phương chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Mà Chu Văn Cảnh, kẻ đã từng là người thắng to nhất, hắn muốn cho y học một bài học thực tiễn sinh động nhất, dạy y cái gì gọi là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng, cái gì gọi là dã tràng xe cát.

Tất cả tuyệt vọng và đau lòng, nghèo túng và bàng hoàng mà Chu Doãn Thịnh từng trải qua, kiếp này đều sẽ không có.

Mấy tháng sau, cuộc tranh đoạt giữa hai anh em nhà họ Chu đến lên đến độ gay cấn. Trước mắt hai người đều có 30% cổ phần của tập đoàn nhà họ Chu, cổ đông có thể mượn sức đều đã đứng vững thành hai phe, 15% cổ phần quyết định thắng bại cuối cùng lại nắm giữ trong tay gia chủ nhà họ Đỗ.

Hắn đã là cổ đông của tập đoàn nhà họ Chu từ bảy năm trước mà không ai phát hiện. Chu Văn Ngang không có lòng nào suy nghĩ hàm ý đằng sau hành động này của gia chủ nhà họ Đỗ. Cậu ta chỉ biết là, nếu như mình có thể thuyết phục hắn bán cổ phần cho mình, hoặc là ủng hộ mình trên đại hội cổ đông, mình sẽ là người thắng cuối cùng.

Rất đáng tiếc, Chu Văn Cảnh cũng có cùng suy nghĩ với cậu ta. Vừa ra khỏi thang máy, hai người lập tức chạm mặt nhau trên hành lang.

"Mời vào, muốn uống cà phê hay trà xanh?" – Inoue dùng tiếng phổ thông lưu loát dẫn hai người vào văn phòng chủ tịch.

"Cà phê / Trà xanh." – Đáp án của hai người hoàn toàn tương phản.

Ghế da từ từ xoay lại, một người đàn ông thân hình cao lớn mạnh mẽ đang nheo mắt hút một điếu xì gà, tóc chải ra sau đầu, để lộ khuôn mặt đẹp đến yêu nghiệt, đôi môi mỏng hé mở phun ra một hơi thuốc, nhưng không thể nào che lấp ánh mắt sắc bén lóe lên trong con ngươi đen thẳm của hắn.

Chu Văn Cảnh theo phản xạ lập tức ngồi nghiêm chỉnh, Chu Văn Ngang thì sợ đến mức làm đổ tách cà phê nóng. Nhưng càng khiến cậu ta kinh sợ không phải là thân phận của đối phương, mà là tiếng xưng hô tất cung tất kính của Chu Văn Cảnh. Y gọi đối phương là cậu!

"Giỏi lắm, bọn mày cấu kết với nhau để đối phó với tao." – Biết còn ở lại nữa sẽ chỉ tự rước lấy nhục, Chu Văn Ngang che mu bàn tay bị bỏng, thở hồng hộc rời khỏi.

Cậu ta nói "cấu kết" là chỉ ba người Chu Văn Cảnh, Chu Doãn Thịnh, Đỗ Húc Lãng cấu kết với nhau. Dù sao cậu ta cũng biết Đỗ Húc Lãng là bạn trai Chu Doãn Thịnh. Đối phương dựa vào một gốc cây lớn như Đỗ Húc Lãng, chả trách hai lão già nhà họ Dương kia có thể thu gom được hai tỷ tài chính bằng tốc độ nhanh nhất để lấp vào lỗ hổng.

Nhưng Chu Văn Cảnh không hề biết nội tình, còn tưởng rằng ý cậu ta là mình cấu kết với cậu. Người vừa

đi, y thân thiết nói – "Cậu, 15% cổ phần kia cậu còn cần không, không cần thì bán cho cháu đi, bán rẻ một chút nhé."

Đỗ Húc Lãng không đáp, ngược lại trầm giọng hỏi – "Văn Cảnh, cháu có từng nghĩ rằng, tập đoàn nhà họ Chu đáng lẽ ra phải thuộc về Doãn Thịnh hay không?"

Chu Văn Cảnh miễn cưỡng đè nén lòng ghen tị, ra vẻ bâng quơ cười nói – "Cậu từng dạy cháu, thương trường như chiến trường, muốn cái gì thì phải tự mình giành lấy. Thắng làm vua thua làm giặc, nếu như nó muốn tập đoàn nhà họ Chu, nó có thể giành với cháu, xem ai có bản lĩnh."

Sự bao che không cần lý do của Đỗ Húc Lãng dành cho Chu Doãn Thịnh khiến y cảm nhận được nguy cơ.

Đỗ Húc Lãng trầm mặc một lát, gật đầu nói – "Cháu nói đúng, thắng làm vua thua làm giặc, ai có bản lĩnh, tập đoàn nhà họ Chu sẽ thuộc về người đó."

"Nói cách khác cậu sẽ chỉ đứng nhìn, không nhúng tay?" – Chu Văn Cảnh vẫn cảm thấy không yên lòng, hỏi lại một câu.

"Không nhúng tay."

"Vậy cổ phần…" – Chu Văn Cảnh được voi đòi tiên. Y sợ cậu mình sẽ đưa cổ phần trong tay cho Chu Doãn Thịnh. Y không đối phó với Chu Doãn Thịnh không có nghĩa là muốn để hắn sống an nhàn. Rất lâu trước kia y đã từng thề, muốn làm cho đối phương chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

"15% cổ phần này cậu bán cho cháu, mỗi cổ 35 đồng." – Đỗ Húc Lãng đưa ra một mức giá hợp lý nhất.

Chu Văn Cảnh cảm thấy vừa lòng, lập tức lấy chi phiếu ra điền số. Inoue đưa thanh niên đến cửa thang máy, nhìn khuôn mặt ngạo mạn đắc ý của y biến mất sau cánh cửa, hơi cảm khái thở dài: Thằng bé ngốc, bị boss lừa mà còn không biết. Cậu cho rằng boss không giúp ai mới là công bằng, nhưng thực ra hắn làm thế chỉ để che giấu sự bất công của mình mà thôi. Bằng phong cách làm việc của vị kia, một khi ra tay nhất định sẽ tạo nên mưa to gió lớn.

Hắn không tranh giành cổ phần của tập đoàn nhà họ Chu không phải là vì không có khả năng, mà là vốn định phá huỷ nó. Dù có lấy được 15% cổ phiếu vào tay, cuối cùng cũng sẽ biến thành giấy vụn mà thôi.

Rõ ràng boss biết mọi chuyện, nhưng vì kế hoạch của vợ mình, hắn chỉ có thể không đề cập đến, còn bán một dống giấy vụn cho cháu trai với giá trên trời, đúng là hữu dị tính vô nhân tính (*)! À không, là hữu đồng tính vô nhân tính (**). Hình như cũng không đúng, phải là trọng sắc khinh bạn…

(*) Có người đẹp khác giới là trở nên vô nhân tính. Hiểu nôm na là vì gái mà quên hết đạo đức, có thể làm ra những việc mất nhân tính.

(**) Có người đẹp cùng giới là trở nên vô nhân tính.

Rốt cuộc tìm ra câu thích hợp để hình dung tình trạng trước mắt, Inoue muốn cho thành tích tiếng Trung của mình một like.

9. Quyển 1 - Chương 9

Chu Doãn Thịnh đang tắm rửa, đột nhiên sau lưng có một cơ thể cường tráng dán lên. Bàn tay hơi thô ráp di chuyển trên eo bụng hắn, chậm rãi mò xuống dưới…

Hắn phát ra một tiếng rên rỉ mê say, vừa hưởng thụ vừa đứt quãng hỏi – "Anh bán… cổ phần… cho nó?"

"Ừ." – Người nọ thở hổn hển, vội vàng công thành đoạt đất. Bờ môi ngậm lấy làn da trắng nõn trên chiếc gáy thon dài của hắn mà cọ mút, muốn ngừng cũng không được.

"Ưm…" – Chu Doãn Thịnh kêu lên một tiếng, trào phúng nói – "Bán một đống giấy vụn cho cháu trai mình với giá trên trời, anh đúng là một ông cậu tốt."

"Chính là vì tốt cho nó, thế nên anh mới bán. Con đường nó đi quá bằng phẳng, phải học cách đối mặt với thất bại. Nếu không, đợi đến khi người khác ra tay, rất có thể nó sẽ thất bại thảm hại, mãi mãi không đứng dậy được."

Chu Doãn Thịnh chuyên tâm hưởng thụ, không trả lời. Làm nhân vật chính của thế giới này, Chu Văn Cảnh đương nhiên cũng phải trải qua biến cố, nhưng dưới sự trợ giúp của Đỗ Húc Lãng và các tình nhân, y đều có thể gượng dậy. Có thể nói, sự bao dung của Đỗ Húc Lãng dành cho y gần như không có nguyên tắc. Đâu có giống như hiện tại, biết rõ phía trước là cạm bẫy mà vẫn mặc kệ nhìn y nhảy vào, thậm chí còn đẩy một cái từ sau lưng.

Những thay đổi xoay quanh Chu Văn Cảnh, cũng gián tiếp thay đổi thế giới này. Chu Doãn Thịnh nheo mắt nhìn chằm chằm trí não chỉ có mình có thể trông thấy trên cổ tay, vừa lòng nhếch môi. Thanh tiến độ góc bên trái trên cùng đã tăng đến 75%, không xa mục tiêu đã đặt ra trước đó là bao.

Hai anh em nhà họ Chu đấu nhau đến mày chết tao sống, đứa con cả lại bặt vô âm tín. Người ngoài thán phục vì sự quật khởi của Chu Văn Cảnh, đồng thời cũng sôi nổi cảm thán con cả không nên thân. Nếu không phải khả năng của con cả quá bình thường, tập đoàn nhà họ Chu cũng sẽ không rơi vào tay hai đứa con riêng.

Đúng vậy, tuy rằng Chu Văn Cảnh trở thành Tổng giám đốc, nhưng dù sao Chu Văn Ngang vẫn sở hữu

30% cổ phần nhà họ Chu, vẫn là đại cổ đông. Dù không có quyền quyết sách, lãi hoa hồng hàng năm cũng đủ cho cậu ta sống an nhàn tự tại.

Ngày hôm nay, Chu Văn Cảnh chuẩn bị tổ chức một cuộc đại hội cổ đông lần đầu tiên trong nhiệm kỳ của mình. Mọi người đều đã đến đầy đủ. Thư ký dáng người cao gầy ngoại hình xinh đẹp đưa bản thảo phát ngôn cho y, móng tay được sơn đỏ tươi ám chỉ cào nhẹ một cái lên mu bàn tay y.

Thân dưới Chu Văn Cảnh nháy mắt trở nên bức bối, bên trên lại không lộ mảy may nào, nhìn lướt qua bản thảo phát ngôn một cái rồi chuẩn bị mở miệng. Cửa phòng họp bỗng nhiên mở ra, một người mặc đồng phục cảnh sát đi vào, lấy giấy chứng nhận ra nghiêm túc nói – "Chào mọi người, tôi là Hình Quốc Quyền, đội trưởng đội điều tra tội phạm thương nghiệp. Xin mời ngài Chu Văn Ngang, ngài Lâm Đức Dịch, ngài Chu Thế Thông, ngài Chúc Cương, ngài Dương Nho Hiên, ngài Hà Hồng Ba… đi theo tôi đến sở cảnh sát điều tra."

Hắn lập tức bắt mười một người đi, đều là đại cổ đông của tập đoàn nhà họ Chu. Sau đó mang tất cả nhân viên tài vụ và sổ sách của công ty đi, còn mời Chu Văn Cảnh đến sở cảnh sát hỗ trợ điều tra. Hành động lớn như vậy dẫn đến người trong ngoài ngành đều ồ lên, giá cổ phiếu của tập đoàn nhà họ Chu vừa mới tăng lên nhờ cải tổ thành công lại bắt đầu điên cuồng ngã giá.

Hai mươi bốn tiếng sau, Chu Văn Cảnh được thả ra. Lúc này mới biết có người hack vào máy tính của Chu Hạo và Chu Văn Ngang, lấy được chứng cứ phạm tội đút lót, trốn thuế lậu thuế, rửa tiền, tài chính bất hợp pháp… của bọn họ, nặc danh gửi cho sở cảnh sát. Bởi vì số tiền liên quan đến vụ án quá lớn, sở cảnh sát nhanh chóng thành lập tiểu tổ chuyên án tiến hành điều tra tập đoàn của nhà họ Chu.

Nếu như những tội danh này thành lập, nhà họ Chu sẽ gặp phải một loạt vấn đề như tài sản bị đóng băng, huỷ niêm yết, bị phạt một khoản tiền kếch sù vân vân. Nghiêm trọng hơn có thể sẽ dẫn đến phá sản. Để có được tập đoàn nhà họ Chu, Chu Văn Cảnh đã đổ vào hơn một tỷ. Nếu như nhà họ Chu sụp đổ, tập đoàn Túng Đạt y khổ tâm gây dựng cũng sẽ bị liên luỵ theo. Một khi cổ phiếu trượt giá, tài sản mấy tỷ sẽ bốc hơi, đối thủ cạnh tranh sẽ lao vào tấn công, chia cắt Túng Đạt.

Nhà họ Chu không phải một miếng thịt mỡ, mà là một vũng bùn. Bước chân vào là khó có thể thoát thân. Đây là nguy cơ lớn nhất mà Chu Văn Cảnh từng gặp phải từ khi theo ngành thương, y cảm thấy rất bối rối, thậm chí còn có cả sợ hãi, lập tức vô thức lái xe đến công ty Đỗ Húc Lãng.

"Cậu, cậu nhất định phải giúp cháu." – Tiếng nói ngưng bặt, y kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Hai người nằm trên ghế sô pha, trong tay đều bưng ly rượu. Người đàn ông thân hình cao lớn bị thanh niên dáng người dong dỏng đặt dưới thân. Trên áo sơ mi trắng của hắn còn vương vết rượu vang, vải áo dính sát làn da làm hằn lên lồng ngực cường tráng. Mái tóc luôn được chải cẩn thận tỉ mỉ giờ phút này vô cùng hỗn độn, càng khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết của hắn thêm phần gợi cảm.

Hắn một tay ôm vòng eo mềm dẻo mạnh mẽ của thanh niên, một tay giữ vững chén rượu. Đôi mắt trước kia luôn lóe lên những tia nguy hiểm, giờ đây chỉ còn lại tình yêu và say đắm.

Thanh niên uống một ngụm rượu, cúi đầu hôn lên môi hắn. Dòng rượu đỏ tươi tràn ra khỏi cánh môi đang triền miên quấn quít của hai người. Hình ảnh đẹp đẽ mà quyến rũ.

Chu Văn Cảnh bị cảnh này đả kích tinh thần, phải mấy phút sau mới khó nhọc mở miệng – "Hai người có quan hệ gì?"

"Mày nghĩ bọn tao có quan hệ gì?" – Chu Doãn Thịnh cảm thấy hơi mất hứng, cắn lên bờ môi người yêu một cái mới ngồi thẳng dậy, ngửa đầu uống cạn rượu vang. Bởi vì động tình mà đôi mắt đào hoa lúc này càng trở nên diễm lệ phi phàm.

Chu Văn Cảnh nhìn chằm chằm Đỗ Húc Lãng, thấy hắn không hề phủ nhận, chỉ dùng thái độ chiếm hữu ôm chặt lấy thanh niên. Giờ phút này, hiển nhiên cái gì cũng rõ ràng. Muốn kéo đổ một con thuyền thương nghiệp lớn như nhà họ Chu, sau lưng chắc chắn có thế lực còn khổng lồ hơn nhúng tay. Rốt cuộc là ai hận nhà họ Chu đến nỗi muốn huỷ diệt nó? Mà ai có thể điều động được một thế lực khổng lồ như vậy?

Lúc trước vẫn luôn suy nghĩ về hai vấn đề này. Đến văn phòng, nhìn thấy một màn vừa rồi kia, đáp án đã rõ ràng rành mạch.

"Thì ra là mày, Chu Doãn Thịnh. Vì báo thù mà mày có thể bán cả thân thể, đúng là hạ lưu. Không biết Dương Hi dưới suối vàng sẽ cảm thấy như thế nào." – Hắn châm chọc nói.

Đỗ Húc Lãng thấy hắn lấy người mẹ đã chết ra đả kích người yêu, gương mặt vốn sắc lạnh lập tức ngưng tụ một lớp sương dày buốt giá. Chu Doãn Thịnh không tức giận, ngược lại còn vỗ tay cười ha hả, như thể vừa nghe một câu chuyện cười vô cùng thú vị.

Chu Văn Cảnh bị phản ứng của hắn làm cho lửa giận tăng vọt, chất vấn – "Mày cười cái gì?"

"Tao cười mày không biết trời cao đất rộng. Dập thuốc đi!"

Câu cuối cùng hiển nhiên là nói với Đỗ Húc Lãng đang chuẩn bị châm xì gà. Bàn tay cầm bật lửa của Đỗ Húc Lãng cứng đờ, sau đó nghe lời buông ra, ném xì gà vào thùng rác, giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng. Thái độ lấy lòng như vậy càng khiến đôi mắt Chu Văn Cảnh đau đớn, hắn ngồi xuống đối diện hai người, rút một tờ chi phiếu ra cười lạnh nói – "Mày bán bao nhiêu tiền? Tao cho mày. Tao không cần mày làm cậu tao."

Chu Doãn Thịnh mím môi, nụ cười càng thêm dịu dàng. Đỗ Húc Lãng lại nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát – "Inoue, gọi người tống Văn Cảnh cút ra khỏi đây!"

Inoue trốn ngoài cửa xem kịch không thể không xuất hiện, sai hai tên vệ sĩ nghênh đứa cháu trai hờ của boss ra ngoài. Nhìn chung hai người vốn không có quan hệ huyết thống, boss cũng chỉ là bạn bè thời thơ ấu có tình cảm sâu nặng với mẹ Chu Văn Cảnh mà thôi. Dù sao hắn cũng đã chạy từ Nhật về Trung Quốc chăm sóc cho y, còn cho tiền chắp nối quan hệ giúp y tự gây dựng sự nghiệp, boss đã bỏ ra quá nhiều rồi.

Còn Chu Văn Cảnh có tư cách gì mà đòi can thiệp vào vấn đề tình cảm của boss? Quả nhiên là quá tốt với y nên y càng ngày càng không biết giới hạn! Inoue liếc nhìn Chu Văn Cảnh, thấy y vẫn còn đang giận dữ bừng bừng, âm thầm lắc đầu.

"Cảnh thiếu gia, cậu xem cái này một chút đi." – Inoue đưa y đến đại sảnh dưới lầu, bật màn hình lớn trong sảnh công cộng lên.

Khuôn mặt quyến rũ của người dẫn chương trình nổi tiếng quốc tế Lydia lập tức hiện lên, cô dùng tiếng Anh tiêu chuẩn nói một đoạn dài. Toàn bộ tinh thần Chu Văn Cảnh lập tức bị hấp dẫn, đây chính là chương trình phỏng vấn độc quyền của kênh CBS đối với chủ tịch tập đoàn Noah. Nhưng bởi vì trở về Trung Quốc, lại vội vàng thu mua tập đoàn nhà họ Chu, y vẫn chưa có thời gian để xem.

Chủ tịch tập đoàn Noah là người như thế nào? Hắn bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ việc bán lẻ phần mềm. Mới đầu, ngân sách đăng ký của tập đoàn Noah chỉ có bốn trăm nghìn. Nhưng chỉ trong thời gian một năm rưỡi ngắn ngủi, nó đã thu về lợi nhuận bốn trăm triệu, thành công ra mắt thị trường. Tập đoàn Noah còn rất "trẻ", đến năm nay cũng mới thành lập hơn sáu năm, lại đẩy lui rất nhiều tài phiệt lâu đời, đứng vững gót chân trong top một trăm tập đoàn mạnh nhất trên thế giới. Chủ tịch tập đoàn Noah làm việc vô cùng khiêm tốn, chưa bao giờ lộ diện trước giới truyền thong. Nhưng điều này tuyệt nhiên không ngăn được sự sùng bái của mọi người đối với hắn.

Hắn là thần tượng trẻ tuổi của những người tự gây dựng sự nghiệp. Huyền thoại mà hắn tạo ra không có ai có thể phá vỡ. Tự phụ như Chu Văn Cảnh, cũng không thể không thừa nhận sự tài giỏi của đối phương.

Thế nhưng y trông thấy cái gì? Tại sao y lại trông thấy khuôn mặt của Chu Doãn Thịnh trên màn hình! Điều này làm sao có thể!?

"Thì ra Deicide tiếng tăm lẫy lừng lại chính là ngài Chu." – Vẻ mặt Lydia rất kinh ngạc, lập tức đưa ra câu hỏi sắc bén – "Anh tham gia cuộc thi mà công ty mình tổ chức, giành được giải nhất với chiến tích huy hoàng. Có phải là do đã lấy được tư liệu của phó bản từ trước đó hay không? Anh làm như vậy rất không công bằng đối với những người dự thi khác."

Thì ra Deicide là nó? Chu Văn Cảnh kinh ngạc cực kỳ. Cuộc chiến thu mua kho bãi Thanh Thuỷ quá mức ngoạn mục. Sau khi video trò chơi được công khai, rất nhiều thương nhân đã tôn nó làm sách giáo khoa thương chiến, mỗi một chi tiết đều được đưa vào nghiên cứu rồi sau đó đưa ra bình luận. Cũng bởi vậy, Deicide dựa vào ánh mắt nhìn xa trông rộng trong kinh doanh và thủ đoạn đầu tư sấm rền gió cuốn mà được mọi người sùng bái. Tất cả mọi người đều hiếu kỳ một con người có năng lực siêu phàm như vậy rốt cuộc trong hiện thực có thân phận như thế nào.

Thì ra hắn chính là chủ tịch Vũ Trụ Noah. Đúng, nhất định là hắn đã lấy được tư liệu nội bộ từ trước. Gì mà bày mưu tính kế quyết thắng ngàn dặm, tất cả đều là giả, là gian lận! Chu Văn Cảnh tuyệt đối không chịu thừa nhận sự thảm bại ngay từ lần đầu giao đấu của mình.

Chu Doãn Thịnh trong màn hình mỉm cười – "Tôi thề với Chúa, tôi chưa từng có được bất kỳ tư liệu nào. Điểm xuất phát của tôi giống như tất cả các tuyển thủ khác. Tôi tưởng tập đoàn Noah sau lưng tôi đã thuyết minh đầy đủ thực lực của tôi rồi."

Lydia bị hắn chặn họng, xấu hổ cười rộ lên. Đúng vậy, hơn hai mươi tuổi đã đưa tập đoàn Noah phát triển thành một con quái vật lớn như hiện tại, hắn dẫn dắt cả một thời đại, thay đổi sinh hoạt của mọi người, việc hắn ngồi đây cũng đã nói lên tất cả.

Chu Văn Cảnh không có tâm tư nghe tiếp cuộc phỏng vấn. Khi y đắc chí vì tự mình kiếm được khoản tiền đầu tiên, khi y kiêu ngạo tự mãn vì sự huy hoàng của tập đoàn Túng Đạt, Chu Doãn Thịnh đã vượt xa y từ lâu, bỏ y lại phía sau. Hắn là người có thể ngồi ăn cùng nhân vật cao cao tại thượng như Đỗ Húc Lãng, mà y thì chỉ vì một tiếng Cảnh thiếu gia tất cung tất kính của người ngoài mà cảm thấy mừng thầm. Thậm chí y còn cho rằng đối phương sẽ bán mình chỉ vì một tập đoàn nho nhỏ của nhà họ Chu, lại còn định dùng tiền tài hòng hạ nhục hắn.

Một công ty đa quốc gia lợi nhuận trên chục tỷ mỗi năm như tập đoàn Noah, cho dù có chi phiếu mấy triệu rơi trên mặt đất, có lẽ Chu Doãn Thịnh cũng lười cúi xuống nhặt.

Chênh lệch như vậy, chênh lệch như vậy… Quả thực là khác nhau một trời một vực…

Chu Văn Cảnh không biết nên hình dung tâm tình xấu hổ của mình như thế nào, thấy Inoue đang nheo mắt nhìn mình chằm chằm, sắc mặt đỏ lên, bỏ đi mà như trốn chạy.

10. Quyển 1 - Chương 10

Tập đoàn của nhà họ Chu cuối cùng vẫn đóng cửa. Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, một gia tộc lâu đời sừng sững gần trăm năm, một con tàu chiến thương nghiệp to như vậy đã tan thành khói bụi. Mà tập đoàn Túng Đạt không thể tránh khỏi liên lụy, giá cổ phiếu giảm mạnh. Đội điều tra tội phạm thương nghiệp nối gót đến điều tra. Sự chèn ép và tấn công về mọi mặt của đối thủ cạnh tranh, tất cả đều khiến cho Chu Văn Cảnh sứt đầu mẻ trán.

Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm trí não trên cổ tay, con số trên thanh tiến độ đã tăng đến 99%. Bởi vì vận mệnh của nguyên chủ thay đổi, thế giới này đã sắp thoát khỏi sự khống chế của Chủ Thần, đi lên một con đường không thể dự đoán khác.

Còn lại 1% khả năng cứu vãn mọi chuyện, nhưng Chu Doãn Thịnh không thèm để ý đến điều này. Hắn có thể tuỳ ý lựa chọn sẽ dừng lại ở thế giới này bao lâu, cho nên có đầy đủ thời gian để hoàn thành nốt nhiệm vụ.

Nửa tháng trước, cuộc phỏng vấn của CBS với chủ tịch tập đoàn Noah được phát trên kênh tin tức quốc tế Trung Quốc, thân phận thật của nhân vật huyền thoại này mới được mọi người biết đến. Mà gia tộc họ Dương vốn bị thương nặng suýt nữa phá sản lại nương cơn gió này nhanh chóng chen chân vào hàng ngũ những thế gia đứng đầu Trung Quốc.

Hôm nay là thượng thọ sáu mươi tuổi của bà Quách Lâm Đan Bình, vợ của gia chủ nhà họ Quách – Quách Lập Quần. Là thông gia nhà họ Quách, gia chủ nhà họ Dương – Dương Chấn Hải và phu nhân cũng được

mời đến tham dự. Đương nhiên, mục đích chủ yếu của nhà họ Quách là thông qua nhà họ Dương làm quen với Chu Doãn Thịnh, ai bảo Dương Chấn Hải là bác cả của Chu Doãn Thịnh, hơn nữa quan hệ giữa hai người còn vô cùng thân mật.

Nếu dựa theo vận mệnh vốn có, sau khi cha Chu chết, Chu Văn Cảnh và Chu Văn Ngang sẽ hợp tác với nhau đối phó với nhà họ Dương. Nhà họ Dương sẽ sụp đổ với tốc độ nhanh nhất. Cũng bởi vậy, Chu Doãn Thịnh nguyên gốc không thể nhận được sự che chở của nhà ngoại, cuộc sống về sau vô cùng thê thảm.

Nhưng giờ đây nhà họ Dương không giống như vậy.

Khi nhà họ Dương gặp phải nguy cơ rút vốn đầu đầu tư, vợ Dương Chấn Hải – Quách Thục Phương cũng đã từng về nhà cầu cứu, lại bị Quách Lập Quần từ chối. Quách Lập Quần cưới Quách Lâm Đan Bình, sinh hạ hai người con gái liên tiếp. Bởi vì vội vã muốn có con trai, ông ta nuôi một tình nhân bên ngoài. Sau khi người nọ sinh hạ một đôi long phượng thì đón về nhà chăm sóc, khiến cho Quách Lâm Đan Bình tức giận đến suýt chút nữa phát bệnh tim.

Hai cụ nhà họ Quách mong mỏi cháu trai, không để ý đến cảm nhận của ba mẹ con Quách Lâm Đan Bình một chút nào, tự mình ghi tên đôi song sinh vào gia phả. Quách Lập Quần thậm chí còn ngày ngày mang theo hai đứa con này bên cạnh mình để dạy dỗ, hiện giờ họ mới hai mươi tuổi đã được vào ban giám đốc, hiển nhiên sẽ là gia chủ đời tiếp theo của nhà họ Quách.

Có thể suy ra, địa vị của ba mẹ con Quách Thục Phương ở nhà họ Quách xấu hổ như thế nào. Khi cô về nhà xin giúp đỡ, hai cụ nhà họ Quách vốn đã mềm lòng, nhưng tình nhân và hai đứa con lại thuyết phục Quách Lập Quần, xui ông ta đưa ra điều kiện với nhà họ Dương, dùng giá thấp mua lại công trình đường hầm đáy biển.

Hành động như thế không khác gì bỏ đá xuống giếng, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Quách Thục Phương giận đến phát khóc mà không có biện pháp nào. Cuối cùng chỉ có Quách Lâm Đan Bình và con gái nhỏ bán hết trang sức châu báu của mình, vụng trộm đưa cho cô mấy chục triệu. Cũng bởi vì vậy, sau khi cháu trai tuyên bố trợ giúp bổ sung tài chính khuyết thiếu, Quách Thục Phương mới đến trung tâm thương mại càn quét châu báu bồi thường cho mẹ và em gái.

Nói ngắn gọn, nếu không có Quách Lâm Đan Bình, nhà họ Dương và nhà họ Quách đã trở mặt thành thù từ lâu rồi.

Mặc dù Quách Lâm Đan Bình đã sáu mươi tuổi, sức khoẻ của bà vẫn được chăm sóc rất tốt, dáng người cao, sắc mặt hồng hào, có vẻ đẹp lắng đọng qua năm tháng. Quách Lập Quần đứng bên cạnh bà, cười tủm tỉm chào đón khách khứa.

"Nhà họ Dương đến." – Trông thấy chiếc xe đang từ từ chạy đến cổng lớn, đôi mắt Quách Lập Quần sáng lên, kéo đôi song sinh long phượng bước nhanh ra ngoài cổng đón. Quách Lâm Đan Bình được con gái nhỏ đỡ, không nhanh không chậm bước theo, khoé miệng hiện lên một nụ cười châm chọc.

Vợ chồng Dương Chấn Hải chậm rãi đi cạnh một thanh niên. Thanh niên kia diện mạo tuấn mỹ, khí chất

ôn hoà. Nhưng xuất sắc nhất chính là đôi mắt đào hoa hẹp dài, ánh mắt khi nhìn người khác dường như vô tình mà cũng đa tình, khiến người ta nhìn một lần là nhớ mãi.

"Đây chính là cháu ngoại nhỉ? Đúng là tuấn tú lịch sự quá!" – Quách Lập Quần bắt đầu nhiệt tình trò chuyện, chuẩn bị giới thiệu đôi song sinh cho thanh niên.

Chu Doãn Thịnh cười như không cười gật đầu, vòng qua ba người, nắm tay Quách Lâm Đan Bình nói một câu – "Cháu chúc bà sinh nhật vui vẻ" – vừa nhìn đã biết ai thân ai lạ.

"Đứng ở đây làm gì, mau vào đi." – Quách Thục Phương thân mật kéo cháu trai và mẹ vào nhà. Quách Lập Quần rất xấu hổ, lại không muốn từ bỏ cơ hội, mang đôi song sinh đi sát theo sau. Đoàn người đến kéo theo ánh mắt của khách khứa, âm thầm cảm thán nhà họ Quách có thông gia tốt.

"Doãn Thịnh, để ông giới thiệu cho cháu, đây là cậu họ của cháu – Quách Tử Nam, hiện giờ đang đi theo bên cạnh ông học tập. Nếu cháu rảnh thì nhờ cháu chỉ bảo cho nó một chút. Đây là dì họ cháu – Quách Bảo Di, hiện giờ còn đang học đại học Bắc Kinh, học khoa thanh nhạc." – Quách Lập Quần bám riết đẩy đôi song sinh đến bên cạnh thanh niên.

Quách Bảo Di tươi cười rực rỡ phóng khoáng, Quách Tử Nam thì nhăn mày, trong mắt ẩn chứa địch ý.

Chu Doãn Thịnh nhìn cậu ta một cái, mỉm cười nói – "Nghe nói cậu là bạn thân của Văn Ngang?"

Giờ có ai không biết đến ân oán giữa ba anh em nhà họ Chu? Vốn cho rằng hai đứa con riêng nhà họ Chu đẩy con cả vào đường cùng, ai ngờ đâu con cả chính là khủng long bạo chúa không thể trêu chọc, nhấc chân một cái đã đạp cho nhà họ Chu mà hai đứa con riêng tranh vỡ đầu cũng muốn giành vào tay tan thành mây khói.

Cho nên, dù ngoại hình của Chu Doãn Thịnh vừa tuấn mỹ vừa ôn hoà, người ta cũng không thể quên được thủ đoạn sát phạt quyết đoán của hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Quách Tử Nam trắng bệch, Quách Lập Quần xấu hổ tiếp lời – "Nó còn nhỏ, ánh mắt hạn hẹp, khó tránh khỏi kết bạn lầm người. Có một câu rất hay, "Lỗi lầm của người trẻ tuổi luôn có thể tha thứ."

Nụ cười của Chu Doãn Thịnh lại càng ôn hoà, bình luận – "Người trẻ tuổi có quyền mắc lỗi, nhưng không phải lỗi sai nào cũng đáng được tha thứ. Quách tiên sinh, sự thật mất lòng, phải nghiêm khắc với con cái trong nhà, đừng dung túng cho chúng phạm sai lầm. Nếu không sẽ giống như em trai Văn Ngang của cháu đấy, đến năm mươi tuổi mới được ra tù, muốn làm lại từ đầu cũng chẳng còn cơ hội. Ông nói có đúng không?"

Ngoài mặt tập đoàn của nhà họ Chu là vì dính phải một loạt vụ án kinh tế nên mới đóng cửa, nhưng trong lòng ai chẳng biết đó là do cậu cả nhà họ Chu ra tay? Vị này chỉ cần nhúc nhích ngón tay là có thể bóp chết một con quái vật lớn như nhà họ Chu, một gia tộc hạng ba như nhà họ Quách còn chưa đủ cho hắn

chơi đùa một hiệp.

Thân thể Quách Tử Nam không nhịn được phát run, Quách Lập Quần vừa xấu hổ gật đầu, vừa rút khăn tay ra lau mồ hôi lạnh. Ba mẹ con Quách Lâm Đan Bình vẫn nhàn nhã ung dung uống rượu tán gẫu, làm như không nghe thấy gì cả, thật ra trong lòng đang thích chết.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên vài tiếng hô liên tiếp, người nhà họ Quách quay đầu nhìn, lại thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đang chậm rãi đi đến. Hắn mặc một bộ âu phục đen được cắt may vừa người, túi áo trước ngực điểm xuyết một chiếc khăn tay màu xám. Tóc được chải ra sau đầu, để lộ khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc, đôi mắt hẹp dài ẩn chứa sắc bén, khiến cho người khác nhìn mà thấy sợ.

Nhà họ Đỗ hiện giờ đã đi lên vị trí dẫn đầu trong ngành súng ống đạn dược toàn cầu. Gia tộc trải qua điều chỉnh, tất cả các thế lực đều đã bị khống chế trong tay Đỗ Húc Lãng. Người gây uy hiếp đến sự tồn tại của hắn càng ngày càng ít, cho nên mấy năm nay hắn cũng dần dần xuất hiện trước tầm mắt công chúng.

Ở Trung Quốc, hễ là nhân vật có uy tín danh dự, phần lớn đều đã nghe về sự tích của hắn nhiều đến thuộc lòng. Tuy rằng không biết vì sao nhân vật cao cao tại thượng này lại không mời mà đến, Quách Lập Quần vẫn lập tức buông ly rượu ra ngoài tiếp đón, tiện thể hưởng thụ ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người.

Đỗ Húc Lãng lại trực tiếp đi vòng qua hắn, mở rộng hai tay với thanh niên đang tươi cười ôn hoà – "Bảo bối, sao không đợi anh?"

"Đi mua quà sinh nhật với mợ." – Chu Doãn Thịnh ôm hắn một cái, sau đó đưa ly rượu trong tay cho hắn, lấy ly rượu khác cho mình.

"Cháu chúc bà sinh nhật vui vẻ." – Đỗ Húc Lãng buông người yêu ra rồi nhẹ nhàng ôm lấy bà Quách Lâm Đan Bình, xưng hô thân mật khiến đối phương gần như thất thần.

"Đỗ tiên sinh, cậu và Doãn Thịnh là…"

"Anh ấy là bạn trai cháu." – Chu Doãn Thịnh thản nhiên ném một quả bom, khiến cho Đỗ Húc Lãng sung sướng cười rộ lên. Hắn thật sự yêu tính cách thẳng thắn không e sợ này của vợ mình chết đi được. Nếu như ngay cả dũng khí thừa nhận tình yêu còn không có, vậy thì dựa vào cái gì để sóng vai đi tiếp?

Quách Lâm Đan Bình dù sao cũng không phải là người thường, thấy con gái mình phản ứng bình tĩnh rõ ràng là đã biết từ lâu, bà cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Ba cha con Quách Lập Quần đứng nghe thì sắc mặt trắng bệch cáo lui. Một tập đoàn Noah thôi cũng đã đủ rồi, giờ lại thêm một tài phiệt họ Đỗ, hai người này đúng là cặp đôi mạnh nhất thời đại, người nào chọc phải người nấy chết.

Nghĩ đến hành vi bỏ đá xuống giếng đối với nhà họ Dương lúc trước, Quách Lập Quần hối hận đến xanh ruột, trông thấy tình nhân vẫn do dự đứng yên tại chỗ không dám đến gần, hận sao không thể tát chết đối phương.

Mọi người người đứng xem liên tưởng đến tin tức tài phiệt họ Đỗ và tập đoàn Noah chuẩn bị cùng hợp tác nghiên cứu phát minh vũ khí kiểu mới gần đây, đồng loạt bày ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ—— Thì ra nhà họ Quách chỉ là ăn ké nhà họ Dương mà thôi.

Không bao lâu sau, Chu Văn Cảnh ôm một thiếu nữ diện mạo trong sáng đi vào. Bởi vì liên tiếp gặp phải cản trở mà quy mô của tập đoàn Túng Đạt hiện nay kém xa so với trước kia, y cũng không nhận được đãi ngộ người người chú ý như vốn có. Người bên cạnh nhắc đến y cùng lắm cũng chỉ có một câu bình luận "tuổi trẻ tài cao" hời hợt. Có Chu Doãn thịnh đè trên đầu, dù y có ưu tú hơn nữa cũng có thể làm được gì?

Trông thấy hai người thân mật dính lấy nhau uống rượu, ánh mắt Chu Văn Cảnh tối sầm, còn thiếu nữ bên cạnh y lại toát ra ánh mắt thù hận.

"Kia hình như là con gái chú hai anh?" – Chu Doãn Thịnh lắc lắc ly rượu.

Thiếu nữ là một trong số đông hậu cung của Chu Văn Cảnh, bối cảnh gia đình rất không đơn giản. Cha là chú hai của Đỗ Húc Lãng, vốn là người có hy vọng kế thừa tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ nhất, nhưng sau này lại bị Đỗ Húc Lãng đẩy xuống. Hai chú cháu trải qua nhiều lần đối đầu, đã kết thù sống chết, đều một lòng muốn diệt trừ đối phương cho khuất mắt.

Rất rõ ràng, Chu Văn Cảnh qua lại với cô gái này đã tương đương đứng về phe đối địch với Đỗ Húc Lãng.

Đỗ Húc Lãng nhìn chằm chằm, gật gật đầu với cháu trai, thái độ vô cùng lãnh đạm, đột nhiên thấp giọng cười rộ lên – "Là lỗi của anh, trước kia anh quá dung túng nó."

Nếu như dựa theo vận mệnh vốn có mà phát triển, Đỗ Húc Lãng sẽ dễ dàng tha thứ cho cháu mình. Sau đó vô tình bị thiếu nữ đâm cho thương nặng. Chu Văn Cảnh giết cha cô ta trả thù cho cậu mình, hai cậu cháu chẳng những không bởi vậy mà bất hoà, mà ngược lại quan hệ càng thân mật.

Hiện tại Đỗ Húc Lãng đã có người yêu, khát vọng đối với tình thân đương nhiên cũng phai nhạt theo. Huống hồ Chu Văn Cảnh không hề có quan hệ huyết thống với hắn, cũng đâu phải người thân? Lần trước hắn lừa gạt Chu Văn Cảnh, nhưng cũng giúp y ổn định cục diện, nếu không phải có tài phiệt họ Đỗ hộ giá, tập đoàn Túng Đạt đã bị người ta chia cắt bằng sạch từ lâu rồi.

Đỗ Húc Lãng tự thấy mình đã làm quá nhiều cho cháu trai. Hắn không phải là thánh, sẽ không bao dung nhượng bộ đến độ không có giới hạn. Cháu trai đã thể hiện thái độ mỗi người đi một ngả, hắn cũng sẽ không giữ lại.

Nghĩ như vậy, Đỗ Húc Lãng giơ ly rượu với cháu trai, uống một hơi cạn sạch.

Chu Doãn Thịnh ngạc nhiên phát hiện, ngay đúng lúc này, thanh tiến độ trên trí não của hắn đã tăng đến 100%, hắn hơi suy nghĩ một chút là tìm ra nguyên nhân.

Đỗ Húc Lãng là bàn tay vàng lớn nhất của Chu Văn Cảnh, tất cả tình nhân của y cộng lại cũng không có tác dụng bằng một mình Đỗ Húc Lãng. Bởi vì có Đỗ Húc Lãng chống lưng, y mới có thể thoát thân khỏi các loại nguy cơ mà không bị sứt mẻ gì. Hiện giờ Đỗ Húc Lãng không che chở cho y nữa, nguy cơ sau này y gặp sẽ không hoá giải dễ dàng như vậy nữa, đương nhiên cũng càng không thể đạt đến thành tựu vốn có nữa.

Thay đổi vận mệnh nhân vật chính là đường tắt thay đổi quỹ tích của thế giới, nhưng trừ khi nhân vật chính muốn hại mình, nếu không Chu Doãn Thịnh sẽ không chủ động đi trêu chọc đối phương. Sở dĩ Chu Văn Cảnh bị tính kế, là bởi vì y tự nhảy vào cạm bẫy. Trừ thay đổi vận mệnh của nhân vật chính, Chu Doãn Thịnh còn có thể phá hỏng hệ thống Chủ Thần bằng cách thay đổi lịch sử, thay đổi khoa học kỹ thuật, thay đổi vận mệnh của nhân vật phụ và chính mình, vân vân.

Hắn không nhất thiết phải sống mái với nhân vật chính.

Nhưng không thể không nói, quyết định của Đỗ Húc Lãng vẫn giúp hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian, cũng tránh khỏi rất nhiều phiền toái. Tâm tình vô cùng sung sướng, Chu Doãn Thịnh ôm lấy cổ Đỗ Húc Lãng, hôn một cái lên gò má hắn – "Tình yêu, cảm ơn anh, anh đã giúp em rất nhiều."

Đỗ Húc Lãng ngẩn người, một lúc sau phản ứng lại được lập tức giữ chặt gáy hắn, trao cho hắn một nụ hôn nồng nhiệt, đồng thời vụng trộm đeo một chiếc nhẫn lên ngón áp út của hắn.

Khách khứa nhìn phát ngốc, có mấy người thậm chí còn kêu ra tiếng. Hôm sau, scandal của hai ông trùm thương nghiệp bay đầy trời, nhưng không thấy đội ngũ quan hệ xã hội của đôi bên đứng ra làm sáng tỏ.

11. Quyển 1 - Chương 11: Phiên Ngoại

Đỗ Húc Lãng từ khi một tuổi đã bị mẹ mình ném ở cửa cô nhi viện. Lúc ấy hắn còn nhỏ, trí nhớ có hạn, ngay cả diện mạo của người đàn bà kia còn không thể nhớ rõ. Hắn không biết cha mình là ai, người đàn bà kia chỉ để lại cho hắn một cái tên và một dấu vết hình con quạ đen trên vai trái.

Cho đến sau này hắn mới biết, thì ra con quạ này chính là dấu hiệu của tài phiệt họ Đỗ, tập đoàn mafia lớn nhất nước Nhật.

Cô nhi viện không phải là một nơi tốt đẹp, nơi này không có đủ thức ăn, nhưng những đứa trẻ bị bỏ rơi gào khóc đòi ăn lại không ngừng gia tăng. Chúng thường xuyên chỉ vì tranh giành một cái bánh bao chay lạnh ngắt mà đánh gãy xương nhau. Từ một tuổi đến năm tuổi, trên cơ thể hắn luôn giăng đầy vết thương, bụng hắn luôn đói đến kêu vang, trong lòng hắn chỉ tràn ngập tăm tối.

Nhưng ở nơi tối tăm ngột ngạt này, có một tia nắng chiếu lên người hắn, giúp hắn cắn răng chống đỡ đi qua từng ngày. Người nọ tên là Phương Niệm U, lớn hơn hắn mười tuổi. Cô đã cho hắn sự quan tâm chu đáo. Dù mình có phải chịu đói, cô cũng để lại miếng cơm cuối cùng cho hắn. Đỗ Húc Lãng không biết cảm giác ấm áp của tình mẫu tử là như thế nào, nhưng có Phương Niệm U, hắn nghĩ là hắn đã hiểu được.

Một năm cuối cùng ở cô nhi viện, vào đêm giao thừa, có một người phụ nữ họ Dương quyên một số tiền lớn, đưa quần áo mới và đồ chơi đến cho tất cả những đứa trẻ mồ côi. Phương Niệm U được nhận một chiếc áo bông màu hồng phấn, cô mặc nó xoay vòng trước mặt hắn, luôn miệng nói những lời biết ơn đối với người phụ nữ họ Dương kia.

Hắn được nhận một bộ Transformers, hắn đã mơ ước thứ này từ rất lâu rồi, thậm chí còn từng có ý định trộm tiền của viện trưởng đi mua một bộ. Bây giờ có người đưa nó đến trước mặt hắn, hắn đương nhiên rất vui, gần như đêm nào cũng đều ôm nó ngủ.

Chẳng bao lâu sau, người nhà họ Đỗ tìm đến, Đỗ Húc Lãng vui mừng phấn khởi đi theo bọn họ về Nhật. Hắn vốn tưởng rằng đây là sự khởi đầu cho một cuộc sống hạnh phúc, mà không hay biết mình vừa bước một chân vào địa ngục. Con cháu nhà họ Đỗ mà không có năng lực, chỉ có một kết cục duy nhất là cái chết. Các anh em của hắn cắn xé lẫn nhau y như chó điên, chỉ hòng tranh đoạt đường sống duy nhất.

Trong vô số đêm máu tanh lạnh lẽo, nụ cười rực rỡ của Phương Niệm U càng ngày càng rõ ràng, mà món đồ chơi duy nhất hắn từng có đã bị bỏ quên ở góc nào không hay.

Khi hắn rốt cuộc ngồi vững trên vị trí gia chủ nhà họ Đỗ, hắn mới có cơ hội hít thở, quyết định gác tất cả công việc trong tay lại, trở về Trung Quốc tìm kiếm người thân của mình.

Hắn tìm thấy con trai của Phương Niệm U – Chu Văn Cảnh trong một phòng khám bẩn thỉu. Nó vừa bị người khác đánh một trận, xương mũi bị thương, trong đôi mắt đen tràn ngập u ám, không thấy một ánh mặt trời.

Phương Niệm U là người dù có ở trong nghịch cảnh cũng có thể vui vẻ tươi cười, vì sao con trai của chị ấy lại trở thành như vậy? Đỗ Húc Lãng cảm thấy rất phẫn nộ, mà theo lời kể của Chu Văn Cảnh, sự phẫn nộ của hắn hoá thành thù hận.

Hắn không ngờ Phương Niệm U không phải là vì mắc bệnh trầm cảm mà tự sát, mà là bị người khác bức tử, chết trong bồn tắm của người nọ. Không cần chính mắt nhìn, hắn cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đỏ ngầu mà thảm thiết ấy.

Nhà họ Chu đúng là khinh người quá đáng!

Hắn tuyệt đối không có ý định khuyên bảo cháu trai rời đi với mình. Nhà họ Chu đã khắt khe với cháu mình như thế, vậy thì hắn càng muốn giúp cháu trai cướp đi tất cả của nhà này. Mang theo ác ý và tâm tình chơi đùa, hắn che giấu thân phận đến nhà họ Chu xin việc, nhanh chóng nhận được sự tín nhiệm của Chu Hạo.

Làm trợ lý tư nhân, hắn có tư cách ra vào nhà họ Chu, bắt đầu âm thầm quan sát hai vị công tử khác nhà họ Chu. Chu Doãn Thịnh là con cả, tính tình thoạt nhìn rất trầm ổn, thành tích học tập luôn cầm cờ đi trước. Chu Văn Ngang còn nhỏ hơn Chu Văn Cảnh hai tháng. Là con út, tính cách hoạt bát sáng sủa, rất được lòng Chu Hạo.

Quan hệ giữa Văn Cảnh và Văn Ngang rất tốt, mà với Chu Doãn Thịnh lại như nước với lửa. Nhưng Đỗ Húc Lãng có thể nhìn ra, hai cậu con trai nhà họ Chu đều không được tốt cho lắm, một người khẩu Phật tâm xà, chỉ biết khôn lỏi mà không có trí tuệ. Ngược lại là Văn Cảnh, tính cách kiên cường nhẫn nại, đầu óc thông minh tỉnh táo, là nhân tài có thể đào tạo.

Đỗ Húc Lãng quyết định mài giũa hòn ngọc thô này thành một tác phẩm nghệ thuật lấp lánh loá mắt. Trong quá trình dạy dỗ, hành động phá hoại liên tiếp của Chu Doãn Thịnh khiến hắn rất tức giận, có lẽ hắn nên cho đứa trẻ này một chút giáo huấn.

Nhưng đứa trẻ này lại hung hăng đánh tỉnh hắn. Nếu không có sự lên án mạnh mẽ của người thiếu niên ấy, nếu không vì sự thù hận thấu xương của người nọ, có lẽ hắn sẽ vĩnh viễn không biết, cái chết của Phương Niệm U cũng không phải là để trả thù, mà là chuộc tội. Niệm U trong ấn tượng của hắn không lúc nào không mang theo nụ cười dịu dàng, chị ấy lương thiện tốt đẹp như vậy, làm sao có thể trở thành một con quỷ dữ lấy máu tươi làm áo, trong lòng tràn đầy thù hận được?

Hình như hắn đã nghĩ sai tiền căn hậu quả, hơn nữa còn sai hoàn toàn. Cho đến một giây kia, hắn mới liên kết cô Dương từng tặng quà năm mới cho hắn với mẹ Chu Doãn Thịnh. Hắn từng điều tra nhà họ Chu, đáng lẽ phải hiểu biết rõ ràng thấu đáo về điều này mới đúng, nhưng dường như có một tầng sương che lấp mắt hắn, khiến hắn không nhìn thấy gì ngoài thù hận.

Thế nhưng theo như lời của Chu Doãn Thịnh, hắn và Văn Cảnh có tư cách gì mà hận? Từ trước đến nay, người nên hận phải là cậu ấy mới đúng.

Có lẽ bắt nguồn từ áy náy, có lẽ bắt nguồn từ bồi thường, từ đó về sau, hắn bắt đầu thật lòng thật dạ chăm sóc cho Chu Doãn Thịnh, còn âm thầm chú ý tất cả mọi thứ về cậu. Dần dần, hắn biết Chu Doãn Thịnh ghét ăn cà rốt, lúc buồn chán thích vuốt nhẹ cổ tay, rất tinh thông máy tính, hôm nào trước khi ngủ cũng phải uống một cốc sữa…

Hắn hiểu biết mỗi một chi tiết thói quen nhỏ trong sinh hoạt của người nọ, lại không để ý sự chú ý này sẽ mang đến kết quả thế nào cho mình.

Văn Cảnh rốt cuộc bị Chu Văn Ngang hãm hại, lại trút căm hận lên đầu Doãn Thịnh. Đỗ Húc Lãng cảm thấy rất không vui. Càng chú ý Doãn Thịnh, hắn càng hiểu rõ sự nhẫn nại và kiên cường được che giấu đằng sau tính cách xung động của người nọ. Mà so với cậu ấy, Văn Cảnh ngược lại lại trở nên bình thưởng hơn hẳn, ngay cả kẻ địch thật sự của mình là ai cũng không phân biệt được, sau này làm sao có thể tự đi trên đôi chân của mình được?

Đỗ Húc Lãng không hề đánh thức y, chỉ có người từng vấp ngã mới có thể học được cách vượt qua chướng ngại vật. Hắn ra khỏi phòng Văn Cảnh, không hiểu sao lại đi đến cửa phòng Doãn Thịnh. Sắp phải chia lìa, hắn lại cảm thấy thật nuối tiếc.

Khi Đỗ Húc Lãng cảm thấy mình đã hiểu biết đầy đủ về thiếu niên, người nọ lại mang đến cho hắn một bất ngờ lớn hơn. Người nọ phát hiện ra mối quan hệ giữa hắn và mẹ con Văn Cảnh mà hắn cố tình giấu giếm, cũng gián tiếp phô bày thủ đoạn xuất sắc và thái độ nước sông không phạm nước giếng của cậu ấy.

So với Văn Cảnh còn đang chờ mài giũa, cậu ấy đã chuẩn bị bừng sáng. Đỗ Húc Lãng cực kỳ chờ mong tương lai của người nọ, đó là niềm mong đợi còn mạnh mẽ hơn so với việc bồi dưỡng Văn Cảnh.

Hắn phái một ít vệ sĩ âm thầm bảo vệ Doãn Thịnh, yêu cầu họ cứ cách một tuần thì gửi ảnh chụp và hành trình của cậu ấy về cho mình. Vào ngày sinh nhật, hắn mang theo cơ thể dính đầy mùi rượu và nước hoa gay mũi trở về căn phòng yên tĩnh trống trải, hắn bất ngờ phát hiện một bức ảnh của Doãn Thịnh trong hòm thư điện tử.

Thiếu niên cầm trong tay một cây kem ốc quế chocolate, thè lưỡi liếm một ngụm. Dường như phát hiện có người chụp lén, ánh mắt đào hoa hẹp dài liếc xéo về phía này, trong đôi mắt biếng nhác ẩn chứa cảnh giác. Đôi mắt quyến rũ hớp hồn kia xuyên qua màn hình máy tính chui thẳng vào lồng ngực Đỗ Húc Lãng, khiến cho hô hấp của hắn trở nên dồn dập.

Hắn im lặng nhìn chằm chằm màn hình rất lâu, cuối cùng quyết định gọi điện cho thiếu niên.

"Có rảnh không? Bật video nói chuyện với tôi?" – Hắn liên tục yêu cầu, cực kỳ khát vọng có thể nhìn thấy mặt người nọ.

Thiếu niên đồng ý, nghe nói hôm nay là sinh nhật hắn, nghĩ một lúc rồi mở hộp âm nhạc trên bàn ra, dùng rất nhiều ốc, vít, đinh tán lắp ráp thành một bộ Transformer. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc chỉ tốn đúng nửa tiếng.

Vẻ mặt của cậu ấy rất chuyên tâm, ngón tay linh hoạt như có thể sáng tạo ra một thế giới tuyệt vời khác. Đỗ Húc Lãng bất tri bất giác nhìn đến phát ngốc, đến khi màn hình hoàn toàn tối đen vì thời gian chờ đợi quá dài, hắn mới hoàn hồn khỏi sự rung động mãnh liệt vừa rồi.

Thiếu niên tính tình cẩn thận, dường như phát hiện ra Đỗ Húc Lãng rất thich món quà này, ngày hôm sau đã chuyển phát nhanh đến công ty hắn. Đỗ Húc Lãng mở gói quà ra xong không thể nhịn cười, thưởng thức một lúc lâu mới đặt ngay ngắn lên bàn làn làm việc, đến giờ tan tầm thì dè dặt cẩn thận cho vào cặp xách mang về nhà. Ban đầu hắn đặt nó trên giá sách, sau đó cảm thấy không thể trông thấy ngay khi liếc nhìn, lại đặt trên bàn, trước lúc ngủ nghĩ một lúc, cuối cùng đặt trên tủ đầu giường.

Đây là món đồ chơi thứ hai hắn nhận được trong cuộc đời của hắn, nhưng là món quà sinh nhật đầu tiên. Hắn yêu thích nó không nỡ buông tay.

Liên hệ giữa hắn và thiếu niên dần dần nhiều lên, chỉ cần có thời gian rảnh sẽ gọi điện thoại video, hồi hộp chờ đợi khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên hiện lên trên màn hình. Thiếu niên rất bận rộn, dù là lúc trả lời điện thoại cũng vẫn làm việc viết lách, nếu như hắn không nói lời nào, đối phương sẽ đắm chìm trong thế giới của mình, quên hết mọi thứ xung quanh.

Để có thể được nhìn người nọ lâu hơn, Đỗ Húc Lãng thường cố ý giữ yên lặng. Sau đó mê muội nhìn chằm chằm sườn mặt nghiêm túc của thiếu niên, ngồi suốt mấy tiếng mà vẫn không chán. Thời gian ngắm nhìn như vậy thỉnh thoảng hay bị trợ lý hoặc thư ký cắt ngang, nhưng khi hắn xử lý công việc xong trở lại, đều phát hiện thiếu niên vẫn yên lặng ngồi chỗ cũ, ngón tay linh hoạt gõ bàn phím.

Giống như cậu ấy sẽ mãi mãi đứng yên tại chỗ chờ đợi mình. Đỗ Húc Lãng vì suy nghĩ đột ngột này mà cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Thế rồi dần dần, mọi chuyện vượt qua sự khống chế của hắn. Chỉ là trong lúc vô tình liếc thấy một vòng eo mềm dẻo, một đôi chân thon dài thẳng tắp, một cái bóng lờ mờ mông lung, hắn sẽ bởi vậy mà trằn trọc khó ngủ, ngủ được rồi, cũng sẽ tỉnh lại trong khoái cảm ăn mòn vào tận xương tuỷ, rung động đồng thời từ cơ thể và linh hồn không thể lừa được bất cứ ai.

Lấy những tấm ảnh thu thập được trong mấy năm nay ra lật xem từng bức từng bức một, hắn gần như không chút do dự mà bắt đầu theo đuổi. Từ tâm lý thử một lần lúc ban đầu, đến sau đó là thực sự nghiêm túc, sau đó nữa là cẩn thận che chở, không có người nọ thì không được. Hắn rơi vào đầm lầy tình yêu không thể tự kiềm chế, nhưng hắn lại rất vui vẻ chịu đựng.

Nhà tù trọng phạm Trung Quốc.

Chu Văn Cảnh ngồi trước ô cửa thăm hỏi nôn nóng hút thuốc, người trông tù đi đến, lớn tiếng quát y dập thuốc ngay lập tức. Y nhớ Chu Doãn Thịnh cũng thích dùng ngữ khí mệnh lệnh bắt cậu mình dập thuốc lá trong tay, cậu mình sẽ luôn luôn thoả hiệp, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ nhưng cũng cực kỳ sung sướng.

Có thể thấy được, hắn rất hưởng thụ sự quản lý của Chu Doãn Thịnh.

Chu Văn Cảnh bóp tắt thuốc lá, cười lạnh một tiếng.

Đúng lúc này, một gã đàn ông gầy trơ xương, sắc mặt lụn bại đi theo người trông tù đến chỗ của mình ngồi xuống. Nếu như không phải bảng tên trước ngực hắn có viết ba chữ "Chu Văn Ngang", Chu Văn Cảnh gần như không thể nhận ra người này chính là cậu ba nhiệt tình năng nổ nhà họ Chu trước kia.

"Dạo này mày thế nào?" – Chu Văn Cảnh lãnh đạm hỏi, thấy người bên kia không nói lời nào, y tiếp tục mở miệng – "Hôm nay Chu Doãn Thịnh và Đỗ Húc Lãng kết hôn, chắc mấy ngày nữa là mày có thể thấy tin tức trên TV."

Người bên kia rốt cuộc có phản ứng, hắn rớt nước mắt gào khóc – "Văn Cảnh, mày nói với anh cả cho tao, bảo anh ta thả tao ra ngoài với! Tao biết sai rồi, chỉ cần anh ta chịu thả tao ra ngoài, dù anh ta muốn tao làm trâu làm ngựa tao cũng bằng lòng. Văn Cảnh, mày giúp tao với, tao sắp không chịu nổi nữa rồi, bọn chúng thật sự không phải là người, dùng mọi thủ đoạn tra tấn tao…"

Chu Văn Cảnh không có kiên nhẫn nghe tiếp, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà gầm nhẹ – "Mày cứ thế mà thoả hiệp? Mày cứ thế mà nhận thua? Chu Văn Ngang, con mẹ nó mày đúng là thằng hèn!"

Ném tai nghe xuống, Chu Văn Cảnh bước nhanh ra khỏi nhà tù, bức bối tích tụ trong ngực không những

không tiêu tan, ngược lại càng thêm nặng nề. Mấy năm nay, y sống rất không thuận lợi, không có Đỗ Húc Lãng che chở, y không còn cảm giác việc gì cũng thuận lợi trên thương trường nữa. Ngược lại bởi vì trở mặt với Chu Doãn Thịnh mà đi đâu cũng bị người ta châm chọc cười nhạo, thậm chí là xa lánh chèn ép.

Y từng nghĩ đến việc phản kích nơi đường cùng, nhưng đối đầu với một tập đoàn lớn như Noah không khác gì lấy trứng chọi đá. Huống chi sau lưng đối phương còn có tài phiệt họ Đỗ. Mấy hôm trước, y có ý định đấu thầu một công trình với công ty con của Noah, nhưng ngay trước khi cuộc đấu thầu diễn ra, thư ký của y lại bán giá thầu thấp nhất cho công ty đối thủ của y. Còn chưa khai chiến, y đã thua thảm hại.

Y chưa bao giờ cảm thấy mình nhỏ bé đến vậy, vô năng đến vậy, những lời y nói vừa rồi, so với quở trách Chu Văn Ngang, chi bằng nói là đang quở trách chính mình. Đến cuối đời, y cũng không thể nào đuổi theo bước chân của Chu Doãn Thịnh.

Sâu trong y luôn có cảm giác—— Y đáng lẽ ra không sống uất ức như vậy, y đáng lẽ ra phải đứng trên tầm cao giống Chu Doãn Thịnh. Y không hiểu thế giới này này rốt cuộc xảy ra sai sót gì.

12. Quyển 2 - Chương 1

Chu Doãn Thịnh vẫn luôn làm bạn bên cạnh Đỗ Húc Lãng. Vào ngày thứ hai sau khi Đỗ Húc Lãng chết, hắn cũng không chút do dự rời khỏi thế giới kia. Trong dĩ vãng, dưới sự khống chế của hệ thống phản diện, hắn phải xuyên không không ngừng nghỉ dù chỉ một phút, liên tục hoàn thành những nhiệm vụ điên rồ, không hề có cơ hội hít thở.

Nhưng giờ đây, hắn có thể tuỳ ý khống chế thời gian của mình. Hắn ở lại trong không gian ngân hà của mình một thời gian dài, dùng giấc ngủ để bồi dưỡng linh hồn. Cho đến khi tình cảm với Đỗ Húc Lãng dần dần nhạt đi theo thời gian, hắn mới tỉnh lại, bắt đầu đùa nghịch trí não trên cổ tay.

Khi trí não còn chưa bị hắn công phá, hắn đã biết, độ khó của nhiệm vụ càng tăng, năng lượng linh hồn của hắn cũng tăng theo. Bên cạnh đó, liên kết của hắn với hệ thống cũng càng chặt chẽ. Hệ thống và ký chủ sống nương tựa vào nhau, chỉ chờ một ngày nào đó năng lượng linh hồn đạt đến mức độ cao nhất, Chủ Thần sẽ thông qua hệ thống hấp thu và tiêu hoá, trở thành nguồn năng lượng chống đỡ toàn bộ không gian sáng tạo của nó.

Cái gọi là "hoàn thành nhiệm vụ là có thể trở về thế giới hiện thực" chẳng qua chỉ là một lời nói dối hoàn hảo mà thôi. Bọn họ chỉ là một đám súc vật bị Chủ Thần nuôi nhốt, chỉ đợi béo là sẽ bị làm thịt hết.

Khi 007 càng ngày càng xâm nhập vào linh hồn hắn, hắn vô tình khám phá ra bí mật này. Hắn là hacker, cho nên hắn không giống người khác, không quá cố chấp đối với việc trở lại thế giới hiện thực. Đối với hắn, chân thật và giả tưởng không có bất kỳ sự khác nhau nào, thậm chí, trong thế giới giả tưởng, hắn càng có thể sống tự do tự tại. Hắn luôn là vương giả trong thế giới giả tưởng.

Không thể không nói, Chủ Thần chọn phải hắn là thất sách lớn nhất, đồng thời cũng là dẫn sói vào nhà.

Điều chỉnh tâm tình xong, Chu Doãn Thịnh nhấn vào trí não, nháy mắt biến mất khỏi không gian ngân hà vô tận.

Lần thứ hai tỉnh lại, Chu Doãn Thịnh đang đứng trước một giá vẽ, trong tay cầm một cây bút lông dính màu, xung quanh tràn ngập mùi hương sơn dầu hoa anh túc. Hắn lẳng lặng đứng một lát mới bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh. Đây là một căn phòng tương đối trống trải, không có bất cứ vật bài trí nào, chỉ có bốn bức tường trắng tinh và một cánh cửa sổ mở rộng. Ngoài cửa sổ là thảm cỏ xanh biếc trăm hoa đua nở, xa hơn nữa còn có một hồ nước màu xanh ngọc.

Phong cảnh đẹp đến say lòng người.

Trừ Chu Doãn Thịnh, trong phòng không có bất kỳ ai. Màn hình trí não nhấp nháy xuất hiện rất nhiều chữ, đây là tư liệu chi tiết liên quan đến nguyên chủ và thế giới này trộm được từ kho dữ liệu của Chủ Thần.

Nguyên chủ tên là Vệ Tây Ngạn, năm nay mười tám tuổi, hiện đang học trường Mỹ thuật Kinh Đô. Cha mẹ cậu đều đã bỏ mình vì tai nạn giao thông năm cậu mười tuổi, cậu được bạn thân của cha mẹ nhận nuôi, sau đó đưa đến Pháp sinh sống. Tình cảm của đôi vợ chồng này vô cùng sâu đậm, vào ngày kỷ niệm đám cưới bạc quyết định đi du lịch toàn cầu, chưa xác định ngày về.

Lo Vệ Tây Ngạn không thể tự chăm sóc bản thân, họ giao cậu cho con trai ở Trung Quốc của mình – Ninh Tư Niên.

Ninh Tư Niên năm nay hai mươi tám tuổi, đã kết hôn lần thứ hai, người vợ đầu tiên chết vì ung thư xương, để lại cho hắn một đứa con trai chưa đầy ba tuổi, tên là Ninh Vọng Thư. Bởi vì công việc ở công ty bận rộn, không rảnh chăm nom cho con trai, Ninh Tư Niên gấp gáp chọn một người phụ nữ tính tình dịu dàng hướng nội mà kết hôn. Tuy rằng giữa hai vợ chồng không có tình cảm, nhưng được ở chỗ sinh hoạt ổn định.

Vệ Tây Ngạn và Ninh Tư Niên chỉ từng gặp nhau một lần khi còn bé. Sau đó cha mẹ Ninh ném xí nghiệp gia tộc cho con trai, đưa Vệ Tây Ngạn đi định cư thời gian dài ở nước ngoài. Cho nên, tình cảm giữa hai người này không hề sâu đậm, thậm chí còn hơi xa cách lạnh nhạt.

Vệ Tây Ngạn mồ côi từ nhỏ, tính cách dần dần trở nên tự bế, chưa bao giờ chủ động đi bắt chuyện với người ngoài, lại càng không gây phiền toái cho người khác. Ninh Tư Niên thành thục ổn trọng, cũng sẽ không cố ý đi gây khó dễ cho một cô nhi. Hai người ở gần nhau vốn nên không ảnh hưởng gì đến nhau, bình yên vô sự.

Nhưng xấu ở nỗi vợ mới của Ninh Tư Niên – Triệu Tín Phương – là một đoá hoa sen tim đen, bề ngoài thuần khiết bên trong ác độc. Từ trước khi kết hôn với Ninh Tư Niên, ả đã bồ bịch với Tiền Vũ, bạn thân của Ninh Tư Niên. Tiền Vũ là bạn đại học của Ninh Tư Niên, sau khi tốt nghiệp được Ninh Tư Niên mời đến làm trợ lý tư nhân của hắn.

Trợ lý tư nhân phần lớn đều do người mà ông chủ tin tưởng đảm nhận, điều này thể hiện sự nể trọng, cũng là một cách tôi luyện. Đến khi nào Tiền Vũ có khả năng đạt đến mức độ mà Ninh Tư Niên kỳ vọng, hắn sẽ tự bố trí chức vụ thích hợp hơn cho y.

Nhưng Tiền Vũ hiển nhiên không đợi kịp. Bởi vì xuất thân nghèo khó, y luôn ôm cảm xúc thù địch mạnh mẽ đối với người giàu, hơn nữa lòng tự trọng lớn đến cực đoan. Trong mắt y, sự thúc đẩy như vú em của Ninh Tư Niên là sự vũ nhục đối với y. Y bắt đầu căm thù Ninh Tư Niên, vừa âm thầm chiếm tài sản của công ty, bán lợi ích của công ty, vừa dụ dỗ Triệu Tín Phương nhằm thực hiện mục đích hãm hại Ninh Tư Niên.

Nhưng Ninh Tư Niên là nam chính của thế giới này, tuyệt đối không dễ đối phó như vậy. Vào lúc hai người sắp thành công, nữ chính xuất hiện, chẳng những lấy được tình yêu của Ninh Tư Niên, cô còn vạch trần âm mưu của hai người. Giữa những loạt giao đấu cực kỳ nguy hiểm mà lại lãng mạn vô cùng, Vệ Tây Ngạn chỉ là một kẻ hy sinh không đáng nhắc đến.

Vào một ngày nọ, cậu ra ngoài mua màu dầu, vô tình gặp phải Triệu Tín Phương và Tiền Vũ yêu đương vụng trộm vừa từ khách sạn đi ra. Hai người sợ cậu sẽ nói việc này cho Ninh Tư Niên, khiến cho đối phương hoài nghi, nên tính kế độc ác trục xuất cậu ra khỏi nhà họ Ninh.

Triệu Tín Phương mua chuộc vú Vương, bảo mẫu của nhà họ Ninh, sai bà ta ngược đãi Ninh Vọng Thư, sau đó vụng trộm chỉ những vết thương nhìn thôi đã thấy sợ trên người Ninh Vọng Thư cho Ninh Tư Niên xem, nói là Vệ Tây Ngạn thừa dịp bà ta không ở nhà đánh. Ninh Vọng Thư mới hơn hai tuổi chưa đầy ba tuổi, tuyệt không biết thế nào là đúng sai, lại bị vú Vương đánh đòn đe doạ dã man, lúc được đưa đến trước mặt Ninh Tư Niên đã sợ mất vía, cứ luôn miệng nói chú đánh con.

Qua mấy lần ngược đãi lặp đi lặp lại, Ninh Vọng Thư mắc chứng tự kỷ, không bao giờ khóc cười nữa. Ninh Tư Niên đương nhiên là hận Vệ Tây Ngạn thấu xương, chẳng những đuổi cậu ra khỏi nhà, còn đăng báo đoạn tuyệt quan hệ. Độc kế này của Triệu Tín Phương có thể nói là một mũi tên trúng hai đích, vừa diệt trừ chướng ngại vật cho đứa con tương lai của ả, lại vừa bảo vệ bí mật giữa mình và gian phu.

Vài năm sau vú Vương về hưu, nữ chính đến nhà nhận lời mời làm bảo mẫu. Dưới sự quan tâm dịu dàng của cô, chứng tự kỷ của Ninh Vọng Thư tốt lên như một kỳ tích. Nữ chính cũng vạch trần âm mưu của Triệu Tín Phương và Tiền Vũ. Đợi khi Ninh Tư Niên quay lại tìm Vệ Tây Ngạn, mới biết cậu bởi vì bị người thân vứt bỏ lần nữa nên đã uống thuốc ngủ tự sát.

Ninh Tư Niên vô cùng đau khổ áy náy, nữ chính đương nhiên là lại an ủi một đợt mới có thể khiến hắn phấn chấn trở lại…

Vệ Tây Ngạn là người vô tội nhất trong câu chuyện này, thực ra cậu tuyệt đối chưa từng nghi ngờ Triệu Tín Phương và Tiền Vũ, lại càng sẽ không chủ động nói gì với Ninh Tư Niên. Đến chết, cậu vẫn không hiểu vì sao mình lại bị trục xuất khỏi nhà họ Ninh.

Người này sống thật uất ức, còn uất ức hơn lần trước gấp trăm lần, cậu chỉ là một công cụ giúp gia tăng tình cảm của nam nữ nhân vật chính mà thôi.

Xem xong tư liệu, Chu Doãn Thịnh bới bới tóc, yên lặng thở dài. Trước mắt, vú Vương đã tố tội hai lần với Ninh Tư Niên, mà Ninh Vọng Thư chịu ngược đãi càng ngày càng nghiêm trọng. Ninh Tư Niên vốn định tìm Vệ Tây Ngạn nói chuyện, nhưng tính cách Vệ Tây Ngạn rất khép kín, vừa trông thấy hắn đến gần là lập tức trốn vào phòng vẽ tranh khoá trái cửa phòng, gọi thế nào cũng không chịu ra, làm cho Ninh Tư Niên vô cùng giận dữ, đành phải yêu cầu vú Vương chú ý hơn một chút. Bản thân vú Vương vốn là đầu sỏ gây tội, trừ phi chọc giận Ninh Tư Niên một cách triệt để, còn không làm sao bỏ qua được?

Đợi đến lần tiếp theo vú Vương cáo trạng, Vệ Tây Ngạn sẽ vị trục xuất khỏi nhà.

Qua lần xuyên trước, Chu Doãn Thịnh dần dần mò được một ít bí quyết. Muốn thay đổi quỹ đạo của thế giới một cách triệt để, có thể thông qua các phương pháp như thay đổi vận mệnh của nhân vật chính, bản thân, các nhân vật phụ khác, tiến trình lịch sử, sự kiện trọng đại vân vân, nhưng nhanh nhất vẫn là thay đổi vận mệnh của nhân vật chính. Tiếp theo là vận mệnh của bản thân, cùng lắm mới là thứ khác. Càng là những lựa chọn sau, thời gian và sức lực tiêu phí cũng sẽ càng nhiều.

Là nhân vật phản diện, Chu Doãn Thịnh đã từng sống mái với nhân vật chính trăm ngàn lần, thời gian cộng lại ít nhất cũng đến mấy vạn năm. Từ sau khi thoát khỏi sự khống chế của hệ thống, hắn đã quyết định—— Trừ khi nhân vật chính chủ động trêu vào hắn, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không dây dưa với nhân vật chính nữa. Tiến độ chậm một chút, thời gian lâu một chút thì có sao? Dù sao hắn không bao giờ phải hoàn thành nhiệm vụ theo đúng thời gian nữa.

Cho nên trước mắt lựa chọn tốt nhất của hắn là thay đổi vận mệnh của nguyên chủ, mà trong đó còn có rất nhiều học vấn. Giúp nguyên chủ thoát khỏi nguy hiểm chỉ là công việc cơ bản nhất, phục hồi lại danh dự của nguyên thân, giúp nguyên thân thực hiện tâm nguyện chưa thể đạt được, thực hiện giấc mộng của họ, đây mới gọi là thay đổi triệt để.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh đương nhiên có thể trực tiếp đi đến trước mặt Ninh Tư Niên giải thích làm sáng tỏ với hắn, nhưng Ninh Tư Niên sẽ lựa chọn tin tưởng ai? Là vú Vương phục vụ nhà họ Ninh mấy chục năm, tự tay nuôi lớn hắn? Hay là một đứa em hờ ở chung chưa đến một năm, hơn nữa tinh thần không ổn định? Kết quả này không nói cũng biết.

Hơn nữa, phải làm thế nào để giải thích việc một thiếu niên mắc bệnh tự kỷ nhưng lại biết nhiều nội tình như vậy?

Chu Doãn Thịnh suy đi tính lại hồi lâu, quyết định đổi sang một phương pháp uyển chuyển mà trực tiếp hơn để hoá giải nguy cơ. Hắn buông bút vẽ, lấy vải trắng đậy lên giá vẽ, trở về phòng rửa mặt.

Trong gương hiện lên một khuôn mặt tái nhợt gầy yếu mà tuấn tú xinh đẹp, mang theo nét phi giới tính của tuổi niên thiếu. Mái tóc màu café mượt mà mềm mại, ngoan ngoãn rũ xuống vành tai, khiến người nhìn không nhịn được muốn sờ một chút, xoa một chút. Ánh mắt vốn toát ra sự sắc bén ngay khi chạm phải gương lập tức biến mất, thay vào đó là u buồn nhàn nhạt.

Điều chỉnh khí chất đến giống nguyên thân như đúc, Chu Doãn Thịnh mới cởi quần áo đứng dưới vòi hoa sen tắm. Bởi vì phát hiện ra quá nhiều bí mật trên Internet, Chu Doãn Thịnh đã sớm quen với cuộc sống trốn chui trốn lủi trong thế giới hiện thực. Hắn sẽ hack thân phận của một người, sau đó nguỵ trang thành

người đó mà sống, một thời gian sau lại đổi cái khác, tuần hoàn như vậy. Từ ngoại hình đến tính cách, từ khí chất đến thói quen, hắn có thể hoàn toàn biến thành một kẻ khác từ trong ra ngoài, nguỵ trang không có kẽ hở kia khiến hắn nhận được một biệt danh chính xác—— "Kẻ nguỵ trang".

Còn cái gì mà Deicide kẻ giết Chúa, chẳng qua là kết quả của bệnh trẻ trâu phát tác mà thôi.

Đã thay thế cho nguyên thân, hắn sẽ sống hoàn toàn theo cách của nguyên thân, tránh né hết mọi nguy hiểm thay cậu, giúp cậu thực hiện tất cả nguyện vọng. Lúc này hắn chính là Vệ Tây Ngạn vì mồ côi cha mẹ mà tự mình khép kín kia.

Tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, Ninh Tư Niên cũng trở về, vú Vương sai người giúp việc đi lên gọi Vệ Tây Ngạn xuống ăn cơm.

Thân là nam chính, tướng mạo của Ninh Tư Niên đương nhiên là tuấn mỹ phi phàm. Dáng người cao lớn gần mét chín khiến hắn mặc gì trông cũng rất đẹp. Lúc này hắn đang ngồi trước bàn ăn, trong lòng ôm Ninh Vọng Thư không khóc không cười không nói lấy một lời, nhẹ nhàng dỗ dành. Nghe thấy tiếng bước chân, hàng mày rậm bay xéo của hắn cau lại, ánh mắt lạnh lẽo cùng hời hợt ném đến, lực sát thương trăm phần trăm.

Vệ Tây Ngạn ban đầu chính là bởi quá mức e sợ ánh mắt này của hắn nên mới cự tuyệt nói chuyện với hắn, cũng đánh mất cơ hội thanh minh cho mình. Chu Doãn Thịnh hiện tại thì đương nhiên không sợ, nhưng vẫn hơi rụt cổ như bị doạ sợ, ngồi vào góc cách xa hắn nhất.

Triệu Tín Phương mềm giọng nói – "Tư Niên, đưa cục cưng cho em, để em cho nó ăn, anh ăn trước đi." – Dứt lời ả nhẹ nhàng đón lấy Ninh Vọng Thư, rũ mi che giấu ác ý sâu trong đáy mắt.

13. Quyển 2 - Chương 2

Ninh Vọng Thư vốn định níu lấy góc áo của ba, lại chạm phải ánh mắt độc địa mà vú Vương ném đến, sợ đến mức phát run, sau đó cứng người mặc cho Triệu Tín Phương ôm đi.

"A, há miệng. Đây chính là cháo khoai tím mà cục cưng thích ăn nhất đó, rất ngọt rất thơm." – Triệu Tín Phương dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ, thái độ vô cùng hoà ái, kiên nhẫn. Nếu không phải Chu Doãn Thịnh đã biết bộ mặt thật của ả từ lâu, suýt chút nữa cũng đã bị ả ta gạt.

Ninh Tư Niên gặp Triệu Tín Phương ở một trại trẻ mồ côi, ả là tình nguyện viên ở đó, mỗi cuối tuần đều sẽ đến chăm sóc lũ trẻ. Ninh Tư Niên tận mắt trông thấy ả kiên nhẫn chu đáo chăm sóc cho lũ trẻ, mới nổi lên ý định kết hôn. Trước mắt, hắn rất vừa lòng với biểu hiện của Triệu Tín Phương, khuôn mặt lạnh lùng hơi dịu xuống.

Chu Doãn Thịnh ăn từng miếng từng miếng nhỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm bát đĩa trước mặt, hoàn toàn

không nhìn ra chỗ khác.

Vú Vương bưng đồ ăn lên xong, quét tước phòng bếp sạch sẽ, vừa lau tay vừa cười nói – "Phu nhân, để tôi cho cục cưng ăn đi, hôm nay cô đã mệt mỏi cả ngày rồi."

Ninh Vọng Thư sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhưng bởi vì bị vú Vương đánh sợ, chỉ cắn răng lặng lẽ rơi lệ, không hề dám phản kháng. Vú Vương giả vờ giả vịt kêu lên – "Ôi chao, làm sao thế này? Vừa rồi còn bình thường, sao quay đi quay lại đã khóc rồi? Cục cưng mấy ngày nay không chịu nói chuyện, không chịu ăn cơm còn không chịu ngủ, không hiểu sao cứ tự dưng lại khóc, khóc cũng không khóc ra tiếng, nhìn mà đau lòng. Của nợ của tội, một đứa bé đang yên đang lành sao lại…"

Bà ta vừa nói vừa khóc ầm ĩ, trông còn đáng thương hơn cả Ninh Vọng Thư.

Ninh Vọng Thư đã bị doạ thành một con chim cút, cứng ngắc co quắp trong lòng bà ta, thở cũng không dám thở mạnh. Chu Doãn Thịnh chỉ cần một ngày là có thể nhận ra sự sợ hãi của Ninh Vọng Thư đối với vú Vương, nhưng Ninh Tư Niên ở trong cuộc, từ nhỏ được vú Vương nuôi dưỡng, tình cảm với bà ta như tình mẫu tử, quả thực không phát hiện ra một chút dị trạng nào.

Trước mắt, hắn bị vú Vương khơi dậy lửa giận, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén bắn về phía Chu Doãn Thịnh, lại bởi vì lo cho con trai mà miễn cưỡng kiềm chế. Ôm lấy con trai, hắn nhẹ giọng an ủi dỗ dành, hát mấy câu đồng dao mà trước kia vú Vương từng hát cho hắn. Nhưng Ninh Vọng Thư chẳng những không hề bình tĩnh trở lại, trái lại cả người bắt đầu co giật.

Ninh Tư Niên lòng như lửa đốt, lập tức ôm con trai về phòng, liên tục gọi mấy cuộc điện thoại cho bác sĩ tư nhân. Vú Vương và Triệu Tín Phương vội vã theo sau.

Trong phòng ăn nháy mắt chỉ còn lại một mình Chu Doãn Thịnh. Hắn buông bát, chậm rãi lau miệng, rửa tay, rồi mới trở về phòng.

Phòng Vệ Tây Ngạn bố trí rất đơn giản, trên giá sách đặt đầy sách liên quan đến kỹ xảo hội hoạ. Trong ngăn kéo hầu hết là màu và vải vẽ tranh sơn dầu, đủ mọi nhãn hiệu. Hiển nhiên cậu là hoạ sĩ, ngoại trừ hội hoạ, sinh mệnh cậu không có bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng Chu Doãn Thịnh hiện tại lại là hacker, nhu cầu cấp bách nhất của hắn là một chiếc máy tính. Tìm kiếm trong phòng suốt một hồi, hắn rốt cuộc tìm thấy một chiếc Notepad trong ngăn kéo gầm giường, nhấn mở rồi nhanh chóng lên mạng.

Ánh đèn chập chờn chiếu lên khuôn mặt tinh xảo phi giới tính của thiếu niên hình thành một quầng tối, hắn chăm chú nhìn vào màn hình, ngón tay di chuyển trên bàn phím với tốc độ mắt thường khó phân biệt. Vài phút sau, hắn bị một chuỗi tiếng đập cửa hùng hổ chen ngang, không nhịn được nhíu mày.

"Vệ Tây Ngạn, chúng ta nói chuyện, cậu ra đây!" – Ninh Tư Niên vừa gõ cửa vừa trầm giọng kêu. Bên trong không hề có động tĩnh, hắn bắt đầu nôn nóng, không nhịn được đạp ván cửa một cái.

May mà nhà họ Ninh rất giàu, cửa phòng đều là cửa gỗ được làm hoàn mỹ, trừ khi có thêm hai người vạm vỡ nữa, không thì không dễ phá cửa mà vào như vậy.

Thần kinh căng thẳng của Chu Doãn Thịnh thả lỏng, mím môi, cầm chén trà trên bàn trà ném mạnh vào cửa, thể hiện thái độ kiên quyết không muốn gặp mặt của mình.

Trước kia Vệ Tây Ngạn không dám nói chuyện với Ninh Tư Niên, Chu Doãn Thịnh lúc này thì hoàn toàn không muốn nói chuyện với hắn. Trong lòng Ninh Tư Niên đã phán tử hình cho Vệ Tây Ngạn từ lâu, dù Vệ Tây Ngạn có giải thích như thế nào, e rằng hắn cũng không nghe vào.

Ninh Tư Niên nghe thấy tiếng loảng xoảng rất to, lại thấy nước trà xuôi theo thảm chảy ra ngoài, hiển nhiên người bên trong cũng đang rất nóng nảy. Nhớ đến lời dặn dò "Không được kích thích Tây Ngạn" của cha mẹ, hắn kéo kéo caravat, không thể không thong thả rời khỏi. Hắn cũng đã từng chụp những vết thương xanh tím trên người con trai gửi cho cha mẹ ở cách đại dương xem, nhưng họ thế nào cũng không chịu tin tưởng, chỉ nói Tây Ngạn tuyệt đối sẽ không hại người khác.

Ngay cả chén cũng dám đập, đây chính là "sẽ không hại người khác"? Không phải cậu ta, chẳng lẽ là Tín Phương? Là vú Vương? Một là người vợ hướng nội lòng dạ lương thiện, một là vú Vương chăm sóc mình từ nhỏ như mẹ ruột, Ninh Tư Niên hoài nghi ai cũng sẽ không hoài nghi hai người họ. Huống chi con trai mình đã chính miệng nói là chú đánh, nó nhỏ như vậy, làm sao biết nói dối?

Nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa, Chu Doãn Thịnh nhấn nút enter, cài một chương trình nhỏ mà mình vừa lập trình vào máy tính Ninh Tư Niên.

Ninh Tư Niên trông nom bên giường con trai, nhìn nó dù đã được tiêm thuốc an thần mà gương mặt vẫn toát ra vẻ sợ hãi bất an, nhất thời lòng đau như cắt. Lời nói của bác sĩ tư nhân quanh quẩn lặp đi lặp lại trong đầu hắn: "Ninh tiên sinh, nhìn tình huống, con trai của ngài bị ngược đãi để lại bóng ma tâm lý, ngài phải nhanh chóng tìm một bác sĩ tâm lý cho nó, để nó cách xa nguồn gốc nỗi sợ."

Cách xa nguồn gốc nỗi sợ? Ninh Tư Niên trầm tư một lát, bước chân rón rén đi đến phòng làm việc. Triệu Tín Phương đứng dưới ngọn đèn hành lang, thấy hắn đến gần, thấp giọng nói – "Xin lỗi anh, Tư Niên, em không chăm sóc cục cưng chu đáo. Hay là để em xin nghỉ công việc ở cô nhi viện? Một mình vú Vương trông cục cưng, không thể lúc nào cũng rảnh tay được. Với cả, em đã liên lạc với bác sĩ tâm lý, là giáo sư Tôn Văn khoa tâm lý học Đại học Y Kinh Đô, ông ấy có rất nhiều nghiên cứu về vấn đề tâm lý của trẻ nhỏ, được cho là đứng đầu nước ta. Đây là danh thiếp của ông ấy, anh cầm trước đi, về sau mỗi tuần em sẽ đưa cục cưng đi khám ba lần."

"Không cần xin nghỉ, em chỉ đi vào cuối tuần, không mất bao nhiêu thời gian. Hơn nữa, chỉ có ngàn ngày làm trộm chứ không thể ngàn ngày đề phòng cướp. Anh nói với ba mẹ một tiếng, mau chóng tiễn bước Vệ Tây Ngạn. Anh vốn định liên lạc với giáo sư Kha Luân, không ngờ em nhanh hơn anh một bước. Giáo sư Tôn Văn cũng rất tốt, hơn nữa hiện tại đang ở trong nước, tiện hơn. Tín Phương, vất vả cho em." – Ninh Tư Niên nhận lấy danh thiếp xem kỹ.

Triệu Tín Phương thấy vẻ mặt hắn mỏi mệt, mấp máy miệng, cuối cùng không nói gì nữa. Thời gian ở chung với nhau của hai anh em còn chưa dài, tình cảm mờ nhạt, chứ đợi mấy ngày nữa tình cảm sâu hơn, trời biết liệu Vệ Tây Ngạn có nói chuyện ngày đó ra hay không. Hiện giờ mưu kế có hiệu quả, hơn nữa còn đánh cho tiểu tạp chủng Ninh Vọng Thư kia trở thành ngu si, không cần nói cũng biết trong lòng Triệu Tín Phương sung sướng đến chừng nào.

Ả đóng cửa phòng cho chồng, cười sung sướng.

Ninh Tư Niên đi đến bên cạnh cửa sổ hút thuốc, đầu điếu thuốc màu đỏ cam liên tục chập chờn, giống như tâm tình nôn nóng của hắn. Chưa đến nửa phút đã hút xong một điếu, lúc này hắn mới bật đèn bàn lên, gọi điện thoại cho cha mẹ.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…"

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…"

"Thuê bao quý khách vừa gọi…"

Thử liên tục vài lần đều không thể liên lạc được, hắn khó chịu ném di động xuống, lại không cẩn thận chạm phải chuột, kích hoạt máy tính đang trong chế độ chờ. Một khung quảng cáo nhảy ra, phông chữ màu cam vô cùng bắt mắt.

Ninh Tư Niên đang chuẩn bị tắt đi, nhưng sau khi thấy rõ nội dung dòng chữ thì ngây ngẩn cả người.

"Bạn đang lo lắng vì trong nhà mất trộm ư? Bạn đang lo lắng vì người giúp việc lười biếng ư? Bạn đang tức giận vì con bạn bị bạo hành? Camera lỗ kim, giúp bạn giải quyết mọi phiền não! Giao hàng tận tay, miễn phí lắp đặt, tiện lợi thực dụng…"

Nội dung bên dưới Ninh Tư Niên không nhìn tiếp nữa, trong con ngươi hắn nhanh chóng loé lên một vệt sáng—— Cha mẹ đã không bằng lòng tin tưởng, hắn sẽ đưa chứng cớ đến trước mặt họ. Có bằng chứng chắc nịch, dù Vệ Tây Ngạn chết cũng không đi, hắn cũng sẽ gọi người đá cậu ta đi, còn phải để cho cậu ta trả một cái giá thật đắt.

Hắn lại cầm lấy di động, gọi cho Triệu Quân.

Triệu Quân ở khu Tây biệt thự nhà họ Ninh, đã từng là lính đánh thuê, hiện giờ đang đảm nhiệm chức tài xế kiêm vệ sĩ của Ninh Tư Niên, còn phụ trách xử lý rất nhiều công việc không thể đưa ra ánh sáng của Ninh Tư Niên. Nhận được điện thoại, hắn không hỏi lấy một câu, nhanh chóng chuẩn bị một bộ máy theo dõi.

Hôm sau, Ninh Tư Niên vừa đi làm, Triệu Quân lập tức giả làm người vệ sinh điều hoà, lắp đặt camera lỗ kim ở mỗi một góc trong biệt thự nhà họ Ninh, thậm chí ngay cả phòng tắm cũng không bỏ qua, cuối cùng

lắp một thiết bị nghe lén nhỏ bằng hạt gạo vào khoá trường thọ (1) mà Ninh Vọng Thư đeo.

Lúc này đang trong thời gian nghỉ hè, Chu Doãn Thịnh không cần đi học, rời giường ăn điểm tâm xong là lại tự nhốt mình trong phòng vẽ tranh. Bây giờ hắn đã thay thế cho Vệ Tây Ngạn, đương nhiên phải giúp Vệ Tây Ngạn thực hiện giấc mộng.

Không thể nghi ngờ, giấc mộng của Vệ Tây Ngạn là trở thành một hoạ sĩ vĩ đại.

Cảm nhận được trong nhà có thêm rất nhiều máy theo dõi, tâm tình vốn không quá vui vẻ của hắn chậm rãi tươi sáng hơn hẳn, vươn ngón tay trắng nõn thon dài gạt lớp vải trắng trên giá vẽ ra.

Đây là một bức tranh phong cảnh đồng quê sắp hoàn thành, lấy cảnh từ khu biệt thự nhà họ Ninh, dưới ánh mặt trời rực rỡ là đồng hoa nguyệt quý (2) và tường vi nở rộ, sắc thái ấm áp tràn ngập một khoảng lớn có thể khiến cho tâm tình người xem vui vẻ. Bình tĩnh ngắm nhìn, phong cách hội hoạ của Vệ Tây Ngạn đúng là có mấy phần linh động, nhưng bởi vì tầm nhìn hạn hẹp tính tình bế tắc mà mất đi thứ gì đó sâu xa hơn.

Nét vẽ của cậu rất tinh xảo, rất duy mỹ, cho người ta cảm giác hưởng thụ về mặt thị giác, nhưng lại không thể lay động hồn người.

Chu Doãn Thịnh luân hồi mấy trăm ngàn kiếp, tuy rằng kiếp nào cũng sắm vai phản diện, nhưng không thể không dám nói, nếu như không có khả năng nhất định, làm sao có thể trở thành một tồn tại chống đối lại được với nhân vật chính? Trong mỗi một kiếp luân hồi, hắn chẳng những cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ, mà còn không quên học tập các kỹ năng khác nhau. Hắn từng làm sĩ tử, quốc sư, hoàng đế, người tu tiên, cũng từng làm kỵ sĩ, công tước, giáo hoàng, phù thuỷ, những trải nghiệm này mang lại đau khổ vô tận cho hắn, đồng thời cũng cho hắn tài nguyên vô giá.

Những kỹ năng mà hắn học được thiên kỳ bách quái, trong đó đương nhiên bao gồm cả hội hoạ. Dù là tranh thuỷ mặc, tranh sơn dầu, ký hoạ, hay là màu nước, chỉ cần cho hắn một cây bút, hắn có thể sáng tạo ra một thế giới.

Trình độ hội hoạ của hắn Vệ Tây Ngạn hoàn toàn không thể sánh bằng, thậm chí ở thế giới này, không thể tìm thấy bất kỳ ai có thể so sánh với hắn. Cho nên đối với Chu Doãn Thịnh, hoàn thành giấc mộng của Vệ Tây Ngạn thực sự là không hề khó khăn.

Hắn chậm rãi quan sát tác phẩm của Vệ Tây Ngạn, nghiền ngẫm kỹ xảo hội hoạ của cậu, trong phòng yên ắng, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây.

Vào lúc này, có một bóng dáng nho nhỏ đi đến. Nó đứng ở cửa ngó vào xem, dường như bị cảnh đẹp mê li trên bức tranh sơn dầu hấp dẫn, rón ra rón rén từng bước một, lặng yên không tiếng động cẩn thận đi đến sau lưng Chu Doãn Thịnh.

Chu Doãn Thịnh nghiền ngẫm phong cách hội hoạ của Vệ Tây Ngạn xong, xoay người chuẩn bị cầm lấy

bút và khay pha màu, lại mặt đối mặt với Ninh Vọng Thư.

Hai người đều mắc chứng tự bế, hiển nhiên bị đối phương làm cho giật mình, chú nhìn cháu, cháu nhìn chú, ngốc nghếch mà đối diện.

Một lúc lâu sau, Chu Doãn Thịnh mới từ từ, từ từ vươn tay, lấy khay pha màu trên ghế nhỏ bên cạnh Ninh Vọng Thư. Ninh Vọng Thư vốn định lùi ra sau, phát hiện ra mục tiêu đụng chạm của hắn không phải mình thì lập tức dừng lại, ngửa đầu mở to đôi mắt nhìn hắn.

Chu Doãn Thịnh không để ý đến nó, pha loãng thuốc màu, chỉ chú ý bắt đầu bôi quẹt lên vải vẽ tranh sơn dầu. Hai chú cháu đứng rất gần, một người nghiêm túc vẽ, một người chăm chú xem, hai khuôn mặt đẹp như nhau đều không có một chút cảm xúc nào như nhau, hình ảnh trông hơi buồn cười, nhưng lại ấm áp đáng yêu đến kỳ lạ.

Chú thích:

(1) Khoá trường mệnh: Ở Trung Quốc, người ta thường tặng khoá trường mệnh cho trẻ em để chúc phúc, thường được dùng như mặt dây chuyề

14. Quyển 2 - Chương 3

Khi đối diện với Chu Doãn Thịnh, toàn bộ thân thể Ninh Vọng Thư thật ra đều cứng ngắc, tuỳ thời chuẩn bị cất đôi chân ngắn chạy trốn. Thế nhưng đối phương lại dè dặt cẩn thận tránh nó ra, chỉ cầm lấy khay pha màu và bút lông bên cạnh nó, sau đó xoay người vẽ tranh, không có động tác gì khác. Ninh Vọng Thư lặng lẽ thở phào, nhích từng bước đến bên cạnh Chu Doãn Thịnh, ngửa đầu lên, dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn bức tranh.

Chu Doãn Thịnh đã hoàn toàn quên mất bé con bên chân. Hắn thừa kế sự cuồng nhiệt đối với hội hoạ của Vệ Tây Ngạn một cách triệt để, bút lông trong tay không ngừng bôi quẹt.

Vệ Tây Ngạn am hiểu lối vẽ hiện đại, trực tiếp vẽ hình khối lên vải vẽ tranh sơn dầu, rồi chậm rãi tô màu. Nhưng Chu Doãn Thịnh lại am hiểu lối vẽ cổ điển, tức dùng màu được pha loãng mà không thêm màu trắng tô thành nhiều lớp. Nhất định phải đợi mỗi một lớp khô hẳn mới tô thêm một lớp mới. Có thể nói, từ trước khi tô, trong đầu hắn đã hoàn thành cả bức tranh.

Bởi vì mỗi lớp màu đều tương đối mỏng, màu sắc lớp dưới có thể hiện lên một cách mơ hồ, kết hợp với màu sắc lớp trên biến thành một màu sắc kỳ diệu. Cho nên phương pháp hội hoạ này cần có một kỹ xảo càng cao siêu, hơn cả là sức phán đoán và nắm giữ chính xác đối với sự điều hoà về màu sắc.

Bức tranh này của Vệ Tây Ngạn lựa chọn dùng màu ấm trên diện tích lớn, hơn nữa đã khô hẳn, Chu Doãn Thịnh liền tô thêm những màu như xanh lam, tím, xanh lục, dần dần biến màu sắc ấm áp trở thành màu lạnh. Cuối cùng dùng dầu bóng nhựa thông tráng lên trên, khiến cho bức tranh xuất hiện tầng tầng lớp lớp màu xám.

Không quá nửa tiếng, cánh đồng xuân rực rỡ trăm hoa đua nở đã biến thành một rừng cây tắm mình dưới ánh sao trời. Cả bầu trời trải đầy những ngôi sao phát ra ánh sáng yếu ớt, như thể chỉ cần duỗi tay là có thể hái lấy. Nó nằm ở đó, thoạt nhìn không giống một bức tranh, mà giống một cánh cửa dẫn sang thế giới bên kia, đẹp đến chân thật, cũng đẹp đến hư ảo.

Chu Doãn Thịnh lùi ra sau vài bước, đánh giá tác phẩm luyện tập của mình, bên tai vọng đến một tiếng kêu thán phục khe khẽ. Lúc này hắn mới rút tinh thần ra khỏi hội hoạ, cúi đầu nhìn bé con đứng dưới chân mình.

Ban ngày biến thành đêm tối, ánh nắng biến thành ánh sao, cánh đồng hoa biến thành rừng rậm, dù Ninh Vọng Thư còn chưa biết cái gì là nghệ thuật, cũng bị kỹ xảo hội hoạ cao siêu của chú mình làm cho ngây ngốc.

Phát hiện mình quấy rầy chú, Ninh Vọng Thư vội vàng dùng đôi tay mập mạp che miệng, trong đôi mắt to tràn ngập hoảng sợ.

Chu Doãn Thịnh chỉ nhìn nó một cái rồi quay đầu lại, tiếp tục đánh giá bức tranh, cầm lấy bút lông điều chỉnh mấy chi tiết.

Ninh Vọng Thư thở phào, thấy chú mình không định xua đuổi mình, lá gan cũng từ từ to lên, bàn tay mò lên chiếc ghế đặt bút lông. Duỗi tay ra lại rụt tay về, duỗi tay ra rồi rụt tay về, do dự một lúc lâu, rốt cuộc bàn tay nắm lấy được chiếc bút lông.

Trên đất đặt một thùng dầu để rửa bút, còn bày vài tấm vải trắng. Ninh Vọng Thư nhanh chóng dùng bút lông chấm một chút sơn dầu hoa anh túc, ngồi xổm dưới mặt đất bắt đầu bôi quẹt lên vải trắng. Nó thử vẽ mấy ngôi sao, phát hiện không thể làm chúng loé sáng như chú vẽ, lại nghiêm mặt tô thành mặt trời…

Nó chơi rất vui vẻ, không phát hiện ra Chu Doãn Thịnh đã sửa chữa hoàn tất, đang khom lưng nhìn nó chằm chằm.

"Không được, con không thể chơi cái này." – Giọng nói của thiếu niên êm tai như suối nước, nhưng sức lực lấy lại cây bút lại khiến người ta không thể phản kháng.

Ninh Vọng Thư bị doạ sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào nháy mắt trở nên tái nhợt, rụt vào góc tường như một con chim cút.

Chu Doãn Thịnh cũng không an ủi nó, đặt bút vẽ và thùng dầu lên khung cửa sổ, xác định nhóc con không với tới được mới đi ra khỏi phòng vẽ tranh.

Ninh Vọng Thư che mặt, nước mắt chảy xuống, thấm ướt một mảng lớn trên vải trắng dưới mặt đất, trông vô cùng đáng thương. Nhưng chẳng bao lâu sau, thiếu niên lại đi vào, trong tay cầm một hộp màu nước, bút lông và một tập giấy trắng, khom người đưa đến trước mặt nhóc con, nói từng chữ từng từ – "Con không thể dùng màu kia để vẽ, bột màu và sơn dầu anh túc rất độc, trẻ con không thể chạm vào, sẽ bị bệnh."

Thấy nhóc con chỉ khóc, không chịu ngẩng đầu lên để ý đến mình, Chu Doãn Thịnh cũng không khuyên nhiều, đặt màu nước và giấy trắng xuống, xoay người tiếp tục vẽ tranh. Bản thân hắn cũng hơi tự bế, nói nhiều như vậy đã xem như kỳ tích.

Thì ra chú không ghét mình. Tâm tình đau khổ của Ninh Vọng Thư bình tĩnh trở lại, dùng sức dụi dụi mắt, lúc này mới lặng lẽ ngẩng đầu, đang chuẩn bị thò tay lấy bút và màu, lại thấy chú mình đột nhiên xoay người đi về phía mình, sợ giật nảy cả người, đồng thời cũng vội vàng ôm đầu co rúm lại, giống như một con rùa.

Chu Doãn Thịnh cũng suýt bị nhóc con này chọc cười, nhưng ngại máy theo dõi trải rộng khắp bốn phía, không thể không cố gắng nhịn cười. Hắn hít sâu mấy cái, vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc lấy chiếc áo sơ mi trắng treo trên giá vẽ xuống, mặc cho nhóc con, thấp giọng nói – "Ngoan ngoãn mặc vào, kẻo lại bẩn quần áo."

Ninh Vọng Thư ngừng giãy giụa, để cho chú giúp mình mặc áo. Áo sơ mi rất to, ống tay áo phải xắn một đoạn dài mới miễn cưỡng thò tay ra được, vạt áo cũng rất dài, che khuất cả quần.

Chu Doãn Thịnh giúp nó sửa sang vạt áo, lại dùng động tác cứng nhắc xoa đầu nó, sau đó mới tiếp tục xoay người vẽ tranh.

Ninh Vọng Thư cũng sờ sờ trán mình, cảm nhận sự ấm áp đang dần biến mất kia, chỉ cảm thấy cõi lòng ngọt ngào. Nó không cười, nhưng ánh mắt sáng sủa hơn bao giờ hết, cầm lấy bút lông, bắt đầu vẽ nguệch ngoạc bắt chước tranh của chú mình.

Phòng vẽ yên lặng đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi, hình ảnh hai chú cháu cùng nhau vẽ tranh vô cùng hoà hợp, ấm áp.

Thời gian cứ thế trôi qua, đến bốn năm giờ chiều, vú Vương mới xách làn chậm rì rì đi vào nhà. Trong nhà còn một người giúp việc, không cần bà ta trông từng giây từng phút, hơn nữa bà ta lớn tuổi, cũng không có kiên nhẫn chăm trẻ con.

Ngày ngày đợi Ninh Tư Niên vừa ra khỏi nhà, bà ta sẽ lấy cớ đi mua đồ ăn xách làn ra khỏi nhà, thật ra là chạy đến công viên gần nhà đánh bài với giúp việc nhà khác.

Trước kia lười làm việc còn phải tránh Triệu Tín Phương, giờ được nhận lợi ích từ Triệu Tín Phương, bà ta càng không e dè gì. Triệu Tín Phương không hề giống như trong tưởng tượng của Ninh Tư Niên, chỉ cần không làm tình nguyện nữa thì sẽ ở nhà chăm sóc con riêng. Ả cũng ra khỏi nhà ngay sau đó, hoặc dạo phố, hoặc đi đánh bài, hoặc là đi làm thẩm mỹ.

Dù sao Ninh Tư Niên rất bận, thường không về nhà, dù có về cũng đã rất muộn, vậy nên ả cũng như vú Vương, chỉ cần về nhà trước sáu giờ là được.

Hôm nay là chủ nhật, ả lấy cớ đi cô nhi viện giúp đỡ, còn có thể về muộn hơn.

Vú Vương hỏi người giúp việc, biết Triệu Tín Phương vẫn chưa về, liền lên lầu tìm Ninh Vọng Thư. Trong phòng vẽ Ninh Vọng Thư nghe thấy tiếng gọi của vú Vương, sợ đến sắc mặt trắng bệch, thân hình nhỏ nhắn cũng bắt đầu run rẩy không ngừng lại được.

Chu Doãn Thịnh dỗ dành vỗ vỗ đầu nó, sau đó giúp nó cởi áo sơ mi rửa tay. Vệ Tây Ngạn trước kia không phải là không phát hiện ra dị trạng của Ninh Vọng Thư, nghe tiếng khóc đến tan nát cõi lòng của Ninh Vọng Thư, cũng từng kiên nhẫn chạy xuống dò hỏi.

Vú Vương trả lời hắn là trẻ con bị sâu răng, đau quá nên mới khóc. Vệ Tây Ngạn nghe vậy tuy rằng vẫn còn nghi ngờ, nhưng cố thật lâu mới đỏ bừng mặt phun ra một câu "Thế ạ", không thể không lùi bước dưới cái nhìn chằm chằm của vú Vương.

Chờ cậu đi, vú Vương lại đóng cửa phòng tiếp tục đánh đập Ninh Vọng Thư, căn bản không để cậu vào mắt.

Mà Chu Doãn Thịnh hiện tại cũng không để vú Vương vào mắt, hắn nhẹ nhàng bế nhóc con lên, không ngại phiền hà mà vỗ về lưng nó. Thấy vú Vương tìm đến nơi đòi đứa bé, chẳng những không đưa nó cho bà ta, mà còn đóng sập cửa phòng lại ngay trước mặt bà ta, hại vú Vương suýt chút nữa bị đập gãy mũi.

"Phì, cái thằng tạp chủng, mày là cái đ*o gì! Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tao bảo Tư Niên đuổi mày đi!" – Vú Vương phì nhổ một ngụm vào cửa phòng.

Chu Doãn Thịnh mặc kệ tiếng chửi rủa ngoài phòng, thả nhóc con xuống tiếp tục vẽ tranh.

Chỉ có chú mới nhìn thấy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng của mình, chỉ có chú mới không đưa mình cho vú Vương, chỉ có chú mới kiên quyết bảo vệ mình như vậy. Tuy rằng chỉ là đóng lại một cánh cửa, nhưng thực tế đã ngăn cản tất cả mọi nguy hiểm cho mình. Ninh Vọng Thư mới ba tuổi, nhưng đã có ý thức của riêng mình, bắt đầu nảy sinh tình cảm quyến luyến không thể dập tắt đối với Chu Doãn Thịnh giờ này phút này. Đồng thời cũng mơ hồ nhận ra, có lẽ những lời mình nói trước mặt ba sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho chú.

Nó rất vui, nhưng đồng thời cũng hơi buồn bã, dè dặt cẩn thận ôm lấy đùi chú mình.

Chu Doãn Thịnh tỏ vẻ ghét bỏ đá đá nó, nhưng động tác lại vô cùng nhẹ nhàng.

Ninh Vọng Thư lúc này không sợ nữa, ôm chặt lấy hắn không chịu buông tay.

Chu Doãn Thịnh làm thế nào cũng không bỏ cái đuôi này ra được, đành phải bất đắc dĩ cho nó ôm. Hắn bước sang trái, nhóc con cũng tập tễnh đi sang trái, hắn đi sang phải, nhóc con cũng nghiêng ngả bước sang phải, giống như một miếng cao da chó dán lên người, xé thế nào cũng không bóc ra được, hình ảnh kia buồn cười cực kỳ.

Hai chú cháu chơi vui vẻ, vú Vương cũng vui vẻ khỏi cần mất công, sai người giúp việc nhanh chóng nấu cơm cho mình ăn. Nào ngờ còn chưa đến năm rưỡi, bên ngoài đã vang lên tiếng động cơ ô tô, Ninh Tư Niên đã về.

Nghĩ đến hai chú cháu đang hoà hợp với nhau trong phòng vẽ tranh, vú Vương nóng nảy, vội vàng chạy lên lầu gọi – "Vệ Tây Ngạn, mau đưa thằng bé ra đây, Ninh tiên sinh đã về. Nếu để cậu ấy trông thấy mày với thằng bé ở cạnh nhau, cậu ấy nhất định sẽ tống cổ mày ra ngoài!"

Bởi vì thái độ càng ngày càng lạnh lùng chán ghét của Ninh Tư Niên, Vệ Tây Ngạn nguyên gốc đúng là không dám đến gần Ninh Vọng Thư. Tuy rằng Chu Doãn Thịnh của hiện tại biết chân tướng, nhưng cũng không định vạch trần mặt nạ của vú Vương, mở cửa phòng ra, mang Ninh Vọng Thư đang hoảng sợ bất an ra ngoài.

Ninh Vọng Thư được chú xoa xoa trán, nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng giảm bớt, cũng biết rõ chỉ cần ba trở về, vú Vương sẽ không đánh mình nữa, vì thế cứng ngắc bước ra.

Vú Vương khẩn cấp lôi đứa nhỏ về phía mình, mặc kệ nó có đi theo hay không, nửa tha nửa kéo nó xuống lầu, miệng nhỏ giọng doạ dẫm – "Về sau không được ở chung với thằng tạp chủng Vệ Tây Ngạn kia, nếu không tao sẽ lột da mày!"

"Chú không phải là tạp chủng." – Ninh Vọng Thư đã lâu chưa nói chuyện đột nhiên phản bác một câu sõi vô cùng.

Vú Vương sửng sốt vài giây, sắc mặt lập tức thay đổi, đưa tay dùng sức véo tai Ninh Vọng Thư. Ninh Vọng Thư thuần thục rụt vai ôm đầu, lặng lẽ nhẫn nhịn. May mà Ninh Tư Niên vội vã về nhà gặp con, đã cất bước lên lầu. Lúc này vú Vương mới rút tay lại, ôm đứa nhỏ vào lòng, vừa nặn ra một nụ cười bình dị vừa nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ – "Không những Vệ Tây Ngạn là tạp chủng, mày cũng là tạp chủng, nếu như mày không ngoan ngoãn nghe lời tao nói, tao sẽ ném mày xuống sông cho mày chết đuối. Ba mày có vợ mới rồi, về sau còn sinh thêm rất nhiều con, sẽ không để ý đến mày đâu."

Ninh Vọng Thư bị doạ, tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

15. Quyển 2 - Chương 4

Ninh Tư Niên tự mình lái xe ra ngoài từ sáng sớm, thật ra vẫn chưa đến công ty, mà trốn ở một hầm đỗ xe gần nhà nhất, đeo tai nghe nghe lén động tĩnh trong nhà. Triệu Quân ở khu nhà Tây giám sát máy theo dõi, một khi Vệ Tây Ngạn làm một chút gì không tốt với Ninh Vọng Thư, hắn sẽ lập tức chạy đến ngăn cản,

đồng thời gửi luôn video cho cha mẹ Ninh ở bên kia bờ biển.

Đeo tai nghe xong, Ninh Tư Niên vô cùng căng thẳng. Dáng vẻ sợ hãi của con trai đến nay vẫn còn hằn sâu trong đầu hắn không đuổi đi được, hắn lo lắng con trai mình lại phải chịu thêm tổn thương, thế nên hắn đặt hết tâm trí vào tai nghe, nghĩ rằng chỉ cần bên kia có bất cứ khác thường gì sẽ lập tức nhấn ga về nhà.

Thiết bị nghe lén được nhét trong mặt dây chuyền khoá trường mệnh chạm rỗng, hiệu quả rất rõ ràng. Hắn nghe thấy tiếng vú Vương dặn con trai không được chạy lung tung, ngữ điệu rất nghiêm khắc. Con trai không lên tiếng, sau đó là một khoảng thời gian yên lặng rất dài.

Ninh Tư Niên từ căng thẳng chuyển thành chết lặng, nắm tay lái, giữ nguyên tư thế ngồi thẳng đến một hai giờ chiều. Khi hắn gần như sắp biến thành tượng, bên kia truyền đến một tiếng nói hết sức trong trẻo – "Không được, con không thể chơi cái này."

Là ngữ điệu cứng nhắc đặc hữu của Vệ Tây Ngạn. Ninh Tư Niên lập tức ngồi nghiêm, ngừng thở, cẩn thận phân biệt cảm xúc giấu trong giọng nói kia. Không có, không có một chút ác ý nào, tuy rằng khả năng phán đoán mạnh mẽ nói cho hắn điều này, hắn vẫn đặt tay lên khoá khởi động, chuẩn bị khởi động động cơ.

Còn chưa đợi hắn nhấn xuống, giọng nói trong trẻo lại vang lên lần nữa, vẫn là ngữ điệu cứng nhắc như ban đầu, nhưng trong từng câu từng chữ lại tràn ngập quan tâm không thể nhầm lẫn.

"Con không thể dùng màu kia để vẽ, bột màu và sơn dầu anh túc rất độc, trẻ con không thể chạm vào, sẽ bị bệnh." – Thì ra cậu ta đang ngăn cản con trai nghịch màu vẽ. Làm như vậy là đúng, không thể trách.

Ninh Tư Niên thở phào một hơi, bỏ tay ra khỏi khoá khởi động, mỏi mệt đặt trán lên tay lái. Lại là một quãng yên lặng, khi giọng nói của Vệ Tây Ngạn lại truyền đến, hắn đã có thể giữ vững bình tĩnh.

"Ngoan ngoãn mặc vào, kẻo lại bẩn quần áo." – Cậu ta đang mặc áo cho con trai, tránh cho bột màu dính lên quần áo, làm thế cũng không sai. Ninh Tư Niên nhíu mày, không thể làm rõ thiếu niên quan tâm đến con trai một cách chu đáo mà chính tai mình nghe thấy này và người có tính tình nóng nảy hành vi bạo lực trong miệng vú Vương kia rốt cuộc có phải là một người hay không.

Hắn cảm thấy có lẽ chuyện này có nhầm lẫn, hoặc chỉ là thiếu niên giỏi ngụy trang. Nhưng cho dù cậu ta có ngụy trang thế nào, chẳng lẽ con trai làm nạn nhân không biết trốn xa khỏi cậu ta ư? Hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của con trai, rõ ràng là con trai tự mình chạy vào phòng vẽ tranh của cậu ta.

Ninh Tư Niên bỏ tai nghe xuống, lại vò vò đầu, rốt cuộc quyết định lập tức về nhà.

Ô tô vừa về đến cửa nhà, Triệu Quân lập tức ra đón, thấp giọng nói – "Ông chủ, tốt nhất là anh tự mình xem máy theo dõi đi. Có lẽ chúng ta đều nghĩ lầm rồi."

Ninh Tư Niên gật đầu, đi qua hắn bước nhanh lên lầu, vừa lúc đụng phải vú Vương đang ôm con trai. Trên

mặt con trai vẫn là biểu cảm sợ hãi đến cùng cực như mọi khi, đôi mắt to ậng nước, trông vô cùng yếu ớt. Trong thiết bị nghe lén, nó gần như không lên tiếng, nhưng âm thanh bút vẽ cọ lên trang giấy thể hiện tâm tình nó rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói là vui vẻ, sao mình vừa trở về đã hoàn toàn thay đổi?

Nỗi nghi ngờ trong lòng Ninh Tư Niên càng ngày càng lớn, đón lấy con trai từ trong tay vú Vương, lại kinh ngạc phát hiện nó đang kháng cự mình, trong ánh mắt ngập tràn oán hận.

Ninh Tư Niên tức thì lòng đau như cắt, càng muốn biết rốt cuộc trong một ngày yên lặng này xảy ra chuyện gì.

"Vú Vương, bác đưa cục cưng ra vườn hoa chơi với vịt con đi, cháu thay quần áo xong rồi ra ngay lập tức." – Hắn giao con trai cho vú Vương, sau đó bước nhanh đến phòng làm việc.

Vội vã khởi động máy tính, bật hình ảnh giám sát của ngày hôm nay lên, tất cả camera lỗ kim đều thay đổi góc độ theo chuyển động của Ninh Vọng Thư. Vú Vương đã ra ngoài mua đồ ăn từ sáng sớm. Ninh Vọng Thư lẻ loi ngồi một mình trên thảm trải sàn chơi đồ chơi, trên mặt không có chút biểu cảm nào, giống như một cái xác không hồn. Ngồi trơ trọi đến giữa trưa, người giúp việc bưng cơm trưa vào, đặt xuống rồi lập tức rời khỏi, không hề có ý định dỗ dành cho ăn.

Nhưng Ninh Vọng Thư rất ngoan, cầm một miếng bánh ngọt ăn một cách chậm rãi, ăn xong nhấp một ngụm sữa bò, sau đó bước từng bước nhỏ đi đến phòng vẽ tranh.

Hàng mày rậm của Ninh Tư Niên vô thức nhíu lại. Nếu như thật sự là Vệ Tây Ngạn đánh đập con trai mình, vì sao con trai còn chủ động đi tìm cậu ta?

Hắn kiềm chế nóng lòng, tiếp tục xem.

Ninh Vọng Thư đi đến cửa, thò đầu vào nhìn quanh một lúc lâu, thấy Vệ Tây Ngạn hoàn toàn đắm chìm trong tranh mới lặng lẽ sải bước chân ngắn đi qua. Vệ Tây Ngạn xoay người lấy bút, hai người một cao một thấp phút chốc đối diện với nhau.

Khi họ đối diện với nhau, Ninh Tư Niên cũng ngừng thở theo, đôi tay vô thức nắm chặt. Hắn rất sợ Vệ Tây Ngạn sẽ mất kiểm soát cảm xúc sử dụng bạo lực với con trai. Nhưng thực tế tuyệt không phải vậy, cậu ta rất cẩn thận tránh con mình ra, cầm lấy bút lông tiếp tục vẽ tranh. Cảm xúc hoảng sợ của con trai nháy mắt ổn định lại, khuôn mặt gần như chết lặng toát ra vẻ thán phục.

Cảm xúc loé lên trong giây lát trong đôi mắt kia khiến Ninh Tư Niên gần như xúc động muốn rơi lệ.

Sau đó chính là Vệ Tây Ngạn ngăn cản con trai nghịch màu, dịu dàng mặc áo cho con trai, yêu thương xoa xoa tóc nó. Khi ngón tay thon dài của cậu rời khỏi, con trai ngơ ngác sờ sờ trán mình, trong đôi mắt to tràn đầy quyến luyến.

Ai lại đi quyến luyến người thường xuyên đánh đập mình cơ chứ? Thần kinh căng thẳng của Ninh Tư Niên giật mạnh một phát đau điếng, cố nén nhịp tim đập mạnh mà xem tiếp.

Một lớn một nhỏ đứng song song, trước mặt đặt hai giá vẽ một cao một thấp. Thiếu niên đang vẽ bầu trời đêm đầy sao rực rỡ, con trai thì đang vẽ một đống hỗn loạn căn bản không nhận ra là gì. Nhưng nó có vẻ rất thích thú, thậm chí kéo vạt áo thiếu niên, muốn cậu thưởng thức kiệt tác của mình.

Thiếu niên không nói gì, nhẹ nhàng xoa đầu nó tỏ vẻ khích lệ. Đôi mắt con trai toát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có. Có thể thấy được, nó rất vui vẻ.

Ninh Tư Niên không phát hiện, giờ phút này hắn cũng đang vô thức mỉm cười, nét sắc bén trong ánh mắt đã thay bằng dịu dàng ấm áp tự khi nào. Hắn lặng yên chăm chú nhìn hai người trên màn hình, chỉ cảm thấy cuộc đời bình an, năm tháng tĩnh lặng.

Nhưng không bao lâu sau, tiếng quát tháo của vú Vương đã phá tan bức tranh ấm áp này. Con trai bắt đầu run rẩy không thể ngừng lại được, sắc mặt hồng hào khoẻ mạnh nháy mắt biến mất, chuyển thành vẻ mặt hoảng sợ mà Ninh Tư Niên vô cùng quen thuộc.

Vú Vương xuất hiện trước cửa, lớn tiếng quát gọi Ninh Vọng Thư. Nhưng Vệ Tây Ngạn nhanh hơn hai bước, dừng sức sập cửa phòng lại. Như một kỳ tích, Ninh Vọng Thư ngừng run rẩy, ôm lấy cổ Vệ Tây Ngạn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ sùng bái không muốn xa rời, tựa như Vệ Tây Ngạn là anh hùng của nó vậy.

Ninh Tư Niên bất ngờ nhìn chằm chằm màn hình, trái tim trĩu xuống, rơi vào vực sâu lạnh lẽo thấu xương. Hắn nhận ra hình như mình đã bị lừa gạt. Hắn click nút tua, trông thấy vú Vương điên cuồng đập cửa, đợi cửa mở lập tức thô lỗ kéo con mình ra ngoài, khuôn mặt dữ tợn đã nói rõ ác ý của bà ta đối với con trai mình lớn đến chừng nào.

Ninh Tư Niên lập tức bỏ tua, giọng nói độc ác của vú Vương đâm xuyên qua màng tai hắn—— Về sau không được ở chung với thằng tạp chủng Vệ Tây Ngạn kia, nếu không tao sẽ lột da mày! Không những Vệ Tây Ngạn là tạp chủng, mày cũng là tạp chủng, nếu như mày không ngoan ngoãn nghe lời tao nói, tao sẽ ném mày xuống sông cho mày chết đuối. Ba mày có vợ mới rồi, về sau còn sinh thêm rất nhiều con, sẽ không để ý đến mày đâu.

Thì ra là như vậy! Thì ra vú Vương sau lưng mình đối xử với con mình như vậy! Gân xanh trên trán Ninh Tư Niên hằn lên rõ rệt, tức giận đến sắp mất lý trí. Đến lúc này, hắn mà còn chưa nhận ra chân tướng thì hoàn toàn là một thằng ngu.

Nhớ lại vừa rồi mình đưa con mình cho vú Vương, Ninh Tư Niên đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Khi Ninh Tư Niên về đến nhà, Chu Doãn Thịnh lập tức lặng lẽ trở về phòng, bật trí não lên, xâm nhập vào hệ thống giám sát của Ninh Tư Niên. Triệu Quân làm việc rất cẩn thận, để đề phòng người không liên quan ra vào, ngay cả phòng ngủ và phòng làm việc của Ninh Tư Niên cũng lắp đặt vài máy theo dõi. Chu Doãn Thịnh bật màn hình trong phòng làm việc lên, vừa khuấy cà phê vừa thưởng thức sắc mặt lúc xanh

lúc trắng của Ninh Tư Niên.

Xem đủ, hắn nhấp một ngụm cà phê, đi đến cửa sổ nhìn chằm chằm Ninh Vọng Thư và vú Vương đang ngắm vịt ngoài vườn. Cánh tay Ninh Vọng Thư bị vú Vương bóp chặt, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, thân hình nhỏ bé run nhè nhẹ, hiển nhiên đang sợ hãi cực hạn.

Nếu như Chu Doãn Thịnh còn là Chu Doãn Thịnh phản diện, hắn nhất định sẽ đi ra bẻ gãy cổ vú Vương. Nhưng bây giờ hắn là Vệ Tây Ngạn, đôi tay Vệ Tây Ngạn chỉ có thể dùng để vẽ tranh, không thể dính máu.

Đáng tiếc thật đấy… Hắn rũ mắt thở dài. Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của Ninh Tư Niên, hắn lập tức xoay người trở về phòng.

Ninh Tư Niên đúng lúc chạm mặt Vệ Tây Ngạn ở hành lang. Hắn hơi sửng sốt, trong lòng vừa áy náy vừa xấu hổ, nhưng con trai còn nằm trong tay vú Vương, hắn không có thời gian nghĩ chuyện khác, chỉ vội vàng gật đầu một cái rồi chạy ra ngoài vườn. Trông thấy Triệu Quân đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm vú Vương như hổ rình mồi, trái tim hắn mới hơi thả lỏng.

Ninh Vọng Thư cúi đầu, bả vai co rúm, cứng ngắc đứng cạnh vú Vương. Vú Vương bưng một con vịt con màu vàng trong tay, định dùng lông tơ mềm mại trên người vịt con vuốt má nó. Đôi mắt nó bởi vì sợ hãi mà trợn to hết mức, như thể trong tay vú Vương không phải là một con vật nhỏ đáng yêu, mà là quái vật ăn thịt người.

Nó bị đánh nhiều sinh sợ, đã đánh mất dũng khí phản kháng. Nhưng người thân của nó lại không hề hay biết nỗi khổ của nó, thậm chí còn nhiều lần đẩy nó vào tay ma quỷ.

Chả trách nó lại kháng cự mình; chả trách nó lại oán hận mình; chả trách Vệ Tây Ngạn chỉ đóng lại một cánh cửa thôi mà đã đổi lấy ánh mắt sùng bái không muốn rời xa của nó như vậy.

Trái tim Ninh Tư Niên liên tục bị những giác ngộ muộn màng này lăng trì, đau không thể tả. Giờ phút này, hắn suýt chút nữa không nhịn được mà rơi nước mắt.

Nhưng dù sao hắn cũng là gia chủ nhà họ Ninh, là bá chủ thương nghiệp vốn có biệt danh "cáo già". Khi đi đến trước mặt con trai, hắn đã ổn định lại tâm tình, cười tủm tỉm ôm con trai vào lòng, nhẹ giọng nói – "Xem con này, cả người đều bẩn hết rồi, ba giúp con tắm rửa nhé. Vú Vương, bác đi nướng bánh ngọt cho cục cưng đi."

Vú Vương không nghi ngờ hắn chút nào, thả vịt xuống đi vào bếp.

Ninh Tư Niên bế con trai không khóc không cười không nói lấy một lời trở về phòng ngủ. Đóng cửa phòng lại, nhẹ nhàng đặt nó lên giường, ngồi xuống trước mặt nó, đôi mắt xưa nay vốn lạnh lùng tràn đầy đau lòng và áy náy.

"Cục cưng, ba xin lỗi. Ba có lỗi với con." – Hắn liên tục hôn trán con trai, nhưng rốt cuộc không thể nhìn thấy bất cứ thay đổi nào trong ánh mắt con trai mình.

Ninh Vọng Thư rất thất vọng với cha mình. Nó đã hoàn toàn chết lặng.

16. Quyển 2 - Chương 5

Lời xin lỗi của Ninh Tư Niên, Ninh Vọng Thư căn bản là không nghe thấy. Nó chỉ lẳng lặng dùng đôi mắt đen thẳm nhìn cha mình.

Ninh Tư Niên dùng sức ôm chặt nó, thơm lên má và tóc nó. Phải qua mấy phút sau mới bình ổn được cảm xúc kích động, nghẹn ngào hỏi – "Cục cưng, nói cho ba rốt cuộc là ai đánh con được không, có phải là vú Vương hay không?"

Ninh Vọng Thư run run, không lên tiếng.

Ninh Tư Niên vội vàng vuốt ve lưng nó, liên tục hỏi lại vài lần, thấy nó vẫn lặng yên không chịu hé răng, đành phải dỗ dành – "Cục cưng, con đừng sợ, ba sẽ bảo vệ con."

Dừng một chút, hắn cố nén áy náy nói tiếp – "Chỉ cần con nói ra, nhất định ba sẽ giúp con trừng trị kẻ xấu. Nhưng nếu con vẫn sợ hãi trốn tránh, ba chỉ có thể đuổi chú Tây Ngạn đi…"

"Đừng!" – Ninh Vọng Thư đã mười ngày liên tiếp chưa từng mở miệng hoảng sợ kêu lên.

Trái tim Ninh Tư Niên run rẩy, bắt buộc mình tiếp tục truy hỏi – "Đừng cái gì? Đừng đuổi chú Tây Ngạn đi? Vậy con nói cho ba rốt cuộc là ai đánh con có được không? Con không nói cho ba, ba làm sao bảo vệ con được? Con là con trai duy nhất của ba, là bảo bối của ba, ba không bao giờ không để ý đến con. Con biết chứ?"

Hắn cố gắng nói thật chậm, hy vọng có thể xoá bỏ rào cản trong nội tâm con trai mình.

Ninh Vọng Thư đấu tranh một lúc lâu mới lí nhí nói – "Đừng đuổi chú Tây Ngạn đi, là vú Vương đánh con, không phải chú đánh." – Rốt cuộc nó ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đong đầy nước mắt nhìn thẳng cha mình.

Hốc mắt Ninh Tư Niên cũng ươn ướt, nâng mặt nó lên thơm liên tục, sau đó ôm nó vào lòng, thái độ cẩn thận như vừa tìm lại được bảo bối đã mất.

Nếu như không phải lắp đặt máy theo dõi, có lẽ hắn vẫn sẽ chẳng hay biết gì. Ai có thể lường được vú

Vương, người đã vất vả nuôi lớn hắn mới là đầu sỏ gây tội? Hắn đuổi Vệ Tây Ngạn đi, sẽ chỉ khiến con trai lâm vào hoàn cảnh bi thảm hơn, bệnh tự bế cũng sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Tất cả những chán ghét, thù hận, giận dữ kia của hắn đều sẽ đổ lên người một thiếu niên vô tội, mà vú Vương có lẽ sẽ âm thầm cười nhạo sự ngu xuẩn của hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Ninh Tư Niên đỏ bừng, giống như bị người nào đó hung hăng tát mấy chục cái, xấu hổ không thể nào chịu nổi.

Chu Doãn Thịnh thông qua trí não trên cổ tay trông thấy vẻ mặt chật vật của Ninh Tư Niên. Hắn cúi đầu né tránh camera lỗ kim, cười một cách khoái trá. Hắn đứng dậy lười biếng duỗi eo, vừa cởi quần áo vừa đi vào phòng tắm, lúc đứng dưới vòi sen cơ thể của hắn hơi cứng lại.

Hình như Triệu Quân cũng lắp đặt camera lỗ kim trong phòng tắm, hơn nữa không chỉ một cái, làm việc rất cẩn thận chu đáo.

Chu Doãn Thịnh nhếch môi, tiếp tục tắm rửa như không có việc gì. Ninh Tư Niên là trai thẳng, chắc không có sở thích rình xem đàn ông tắm rửa đâu. Hơn nữa dù để hắn trông thấy thì cũng có sao, có thể mất một miếng thịt chắc?

Đã sắm vai nhân vật phản diện vô số lần, nề nếp và dây thần kinh xấu hổ của Chu Doãn Thịnh đã bị chính hắn ăn mất từ mấy trăm năm trước rồi.

Ninh Tư Niên hỏi được chân tướng từ chính miệng con trai, sau đó mới giúp nó tắm rửa thay quần áo, còn liên tục cam đoan sẽ đuổi vú Vương đi. Ninh Vọng Thư rất vui mừng, nhưng vì bị sợ hãi tra tấn quá lâu, nó đã quên cả cách cười, chỉ hơi hơi kéo khoé miệng, khiến Ninh Tư Niên nhìn mà xót xa.

Ninh Tư Niên vốn có biệt danh "cáo già" trên thương trường, không khó nghĩ ra đằng sau việc con trai mình bị ngược đãi chắc chắn cất giấu ẩn tình. Thử hỏi vú Vương cả đời phục vụ cho nhà họ Ninh, còn vất vả nuôi lớn hắn, vì sao đến khi già rồi lại thay đổi tính tình? Vú Vương không phải biến thái, ngược đãi con trai mình hiển nhiên không phải vì thoả mãn thú tính, vậy thì vì sao bà ta lại làm như vậy?

Ninh Tư Niên tin tưởng lợi ích là sức mạnh thúc đẩy bản tính của con người. Vú Vương ngược đãi con trai là vì bà ta có thể nhận được lợi ích từ việc này. Vậy thì ai có thể được trong việc ngược đãi con trai và trục xuất Tây Ngạn?

Ninh Tư Niên nghĩ đến một người, hung hăng nhíu mày. Nếu như quả thật là cô ta, chuyện này có thể phức tạp hơn tưởng tượng của hắn.

Hai cha con nhàm chán ngồi trong phòng một lúc lâu, rốt cuộc tìm lại được một chút ấm áp và hoà hợp khi ở cạnh nhau như trước kia. Lúc này, Triệu Tín Phương xách túi đi vào, giọng nói mỏi mệt – "Tư Niên, vú Vương gọi hai người xuống ăn cơm. Em thay quần áo trước đã, mọi người không cần chờ em."

Ninh Tư Niên ừ một tiếng, bế con trai đi xuống, trông thấy thiếu niên còn đang để đầu ướt ngồi ngay ngắn trong góc, hắn dịu dàng nói – "Sao không sấy tóc cho khô rồi xuống."

Sự quan tâm của anh có phải là đã đến quá muộn hay không? Chu Doãn Thịnh âm thầm trào phúng, hai gò má lại hơi hơi đỏ lên, giả bộ hoảng sợ cúi đầu.

Ninh Tư Niên bất đắc dĩ thở dài, nhưng không dám bắt chuyện với cậu nữa, chỉ lo làm cậu sợ. Trước kia thấy Vệ Tây Ngạn luôn tránh né ánh mắt mình, hắn chỉ cảm thấy thiếu niên đang chột dạ, bây giờ mới phát hiện đó là vì ngại ngùng. Tai nạn thuở nhỏ khiến cậu ấy tự khép kín tâm hồn mình… giống với con trai.

Nghĩ đến đây, nội tâm Ninh Tư Niên vô cùng mềm mại, âm thầm thề sau này sẽ chăm sóc cho thiếu niên thật tốt, không để cậu ấy chịu thêm một chút tủi thân nào.

Vú Vương rất kinh ngạc với sự thay đổi thái độ đột ngột của Ninh Tư Niên, suýt chút nữa làm đổ đồ ăn. Đúng lúc này, Triệu Tín Phương đi xuống, hai người nhanh chóng liếc nhau một cái.

Không khí bữa tối rất kỳ quái, Ninh Vọng Thư ngoan ngoãn ngồi trong lòng ba, ăn từng miếng từng miếng một, đôi mắt sáng lấp lánh thỉnh thoảng nhìn về phía chú mình, trong con ngươi tràn đầy cảm xúc, thoải mái vui vẻ. Chu Doãn Thịnh vẫn ăn, ăn no rồi thì cúi đầu trở về phòng, tránh phải tiếp xúc với bất kỳ ai.

"Cục cưng ăn no chưa? No rồi thì vào phòng làm việc đọc sách với ba." – Ninh Tư Niên thấy con trai không chịu chạm vào thìa nữa, vì thế chậm rãi lau miệng cho nó.

Ninh Vọng Thư gật đầu, đôi mắt sáng lên. Thật ra nó rất sợ ba lại giao nó cho vú Vương.

Ninh Tư Niên thơm con mình một cái, bế lên lầu.

Ninh Vọng Thư vẫn luôn rất ngoan ngoãn yên lặng, chỉ cần một bộ gỗ xếp là có thể chơi suốt mấy tiếng liền. Ninh Tư Niên ôm nó ngồi trên đùi mình, bày các khối gỗ lên bàn lớn, tuỳ cho nó nghịch, còn mình thì giám sát máy theo dõi.

Trong căn phòng phía đối diện hành lang, Chu Doãn Thịnh nằm ườn trên giường, bên trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng rãi, bên dưới không mặc quần, khua đôi chân dài trắng nõn, vừa nhàn nhã xem sách tranh vừa theo dõi trí não. Hắn rất thích xem Ninh Tư Niên thay đổi sắc mặt, càng mong đợi sự biểu hiện đặc sắc của Triệu Tín Phương và vú Vương.

Xác định Ninh Tư Niên đã đi xa, Triệu Tín Phương buông bát đũa hỏi – "Vú Vương, hôm nay bác chưa ra tay à?"

"Hôm nay đi đánh bài với mấy chị em, quên thời gian. Ngày mai, ngày mai tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thoả cho cô." – Vú Vương thấp giọng đáp.

"Bác nhanh lên một chút, chỉ cần vừa nhìn thấy Vệ Tây Ngạn là cả người cháu đã không thoải mái. Với cả, đánh nhiều một chút, tốt nhất là làm cho cái thằng tạp chủng kia trở thành thiểu năng luôn đi, dù sao có Vệ Tây Ngạn gánh tội cho bác, bác sợ cái gì." – Triệu Tín Phương dặn dò xong, dường như cảm thấy rất thú vị, ả cười rộ lên.

Vú Vương liên tục gật đầu, "Ầy, tôi biết rồi. Vậy số tiền chúng ta đã thoả thuận từ trước…"

"Chỉ cần Vệ Tây Ngạn cút đi, cháu lập tức gửi cho bác. Nếu như thằng nhãi kia trở thành thiểu năng, cháu sẽ cho bác thêm năm trăm nghìn." – Triệu Tín Phương hào phóng hứa hẹn.

Vú Vương vô cùng vui vẻ, cam đoan lại lần nữa rằng ngày mai sẽ làm xong việc.

Hai người hoàn toàn không biết, trong bình hoa đặt trên bàn cơm có giấu một camera lỗ kim. Vẻ mặt, động tác, đối thoại của bọn họ, đều được chuyển thành dữ liệu phát lên màn hình máy tính.

Ninh Tư Niên ngồi trước máy tính, gương mặt đã hoàn toàn vặn vẹo. Trong đôi mắt hừng hực hai ngọn lửa giận. Tuy rằng hắn đã sớm đoán được là hai người này hạ thủ, nhưng khi thực sự nghe thấy vẫn giận không thể băm vằm bọn họ ra thành từng mảnh!

Ninh Vọng Thư mẫn cảm cảm nhận được biến hoá cảm xúc của hắn, lại bắt đầu run lẩy bẩy.

Ninh Tư Niên lúc này mới hoàn hồn, cố gắng kiềm chế cảm xúc thịnh nộ của mình, hôn lên đầu con trai, rũ mắt trầm tư. Triệu Tín Phương hãm hại con trai là vì muốn dọn sạch chướng ngại vật cho con trai tương lai của ả, điều này hắn có thể đoán được, nhưng vì sao ả nhất định phải đuổi Tây Ngạn ra khỏi nhà họ Ninh? Cha mẹ Tây Ngạn để lại một mức di sản khổng lồ cho cậu ấy, cậu ấy thực chất không hề để ý đến sản nghiệp nhà họ Ninh.

Có thể nói, trong lòng cậu ấy chỉ có hội hoạ, hoàn toàn không có những thứ phàm tục. Cậu ấy có gây cản trở gì cho Triệu Tín Phương?

Ninh Tư Niên đoán có lẽ đằng sau còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Nghĩ nhiều, thời gian cứ thế trôi qua, chờ đến khi hắn hoàn hồn, Ninh Vọng Thư đã nằm bò ra bàn mà ngủ. Ninh Tư Niên bế nó về phòng, nhẹ nhàng đắp chăn, hôn lên trán nó một cái rồi ngồi lặng một lúc lâu, sau đó mới đóng cửa rời khỏi.

Lúc này, Triệu Quân đang áp chế vú Vương trong phòng làm việc.

"Vú Vương, bác già rồi, bắt đầu từ tối nay bác về nhà đi." – Ninh Tư Niên ngồi xuống ghế da, đi thẳng vào vấn đề.

"Đôi tay đôi chân già này của bác vẫn còn dùng thêm được mấy năm nữa. Hiện giờ cục cưng bị người khác hành hạ thành ra như vậy, bác đi cũng không yên tâm được. Tư Niên, bác biết cháu thương bác, nhưng bác càng thương cháu với cục cưng. Trong mắt bác, hai đứa cháu không khác gì con trai cháu cháu trai của bác." – Vú Vương vừa nói vừa rớt nước mắt, nhưng thực ra trái tim đang đập bình bịch vì lo sợ.

Ninh Tư Niên cười lạnh nói, – "Năm trăm nghìn là đã có thể khiến bà đánh cháu mình gần chết, tình thương của bà tôi thật sự là không dám nhận."

Vú Vương hoảng sợ thất sắc, ấp úng muốn biện bạch, lại thấy người nọ xoay máy tính lại, trên màn hình chính là hình ảnh bà ta và Triệu Tín Phương đang thầm thì với nhau.

Muốn thanh minh cũng không thể, vú Vương nói một lèo tất cả chuyện Triệu Tín Phương yêu đương vụng trộm bị Vệ Tây Ngạn bắt gặp. Sau đó cấu kết với mình để đuổi cậu đi. Sau đó lại hồi ức lại những chuyện trước kia, hòng dùng tình cảm làm người đàn ông đang trong cơn thịnh nộ kia cảm động.

Triệu Tín Phương, Tiền Vũ… Ninh Tư Niên nghiền ngẫm hai cái tên này, đôi mắt thâm thuý chậm rãi bị nhuộm đỏ.

"Vú Vương ban đêm dậy uống nước không cẩn thận bước hụt cầu thang, ngã gãy chân. Tôi thương bác ấy, cho bác ấy ở lại bệnh viện an dưỡng mấy tháng. Việc này anh làm giúp tôi, nhé?" – Hắn nhìn chằm chằm vào Triệu Quân.

Triệu Quân bước ra từ mưa bom bão đạn cũng không khỏi giật mình vì ánh mắt ác độc tàn nhẫn của hắn. Sau khi ổn định lại tâm trạng lập tức lấy một ống tiêm ra, đâm vào cổ vú Vương.

Con ngươi vú Vương trợn một cái rồi lập tức ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Triệu Quân đi quanh vú Vương hai vòng, sau đó mới chậm rãi bẻ gãy chân trái của bà ta, tiếng crack giòn vang khiến người ta nghe mà ê cả đầu. Nhưng Ninh Tư Niên vẫn cảm thấy chưa đủ, nhẹ nhàng bâng quơ nói – "Chân phải cũng gãy."

Triệu Quân làm theo lời hắn, bẻ gãy hai chân vú Vương, khiêng bà ta lên vai, thấy hành lang không có ai, hắn rón rén rời khỏi.

Lúc này Ninh Tư Niên mới đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất hút thuốc, nhìn lướt qua máy theo dõi còn đang làm việc, ánh mắt hơi loé lên. Trong màn hình, Vệ Tây Ngạn đã nằm bò ra giường ngủ tự lúc nào, chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng rộng rãi, đôi chân dài trắng nõn bóng loáng vô thức cuộn lại, ngón chân bất an nhúc nhích, hiển nhiên là bị gió lạnh của điều hoà thổi.

Đúng là không biết tự chăm sóc bản thân. Ninh Tư Niên thở dài, dụi tắt thuốc lá xong rón rén đi đến phòng thiếu niên. Hắn thu dọn sách tranh bừa bãi trên giường lên giá sách, luồn tay qua khuỷu chân cậu, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngủ cho cậu ấy. Sau đó đắp một chiếc chăn mỏng lên người cậu, điều chỉnh nhiệt độ của điều hoà cao lên một chút.

Thiếu niên lẩm bẩm một tiếng, chôn khuôn mặt tinh xảo vào gối mềm, lưu luyến cọ cọ, động tác đáng yêu vô cùng.

Ninh Tư Niên nhìn mà ngẩn người, sau đó cúi người thì thầm vào tai cậu ấy, – "Chúc ngủ ngon, Tây Ngạn. Còn nữa, xin lỗi em…"

Chờ hắn rời khỏi, trong phòng vang lên một tiếng cười khẽ như có như không.

17. Quyển 2 - Chương 6

Sáng sớm mùa hạ ánh mặt trời đặc biệt rực rỡ. Chu Doãn Thịnh đứng trước cửa sổ sát đất lười biếng duỗi eo, đi rửa mặt đánh răng thay một bộ thường phục, sau đó mới thong thả đi xuống lầu.

"Buổi sáng tốt lành, tối hôm qua ngủ có ngon không?" – Ninh Tư Niên phá lệ chào hỏi với cậu. Ninh Vọng Thư ngồi bên cạnh hắn cũng dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn qua.

Buổi sáng tốt lành, cảm giác bị vả mặt tối hôm qua có thích không? Chu Doãn Thịnh cười thầm trong lòng, trên mặt lại bày ra vẻ mặt vừa mừng vừa lo, khẽ gật đầu một cái, sau đó đỏ mặt ngồi vào vị trí xa nhất.

Ninh Tư Niên hôm nay không vội đi làm, mà kiên nhẫn ngồi đút cháo cho con trai, ánh mắt thỉnh thoảng trộm liếc về phía thiếu niên đang cúi gằm đầu. Chột dạ biến thành rụt rè, âm u biến thành u buồn yếu ớt, diện mạo khá nữ tính mà hắn từng thấy phản cảm hiện giờ cũng trở thành tinh xảo, mềm mại. Tóm lại hôm nay Ninh Tư Niên nhìn sao cũng thấy Vệ Tây Ngạn đáng yêu.

Có lẽ đây chính là hình dung thực tế của câu nghi người trộm rìu. (1)

Nghĩ đến đây, Ninh Tư Niên xấu hổ không chịu nổi, vành tai hơi nóng lên. Đúng lúc này, Triệu Tín Phương mặc một bộ váy màu tím nhạt đi xuống, khuôn mặt mộc không trang điểm toát lên vẻ ngây thơ.

"Tín Phương, tối hôm qua vú Vương nửa đêm dậy uống nước, bước hụt cầu thang bị ngã gãy chân, lát nữa em giúp anh đến bệnh viện thăm bác ấy nhé." – Ninh Tư Niên thu ánh mắt lưu luyến trên người thiếu niên về, dịu giọng nói.

"Dạ? Ngã gãy chân? Sao em không nghe thấy tiếng động nào?" – Triệu Tín Phương bất ngờ.

Chu Doãn Thịnh – diễn xuất sánh bằng ảnh đế – hợp lúc bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

"Lúc bác ấy ngã đầu bị đập vào tay vịn, bị ngất. Đến sáng nay Tiểu Lý dậy làm bữa sáng mới thấy. Mấy tháng này đành phải nhờ em thường xuyên đi bệnh viện chăm sóc bác ấy. Em biết đấy, bác ấy tự tay nuôi

anh lớn, anh chưa bao giờ coi bác ấy là bảo mẫu." – Ninh Tư Niên đưa ngón tay vén sợi tóc bên má Triệu Tín Phương ra sau tai. Thái độ thân mật dịu dàng, trong con ngươi đen thẳm lại ẩn giấu âm u lạnh lẽo.

Đây cũng là nhân vật mang cấp bậc ảnh đế.

Triệu Tín Phương vốn còn hơi nghi ngờ, nghe hắn nói vậy lập tức không nghĩ nhiều nữa. Ngoài mặt dịu dàng đồng ý, thật ra trong lòng phiền muốn chết. Bà già này ngã lúc nào không ngã, lại cố tình ngã đúng lúc này, vậy thì kế hoạch của ả phải làm sao bây giờ? Ai sẽ thực hiện? Chẳng lẽ còn phải để Vệ Tây Ngạn lắc lư trước mắt ả mấy tháng nữa? Tiền Vũ thường xuyên ra vào biệt thự, chỉ sợ một ngày nào đó lại bị Vệ Tây Ngạn bắt gặp lần nữa, cậu ta sẽ hoài nghi.

Trong lòng ả rất ức chế, vì vậy do do dự dự lên tiếng – "Tư Niên, vậy cục cưng thì sao?" Dứt lời ám chỉ liếc Vệ Tây Ngạn một cái.

Thế này là đang âm thầm nhắc nhở mình mau mau xử lý Vệ Tây Ngạn sao? Ninh Tư Niên cười lạnh trong lòng, ngoài mặt lại là vẻ bất đắc dĩ – "Hôm qua ba mẹ gọi điện thoại cho anh, cam đoan với anh bác sĩ Tần Lỵ sẽ hỗ trợ chăm sóc con. Một lát nữa cô ấy sẽ đến. Bác sĩ Tần Lỵ là người phụ trách trung tâm chăm sóc tâm lý thanh thiếu niên, có rất nhiều nghiên cứu về vấn đề tâm lý của thanh thiếu niên. Để cô ấy chăm sóc bọn nhỏ, chúng đều có thể nhanh chóng khỏi bệnh."

Vậy có nghĩa là không định đuổi Vệ Tây Ngạn đi? Hơn nữa còn định chữa khỏi bóng ma tâm lý của nó? Lũ già chết tiệt, xen vào việc của người khác! Trong lòng Triệu Tín Phương ức chế vô cùng, nhưng không thể không gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ăn điển tâm xong, bác sĩ Tần Lỵ quả nhiên đến đúng hẹn. Bà đã gần năm mươi, lúc nói chuyện giọng điệu nhẹ nhàng không nhanh không chậm, khiến người ta cảm thấy như cây đón gió xuân, cho nên không bị Ninh Vọng Thư bài xích.

Ninh Tư Niên nói chuyện với Tần Lỵ gần một tiếng trong phòng làm việc mới đi làm. Triệu Tín Phương thấy Tần Lỵ đưa Ninh Vọng Thư đến phòng vẽ tranh quan sát Vệ Tây Ngạn vẽ. Muốn ngăn cản nhưng lại sợ làm cho đối phương nghi ngờ, cũng sợ bà lén nói gì đó với Ninh Tư Niên, không thể không nhấc túi xách lên đi bệnh viện thăm vú Vương.

Hai chân của vú Vương đều bị phế, lúc này mới thực sự hiểu rõ sự cay nghiệt của Ninh Tư Niên, nào dám hó hé gì trước mặt Triệu Tín Phương?

"Tín Phương, lần này tôi ngã thật là không đúng lúc, Vệ Tây Ngạn và Ninh Vọng Thư phải làm sao bây giờ? Tự cô ra tay? Không được! Ninh Tư Niên coi tôi như mẹ nó, tôi ra tay nó tuyệt đối sẽ không nghi ngờ. Nhưng mà cô thì khác, cô là mẹ kế, cô tự mình ra tay, Ninh Vọng Thư thể nào cũng sẽ tỏ ra sợ hãi đối với cô, dần dà Ninh Tư Niên nhất định sẽ nghi ngờ. Cho nên cứ đợi tôi xuất viện rồi giúp cô xử lý đi. Tiền…"

Nói đi nói lại còn chẳng phải vì tiền? có tiền có thể sai quỷ khiến ma, quả nhiên là chí lý! Triệu Tín Phương âm thầm cười nhạo, lại không thể không thừa nhận vú Vương nói rất có lý. Nếu như ả tự mình ra tay ngược đãi Ninh Vọng Thư, lâu dần Ninh Tư Niên nhất định sẽ nghi ngờ. Ả vốn không định đối phó với

Ninh Vọng Thư sớm như vậy, chỉ là do bắt trúng thời cơ mà thôi.

Thôi, thằng oắt tạp chủng Ninh Vọng Thư kia đợi vú Vương xuất viện rồi xử lý sau. Bây giờ trước hết phải nghĩ cách đuổi Vệ Tây Ngạn đi đã.

Tạm thời không đề cập đến việc sau khi trở về Triệu Tín Phương phải khổ não suy tính thế nào, nhưng quan hệ giữa Chu Doãn Thịnh và Ninh Vọng Thư thì càng ngày càng thân mật.

Tần Lỵ không hổ là chuyên gia lĩnh vực tâm lý thanh thiếu niên. Bà không tâm sự với hai đứa trẻ, cũng không cố ý kéo gần khoảng cách với họ. Bà chỉ dẫn dắt cho hai đứa nhỏ ở với nhau nhiều một chút, để họ tự mình khám phá từng chút lạc thú trong cuộc sống hàng ngày.

Khi Ninh Vọng Thư quấn lấy Chu Doãn Thịnh, bà dứt khoát kéo một chiếc ghế mây ra ngồi dưới gốc cây ở vườn hoa hưởng thụ, căn bản không quản lý cũng không hỏi nhiều.

Bà làm bảo mẫu còn nhàn nhã hơn cả vú Vương.

Chu Doãn Thịnh bị Chủ Thần cưỡng bức kéo đi làm nhân vật phản diện, hoàn toàn không có nghĩa hắn trong hiện thực là người xấu. Đương nhiên, trải qua nhiều lần luân hồi chết không có chỗ chôn như vậy, hắn dẫu sao cũng có một chút biến thái, nhưng đối với trẻ con thì thực sự là không thể nào ác được.

Mỗi khi Ninh Vọng Thư đu lên đùi hắn, mở to đôi mắt ngập nước nhìn hắn chăm chú, hắn chỉ có thể lặng yên thở dài, sau đó chịu mệt mà giúp nó xếp giá vẽ, nắm bàn tay nhỏ nhắn của nó dạy nó cách vẽ đường thẳng, vẽ đường cong, vẽ vòng tròn.

Những thứ trụ cột như thế, ở trong mắt người lớn là cực kỳ vô vị. Nhưng Ninh Vọng Thư rất kiên nhẫn, liên tục luyện tập nghiền ngẫm hết lần này đến lần khác. Dần dần, Chu Doãn Thịnh phát hiện ra nó rất có thiên phú hội hoạ, càng nghiêm túc chăm chú chỉ bảo.

Ninh Tư Niên gần đây có thêm một thói quen, lúc nghỉ trưa thích theo dõi máy tính. Thư ký pha một tách cà phê nóng đưa vào văn phòng, thấy hắn vẫn chăm chú theo dõi máy tính như mọi ngày, vì thế nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Lúc này thứ hiển thị trên màn hình máy tính cũng không phải tin tức thương nghiệp như thị trường chứng khoán giá cả thị trường giá cả tương lai linh tinh, mà là hai bóng dáng một lớn một nhỏ.

Thiếu niên thân hình mảnh khảnh ôm đứa bé trong lòng, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay bé của đứa nhỏ tô màu cho bức tranh. Đối diện hai người đặt hai quả táo một quả chuối, đây chính là vật mẫu hôm nay của họ.

Thiếu niên dần dần buông tay đứa nhỏ ra, để nó tự do phát huy linh cảm, còn mình thì lùi lại hai bước, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó chăm chú. Một lúc lâu sau, cậu cầm lấy khay pha màu và bút lông, nhanh chóng tô vẽ lên tấm vải tranh trắng tinh, ánh mắt thường thường nhìn về phía đứa nhỏ.

Cậu dùng kỹ xảo hội hoạ cổ điển nhất, ngoại trừ từng mảng màu mỏng không nhìn ra bất cứ hình thù gì, chỉ có chính cậu mới biết sau khi bức hoạ này hoàn thành, nó sẽ đẹp đến mức nào. Cậu dần dần đắm chìm trong thế giới tự mình tạo ra, nhưng đột nhiên vạt áo của cậu bị bé con giật giật.

Bàn tay cầm bút của cậu rõ ràng cứng ngắc trong phút chốc, khiến cho vệt màu này hơi dày. Nhưng cậu không hề tức giận, chỉ xoay người lại thưởng thức tác phẩm nguệch ngoạc của đứa bé, không nói gì, xoa xoa đầu đứa nhỏ tỏ vẻ khen ngợi. Đứa nhỏ cong cong cái miệng nhỏ nhắn bày tỏ sự vui vẻ.

Họ rất yên lặng, bình yên, nhàn nhã, vui vẻ, khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn cả ánh nắng ngoài cửa sổ. Ninh Tư Niên xem đến phát ngốc, không hề hay biết vẻ mặt mình dịu dàng yêu thương đến thế nào.

Đột nhiên, thiếu niên dường như phát hiện ra có gì kỳ lạ, quay lại nhìn chằm chằm màn hình. Ninh Tư Niên phút chốc cứng đờ trên ghế da, đợi thiếu niên bình tĩnh chuyển ánh mắt đi mới phát hiện mình căng thẳng đến quên cả hô hấp.

Cậu ấy không phát hiện đấy chứ?

Trong lòng hắn xẹt qua nghi vấn, cũng biết hành vi rình coi mỗi ngày của mình đúng là hơi biến thái. Nhưng hắn không thể nào khống chế được. Trong chớp mắt vừa rồi kia, hắn ngạc nhiên phát hiện ra thiếu niên có một đôi mắt đào hoa vô cùng xinh đẹp. Dù trên mặt không có biểu cảm, cũng không hay nói chuyện, chỉ cần đôi mắt này chậm rãi liếc nhìn là đã có thể khiến cả người cậu ấy đều linh động toả sáng.

Trái tim Ninh Tư Niên đập rộn ràng, không nhịn được châm một điếu xì gà, nhìn màn hình mà nhả mây phun khói. Một hồi lâu sau, tâm tư hỗn loạn của hắn mới từ từ ổn định lại. Nhưng hắn lại có ảo giác, hình như không lâu trước đây hắn cũng từng ngồi trước màn hình như vậy, lẳng lặng nhìn thiếu niên bên kia màn hình, chỉ cảm thấy thời gian thanh thản, năm tháng tĩnh lặng.

Chu Doãn Thịnh biết Ninh Tư Niên vẫn đang theo dõi mình, cho nên cố ý quay ra nhìn chằm chằm, doạ hắn một chút. Cứ tưởng tưởng đến dáng vẻ ngừng thở sợ bị phát hiện của người nọ, hắn lại cảm thấy sung sướng.

Cẩn thận cất tác phẩm đầu tay của Ninh Vọng Thư đi, Chu Doãn Thịnh lấy bút dạ và giấy, dẫn Ninh Vọng Thư ra ngoài vẽ phác hoạ.

Trong phòng vẽ tranh trống rỗng, mãi mà vẫn chưa thấy người. Ninh Tư Niên cảm thấy trong lòng cũng trống rỗng theo, vội vàng bật video giám sát ở những chỗ khác lên, đều không thấy tung tích hai người. Hắn bắt đầu nóng nảy, lập tức ném xì gà đi, gọi điện thoại cho Triệu Quân.

"Họ đang ngồi vẽ tranh ở cạnh hồ. Chỗ đó là khu cây xanh công cộng, tôi không lắp đặt máy ghi hình, anh muốn xem chỉ có thể dùng hệ thống giám sát của tiểu khu. Ông chủ, thứ cho tôi nói thẳng, thần kinh của Vệ tiên sinh rất bình thường, tính tình cũng rất tốt, sẽ không làm hại Ninh Vọng Thư." – Triệu Quân đứng cách hai người không xa, vừa trả lời điện thoại vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

"Những nơi Tây Ngạn thường đi đều lắp đặt máy ghi hình cho tôi, tôi muốn có thể trông thấy họ đang làm gì mọi lúc mọi nơi." – Ngữ điệu Ninh Tư Niên hơi hơi nôn nóng, tạm dừng vài giây rồi lại bổ sung – "Không phải tôi nghi ngờ Tây Ngạn. Em ấy rất tốt, tôi biết."

Vụng trộm giám sát một người qua màn hình, nhớ kỹ từng hành động từng lời nói nụ cười của người đó. Ninh Tư Niên biết hành động này rất biến thái, nhưng hắn không cai được, hắn cảm thấy không đủ sức mà làm như vậy.

Triệu Quân yên lặng một lát mới ưng thuận, sau đó cúp máy. Một giây sau, điện thoại lại vang lên lần nữa, hiển thị cuộc gọi vẫn là Boss.

"Ông chủ, còn có việc gì không?"

"Tôi nhớ là nhà anh cũng có kết nối với hệ thống giám sát, có thể trông thấy mọi hành động của Tây Ngạn?"

"Vâng, có vấn đề gì ạ? Cần tôi theo dõi 24/24 sao?"

"Không, lập tức gỡ xuống đi, về sau không cần giám sát Tây Ngạn nữa." – Yên lặng một lát, Ninh Tư Niên nghiêm khắc bổ sung – "Cũng không được nghe lén."

"Vâng, tôi biết rồi." – Triệu Quân cúp điện thoại, âm thầm cảm thán tâm tư của ông chủ càng ngày càng khó đoán.

Chú thích:

(1) Nghi người trộm rìu:

Có một người bị mất cây rìu, bèn nghi ngờ đứa con của người hàng xóm ăn cắp. Do đó, anh ta thường xuyên theo dõi cậu thanh niên ấy, thấy nó đi trên đường giống y như người ăn cắp cái rìu của mình, nghĩ thầm:

– Bước đi mà không phát ra âm thanh nào cả, xem ra là tay điêu luyện.

Rồi một hôm ông ta nghe cậu thanh niên nói chuyện với người khác, liền nghĩ:

– Nói mà phát ra âm thanh the thé, dường như sợ người khác nghe thấy, thật là gian xảo.

Ông ta cảm thấy dáng đi của cậu thanh niên giống tên trộm, âm thành tiếng nói giống tên trộm, tóm lại, toàn thân từ trên xuống dưới, nhất cử nhất động, không có chỗ nào không giống kẻ trộm.

Sau này, ông ta tìm thấy cây rìu bị mất, thì ra là khi chặt củi trên núi, do không cẩn thận làm rìu rơi xuống khe núi.

Ngày hôm sau, ông ta lại nhìn thấy cậu con trai người hàng xóm, liền cảm thấy dáng đi của anh không khác gì người thường, lời nói cũng bình thường, chẳng giống một tên ăn trộm tí nào cả.

18. Quyển 2 - Chương 7

Trước kia, Ninh Tư Niên thường thường chưa đến nửa đêm sẽ không về nhà, còn giờ đây vừa đúng năm giờ rưỡi là hắn thu dọn tài liệu.

Thấy sắp đến giờ, Tần Lỵ cũng nhanh chóng gọi hai đứa trẻ về nhà. Chu Doãn Thịnh phát hiện mình vừa đi, Triệu Quân lập tức gắn rất nhiều máy quay phim lên cây cối gần hồ, không thể không cảm thán người kia đúng là làm việc hiệu suất.

"Hôm nay như thế nào?" – Ninh Tư Niên tiễn Tần Lỵ đi xong quay vào nhà hôn hôn trán con trai. Sau đó cực kỳ tự nhiên ôm hai má thiếu niên, cũng hôn một cái, như thể họ vốn thân mật như thế.

Ban đầu Chu Doãn Thịnh rất kinh ngạc, nhưng lâu dần cũng thành thói quen, chỉ mím môi hơi gật đầu, tuyệt không đáp lời. Bọn tôi như thế nào chẳng lẽ anh không biết? Biến thái.

Triệu Tín Phương nghe thấy tiếng hắn, lập tức đi xuống lầu, ân cần cầm lấy áo khoác âu phục và cặp tài liệu cho hắn. Hai người ôm eo nhau cười nói nhỏ nhẹ, giống như một đôi vợ chồng hoà thuận ân ái.

Cả cái nhà này, trừ Ninh Vọng Thư, ai ai cũng là ảnh đế.

Ăn cơm chiều rồi dỗ con ngủ xong, Ninh Tư Niên vốn định tìm Vệ Tây Ngạn nói chuyện một lát, bồi dưỡng tình cảm, lại phát hiện người kia đã chạy mất, còn khoá trái cửa phòng.

Nếu không phải lúc trước bị xúi bẩy mà cư xử tồi tệ với cậu ấy, Tây Ngạn tuyệt đối sẽ không sợ hãi mình như vậy. Ninh Tư Niên khó chịu vò đầu, trong lòng không ngừng hối hận, càng giận không thể ăn tươi nuốt sống Triệu Tín Phương. Nhưng Tiền Vũ vẫn còn giá trị lợi dụng, hắn không thể không khống chế bản thân.

Thiếu niên lấy một quyển sách tranh từ trên giá sách xuống đặt trên giường, còn mình thì khoanh chân, vừa lật xem vừa viết ghi chú. Ninh Tư Niên mỉm cười xem một lát, thấy thời gian còn sớm, cũng bật máy tính lên xử lý công việc.

Thấm thoát đã đến mười rưỡi, di động phát ra tiếng tích tích nho nhỏ, nhắc nhở Ninh Tư Niên còn đang bận rộn.

Ninh Tư Niên gạt tắt đồng hồ báo thức, nhanh chóng liếc màn hình một cái. Thiếu niên vốn luôn nghi ngơi đúng giờ quả nhiên đang cởi quần áo, chuẩn bị tắm nước ấm rồi lên giường đi ngủ.

Áo sơ mi trắng trượt khỏi bả vai thiếu niên, hắn xoay người, để lộ cặp xương vai duyên dáng, vòng eo mềm dẻo, bờ mông cong mẩy… Ninh Tư Niên chỉ nhìn một cái rồi lập tức di chuyển ánh mắt, bắt đầu đứng ngồi không yên. Hắn đứng dậy, đi pha một tách cà phê, đi hai vòng trong phòng làm việc, lắng nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm của thiếu niên.

Hắn càng cảm thấy sốt ruột, giật mở hai cúc trên cùng áo sơ mi, cuối cùng bưng cà phê bước từng bước về bàn làm việc, ánh mắt dính chặt lấy màn hình. Hắn không thể không thừa nhận, gần như ngày nào hắn cũng đều mong chờ giờ phút này. Hành động như vậy có khác gì một tên biến thái? Hắn âm thầm lên án mạnh mẽ chính mình, nhưng lại không quản lý nổi bản thân.

Hắn bỏ cà phê xuống, rút một điếu thuốc lá ra châm, muốn để khói thuốc che mờ tầm mắt mình. Nhưng hành động này rõ ràng là dư thừa, hơi nước bốc hơi trong phòng tắm đã nhanh hơn một bước che chắn máy ghi hình, chỉ để lại một cái bóng ngọc ngà.

Vì thế Ninh Tư Niên lại bắt đầu cảm thấy không thoả mãn, thầm rủa một câu.

Tiếng nước rốt cuộc ngừng lại, thuốc của hắn cũng hút xong. Bởi vì quá mức chăm chú, đầu thuốc lá cháy hết suýt chút nữa làm bỏng ngón tay hắn. Hắn mắng mấy tiếng liên tục, hung hăng gí đầu thuốc lá vào gạt tàn.

Cửa phòng tắm mở ra, thiếu niên để đầu ướt đi ra ngoài, trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng rộng rãi dài đến quá mông, che khuất bộ phận bí ẩn nhất, lại khoe ra đôi chân thẳng tắp thon dài. Chân của cậu rất tinh xảo, hình dạng vô cùng hoàn mỹ, khi dẫm chân lên thảm bông còn hơi nhếch nhếch ngón chân, động tác đáng yêu cực kỳ.

Bởi vì ở trong phòng vẽ nhiều năm, làn da của cậu rất trắng, thậm chí có thể trông thấy mạch máu màu xanh nhạt dưới lớp da mỏng manh, càng làm nổi bật sự mềm mại yếu ớt của cậu.

Một lần cuối cùng thôi, đây là lần cuối cùng, ngày mai sẽ tháo hết tất cả máy ghi hình xuống. Ninh Tư Niên tự an ủi mình theo thói quen, vì thế mặc kệ không do dự nữa, bưng tách cà phê lên tham lam nhìn chăm chú.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, là Triệu Quân.

Đôi tay hắn run lên, làm đổ nửa tách cà phê lên áo sơ mi và quần.

Shit! Hắn lập tức đứng lên, lấy khăn tay lau, lại phát hiện ra đũng quần mình đã phồng lên. Shit! Hắn ngây người, sau đó hung hăng mắng chính mình, dùng sức giật tóc. Hắn biết nếu còn tiếp tục như vậy sớm muộn gì hắn cũng sẽ lầm đường lạc lối, nhưng lại không đủ sức để sửa đổi bản thân.

"Vào đi." – Hắn ngồi xuống, vẻ mặt suy sụp, tinh thần sa sút.

Trong phút giây hắn bối rối, thiếu niên trên màn hình nhanh chóng nhếch môi cười, khẽ thì thầm một câu—— Ngủ ngon, biến thái.

Hai tháng nghỉ hè nhanh chóng trôi qua, Ninh Tư Niên ngày ngày sống trong giằng co, chỉ cảm thấy trái tim mình lao lực quá độ. Có lẽ mình nên nghĩ cách rời khỏi Vệ Tây Ngạn, hắn nói cho mình như vậy, kết quả chẳng bao lâu sau đã tự tát vào mặt mình.

"Em thu dọn hành lý làm gì?" – Hắn thấy thiếu niên kéo theo một chiếc vali xuống lầu, trông như chuẩn bị đi xa, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Trọ ở trường." – Chu Doãn Thịnh giấu vali ra sau lưng, thần thái co quắp bất an.

Ninh Tư Niên ho khan một tiếng, lập tức mềm giọng, – "Vậy bao lâu em về một lần?"

"Nghỉ đông sẽ về."

Nghỉ đông? Nói cách khác phải bốn tháng sau mới về. Đầu Ninh Tư Niên ong lên, lớn tiếng bác bỏ, – "Không được, không được trọ ở trường." – Hắn đã quên mất quyết tâm muốn tránh né Vệ Tây Ngạn của mình.

Anh bị nghiện rình coi chứ gì, biến thái. Chu Doãn Thịnh âm thầm cười nhạo, trên mặt lại bày ra biểu cảm hoảng sợ tủi thân, mở to đôi mắt đào hoa ngập nước nhìn chằm chằm Ninh Tư Niên.

Nửa người dưới đắm chìm trong ánh mắt thiếu niên đã tê dại triệt để, hai tai mất tự chủ mà đỏ lên. Ánh mắt Ninh Tư Niên lại càng ngày càng lạnh, kiên định nói, – "Không được, khả năng tự gánh vác của em quá kém, bắt đầu vẽ là không dừng lại được, ngay cả ba bữa cũng quên ăn. Em cứ ở lại đây đi, anh phụ trách đưa đón hàng ngày, không thì anh không yên tâm."

Chu Doãn Thịnh ngồi vào góc cách hắn xa nhất, nhìn chằm chằm bữa sáng trước mặt không lên tiếng.

Tính tình bướng bỉnh thật đấy. Ninh Tư Niên không có cách nào với hắn, đành phải nhìn về phía con trai, – "Cục cưng, chú con sắp phải đi đến trường rồi, ba bốn tháng liền đều sẽ không về chơi với con. Con có nhớ chú không?"

Ninh Vọng Thư rốt cuộc nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức nhảy xuống ghế. Lạch bạch lạch bạch chạy đến trước mặt Chu Doãn Thịnh, hai cánh tay ngắn cũn giữ chặt lấy ống quần hắn không chịu buông ra, vẻ mặt buồn như sắp khóc đến nơi.

Biến thái, ngay cả con mình mà cũng lợi dụng. Chu Doãn Thịnh gần như muốn thay đổi sắc mặt, cuối cũng vẫn nhịn xuống.

"Nếu như không ở trong trường thì phải đến trường làm thủ tục ngoại trú." – Hắn chậm rì rì nói.

"Được, lát nữa anh sẽ đi làm thủ tục xin học ngoại trú cho em." – Ninh Tư Niên cuối cùng cũng vừa lòng, nhân cơ hội đi đến vị trí bên cạnh thiếu niên ngồi xuống, ôm lấy con trai sung sướng thơm một cái, con trai cưng, đúng là hãnh diện của ba.

Triệu Tín Phương đang giả vờ giả vịt mặc tạp dề hầm cháo trong bếp nghe vậy, sắc mặt đen sì. Hơn hai tháng qua đi, chẳng những Ninh Vọng Thư bắt đầu phục hồi bình thường, mà ngay cả thái độ của Ninh Tư Niên đối với Vệ Tây Ngạn cũng xoay ngoắt một trăm tám mươi độ. Hồi Vệ Tây Ngạn mới đến Ninh Tư Niên coi cậu ta thành người trong suốt, bây giờ lại cưng chiều như bảo bối tâm can vậy.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ anh ta quên Vệ Tây Ngạn đối xử với Ninh Vọng Thư thế nào? Hay là anh ta biết chân tướng rồi? Không đâu, nếu như anh ta biết, làm sao anh ta có thể cho vú Vương ăn no ngủ kỹ, còn ngày nào cũng dành thời gian tự mình đến bệnh viện chăm sóc? Chắc chắn là hai lão già kia muốn che chở cho Vệ Tây Ngạn, thế nên anh ta cũng không có cách nào khác. Bây giờ tình cảm của hai người này càng ngày càng tốt, lỡ một lúc nào đó nói chuyện phiếm, Vệ Tây Ngạn nói ra chuyện ngoài cửa khách sạn lần đó thì phải làm sao bây giờ.

Không được, nhất định phải nhanh chóng đuổi Vệ Tây Ngạn đi!

Con ngươi Triệu Tín Phương xoay chuyển, nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu.

Vệ Tây Ngạn học năm thứ nhất Học viện Mỹ thuật Kinh Đô. Cậu không tham gia thi đại học, mà là được mời vào thông qua thư giới thiệu của một hoạ sĩ tranh sơn dầu nổi tiếng người Pháp do cha Ninh nhờ vả.

Ninh Tư Niên sai trợ lý đi làm thủ tục học ngoại trú, còn mình thì đến ký túc xá giúp Vệ Tây Ngạn thu dọn đồ đạc.

"Để anh làm, em ngồi đi." – Hắn cởi áo khoác âu phục, xắn tay áo sơ mi lên, chồng mấy quyển tranh cực

lớn lên nhau, chuẩn bị bê tất cả đi.

Là nam chính, diện mạo của Ninh Tư Niên hiển nhiên rất xuất chúng, không phải là vẻ tuấn mỹ không tì vết như Đỗ Húc Lãng, mà là nét điển trai tràn đầy hơi thở nam tính. Hắn cao gần mét chín, đôi chân dài cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt, làm cho Chu Doãn Thịnh hoa cả mắt. Chiếc áo sơ mi mỏng manh càng làm nổi bật đường cong cơ bắp tràn ngập sức bật.

Người đàn ông này là nội tiết tố di động.

Chu Doãn Thịnh hiểu rất rõ điều này, không thể không di chuyển ánh mắt ra chỗ khác.

"Em nóng à? Mặt em đỏ hết lên rồi này. Ở nhà thoải mái hơn nhiều, ở nhà còn có điều hoà." – Hai gò má thiếu niên ửng đỏ, sóng mắt lấp lánh, Ninh Tư Niên nhìn mà miệng khô lưỡi khát. Lợi dụng thời gian nói chuyện kéo gần khoảng cách, nhéo nhéo chóp mũi hắn.

Chu Doãn Thịnh rũ mắt gật đầu, dáng điệu "rụt rè" làm cho Ninh Tư Niên ngứa ngáy khó nhịn.

Xếp sách tranh và bút lông vào thùng các tông xong, Ninh Tư Niên một tay bê thùng, một tay nắm tay thiếu niên, chậm rãi đi ra bãi đỗ xe.

"Tây Ngạn, em đến báo danh à?"

Ninh Tư Niên mở cốp xe để đồ, Chu Doãn Thịnh nghe tiếng gọi, xoay người lại nhìn người đến, trong mắt giây lát xẹt qua ý cười độc địa. Hắn biết người này, là đàn anh của Vệ Tây Ngạn – Phó Huyền. Sau khi Vệ Tây Ngạn rời khỏi nhà họ Ninh vốn có một cơ hội đứng dậy lần nữa, lại bị người này phá huỷ. Anh ta sao chép tác phẩm hội hoạ của Vệ Tây Ngạn mang đi tham dự cuộc thi tranh sơn dầu quốc tế, cuối cùng giành được giải nhất, công thành danh toại.

Sự kiện lần này chính là cọng rơm cuối cùng đè sụp Vệ Tây Ngạn.(1)

Chu Doãn Thịnh nheo mắt, thong thả đi đến chào hỏi, lễ phép gọi một tiếng đàn anh. Phó Huyền biết hắn sắp đi học, kéo tay hắn cẩn thận dặn dò từng chút một. Đại loại là đã hoàn thành tác phẩm tham gia cuộc thi chưa, có chỗ nào không hài lòng có thể đưa cho anh ta xem một chút, anh ta sẽ trợ giúp đưa ra một chút ý kiến.

Chu Doãn Thịnh liên tục gật đầu, không hề đáp lại. Phó Huyền thấy xa xa có một người đàn ông đỗ xe ven đường, đang vừa hút thuốc vừa nhìn mình chằm chằm, ánh mắt dữ tợn, lập tức cảm thấy sợ hãi, không thể không tìm cớ đi trước.

"Cậu ta là ai?" – Đợi hắn lên xe, Ninh Tư Niên nghiêm khắc hỏi.

“Đàn anh.” – Chu Doãn Thịnh chớp đôi mắt đào hoa ngập nước nhìn hắn.

Nỗi ghen tuông tràn ngập trong lòng Ninh Tư Niên bốc hơi hết sạch, nhưng vẫn lẩm bẩm nói một câu, – “Nói nhiều thật đấy.”

Chu Doãn Thịnh bị mùi thuốc lá trong xe làm sặc, không nhịn được nhíu mày, – “Dập thuốc đi.”

Ninh Tư Niên lập tức dụi tắt thuốc lá, sau đó giơ tay lên làm động tác đầu hàng. Phản ứng vừa thuần thục vừa tự nhiên này khiến hai người đều sửng sốt.

Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, cố gắng muốn tìm ra một dấu vết quen thuộc trên khuôn mặt điển trai của hắn, cuối cùng chỉ tốn công vô ích. Trên đường về nhà, hai người đều lặng yên đến kỳ quặc.

Chú thích:

(1) Lấy từ câu “Cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà” (The last straw that breaks the camel’s back), là một câu ngụ ngôn của Ả Rập:

Một người chủ có một con lạc đà già, nó ngày ngày chăm chỉ làm việc, có một lần chủ nhân muốn nhìn một chút con lạc đà già đến cùng có thể mang bao nhiêu hàng hóa, thế nên không ngừng tăng, không ngừng tăng, thế nhưng lạc đà già vẫn không quỵ, cuối cùng chủ nhân muốn coi khả năng đã đến cực hạn chưa, liền nhẹ nhàng đặt một cọng rơm trên lưng nó, không ngờ một cọng rơm này làm lạc đà quỵ xuống cái ầm.

Ý nghĩa: sự việc đã đến giới hạn, chỉ cần tăng từ từ những nhân tố nhỏ xíu cũng dẫn đến sụp đổ.

19. Quyển 2 - Chương 8

Đỗ Húc Lãng chỉ là một dãy số liệu do Chủ Thần biên soạn, anh ấy không giống mình, là linh hồn bất diệt, làm sao anh ấy có thể đến đây theo mình chứ? Đàn ông mà, hút thuốc lá rất bình thường, có động tác nhỏ tương tự cũng rất bình thường.

Chu Doãn Thịnh thuyết phục mình như thế, trong lòng xót xa khó tả.

Nhưng chẳng bao lâu sau, hắn đã không rảnh để rối rắm thứ khác. Phó Huyền gọi điện thoại cho hắn, giục đi giục lại hắn mau nộp tác phẩm dự thi cuộc thi tranh sơn dầu, giọng điệu không giấu nổi vội vàng.

Phó Huyền có thể xem như nhân vật làm mưa làm gió của khoa Sơn dầu, lai lịch bất phàm. Cha anh ta là chủ tịch hiệp hội nghệ thuật Trung Quốc, mẹ là hoạ sĩ tranh sơn dầu nổi tiếng quốc tế, sở trường tranh phong cảnh. Tác phẩm tiêu biểu "Sóng Lúa" của bà từng được bán ra với giá bảy triệu năm trăm nghìn trên buổi đấu giá ở Đức. Mà Phó Huyền từ nhỏ đã kế thừa tài năng xuất chúng của cha mẹ, sáu tuổi đã tổ chức triển lãm tranh cá nhân của mình, trên phương diện hội hoạ, điểm khởi đầu của anh ta cao hơn bất kỳ ai.

Nhưng ví dụ về Thương Trọng Vĩnh (1) không hề hiếm thấy, thật đáng buồn, Phó Huyền chính là điển hình nhất trong số đó. Bởi vì có được thành công quá sớm, anh ta bắt đầu kiêu căng tự phụ. Hơn nữa số người săn đón đông đảo dần dần khiến anh ta mất đi ý chí phấn đấu, chẳng những không khắc khổ tôi luyện kỹ thuật vẽ tranh, mà ngược lại đắm chìm vào ăn uống vui chơi.

Kỹ thuật vẽ là cần mài giũa, thời gian dài không cầm bút, linh cảm và tài nghệ sẽ kiệt quệ theo thời gian. Đến khi Phó Huyền phát hiện ra mình đứng trước giá vẽ mà vẫn không thể vẽ ra dù chỉ một đường thẳng, anh ta rốt cuộc lo sợ.

Nhưng biện pháp giải quyết của anh ta không phải là ép bản thân tìm lại tay nghề, mà là thuê tay súng. Dù là bài tập mà giáo viên giao hay là tác phẩm dự thi, anh ta đều sẽ để người khác làm hộ. Trong khoa Sơn dầu không thiếu sinh viên tài hoa hơn người nhưng gia cảnh nghèo khó, Phó Huyền tìm được một người kín miệng nhất, một người bỏ tiền một người bỏ sức, tiện cả đôi đường. Mà anh ta cũng thuận lợi học đến đại học năm thứ tư, còn trở thành một trong những sinh viên ưu tú nhất trong mắt giáo viên.

Nhưng cuộc thi tranh sơn dầu quốc tế lần này năm năm mới tổ chức một lần, là một trong những cuộc thi quan trọng nhất ngành nghệ thuật. Tay súng của Phó Huyền cũng nhận được một danh ngạch, muốn nhân cơ hội này thành danh, đương nhiên là từ chối anh ta. Phó Huyền hết cách, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng suy tính đến Vệ Tây Ngạn.

Vệ Tây Ngạn tính tình khép kín, làm việc khiêm tốn, ít qua lại với bạn bè trong trường. Phó Huyền đương nhiên không biết bối cảnh gia đình cậu, chỉ nghĩ rằng cậu là cô nhi mồ côi cả cha lẫn mẹ, cho nên sao chép tác phẩm của cậu từ đầu đến cuối. Bức tranh kia là tác phẩm phát tiết của Vệ Tây Ngạn sau khi bị nhà họ Ninh vứt bỏ. Trút hết tất cả đau khổ, không cam tâm, mệt mỏi, buồn thương của cậu. Phá vỡ phong cách ổn định thông thường của cậu, kết hợp phong cách cổ điển duy mỹ và phong cách trừu trượng lại với nhau một cách hoàn mỹ, khiến người xem phải trầm trồ kinh ngạc.

Dựa vào kiệt tác này, Vệ Tây Ngạn vốn có cơ hội trở thành một trong những hoạ sĩ tranh sơn dầu ưu tú nhất đương thời. Nhưng Phó Huyền chẳng những ăn cắp thành quả của cậu, lại còn kiện cậu lên toà án với tội danh xâm phạm bản quyền.

Vệ Tây Ngạn bị đuổi khỏi nhà họ Ninh hiển nhiên không có sức trả đòn, không thể không chấp nhận hoà giải của toà án, đồng ý rời khỏi giới hội hoạ vĩnh viễn. Không bao giờ được cầm cây bút vẽ yêu thích nữa, không khó đoán Vệ Tây Ngạn đau khổ đến chừng nào. Cho nên cậu mới mất dũng khí sống tiếp.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh học ngoại trú, đều vẽ tranh ở biệt thự nhà họ Ninh, không hề có liên hệ gì với các đàn em đàn anh khác. Dù Phó Huyền có muốn đạo tranh cũng khó. Thấy thời hạn nộp tác phẩm càng ngày càng gần, anh ta rốt cuộc nóng nảy, gọi mấy cú điện thoại liền, lừa Chu Doãn Thịnh rằng giáo viên bảo mình đi thu các tác phẩm của sinh viên.

Chu Doãn Thịnh dạ thưa đồng ý, dập điện thoại xong ánh mắt hơi tối lại.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chú tác phẩm trên giá vẽ, lại sửa chữa mấy chỗ không hài lòng, đợi màu khô hẳn rồi mang đến phòng làm việc của Ninh Tư Niên.

Hôm nay là cuối tuần, Ninh Tư Niên làm việc tại nhà. Hắn nghiêm túc kiểm tra xử lý chồng tài liệu thật dày, cứ hơn mười phút lại ngẩng đầu lên nhìn màn hình giám sát, phát hiện thiếu niên vẫn đứng trước giá vẽ vẽ tranh như thường ngày, trong lòng cảm thấy vô cùng bình yên. Thiếu niên này sẽ không bao giờ đi đâu cả, cậu ấy sẽ luôn đứng yên tại chỗ đợi mình.

Suy nghĩ này đến rất đột nhiên, lại khiến hắn vô cùng sung sướng.

Khi hắn hoàn hồn, phòng vẽ tranh đã không còn bóng người, cảm giác nôn nóng quen thuộc dâng đầy cõi lòng. Nếu như gặp phải tình huống này ở công ty, hắn sẽ lập tức gọi điện thoại bảo Triệu Quân đi tìm. Nhưng hôm nay hắn được nghỉ, hắn quyết định tự mình đi tìm.

Vừa buông tài liệu xuống, tiếng gõ cửa lại vang lên, Ninh Tư Niên không kiên nhẫn hỏi, – "Ai đấy?"

"Là em." – Giọng nói trong trẻo êm tai của thiếu niên.

Ninh Tư Niên cứng ngắc trong chốc lát, lấy lại bình tĩnh rồi lập tức tắt video giám sát trên máy tính đi, xếp chồng tài liệu đang vung vãi khắp nơi lại cho ngay ngắn chỉnh tề. Khi bước đến bên cạnh cửa thì dừng lại, soi cánh cửa thuỷ tinh của giá sách để sửa sang lại kiểu tóc, chắc chắn rằng mình đẹp trai hết chỗ chê rồi mới mỉm cười mở cửa phòng ra, – "Tây Ngạn vào đi."

Hắn thản nhiên nắm lấy cổ tay trắng muốt của thiếu niên, để hắn ngồi xuống sô pha đối diện. Vốn định rót một tách cà phê, không biết sao lại cảm thấy không ổn, chạy xuống phòng bếp rót một cốc sữa tươi, hâm nóng rồi cẩn thận bưng lên.

Chu Doãn Thịnh được hắn hầu hạ thoải mái cực kỳ. Ngoài mặt lại bày ra biểu cảm vừa mừng vừa lo, gò má đo đỏ, kết hợp với đôi mắt đào hoa trong trẻo sáng bóng, mê hoặc đến nỗi Ninh Tư Niên suýt nữa không khống chế được.

Đè nén sự xao động trong nội tâm, Ninh Tư Niên ngồi xuống sát bên cạnh thiếu niên, dịu dàng hỏi, – "Tây Ngạn có việc tìm anh?" – Nếu như không có việc gì thiếu niên tuyệt đối sẽ không chủ động đến gần hắn lấy một bước.

"Vâng." – Chu Doãn Thịnh sợ hãi nhìn hắn một cái, mấp máy đôi môi đỏ phơn phớt nói khẽ, – "Em muốn tham dự cuộc thi tranh sơn dầu toàn quốc."

"Cuộc thi tranh sơn dầu? Anh biết cái này, có phải là không có vị trí hay không? Để anh gọi điện thoại lấy một chỗ cho em, vào thẳng vòng cuối." – Có cơ hội cống hiến công lao, làm sao Ninh Tư Niên bỏ qua được,

ngón tay thuần thục tìm ra một dãy số, chuẩn bị muốn ấn xuống.

Tập đoàn nhà họ Ninh là nhà tài trợ lớn nhất trong sự kiện quan trọng của giới nghệ thuật lần này, muốn một vị trí vòng chung kết là chuyện quá đơn giản.

"Không, không phải." – Chu Doãn Thịnh vội vàng kéo tay hắn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì cuống, – "Em đã có chỗ rồi."

Ninh Tư Niên thuận tay ôm hắn vào trong lòng, vừa vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn vừa cố khống chế nhịp tim đập loạn của mình, hỏi, – "Vậy thì vì cái gì?"

Biến thái, thủ đoạn sàm sỡ càng ngày càng cao siêu. Chu Doãn Thịnh âm thầm cắn răng, cúi đầu lúng búng nói, – "Em có thể mang bức tranh này đi dự thi hay không?"

Ninh Tư Niên lúc này mới chú ý khung ảnh 22×14 được đặt cạnh chân hắn, nhấc lớp bọc ngoài lên, khuôn mặt bầu bĩnh non nớt của Ninh Vọng Thư xuất hiện trước mắt.

Bé con ngồi xổm dưới mặt đất, mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình. Ống tay áo xắn rất cao, hai cánh tay múp míp ngắn cũn giơ cao, cho người vẽ tranh xem lòng bàn tay dính đầy màu nước của nó. Bên chân nó là một tấm vải vẽ tranh sơn dầu ấn đầy dấu tay. Trong mắt nó, đó là một kiệt tác, cho nên nó mới có thể cười tươi sáng đến vậy, ngay cả ánh mặt trời nhuộm rải rác trên nền cũng không rực rỡ bằng.

Người vẽ tranh đã chạm khắc tình cảm và sự dịu dàng đong đầy trong tim mình vào từng nét vẽ. Gam màu ấm áp gần như chiếm trọn bức tranh. Hy vọng, niềm vui, bình yên, sức sống dồi dào và cảm giác hạnh phúc đồng thời ập vào mặt ngay khi nhìn vào bức tranh.

Ninh Tư Niên nhìn mà phát ngốc. Hắn gần như đã quên mất lần cuối cùng trông thấy con trai cười là khi nào.

"Em có thể mang bức tranh này đi dự thi không?" – Chu Doãn Thịnh nhẹ nhàng chạm vào tay hắn.

Ninh Tư Niên lúc này mới hoàn hồn, chớp chớp đôi mắt cay cay, – "Có thể, đương nhiên có thể." – Hắn lặng yên một lát, bổ sung, – "Lúc nào em vẽ cho anh một bức chân dung nhé?"

Hắn tuyệt đối không thừa nhận mình thậm chí còn ghen với cả con trai mình.

"Vâng." – Chu Doãn Thịnh gật đầu, cẩn thận gắn lớp bọc bảo vệ lên khung ảnh.

Phó Huyền nhìn thấy Chu Doãn Thịnh đến nộp tác phẩm mà như gặp được cứu tinh. Anh ta mở lớp bọc ra nhìn chăm chú thật lâu, biết đứa trẻ trong tranh chỉ là hư cấu, rốt cuộc thở phào một hơi. Anh ta biết bức tranh này nhất định sẽ trở nên nổi bật. Nó rất sống động, tràn ngập cảm hứng và tình cảm, là tác phẩm tâm huyết được dùng tình yêu để hoàn thành.

Sự tham lam không thể che giấu trong mắt anh ta khiến Chu Doãn Thịnh biết, anh ta đã sập bẫy.

Lúc về nhà, Ninh Vọng Thư còn đang ngủ trưa. Chu Doãn Thịnh cẩn thận vén chăn cho nó, sau đó hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh hồng hào của nó, thì thầm, – "Xin lỗi đã lợi dụng con. Nhưng chú sẽ ở bên con bảo vệ con suốt đời, cho đến khi con già."

Nhẹ chân nhẹ tay trở về phòng. Ninh Tư Niên lập tức gọi điện thoại đến, truy hỏi hành tung một ngày của hắn, bao gồm gặp ai, nói cái gì, làm chuyện gì vân vân. Ham muốn khống chế và chiếm hữu càng ngày càng nặng của hắn khiến Chu Doãn Thịnh không biết nên khóc hay nên cười.

"Tây Ngạn, Tây Ngạn có ở trong không?" – Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Triệu Tín Phương.

Chu Doãn Thịnh dập máy, nhanh chóng thay quần áo ở nhà, mở của phòng lặng lẽ nhìn đối phương.

Triệu Tín Phương trang điểm nhã nhặn, đôi mắt hạnh vừa to vừa sáng nổi bật trên gương mặt. Thời tiết đã vào cuối thu mà ả còn mặc một chiếc váy liền trắng tinh, cổ áo cố ý kéo thấp không che giấu được khe ngực sâu hoắm, đôi chân thon dài trắng nõn hơi khép lại với tư thế gợi cảm, càng làm nổi bật dáng người xinh đẹp của ả.

Thế này là đang chuẩn bị dụ dỗ mình? Kéo mình xuống vũng bùn thông dâm? Ánh mắt Chu Doãn Thịnh hơi tối lại.

Triệu Tín Phương thấy thiếu niên rõ ràng bắt đầu tránh né ánh mắt mình, trong lòng hơi hơi đắc ý. Ả hiểu rất rõ dục vọng của đàn ông, hơn nữa thủ đoạn lão luyện. Ngay cả cao thủ lưu luyến bụi hoa như Ninh Tư Niên mà còn có thể thu phục, huống gì một thiếu niên ngây thơ như Vệ Tây Ngạn. Một đứa bé mồ côi cha mẹ tính tình tự bế như Vệ Tây Ngạn, khát vọng nhất là tình thương của mẹ, chỉ cần ả cười với cậu ta mấy cái, nói vài câu tình cảm, đối phương sẽ ngoan ngoãn cho ả bóc lột.

Cha mẹ Vệ Tây Ngạn để lại cho cậu một khoản di sản khổng lồ. Tuy không bằng tập đoàn nhà họ Ninh, nhưng cũng đủ cho một người bình thường ăn uống tiêu pha mấy đời. Triệu Tín Phương suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định khiến cho Vệ Tây Ngạn thuần phục dưới váy mình, để mình sai sử.

Không chỉ phụ nữ, đàn ông cũng sẽ lưu luyến không quên đối với lần đầu tiên của mình. Triệu Tín Phương muốn trở thành lần đầu của Vệ Tây Ngạn.

"Chị dâu, có việc gì ạ?" – Chu Doãn Thịnh bị Triệu Tín Phương ép lùi vào góc tường. Trên đầu và giá sách bên trái mỗi nơi đặt một chiếc camera, hình ảnh vô cùng rõ ràng, còn có thể quay cận mặt.

Triệu Tín Phương không hề hay biết, hai tay chống lên vách tường hai bên mặt thiếu niên, dùng bộ ngực đầy đặn cọ xát hắn, giọng nói lười biếng nũng nịu, – "Tôi thấy trong lòng khó chịu quá, muốn tìm cậu chuyện trò một lát. Anh trai cậu cả ngày không ở nhà, tôi rất cô đơn."

Chu Doãn Thịnh nghẹt thở, hai má đỏ bừng lên, dúi đầu xuống muốn chui qua nách Triệu Tín Phương.

"Cậu sợ cái gì? Sợ tôi ăn cậu chắc?" – Triệu Tín Phương phì cười, bắt hắn lại, nắm chặt cằm hắn hôn lên. Nụ hôn này rất ngắn, chưa đến hai giây đã bị thiếu niên giãy giụa kịch liệt đẩy ra. Đôi mắt hắn rớm nước, lập tức chạy vào nhà tắm, không ngừng nôn mửa vào bồn cầu, gần như nôn ra cả mật.

Chết tiệt, đây chính là nguyên nhân hắn không thể nào thích phụ nữ.

Trên trần phòng tắm có lắp một chiếc camera, yên lặng quay lại cảnh này.

Sắc mặt Triệu Tín Phương lúc xanh lúc trắng, đánh chết cũng không ngờ đối phương sẽ có phản ứng như vậy. Chẳng phải người bình thường đều sẽ ấn ả xuống đất muốn làm gì thì làm ư? Ả xấu hổ, tức giận, trên hết là hoảng sợ. Ả đi đến cửa phòng tắm đe doạ, – "Vệ Tây Ngạn, nếu như mày dám nói chuyện hôm nay cho Tư Niên, tao sẽ nói với anh ta mày có ý định cưỡng dâm tao. Tao là vợ anh ta, mày chỉ là một thằng con hoang không rõ lai lịch, để xem anh ta sẽ tin tưởng ai."

Cơ thể thiếu niên cứng đờ. Sau đó nằm trên bồn cầu run lẩy bẩy, dường như đang sợ hãi, cũng dường như đang khóc. Đợi một hồi lâu, sau khi Triệu Tín Phương đi mới chậm rãi ngẩng đầu, để lộ khuôn mặt tái nhợt và hốc mắt đỏ bừng.

Chú thích:

(1) Thời Tống bên Trung Quốc, có một thiếu niên quê ở Kim Khê thuộc tỉnh Giang Tây, tên là Trọng Vĩnh, sinh ra thông minh lanh lợi, 5 tuổi đã biết làm thơ, được người làng rất khen ngợi. Có thể là nói là rất thông minh. Nhưng cha Trọng Vĩnh đem con ra làm công cụ tìm kiếm công danh đưa con vào nơi giao tiếp, Trọng Vĩnh cũng không cầu tiến, lâu ngày, học hành chểnh mảng, lỡ làng. Đến năm 11 -13 tuổi, Trọng Vĩnh không làm được thơ hay nữa. Đến 20 tuổi, ông chẳng khác gì những người dung tục. Đại văn hào Vương An Thạch đã viết một bài "Thương Trọng Vĩnh" than thở rằng Trọng Vĩnh đã "chìm vào trong dân chúng"

20. Quyển 2 - Chương 9

Tách cà phê bay sát qua mặt người phụ trách ngành đập mạnh lên cửa phòng làm việc, phát ra một tiếng vang lớn. Mảnh sứ vỡ vụn vẽ từng vệt xước lên đồ đạc trong phòng. Người phụ trách ngây ra như phỗng, mấy chục giây sau mới chậm rãi nhấc tay lau mồ hôi lạnh trên trán, run giọng hỏi, – "Ông, ông chủ, bản

kế hoạch có vấn đề gì ạ?" – Cho dù có vấn đề cũng không cần giận dữ đến vậy chứ, cứ như có ai giết cả nhà ổng không bằng.

Ninh Tư Niên nhìn chằm chằm màn hình máy tính, sắc mặt xanh mét, lồng ngực phập phồng, hiển nhiên đang vô cùng tức giận.

Hắn lạnh lùng liếc người phụ trách một cái, khoát khoát tay. Người phụ trách như được tha mạng, lập tức chạy ra khỏi văn phòng.

Trong màn hình máy tính, thiếu niên đang đánh răng, đây đã là lần thứ năm, bọt kem phun ra mang theo vết máu rõ rệt. Mà đầu lưỡi Ninh Tư Niên cũng cảm nhận được vị máu tươi, hắn hận chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Triệu Tín Phương.

Thế nhưng bây giờ còn chưa được, hắn vừa mới giăng bẫy Tiền Vũ, đối phương lúc này đang trên đường đến biệt thự nhà họ Ninh. Hắn chuẩn bị gọi điện thoại cho Triệu Quân, bảo anh ta đi ngăn cản thiếu niên, nếu không cứ để cậu ấy tiếp tục đánh răng e rằng lợi cũng sẽ nát mất. Nhưng vừa cầm lấy điện thoại, hắn lại thấy con trai mình vừa ngái ngủ vừa loẹt quẹt dép lê đi đến bên cạnh thiếu niên.

"Chú, mình đi vẽ tranh đi." – Nó giật giật ống quần thiếu niên.

Dù đang cực kỳ khó chịu, thiếu niên vẫn nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, phun bọt ra súc miệng. Sau đó dẫn con trai đến phòng vẽ tranh như không có việc gì. Rõ ràng là cậu chẳng hề yên lòng, đứng trước giá vẽ một lúc lâu mà vẫn chưa vẽ được nét nào.

Ninh Tư Niên nhìn cậu chằm chằm, cho đến khi hốc mắt khô khốc đỏ bừng mới nhắm chặt mắt lại, hung tợn nghiến từng chữ qua kẽ răng – Triệu, Tín, Phương, cô dám!

Bởi vì chủ thuê giục quá gấp, Tiền Vũ muốn nhanh chóng lấy được tài liệu. Vừa bước vào biệt thự nhà họ Ninh, hắn lập tức bị ai đó dùng sức đẩy mạnh vào phòng làm việc, ngay sau đó cửa phòng bị sập lại, một cơ thể ấm áp dán lên.

Tiền Vũ chỉ hơi sửng sốt một chút rồi lập tức đảo khách thành chủ, nhiệt tình xoa nắn người kia. Thoải mái vui vẻ đánh một hiệp trên sô pha, Triệu Tín Phương còn định lôi kéo Tiền Vũ lên bàn đáp một hiệp nữa, lại bị từ chối.

"Sao lại đói khát như vậy? Ninh Tư Niên không cho em ăn no? Không thể làm nữa, làm lâu sẽ bị người khác bắt gặp."

"Anh ta đã mấy tháng rồi không ngủ cùng phòng với em. Phải chăng anh ta có người khác bên ngoài? Là ai?"

“Chưa từng nghe nói. Có lẽ là sức quyến rũ của em mất hiệu lực.”

“Mất hiệu lực thì mất hiệu lực, dù sao anh ta cưới em cũng chỉ vì muốn em nuôi con cho anh ta. Anh bảo xem sao anh ta không trực tiếp cưới một bảo mẫu đi nhỉ?”

“Bảo mẫu có thể xinh hơn em, dáng người đẹp hơn em, dâm đãng hơn em được sao?”

Hai người nói một lúc lại hôn, vất vả lắm mới tách ra. Tiền Vũ vừa sửa sang quần áo vừa thuần thục bật máy tính gõ mật mã, tìm bản chính của tài liệu cơ mật.

“Làm xong vụ này anh sẽ lập tức ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió. Em giúp anh theo dõi Ninh Tư Niên, có động tĩnh gì thì gọi điện thoại cho anh. Đợi sau này anh phát đạt, chắc chắn sẽ không quên phần em đâu.” – Cất USB xong, Tiền Vũ véo véo bộ ngực đầy đặn của Triệu Tín Phương, vội vàng rời khỏi.

Ninh Tư Niên nhìn chằm chằm phòng làm việc vô cùng lộn xộn, đột nhiên cảm thấy dạ dày lên men.

Bản chính tài liệu mà Tiền Vũ ăn trộm có lỗi sai rất nghiệm trọng. Nếu như bán tài liệu này cho công ty khác, công ty này sẽ tổn thất vài tỷ, Ninh Tư Niên chỉ cần chờ bỏ đá xuống giếng rồi chia cắt lợi ích là đủ rồi. Hắn ép mình tiếp tục xử lý công việc, nhưng làm thế nào cũng không ngồi yên được, cứ mấy phút hắn lại bật giám sát lên, kiểm tra trạng thái của thiếu niên.

Rốt cuộc chịu đựng được đến năm rưỡi, hắn lập tức thu dọn tài liệu về nhà.

Tần Lỵ và Ninh Vọng Thư đang cho vịt ăn bên cạnh hồ, không thấy thiếu niên. Ninh Tư Niên chào hỏi một tiếng rồi vội vã chạy vào nhà.

“Em đang làm gì?” – Ngữ điệu của hắn vô cùng nghiêm khắc, nghe cẩn thận, thậm chí có thể phát hiện ra một chút run rẩy.

Chu Doãn Thịnh tạm dừng, sau đó lại tiếp tục thu dọn hành lý. Dựa theo tính cách của Vệ Tây Ngạn, xảy ra chuyện như vậy, cậu chắc chắn sẽ không dám nói cho Ninh Tư Niên, càng không dám tiếp tục ở lại nhà họ Ninh. Nhưng Chu Doãn Thịnh chỉ làm ra vẻ vậy thôi. Dù sao cũng phải cho Ninh Tư Niên một ít áp lực, để hắn nhanh chóng xử lý ả đàn bà kia.

Hơn nữa, Ninh Tư Niên cũng rất được việc, Chu Doãn Thịnh chỉ cần chớp chớp mắt, mím mím môi là hắn có thể giải quyết hết mọi việc cho mình.

“Em dừng lại ngay cho anh, có nghe thấy không!” – Ninh Tư Niên sốt ruột đập rơi quần áo trong tay thiếu niên. Thấy cậu trợn tròn mắt, dường như bị doạ sợ, lại vội vàng ôm cậu xin lỗi, “Xin lỗi Tây Ngạn, anh không cố ý. Chỉ là anh không muốn em đi mà thôi. Rốt cuộc hôm nay xảy ra chuyện gì, em hãy nói cho anh nghe.”

Chu Doãn Thịnh hơi lắc đầu, không nói lời nào.

Ninh Tư Niên không dám ép buộc cậu, trái tim khó chịu như bị nhúng trong nồi dầu sôi. Nhớ đến nụ hôn cưỡng bức của Triệu Tín Phương, con mắt hắn dần dần phủ đầy tơ máu đỏ lừ.

Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà hắn chỉ có thể trốn ở góc tối yên lặng ngắm nhìn thiếu niên, còn người khác lại có thể tiếp cận em ấy không cần e dè gì, thậm chí không để ý đến tâm nguyện của em ấy mà cưỡng ép cướp lấy đôi môi em ấy? Dựa vào đâu?

Lửa giận đè nén trong lòng đốt cháy lý trí, hắn nắm cằm thiếu niên, dùng ngón tay liều mạng chà xát bờ môi thiếu niên liên tục.

Chu Doãn Thịnh bị đau, vừa định nghiêng đầu tránh né, lại thấy người đàn ông nọ cúi người hôn lên môi hắn. Đầu lưỡi tách hàm răng ra chui vào tận họng, sức lực mạnh như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Nước bọt chảy xuống từ bờ môi giao nhau của hai người, kéo ra một sợi chỉ bạc.

Thật lâu sau, lâu đến mức Chu Doãn Thịnh sắp không thể nào hô hấp, Ninh Tư Niên mới tiếc nuối mà dừng lại. Nhưng hắn cũng không kéo giãn khoảng cách, môi kề sát môi, bàn tay giữ chặt cằm, mắt nhìn thẳng vào đáy mắt thiếu niên, khản giọng ép hỏi, – "Nói cho anh biết bây giờ em có cảm giác gì, hm?"

Muốn đ* anh! Ánh mắt Chu Doãn Thịnh hơi loé lên, lặng yên không lên tiếng.

"Nói cho anh, mau lên." – Lực tay của Ninh Tư Niên từ từ tăng mạnh, để lại vài dấu vết xanh tím trên chiếc cằm trắng nõn của thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh bị đau, khiếp nhược nói, – "Em sợ." – Sợ anh ghê gớm, biến thái ạ.

Người nọ đứng quá gần, hô hấp nóng rực toả ra mùi nội tiết tố nam dày đặc, khiến cho đầu óc Chu Doãn Thịnh gần như chếnh choáng. Hắn thích mẫu đàn ông mạnh mẽ như Ninh Tư Niên, sự chiếm hữu điên cuồng và động tác phóng đãng của đối phương làm hắn hưng phấn. Hơn nữa nụ hôn này tuyệt cực kỳ, hoàn toàn xoá đi cảm giác ghê tởm mà Triệu Tín Phương để lại. Hắn thực sự muốn ôm Ninh Tư Niên nói câu cám ơn.

Ninh Tư Niên thở hổn hển, giọng nói càng khàn, – "Ngoài sợ hãi còn có cảm giác gì nữa?"

Chu Doãn Thịnh rũ mắt, hai má chậm rãi ửng đỏ. Con ngươi đen nhánh ngâm trong lớp nước mắt mỏng manh, lấp lánh động lòng người.

Ninh Tư Niên nhìn mà quên cả hô hấp, trong đầu quanh đi quẩn lại một suy nghĩ duy nhất—— Em ấy đang ngượng, thì ra em ấy không cảm thấy ghê tởm, em ấy cũng có cảm giác với mình.

Nhận ra điều này, hắn giống như kẻ gặp nạn đang bám víu ở vách núi rốt cuộc được giải cứu, tâm tình kích động mừng như điên rót vào trái tim. Thần kinh căng thẳng của hắn thả lỏng, nét lạnh lùng trên khuôn mặt được hoà tan, trong con ngươi dâng tràn tình yêu sâu đậm tha thiết.

"Tây Ngạn, Tây Ngạn, Tây Ngạn…" – Hắn liên tục gọi tên thiếu niên, khẽ khàng tỉ mỉ hôn lên bờ môi sưng đỏ của cậu, nỉ non nói, – "Tây Ngạn, bảo bối, anh yêu em, anh rất yêu em. Em có hiểu không? Em có cảm nhận được không?"

Chu Doãn Thịnh tựa vào lồng ngực phập phồng kịch liệt của hắn, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trong phòng vang lên tiếng hôn triền miên…

Tình cảm với Ninh Tư Niên cứ thế nước chảy thành sông. Mặc kệ sau này nữ chính xuất hiện sẽ xảy ra biến cố gì, Chu Doãn Thịnh đều không bận tâm. Hắn chỉ sống cho hiện tại, chỉ quý trọng phút giây trước mắt.

Một tháng sau, Học viện Mỹ thuật Kinh Đô nhận được tin tức, một trong năm tác phẩm được đưa đi dự thi lần này lọt vào vòng chung kết, sẽ có tư cách tranh giải thưởng lớn nhất. Một việc quan trọng trong lĩnh vực nghệ thuật như vậy, chỉ cần có liên quan một chút thôi là đã như được dát một lớp vàng rồi. Huống gì việc đưa tác phẩm của mình cho các chuyên gia nghệ thuật trên toàn thế giới bình luận. Đây quả thực là một niềm vinh dự lớn lao.

Trên công văn thông báo chẳng những có đóng dấu tên người này, mà còn kèm theo một bức ảnh chụp tác phẩm dự thi, được các sinh viên khoa Sơn dầu truyền xem.

"Đây là tác phẩm của tôi, vì sao lại in tên đàn anh?" – Sắc mặt Chu Doãn Thịnh tái nhợt.

Tất cả mọi người yên lặng, Đường Duy Minh, giáo viên chung của hai người dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn hắn, – "Đây rõ ràng là tranh Phó Huyền tự tay vẽ, tôi trông thấy trò ấy hoàn thành từng nét từng nét một. Vì sao cậu lại nói là của cậu? Cậu có chứng cớ gì không?"

Đường Duy Minh đương nhiên biết bức tranh này là do ai vẽ, nhưng ông ta nhận được lợi ích từ Phó Huyền, thế nên chỉ có thể có lỗi với Vệ Tây Ngạn. Ngành nghệ thuật không hề trong sạch chất phác như người ngoài tưởng tượng, điều này sớm muộn gì Vệ Tây Ngạn cũng phải biết.

"Đúng vậy, bọn tôi dùng phòng vẽ tranh chung với anh Phó Huyền, chính mắt nhìn anh ấy vẽ mà." – Mấy sinh viên khác nhao nhao phụ hoạ, hiển nhiên cũng do Phó Huyền chuẩn bị sẵn từ trước.

Phó Huyền cầm lấy công văn thông báo, vỗ vỗ bả vai Chu Doãn Thịnh cười nói, – "Đàn em, nói chuyện phải có chứng cứ, nếu không anh có thể kiện em tội phỉ báng đấy."

Chu Doãn Thịnh dường như bị lời uy hiếp của anh ta doạ sợ, sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt. Hắn bình tĩnh nhìn Đường Duy Minh, đợi đối phương xấu hổ nhìn ra chỗ khác thì lại quay ra nhìn mấy sinh viên làm chứng giả, cuối cùng bước từng bước rời khỏi.

Phó Huyền thở phào, biết cậu là một đứa trẻ mồ côi, chắc chắn không thể tạo ra gợn sóng gì nên thoải mái hô hào mời bạn bè đi ăn. Mọi người vui vẻ reo hò, ầm ĩ đi ra cổng trường.

Chu Doãn Thịnh đi đến một góc yên lặng, xoa xoa mắt, hắng giọng, sau đó mới bắt đầu gọi điện thoại.

Cuộc điện thoại mang theo giọng mũi dày đặc làm Ninh Tư Niên hoảng sợ, hắn nôn nóng truy vấn, – "Bảo bối làm sao vậy? Có phải là xảy ra chuyện gì hay không? Đừng sợ, có anh đây rồi. Nói cho anh biết em ở đâu, anh đến ngay lập tức."

Chu Doãn Thịnh khản giọng nói, – "Em ở trường học, em khó chịu quá."

Ninh Tư Niên vừa dỗ dành vừa xuống hầm lấy xe, đến khi cúp điện thoại đã ở trên đường.

Không phải Chu Doãn Thịnh không có khả năng xử lý Phó Huyền, nhưng hắn bây giờ là Vệ Tây Ngạn, trong thế giới của Vệ Tây Ngạn chỉ có hội hoạ, không có những thứ dơ bẩn này. Cho nên ngay từ đầu hắn đã định để Ninh Tư Niên giải quyết tất cả phiền toái cho hắn. Đây cũng là Ninh Tư Niên nợ Vệ Tây Ngạn, sớm hay muộn cũng có ngày phải trả. Còn việc tình cảm của Ninh Tư Niên thay đổi, điều đó hoàn toàn không nằm trong dự kiến.

Đáng thương thay Phó Huyền hoàn toàn không biết mình đã chọc phải một nhân vật đáng sợ đến thế nào.

21. Quyển 2 - Chương 10

Trông thấy thiếu niên trốn trong góc trộm khóc, Ninh Tư Niên tức giận đến muốn giết người. Hắn miễn cưỡng đè nén tâm tình nóng nảy, dỗ dành khuyên cậu nói ra tình hình thực tế, sau đó lập tức dẫn cậu đến phòng hiệu trưởng trách cứ.

Hiệu trưởng không dám sơ suất, vội vàng gọi điện thoại gọi tất cả đám người Phó Huyền và Đường Duy Minh đến.

Trông thấy mọi người thần thái ngạo mạn nối đuôi nhau đi vào, Chu Doãn Thịnh giả đò sợ hãi rụt vào lòng Ninh Tư Niên, còn vụng trộm kéo lấy góc áo hắn. Hành động này càng chọc cho Ninh Tư Niên bừng bừng lửa giận, nhưng động tác thì vô cùng nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng vỗ vỗ, cúi đầu bảo cậu đừng sợ.

Đám người Đường Duy Minh đương nhiên biết gương mặt tuấn tú chiếm cứ trang đầu tạp chí tài chính kinh tế nhiều năm này của Ninh Tư Niên. Thấy hành động giữa hai người thân mật, trong lòng lập tức

dâng lên dự cảm không tốt.

Ninh Tư Niên cũng không quanh co lòng vòng, lấy di động ra nói, – "Bức tranh mang tên "Rạng rỡ" kia chính mắt tôi trông thấy Tây Ngạn vẽ từng nét hoàn thành, không biết vì sao lại đề tên Phó Huyền. Hôm nay tôi đến đây là để hỏi rõ chuyện này, để sau này tránh khỏi hiểu lầm không cần thiết, tôi có thể ghi âm cuộc hội thoại không?"

Không đồng ý khác gì chột dạ. Phó Huyền nghĩ mình với thầy giáo và các bạn học đã chuẩn bị sẵn lời nói, ghi âm thì ghi âm, chẳng có gì phải lo cả, vì thế gật đầu đồng ý.

Đường Duy Minh thấp thỏm hỏi, – "Xin hỏi Ninh tiên sinh, anh và Vệ Tây Ngạn có quan hệ gì?"

"Quan hệ giữa tôi và Tây Ngạn là gì liên quan gì đến ông?" – Ninh Tư Niên cười lạnh, quay về phía Phó Huyền hỏi, – "Cậu hoàn thành bức tranh này khi nào ở đâu? Người trong bức tranh là ai?"

"Tôi bắt đầu vẽ từ đầu tháng chín, cuối tháng mười hoàn thành. Tôi đều vẽ ở phòng vẽ tranh của trường, các đàn em cùng phòng vẽ với tôi đều có thể làm chứng. Người trong bức tranh này không có thực, tôi luôn nghĩ nếu như sau này tôi có con, nó sẽ trông như thế nào, có thể di truyền thiên phú hội hoạ của tôi hay không. Vì tình yêu và khao khát đó, tôi đã vẽ từng nét từng nét khuôn mặt của đứa trẻ này lên vải vẽ…"

Bởi vì chột dạ, Phó Huyền thao thao bất tuyệt nói về cảm thụ của mình khi sáng tác. Mấy đàn em nhận được ích lợi từ anh ta liên tiếp gật đầu phụ hoạ, ngay cả Đường Duy Minh cũng làm chứng vài câu.

Chu Doãn Thịnh bắt đầu vẽ bức tranh này từ trung tuần tháng bảy, cuối tháng chín hoàn thành. Toàn bộ quá trình vẽ tranh đều được ghi nhớ trung thực trong máy theo dõi của Ninh Tư Niên, huống chi hắn còn vẽ Ninh Vọng Thư. Chỉ một tội danh xâm phạm quyền chân dung là đã có thể khiến cho Phó Huyền thua thảm hại.

Phó Huyền lúc này bởi vì chột dạ mà nói nhiều sai nhiều, còn đều bị Ninh Tư Niên ghi âm, sau này có muốn phản cung cũng không được. Đúng là tự mình đi vào đường cùng.

Ninh Tư Niên không hề chặn lời anh ta, chờ anh ta nói xong thì hỏi Đường Duy Minh mấy vấn đề. Góp nhặt đầy đủ chứng cứ phạm tội xong lập tức dắt tay thiếu niên, gật đầu với hiệu trưởng, – "Hiệu trưởng Lý, tôi xin phép đi trước, chuyện này tôi sẽ phái luật sư của tôi đến xử lý. Hy vọng nhà trường sau này không xuất hiện những tình huống tương tự như vậy nữa."

"Đương nhiên đương nhiên, Ninh tiên sinh đi thong thả." – Hiệu trưởng kính cẩn lễ phép tiễn hai người ra cửa. Sau đó quay trở lại nhìn chằm chằm Phó Huyền một hồi, cuối cùng lắc đầu nói, – "Mau về bảo cha mẹ cậu tìm một luật sư tốt nhất cho cậu đi, nếu may mắn có khi sẽ được hoà giải dưới toà."

"Hiệu trưởng, vì sao em phải hoà giải dưới toà? Bức tranh kia là do em tự tay vẽ, rất nhiều người có thể làm chứng cho em!" – Phó Huyền vẫn không chịu nhả ra.

"Tự tay cậu vẽ? Cậu có thể vẽ con trai Ninh tiên sinh từ tít tận mấy nghìn dặm? Lại còn vừa vẽ vừa tưởng tưởng tượng ra đứa con tương lai của mình… Đến tôi còn phải đỏ mặt giùm cậu."

Hiệu trưởng vừa dứt lời, Đường Duy Minh vẫn luôn có dự cảm không tốt lập tức thấy trước mắt đen sì. Vài học sinh làm chứng giả bắt đầu toát mồ hôi hột, Phó Huyền hoảng sợ kêu, – "Sao lại như vậy? Rõ ràng Vệ Tây Ngạn nói với em đứa trẻ kia chỉ là hư cấu!"

Hiệu trưởng thầm nghĩ một câu quả thế, không chút khách khí đuổi bọn họ ra khỏi văn phòng. Tất cả mọi người ở đây hôm nay e rằng đều sẽ lụn bại, không còn tiền đồ gì đáng nói nữa.

Sau khi về nhà Phó Huyền không thể không thông báo việc này cho cha mẹ, nhưng một chút địa vị của cha mẹ anh ta hoàn toàn không thể so sánh với tập đoàn nhà họ Ninh. Tuy rằng để bảo vệ Ninh Vọng Thư, phiên toà thẩm vấn không được công khai. Truyền thông cũng không đưa tin khắp nơi, nhưng người nhà họ Phó bị mất thanh danh trong ngành nghệ thuật, thanh toán một khoản tiền bồi thường lớn xong thì ra nước ngoài né tránh, từ đó về sau biến mất không để lại dấu vết.

Đường Duy Minh và vài sinh viên giúp nhà họ Phó làm giả chứng cứ cũng đồng thời rời khỏi giới hội hoạ, cả đời thất bại.

Trên đường về nhà, Chu Doãn Thịnh lắp bắp nói, – "Anh ta có nhiều nhân chứng như vậy, còn chúng ta chỉ có cực cưng, liệu có thua kiện không anh?"

"Làm sao thua được? Chúng ta có đầy đủ chứng cứ." – Ninh Tư Niên vuốt ve mái tóc mềm mại của thiếu niên.

"Chứng cứ gì?" – Chu Doãn Thịnh chớp chớp đôi mắt to vô tội.

Lưng Ninh Tư Niên rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, cười nói, – "Đừng lo lắng, anh nói có chứng cứ là có chứng cứ. Mấy chuyện lên toà thẩm vấn em cũng không cần lo, anh sẽ giải quyết. Em còn có tác phẩm nào khác không? Nếu có thì đưa anh, anh trực tiếp gửi đi tham gia cuộc thi hộ em."

Chu Doãn Thịnh thưởng thức dáng vẻ đứng ngồi không yên của hắn đủ rồi mới gật đầu nói, – "Em còn một tác phẩm có tiêu chuẩn tương đương với "Rạng rỡ", anh gửi giúp em đi. Đúng rồi, có thể đừng công khai phiên toà được không? Em sợ cuộc sống của cục cưng sẽ bị ảnh hưởng."

Truyền thông nhất định sẽ đào bới câu chuyện đằng sau tác phẩm, Ninh Vọng Thư sẽ không tránh khỏi phải đi vào tầm mắt công chúng. Nó còn nhỏ, bị chú ý như vậy cũng không phải chuyện tốt. Mặc dù Chu Doãn Thịnh có thực lực tuyệt đối để bảo vệ nó cẩn thận, nhưng hắn vẫn cảm thấy áy náy vì đã lợi dụng chân dung của nó.

Ninh Tư Niên không biết nội tình, thấy cậu yêu thương con trai như con ruột mình, trong lòng vô cùng ấm áp, kéo cậu lại nhẹ nhàng hôn một cái.

Hai người nhìn nhau cười, dịu dàng đằm thắm.

Về nhà, Chu Doãn Thịnh mang Ninh Vọng Thư ra hồ vẽ ký hoạ, còn Ninh Tư Niên đi gọi điện thoại cho luật sư riêng. Vụ kiện dân sự như này đối với văn phòng luật sư danh giá nhất quả thực là một bữa ăn sáng, đối phương cam đoan đi cam đoan lại rằng sẽ khiến cho bị cáo phải trả cái giá đắt nhất.

Dập điện thoại, Ninh Tư Niên châm một điếu xì gà, đứng cạnh cửa sổ nhìn chăm chú một lớn một nhỏ đang vẽ tranh cách đó không xa. Đúng lúc này, Triệu Tín Phương mệt mỏi đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một tấm thẻ tín dụng, – "Tư Niên, sao thẻ tín dựng của em đều bị đóng băng hết rồi?"

Ninh Tư Niên quay đầu, giọng nói vô cùng dịu dàng, – "Tín Phương, em lại đây xem cái này này."

Triệu Tín Phương đi đến, khom người nhìn về phía màn hình máy tính. Ninh Tư Niên nhấn nút play, tiếng rên rỉ ư ư a a thoáng chốc tràn ngập căn phòng. Hai cơ thể trần trụi giao hợp với nhau bằng đủ những tư thế có độ khó cao, cảnh tượng vô cùng dâm loạn.

Mặt Triệu Tín Phương trắng bệch, ả lảo đảo mấy bước, nói năng lộn xộn, – "Tư Niên, em không cố ý. Không, em bị ép buộc, Tư Niên, cầu xin anh đừng…"

Tư Niên không để ý đến ả, cầm lấy di động gọi điện thoại.

Khoảng mười phút sau, vài cảnh sát gõ cửa đi vào, bắt Triệu Tín Phương với tội danh lừa gạt, ăn trộm, xâm phạm bí mật kinh doanh. Bởi vì khoản tiền liên quan đến vụ án quá lớn, Triệu Tín Phương bị phán xử mức phạt nặng nhất, hơn nữa nhất định phải bồi thường tập đoàn nhà họ Ninh khoản tiền lên đến con số thiên văn. Đồng thời quan toà còn tuyên bố loại bỏ quan hệ hôn nhân giữa hai người.

Mà Tiền Vũ đã tự sát vì sợ tội từ một tháng trước.

Ba năm sau, bác sĩ Tần Lỵ về hưu. Ninh Tư Niên quyết định lại tìm một bảo mẫu chăm sóc người yêu và con trai. Hết cách, hai người đều cuồng hội hoạ, vừa vào phòng vẽ tranh là quên hết mọi thứ, không có ai ở bên nhắc nhở e rằng sẽ tự làm mình chết đói.

Đây cũng là nguyên nhân Ninh Tư Niên dù thế nào cũng không muốn tháo dỡ camera trong nhà.

Hôm nay, thiếu nữ xinh đẹp được mời đến làm việc nhấn vang chuông cửa nhà họ Ninh.

"A, cậu, cậu là Vệ Tây Ngạn? Vệ Tây Ngạn của "Lối về"? – Thiếu nữ chỉ vào khuôn mặt tuấn mỹ của thanh niên hô to.

"Lối về" là tác phẩm tham dự cuộc thi tranh sơn dầu ba năm trước của Chu Doãn Thịnh, là quà tặng dành cho Vệ Tây Ngạn. Tranh vẽ một thiếu niên nằm sấp trên đầu gối một người phụ nữ với dáng vẻ mỏi mệt vô cùng. Người phụ nữ nọ một tay nhẹ nhàng luồn qua mái tóc cậu, một tay ấp lên má cậu. Xung quanh hai người hoa nguyệt quý nở rộ, gió nhẹ quanh quẩn, cảnh tượng ấm áp rạng rỡ. Nhưng đằng sau thiếu niên lại trải một con đường giăng đầy bụi gai không nhìn thấy cuối.

Đôi chân thiếu niên khoanh lại, lòng bàn chân loang lổ vết máu. Không khó để tưởng tượng cậu ta đã trải qua bôn ba gian khổ như thế nào mới đi đến được bên cạnh người phụ nữ kia. Đây là một tác phẩm hội hoạ theo chủ nghĩa siêu thực, lại vừa có nét rực rỡ của phong cách cổ điển, dùng gam màu ấm áp kể lại một câu chuyện buồn. Thiếu niên lẳng lặng nằm sấp ở đó, khuôn mặt thanh thản mĩ lệ là thế, cho nên tất cả người đi ngang qua đều bị cậu hấp dẫn, muốn đi dò hơi thở của cậu, để xem cậu có còn sống hay không.

Cậu ấy non nớt thế, không nên phải chịu đựng tất cả. Tất cả mọi người đều muốn trở thành đôi tay ôm lấy cậu.

Khi tác phẩm được trưng bày, bởi vì có quá nhiều người dò hơi thở, để phòng ngừa bức tranh bị hư hại, phía tổ chức không thể không treo một tấm biển bên cạnh, trên đó ghi—— Cậu ấy còn sống!

Tài nghệ cao siêu và tình cảm chân thành tha thiết của hoạ sĩ đã tạo nên sinh mệnh và linh hồn cho bức tranh này. Cũng khiến cho bức tranh này giành được giải thưởng cao nhất của cuộc thi tranh sơn dầu năm đó.

Vệ Tây Ngạn nhờ đó mà thành danh, nhưng Ninh Tư Niên lại gặp ác mộng mấy tháng liên tiếp. Tuy rằng phía tổ chức nói "Cậu ta còn sống", nhưng Ninh Tư Niên biết, người phụ nữ ôm thiếu niên thật ra là mẹ Tây Ngạn. Em ấy khát vọng được ngả vào vòng tay mẹ như ngả vào vòng tay Thần Chết. Bức tranh này ẩn chứa chết chóc.

Ninh Tư Niên bị doạ sợ, từ đó về sau càng kiểm soát đối phương chặt chẽ. Nếu như cậu biến mất khỏi tầm mắt quá ba phút, nhất định sẽ toát mồ hôi lạnh kín trán, đứng ngồi không yên.

Triệu Quân thường bị sai đi tìm người cũng vì vậy mà luôn thầm than bệnh của ông chủ chẳng nhẹ chút nào.

Lúc này Ninh Tư Niên đang xanh mặt nhìn chằm chằm một nam một nữ đang nói chuyện hoà hợp với nhau trên màn hình, di động trong tay bị hắn bóp vang răng rắc.

"Chị biết làm bánh quy không? Cháu trai tôi thích ăn." – Chu Doãn Thịnh nói với nữ chính. Đúng vậy, đây chính là nữ chính khoan thai đến muộn.

"Tôi biết làm, có cần tôi làm vài cái cho cậu và bé nếm thử ngay bây giờ không ạ?" – Hai má thiếu nữ đỏ

ửng, ánh mắt sáng ngời. Vì bức "Lối về", cô đã mê Vệ Tây Ngạn từ ba năm trước, không ngờ cậu ấy chính là ông chủ tương lai của mình.

"Được, trong phòng bếp có đầy đủ mọi thứ, nếu chị cần thì cứ dùng nhé." – Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ tủ.

Thiếu nữ vội vàng gật đầu không ngừng, đang định mặc tạp dề thì thấy Triệu Quân bước nhanh vào cửa, trầm giọng nói, – "Vệ tiên sinh, ông chủ vừa gọi điện thoại nói là đã tìm được bảo mẫu, bảo cậu không cần lo lắng. Cậu cứ tiếp tục vẽ tranh đi ạ, tôi đưa quý cô này ra ngoài." – Dứt lời lập tức kéo thiếu nữ ra khỏi nhà họ Ninh.

Không lâu sau, biệt thự nhà họ Ninh quả nhiên có một bảo mẫu mới, sáu mươi lăm tuổi, gương mặt giống như vỏ quýt sấy khô.

Chu Doãn Thịnh quan sát người nọ từ trên xuống dưới, trong lòng thầm mắng cái đồ biến thái, khoé môi lại nhanh chóng cong lên.

22. Quyển 3 - Chương 1

Nam chính và nữ chính chưa nói với nhau câu nào, chứ đừng nói đến yêu nhau, thế giới thứ hai đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Chủ Thần. Sau khi trở lại không gian ngân hà, Chu Doãn Thịnh phát hiện sức mạnh linh hồn của mình trở nên mạnh hơn so với trước kia. Hắn thoáng nhận ra—— Chỉ cần làm rối loạn một không gian, năng lượng cất chứa trong không gian này sẽ bị mình hấp thu.

Cách thức kết nối sinh mệnh này giống y hệt Chủ Thần. Có lẽ một ngày nào đó, khi sức mạnh của hắn vượt qua Chủ Thần, hắn sẽ có thể thoát khỏi trói buộc trở về hiện thực.

Suy đoán này cũng không khiến Chu Doãn Thịnh cảm thấy hưng phấn. Thực ra hắn rất hưởng thụ từng khoảnh khắc đối chọi với Chủ Thần.

Bởi vì năng lượng hấp thu quá khổng lồ, hắn bị rơi vào trạng thái ngủ đông. Đến khi hắn tỉnh lại, không gian ngân hà đã có thêm hai vì sao mới.

Chu Doãn Thịnh đứng lặng giữa các vì sao rất lâu, sau đó mới ấn nút truyền tải. Khi mở mắt ra đã thấy mình ngồi trong một gian phòng đơn sơ, xung quanh không có ai. Trước mặt đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn trải một tờ giấy trắng tinh, một chiếc bút và một nghiên mực.

Thế này là đến cổ đại? Kéo kéo bộ áo gấm lộng lẫy trên người, sau đó hắn chạm vào trí não trên cổ tay. Bản tóm tắt liên quan đến thế giới này và tư liệu chi tiết về nguyên chủ xuất hiện trên màn hình.

Nơi này là trường thi nước Đại Chu. Trước mắt chính là kỳ thi mùa xuân ba năm một lần. Mà nguyên chủ

đã vượt qua tất cả các kỳ thi phủ, thi huyện, thi viện, thi hương… một cách thuận lợi. Vào vòng thi hội, chỉ đợi đỗ cống sĩ là có thể tham gia kỳ thi đình cuối cùng.

Nguyên chủ tên là Thẩm Ý Bân, là con trai cả của Lại bộ thượng thư Thẩm Huy. Xưa nay cậu ta hết ăn lại nằm, học thức tầm thường. Lần này có thể vượt mọi chông gai tiến thẳng vào thi hội, thật ra là nhờ phúc của nữ chính ở thế giới này.

Nữ chính tên là Tạ Ngọc Nhu, chính là trắc phi của Thất hoàng tử Chu Kình. Trước kia chết trong lãnh cung, hiện giờ đã được sống lại một lần nữa, còn được nhận một không gian y dược và một dòng suối linh có thể chữa bách bệnh, chăm sóc dung nhan.

Chị ruột của Thẩm Ý Bân, Thẩm Xảo Đan cũng là trắc phi của Thất hoàng tử. Kiếp trước chính là oan gia đối đầu với Tạ Ngọc Nhu. Bởi vì sinh hạ con trai đầu lòng mà vượt qua Tạ Ngọc Nhu trở thành chính phi. Sau khi Thất hoàng tử lên ngôi, con trai của thị được lập làm Thái tử, thị trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Không biết cách đối nhân xử thế, Tạ Ngọc Nhu cứ bị giáng dần giáng dần, cuối cùng chết bệnh trong lãnh cung. Trước khi chết mới biết mình nhiều năm không thể mang thai chính là kiệt tác của Thẩm Xảo Đan.

Về tình về lý, sau khi Tạ Ngọc Nhu sống lại đáng lẽ ra phải không đội trời chung với nhà họ Thẩm chứ, sao lại âm thầm giúp Thẩm Ý Bân? Đương nhiên, tất cả những điều này đều là một âm mưu.

Tạ Ngọc Nhu biết trước chuyện sau này, thế nên đã sai người vụng trộm tiết lộ đề thi cho Thẩm Ý Bân, giúp cậu ta từ kỳ thi phủ đến kỳ thi hội. Mà kỳ thi hội năm này sẽ bùng ra một vụ án gian lận đặc biệt lớn, ngự bút đề thi của Hoàng đế bị thái giám chép lại bán ra ngoài cung. Môn khách của Thái tử thấm cảm thấy đây tuyệt đối là một cơ hội tốt để kiếm tiền, nên đã cùng cấu kết thu nhận hối lộ khắp nơi.

Các thí sinh nhận được đề thi từ trước. Vì muốn chắc chắn có thể đỗ đạt, bọn họ đương nhiên sẽ bỏ ra một số tiền lớn thuê người tài hoa làm bài hộ mình, sau đó học thuộc lòng, đến khi vào trường thi chỉ cần trực tiếp chép ra. Cho nên kỳ thi hội năm này xuất hiện rất nhiều văn thơ lai láng, khiến Thiên Thần đế vô cùng hài lòng. Nhưng khổ nỗi người tài hoa đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy người, anh xin một bài tôi xin một bài, không tránh khỏi sẽ xuất hiện những bài văn trùng nhau.

Giở ra được bảy tám bài thi liên tiếp giống nhau như đúc, tâm trạng hài lòng của Thiên Thần đế biến thành nổi giận. Ông ra lệnh cho Lại bộ thượng thư hợp tác với *Đại lý tự* (*) cùng nhau điều tra việc này.

(*) Cơ quan cao nhất của bộ Hình trong triều đình thời phong kiến

Đến đây, tất cả thí sinh mua đề thi đều bị phế công danh đuổi về quê. Trong kinh thành cũng có không ít con nhà quyền quý tham dự, cha ông đều bị Thiên Thần đế cách chức vĩnh viễn, gia tộc suy sụp. Thái tử cũng vì vậy mà bắt đầu dần dần mất lòng vua, tạo cơ hội cho Thất hoàng tử tranh giành trèo lên.

Kiếp trước, Thẩm Ý Bân thậm chí còn không vượt qua được kỳ thi đầu tiên, đương nhiên sẽ không có duyên thi hội. Mà cha cậu ta – Thẩm Huy thì dựa vào công điều tra vụ án trở thành vị quan được Thiên Thần đế trọng dụng, cuối cùng được *nhập các bái tướng* (*) *quyền khuynh triều dã* (**). Nếu không phải vì

sự ủng hộ của Thẩm Huy, Thất hoàng tử cũng sẽ không phong Thẩm Xảo Đan làm chính phi.

(*) được vào Nội các, phong chức tể tướng

(**) có quyền lực lớn có thể làm lay chuyển triều đình

Kiếp này, Tạ Ngọc Nhu âm thầm trợ giúp Thẩm Ý Bân vượt qua thi huyện, thi phủ, thi viện, thi hương là bởi vì muốn cậu ta tham gia thi hội năm nay. Sau đó bị tước công danh, đồng thời phá huỷ con đường làm quan của Thẩm Huy.

Không có nhà họ Thẩm làm chỗ dựa, Thẩm Xảo Đan không là gì cả.

Chu Doãn Thịnh đến không sớm cũng không muộn, mà lại đến đúng lúc Thẩm Ý Bân đã mua đề thi học thuộc lòng đáp án, đang chuẩn bị làm bài. Hiện giờ chỉ có hai con đường có thể chọn, một là bỏ thi, rời khỏi trường thi từ sớm. Nhưng ở chỗ môn khách của Thái tử có một quyển sổ ghi lại tên của tất cả các thí sinh từng mua đề thi. Dù hắn nộp một tờ giấy trắng, sau này khi quyển sổ bị bại lộ, hắn vẫn bị liên luỵ.

Hai là bỏ bài văn đã học thuộc trước đó, viết một bài văn kinh thiên động địa.

Thiên Thần đế cầu hiền như khát nước, từng lấy ngàn vàng mua xương ngựa (1), vạn vàng chiêu mộ hiền tài. Nếu như là người uyên bác thực sự, ông nhất định sẽ khoan hồng. Vậy thì phải một bài văn hay đến thế nào mới có thể làm ông rung động, nhờ đó mà thoát nạn?

Chu Doãn Thịnh vừa suy nghĩ vừa đọc đề thi. Đề thi lần này rất đơn giản, chỉ có ba chữ – Tô, Dung, Điệu. Quả nhiên là phong cách ra đề rất đơn giản, thiết thực mà sắc bén của Thiên Thần đế.

"Tô, Dung, Điệu" là chế độ tô thuế mà Đại Chu hiện đang thi hành. Cơ sở của nó là chế độ ruộng đất. Nhưng vấn đề là về sau càng ngày càng nhiều đất đai bị sáp nhập. Phần lớn nông dân bị mất ruộng đất, phần nhỏ còn lại thì trở thành địa chủ, tá điền. Cân bằng trong chế độ ruộng đất dần dần sụp đổ. Trụ cột sụp đổ, chế độ "Tô, Dung, Điệu" cũng tràn ngập nguy cơ.

Nó chẳng những gia tăng gánh nặng sinh hoạt cho dân chúng, dẫn đến dân chúng lầm than. Mà tiền thuế cũng không đủ chi phí cho việc vận chuyển bộ máy chính quyền. Hiện giờ Thiên Thần đế đang vô cùng phiền não vì nhu cầu cải cách chế độ tô thuế.

Chu Doãn Thịnh tinh thông đủ cả cầm kỳ thi hoạ. Hơn nữa với chức năng tìm kiếm tuyệt đỉnh của trí não, quả thực là đủ để hạ bút thành văn. Hắn nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra bắt đầu múa bút, ngòi bút đi đến đâu rồng bay đến đó. Lối chữ Khải đầy khí thế, nét chữ cứng cáp, khiến người ta phải khen một tiếng tuyệt vời. Nhưng càng làm người khác thán phục chính là nội dung bài văn. Chẳng những trình bày những tệ đoan của "Tô, Dung, Điệu", mà còn đưa ra hai chế độ thuế tiên tiến hơn hẳn.

Hai chế độ thuế đã thay đổi "Tô, Dung, Điệu" bằng phương pháp quân điền và lộc điền. Thực hiện tiêu chuẩn thu thuế dựa theo tài sản, xác định nguyên tắc "Chỉ tính theo tài sản, không tính theo đầu người". Chẳng những gia tăng thu nhập tài chính quốc gia, mà còn giảm bớt gánh nặng của nhân dân. Nó sẽ là trụ cột của cuộc cải cách chế độ thuế sau này, là tiến bộ quan trọng trong lịch sử.

Bài văn mà Thẩm Ý Bân học thuộc từ trước cũng rất đặc sắc. Nhưng cũng chỉ trình bày một ít về tệ đoan của "Tô, Dung, Điệu", không dám đi sâu, chứ nói gì đến việc đưa ra biện pháp giải quyết thiết thực hiệu quả.

Mặc dù vậy, Thiên Thần đế cuối cùng vẫn bỏ rất nhiều công sức tìm ra người làm văn, đặc biệt cho hắn tham gia thi đình phong làm trạng nguyên. Người này sau này được Thất hoàng tử lôi kéo về phe mình, hắn và Thẩm Huy trở thành phụ tá đắc lực của Thất hoàng tử.

Nhưng một bài văn khiến Thiên Thần đế vỗ bàn khen ngợi như vậy hiển nhiên không là gì so với bài văn lúc này của Chu Doãn Thịnh.

Buông bút lông, Chu Doãn Thịnh đọc lướt lại một lần, sau đó nhắm mắt ngẫm lại cuộc đời của Thẩm Ý Bân. Thẩm Ý Bân cuối cùng bị xoá bỏ công danh, vĩnh viên không được tham gia khoa cử. Cha cậu ta – Thẩm Huy cũng bởi vậy mà bị cách chức, con đường làm quan rộng lớn bị huỷ hoại chỉ trong phút chốc. Gia tộc họ Thẩm nhanh chóng suy tàn, Thẩm Xảo Đan bị chèn ép mọi bề ở phủ hoàng tử, uất ức mà chết.

Đối lập với nhà họ Thẩm, Tạ Ngọc Nhu thì thăng tiến từng bước cho đến khi trở thành thái hậu. Em trai ruột của ả được ả nhắc nhở mà giả bệnh tránh kỳ thi hội lần này, giành được vị trí đầu bảng trong kỳ thi hội tiếp theo, cuối cùng trở thành trọng thần trong triều đình.

Thẩm Ý Bân xưa nay thích chơi đùa, ham hưởng thụ. Lý tưởng lớn nhất cũng chỉ là đỗ tiến sĩ để cha không phân biệt đối xử mà thôi, đâu ngờ trúng thì có trúng, lại liên luỵ đến cả gia tộc.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh chẳng những phải giúp cậu ta né tránh nguy cơ lần này, e rằng còn phải ngăn cơn sóng dữ, để cho nhà họ Thẩm trở nên huy hoàng.

Như vậy rốt cuộc nên làm như thế nào? Giúp đỡ Thất hoàng tử tranh đoạt ngai vàng?

Chu Doãn Thịnh khẽ lắc đầu, phủ định ý tưởng này. Hiện giờ Tạ Ngọc Nhu dựa vào không gian và dòng suối diệu kỳ đã được Thất hoàng tử sủng ái. Mà Thẩm Xảo Đan bị ả hãm hại phạm sai lầm liên tục, bị Thất hoàng tử chán ghét, còn bị hạ thuốc triệt sản. E là muốn nâng cũng không nâng dậy được. So với giúp đỡ Thất hoàng tử lên ngôi, chi bằng giúp đỡ những hoàng tử khác.

Thiên Thần đế có mười hai người con trai, nhưng Thái tử – con trai cả là được yêu thương nhất. Có lẽ do được tâng bốc quá nhiều, cách hành xử mấy năm nay của Thái tử càng ngày càng không kiêng dè gì. Vụ án gian lận lần này chính là bước khởi đầu dẫn đến việc Thiên Thần đế dần dần mất kiên nhẫn với hắn.

Nếu như Thái tử có thể giữ vững tâm trí, không hề khó để lấy lại được lòng vua. Những hoàng tử còn lại

làm gì có cơ hội trèo lên? Không biết vị Thái tử này có còn cứu chữa được không? Sau khi ra ngoài phải xem xét một chút trước đã, nếu không được thì tìm vị khác.

Nghĩ như vậy, Chu Doãn Thịnh thiếp đi từ lúc nào, khiến cho quan viên tuần tra âm thầm lắc đầu.

Sau kỳ thi hội, quan chủ khảo phải chấm bài thi suốt ngày suốt đêm. Bởi vì đề thi lần này liên quan đến tô thuế, Thiên Thần đế muốn vừa khảo sát sĩ tử vừa có ý muốn tiếp thu ý kiến quần chúng, cho nên tự mình đến trường thi xem xét.

Quan chủ khảo lấy một bài thi ra, khom người nói – "Thỉnh Hoàng Thượng xem, bài này có lẽ sẽ đứng thứ nhất!"

"Chỗ này của vi thần cũng có một bài thi rất tuyệt vời." – Một quan chủ khảo khác cũng dâng một tờ lên.

Thiên Thần đế cầm lấy cả hai bài, chỉ đọc liếc qua đã tán thưởng không ngớt.

Vài vị giám khảo khác tiếp tục chấm bài trong lúc hắn đọc. Không ngờ bỗng nhiên một người trong đó chạm đổ nghiên mực, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi.

"Có chuyện gì?" – Thiên Thần đế bình tĩnh nhìn sang.

"Khởi bẩm hoàng thượng, chỗ này của vi thần lại… lại có một bài thi giống hệt bài vừa rồi." – Sắc mặt quan chủ khảo trắng bệch, trong lòng biết tình huống này có nghĩa là có người được tiết lộ đề thi đi tìm người làm hộ, mà còn trong phạm vi lớn.

Ánh mắt Thiên Thần đế tối sầm lại, nhận lấy bài thi vội vàng xem một lượt, giọng nói sắc lạnh chưa từng có – "Tìm! Tìm tất cả những bài thi giống nhau ra cho trẫm!"

Mấy vị quan chủ khảo không dám chậm trễ, vùi đầu vào tìm kiếm bài thi. Chẳng bao lâu sau đã chọn ra được tám, chín bài thi tương tự. Nhưng lại có một người ngây người đọc một bài thi, mãi mà vẫn không bỏ xuống, đầu ngón tay hơi hơi phát run.

Thiên Thần đế thấy thế bước đến, bộ mặt âm u như chuẩn bị mưa to gió lớn đến nơi. Vừa đọc hai dòng đã lập tức trợn mắt há hốc mồm, ngay sau đó ánh mắt toát ra cảm xúc vui mừng, cuối cùng vỗ bàn cười ha ha – "Tốt tốt tốt! Không ngờ Đại Chu ta lại có nhân tài tuyệt thế như vậy, mà còn để trẫm gặp được! Đây đúng là vận may của trẫm!"

Bởi vì quá mức vui mừng, Thiên Thần đế không để ý quy củ, trực tiếp mở phách ra tìm tên—— Thẩm Ý Bân? Thẩm Ý Bân là ai, hình như nghe quen quen.

"Bẩm hoàng thượng, Thẩm Ý Bân chính là con trai cả của Thẩm Huy đại nhân."

Vị này là kẻ bất tài vô dụng có tiếng trong kinh thành. Nếu như cậu ta có thể làm được một bài văn hay như vậy, những học sinh còn lại nên treo cổ tập thể ngay lập tức. Nhất định cũng là nhờ người khác viết hộ.

Suy nghĩ của Thiên Thần đế giống những giám khảo khác, sắc mặt lập tức xanh mét, trầm giọng nói – "Bắt Thẩm Ý Bân lại, phải thẩm vấn bằng được người làm thay."

(1) Mua xương ngựa để cầu hiền tài:

Chuyện kể lại rằng, vào năm 318 trước Công nguyên, nước Yên xảy ra nội loạn. Lợi dụng thời cơ đó, nước Tề tiến đánh và giết chết vua Vương Khoái nước Yên. Ít lâu sau, Yên Chiêu Vương lên ngôi. Để thu hồi những đất đai bị mất, Yên Chiêu Vương đã thân chinh đến nhà riêng của Quách Hòe (một hiền giả của nước Yên) để hỏi về kế sách thực hiện ý muốn của mình.

Nghe Yên Vương hỏi xong, Quách Hòe thưa: Nhà vua nào xây dựng được nghiệp đế là do đã coi người hiền là thầy giáo của mình, nhà vua nào xây dựng được nghiệp vương là do đã coi người hiền là bạn của mình, nhà vua nào hoàn thành được nghiệp bá là đã coi người hiền là đại thần, còn vị nào không giữ được đất nước là do đã coi người hiền như kẻ nô dịch của mình. Nếu bệ hạ thực sự muốn nghe lời chỉ bảo của người hiền, cung kính lễ phép coi họ là thầy thì mọi người hiền trong thiên hạ sẽ quy tụ về nước Yên cả.

Nghe vậy, Yên Chiêu Vương nói: Trẫm thực lòng muốn học tập tất cả mọi người hiền, chỉ có điều là không biết trước hết nên gặp gỡ ai là thích hợp nhất?

Quách Hòe không trực tiếp trả lời câu hỏi của nhà vua mà ông kể cho nhà vua nghe câu chuyện sau: Đời xưa, có một vị quốc vương đã bỏ ra một ngàn lạng vàng để tìm mua một con thiên lý mã. Nhưng đã 3 năm trôi qua mà vẫn chưa mua được. Có một vị đại thần tâu xin chịu vất vả vì bệ hạ một chuyến. Sau 3 tháng, vị đại thần kia đã tìm được một con thiên lý mã, nhưng khi đến nơi thì nó đã chết. Mặc dù vậy, vị đại thần kia vẫn bỏ ra năm trăm lạng vàng để mua về bộ xương con ngựa đó.

Khi vị đại thần kia vừa về tới triều thì bị quốc vương giận dữ quát mắng: Ai cho phép nhà ngươi dùng số vàng lớn như vậy của trẫm để mua về một bộ xương ngựa?

Vị đại thần nọ liền tâu: Một con thiên lý mã đã chết mà đã mua tới năm trăm lạng vàng, huống hồ một con thiên lý mã đang sống thì sẽ mua nhiều tới bao nhiêu? Người trong thiên hạ tất nhiên ai nấy đều cho rằng bệ hạ thực sự muốn mua thiên lý mã và nhất định họ sẽ đem thiên lý mã tới cửa triều đình.

Quả nhiên chưa đầy một năm, nhà vua đã mua được 3 con thiên lý mã vừa ý.

Kể xong câu chuyện, Quách Hòe ngừng một lúc rồi thưa: Ngày nay, nếu quả thật bệ hạ muốn cầu tìm người hiền tài làm thầy dạy, thì hãy xin bắt đầu từ thảo dân. Ngay đến cả Quách Hòe tôi, sức hèn tài mọn mà còn được nhà vua trọng dụng thì những người có tài hơn thảo dân sẽ nghĩ sao? Nhất định họ sẽ từ nơi

xa ngàn dặm vội vàng tìm đến đây thôi.

Yên Chiêu Vương thấy có lý, liền xây cho Quách Hòe một ngôi nhà và thật sự coi ông là thầy dạy. Câu chuyện này lan truyền ra các nơi, và rất nhiều người hiền tài từ khắp các nước xung quanh kéo tới gặp Yên Chiêu Vương. Yên Chiêu Vương thực sự dựa vào họ, cuối cùng ông đã đánh bại nước Tề và thu hồi được những đất đai bị mất.

23. Quyển 3 - Chương 2

Thẩm Ý Bân là con dòng chính duy nhất của nhà họ Thẩm, cho nên rất được nuông chiều, điều kiện ăn, mặc, ở đều là tốt nhất. Sau khi trở lại nhà họ Thẩm, Chu Doãn Thịnh đúng là được sống vài ngày nhàn nhã sung sướng. Ai dè ngày hôm nay vừa mới rời giường, hắn đã lập tức bị cấm vệ quân nhốt vào thiên lao.

Cha Thẩm là cận thần của Thiên Tử, đương nhiên có cơ hội tiếp xúc với đề thi. Thiên Thần đế nghi ngờ cha Thẩm cũng tham dự vào án gian lận, ra lệnh cho cấm vệ quân cũng giam giữ ông cùng với con trai.

Hai cha con lúc này đang ngồi trong nhà lao hôi thối tận trời, quầng mắt xanh đen mặt vàng như nến, trông vô cùng tiều tuy.

"Rốt cuộc đến khi nào mẹ mới đưa cơm cho chúng ta? Lâu lắm rồi con không được ăn một bữa vịt bát bảo (1), thèm chết đi được." – Chu Doãn Thịnh ngậm một cọng rơm trong miệng, xoa xoa cái mông bị đánh roi. May mà hắn có thói quen vừa đến thế giới mới là tăng cường thể chất ngay lập tức, nếu không lúc này đã bị đánh cho nội thương rồi.

Cha Thẩm còn chưa bị cách chức, là mệnh quan triều đình, số roi bị đánh không nhiều bằng hắn. Nhưng sự giày vò trong nội tâm còn khổ sở hơn bị đánh phạt gấp trăm lần. Ông véo tai con trai, giận giữ mắng – "Cái thằng trời đánh này, lúc nào rồi mà còn nghĩ đến ăn. Mày mau mau khai người làm bài thi hộ mày ra đi, đỡ phải chịu khổ thêm nữa!"

"Đó là do con tự viết, cha bảo con khai như thế nào?" – Chu Doãn Thịnh che tai, vẻ mặt uất ức.

Cha Thẩm thấy hắn đến tình cảnh này rồi mà vẫn còn chết không chịu hối cải, không khỏi tức đến khó thở, vung nắm tay lên tẩn cho hắn một trận.

Cùng lúc đó, mẹ Thẩm đang đến thăm con gái, hiện đang là trắc phi của Thất hoàng tử.

"Mẹ, mẹ trở về đi, con bây giờ ốc còn không mang nổi mình ốc, làm gì còn sức đi cứu cha và em trai. Con đã sai người đi xin vài lần, nhưng Thất hoàng tử không chịu gặp con. Chắc y đoán con đã làm chuyện gì, còn bảo mẫu phi triệu con vào cung răn dạy một trận. Hiện giờ con đã bị cấm túc, không biết năm nào tháng nào mới được tự do." – Thẩm Xảo Đan vừa nói vừa rơi lệ, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Mẹ Thẩm giật mình, lặng yên một lát mới than thở nói – "Vậy là Thất hoàng tử định khoanh tay đứng nhìn? Cũng đúng, cả đời này đều chẳng trông cậy em trai con có thể vượt trội. Con đường làm quan của cha con cũng bị huỷ hoại. Nhà họ Thẩm chúng ta đương nhiên cũng không còn tác dụng với y. Con à, con không có con, lại còn thất sủng, sau này biết làm thế nào đây? Sớm biết vậy, trước kia nên gả con vào một gia đình bình thường, sống một cuộc sống bình an."

Hai mẹ con bi thương mà ôm mặt khóc.

Ở Tây Khoa viện, Tạ Ngọc Nhu cho người nghe ngóng hai mẹ con nói gì. Nghe xong rồi đuổi thị nữ báo tin đi, cười lạnh nói – "Gia tộc họ Thẩm sụp đổ, Thẩm Xảo Đan còn sống thế nào? Sau này còn phải chịu khổ dài dài, cứ từ từ mà hưởng thụ đi."

Mấy thị nữ vô cùng trung thành, tất cả đều ngoan ngoãn đứng nghiêm chỉnh, vờ như mình không nghe thấy gì cả.

Đúng lúc này, Thất hoàng tử bước vào, trông thấy tuyệt thế giai nhân đang nghiêng mình nằm trên giường, ánh mắt lạnh lùng lập tức toát ra ý cười.

"Tử Kình, Thẩm phu nhân đến, có phải ngươi…" – Tạ Ngọc Nhu luôn dùng mặt nạ dịu dàng lương thiện trước mặt người khác, lúc này hiển nhiên là phải nói giúp.

"Đừng nhiều lời! Phụ hoàng hiện giờ đang nổi trận lôi đình, không ai khuyên được hết, chỉ có thể để nhà họ Thẩm tự cầu phúc cho mình mà thôi." – Sắc mặt Thất hoàng tử thoáng lạnh lùng trong chớp mắt. Y cũng biết đạo lý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nhưng Thẩm Ý Bân vốn không nên thân, người tài ba duy nhất nhà họ Thẩm – Thẩm Huy lại mất con đường làm quan. Nhà họ Thẩm thực sự là không còn giá trị lợi dụng nữa.

Tạ Ngọc Nhu thấy thế cũng không khuyên nhiều nữa, đặt tấm khăn cạnh môi, âm thầm cười.

Mẹ Thẩm ra khỏi phủ Thất hoàng tử, đi đến Thực Cẩm lâu mua vịt bát bảo vừa ra lò cho chồng và con trai, sau đó lập tức đi vào thiên lao. Một nhà ba người ngồi đối diện nhau, lặng yên không nói gì.

"Như vậy Thất hoàng tử đã từ bỏ nhà chúng ta?" – Một hồi lâu sau, cha Thẩm bùi ngùi thở dài.

Mẹ Thẩm gật đầu, nước mắt lại trào ra mãnh liệt.

Chu Doãn Thịnh vùi đầu bốc một bát cơm nóng, lại ăn thêm một cái chân vịt, sau đó mới thoả mãn mở miệng – "Bây giờ y chỉ sủng trắc phi Tạ thị, không thèm để ý đến chị, mà còn nhiều lần hạ thấp răn dạy nữa. Y từ bỏ chúng ta cũng tốt, đỡ cho sau này trợ giúp y đắc thắng mà lại để Tạ thị chiếm hết ích lợi."

Nói đến đây, hắn đè thấp giọng thì thầm – "Cha, chúng ta vứt chủ này tìm chủ khác được không?"

Cha Thẩm tức giận đến run cả râu, lấy tay ấn đầu hắn vào thực hạp (2), quát – "Vứt cái gì mà vứt, mạng còn chưa lo xong, nghĩ mấy cái này làm gì? Cũng chả biết mày dựa vào đâu mà dám mạnh miệng như vậy!"

Chu Doãn Thịnh vất vả trốn khỏi tay cha Thẩm, đeo cái mặt dính đầy cơm mà gào ra bên ngoài – "Ta khai! Ta đồng ý khai! Nhưng mà ta phải gặp Hoàng Thượng mới khai, nếu không sẽ đập đầu tự sát!"

Hoàng thượng bởi vì nóng lòng muốn tìm ra người viết văn, nên ngày nào cũng hỏi đi hỏi lại nhiều lần. Nhưng miệng Thẩm Ý Bân quá cứng, sắp bị đập nát mông rồi mà còn chưa chịu nhả ra. Đại lý tự Thiếu khanh bị áp lực nặng nề, lúc này thấy hắn rốt cuộc chịu khai, vội vàng sai người đi bẩm báo với hoàng thượng, cũng coi như là có khai báo.

Gặp mặt thôi là có thể có được một vị thần tử tài năng xuất chúng. Thiên Thần đế vung tay lên, duyệt.

Hai cha con được đưa đến trước mặt hoàng thượng, quỳ xuống hành lễ.

"Người nọ là ai, nhà ở đâu?" – Thiên Thần đế vội vã dò hỏi.

"Khởi bẩm hoàng thượng, người nọ xa tận chân trời, chính là kẻ bất tài này." – Má Chu Doãn Thịnh còn dính mấy hạt cơm, dung nhan khó coi vô cùng.

Sắc mặt Thiên Thần đế phút chốc tối sầm.

Chu Doãn Thịnh lập tức bổ sung – "Bẩm hoàng thượng, tiểu dân tám tháng có thể nói, ba tuổi có thể làm thơ, từ nhỏ sáng tạo nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh, hơn nữa còn có khả năng đã xem là sẽ không quên. Tiểu dân đã đọc rất nhiều sách, học thức uyên bác. Bài luận kia thực sự đúng là tác phẩm vụng về của tiểu dân. Xin hoàng thượng minh giám!"

Thẩm Ý Bân là thứ gì, không ai hiểu rõ hơn cha Thẩm. Nghe con trai mình ba hoa chích choè như thế, ông chỉ muốn nhào qua bịt miệng con trai. Nhưng ngại nơi đây là Cần Chính điện, hơn nữa còn ở trước mặt vua, cho nên không dám lỗ mãng.

Thiên Thần đế nghe vậy lại cười rộ lên, ném quyển "Hoài Nam Tử" trên bàn về phía hắn, trầm giọng nói – "Cho ngươi một khắc (15') để xem. Sau đó đọc cho ta, sai một chữ sẽ kéo ra ngoài phạt trượng."

Cha Thẩm lập tức toát mồ hôi hột, nhưng Chu Doãn Thịnh thì cung kính trả lời – "Khởi bẩm hoàng thượng, không cần một khắc, chỉ mấy tức (giây) thôi là đủ rồi." – Dứt lời nhặt sách lên, lật ào ào một lần, sau đó đưa sách lại cho Ngự tiền Đại thái giám, nhắm mắt lại bắt đầu ngâm nga.

Thiên Thần đế cầm sách so sánh, vẻ mặt từ lạnh lẽo biến thành nghiêm nghị, lại từ nghiêm nghị biến thành kinh ngạc.

"Từ từ, bắt đầu đọc từ dòng thứ ba trang bảy mươi sáu." – Ông ra lệnh.

Chu Doãn Thịnh không hề tạm dừng, bắt đầu đọc từ chữ đầu tiên dòng thứ ba, không sai sót chút nào.

"Đọc từ dòng thứ sáu trang thứ một trăm."

Chu Doãn Thịnh đổi chỗ đọc tiếp.

"Bắt đầu đọc từ chữ thứ ba dòng thứ bảy trang thứ ba mươi tám."

Chu Doãn Thịnh gật đầu, theo lời mà đọc. Linh hồn của hắn vốn rất mạnh, nói đã xem là sẽ nhớ không ngoa chút nào. Hơn nữa còn có bộ máy tìm kiếm siêu đẳng 007 ở đây, dù Thiên Thần đế tìm ra quyển sách hiếm nhất Đại Chu, hắn cũng có thể đọc làu làu.

Thiên Thần đế bất ngờ đến trợn mắt há hốc mồm, mãi không nói nên lời. Đến khi hoàn hồn lại, lo rằng hắn đã học thuộc quyển sách này từ trước, lập tức sai người đến viện Hàn Lâm, tìm một quyển từ điển họ vừa mới viết xong.

Từ điển còn chưa được xuất bản, chỉ có người biên soạn và Thiên Thần đế từng xem, khoảng chừng mấy trăm vạn chữ, làm thành một quyển rất dày.

"Cho ngươi một phút, học thuộc lòng quyển từ điển này." – Ông lần này không ném sách nữa, mà là sai người hầu bên cạnh đưa cho hắn, ngữ điệu cũng bình thản hơn nhiều. Có thể nhận thấy là đã hơi tin tưởng.

Cha Thẩm quỳ gối tại chỗ, cứ một lúc lại quay đầu lại nhìn con trai, dường như không quen biết đứa con này vậy.

Chu Doãn Thịnh đồng ý, lật giở từ điển bằng tốc độ nhanh nhất như trước. Theo yêu cầu của Thiên Thần đế mà thay đổi đa dạng đọc từ trên xuống, đọc từ dưới lên, đọc từ giữa, đọc từng chương, phô bày khả năng đã đọc là không quên của mình.

Thiên Thần đế hoàn toàn bội phục, yên lặng rất lâu mới chậm rãi mở miệng – "Ngươi đã có tài năng như thế, vì sao còn đi mua đề thi trước làm gì? Chẳng phải là không dưng bị chịu tiếng xấu?"

Chu Doãn Thịnh bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ – "Khởi bẩm hoàng thượng, thư đồng của tiểu dân tưởng rằng tiểu dân không thi được, nên tự tiện đi mua đề thi. Xong chuyện tiểu dân mới hay biết, thầm nghĩ chỉ mấy ngàn lạng bạc làm sao mua được đề thi, nhất định là bị lừa rồi, thế nên chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đó. Tiểu dân ngu muội, mong hoàng thượng thứ tội."

Thiên Thần đế gật dầu trầm ngâm, một lát sau mới thử nói – "Hai chế độ thuế kia của ngươi cũng không phải là kế sách toàn vẹn, ngươi có biết không?"

Chu Doãn Thịnh chắp tay đáp, thái độ không kiêu ngạo không nịnh nọt – "Khởi bẩm hoàng thượng, tiểu dân biết! Nhưng bài thi có hạn chế về độ dài, rất nhiều điều tiểu dân chưa thể nói hết. Hai chế độ thuế có bốn tệ đoan: Một, thời gian lâu không điều chỉnh cân bằng từng hộ, không thể thực hiện đầy đủ nguyên tắc phân chia trách nhiệm theo giàu nghèo. Hai, tô thuế được đóng bằng tiền, dùng tiền của triều đình phát hành, lưu lượng tiền trên thị trường không đủ, chẳng bao lâu sau sẽ xảy ra hiện tượng của ít tiền nhiều; dân chúng phải bán vãi sản phẩm thủ công, lúa gạo hay những sản phẩm khác để lấy tiền nộp thuế, gia tăng gánh nặng sinh hoạt. Ba, hai chế độ thuế cho phép đất đai có thể mua bán hợp pháp, việc sáp nhập đất đai sẽ càng ngày càng thịnh hành, người giàu có…"

Hắn tỉ mỉ phân tích từng ly từng tí những vấn đề có thể xuất hiện trong khi thực thi hai chế độ thuế. Sau đó dựa trên trụ cột này mà đưa ra biện pháp khắc phục càng hợp lý hơn. Tầm nhìn xa trông rộng, suy nghĩ chu đáo, trật tự rõ rệt khiến Thiên Thần đế phải vỗ bàn tán thưởng.

"Người đâu, dọn ghế cho Thẩm công tử và Thẩm đại nhân." – Thiên Thần đế tự mình bước xuống ngự toạ, nâng hai người dậy, trên mặt là nụ cười như cây đón gió xuân. Chỉ cần là nhân sĩ uyên bác thực sự, nhất định sẽ có thể nhận được sự ưu đãi của ông, huống gì một nhân vật có thể xưng là thiên tài như Thẩm Ý Bân.

Mông Chu Doãn Thịnh rất đau, lúc ngồi xuống còn hơi run run, khiến cho Thiên Thần đế càng thêm áy náy. Hai người nói từ cải cách chế độ thuế đến cải cách ruộng đất, lại đề cập chiến sự biên phòng. Chu Doãn Thịnh nói có chọn lọc, đánh trúng vấn đề làm người ta tỉnh ngộ, dẫn đến Thiên Thần đế muốn ngừng mà không được, chỉ muốn giữ hắn lại trong cung bàn luận cả đêm.

Cha Thẩm đã ngây ra như phỗng, bưng chén trà ngơ ngác nhìn chằm chằm con trai.

Cho đến khi sắp đóng cửa cung, Thiên Thần đế mới nhớ ra hai cha con nhà này vẫn con thương tích trên người, lại còn đói bụng, vì thế nhanh chóng cho gọi ngự y và ngự thiện. Xử lý vết thương rồi ăn bữa tối xong, Thiên Thần đế tự mình tiễn hai người ra cửa Cần Chính điện, cười hỏi một câu – "Ý Bân tài giỏi như vậy, vì sao trước kia lại bê bối vô danh?"

Chu Doãn Thịnh đỏ mặt, chắp tay nói – "Khởi bẩm hoàng thượng, cha thần sốt ruột muốn con trai thành tài. Nếu để cha biết tiểu dân thông minh tài trí, chắc chắn sẽ nhốt tiểu dân ở nhà cả ngày, không đọc hết sách của Đại Chu thì sẽ không cho tiểu dân ra ngoài. Tiểu dân vốn thích vui chơi, xưa nay không ngồi yên một chỗ được, cho nên mới giấu giếm chút tài mọn."

Thẩm Ý Bân năm nay mới mười bảy tuổi, lại còn được di truyền dung mạo tuyệt đẹp của cha mẹ. Khuôn mặt ngây ngô lúc này còn bừng lên hai ráng đỏ ửng, đúng là ngây thơ đáng yêu không nói nên lời. Ngay cả hạt cơm dính trên má cũng không thể làm mờ một chút phong tư nào của hắn.

Thiên Thần đế cẩn thận nhìn mấy cái, càng nhìn lại càng thích, tự tay gạt hạt cơm trên má Thẩm Ý Bân, cao giọng cười – "Ngươi đâu phải là giấu giếm tài mọn nữa, mà là giấu giếm tài lớn."

Vẻ mặt Chu Doãn Thịnh toát lên xấu hổ, luôn miệng nói đã để hoàng thượng phải chê cười rồi.

Hai cha con lên xe ngựa đi ra khỏi cung, cha Thẩm lúc này mới hoàn hồn, vung nắm tay lên tẩn cho con trai một trận – "Ai cho mày giấu dốt, ai cho mày giấu dốt. Nếu không phải mua đúng đề thi thật, rơi vào tình cảnh chết chắc, mày định sẽ giấu cả đời đúng không?"

Chu Doãn Thịnh vừa trốn vừa cợt nhả – "Quả nhiên là cha hiểu con nhất, con chỉ là không muốn làm quan thôi mà. Làm quan mệt lắm, ngày nào cũng phải vào triều từ khi trời còn chưa sáng."

Cha Thẩm đánh xong, sung sướng thở ra một hơi dài, cười nói – "Giờ con có không muốn cũng không được nữa rồi. Hoàng thượng há có thể bỏ qua cho con? Vốn tưởng rằng nhà họ Thẩm ta đã đi đến hồi kết, không ngờ ta lại sinh ra một đứa con trai giỏi giang như vậy. Con trai ngoan, bị đánh có đau không?"

Chu Doãn Thịnh bị giọng điệu buồn nôn của cha Thẩm làm cho sởn cả gai ốc.

24. Quyển 3 - Chương 3

Hai cha con nhà họ Thẩm chẳng những được nguyên vẹn trở về nhà, mà Thẩm Ý Bân còn nhận được lệnh của hoàng thượng, yêu cầu hắn sau khi vụ án được điều tra rõ ràng phải tham gia thi đình. Nếu như không giành được vị trí trạng nguyên, sau này sẽ không được làm quan nữa.

Bởi vậy có thể thấy Thiên Thần đế dành cho Thẩm Ý Bân sự mong đợi rất lớn. Chỉ cần hắn thực sự được đề tên lên bảng vàng, tiền đồ thăng tiến sau này không phải nói chơi.

Mẹ Thẩm đi vòng quanh con trai mấy vòng, sung sướng nói – "Mẹ biết ngay là con trai mẹ thông minh nhất thiên hạ mà, thông minh từ bé."

Lúc này cha Thẩm mới nhớ lại sự thông minh của con trai mình trước đây, cũng ngậm ngùi một hồi. Vốn tưởng rằng là Thương Trọng Vĩnh, đâu ngờ là hắn cố ý giấu giếm, cứ nhớ lại là vừa bực mình vừa buồn cười.

"Ý Bân, cha nghĩ rồi. Cha cảm thấy con nói đúng, Thất hoàng tử bất nghĩa, chị gái con không được sủng, chúng ta nên bỏ chủ này tìm chủ khác." – Cha Thẩm vuốt chòm râu thở dài.

"Nhưng nếu như chúng ta không giúp đỡ Thất hoàng tử, cuộc sống của Xảo Đan ở hậu trạch chẳng phải sẽ càng khó khăn?" – Mẹ Thẩm hấp tấp đỏ cả mắt.

"Mẹ nghĩ nhầm rồi, chỉ cần gia tộc họ Thẩm này sừng sững không ngã, Thất hoàng tử nhất định sẽ không dám làm gì chị đâu. Con nghe nói hiện giờ Thất hoàng tử chỉ sủng ái trắc phi Tạ thị, không coi những nữ nhân khác ra gì. Nếu chúng ta giúp đỡ Thất hoàng tử, người được lợi lớn nhất không phải là chị, mà là Tạ thị – người được sủng ái nhất. Đã thế thì cần gì phải cố gắng làm việc vô ích." – Chu Doãn Thịnh an ủi vỗ vỗ mu bàn tay mẹ Thẩm.

Mẹ Thẩm thoáng nghĩ lại, cảm thấy cũng có lý. Lại nhớ đến việc Thất hoàng tử không chịu ra tay giúp đỡ, còn hạ lệnh cấm túc con gái mình, quả thật là hành động bỏ đá xuống giếng đối với nhà họ Thẩm, cũng không nói thêm gì nữa.

Bởi vì việc thái giám ăn trộm đề thi, Thiên Thần đế bắt đầu thanh tẩy nội cung một cách toàn diện. Diệt trừ mật thám từ khắp nơi cài vào, cho nên Thất hoàng tử đến nay còn chưa biết bài luận tuyệt trần đời kia chính là do Thẩm Ý Bân không học vấn không nghề nghiệp tự tay viết.

Tạ Ngọc Nhu là người được sống lại, ngay từ đầu đã kết giao với những thuộc hạ được Thất hoàng tử trọng dụng kiếp trước, một trong số đó là Lâm Văn Kiệt – bởi vì làm bài cho nhiều sĩ tử mà nổi tiếng khắp thiên hạ.

Biết trong tay hoàng thượng có một bài luận cực kỳ đặc sắc, đang tìm kiếm người viết trong khắp kinh thành. Ả liền mách cho Thất hoàng tử, chỉ nói có lần vô tình gặp được một người tài năng xuất chúng, bảo Thất hoàng tử đi thăm dò thử xem thế nào.

Để lấy lòng phụ hoàng, cũng vì muốn kết giao nhân tài, Thất hoàng tử tự mình tìm đến nhà Lâm Văn Kiệt.

Lâm Văn Kiệt là con thứ trong nhà, thường xuyên bị mẹ cả chèn ép. Hắn vốn chuẩn bị tham gia kỳ thi mùa xuân lần này, mẹ cả lại không đồng ý tìm người bảo lãnh cho hắn. Lại còn sai người hầu đốt hết sách vở thư từ của hắn, khiến hắn không thể nào đi thi được.

Cuộc sống của hắn rất khốn khổ, không thể không viết sách làm thơ để kiếm tiền, dần dần tiếng lành đồn xa. Thấy kỳ thi mùa xuân sắp đến, người đến xin văn nối liền không dứt, mà còn đều là đề "Tô, Dung, Điệu". Hơn nữa dặn đi dặn lại hắn không được để lộ ra ngoài, sau này cũng không được viết một bài văn như vậy cho người khác, giá tiền lên đến mấy vạn lượng, ít thì cũng mấy ngàn lượng.

Lâm Văn Kiệt vô cùng thông minh, chỉ một chút là nghĩ ra được nội tình. Cho nên hắn dốc lòng nghiên cứu mấy ngày liền, viết ra một bài văn đặc sắc nhất, đồng thời bán cho rất nhiều học trò. Hắn làm như vậy là vì muốn làm to chuyện, nhờ đó khiến cho Thiên Thần đế chú ý đến mình.

Vì vậy, khi Thất hoàng tử tìm đến nhà, hắn đã dọn quần áo xếp hành lý, quét dọn giường chiếu xong xuôi để đón chào.

Thất hoàng tử đàm kinh luận đạo với hắn, cảm thấy hắn quả nhiên là học thức bất phàm, thế nên lập tức nói rõ ý đồ đến. Bài văn của Lâm Văn Kiệt đã được các quan chủ khảo truyền ra ngoài, tiện đà truyền khắp triều đình. Nhưng bài của Chu Doãn Thịnh lại bị Thiên Thần đế giữ lại, còn dặn dò giám khảo phát hiện bài văn này không được truyền bá ra ngoài, tránh cho có kẻ khó lường giở trò xấu. Cho nên Thất hoàng tử chỉ biết bài luận của Lâm Văn Kiệt, nhưng không biết còn có một bài hơn xa.

Hai người so văn thấy đúng là một bài, Lâm Văn Kiệt ra vẻ sợ hãi nói – "Thì ra bài "Tô, Dung, Điệu" kia

dùng ở chỗ này, thảo dân ngu muội, thảo dân đáng chết!"

Thất hoàng tử vội vàng nâng hắn dậy, liên tục nói phụ hoàng không trách tội, mà ngược lại vẫn đang tìm hắn, muốn hắn cống hiến cho triều đình. Lâm Văn Kiệt mừng thầm trong lòng, giả vờ đưa đẩy một chút rồi lập tức vào cung với Thất hoàng tử.

Trong điện Cần Chính, Thiên Thần đế yên lặng không nói câu nào, chỉ dùng ánh mắt tăm tối đánh giá Lâm Văn Kiệt. Đợi cho Lâm Văn Kiệt mồ hôi như tắm mới mở miệng – "Nếu ngươi đã nói bài văn kia là tác phẩm của ngươi, vậy có thể đọc lại một lần cho trẫm nghe một chút chứ?"

Lâm Văn Kiệt lấy lại bình tĩnh, nói câu tuân chỉ rồi bắt đầu đọc.

Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc của Thiên Thần đế chuyển thành khinh miệt, ngay sau đó lại hơi hơi tiếc nuối. Nếu như không có Thẩm Ý Bân sánh như châu ngọc trước đó, Thiên Thần đế vốn muốn khâm điểm bài văn này đứng thứ nhất. Ông cũng rất tò mò người viết ra bài này rốt cuộc là ai, nếu như phẩm chất tốt đẹp chắc chắn sẽ trọng dụng. Nhưng người này vừa nghe nói kỳ thi hội lần này có một bài văn đặc sắc đã tuỳ tiện vào cung nhận về mình, có thể thấy được lòng mưu cầu công danh lợi lộc của người này rất nặng, hơn nữa còn tự cho là mình hơn người, so sánh với Thẩm Ý Bân tiêu dao hồn nhiên, thực sự là khó coi.

"Đủ rồi, bài văn này tuy tốt, nhưng còn chưa tốt đến mức khiến trẫm phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Học vấn của ngươi rất tốt, nhưng lại chỉ biết cái lợi trước mắt." – Thiên Thần đế cầm lấy bài văn đã xem đi xem lại rất nhiều lần trên bàn, đưa cho người hầu bên cạnh – "Học tập là để vận dụng. Muốn học trước hết phải khiêm tốn. Cho cậu ta xem một chút đi, để tự biết mình rốt cuộc đã thua ở đâu."

Lâm Văn Kiệt biết sự việc không ổn, cố nén sợ hãi nhận lấy bài văn đọc cẩn thận, trong chốc lát mặt cắt không còn một giọt máu.

"Lão Thất cũng xem đi." – Thiên Thần đế phất tay.

Thất hoàng tử làm theo lời ông, sau khi đọc xong vô cùng khiếp sợ.

"Ngôn từ rung động, hình dung đặc sắc, lập luận sắc bén. Một bài văn tuyệt vời như vậy, dám xin hỏi phụ hoàng rốt cuộc xuất phát từ tay vị đại nho sĩ nào?" – Thất hoàng tử chân thành cúi người.

"Chẳng phải chính là tiểu cữu tử kia của ngươi hay sao." – Thiên Thần đế cười ha ha, nói – "Cậu ta vì muốn có nhiều thời gian chơi bời mà giả ngu giả ngốc trước mặt Thẩm đại nhân hơn chục năm. Nếu không phải lần này bị ép đến đường cùng, không biết cậu ta còn muốn giấu tài đến khi nào."

Trái tim Thất hoàng tử đập thình thịch, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên ghế ngự.

Thiên Thần đế lười giải thích, phẩy tay nói – "Trẫm mệt, các ngươi đi đi. Rèn học vấn đừng quên rèn đức, hãy nhớ lấy đạo lý núi cao còn có núi cao hơn."

Lâm Văn Kiệt xấu hổ vô cùng, quỳ lạy nhiều lần rồi che mặt lui ra ngoài. Thất hoàng tử sai người đưa hắn về nhà, cũng chả còn lòng nào mà kết giao, ngồi trong xe ngựa cẩn thận ngẫm lại bài luận kia.

Một bài văn tuyệt vời hoa mỹ như vậy lại từ tay Thẩm Ý Bân mà ra, thực sự có đánh chết y cũng không ngờ đến. Nhưng phụ hoàng anh minh sáng suốt, làm việc quyết đoán, ông nói phải, vậy chắc chắn không sai vào đâu được.

Nghĩ đến việc mình vốn muốn giúp đỡ phụ hoàng nhưng lại làm ra một chuyện xấu như vậy, nghĩ đến việc phụ hoàng hết sức tôn sùng Thẩm Ý Bân, nghĩ đến việc mình đối xử lạnh lùng với Thẩm Xảo Đan và thái độ khoanh tay đứng nhìn của mình với nhà họ Thẩm, hiện giờ e rằng nhà họ Thẩm đã cách lòng với mình. Hai gò má Thất hoàng tử đỏ bừng, giống như bị ai đó tát mạnh mấy chục phát, quai hàm âm ỉ đau đớn.

Thẩm Ý Bân được trọng dụng, Thẩm Huy lại là quyền thần đệ nhất Đại Chu. Mất đi sự hỗ trợ của cha con nhà họ Thẩm chẳng khác nào mất đi phụ tá đắc lực nhất. Thất hoàng tử không ngừng hối hận, theo đó cũng giận luôn cả Tạ Ngọc Nhu đã xúi bậy mình, sau khi trở về đương nhiên là răn dạy một trận.

Vốn tưởng rằng đã phá huỷ được con đường làm quan của Thẩm Huy. Đâu dự đoán được lại nhảy ra một Thẩm Ý Bân còn tài cán hơn cả Thẩm Huy. Tạ Ngọc Nhu cẩn thận nhớ lại Thẩm Ý Bân trong kiếp trước, phát hiện cậu ta trong trí nhớ thật sự là chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng. Tuyệt đối không thấy cậu ta tài giỏi chỗ nào.

Thẩm Ý Bân thích hưởng thụ, kiếp trước có Thẩm Huy đứng vững trong triều đình, đương nhiên cậu ta có thể vui vẻ ăn chơi. Kiếp này cậu ta bị ép vào đường cùng, thế nên cậu ta mới bộc lộ tài năng. Chẳng lẽ bởi vì mình tự tiện hành động mới dẫn đến biến động này? Vậy thì sau này có thể nào sẽ gây ra nhiều biến cố hơn không? Không có sự giúp đỡ của nhà họ Thẩm, Thất hoàng tử liệu còn có thể lên ngôi một cách thuận lợi nữa không?

Nghĩ đến đây, Tạ Ngọc Nhu vô cùng sợ hãi, thầm hận mình làm việc quá mức qua loa, tự nhắc đá đập chân mình. Nhưng nghĩ lại mình đã chuẩn bị sẵn tay sau ở chỗ Thái tử, dù hắn có thêm nhiều triều thần ủng hộ đi chăng nữa, sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong, thế nên lập tức trấn định lại.

Vụ án gian lận cuối cùng điều tra ra manh mối. Một số lớn quan viên dưới trướng Thái tử bị trục xuất. Bản thân Thái tử cũng bị Thiên Thần đế nghiêm khắc răn dạy một trận trước mặt bách quan trong triều đình, hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày, Thiên Thần đế hạ thánh chỉ, ra lệnh tổ chức lại cuộc thi.

Chu Doãn Thịnh xếp thứ nhất thi hội, thuận lợi bước vào cuộc thi đình. Lần này, đề bài thi đình vẫn rất đơn giản, chỉ có bốn chữ—— Sĩ, Nông, Công, Thương. Nội dung này rất phức tạp, khái niệm trừu tượng, khó lập luận, khiến cho rất nhiều thí sinh cau có mặt mày, nghĩ rất lâu mà vẫn chưa viết được.

Chu Doãn Thịnh nhắm mắt một lát, vừa mở mắt ra là lập tức văn thơ lai láng, chữ nghĩa bay múa—— Tứ dân Sĩ, Nông, Công, Thương, bốn hòn ngọc quý của quốc gia… Cả bốn tầng lớp Sĩ, Nông, Công, Thương đều có vai trò, vị trí ngang nhau trong xã hội, vì không ai thay thế được ai. Mỗi một ngành nghề đều có nét đặc trưng riêng, đó là lực lượng của tầng lớp nông dân, lời nói việc làm của tầng lớp trí thức, kỹ thuật của người công nhân, đầu óc tính toán của người buôn bán…

Hắn vứt bỏ ngôn luận "Sĩ phu cao quý, thương nhân đê hèn" của người đương thời. Trình bày một cách toàn diện tất cả những cống hiến của mỗi tầng lớp đối với sự tiến bộ của xã hội. Nhất là sự phát triển của thương nghiệp có tác dụng lớn lao đối với quốc gia, từng câu trừng chữ đều bộc lộ tài năng của người viết.

Những bài làm trong kỳ thi đình thường chú trọng ổn định, thà bình thản một chút còn hơn là đâm vào chỗ đau của hoàng đế. Nhưng thông qua sự phân tích của 007, Chu Doãn Thịnh biết đối với Thiên Thần đế hiện giờ, việc cải cách chế độ là để chuẩn bị cho việc xoá bỏ lệnh cấm biển, thông thương với bên ngoài. Bài văn này chẳng những không đâm phải chỗ đau của ông, mà ngược lại gãi đúng chỗ ngứa.

Quả nhiên, Thiên Thần đế đi đến bên cạnh hắn, chỉ đọc hai dòng đã ngây ra như trời trồng. Đợi bài văn được viết xong, ông không nhịn được mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tất cả cống sĩ đều ngẩng đầu nhìn, hiển nhiên đã biết vị trí Trạng Nguyên kỳ thi năm nay rốt cuộc rơi vào tay ai.

Cuộc thi đình vừa chấm dứt, Thiên Thần đế lập tức vội vã truyền Thẩm Ý Bân vào Cần Chính điện, luận bàn đến tận tối mịt mới lưu luyến mà thả hắn đi.

Ba ngày sau, thánh chỉ được hạ. Quả nhiên Thẩm Ý Bân là trạng nguyên mới năm nay, còn được ban chức học sĩ viện Hàn Lâm. Hắn vừa bước lên con đường làm quan đã là quan ngũ phẩm, cận thần của thiên tử. Mà năm nay cậu vừa mới mười tám, còn chưa đến *nhược quán* (*), chỉ cần nghiêm túc rèn luyện vài năm, nhập các bái tướng là chuyện sớm muộn.

(*) 20 tuổi, tuổi làm lễ đội mũ thời xưa.

Hiện giờ Thẩm Ý Bân nghiễm nhiên trở thành nhân vật chạm tay là có thể bỏng nhất kinh thành, người đến nhà làm mối gần như đạp nát cửa nhà họ Thẩm.

Chu Doãn Thịnh dùng lý do "Lập nghiệp trước thành gia sau" từ chối tất cả. Cha Thẩm mẹ Thẩm bây giờ chỉ muốn ôm hắn trong tay ngậm hắn trong miệng, đương nhiên là hắn nói gì nghe nấy.

Phủ Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử đang xem danh sách quà tặng Thẩm Xảo Đan đưa, cảm thấy chưa ổn thoả, lại tăng thêm

ba phần, dịu giọng nói – "Ý Bân vào Hàn Lâm sẽ không tránh khỏi phải giao tế với người khác. Ngươi là trưởng tỷ, nên chuẩn bị nhiều vật xã giao cho cậu ấy mới phải."

"Thiếp biết, để thiếp vào kho xem lại một chút." – Thẩm Xảo Đan tươi cười xinh đẹp, nhưng trong con ngươi không còn một chút tình nghĩa nào với Thất hoàng tử nữa. Thị đã biết mình bị hạ thuốc triệt sản, đã không còn lòng dạ tranh giành tình cảm từ lâu. Chỉ cần nhà mẹ đẻ có quyền có thế, địa vị của thị trong phủ sẽ không có ai lay chuyển được. So với việc lấy lòng Thất hoàng tử, chi bằng dành thời gian liên lạc tình cảm với em trai, đó mới là chỗ dựa cả đời của thị.

Thẩm Xảo Đan ra khỏi sảnh chính, gặp phải Tạ Ngọc Nhu mặt mày tiều tuỵ, không khỏi nở một nụ cười khinh miệt. Dù ngươi có được sủng nữa thì thế nào? Chỉ cần gia tộc ta đứng vững không đổ, ngươi sẽ không bao giờ vượt qua ta! Tất cả ám hại ngày xưa, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày trả lại cho ngươi!

25. Quyển 3 - Chương 4

Bởi vì Thái tử quản lý không nghiêm mà dẫn đến vụ án gian lận lần này. Sau khi sự việc được lan truyền rộng rãi, thanh danh của Thái tử đối với quan văn và sĩ tử vô cùng tồi tệ. Địa vị Thái tử vốn đang dao động càng trở nên tràn ngập nguy cơ.

May mà Thiên Thần đế còn chưa hoàn toàn mất lòng tin đối với Thái tử, ra lệnh cho hắn tự kiểm điểm trong vài ngày rồi lại giao công việc chủ trì bữa tiệc tiếp đãi cho hắn, muốn để hắn vãn hồi một chút thanh danh.

Nhưng Thái tử không hề cảm kích, đợi Thiên Thần đế vừa rời khỏi, mặt mày hắn lập tức tối sầm, lấy một bầu rượu tự rót tự uống, hoàn toàn không để ý đến người bên ngoài. Bởi vì kỳ thi hội lần này, hắn mất rất nhiều thuộc hạ, lại bị phụ hoàng trách mắng ngay trước mặt bách quan, mất hết mặt mũi, hỏi hắn làm sao có thể có hảo cảm với sĩ tử đợt này.

Chu Doãn Thịnh ngồi hàng đầu ghế dưới, âm thầm quan sát vị Thái tử điện hạ hoang dâm vô đạo làm việc cẩu thả trong truyền thuyết này. Ngoại hình của hắn cực kỳ anh tuấn, hai hàng lông mày bay xéo, đôi mắt phượng hẹp dài sáng như sao. Khi nhìn người khác luôn toát ra cảm giác bễ nghễ, khiến người ta không thể tự chủ mà kiêng kị.

Hắn mặc một bộ trang phục cũ màu đen, vạt áo mở rộng, để lộ áo trong trắng muốt, bởi vì vải dệt quá mỏng mà đường cong cơ bắp hoàn mỹ hơi hằn ra ngoài. Cho dù cách rất xa cũng có thể cảm nhận được trong cơ thể tưởng chừng gầy yếu kia của hắn ẩn chứa sức mạnh lớn đến nhường nào. Tư thế ngồi của hắn rất nhàn tản, tướng tá hào sảng, một tay cầm bầu rượu, một tay nâng chén rượu. Bởi vì uống quá nhiều nên ánh mắt hơi mơ màng, nhưng không hề toát ra vẻ suy sút, mà càng có vẻ sắc sảo phóng đãng.

Hình như cảm thấy nhàm chán, hắn đặt chén rượu xuống, một tay gác má, cười như không cười mà quan sát các sĩ tử. Ánh mắt sắc lạnh kia khiến cho mọi người khiếp hồn khiếp vía, cúi đầu né tránh.

Phải biết rằng vị điện hạ này là người có tính tình thay đổi thất thường nhất. Có khi không biết nói sai câu nào đã gặp phải hoạ diệt thân. Hắn dám đùa giỡn phi tử của Thiên Thần đế, dám giữ tiền thuế trong quốc khố để dùng cho riêng mình, còn dám vung kiếm chém bị thương triều thần chọc giận hắn. Tác phong của hắn có thể miêu tả trong một chữ —— Cuồng! Bốn chữ —— Hết sức điên cuồng!

Bất kỳ nơi nào có hắn, người ngoài ngay cả thở mạnh cũng không dám chứ chưa nói gì đến ồn ào.

Giờ khắc này, trong điện ngoại trừ tiếng đàn sáo, không có bất kỳ tiếng người nào.

Chu Doãn Thịnh thu ánh mắt về, âm thầm cảm thán một câu – "Thái tử có ngoại hình tốt thật, ngay cả Thất hoàng tử – nam chính của thế giới này cũng không bằng một phần vạn của hắn".

Cùng lúc đó, Thái tử cũng đang quan sát Trạng Nguyên lần này. Ai ai cũng biết Thái tử thích mỹ nhân, hễ nhìn hợp mắt là sẽ không để ý nam nữ mà phải giành lấy bằng được. Lớp vỏ ngoài này của Thẩm Ý Bân tuyệt đối chính là một mỹ nhân, có thể xưng là tài sắc vẹn toàn, lại có một đôi mắt đào hoa sáng ngời hơi ướt át vì uống rượu, vừa đáng thương vừa đáng yêu như một con vật nhỏ.

Hơn nữa hắn nhỏ tuổi nhất, mặc trang phục trạng nguyên màu đỏ rộng thùng thình ngồi giữa một đám lão gia chòm râu phơ phất, càng giống với đom đóm giữa trời đêm, rực rỡ khó có thể che chắn.

Ánh mắt Thái tử sâu thẳm, đầu ngón tay gõ gõ bầu rượu, hơi nóng lòng muốn thử.

Người hầu bên cạnh hắn nhận ra tâm trạng của hắn, khom lưng thì thầm – "Điện hạ, có cần gọi trạng nguyên đến uống một chén với ngài không ạ?"

"Không." – Thái tử khoát tay, chỉ về một phía khác – "Gọi thám hoa đên đây cho bổn điện hạ." – Phụ hoàng rất coi trọng Thẩm Ý Bân, điều này hắn vẫn biết, cho nên hắn sẽ không ra tay với trạng nguyên ngay trên bữa tiệc tiếp đãi.

Thám hoa kia năm nay đã hơn hai lăm. Tuy rằng dung mạo không sánh bằng với dung mạo tuyệt thế của Thẩm Ý Bân, nhưng cũng tuấn tú phóng khoáng, tác phong nhanh nhẹn. Lúc này thấy Thái tử chỉ về phía mình, sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Thám hoa, Thái tử điện hạ cho mời." – Không biết có phải vì tâm lý hay không mà thám hoa cứ cảm thấy giọng nói của thái giám này có chứa âm khí, giống như quỷ sứ gọi hồn.

Hắn rất muốn từ chối, nhưng vừa chạm phải ánh mắt quỷ quyệt khó lường của Thái tử, cả người lập tức nhũn ra, chứ đừng nói đến mở miệng nói chuyện, ngay cả đứng dậy cũng không được, còn không cẩn thận làm đổ cả một bầu rượu lên người mình.

Tất cả mọi người yên lặng liếc mắt, thể hiện thái độ đồng tình vô vàn với hắn.

"Xin hỏi vị công công này, liệu Thẩm mỗ có phúc được uống một chén với Thái tử điện hạ hay không?" – Đúng lúc này, Chu Doãn Thịnh chắp tay cười nhẹ.

Người hầu kia nhanh chóng quét nhìn hắn một lượt, khom người nói – "Trạng nguyên đã có lòng, đương nhiên là không gì tốt bằng, mời."

Thám Hoa nhìn theo thiếu niên đang đi lên trên, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng nhớ kỹ ơn tình này. Người ngoài lại càng khâm phục sự hy sinh khẳng khái chính nghĩa của trạng nguyên không ngớt. Người ta bảo gần vua như gần cọp, nhưng vị Thái tử này còn hung tàn hơn cả hổ.

Thái tử hiển nhiên không ngờ đến việc Chu Doãn Thịnh lại chủ động đến. Hắn phẩy phẩy tay áo, ra hiệu cho người nọ ngồi xuống. Sau đó hắn bình tĩnh nhìn người nọ, phát hiện trên mặt cậu ta không có một chút miễn cưỡng nào, cũng không có e sợ, tâm tình tăm tối đột nhiên sáng sủa hẳn lên.

"Ngươi thông minh thật đấy, lợi dụng bổn điện hạ để làm phước cho người khác." – Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, nói.

Chu Doãn Thịnh chắp tay, ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng – "Cũng không phải làm ơn làm phước gì. Bắt đầu từ ngày mai vi thần sẽ đảm nhiệm chức học sĩ trong viện Hàn Lâm. Ngày ngày đều cần soạn sách cho Thái tử, đương nhiên nên gần gũi với Thái tử nhiều hơn, tránh cho làm hỏng việc."

Hắn chẳng những có khuôn mặt trẻ con đáng yêu, mà ngay cả giọng nói cũng có nét trong trẻo tươi sáng của người trẻ tuổi, khiến người nghe cảm thấy rất thư thái. Thái tử cười nhạo, nét mặt lại dịu xuống, thấp giọng nói một câu nghé con không sợ hổ.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu gạt mũi, ánh mắt lướt qua bàn chân đi guốc gỗ của Thái tử. Hiện giờ còn chưa hết rét tháng ba, đến ban đêm còn phải mặc áo khoác nhung mới cảm thấy ấm áp, Thái tử lại ăn mặc rất phong phanh, chân chỉ đi guốc gỗ. Chẳng lẽ hắn không sợ lạnh hay sao?

Nghi hoặc trong lòng chợt loé rồi tắt, Thái tử đã tự tay đưa một chén rượu cho hắn. Hắn vội vàng nhận lấy đưa lên miệng, đôi mắt hơi sáng lên. Đây là rượu ngự Tây Phượng Tôn, hơn nữa còn được làm ấm, uống vào bụng cảm thấy dư vị vẫn còn đọng lại.

Thái tử thấy hắn còn chưa thoả mãn mà liếm liếm môi, đầu lưỡi hồng hồng chuyển động, vô cùng hấp dẫn, trong lòng cảm thấy rất thích, khuyên hắn uống thêm vài chén nữa. Hai người cùng nhau thưởng rượu, nói nói cười cười, không hề giống như lần đầu gặp mặt, mà giống như bạn bè chí cốt quen nhau đã lâu.

Thất hoàng tử ngồi bên cạnh chỉ chờ Thái tử làm khó dễ thì sẽ đứng ra giải cứu cho Thẩm Ý Bân, hòng bán cho nhà họ Thẩm một phần ân tình, thấy tình hình như vậy không khỏi buồn bực.

Thái tử coi rượu như mạng, uống xong Tây Phượng Tôn lại sai người đi lấy hai vò rượu cống Hạc Niên để vào nước sôi, đợi ấm rồi uống tiếp.

"Bụng rỗng uống rượu có hại cho dạ dày, ăn một chút đồ ăn lót dạ trước đi đã." – Thấy hai gò má thiếu niên ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, Thái tử thấp giọng cười, đưa tay vuốt ve mái tóc hắn.

"A, được." – Lớp vỏ ngoài này của Thẩm Ý Bân vẫn còn rất non nớt, chưa luyện được đến trình độ nghìn chén không say như của kiếp trước, Chu Doãn Thịnh đã hơi váng đầu hoa mắt. 007 có thể điều chỉnh trạng thái cơ thể của của nguyên chủ, nhưng trước ánh mắt của mọi người, hắn không thể điều khiển trí não trên cổ tay để giải rượu. Hơn nữa, một người một giây trước vẫn còn say khướt, giây tiếp theo đã trở lại bình thường một cách thần kỳ, tình cảnh này sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, Thái tử còn đang ở bên cạnh nhìn chằm chằm kìa.

Hắn vùi đầu và hai ngụm cơm, sau đó ngốc nghếch nhìn về phía Thái tử, lên án – "Đồ ăn đều nguội cả rồi, khó ăn!"

"Nguội mới ngon." – Thái tử cười sâu xa, bưng bát lên nghiêm túc ăn, ăn liên tục hai bát mới dừng lại. Sau đó tiếp tục uống rượu, hơn nữa còn không quên chuốc tiểu trạng nguyên bên cạnh mình từng chén từng chén lớn.

Chu Doãn Thịnh đã say mèm, trong đầu nhồi đầy chất cồn, đồ ăn cũng trào lên yết hầu, có thể nôn ra bất cứ lúc nào. Thấy Thái tử còn định rót rượu cho mình, hắn hất tay người nọ ra, thất tha thất thểu chạy mất.

Tất cả mọi người đều tưởng trạng nguyên rốt cuộc không chịu nổi sự quấy nhiễu của Thái tử nữa nên bỏ chạy, nét mặt không khỏi toát ra sự căng thẳng.

Thái tử cũng cho là như vậy, sắc mặt lập tức khó coi cực kỳ, tay đặt lên bội đao trên hông, trong con ngươi có huyết khí ẩn hiện. Vốn tưởng rằng khó khăn lắm mới có được một người bạn hợp tính tình, không ngờ cũng là một kẻ không biết điều. Đã vậy, chi bằng giết quách cậu ta, đỡ phải chướng mắt.

Thất hoàng tử vốn định đứng ra xin xỏ, thấy Thái tử nổi ý giết chóc, lập tức ngồi lại chỗ cũ, thầm nghĩ dù sao nhà họ Thẩm cũng đã cách lòng với bổn vương, cứu Thẩm Ý Bân lần này chưa chắc đã được cậu ta biết ơn. Thà rằng để Thái tử giết cậu ta, khiến nhà họ Thẩm quay lưng lại với Thái tử, khiến phụ hoàng thất vọng với Thái tử, vậy vẫn coi như là có lợi.

Chư vị hoàng tử cũng nghĩ như y, nhất thời không có ai đứng ra khuyên can. Thám Hoa do dự hồi lâu, đang định mở miệng xin xỏ vài câu thì thấy thái giám đuổi theo trạng nguyên ra ngoài đã trở lại, ghé vào tai Thái tử thì thầm gì đó.

Thái tử nhướng mày, sắc mặt âm u biến thành trời quang mây tạnh chỉ trong tích tắc, chưa nói câu nào đã hất tay áo bỏ đi.

Tất cả mọi người đều chẳng hiểu ra sao, rốt cuộc cũng biết đến tính tình vui giận thất thường của Thái tử.

Trong ngự hoa viên, Chu Doãn Thịnh đang nằm bò bên cạnh ao sen nôn mửa, đang định điều chỉnh số liệu

cơ thể thành nghìn chén không say thì Thái tử đến. Ánh mắt hắn toát ra ý trêu chọc, nói – "Mấy bầu rượu mà thôi, ngươi lại say đến mức này, đúng là vô dụng."

"Ta mới mười bảy tuổi." – Chu Doãn Thịnh lên án, đôi mắt đào hoa ướt sũng. Khi bị Chủ Thần bắt đi hắn cũng mới mười sáu tuổi, còn chưa đến tuổi luật pháp cho phép uống rượu. Tuy rằng đã trải qua mấy vạn năm luân hồi, nhưng hắn vẫn kiên định cho rằng mình mãi mãi mười sáu tuổi.

Thái tử càng cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng nói một câu nhóc con miệng còn hôi sữa.

Chu Doãn Thịnh không để ý đến hắn, tiếp tục nôn mửa xuống ao. Thấy cá trong ao thi nhau nổi lên mặt nước đớp thứ mình vừa nôn, dạ dày vốn trống không lại trào lên mấy ngụm nước chua, không thể nào tin tưởng mà nói – "Bọn nó, bọn nó lại ăn cả cặn mà ta nôn ra, quá là kinh tởm! Không ngờ cá trong ngự hoa viên lại tởm lợm như vậy."

Thái tử không thể nào nhịn được, từ cười khẽ trở thành cười to, cười xong lấy khăn tay ra, tự mình lau miệng cho thiếu niên, động tác vô cùng dịu dàng. Hắn thích thái độ thân mật và thản nhiên của thiếu niên khi đối đãi với mình, khiến hắn vô thức thả lỏng đề phòng và phiền não.

Chu Doãn Thịnh nói câu cám ơn, vịn tay hắn đứng lên, trong lòng hơi hoảng sợ. Tay Thái tử rất nóng, gần như sắp cháy, đây hiển nhiên không phải nhiệt độ cơ thể của một người bình thường. Hắn không nhịn được đến gần hơn một chút, ngửi được một mùi thuốc mơ hồ. Bởi vì ngũ giác hơn xa người bình thường, hắn phân biệt được ra những vị thuốc như chung nhũ thạch, thạch anh tím, thạch anh trắng, thạch lưu hoàng, xích thạch chi, dự thạch, thậm chí là cả anh túc.

Thái tử là đứa con được Thiên Thần đế cầm tay nuôi dạy, được di truyền mọi điều tốt đẹp từ cha. Từ nhỏ đã thể hiện rõ thiên phú chính trị trác tuyệt, nhưng vào ba năm trước tính tình hắn đột ngột thay đổi, chẳng những xa hoa lãng phí thích hưởng thụ, mà hành vi càng ngày càng ngang ngược bừa bãi. Thiên Thần đế đã gọi hắn đến răn dạy nhiều lần, nhưng làm thế nào cũng không thể uốn nắn lại được.

Chu Doãn Thịnh cảm thấy, hình như mình đã tìm được nguyên nhân khiến cho tính tình Thái tử thay đổi.

26. Quyển 3 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ban đêm, Chu Doãn Thịnh về nhà, kể tất cả chuyện mình say rượu thất thố lại cho cha Thẩm.

"Không ngờ con lại có thể lọt vào mắt Thái tử điện hạ, cũng coi như hiếm có. Thái tử điện hạ mấy năm gần đây tính tình thô bạo, rất ít khi có dáng vẻ ôn hoà như vậy." – Cha Thẩm vuốt chòm râu cảm thán, trong lòng lại có phần sầu lo. Vị này làm việc thất thường, hiện giờ đã dần dần mất lòng vua, mấy năm gần đây

triều thần thay nhau dâng tấu yêu cầu phế Thái tử. Con trai và hắn quá thân với nhau là hoạ chứ không phải phúc!

Chu Doãn Thịnh cũng biết suy nghĩ trong lòng cha Thẩm, tiếp tục nói – "Con thất thố chọc giận Thái tử, Thất hoàng tử rõ ràng ở ngay bên cạnh mà không nói lời nào, thay vào đó lại vui như mở cờ. Cha, Thất hoàng tử cũng không phải chủ tốt."

Ánh mắt cha Thẩm tối sầm, cuối cùng yên lặng.

Chu Doãn Thịnh trở về phòng mình, cho tất cả người hầu ra ngoài, sau đó ngồi trước đèn trầm tư. Hắn luân hồi rất nhiều kiếp, trong đó có một kiếp là giáo chủ ma giáo, chẳng những võ công tuyệt đỉnh, mà tài y độc cũng đứng đầu thiên hạ. Trên người Thái tử có mùi thuốc rất đậm, có thể thấy được là ngày thường hay dùng, nhưng phương thuốc này thật sự là một phương thuốc nguy hiểm.

Tên phương thuốc là Hàn Thực Tán, còn có cách gọi thông thường là —— Ngũ Thạch Tán (*), sau khi dùng sẽ khiến người ta rơi vào trạng thái hưng phấn ngây ngất quên hết mọi chuyện.

(*) Ngũ Thạch Tán: Tên một loại thuốc bổ thận tráng dương nổi tiếng thời cổ đại Trung Quốc, gây nghiện.

Nhưng công dụng cơ bản nhất của nó là chữa bệnh thương hàn, mà còn là một phương thuốc tốt. Nếu sử dụng thích đáng có thể giúp bệnh nhân mắc bệnh thương hàn nhanh chóng khoẻ mạnh trở lại, nhưng lạm dụng sẽ khiến người bệnh bị nghiện, độc hại cho cơ thể.

Sau khi dùng Hàn Thực Tán, nhiệt độ cơ thể sẽ tăng cao, nếu như không phát tán lượng nhiệt kịp thời sẽ khiến người dùng mất mạng. Phương pháp phát tán lượng nhiệt chính là ăn cơm lạnh, mặc đồ mỏng, ngủ giường lạnh, tắm nước lạnh, không thể để cơ thể tiếp xúc với bất cứ nguồn nhiệt nào, nhưng lại phải uống rất nhiều rượu, mà còn là rượu được làm ấm, mượn trạng thái say giúp cho lượng nhiệt có thể phát tán dễ hơn.

Về lâu về dài, người dùng sẽ có rất nhiều di chứng, tính tình thô bạo chỉ là đầu tiên. Còn sẽ dẫn đến nhiệt độ cơ thể quá cao, làn da mỏng manh dễ bị trầy xước, cho nên phải mặc trang phục cũ mềm mại đã giặt nhiều lần, không thể mặc đồ mới, mà quần áo phải rộng rãi tự nhiên, không được bó quá chặt. Để giảm bớt độ mài ở chân, còn phải bỏ giày, chỉ đi guốc gỗ.

Tổng hợp lại, thực sự không phải là Thái tử hành xử cuồng vọng, ngang ngược kiêu căng, mà chỉ là bất đắc dĩ.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh bật trí não lên, tìm kiếm tình hình liên quan đến Hàn Thực Tán của triều Đại Chu, một lát sau thở dài một hơi. Triều Đại Chu chưa từng có ghi chép nào về Hàn Thực Tán, có thể thấy được đây là bí dược không được truyền lưu, toàn bộ triều Đại Chu có thể chỉ có một mình Thái tử dùng.

Người hiến thuốc rốt cuộc có ý đồ gì, Chu Doãn Thịnh gần như không cần nghĩ cũng có thể đoán ra.

Thái tử năm nay hai mươi bảy, trẻ trung khoẻ mạnh. Thiên Thần đế thoạt nhìn khoẻ mạnh, nhưng cũng đã hơn sáu lăm, ở cổ đại đã được coi là thọ, chẳng bao lâu nữa sẽ cưỡi hạc về trời. Thiên Thần đế xưa nay vẫn luôn yêu thương Thái tử, Thái tử cũng không khiến hắn thất vọng. Về chính trị hắn biết bày mưu nghĩ kế không gì không hiểu, tài trị quốc còn trên cả Thiên Thần đế, trước kia rất được triều thần và dân chúng ủng hộ.

Thử hỏi một vị Thái tử ưu tú như vậy, có ai không hài lòng? Chỉ cần Thái tử vẫn làm việc ổn định, chắc chắn sẽ không có ai soi mói được điều gì. Một nhóm người nào đó không thể lay động địa vị Thái tử từ bên ngoài nên mới phải nghĩ cách phá từ bên trong.

Không thể không nói, phương pháp này rất tài tình, không cần bất kỳ người nào đã có thể diệt trừ kẻ địch mạnh nhất.

Nhớ đến chuyện nữ chính sở hữu không gian y dược và suối linh, Chu Doãn Thịnh suy đoán Hàn thực tán này chín phần mười xuất phát từ tay nữ chính và Thất hoàng tử. Bọn họ muốn huỷ hoại Thái tử, như vậy Chu Doãn Thịnh phải chống đối lại bọn họ, trợ giúp Thái tử lên ngôi.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh thổi tắt nến, nằm xuống yên tâm đi vào giấc ngủ.

Thái tử phát hiện tiểu trạng nguyên rất thú vị, chẳng những ngoại hình xinh đẹp, gan cũng to. Tinh thần không lúc nào là không phấn chấn, khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

"Thái tử điện hạ, ngài còn chỗ nào không hiểu không?" – Chu Doãn Thịnh cầm một quyển "Chu Dịch", hơi hơi cúi người.

Thoạt nhìn Thái tử dường như đang nghe hắn giảng, thật ra vẫn luôn nhìn chằm chằm đôi môi duyên dáng mấp máy đóng mở của hắn. Thấy hắn mở to đôi mắt đào hoa nhìn mình, thế mới hoàn hồn, khoát tay nói – "Không có, ngồi xuống đi, luyện chữ với bản điện hạ một lát."

Trải qua một tháng chung sống, hai người đã rất thân nhau. Chu Doãn Thịnh ngồi xuống, tự động mài mực cho Thái tử. Trước kia Thái tử viết lối chữ Hành rồng rắn bay lượn, ba năm trước lại đột nhiên đổi thành lối chữ Thảo, mà còn là Cuồng Thảo khó khống chế nhất. (1)

Thiên tư của hắn lỗi lạc, học một hiểu mười, chỉ trong vài tháng đã luyện Cuồng Thảo đến trình độ cao nhất.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu xem, chỉ thấy hắn viết nhanh như chớp, nhập mộc tam phân (*), một bài thơ nhanh chóng xuất hiện trên trang giấy:

(*) Chỉ nét bút rõ ràng, rắn rỏi. Chi tiết về nguồn gốc thành ngữ (2)

Thậm hĩ ngã suy hĩ!

Trướng bình sinh, giao du linh lạc, chích kim dư kỷ?

Bạch phát không thùy tam thiên trượng, nhất tiếu nhân gian vạn sự.

Vấn hà vật, năng lệnh công hỉ?

Ngã kiến thanh sơn đa vũ mị, liêu thanh sơn, kiến ngã ứng như thị.

Tình dữ mạo, lược tương tự,

Tưởng uyên minh, đình vân thi tựu, thử thì phong vị,

Giang tả trầm hàm cầu danh giả, khởi thức trọc lao diệu lý!

Hồi thủ khiếu, vân phi phong khởi.

Bất hận cổ nhân ngô bất kiến, hận cổ nhân, bất kiến ngô cuồng nhĩ.

Tri ngã giả, nhị tam tử. (3)

Bất hận cổ nhân ngô bất kiến, hận cổ nhân, bất kiến ngô cuồng nhĩ. (*) Chu Doãn Thịnh chậm rãi suy ngẫm câu này, lại nhìn lướt qua lọn tóc bạc bên thái dương Thái tử, trong lòng không khỏi buồn bã. Có thể viết được một bài thơ hào hùng và nét chữ tiêu sái như vậy, Thái tử vốn không nên mang dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ như hiện giờ.

(*) Ta không hận vì không thể gặp những hiền tài xưa, mà chỉ hận người xưa không thể nhìn thấy phong thái ngạo nghễ phóng khoáng của ta.

Thấy Thái tử đặt bút xuống, nâng bầu rượu lên uống thả phanh, Chu Doãn Thịnh rốt cuộc nói ra lời nói nín nhịn đã lâu – "Thái tử điện hạ, ngài không thể tiếp tục như vậy được."

Thái tử cũng không tức giận, chỉ cười như không cười mà liếc nhìn hắn một cái.

Chu Doãn Thịnh tiếp tục nói – "Mong điện hạ tha thứ cho sự vô lễ của thần, thần muốn mượn thuốc của điện hạ xem xét."

"Sao thế, ngươi cũng muốn dùng thử một viên?" – Thái tử đặt bầu rượu xuống, chân mày hơi nhướng lên. Nếu như người khác mơ ước thần dược của hắn, hắn đã băm người nọ thành mảnh vụn từ lâu, nhưng đổi thành tiểu trạng nguyên, hắn lại không có một chút tức giận nào.

"Không, nếu vi thần muốn dùng, vi thần đã tự mình phối chế từ lâu, sẽ không chờ đến bây giờ."

"Ngươi phối chế? Ngươi phối chế như thế nào? Phương thuốc này trong thiên hạ chỉ có một mình bổn điện hạ biết."

Dù về dung mạo hay năng lực Thái tử đều hơn xa người thường. Chỉ có đúng một điều không như ý, đó là sức khoẻ không tốt. Đây là bệnh bẩm sinh, không chữa được, cứ đến mùa đông là lại ho khan không ngừng, rất gian khổ. Cũng may hắn được trời phù hộ, có một lần xuất cung săn bắn hắn cứu được một vị đạo sĩ già. Để trả ơn, vị đạo sĩ kia dâng cho hắn phương thuốc cường thân kiện thể này, nói là tròn năm năm sẽ khỏi hết bệnh tật, kéo dài tuổi thọ.

Thái tử nuôi đạo sĩ già kia mấy tháng, nhưng người nọ bị thương quá nặng, không chữa trị được nên đã bỏ mình. Phương thuốc này là thật hay giả Thái tử đương nhiên đã tìm người kiểm tra, hiệu quả rất rõ ràng.

Thái tử biết nếu không có sức khoẻ, thì cho dù hắn có ngồi lên được bảo toạ cao nhất kia, sống cũng là dày vò. Hắn liên tục tìm mười mấy người thử thuốc, thấy cơ thể gầy yếu của họ càng ngày càng cường tráng, làm sao không động lòng? Đến hôm nay, hắn đã uống thuốc được ba năm, đã không thoát được sự khống chế của thuốc này.

Hơn nữa, Hàn Thực Tán này tuy rằng có độc, nhưng có thể được coi là thần dược chữa bệnh cứu mạng. Bởi vì tác dụng thuốc mãnh liệt thúc đẩy độc nóng trong cơ thể, sau khi phát tán độc nóng, cặn độc nhiều năm cũng bị đẩy ra theo, đúng là có thể khiến người ta nhanh chóng khoẻ lên; mà để thuốc có hiệu quả tốt nhất chẳng những cần ăn lạnh, mặc lạnh, tắm lạnh, nằm lạnh, mà còn cần vận động rất nhiều, cho nên có thể rèn luyện thể lực.

Ba năm trước đây Thái tử còn rất gầy yếu, đến hôm nay đã cơ bắp cuồn cuộn, nhìn từ cổ áo rộng mở là có thể thấy được một chút. Cho nên, hắn đương nhiên tin tưởng thuốc này mà không có chút nghi ngờ nào.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng sắp xếp ngôn ngữ một chút, chắp tay nói – "Khởi bẩm Thái tử điện hạ, khứu giác của vi thần hơn xa người thường, chỉ cần một chút mùi hương còn sót lại là có thể phân biệt được các loại mùi, hơn nữa cũng khá tinh thông y dược. Điện hạ uống thuốc quanh năm, mùi thuốc trên người rất nồng, vi thần vừa ngửi đã biết phương thuốc này cần những thứ gì, lượng dùng bao nhiêu."

Thái tử bắt đầu hứng thú, nhếch môi cười nói – "Vậy ngươi thử nói một chút xem nào, nếu như nói sai một câu, bổn điện hạ sẽ phạt ngươi." – Dứt lời vươn tay vuốt ve chơi đùa cần cổ mảnh khảnh của thiếu niên, động tác vừa nguy hiểm vừa ám muội.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, tỉ mỉ thuật lại từng ly từng tí một – "Thạch nhũ ba chỉ (*), thạch anh tím hai chỉ, thạch anh trắng nửa chỉ, thạch lưu hoàng ba chỉ, xích thạch…"

(*) chỉ: đơn vị trọng lượng, mười chỉ là một lạng

Theo lời nói của hắn, vẻ mặt Thái tử cũng trở nên u ám khó dò.

Chu Doãn Thịnh hoàn toàn không sợ, đếm xong rồi nói thẳng – "Khởi bẩm điện hạ, thuốc này là thuốc tốt, nhưng nếu dùng trong thời gian dài, sẽ gây hại đến tính mạng. Những năm gần đây tính tình của điện hạ càng ngày càng thất thường, thuốc này chính là kẻ khởi xướng."

Tay phải của Thái tử đặt lên bội kiếm, ánh mắt toé lửa, toát ra sát ý.

Chu Doãn Thịnh không đợi hắn gây khó dễ, tiếp tục nói – "Điện hạ tôn quý, trước khi uống thuốc nhất định đã tìm người kiểm nghiệm, nhưng biện pháp này chỉ thấy hiệu quả ngắn mà không thấy kết quả dài. Vi thần có một biện pháp tốt hơn, điện hạ có thể thử trước rồi phạt thần tội ăn nói bừa bãi sau. Thần cũng biết lời nói hôm nay thực sự là không nên nói, nói nhiều e rằng mang lại hoạ diệt thân cho chính mình. Nhưng thần không đành lòng nhìn Thái tử bị người khác mài mòn mà không tự biết, cố liều chết can ngăn. Mong điện hạ cho thần một cơ hội chứng minh bản thân."

Thái tử nắm cằm hắn, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào đáy mắt hắn, thấy sự thân thiết trân trọng tràn ngập trong mắt người nọ, trái tim giật mạnh một cái.

"Thôi, bổn điện hạ cho ngươi một cơ hội." – Một lúc lâu sau, hắn buông thiếu niên ra, bờ môi vẽ lên một đường cong lạnh lẽo.

Cầm Chu Doãn Thịnh đã bị bóp ra mấy vết xanh tím, lùi lại hai bước xoa xoa, đôi mắt rưng rưng.

Thấy dáng vẻ vừa đáng thương vừa đáng yêu của người kia, tức giận chồng chất trong lòng Thái tử trở thành hư không.

Hôm sau, trạng nguyên mang hai con chuột bạch vào cung, dâng cho Thái tử điện hạ ngắm. Thái tử cẩn thận nuôi nấng mấy ngày, có vẻ như rất yêu thích.

Một hôm, sau khi trở về cung điện, một thái giám vội vã chạy đến, kích động nói – "Khởi bẩm Thái tử điện hạ, hai con chuột bạch kia đã xảy ra chuyện."

Thái tử rùng mình, nhanh chóng đi theo.

Hai con chuột bạch kia đã phát điên, vừa kêu chít chít vừa cắn khung lồng, hai chiếc răng cửa đều gãy hết rồi mà vẫn không chịu từ bỏ, lại dùng móng vuốt cào, sau đó lập tức lao vào đánh nhau. Một khắc sau, trong lồng chỉ còn lại hai đống máu thịt hôi thối kinh người, chẳng còn đâu dáng vẻ sinh động đáng yêu trước đó của chuột bạch.

Thái tử nhìn chằm chằm chiếc lồng, sắc mặt từ trắng chuyển xanh, lại từ xanh chuyển tím, hiển nhiên đã phẫn nộ đến cực điểm.

Cái gì mà đạo sĩ, cái gì mà thần dược, cái gì mà trả ơn! Chỉ không biết rốt cuộc ai là kẻ đứng sau lưng? Nhị hoàng tử? Tam hoàng tử? Tứ hoàng tử? Hay là mọi người cấu kết với nhau đẩy bổn điện hạ vào chỗ chết?

Thái tử chậm rãi đi đến cạnh bàn, uống một bình rượu ấm áp cay xè, cuối cùng không thể dằn được mà cười ra tiếng. Mặc kệ là ai, hắn thà giết nhầm chứ cũng không bỏ qua cho bất kỳ người nào!

Chú thích:

Chữ Khải (bên trái) – Chữ Thảo (bên phải)

(1) Thư pháp: Trong nghệ thuật viết chữ của người Trung Hoa có 5 kiểu viết:Chữ Triện. Khi Tần Thuỷ Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất văn tự, tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ Đại Triện thành chữ Tiểu Triện.Chữ Lệ là thư thể thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN.Chữ Khải là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III CN. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay. (đây cũng là lối viết của Thịnh Thịnh khi tham gia hai kì thi hội và thi đình)

Chữ Hành

Chữ Hành (hành thư) là dạng viết nhanh của chữ Khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh.Chữ Thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ Khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Lối chữ thảo còn được phân chia thành 2 loại:Kim Thảo ( ): các chữ được viết tách bạch rõ ràng.Cuồng Thảo ( ): nét chữ này nối liền với nét chữ kế tiếp thành một chuỗi dài.

Cuồng Thảo

(2) Nhập mộc tam phân: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Thư đoạn" của Trương Hoài Quán triều nhà Đường.

Vương Hi Chi người Hội Khê triều nhà Tấn là một nhà thư pháp nổi tiếng trong lịch sử TQ. Chữ của ông đẹp mà khỏe khoắn, tuy uyển chuyển nhưng lại cứng cáp, có khá nhiều nhà thư pháp nổi tiếng sau này đều lấy chữ ông làm mẫu. Thư thiếp nổi tiếng của ông còn lại hiện nay có "Lan đình tập tự" và "Hoàng đình kinh" …

Chữ của Vương Hi Chi sở dĩ đẹp, một phần là do trời phú, nhưng điều quan trọng hơn là ông rất chịu khó tập viết. Để viết được một chữ vừa ý, ngay trong lúc nằm nghỉ hay đi đường, ông đều ngẫm nghĩ về kết cấu

thể chữ, suy tưởng về khí thế của nó, hơn nữa còn thường xuyên dùng ngón tay mô phỏng trên vạt áo, lâu rồi vạt áo cũng bị rách bươm.

Trong khi luyện bút, mỗi khi viết xong, ông thường ra bờ ao rửa nghiên bút, khiến ao nước trở thành màu đen.

Một hôm, khi Hoàng đế đi giỗ tổ ở ngoại ô phía bắc, đã bảo Vương Hi Chi viết chúc từ trên một tấm ván rồi sai thợ điêu khắc. Trong khi khắc, người thợ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vì nét bút của Vương Hi Chi rất khỏe khoắn đã khắc sâu vào gỗ đến ba phân, mới than rằng: "Chữ viết của hữu tướng quân Vương Hi Chi quả thật là Nhập mộc tam phân".

(3) Trích từ bài thơ "Hạ tân lang" – Tân Khí Tật. Bài thơ thể hiện tâm trạng ngạo thế, đồng thời cũng bày tỏ nỗi đơn độc khi khó kiếm tìm một người tri âm tri kỷ.

27. Quyển 3 - Chương 6

Khi Chu Doãn Thịnh bị gọi đến Đông cung, Thái tử đang đứng trước một chiếc gương lớn, dùng ánh mắt tối tăm khó lường đánh giá cơ thể mình.

Hắn cởi cẩm bào và áo trong, chỉ mặc một chiếc tiết khố. Cơ bắp trên lưng và trước ngực vô cùng cường tráng, đường nét tuyệt đẹp; hai đường V cut kéo dài vào trong quần, làm nổi bật hàng cơ bụng săn chắc chỉnh tề, làn da màu đồng như sáng lên dưới ánh mặt trời. Đây là một cơ thể tràn ngập sức bật và cám dỗ, chỉ cần nhìn một cái là đã có thể khiến cho người ta mê muội.

Hai cung nữ bưng trang phục Thái tử đã xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng từ lúc nào, lại không nhịn được vụng trộm ném ánh mắt nóng rực về phía hắn.

Chu Doãn Thịnh ngẩn người, sau đó lập tức khom mình hành lễ, không dám nhìn nhiều. Hắn thích đàn ông cường tráng tuấn mỹ, Thái tử vừa đúng là kiểu hình mà hắn yêu thích nhất kia.

"Ngươi đến rồi." – Thái tử đuổi người hầu trong điện ra ngoài, vừa vuốt ve cơ bụng mình, vừa chậm rãi nói – "Ngươi thấy cơ thể này có được coi là hoàn mỹ không có khuyết điểm không?"

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng nhìn một cái, gật đầu đáp có.

Thái tử cười lạnh – "Chỉ tiếc bên ngoài hoàn mỹ, bên trong đã bị ăn mòn gần hết." – Nói đến đây, những cảm xúc tiêu cực như thô bạo, hận thù, tuyệt vọng, điên cuồng được ẩn giấu trong con mắt hắn đều phun ra, được đè nén tầng tầng lớp lớp trong không khí, khiến cho người ta không thể thở nổi.

Chu Doãn Thịnh nhắm chặt mắt, dịu giọng nói – "Nếu như điện hạ có thể bỏ Hàn Thực Tán điều dưỡng cẩn thận vài năm, sức khoẻ vẫn có thể khôi phục lại được."

"Chỉ là có thể?" – Thái tử mặc áo ngoài, từ từ đi đến chỗ hắn, khoảng chênh lệch gần mười cm và khí thế mạnh mẽ bẩm sinh khiến Chu Doãn Thịnh hơi cảm thấy khó chịu.

"Nếu như không cai thì chẳng khác nào uống rượu độc giải khát, đến tròn năm năm điện hạ chắc chắn sẽ mất mạng." – Chu Doãn Thịnh không thể không lùi về phía sau hai bước, tránh khỏi phạm vi phóng xạ nội tiết tố của hắn.

Thái tử yên lặng một lúc lâu, rốt cuộc khoát tay nói – "Vậy thì cai đi."

Chu Doãn Thịnh khom người thở dài, nói – "Vậy thì, xin điện hạ hãy ban một *thủ dụ* (*). Trong thời gian cai thuốc, dù vi thần bất kính thế nào với ngài, ngài đều sẽ không trách tội vi thần."

(*) chỉ thị viết tay

Thái tử không đáp, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm khó dò nhìn hắn.

Chu Doãn Thịnh lại nói – "Nếu như điện hạ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vi thần sẽ theo ngài xuống Hoàng Tuyền." – Dứt lời, hắn ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía Thái tử.

Dường như Thái tử bị lời nói của hắn làm cho cảm động, khuôn mặt trải đầy sương lạnh hơi hiện lên sắc thái ấm áp, lập tức gật đầu nói – "Lấy giấy bút mực nghiên đi."

Thoáng cái đã qua nửa năm. Hôm nay, Chu Doãn Thịnh cởi dây trói trói chặt tứ chi của Thái tử ra, phun ra một hơi dài.

"Điện hạ cảm thấy như thế nào?" – Hắn cẩn thận bôi thuốc mỡ lên cổ tay sưng đỏ xước xát của người nọ.

Thái tử đặt tay lên đầu gối, nhìn chằm chằm động tác dịu dàng của người nọ mà không trả lời. Cảm thấy như thế nào? Từ khoẻ mạnh quay trở về yếu ớt, cảm giác đương nhiên là rất khó chịu, càng chưa kể đến trong nửa năm nay hắn đã phải trải qua đau đớn xé xương xé thịt như thế nào. Nhưng so với cơ thể nặng nề, đầu óc của hắn lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, nhìn lại quá khứ một cách rõ ràng, giống như vừa tỉnh mộng, quay trở về với trần gian.

"Bổn điện hạ còn có thể sống được mấy năm nữa?" – Hắn biết cho dù bỏ hẳn thuốc, e rằng cũng đã ảnh hưởng đến tuổi thọ.

"Vi thần không biết. Nhưng chỉ cần điều dưỡng ổn thoả, ắt hẳn là sẽ không sao."

"Điều dưỡng ổn thoả? Ở vị trí này của bổn điện hạ, làm sao có thể yên tâm điều dưỡng?" – Thái tử thấp giọng cười, trong mắt tràn đầy sự trào phúng.

Chu Doãn Thịnh không nói gì, khom người chắp tay rồi lập tức định đi. Thái tử tâm trí bình thường trở lại khó ứng phó hơn nhiều so với Thái tử điên cuồng. Ngày xưa, tuy rằng hắn nắng mưa thất thường, nhưng ít nhất còn có thể nhìn thấy một hai cảm xúc. Còn giờ đây hắn thâm trầm như biển, dù trong lòng giận dữ không thoải mái đến đâu, cũng không để lộ ra ngoài mảy may.

Giống như một thanh bao kiếm tuyệt thế, ẩn giấu sắc bén nhưng lại có thể giết người trong chớp mắt. Trong nửa năm này, hắn cáo ốm ở lại Đông cung. Chẳng những dùng khổ nhục kế cướp lại sự yêu thương của Thiên Thần đế, còn bày kế khiến cho Nhị, Tam, Tứ hoàng tử liên tiếp mắc sai lầm, danh vọng trong triều giảm mạnh. Những hoàng tử còn lại phải chịu ảnh hưởng, cũng an phận hơn nhiều.

Dường như hắn đã thay đổi trở lại thành vị Thái tử sáng suốt uy phong trong dĩ vãng. Nhưng chỉ có Chu Doãn Thịnh biết, lòng hắn đã thay đổi, tất cả nhân từ đều đã hoá thành cát bụi tiêu tán trong gió, chỉ còn lại thù hận tràn đầy.

Thái tử thấy người nọ càng ngày càng xa lạ với mình, vẻ mặt hơi tối lại, cũng không bảo hắn đứng dậy, chậm rãi nói – "Hai cha con ngươi lựa chọn cống hiến cho bổn điện hạ, nhưng không ngờ bổn điện hạ lại là người sắp chết, e rằng không thể che chở cho nhà họ Thẩm được trăm năm vinh quang."

"Điện hạ là Thái tử Đại Chu, cống hiến cho điện hạ là điều nên làm." – Chu Doãn Thịnh cúi đầu chắp tay. Hiện giờ ngay cả hắn cũng không thể đoán ra tâm tư của Thái tử, đành phải nói ít sai ít, tránh cho chưa hoàn thành được nhiệm vụ đã bị Thái tử giết chết. Tuy linh hồn của hắn bất diệt, nhưng cái vỏ Thẩm Ý Bân này thì sẽ chết.

Thái tử không biết mình rốt cuộc muốn nhận được đáp án gì từ miệng đối phương. Muốn người kia bày tỏ lòng trung thành? Hay là giơ tay lên trời thề cậu ấy không giúp mình vì lợi ích riêng, mà hoàn toàn là từ nội tâm? Dù mình là ai, ở vị trí nào, cậu ấy vẫn đều sẽ ở bên mình đến chết cũng không rời?

Dựa vào cái gì chứ? Hơn nữa vì sao hắn nhất định phải được người nọ đối xử chân thành?

Thái tử nghĩ mãi mà vẫn không hiểu rõ, bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, sau đó mới khoát tay cho hắn ra ngoài.

"Sau này ngươi có thể gọi bổn điện hạ là Tư Niên."

Chu Doãn Thịnh vừa đi đến cửa thì nghe thấy một tiếng nói trầm khàn vang lên sau lưng. Tư Niên? Hai chữ này khiến hắn chấn động, lập tức xoay người lại nhìn.

"*Viêm viêm cảnh lịch, ức vạn tư niên* (*). Đây là tên tự của bổn điện hạ. Ngươi có tên tự không?" – Thái tử hất hất cằm.

(*) Huy hoàng rực rỡ suốt hàng triệu triệu năm.

"Doãn Thịnh, tên tự của vi thần là Doãn Thịnh." – Hắn nhìn chằm chằm người đàn ông mang khuôn mặt tái nhợt tiều tuỵ nọ.

"Doãn Thịnh, hình như đã từng nghe ở đâu đó." – Thái tử ngẩn ra.

Chu Doãn Thịnh gần như muốn chạy đến kéo vạt áo hắn, truy hỏi hắn đã từng nghe khi nào. Cuối cùng kịp thời phanh lại, người nọ chỉ là một dãy số liệu, chết có nghĩa là biến mất vĩnh viễn, làm sao hắn có thể cùng đến đây được? Huống chi Tư Niên làm sao biết được cái tên Doãn Thịnh này?

Hắn đè nén rung động trong nội tâm xuống, thận trọng nói – "Điện hạ không cần lo lắng, sức khoẻ ngài nhất định sẽ tốt lên, vi thần nhất định sẽ nghĩ được biện pháp." – Tuy rằng thế giới này không có linh đan diệu dược, nhưng nữ chính thì có một dòng suối linh có thể giúp người ta tẩy tuỷ phạt kinh thoát thai hoán cốt, sớm muộn gì hắn cũng sẽ nghĩ cách giành lấy cho Thái tử.

Ánh mắt của thiếu niên trong veo đến thế, giọng điệu kiên định đến thế. Dường như những câu này chính là tín ngưỡng của cậu ấy, cậu ấy sẽ tận tâm với nó suốt cả cuộc đời. Thái tử đột nhiên cảm thấy, dù cậu giúp mình chỉ vì lợi ích cá nhân thì sao, chỉ cần cậu ấy đứng đây là đã đủ rồi.

"Lời nói của ngươi, bổn điện hạ sẽ nhớ kỹ. Ngày nào còn bổn điện hạ, ngày đó còn có Thẩm gia."

Điều Chu Doãn Thịnh muốn chính là gia tộc họ Thẩm đứng vững không đổ. Hắn nở một nụ cười cảm kích với Thái tử, cúi người lui ra ngoài.

Ba năm sau.

Thái tử nằm triền miên trên giường bệnh, ngày hôm nay rốt cuộc khoẻ hẳn, nhưng thân hình gầy yếu đi rất nhiều. Làn da trở nên tái nhợt như tờ giấy, chỉ còn lại đôi mắt sâu không thấy đáy, đôi môi mỏng manh đỏ như máu. Đứng một chỗ không nói lời nào là đã có thể khiến người ta cảm thấy áp lực mà không rõ lý do.

Hắn không còn nắng mưa thất thường như trước đây nữa, một số việc mà Thiên Thần đế giao cho hắn, hắn đều giải quyết tốt từ đầu đến cuối. Dù có người cố ý theo dõi cũng không bắt được cái thóp nào. Thiên Thần đế kiểm nghiệm mấy tháng, rốt cuộc hoàn toàn yên lòng.

Những ngày gần đây, mưa to ở khu vực Lưỡng Giang hình thành ngập lụt, bao phủ lên vô số thành quách lớn nhỏ, khiến dân chúng không có chỗ sống, ăn bữa hôm lo bữa mai. Triều thần liên tục dâng tấu về chuyện này, thỉnh cầu Thiên Thần đế định đoạt. Thiên Thần đế suy nghĩ một chút rồi khâm điểm Thái tử và Thất hoàng tử cùng nhau xử lý việc Lưỡng Giang này.

Bởi vì Thái tử liên tiếp thi hành nhiều thủ đoạn độc ác, những vị hoàng tử khác đều bị hắn hại cho không thể phản kháng, chỉ có mỗi Thất hoàng tử lễ nghĩa khiêm tốn tránh thoát khỏi nguy hiểm. Nếu như có thể

làm tốt công việc lần này, y có thể chiếm nổi bật một lần trước mặt Thiên Thần đế.

Thất hoàng tử trong lòng vui vẻ cực kỳ, ngoài mặt thuận theo Thái tử, nhưng sau khi trở về thì bắt đầu bàn bạc với người bên cạnh xem nên trổ tài năng như thế nào.

Chu Doãn Thịnh đã được thăng chức làm Công bộ Thị lang vào năm nay cũng trong danh sách đi cùng.

Khi mấy người phong trần mệt mỏi đến lưỡng Giang, lũ lụt vẫn đang tàn sát bừa bãi. Tuần phủ Lưỡng Giang – Du Bảo Điền tự mình đến khu bị nạn trấn an dân chúng, thị sát tình hình tai nạn, nghe nói Thái tử giá lâm, vội vàng trở về phủ mở tiệc rượu khoản đãi.

Nói là tiệc rượu thì hơi quá, cũng chỉ là một chiếc bàn tròn cũ nát, vài cái bát đĩa sứt, bánh bao chay và mấy món chua. Nếu như không có nước trà để uống, thật sự là không ăn nổi.

Thái tử vừa thấy bàn tiệc này, vẻ mặt lập tức tối sầm lại, còn Thất hoàng tử thì vẫn bình thản chịu đựng gian khổ.

Du Bảo Điền vờ như không biết, cung kính gắp một cái bánh bao chay và mấy cọng cải muối cho Thái tử, nói – "Bởi vì lũ lụt tàn sát bừa bãi, trong Khôn thành đã hết sạch lương thực, thực sự là không tìm được rượu tốt chiêu đãi điện hạ, mong điện hạ chớ quở trách."

Bởi vì cai Hàn Thực Tán, Thái tử đã lâu lắm rồi chưa từng say rượu. Nhưng trong mắt người trong thiên hạ, hắn vẫn là Thái tử hoang dâm không rượu không vui trước đây. Du Bảo Điền tính tình ngay thẳng, ghét a dua nịnh nọt, trong lòng căm ghét hành vi phóng túng vô độ của Thái tử, cho nên đã mấy lần dâng tấu xin phế Thái tử, có thể xem như là cái đinh trong mắt Thái tử.

Hai người này ngứa mắt nhau, vừa đến đã âm thầm đối địch.

Mặt Thái tử không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại toát ra sự tức giận.

Thất hoàng tử không nói lời nào, chỉ chờ Thái tử gây chuyện. Du Bảo Điền là đại thần có sức ảnh hưởng nhất của Đại Chu, hơn nữa còn là tâm phúc của Thiên Thần đế. Chuyện cứu nạn lần này rất lớn, nếu như Thái tử vừa đến đã trừng phạt trợ thủ đắc lực nhất, công việc lần này chắc chắn sẽ hỏng. Nếu thế, cơ hội cho hắn giành sự nổi bật cũng đến.

Thái tử thả đũa xuống bàn cạch một tiếng, đang chuẩn bị nói chuyện thì bàn tay trái đặt dưới bàn bị một bàn tay ấm áp mềm mại khác nắm lấy. Hắn hơi hoảng hốt một chút, trên mặt lại không lộ chút nào, chỉ nhanh chóng liếc nhìn Chu Doãn Thịnh bên cạnh mình một cái.

Ba năm qua đi, thiếu niên vừa tròn hai mươi tuổi, đường nét gương mặt rõ ràng hơn một chút, đẹp không sao tả xiết. Đôi mắt như nước gợn sóng lấp lánh lặng yên đưa cho hắn một ánh nhìn trấn an, khiến trái tim hắn run lên, đồng thời cũng cảm thấy nhột nhạt khó nhịn.

Nắm lại bàn tay kia nhẹ nhàng kéo kéo, Thái tử chậm rãi nói – "Du đại nhân không ở kinh thành, hiển nhiên không biết bổn điện hạ đã kiêng rượu được mấy năm rồi. Mà nay dân chúng gặp nạn, bổn điện hạ cảm thấy đồng cảm, dù chưa cai rượu cũng sẽ thấy nghẹn ở yết hầu, ăn không biết vị. Hiện giờ bổn Thái tử còn được ăn mấy chiếc bánh bao chay nguội lạnh, không biết liệu dân chúng có phải đã đến hoàn cảnh đổi con để ăn rồi không. Bàn tiệc này cứ dọn đi, đưa bổn điện hạ đến các châu các huyện phân phát lương thực trước đã rồi nói sau. Cứu người như cứu hoả, chậm trễ một lát cũng không được."

Du Bảo Điền sững sờ, hoàn toàn không dám tin tưởng những lời này được phát ra từ miệng của Thái tử xa hoa lãng phí thành thói. Thất hoàng tử cũng ngây người nhìn chằm chằm huynh trưởng.

Trong khi hai người còn đang ngẩn ngơ, Thái tử nhặt hai cái bánh bao lên, một cái đưa cho Chu Doãn Thịnh, một cái tự mình cầm vừa đi vừa ăn, dáng vẻ vội vàng.

28. Quyển 3 - Chương 7

Đi ra khỏi tầm mắt của mọi người, Thái tử nắm tay Chu Doãn Thịnh, vẻ mặt dịu dàng.

"Sao thế, vừa rồi lo lắng bổn điện hạ sẽ nổi giận lung tung?"

"Vi thần nghĩ lầm, điện hạ uy phong sáng suốt, làm sao có thể bị lời nói của người khác dắt mũi được. Vi thần không thể giúp gì cho điện hạ, cảm thấy rất hổ thẹn."

Nói như vậy cũng không phải vì Chu Doãn Thịnh khiêm tốn. Sau khi thần trí tỉnh táo trở lại thủ đoạn lão luyện cũng quay trở lại theo. Không cần bất kỳ ai nhắc nhở, hắn cũng có thể ngồi vững trên vị trí Thái tử, thường thường khiến Chu Doãn Thịnh cảm thấy mình là kẻ thừa. Có rất nhiều lúc, Chu Doãn Thịnh còn nghi ngờ không biết liệu Thái tử hoa mắt ù tai bị người khác hãm hại mất đi vị trí Đông cung và người trước mắt này có phải là một người hay không.

Thái tử cười vang, véo véo ngón tay thanh niên, nói nhỏ – "Sự xuất hiện của Doãn Thịnh là trợ giúp lớn nhất đối với bổn điện hạ. Nếu như không có Doãn Thịnh, sẽ không có bổn điện hạ ngày hôm nay." – Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, thân mật xoa xoa sườn mặt thiếu niên, giọng nói càng trở nên trầm thấp – "Thời thời khắc khắc bổn điện hạ đều cảm ơn ông trời đã đưa ngươi đến bên cạnh bổn điện hạ. Ngươi lo cho bổn điện hạ, bổn điện hạ rất vui." – Vui vô cùng.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu, nói một tiếng không dám. Thời đại khác biệt, thân phận khác biệt, thái độ hắn xử lý tình cảm cũng khác biệt. Tuy rằng người này thường mang lại cho hắn rung động quen thuộc, nhưng hắn cũng sẽ không tuỳ tiện bước ra một bước kia. Nguyện vọng của Thẩm Ý Bân là nhà họ Thẩm phồn vinh thịnh vượng, người thân bình an vui vẻ, nếu như hắn đi nhầm một bước, tất cả nguyên vọng vốn có thể thực hiện được này đều sẽ hoá thành bọt nước.

Thái tử thấy hắn không đáp lại, còn đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng chân từ đằng sau truyền đến, đành phải thôi.

Du Bảo Điền vốn tưởng rằng Thái tử chỉ đang diễn trò mà thôi, chắc chắn sẽ không kiên trì được mấy ngày. Đâu ngờ hắn ngày ngày đến đê thăm dò tình hình, tự mình đến khu tai nạn trấn an dân chúng. Hàng đêm cần mẫn phê duyệt công văn các châu huyện đưa lên, khiến cho Lưỡng Giang vốn xác chết đói khắp nơi dần dần lấy lại sức sống.

Hắn nghĩ suy nghĩ của dân, khổ nỗi khổ của dân, lo nỗi lo của dân, ăn uống đơn sơ, làm việc suốt ngày đêm, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã gầy đến không còn hình người. Du Bảo Điền nhìn mà cảm động, thái độ đối với Thái tử không còn cực đoan như ngày xưa nữa. Cứ ba ngày là gửi tấu lên kinh thành một lần, thuật lại tất cả mọi sự việc, trong ngôn ngữ tràn đầy tôn sùng tâm phục khẩu phục, khiến Thiên Thần đế đọc mà vô cùng vui mừng.

Thái tử tài cán như thế, càng làm nổi bật sự bình thường của Thất hoàng tử. Thất hoàng tử nóng nảy, bắt đầu thực hiện một số thủ đoạn.

Ngày hôm nay, Tổng đốc Lưỡng Giang – Vương Bân mở tiệc chiêu đãi Thái tử ở biệt viện.

Vương Bân là thuộc hạ của Thái tử, con gái lão là trắc phi Đông cung, khá được sủng. Vì vậy, quan hệ giữa lão và Thái tử vô cùng thân mật. Mà việc Thái tử bị phế kiếp trước có liên quan rất lớn đến Vương Bân này.

Kiếp trước Thái tử không trúng Hàn Thực Tán, nhưng sự xu nịnh của người bên ngoài cũng không thua gì độc tính của Hàn Thực Tán. Thái tử sống thuận lợi một đời, đứng trên vị trí cao, trải qua năm rộng tháng dài khó tránh khỏi càng ngày càng tự phụ, sự quản lý đối với cấp dưới cũng yếu bớt. Dù là người mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa, nếu bị một đám đồng đội như heo liên luỵ, người đó cũng có thể bị đánh bại một cách dễ dàng, mà Vương Bân chính là kẻ nổi bật trong đám đồng đội heo đó.

Lão rất tham tiền, chiếm giữ tiền bạc triều đình phân phát để gia cố đê điều suốt bảy tám năm liền, khiến đê đập Lưỡng Giang yếu chả khác nào giấy bìa, vừa chọc là rách. Thái tử phụng mệnh đến xử lý thiên tai, lão sợ Thái tử điều tra ra chuyện này nên lại cắt xén tám phần tiền cứu nạn dân cho Thái tử, còn sai khiến hai mỹ nhân mê hoặc Thái tử.

Khi Thái tử và mỹ nhân đang chìm trong sóng hồng, bên ngoài đổ mưa tầm tã, làm sụp đường đê ở thượng nguồn Lưỡng Giang. Lũ lụt cuồn cuộn đổ xuống, nuốt chửng vô số dân chúng và thành quách, uy lực này có thể xưng là một kiếp nạn. Khi được cứu ra khỏi biệt viện, Thái tử thậm chí còn chưa mặc quần, trò hề bại lộ.

Khi tin tức truyền về kinh thành, có thể đoán được Thiên Thần đế phẫn nộ đến mức nào, Thái tử đương nhiên cũng bị phế truất.

Kiếp thứ hai có Hàn Thực Tán của Tạ Ngọc Nhu, hành vi của Thái tử lại càng hoa mắt ù tai, ngay cả những chuyện sau đó đều giảm bớt, trực tiếp bị phán cả đời không thể xoay người. Sau khi Thái tử buồn bực mà chết, chẳng những không có danh hào, thậm chí còn không được vào Hoàng lăng, kết cục vô cùng

thê thảm.

Nhưng Chu Doãn Thịnh đã đến, tình hình cũng khác đi. Thái tử trải qua sự nghiền mài của Hàn Thực Tán, trở nên càng tài giỏi càng kiên nhẫn, cảm giác nguy cơ mạnh mẽ khiến hắn không dám thả lỏng bất cứ phút giây nào, cũng giám sát thuộc hạ vô cùng nghiêm khắc. Hắn đã phát hiện ra động tác của Vương Bân từ ba năm trước, ra lệnh bắt lão trả ngân lượng tham ô lại, còn hằng năm gia cố đê đập.

Cho nên giờ đây, cho dù mưa to tầm tã mấy chục ngày liên tiếp, đê ở vùng thượng nguồn vẫn phòng thủ kiên cố như cũ. Tạ Ngọc Nhu ở xa nơi kinh thành cũng không biết động tác ngầm của Thái tử, còn đang yên lặng mong đợi đại nạn đến. Lại nói, Thái tử có thể nhìn rõ mọi việc không có chỗ hở như vậy, cũng là nhờ phúc Tạ Ngọc Nhu.

Tuy rằng Vương Bân không quanh co vòng vèo như kiếp trước, nhưng rốt cuộc bản tính khom lưng uốn gối khó sửa. Chờ Thái tử vừa có thời gian rảnh là vội vã mở tiệc rượu, muốn kéo gần quan hệ. Con gái lão từ ba năm trước đã bắt đầu không nhận được thêm một lần ân sủng nào, bảo làm sao lão không nóng nảy?

Vương Bân là quan lớn vùng biên giới, Thái tử dù gì vẫn phải nể mặt một chút, chẳng những đúng giờ đến dự tiệc, còn nói huyện với lão vài câu. May mà Vương Bân cũng biết thời biết thế, tiệc rượu không hề xa hoa, chỉ là mấy món ăn lót dạ bình thường mà thôi. Nhưng đám phụ nữ ngồi cùng trên tiệc rượu lại làm Thái tử nhức mắt vô cùng.

Phải nói là mấy người phụ nữ này thật sự rất đẹp. Dáng người thon thả, sóng mắt đong đưa, cử chỉ ung dung thanh tao lịch sự. Không chỗ nào là không hấp dẫn ánh mắt người khác. Đưa đến hầu hạ hắn thì thôi, đã thế còn sai hai người ngồi bên cạnh trái phải Thẩm Ý Bân, nào thì ánh mắt đưa tình, nào thì ám muội khiêu khích, thế này là muốn làm cái gì?

Thái tử nhịn rồi lại nhịn, thấy một cô ả lại còn cười duyên đổ vào lòng Thẩm Ý Bân, lửa giận ngưng tụ cả đêm rốt cuộc bộc phát. Hắn vứt bát đũa xuống kéo thanh niên dậy, phẩy tay áo bỏ đi, chỉ để lại một câu hàm ý sâu xa – "Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết buốt".

Vương Bân sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu. Du Bảo Điền nghe vậy lại vỗ tay cười to không ngừng, luôn miệng khen Thái tử sáng suốt, là may mắn lớn của quốc gia…, còn viết việc này lên tấu chương báo cho Thiên Thần đế.

Thiên Thần đế xem xong, vui mừng khôn kể.

Thái tử kéo thanh niên lên xe ngựa rồi mà vẫn chưa thể nào khống chế cảm xúc phẫn nộ, lồng ngực phập phồng, dường như có một con thú dữ sắp xông ra.

"Điện hạ, ngài không thể quá kích động, cơ thể sẽ không chịu nổi." – Chu Doãn Thịnh thở dài, lấy một viên thuốc ra đưa đến miệng Thái tử.

Đôi mắt Thái tử rất đen rất sáng, tình yêu nồng nàn quay cuồng trong con ngươi. Hắn bình tĩnh nhìn

thanh niên một cái, sau đó mở miệng, ngậm cả thuốc lẫn ngón tay vào miệng, dùng lưỡi trêu chọc.

Chu Doãn Thịnh lập tức rút ngón tay ra, cúi đầu lặng yên không nói.

Thái tử nắm tay, muốn kéo người nọ vào lòng mình vuốt ve, muốn xé tan trang phục không coi là hoa lệ của người nọ mà dùng sức xâm phạm, muốn dùng lưỡi cạy miệng cậu ấy ra hút hết nước bọt và linh hồn ra khỏi miệng cậu, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Hắn biết mình không còn sống được mấy năm nữa, nếu như khiến thanh niên phải đeo một ô danh nịnh thần, con đường làm quan của thanh niên sẽ bị phá hỏng. Điều duy nhất hắn có thể làm lúc này chính là lên ngôi hoàng đế, trèo lên chỗ ngồi cao nhất kia, bảo vệ thanh niên dưới cánh mình, chuẩn bị cho cậu ấy một con đường bằng phẳng rực rỡ chưa từng có.

Nghĩ đến đây, nỗi bi ai và nặng nhọc cực lớn vì không đủ sức tràn ngập cõi lòng, Thái tử thở dài sâu thẳm, vuốt ve sườn mặt thanh niên một chút rồi suy sụp ngồi về chỗ mình.

Trái tim Chu Doãn Thịnh nhói lên một cái, cảm giác đau khổ dày đặc khiến hắn chau mày.

Khi Thái tử rời khỏi Lưỡng Hà, mấy vạn dân chúng đưa tiễn khắp đầu đường ngõ hẻm. Có người dập đầu, có người rớt nước mắt, cảnh tượng vô cùng cảm động, thậm chí còn có *vạn dân tán* (*) được đưa đến từ các châu huyện, sau khi chống lên gần như che lấp cả bầu trời. Vị Thái tử này rốt cuộc được mọi người thừa nhận.

(*) Ở xã hội phong kiến, khi tiễn biệt một vị quan thanh liêm (thường là đưa tiễn lúc rời chức), người dân thường đưa tặng "vạn dân tán" để tỏ ý lưu luyến, biết ơn.

Thất hoàng tử vốn định chờ Thái tử làm sai, có thể tạo ra tì vết cho lần làm việc này của hắn. Nhưng y không ngờ Thái tử lại giận giữ mắng Vương Bân, ngược lại khiến cho danh vọng Thái tử cao hơn một bậc. Thất hoàng tử không bắt được lấy một cái thóp nào, đành phải yên lặng chờ thời cơ.

Tạ Ngọc Nhu ở kinh thành thấy đê điều Lưỡng Giang vẫn bình an vô sự, lại thấy Thái tử sáng suốt tài giỏi như vậy, nỗi lòng kinh sợ quả thực là khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Kiếp này, mục tiêu cuối cùng của ả là thái hậu, là người phụ nữ cao quý nhất Đại Chu. Nếu như Thất hoàng tử không lên ngôi, lần sống lại này của ả còn có ý nghĩa gì? Ít nhất kiếp trước nàng còn bò lên được vị trí chính phi nhị phẩm, nếu kiếp này chỉ là trắc phi của quận vương, vậy thì còn không bằng cả kiếp trước, huống chi kẻ thù của ả – Thẩm Xảo Đan vẫn được sống như cá gặp nước.

Mỗi lần nghĩ đến biến cố có thể sẽ xuất hiện trong tương lai, lục phủ ngũ tạng của Tạ Ngọc Nhu đều thiêu đốt đến ăn không ngon ngủ không yên. May mà ả biết vẫn còn một cơ hội tuyệt đối có thể diệt trừ Thái

tử, thế mới trấn định lại.

Bởi vì Thái tử làm việc lao lực khiến cơ thể tổn thương, đoàn xe đi rất chậm. Còn chưa ra khỏi vùng Lưỡng Hà, Thất hoàng tử đã đột nhiên ngã bệnh, không bao lâu sau Thái tử cũng hôn mê bất tỉnh.

"Thế, thế này là nhiễm bệnh dịch rồi, phải cách ly bọn họ để chăm sóc!" – Thái y bắt mạch xong hoảng hốt kêu to.

Thị vệ nhanh chóng trưng dụng một khu nhà của thân hào địa phương sắp xếp cho hai vị hoàng tử. Sau đó nhanh chóng viết một bức thư về kinh bẩm báo việc này. Thiên Thần đế hoảng sợ, lập tức phái vài thái y cấp tốc đi đến Lưỡng Giang, còn đưa kèm vài xe dược liệu quý giá.

Mà Đông cung của Thái tử và phủ Thất hoàng tử thì đều phái một trắc phi đi chăm bệnh. Kiếp trước Thất hoàng tử cũng bị lây bệnh dịch, chính là Thẩm Xảo Đan đến chăm sóc. Bởi vậy bồi dưỡng được tình cảm sâu đậm với Thất hoàng tử. Kiếp này, Tạ Ngọc Nhu đã chuẩn bị sẵn sàng để đi chăm bệnh, mà Thẩm Xảo Đan đã không còn tình cảm gì với Thất hoàng tử, đương nhiên không tranh với ả.

Cơ thể Thái tử vốn đã bị Hàn Thực Tán vét sạch, bệnh dịch lại đến một cách dồn dập, bệnh tình vừa phát tác, hắn đã rơi vào hoàn cảnh sắp chết. Số trời đã định Thất hoàng tử có kiếp nạn này, hắn phát bệnh sớm hơn Thái tử, tình huống cũng không quá lạc quan.

Chu Doãn Thịnh ngày ngày chăm sóc Thái tử đang hôn mê bất tỉnh, đợi trắc phi Vương thị vừa đến, hắn không thể không tránh vào phòng phụ kế bên.

Hắn vừa mới đi, Thái tử lập tức tỉnh lại, nhìn bóng dáng trông nom trước giường mình, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia thất vọng, thấp giọng nói – "Doãn Thịnh đâu?"

Vương thị dùng khăn che miệng mũi, dè dặt cẩn thận hỏi – "Doãn Thịnh là ai?"

Người hầu bên cạnh trả lời thay – "Khởi bẩm điện hạ, Thẩm đại nhân chăm sóc cho ngài suốt bốn ngày liền không kể ngày đêm, thấy trắc phi nương nương đến nên đã lui xuống."

Vẻ thất vọng trong mắt Thái tử hoàn toàn tiêu tán, cười khẽ, chỉ vào Vương thị nói – "Bổn điện hạ không cần nàng ta, gọi Doãn Thịnh đến."

Vương thị mong còn chả được, vội vàng lui ra ngoài theo người hầu.

29. Quyển 3 - Chương 8

Linh hồn của Chu Doãn Thịnh rất mạnh, đừng nói ba bốn ngày không ngủ, dù là ba bốn tháng không ngủ hắn cũng có thể. Bởi vậy sau khi trở về phòng hắn vẫn chưa vội đi ngủ, ngược lại đứng bên cửa sổ trầm tư.

Hắn đang đợi, đợi không gian y dược và suối linh của Tạ Ngọc Nhu. Chỉ cần Tạ Ngọc Nhu đến, hắn sẽ có thể cam đoan Thái tử bình yên vô sự. Tạ Ngọc Nhu sẽ đến chứ? Đáp án đương nhiên là có.

Nghĩ đến đây, hắn nheo mắt cười.

"Thẩm đại nhân, Thái tử điện hạ gọi ngài." – Người hầu bên cạnh tưởng rằng hắn lo cho Thái tử nên mới không thể nào đi vào giấc ngủ, trong lòng không khỏi cảm động.

Chu Doãn Thịnh nghe vậy lập tức đi đến phòng Thái tử.

"Điện hạ." – Hắn chậm rãi đi đến cạnh giường, cúi người hành lễ.

"Đã lúc nào rồi mà còn gọi ta là điện hạ, gọi Tư Niên." – Thái tử định nâng nửa người trên dậy để có thể ngắm nhìn khuôn mặt của thanh niên.

Chu Doãn Thịnh vội vàng dìu hắn ngồi dậy, lót một cái gối mềm sau lưng hắn, nghe lời mà gọi một tiếng Tư Niên. Cái tên này dường như đã kéo gần khoảng cách giữa hai người, khiến cho nét mặt hai người đều mềm lại.

Thái tử thấp giọng cười, cầm lấy bàn tay hắn, gọi một tiếng Doãn Thịnh, ngay sau đó lại gọi một tiếng nữa, như thể bỏ qua lần này sẽ không còn kiếp sau.

"Ngươi đã nói, nếu như ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngươi sẽ xuống Hoàng Tuyền cùng ta. Những lời này còn tác dụng chứ?" – Hắn rốt cuộc vẫn hối hận, cái gì mà trải đường cho cậu ấy, để cậu ấy sống một cuộc sống không ai bằng, tất cả đều là lừa mình dối người. Hắn chính là một kẻ ích kỉ như vậy, dù xuống địa ngục cũng nhất định phải nắm chặt người trước mặt này.

Chu Doãn Thịnh sợ gì chứ cũng sẽ không sợ chết. Nhiệm vụ của thế giới này chưa hoàn thành, hắn còn có thể đến thế giới tiếp theo, thế giới tiếp theo nữa, không có gì phải lo lắng hết. Hắn suy nghĩ một lát, cười gật đầu – "Nhớ, những lời đó có tác dụng vĩnh viễn."

Ánh mắt Thái tử sáng lên, vừa ho khan vừa cười to, tiếng cười vui vẻ chưa từng có.

Mấy cung nữ và người hầu hốc mắt đều đỏ lên, xoay lưng gạt nước mắt.

Đến lúc này, Chu Doãn Thịnh chăm sóc Thái tử không rời nửa bước, cùng ăn cùng uống cùng nằm, không

sợ bị lây nhiễm bệnh dịch chút nào. Nói là bằng lòng xuống Hoàng Tuyền cùng Thái tử, nhưng hắn biết, cơ thể mình đã được cải tạo. Trừ khi chủ động rời khỏi, nếu không hắn có thể sống rất lâu, mà Thái tử tuyệt đối sẽ không bị đợt bệnh dịch này cướp mất sinh mạng.

Tạ Ngọc Nhu rốt cuộc đến nơi, nghe nói bệnh tình của Thái tử đã rất nguy kịch, thật sự là thở phào một hơi dài, trong lòng cười lạnh nghĩ – Cho dù ngươi thoát khỏi vận mệnh bị phế thì sao. Ông trời đã định ngươi không thể trèo lên vị trí cao nhất, thì sẽ bù lại ở chỗ này. Không có cái số phú quý thì cần gì phải giãy chết chứ!

Ả vái một cái ngoài viện Thái tử, sau đó vội vàng đi chăm sóc Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử thấy ả liều chết mà đến, quả nhiên rất cảm động, nắm tay ả rất lâu không chịu buông. Tạ Ngọc Nhu dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi y một hồi, sau đó nhỏ nước suối linh vào toàn bộ thuốc, nước trà, cơm canh của Thất hoàng tử. Còn lấy hạt sen sinh trưởng dưới suối linh ra bóc cho Thất hoàng tử ăn.

Vì phòng ngừa người hầu trung thành đi theo mình bị nhiễm bệnh, ả thậm chí còn hào phóng nhỏ nước suối đó vào ấm trà của người hầu.

Tác dụng của nước suối linh đương nhiên là không giống bình thường, Thất hoàng tử khoẻ lại từng ngày, người hầu ở chỗ hắn cũng không có một ai nhiễm bệnh. Trái lại, ở chỗ Thái tử, gần như ngày nào cũng có thi thể bị nâng ra ngoài, bản thân Thái tử thời gian hôn mê cũng nhiều hơn thời gian tỉnh, dường như đã sắp không xong.

Thuốc hai người dùng đều giống nhau, thái y tuyệt đối không nghi ngờ, chỉ tưởng rằng Thái tử tương đối yếu hơn Thất hoàng tử mà thôi.

Ngày hôm nay, Chu Doãn Thịnh chăm cho Thái tử ngủ, tránh khỏi bàn tay nắm chặt vạt áo mình của hắn, chậm rãi đi đến chỗ Thất hoàng tử.

"Trắc phi nương nương, xin nương nương hãy cứu Thái tử điện hạ." – Bái kiến Thất hoàng tử nằm triền miên trên giường bệnh xong, hắn cúi thấp lưng với Tạ Ngọc Nhu đứng bên cạnh.

Vài thái y đang khám trong phòng, thấy tình cảnh như vậy, ánh mắt toát ra sự kinh ngạc.

Tạ Ngọc Nhu trong lòng hoảng sợ, ngoài mặt lại không có vẻ gì, nghi hoặc nói – "Thẩm đại nhân nói như vậy là có ý gì? Bổn trắc phi không biết gì về y dược, làm sao có cách cứu chữa cho Thái tử điện hạ được?"

"Trắc phi nương nương khiêm tốn quá, Thất hoàng tử điện hạ hiện giờ có thể khỏe hẳn, tất cả đều là nhờ phúc linh dược của nương nương. Thái tử điện hạ là Thái tử một quốc gia, nương nương rõ ràng là có thuốc mà lại giấu kín không chịu nói ra, bệnh tình điện hạ hiện giờ đang vô cùng nguy kịch, hành động này có

khác gì mưu phản?" – Chu Doãn Thịnh vẫn treo nụ cười trên mặt, nhưng lời nói ra thì sắc như dao, suýt nữa chém nát hồn vía Tạ Ngọc Nhu.

"Thẩm đại nhân nói đùa, bổn trắc phi nào có linh dược? Hành lý bổn trắc phi mang đến đều ở đây. Vừa hay các vị thái y đều có mặt, có thể kiểm tra thử một chút. Nếu như tìm được linh dược, bổn trắc phi bằng lòng ngửa cổ chờ bị giết. Mưu phản là tội tru di cửu tộc, nếu như thẩm đại nhân không có chứng cứ thì tốt nhất đừng nói lung tung."

Tạ Ngọc Nhu ỷ vào có không gian, nhanh chóng trấn định trở lại.

Chu Doãn Thịnh khẽ cười nói – "Nếu như không nắm chắc tuyệt đối, Thẩm mỗ sẽ không vô lễ với nương nương. Không dám giấu giếm, mũi Thẩm mỗ khác với người thường, có thể ngửi thấy mùi mà người thường không thể ngửi được. Nương nương muốn chứng cứ, Thẩm mỗ sẽ cho nương nương xem."

Hắn chỉ vào túi thơm trên hông Tạ Ngọc Nhu, nói – "Trong túi này có bạch chỉ, xuyên khung, cầm thảo, cam tùng mỗi loại năm chỉ. Còn có cả sơn nại, huân thảo, trạch lan, ngải diệp mỗi loại hai chỉ. Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là dược liệu thường dùng nhất trong túi thơm, nương nương có thể nói là Thẩm mỗ nói linh tinh. Nhưng trong túi này còn giấu điều kỳ diệu khác, còn có một lát nhân sâm và một hạt sen. Mùi hương lát nhân sâm này vô cùng độc đáo, cả đời này Thẩm mỗ cũng chưa từng ngửi bao giờ, Thẩm mỗ to gan suy đoán đây chính là tử bì tham đã tuyệt tích từ lâu trong truyền thuyết. Mà hạt sen kia thì càng thần kỳ hơn, chỉ một mùi hương sót lại thôi đã khiến Thẩm mỗ say sưa mê mẩn không biết hôm nay là hôm nao. Thẩm mỗ am hiểu y dược, đọc hết tất cả sách vở, lại không thể nào đoán được chủng loại và lai lịch của nó."

Nói xong, hắn đi đến bên cạnh bàn, bưng bát thuốc của Thất hoàng tử lên ngửi, cười nói – "Trong bát thuốc này có chứa mùi nhân sâm và hạt sen vừa rồi kia. Còn có một mùi hương nước lạnh buốt, hình như vô cùng có linh khí."

Đặt bát thuốc xuống, trông thấy đài sen đặt trong giỏ trái cây còn chưa bóc ra, ánh mắt hắn hơi sáng lên, thở dài – "Thì ra là loại sen bất phàm, mà trắc phi nương nương lại có nhiều như vậy. Nương nương quả nhiên thần thông quảng đại."

Đi một vòng trong phòng, cuối cùng hắn đứng lại bên cạnh cửa sổ, chỉ chỉ ấm trà sôi ùng ục trên bếp lò, giọng nói từ nhẹ nhàng chuyển sang sắc lạnh – "Ngay cả nước trà mà người hầu uống cũng được cho linh dược. Vậy mà lại không bố thí cho điện hạ một chút, trắc phi nương nương rốt cuộc có ý đồ gì?"

Tạ Ngọc Nhu âm thầm nắm tay, mồ hôi ướt đẫm. Có đánh chết ả cũng không ngờ không gian y dược và suối linh của mình lại bại lộ bởi vì một cái mũi chó. Giờ phút này, ả đã hỗn loạn, vậy mà vẫn cãi chày cãi cối – "Có nhiều thái y ở đây như vậy mà chỉ có Thẩm đại nhân ngửi thấy mùi hương khác thường. Khả năng ăn nói bừa bãi của Thẩm đại nhân khiến bổn trắc phi được mở rộng tầm mắt. Đã nói bổn trắc phi không có linh dược, có thể cho các ngươi lục soát tất cả mọi thứ, nếu lục soát ra bổn trắc phi sẽ tự đi thú tội."

Thất hoàng tử từ kinh ngạc hoàn hồn lại, trầm giọng nói – "Vậy thì soát đi." – Hắn và Tạ Ngọc Nhu vô cùng ăn ý, thấy ánh mắt Tạ Ngọc Nhu có vẻ chắc chắn, hắn cũng không hoảng hốt căng thẳng gì hết.

Chu Doãn Thịnh dường như nghe thấy một chuyện hài ghê gớm lắm, vỗ tay cười rộ lên – "Ta lục soát hành lý của ngươi làm gì? Chỉ cần mang bát thuốc, giỏ trái cây, ấm trà và túi hương này về là được rồi. Trắc phi nương nương, Thẩm mỗ thất lễ, nếu như Thái tử bình an, Thẩm mỗ chắc chắn sẽ đến nhận tội. Còn nếu Thái tử không qua được, Thẩm mỗ sẽ cùng xuống Hoàng Tuyền với người, dù có muốn cũng không đến được. Thẩm mỗ cáo từ, mong Thất hoàng tử và nương nương nghỉ ngơi cho tốt."

Hắn khom mình hành lễ, sau đó đứng thẳng người dậy giật túi thơm của Tạ Ngọc Nhu xuống, sai người bưng bát đĩa, giỏ trái cây, ấm trà… trong phòng đi, còn công khai gọi mấy thái y đi.

Không gian y dược và suối linh đều là thứ kỳ diệu, hơn nữa tồn tại trong một không gian khác không nhìn thấy được. Ban đầu ngay cả bản thân Tạ Ngọc Nhu còn không dám tin, làm sao có thể ngờ được nó sẽ bị người khác nhìn thấu? Đợi đoàn người đi xa, ả thoáng chốc xụi lơ như bùn, đối diện với ánh mắt quỷ quyệt khó lường của Thất hoàng tử, chỉ cảm thấy con đường phía trước tối đen không có ánh sáng.

Khi Chu Doãn Thịnh trở lại chính viện, Thái tử còn chưa tỉnh. Vài thái y đi theo sát sau đó, khó tin hỏi – "Người mắc bệnh cửu tử nhất sinh, chỉ dựa vào mấy thứ này thực sự có thể cứu Thái tử điện hạ chứ? Chẳng lẽ Thẩm đại nhân nghĩ lầm rồi?"

"Có sai hay không dùng thử là biết."

Chu Doãn Thịnh kéo mở túi thơm, lấy nhân sâm và hạt sen ra cho vào trong bát thuốc. Sau đó sai người tách tất cả đài sen để sẵn vào khay trà. Lúc này mới nhẹ nhàng gọi Thái tử dậy.

"Doãn Thịnh, hình như ta sắp không được rồi, lấy giấy bút mực nghiên ra đây, ta muốn viết thư cho phụ hoàng. Ngươi yên tâm, cho dù ta chết, ta nhất định cũng sẽ bảo vệ cho gia tộc họ Thẩm trăm năm không đổ." – Thái tử suy yếu mở miệng.

"Điện hạ hôm nay sẽ khỏi hẳn." – Chu Doãn Thịnh chải chỉnh tề tóc rối bên tai hắn. Sau đó mới bưng bát thuốc lên nói nhỏ – "Đây là linh dược lấy từ chỗ Tạ thị, uống xong là khoẻ ngay lập tức."

Thái tử coi như hắn đang lừa gạt mình, nhưng vẫn mỉm cười ngoan ngoãn uống. Sau đó cố nén ý muốn nôn mửa nhấm nháp từng hạt từng hạt sen, dùng trà thay nước để uống trôi.

Mấy thái y trơ mắt nhìn, nhưng không chắc chắn như Thẩm đại nhân, không hẹn mà cùng suy đoán: Thứ bệnh nan y như bệnh dịch này sao mà chỉ cần một bát thuốc và vài viên hạt sen là có thể chữa khỏi? Thẩm đại nhân sầu lo vì Thái tử đến phát điên, vừa rồi còn đắc tội với Thất hoàng tử và sủng phi, không lâu nữa Thất hoàng tử lên ngôi, nhà họ Thẩm chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Nhưng kỳ tích đã xuất hiện, Thái tử dùng xong mọi thứ cả người lập tức toát mồ hôi. Mồ hôi kia có màu đen, mang theo mùi hôi nồng nặc, như thể tất cả chất độc trong cơ thể đều bị gạt ra ngoài. Ngay sau đó Thái tử đi ra ngoài tắm nước ấm, tắm xong sắc mặt đã hồng hào trở lại, đôi mắt loé sáng, có sức sống vô cùng.

Hiệu quả này quá mức rõ rệt, cũng rất thần kỳ. Chưa kể nước của suối linh và tử bì tham, chỉ riêng dược hiệu của cửu phẩm kim liên đã không giống bình thường. Bên Thất hoàng tử có Tạ Ngọc Nhu khống chế, mỗi ngày chỉ cho Thất hoàng tử ăn một hạt, cho nên mới trông như từ từ khoẻ lại, không bằng Thái tử ăn mấy chục hạt liền một lúc.

Cửu phẩm kim liên kia vốn nở trong suối linh, từng hạt sen đều ăn no nước suối, hiệu quả không cần nói cũng biết. Cũng chỉ trách Tạ Ngọc Nhu sơ xuất, lại lấy cả năm sáu đài sen ra đặt bên ngoài, thế nên mới khiến cho Chu Doãn Thịnh thực hiện được ý đồ, tẩy tuỷ phạt kinh cho Thái tử.

"Bắt mạch cho bổn điện hạ." – Thái tử để mái tóc ướt rối tung, đặt cổ tay lên gối bắt mạch, giọng nói vô cùng khoẻ mạnh.

Mấy vị thái y thay phiên nhau kiểm tra thực hư, bị mạch đập mạnh mẽ của hắn làm cho giật mình đến rớt cả cằm.

Vương thị nghe tin vội vàng chạy đến, tay cầm một tấm khăn, muốn lau tóc cho Thái tử.

"Sau này ngươi không cần xuất hiện trước mặt bổn điện hạ nữa, thứ đồ sợ chết." – Thái tử nheo mắt, khí lạnh toả ra bốn phía, sau đó quay về phía thiếu niên đang đứng nghiêm trang bên cạnh, cười như xuân về hoa nở – "Doãn Thịnh lại đây, tóc ta ướt, lạnh quá."

Ngữ điệu làm nũng này khiến cho Chu Doãn Thịnh nổi da gà khắp người, không thể không từ từ đi đến hầu hạ.

Sắc mặt Vương thị tái xanh, khóc không ra nước mắt.

Sau khi đều thử bắt mạch xong, mấy thái y đồng thanh kêu to – "Điện hạ khoẻ hẳn, thuốc của Tạ thị quả nhiên có hiệu quả thần kỳ!"

Từ trắc phi nương nương tất cung tất kính chuyển thành Tạ thị đại bất kính, có thể thấy được tương lai bi thảm của Tạ Ngọc Nhu. Rõ ràng có thuốc nhưng lại không cho Thái tử sử dụng, việc này truyền đến tai Thiên Thần đế, chẳng những Tạ Ngọc Nhu gặp nạn, e rằng ngay cả Thất hoàng tử cũng sẽ thất sủng theo. Thái tử là người thừa kế ngôi vị của Đại Chu, hai vợ chồng nhà này thấy chết mà không cứu, chính là phạm tội giết vua.

30. Quyển 3 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thất hoàng tử thầm nghĩ bệnh dịch này là bệnh nan y, chính bản thân mình cũng phải cửu tử nhất sinh mới chống đỡ qua được, làm sao có thể chữa khỏi chỉ bằng một chén thuốc, Thẩm Ý Bân kia đúng là ăn nói lung tung. Vì thế, y nhanh chóng gạt bỏ nghi ngờ trong lòng, nắm lấy tay Tạ Ngọc Nhu nhẹ nhàng an ủi.

Tạ Ngọc Nhu rúc vào lòng y, sắc mặt tái nhợt, răng run lập cập.

Không được bao lâu, đại thái giám Thiên Thần đế phái đến lập tức dẫn theo một đoàn thị vệ, âm u nói – "Thái tử điện hạ vậy mà đã khỏi hẳn, mời trắc phi nương nương đi một chuyến với Tạp gia, Tạp gia có chuyện muốn hỏi."

Thiên Thần đế lớn tuổi, sức khoẻ dần dần suy yếu, đương nhiên cũng đang tìm kiếm thần dược kéo dài tuổi thọ. Người hầu đi theo ông cũng muốn được phú quý dài lâu, đương nhiên cũng lo nỗi lo của ông. Cho nên không cần Thái tử ra lệnh, hắn đã mang người đến bắt Tạ Ngọc Nhu.

Tạ Ngọc Nhu biết không gian và suối linh quá mức thần kỳ, tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết, nếu không sẽ rước lấy hoạ diệt thân. Mà không gian kia đã ràng buộc chặt chẽ với linh hồn ả, dùng một chiếc vòng tay làm vật dẫn. Chỉ cần ả không muốn, dù ả có đeo nó trên cổ tay cũng sẽ không có bất kỳ ai có thể trông thấy.

Vòng tay này người ngoài không thể nào cướp đoạt được, chỉ cần có suối linh và không gian, ả sẽ có biện pháp vượt qua kiếp nạn lần này.

Bởi vì trong lòng có chỗ ỷ lại, cho nên bất kể đại thám giám kia thẩm vấn như thế nào, Tạ Ngọc Nhu đều không chịu khai. Mà hoàng đế chưa lên tiếng, người ngoài cũng không thể thi hình với một vị trắc phi của hoàng tử, đại thái giám kia rất bất đắc dĩ, đành phải hậm hực mang thị vệ đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi không lâu, Tạ Ngọc Nhu vội vàng ăn một viên Hồi Xuân Đan, sau đó tựa vào góc tường thở. Ả vốn có thể trốn vào không gian, nhưng sau khi trở ra vẫn sẽ là nhà tù, có ích lợi gì? Huống chi gia tộc ả vẫn còn ở kinh thành, em trai ả vẫn còn tiền đồ tốt đẹp, nếu như ả liều mạng biến mất, hoàng thượng nhất định sẽ xử lý nhà họ Tạ.

Cho nên, tình thế trước mắt chỉ có thể hiến một phương thuốc kéo dài tuổi thọ cho Thiên Thần đế điều dưỡng cơ thể, để Thiên Thần đế không thể tách rời khỏi ả. Đây cũng là một con đường tắt để tiến thân, ngay cả Thất hoàng tử cũng sẽ chiếm được rất nhiều ích lợi.

Nghĩ đến đây, Tạ Ngọc Nhu cười khẽ, hoảng sợ bất lực trước đó trở thành hư không.

Điều ả có thể nghĩ ra, làm sao Chu Doãn Thịnh không nghĩ ra được. Đợi đến đêm khuya, hắn thôi miên thị vệ trông coi, công khai đi vào nhà giam.

"Trắc phi nương nương vẫn khoẻ chứ?" – Hắn cười tủm tỉm chắp tay, trong mắt toát ra sự trêu chọc, cuối cùng hít hà không khí xung quanh, thở dài nói – "Trên người nương nương luôn có rất nhiều thuốc tốt. Phương thuốc này thật kỳ lạ, trong đó có mấy vị dược liệu e rằng tìm khắp đại Chu cũng không có. Chỉ cần hiến cho hoàng thượng, giúp hoàng thượng sống lâu trăm tuổi, là nương nương có thể xoay người."

Tạ Ngọc Nhu cười lạnh một tiếng, không đáp câu nào. Hiện tại ả hơi sợ vị trạng nguyên này, cứ cảm thấy hắn không phải là người thường. Người thường làm sao có thể khám phá ra không gian và suối linh của ả chỉ trong một ánh mắt?

Chu Doãn Thịnh không để ý, đi đến cửa lao, tuỳ tiện nhặt một cọng rơm trên đất lên nhét vào lỗ khoá đồng xoay xoay, khoá lập tức mở ra. Làm một nhân vật phản diện, hắn có tài năng ở đủ mọi lĩnh vực, ngoại trừ sinh con, không có gì là hắn không biết.

Tạ Ngọc Nhu nhìn đến ngây người, sau khi phản ứng lại lập tức ôm cánh tay cuộn mình vào trong góc, hoảng sợ kêu – "Ngươi muốn làm gì?"

"Tóm lại sẽ không giết ngươi." – Chu Doãn Thịnh bước đến, khom người quan sát đối phương. Nếu như hắn giết nam nữ chính của thế giới này, thế giới sẽ lập tức sụp đổ. Bởi vì hắn là năng lượng ngoại lai, có khả năng nghiền ép mọi thứ. Nhưng nếu là chính người trong thế giới này giết nam nữ chính, ngoại trừ khiến cho thế giới thoát khỏi quỹ đạo ban đầu, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì khác.

Cho nên hắn không ra tay với nam nữ chính, hắn đến là vì không gian và suối linh. Đối với một cụm năng lượng mà nói, không gian và suối linh chính là thức ăn.

Nghe hắn nói vậy, Tạ Ngọc Nhu lại càng phòng bị, hai tay cố gắng ôm chặt lấy bả vai, muốn kêu to, lại phát hiện mình không thể lên tiếng. Thế này là thế nào? Ả hoảng sợ khó hiểu nhìn về phía Chu Doãn Thịnh.

"Một chút thủ đoạn thôi miên nho nhỏ mà thôi, đừng sợ." – Chu Doãn Thịnh cười rất dịu dàng, chỉ vào cổ tay mảnh khảnh của ả mà than thở – "Vòng tay phỉ thuý Đế vương lục (1), đúng là hiếm có."

"Ngươi, ngươi có thể trông thấy?" – Nói chuyện bình thường thì ả vẫn có thể. Lúc này ả đã bị người này doạ đến mất hết hồn vía, không ngừng suy đoán lai lịch của người này. Vòng tay này vốn do tiên ban tặng, Chu Doãn Thịnh trông thấy nó, chẳng lẽ hắn cũng là tiên?

Chu Doãn Thịnh không đáp, đưa tay tháo chiếc vòng kia xuống, đặt trong lòng bàn tay thưởng thức.

Dưới ánh mắt kinh sợ của Tạ Ngọc Nhu, vòng tay kia hoá thành từng điểm sáng lấp lánh chui hết vào cơ thể Chu Doãn Thịnh.

"Tuy rằng không bằng với năng lượng của cả thế giới, nhưng muỗi có nhỏ nữa cũng là thịt. Được rồi, đa tạ trắc phi nương nương." – Chu Doãn Thịnh tao nhã chắp tay, lững thững đi ra khỏi nhà lao. Cuối cùng còn không quên bấm khoá đồng lại lần nữa, đặt ngón trỏ lên miệng, suỵt nói – "Tất cả mọi chuyện về suối linh và không gian đều là từ cấm, ngươi đừng nói ra đấy."

Đây là lệnh thôi miên cuối cùng.

Tạ Ngọc Nhu vẫn giữ nguyên vẻ mặt sợ hãi, lại cực kỳ nghe lời mà gật đầu. Bởi vì vòng tay ràng buộc với linh hồn, bị người khác cưỡng chế lấy đi khó tránh khỏi sẽ tổn thương đến hồn phách. Không bao lâu sau khi Chu Doãn Thịnh đi, Tạ Ngọc Nhu bắt đầu cảm thấy đau đầu không ngớt, lập tức cuộn người lại rên rỉ.

"Đi đâu thế?" – Khi Chu Doãn Thịnh trở về phòng, Thái tử đang ngồi dựa vào đầu giường nhìn hắn chằm chằm.

"Đi vệ sinh."

"Chẳng phải trong phòng có bô à?"

"Mùi khó ngửi, âm thanh còn bất nhã."

Thái tử thấp giọng cười, xốc chăn lên nói – "Có mỗi ngươi là bận rộn, còn không mau lên đây?"

Chu Doãn Thịnh do dự vài giây rồi lập tức cởi áo ngoài trèo lên giường. Trong nửa tháng Thái tử bệnh nặng này, hắn ngày nào cũng cùng ngủ với Thái tử, bây giờ lại cự tuyệt thì hơi làm kiêu.

Thái tử ôm người nọ vào lòng, sức lực rất lớn, không nói gì cả mà yên tâm thiếp đi.

Tạ Ngọc Nhu điên rồi, làm thế nào cũng không hỏi ra được. Đại thái giám đành phải áp giải ả ta về kinh, để Thiên Thần đế tự mình thẩm vấn. Gần như có thể chữa trị bệnh dịch chỉ trong giây lát, một thần dược như vậy đương nhiên Thiên Thần đế cũng muốn có, thế nên tự mình đi đến nơi giam giữ xem xét.

Tạ Ngọc Nhu tóc tai bù xù, trạng thái điên cuồng, kêu to Thái tử sẽ bị phế, Thất hoàng tử sẽ lên ngôi, mình sẽ là hoàng hậu linh tinh, lòng tham không đáy rõ ràng rành mạch.

Thiên Thần đế tức điên, không khỏi nghĩ một trắc phi nho nhỏ mà còn có dã tâm bừng bừng như vậy, vậy Thất hoàng tử có tâm tư gì? E rằng chỉ mong mình và Thái tử đều chết hết, nhường ngôi vị lại cho y đúng không? Nếu không làm sao có thể biết rõ Tạ Ngọc Nhu có thần dược mà lại không đồng ý cho Thái tử sử dụng?

Thế nên, Thất hoàng tử cũng xui xẻo theo, bị Thiên Thần đế giam giữ trong phủ, tước đoạt tất cả công việc. Nhà mẹ đẻ của Tạ thị cũng gặp nạn, bị Thiên Thần đế lệnh cho cấm vệ quân lật tung, cuối cùng lấy tội danh mưu phản xử phạt cả gia tộc.

Tạ Ngọc Nhu làm việc tuyệt không cẩn thận, sách thuốc phương thuốc lấy từ trong không gian ra được đặt tuỳ tiện trên giá sách, quả thực để Thiên Thần đế tìm ra được. Nhưng rất nhiều dược liệu trong đó chỉ sinh trưởng trong không gian, phàm trần làm sao có được? Thiên Thần đế giao chúng cho Thái Y viện nghiên cứu, không nghiên cứu được thì lại giao cho đạo sĩ khắp nơi, dần dần ham mê luyện đan, theo đuổi con đường trường sinh.

Thái tử khuyên mãi không được nên đành phải từ bỏ, từ từ tiếp quản chính vụ.

Năm Thiên Thần thứ sáu mươi lăm, đế vương băng hà, cử hành quốc tang, Thái tử ngồi lên vị trí cao nhất trong sự ủng hộ của bách quan.

Nghi lễ đăng cơ long trọng qua đi, Thiên Khải đế mới lên ngôi vội vàng triệu kiến Điện các Đại học sĩ mới nhậm chức.

"Ta hôm nay có uy phong không?"

"Uy phong." – Chu Doãn Thịnh giãy giãy tay, thấy sức hắn càng ngày càng mạnh, gần như sắp bón nát xương tay mình, đành phải từ bỏ.

"Có vĩ ngạn không?"

"Vĩ ngạn." – Khoé miệng Chu Doãn Thịnh co giật.

"Vậy ngươi còn thích chứ?"

Chu Doãn Thịnh lặng thinh, thấy trong đôi mắt đen thăm thẳm của người nọ chuẩn bị nổi bão, mới châm chước một chút rồi mở miệng. – "Hiện giờ ngài là hoàng đế, ta là triều thần, nếu như quan hệ giữa hai chúng ta vượt qua giới hạn quân thần, chưa nói người bên ngoài liệu có phát hiện hay không, chỉ riêng ngươi và ta sẽ sản sinh rất nhiều nghi kị, mâu thuẫn. Dần dần, một chút tình cảm yêu thích kia cũng sẽ bị hao mòn bằng sạch."

Thiên Khải đế tự động xem nhẹ mấy câu trước, vui vẻ nói – "Tình cảm yêu thích? Quả nhiên ngươi cũng yêu ta. Ta biết ngay mà."

Hắn mạnh mẽ ôm thanh niên vào trong lòng, giọng nói trầm thấp mà nguy hiểm – "Sao ngươi không cho ta một cơ hội? Biết đâu tình cảm của chúng ta chẳng những không hao mòn, ngược lại càng lâu càng như mới thì sao? Nếu như hôm nay ngươi không đồng ý ở bên cạnh ta, lời hứa che chở cho gia tộc họ Thẩm trăm năm thịnh vượng mà ta từng đồng ý trước kia sẽ không có hiệu lực nữa."

Chu Doãn Thịnh bị hắn bóp vai đến phát đau, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, cắn răng nói – "Quân vô hí ngôn (*), ngươi đã từng nghe thấy câu này chưa?"

(*) Vua không nói chơi.

"Quân uy khó dò (*), ngươi đã từng nghe thấy câu này chưa?" – Thiên Khải đế hỏi lại một câu.

(*) Lòng vua khó đoán.

Chu Doãn Thịnh: "…"

"Được rồi, đừng tức giận." – Thiên Khải đế thấy sắc mặt hắn khó coi, vội vàng mềm giọng dụ dỗ – "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta không đi đâu cả, ta sẽ không làm gì với gia tộc ngươi hết. Doãn Thịnh, Doãn Thịnh, xin ngươi, cầu xin ngươi…"

Hắn chôn đầu mình vào hõm vai thanh niên dụi dụi như một đứa trẻ, đâu còn khí thế liếc nhìn thiên hạ như lúc ban ngày. Chu Doãn Thịnh vốn ôm một loại tình cảm khó hiểu với hắn, hiện giờ thấy hắn yếu ớt sợ hãi như vậy, suy nghĩ một hồi lâu rồi rốt cuộc ôm chặt lấy vòng eo mạnh mẽ rắn chắc của hắn, thoả hiệp.

Thiên Khải đế mừng thầm, vội vàng ngậm lấy bờ môi hắn…

Tạ Ngọc Nhu bị Thiên Thần đế ban một dải lụa trắng tự sát, Thất hoàng tử cũng bị tước đoạt vị trí quận vương. Hiện giờ tân đế đăng cơ, tước vị quận vương của hắn vẫn không được trả về, phủ Thất hoàng tử to như vậy mà lại cô đơn lạnh lẽo không đủ nhìn, phải nhờ Thẩm Xảo Đan trông coi hộ.

"Em trai ta vừa được phong Trung Dũng Công, hôm nay mở tiệc rượu đãi khách, ngươi có đi với ta hay không?" – Trước mặt Thất hoàng tử, Thẩm Xảo Đan không còn hèn mọn như xưa nữa, xưng hô đã biến thành ta ngươi từ lâu.

"Đương nhiên là đi với ái phi." – Thất hoàng tử cười vô cùng dịu dàng.

"Hiện giờ ngươi đã mất tước Vương, đừng gọi ta là ái phi nữa, kẻo lại bị người ta bắt thóp." – Thẩm Xảo Đan không nhẹ không nặng mà đâm chọc, cũng không để ý đến sắc mặt đột ngột thay đổi của Thất hoàng tử, tự mình đi ra ngoài trước.

Hai người cùng đến Thẩm gia, thấy khách khứa ra ra vào vào đông như trẩy hội, cảnh tượng vô cùng long trọng. Người đời đều biết Thiên Khải đế rất trọng dụng tín nhiệm Thẩm đại nhân, người khác nói một trăm câu trước mặt vua cũng không bằng một câu nhẹ nhàng bâng quơ của người kia, đương nhiên là phải nịnh bợ.

Thẩm Xảo Đan bỏ Thất hoàng tử đang một lòng muốn kết giao với triều thần lại rồi đi vào sân sau. Lại thấy trước cổng đứng một loạt cấm vệ quân oai phong lừng lững, cứ có người đến gần là sát khí bắn ra bốn phía mà nhìn sang.

Thẩm Xảo Đan hoảng sợ, kiễng chân nhìn vào bên trong, thấy em trai nhà mình và Thiên Khải đế đang uống rượu cạnh ao sen. Không biết em trai mình nói gì mà Thiên Khải đế giơ chén rượu cao giọng cười to, vừa cười vừa đưa tay chải vuốt mái tóc mai bị gió thổi tán loạn của em trai, vẻ mặt dịu dàng vô cùng.

Đôi quân thần này ở bên nhau đã gần mười năm, nhưng tình cảm dường như chưa từng thay đổi bao giờ.

Thẩm Xảo Đan yên tâm, mỉm cười rồi xoay người bước đi.

Chú thích:

(1) Phỉ thuý Đế vương lục:

31. Quyển 4 - Chương 1

Chu Doãn Thịnh và Thiên Khải đế ở bên nhau cả đời mà chưa từng có lấy một lần xung đột. Trước khi băng hà, Thiên Khải đế nắm chặt tay hắn, muốn hắn tuẫn táng, tình yêu điên cuồng trong đôi mắt khiến người khác phải rung động.

Chu Doãn Thịnh đồng ý không chút do dự, nhìn đôi mắt rực rỡ trong nháy mắt của người nọ, cảm thấy mình đã làm một quyết định chính xác.

Trở về không gian ngân hà, hắn đứng trên một ngôi sao hấp thu năng lượng của thế giới kia. Đột nhiên cảm thấy một nửa năng lượng trong lốc xoáy bị rút ra ngoài, nhưng hắn không thể nào thăm dò được tung tích.

Sao lại như vậy? Chẳng lẽ là Chủ Thần?

Hắn nhíu mày, nhanh chóng phủ định suy nghĩ này. Nếu như Chủ Thần có thể cướp đoạt năng lượng của hắn, chắc chắn đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn từ lâu, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt. Thế nhưng hiện giờ không hề có bất cứ động tĩnh gì, có thể thấy không phải là Chủ Thần.

Như vậy sẽ là ai chứ?

Hắn có một suy nghĩ mơ hồ, nhưng không dám nghĩ sâu, sợ hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều.

Hấp thu năng lượng xong, hắn rơi vào giấc ngủ say, khi tỉnh lại đã đang ngồi trong một lớp học sáng sủa, xung quanh là tiếng đọc sách lanh lảnh. Hắn nhìn sách tiếng Anh được đặt bên cạnh tay mình, lập tức tìm đến đoạn đang đọc, vừa đọc theo mọi người vừa nhanh chóng xem nội dung trên trí não.

Sau vô số lần xuyên đến các thế giới thăng cấp lưu ngựa đực, lúc này hắn rốt cuộc xuyên đến thế giới BL.

Chủ nhân cơ thể này tên là Lâm Thừa Trạch, cha mẹ đều đã mất, để lại cho hắn mấy trăm nghìn tiền gửi ngân hàng và một căn hộ. Nguyên chủ vốn có thể dựa vào số tiền này để học hết đại học, sau đó tìm một công việc rồi sống yên ổn. Nhưng khổ nỗi hắn lại là người ham hư vinh đến cực điểm, hơn nữa tôn thờ đồng tiền một cách nghiêm trọng. Khi cha mẹ còn sống đã thích mặc hàng hiệu đeo đồng hồ xịn, khi cha mẹ đi, không có ai quản lý, hắn càng tiêu xài thả phanh.

Mấy trăm nghìn gửi ngân hàng nhanh chóng bị hắn tiêu xài bằng sạch, bất đắc dĩ, hắn bắt đầu có tâm tư lệch lạc.

Hắn là gay, có cảm ứng rất mạnh đối với đồng loại, phát hiện *phú nhị đại* (*) trong lớp cũng là gay nên đã cố ý quyến rũ. Người nọ bản tính phong lưu, vốn định chơi đùa với hắn rồi sau đó ném cho hắn một khoản tiền đuổi đi, nào ngờ lại nghe thấy Lâm Thừa Trạch nói chuyện phiếm với bạn thân trong WC, nói là hắn chỉ để ý đến tiền của y, còn nói y ngu ngốc nhưng giàu vân vân.

(*) Những đứa con của người giàu có và các quan chức chính quyền sinh sau thập niên 1980 được người Trung Quốc gọi là "phú nhị đại", nghĩa là thế hệ thứ 2 giàu có.

Phú nhị đại cảm thấy mình bị vũ nhục, vốn định xông vào dạy cho hắn một bài học, lại bị bạn bè giữ lại, nói chi bằng đùa giỡn tên kia một thời gian rồi đá hắn đi. Nhất định phải khiến cho hắn mất hết mặt mũi, hối hận vì những gì mình đã làm.

Phú nhị đại nghĩ thấy cũng đúng, bắt đầu làm bộ như gia tộc phá sản, muốn nương nhờ Lâm Thừa Trạch. Còn cố ý vô tình mang Lâm Trừa Trạch đi gặp đám bạn bè giàu có của mình.

Lâm Thừa Trạch không hiểu tình hình, lập tức rơi vào bẫy của y. Tuy rằng không trở mặt hẳn với phú nhị đại, nhưng hắn bắt đầu âm thầm quyến rũ mấy người bạn kia, bị bọn họ thay phiên đùa giỡn, chụp rất nhiều hình ảnh khó coi.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi, thế nhưng trong thời gian này phú nhị đại còn thật sự phải lòng người bạn thân nhất của Lâm Thừa Trạch, bị Lâm Thừa Trạch phát hiện. Phú nhị đại dứt khoát ngả bài, nói tất

cả đều là một âm mưu.

Trong khi Lâm Thừa Trạch còn đang thất hồn lạc phách, mấy bức ảnh kia bị phú nhị đại dán trên tường trường học. Chẳng những khiến bạn bè thất vọng về hắn, mà còn cướp mất cơ hội đi thi đại học của hắn, từ đó về sau không thể không sống nhờ việc bán cơ thể, cuối cùng bị nhiễm AIDS mà chết.

Sau khi hắn chết, người bạn thân nhất của hắn cũng chỉ thổn thức một tiếng, mà phú nhị đại thì mắng một câu đáng đời.

Xem xong cuộc đời của Lâm Thừa Trạch, mặt Chu Doãn Thịnh đen sì, chậm rãi quay sang nhìn nam sinh tuấn mỹ ngồi bên phải mình. Người này chính là phú nhị đại giả nghèo kia, nhân vật công chính của thế giới này – Kỷ Hàm Dục. Còn nhân vật thụ chính là người bạn thân nhất của nguyên chủ – Phương Hữu Nhiên, khác trường với bọn họ, thuộc tính là *bạch liên hoa*. (*)

(*) "Bạch liên hoa" (hoa sen trắng) ban đầu được dùng để chỉ một người có tính tình lương thiện.

Lục trà biểu (*) và bạch liên hoa, không cần nghĩ cúng biết nhân vật công chính sẽ yêu ai.

(*) "Lục trà biểu" (green tea bitch) chỉ những người đã bán thân mà còn thích giả ngây thơ, yếu đuối, đa cảm, thực ra dã tâm rất lớn, có thể dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Hiện giờ, Kỷ Hàm Dục đã lừa dối là gia đình phá sản, đến nhà Lâm Thừa Trạch ở, còn bắt đầu nảy sinh tình cảm khó hiểu với Phương Hữu Nhiên – cũng ở nhờ nhà Lâm Thừa Trạch, đang lên kế hoạch theo đuổi. Mà dưới sự dẫn dắt của Kỷ Hàm Dục, Lâm Thừa Trạch để ý đến cậu của y – Tào Mặc Khôn, cũng đang lên kế hoạch quyến rũ.

Đương nhiên, tình yêu của Kỷ Hàm Dục cuối cùng cũng tu thành chính quả, còn Lâm Thừa Trạch thì bị Tào Mặc Khôn coi như không khí. Lâm Thừa Trạch nhiều lần nói bóng nói gió nhưng Tào Mặc Khôn đều không để ý, hắn đành phải chuyển mục tiêu quyến rũ người khác, vì thế nên đã chôn mầm tai hoạ cho sau này.

Hiểu rõ tình cảnh của bản thân, Chu Doãn Thịnh vuốt mặt, tiếp tục xem những tiếc nuối còn lại trước khi chết của Lâm Thừa Trạch. Tiếc nuối đầu tiên là rơi vào cạm bẫy của Kỷ Hàm Dục, vì thế nên thân bại danh liệt; tiếc nuối thứ hai là không thể thi đại học, học đại học; tiếc nuối thứ ba là phải lưu lạc chốn trần, không thể tay làm hàm nhai.

May mà hiện giờ Lâm Thừa Trạch mới bắt đầu tấn công mục tiêu thứ nhất – Tào Mặc Khôn. Hơn nữa đối phương là người trưởng thành chín chắn, không so đo với hắn, chỉ âm thầm cảnh cáo cháu trai đừng để bị lừa. Cho nên vẫn còn kịp để tránh né sự kiện ảnh nóng. Còn hai nguyện vọng sau đối với Chu Doãn Thịnh, người có chỉ số thông minh cao đến 180 mà nói, quả thực chỉ là một bữa ăn sáng.

Nghĩ như vậy, thế giới này cũng không hỏng bét cho lắm.

Chu Doãn Thịnh cầm lấy sách tiếng Anh, nheo mắt cười. Làm một tiểu nhân ăn đũa trả đũa, chỉ tránh né nguy hiểm đương nhiên không phải phong cách của hắn, hắn còn muốn cho Kỷ Hàm Dục ăn mấy cái tát thật mạnh, để cho y biết thế giới này không hề quay xung quanh y.

"Thừa Trạch, đi thôi." – Chuông tan học vừa vang lên, Kỷ Hàm Dục lập tức cầm cặp sách lên rồi đá ghế Chu Doãn Thịnh. Y muốn nhanh chóng nhìn thấy Phương Hữu Nhiên.

"Ừ, chờ tôi một chút." – Chu Doãn Thịnh chậm rãi thu dọn sách vở.

Gương mặt Kỷ Hàm Dục toát ra vẻ không kiên nhẫn, nhanh chóng trao đổi một ánh mắt tràn ngập ác ý với mấy người bạn thân đứng ở cửa lớp học.

"Được rồi, mình đi thôi." – Chu Doãn Thịnh giả vờ như không phát hiện ra gì cả, đeo cặp sách lên vai rồi đi trước.

Về đến nhà, Phương Hữu Nhiên đang mặc một chiếc tạp dề in hình gấu Pooh nấu cơm trong bếp, khuôn mặt thanh tú bị hơi bếp hun đỏ bừng, trông vô cùng trong sáng đáng yêu.

Ánh mắt Kỷ Hàm Dục hơi sáng lên, lập tức ném cặp sách xuống sô pha, đi vào giúp đỡ. Hai người dí sát đầu lại với nhau, nhỏ giọng nói chuyện, dáng vẻ rất thân mật.

Lâm Thừa Trạch ghét phòng bếp bẩn, chưa từng đặt chân vào bếp bao giờ, thế nên không hề hay biết điều mờ ám giữa hai người. Chu Doãn Thịnh của hiện giờ lại càng không muốn góp vui, xách ba lô lên trực tiếp đi vào phòng.

Phương Hữu Nhiên là trẻ mồ côi, là hình mẫu thụ dịu dàng đảm đang điển hình. Có cậu ta ở nhà, mọi ngóc ngách đều không có lấy một hạt bụi. So sánh với Lâm Thừa Trạch cẩu thả, hám tiền hám hư vinh, Kỷ Hàm Dục hiển nhiên sẽ yêu Phương Hữu Nhiên.

Hai người hiện giờ đã có nụ hôn đầu tiên, tuy rằng là Kỷ Hàm Dục ép buộc. Kỷ Hàm Dục nói gia đình mình sắp phá sản thật ra cũng không sai, bởi vì cha y đắc tội với Tào Mặc Khôn, bị tập đoàn nhà họ Tào để ý.

Trên thương trường, Tào Mặc Khôn vốn có danh hiệu "cá mập trắng", bất cứ cá cua tôm tép nào đụng phải miệng hắn đều chỉ có phần chết mất xác. Tuy rằng mẹ Kỷ Hàm Dục xuất thân từ nhà họ Tào, nhưng lại là con riêng của nhà họ Tào, không hề có tình cảm gì với Tào Mặc Khôn. Hắn đương nhiên sẽ không kiêng dè đối phương liệu có vì vậy mà hôn nhân tan vỡ hay không.

Nhưng Kỷ Hàm Dục thông minh, từ nhỏ đã biết lấy lòng hắn, hắn vẫn có một chút tình cảm đối với Kỷ Hàm Dục, thỉnh thoảng sẽ gọi y đi ăn, đặc biệt là sau khi nhà họ Kỷ sắp phá sản. Lâm Thừa Trạch nhìn

trúng Tào Mặc Khôn chính là ở trên bàn ăn.

Thật ra việc nhà họ Kỷ phá sản không hề có ảnh hưởng gì lớn đối với Kỷ Hàm Dục. Y có trí thông minh, lại có cậu bồi dưỡng, đã thành lập công ty từ năm lớp mười, lợi nhuận rất tốt. Cha Kỷ nuôi một đám tình nhân bên ngoài, con riêng có thể ghép thành một đội bóng đá, y chỉ ước cha Kỷ phá sản để tình nhân và con riêng gà bay chó sủa.

Hiện giờ y đang vui vẻ nhìn cha Kỷ sứt đầu mẻ trán, thậm chí còn lòng dạ mà yêu đương, không nghèo túng như trong tưởng tượng của Lâm Thừa Trạch một chút nào.

Chu Doãn Thịnh tùy tiện ném cặp sách lên giường, đi vào phòng tắm xem xét cơ thể này.

Chả trách sau này Lâm Thừa Trạch có thể làm lá bài đỏ của câu lạc bộ, sống ngợp trong vàng son, gương mặt này thật sự có thể coi là quốc sắc thiên hương. Làn da trắng nõn như ngọc, hàng lông mày thon dài gọn gàng, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng đỏ tươi, lại thêm một đôi mắt đào hoa trong veo ngập nước. Hiện giờ sự lỗ mãng trong mắt biến mất hết sạch, chỉ còn lại linh hoạt sống động, chỉ cần vừa nhìn vào là có thể câu hết ba hồn bảy vía của người khác.

Chỉ trách hắn quá tự đại về ngoại hình của mình, tưởng rằng dù làm sai việc gì người khác cũng có thể tha thứ, cho nên mới hành động phóng túng, đúng là quá non nớt, quá ngây thơ.

Chu Doãn Thịnh là người thiên vị ngoại hình, hiển nhiên vô cùng vừa lòng đối với nhan sắc của nguyên thân. Hắn nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi vào phòng bật máy tính chơi trò chơi. Ở Đại Chu mấy chục năm, hắn cũng sắp quên cảm giác sờ vào bàn phím là như thế nào rồi.

Chơi gần một tiếng, ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Phương Hữu Nhiên – "Thừa Trạch, xuống ăn cơm."

Chu Doãn Thịnh đáp một tiếng, khi tắt máy tiện thể tra xét tiền gởi ngân hàng của Lâm Thừa Trạch, sắc mặt lập tức tái mét. Trong tài khoản chỉ còn lại 200 tệ, chả trách hắn vội vã muốn bỏ Kỷ Hàm Dục tìm kim chủ mới như vậy.

Xem ra, ước nguyện tay làm hàm nhai này phải đặt lên vị trí hàng đầu để giải quyết. Mặc dù hắn chỉ cần hơi nhúc nhích ngón tay là có thể hack vào kho bạc ngân hàng, nhưng đây không phải là tay làm hàm nhai, mà là phạm pháp. Lâm Thừa Trạch đã đi sai một lần, không thể đi sai lần thứ hai.

Hơn nữa là một kẻ nguỵ trang đủ tư cách, hắn càng nghiêng về việc sử dụng kỹ năng sẵn có của người bị nguỵ trang để mưu sinh. Làm như vậy không chỉ phù hợp với thẩm mỹ của hắn, mà còn có thể gia tăng khả năng sinh tồn của hắn. Tất cả những nhân vật phản diện hắn từng sắm vai, hắn nhất định đều nghiêm túc nghiên cứu mọi kỹ năng của người đó, thậm chí còn dày công tôi luyện hơn nguyên chủ. Đương nhiên trong tình huống bị người khác đẩy vào đường cùng nhưng lại không có tài cán gì cả như Thẩm Ý Bân, hắn đành phải tự do phát huy.

Lâm Thừa Trạch có kỹ năng gì? Hình như nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có ngoại hình là có giá trị?

Chu Doãn Thịnh nheo mắt lại, cảm thấy ở thế giới nhìn mặt này, chỉ cần như vậy thôi là đã đủ rồi.

Hắn vừa suy tính kế hoạch nhân sinh trong tương lai vừa đi vào phòng ăn, lập tức nhìn thấy Kỷ Hàm Dục đang bưng thức ăn giúp Phương Hữu Nhiên, luôn miệng nhắc nhở cậu ta cẩn thận kẻo bỏng tay.

"Bắt đầu đi." – Chu Doãn Thịnh ngồi xuống, dùng đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, khí thế của người đứng trên địa vị cao toát ra trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng ẩn đi.

Kỷ Hàm Dục và Phương Hữu Nhiên đều không phát hiện, chỉ mải gắp đồ ăn cho nhau.

"Khi nào thì cậu về nhà? Hiện giờ chắc mẹ cậu đang buồn lắm nhỉ? Cậu không về thăm mẹ một chút à?" – Hắn vờ như lơ đãng hỏi.

"Bà ấy không cần tôi thăm, đã chạy theo người khác từ lâu rồi." – Kỷ Hàm Dục cười lạnh. Phương Hữu Nhiên đau lòng mà nhìn y.

Chu Doãn Thịnh gắp một miếng đậu, hỏi tiếp – "Vậy cậu định làm thế nào?"

Tiếp tục theo đuổi bảo bối của tao chứ còn thế nào, tiện thể đùa giỡn mày một chút. Kỷ Hàm Dục âm thầm cười lạnh, ngoài mặt lại bày ra vẻ khó xử, thở dài nói – "Tôi định vừa đi học vừa đi làm. Lần trước Vương Kiệt rủ tôi cùng mở một nhà máy với cậu ta, nhưng tôi không có tiền vốn."

"Cậu cần bao nhiêu? Tôi có thể cho cậu mượn, tôi đi làm công có tiết kiệm được một ít tiền." – Phương Hữu Nhiên lập tức nói.

Kỷ Hàm Dục cười, không phải là kiểu ngoài cười nhưng trong không cười, mà là phát ra từ nội tâm – "Sao tôi có thể lấy tiền của cậu được? Tận ba trăm nghìn đấy, bán cậu cũng không được từng ấy tiền. Cậu có tiền chi bằng tự mua thêm mấy chiếc áo len cho mình, giữa mùa đông mà còn mặc mỗi hai chiếc áo len một cái áo khoác, cậu không thấy lạnh à?"

Phương Hữu Nhiên bản tính tiết kiệm, lòng dạ lương thiện, có thể vươn tay giúp đỡ y khi y nghèo túng mà không hề keo kiệt, điều này càng khiến y rung động. Ngược lại, Lâm Thừa Trạch chỉ lo vùi đầu ăn cơm, giả vờ như không nghe thấy gì cả, ai hơn ai kém nhìn một cái là biết.

32. Quyển 4 - Chương 2

Cơm nước xong, Phương Hữu Nhiên vào bếp rửa bát, Kỷ Hàm Dục nằm trên sô pha xem TV.

Chu Doãn Thịnh ngồi xuống bên cạnh y, thấp giọng dò hỏi – "Cậu thiếu tiền sao không xin cậu của cậu?

Nhà họ Tào giàu lắm cơ mà?"

Kỷ Hàm Dục hiển nhiên rất phản cảm với tính cách cứ há miệng ngậm miệng đều là tiền của hắn, vẻ mặt bắt đầu không kiên nhẫn – "Cũng đâu phải tôi giàu, là cậu tôi giàu thôi. Hơn nữa cậu không biết à? Mặc dù mẹ tôi họ Tào, nhưng chỉ là con riêng, lúc đón về nhà suýt chút nữa thì làm bà ngoại tôi tức chết, cậu tôi giúp gia đình tôi mới là lạ."

"Đâu, trông chú ấy có vẻ rất yêu thương cậu mà, chẳng phải cứ luôn mời cậu đi ăn đấy ư?" – Chu Doãn Thịnh bám riết không tha mà truy hỏi.

"Ông ta đâu phải là mời tôi đi ăn, ông ta chỉ muốn thưởng thức dáng vẻ nghèo túng của tôi với mẹ tôi mà thôi. Chính ông ta là người làm cho nhà họ Kỷ phá sản, nào có bận tâm đến sự sống chết của hai mẹ con chúng tôi. Nếu không phải là sợ đắc tội với ông ta, cậu nghĩ là tôi sẽ đi chắc? Được rồi đừng hỏi nữa, phiền chết đi được!" – Kỷ Hàm Dục ném mắt dao về phía hắn.

Chu Doãn Thịnh tắt tiếng, trở về phòng khoá trái cửa phòng.

Mặc dù Kỷ Hàm Dục hiện giờ vẫn là bạn trai trên danh nghĩa của Lâm Thừa Trạch, nhưng bởi vì Lâm Thừa Trạch rành việc đầu cơ trục lợi, thế nên vẫn chưa để y toại nguyện. Khi mới chuyển đến đây, Kỷ Hàm Dục đúng là có ý đồ muốn lên giường với hắn, nhưng khi đến nhà họ Lâm lại mê mẩn Phương Hữu Nhiên, sau đó chủ động chạy đến sô pha ngủ.

Đối với Chu Doãn Thịnh, đấy cũng là trong cái rủi có cái may. Loại thiếu niên chưa đủ lông đủ cánh, mắc bệnh trẻ trâu giai đoạn cuối như Kỷ Hàm Dục này thật sự không phải gu của hắn.

Tiền sinh hoạt chỉ còn lại hai trăm tệ, hiện giờ Lâm Thừa Trạch và Kỷ Hàm Dục thật ra đều dựa vào một mình Phương Hữu Nhiên làm công nuôi sống. Làm một nhân vật phản diện, Chu Doãn Thịnh khó tránh khỏi thói xa hoa thích hưởng thụ, tiêu tiền mà không thể tiêu một cách sung sướng quả thực là điều khó có thể chịu đựng đối với hắn.

"Được rồi, phải nhanh chóng tìm một công việc có thể kiếm tiền vừa nhiều vừa nhanh đã." – Chu Doãn Thịnh vừa lẩm bẩm vừa bật máy tính lên, ngón tay bay múa trên bàn phím, chọn lọc những tin tức hữu dụng.

Lâm Thừa Trạch vừa không có bằng cấp vừa không có kinh nghiệm, đừng nghĩ đến việc tìm được một công việc cao cấp. May mà trị số nhan sắc của hắn rất cao, vẫn có thể bán mặt hay gì đó. Chu Doãn Thịnh vừa suy nghĩ vừa xâm nhập vào mạng lưới của những công ty giải trí lớn, sau đó híp mắt lại, ngón tay tạm dừng di chuyển.

Màn hình nhấp nháy liên tục nhanh chóng cố định lại, bên trên là thông tin tuyển chọn ngôi sao mà website công ty AYA tuyên bố. Công ty AYA là công ty tiêu thụ hàng xa xỉ lớn nhất trên thế giới, tập hợp rất nhiều công ty con là những hãng nổi tiếng trong lĩnh vực ví, đồng hồ, lễ phục đặt may, nước hoa, xe hơi, vân vân.

Hàng xa xỉ của AYA là tượng trưng cho thân phận và địa vị, mỗi sản phẩm mới nó đưa ra thị trường đều sẽ tạo nên chấn động trong ngành thời trang khắp thế giới.

Lần này, AYA đưa ra một mẫu nước hoa tấn công thị trường nước hoa Trung Quốc, cho nên cần tuyển một người mẫu Trung Quốc quay chụp một đoạn quảng cáo, hơn nữa yêu cầu đối với người mẫu rất độc đáo:

1, Phải là người đẹp, hơn nữa phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nam nữ đều được.

2, Phải trẻ tuổi, tốt nhất là từ 15 đến 18 tuổi.

3, Chiều cao ít nhất trên 175cm, làn da nhất định phải đẹp, chắc chắn phải đạt đến độ da trắng nõn nà.

4, Khí chất phải độc đáo, phải vừa ngây thơ non nớt, cũng phải vừa quyến rũ thành thục.

Bốn điều kiện này vừa đưa ra, thực sự là có thể loại bỏ tám mươi chín mươi phần trăm người trong giới giải trí.

Chu Doãn Thịnh tra xét lại từng điều một, khoé môi chậm rãi cong lên. Lâm Thừa Trạch rất đẹp, nhan sắc có thể nói là hoa lệ, điều thứ nhất phù hợp; Lâm Thừa Trạch năm nay mười bảy tuổi, điều thứ hai phù hợp; Lâm Thừa Trạch cao 176cm, còn về làn da, Chu Doãn Thịnh có thói quen cứ mỗi lần đến một thế giới mới là điều chỉnh số liệu cơ thể của nguyên chủ thành tốt nhất, cho nên hiện giờ, dù là ngoại hình, thể chất hay là làn da của Lâm Thừa Trạch đều hoàn mỹ không chút tỳ vết, điều thứ ba cũng phù hợp.

Còn điều thứ tư, đối với người khác thì là vô lý, chứ đối với một lão yêu tinh luân hồi hàng mấy vạn năm như Chu Doãn Thịnh mà nói, đây quả thực là một bữa ăn sáng. Thành thục, quyến rũ, ngây thơ, non nớt, dịu dàng, thô bạo, tà mị, chính trực… chỉ có bạn không nghĩ ra, chứ không có chuyện hắn không diễn được.

Nếu như toàn bộ điều kiện đều đã phù hợp, vậy thì hành động thôi. Chu Doãn Thịnh vuốt cằm, suy xét xem nên làm thế nào để trà trộn vào cuộc thi tuyển.

Hắn hack vào website của một công ty giải trí, lợi dụng kỹ thuật hack cao siêu chế tạo một thân phận nghệ nhân cho mình, trực thuộc trên danh nghĩa của một người đại diện nào đó. Bởi vì tháng sáu năm sau còn phải tham gia thi đại học, hắn đặt thời hạn hợp đồng vào tháng tư, sau đó hack vào website của AYA, đặt tên mình vào danh sách thi tuyển bổ sung.

Làm xong hết thảy, hắn cầm lấy di động liên lạc người đại diện mới.

“A lô, tôi là Vu Mỹ Liên, xin hỏi ai đấy ạ?” – Một người phụ nữ khí chất tháo vát vừa ngậm điếu thuốc lá vừa biếng nhác hỏi.

“Chào chị Vu, em là Lâm Thừa Trạch, vốn là nghệ sĩ của Vương Minh, hiện giờ chuyển sang danh nghĩa

của chị, xin lỗi vì lâu như vậy rồi mới liên lạc với chị." – Giọng nói của Lâm Thừa Trạch trong trẻo uyển chuyển, khiến người khác vừa nghe đã cảm thấy thư thái.

Đầu mày hơi chau của Vu Mỹ Liên hơi thả lỏng một chút, nhớ lại xem trong tay mình có những nghệ sĩ nào, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra có người nào tên là Lâm Thừa Trạch. Mấy tháng trước Vương Minh bị tai nạn xe cộ, Vu Mỹ Liên và vài người đại diện khác lập tức tranh giành nghệ sĩ có tiềm lực nhất dưới trướng anh ta, mà cái tên Lâm Thừa Trạch này không để lại một chút ấn tượng nào trong đầu, chắc hẳn là không thể nâng được.

Nghĩ đến đây, hứng thú của Vu Mỹ Liên giảm hẳn. Chỉ giọng hay thì có ích gì, phải có mặt đẹp nữa mới được, giới giải trí chính là một thế giới hoàn toàn xem mặt.

Cô đang chuẩn bị qua loa mấy câu rồi trực tiếp gác điện thoại, không ngờ người đầu bên kia lại cho cô một tin tức vang như bom nổ.

"Chị Vu, em được AYA lựa chọn đi tham gia cuộc thi tuyển ngày mai, chị có thể đến đây đón em không?"

"Từ từ, cậu chắc chắn là AYA?" – Thuốc lá trong miệng Vu Mỹ Liên rơi xuống, suýt chút nữa đốt ra một lỗ trên váy, cô vừa giơ chân phủi vừa vội vàng hỏi lại.

AYA là hàng xa xỉ trong xa xỉ, người đại diện phát ngôn mỗi sản phẩm của nó không ai không phải là siêu sao quốc tế có sức ảnh hưởng lớn. Khó lắm mới có một lần chọn người mới như này, không công ty giải trí nào là không nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, chen vỡ đầu cũng muốn chen vào danh sách dự thi.

Vì một nghệ sĩ trong tay mình mà Vu Mỹ Liên đã dùng mọi chiêu trò mình biết, cuối cùng vẫn bị loại, mà đối thủ của một mất một còn của cô lại may mắn nhận được một vị trí tham dự.

Vu Mỹ Liên còn đang ức chế, trên trời đột nhiên rớt xuống một cái bánh có nhân.

Cô nắm chặt điện thoại, đè giọng hỏi – "Sao cậu lại nhận được vị trí tham dự? Ai giới thiệu cho cậu?"

"Không ai giới thiệu cho em cả, em đang đi trên đường thì gặp một người ngoại quốc tên là Bonnie, anh ta đưa cho em một tấm danh thiếp, bảo em hãy tham gian cuộc thi tuyển của AYA. Lúc trước em còn chưa tin, vừa rồi trông thấy AYA công bố danh sách dự tuyển bổ sung nên mới gọi điện thoại cho chị."

Giọng điệu Chu Doãn Thịnh rất thấp thỏm, nhưng vẻ mặt thì vừa biếng nhác vừa bình tĩnh, hờ hững cuộn cuộn mộn lọn tóc trên thái dương.

"Cậu đợi một chút, để tôi xem đã." – Vu Mỹ Liên cố nén nhịp tim đập nhanh, bật trang web của AYA lên, quả nhiên trông thấy tên Lâm Thừa Trạch. Trái tim cô giật lên trong chớp mắt, sau đó mở website của công ty, tìm đọc tư liệu của nghệ sĩ.

Khuôn mặt hoa lệ đến tột đỉnh của Lâm Thừa Trạch lập tức hiện ra, khiến cô nhìn đến ngây ngốc.

Má ơi, một báu vật như này mà sao mình lại không chú ý đến chứ? Mắt bị c*t che mất rồi à? May quá, may mà bọn họ lựa chọn phân chia ngẫu nhiên những nghệ sĩ còn thừa lại, phân vừa đúng đến danh nghĩa của cô, đúng là vận may đến có chắn cũng không chắn được! Nếu như Lâm Thừa Trạch không nổi tiếng thì quả thực là có lỗi với khuôn mặt mà ông trời ban cho cậu ta!

Vu Mỹ Liên hít thở sâu mấy hơi mới khiến cho giọng nói của mình có vẻ bình tĩnh – "Ừ, tôi thấy rồi, cậu có trong danh sách. Nhà cậu ở đâu? Tám rưỡi sáng mai tôi đến đón cậu."

Chu Doãn Thịnh nói địa chỉ, dập máy rồi cuộn mình vào trong chăn, bình thản mà ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Doãn Thịnh vừa ăn sáng vừa thông báo cho Kỷ Hàm Dục – "Mấy ngày sắp tới tôi sẽ không đi học, cậu xin nghỉ giúp tôi nhé."

Kỷ Hàm Dục không hỏi lý do, chỉ gật đầu.

Chu Doãn Thịnh nhìn hắn một cái, giọng nói dịu dàng – "Cậu đừng lo lắng, mặc dù nhà họ Kỷ phá sản, nhưng tôi nhất định sẽ nghĩ cách. Trời không tuyệt đường người đâu."

Kỷ Hàm Dục còn chẳng buồn nhìn hắn, ờ một tiếng lấy lệ, trong lòng lại chế giễu Lâm Thừa Trạch biết diễn. Rõ ràng ghét mình muốn chết mà còn chưa chịu trở mặt với mình, chẳng phải là nhìn trúng mấy thằng bạn phú nhị đại kia của mình, muốn mượn mình để bắc cầu hay sao? Chỉ cần mày dám bước lên cây cầu này, tao sẽ cho mày rơi tan xương nát thịt!

Tối qua Phương Hữu Nhiên lại bị Kỷ Hàm Dục cưỡng hôn, lúc này không yên lòng cho lắm, càng không dám nói chuyện với Lâm Thừa Trạch, thế nên cũng không hỏi nhiều.

Ăn xong bữa sáng, hai người cùng nhau ra khỏi nhà, còn Chu Doãn Thịnh trở về phòng thay một chiếc áo sơ mi trắng và quần bò màu xanh nhạt. Đang định cho điện thoại vào túi thì tiếng chuông vang lên, là điện thoại của Vu Mỹ Liên.

"Tôi đến rồi, cậu xuống lầu đi, xe Audi đen, biển số xe là xxxxx."

Chu Doãn Thịnh dạ một tiếng, chậm rãi vào thang máy xuống lầu.

Lên xe, Vu Mỹ Liên soi hắn từ trên xuống dưới một lượt, khoé mắt đuôi mày đều toát ra sự đắc ý vì nhặt được của quý.

"Đưa tay đây cho chị sờ một phát, nếu như làn da không đạt tiêu chuẩn thì không đi cho rồi." – Cô chẳng kiêng dè gì mà sờ mó, không thể không tán thán vì cảm giác nhẵn nhụi trên đầu ngón tay.

"Bonnie cũng đã sờ rồi, lúc đấy em còn tưởng anh ta là biến thái." – Gò má Chu Doãn Thịnh hơi đỏ lên, dung mạo vốn hoa lệ càng trở nên câu lòng người.

Vu Mỹ Liên cười ha ha, vừa lái xe vừa dò hỏi – "Cậu học lớp mấy rồi?"

"Cấp ba, tháng sáu này sẽ thi đại học."

"Vậy sau này cậu định làm nghề gì? Cha mẹ cậu đều đã qua đời, dù sao cũng phải có một công việc nuôi sống bản thân mà nhỉ? Chị xem hợp đồng của cậu, cuối tháng tư là đến hạn. Ông trời đã ban cho cậu khuôn mặt này, nếu cậu không dựa vào nó để nuôi sống bản thân thì quá là lãng phí. Chỉ cần cậu chịu ký tiếp hợp đồng với chị, chị cam đoan sẽ lăng xê cậu thành siêu sao quốc tế. Cậu xem cậu bây giờ không có bằng cấp, cũng không có kinh nghiệm làm việc, tuổi thì nhỏ, đi xin việc cũng không có công ty nào nhận đâu, huống hồ còn chả kiếm được bao nhiêu…" – Vu Mỹ Liên tận tâm tận lực thuyết phục, sợ của báu đã đến tay rồi còn để vuột mất.

"Cứ quay xong quảng cáo này đã rồi nói sau. Ba mẹ em vẫn hy vọng em có thể thi đỗ đại học có danh có tiếng, em muốn thực hiện nguyện vọng của họ." – Chu Doãn Thịnh hợp thời bày ra vẻ mặt thương cảm.

Vu Mỹ Liên tắt tiếng, một lát sau mới trêu chọc – "Cái gì mà quay xong quảng cáo này rồi nói sau? Cậu tưởng cậu nhất định có thể trúng tuyển chắc?"

Chu Doãn Thịnh liếc xéo cô một cái, môi hơi cong lên.

Ánh mắt và vẻ mặt tự tin này thật sự quá mức hấp dẫn, làm cho Vu Mỹ Liên gần như không chịu nổi. Cô bối rối nhìn về phía trước, nhưng trong lòng thì đã vui như mở cờ.

33. Quyển 4 - Chương 3

Hai người đến chi nhánh của AYA ở Trung Quốc, nhân viên tiếp đãi kiểm tra danh sách rồi đưa họ đến phòng tiếp khách ở tầng 19.

"Vu Mỹ Liên, sao cô lại ở đây? Chẳng phải Annie đã rớt tuyển rồi à?" – Một người đàn ông đứng trong hành lang kinh ngạc hỏi.

"Annie rớt tuyển, Thừa Trạch lại được chọn. Đến đây, Thừa Trạch, chào anh Ngô Đào đi, anh ấy là một trong số những người đại diện giỏi nhất của công ty chúng ta đấy." – Vu Mỹ Liên vẫy vẫy tay.

Ngô Đào còn đang suy nghĩ xem Thừa Trạch là ai thì thấy đằng sau Vu Mỹ Liên có một thiếu niên thân cao dáng ngọc bước ra. Đôi mắt cong cong toát ra thần thái động lòng người, bờ môi đỏ tươi mang theo nụ cười mê hoặc. Sự xuất hiện của hắn làm lu mờ tất cả mọi người đang chờ trong hành lang, mọi người âm thầm quan sát hắn, trong lòng đồng thời đều hiện lên một suy nghĩ —— Không thể nghi ngờ, cuộc thi tuyển chọn của AYA được tạo ra là để dành riêng cho hắn.

"Tên đầy đủ của cậu ta là gì? Cô tìm thấy ở đâu?" – Ngô Đào cô gắng ra vẻ bình tĩnh, nhanh chóng nhìn lướt qua nghệ sĩ mà mình mang đến, vốn còn cảm thấy tiềm năng của người nọ rất lớn, hiện giờ lại thấy nhìn đâu cũng thấy không hợp mắt, điển hình của câu "so đồ với đồ, chỉ muốn vứt; so người với người, muốn tự tử"! (*)

(*) Mỗi một đồ vật đều có ưu khuyết điểm riêng, không nên so sánh với nhau. Người với người cũng không thể so sánh, vì nếu so sánh sẽ có rất nhiều người tức chết vì mình thua kém người khác. Câu này cũng thể hiện sự ghen tị của người nói khi mình không bằng người khác.

"Được chuyển từ danh nghĩa của Vương Minh sang." – Vu Mỹ Liên tìm chỗ cho thiếu niên ngồi, còn mình thì quay đầu đắc ý cười với Ngô Đào.

"Không thể nào, làm sao tôi có thể bỏ sót được chứ!" – Sắc mặt Ngô Đào trở nên khó coi. Bởi vì hắn là người có nhiều kinh nghiệm nhất, cho nên lúc chọn người đã giành trước tất cả những người có tiềm lực nhất, còn lại mới đến phiên Vu Mỹ Liên và những người khác.

"Tôi nghĩ cậu ấy sẽ là đòn sát thủ, thế nên đã giấu tư liệu đi. Danh sách lựa chọn còn thừa công ty đều có lập hồ sơ, vì vậy cậu ấy được phân chia ngẫu nhiên đến danh nghĩa của tôi. Vả lại cậu ấy cũng rất may mắn, đi ngoài đường thôi mà cũng có thể được người trong ban lãnh đạo công ty AYA phát hiện rồi giới thiệu đến đây tham gia thi tuyển." – Vu Mỹ Liên nhếch môi cười khẽ, vui vẻ thưởng thức sắc mặt đổi xanh đổi trắng của Ngô Đào.

Hai người đại diện đấu đá lẫn nhau, còn Chu Doãn Thịnh thì đeo tai nghe, im lặng nghe nhạc.

Nghệ sĩ mà Ngô Đào mang đến là thành viên của một nhóm nhạc thần tượng nào đó, tên là Bảo Nhi. Bởi vì ngoại hình vô cùng tinh xảo, cho nên được rất nhiều người yêu thích. Khi vừa mới đến, cô ta đã nhìn trái nhìn phải, cảm thấy tất cả mọi người ở đây không có ai ưu tú hơn mình, vẻ mặt không khỏi toát ra thần thái kiêu căng. Hiện giờ thấy Lâm Thừa Trạch, cô ta đã mất hết tự tin, nhanh chóng chuyển sang chỗ khác cách mấy ghế, sợ ngồi cạnh hắn bị hắn làm cho lu mờ.

Trong phòng tiếp khách, từng người từng người dự tuyển bước vào, lại từng người từng người bị đuổi ra ngoài.

Nhà thiết kế chính của AYA, cũng là người điều chế mẫu nước hoa lần này – Orlando – hiện giờ nét mặt đang tràn đầy chán ghét mà phất tay – "Làn da không đủ bóng loáng nhẵn nhụi, out!"

"Ngoại hình như này mà cậu cũng dám đến? Tự tin là tốt, nhưng tự tin quá mức thì là xấu, out!"

“Cô bao nhiêu tuổi rồi? 15? Tôi thấy cô chả khác gì 35 cả, bọng mắt trĩu xuống tận mũi rồi kia kìa, out!”

“Đúng là tôi đã nói muốn vừa thành thục quyến rũ vừa ngây thơ non nớt, nhưng thế này là thế nào, cô ta rốt cuộc là nghệ sĩ hay là ca ve vậy? Dung tục, quá mức dung tục! Out, out, out…”

Orlando liên tục nói mấy chục chữ out, day trán, cảm thấy mình sắp điên rồi.

Nhân viên chuẩn bị cho công việc tuyển chọn cũng sắp bị anh ta làm cho phát điên. Vừa thành thục quyến rũ vừa ngây thơ non nớt là cái quái gì? Nếu dựa vào trình độ tiếng phổ thông đã tốt nghiệp tiểu học của tôi mà nói thì ý nghĩa của hai từ này phải là hoàn toàn tương phản chứ? Mà dù là khí chất mâu thuẫn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược như thế, chẳng phải trước đó vẫn có người làm được hay sao? Trông rất hấp dẫn mà có đúng không? Chẳng lẽ thẩm mỹ của anh đã vượt qua giới hạn của nhân loại?

Orlando không nghe thấy nhân viên công tác phun tào, vẫn tiếp tục chỉ nhìn người ta một cái rồi lại mắng mỏ đuổi ra ngoài. Rốt cuộc đến lượt nghệ sĩ mà Ngô Đào đưa đến – Bảo Nhi, anh ta hơi híp mắt lại, vẫy tay nói – “Lại đây cho tôi xem một chút.”

Bảo Nhi mừng thầm, nhã nhặn bước từng bước nhỏ đến.

Orlando sờ sờ mu bàn tay cô ta, vẻ mặt hơi dịu lại, sau đó nắm cằm cô ta quan sát khuôn mặt cô ta từng ly từng tí một, mấy phút sau mới gật đầu, nói – “Tạm đạt yêu cầu, đi thử diễn đi.”

Bảo Nhi nhìn phòng tiếp khách trống rỗng, chỉ đặt một chậu hoa hồng ở giữa, hỏi – “Thử diễn như thế nào? Có chủ đề không ạ?”

Orlando kiên nhẫn một cách hiếm thấy, khoanh tay đáp – “Không có chủ đề, cô chỉ cần đi qua đó ngửi chậu hoa kia một lúc là được.”

Ngửi hoa? Đúng rồi, đây là quảng cáo nước hoa, đương nhiên phải thể hiện được mùi hương độc đáo của nó, cho nên lúc ngửi phải tỏ vẻ say mê, đồng thời còn phải phô bày được mặt đẹp nhất của mình, tạo thành chủ đề người cũng như hoa.

Bảo Nhi tự thấy mình đã tìm được linh cảm, nhảy nhót đến gần chậu hoa như một cô gái nhỏ hồn nhiên, như thể đang vui đùa thoả thích trong một vườn hoa. Đột nhiên, cô bị một khóm hoa hồng vô cùng đẹp đẽ hấp dẫn, gương mặt toát ra vẻ tán thán. Cô chậm rãi đến gần, bước chân nhẹ nhàng thong thả, dường như sợ làm con bướm đậu trên đoá hoa bay mất. Rốt cuộc cũng đi đến trước khóm hoa, cô khom lưng, cúi đầu, nhắm chặt đôi mắt, vẻ mặt vô cùng mê say, sườn mặt tinh xảo hoà vào giữa những đoá hồng đỏ rực như lửa.

Nhân viên công tác đồng loạt nở nụ cười vừa lòng, sau đó trộm nhìn về phía Orlando.

“Out! Lãng phí thời gian của tôi!” – Orlando hổn hển khó thở mà lên tiếng.

Bảo Nhi hoảng sợ, chớp chớp đôi mắt hạnh nhìn anh ta.

"Tôi bảo out cô không nghe thấy hả? Ra ngoài!" – Orlando không biết thương hương tiếc ngọc một chút nào, cuộn danh sách lại vỗ bôm bốp lên bàn, ánh mắt như sắp phun ra lửa.

Bảo Nhi vừa giận vừa xấu hổ muốn chết, bụm mặt chạy ra ngoài.

Đạo diễn phụ trách quay chụp quảng cáo không chịu nổi nữa, khuyên – "Orlando, cô bé vừa rồi kia thật ra cũng rất được, hoàn toàn thể hiện được cảm giác mà cậu muốn. Tôi đã xem tư liệu của cô ấy, điều kiện ngoại hình của cô ấy là tốt nhất, nếu như ngay cả cô ấy cậu cũng đuổi đi, vậy thì e rằng quảng cáo này của cậu cũng chẳng quay được đâu."

"Không quay được thì đổi chủ đề, tôi thà quảng cáo này không có người mẫu chứ cũng không muốn nó trở thành một thứ hổ lốn. Tên của mẫu nước hoa này là "Mị Hoặc", ở thời cổ đại của Trung Quốc các anh, mị hoặc và mĩ lệ có cùng ý nghĩa, là đẹp, đẹp đến xa hoa, đẹp đến cùng cực, đẹp đến mục nát. Chỉ có đoá hoa nở rộ đến mức gần tàn lụi mới có thể toả ra mùi hương đậm đà cuốn hút nhất. Điều tôi muốn tìm chính là một người đẹp như vậy, đẹp đến cùng cực, đẹp đến mục nát, nhưng vẫn tràn ngập sức sống như một đoá hoa. Chỉ có một người đẹp như vậy mới xứng đôi với nước hoa của tôi, understand?"

Đạo diễn và nhân viên công tác liên tục gật đầu, bị trình độ tiếng Trung của Orlando chặn họng, không hẹn mà cùng nghĩ thầm: Anh chắc chắn anh đang hình dung người mà không phải là yêu tinh đấy chứ? Sao anh không tìm một công ty thiết kế làm một cái quảng cáo 3D cho anh đi, có phải là nhanh hơn không.

Orlando vuốt vuốt ngực, hô to – "Tiếp theo."

Chu Doãn Thịnh bị Vu Mỹ Liên đẩy mấy cái mới hoàn hồn, tháo tai nghe ra chậm rãi đi vào.

"Xin chào, tôi là Lâm Thừa Trạch, nghệ sĩ công ty Hoa Vũ. Năm nay tôi mười bảy tuổi, cao 176 cm, nặng 53 kg…"

Chưa đợi hắn giới thiệu hết, Orlando đã vội vàng vẫy tay với hắn – "Mau lại đây. Ôi Chúa ơi, rốt cuộc cũng chờ được cậu!"

Chu Doãn Thịnh đi đến, đôi mắt đào hoa loé lên ánh sáng linh động.

Orlando vốn định bóp lấy cằm hắn, nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm vào làn da trắng nõn mịn màng vô cùng của hắn thì lập tức dừng lại. Sau đó dè dặt cẩn thận sờ sờ, nhéo nhéo, đôi mắt sáng quắc như đèn pha quan sát hắn từ trên xuống dưới mấy lần.

"Ngoại hình rất tốt, sang bên kia diễn thử đi." – Hắn chỉ chỉ chậu hoa hồng.

Đạo diễn và nhân viên công tác không thể không thừa nhận, ngoại hình của thiếu niên này hơn xa Bảo Nhi, thậm chí vượt xa cả Trương Di Gia – người được xưng là mỹ nhân đệ nhất Trung Quốc trước đó. Đợi mấy năm nữa, đường nét nảy nở, không biết cậu ta sẽ yêu nghiệt đến thế nào nữa.

"Cần ngửi khóm hoa kia đúng không ạ?" – Chu Doãn Thịnh ngay từ đầu đã thông qua trí não hack vào hệ thống giám sát của AYA, trông thấy toàn bộ quá trình thử diễn của Bảo Nhi. Cũng nghe thấy lời trình bày vừa nãy của Orlando đối với mẫu nước hoa kia.

Mị hoặc, đây là một từ mang tính khiêu gợi… Chu Doãn Thịnh vừa suy tư vừa bước đến gần chậu hoa.

Dáng đi của hắn vô cùng tao nhã, mang theo mấy phần thanh thản phớt đời. Dường như toàn bộ vườn hoa đều không thể lọt vào mắt hắn. Hắn dừng lại trước khóm hoa hồng, đôi mắt híp lại, đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng đùa nghịch đoá hoa, như thể hắn yêu thích đoá hoa đó không nỡ buông tay, nhưng sự lạnh lùng và thờ ơ trong mắt hắn lại nói cho người ta biết thực ra không phải là như vậy.

Hắn cụt hứng, đang chuẩn bị bỏ đi thì lại bị gai nhọn trên hoa đâm rách đầu ngón tay, một giọt máu đỏ sẫm từ từ chảy ra. Hắn nhìn chằm chằm giọt máu, dường như cảm thấy rất thú vị, đôi mắt tối tăm rốt cuộc toát ra ý cười, lại giấu đi ngay trong phút chốc, năm ngón tay khép lại, nghiền nát đoá hoa hồng đang nở rộ.

Dầu hoa đỏ hơn cả máu chảy dọc xuống theo theo kẽ ngón tay, ý cười trong mắt càng rõ ràng hơn. Hắn giơ tay lên, đặt trên mũi hít ngửi, vẻ mặt say mê đến gần như điên cuồng. Bên má không thể tránh khỏi bị dính mấy giọt dầu hoa, hắn mở mắt, sau đó thè chiếc lưỡi hồng phấn ra liếm, đôi mắt đào hoa phủ kín một lớp hơi nước ám muội…

Khuôn mặt của thiếu niên vẫn còn mang vài nét ngây thơ, nhưng từng hành động cử chỉ đều toát ra hơi thở cám dỗ. Đây là một nét đẹp bừng cháy, đẹp đến xa hoa, không cần đến gần cũng có thể ngửi được mùi hương ngọt ngấy đến mục nát kia.

Orlando khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, những nhân viên công tác còn lại đã sớm mê mẩn, gò má đỏ lên, vẻ mặt hoảng hốt.

"Để xem nào, ừm, Lâm Thừa Trạch, nghệ sĩ công ty Hoa Vũ. Được rồi, chính là cậu ấy, ba ngày nữa đến đây quay quảng cáo, nhớ chăm sóc da đấy." – Orlando trực tiếp quyết định, sau đó xoay người vuốt vuốt trái tim cuồng loạn.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười gật đầu rồi đi đến thùng rác vứt hoa, sau đó lấy khăn tay ra chậm rãi lau sạch dầu hoa. Một ánh mắt nóng bỏng chiếu lên người hắn, hắn nhíu mày nhìn lại về phía cửa.

Chỗ đó không có ai cả.

Tào Mặc Khôn đang đi thang máy lên tầng cao nhất. AYA là sản nghiệp của gia tộc họ Tào, hôm nay đúng ngày hắn đến xem một chút.

"Người vừa rồi trông rất quen." – Vẻ mặt hắn biếng nhác, giọng điệu bình thản, nhưng vật thể khổng lồ phồng lên dưới đũng quần đã bán đứng tâm tình kích động của hắn.

"Cậu ta là bạn cùng lớp của Kỷ thiếu gia, tên là Lâm Thừa Trạch, chúng ta còn từng dùng bữa với cậu ta vài lần." – Trợ lý nhắc nhở.

Tào Mặc Khôn nghĩ lại một lát, giọng điệu khá là kinh ngạc – "Chính là thằng bé muốn quyến rũ tôi? Cậu chắc chứ?" – Hắn thực sự không thể nào liên kết thiếu niên dung tục kia với yêu tinh hấp dẫn đến cực điểm vừa rồi.

"Chắc chắn." – Trợ lý suy nghĩ cẩn thận, vẻ mặt lần này lại hơi chần chừ.

Tào Mặc Khôn cười một cách hứng thú – "Nếu như cậu ta lại đến quyến rũ tôi, tôi nhất định sẽ biết thời biết thế."

Trợ lý ai điếu cho liêm sỉ của boss – "Ông chủ, cậu ta là bạn trai của Kỷ thiếu gia, nếu để Kỷ thiếu gia biết dù ít hay nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm cậu cháu giữa hai người."

"Người như vậy làm sao Kỷ Hàm Dục có thể giữ được, sớm muộn gì cũng sẽ bay đi. Hơn nữa tôi chỉ chơi đùa mà thôi, cũng không bắt bọn chúng chia tay, chơi chán thì cho cậu ta một khoản tiền là được, Kỷ Hàm Dục sẽ không biết." – Tào Mặc Khôn không cho là đúng, khoát khoát tay.

34. Quyển 4 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cửa phòng tiếp khách mở ra, Vu Mỹ Liên vội vã chạy đến, Ngô Đào và Bảo Nhi cũng chưa đi, đang chờ ở cách đó không xa.

"Thế nào?"

"OK rồi, ba ngày sau đến đây quay quảng cáo. Chị Vu bàn bạc một giá tốt cho em nhé, em hiện giờ đang cần dùng gấp." – Chu Doãn Thịnh vừa nói vừa nhét khăn tay dính đầy dầu hoa vào cặp.

"Cậu cứ yên tâm, dù cậu là người mới, nhưng AYA lắm tiền nhiều của, chắc chắn thù lao sẽ không ít đâu." – Vu Mỹ Liên nói một cách chắc chắn.

Chu Doãn Thịnh vỗ bả vai cô – "Vậy thì nhờ cả vào chị Vu. Em còn phải đi học, đi trước nhé." – Khi đi ngang qua Ngô Đào vẻ mặt phức tạp và Bảo Nhi đôi mắt đỏ bừng, hắn hơi hơi gật đầu, nở một nụ cười rực

rõ.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, Vu Mỹ Liên đúng hẹn gọi điện thoại đến, nói với hắn giá tiền quảng cáo AYA đưa ra cho hắn là năm trăm nghìn. Đối với một người mới mà nói, đây đã là giá trên trời, cho nên cô tự quyết định đồng ý.

Một người mới bình thường, quay một quảng cáo nhiều nhất cũng chỉ thu được mấy trăm nghìn, ít hơn thậm chí còn chỉ được mấy chục nghìn. Chỉ có một siêu sao thực sự mới có thể kiếm được mấy triệu chục triệu một quảng cáo. Chu Doãn Thịnh biết giá thị trường nên hắn vô cùng cảm ơn Vu Mỹ Liên.

Hôm nay hắn dậy rất sớm, vừa mặc áo sơ mi vừa mở cửa phòng đi đến phòng ăn.

Làn da của thiếu niên trắng nõn mịn màng như sữa, dưới ánh đèn màu cam trông càng nhẫn nhụi; tóc không chải, chỉ dùng ngón tay vuốt một chút, vừa hỗn loạn vừa gợi cảm; đôi mắt đào hoa bởi vì vừa mới tỉnh mà còn ngưng tụ một lớp hơi nước, ánh mắt mơ ngủ vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

Thân hình của hắn có vẻ rất gầy yếu, nhưng thực ra không phải. Dưới lớp áo sơ mi chưa được cài kỹ nửa kín nửa hở là phần eo mềm dẻo mạnh mẽ và mấy múi cơ bụng chỉnh tề, lên trên nữa là xương quai xanh tinh xảo duyên dáng.

Hắn ngáp một cái, đôi mắt đào hoa rớm ra hai giọt nước mắt, nhưng lại không trượt xuống sườn mặt mà vẫn treo trên hàng mi cong dài. Hắn đi đến bàn ăn ngồi xuống chỗ mình, tay phải chống hàm, tay trái cầm thìa, khi có khi không mà khuấy cháo, làn sương trắng bốc lên, làm mờ gương mặt hắn, nhưng lại khiến cho nét phong tình biếng nhác kia càng động lòng người.

Một tiếng loảng xoảng rất lớn quấy rầy sự tĩnh lặng của hắn. Hắn nhíu mày nhìn về phía đối diện thì thấy Kỷ Hàm Dục đỏ bừng mặt nhảy dựng lên, né tránh cháo đang chảy loang ra mép bàn.

"Cậu đừng nhúc nhích, để tôi. Lớn như vậy rồi mà còn làm rơi bát, cậu vừa mới nghĩ đi đâu thế?" – Phương Hữu Nhiên cầm một chiếc khăn chạy từ phòng bếp ra.

"Tôi, tôi chỉ đang nghĩ đến chuyện trong nhà tôi." – Kỷ Hàm Dục ấp úng, đồng thời nhanh chóng liếc nhìn Lâm Thừa Trạch đang chuyên tâm ăn cháo một cái. Cho dù có ghét Lâm Thừa Trạch đến đâu đi chăng nữa, y cũng không thể không thừa nhận ngoại hình của đối phương có thể coi là hoàn mỹ. Chỉ mới mấy ngày không gặp mà hình như đường nét gương mặt cậu ta càng sắc nét hơn, hành động cử chỉ hoàn toàn không còn tuỳ tiện phóng đãng như ngày trước nữa. Ngược lại trông có vẻ tao nhã biếng nhác, giống một con mèo Ba Tư híp mắt nằm dưới ánh mặt trời nghỉ ngơi, khiến y nhìn mà ngứa ngáy khó nhịn, chỉ muốn đưa ra vỗ về trêu chọc một chút.

Phương Hữu Nhiên nghe vậy, trong lòng rất khó chịu, yên lặng nhặt mảnh thuỷ tinh vỡ, lau sạch cháo, múc lại một bát khác cho y, giọng nói dịu dàng – "Đừng nghĩ đến chuyện trong nhà nữa, cậu mới cấp ba, việc học vẫn quan trọng hơn."

Kỷ Hàm Dục gật đầu, thấy Lâm Thừa Trạch ngồi đối diện còn không ai ủi lấy một câu, một chút si mê vừa rồi biến mất không còn một mảnh nào, chuyển thành khinh miệt và phẫn nộ.

Chu Doãn Thịnh rũ mắt, không hề để tâm đến không khí mờ ám giữa công chính thụ chính, vừa ăn cháo vừa chậm rãi nói – "Giúp tôi xin nghỉ mấy ngày, tôi có việc."

"Sao cậu lại có việc nữa? Làm cái gì thế? Cậu đừng quên tháng sáu năm sau là thi đại học rồi đấy." – Kỷ Hàm Dục phá lệ truy hỏi.

"Đã bảo có việc thì là có việc, cậu đừng hỏi nhiều như vậy." – Lâm Thừa Trạch vứt thìa xuống, chùi miệng. Thấy di động vang lên, hắn bắt máy rồi mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Kỷ Hàm Dục đi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, thấy hắn lên một chiếc Audi Q7, không khỏi cười lạnh một tiếng: Tiện nhân chính là tiện nhân, ngoại hình càng đẹp thì càng đê tiện. Y quay đầu nhìn chăm chú Phương Hữu Nhiên đang thu dọn bàn ăn, tâm lý hơi chút vặn vẹo của y lại nhanh chóng cân bằng trở lại.

Chu Doãn Thịnh và Vu Mỹ Liên đi đến chi nhánh công ty AYA, nhân viên công tác đã dựng xong studio, đèn và máy quay cũng đều đã vào vị trí, chỉ còn chờ quay chụp.

"Ngài Orlando, không phải là anh đã quên đưa kịch bản cho chúng tôi đấy chứ?" – Vu Mỹ Liên giữ chặt người nước ngoài tóc vàng đang nhào đến.

"Ôi, yêu tinh bé bỏng của tôi rốt cuộc cũng đến rồi, đi thay đồ đi, mau lên." – Orlando tự động xem nhẹ Vu Mỹ Liên, trong mắt trong lòng chỉ còn thiếu niên đang mỉm cười lặng lẽ đứng dưới ánh đèn.

Yêu tinh bé bỏng cái beep! Chu Doãn Thịnh thầm mắng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười rực rỡ, cúi đầu với anh ta rồi đi theo nhà tạo mẫu.

Vu Mỹ Liên dùng sức kéo Orlando đã say ngây ngất, khách khách khí khí hỏi lại lần nữa – "Ngài Orlando, anh quên kịch bản, không có kịch bản chúng ta quay như thế nào?"

"À, quên nói cho hai người, quảng cáo này không có kịch bản, đợi yêu tinh bé bỏng ra rồi trực tiếp quay là được." – Ngón tay anh ta cong thành lan hoa chỉ (1), vuốt vuốt tóc rối trên thái dương, thấy ngoài cửa có một bóng người cao lớn đi đến, vội vàng vui vẻ nghênh đón.

Vu Mỹ Liên quay đầu nhìn, dây thần kinh vốn căng hết cỡ lập tức gần như đứt đoạn. Clgt, người kia là Tào Mặc Khôn, là Tào Mặc Khôn được xưng là kẻ ăn tươi nuốt sống, là Tào Mặc Khôn – cá mập trắng trong biển thương nghiệp, là Tào Mặc Khôn chỉ cần nhúc nhích ngón tay là có thể nghiền chết một thế gia hạng nhất đó! Anh ta đến đây làm gì?

Đúng rồi, vị này là người thích cái đẹp, hơn nữa ăn thông nam nữ, chỉ cần nhìn hợp mắt, anh ta sẽ giành lấy bằng bất cứ thủ đoạn nào. Nếu như anh ta để ý đến Lâm Thừa Trạch thì phải làm sao bây giờ?

Vu Mỹ Liên xoay người, vẻ mặt trở nên khó coi. Làm người đại diện, ít nhiều gì cũng đều đã từng trải qua hoạt động dẫn mối, cũng không phải họ muốn thế, mà là hoàn cảnh xô đẩy. Bây giờ bất kỳ ai muốn nổi tiếng, đều nhất định phải trả rất nhiều giá lớn mà người thường khó có thể tưởng tượng được. Nhưng Lâm Thừa Trạch vẫn còn trong độ tuổi vị thành niên, hơn nữa cha mẹ đều đã mất, thực sự cô không đành lòng cho lắm.

Hiện giờ Vu Mỹ Liên hoàn toàn không suy xét đến việc Tào Mặc Khôn sẽ chướng mắt với Lâm Thừa Trạch. Đùa chắc, chỉ cần với diện mạo kia của Lâm Thừa Trạch, tất cả những người chướng mắt với hắn đều là người mù.

Kỷ Hàm Dục yên lặng nằm cũng trúng đạn: …

Chu Doãn Thịnh không biết Vu Mỹ Liên đã chìm trong sự rối rắm trước nay chưa từng có, hắn đang khó nhọc kéo khoá quần bò.

"Có phải quá chật rồi hay không? Tôi còn không đi được." – Hắn hít sâu, hóp hóp bụng.

"Không chật không chật, vừa khít." – Ánh mắt của nhà tạo mẫu đảo qua đảo lại giữa cơ bụng, đường V cut, bờ mông cong mẩy, cặp chân thon dài của thiếu niên, muốn nhổ ra cũng không được, vừa dứt lời lập tức nuốt một ngụm nước miếng.

Khoé miệng Chu Doãn Thịnh co giật, hỏi – "Áo đâu?"

"Không có áo, nửa người trên cứ để trần như thế."

"Vậy giày đâu?" – Chu Doãn Thịnh đung đưa bàn chân trần của mình.

"Cũng không có giày." – Nhà tạo mẫu gian nan rời ánh mắt của mình đi, đẩy hắn ra ngoài – "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, nên ra ngoài thôi. Tính tình Orlando rất xấu, đợi lâu là sẽ mắng chửi cho xem."

"Oh my God! Cục cưng, em giống như một miếng pho mát được nướng nóng hừng hực sắp hoà tan thơm ngào ngạt. Tôi muốn nếm thử hương vị của em đến chết mất!" – Orlando vẻ mặt thèm muốn mà kêu gào.

Tất cả nhân viên công tác đều dùng ánh mắt sáng quắc mà nhìn hắn, trong đó trộn lẫn một ánh mắt sắc nhọn gai người.

Chu Doãn Thịnh nhìn theo ánh mắt đó, mắt hơi giật giật. Bên cạnh đạo diễn có đứng một người đàn ông vô cùng cao lớn, trông ít nhất cũng phải một mét chín. Bộ vest vừa người sang trọng bao lấy một cơ thể cường tráng, mái tóc được chải hết ra sau đầu, để lộ khuôn mặt tuấn mỹ như được đẽo gọt. Đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, bờ môi mỏng gợi cảm hơi cong lên, vẻ mặt nghiền ngẫm toát ra nét tà ác.

Tào Mặc Khôn?

Tìm được thân phận của người đàn ông nọ trong trí nhớ của nguyên chủ, Chu Doãn Thịnh hờ hững thu ánh mắt về, nhìn về phía Orlando – "Xin hỏi tôi cần diễn thế nào? Chị Vu nói các anh vẫn chưa đưa kịch bản cho cô ấy."

"À, không có kịch bản, chúng tôi chỉ quay em, bất kỳ góc độ bất kỳ động tác bất kỳ biểu cảm nào của em. Sau đó cắt nối biên tập tất cả những hình ảnh đẹp nhất khiêu gợi nhất thành một quảng cáo hấp dẫn nhất. Bảo bối, em chỉ cần tự phát huy là được rồi, vào đi." – Orlando đẩy hắn vào studio phủ kín các loại hoa.

Chu Doãn Thịnh nhìn lớp hoa thật dày bị mình dẫm dưới chân, không biết phải nói gì. Nghệ sĩ quả nhiên là một nghề nghiệp bán sắc đẹp.

Tào Mặc Khôn vốn tưởng rằng thiếu niên sẽ ưỡn mặt xúm lại lấy lòng như mọi khi, không ngờ cậu ta lại chỉ vội vàng nhìn thoáng qua hắn rồi rời mắt, như thể không hề biết mình.

Lạt mềm buộc chặt? Tào Mặc Khôn nghĩ, lấy một điếu xì gà từ trong túi ra châm, hút mạnh một hơi.

Chu Doãn Thịnh đi vài vòng xung quanh thảm hoa, vẫy tay với Orlando – "Có thể cho tôi một chai rượu vang không? Tôi muốn mượn rượu để tìm cảm giác."

"Người đẹp, rượu vang, hoa hồng, nước hoa… Tổ hợp này quá tuyệt!" – Orlando vỗ tay, vẻ mặt say mê, trợ lý của anh ta nhanh chóng lấy một chai rượu vang đến.

Chu Doãn Thịnh ngửa đầu uống một ngụm lớn, cảm thấy không đủ nên lại uống thêm mấy ngụm. Chất lỏng đỏ tươi chảy dọc theo chiếc cằm tinh xảo của hắn xuống cần cổ thon dài, sau đó là xương quai xanh khiêu gợi, đọng trên lồng ngực trắng nõn… Hắn buông chai rượu xuống, gò má ửng đỏ, đôi mắt đào hoa mông lung gợn sóng lấp lánh, dáng vẻ ngà say hấp dẫn đến cực điểm.

Trong studio vang lên tiếng nuốt nước miếng liên tiếp.

Orlando nhận lấy chai rượu, khoát tay nói – "Tìm được cảm giác chưa? Tìm được rồi thì lập tức quay thôi." Lúc quay lưng lại, anh ta lập tức gí miệng vào miệng chai, hôn môi gián tiếp.

Tào Mặc Khôn trông thấy cảnh này thì hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khá khó coi.

Trợ lý của hắn ho khan một tiếng, nhắc nhở – "Ông chủ, ngài tìm một chỗ ngồi xuống xem thì hơn, nhân lúc mọi người đều đang chú ý Lâm Thừa Trạch." – Nếu không đợi mọi người hoàn hồn, ngài sẽ xấu mặt!

Một câu cuối cùng anh ta không dám nói, chỉ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm đũng quần căng phồng của boss.

Tào Mặc Khôn tuyệt không cảm thấy xấu hổ, bình tĩnh tự nhiên đi đến bên cạnh đạo diễn, lấy một chiếc ghế mềm ngồi xuống. Ánh mắt sắc bén dán chặt lên người thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh đã hơi say, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía máy quay phim cười cười, sau đó vùi người vào thảm hoa, biếng nhác ngáp một cái. Hành vi của hắn sau khi uống rượu rất tốt, say một cái là bắt đầu buồn ngủ.

Dường như cảm thấy hơi lạnh, hắn quơ hết hoa đắp lên ngực mình. Vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng nhớ ra hiện giờ còn đang quay quảng cáo, hắn lại miễn cưỡng mở mắt ra, nghiêng người nhìn về phía máy quay phim. Bờ môi vẽ lên một nụ cười mơ hồ, đuôi mắt tẩm nước làm người nhìn mê say.

"Được, hai cảnh cười này rất tốt, nhất định không thể cắt!" – Orlando hưng phấn đến nỗi mặt cũng đỏ bừng.

Chú thích:

(1) Lan hoa chỉ:

35. Quyển 4 - Chương 5

Chu Doãn Thịnh không để ý đến tiếng gào của Orlando, thấy không trung bay xuống những giọt nước mang theo hương thơm đậm đà, hắn vươn tay ra đón lấy, sau đó rũ mi ngửi lòng bàn tay, có vẻ như rất thích thú. Hắn nở một nụ cười biếng nhác, lập tức bắt lấy một đoá hoa bóp nát, mở miệng, vươn lưỡi ra liếm láp dầu hoa đỏ tươi chảy ra từ kẽ tay.

Sau khi uống say hắn rất dễ bị khát.

Thiếu niên mĩ lệ như tinh linh đắm say giữa làn sương thơm nức, trên người dính đầy dầu hoa và những cánh hoa lác đác đỏ tươi. Cảnh tượng này vừa hoa mỹ vừa gợi lên một mùi hương ngọt đến cám dỗ, cám dỗ người ta chìm đắm, cám dỗ người ta mê mẩn, cám dỗ người ta đoạ lạc.

Cả người người quay phim ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng, gần như sắp không ngăn được kích thích thị giác mà thiếu niên mang lại cho mình, nhưng không thể không kiên nhẫn quay tiếp.

Đạo diễn quên hô cut, nhân viên công tác quên đi lại, tất cả đều ngây ngốc nhìn chằm chằm thiếu niên, chỉ có mỗi Orlando còn đang than thở – "Cảnh này không thể cắt, cảnh này cũng không được, a, cảnh liếm dầu hoa vừa rồi lát nữa quay một đoạn cận cảnh, còn phải quay cận cảnh mặt, cận cảnh mắt, cả chân nữa, chân nhất định cũng phải cận cảnh, ngón chân trơn nhẵn màu hồng phấn rất đáng yêu!"

"Orlando, câm miệng!" – Tào Mặc Khôn dụi tắt xì gà, không thể chịu nổi nữa mà lên tiếng, giọng nói nghe khàn vô cùng.

Orlando lập tức khoa chân múa tay, làm động tác kéo khoá miệng.

Chu Doãn Thịnh lăn qua lăn lại mấy vòng trên thảm hoa, mãi đến khi đầu sắp choáng váng mới nghe thấy đạo diễn kêu cắt – "Nghỉ ngơi một lát, đợi lát nữa quay mấy cảnh đặc tả."

Hắn thở phào, lắc lắc tóc đi về phía Vu Mỹ Liên – hiện đang đỏ bừng mặt, ánh mắt toả sáng.

"Lâm Thừa Trạch." – Đằng sau vang lên một tiếng nói trầm thấp khàn khàn.

"Chú Tào." – Chu Doãn Thịnh cung kính cúi đầu với người đang đi tới.

Tào Mặc Khôn hiển nhiên không ngờ được hắn lại phun ra xưng hô này, nụ cười trên gương mặt đọng lại trong chớp mắt, nhưng không hề nói gì thêm, mà là dùng ngón tay lau giọt dầu hoa dính trên khoé miệng thiếu niên đi, sau đó lững thững rời khỏi.

Trợ lý của hắn nhìn về phía Vu Mỹ Liên, dặn dò – "Sau khi quay xong, mời hai vị cùng đi ăn một bữa với chúng tôi. Tôi đi trước, hẹn lát nữa gặp."

Vu Mỹ Liên mặt mày trắng bệch, gật đầu. Hiện giờ đứng trên địa bàn của người ta, còn cầm thù lao người ta trả, bữa ăn như này không muốn đi cũng phải đi.

"Tiểu Trạch, một lát nữa cậu nhớ chú ý một chút, đừng uống quá nhiều."

"Em biết rồi, chị Vu, em có chừng mực." – Chu Doãn Thịnh không để ý cho lắm. Ngay từ đầu hắn đã biết nếu muốn đặt chân vào giới giải trí, nhất định sẽ gặp phải chuyện như thế này, nhưng hắn có đầy đủ khả năng tự bảo vệ mình, cho nên không hề lo lắng.

"Nếu như thật sự không thể phản kháng, cậu cũng có thể thử hưởng thụ. Chắc cậu cũng từng nghe nhắc đến Tào Mặc Khôn rồi đúng không? Cá mập trắng ăn tươi nuốt sống. Nhưng nếu cậu nghe theo anh ta, cậu sẽ được hưởng rất nhiều, chắc chắn anh ta sẽ giúp cậu nổi tiếng chỉ trong thời gian ngắn nhất. Trương Di Gia chỉ đi theo anh ta chưa đầy một tháng mà giờ đã nổi như cồn rồi. Không phải chị Vu xúi giục cậu nhảy vào hố lửa, thật sự là hoàn cảnh đưa đẩy. Nghe theo anh ta cậu chỉ chịu khổ mấy tháng, không theo anh ta cậu sẽ phải chịu khổ cả đời." – Sắc mặt Vu Mỹ Liên vô cùng rối rắm.

Chu Doãn Thịnh liên tục gật đầu, nghe hết, lại không để trong lòng.

Bổ sung thêm vài hình ảnh cận cảnh, buổi ghi hình nóng bỏng rốt cuộc cũng chấm dứt. Người quay phim nhanh chóng lấy giấy ăn ra lau mồ hôi, ánh mắt né tránh không dám nhìn vào người thiếu niên. Hắn dám chắc, chỉ cần đoạn phim quảng cáo này được truyền phát, tất cả mọi người sẽ đều chìm đắm trong bữa tiệc sắc đẹp hoành tráng này.

Cả đoạn phim không có bất kỳ cảnh nào liên quan đến nước hoa, vậy mà lại có thể gợi lên mùi hương khiến người khác không thể nào chống cự. Không thể không thừa nhận, thẩm mỹ của Orlando đúng là đã vượt qua giới hạn của nhân loại.

Chu Doãn Thịnh đi tắm rồi thay áo sơ mi trắng và áo nhung mình mặc đến, đi đến thang máy với Vu Mỹ Liên. Vừa đi đến cửa lập tức trông thấy trợ lý mặt than của Tào Mặc Khôn đang đứng đợi ở đó.

Trợ lý mang hai người đến một câu lạc bộ cao cấp, Tào Mặc Khôn và vài người đàn ông đủ dáng đủ kiểu đã ngồi quanh bàn ăn, còn có vài minh tinh nổi tiếng đang ngồi tiếp rượu.

"Bảo bối đến rồi à." – Tào Mặc Khôn đưa tay kéo thiếu niên ngồi xuống cạnh mình.

Đôi mắt đào hoa biết nói của Chu Doãn Thịnh trừng lên, dường như đang hỏi – "Tôi thành bảo bối của ông từ khi nào?"

Tào Mặc Khôn yêu đôi mắt biết nói này của hắn muốn chết, dùng ngón tay vuốt vuốt bờ mi cong vút của

hắn, chỉ vào mấy người đàn ông nọ giới thiệu từng người từng người một. Những người này có người là ban lãnh đạo của AYA, có người là đối tác của tập đoàn nhà họ Tào, còn có mấy người là nhà sản xuất có tên tuổi trong nước.

Vu Mỹ Liên run rẩy kéo Chu Doãn Thịnh chào hỏi với mọi người, đã hoàn toàn quên mất rối rắm trước đó. Đậu má chả trách tốc độ nổi tiếng của Trương Di Gia lại nhanh như tên lửa như vậy, thì ra là nhờ phúc mấy thần tài này. Những người đang ngồi ở đây, bất kỳ người nào cũng đều là cự phách trên thương trường, ngày thường có muốn chắp nối quan hệ cũng chẳng tìm được biện pháp nào.

Chu Doãn Thịnh biết cuộc sống hiện giờ của mình còn chưa đi lên quỹ đạo, không thể trở mặt với Tào Mặc Khôn, đành phải yên lặng nhẫn nhịn, chào hỏi mọi người rồi uống một ly thể hiện sự tôn trọng.

Tào Mặc Khôn rất vừa lòng với sự biết điều của hắn, kéo hắn vào lòng hôn lên trán, sau đó múc một bát canh bổ đặt trước mặt hắn, giọng điệu dịu dàng – "Em gầy quá, phải bồi bổ nhiều nhiều vào. Ăn đi, thích gì thì cứ gắp, đừng câu nệ. Tôi có chút chuyện phải bàn với họ, em không cần để ý đến tôi."

Trước kia, mỗi lần ngồi trong bữa ăn Lâm Thừa Trạch đều ân cần chu đáo, chỉ liếc một cái là có thể gắp trúng đồ ăn mà Tào Mặc Khôn thích rồi đưa vào bát hắn. Cho nên Tào Mặc Khôn mới nói câu cuối cùng kia.

Nhưng Chu Doãn Thịnh lúc này nào có để tâm hắn sống hay chết, chẳng nói chẳng rằng mà bắt đầu ăn một cách nghiêm túc, nghĩ thầm, đợi ăn no xong đã rồi sẽ nghĩ biện pháp đối phó với con cá mập trắng tự cho mình là đúng này sau.

Gọi là bữa ăn, chứ thực ra Tào Mặc Khôn chưa chạm vào một hạt cơm nào. Bàn việc xong là trực tiếp mời mấy người nọ đi, còn yêu cầu họ để danh thiếp lại cho Vu Mỹ Liên, thể hiện rõ ràng tâm tư muốn lăng xê Lâm Thừa Trạch.

Mạng lưới quan hệ là vốn liếng lớn nhất của người đại diện. Có mạng lưới quan hệ này, Ngô Đào là cái thá gì, còn không xứng xách dép cho mình! Vu Mỹ Liên hưng phấn đến nỗi mặt đỏ bừng, cẩn thận cất danh thiếp đi. Thấy ông chủ lớn mất kiên nhẫn phẩy phẩy tay, vội vàng thức thời mà rời khỏi, bán đồng đội nhanh gọn cực kỳ.

"Ăn ngon không? Còn muốn gì nữa không, tôi gắp cho em." – Tào Mặc Khôn ôm bả vai thiếu niên, ngữ điệu thân mật.

"Không ăn nữa, no rồi." – Chu Doãn Thịnh buông đũa, đang định lau miệng thì Tào Mặc Khôn đã cầm lấy giấy ăn cẩn thận lau miệng cho hắn.

"Ăn no rồi thì đi thôi." – Tào Mặc Khôn ra vẻ đương nhiên mà dắt tay thiếu niên.

"Chú Tào, rốt cuộc chú có ý gì?" – Chu Doãn Thịnh ngồi yên không chịu đứng dậy, muốn tránh khỏi sự kìm kẹp của đối phương, lại phát hiện ra mình không đủ sức. Không thể nào! Cơ thể mình đã được cải tạo,

dù là sức lực hay tốc độ đều vượt xa người thường, sức mạnh đạt đến max level, sao lại có thể xảy ra tình huống như này?

Bởi vì quá bất ngờ, Chu Doãn Thịnh không còn bình tĩnh như trước nữa.

Tào Mặc Khôn nhếch môi cười – "Không nhận ra thân hình bé nhỏ này của em lại khoẻ như vậy." – Nói xong, hắn càng ôm chặt lấy thiếu niên, tiện thể ngồi xuống theo, cười nói – "Chẳng phải tôi làm theo ý muốn của em đấy ư? Em muốn quyến rũ tôi, tôi để em quyến rũ. Em muốn nổi tiếng, tôi cho em nổi tiếng, em còn không hài lòng điều gì?"

"Trước kia tôi quyến rũ ông là vì thiếu tiền. Nhưng hiện giờ tôi đã đóng quảng cáo, tôi có tiền rồi." – Không thể phản kháng, Chu Doãn Thịnh không thể không tỏ ra yếu thế, chớp đôi mắt đào hoa ngập nước, tội nghiệp mà nhìn hắn.

Ánh mắt Tào Mặc Khôn tối sầm lại, dứt khoát ôm hắn ngồi lên đùi mình, cắn cắn vành tai hắn, thì thầm – "Tôi biết em tiếp cận tôi là vì tiền, chứ chẳng lẽ là vì yêu tôi chắc? Em phải nghĩ cho rõ, chỉ là năm mươi vạn mà thôi, mua mấy cái túi xách mấy bộ quần áo là hết, em lại đi đâu kiếm tiền? Thà rằng đi theo tôi, em muốn cái gì tôi đều có thể cho em." – Còn chưa dứt lời đã không nhịn được mà cắn lên vành tai thiếu niên, dùng răng day cắn từng chút từng chút một, dùng đầu lưỡi thăm dò từng ly từng tí một, sau đó đâm thẳng vào trong tai.

Chu Doãn Thịnh bị khiêu khích nhũn cả người, dồn dập hít thở không khí. Muốn làm mình lấy lại một chút lý trí, nhưng hơi thở đầy nam tính của đối phương lại khiến hắn càng mê muội hơn. Vòng tay này rất quen thuộc, mặc dù linh hồn không thể nhận ra, nhưng bản năng lưu giữ trong cơ thể hoàn toàn không thể kháng cự.

Nhưng trong lúc hoảng hốt, hắn lại xem nhẹ cảm giác quen thuộc này.

Tào Mặc Khôn vốn chỉ muốn trêu đùa hắn một chút rồi dừng tay, nào ngờ càng làm lại càng không ngừng được. Làn da của thiếu niên thật sự là quá trắng quá trơn quá mềm, trông như được ngưng đọng từ sữa, khiến hắn chỉ muốn kiểm tra toàn thân người nọ, xem xem có thể mút ra một ngụm sữa ngọt ngào hay không.

"Bảo bối, xem em này, cả người đều đỏ rồi." – Hắn kéo vạt áo thiếu niên ra, thò bàn tay vào, cười nói – "Đừng chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi nữa. Em muốn bao nhiêu thì cứ trực tiếp ra giá đi."

"Tôi không cần tiền, cũng sẽ không theo ông, tôi có bạn trai rồi!" – Chu Doãn Thịnh thở hổn hển từ chối.

"Bạn trai? Kỷ Hàm Dục? Đừng đùa bảo bối à, chẳng lẽ em đến với nó không phải là vì tiền? Hiện giờ nhà nó đã phá sản rồi, không cho em được bất cứ thứ gì đâu. Đừng nói với tôi em yêu nó hơn cả tiền." – Tào Mặc Khôn cúi đầu cười rộ, cho rằng tình yêu là thứ hoang đường nhất trên đời.

"Tôi yêu tiền, trên đời này có ai không yêu tiền? Lúc trước tôi tiếp cận ông là bởi vì tôi cần tiền dùng gấp.

Nếu như có thể, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội Hàm Dục. Ông nói không sai, đúng là tôi yêu anh ấy hơn cả tiền." – Chu Doãn Thịnh bị nắm phía dưới, suýt chút nữa khóc lên, nước mắt treo trên bờ mi lay động mà chưa chảy xuống, trông đáng yêu vô cùng.

Tào Mặc Khôn hôn đi giọt nước mắt trong suốt, đè mông hắn lên vật thể to lớn của mình, thở hồng hộc nói – "Được rồi, em yêu nó. Tôi cũng không bắt em rời khỏi nó. Theo tôi ba tháng, ba tháng sau tôi thả em tự do. Còn sẽ cho em một khoản tiền lớn, cam đoan không để Kỷ Hàm Dục biết. Như thế em đã vừa lòng chưa?"

"Không, vấn đề là bây giờ tôi căn bản không muốn tiền của ông! Ông Tào xin ông hãy buông tay ra, cưỡng gian trẻ vị thành niên là tội lớn, tôi nhất định sẽ kiện ông!" – Chu Doãn Thịnh bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Tào Mặc Khôn gần như không giữ được hắn, không thể không thả tay ra. Tuy rằng hắn có biện pháp tránh né pháp luật, nhưng chuyện bắt ép người khác lên giường thật sự là rất vô vị, hắn luôn khinh thường chuyện này.

"Em đi đi, tôi cho em thời gian vài ngày để cân nhắc." – Hắn dùng ngón tay cào mái tóc hỗn loạn, cuối cùng lấy một điếu xì gà ra châm, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy trào phúng – "Muốn dụ dỗ người khác cũng phải nắm chắc mức độ. Chờ lần sau em đến xin tôi, sẽ không còn giá cả như bây giờ nữa." – Nói đến cùng, hắn vẫn không tin thứ gọi là tình yêu mà thiếu niên nói.

Dụ dụ cái củ cải! Chu Doãn Thịnh hung hăng trừng hắn một cái, mặc áo nhung vào rồi nhanh chóng bỏ đi.

"Lúc tức giận còn xinh đẹp hơn." – Tào Mặc Khôn phun ra một hơi thuốc, vật cứng nơi đũng quần bị đôi mắt diễm lệ ngùn ngụt lửa giận của thiếu niên kích thích, giật mạnh một cái.

36. Quyển 4 - Chương 6

Bởi vì trạng thái quay chụp rất tốt nên chỉ mất một ngày đã quay xong toàn bộ quảng cáo. Orlando tự mình phụ trách cắt nối biên tập, lúc ra khỏi phòng công tác, sắc mặt anh ta đã đỏ bừng, ánh mắt không có tiêu cự, như thể đã uống mấy chai rượu mạnh.

"Ông chủ, đây là video mẫu, anh xem thử một chút. Tôi có dự cảm mẫu nước hoa này nhất định có thể thịnh hành khắp Trung Quốc, không, là khắp thế giới. Tôi không định làm thêm quảng cáo quảng cáo khác để đưa ra thị trường châu Âu nữa, chỉ dùng cái này thôi."

"Anh cứ để đấy trước đi, lát nữa tôi sẽ xem." – Tào Mặc Khôn lật xem tài liệu, còn chẳng ngẩng đầu lấy một giây.

Orlando vốn muốn thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc tán thán của hắn một chút, thấy hắn thờ ơ như vậy, đành phải thất vọng mà đi.

Đám người vừa đi, Tào Mặc Khôn lập tức đứng dậy khóa trái cửa phòng làm việc, cởi áo khoác, kéo cravat ra, rót một ly rượu vang cho mình, sau đó mới cho đĩa phim vào máy tính.

Giọng ca hấp dẫn chậm rãi vang lên:

…

Tào Mặc Khôn không hề hay biết ánh mắt mình trở nên chăm chú mà nóng rực.

Lúc ở studio, hắn chỉ ngồi bên cạnh xem đã cảm thấy đẹp đến cực hạn rồi. Nhưng đoạn phim quảng cáo này cắt nối tất cả những cảnh đã quay, mỗi một góc độ đều mang lại sự rung động mạnh mẽ cho thị giác.

Đôi mắt mờ sương, gò má ửng hồng, bờ môi bởi vì uống say mà hơi khô khốc. Hắn khó chịu nhíu mày, vươn lưỡi ra liếm một chút, khiến cho đôi môi khô khốc kia trở nên diễm lệ ướt át. Nhưng điều này hoàn toàn không thể làm giảm cái khát trong miệng, vì thế hắn bắt lấy một đoá hoa rồi bóp nát, liếm mút dầu hoa đỏ tươi kia. Cuối cùng thoả mãn thở dài, hơi thở như mang theo mùi hương ngọt ngào, sau đó tuỳ ý lau bàn tay dính nước lên lồng ngực trắng nõn.

Hắn chính là tồn tại đẹp nhất trong tầm nhìn, những bông hoa rực rỡ trở nên mờ nhạt trước sự hiện diện của hắn.

Trong tiếng hát beautiful, beautiful, beautiful boy tràn ngập tình yêu nồng cháy, hắn chậm rãi khép mắt lại, một giọt nước mắt treo trên bờ mi dày cong vút, bình yên say ngủ.

Hình ảnh dần dần mơ hồ, dòng chữ ánh vàng mang phong cách Gothic hiện lên trên màn hình—— Mị hoặc, cám dỗ của ma quỷ.

Toàn bộ đoạn phim không có bất cứ một hình ảnh nào liên quan đến nước hoa, lại khiến cho người xem ngửi thấy mùi hương xa hoa đến mục nát trong hương hoa lan toả vô hạn. Đây là một quảng cáo có thể khiến người ta mê mẩn.

Tào Mặc Khôn đã đặt chén rượu xuống từ khi nào, chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình. Thời gian quảng cáo sáu mươi giây – đã đạt đến mức tối đa, nhưng hắn vẫn cảm thấy quá mức ngắn ngủi. Ngắn đến nỗi chỉ cần chớp mắt một cái, thiếu niên tràn ngập ma lực đã lập tức biến mất.

Hắn vội vàng nhấn nút phát lại. Tưởng tượng cảnh bờ môi đỏ sẫm của thiếu niên bị mình liếm mút. Tưởng tượng cảnh thiếu niên nằm dưới thân mình khóc lóc cầu xin mình buông tha, hàng mi dính đầy nước mắt trong suốt.

Shit! Lúc hoàn hồn lại, hắn nhìn chằm chằm đũng quần ướt của mình, sắc mặt khó lường. Bước nhanh vào phòng nghỉ tắm nước lạnh, hắn vừa mặc áo tắm vừa gọi điện thoại cho Vu Mỹ Liên.

Chu Doãn Thịnh vẫn chờ AYA gửi tiền vào tài khoản cho mình. Hắn chưa bao giờ là người thiếu tiền, cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai như hiện giờ thật sự là không thể nào chịu đựng được.

Đợi gần bảy tám ngày, trong khoảng thời gian này còn vay Phương Hữu Nhiên mấy trăm tệ, bị Kỷ Hàm Dục châm chọc khiêu khích một trận, hắn nóng nảy gọi điện thoại cho Vu Mỹ Liên dò hỏi.

"Chuyện này chị cũng không rõ lắm, cậu gọi điện hỏi Tào tiên sinh đi." – Vu Mỹ Liên phủi sạch việc này.

Chu Doãn Thịnh hết cách, đành phải gọi điện cho Tào Mặc Khôn.

Tốc độ bắt máy của Tào Mặc Khôn rất nhanh, gần như bên này mới chỉ tút một tiếng, bên kia đã truyền đến giọng nói mạnh mẽ khiêu gợi của người đàn ông nọ – "Bảo bối, nghĩ kỹ chưa?"

Chu Doãn Thịnh nhíu mày, đi thẳng vào vấn đề – "Đến bao giờ thù lao của tôi mới được gửi cho tôi?"

"Bảo bối, em không xem hợp đồng à? Hợp đồng quy định đợi quảng cáo được chiếu mới có thể trả tiền."

"Vậy khi nào thì chiếu?"

"Hiện giờ video mẫu còn đang trong quá trình xét duyệt, nghe nói hơi vượt giới hạn, có thể sẽ bị cấm chiếu."

"Ý của ông là nếu như cấm chiếu, tôi sẽ không được trả thù lao? Đây là điều khoản cường hào gì thế?" – Chu Doãn Thịnh tức đến nghiến răng. Nếu như không phải trước đây chưa từng tham gia vào giới giải trí, muốn chơi một chút, hắn sẽ không phải rơi vào hoàn cảnh như này. Sớm biết thế thà rằng đi bán phần mềm còn hơn, ai quan tâm có OOC hay không.

"Trên hợp đồng quy định như vậy." – Nghe tiếng thở dốc cố kiềm chế lửa giận của thiếu niên, Tào Mặc Khôn cảm thấy cả người mình nóng lên. Hắn kéo kéo cravat rồi cởi hai chiếc cúc áo trên cùng, sau đó liếm môi an ủi – "Nhưng mà bảo bối đừng nóng vội, bọn tôi định đưa quảng cáo này ra thị trường Âu Mỹ. Đợi bên Âu Mỹ xét duyệt rồi sẽ trả thù lao cho em."

"Vậy cần bao lâu mới đưa ra thị trường Âu Mỹ?" – Chu Doãn Thịnh kiên nhẫn truy hỏi. Dù sao đây cũng là tiền mồ hôi nước mắt của hắn, làm sao có thể nói không cần là không cần được.

"Trước mắt tôi cũng chưa biết, phải để xem đã. Bảo bối, trong tài khoản của em chắc chẳng còn bao nhiêu tiền nữa nhỉ? Nghe nói em ngày nào cũng ăn ở canteen trường, chỉ có một bát canh trứng và một món chay là xong. Bảo bối, em đúng là không biết tự yêu quý bản thân, đến đây với chú nào, chú cho cưng ăn tiệc lớn, ăn xong còn có kẹo que ngọt."

Người nọ cố ý đè thấp giọng nói, khiến cho giọng nói trở nên vô cùng ám muội, làm vành tai Chu Doãn Thịnh cũng đỏ lên.

"Cút đi!" – Hắn hung hăng dập điện thoại, hàm răng nghiến ken két.

"Hung hãn thật đấy." – Tào Mặc Khôn nhìn chằm chằm thiếu niên với đôi mắt mông lung trên màn hình di động, nở một nụ cười chắc ăn.

Lúc trở về chỗ mình, hai má thiếu niên đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh, bởi vì mất hứng mà môi còn hơi bĩu ra, trông vô cùng đáng yêu. Kỷ Hàm Dục không nhịn được mà nhìn hắn thêm mấy cái, nhưng lại cố nén không nói chuyện với hắn.

Bởi vì Kỷ Hàm Dục giả vờ phá sản, thái độ của Lâm Thừa Trạch đối với y đã thay đổi từ lâu. Tuy rằng chưa đến tình trạng trở mặt, nhưng rõ ràng lấy lệ hơn rất nhiều. Nếu như đổi thành người khác, trong tình huống biết rõ diễn biến câu chuyện như này, chắc chắn sẽ ra sức lấy lòng, trấn an Kỷ Hàm Dục để xoay chuyển cục diện, nhưng Chu Doãn Thịnh không như vậy.

Hắn chưa bao giờ thích lấy lòng người khác, hắn chỉ thích vả mặt người khác thôi.

Hai người mỗi người một tâm sự riêng mà về đến nhà. Phương Hữu Nhiên đã làm cơm chiều xong xuôi, cũng chả biết một người ngày ngày đều đi làm thêm cả ngày như cậu ta sao lại có nhiều thời gian vào bếp như vậy.

"Mau ăn đi cho nóng. Hôm nay đồ ăn hơi ít, hai người ăn tạm, đợi mấy ngày nữa có lương tôi sẽ mua gà về cải thiện bữa ăn." – Cậu ta cười tủm tỉm xới cơm cho hai người, tính cách kiên cường lạc quan khiến Kỷ Hàm Dục cảm động không ngớt, chỉ muốn nói ngay cho cậu rằng không cần đi làm thêm nữa, y có thể nuôi sống cậu.

Nhưng mục đích trêu đùa Lâm Thừa Trạch còn chưa thực hiện được, y lại nhẫn nhịn không nói.

Ba người lặng yên ăn cơm xong, Phương Hữu Nhiên lấy một quyển sổ tiết kiệm trong túi sách ra đưa cho Kỷ Hàm Dục – "Hàm Dục, đây là tiền tôi đi làm thêm tiết kiệm được, cậu cầm dùng trước đi. Chẳng phải cậu nói nhà máy kia của cậu nếu không đổ tiền vào thì sẽ bị người khác giành mất hay sao?"

Kỷ Hàm Dục sửng sốt hai giây mới nhận lấy sổ tiết kiệm. Nhìn số tiền ít ỏi kia – con số mà mình trước kia chẳng bao giờ thèm để ý, vành mắt y yên lặng ửng lên. Có thể không xa lánh không bỏ rơi mình khi mình nghèo túng bất lực nhất, đây chính là tình cảm mà hắn ao ước nhất từ trước đến nay, mà hiện giờ rốt cuộc y đã có được.

Chu Doãn Thịnh đến gần liếc nhìn một cái, thản nhiên lên tiếng – "Hai mươi nghìn tệ thì làm được gì?

Cậu cứ cất đi thì hơn."

Hai người, một người ra sức giúp đỡ, một người thờ ơ lạnh nhạt, thái độ hoàn toàn tương phản khiến cho Kỷ Hàm Dục càng thấy ác cảm với Lâm Thừa Trạch, ngược lại càng yêu Phương Hữu Nhiên. Nhưng y sẽ không để lộ ác ý của mình đối với Lâm Thừa Trạch trước mặt Phương Hữu Nhiên, vì thế phụ hoạ – "Đúng vậy đấy Hữu Nhiên, một chút tiền này căn bản là không cần dùng đến, cậu giữ lại đi. Tôi sẽ nghĩ cách khác."

Phương Hữu Nhiên kiên quyết không chịu, hai người đẩy qua đẩy lại. Cuối cùng Kỷ Hàm Dục phải khiêu khích gãi gãi lòng bàn tay cậu ta mới khiến cho cậu ta đỏ bừng mặt thoả hiệp, lập tức cúi đầu không dám nhìn bạn thân của mình.

Chu Doãn Thịnh còn tưởng rằng không việc gì liên quan đến mình, đang chuẩn bị trở về phòng thì nghe thấy Phương Hữu Nhiên ấp úng nói – "Tiểu Trạch, hay là cậu thế chấp căn nhà này đi? Như vậy chắc chắn có thể giúp Hàm Dục."

Mày nói lại lần nữa? Chu Doãn Thịnh gần như muốn ngoáy tai mình. Căn nhà này là của Lâm Thừa Trạch, Phương Hữu Nhiên chỉ là cái thằng ở nhờ, có tư cách gì mà nói như vậy? Thánh mẫu thánh mẫu, con mẹ nó có mà thánh là mẹ người khác!

Phương Hữu Nhiên bị ánh mắt độc ác hung hãn của hắn trừng cho không nâng đầu dậy nổi. Kỷ Hàm Dục lập tức che trước mặt người thương, phụ hoạ – "Đúng vậy, Tiểu Trạch, cậu thế chấp nhà cho ngân hàng vay tiền cho tôi đi. Khi nào nhà máy của tôi đi vào hoạt động tôi sẽ trả lại tiền ngay cho cậu."

Biết rõ Lâm Thừa Trạch sẽ không đồng ý, y càng muốn làm khó hắn. Ác ý đùa giỡn Lâm Thừa Trạch đã trở thành lạc thú trong cuộc sống của y.

"Xin lỗi, căn nhà này không thể thế chấp." – Ánh mắt Chu Doãn Thịnh đảo quanh hai người này, gằn từng câu từng chữ nói – "Chắc các cậu cũng biết, đây là di vật duy nhất mà cha mẹ tôi để lại cho tôi. Dù có chết tôi cũng sẽ không động đến nó. Nếu như cậu thiếu tiền, tôi sẽ nghĩ cách, hiện giờ đừng sốt ruột vội. Tôi mệt, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi."

Gật đầu với hai người, hắn sập mạnh cửa phòng lại. Kỷ Hàm Dục cho rằng cái gọi là "nghĩ cách" của hắn chỉ là lời chối đẩy. Ngay khi hắn quay lưng lại, y nở một nụ cười châm chọc.

Nói đến cùng, mối quan hệ giữa Lâm Thừa Trạch và Kỷ Hàm Dục chính là mối quan hệ giữa đại gia và trai bao, một người muốn tiền, một người muốn tình dục, hoàn toàn là đáp ứng nhu cầu lẫn nhau. Kỷ Hàm Dục có tư cách gì mà trả thù Lâm Thừa Trạch? Có tư cách gì mà huỷ hoại cuộc sống của Lâm Thừa Trạch?

Nếu như y đã không biết giữ chừng mực, vậy thì Chu Doãn Thịnh muốn khiến y cảm nhận được một cách sâu sắc cái gì gọi là "tình yêu vô tư vĩ đại", chỉ sợ đến lúc đó y không chịu nổi.

Hứng thú nhếch môi cười, hắn cầm lấy di động gọi điện thoại.

"Bảo bối, nghĩ thông suốt rồi chứ?" – Tào Mặc Khôn tiếp điện thoại ngay trong một giây đầu tiên.

"Nghĩ thông rồi, ông muốn…"

Hắn còn chưa nói xong đã bị người đàn ông kia nghiêm giọng cắt ngang – "Bảo bối, ra ngoài đi, chúng ta nói chuyện trực tiếp với nhau. Chuyện như này làm sao nói rõ trong điện thoại được?"

"Được rồi, gặp nhau ở đâu?" – Giọng điệu của Chu Doãn Thịnh nghe có vẻ sa sút, nhưng vẻ mặt lại toát ra một chút tà ác, ngón tay hờ hững quấn quấn một lọn tóc ở thái dương.

"Ở câu lạc bộ tư nhân của tôi, tôi sai tài xế đến đón em."

"Được."

Chu Doãn Thịnh đang chuẩn bị dập máy thì người bên kia kịch liệt yêu cầu – "Bảo bối không cho tôi một cái goodbye kiss à?"

Kiss cái đầu ông! Thái dương Chu Doãn Thịnh giật giật, nhưng vẫn chụt một tiếng thật vang vào micro, đầu kia truyền đến tiếng cười trầm thấp sung sướng của người đàn ông nọ.

Cuộc điện thoại rốt cuộc chấm dứt, Chu Doãn Thịnh tuỳ tiện chọn một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc áo len mỏng, khoác áo nhung bên ngoài, sau đó cầm lấy di động và chìa khoá rồi đi ra khỏi nhà.

Trong phòng khách không có ai, Phương Hữu Nhiên về phòng ngủ, Kỷ Hàm Dục vào theo, cũng không biết đang làm gì bên trong.

37. Quyển 4 - Chương 7

Khi Chu Doãn Thịnh đến, Tào Mặc Khôn đang ngồi trên sofa uống rượu vang. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn mờ nhạt, ánh đèn sáng sáng tối tối khiến cho đường nét trên gương mặt tuấn mỹ của hắn càng rõ ràng thâm thuý.

"Lại đây uống một ly." – Hắn vẫy tay với thiếu niên, giọng nói trầm thấp.

Rượu vang Bourgogne 1997, Chu Doãn Thịnh hơi khịt khịt mũi, đi đến nâng ly rượu lên nhấp một ngụm. Dáng vẻ uống rượu của hắn rất tao nhã, giống như một quý tộc thực sự, khiến Tào Mặc Ngôn cảm thấy khá bất ngờ.

"Tôi chỉ cần em theo tôi ba tháng thôi, em ra giá đi." – Uống cạn phần rượu còn lại, hắn châm chọc cười cười. Trên đời này không có thứ gì không mua được bằng tiền, mỹ nhân cũng thế mà thôi.

Chu Doãn Thịnh suýt nữa thì cầm lấy ly rượu rót lên đầu hắn, cuối cũng vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Hắn rũ mắt ra vẻ ngẫm nghĩ một lát, nhỏ giọng nói – "Tôi muốn ba trăm nghìn."

"Em chắc chứ?" – Tào Mặc Khôn không nhịn được hỏi lại một câu. Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cậu ta sẽ đưa ra giá trên trời, kết quả đối phương chỉ cần ba trăm nghìn, ngay cả một chiếc đồng hồ tử tế cũng chẳng mua được.

"Không thể ít hơn, tôi nhất định muốn ba trăm nghìn." – Chu Doãn Thịnh hiểu lầm ý hắn, cường điệu lần nữa.

Tào Mặc Khôn nhìn chằm chằm hắn một lúc, sau đó bóp trán cười rộ lên – "Được rồi, ba trăm nghìn thì ba trăm nghìn, nhưng mà tôi muốn kiểm hàng trước."

"Kiểm tra thế nào?"

Chu Doãn Thịnh còn đang mơ hồ thì bị người đàn ông nọ khiêng lên vai, ném lên chiếc giường lớn phòng kế bên. Đang lúc đầu óc choáng váng, một cơ thể cường tráng đè lên, ngậm cắn liếm mút bờ môi hắn. Cảm giác chếnh choáng quen thuộc khiến hắn đánh mất lý trí trong một chốc lát.

Mấy phút trôi qua, người đàn ông nọ rốt cuộc kéo giãn khoảng cách, nhưng vẫn khi có khi không mà liếm láp bờ môi đỏ sẫm ướt át của thiếu niên, cười khẽ nói – "Bảo bối, em còn ngọt hơn cả trong tưởng tượng của tôi."

"Ông kiểm tra xong rồi chứ?" – Chu Doãn Thịnh thở hổn hển hỏi.

"Làm sao xong được? Kiểm hàng đương nhiên phải kiểm tra từ trong ra ngoài mới được." – Bàn tay hắn ám chỉ xoa nắn mông thiếu niên.

"Từ từ, ông hãy nhìn vào mắt tôi trước đã." – Chu Doãn Thịnh vội vàng ôm lấy hai má hắn, để hắn nhìn vào con ngươi sâu không thấy đáy của mình, hạ thấp giọng nói, ngữ điệu đặc biệt chậm rãi – "Nói cho tôi ông nhìn thấy gì?"

Tào Mặc Khôn không thể tự chủ mà nhìn chằm chằm vào mắt hắn, vẻ mặt càng ngày càng mê mang.

"Nói cho tôi ông nhìn thấy gì?" – Chu Doãn Thịnh thấy hắn mãi vẫn chưa nói lời nào, bèn hỏi lại lần nữa.

"Tôi thấy một biển sao." – Ngay cả giọng nói của Tào Mặc Khôn cũng bắt đầu trở nên mê mang.

"Tốt lắm, ông tránh ra, sau đó tự mình quay tay đi." – Chu Doãn Thịnh vừa lòng cười, đẩy người đàn ông cao lớn đang đè trên người mình ra như một nữ vương. Đây là kỹ năng hắn học được trong luân hồi —— thôi miên. Kiếp đó hắn là một chuyên gia tâm lý, dựa vào kỹ năng thôi miên vô cùng kỳ diệu mà dụ dỗ nữ chính, kết quả chẳng những bị nữ chính "hiếp" rất thảm, còn bị nam chính đuổi giết một vạn lần. Chuyện cũ nghĩ lại mà thấy sợ, tóm lại một câu, kỹ năng này là kỹ năng thần diệu thiết yếu cho việc giết người phóng hoả, dựa vào nó hắn có thể hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Thế nhưng Tào Mặc Khôn chỉ mê mang một lát, ngay khi thiếu niên tránh khỏi vòng tay hắn chuẩn bị xuống giường, hắn lập tức tỉnh táo lại, cười lạnh nói – "Bảo bối, em vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa?"

Chu Doãn Thịnh còn chưa mặc xong áo len, lúc này đã hoàn toàn ngây người, một lúc sau phản ứng lại mới thử nói – "Ông, tôi, tôi nói là ông tự mình dùng tay đi, tự dùng tay cũng rất thích, thích hơn cả làm với tôi. Ông thử là biết."

Tào Mặc Khôn tức đến bật cười, đưa tay kéo lại thiếu niên về giường, nhanh chóng giật cả áo len lẫn sơ mi ra, đè lên người thiếu niên. Trong giây phút đi vào cơ thể thiếu niên, hắn không khống chế được mà rên khẽ một tiếng. Cảm giác này quá tốt đẹp, tuyệt vời khó có thể nói thành lời. Không chỉ cơ thể, mà ngay cả linh hồn hắn cũng phải run rẩy kêu rên.

Một tiếng sau, trên gương mặt hai người đều mang vẻ thoả mãn, một người cuộn trong chăn thở, một người ngồi tựa vào đầu giường hút thuốc.

Chu Doãn Thịnh trộm quan sát người đàn ông nọ, vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện thôi miên thất bại vừa rồi. Điều kiện tiên quyết để một người có thể thoát khỏi sự thôi miên của người khác là sức mạnh tinh thần của người đó phải mạnh bằng, thậm chí mạnh hơn người thôi miên. Chu Doãn Thịnh là người duy nhất hoàn thành gần nghìn nhiệm vụ trong tay Chủ Thần. Tuy rằng năng lượng linh hồn còn chưa đạt đến thượng đẳng, nhưng có thể thấy được sức mạnh tinh thần và tiềm lực của hắn đáng sợ đến mức nào.

Mà thế giới này chỉ là thế giới cấp E, không hề tồn tại những yếu tố huyền ảo như dị năng, tu chân, ma pháp… Nói cách khác trên thế giới này đáng lẽ không thể nào tồn tại người nào có sức mạnh tinh thần cao hơn Chu Doãn Thịnh, nhưng Tào Mặc Khôn lại làm được, rốt cuộc hắn có lai lịch gì? Chẳng lẽ hơn một nửa năng lượng bị rút đi trong không gian ngân hà có liên quan đến hắn?

Chu Doãn Thịnh nhíu mày, lấy gối che đầu, ngăn chặn nụ cười sắp tràn ra khỏi miệng. Hắn nghĩ, có lẽ hắn đã tìm được nguyên nhân. Giữa người với người khó tránh khỏi việc có chỗ tương đồng, nhưng lần nào cũng tương tự như nhau thì tuyệt đối không phải là trùng hợp. Hơn nữa bản năng của mình đã nhận ra đối phương trước cả lý trí, nhưng vì sợ phải thất vọng mà không dám nghĩ sâu. Mới đầu, hắn nảy sinh tình cảm với người đàn ông này chỉ là vì giải sầu, bớt cô đơn. Nhưng người nọ lại theo hắn suốt ba kiếp liền, sự chờ mong của hắn dành cho tình yêu này hiển nhiên càng lớn.

Kiềm chế niềm vui tràn ngập trong lòng, hắn hơi nhấc gối đầu lên, quan sát người nọ qua khe hở.

Tào Mặc Khôn thật ra vẫn đang chú ý phản ứng của hắn, thấy hắn dùng gối đầu che mặt, tưởng rằng mùi thuốc lá làm hắn khó chịu nên vội vàng dập thuốc. Lại thấy hắn vụng trộm quan sát mình, không nhịn được nở một nụ cười cưng chiều. Nhưng ngay sau đó sắc mặt lại lạnh xuống.

Hắn đột nhiên nhớ ra, thiếu niên này chỉ là một món đồ chơi hắn bỏ ra ba trăm nghìn mua về. Một món đồ chơi không có trái tim, đoạ lạc tuỳ tiện ham tiền, vì tiền mà cái gì cũng bán được, hắn vì sao phải đi để ý cảm nhận của đối phương? Hắn vừa nhắc nhở mình như vậy, lại vừa không khống chế được mà bị thiếu niên hấp dẫn, cảm xúc dao động liên tục, rối rắm vô cùng.

Để trái tim sắp chìm vào cám dỗ bình tĩnh lại, hắn ra vẻ lạnh lùng nói – "Biểu hiện trên giường của em rất tốt, tôi rất vừa lòng. Nếu như đã đồng ý giao dịch, vậy thì chúng ta cần đặt ra mấy quy củ."

Niềm vui tràn đầy trong lòng Chu Doãn Thịnh bị câu này của hắn dập tắt. Hắn vứt gối đầu ra, không dám tin hỏi – "Ông muốn đặt quy củ cho tôi?"

"Người đi theo tôi đều phải tuân theo quy củ." – Tào Mặc Khôn nghiêm khắc nói, nhưng trái tim lại đang run lên. Hắn đột nhiên cảm thấy chột dạ quá, làm thế nào bây giờ?

"Người đi theo ông? Trước kia ông từng có bao nhiêu người?" – Chu Doãn Thịnh truy hỏi.

Tào Mặc Khôn càng chột dạ hơn, ngoài mạnh trong yếu mà nói – "Em để ý nhiều như thế làm gì? Quan hệ giữa chúng ta là gì?"

Tôi là người yêu của anh! Câu nói này suýt chút nữa thốt ra khỏi miệng, nhưng Chu Doãn Thịnh nhịn xuống. Hắn phát hiện ra tình huống của Tào Mặc Khôn khác mình, mỗi lần anh ta luân hồi, dữ liệu đều sẽ bị format. Nói cách khác anh ta không có ký ức của bất cứ kiếp nào trước đó. Nhưng dù sao thì chỉ cần anh ta vẫn còn làm bạn bên cạnh mình là được rồi.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh hết giận, lãnh đạm lên tiếng – "Được rồi, nói quy củ của ông đi."

Tào Mặc Khôn dùng ngón tay vuốt nhẹ vết hôn trên cổ thiếu niên, nghiêm giọng nói – "Điều thứ nhất, trong vòng ba tháng không được để Kỷ Hàm Dục chạm vào em; điều thứ hai, gọi là phải đến, không được từ chối mà không có lý do."

Chu Doãn Thịnh đã chuẩn bị sẵn sàng để lắng nghe, thấy hắn mãi mà không nói tiếp, hỏi – "Thế thôi à?"

"Chẳng lẽ em nghĩ rằng tôi sẽ cho em một quyển gia quy bắt em học thuộc?" – Tào Mặc Khôn cười nhạo.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, nhặt quần áo vứt dưới chân giường lên mặc vào người.

Tào Mặc Khôn nhíu mày hỏi – "Em làm gì thế?"

"Tôi muốn về nhà, nếu còn chưa về Hàm Dục sẽ gọi điện hỏi. Tôi cũng có một quy củ hy vọng ông có thể tuân thủ, đấy chính là không được để Hàm Dục biết giao dịch giữa hai chúng ta." – Lúc cúi người kéo quần lên, Chu Doãn Thịnh nhanh chóng nheo mắt cười lạnh. Tưởng là format tôi sẽ không tính sổ với anh chắc?

Về sau cho anh ăn đủ!

Quả nhiên Tào Mặc Khôn rất khó chịu, chỉ muốn kéo thiếu niên lại hung hăng làm thêm một lần nữa. Nhưng hắn nhịn xuống, nóng nảy vò đầu, trào phúng nói – "Em làm thế để làm gì? Nhà họ Kỷ đã phá sản rồi, vì sao không thẳng thắn chia tay với Hàm Dục đi? Em cứ dây dưa với nó như vậy thì có thể nhận được cái gì?"

"Bởi vì tôi yêu anh ấy, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không chia tay với anh ấy." – Chu Doãn Thịnh vừa nói vừa nhặt áo khoác lên mặc vào.

"Em yêu nó? Cách em yêu nó chính là trèo lên giường của tôi?" – Con ngươi Tào Mặc Khôn phút chốc phủ đầy tơ máu, giọng nói toát ra sự giận dữ ác độc.

"Đúng, bởi vì tôi yêu anh ấy, cho nên mới lên giường với ông." – Chu Doãn Thịnh đi giày rồi tự mình đi ra ngoài, dường như nhớ ra điều gì, lại quay đầu lại hỏi – "Ông có nhớ Chu Doãn Thịnh không?"

Tào Mặc Khôn còn đang tức giận vì lời đáp không hiểu ra sao của hắn, vừa nghe thấy cái tên này thì lập tức ngẩn người, suy tư một lát rồi lắc đầu.

"Vậy Vệ Tây Ngạn thì sao?"

"Thẩm Ý Bân?"

"Đỗ Húc Lãng?"

"Ninh Tư Niên?"

"Chu Triệu Đỉnh?" (thái tử)

Hỏi mấy câu liên tiếp, phản ứng của Tào Mặc Khôn đều là không hiểu ra sao mà lắc đầu, Chu Doãn Thịnh đành phải đè nén nỗi thất vọng tràn đầy trong lòng, vội vàng rời khỏi.

Chờ hắn đi rồi, Tào Mặc Khôn nghiền ngẫm lại cái tên Chu Doãn Thịnh, vẻ mặt hơi ngây ngẩn, lập tức cảm thấy não mình co giật đau đớn, đành châm một điếu thuốc lá hút một hơi thật mạnh.

Bắt đầu từ hôm đó, cứ cách một tuần Tào Mặc Khôn lại đón thiếu niên đến câu lạc bộ thư giãn. Cảm giác khi ở bên thiếu niên quá mức tốt đẹp, có rất nhiều lần, hắn thậm chí không muốn rời khỏi cơ thể người nọ, chỉ muốn xé nát người nọ rồi ăn tươi nuốt sống. Dần dần, chỉ gặp nhau một lần trong tuần đã không thể khiến hắn thoả mãn, vì thế sửa thành ba ngày một lần, sau đó là hai ngày một lần, sau đó nữa là mỗi ngày một lần. Cho đến cuối cùng chỉ hận sao không thể mang thiếu niên theo bên cạnh mình từng giây từng phút một.

Hôm nay, hắn chuẩn bị đón thiếu niên ra ngoài dùng bữa, nhưng gọi liên tục mười mấy cuộc liền mà vẫn không ai bắt máy. Hắn đứng ngồi không yên đợi nửa tiếng, đến khi hắn chuẩn bị sai trợ lý đi tìm, thiếu niên lại chủ động gọi điện lại.

"Em đang làm gì? Vì sao mãi không nghe máy?" – Tào Mặc Khôn giận dữ thở hổn hển hỏi.

"Sắp nghỉ hè rồi, tôi thi cuối kỳ, vừa mới thi xong. Di động tắt tiếng, không nghe thấy."

Giọng nói trong trẻo của thiếu niên lập tức dập tắt lửa giận và sự nôn nóng của Tào Mặc Khôn. Hắn kéo kéo cravat, chậm rãi hỏi – "Thi thế nào?"

"Cũng tạm được." – Chu Doãn Thịnh nhàn nhã thu dọn sách vở, sườn mặt tinh xảo không tỳ vết được bao phủ dưới ánh nắng ấm áp, đẹp đến hư ảo.

Không chỉ Kỷ Hàm Dục bị hấp dẫn, ngay cả Vương Kiệt, bạn của Kỷ Hàm Dục cũng nhìn đến ngây người, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Bên đầu kia, Tào Mặc Khôn nghiêm giọng nói – "Bổ sung thêm một quy củ nữa, sau này bất cứ lúc nào cũng phải bắt máy, có tình huống đặc biệt cần ngắt liên lạc thì phải thông báo với tôi trước."

"Vậy ông gắn luôn một cái máy theo dõi lên người tôi đi." – Chu Doãn Thịnh trợn trắng mắt, thầm nghĩ sao vẫn không đổi được cái thói thích khống chế này thế nhỉ? Cả hút thuốc nữa, giám sát mấy kiếp liền mà vẫn không bỏ được. Về sau còn trực tiếp nghiện thuốc phiện, chẳng lẽ đây là dữ liệu gốc được thiết lập trong cơ sở dữ liệu của anh ta, ngay cả format cũng không thể nào sửa đổi?

Nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng cười.

Tào Mặc Khôn nghe tiếng cười của hắn, trái tim gần như sắp tan thành nước, giọng điệu mềm nhẹ – "Ý kiến này rất hay, ngày mai tôi sẽ đi mua cho em một chiếc đồng hồ có chức năng theo dõi. Như vậy sẽ không sợ để thất lạc em nữa. Khi nào nghỉ tôi đưa em đi chơi, em muốn đi đâu?"

"Đợi có kết quả đã rồi nói sau." – Chu Doãn Thịnh nhấc cặp sách lên, vẫy tay với Kỷ Hàm Dục rồi đi ra khỏi phòng học trước.

"Được, tôi đến đón em, chúng ta cùng đi ăn tối." – Tào Mặc Khôn lập tức cầm lấy chìa khoá xe đi xuống lầu.

Chu Doãn Thịnh nói câu đồng ý rồi dập máy, đuổi Kỷ Hàm Dục đang theo sát đằng sau đi. Vương Kiệt, bạn của Kỷ Hàm Dục dán mắt vào thiếu niên đứng dưới ánh chiều tà, trêu chọc nói – "A Dục, mày đang hẹn hò với bạn thân của cậu ta mà đúng không? Chi bằng mày cho bọn tao mượn cậu ta chơi đi?"

"Bọn mày muốn chơi thì cứ chơi đi, chỉ cần cho cậu ta đủ tiền, bảo cậu ta làm gì cũng được." – Kỷ Hàm Dục khinh miệt cười nói.

"Cậu ta gần đây chẳng mấy khi để ý đến người khác, chảnh lắm. Hay là mày giúp bọn tao hẹn cậu ta ra ngoài đi?"

"Được, nếu như cậu ta mắc câu, bọn mày đừng quên giữ lại một chút chứng cứ. Không thì nếu tao tự nhiên đá cậu tao, Hữu Nhiên lại nghĩ tao vô tình lăng nhăng mất. Dạo này vì cậu ta mà Hữu Nhiên áy náy đến ăn không ngon ngủ không yên, gầy hẳn một vòng, tao nhìn thôi đã thấy đau lòng. Tóm lại lỗi không phải tại tao, cũng không phải tại Hữu Nhiên, mà là chính Lâm Thừa Trạch trơ trẽn, bọn mày hiểu chưa?"

"Hiểu hiểu hiểu, thằng oắt mày đúng là xấu tính!" – Vương Kiệt vội vàng gật đầu không ngừng.

38. Quyển 4 - Chương 8

Địa điểm gặp mặt với thiếu niên đã chuyển từ câu lạc bộ thành nhà riêng từ lâu. Tào Mặc Khôn châm một điếu thuốc lá, nhìn chằm chằm thiếu niên đang yên lặng mặc quần áo. Hắn muốn lên tiếng giữ người nọ lại, nhưng lại cảm thấy một món đồ chơi dùng tiền mua được không đáng để mình đổ quá nhiều tình cảm vào. Tâm tư vòng vo rối rắm khiến sắc mặt hắn u ám khó coi vô cùng.

Chu Doãn Thịnh đi rất dứt khoát, trước sau như một. Tào Mặc Khôn khó chịu dập tắt thuốc lá, gọi điện thoại cho cháu trai.

Cậu mình hiện giờ là chỗ dựa lớn nhất của mình, nếu như không nhờ sự giúp đỡ của cậu, nhà máy chắc chắn không thể xây dựng được. Cho nên thái độ của Kỷ Hàm Dục đối với cậu mình rất thận trọng, cho dù là hai giờ sáng, y vẫn thức dậy đi ăn khuya với cậu mình.

Hai người chọn một nhà hàng đồ nướng tương đối sạch sẽ, gọi vài món thịt nướng và một tá bia.

"Mày dạo này vẫn còn ở trong nhà đứa bạn kia của mày à?" – Tào Mặc Khôn không uống bia cũng không ăn gì, chỉ liên tục hút thuốc.

"Đúng vậy." – Kỷ Hàm Dục cầm một xâu thịt nướng lên ăn ngấu nghiến.

"Rốt cuộc mày với đứa bạn kia của mày có quan hệ gì? Người yêu?" – Tào Mặc Khôn dùng ánh mắt sắc bén nhìn y.

"Người yêu? Cậu ta mà cũng xứng?" – Kỷ Hàm Dục cười lạnh nói – "Cậu ta chỉ thích tiền của cháu mà thôi. Trước kia còn sống chết mà quấn lấy cháu, nói yêu cháu. Vừa thấy nhà cháu phá sản là lập tức trở mặt, còn đi quyến rũ bạn bè của cháu nữa."

“Sao? Cậu ta ngủ với bạn bè của mày rồi?” – Tào Mặc Khôn ngoài mặt vẫn tươi cười, nhưng trong mắt đã ẩn chứa tàn bạo.

“Cái này thì chưa.” – Kỷ Hàm Dục lắc đầu.

“Thế sao mày bảo cậu ta quyến rũ người khác?”

“Thì cậu ta thích chơi với bọn họ. Trước kia tìm mọi cách lấy lòng cháu, hiện giờ chỉ toàn đi lấy lòng người khác.”

Tào Mặc Khôn mở một chai bia dốc thẳng vào miệng mình, hỏi tiếp – “Mày đã ngủ với cậu ta lần nào chưa?”

“Chưa.” – Kỷ Hàm Dục đỏ mặt, lập tức phủ nhận – “Mặc dù cháu ở nhà cậu ta, nhưng cháu và cậu ta chưa từng làm gì cả, cháu đều ngủ sô pha.”

Sự lạnh lẽo trong mắt Tào Mặc Khôn hơi giảm bớt, đang chuẩn bị nói mấy câu khách sáo thì nghe thấy cháu trai nói một lèo – “Cậu, cháu thích bạn của cậu ta, tên là Phương Hữu Nhiên. Phương Hữu Nhiên là trẻ mồ côi, cũng ở nhờ ở nhà Lâm Thừa Trạch. Cậu ấy tốt lắm.”

Để giành được sự chấp nhận của cậu, hắn đưa ra rất nhiều ví dụ thực tế – “Mặc dù ngoại hình của Phương Hữu Nhiên không đẹp bằng Lâm Thừa Trạch, nhưng tính cách rất kiên cường lạc quan, tài nấu ăn cũng rất giỏi. Lâm Thừa Trạch ở nhà chẳng làm gì cả, tất cả đều đổ cho một mình Hữu Nhiên xử lý, nấu ăn, giặt quần áo, quét tước vệ sinh, cậu ấy làm hết. Cậu ấy còn hôm nào cũng đi làm thêm, nhưng thành tích học tập chưa bao giờ giảm sút cả. Nếu như cháu có xuất thân giống cậu ấy, chắc cháu còn không bằng được một nửa cậu ấy. Cậu, cậu có biết không, cháu lừa cậu ấy rằng cháu muốn dựng lại cơ nghiệp nhà họ Kỷ, cần ba trăm nghìn gây dựng sự nghiệp, cậu ấy lập tức đưa hết tiền của cậu ấy cho cháu. Cậu nghĩ xem một học sinh cấp ba như cậu ấy, dù cho hôm nào cũng đi làm thêm cả ngày thì cũng có tiết kiệm được bao nhiêu tiền đâu cơ chứ? Thật là ngốc nghếch! Lâm Thừa Trạch thì không ngốc như cậu ấy, toàn giả vờ không nghe thấy, hoặc là nói sẽ nghĩ cách giúp cháu cho có lệ, thật ra một lúc sau là quên ngay. Cậu nghĩ xem sao một người đáng yêu với một người dối trá như vậy lại trở thành bạn thân được nhỉ? Làm cháu bây giờ muốn chia tay với Lâm Thừa Trạch còn phải tìm một lý do tử tế.”

Kỷ Hàm Dục khó chịu vò vò đầu.

Tào Mặc Khôn hơi sửng sốt, truy vấn – “Mày bảo với Lâm Thừa Trạch là cần ba trăm nghìn xây dựng sự nghiệp? Chuyện từ khi nào?”

“Khoảng đầu tháng trước gì đó. Thực ra cháu không thiếu tiền, cậu đừng lo.” – Kỷ Hàm Dục cười, xua tay.

Tào Mặc Khôn dùng ánh mắt tối tăm nhìn hắn một cái, để chai bia xuống rồi bỏ đi. Lái xe về nhà bằng tốc độ nhanh nhất, hắn đứng trước của sổ sát đất hút một điếu thuốc, sau đó gọi điện cho thiếu niên.

"Ừm?" – Chu Doãn Thịnh lẩm bẩm một tiếng.

"Đang ngủ?" – Tào Mặc Khôn vô thức dịu giọng.

"Không ngủ thì làm gì? Bây giờ đã mấy giờ rồi? Ngày mai tôi còn phải đi thi, nếu không thi tốt tất cả là tại ông!"

"Được, đều tại tôi." – Đôi mắt Tào Mặc Khôn toát ra ý cười, sau đó lại nhanh chóng biến mất. Định truy hỏi có phải cậu ấy theo mình là để giúp đỡ Kỷ Hàm Dục không, nhưng trong phút chốc lại nhớ đến lời cậu ấy từng nói hôm đó —— Bởi vì tôi yêu anh ấy, cho nên mới lên giường với ông.

Đáp án đã rất rõ ràng, căn bản không cần phải hỏi. Vốn tưởng rằng thiếu niên chỉ là một món đồ chơi dùng tiền mua được, đoạ lạc không có trái tim, không ngờ thì ra không phải cậu ấy không có trái tim, mà là đã dâng cả trái tim mình cho người khác. Vì người đó, cậu ấy có thể làm được bất cứ điều gì, thậm chí bao gồm cả bán mình.

Điều này tuyệt không khiến Tào Mặc Khôn dễ chịu được bao nhiêu, mà ngược lại hắn gần như nổi giận. Nhưng hắn biết đây không phải lỗi của thiếu niên, hắn không thể trách móc đối phương nặng nề dù chỉ là chút ít, cho nên hắn cố nhịn, nhẹ giọng trấn an vài câu rồi hẹn thời gian gặp mặt ngày mai. Sau khi dập điện thoại, hắn cười lạnh nói – "Bảo bối, sao em lại để ý đến thứ đồ như vậy?" – Hoàn toàn quên "thứ đồ" kia chính là cháu trai mình.

Chậm rãi hút một điếu xì gà, hắn suy nghĩ xem nên làm thế nào để thiếu niên thấy rõ bộ mặt thật của Kỷ Hàm Dục. Trên thế giới này thiếu gì đàn ông tốt, thay vì yêu Kỷ Hàm Dục, vì sao không đổi một người tốt hơn? Một tình yêu chân thành tha thiết, hiến dâng tất cả như vậy, hắn cũng rất muốn có.

Chu Doãn Thịnh vừa thi xong đã bị Tào Mặc Khôn đón về nhà.

"Thay đi." – Người nọ đưa cho hắn một bộ quần áo ở nhà mới tinh.

Chu Doãn Thịnh khó hiểu nhìn hắn, không có động tác gì.

"Về sau tủ quần áo này chính là của em, tôi mua cho em mấy bộ quần áo, em xem một chút xem có thích không?"

Cánh cửa tủ quần áo được kéo ra, bên trong đặt ngay ngắn rất nhiều quần áo, ngay cả nhãn mác còn chưa cắt, có thể thấy được đây đều là đồ mới. Chu Doãn Thịnh không có hứng thú với thời trang, hắn chỉ thích sản phẩm điện tử, nhưng Lâm Thừa Trạch thích, cho nên hắn khó tránh khỏi bị ảnh hưởng đôi chút. Hắn vô thức đi đến, mở lớp bọc bên ngoài ra xem.

Tào Mặc Khôn thấy hắn không kháng cự, vừa lòng nở nụ cười, vừa dùng ngón tay vuốt ve gáy hắn, vừa thì thầm – "Về sau em ở lại đây với tôi, cứ về nhà vào ban đêm sẽ không an toàn."

"Không được! Hàm Dục sẽ nghi ngờ." – Chu Doãn Thịnh lập tức bỏ quần áo xuống định đi.

Tào Mặc Khôn không hề tức giận vì hành động của hắn, mà chỉ vội vàng kéo hắn vào trong lòng, liên tục hôn phớt lên gương mặt hắn mà trấn an – "Bảo bối đừng đi, vừa rồi tôi chỉ nói vậy mà thôi. Đương nhiên mấy thứ này tôi sẽ đều giữ lại cho em. Tin tôi đi, sớm muộn gì em cũng sẽ cần đến chúng."

Chu Doãn Thịnh nghi ngờ nhìn hắn một cái, không giãy giụa nữa. Đêm hôm đó Tào Mặc Khôn đặc biệt dịu dàng, ăn bữa tối với nhau xong còn ngồi làm một đề thi với hắn, hỏi han tình hình thi đại học và đăng ký nguyện vọng của hắn, cho rất nhiều ý kiến đúng trọng tâm. Nhưng khi lên giường thì đặc biệt hung hãn, vừa ra sức chinh phạt trong cơ thể hắn, vừa thở hổn hển truy hỏi – "Bảo bối, nếu như tôi không xuất hiện, có phải em định sẽ bán mình cho bất cứ ai hay không? Bất cứ kẻ nào có thể cho em ba trăm nghìn? Hm?"

Hắn nắm chặt cằm thiếu niên, ép đối phương nhìn thẳng vào mình, chầm chậm đâm vào chỗ sâu nhất.

Chu Doãn Thịnh bị hắn làm cho phát khóc, nghẹn ngào nói – "Nếu có thể sống đường hoàng trong sạch thì ai muốn bán mình đâu chứ? Ông đừng quên, nếu như không phải ông chặn tiền quảng cáo của tôi, tôi căn bản sẽ không rơi vào hoàn cảnh này. Ông phá huỷ cơ hội làm người tốt của tôi!" – Dứt lời, hắn cố gắng mở to mắt, dùng ánh mắt lên án mà trừng người kia.

Dáng vẻ hung ác cùng đôi mắt ướt át mông lung kia lôi cuốn Tào Mặc Khôn muốn ngừng mà không được. Hắn cười khẽ, buông cằm thiếu niên ra, đổi thành siết lấy vòng eo mềm dẻo của hắn. Mồ hôi trên trán hắn liên tục chảy xuống, trong giọng nói toát ra niềm vui khôn xiết – "Bảo bối, chặn tiền quảng cáo của em là quyết định chính xác nhất mà tôi từng làm trong đời."

Chu Doãn Thịnh không có sức đáp lại, chỉ có thể hung hăng cắn một cái lên vai hắn, đổi lại là sự di chuyển điên cuồng của hắn.

Khi tình cảm giữa hai người đi vào giai đoạn tốt đẹp, tình cảm giữa Kỷ Hàm Dục và Phương Hữu Nhiên cũng càng ngày càng sâu đậm. Một tối nọ, thừa dịp Chu Doãn Thịnh ra ngoài, y dụ dỗ Phương Hữu Nhiên quan hệ với mình, cũng bởi vậy mà càng nóng lòng muốn thoát khỏi Lâm Thừa Trạch.

Sau khi nghỉ đông, hắn làm theo lời hẹn từ trước đó, đưa Lâm Thừa Trạch đến tham gia một buổi tụ họp. Người tổ chức buổi tụ hội là Vương Kiệt, người tham dự đều là những phú nhị đại chơi bời thả phanh, địa điểm là một câu lạc bộ kín.

Nói là tụ họp, chứ thực ra toàn bộ chủ đề của cuộc tụ họp này chính là tình dục tập thể, rượu mạnh, người đẹp, thuốc phiện, bao cao su. Trước kia Kỷ Hàm Dục từng tham gia vài lần, hiện giờ muốn thủ thân như ngọc vì Phương Hữu Nhiên, cho nên chỉ ngồi mấy phút đã chuẩn bị rời khỏi.

"Cậu có đi không?" – Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng y biết Lâm Thừa Trạch chắc chắn sẽ không đi. Ở đây toàn những con ông cháu cha có tiếng tăm lừng lẫy trong thành phố này, chỉ cần đu theo được một người là có thể không cần sầu lo nửa đời còn lại, làm sao cậu ta nỡ bỏ qua.

Quả nhiên Chu Doãn Thịnh khoát tay – "Cậu đi trước đi, tôi ở lại chơi một chút." – Những người ở đây đều là người đã từng đùa bỡn Lâm Thừa Trạch, là đối tượng hắn nhất định phải báo thù.

Kỷ Hàm Dục gật đầu, trong mắt chợt loé lên ý cười khinh miệt độc địa. Sau khi y đi, Vương Kiệt lập tức ngồi xuống, ôm lấy vai Chu Doãn Thịnh khuyên nhủ – "Tiểu trạch, cậu uống một ly đi, tôi giới thiệu các anh ở đây cho cậu."

Không ít người – hoặc âm thầm, hoặc trắng trợn – nhìn về phía này. Mặc dù ở đây có rất nhiều người đẹp, nhưng không thể nghi ngờ thiếu niên này là nổi bật nhất. Một báu vật như vậy mà Kỷ Hàm Dục cũng bằng lòng ném cho mọi người chơi, đúng là dứt khoát.

Chu Doãn Thịnh cũng không ngượng ngùng, đi đến tự mình mở mấy chai rượu, rót cho từng người một. Không ai phát hiện ra hắn dùng tốc độ mắt thường khó có thể nhận ra thả thuốc vào chai rượu. Dưới ánh đèn mờ mịt, âm nhạc sôi động vang lên, một người mẫu đi đến giữa phòng, uốn éo nhảy múa xung quanh cây cột, có người đứng lên vỗ tay huýt sáo, có người đi đến dùng thân dưới cọ xát cặp đùi trắng nõn và bờ mông cong mẩy kia, làm đủ mọi động tác hạ lưu, còn có người nằm bò ra bàn hút thuốc phiện, cảnh tượng vô cùng dâm loạn.

Thật ra chẳng cần chuốc thuốc, bọn họ cũng có thể tự mình chơi high. Nhưng có thuốc trợ hứng, tốc độ đánh mất lý trí của bọn họ sẽ càng nhanh hơn. Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, ngoại trừ Chu Doãn Thịnh, trong phòng đã không còn một ai bình thường.

Hưng phấn, điên cuồng, xé rách quần áo giao cấu tập thể; trên sô pha, trên bàn, dưới sàn, khắp nơi đều rải rác những cơ thể trần trụi quấn quít lấy nhau. Chu Doãn Thịnh tìm từng gương mặt quen thuộc một, chụp lại những hình ảnh dâm uế nhất, có vài người không chụp được mặt, hắn còn giúp điều chỉnh tư thế.

Hắn cất máy ảnh vào cặp, đang chuẩn bị ra ngoài thì cảm thấy uống quá nhiều rượu cần giải quyết một chút, vì thế đi vào WC. Rửa tay rửa mặt xong, hắn chậm rãi lau tay, vừa chạm vào nắm cửa thì di động vang lên, hiển thị cuộc gọi là "Người yêu bất diệt".

39. Quyển 4 - Chương 9

"Em ở đâu?" – Câu hỏi dồn dập của người đàn ông nọ vang lên, mơ hồ còn có tiếng đạp cửa nặng nề truyền đến.

Vẻ mặt Chu Doãn Thịnh rất bình thản, nhưng giọng điệu thì vô cùng lo sợ bất lực, đáp – "Tôi ở câu lạc bộ Hàn Sơn, phòng 108. Ông mau đến…"

Còn chưa dứt lời, người bên kia đã dập máy. Chu Doãn Thịnh cất di động, khoanh chân ngồi trên nắp bồn cầu chờ đợi. Không quá một phút sau, cửa phòng bị hai tên vệ sĩ mặc đồ đen đạp hỏng, Tào Mặc Khôn thở hổn hển đi vào, trông thấy cảnh tượng dâm loạn trong phòng, khuôn mặt điển trai của hắn tức thì trở nên vặn vẹo.

Hắn cố kiềm nén phẫn nộ và bối rối, tìm kiếm từng người từng người một. Lại thấy cửa WC được mở ra, thiếu niên sắc mặt tái nhợt, đôi mắt rưng rưng, nhìn chằm chằm vào mình không chớp mắt.

Hắn bước đến, cởi áo khoác bọc kín thiếu niên lại rồi nhanh chóng rời khỏi trong tiếng xin lỗi không ngừng của quản lý.

"Em có sao không?" – Sau khi lên xe, hắn bỏ áo khoác ra, quan sát thiếu niên từ trên xuống dưới. Nếu không phải đằng trước còn có lái xe và vệ sĩ, hắn nhất định sẽ cởi hết quần áo thiếu niên, kiểm tra cả bên trong một lần.

"Tôi không sao, rượu và đồ ăn bọn họ đưa cho tôi tôi đều không dám động vào. Tôi thấy có người túm năm tụm ba hút thuốc phiện, tôi rất sợ, thế nên mới trốn vào trong toilet." – Chu Doãn Thịnh co rụt người lại, ngoan ngoãn ngả vào lồng ngực rộng rãi ấm áp của người đàn ông kia, tựa như đang sợ hãi.

"Sao em lại ngu ngốc như vậy? Kỷ Hàm Dục cũng đã đi rồi, vì sao em không đi? Bọn chúng là người như thế nào em có biết không, đã từng tìm hiểu chưa? Không hiểu mà em còn dám ngây ngốc mà đi theo như vậy? Nói cho em biết, trong mắt họ em chỉ là một món ăn, sớm muộn gì cũng bị ăn tươi nuốt sống!" – Tào Mặc Khôn dùng sức siết chặt hắn, nghiến răng nghiến lợi quở trách.

"Mấy người kia đều là bạn bè của Kỷ Hàm Dục, bởi vì tự tôn mà anh ấy xa cách với họ, tôi cảm thấy làm thế không tốt cho lắm. Thêm người bạn là thêm một con đường, biết đâu sẽ có ai đó trong số họ có thể đưa tay ra kéo anh ấy? Hiện giờ anh ấy đang gây dựng sự nghiệp, rất cần các mối quan hệ." – Chu Doãn Thịnh tội nghiệp lên tiếng.

Tào Mặc Khôn tức giận đến suýt hộc máu, nhưng cũng không dám nổi giận với hắn, cười lạnh nói – "Anh là cậu nó, nó cần chắp nối quan hệ không đến tìm anh thì thôi chứ cần khỉ gì em phải lo cho nó?"

"Nhà họ Kỷ chính là do ông kéo sụp, mẹ anh ấy từng suýt làm mẹ ông tức chết, ông sẽ giúp anh ấy chắc?"

"Nó nói với em như vậy? Nói anh sẽ không giúp nó, cho nên cần em đi bán thân?" – Tào Mặc Khôn nheo mắt, nỗi điên tiết sôi trào trong ngực.

Chu Doãn Thịnh không nói lời nào, xem như cam chịu.

Tào Mặc Khôn cười lạnh, lửa giận hừng hực không có chỗ phát. Định lấy thuốc lá ra châm, nhưng nhìn thoáng qua mái tóc đen tuyền của thiếu niên, hắn lại nhịn xuống. Thay vào đó lấy di động ra gọi điện, còn bật cả loa lên.

"Mày đang làm gì?"

"Cháu không làm gì cả." – Giọng nói của Kỷ Hàm Dục nghe rất khàn, còn kèm theo tiếng thở dốc nặng nhọc.

"Mày đang làm tình với người ta?" – Tào Mặc Khôn truy hỏi, tiện thể liếc mắt nhìn thiếu niên cả người bắt đầu cứng ngắc một cái.

"Không ạ." – Kỷ Hàm Dục lập tức phủ nhận, lấy lòng cười cười với người yêu đang véo mình không ngừng. Y vốn không định tiếp điện thoại, nhưng trông thấy là cậu mình nên mới nhổ cái đó ra xuống giường.

"Không cần lừa tao, tao nghe ra được. Nếu như mày với Phương Hữu Nhiên yêu nhau thật lòng, tao sẽ không cản trở hai đứa." – Tào Mặc Khôn thả mồi.

Kỷ Hàm Dục lặng yên một giây, sau đó lập tức gật đầu, nói – "Dạ. Cậu, cháu và Hữu Nhiên đang yêu nhau. Sự ủng hộ của cậu rất quan trọng đối với bọn cháu, cháu cảm ơn cậu."

"Vậy Lâm Thừa Trạch thì sao?" – Tào Mặc Khôn tiếp tục dẫn dắt.

Bởi vì Phương Hữu Nhiên ở bên cạnh nghe, Kỷ Hàm Dục không thể nói thoải mái được, chỉ khinh miệt nói – "Cậu ta là cái quái gì, từ đầu đến cuối không có gì liên quan đến cậu ta hết."

"Được, tao biết rồi, hai đứa tiếp tục đi." – Tào Mặc Khôn ngắt điện thoại, bóp chặt cằm thiếu niên, bắt người nọ ngẩng đầu, dằn từng câu từng chữ – "Xem đi, đây chính là người em yêu. Từ đầu đến cuối đều chẳng coi em ra gì, còn lên giường với thằng bạn thân nhất của em!"

Giờ phút này Chu Doãn Thịnh đã ép nước mắt chảy ra ào ạt, vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng vô cùng, tạo dựng hình ảnh thiếu niên đáng thương tổn thương vì tình một cách thuần thục. Tào Mặc Khôn thấy dáng vẻ này của hắn, trái tim luôn lạnh lùng run mạnh một cái, cảm giác đau đớn lan tràn từ lồng ngực ra khắp toàn thân.

"Khóc cái gì? Có mỗi chuyện cỏn con như vậy mà khóc như chết cha chết mẹ, chẳng có tiền đồ gì cả." – Hắn ngoài miệng răn dạy, nhưng trong tay lại cầm giấy ăn nhẹ nhàng lau nước mắt cho thiếu niên. Hắn vốn định mấy ngày nữa sẽ sắp đặt một cuộc gặp tình cờ, để thiếu niên chính mắt nhìn xem Kỷ Hàm Dục và Phương Hữu Nhiên yêu đương vụng trộm như thế nào. Nhưng không ngờ Kỷ Hàm Dục lại dẫn cậu ấy đi tham gia trò làm tình tập thể.

Không thể không nói, điều này đã xúc phạm đến giới hạn của Tào Mặc Khôn một cách nghiêm trọng. Chẳng qua là một thằng kéo chân sau do một đứa con riêng sinh ra mà thôi. Nếu hắn vui thì có thể nâng đỡ một chút, nhưng nếu mất hứng hắn cũng có thể đá bọn họ xuống vực sâu.

Chu Doãn Thịnh hất tờ giấy ăn hắn đưa đến ra, dùng tay áo tuỳ tiện quẹt quẹt, lên án – "Tôi vốn chết cha

chết mẹ, ông đang xát muối lên vết thương của tôi à?"

"Được rồi, anh nói nhầm, bảo bối đừng khóc. Kỷ Hàm Dục là cái thá gì, em còn có anh mà. Nín đi." – Tào Mặc Khôn chưa từng an ủi ai bao giờ, cảm thấy nói ít sai ít, dứt khoát ôm hắn vào lòng, tỉ mỉ hôn từng chút lên trán và đỉnh đầu hắn.

Chu Doãn Thịnh nghiến răng nói – "Ông thì là gì của tôi? Ông đừng quên, giao dịch giữa chúng ta sắp đến hạn rồi."

Hô hấp của Tào Mặc Khôn như nghẹn lại, lúc này mới nhớ đến giao dịch trước kia. Chết tiệt, đúng là sai một ly đi một dặm, nếu sớm biết sẽ kẹt trong lòng bàn tay thiếu niên không thể bò ra ngoài, hắn chắc chắn sẽ không bắt cậu ấy ký kết một giao dịch khuất nhục như vậy.

Chu Doãn Thịnh không cho hắn cơ hội giải thích, tiếp tục nói – "Ông đưa ba trăm nghìn kia cho tôi đi. Tôi muốn ngay bây giờ, còn phải là tiền mặt."

"Sao, chẳng lẽ em còn định cho nó? Sao em lại ngu ngốc thế? Nó nói không có tiền thì là không có tiền à, em không biết động não một chút sao? Phá sản không có nghĩa là nghèo khó, mà là một thủ đoạn giữ gìn tài sản còn sót lại. Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, dù nhà họ Kỷ có nghèo túng nữa cũng sẽ không nghèo đến độ ngay cả ba trăm nghìn cũng không có. Nó hoàn toàn là đang đùa giỡn em." – Tào Mặc Khôn lập tức quên rối rắm trong lòng, nghiến răng nghiến lợi nói ra chân tướng.

Chu Doãn Thịnh lặng thinh hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói – "Tôi không ti tiện đến mức như ông nghĩ. Mặc kệ có phải anh ta đùa giỡn tôi hay không, nhưng đã đến tình trạng này, tôi dù thế nào cũng phải kết thúc với anh ta." – Dứt lời, hắn âm thầm liếc nhìn trí não một cái. Hắn có lắp đặt vài chiếc camera lỗ kim ở nhà để tiện khống chế tiến độ tình cảm của nhân vật công thụ chính.

Đáng lẽ hắn phải xuất hiện bắt gian ngay từ lần đầu hai người quan hệ với nhau, nhưng rất không khéo, lúc ấy hắn cũng đang lăn giường với Tào Mặc Khôn, không thể không tiếc nuối từ bỏ. Hiện giờ hai người lại hú hí với nhau, hắn đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội nữa. Hắn đã nói sẽ để cho Kỷ Hàm Dục cảm nhận được cái gì mới là tình yêu chân chính vô tư vĩ đại, đương nhiên hắn sẽ làm được.

Tào Mặc Khôn thấy hắn quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ, thế mới vừa lòng, sai vệ sĩ lập tức đến ngân hàng rút ba trăm nghìn tiền mặt. Chu Doãn Thịnh xách vali tiền nặng nề đi đến trước cửa nhà mình.

Tiếng mở cửa không lớn, vẫn chưa khiến hai con người đang triền miên vong tình phát hiện. Chu Doãn Thịnh đi đến cửa phòng Phương Hữu Nhiên, sắc mặt âm u nhìn chằm chằm hai cơ thể đang lên xuống kịch liệt.

Kỷ Hàm Dục quay lưng về phía hắn điên cuồng ra vào, Phương Hữu Nhiên không chịu nổi, khóc lóc cầu xin – "Anh nhẹ thôi, chậm một chút, em đau." – Sau đó vừa giương mắt lên, tất cả âm thanh đều kẹt trong cổ họng không thể phát ra được nữa.

"Tiểu Trạch!" – Một lúc lâu sau, cậu ta mới không dám tin kêu lên, phản xạ đẩy Kỷ Hàm Dục trên người mình ra.

"Cậu về rồi?" – Kỷ Hàm Dục không có chút sợ hãi nào, kéo chăn đắp lên cơ thể trần trụi của người yêu, còn mình thì tuỳ tiện mặc một chiếc quần lót vào.

"Tao về rồi, về xem xem mày làm thằng bạn thân nhất của tao như thế nào." – Chu Doãn Thịnh ngồi xuống sô pha cạnh giường, trên mặt không có chút biểu cảm nào, nói.

"Đừng nói như thể bọn tao rất xấu xa, còn mày thì thật thần thánh thế. Chẳng phải mày cũng vừa tham gia làm tình tập thể về à? Thế nào? Mấy tên phú nhị đại kia có thoả mãn mày hay không? Tiền của bọn họ có đủ để nhét đầy cái lỗ đói khát của mày không?" – Kỷ Hàm Dục cười lạnh, ngôn từ đầy tính sát thương.

Chu Doãn Thịnh còn chưa tức giận, Tào Mặc Khôn ngồi hút thuốc trong phòng khách đã nổi điên. Không ngờ thằng cháu này giống mẹ nó y như đúc, rất có thiên phú tìm chết.

Chu Doãn Thịnh phải nhẫn nhịn lắm mới không để mình vặn gãy cổ Kỷ Hàm Dục ngay tại chỗ. Hắn mở vali tiền ra, ném từng tệp từng tệp tiền vào mặt hắn, gằn từng câu từng chữ – "Chẳng phải mày cần gấp ba trăm nghìn à? Tao cho mày, cho mày không thiếu một xu! Vì mày, giữa tiết trời lạnh buốt tao chỉ mặc một chiếc quần bò quay quảng cáo; vì mày, tao bán mình cho một **lão già** làm sủng vật; vì mày, tao đi lấy lòng mấy tên hồ bằng cẩu hữu kia của mày, chỉ hy vọng bọn họ có thể đưa tay giúp đỡ mày khi mày cần. Tao bán cơ thể, tự tôn, thậm chí cả linh hồn, vậy mà mày báo đáp tao như vậy? Lên giường với thằng bạn thân nhất của tao? Mang tao đi tham gia làm tình tập thể, ném tao cho một đám súc sinh nghiện thuốc đùa bỡn? Rốt cuộc tao có lỗi lầm gì với mày mà mày phải trả thù tao như vậy?"

Từng tệp từng tệp tiền nện lên mặt Kỷ Hàm Dục, khiến y ngây ra như phỗng, khiếp sợ khó nói thành lời.

Vì sao lại yêu Phương Hữu Nhiên? Đương nhiên là vì cậu ấy không dùng ánh mắt khinh thường hay đồng tình nhìn mình khi mình nghèo túng nhất, không cố ý xa lánh mình, không bỏ rơi mình mà ngược lại bỏ ra mọi sức lực để giúp đỡ. Tình yêu của cậu ấy chân thành, tha thiết, nhiệt tình, hiến dâng là vậy.

Nhưng từng đồng tiền rơi xuống trước mắt lại nói cho y, ở thời điểm mà y không biết, có một người đã hy sinh hết thảy vì y, từ cơ thể đến tự tôn, thậm chí cả linh hồn. Mà y lại định dùng một cuộc làm tình tập thể để huỷ hoại người đó.

Nhìn gương mặt khuất nhục đau thương nhưng vẫn đẹp đến kinh người của thiếu niên, Kỷ Hàm Dục như bị ai đó hung hăng tát mấy chục bạt tai, hai má bỏng rát đau đớn.

"Cậu..." – Khi y mở miệng lần nữa, giọng nói của y khàn đến dị thường – "Chẳng phải cậu bảo với người ta rằng cậu chỉ yêu tiền của tôi thôi hay sao?"

"Vì sao tao phải nói cho người khác tao yêu mày đến bất chấp tất cả? Đây là chuyện riêng của tao. Tao cứ tưởng chỉ cần tao cố gắng, mày nhất định có thể nhìn thấy ưu điểm và sự hy sinh của tao. Sau đó hai

chúng ta tay trong tay sánh vai cùng vượt qua cửa ải khó khăn, vậy mà không ngờ Phương Hữu Nhiên chỉ cần vài bữa ăn, vài câu an ủi, mấy vạn đồng tiền là có thể cướp lấy trái tim mày." – Dường như thiếu niên cảm thấy rất mỏi mệt, chậm rãi dựa vào sô pha, khoát tay nói – "Thôi, bây giờ nói mấy thứ này còn có ích lợi gì? Chỉ vì một câu nói đùa của tao mà mày đã có ý định đáng sợ như vậy để huỷ hoại tao, Kỷ Hàm Dục, trái tim của mày đúng là thối nát. Cầm lấy đống tiền này rồi cút đi, cút càng xa càng tốt, giờ tao chỉ cần nhìn thấy mày thôi đã buồn nôn."

Kỷ Hàm Dục còn mặt mũi nào mà cầm lấy số tiền này? Chỉ cần vừa nghĩ đây là tiền mà thiếu niên hy sinh danh dự của mình đổi lấy, trái tim y lập tức đau như bị dao cứa. Dù lòng dạ có sâu đến thế nào đi chăng nữa, y cũng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, trong lòng vẫn còn nơi mềm mại. Tất cả mà Chu Doãn Thịnh hy sinh cho y đều được bày rõ ràng trước mắt, y không thể không cảm động.

Thì ra Lâm Thừa Trạch hôm nào cũng đến đêm khuya mới về không phải là vì chơi bời; thì ra lúc trước cậu ấy bảo nghỉ cách không phải là lấy lệ; thì ra cậu ấy lấy lòng bạn bè mình không phải để tìm kiếm người bao dưỡng, tất cả những gì cậu ấy làm đều là vì mình. Vì sao mình trước kia lại không hiểu được? Vì sao chỉ vì một câu mà đã hiểu lầm cậu ấy sâu sắc đến vậy, còn nảy ra ý đồ đáng sợ như thế? Nếu như có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi đến bước đường này.

Hiện giờ nhìn thiếu niên vành mắt đỏ ửng, suy sụp ngồi dựa vào sô pha, Kỷ Hàm Dục không còn một chút cảm giác chán ghét nào, chỉ còn áy náy và hối hận vô bờ. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, y nhất định sẽ quý trọng cậu ấy, quý trọng tình cảm này.

Phương Hữu Nhiên rốt cuộc chui từ trong chăn ra, trào nước mắt nói – "Tiểu Trạch, tôi xin lỗi!"

"Nếu thực sự cảm thấy có lỗi với tao, vậy thì cầm đống tiền bẩn thỉu này cút đi ngay lập tức, đừng bao giờ xuất hiện nữa!" – Chu Doãn Thịnh dùng ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn cậu ta.

Thực ra Phương Hữu Nhiên không hề vô tội, tuy rằng Lâm Thừa Trạch có sai, nhưng cậu ta cướp bạn trai của người khác cũng là sự thật. Hơn nữa Lâm Thừa Trạch thu nhận giúp đỡ cậu ta vài năm liền, ơn nghĩa này không thể nào chối bỏ. Khi Lâm Thừa Trạch rơi vào sự kiện ảnh nóng, chỉ cần cậu ta kéo tay hắn một chút, che chở một hai câu, Lâm Thừa Trạch cũng sẽ không lưu lạc đến tình cảnh kia. Nói đến cùng, Lâm Thừa Trạch cũng là nạn nhân, cậu ta không đồng tình giúp đỡ thì thôi, lại còn thất vọng ghét bỏ đối phương một cách triệt để, đây rốt cuộc là logic gì? Chẳng lẽ tình bạn thực sự chính là như vậy?

Kỷ Hàm Dục không muốn đi, không muốn cắt đứt với Lâm Thừa Trạch, đang định lên tiếng giữ lại thì thấy cậu mình thong thả chậm rãi bước vào, đáy mắt tràn đầy giận dữ.

"Bảo bối, nói xong chưa? Xong rồi thì về nhà với anh." – Hắn kiên quyết kéo thiếu niên lên.

"Cậu, sao cậu lại ở đây? Cậu và Tiểu Trạch có quan hệ gì?" – Kỷ Hàm Dục nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt vốn khó coi tức thì trở nên xanh mét.

"Tao chính là lão già trong miệng em ấy kia. Bảo bối, nếu như em không nói, anh đúng là không biết hình tượng của anh trong lòng em anh lại là như vậy." – Hắn cắn cắn vành tai trơn mềm tinh xảo của thiếu niên,

thấy người nọ rụt vai run nhè nhẹ, hắn nở một nụ cười yêu chiều, để lại một câu – "Chuyển ra ngoài ngay lập tức" – rồi ôm người yêu nhanh chóng rời khỏi.

Qua tận mấy phút sau, Kỷ Hàm Dục mới hoàn hồn lại từ nỗi khiếp sợ. Nhìn tiền giấy đỏ tươi trải đầy dưới đất, y chật vật không chịu nổi mà che mặt, nước mắt tuôn ra ào ạt. Hình như y đã đánh mất thứ quý giá nhất trong cuộc đời mình.

Phương Hữu Nhiên trông thấy vẻ mặt ăn năn hối hận của y, không khỏi cảm thấy lo sợ bất an. Cậu ta vốn cho rằng mình đã bỏ ra quá nhiều cho Kỷ Hàm Dục, mà sự hy sinh hết thảy này của cậu ta cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Kỷ Hàm Dục rung động. Nhưng giờ đây so sánh với Lâm Thừa Trạch, cậu ta lập tức trở thành một trò cười không thể chối cãi.

Nếu như Kỷ Hàm Dục muốn chia tay, cậu ta nên đi đâu cho được?

40. Quyển 4 - Chương 10

Chu Doãn Thịnh vừa lên xe là lập tức che mặt, âm thầm cười to. Ba trăm nghìn nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, cầm từng tệp đập người khác, cảm giác kia quả nhiên là thích không gì bằng. Nhất là vẻ mặt đau khổ hối tiếc của Kỷ Hàm Dục, khiến hắn khoái trá vô cùng.

Lâm Thừa Trạch làm điếm, Chu Doãn Thịnh giúp hắn tránh né nguy hiểm, đồng thời còn giúp hắn lập một đền thờ trinh tiết, chẳng những khiến Kỷ Hàm Dục không thể yên tâm thoải mái ở bên Phương Hữu Nhiên, mà còn suốt đời không thể quên được hắn. Khi trái tim y dần dần bị cuộc đời nhuộm đen, mỗi lần nhớ lại chuyện quá khứ này, y sẽ chỉ càng cảm thấy tình yêu và sự hy sinh của Lâm Thừa Trạch đối với y vô tư và đáng quý đến nhường nào.

Từ nay về sau, Lâm Thừa Trạch chính là ánh trăng sáng trước giường, nốt ruồi son trong tim y, cứ nghĩ đến là đau không thể át. Cái gì gọi là xoay chuyển, đây mới chính là xoay chuyển hoàn toàn triệt để.

Tào Mặc Khôn thấy hắn bụm mặt, bả vai run run, còn tưởng rằng hắn đang khóc, bất đắc dĩ ôm hắn vào lòng, chậm rãi nói – "Bảo bối đừng khóc, một người như vậy không đáng để em khóc."

Chu Doãn Thịnh nằm sấp không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Tào Mặc Khôn tiếp tục nói – "Bảo bối, em không phải sủng vật, đương nhiên, anh cũng không phải là lão già gì hết. Anh năm nay còn chưa đến ba mươi tuổi."

Chu Doãn Thịnh ngẩng đầu nhìn hắn, trên mi treo vài giọt nước mắt. Đấy là vừa rồi phải vất vả lắm mới rớm ra được.

Tào Mặc Khôn bị hắn nhìn đến nỗi căng thẳng, định lấy thuốc lá ra hút một điếu, lại nhớ ra người nọ ghét mùi thuốc lá nên đành phải nhịn, tiếp tục nói – "Bảo bối, giao dịch kia huỷ bỏ đi nhé? Chúng ta bắt đầu lại một tình yêu khoẻ mạnh, bình đẳng, vui vẻ, em thấy có được không?"

Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nhìn hắn cả buổi, sau đó vùi mặt vào lòng hắn ấp úng nói – "Tôi thấy không được tốt cho lắm. Ai cũng biết cảm giác mới mẻ đối với một người của Tào Mặc Khôn nhiều nhất chỉ có ba tháng, ngay cả Kỷ Hàm Dục tôi còn không giữ được, lại càng không dám trèo cao lên anh. Tôi bây giờ chỉ muốn học hành tử tế, thi đỗ đại học, tìm một công việc yên ổn mà thôi."

Tào Mặc Khôn biết cậu bị Kỷ Hàm Dục làm tổn thương, giờ đây không thể tin tưởng bất cứ ai, cảm thấy hơi bất đắc dĩ. Hắn vò đầu, thở dài nói – "Chúng ta bắt đầu từ quan hệ bạn bè có được không? Em cũng có thể xem xem anh có thể kiên trì được bao lâu. Chúng ta không có một khởi đầu tốt, nhưng có thể có một tương lai tốt đẹp."

Chu Doãn Thịnh lặng yên một lát, rốt cuộc gật gật đầu, lập tức nhanh chóng bổ sung một câu – "Vậy anh phải trả tiền quảng cáo cho tôi đã." – Hiện giờ hắn lại nghèo rồi, thực sự là chả còn đồng nào.

Tào Mặc Khôn thở phào, lại thấy hơi buồn cười, vừa đồng ý vừa hôn lên mái tóc mềm mại của hắn.

Kỷ Hàm Dục ngồi canh trước cửa nhà họ Tào hơn một tháng, ngay cả ba mươi Tết cũng không về nhà, vất vả lắm mới đợi được Tào Mặc Khôn đưa Chu Doãn Thịnh về nhà nghỉ phép.

"Bảo bối, em về phòng trước đi, anh nói chuyện với nó." – Tào Mặc Khôn không thích ánh mắt nóng bỏng mà Kỷ Hàm Dục nhìn người yêu mình, nghiêm giọng dặn dò.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, hờ hững liếc nhìn Kỷ Hàm Dục một cái rồi lững thững rời khỏi.

Kỷ Hàm Dục muốn đuổi theo, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của cậu mình làm cho đông cứng lại.

"Ngồi đi, mày với thằng bạn trai kia của mày dạo này vẫn khoẻ chứ?"

"Cháu không ở bên cậu ta nữa."

"Tại sao? Chẳng phải trước kia đã nói rất thích cậu ta cơ mà?" – Tào Mặc Khôn ra vẻ kinh ngạc.

Xảy ra chuyện như vậy, mình làm sao có thể yên tâm thoải mái ở bên Phương Hữu Nhiên? Chỉ cần trông thấy cậu ta là sẽ nhớ đến những đồng tiền đỏ tươi rơi khắp nơi, nhớ đến vành mắt đỏ bừng, ánh mắt bi ai tuyệt vọng của Lâm Thừa Trạch. Cảnh tượng lúc ấy cứ mãi tra tấn Kỷ Hàm Dục, khiến y cả đêm không thể nào đi vào giấc ngủ.

Suy sụp xoa mặt, y lấy một tờ chi phiếu trong cặp ra đưa cho hắn – "Cậu, đây là một triệu, cậu bỏ qua cho tiểu Trạch đi."

Tào Mặc Khôn cười, thở dài nói – "Hàm Dục, mày ngây thơ quá, mày cho rằng bảo bối đã cho đi còn có thể đòi lại chắc? Hơn nữa Tào Mặc Khôn tao cũng không thiếu một triệu này. Nói thật cho mày biết, dùng ba trăm nghìn bán đứt tình cảm giữa mày và em ấy là khoản đầu tư thành công nhất mà tao từng làm trong cuộc đời này. Lần nào nhớ lại tao cũng muốn bật một chai Champagne ăn mừng."

Niềm hạnh phúc và sung sướng đong đầy trên gương mặt hắn đâm một dao vào trái tim Kỷ Hàm Dục, nhưng y lại không đủ sức chống cự. Lặng yên ngồi tại chỗ rất lâu mới cầm lại chi phiếu, đi từng bước ra khỏi cổng lớn nhà họ Tào.

Học kỳ mới bắt đầu, trên mạng lại bùng lên một vụ bê bối, gây ra rung động rất lớn. Một đám phú nhị đại tổ chức quan hệ tập thể bị người khác chụp được đăng lên các diễn đàn, cảnh tượng vô cùng dâm loạn, bao cao su, bình rượu, thuốc phiện vứt đầy dưới đất.

Thời gian này là thời điểm mấu chốt trong kỳ tuyển cử nhiệm kỳ mới, cơ quan tư pháp dành sự chú ý rất lớn cho chuyện này, nhanh chóng tham gia điều tra. Chu Doãn Thịnh ngay từ đầu đã hack và hệ thống giám sát của câu lạc bộ, xoá hình mình và Tào Mặc Khôn đi, cho nên chuyện này không mảy may ánh hưởng gì đến hắn.

Vương Kiệt bị bắt đi ngay trên lớp học, tội danh là hút thuốc phiện và chứa chấp người hút thuốc phiện. Các học sinh nghi luận vô cùng sôi nổi về chuyện này.

Kỷ Hàm Dục cũng đã xem mấy bức ành kia, nghĩ đến việc nếu không phải cậu mình đến đúng lúc thì Lâm Thừa Trạch cũng sẽ bị người khác đè dưới người ức hiếp, cả người y đều toát mồ hôi lạnh. Hiện tại dù có nghĩ thế nào y cũng không hiểu tại sao mình trước kia có thể sử dụng phương pháp ác độc như vậy hòng huỷ hoại Lâm Thừa Trạch.

Hệt như bị điên đánh mất lý trí vậy!

Trông thấy Lâm Thừa Trạch ném ánh mắt trào phúng về phía mình, trong lòng y tràn ngập xấu hổ. Vất vả lắm mới chịu được đến tan học, y định tìm Lâm Thừa Trạch xin lỗi, nhưng lại phát hiện ra cậu ấy đã biến mất, mấy buổi tiếp theo cũng không thấy cậu ấy xuất hiện. Lúc tan học, y tìm người khác hỏi mới biết cậu ấy xin đi nước ngoài du học, thủ tục đã làm xong xuôi, mấy ngày nữa là xuất phát.

Vậy là cậu ấy định cả đời không gặp lại ư? Ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, rốt cuộc Kỷ Hàm Dục cũng được nếm trải cái gì gọi là tuyệt vọng.

Năm năm sau, Trung Quốc, trong một khách sạn năm sao.

Kỷ Hàm Dục – giờ đã thành ngôi sao mới trong ngành kinh doanh – mang theo thư ký đi vào sảnh chính, người đại diện cho cơ quan tổ chức bữa tiệc lập tức đi đến chào hỏi. Hai mươi hai tuổi, ngoại hình y đã cao lớn vô cùng, dáng người 188 cm dù mặc gì cũng giống như người mẫu bước ra từ bìa tạp chí, nét ngây ngô trên khuôn mặt cũng dần biến mất, thay vào đó là điển trai quyến rũ.

Y nâng một ly Champagne đứng trong sảnh chính, chỉ cần một ánh mắt u buồn thôi là có thể khiến người khác mê say.

"Cravat của tôi không bị thắt lệch chứ?" – Y nhỏ giọng hỏi thư ký của mình, sau đó liên tục nhìn về phía cửa.

"Không, ông chủ đẹp trai tuyệt vời, đẹp chói mù mắt tôi luôn!" – Trình độ nịnh nọt của thư ký cao siêu vô cùng, nhưng cũng không thể chọc cho Kỷ Hàm Dục cười.

Y ngây người nhìn về một phía nào đó, vẻ mặt chậm rãi trở nên tăm tối.

"Tôi sang bên kia một chút." – Y đặt ly rượu xuống, đi qua kéo một người phục vụ vào trong góc.

"Sao cậu lại ở đây? Cậu muốn làm gì?" – Y nghiến răng nghiến lợi ép hỏi.

"Tôi, tôi nghe nói Tiểu Trạch sẽ đến, tôi muốn gặp cậu ấy một lần, xin lỗi cậu ấy. Trước kia là tôi có lỗi với cậu ấy." – Đôi mắt Phương Hữu Nhiên đỏ rực, trông cực kỳ đáng thương.

Nhưng Kỷ Hàm Dục không mảy may bị biểu cảm đau thương của cậu ta làm rung động, hung ác nói – "Cậu ấy không cần lời xin lỗi của cậu, cậu sẽ chỉ khiến cậu ấy nhớ lại quá khứ đau khổ kia mà thôi. Đừng quấy rầy cậu ấy có được không? Cũng đừng quấy rầy tôi nữa, coi như tôi cầu xin cậu!"

"Tôi khiến cậu ấy nhớ lại những hồi ức không tốt, vậy còn anh? Hình tượng của anh trong cảm nhận của cậu ấy thì như thế nào? Anh mới là kẻ khởi xướng tất cả mọi tai nạn!" – Phương Hữu Nhiên không cam lòng mà phản bác.

Kỷ Hàm Dục không nói gì, chậm rãi thả áo cậu ta ra, mặt mày xám như tro tàn mà đi ra ngoài.

"Ông chủ, anh không sao chứ?" – Thư ký lo lắng đỡ cánh tay y, đang chuẩn bị khuyên y đi vào phòng nghỉ ngơi một lát thì lại nghe thấy đằng sau vang lên tiếng huyên náo, mơ hồ có người nói – "Chủ tịch Tào đến, còn có cả Lâm Thừa Trạch."

Thư ký không có hứng thú với chủ tịch Tào, nhưng lại là fan cuồng của Lâm Thừa Trạch, lập tức ném ông chủ ra sau ót, kiễng chân nghển cổ hóng, kêu to – "Là Lâm Thừa Trạch, model nam hàng đầu quốc tế Lâm

Thừa Trạch, nam thần của tôi đấy!"

Bên tổ chức đón tiếp, đám người vây quanh, khuôn mặt tuấn mỹ hệt như yêu nghiệt của thanh niên dần dần xuất hiện trong tầm mắt y. Cậu ấy mặc complet cùng kiểu, đeo nhẫn đôi và đồng hồ cùng kiểu với người đàn ông cao lớn bên cạnh. Khi nhìn nhau thì dịu dàng thắm thiết, khiến người ngoài không thể nào chen chân.

Nữ thư ký ôm mặt bày ra vẻ mê muội, PR nam thần của mình với boss – "Ông chủ, anh đã xem đoạn phim quảng cáo của Lâm Thừa Trạch khi mới ra mắt bao giờ chưa? Chính là nước hoa Mị Hoặc kinh điển nhất kia ấy! Trời ạ, nhan sắc của nam thần quả thật là đột phá mọi giới hạn! Quảng cáo vừa được tuyên truyền, nước hoa Mị Hoặc lập tức cháy hàng, tôi tranh đến vỡ đầu cũng không cướp được!"

Nhớ chứ, sao có thể không nhớ? Cậu ấy đi đóng quảng cáo kia tất cả vốn là đều vì tôi. Vẻ mặt Kỷ Hàm Dục vô cùng kinh ngạc. Tuy rằng quảng cáo không thể tuyên truyền trong nước, nhưng rung động trên thị trường Âu Mỹ vẫn được truyền về nước. Trong máy Kỷ Hàm Dục cũng lưu một bản, mỗi đêm khó ngủ y đều sẽ xem đi xem lại, như thể thiếu niên chưa bao giờ rời khỏi mình.

Điệu bộ ghét ăn ớt xanh, điệu bộ sau khi uống sữa mép bị dính một vòng râu trắng, điệu bộ khi về nhà là đá giày ném cặp sách, điệu bộ cắn bút khi suy nghĩ… Tất cả về Lâm Thừa Trạch, trong hai tháng ở chung cuối cùng, y cứ tưởng rằng mình không để ý, nhưng thực ra đã bị thiếu niên hấp dẫn tự khi nào. Y đã khắc từng biểu cảm cử chỉ nhỏ nhất của thiếu niên vào trái tim mình.

Những ký ức mà trước kia tưởng rằng không thèm để ý, thậm chí là khinh thường, hiện giờ lại trở thành nỗi tiếc nuối rõ ràng, không thể gạt bỏ, cũng vĩnh viễn không thể vãn hồi. Đánh mất rồi, y mới giật mình nhận ra, khi đó thiếu niên kia rốt cuộc thẳng thắn mà đáng yêu biết bao. Nếu như có thể trân trọng tình yêu này, hiện giờ cuộc sống của họ sẽ hạnh phúc đến thế nào?

Khi Kỷ Hàm Dục rơi vào hồi ức nuối tiếc vô bờ, lời nói của thư ký lại hung hăng đâm một dao vào tim y.

"Nam thần chẳng những đẹp không gì sánh kịp, ngay cả nhân phẩm cũng không có chỗ chê. Trước kia chủ tịch Tào bị tai nạn xe cộ, có thể sẽ bị liệt, anh ấy lại chủ động come out, nói sẽ chăm sóc cho chủ tịch Tào cả đời, thực sự là rất si tình. Chủ tịch Tào tham gia một chương trình trò chuyện, người dẫn chương trình hỏi ông ấy làm thế nào để đứng dậy lại được. Chủ tịch Tào nói có lần ông ấy xem di động của nam thần, phát hiện tên mình được đặt là "Người yêu bất diệt", ông ấy nhận được sự cổ vũ lớn lao, thế nên mới phấn chấn lên. Xem xong chương trình kia tôi cũng cảm động phát khóc, trong tình huống gian nan như vậy mà nam thần còn có thể kề vai sát cánh, không xa lánh không bỏ mặc người yêu, chủ tịch Tào đúng là quá may mắn. Ông chủ, anh nói có phải không?"

Thư ký ôm lấy ngực nhìn về phía ông chủ nhà mình, lại thấy vành mắt y đỏ bừng, dường như còn có nước mắt đọng trong con ngươi.

"Tôi đi WC một chút." – Kỷ Hàm Dục vội vàng rời khỏi sảnh chính, tìm một căn phòng không có người, thất thanh khóc to như một con thú bị đẩy đến đường cùng. Cuối cùng y cũng biết, mình đã mất đi tình yêu chân thành tha thiết mà nồng cháy đến thế nào. Hạnh phúc kia vốn dễ như trở bàn tay, nhưng lại bị y vứt bỏ không chút lưu luyến. Từ nay về sau, sẽ không còn ai yêu y bằng mọi giá như thiếu niên trước kia

nữa.

Y hối hận vô cùng, nhưng không thể vãn hồi được nữa.

41. Quyển 4 - Chương 11: Phiên Ngoại

Năm sinh nhật mười hai tuổi của Kỷ Hàm Dục, cha y mang một đứa bé trai và một đứa bé gái về nhà, nắm tay họ đi đến bên cạnh y, nói với y đây là em trai em gái con, con phải chăm sóc bọn chúng thật tốt.

Trong lúc Kỷ Hàm Dục còn đang ngây ra, mẹ y đột nhiên ném văng chiếc bánh sinh nhật siêu lớn, bắt đầu tức giận mắng mỏ như một mụ đàn bà chanh chua.

Bà ta nói Kỷ Minh Hiên ông là cái thá gì, một lão già bụng bia gần năm mươi như ông, dựa vào đâu bắt một cô bé hai mươi mấy tuổi sinh con cho ông. Ông tưởng người ta yêu ông chắc? Không có sự giúp đỡ của nhà họ Tào, con mẹ nó ông chả là cái đéo gì hết! Mang theo hai đứa con hoang này cút đi cho tôi!

Sắc mặt cha y tím tái chả khác gì gan lợn, Kỷ Hàm Dục nhìn mà cảm thấy buồn cười vô cùng, vì thế bật cười.

Cha y bị chọc giận, chỉ vào y mà trào phúng – "Oắt con mày cười cái gì? Thế mày nghĩ mày là cái thá gì? Mẹ mày mắng chúng là con hoang, chính ả không phải là con hoang nhà họ Tào chắc. Không có gia tài bạc triệu nhà họ Kỷ, người khác cần đéo gì mà suốt ngày vây quanh mày? Ăn của tao dùng của tao mà còn chống đối tao. Không tự biết mình!"

Lúc đó y chỉ cười nhạt với những lời này, nhưng trong lòng lại để lại một vết khắc thật sâu. Cũng bởi vì vậy, khi nghe thấy Lâm Thừa Trạch nói chỉ yêu gia sản của mình, y mới phẫn nộ như vậy, sau đó nổi lên một ý đồ hoang đường.

Y nói với Lâm Thừa Trạch rằng nhà họ Kỷ phá sản, mình không có chỗ nào để đi, giả bộ như vô cùng suy sút, chứ thật ra trong lòng đang khoái trá cười to. Đúng là nhà họ Kỷ đã phá sản, tất cả đám con riêng mơ ước phần gia sản kia có lẽ đang trốn trong chăn khóc, nhưng đối với y mà nói thì không hề có ảnh hưởng gì.

Khi mẹ y được gả vào nhà họ Kỷ, ông ngoại tặng cho mẹ một khoản tiền, đủ để mẹ con họ chi tiêu cả đời. Y xin mẹ hai trăm vạn, xây dựng nhà máy dưới sự trợ giúp của cậu mình, lợi nhuận khá tốt.

Y giả vờ như cả người không có đồng nào gõ cửa nhà Lâm Thừa Trạch, hy vọng cậu ta có thể cho mình ở lại. Lâm Thừa Trạch đồng ý, nhưng lại bắt đầu xa lánh y, ngược lại vồn vã săn đón bạn bè của y. Kỷ Hàm Dục đứng nhìn, thầm cười lạnh trong lòng. Y nghĩ Lâm Thừa Trạch đã rơi vào cạm bẫy của y.

Y vốn chỉ định ở mấy ngày. Nhưng chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, y bị sự quan tâm vô tư của Phương Hữu

Nhiên làm cảm động, thế nên lại ở lại. Y vừa tiếp cận Phương Hữu Nhiên, dẫn cậu ấy vào lòng mình, lại vừa giới thiệu Lâm Thừa Trạch cho bạn bè mình, chờ mong cậu ta rơi vào cạm bẫy phù hoa mà thối nát kia.

Lâm Thừa Trạch rất không ưa bạn bè y, Kỷ Hàm Dục có thể nhận ra, nhưng lần nào cũng gọi là đến. Lúc đó, Kỷ Hàm Dục nghĩ – quả nhiên là vì tiền, Lâm Thừa Trạch có thể chịu được bất cứ điều gì. Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại nói cho y, cậu ấy có thể nhẫn nại như vậy, tất cả đều là vì mình.

Kỷ Hàm Dục tưởng rằng tình yêu mà Phương Hữu Nhiên dành cho y mới là thuần tuý nhất, nhưng không ngờ tình yêu của Lâm Thừa Trạch còn thuần tuý, bất chấp hơn cả cậu ta. Cậu ấy như một ngọn lửa rực cháy, vì người mình yêu mà nguyện đốt mình thành tro bụi. Khi cậu ấy yêu một ai đó, cậu ấy thậm chí nguyện hiến dâng cả linh hồn mình.

Đây đã từng là thứ mà Kỷ Hàm Dục khát vọng nhận được nhất, nhưng trong lúc vô tình đã bị y vứt bỏ không thèm để ý.

Y lên giường với Phương Hữu Nhiên, trông thấy Lâm Thừa Trạch đột nhiên xuất hiện trước cửa, sắc mặt xanh mét, y lại không áy náy một chút nào. Vì sao y lại không áy náy? Mỗi khi đêm về mơ lại chuyện cũ, Kỷ Hàm Dục vô số lần đứng trước mặt mình, chất vấn đi chất vấn lại chính mình, tức giận mắng mình, thậm chí muốn đánh tỉnh mình.

Những đồng tiền đỏ tươi rơi khắp nơi, chói mắt như vậy, trào phúng như vậy. Kỷ Hàm Dục đứng lặng trong căn phòng trống rỗng hồi lâu, sau đó quỳ xuống, nhặt lại từng tờ từng tờ một, vuốt phẳng từng góc từng cạnh. Cầm những đồng tiền này giống như cầm một chiếc bàn là, lòng bàn tay nóng đến đau đớn, nhưng y lại không thể vứt xuống.

Y nhất định phải trả lại tất cả, trả gấp trăm gấp nghìn lần, sau đó đổi lấy Lâm Thừa Trạch về.

Kỷ Hàm Dục không dám suy nghĩ cậu ấy đã phải hy sinh bao nhiêu gian khổ và nước mắt sau lưng mình. Càng không dám nghĩ khi mình để cậu ấy lại cuộc quan hệ tập thể mặc cho người khác dẫm đạp, cậu ấy rốt cuộc có tâm trạng thế nào.

Phương Hữu Nhiên giúp y sắp xếp lại tiền, đột nhiên ôm lấy y oà khóc thất thanh, nói xin lỗi không ngừng. Những giọt nước mắt đáng lẽ vốn khiến y yêu thương, giờ đây chỉ khiến y cảm thấy ghê tởm. So với sự bất chấp của Lâm Thừa Trạch, một chút hy sinh này của Phương Hữu Nhiên có là gì? Vì sao mình lại cảm động vì cậu ta? Chỉ là vì cậu ta biết thể hiện tình yêu hơn Lâm Thừa Trạch ư?

Lâm Thừa Trạch kiêu ngạo như vậy, luôn nói người yêu trước thì thua trước. Khi đó Kỷ Hàm Dục không hiểu vì sao cậu ấy cứ lặp đi lặp lại những lời này, hiện giờ mới biết, cậu ấy đang nhắc cho mình rằng cậu ấy đã thua từ lâu. Nhưng sự kiêu ngạo của cậu ấy không cho phép cậu ấy thừa nhận, cho nên cậu ấy mới nói với người khác cậu ấy chỉ yêu tiền của mình.

Tính cách đúng là không tự nhiên, lại đáng yêu như vậy. Kỷ Hàm Dục cười, rồi lại chảy nước mắt. Y đẩy Phương Hữu Nhiên ra, gào thét đuổi cậu ta cút đi, cút khỏi thế giới của mình và Lâm Thừa Trạch vĩnh

viễn.

"Chỉ cần nhìn mày là tao thấy ghê tởm, nhưng tao còn ghê tởm hơn cả mày!" – Y trừng đôi mắt đỏ lừ nói như vậy.

Lâm Thừa Trạch biến mất, mặc cho Kỷ Hàm Dục tìm thế nào cũng không tìm được, không thể không ngồi trước cửa nhà họ Tào chờ đợi. Trước kia y vô cùng bội phục và cảm kích Tào Mặc Khôn, nhưng giờ đây trong lòng y chỉ tràn đầy oán hận.

Vì sao biết rõ đó là bạn trai tôi mà ông vẫn muốn tranh giành?

Tào Mặc Khôn cười châm chọc, nói dùng ba trăm nghìn bán đứt tình cảm giữa mày và em ấy là khoản đầu tư thành công nhất mà tao từng làm trong cuộc đời này.

Kỷ Hàm Dục không có cách nào với hắn. Khi ra khỏi nhà họ Tào, y quay đầu nhìn lại, nói với mình nhất định phải trở nên hùng mạnh, hùng mạnh hơn cả Tào Mặc Khôn, như vậy mới có thể giành lại người yêu đã làm vuột mất.

Lâm Thừa Trạch rốt cuộc cũng biến mất, biến mất một cách triệt để. Từ đó về sau Kỷ Hàm Dục mắc chứng mất ngủ, phải dựa vào thuốc men càng ngày càng quá liều để chống đỡ qua ba tháng khổ sở nhất.

Ba tháng sau, vào một ngày nọ, một người bạn bật một video trên di động lên cho y xem, thái độ rất thần bí. Y thờ ơ liếc nhìn một cái, sau đó ngây ngẩn cả người, giật lấy di động, tham lam nhìn chăm chú thiếu niên ma mị đoạ lạc trên màn hình. Lâm Thừa Trạch, đó là Lâm Thừa Trạch mà y ngày đêm mong nhớ, Lâm Thừa Trạch – người đã khiến y nuối tiếc vô cùng, yêu mà không có được.

"Đoạn quảng cáo này truyền tung cả Internet rồi! Đù, sao trước kia không biết ngoại hình của Lâm Thừa Trạch lại yêu nghiệt như vậy chứ! Mày giới thiệu cậu ta cho Vương Kiệt mà không giới thiệu cho tao, thằng oắt mày chán quá đi mất! Mà tao bảo này, cậu ta cũng từng là bạn trai mày mà đúng không? Báu vật như vậy sao mày cũng nỡ cho người khác? Mày cũng dứt khoát ghê…"

Kỷ Hàm Dục không đợi cậu ta nói xong đã hung hăng đấm cậu ta một cú, trong mắt tràn đầy hận thù vô tận.

Sao mày lại nỡ? Sao mày lại nỡ? Y cũng từng chất vấn mình vô số lần, sao mày lại nỡ! Mày đúng là đáng chết!

Nghe nói mua một lọ nước hoa Mị Hoặc có thể nhận được một poster của Lâm Thừa Trạch, Kỷ Hàm Dục thậm chí còn nghỉ học mà chạy như điên đến khu trung tâm thương mại. Xung quanh quầy hàng chen đầy người, ai ai cũng điên cuồng gào to cho tôi một lọ. Y bị người khác đẩy ra ngoài, vất vả lắm mới chen được lên trước, người bán hàng lại nói cho y hiện giờ đã cháy hàng.

Y không thể nào hình dung cảm giác kinh hoảng cực lớn lúc ấy, giống như dù y có cố gắng như thế nào, y cũng đừng hòng có thể chạm vào một sợi tóc của Lâm Thừa Trạch.

Y đi ra khỏi trung tâm mua sắm như một du hồn, đứng dưới bậc thang ngẩn người. Ngẩng đầu nhìn lên, màn hình đèn led đang trình chiếu bộ sưu tập của nhà thiết kế hàng đầu thế giới Orlando. Anh ta nói Lâm Thừa Trạch là thần Sắc đẹp của anh ta, là Narcissus(1) ngắm nhìn cái bóng mình ven hồ, là Ganymede (2) hầu rượu cho các vị thần, diện mạo của cậu ấy có thể khiến chúa tể của các vị thần cũng phải mê mẩn, nếu như bạn không yêu cậu ấy, quả thực đó chính là một tội lỗi.

Câu cuối cùng khiến Kỷ Hàm Dục đau thấu tim. Không phải y không yêu, mà là phát hiện quá muộn.

Trên màn hình xuất hiện ảnh chụp của Lâm Thừa Trạch, có rất nhiều người dừng lại ngẩng đầu ngắm nhìn, thậm chí ngay cả ô tô ven đường cũng giảm tốc độ. Trong mắt họ có say mê và khao khát không thể nào che giấu.

Kỷ Hàm Dục không dám nhìn nữa, hốt hoảng rời khỏi. Thông qua quan hệ bạn bè, y rốt cuộc mua được mấy lọ nước hoa, dán poster Lâm Thừa Trạch khắp phòng, giống như thể cậu ấy chưa từng rời đi. Bắt đầu từ hôm đó, y dần dần có thể đi vào giấc ngủ, nhưng lại bắt đầu mơ nhiều hơn.

Y liều mạng làm việc, chỉ hy vọng có thể đuổi theo bước chân Tào Mặc Khôn. Y thành ngôi sao mới trong ngành kinh doanh, đủ kiểu mỹ nhân vây quanh người, nhưng cũng không ai có thể hấp dẫn một chút sự chú ý của y. Nếu như bạn từng sở hữu một báu vật quý giá nhất trần đời, vậy thì sau khi bạn đánh mất nó, bạn sẽ phát hiện không còn bất kỳ người hay vật nào có thể lọt được vào mắt bạn.

Lâm Thừa Trạch là tốt nhất, không ai có thể thay thế được.

Bàn xong một hợp đồng kinh doanh lớn, Kỷ Hàm Dục mỏi mệt về nhà, ngồi trên sô pha, ngây ngốc ngắm nhìn ảnh chụp Lâm Thừa Trạch treo đầy trên tường. Ngay sau đó, bản tin trên TV nói Tào Mặc Khôn bị tai nạn xe cộ, chi dưới bị tổn thương nghiêm trọng, có thể sẽ bị liệt. Kỷ Hàm Dục sửng sốt mấy phút đồng hồ, sau đó đáy lòng dâng lên một cảm giác sung sướng khó có thể đè nén.

Tào Mặc Khôn sụp đổ, có phải có nghĩa là mình lại có cơ hội không? Tâm tình lúc này của Lâm Thừa Trạch như thế nào? Bàng hoàng bất lực? Không được, mình nhất định phải nhanh chóng chạy đến bên cạnh cậu ấy.

Kỷ Hàm Dục lập tức đứng dậy thu dọn hành lý, vét sạch tủ quần áo mới tìm được một bộ vest đẹp nhất để thay. Y xách vali đi đến sân bay, mua vé máy bay đến Pháp trong thời gian gần nhất.

Cách thời gian đăng ký chỉ còn hai mươi phút, màn hình quảng cáo trong khu vực phòng chờ xuất hiện gương mặt khiến người khác phải điên đảo của Lâm Thừa Trạch. Trông cậu ấy rất tiều tụy, nhưng ánh mắt lại sáng đến kinh người.

Cậu ấy come out trước mặt truyền thông, nói với vẻ mặt kiên định – "Tào Mặc Khôn là người yêu của tôi.

Tôi yêu anh ấy, cho nên sẽ mãi mãi không bỏ rơi anh ấy, hy vọng có thể được mọi người chúc phúc."

Giờ phút này, Tào Mặc Khôn trở thành đối tượng mà cả thế giới nguyền rủa. Kỷ Hàm Dục nghe thấy mấy cô gái ngồi cạnh mình thương tâm oà khóc, một người đàn ông phẫn nộ đá biển quảng cáo, nói đây không phải là sự thực, là trò đùa ngày cá tháng tư. Trên thế giới này, có rất nhiều người yêu Lâm Thừa Trạch điên cuồng, nhưng cậu ấy lại chỉ yêu một mình người kia.

Kỷ Hàm Dục cười, cười rồi lại chảy nước mắt. Y nghĩ, mình dựa vào đâu mà cho rằng sau này Lâm Thừa Trạch sẽ cần mình? Dựa vào đâu mà cho rằng Tào Mặc Khôn gặp rủi ro, cậu ấy sẽ đón nhận mình?

Cậu ấy là Lâm Thừa Trạch cơ mà, là Lâm Thừa Trạch mà một khi yêu ai thì đến chết cũng sẽ không rời! Người được cậu ấy yêu sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Trả vé máy bay, Kỷ Hàm Dục thẫn thờ trở về nhà, ngã xuống giường thiếp đi. Y mơ một giấc mơ, trong mơ y đang ngồi trong phòng ăn nhà họ Lâm, giúp Lâm Thừa Trạch nhặt từng sợi từng sợi ớt xanh ra. Thấy cậu ấy nóng nảy, y vội vàng rót một cốc sữa ấm áp đút cho cậu ấy uống. Sau đó hôn lên bờ môi đỏ mọng dính vệt sữa của cậu ấy. Cánh tay Lâm Thừa Trạch quấn lên cổ y, trong đôi mắt đào hoa ngập tràn hơi nước mờ mịt mà lấp lánh, đẹp đến vậy, lưu luyến đến vậy…

Kỷ Hàm Dục tỉnh lại với nụ cười ngọt ngào, nhìn căn phòng vắng lặng trống trải xung quanh, y lại trở về với hiện thực tuyệt vọng. Y mất hai tháng để ghét Lâm Thừa Trạch, lại phải dùng toàn bộ phần còn lại của sinh mệnh để yêu cậu ấy.

Y luôn nghĩ có lẽ mình nên đi ra khỏi tình yêu này, nhưng càng ngày y càng lún sâu. Lâm Thừa Trạch đã quên y lại từ lâu, vậy mà y vẫn còn bị nhốt trong ký ức ố vàng, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Tình yêu của Lâm Thừa Trạch giống như một ngọn lửa rực cháy, đã đốt linh hồn y thành tro tàn từ lâu, chỉ còn lại một thể xác trống rỗng.

Chú thích:

(1) Narcissus: là con trai của thần sông Cephisus và nữ thần Lyriope. Chàng được biết đến với vẻ đẹp hoàn hảo và được thần Apollo yêu mến vì có cơ thể đẹp đến phi thường. Huyền thoại về Narcissus xuất hiện cả ở Hy Lạp và La Mã với hai phiên bản chứa nhiều chi tiết khác biệt, hấp dẫn.

Trong phiên bản Hy Lạp, Aminias là một chàng trai trẻ đem lòng yêu Narcissus tới mức bỏ rơi vị hôn thê của mình. Thế nhưng, chàng lại bị Narcissus từ chối tình yêu. Narcissus ban cho Aminias một thanh kiếm để chàng tự vẫn. Quá đau khổ, Aminias tự vẫn tại cửa nhà Narcissus và cầu Chúa Trời hãy cho kẻ bội bạc một bài học để trừng trị những nỗi thống khổ hắn đã gây ra.

Một lần đi dạo bên hồ, Narcissus cảm thấy khát nên cúi xuống để uống nước. Bất ngờ, chàng nhìn thấy bóng mình dưới nước. Quá ngạc nhiên và say đắm hình ảnh của chính mình, chàng đau khổ tự lao mình xuống sông tự tử do tình yêu chính mình không bao giờ được đáp lại. Khi ở thế giới bên kia, Narcissus vẫn không thôi ngắm mình dưới làn nước của sông mê Styx.

(2) Ganymede: Theo thần thoại, Ganymede là hiệp sĩ thành Troy. Nhà thơ Homer nói về Ganymede: Chàng nổi tiếng có sắc đẹp ngang hàng các vị thần Olympian, trong nhân gian không ai bì kịp.

Một hôm, từ trên đỉnh Olympus, Zeus nhìn xuống Ganymede trên đỉnh Ida, Phrygia. Ganymede đang chơi đùa với bạn bè dưới sự quan sát chặt chẽ của các vị giám hộ. Ngay lập tức, vị Hoàng đế của Thiên đường đã ngất ngây với sắc đẹp của chàng. Ngài hoá thành một con đại bàng dũng mãnh, lập tức bay xuống trần gian. Trên đường đi ngài vừa giật những tia sét, vừa nổi lên một cơn bão lớn hoá ngày thành đêm. Trong cơn bão, chú đại bàng đã đáp xuống và nhẹ nhàng bắt lấy Ganymede bằng móng vuốt của mình.

Trong chớp mắt, cả hai đã đến đỉnh Olympus. Chú đại bàng rùng mình, hoá lại thành một vị thần. Ngài đưa Ganymede đến bên giường, chỉ định chàng làm người hầu rượu của mình. Và như thế, người hầu rượu cũ – Hebe, con gái của Hera và Zeus đã bị đuổi đi, viện cớ cô đã một lần sẩy chân vấp ngã. Tất cả các vị thần đều vui mừng trước sự có mặt của Ganymede, sắc đẹp của chàng khiến họ tràn ngập hạnh phúc. Ganymede cũng lấy làm hài lòng với công việc dâng rượu của mình. Mỗi khi dâng rượu, chàng đều đặt môi mình vào thành ly trước, xoay nửa vòng, rồi mới dâng đến tay Zeus.

Zeus cảm động vì tình yêu của Ganymede, đã cho chàng hoá thành chòm sao Bảo Bình – người mang nước.

42. Quyển 5 - Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần này, Chu Doãn Thịnh và Tào Mặc Khôn gần như rơi vào giấc ngủ cùng một lúc, khi tỉnh dậy đã ở trong không gian ngân hà. Năng lượng cuồng bạo sau khi vận mệnh chệch đường ray hình thành một lốc xoáy cực lớn, một dòng chảy vào tiềm thức của Chu Doãn Thịnh, một dòng lại không biết tung tích.

Chu Doãn Thịnh cố gắng mở rộng cảm ứng, nhưng vẫn không thể nào điều tra ra tung tích của năng lượng.

Chẳng lẽ anh ta cũng có một không gian giống như không gian ngân hà của mình, độc lập khỏi thế giới của Chủ Thần? Đây là giải thích duy nhất mà Chu Doãn Thịnh có thể nghĩ ra.

Để xác định xem có phải người yêu lần nào cũng đi vào luân hồi theo mình hay không, lần này Chu Doãn Thịnh không ngủ đông nữa, mà là lập tức đi vào thế giới tiếp theo.

Hiện giờ hắn đang nằm trên một chiếc giường khung (1) cổ kính, bên cạnh giường có một cô gái nhỏ nằm sấp, lư hương trên kệ đồ cổ (2) bốc lên khói xanh, mang theo một mùi hương ngọt lừ.

Chu Doãn Thịnh tránh qua cô gái nhỏ kia xuống giường mặc quần áo, vừa dập tắt lư hương vừa tìm đọc tư liệu trên trí não.

Thế giới này rất kỳ lạ, có đàn ông, có phụ nữ, còn có cả ca nhi. Ca nhi chính là đàn ông có thể sinh con, ngoại hình trông không khác gì đàn ông, nhưng một nơi nào đó trên người sẽ có một nốt ruồi chu sa. Màu nốt ruồi chu sa càng tươi thì càng có nghĩa khả năng sinh sản của ca nhi càng cao.

Quốc gia này tên là Chử Vân, không biết vì sao mà khả năng sinh sản của phụ nữ càng ngày càng thấp, mấy chục năm thậm chí cả đời không có thai, hoặc nếu hoài thai thì đều là thai nam, không có thai nữ. Thấy số dân trong nước đã ít đến mức sắp tuyệt hậu, triều thần đều nóng nảy, quy kết chuyện này do hoàng đế lập nam hậu khiến thần linh tức giận, kiên quyết yêu cầu hoàng đế xử lý nam hậu.

Hoàng đế yêu nam hậu sâu sắc, đương nhiên không chịu đồng ý, vì thế xây một đàn tế trời cầu khấn thần linh. Thần linh cảm động với lòng thành của ông, giáng một cột sáng xuống bụng nam hậu, sau đó nam hậu sinh ra ca nhi đầu tiên của nước Chử Vân.

Phần lớn phụ nữ chỉ có thể mang thai nam, còn ca nhi thì có thể mang cả thai nam, thai nữ và ca nhi, mà con cái sinh ra bình thường đều xinh đẹp thông minh, cơ thể khoẻ mạnh. Cho nên ở nước Chử Vân, ca nhi rất được chào đón. Vì bảo đảm tăng trưởng dân số, hoàng đế nước Chử Vân ban hành luật pháp, quy định mọi ca nhi đủ hai mươi tuổi đều phải kết hôn. Người không có hôn ước, nha môn trong vùng có quyền chỉ định một vị hôn phu cho người này.

Thân xác mà Chu Doãn Thịnh nhập vào này chính là một ca nhi, tên là Chu Tử Ngọc, giữa ấn đường (*) có một nốt ruồi chu sa màu hồng nhạt, thể hiện khả năng sinh sản của hắn rất thấp, chỉ hơn phụ nữ một chút. Bởi vì Chu Doãn Thịnh có thói quen vừa đến là điều chỉnh số liệu cơ thể thành trạng thái tốt nhất, thế nên hiện giờ nốt ruồi chu sa này đã biến thành màu đỏ tươi như máu.

(*) Ấn đường là phần giữa trán, là giao điểm giữa hai lông mày.

Chu Doãn Thịnh quan sát Chu Tử Ngọc trong gương, cười tự giễu. Hắn tự xưng mình tài giỏi tuyệt đối, cái gì cũng biết, chỉ trừ sinh con, giờ thì hay rồi, rốt cuộc thành vạn năng, ngay cả con cũng sinh được.

Mặc dù vậy, hắn cũng không nghĩ đến việc điều chỉnh lại số liệu cơ thể mình. Một là bởi vì sức khoẻ và tài năng là chỗ dựa cơ bản nhất của hắn, hai là mặc dù Chu Tử Ngọc này là ca nhi, nhưng hiện giờ trong nhà họ Chu chỉ có nha đầu riêng Thuý Nhi và bà vú Lư biết bí mật này.

Cả đời cha Chu Tử Ngọc chỉ có một đứa con duy nhất là hắn, lo lắng khả năng sinh sản của hắn thấp, không được nhà chồng thích, lại còn không giữ được gia nghiệp lớn như vậy, cho nên đã che nốt ruồi chu sa của hắn đi, coi là con trai mà nuôi lớn. Ba năm trước, chồng chồng nhà họ Chu ra ngoài thăm người thân, trên đường gặp sơn tặc, bị giết hại, gia nghiệp từ đó do Chu Tử Ngọc kế thừa.

Huyện Thanh Mân mà nhà họ Chu sở tại cách kinh thành không xa, giao thông thuận lợi đất đai màu mỡ, là một thành trấn giàu có. Mà địa bàn nhà họ Chu sở hữu vạn khoảnh ruộng tốt, có thể coi là phú hào một phương.

Chu Tử Ngọc từ nhỏ được nuôi dạy như con trai, năng lực và thủ đoạn đều đứng hàng đầu, cho nên người ngoài chưa bao giờ từng nghi ngờ thân phận của hắn. Nếu như nhân vật thụ chính của thế giới này không xuyên đến, cả đời này hắn sẽ sống rất thoải mái. Nhưng cố tình nhân vật thụ chính đã xuyên đến, Chu Tử Ngọc lập tức bị hạ xuống làm nam phụ độc ác, cuối cùng bị diệt trừ.

Đúng vậy, đây là một thế giới đam mỹ xuyên không làm ruộng, nhân vật thụ chính nhập vào một ca nhi tên là Chương Thư Lâm, cổ tay có một nốt ruồi chu sa đỏ tươi khiến cậu ta rất được hoan nghênh. Nhưng nhà cậu ta nghèo khó, lại có một đám người thân cực phẩm, cho nên đến mười bảy tuổi vẫn chưa tìm được vị hôn phu. Để bảo vệ cha mẹ bánh bao (*) và mấy đứa em nhỏ tuổi thông minh, nhân vật thụ chính nỗ lực phấn đấu, làm ruộng đãi vàng, rốt cuộc thành địa chủ phú hào một phương.

(*) chỉ người lúc nào cũng im hơi lặng tiếng chịu uất ức, bị bắt nạt cũng không bao giờ biết chống trả.

Mà nhà họ Chu chính là một chướng ngại vật trên con đường phát tài của cậu ta, bị trung khuyển công của cậu ta đá bay đến chân trời, hoá thành một vệt sao tàn.

Khi Chu Doãn Thịnh tỉnh lại, Chu Tử Ngọc đã đắc tội với Chương Thư Lâm. Chẳng những cướp đoạt con đường kiếm tiền sống tạm nuôi gia đình của cậu ta, mà còn uy hiếp muốn phá huỷ con đường khoa cử thăng chức của em trai cậu ta. Mà hiện giờ Chương Thư Lâm đã nhặt trung khuyển công – hiện giờ là thế tử phủ

hầu, tương lai sẽ trở thành đại thần cố mệnh quyền thế ngập trời – bị thương mất trí nhớ về nhà chữa trị, ắt hẳn đã bồi dưỡng được tình cảm.

Đợi khi trung khuyển công khôi phục trí nhớ, hắn sẽ cưỡi ngựa lớn, dẫn kiệu tám người nâng đến cưới nhân vật thụ chính. Em trai của nhân vật thụ chính cũng sẽ đỗ trạng nguyên, một bước lên mây.

Sau đó đến lượt nhà họ Chu gặp nạn, bị em trai thù dai của nhân vật thụ chính và trung khuyển công đá xuống bùn lầy. Thân phận ca nhi của Chu Tử Ngọc bị nhân vật công chính nhìn thấu, sai quan phủ tuỳ ý gả hắn cho một con bạc. Chẳng những gia tài bạc triệu bị tiêu bằng sạch, còn bị nhục mạ ngược đãi, sống không bằng heo chó.

Tóm lại, hiện giờ Chu Tử Ngọc đắc ý vênh váo bao nhiêu, trong tương lai sẽ thê thảm nghèo túng bấy nhiêu. Cho nên, nhiệm vụ duy nhất lần này của Chu Doãn Thịnh chính là giữ gìn gia sản nhà họ Chu.

Đại thần cố mệnh, tay nắm vạn binh, quyền khuynh triều dã, cái này thì hơi khó đối phó thật. Chu Doãn Thịnh vừa suy nghĩ vừa bôi phấn lên nốt ruồi chu sa.

"Ôi chao, thiếu gia tỉnh sao không gọi ta?" – Tiểu nha đầu ngủ thiếp trên ghế nhỏ dần dần tỉnh lại, vội vàng đi đến trước gương nhìn vào gương đồng, tức thì sững sờ – "Thiếu, thiếu gia, sao nốt ruồi chu sa của ngài lại đổi màu?"

Màu đỏ thẫm thuần khiết như máu, là màu mà tiểu nha đầu chưa từng nhìn thấy trên người ca nhi khác. Nếu như nốt ruồi chu sa của thiếu gia vừa sinh ra đã có màu này, cần gì phải sầu không tìm được vị hôn phu tốt, tội gì lão gia phải giấu diếm thân phận của cậu ấy mà nuôi lớn.

"Ta cũng không biết sao lại như vậy. Hôm nay vừa tỉnh dậy nó đã biến thành như thế. Ngươi giúp ta pha phấn đậm một chút, loại hiện tại này rất loãng, không che được." – Chu Doãn Thịnh đưa chiếc hộp cho cô nàng.

Tiểu nha đầu hoàn hồn từ nỗi khiếp sợ, đổ thêm một chút phấn màu da vào hộp rồi khuấy lên, chần chừ lên tiếng – "Thiếu gia, có lẽ bởi vì sức khoẻ của ngài được điều dưỡng cẩn thận, cho nên màu sắc của nốt ruồi chu sa mới thay đổi. Thiếu gia, ngài chẳng những có ngoại hình xinh đẹp, ngay cả màu nốt ruồi chu sa cũng thuần khiết như vậy, cho dù gả cho quan to quyền quý cũng không phải không thể. Đến lúc đó để xem còn ai dám mơ ước gia nghiệp nhà họ Chu."

"Thuý Nhi, ngươi nghĩ đơn giản quá." – Chu Doãn Thịnh cười nhẹ khoát tay – "Ai dám chắc quan to quyền quý sẽ nhất định không thèm để ý đến gia nghiệp nhà ngươi? Quan to quyền quý nhất định có nhân phẩm cao thượng? Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính bản thân mình, gia nghiệp nhà họ Chu phải được nắm trong chính tay ta ta mới yên tâm."

"Nhưng mà thiếu gia không thể cô đơn cả đời được, thế thì khổ lắm!"

"Ta sẽ không sống cô đơn, có người đang chờ ta." – Chu Doãn Thịnh nói một cách chắc chắn. Tuy rằng không biết người kia biến thành ai, nhưng hắn luôn có dự cảm mơ hồ rằng họ nhất định sẽ lại gặp nhau, yêu nhau, ở bên nhau, giống như mỗi kiếp đã qua.

Thuý Nhi nghe hắn nói vậy thì cười rộ, cẩn thận trát phấn lên nốt ruồi chu sa, cho đến khi không thể nhìn thấy một dấu vết nào.

Chu Doãn Thịnh ăn điểm tâm xong rồi đi đến thư phòng xem sổ sách. Bộ não của hắn có thể sánh bằng một chiếc máy tính hiện đại nhất, chỉ cần lướt sơ qua một lượt, khoản tiền thu chi lập tức tự động đơn giản hoá thành bảng biểu lưu trữ trong đầu.

Chỉ khoảng một khắc sau, hắn đã nắm giữ được tất cả mọi tình huống nhà họ Chu. Đang chuẩn bị sai Thuý Nhi mài mực vẽ một bảng biểu tổng sản nghiệp thì nghe thấy cửa phòng vang lên tiếng gõ, đại quản gia nhà họ Chu – Chu lão Tứ ở bên ngoài xin gặp.

Chu Tử Ngọc này vốn bị chồng chồng nhà họ Chu chiều hư, tính cách vô cùng ngang ngạnh, vì tư vì lợi, cũng bởi thế mà đã làm không ít những chuyện như cướp đoạt của dân chúng, mà Chu lão Tứ chính là nanh vuốt đắc lực nhất của hắn.

Lần này Chu lão Tứ nghe lệnh đến nhà họ Chương cướp đoạt công thức làm món trứng muối bí truyền của Chương Thư Lâm. Chương Thư Lâm chính là dựa vào bán trứng muối kiếm được khoản tiền đầu tiên. Vốn còn định tích cóp thêm một chút tiền đưa em trai lên trấn đi học, tiện thể sửa nhà cửa, đâu ngờ nhà họ Chu lại cưỡng ép đòi công thức bí truyền của cậu ta, còn không cho cậu ta bán nữa, hòng chặn đứng con đường tiền tài này.

Chương Thư Lâm đương nhiên không muốn, nhưng Trương Gia Thuỵ, em trai cậu ta đang chuẩn bị tham gia thi viện, nếu như không thoả hiệp với nhà họ Chu thì sẽ không tìm được người bảo lãnh đề cử, vô duyên vô cớ đánh mất tư cách.

Vì tiền đồ của em trai, Chương Thư Lâm đành phải nén giận.

Hiện giờ, Chu lão Tứ đang dâng công thức bí truyền "tội ác" này lên trước mặt Chu Tử Ngọc, vốn tưởng rằng sẽ nhận được mấy câu khen ngợi, nào ngờ lại nghe thấy đông gia (*) hỏi – "Đây là cái gì?"

(*) Cách gọi địa chủ, phú hào ngày xưa.

"Đây là công thức làm trứng muối bí truyền, chẳng phải thiếu gia sai ta đi lấy hay sao?"

"Ta có sai ngươi làm vậy à?"

"Thiếu gia bận rộn công việc, có lẽ đã quên."

"Chẳng qua chỉ là một chút lời nhỏ nhặt mà thôi, ta cũng chướng mắt, ngươi trả lại đi." – Chu Doãn Thịnh khoát tay.

Chu lão Tứ cũng không truy hỏi, dạ vâng một tiếng rồi lui xuống, nhưng cũng không trả công thức lại, ngược lại lão lấy danh nghĩa đông gia để con gái mình ướp trứng muối bán, đúng là được lời một khoản.

Nhận được ký ức của Chu Tử Ngọc, làm sao Chu Doãn Thịnh có thể không hiểu tính cách tham lam của lão Tứ. Lúc xua lão đi đã biết lão nhất định sẽ làm như vậy. Vậy mới đúng ý của hắn.

Hiện giờ hắn chỉ là một tiểu địa chủ, không thể đắc tội với quyền quý, nhất định phải kiếm hảo cảm. Nhưng không thể trực tiếp chạy đến mà kiếm, cách này rất low, hiệu quả cũng không tốt, có khi còn phản tác dụng. Mà cứ để nhân vật công thụ chính thù hằn hắn trước đi, dù sao hắn cũng không nóng vội.

Thông qua tư liệu mà 007 gửi đến, hắn biết mấy tháng nữa sẽ có hạn hán kéo dài. Nhân vật thụ chính phát hiện ra sự thay đổi của thời tiết, nhắc nhở dân chúng dự trữ lương thực trước nên đã cứu được rất nhiều người. Mặc dù Chu Tử Ngọc tin, hơn nữa cũng dự trữ rất nhiều lương thực, nhưng trong lúc cấp bách lại bán ra với giá cao, kiếm được khoản tiền lớn từ quốc nạn. Bởi vì hành vi của hắn quá thất đức, khi nạn dân và thổ phỉ cướp bóc nhà hắn, quân đội dưới trướng trung khuyển công không hề chịu cứu viện, khiến hắn suýt nữa mất mạng dưới đao.

Đây là một bước ngoặt trong quá trình suy tàn của nhà họ Chu.

Bình tĩnh sống hơn một tháng, thấy nạn hạn hán sắp bùng phát, rốt cuộc Chu Doãn Thịnh cũng thay một chiếc áo ngoài màu xanh nhạt đi ra ruộng xem xét tình hình thu hoạch.

"Đông gia."

"Đông gia đã đến."

"Đông gia chuẩn bị đi đâu, có cần tiểu nhân dẫn đường không ạ?"

Các tá điền đang làm việc thì nhìn thấy hắn, đều đồng loạt khom lưng khúm núm.

"Các ngươi cứ làm việc đi, ta tuỳ tiện đi xem một chút." – Hắn đi mấy bước, thấy trong mẫu ruộng nhà họ Chương có đứng một người đàn ông thân hình cao lớn, diện mạo khôi ngô, cơ bắp cuồn cuộn, không khỏi nhìn thêm mấy lần. Người này ắt hẳn chính là thế tử Thần Uy hầu, dùng binh như thần, quyền khuynh triều dã – Tần Sách.

Đối phương cũng cau mày nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén vô cùng

(1) Giường khung: Nguyên văn là "Bạt Bộ sàng" ( ), hay còn gọi là "Bát Bộ sàng", đây là loại giường có hình dáng to lớn, lưu hành phổ biến vào thời Minh và thời Thanh.

Giường Bạt bộ đặc sắc ở chỗ khung giường to làm cho chiếc giường trông như một "căn nhà gỗ nhỏ", mái dài hai, ba thước, giường có hình tứ giác, có lan can, có cửa sổ mở sang hai bên, trước giường có khúc quanh, tuy nhỏ nhưng người vẫn đứng vào được, hai bên trang trí bàn, ghế nhỏ… Giường rất to, trước giường có khoảng trống, trông toàn thể chiếc giường giống một căn phòng nhỏ.

(2) Kệ đồ cổ: Nguyên văn là "bác cổ giá" ( ), là giá gỗ gần giống như kệ sách trang trí trong phòng, thường được dùng để trưng bày đồ cổ. Mỗi ngăn được chia theo nhiều hình dạng kích thước khác nhau, thông hai mặt trước sau để có hể thưởng thức đồ được trưng bày từ nhiều phía.

43. Quyển 5 - Chương 2

Mặc dù mất trí nhớ, lưu lạc thành nông dân quê mùa, nhưng khí thế của thế tử Thần Uy hầu lại không giảm chút nào. Giờ phút này hàng mày kiếm đang nhíu chặt lại, bờ môi mỏng hơi mím, híp đôi mắt phượng nhìn sang, khí thế vô hình đè nặng trong không khí khiến người ta có cảm giác tim đập thình thịch.

Nhưng Chu Doãn Thịnh không phải người thường, hắn hơi hất cằm, chỉ ngón tay vào Tần Sách nói – "Ta từng đắc tội ngươi à?"

Làn da của thanh niên rất trắng, đứng dưới ánh mặt trời trông giống như một pho tượng ngọc trắng muốt, không có một chút tỳ vết nào; đã thế môi còn rất đỏ, đỏ đến nỗi khiến người khác vừa nhìn là không thể rời mắt. Gương mặt vốn tuấn mỹ bất phàm còn kết hợp với đôi mắt đào hoa sáng rực gợn sóng lấp lánh, trông vô cùng xinh đẹp, cũng ngạo mạn cực kỳ.

Nếu như hắn là ca nhi, e rằng người đến nhà cầu hôn sẽ đạp nát cửa nhà họ Chu.

Tần Sách nhìn hắn, trong đầu đột nhiên hiện hai dòng thơ —— "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song". Tiếc rằng vị công tử này có cái mã đẹp, nhưng nhân phẩm thật sự là không ai ưa nổi.

Nghĩ đến đây, Tần Sách lạnh lùng quay mặt đi, tiếp tục khom người cuốc đất.

Chu Doãn Thịnh không hề có ý định bám lấy hắn không buông, thấy hắn không đáp thì cũng mặc kệ, nhặt một cục đất lên bóp nát, xem xét tình hình khô hạn. Đúng lúc này, đằng sau vang lên một giọng nói dịu dàng – "Tiểu Hắc, mau lên đây ăn cơm!"

Bởi vì Tần Sách mất trí nhớ, hơn nữa làn da ngăm đen, vậy nên Chương Thư Lâm tự quyết đặt tên hắn là Tiểu Hắc. Lại thấy hắn cường tráng khoẻ mạnh, võ nghệ cao cường, liền lấy hắn ra đối phó với một đám họ hàng cực phẩm.

Vì có một chút tình cảm thầm kín với Tần Sách nên cậu ta chăm sóc cho Tần Sách rất chu đáo.

Tần Sách nghe thấy tiếng gọi, lập tức vứt cuốc xuống rồi đi lên bờ ruộng, nét lạnh lùng trên khuôn mặt hơi tan ra, toát lên vẻ dịu dàng. Chu Doãn Thịnh dường như cảm nhận được gì đó, chăm chú nhìn sang. Hắn

nghĩ, không biết Tần Sách này có phải là anh chồng mình hay không.

Lai lịch của người kia rất thần bí, mà lần nào cũng mất trí nhớ. Có khi là nhân vật chính, có khi là nam phụ, có khi là vật hy sinh, thật sự không đoán chắc được lần này hắn sẽ lại biến thành gì. Đã vậy chỉ có những lúc tiếp xúc thân mật Chu Doãn Thịnh mới cảm ứng được.

Hiện giờ muốn xác định thân phận của Tần Sách thật sự là hơi khó. Chẳng lẽ lại chạy đến cưỡng hôn? Lỡ như không phải, kết cục của Chu Tử Ngọc trong tương lai có lẽ còn thảm hại hơn, vậy thì hắn đến thế giới này có tác dụng gì?

Chu Doãn Thịnh nghĩ xuất thần, bị mắt đao của Tần Sách đâm một cái mới hoàn hồn, thản nhiên chuyển mắt sang nhìn nhân vật thụ chính, trong lòng phủ định: Lạnh lùng với mình như vậy, chắc chắn không phải là chồng mình.

Ngoại hình của nhân vật thụ chính chỉ có thể xem như thanh tú, nhưng khí chất ôn nhuận như ngọc thì rất cuốn hút, hơn nữa nốt ruồi chu sa đỏ rực trên cổ tay khiến giá trị của cậu ta tăng vọt. Cực chẳng đã gia cảnh nhà cậu ta thật sự rất bần hàn, lại có một đám họ hàng cực phẩm cản trở, cho nên mãi đến mười bảy tuổi vẫn không tìm được chồng.

Lúc này nhân vật thụ chính nhìn thấy hắn, nụ cười trên mặt lập tức bị căm ghét thay thế, trừng mắt nhìn về phía này.

Chu Doãn Thịnh phủi bùn đất trong lòng bàn tay đi, nhướn mày nói – "Ta từng đắc tội với ngươi à?"

"Ta là Chương Thư Lâm." – Nhân vật thụ chính đáp một cách uyển chuyển.

"Chương Thư Lâm? Ta quen ngươi?" – Chu Doãn Thịnh hơi hất hất cằm, gương mặt diễm lệ khiến cho bất kỳ biểu cảm gì của hắn đều toát lên vẻ cao ngạo.

Cướp công thức bí truyền của mình, chưa bao lâu đã quên phắt mình. Đối với mình đó là chuyện lớn liên quan đến sống còn, nhưng trong mắt hắn e rằng không đáng để nhắc đến đúng không? Đúng là ác bá!

Chương Thư Lâm hận đến chỉ muốn bóp chết đối phương, lại bị Tần Sách giữ cổ tay âm thầm nhắc nhở, không thể không phì ra một hơi, bình tĩnh đáp – "Đông gia là quý nhân bận rộn, sao có thể quen biết một nhân vật nho nhỏ như ta được? Chẳng qua là ta trông thấy đông gia đến nên đặc biệt đến chào hỏi mà thôi. Đông gia đã ăn chưa? Chi bằng chúng ta cùng ăn?" – Vừa nói vừa mở nắp giỏ trúc ra, trưng ra mấy món ăn như bánh nướng, đồ chua, trứng luộc.

Chu Doãn Thịnh liếc nhìn một cái, có vẻ như rất khinh bỉ, sau đó chẳng nói chẳng rằng xoay người bỏ đi, làm Chương Thư Lâm tức đến phát điên. Tần Sách nắm cổ tay cậu ta, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi chu sa của cậu ta, lặng lẽ an ủi, thế mới khiến cậu ta bình tĩnh lại.

Hai người cầm bánh nướng, dùng ánh mắt trào phúng nhìn chằm chằm thanh niên khó nhọc đi trên đường đất mấp mô, mấy lần suýt nữa ngã xuống ruộng.

"Ta vốn định nói cho hắn sắp tới sẽ có hạn hán, để hắn dự trữ lương thực. Hiện giờ xem ra là không cần." – Chương Thư Lâm hừ nói.

"Nhà họ Chu là phú hộ, chắc chắn hàng năm đều dự trữ rất nhiều lương thực, sau đó bán lương thực cũ trong kho đi. Ngươi không cần bận tâm cho nhà đó." – Tần Sách vuốt ve mái tóc bông bông của cậu ta.

"Hầy, đúng là cái thói đời, có thiên tai, người phải chịu khổ bao giờ cũng là người nghèo." – Chương Thư Lâm uể oải thở dài. Nhưng nghĩ đến việc mình là gay, được đến một nơi đàn ông có thể kết hôn sinh con một cách quang minh chính đại thế này, cũng coi như là có mất có được, lập tức bình thường lại.

Tần Sách không nói lời nào, cầm lấy một quả trứng cuối cùng, bóc vỏ rồi đưa đến miệng cậu ta. Cậu ta cắn một miếng nhỏ, sau đó nhét hết phần còn lại vào miệng người kia.

Trong lúc nhân vật công thụ chính tình ý nồng nàn, Chu Doãn Thịnh đã ngồi xe ngựa trở về nhà họ Chu, thay quần áo thường rồi đến phòng ăn dùng bữa.

"Thiếu gia, đây chính là món kho mà nhà họ Chương bán. Mỗi món ta đều mua một suất, ngài mau nếm thử đi." – Lư thị đặt một đống bát đĩa xuống bàn.

"Đây là thịt lợn kho."

"Đây là đậu hũ kho."

"Còn đây là đậu hũ kho sấy khô."

Chu Doãn Thịnh gắp món nào, Lư thị lập tức giới thiệu món đó, làm Thuý Nhi nuốt nước miếng ừng ực, khen ngợi – "Cũng không biết sao nhà họ Chương lại có nhiều ý tưởng như vậy, toàn bán mấy món như này, món nào cũng hiếm cũng lạ. Đừng nói món trứng muối lần trước, riêng mấy món kho này thôi đã đúng là ngon hết chỗ chê, ăn xong vẫn thèm. Nếu như không phải nhà họ Chương mở cửa hàng đồ kho, ta cũng không biết thứ hôi rình kia lại có thể ăn, mà còn ngon đến thế. Đúng rồi thiếu gia, nghe nói nhà bọn họ còn mở một tiệm nhỏ trên trấn, bán lẩu gì đó, khi nào ngài đưa Thuý Nhi đi ăn thử được không?"

"Thực sự ngon như vậy?" – Chu Doãn Thịnh bỏ đũa xuống, cười nhạo nói – "Ta cảm thấy chẳng có gì đặc sắc hết. Thìa là quá ít, quế lại quá nhiều. Nếu như cho thêm hai con tắc kè, ba quả la hán, năm chỉ rau mùi vào nước kho, hương vị còn có thể ngon hơn nữa."

Thuý Nhi nghe vậy mất hết cả hứng ăn, tái mặt nói – "Thiếu gia, ngài không nói nhầm đấy chứ? Tắc kè là thằn lằn, là thuốc bổ thận, có thể dùng để nấu ăn ạ? Cho vào nồi không sợ bị bốc mùi ư?"

"Tiểu nha đầu thiếu kiến thức." – Chu Doãn Thịnh vứt khăn tay xuống bàn, liếc xéo Thuý Nhi một cái, cười nói – "Phần lớn nguyên liệu trong món kho này của nhà họ Chương đều là dược liệu. Đừng tưởng mùi vị của dược liệu kỳ lạ mà lầm, nếu như chế biến đúng cách, nó cũng có thể tạo nên món ngon vô ngần. Món kho nhà họ Chương được người ta tâng bốc như vậy, ta còn tưởng rằng ngon lành thế nào, hoá ra cũng chỉ là lạ miệng mà thôi. Thuý Nhi, lấy giấy bút ra đây, ta cải tiến một chút."

Thuý Nhi nửa tin nửa ngờ lấy giấy bút đến, hỏi – "Thiếu gia, trong món kho này cho những gia vị gì, ngài đều nhận ra ư?"

"Ta chưa nói cho ngươi à, từ nhỏ vị giác của ta đã nhạy vô cùng. Đừng nói nhận ra gia vị trong món kho, ngay cả một tách trà, ta cũng có thể nhận ra nước pha trà được lấy từ giếng nào sông nào." – Chu Doãn Thịnh cười lớn, phong lưu tuấn dật vô cùng.

Thuý Nhi không hề nghi ngờ gì nữa, lập tức trải giấy mài mực, khá là mong đợi.

Chu Doãn Thịnh viết lại một công thức khác, còn tỉ mỉ phê bình chú giải bên cạnh. Phút thứ mấy thì cho loại gia vị nào, số lượng bao nhiêu, hầm đến đâu thì vớt ra để nguội, thái cắt bày biện thế nào vân vân cũng được quy định kỹ càng.

Viết công thức xong, hắn gọi Chu lão Tứ đến, dặn gã giảm năm phần địa tô xuống thành ba phần cho tá điền.

Mỗi năm phần thuế, Chu lão Tứ đều âm thầm cắt xén hai phần. Hiện giờ đông gia giảm xuống còn ba phần, vậy chẳng phải lão sẽ phải ăn không khí? Nếu như là người ngoài, chắc chắn sẽ tạm thời kiềm chế một chút. Nhưng gan của lão đã bị Chu Tử Ngọc nuôi thành gan hùm mật gấu từ lâu, chẳng những không giảm thuế mà ngược lại còn tăng thêm một phần, đổi thành thu sáu phần, như vậy là có thể kiếm nhiều hơn cả ngày xưa một phần. Điều này khiến dân chúng oán thán vang trời.

Tất cả hành động của lão Chu Doãn Thịnh đều biết, nhưng không vạch trần. Chu lão Tứ là quân cờ chịu tội thay cho hắn, lão càng hoành hành ngang ngược thì càng đúng ý Chu Doãn Thịnh.

Đầu bếp nhận được công thức, bắt đầu tận tình làm việc. Tốn ba ngày ba đêm để làm mấy bàn món kho, mấy người tự mình ăn thử một miếng, lập tức trợn tròn mắt, chỉ muốn nuốt luôn cả lưỡi.

"Tuy rằng món kho do nhà họ Chương chế tạo ra, nhưng được đông gia sửa như vậy, hương vị mới có thể xưng là tuyệt trần đời. Ta thấy dù có mang lên ngự yến cũng thừa đủ!" – Đầu bếp giơ ngón cái với Thuý Nhi.

Thuý Nhi còn đang điên cuồng gặm cổ vịt, hoàn toàn không có thì giờ để ý đến ông, ăn xong mới thoải mái thở dài, lấy một tờ công thức ra dặn dò – "Đây là công thức gia vị lẩu mà thiếu gia đã sửa. Ngươi nhanh chóng chế biến đi, buổi tối mọi người cùng ăn lẩu."

"Được được, Thuý Nhi cô nương chỉ cần đúng giờ Thân đến lấy là được." – đầu bếp vội vàng cầm lấy công thức xem xét.

Bưng bữa trưa thơm ngào ngạt đến phòng ăn, Thuý Nhi vừa bày thức ăn vừa hiếu kỳ hỏi – "Thiếu gia, hương vị của mấy món làm theo công thức được ngài sửa chữa thật sự là ngon không gì bằng. Món kho nhà họ Chương đã kiếm được nhiều tiền như vậy, hay là chúng ta cũng mở một tiệm bán đồ kho đi? Với cả lẩu nữa, chắc chắn cũng không ngon bằng ngài sửa, mở luôn cả một quán lẩu được không?"

"Tiểu nha đầu đừng tham lam quá mức." – Chu Doãn Thịnh rót một chén rượu nhấm nháp, thờ ơ nói – "Chặn đường kiếm tiền của người ta chả khác gì giết cha mẹ họ. Món kho và lẩu là do nhà họ Chương chế tạo ra, chúng ta cần gì phải tranh giành với họ. Ta chỉ muốn ăn ngon mà thôi, chứ cũng không phải là vì muốn kiếm tiền. Thiên hạ rộng lớn như vậy, ngươi làm sao có thể kiếm hết tiền được? Sống tự tại mới là lẽ phải."

Thuý Nhi thấy cũng đúng, lập tức không nghĩ nữa.

Chu Doãn Thịnh vừa uống rượu vừa ăn món kho, dần dần cũng hơi say, híp mắt nhớ lại bàn tay vàng của nhân vật thụ chính. Ở hiện đại, nhân vật thụ chính là đầu bếp, rất hiểu biết về nấu ăn. Nhưng Chử Vân là một quốc gia có kỹ thuật nấu nướng vô cùng lạc hậu. Các dạng đồ ăn rất đơn điệu, đừng nói những món ngon truyền thống như món kho, lẩu, bánh bao, sủi cảo, mà ngay cả những gia vị như xì dầu, nước tương, nước sốt cũng chưa phát minh ra.

Sau khi hiểu rõ tình hình, nhân vật thụ chính vui mừng quá đỗi, từ đó bắt đầu chế biến rượu ngon món lạ, đi lên con đường làm giàu. Mà bàn tay vàng này cũng giúp cậu ta nắm giữ được dạ dày và trái tim trung khuyển công, để cậu ta trở thành người thắng cuối cùng.

Chu Doãn Thịnh vốn cho rằng tài nấu ăn của nhân vật thụ chính cao siêu thế nào, vừa mua món kho về nếm thử, lập tức hiểu ra cái gọi là "tài nấu ăn" rất có thể chỉ là trình độ "bày quán bán hàng ăn khuya ven đường" mà thôi. Chương Thư Lâm xuất thân tầm thường, có lẽ cả hai kiếp đều chưa từng được hưởng mỹ vị hạng sang thực sự.

Hoá ra mình đánh giá quá cao đồ ăn mà Chương Thư Lâm làm ra! Chu Doãn Thịnh uống cạn rượu trong chén, bắt đầu ngẫm nghĩ vấn đề mấu chốt: Xem ra Tần Sách đã có hảo cảm với Chương Thư Lâm. Nếu như là tên kia, anh ta tuyệt đối sẽ không thích người nào khác ngoài mình. Cho nên Tần Sách chắc chắn không phải là anh ta, vậy thì là ai mới được? Anh ta không biến thành một người qua đường Giáp đấy chứ? Thiên hạ rộng lớn như vậy, phải đi đâu tìm bây giờ?

44. Quyển 5 - Chương 3

May mà lần luân hồi nào, số liệu cơ bản của người yêu cũng đều không có sai lệch gì quá lớn. Chỉ cần tìm kiếm người nào có bốn đặc điểm như cao một mét chín; dáng người cao to; đẹp trai men lì; có vài sở thích xấu như hút thuốc, nghiện, thích khống chế, nhìn trộm… là được. Theo như tình hình hiện giờ, người có khả năng nhất là Tần Sách. Nhưng Tần Sách đã có tình cảm với nhân vật thụ chính. Khuôn mặt lạnh như

băng kia chỉ khi nào nhìn thấy nhân vật thụ chính mới có thể hoà tan. Cho nên Chu Doãn Thịnh không muốn tin tưởng đối phương sẽ là anh chồng nhà mình.

Vì thế hắn âm thầm cho người đi dò tìm đàn ông có đặc điểm như vậy, khiến Lư thị và Thuý Nhi tưởng rằng hắn thèm lấy chồng, đều đau lòng vì hắn.

Còn chưa tìm được người, nạn hạn hán đã bùng nổ trước. Chu Doãn Thịnh đành phải tạm thời gác kế hoạch tìm người lại, chuyên tâm đối phó với một loạt biến cố tiếp theo.

Ngày hôm nay, hắn nhận lời mời của lý trưởng đến đồng ruộng xem xét.

Lý trưởng chỉ vào một khoảng ruộng chết héo, vô cùng đau đớn nói – "Thiếu gia! Ngài xem, lương thực năm nay e rằng không thể bảo đảm. Hiện giờ mọi người đến một bát cháo loãng cũng không được ăn, đều sắp chết đói rồi. Liệu ngài có thể giảm bớt địa tô, để lại một đường sống cho mọi người được không ạ?"

Chu Doãn Thịnh không nói lời nào, nhíu mày dạo một vòng quanh đồng ruộng. Rất nhiều người biết đông gia đến, đứng ở cách đó không xa ngóng nhìn. Nếu như lý trưởng cười, mọi người sẽ cảm thấy cuộc sống ngập tràn hy vọng, nếu như lý trưởng nhíu mày sầu não, có khi năm nay vừa không có lương thực vừa phải nộp thuế, chỉ còn nước về nhà bán con.

Dạo xong tất cả ruộng lúa, lại nhìn sắc trời, Chu Doãn Thịnh chậm rãi lên tiếng – "Có lẽ gần hai tháng nữa trời đều sẽ không có mưa, đúng là không thể bảo đảm sản lượng lương thực. Vậy thì địa tô năm nay miễn giảm hoàn toàn đi."

Lý trưởng vui mừng quá đỗi, còn chưa kịp nói cám ơn thì nghe thấy Chu lão Tứ đi theo hộ tống nôn nóng khuyên can – "Nhưng mà thiếu gia! Nhà chúng ta không có thừa lương thực, còn phải nuôi sống bao nhiều người làm như vậy. Nếu như bọn họ không nộp thuế, nhà chúng ta cũng không chống nổi đâu. Chi bằng giảm một phần thôi, ngài thấy thế nào?"

Chu Doãn Thịnh nghe vậy, vẻ mặt rất khó xử. Lý trưởng lập tức rơi vào tuyệt vọng, nắm chặt nắm đấm, hận sao không thể đập Chu lão Tứ một trận nhừ tử.

Tần Sách có thính giác vượt trội, đang đứng cách đó không xa lắng nghe mấy người nói chuyện. Vốn còn cảm thấy kinh ngạc vì Chu Tử Ngọc lại dễ thuyết phục như vậy. Hiện giờ nhìn dáng vẻ của Chu lão Tứ, lập tức suy đoán có thể hai người đang diễn kịch, người diễn *mặt trắng* người diễn *mặt đỏ* (*), mục đích là để từ chối lời thỉnh cầu giảm thuế của lý trưởng. Đúng là một đôi lòng lang dạ thú, cấu kết làm chuyện xấu.

(*) Trong kinh kịch, màu vẽ trên mặt thể hiện tính cách nhân vật. Trong đó, mặt trắng biểu hiện cho tính tính gian trá, mặt đỏ biểu hiện cho tính tình lương thiện, hào sảng.

Nghĩ đến đây, hắn cười lạnh một tiếng định bỏ đi, lại nghe thấy thanh niên chậm rãi gằn từng câu từng chữ – "Ta nói miễn hết, ngươi nói giảm một phần, ngươi cho rằng nhà họ Chu này do ai làm chủ? Không chống nổi thì bớt ăn, còn không chống đỡ nổi nữa thì cắt giảm người làm. Nhà họ Chu này không nuôi nổi

nô tài sĩ diện hơn cả Chu Tử Ngọc ta!"

"Thiếu… Thiếu gia! Ta chỉ đề nghị một chút mà thôi, cũng không phải quyết định thay ngài, xin ngài đừng so đo với tiểu nhân!" – Chu lão Tứ bị ánh mắt tăm tối của hắn nhìn chằm chằm đến nỗi da đầu run lên, mồ hôi như tắm, vội vàng chắp tay xin tội.

Chu Doãn Thịnh cười nhạt, rũ mắt nhìn lão một cái, sau đó mới quay sang lý trưởng đánh nhịp – "Địa tô năm nay miễn hoàn toàn, đây là lời ta nói, ngươi đi báo cho dân làng đi."

Lý trưởng chuyển từ tuyệt vọng đến mừng như điên, suýt chút nữa rớt nước mắt. Lập tức quỳ xuống dập đầu với đông gia, sau đó chạy đi, vừa chạy vừa kêu – "Đông gia nói địa tô năm nay cho miễn, mọi người không cần tích cóp lương thực nữa, mau lấy ra cho con cái ăn lót dạ đi."

"Đa tạ đông gia, đa tạ đông gia!"

"Đông gia đúng là người tốt, tốt nhất trên đời!"

Nơi Chu Tử Ngọc đi qua, không ngừng có dân chúng quỳ xuống dập đầu. Mà hắn chỉ lơ đãng khoát tay, cuối cùng liếc nhìn Chu lão Tứ hừ lạnh một tiếng, doạ đối phương suýt chút nữa nhũn ra như bùn.

Ban đầu nhìn Chu Tử Ngọc này chỉ cảm thấy mặt mũi cậu ta đáng ghét, mà nay nhìn lại, thì ra cậu ta không phải là người đại gian đại ác, mà ngược lại lòng dạ lương thiện. Chiếc cằm luôn hơi hếch lên; bờ môi đỏ mọng cong cong, khi không cười cũng hơi tủm tỉm; đôi mắt đào hoa hơi một chút là lại liếc xéo người khác, khi tức giận lại càng lấp lánh, trông đặc biệt đáng yêu.

Bờ môi mỏng của Tần Sách vô thức nhếch lên, đi về phía người kia. Còn chưa đến gần đã thấy sắc mặt người nọ thay đổi, nhíu mày nhìn chăm chú một đám trẻ con.

Một đám trẻ con đang dùng đá đuổi đánh một đứa trẻ ăn xin, hùng hùng hổ hổ mắng rất khó nghe. Bởi vì được Chương Thư Lâm cảnh cáo trước, người trong thôn đều có lương thực, sống thoải mái hơn các thôn khác rất nhiều. Người lớn không nỡ ăn lương thực, đa số đều đút cho con. Cho nên trẻ con trong thôn không xanh xao vàng vọt, đi đường cũng không vững giống trẻ con thôn khác, mà ngược lại nhảy nhót hoạt bát vô cùng.

Nhưng bởi vì người lớn luôn lải nhải lương thực không đủ ăn, sắp đói chết linh tinh, cho nên chúng đặc biệt căm thù ăn mày xin cơm. Lớn một chút thì chúng không dám bắt nạt, chứ vừa trông thấy đứa trẻ ăn xin này là lập tức ào lên như ong vỡ tổ.

Từ sau khi Chương Thư Lâm đến, cuộc sống của nhà họ Chương càng ngày càng tốt, bữa nào cả nhà cũng được ăn cơm trắng. Hai cô em gái nhà cậu ta ăn diện hơn những cô gái nhà khác rất nhiều, bình thường hay bị trẻ con cùng tuổi chèn ép. Lúc này thấy đứa trẻ ăn mày bị ức hiếp, lập tức có cảm giác đồng bệnh tương liên, gọi Chương Gia Thuỵ đến đuổi lũ trẻ con đi, còn cho đứa trẻ ăn mày kia một chiếc bánh gạo.

Đứa trẻ ăn mày luôn miệng nói cảm ơn, khập khiễng rời đi.

Chu Doãn Thịnh yên lặng xem từ đầu đến cuối, vẫy tay gọi thôn trưởng đến – "Bảo người trong thôn nhanh chóng trốn lên núi đi, hoạ diệt thân sắp đến rồi."

Thôn trưởng sợ ngây người, đang định lên tiếng dò hỏi thì nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói trầm thấp khàn khàn – "Vì sao Chu công tử lại nói như vậy?" – Chính là Tần Sách đang lững thững đi đến.

"Ngươi xem đứa trẻ kia, vân da toàn thân đều trông rất khoẻ mạnh. Có thể thấy rằng bình thường được ăn uống rất tốt, chứ cũng không phải ăn mày, ăn bữa hôm lo bữa mai. Vừa rồi nó bị lũ trẻ vây đánh, cách tránh né của nó rất có trật tự, chắc hẳn là có võ, hơn nữa trong cạp quần nó còn giấu một con dao."

Trôn trưởng nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện trong cạp quần đứa trẻ ăn mày kia hơi gồ lên, hình dạng như vậy chắc hẳn là một con dao.

"Một thằng bé cải trang thành ăn mày, mang theo vũ khí đến thôn các ngươi, để làm gì? Vừa rồi khi cô bé kia cho nó bánh gạo, ánh mắt nó xẹt lên tham lam và độc địa, e rằng người đến không có ý tốt. Ta nghe nói tình hình thiên tai của huyện Phù Lăng phương Bắc nghiêm trọng hơn nơi này của chúng ta gấp trăm lần, rất nhiều người bán con cái vào rừng làm trộm cướp, chuyên cướp sạch thôn làng lân cận. Đứa trẻ kia e rằng chính là do giặc cỏ phái đến thăm dò địa hình. Ngươi hãy mau chóng tập hợp các thôn dân lên núi trốn đi, kẻo lại chết lúc nào không hay."

Nhờ trí não, Chu Doãn Thịnh đã biết trước chuyện giặc cỏ đột kích này, nhưng không biết thời gian cụ thể. Vừa rồi trông thấy đứa trẻ kia, hắn mới giật mình nhớ ra có lẽ là trong khoảng thời gian này. May mà hắn đã cho đào một hầm dự trữ lương thực cực lớn dưới giếng cạn bỏ hoang trong nhà họ Chu, trừ phi giặc cỏ đào ba mét, nếu không tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.

Thôn trưởng sợ hãi, vừa lau mồ hôi vừa định đi nói cho dân làng, lại bị đông gia gọi lại – "Khoan đã! Khi lên núi đừng mang theo quá nhiều lương thực. Dù thế nào cũng phải để lại ở nhà một ít."

"Vì sao? Không mang lương thực đi chẳng lẽ cho không giặc cỏ?" – Tần Sách vẫn yên lặng từ đầu đến cuối không nói một lời đột nhiên hỏi.

Chu Doãn Thịnh trừng đôi mắt đào hoa, trách mắng – "Ngươi bị ngu à? Mang hết lương thực đi, để giặc cỏ về tay không, bọn chúng há có thể để yên? Đến lúc đó dù có san bằng toàn bộ ngọn núi cũng phải bắt các ngươi ra trút giận! Rốt cuộc lương thực quan trọng hay mạng sống quan trọng, tự ngươi suy nghĩ đi!" – Dứt lời lại hung hăng trừng thêm phát nữa, phất tay áo bỏ đi.

Lúc tức giận đôi mắt càng đẹp, Tần Sách không tự chủ được mà nghĩ thầm. Ngay sau đó vẫy tay gọi ba anh em Chương Gia Thuỵ, mang bọn họ về nhà thu dọn đồ đạc. Tuy rằng hắn mất trí nhớ, nhưng bản năng sinh tồn vẫn còn. Những lời Chu Tử Ngọc nói trong lòng hắn đều hiểu thấu đáo, nhưng không hiểu sao cứ muốn chọc cậu ta, thưởng thức dáng vẻ trợn tròn mắt cao ngạo của cậu ta, dù cho bị mắng là ngu ngốc, không biết tại sao trong lòng vẫn thấy lâng lâng.

Thấy đông gia đã giải tán tất cả người làm, để họ tự mình đi trốn, sau đó mang hộ vệ, nha đầu bên người và bà vú vào núi. Người trong thôn mới hoảng hốt, chuẩn bị dẫn gia đình chuyển đi.

Dưới sự khuyên can cật lực của thôn trưởng và Tiểu Hắc, mọi người dẫu sao cũng để lại một chút lương thực ở nhà. Nhưng đi đến nửa đường bắt đầu có người đổi ý, ai cũng kêu la muốn quay lại lấy.

Thôn trưởng đau đầu, đành phải để họ tự mình quyết định, sau đó mang nhóm người yên phận còn lại lên núi trốn. Tần Sách mang sáu người nhà họ Chương tách khỏi dân làng. Những người này không có kiến thức, vừa nhát gan vừa lắm chuyện, trốn cùng bọn họ chỉ sợ sẽ gặp nạn.

Tần Sách quanh năm chinh chiến chốn biên quan, khả năng sinh tồn nơi hoang dã rất mạnh, nhanh chóng tìm thấy một hang động vô cùng kín đáo. Hắn vừa vén dây leo che ở cửa hang lên, một thanh đao thép lập tức bổ xuống. Hắn nghiêng người tránh né, bắt lấy cổ tay người đến vặn mạnh, chỉ nghe một tiếng crắc giòn vang, cổ tay gãy xương, đao thép rơi xuống đất.

"Đừng ra tay, chúng ta quen nhau!" – Giọng nói quen thuộc lập tức dập tắt sự tàn bạo của Tần Sách.

"Là đông gia." – Phụ thân và mẫu phụ của Chương Thư Lâm thấy rõ người đến, lập tức bước lên trước cúi chào, còn kéo mấy đứa con đến ấn đầu chắp tay.

"Miễn, mọi người đều chạy nạn, để ý mấy thứ này làm gì." – Chu Doãn Thịnh dẫn mấy người vào hang động, trừng mắt nhìn chằm chằm Tần Sách – "Vị tráng sĩ này, ngươi bẻ gãy xương tay hộ vệ của ta rồi, nếu như bị tàn tật thì phải xử lý sao?"

"Không gãy, chỉ trật khớp thôi, ta gắn lại cho hắn là được." – Tần Sách kéo lấy cổ tay hộ vệ kia lưu loát bẻ một cái. Hộ vệ kêu một tiếng thảm thiết, ngay sau đó ngạc nhiên nhận ra cổ tay mình đã linh hoạt tự nhiên trở lại.

Chu Doãn Thịnh hừ lạnh, thế mới bỏ qua.

Chương Thư Lâm thấy phụ thân và mẫu phụ nhát gan khiếp nhược, miệng lưỡi vụng về, đành phải chủ động đi lên bắt chuyện, giới thiệu từng người trong gia đình cho đông gia. Không biết khi nào giặc cỏ đến rồi khi nào giặc cỏ đi, mọi người còn phải sống trong hang động với nhau mấy ngày. Dù thế nào quan hệ cũng phải hoà hợp một chút mới tốt, nếu không nhà họ Chu người đông thế mạnh, đuổi họ ra ngoài cho sói ăn thì hỏng bét.

Khi giới thiệu đến Tần Sách, cậu ta không phát hiện ra trong con ngươi người nọ toát ra vẻ xấu hổ. Trước kia không để ý, nhưng đến khi đứng trước mặt Chu Tử Ngọc phấn điêu ngọc mài, Tần Sách cảm thấy cái tên Tiểu Hắc này thật sự là chẳng ra đâu vào đâu.

Nhưng trước nay cảm xúc của hắn luôn hướng nội, chỉ nhanh chóng nhìn Chu Doãn Thịnh một cái rồi chuyển mắt.

Chương Thư Lâm là người nói nhiều, cứ mở miệng ra là thao thao bất tuyệt. Chu Doãn Thịnh đáp câu được câu chăng, thấy Chương Gia Thuỵ thỉnh thoảng lại quăng một ánh mắt căm hận về phía mình, lập tức nhặt một nhánh cây nhỏ lên chỉ vào y, nói – "Từ nãy đã muốn hỏi, có phải là ta từng đắc tội gì với nhà các ngươi hay không? Sao ai cũng nhìn ta như muốn ăn thịt ta thế?"

"Nào có việc này..." – Chương Thư Lâm đang định phủ nhận thì Chương Gia Thuỵ cười lạnh nói – "Cướp miếng ăn nhà ta, vậy mà chưa gì đã quên hết!"

"Ta cướp miếng ăn gì của nhà ngươi?" – Chu Doãn Thịnh nheo mắt nhìn y.

"Công thức chế biến trứng muối bí truyền của nhà ta chẳng phải do ngươi cướp?"

"Công thức trứng muối? Chẳng phải đã trả lại rồi à?" – Chu Doãn Thịnh nhíu mày, ra vẻ nghi hoặc.

"Đừng diễn kịch, ai chẳng biết Chu Tử Ngọc ngươi là người thế nào. Nhà họ Lý và nhà họ Vương chỉ lấy bốn phần địa tô. Chỉ có nhà họ Chu ngươi thu sáu phần thuế, làm mọi người gần như đói chết. Ngươi còn cướp đoạt của dân chúng, quả đúng là táng tận lương tâm!" – Chương Gia Thuỵ càng nói càng căm phẫn.

"Ngươi nói hươu nói vượn gì thế! Chẳng phải thiếu gia nhà ta đã giảm địa tô xuống còn ba phần từ lâu rồi hay sao? Sáu phần đâu ra? Ngươi ngậm máu phun người!" – Thuý Nhi không nghe nổi nữa, cau mày quắc mắt đứng ra.

45. Quyển 5 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương Gia Thuỵ là người đọc sách, không hề tranh cãi với Thuý Nhi. Sau khi bình ổn cảm xúc phẫn nộ mới cười lạnh nói – "Đến cùng là ai nói hươu nói vượn, trong lòng mọi người ở đây đều biết rõ."

"Xin lỗi, đúng là ta không biết rõ. Ta mới cai quản gia nghiệp, không dám sửa sang quá nhiều, cho nên ba năm trước đều thu năm phần địa tô theo như cha ta quy định. Hai tháng trước ta đã giảm xuống còn ba phần, sau đó thấy mùa màng không tốt nên đã dứt khoát miễn hoàn toàn. Ở chỗ ta còn giữ lại sổ sách để kiểm chứng, tiểu huynh đệ ngươi đã nói như vậy, có lẽ trong đó có hiểu lầm gì." – Chu Doãn Thịnh chậm rãi nói.

Chương Gia Thuỵ nói giọng trào phúng – "Không có hiểu lầm gì cả. Trước hôm qua, Chu lão Tứ còn chạy đến nhà ta thúc thuế kìa. Sáu phần lương thực, một phần cũng không được thiếu."

Chu Doãn Thịnh nghe vậy sắc mặt âm u đến đáng sợ, đưa mắt nhìn chằm chằm một hộ vệ trẻ tuổi. Hộ vệ này không phải ai khác, chính là con trai của Chu lão Tứ – Chu Phúc Thuận. Gã vốn định trốn về nhà với cha mình, nào ngờ đông gia cứ nhất định muốn gã đi theo lên núi. Để thể hiện lòng trung thành, Chu lão Tứ đã để gã lại.

Từ sau khi Chu Tử Ngọc nắm giữ gia tộc, Chu lão Tứ đã tham ô không ít tiền tài của nhà họ Chu, chăm cho Chu Phúc Thuận cao lớn béo mập vạm vỡ, trông còn giống thiếu gia nhà địa chủ hơn cả Chu Tử Ngọc.

Nhưng ngoại hình gã như heo, bên trong lại nhát như cáy. Bị Chu Tử Ngọc lườm, còn bị mấy tên hộ vệ bao vây, dùng đao thép chặn ngang cổ, lập tức nhũn ra như bùn, quỳ sụp xuống đất vừa dập đầu vừa lau nước mắt, nhưng lưỡi cứ thắt lại, mãi không nói được câu nào.

Chu Doãn Thịnh chỉ vào gã, nói – "Đây là con trai Chu lão Tứ, chuyện sáu phần địa tô, ta thật sự không biết. Đợi khi nào giặc cỏ rút lui, ta sẽ mang gã đi tìm Chu lão Tứ đối chất, chắc chắn sẽ cho dân chúng một lời giải thích."

Hắn không nói nhiều, nhưng người ở đây đều đã hiểu rõ, chắc chắn trong chuyện này có trò mèo gì. Chu Tử Ngọc chỉ nhận được ba phần thuế, nhưng Chu lão Tứ lại thu sáu phần, ba phần thiếu hụt trong đó đi đâu, đáp án không cần nói cũng biết.

Chu Doãn Thịnh dừng một chút, nói tiếp – "Còn nữa! Ngay cả khi cha ta còn sống, nhà họ Chu cũng chỉ lấy năm phần thuế, chưa từng thu sáu phần bao giờ. Một phần bị cắt xén trong đó do ai ăn, ta nhất định sẽ bắt kẻ đó phun ra trả cho mọi người."

Vẻ mặt hắn hung ác, ngữ điệu tàn bạo, làm Chương Thư Lâm tin tám, chín phần. Tần Sách dùng ánh mắt sâu xa nhìn hắn một cái, sau đó rũ mắt nhìn chằm chằm đống lửa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tính tình Chương Gia Thuỵ cực đoan, đã có ác cảm với ai là sẽ rất khó thay đổi, cười lạnh nói – "Đến cùng thu bao nhiêu địa tô còn chẳng phải tuỳ ngươi định đoạt? Khơi nỗi oán hận của dân rồi đẩy một người ra gánh tội thay, dù sao cũng là nô tài nhà ngươi, sống chết hoàn toàn do ngươi định đoạt. Chu lão Tứ kia vẽ đường cho hươu chạy suốt bao nhiêu năm, chắc chắn không ngờ sẽ có ngày bị qua cầu rút ván như vậy. Đáng buồn làm sao."

Chuẩn cmnr. Chu Doãn Thịnh âm thầm cho Chương Gia Thuỵ một like, nhưng biểu cảm trên mặt thì vô cùng tăm tối, nói một cách chắc chắn – "Chu Tử Ngọc ta tự nhận mình không phải là người tốt gì, nhưng cũng không phải người xấu, không làm được chuyện bóc lột của dân. Ta dám thề với trời, nếu như ta thực sự sai khiến Chu lão Tứ bóc lột dân chúng, ta sẽ bị sét đánh không thể chết tử tế, sau khi chết phải xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được đầu thai!"

Người cổ đại rất tin tưởng vào số mệnh, ngay cả lời thề độc như vậy còn dám nói ra, Chương Gia Thuỵ không thể nói gì thêm. Thuý Nhi và Lư thị tức đến ứa nước mắt, chỉ muốn đuổi hết mấy tên đáng ghét này ra ngoài.

Tần Sách đột nhiên bẻ gãy que củi to bằng cánh tay trong tay mình, nghiêm giọng nói – "Đừng thề độc lung tung, ngươi nói gì ta… chúng ta đều tin." – Tạm dừng một chút, hắn kịp thời sửa thành "chúng ta", nghe hơi mất tự nhiên.

Chu Doãn Thịnh nhấc mí mắt nhìn hắn một cái, hiển nhiên cảm xúc rất xấu.

Cảm xúc của Chương Gia Thuỵ còn xấu hơn hắn, công kích – "Tạm thời không đề cập đến chuyện địa tô. Việc ngươi đoạt công thức bí truyền nhà ta là sự thật không cần bàn cãi rồi đúng không?"

Chu Doãn Thịnh đã khó chịu với cái vẻ hùng hổ của hắn lắm rồi, thế nên nói một cách thẳng thừng – "Vị giác của ta rất nhạy, không cần đòi công thức của các ngươi, chỉ cần nếm thử một lần là có thể hiểu rõ phương pháp chế biến, cần gì sai Chu lão Tứ cướp đoạt. Chẳng phải là làm điều thừa? Tự Chu lão Tứ tham lam, làm chuyện xấu trên danh nghĩa của ta. Hắn vốn định dâng công thức cho ta để tranh công, ta đã bác bỏ, còn bảo hắn nhanh chóng trả lại. Nếu như hắn không trả, vậy thì không liên quan gì đến Chu Tử Ngọc ta hết. Oan có đầu nợ có chủ, nếu các ngươi muốn gây chuyện thì cũng đừng có tìm ta. Nói thật cho các ngươi, món trứng muối kia ta còn thấy chướng mắt nữa là. Chẳng qua là hương vị và cách bán mới lạ một chút, chứ ăn nhiều có hại lớn cho sức khoẻ, không khác gì thuốc độc."

Lượng thông tin trong lời nói của hắn thực sự quá lớn, nhất thời Chương Gia Thuỵ cũng không biết nên chất vấn ra sao, mãi sau mới đỏ lừ mặt mà kêu – "Ngươi nói bậy bạ gì thế, trứng muối nhà ta làm sao có độc được?"

"Có độc hay không chính các ngươi không biết?" – Đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn chằm chằm về phía Chương Thư Lâm.

Không thể nào, người cổ đại mà cũng biết không thể ăn nhiều trứng muối? Chương Thư Lâm chột dạ, theo đó biểu hiện cả ra ngoài mặt. Tần Sách như nhận ra điều gì, ánh mắt hơi tối lại.

Chương Gia Thuỵ nhìn anh trai mình, lại nhìn Chu Doãn Thịnh, khuôn mặt vốn đỏ lừ giờ phút này giống như sắp rướm máu.

Chu Doãn Thịnh không muốn để người nhà họ Chương dễ chịu, tiếp tục nói – "Trứng muối được trộn từ muối nở, vôi, muối, bột hoàng đan dựa theo tỉ lệ, cộng thêm bùn và trấu bọc bên ngoài, mười lăm mười sáu ngày sau lên men. Phấn hoàng đan là một loại thuốc, đắng, mặn, lạnh, có độc, chủ yếu chữa trị các chứng bệnh như ung nhọt, lở loét, trầy xước chảy máu, loét miệng, vảy mắt, bỏng, co giật, sốt rét, kiết lỵ, miệng nôn trôn tháo. Số lượng vừa phải có thể chữa bệnh, nhưng nếu dùng quá số lượng sẽ bị tích ở gan, phổi, thận, não, gây ra các triệu chứng buồn nôn, nôn mửa, đau đầu, chóng mặt, đau bụng, tiêu chảy; nhất là trẻ con, ăn nhiều chẳng những khó mọc răng, xương cốt còn dễ gãy, có thể xưng là vật gieo hại. Thứ như thế làm sao Chu Tử Ngọc ta đem đi bán được?"

Hàm ý chính là rõ ràng người nhà họ Chương biết là có độc mà còn bán, toàn kiếm tiền ác tâm.

Chồng chồng nhà họ Chương thấy hắn nói chắc chắn như thế, đã tin trăm phần trăm, dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía Chương Thư Lâm. Sắc mặt Chương Thư Lâm hiện giờ giống Chương Gia Thuỵ, đỏ lừ, còn hơi đau đớn âm ỉ, giống như bị ai tát mấy chục phát, vừa khó chịu vừa xấu hổ.

Cậu ta đương nhiên biết trứng muối không thể ăn nhiều, nhưng nghĩ mọi người không phải ngày nào cũng ăn, không quá nguy hại, không cần phải nói ra làm ảnh hưởng đến buôn bán. Hiện giờ bị Chu Doãn Thịnh vạch trần, rất giống như thể cậu ta cố ý hại người, khiến cậu ta có trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Quanh co mãi, cậu ta mới chột dạ nói – "Những điều đông gia nói, ta hoàn toàn không biết, may mà bây giờ nhà ta không bán nữa."

Làm sao Tần Sách có thể không nhận ra cậu ta đang nói dối, lập tức chau mày.

Chương Gia Thuỵ lập tức tiếp lời – "Đúng, nhà ta đã không bán trứng muối từ lâu rồi. Ngược lại là nhà họ Chu ngươi mở một cửa hàng chuyên bán trứng muối trong trấn."

"Ê chó, cửa hàng kia rốt cuộc là của ai?" – Chu Doãn Thịnh không để tâm đến Chương Gia Thuỵ, cầm lấy que củi đỏ rực chọc vào mông Chu Phúc Thuận.

Chu Phúc Thuận gào khóc thất thanh – "Đông gia, cầu xin ngài tha cho ta. Công thức kia do chính cha ta giữ lại. Đợi khi nào về, ta sẽ lập tức bảo cha ta trả lại hết cửa hàng và tiền bạc."

"Miễn! Hết cướp bóc của dân lại tham ô tiền tài của chủ. Cửa hàng và tiền bạc kia ngươi cứ mang đi nộp cho quan phủ đi, biết đâu còn có thể giúp cha ngươi được xử nhẹ cũng nên."

Như vậy là không định giải quyết riêng, mà là định báo quan. Chu Phúc Thuận sợ mất vía, vội vàng nhào đến dập đầu xin tha, lại bị Tần Sách bắn một viên đá vào người, ngất xỉu.

Chương Gia Thuỵ không có lời nào để nói, ấp a ấp úng rất không cam lòng. Đúng lúc này Thuý Nhi mở túi hành lý, lấy một hộp gà xé phay chua ngọt (1) chia cho mọi người ăn, cười tủm tỉm nói – "Đây là món ăn do thiếu gia nhà ta cải tiến từ món kho nhà các ngươi, các ngươi nếm thử xem. Thiếu gia nhà ta đã nói, trứng muối thỉnh thoảng ăn một chút sẽ không sao, nhưng mà không thể ăn nhiều. Nếu như các ngươi biết, đáng lẽ ra phải nói cho mọi người sớm một chút mới đúng."

Mùi hương thơm lừng nháy mắt lan tràn khắp hang động, khiến cho mọi người đã đói bụng từ lâu đều phải nuốt nước miếng. Thuộc tính của Tần Sách là trung khuyển tham ăn, là người đầu tiên không nhịn được gắp một miếng lên ăn, đôi mắt đen láy bắn ra tia sáng.

Tất cả các loại gia vị như dầu vừng, đường, giấm, ớt, hạt tiêu, dầu mè, muối tinh được pha chế phù hợp, rưới lên những sợi thịt gà mềm mềm, cuối cùng phủ thêm một lớp vừng. Chưa nói đến hương vị, chỉ cần nhìn màu sắc óng vàng óng đỏ kia là đã đủ để người ta thèm thuồng. Ăn vào miệng thì thấy vị thịt tươi

ngon, mùi hương chua, cay, ngọt, mặn lẫn vào với nhau, lại không át vị nhau, trăm ngàn hương vị lướt qua lưỡi, khiến người ta nhớ mãi.

"Tay nghề này không kém gì ngự trù, gà xé phay chua ngọt của nhà họ Chương còn kém xa." – Tần Sách bình luận đúng trọng tâm.

Sau khi tất cả mọi người đều ăn thử, sắc mặt người nhà họ Chương ai cũng chuyển hoá đủ mọi màu xanh đỏ tím vàng, trông đặc sắc vô cùng.

Chu Doãn Thịnh liếc xéo Tần Sách, cười nhạt – "Ngươi từng ăn ngự yến rồi à?"

Tần Sách chần chừ một lát rồi lắc đầu – "Chưa từng, chỉ là cách nói mà thôi." – Lập tức nhanh chóng liếc nhìn khuôn mặt diễm lệ vô cùng của thanh niên một cái, cúi đầu thầm nghĩ: thịt gà tuy ngon, nhưng không tốt đẹp bằng ánh mắt đào hoa liếc xéo của Chu Tử Ngọc.

Chu Doãn Thịnh không nhìn hắn nữa, thay vào đó, nhìn chằm chằm hai anh em Chương Gia Thuỵ và Chương Thư Lâm, nhấn từng câu từng chữ – "Ta là người sành ăn, lưỡi rất nhạy. Phàm là món ngon, ta chỉ cần nếm thử một lần là đã biết cách nấu nướng, còn có thể cải tiến. Chỉ là tính tình ta hẹp hòi, thà tự mình hưởng thụ chứ cũng không muốn bán cho người ngoài. Ngươi bán của các ngươi, ta ăn của ta, không ai cản trở ai, nếu thực sự cố ý muốn gây khó dễ cho các ngươi, ta đã chặt đứt con đường kiếm tiền của nhà các ngươi từ lâu. Nói thật, món kho và lẩu nhà họ Chương các ngươi thực tế cũng chỉ bình thường, được cái mới lạ mà thôi, còn chưa đặc biệt đến nỗi Chu Tử Ngọc ta phải tranh giành cướp bóc."

Dứt lời hơi tạm dừng, thưởng thức vẻ mặt xấu hổ đến muốn chui xuống đất của sáu người nhà họ Chương, sau đó rút chiếc khăn tay trắng tinh từ trong áo ra, nhặt một que củi bị cháy đến một nửa lên, viết một công thức nước kho hoàn toàn mới rồi đưa cho bọn họ – "Chu lão Tứ là nô tài nhà ta, lão ta cướp đoạt công thức bí truyền của nhà ngươi. Tuy rằng không liên quan đến ta, nhưng dù sao cũng là do ta quản lý không nghiêm. Công thức này là công thức mà ta vừa lòng nhất sau khi thay đổi mấy lần, các ngươi cầm lấy đi, coi như bồi thường. Nếu sau này gặp ta mà còn bày ra bộ mặt âm dương quái khí đấy, ta sẽ không khách khí như hiện giờ đâu. Người kính ta một thước, ta kính người một trượng; nhưng ai nợ ta một phần, ta nhất định sẽ đòi lại gấp trăm gấp nghìn lần. Chu Tử Ngọc ta chính là người như vậy."

Vứt khăn tay qua, hắn hơi nheo mắt lại, gương mặt biếng nhác toát lên mấy phần kiêu ngạo.

Chương Gia Thuỵ rất thông minh, biết công thức này sẽ mang đến bao nhiêu lợi ích cho nhà họ Chương, cố nén nỗi đau bị vả mặt mà đưa tay ra nhặt, nhưng lại bị Chương Thư Lâm ngăn cản. Cậu ta dùng hai tay bưng tấm khăn dâng trả, ngập ngừng nói – "Là do chúng ta hiểu lầm đông gia. Ngài không sai, mà ngược lại là chúng ta đổ oan cho người tốt. Công thức này chúng ta không dám lấy, ngài hãy cầm lại đi."

Thấy Chu Tử Ngọc ngồi yên không nhúc nhích, cậu ta lại đưa cho Thuý Nhi. Thuý Nhi vốn không muốn nhà họ Chương được lợi, lập tức cầm lấy cất đi.

Chu Doãn Thịnh dùng que củi chỉ chỉ cậu ta, cười nhạo – "Quái đản."

Ở hiện đại, câu này có một ý nghĩa mà ai cũng biết – Tiện nhân đúng là quái đản. Chương Thư Lâm không biết có phải ý hắn là vậy hay không, nghĩ một cổ nhân như hắn chắc là không đến nỗi, đành phải xấu hổ cười cười.

Sau một loạt bạt tai, cảm giác vượt trội vì là người hiện đại của cậu ta đã chẳng còn lại chút nào.

Chú thích:

(1) Gà xé phay chua ngọt: Nguyên văn là (không biết có dịch đúng không), có nguồn gốc từ Tứ Xuyên, có đủ các vị chua, cay, ngọt, mặn.

46. Quyển 5 - Chương 5

Trước đây, Chương Thư Lâm chỉ từng nhìn thấy Chu Tử Ngọc một lần từ xa. Bởi vì diện mạo đẹp đẽ đến sắc bén kia, cậu ta vốn tưởng rằng đối phương là một người tính tình độc đoán gàn dở, không có lòng đồng

tình đáng nói, chắc chắn là rất khó gần. Nhưng sau khi tiếp xúc mới biết, sự thật hoàn toàn tương phản so với tưởng tượng của cậu ta.

Chỉ cần không chọc tới hắn, hắn sẽ chẳng buồn để tâm thứ gì. Bờ môi đỏ thắm cho dù không cười cũng có vẻ tủm tỉm như đang cười, khiến người nhìn cảm thấy thoải mái vô cùng. Hắn hơi kiêu căng, hơi tuỳ tính nhưng rất tự tại, có mị lực nhân cách.

Nếu như không có hiểu lầm trước đó, Chương Thư Lâm rất muốn kết bạn với người nọ. Nhưng cảm giác xấu hổ trước đó cứ đè nặng cậu ta, khiến cậu ta không nâng đầu nổi trước mặt đối phương. Người nhà họ Chương cũng đều như thế, lặng yên không nói tiếng nào mà di chuyển đến góc cách xa đống lửa nhất, trên mặt vẫn còn vẻ xấu hổ lúng túng vừa rồi.

Chỉ có Tần Sách vẫn kiên định ngồi trước mặt Chu Tử Ngọc, thỉnh thoảng lấy củi khơi khơi đống lửa, như thể trước đó chưa xảy ra chuyện gì.

Đêm về khuya, Chu Doãn Thịnh đã hơi buồn ngủ, che miệng ngáp một cái, khoé mắt rớm ra hai giọt nước sáng lấp lánh, treo trên bờ mi. Cảnh tượng này khiến Tần Sách nghĩ đến hình ảnh một con mèo nằm ngủ đông bên bếp lửa, biếng nhác đáng yêu là thế. Nếu như không lấy tay che miệng, liệu có để lộ hai chiếc răng nanh nhon nhọn không?

Hắn nhanh chóng nhìn thanh niên một cái, sau đó nhìn chằm chằm đống lửa ngẩn người.

Chu Doãn Thịnh ngáp xong cũng nhìn chằm chằm đống lửa nghĩ ngợi lung tung, không nghĩ ai khác, chính là anh chồng không biết tung tích của mình. Anh ta đã từng là nhân vật chính, đã từng là nam phụ, cũng đã từng là vật hy sinh, thân phận anh ta luôn thay đổi bất cứ lúc nào, có thể là bất kỳ ai. Mà mình mới chỉ tiếp xúc với anh ta bốn kiếp, dựa vào đâu cho rằng số liệu cơ bản của anh ta sẽ không xảy ra lệch lạc? Biết đâu anh ta biến thành một người hoàn toàn không giống trước đó thì sao?

Chẳng hạn như nhân vật thụ chính?

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên rùng mình một cái, quay đầu nhìn chằm chằm Chương Thư Lâm. Nhìn đến nốt ruồi chu sa đỏ rực trên cổ tay đối phương, ánh mắt hắn mơ hồ, nội tâm giằng xé.

Chương Thư Lâm bị hắn nhìn đến nỗi run cả da đầu. Chương Gia Thuỵ lập tức nhận ra, nhắc nhở một cách uyển chuyển – "Ca ca ta đã đính ước với Tiểu Hắc ca."

Tần Sách nhíu chặt mày, đáy lòng dâng lên ý muốn phủ nhận mạnh mẽ. Nhưng Chương Thư Lâm có ơn cứu mạng với hắn, hắn đã đồng ý với đối phương sẽ lấy đối phương để báo đáp ơn tình này. Lời hứa nam nhi nặng như núi, tuyệt đối không thể thất tín với người ta. Trong lòng rối rắm giằng xé rất nhiều, cuối cùng hắn không nói gì cả, chỉ là sắc mặt hơi khó coi.

Hắn không hiểu vì sao mình lại muốn phủ nhận điều này trước mặt Chu Tử Ngọc? Chuyện này có liên quan gì đến đối phương?

Chu Doãn Thịnh nghe vậy khinh miệt nở nụ cười, ném hết suy nghĩ lung tung trước đó ra sau đầu.

Mọi người lại yên tĩnh lại, nhưng tâm tình của Tần Sách không còn thanh thản như trước nữa. Giống như ngọn lửa cháy lách tách càng ngày càng lớn trước mặt, cảm thấy lo lắng khó có thể chịu đựng. Mấy lần hắn ngẩng đầu liếc nhìn thanh niên, rồi lại nhanh chóng giấu giếm trước khi thanh niên phát hiện, cuối cùng dứt khoát nhặt một que củi lên dùng kiếm cạo thành mảnh vụn, từng hạt từng hạt rơi vào đống lửa hoá thành tro tàn.

Tựa hồ như thế có thể thiêu cháy tất cả phiền muộn và rối rắm trong lòng.

Thời gian bất giác trôi qua, thấy thời gian đã đến nửa đêm dần chuyển sáng, sắc mặt Tần Sách rốt cuộc bình thường trở lại, nghiêm giọng nói – "Ta, Gia Thuỵ và mấy vị huynh đệ này sẽ phụ trách gác đêm. Các ngươi đi ngủ trước đi." – Hắn chỉ chỉ mấy hộ vệ của nhà họ Chu.

Chu Phúc Thuận bị trói thành bánh tét, lúc này vẫn hôn mê.

"Ngươi có ý gì? Không coi ta là đàn ông?" – Chu Doãn Thịnh rút đoản kiếm trong giày ra, nheo mắt cười lạnh.

Thiếu gia à, ngài vốn không phải là đàn ông, thế nên đừng tuỳ hứng có được không? Mau mau đến chỗ vú ngủ đi nào. Lư thị vừa trải chăn đệm lên đống cành lá nhặt được, vừa nháy mắt với thiếu gia nhà mình.

Thuý Nhi cũng muốn nói lại thôi.

Tần Sách vẫn giữ mặt than không có biểu cảm gì như mọi ngày, quan sát thanh niên từ trên xuống dưới, ánh mắt hơi toát ra sự nghi ngờ. Không thể trách hắn không tin tưởng Chu Doãn Thịnh, chỉ trách cơ thể của Chu Tử Ngọc quá nhỏ nhắn, tay chân gầy như sào trúc. Ca nhi của thế giới này vốn tương tự phụ nữ, đương nhiên không cao to vạm vỡ được bằng đàn ông.

Chu Doãn Thịnh bị hắn nhìn phát bực, ném đoản kiếm lên không trung chơi mấy chiêu thức tuyệt đẹp, gằn từng câu từng chữ – "Trông thấy chưa, bằng võ nghệ của ta, ta thừa sức đánh ngươi một trận."

Tuy rằng đã mất trí nhớ, nhưng nghe vậy Tần Sách vẫn rất buồn cười, chỉ cảm thấy người nọ giống một con mèo giương nanh múa vuốt, đáng yêu cực kỳ. Trong lòng hắn rung động không ngớt, lại không mảy may để lộ ra ngoài, lưu loát gật đầu – "Vậy thì ngươi và ta sẽ gác trong một canh giờ. Sau đó cứ hai người một đôi, mỗi đôi gác một canh giờ, muốn ngủ thì nhanh chóng tận dụng thời gian ngủ ngay đi."

Chu Doãn Thịnh hừm một tiếng tỏ vẻ đồng ý, mấy hộ vệ và Chương Gia Thuỵ tụ tập lại thống nhất thứ tự rồi nằm xuống đất ngủ.

Chu Doãn Thịnh chủ động đi đến bên cạnh Tần Sách ngồi, giật que củi trong tay hắn khơi lửa. Sau đó lấy mấy củ khoai lang trong túi mình ra ném vào đống lửa rồi dùng tro nóng đắp lên.

Nửa bên người kề sát với hắn của Tần Sách đã tê rần, không dám cử động dù chỉ một chút, cứ ngồi đơ ra như một cây gỗ. Chu Doãn Thịnh chọt nhẹ cánh tay hắn, thấy hắn không có phản ứng gì, lại chọt thêm mấy cái mới gọi được hồn hắn về.

"Ăn không?"

Tần Sách nhìn chằm chằm miếng thịt bò khô thanh niên đưa đến miệng mình, nuốt một ngụm nước miếng. Mùi hương cay xè mà đậm vị thịt chui vào lỗ mũi, khiến hắn thèm nhỏ dãi. Nhưng càng khiến hắn thèm muốn chính là ngón tay hồng hồng thon dài, trơn mịn sạch sẽ của thanh niên.

Nên ăn cái nào thì hơn? Hắn vừa nghĩ thầm vừa đàng hoàng nhận lấy thịt bò khô, ấp úng nói cảm ơn, gò má dưới ánh lửa bập bùng cứ đen rồi đỏ, đen rồi lại đỏ.

Chu Doãn Thịnh cũng cầm một miếng thịt bò khô cắn một cách chậm rãi, cuối cùng lấy một bầu rượu ra, ngửa cổ uống một ngụm. Bờ môi vốn đỏ tươi của thanh niên bị rượu tẩm ướt, trông càng đỏ như máu. Cổ ngưỡng thành một đường cong vô cùng duyên dáng, yết hầu nhỏ xinh lăn lên lăn xuống theo động tác nuốt, dáng vẻ kia thực sự là đáng yêu hết sức.

Tần Sách đực mặt nhìn, đôi mắt đen kịt bắn ra ánh nhìn hung bạo, giống như một con sói đã ngắm trúng con mồi, đang chuẩn bị nhào lên cắn cổ con mồi rồi ăn tươi nuốt sống.

Cổ Chu Doãn Thịnh hơi lành lạnh, cho là bị rượu tràn, đưa tay tuỳ tiện lau lau. Khi hắn quay lại nhìn Tần Sách, chỉ thấy đối phương đang dùng củi lật đi lật lại mấy củ khoai lang, động tác nuốt nước miếng liên tục vô cùng rõ ràng.

Đúng là tham ăn. Hắn cười thầm, chìa bầu rượu ra hỏi – "Muốn uống không?"

Tần Sách vứt củi xuống, gật đầu. Hắn nâng cao bầu rượu rót vào miệng mình. Thấy thanh niên đang lật qua lật lại một củ khoai lang đã chín, không chú ý đến mình, hắn vội vàng ngậm lấy miệng bình uống một ngụm lớn.

Rượu ngon! Hắn âm thầm khen, nghiêm mặt trả lại bầu rượu, nhỏ giọng nói – "Chu công tử, có thể tặng cho ta công thức nước sốt bí truyền vừa rồi hay không?"

"Ngươi đúng là thông minh, biết tìm riêng ta xin lại." – Chu Doãn Thịnh cười nhạo. Thấy Thuý Nhi đã ngủ say, bèn rút khăn tay từ tay áo nàng ra đưa cho hắn.

Khăn tay dính mùi son phấn của Thuý Nhi, khiến Tần Sách không thích cho lắm. Hắn hong khăn trên lửa một lúc, đợi mùi hương bị hơi nóng làm bốc hơi hết mới cẩn thận gấp nhỏ lại, cất vào túi áo bên người.

Quả nhiên là tham ăn, một tờ công thức nước sốt mà làm như bảo bối vậy. Chu Doãn Thịnh nguýt hắn một cái, hơi bĩu môi.

Mấy người thay phiên gác đêm, nghe thấy động tĩnh là lập tức dập lửa, mấy đêm liên tiếp đều sống bình yên vô sự. Đêm nay, dưới núi truyền đến tiếng chém giết vang trời, tim tất cả mọi người đều bắt đầu đập thình thịch.

"Ta xuống núi xem thế nào." – Tần Sách giắt đoản kiếm bên hông, nghiêm giọng dặn dò – "Các ngươi cứ đợi ở đây đừng đi đâu cả, ta sẽ nhanh chóng trở về."

"Đừng đi! Ngươi một thân một mình, lỡ gặp phải giặc cỏ thì làm thế nào?" – Chương Thư Lâm nhào đến ôm lấy cánh tay hắn.

Hắn lặng lẽ bỏ tay đối phương ra, nhanh chóng liếc nhìn thanh niên phấn điêu ngọc mài một cái. Giờ phút này, khuôn mặt thanh niên cũng tràn đầy sầu lo.

"Ta sẽ không sao, hãy tin ta." – Hắn để lại câu này rồi xoay người đi vào rừng rậm.

Chương Thư Lâm lo lắng đỏ cả vành mắt, được chồng chồng nhà họ Chương lẫn em trai em gái an ủi mới bình tĩnh lại. Chu Doãn Thịnh đi ra ngoài động, ngẩn người nhìn ánh lửa dưới núi.

Chuyến đi này cật hoá (tham ăn) trung khuyển công sẽ gặp lại thuộc hạ của mình. Sau đó nhờ cơ hội này khôi phục trí nhớ, biết mình là thế tử của phủ Thần Uy hầu, cũng là đô đốc trung quân mà hoàng đế chỉ định. Ở kinh thành thống lĩnh đội quân dự bị, quân Tần Sách, quân Quảng Dương, quân Ứng Thiên, quân Hoà Dương, sở Mục Mã Thiên Hộ; bên ngoài thống lĩnh quân đội địa phương như quân Trực Lệ Dương Châu, quân Hoà Châu, quân Cao Bưu, quân Hoài An, quân Trấn Hải, quân Trừ Châu, quân Thái Thương. Có thể nói là tay nắm trọng binh, quyền khuynh thiên hạ. Ở trước mặt hắn, ngay cả cha hắn – Thần Uy hầu cũng không là gì cả.

Sở dĩ lần này hắn xảy ra chuyện, tất cả đều vì hoàng đế đột ngột băng hà.

Chử Vân đế này cũng không phải là con ruột Thái hậu, từ trước đến nay chưa từng được Thái hậu yêu thích. Thái hậu có một người con trai, tính tình u mê tàn bạo, bất hiếu bất kính, bị tiên đế chán ghét, vừa trưởng thành đã bị tiên đế phái đến Thục Châu không được trở về kinh thành. Sau khi tiên đế đi, Thái hậu thấy hoàng đế đã ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế, đành nhẫn nhịn chờ đợi, ẩn nấp trong thâm cung không để ý đến thế sự, nới lỏng lòng cảnh giác của hoàng đế, đồng thời mua chuộc đầu bếp Ngự Thiện phòng, hạ độc trong thức ăn của hoàng đế.

Đến khi độc tính ăn vào tận xương không thể loại bỏ, hoàng đế mới phát hiện, lập tức truyền tin cho Tần Sách ở xa tận biên cương, gọi hắn về kinh phò tá thái tử nhỏ tuổi lên ngôi.

Thư mật vừa đến tay Tần Sách, hoàng đế lập tức băng hà. Thái hậu giấu giếm tin hoàng đế băng hà với bên ngoài, chỉ nói hoàng đế bị bệnh nặng. Sau đó viết thư cho con trai ở Thục Châu, yêu cầu y lập tức khởi hành về kinh. Chỉ chờ hắn đến kinh thành, vào cung bái vua, bà ta sẽ công bố tin hoàng đế mất, sau đó làm một chiếu chỉ giả, để con trai cướp chính quyền đăng cơ.

Vì thế, Tần Sách tay nắm trọng binh, có khả năng thay trời đổi đất trở thành cái gai trong mắt thái hậu, không thể không diệt trừ. Dọc đường, Tần Sách bị tập kích vô số lần. Đến khi kinh thành đã ở ngay trước mắt thì lại bị một thuộc hạ bán đứng, rơi vào bẫy rập, sau đó được Chương Thư Lâm nhặt về.

Lần này hắn gặp lại thuộc hạ cùng lớn lên với hắn từ nhỏ, tình cảm không giống bình thường. Thấy hắn mất trí nhớ, người nọ lập tức dẫn hắn đi chạy chữa, dùng ngân châm xua tan máu tụ trong đầu, giúp hắn khôi phục trí nhớ.

Để che mắt thái hậu, sau khi khôi phục trí nhớ, Tần sách cũng không lập tức thay đổi thân phận, mà là ẩn nấp trong huyện Thanh Mân âm thầm lên kế hoạch. Hắn phái người chặn giết con trai Thái hậu, đồng thời tự mình lẻn vào Hoàng cung giải cứu Thái tử nhỏ tuổi.

Khi Chương Thư Lâm còn đang lo lắng sợ hãi trên núi, hắn đã thúc ngựa lên đường về kinh.

47. Quyển 5 - Chương 6

Chương Thư Lâm đau khổ chờ đợi suốt ba ngày ba đêm trên núi, hốc mắt cũng lõm vào, hai vành mắt thâm sì. Đến ngày thứ tư, cậu ta thật sự không chịu nổi nữa, cầm lấy một con dao cùn định xuống núi, lại bị người nhà họ Chương cực lực khuyên can.

"Đông gia, ngài có nhiều người, có thể phái vài người hỗ trợ tìm một chút hay không? Sau này ta nhất định dùng hết sức mình báo đáp ơn tình này của ngài." – Chương Gia Thuỵ đi đến bên cạnh Chu Doãn Thịnh, chắp tay nói.

Y từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, mới mười lăm tuổi đã đỗ tú tài, tự xưng là tài giỏi hơn người, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày trở nên nổi bật. Hiện giờ mặc dù y đang nhờ vả người khác, nhưng thái độ không khiêm tốn chút nào. Lại thêm một loạt hiểu lầm trước đó, tự cảm thấy mất mặt, vậy nên vẫn còn một chút khúc mắc khó có thể gỡ bỏ với Chu Tử Ngọc. Chẳng những ác cảm trước đó không giảm, ngược lại còn âm thầm thù địch, hơi giống như miệng nam mô bụng bồ dao găm.

Người như thế Chu Doãn Thịnh chẳng bao giờ để vào mắt. Nhưng nếu để Chương Thư Lâm xuống núi tìm người một mình như diễn biến vốn có, chắc chắn cậu ta sẽ lạc đường trong núi, sau đó trùng phùng cật hoá trung khuyển công, tuỳ tiện tìm một hang động gạo nấu thành cơm.

Trung khuyển công cảm động với hành động xuống núi tìm người mà không để ý đến an toàn bản thân của cậu ta. Từ đó về sau càng che chở cậu ta chu đáo, nói gì nghe nấy, cứ thế trở thành sợ vợ.

Chu Doãn Thịnh không có ý định chia rẽ hai người, nhưng cũng không muốn tình cảm giữa hai người sâu sắc hơn. Nghĩ một lúc rồi lập tức đồng ý. Đây cũng là một cơ hội tăng độ hảo cảm với trung khuyển công.

Mang theo mấy hộ vệ, hắn nhân lúc đêm tối vội vàng xuống núi. Đường núi gập ghềnh, bụi gai rậm rạp,

chẳng bao lâu đã khiến quần áo hắn lộn xộn xốc xếch, đâu còn chút hình tượng công tử phóng khoáng nữa.

Đường đêm khó đi, hơn nữa vì sợ giặc cỏ chú ý, mấy người không dám thắp đuốc, chỉ có thể nương ánh trăng mờ nhạt mà đi. Dù cho tố chất cơ thể của Chu Doãn Thịnh có tốt đi chăng nữa cũng không thể nào đạt đến mức độ có thể nhìn xuyên đêm, chân không cẩn thận dẫm phải một hòn đá, lập tức lăn bình bịch xuống núi.

Mấy hộ vệ vừa nhỏ giọng kêu – "Thiếu gia" – vừa cố sức đuổi theo.

Tần Sách đang yên đang lành thì thấy một bóng người nhào về phía mình. Hắn dang tay ra đỡ theo phản xạ, ánh trăng chiếu qua khe hở giữa lùm cây, chiếu sáng một khuôn mặt đẹp như ngọc ngà.

"Tử Ngọc?" – Hắn vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, trái tim đập loạn. Cánh tay vốn ôm vòng eo đối phương càng siết chặt hơn, thở dốc hỏi – "Sao ngươi lại ở đây?"

"Là ngươi?" – Đầu óc Chu Doãn Thịnh vẫn còn choáng váng, vất vả lắm mới tỉnh táo lại mới phát hiện mình và trung khuyển công đang ôm nhau. Hắn đẩy đẩy lồng ngực rộng rãi của đối phương, nói – "Mãi chưa thấy ngươi về, ta dẫn người xuống núi tìm ngươi."

"Ta không sao." – Bờ môi mỏng của Tần Sách hơi kéo lên môt độ cong khó phát hiện. Hắn ôm thanh niên đứng dậy, quan sát từ trên xuống dưới – "Ngươi có bị thương không?"

"Sái chân." – Chu Doãn Thịnh ngọ nguậy cổ chân, lập tức xuýt xoa một tiếng. Đúng lúc này vài hộ vệ đuổi đến nơi, xúm lại quanh hắn không ngừng quan tâm hỏi han.

Tần Sách bị đẩy ra ngoài, tâm tình mới vừa bay bổng trên mây lập tức tuột dốc không phanh.

"Để ta cõng Chu công tử về, ta là nông phu thôn dã, quen đường núi, đi vững hơn các ngươi." – Tần Sách – đã khôi phục ký ức – nói khoác không biết ngượng.

Hộ vệ cũng lo mình không cõng được, lại làm thiếu gia ngã, vì thế hợp sức nâng thiếu gia lên lưng hắn. Người nhà họ Chương thấy Chu Tử Ngọc vừa đi chưa được một canh giờ đã trở về với Tiểu Hắc, đều vô cùng vui mừng.

"Tiểu Hắc ca, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy?" – Chương Thư Lâm nhào vào lòng Tần Sách, khiến hắn lảo đảo một cái, suýt chút nữa làm ngã người trên lưng. Khi chưa khôi phục trí nhớ, Tần Sách cảm thấy tính tình Chương Thư Lâm dịu dàng, giỏi lo việc nhà, có thể sống với cậu ta cả đời. Hiện giờ không hiểu sao lại cảm thấy phiền chán, thậm chí còn hơi chột dạ.

Nhưng hắn vốn luôn thích nghiêm mặt, cảm xúc không lộ ra ngoài chút nào, chỉ bịa ra chuyện tránh né giặc cỏ lừa gạt Chương Thư Lâm, sau đó cẩn thận thả người trên lưng xuống đống cỏ khô.

"Bị trẹo chỗ nào? Để ta xem." – Hắn ngồi xuống ngay sát bên cạnh thanh niên, lập tức cởi giày đối phương ra.

Lư thị và Thuý Nhi muốn ngăn cũng đã không kịp, cũng không thể để lộ thân phận thiếu gia nhà mình, chỉ có thể trừng đôi mắt như muốn ăn thịt người với hắn. Có điều hắn dồn hết tâm trí vào việc kiểm tra thương tích của thanh niên, không hề phát hiện chút nào.

"Shhh, ngươi nhẹ một chút được không?" – từ sau khi không làm nhân vật phản diện nữa, Chu Doãn Thịnh đã lâu chưa bị thương. Lúc này chỉ mới trẹo chân thôi đã cảm thấy đau đớn khó nhẫn nhịn.

Tần Sách nhìn chằm chằm bàn chân trong lòng bàn tay mình, hơi ngây ra. Hắn chưa từng nhìn thấy bàn chân nào vừa xinh đẹp vừa nõn nà như vậy bao giờ. Năm ngón chân mềm mại trơn nhẵn hơi co quắp run rẩy vì đau, trông đáng yêu vô cùng. Hắn âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, vừa tưởng tượng cảm giác khi ngậm chúng vào miệng liếm láp cắn mút, vừa nghiêm mặt nghiêm túc kiểm tra tình trạng thương tích.

"Không tổn thương xương cốt, bôi một chút thuốc đánh tan máu tụ, nghỉ ngơi tử tế ba ngày là có thể khoẻ hẳn." – Hắn lấy một lọ thuốc nhỏ từ trong lồng ngực ra, bôi cao thuốc có mùi hương nhè nhẹ lên nơi tụ máu sưng đỏ, sau đó cẩn thận xoa bóp.

Chu Doãn Thịnh cắn răng nhẫn nhịn, bởi vì quá đau đớn mà đôi mắt đong đầy nước mắt sinh lý. Con ngươi đen láy chìm trong lớp nước trong veo, trông càng có vẻ hớp hồn.

Tần Sách nhanh chóng liếc nhìn một cái, sau đó cúi đầu lẩm bẩm. Muốn ăn sạch người này quá, nhất định là sẽ rất ngon!

Để tỏ vẻ thân thiết, mọi người nhao nhao xúm lại xem tình hình bị thương, bàn chân này lập tức lộ ra trước mắt mọi người. Tần Sách rất khó chịu, vô thức đẩy nhanh tiến độ, chỉ chờ cao thuốc vừa tan là lập tức xỏ tất xỏ giày vào cho thanh niên, dùng ngữ điệu cứng ngắc nói – "Được rồi, không quá đáng ngại. Ngươi giữ lọ thuốc này đi, sau này còn dùng."

Chu Doãn Thịnh cầm lấy lọ thuốc ngửi thử, cười châm chọc – "Cao tán tụ máu Tử Kim, hai mươi lượng bạc một lọ. Ngươi lấy đâu ra thuốc tốt như vậy?"

Bộ mặt than của Tần Sách không thay đổi chút nào, đáp – "Nhặt được trên đường."

Không ngờ ngoại trừ tính tham ăn, trung khuyển công còn có kỹ năng nói dối không chớp mắt. Chu Doãn Thịnh buồn cười, híp mắt quan sát đối phương với vẻ sâu xa.

"Ta luôn rất may mắn." – Tần Sách nhanh chóng liếc nhìn hắn một cái, bình tĩnh bổ sung.

Trừ Chương Gia Thuy, người nhà họ Chương ai ai cũng tin là thật.

"Giặc cỏ dưới núi đã bị quân đội tiêu diệt, khi nào chúng ta trở về?" – Chương Thư Lâm bình ổn cảm xúc kích động, ngồi xuống sát bên cạnh Tiểu Hắc, trên mặt tràn đầy vẻ mong đợi.

Tần Sách vất vả lắm mới được gặp lại Chu Tử Ngọc, chỉ hận không thể ở lại trong hang núi với hắn mười ngày nửa tháng, nghe vậy lập tức nhướn mày, yên lặng một hồi lâu mới lúng búng đáp – "Sáng sớm mai đi."

Hai cô em gái nhà họ Chương vui vẻ reo lên.

Sáng sớm hôm sau, Tần Sách cướp được nhiệm vụ cõng Chu Tử Ngọc xuống núi. Đoàn người mệt mỏi rã rời đi vào thôn, phóng mắt nhìn, nơi nơi đều hỗn độn. Cửa nhà nào hộ nào cũng mở rộng, thùng nước trong sân đều bị đập tan tành. Bát đĩa trong bếp vỡ đầy dưới đất. Lương thực, gia cầm đều bị càn quét không sót chút nào, đường làng ngõ xóm đều là một đống đổ nát hoang tàn.

"Đông gia, ngài làm sao vậy?" – Thôn trưởng dẫn theo một đám người đi đến. Tuy trên mặt có nét buồn rầu, nhưng nhiều hơn cả là vẻ vui sướng sống sót sau tai nạn.

"Trên đường bị sái chân, không có vấn đề gì lớn. Các ngươi thế nào rồi?" – Chu Doãn Thịnh vỗ vỗ vai Tần Sách, ra hiệu hắn thả mình xuống.

Tần Sách không hề nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ hệt như cọc gỗ.

Thôn trưởng thở dài nói – "Nhờ lời nhắc nhở của đông gia, chúng ta đều không có chuyện gì. May mà ngài bảo chúng ta đừng mang hết lương thực đi, nếu không cả thôn chúng ta đều sẽ gặp nạn. Thôn Dương bên cạnh thấy chúng ta lên núi tị nạn, cũng vội vàng trốn vào khe núi sau thôn bọn họ, lúc trốn còn không quên lôi hết lương thực đi. Lũ giặc cỏ kia không lấy được gì nên rất tức giận, chẳng những phóng hoả thiêu rụi thôn bọn họ, mà còn vào núi tàn sát dân làng. Tình hình lúc đó đúng là thảm thiết, nếu như không phải quân đội triều đình phái đến đến đúng lúc, e rằng chẳng còn người nào sống nổi nữa."

Ông vừa dứt lời, người sống sót trong thôn đều thổn thức, nhất là những nhà ngoan cố muốn chạy về lấy lương thực, mặt đều đỏ như mông khỉ. Bọn họ trở về mang hết lương thực đi, tính mạng lại được bảo đảm nhờ lương thực mà người khác bỏ lại, thấy kết cục của thôn Dương, bọn họ hiển nhiên hổ thẹn không để đâu cho hết.

Chu Doãn Thịnh nói mấy câu với thôn trưởng, thấy xe ngựa nhà họ Chu đã đến, lập tức cáo từ với mọi người.

Lúc này Tần Sách mới chậm chạp đưa hắn vào trong xe, nhìn theo xe ngựa đến khi chiếc xe biến mất ở nơi cuối đường mới đi về nhà họ Chương.

"Tiểu Hắc mau lại đây xem này, lương thực nhà chúng ta không bị giặc cỏ tìm thấy!" – Chương Thư Lâm đập vỡ giường đất trong nhà, kéo mấy bao gạo trong hầm ra.

Tần Sách ngồi trên ghế không nói lời nào, tâm tình không quá dễ chịu.

Chương Gia Thuỵ gom đồ sứ vỡ lại thành một chồng, xếp ngay ngắn vào mẹt, tỏ vẻ sung sướng khi người gặp hoạ – "May mà ca ca thông minh, biết giấu lương thực dưới giường đất. Nhà chúng ta lụp xụp thế này, nhìn là biết không có đồ tốt gì, giặc cỏ chỉ lật qua một lần là đi ngay. Không giống nhà họ Chu, rường cột chạm trổ, đình đài lầu các, đến là tráng lệ, giặc cỏ thấy mùi tiền sẽ nổi lòng tham, không biết sẽ phá nhà hắn thành thế nào nữa. Nếu như phóng hoả…"

"Lấy tai hoạ của người khác ra mua vui, thực đúng là không phải hành vi quân tử. Nếu như không nhờ Chu công tử nhắc nhở đúng lúc, e rằng người trong thôn các ngươi chẳng còn lại mống nào, ngươi lại còn không biết ơn…" – Tần Sách nói, sắc mặt vô cùng tăm tối. Trước kia hắn cảm thấy tính tình Chương Gia Thuỵ cứng cỏi, là người có tài, có thể trọng dụng; hiện giờ nhìn lại chỉ thấy lòng dạ hẹp hòi, đức hạnh kém cỏi, không đáng để bồi dưỡng.

Chương Gia Thuỵ bị khí thế uy nghiêm của hắn trấn áp, vừa âm thầm suy đoán thân phận của hắn vừa biện hộ – "Nhà họ Chu ức hiếp dân chúng suốt bao nhiêu năm, ta đã nhẫn nhịn oán khí này quá lâu nên mới như vậy."

"Ức hiếp dân chúng là cha và quản gia của Chu công tử, liên quan gì đến Chu công tử?" – Tần Sách lạnh nhạt nhìn y một cái.

"Hắn nói không liên quan là không liên quan chắc? Tiểu Hắc ca, hắn nói thế mà ngươi cũng tin! Ai chẳng biết Chu Tử Ngọc còn ngang ngược hơn cả cha hắn…"

Còn chưa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng hô – "Chu lão Tứ bị đông gia áp giải đến quan phủ rồi, bảo rằng lão ta ức hiếp dân chúng, bóc lột của dân, tội không thể tha thứ. Đông gia còn chuyển hết tài sản đến nha môn, muốn đối chất trực tiếp với Chu lão Tứ. Mọi người mau mau đi xem!"

Tần Sách nghe vậy, lập tức đứng dậy đi đến nha môn.

Chương Gia Thuỵ mới vừa rồi còn khăng khăng chắc miệng, lúc này chẳng khác nào bị tát mấy chục bạt tai, hai má đỏ bừng, đau đớn âm ỉ.

48. Quyển 5 - Chương 7

Chu Doãn Thịnh vốn cho rằng có lẽ nhà cửa nhà mình sẽ bị giặc cỏ phá tan tành. Trong kịch bản gốc, giặc cỏ hận nhà họ Chu làm giàu bất nhân, chẳng những cướp hết tiền tài nhà họ Chu, mà còn phóng hoả thiêu rụi hơn nửa dinh thự. Nhưng khi xe ngựa về đến gần nhà, Chu Doãn Thịnh lại phát hiện nhà mình chỉ có cửa là hơi hư hại, còn đâu bên trong vẫn còn nguyên như lúc ban đầu, thậm chí ngay cả cỏ cây hoa lá cũng nguyên si như khi hắn đi.

Một binh sĩ mặc võ phục đi ra, trông thấy đoàn người, liền vội vàng đi đến dò hỏi – "Xin hỏi có phải là Chu Tử Ngọc công tử trở về không?"

"Chính là tại hạ." – Chu Tử Ngọc được Lư thị đỡ đến gần chào hỏi.

"Chu công tử, dinh thự của ngươi được Định Viễn tướng quân của chúng ta trưng dụng là sở chỉ huy lâm thời. Hiện giờ giặc cỏ đã rút lui, nơi này trả lại cho nguyên chủ." – Nhìn võ phục, chức vụ của binh sĩ này ắt hẳn là Thiên hộ, nhưng thái độ của hắn không hề kiêu căng chút nào.

Định Viễn tướng quân chính là một trong những phụ tá đắc lực nhất của Tần Sách, là người chính trực nghiêm túc, đương nhiên sẽ không ham tiền tài nhà họ Chu. Nỗi lòng lo lắng của Chu Doãn Thịnh rốt cuộc được xoa dịu, vội vàng chắp tay cảm tạ, sau đó sai Thuý Nhi lấy một túi bạc đưa cho hắn.

Bảo vệ dinh thự này là mệnh lệnh mà đô đốc tự mình hạ, sao binh sĩ kia dám lơ là được? Hắn hiển nhiên không dám nhận bạc, kiên quyết từ chối rồi sau đó vội vàng dẫn binh lính rời khỏi.

Chu Doãn Thịnh ngồi trong phòng khách vẫn còn nguyên không hư hại chút nào, thoải mái thở dài một hơi, đang chuẩn bị sai Thuý Nhi dọn cơm thì nghe ngoài cửa có người bẩm báo – Chu đại quản gia đã về.

"Về đúng lúc, trói lão ta lại trực tiếp đưa đến nha môn cho ta." – Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười âm u.

Chu lão Tứ hoàn toàn không ngờ đông gia sẽ đột nhiên gây khó dễ với mình, hoàn toàn không hề phòng bị. Ngay cả sổ sách ghi chép tiền tài tham ô của đông gia vẫn còn nằm trong túi, bị hộ vệ lục soát tìm thấy.

Lần này Chu Doãn Thịnh khua chiêng gõ trống, áp giải lão ta dạo một vòng quanh mấy thôn làng phụ cận rồi mới đưa đến nha huyện. Trên công đường, quan huyện đối chiếu sổ sách của Chu lão Tứ và nhà họ Chu, dân làng đứng xem mới đột nhiên tỉnh ngộ: Chu lão Tứ chẳng những tự tiện thu thừa mấy phần địa tô, lại còn quy định cứ đến lễ Tết, các tá điền phải tặng lễ cho lão, nếu không sẽ thu hồi ruộng đất. Tất cả những lễ vật này đều sẽ rơi vào túi riêng của lão, hoàn toàn không có gì cho nhà họ Chu. Con lão ta – Chu Phúc Thuận hễ nhìn trúng cô nương hay ca nhi xinh đẹp nhà ai là lập tức bắt về, lại lấy cớ dâng cho đông gia hưởng dụng, khiến Chu Tử Ngọc bị mấy gia đình này hận thấu xương.

Về điều này, Chu Tử Ngọc thật sự là oan uổng, hắn là một ca nhi, chỉ có thể bị đè, chứ làm sao đè người khác được?

Quan huyện huyện Thanh Mân là thuộc hạ của Tần Sách, tính cách cực kỳ chính trực, lập tức thụ lý vụ án này, sai nha dịch đến nhà Chu lão Tứ điều tra, quả nhiên cứu được những cô nương và ca nhi bị bắt đi. Dân chúng chen chúc ngóng xem ngoài cửa không khỏi ồ lên, vừa mắng Chu lão Tứ táng tận lương tâm, vừa ấm ức thay cho Chu Tử Ngọc.

Chuyện xấu đều do cha con Chu lão Tứ làm, người bị bêu danh lại là Chu Tử Ngọc, oan, quá là oan!

Bởi vì giặc cỏ đột kích, khi đi tị nạn Chu lão Tứ cũng mang hết tài sản tham ô của nhà họ Chu vào rừng sâu núi thẳm giấu, cương quyết không chịu trả lại. Huyện lệnh sai người hung hăng đánh lão ta bốn mươi gậy, đến khi gần hấp hối, lão mới ấp úng khai.

Hơn mười xe tài sản và lương thực được kéo đến cửa nha huyện, khiến dân cũng nhìn mà thán sợ. Đã thấy người tham, nhưng chưa từng thấy ai tham đến vậy. Lão ta muốn vét sạch nhà họ Chu hay sao?

Chu Tử Ngọc mở sổ sách ra kiểm tra từng chút một, cuối cùng chắp tay nói – "Huyện lệnh đại nhân! Hiện giờ đang đợt thiên tai, dân chúng lầm than, những tài sản và lương thực này đều là mồ hôi xương máu cướp đoạt được từ dân chúng. Chu mỗ không dám nhận. Chi bằng quyên những thứ này tiếp tế cho dân làng, cùng với mọi người vượt qua ải khó này."

Dân chúng đã đỏ mắt với từng hàng từng hàng xe lương thực từ lâu, nếu không phải nha dịch cầm đao chắn hai bên, e rằng họ đã đồng loạt xông lên tranh cướp. Hiện giờ nghe Chu Doãn Thịnh nói vậy, mọi người đều lần lượt quỳ xuống dập đầu cảm tạ, nước mắt tràn mi, nói Chu công tử là Bồ Tát sống.

Huyện lệnh đang lo lắng lương thực tồn trữ trong kho không đủ, không thể tiếp tế dân chúng. Nghe hắn nói vậy cũng vui mừng quá đỗi, trực tiếp bước xuống cúi người thật sâu với hắn, còn tỏ ý sẽ tấu việc này lên triều đình, xin khen thưởng cho hắn.

Kể từ nay, tiếng xấu nhà họ Chu rốt cuộc được Chu Doãn Thịnh rửa sạch. Dù sau này Chương Gia Thuỵ và trung khuyển công có muốn cũng không có lý do để chèn ép nhà họ Chu.

Tần Sách bị dân chúng chen lấn chặn bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Tử Ngọc lên xe rời khỏi, sau đó mới hơi gật đầu với huyện lệnh.

Người nhà họ Chương hóng chuyện xong tiện thể ở lại nha huyện lĩnh một bao lương thực, vui mừng về nhà.

Chương Thư Lâm cảm thán nói – "Thì ra Chu công tử vẫn luôn chịu tiếng xấu cho Chu lão Tứ. Phụ thân và mẫu phụ đều mất, chính hắn trẻ tuổi không rành chuyện, bị một đám nô tài gian trá che giấu lừa gạt, phải gánh tội oan, đúng là đáng thương."

"Hắn thì có gì mà đáng thương? Hắn cũng thu chả thiếu địa tô, sống thoải mái chả kém ai." – Chương Gia Thuỵ cười lạnh nói.

"Trồng trên đất nhà người ta, đương nhiên phải nộp thuế cho người ta. Chẳng lẽ phải cho không các ngươi mới coi là người tốt thực sự? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?" – Tần Sách vẫn luôn lặng yên không nói đột nhiên lên tiếng, sắc mặt thực sự không dễ nhìn.

Chương Thư Lâm trừng mắt với Chương Gia Thuỵ – hiện vẫn còn đang tức giận bất bình, sau đó cười gật đầu phụ hoạ.

Đúng lúc này, thôn trưởng chạy đến, xoa tay nói – "Thư Lâm à, các quân gia sắp đi rồi, nhưng nạn trộm cướp vẫn chưa tiêu diệt sạch sẽ, e rằng sau này sẽ lại bùng phát lại. Mọi người đã bàn bạc rồi, quyết định góp mấy xe lương thực đưa cho các quân gia, để họ thường xuyên đến thôn chúng ta, trấn áp bọn chúng. Chắc nhà ngươi vẫn còn thừa lương thực đúng không? Đợi lát nữa mang hai bao đến đình làng. Còn mấy nhà nữa cần thông báo, ta đi trước nhé."

Chương Thư Lâm tiễn thôn trưởng đi, trở về nhìn mấy bao lương thực mà phát sầu. Nhà họ Chương thêm cả Tiểu Hắc nữa tổng cộng có bảy người, nhưng chỉ có một chút lương thực này, còn phải ăn từ tháng bảy đến đầu xuân năm sau, uống cháo trắng hàng ngày cũng e chẳng đủ, giờ lại phải cống cho người khác, sao cậu ta không tiếc rẻ cho được?

Chương Gia Thuỵ cũng rất tiếc của, đề nghị – "Cứ đưa một bao thôi, tỏ ý một chút là được. Rõ ràng có thể xoá sạch nạn trộm cướp ngay được, vậy mà mấy quân nhân kia lại bỏ đi giữa chừng, rõ ràng là muốn giữ nạn trộm cướp hòng hăm doạ lừa gạt dân quê, đúng là lòng tham không đáy."

Chuyện như vậy không hề hiếm thấy ở nước Chử Vân, câu nói "quan cướp một dạ" chính là như thế. Nhưng điều này không hề bao gồm đội quân dưới trướng Tần Sách. Sở dĩ quân đội bỏ đi giữa chừng, một là để tru sát con trai Thái hậu, hai là để vào kinh thành cứu giúp tiểu hoàng đế, chờ triều cục ổn định sẽ quay lại tiêu diệt thổ phỉ. Lời nói của Chương Gia Thuỵ hoàn toàn là lời bôi nhọ vô căn cứ.

Tần Sách dùng ánh mắt âm u nhìn Chương Gia Thuỵ một cái, mức độ hảo cảm dành cho y trực tiếp hạ xuống số âm.

Vậy mà Chương Thư Lâm cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn mắng theo vài câu, sau đó mới múc chút lương thực ra, chuẩn bị mang đến đình làng.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng reo – "Không cần góp lương thực nữa, đông gia giao lương thực thay cho cả thôn chúng ta. Vừa nãy đã sai người đưa đến quân doanh rồi."

"Đông gia là người tốt!"

"Bồ Tát sống!"

"Ta phải lập một bài vị trường sinh cho đông gia!"

"Ta cũng thế, nếu không có đông gia tiếp tế, chúng ta đã chết đói từ lâu!"

Ngoài đường ồn ào náo nhiệt, ai ai cũng ngợi khen, biết ơn Chu Tử Ngọc. Chương Thư Lâm vốn cho rằng địa chủ ở cổ đại đều là những nhân vật như "Chu lột da" (1)không ngờ mình lại may mắn gặp được một

người thiện, vội vàng đổ lại lương thực vào bao, cười vui vẻ.

Sắc mặt Chương Gia Thuỵ tái xanh tái trắng, mấy lần muốn mở miệng, lại không biết nên châm chọc cái gì, cuối cùng khinh thường hừ lạnh – "Mua danh chuộc tiếng!"

"Người ta bằng lòng mua danh chuộc tiếng là phúc của các ngươi." – Tần Sách nhìn nhìn Chương Thư Lâm, căn dặn – "Chuẩn bị một chút quà quê đi, chúng ta mang đến cảm ơn Chu công tử."

"A, đúng vậy đúng vậy." – Chương Thư Lâm vội vàng thu góp một rổ quà quê, đang định ra ngoài thì bị Tần Sách giành lấy – "Trong nhà vẫn còn nhiều việc, ngươi cứ ở lại đi, để ta đi là được."

Từ sau khi xuyên đến, Chương Thư Lâm từng mắng Chu Tử Ngọc không ít lần. Lúc này cậu ta thực sự hơi lúng túng, nghe vậy đồng ý ngay. Tần Sách được như mong đợi, lập tức cất bước đi vội.

Tháng bảy oi bức, hơn nữa mấy tháng liền chưa hề có mưa, độ nóng thực sự khiến người khác khó lòng chịu đựng. Tài sản nhà họ Chu đã bị Chu Doãn Thịnh phân phát bằng sạch, không có thừa tiền để giữ đá. Đành phải mặc một chiếc áo lụa mỏng đỏ rực, để chân trần, phe phẩy quạt nan, nằm nửa sống nửa chết trong đình nghỉ mát bên cạnh ao sen.

Khi Tần Sách đến, hắn đang chuẩn bị dùng bữa trưa, dưới bàn trà thấp cạnh chân đặt một bát mì lạnh đặc chế vàng óng, bên trên rải hành tươi và tai heo chiên ớt, mùi hương đậm đà chui thẳng vào mũi người khác.

Tần Sách vốn tính tham ăn, nhưng điều đầu tiên hắn chú ý đến lại không phải là món ngon, mà là bàn chân tuỳ tiện thõng xuống cạnh giường của thanh niên. Mạch máu xanh nhạt hằn lên dưới lớp da ngọc, gợi cảm giác lộng lẫy mà thần bí. Dường như Tần Sách có thể cảm nhận được mỗi một nhịp đập mỏng manh của mạch máu kia, thậm chí ngửi thấy mùi hương độc đáo từ nó phát ra.

Hắn muốn quỳ xuống bên cạnh người nọ, bưng đôi chân ngọc này lên hôn, liếm láp cắn mút từng ngón từng ngón một, thưởng thức nét mặt diễm lệ đến cùng cực khi đắm chìm trong tình dục của người ấy, nhìn đôi mắt đào hoa kia rơm rớm những giọt nước mắt trong suốt vì bị mình hung hăng bắt nạt.

Những suy nghĩ điên cuồng thi nhau hiện lên, khiến đầu óc hắn choáng váng. Ánh mắt hắn trở nên vừa hung hãn vừa tà ác, giống như một con sói đói.

Bàn trà nằm ngay bên cạnh chân Chu Doãn Thịnh, làm hắn tưởng rằng Tần Sách đang nhìn bát mỳ lạnh kia, trong lòng thầm mắng một câu "Tham ăn", lười biếng nói – "Muốn ăn thì ăn đi, đừng có bày ra cái vẻ như đói bụng tám đời thế."

"Thật chứ?" – Tần Sách đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tỏ rõ vẻ không dám tin, còn có nét mừng như điên. Lúc này lòng bàn tay hắn toát rất nhiều mồ hôi, dính nhớp nháp, khó chịu vô cùng.

"Đương nhiên, ta cần gì keo kiệt một bát mỳ lạnh?" – Chu Doãn Thịnh cười nhạo.

Ánh sáng trong mắt Tần Sách nhanh chóng nhạt đi. Hắn mím môi, lau lau lòng bàn tay ướt mồ hôi vào vạt áo, sau đó mới bưng mỳ lạnh lên ăn. Hắn ăn đặc biệt chậm, động tác nhai nuốt lại đặc biệt hung, như thể bát mỳ này có thù với hắn vậy.

Dây dưa bên cạnh thanh niên hết cả buổi chiều, hắn mới đứng dậy cáo từ. Ra khỏi cổng lớn nhà họ Chu, sắc mặt hắn lập tức chuyển thành âm u. Dù ngoại hình có lộng lẫy đến thế nào đi chăng nữa, Chu Tử Ngọc vẫn là đàn ông, vậy mà hắn lại nảy ra ý tưởng vừa mê muội vừa điên cuồng như thế với một người đàn ông!

Điều này khiến Tần Sách cảm thấy vô cùng rối rắm, mà càng rối rắm hơn chính là hắn lại không muốn buông tay một chút nào. Ngược lại, hắn bắt đầu nghiêm túc suy xét mức độ khả thi của việc ỷ thế lấn áp, cường thủ hào đoạt.

Chu Tử Ngọc năm nay tròn hai mươi tuổi, nếu ở nhà khác chắc chắn đã kết hôn sinh con, thế nên hắn không thể lề mề được. Nhưng Chương Thư Lâm thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thực sự phải bội bạc?

Nghĩ đến đây, Tần Sách tức thì tiến thoái lưỡng nan.

Chú thích:

(1) Chu lột da (Chu bái bì –): Tên thật là Chu Xuân Phú, là nhân vật phản diện nổi tiếng trong tác phẩm "Gà gáy lúc nửa đêm" của nhà văn Cao Ngọc Bảo. Chu Xuân Phú là một địa chủ ác bá ở vùng phía nam của tỉnh Liêu Ninh, miền Đông Bắc. Trong khế bán thân của người làm thuê nhà ông ta, ông ta quy định: Cứ khi nào gà gáy là phải thức dậy làm việc, làm đến khi mặt trời lặn mới được nghỉ. Vì muốn bóc lột sức lao động của người làm thuê, ông ta học tiếng gà gáy, gáy lúc nửa đêm, khiến những người này phải dậy trước thời gian, làm việc quần quật cho ông ta. Về sau, ông ta trở thành ví dụ điển hình cho giai cấp địa chủ cường hào, bóc lột nhân dân.

49. Quyển 5 - Chương 8

Chẳng bao lâu sau, Tần Sách đã không có tâm tư đi suy xét chuyện khác.

Vì kinh thành bị giới nghiêm nên lần trước hắn không thể trà trộn vào. Lần này, hắn dẫn nạn dân tấn công cửa thành, dẫn đến phòng vệ rời rạc, nhân tâm đại loạn, chính là thời cơ tốt lẻn vào kinh thành.

Tìm cớ rời khỏi nhà họ Chương, hắn cải trang thành thị vệ, dễ dàng trà trộn vào hoàng cung.

Hoàng đế có rất nhiều trung thần trong triều đình. Nếu như ông vừa băng hà, tiểu thái tử lập tức đi theo, khó tránh sẽ bị các đại thần nghi ngờ, dẫn đến nhiều chuyện phiền toái. Cho nên thái hậu không dám hấp

tấp động chạm đến thái tử, chỉ đành chờ con trai mình kế vị rồi từ từ hạ độc thái tử sau, để y đi theo bước chân của phụ hoàng y.

Tần Sách thuận lợi tiếp ứng Thái tử, nhưng khi ra khỏi cung lại vô tình bị thị vệ tuần tra phát hiện, bị truy đuổi khắp nơi.

Cùng lúc đó, người hầu nhà họ Chu cũng đưa tin, nói rằng phó tướng của thế tử Thần Uy hầu – Định Viễn tướng quân vô cùng giống với người mà đông gia muốn tìm. Người nọ cao tám thước, tướng mạo đường hoàng, dáng người cao to, bình thường thích nhất là hút thuốc, có biệt danh là kẻ nghiện thuốc trong quân đội.

Chu Doãn Thịnh nhận được tin tức, vui mừng quá đỗi, lập tức bỏ ra số tiền lớn thu mua thị vệ gác thành. Lẻn vào kinh thành, thuê một căn phòng trọ đối diện phủ Định Viễn tướng quân, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Đợi cả ngày mà mãi vẫn không thấy ai, hắn hơi ủ rũ, dùng bữa tối với Thuý Nhi và Lư thị xong lập tức trở về phòng nghỉ ngơi.

"Công tử, nước nóng cho ngài tắm rửa đã chuẩn bị xong, xin mời dùng." – Tiểu nhị đổ đầy nước ấm vào thùng gỗ lớn sau bình phong, còn nịnh nọt tặng kèm một giỏ hoa.

"Đây là gì?" – Chu Doãn Thịnh chỉ vào giỏ hoa, khoé miệng giật giật.

"Đây là do tỳ nữ của ngài chuẩn bị, nói là để sau khi tắm rửa có thể lưu lại hương thơm. Để ta giúp công tử thả vào thùng gỗ."

Thuý Nhi và Lư thị tưởng thiếu gia nhà mình vào thành gặp người thương, đương nhiên sẽ muốn chuẩn bị chu đáo mọi mặt. Chu Doãn Thịnh không ngăn cản kịp, đành phải ném cho tiểu nhị ân cần quá mức này một viên bạc vụn, sau đó nhìn chằm chằm vào lớp hoa trôi nổi trên mặt nước mà ngây ra.

Thôi, bây giờ thậm chí còn sinh con được, so đo cái này làm gì? Hắn cười tự giễu, cởi quần áo ra, chậm rãi ngâm mình xuống nước. Đang tắm đến một nửa, cửa sổ đột nhiên bị cạy ra, một hắc y nhân che mặt đứng bên cạnh thùng gỗ, kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm.

Nói đúng hơn, là nhìn chằm chằm nốt ruồi chu sa trên trán hắn.

"Người là ca nhi?" – Hắc y nhân buột miệng hỏi.

"Ngươi là Tiểu Hắc?" – Chu Doãn Thịnh nhíu mày. Nghe dưới lầu truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, hắn lập tức kéo người đàn ông còn đang ngẩn ra vào thùng nước ấn xuống đáy. Sau đó nhanh chóng đóng cửa sổ vào. May mà trên mặt được trải đầy cánh hoa, không thể nhìn thấy gì cả.

Cửa bị ầm ầm phá ra, một tốp binh lính vác đao đi ra từ sau bình phong, trông thấy người đang ôm ngực, vẻ mặt hoảng sợ, tất cả đều ngẩn ngơ.

"Các ngươi là ai? Mà dám xông vào phòng ta? Cho các ngươi biết, ta là chính quân sắp cưới của Đô đốc tả quân Phí đại nhân, mạo phạm ta, các ngươi chắc chắn không được yên đâu!"

Chu Doãn Thịnh nói như vậy không phải là không có nguyên nhân. Nhà mẹ đẻ của Thái hậu khống chế hữu quân trong năm đội quân lớn nhất, đang cực lực muốn mượn sức tả quân, giúp bà ta đối kháng với trung quân của Tần Sách, đương nhiên không dám đắc tội Đô đốc tả quân. Mà chính quân của Phí đại nhân đúng là vừa mới mất, đang định nạp kế.

Người trong thùng tắm vốn có diện mạo tuyệt đẹp, lúc này bởi vì phẫn nộ mà càng thêm diễm lệ, điểm chu sa nơi ấn đường đỏ đến có thể rỉ ra máu. Một báu vật như vậy, không phải là người đại phú đại quý chắc chắn không thể nào hưởng dụng được. Mấy binh lính vội vàng liếc nhau, vội vàng lùi ra sau bình phong, kiểm tra qua loa những nơi có thể giấu người như gầm giường, tủ quần áo, sau đó xin lỗi rồi lập tức đi ra ngoài.

Thuý Nhi và Lư thị vội vàng kéo chặt cửa phòng cho hắn.

Tần Sách trồi lên khỏi mặt nước, cắn răng hỏi – "Ngươi có hôn ước với Phí Văn Hải?"

"Lừa bọn họ thôi." – Chu Doãn Thịnh thờ ơ khoát tay, bước ra khỏi thùng tắm khoác áo ngoài lên người. Trước nay hắn vẫn coi mình là đàn ông, hoàn toàn không kiêng dè Tần Sách một chút nào.

Tần Sách nhìn chằm chằm bờ mông cong mẩy và đôi chân thon dài thẳng tắp của hắn, mũi nóng lên, hai dòng máu mũi chảy xuống. Vật dưới quần cũng căng đau khó chịu, dường như sắp nổ tung.

Chu Doãn Thịnh thắt đai lưng, đi chân trần đến bên cạnh bàn, vừa rót trà vừa hỏi – "Sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Còn bị quan sai đuổi bắt?"

"Chuyện dài khó nói hết ngay được." – Tần Sách lau sạch máu mũi, cũng không dám bước ra khỏi thùng, sợ vật cực lớn kia bị thanh niên phát hiện.

Chu Doãn Thịnh cái gì cũng biết, thế nên không có hứng thú truy hỏi. Huống hồ dù hắn không biết, hắn cũng biết nguyên tắc hỏi ít sai ít. Hắn đi đến bên cạnh thùng tắm, cười nói – "Chúng ta làm giao dịch được chứ?"

"Giao dịch gì?" – Tần Sách hít sâu quay đầu đi, không dám nhìn thân hình hoàn mỹ ẩn hiện sau lớp quần áo thấm ướt.

"Ta giúp ngươi đào thoát truy bắt, ngươi coi như không biết ta là ca nhi."

"Vì sao không để người khác biết ngươi là ca nhi?" – Tần Sách nhanh chóng nhìn hắn một cái, cố nén niềm vui trong lòng mà bổ sung – "Ta đã nhìn thấy cơ thể của ngươi, đương nhiên là phải chịu trách nhiệm."

"Ngươi chịu trách nhiệm với ta, vậy Chương Thư Lâm thì sao? Chẳng phải các ngươi đã đính ước hay sao? Chẳng lẽ ngươi muốn một người làm chính quân, một người làm trắc thất cho ngươi? Ngươi lấy đâu ra mặt mũi lớn thế?" – Chu Doãn Thịnh cười lạnh một tiếng, nói tiếp – "Ta không cần ngươi chịu trách nhiệm, ta đã có người trong lòng. Nói thật cho ngươi biết, lần này ta vào kinh là để tìm hắn."

Tần Sách vốn định giải thích quan hệ giữa mình và Chương Thư Lâm, nghe đến câu sau lập tức quên hết mọi thứ. Chỉ cảm thấy lồng ngực như bị ai đó đâm một dao, trực tiếp lôi trái tim ra khỏi lồng ngực bóp siết lăng trì, đau không thể át. Hắn hận mình vì sao phải tuỳ tiện đồng ý yêu cầu của Chương Thư Lâm, càng hận người được Chu Tử Ngọc yêu, hận không thể tìm ra kẻ đó mà phanh thây vạn đoạn.

"Người trong lòng của ngươi là ai? Không biết ta có thể may mắn làm quen người nọ một chút hay không?" – Sát khí trong lòng hắn đã sớm bốc lên ngùn ngụt, trên mặt lại không để lộ mảy may.

"Chờ ta tìm được hắn đã rồi nói sau." – Chu Doãn Thịnh uể oải khoát tay.

Thì ra còn chưa tìm được? Vậy thì hãy biến mất vĩnh viễn đi. Tần Sách rũ mi, che giấu màu máu sâu trong con ngươi. Ngâm nước lạnh một lúc lâu, hắn mới ra khỏi thùng tắm, thay bộ quần áo sạch sẽ mà thanh niên đưa cho.

Dáng người của hai người có sự chênh lệch rất lớn, vải bị kéo căng, phác hoạ ra đường nét cơ bắp được rèn luyện từ trong quân đội. Chu Doãn Thịnh nhanh chóng liếc nhìn hắn một cái, cảm thấy hơi mất tự nhiên. Người này giống y như tên kia, đều là máy phát nội tiết tố biết đi.

"Ta ngủ trên giường, ngươi ngủ dưới đất." – Hắn lấy một chồng chăn đệm thừa trong tủ ra, ném xuống chân Tần Sách.

"Đương nhiên rồi." – Tần Sách nhanh chóng trải đệm chăn, nghiêm giọng nói – "Còn có một việc muốn cho công tử biết, tên ta không phải là Tiểu Hắc, mà là Tần Sách." – Tên Tiểu Hắc này quả thật là sỉ nhục! Hắn đường đường là Đô đốc trung quân, Chương Thư Lâm coi hắn là chó chắc?

Chu Doãn Thịnh sung sướng khi người gặp hoạ, cười nói – "Biết rồi, Tiểu Hắc."

Ánh mắt Tần Sách hơi tối lại, thế nhưng không phản bác. Cùng một cái tên, được Chu Tử Ngọc gọi, hắn lại có cảm giác thoả mãn, bằng lòng lên núi đao xuống biển lửa vì người nọ. Đúng là gặp hạn mà.

Người thương nằm gần trong gang tấc, khiến Tần Sách vui như mở cờ. Hắn nhấm nháp đi nhấm nháp lại ảo tưởng trong đầu, hô hấp dần dần nặng nề, lập tức xoay người, dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm bóng người sau rèm lụa.

Thân dưới cứng rắn như sắp nổ. Khi sự nhẫn nại của hắn rốt cuộc đến cực hạn, định điểm huyệt khiến thanh niên ngất đi, biến tất cả ý tưởng của mình thành hiện thực, thanh niên lại đột nhiên lên tiếng – "Trằn trà trằn trọc, không ngủ được à?"

"Đúng vậy, ta rất ít khi ngủ cùng phòng với người khác, không quen cho lắm." – Tần Sách cứng đờ bất động, chậm rãi điều chỉnh hô hấp thành trạng thái thong thả.

"Ta cũng vậy. Chấp nhận tạm đi, sáng sớm mai chúng ta sẽ khởi hành."

"Làm thế nào đi ra khỏi thành?"

"Đương nhiên là cải trang giả dạng."

"Cải trang thành gì?"

"..."

Tần Sách vừa dẫn dắt thanh niên nói chuyện, vừa đưa tay vào trong quần thủ dâm. Trong đầu xuất hiện gò má ửng đỏ và đôi mắt phủ lớp sương mờ của thanh niên. Sự tự chủ của hắn rất mạnh, dù cho cả cơ thể lẫn linh hồn đều đang run rẩy, điên cuồng vì thanh niên, hô hấp của hắn vẫn không hỗn loạn chút nào.

Chu Doãn Thịnh thẳng thắn thuật lại kế hoạch ngày mai cho hắn, dần dần chìm vào giấc ngủ say từ lúc nào.

Tần Sách rốt cuộc bắn ra, ánh mắt như sói dán chặt lên người hắn, mãi vẫn không muốn rời khỏi.

Hôm sau, Chu Doãn Thịnh ra lệnh cho Thuý Nhi mua một chút son phấn về. Dựa vào thuật dịch dung cao siêu hoá trang Tần Sách thành ông lão sáu mươi. Khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng lập tức trải đầy nếp nhăn, ngay cả làn da nơi cổ và mu bàn tay cũng già cả lỏng lẻo, tóc tai mi mày râu ria đều xám bạc, lưng gù xuống, đi một bước lảo đảo một bước, như thể đã gần đất xa trời. Dù cho phụ thân và mẫu phụ của Tần Sách có đứng trước mặt hắn cũng chắc chắn không nhận ra.

Hai người đi xe ngựa ra khỏi thành. Lúc này Chu Doãn Thịnh không che giấu nốt ruồi chu sa trên trán. Tiền tài và sắc đẹp, thị vệ gác thành làm sao ngăn cản được, chỉ hỏi mấy câu qua loa rồi thả đi.

Đi đến gần thôn, xác định không có người đuổi theo, Tần Sách lau lớp dịch dung, kéo tay Chu Doãn Thịnh dặn dò – "Che nốt ruồi chu sa của ngươi đi."

Trước khi ổn định triều chính, hắn không hy vọng bất kỳ ai phát hiện ra bí mật này. Chu Tử Ngọc chỉ có thể là của hắn.

"Còn cần ngươi nói chắc." – Chu Doãn Thịnh hừ lạnh.

"Che ngay bây giờ." – Tần Sách không chịu thả tay.

Chu Doãn Thịnh hết cách, đành phải lấy phấn cao màu da người che lấp dấu vết. Tần Sách lúc này mới vừa lòng, xuống xe chạy thẳng đến doanh trại đóng quân cách đó mười dặm.

Bàn bạc công việc cứu giúp triều đình với phó tướng xong, hắn nhân lúc ban đêm trở về nhà họ Chương.

Thấy hắn về, Chương Thư Lâm vô cùng vui mừng. Nhưng không nhào lên như thường ngày, mà là đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt rối rắm.

Chương Gia Thuỵ hỏi thẳng – "Tiểu Hắc ca, có phải là ngươi đã khôi phục trí nhớ không? Rốt cuộc ngươi có thân phận gì? Vừa rồi mới có người bí mật đưa mấy trăm cân gạo và một quyển ngân phiếu đến, nói là muốn báo đáp ân tình nhà họ Chương." – Đếm tới đếm lui cũng chỉ có ân tình cứu Tiểu Hắc này.

"Gạo và ngân phiếu các ngươi cứ nhận lấy đi. Thân phận của ta không tiện nói ra, sau này các ngươi sẽ biết, cũng đừng nghĩ đến chuyện nói việc này cho người khác, cẩn thận rước lấy hoạ diệt môn." – Tần Sách dùng ánh mắt hung ác nhìn y, như thể Tiểu Hắc thành thật hàm hậu trước kia chưa từng tồn tại.

Chương Thư Lâm bị doạ đến mặt mũi trắng bệch, lập tức gật đầu tỏ vẻ sẽ kín miệng như bưng.

Nhưng Chương Gia Thuỵ thì đoán được sơ sơ, ánh mắt hơi sáng lên, hỏi – "Vậy hôn ước giữa ngươi và ca ca có còn giữ lời không?" – Nếu như người này quả thực là thế tử Thần Uy hầu vô cớ mất tích lúc trước, nhà họ Chương chắc chắn sẽ giàu to. Y cũng sẽ một bước lên mây như diều gặp gió.

"Đương nhiên là huỷ bỏ." – Tần Sách phủ nhận không chút do dự.

Mong đợi đầy cõi lòng của Chương Gia Thuỵ nháy mắt tan vỡ, y giận dữ nói – "Không thể nào ngờ đường đường Đô đốc trung quân lại là một kẻ tiểu nhân nói lời không giữ lấy lời."

"Ngươi rất thông minh, lại còn là một kẻ thông minh thích khoe khoang. Nên biết người như vậy sẽ chết nhanh nhất." – Tần Sách nói với vẻ mặt vô cảm – "Tần Sách ta đúng là coi trọng lời hứa. Nhưng sẽ không vì một lời hứa hẹn mà vứt bỏ hạnh phúc cả đời. Có rất nhiều phương pháp báo đáp ân tình, không đáng kéo cả chính mình vào. Ta chỉ mất trí nhớ chứ không phải não bị ũng nước. Nếu các ngươi thức thời thì hãy ngoan ngoãn nhận lấy lễ tạ của ta, từ nay về sau không ai nợ ai. Còn nếu không nghe, ta có thủ đoạn khiến các ngươi thức thời."

Lần đầu tiên Chương Thư Lâm nhận ra, người trước mắt này là thế tử Thần Uy hầu cao cao tại thượng, là đô đốc trung quân tay cầm trọng binh, mà không phải là Tiểu Hắc thành thật hàm hậu. Hốc mắt cậu ta đo đỏ, bất đắc dĩ gật đầu.

Dù Chương Gia Thuỵ có phẫn hận nữa cũng biết không thể lấy trứng chọi đá, không thể không từ bỏ phú quý dễ như trở bàn tay.

Tần Sách từ biệt phu phu nhà họ Chương, không mang theo bất cứ thứ gì, ẩn mình vào màn đêm.

50. Quyển 5 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trung quân của Tần Sách vốn phụ trách phòng ngự kinh đô. Trước kia bởi vì hắn mất trí nhớ nên mới để phe cánh Thái hậu chui vào chỗ hở. Hiện giờ hắn trở về, chỉ cần vung tay hô một tiếng, thuộc hạ cũ đều sẽ sôi nổi hưởng ứng, đoạt lại Hoàng thành chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng để bảo đảm sự an toàn của tiểu hoàng đế, Tần Sách không khua chiêng gõ trống, chỉ bí mật bày binh bố trận, hòng giành thắng lợi mà không thấy máu.

Ngày hôm nay, thuộc hạ mà hắn phái đi rốt cuộc bắt giữ được con trai thái hậu, mang về quân doanh.

Tần Sách nghiêm hình tra khảo đối phương, lấy được một danh sách. Đến đêm sẽ chuẩn bị tập kích Hoàng thành, thanh tẩy triều cục. Mấy vị đại tướng tụ tập trong lều trại thống lĩnh phân tích sa bàn, chợt nghe bên ngoài có người bẩm báo – "Vũ trướng quân, ngoài doanh trại có người cầu kiến."

Vũ tướng quân chính là tướng tài đắc lực của Tần Sách, cũng là Định Viễn tướng quân phụng mệnh bảo vệ nhà họ Chu lúc trước. Thấy Đô đốc chau mày tỏ vẻ bất mãn, hắn không dám lề mề chút nào, lập tức khoát tay nói – "Kẻ nào không có mắt thế, đã lúc này rồi, Ngọc hoàng đại đế đến cũng không gặp! Bảo hắn đi đi!"

Binh lính chần chờ một lát rồi nói – "Người nọ nói mình là Chu Tử Ngọc huyện Thanh Mân, đến đưa lương thảo cho tướng quân."

Người ta nói binh mã đứng yên, lương thảo đi trước, có thể thấy được tầm quan trọng của lương thảo đối với quân đội. Mấy vị đại tướng đều sáng lên, nhất tề nhìn về phía đô đốc.

Vì sao Chu Tử Ngọc lại đặc biệt chạy đến đưa lương thảo cho Vũ Thành? Hàng mày rậm của Tần Sách nhíu chặt lại, khoát tay nói – "Đưa hắn vào. Vũ Thành ở lại, các ngươi tan trước đi."

Mấy vị đại tướng khom người cáo lui.

"Ngươi và Chu Tử Ngọc có quan hệ gì? Trước đây có từng quen biết?"

Giọng điệu của Đô đốc nghe âm u vô cùng, Vũ Thành hơi kinh ngạc, vội vàng trả lời – "Thuộc hạ và Chu công tử vốn không quen biết. Trước đây phụng mệnh Đô đốc bảo vệ nhà họ Chu, có lẽ Chu công tử biết ơn vì chuyện này, vậy nên mới đặc biệt đến đưa lương thảo."

Rõ ràng là mình hạ lệnh, được hưởng lợi lại là thuộc hạ mình. Trong lòng Tần Sách khó chịu vô cùng, nhưng cũng không muốn để lộ thân phận ngay lúc này, không thể không tránh ra sau bình phong, nói – "Ngươi nói chuyện với hắn, ta tạm thời tránh đi một chút."

Vũ Thành bị hắn làm cho đầu óc lơ mơ chẳng hiểu ra sao, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đành phải để người mời Chu công tử vào.

Rèm bị vén lên, một thanh niên mặc trang phục sáng màu, diện mạo mỹ lệ chậm rãi đi vào. Bờ môi đỏ thắm cong lên một cách tự nhiên, dù không cười cũng như mang theo nét cười, sóng mắt đào hoa lấp lánh trong veo thấy đáy, như vô tình lại như đa tình, khiến người khác không thể tự chủ mà đắm chìm.

Đây là một người rực rỡ sánh ngang ánh mặt trời, đi đến đâu cũng là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Vũ Thành nhìn phát ngốc, sau khi hoàn hồn bắt đầu âm thầm tìm kiếm nốt ruồi chu sa trên người đối phương. Nốt ruồi chu sa của ca nhi thường xuất hiện ở những vị trí rất rõ ràng, hoặc ở cổ tay, hoặc trên vành tai, hoặc trên ấn đường. Màu sắc càng đỏ vị trí càng nổi bật, giá trị con người cũng càng cao. Hễ vị ca nhi nào có thể có một nốt ruồi chu sa đỏ thẫm trên ấn đường, người đó quả thật là thần tiên hạ phàm, chắc chắn sẽ được người khắp thiên hạ theo đuổi.

Thế nhưng đáng tiếc, Vũ Thành có tìm thế nào đi chăng nữa cũng không tìm thấy nốt ruồi chu sa. Không thể không tiếc nuối thừa nhận, vị Chu công tử này là đàn ông, ngoại hình đẹp như vậy mà lại là đàn ông, đúng là phí của trời!

Trong lòng đã rối rắm như tơ vò, ngoài mặt Vũ Thành lại không thể hiện chút nào, hỏi thẳng vào vấn đề – "Xin hỏi Chu công tử đến đây đưa lương thực vì việc gì?" – Trên đời này không có bữa cơm nào không phải trả tiền, ai cũng biết nguyên tắc này.

Chu Doãn Thịnh cũng không dây dưa, chắp tay nói – "Thật không dám giấu giếm, Chu mỗ quả thực muốn nhờ tướng quân. Ba năm trước song thân của Chu mỗ gặp nạn trộm cướp ở Lạc Thuỷ, đều đã bỏ mình. Lạc Thuỷ chính là phạm vi do tướng quân quản hạt, Chu mỗ cả gan, lấy một vạn tạ lương thực xin tướng quân xuất binh diệt trừ thổ phỉ, trừ hại cho dân."

Tuy rằng tâm nguyện duy nhất của Chu Tử Ngọc là bảo vệ nhà họ Chu, nhưng Chu Doãn Thịnh cảm thấy như vậy còn chưa đủ. Đã cướp lấy nhân sinh của người khác, hắn nhất định phải xử lý hoàn mỹ hết sức có thể.

Đương nhiên, trừ việc này ra hắn còn muốn tìm hiểu thực hư về Định Viễn tướng quân này. Vũ Thành cao chừng tám thước, diện mạo anh tuấn khí chất lạnh lùng, trên người còn toả ra hương thuốc lá quen thuộc, nhìn sao cũng thấy giống anh chồng thất lạc đã lâu của hắn.

Nếu như bình thường, Vũ Thành chắc chắn sẽ không từ chối, nhưng hiện giờ triều cục đang tràn ngập nguy cơ, hắn có trọng trách bên mình, có lòng mà không có sức, chỉ đành phải áy náy nói – "E rằng Vũ mỗ không thể nhận lời thỉnh cầu của Chu công tử. Không dối gạt công tử, trước mắt Vũ mỗ còn có chuyện quan trọng hơn, thực sự là không có cách nào dành thời gian…"

Chu Doãn Thịnh biết hắn hiện giờ ắt hẳn đang sứt đầu mẻ trán vì việc Thái hậu chiếm cung, vì thế khoát tay cười – "Không sao, đợi khi nào rảnh, Chu mỗ lại đến quấy rầy tướng quân sau. Một vạn tạ lương thực kia tướng quân cứ giữ trước đi, coi như một chút lòng thành của Chu mỗ. Lần trước tướng quân bảo vệ nhà họ Chu, Chu mỗ còn chưa kịp nói lời cảm ơn."

Khi không cười hắn đã rực rỡ loá mắt, khi thật lòng cười rộ lên thì đúng là nhiếp hồn đoạt phách, khiến người khác mê muội. Vũ Thành lại ngẩn ngơ, vội vàng khoát tay nói – "Việc nên làm việc nên làm".

Vùng quân sự quan trọng, Chu Doãn Thịnh không dám ở lâu, một lúc sau đã chắp tay định cáo từ, khi sắp rời khỏi doanh trướng đột nhiên quay đầu lại hỏi – "Tướng quân thích hút thuốc?"

"Đúng vậy, Chu công tử bị mùi thuốc lá trên người ta làm ngạt thở à?" – Vũ Thành lúng túng phẩy phẩy vạt áo.

"Không, mùi hương này rất dễ ngửi." – Chu Doãn Thịnh hơi hơi nhếch môi, lững thững rời khỏi. Trước kia hắn cứ luôn cảm thấy mùi thuốc lá gay mũi, nhưng đến khi không ngửi thấy được mới đột nhiên phát hiện ra mình đã quen từ lâu. Đây là một mùi hương khiến người ta đặc biệt an tâm.

Hai má Vũ Thành đỏ bừng. Đợi đám người đi xa mới phát hiện Đô đốc đang đứng ngay trước mặt mình, sắc mặt đen thui, ánh mắt hung ác.

"Về sau không được hút thuốc nữa, về vứt hết tẩu thuốc của ngươi đi."

"Vì sao?"

"Hút nhiều không tốt cho sức khoẻ, đến khi trời lạnh dễ bị ho khan."

"Nhưng mà Đô đốc, ngài còn hút nhiều hơn ta mà."

“Từ sau khi mất trí nhớ ta đã bỏ rồi.” – Nhưng từ bây giờ sẽ hút lại.

Nghĩ đến đây, Tần Sách cúi đầu ngửi ngửi cánh tay mình, phát hiện chỉ có mùi bồ kết nhẹ nhàng, không có mùi thuốc lá, vì thế nhíu mày vô cùng khó chịu.

Ban đêm, mười vạn tướng sĩ trung quân bất ngờ vây quanh trong ngoài hoàng thành, bắt giữ hết tất cả một trăm ba mươi bảy người của Thái hậu. Thái hậu vốn định lấy tiểu hoàng đế làm con tin hòng thoát khỏi vòng vây, nhưng lại phát hiện tiểu hoàng đế đã mất tích. Còn còn trai mình thì bị trói gô xuất hiện ở cửa cung Từ Ninh, bị hai binh sĩ kề đao cạnh cổ.

Thái hậu hết cách, đành phải bó tay chịu trói.

Rạng sáng hôm sau, chuông tang vang vọng trong ngoài hoàng thành. Chử Vân đế đời thứ tư băng hà, truyền ngôi vị hoàng đế cho tiểu thái tử chưa đầy năm tuổi. Đô đốc trung quân Tần Sách, tả tướng Dương Vinh, hữu tướng Hoàng Bỉnh Văn được sắc phong cố mệnh đại thần (*), phụ tá triều chính.

(*) Đại thần được đế vương giao phó trách nhiệm nặng nề trước khi băng hà.

Cả nước để tang ba tháng, ba tháng sau tiểu thái tử đăng cơ, miễn tô thuế, mở khoa cử, đại xá thiên hạ. Ngay sau đó, trời đổ một trận mưa tầm tã, mang phước lành đến cho nước Chử Vân ngàn dặm đất cằn, dân chúng sôi nổi hướng mình về phía hoàng cung bái lạy, đều nói tiểu hoàng đế là chân long thiên tử.

Bình ổn triều cục xong xuôi, Tần Sách – hiện đã kế thừa tước vị Thần Uy hầu – khâm điểm năm vạn binh lính đến Lạc Thuỷ tiêu diệt thổ phỉ, mà thân tín của hắn thì mang theo lễ lớn đến nhà họ Chương nói lời cảm tạ.

Một chút lương thực và ngân phiếu trước đó hiển nhiên còn chưa đủ mua một mạng của Tần Sách. Lần này hắn đưa thêm rất nhiều vàng bạc châu báu và mấy trang viên ruộng đất, khua chiêng gõ trống đưa đến cửa nhà họ Chương. Còn đặc biệt mời danh sư chỉ dạy Chương Gia Thuỵ học hành.

Chuyện nhà họ Chương cứu Thần Uy hầu truyền khắp thôn dân, tất cả những người bắt nạt nhà họ Chương lúc trước đều bị Chương Thư Lâm và Chương Gia Thuỵ trả thù lại. Một tháng sau, Chương Gia Thuỵ vào kinh tham dự kỳ thi Hương, giành được thành tích đứng thứ sáu nhị giáp. Ngay sau đó tham gia kỳ thi mùa xuân, lại đỗ với thành tích cao lần nữa.

Trong kỳ thi đình cuối cùng, tiểu hoàng đế nghe nói người nhà họ Chương có ơn với Thần Uy hầu, đặc biệt khâm điểm Chương Gia Thuỵ làm thám hoa, thật đúng là “gió xuân thoả chí ngựa phi, xem hoa cho hết trọn ngày Trường An”. (1)

Huyện lệnh huyện Thanh Mân trước đó nhờ có công hộ giá mà được thăng chức thành tri châu của châu Triệu. Chương Gia Thuỵ cũng nghiễm nhiên thay thế vị trí của ông, trở thành huyện thái gia mới.

Chương Gia Thuỵ vốn tưởng rằng sẽ được giữ lại làm trong Hàn Lâm viện nên vô cùng bất mãn với chức vụ này. Mấy lần y đến thăm viếng phủ Thần Uy hầu muốn chắp nối quan hệ mà đều không được vào cửa, đành phải ôm nỗi lòng oán giận mà nhậm chức.

Nhưng Chương Thư Lâm thì vui mừng cực kỳ, nghĩ em trai mình đã thành chúa đất huyện Thanh Mân, mình cũng có thể duỗi chân duỗi tay không cần lo nghĩ, cũng không sợ đắc tội rắn gần hang.

Cậu ta định mở một xưởng rượu, chuyên sản xuất rượu nho. Bởi huyện Thanh Mân không có ai gieo trồng nho với quy mô lớn, phí tổn thu mua có thể sẽ rất cao, cậu ta định mua một ngọn núi tự mình gieo trồng. Tìm kiếm suốt mấy ngày ở phụ cận huyện Thanh Mân, cậu ta rốt cuộc nhìn trúng một ngọn núi, sai người hỏi thăm mới biết ngọn núi này thuộc về nhà họ Chu, lập tức gửi lời nhắn cho Chu Tử Ngọc.

“Không bán.” – Chu Doãn Thịnh từ chối thẳng thừng.

Chương Thư Lâm vẫn còn chưa từ bỏ ý định, tăng giá gốc của mình lên một phần rồi thông báo cho đối phương.

“Đã nói không bán.” – Chu Doãn Thịnh rộng rãi với ai chứ cũng sẽ không rộng rãi với nhà họ Chương.

Chương Thư Lâm hết cách, đành phải tiếp tục đi quanh núi. Nhưng mấy ngọn núi khác đều không có điều kiện khí hậu tốt bằng ngọn núi nhà họ Chu, không thể nào trồng được nho chất lượng tốt. Cậu ta là cung xử nữ thích soi mói, vì thế sầu rụng cả tóc.

"Hắn không chịu bán?" – Chương Gia Thuỵ nghe việc này, cười lạnh nói – "Vậy để ta tự mình đến nhà bàn bạc với hắn." – Thời thế thay đổi, hiện giờ y là quan phụ mẫu huyện Thanh Mân, ai dám không nể mặt y mấy phần? Chu Tử Ngọc ba lần bốn lượt từ chối lời thỉnh cầu của huynh trưởng y, chả khác nào vả mặt y một cách trắng trợn.

Huyện thái gia tự mình đến nhà, dù Chu Doãn Thịnh có phiền chán đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể không mời người ta vào nhà.

Hai người ngồi đối diện nhau, đều ngoài cười mà trong không cười.

"Chu công tử, huynh trưởng ta nhìn trúng ngọn núi kia, ngươi ra giá đi."

"Ngươi ra giá trước xem?" – Chu Doãn Thịnh nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

"Số này thế nào?" – Chương Gia Thuỵ giơ một bàn tay lên.

Chu Doãn Thịnh bật cười – "Nhà họ Chu ta tốn tám trăm lượng mua ngọn núi này, ngươi thoáng cái đã chém mất ba trăm lượng. Chương đại nhân, ngươi đang buôn bán hay là đang cướp đoạt?"

Chương Gia Thuỵ nheo mắt nói – "Hôm nay ngươi cho ta một món lời, sau này ta cũng sẽ cho ngươi được lợi. Chúng ta đôi bên cùng có lợi, không ai phải chịu thiệt. Chu công tử thông minh tuyệt đỉnh, ắt hẳn sẽ đưa ra sự lựa chọn chính xác."

Người ta nói dân không đấu với quan, một địa chủ nho nhỏ muốn ganh đua với huyện thái gia chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Nhưng tính tình Chu Doãn Thịnh lại hết sức ngang bướng, càng bức bách hắn càng chống đối, nghe vậy lập tức cười lạnh – "Ta không có gì cần xin xỏ chương đại nhân, lấy đâu ra "đôi bên cùng có lợi". Ngọn núi này ta không bán, mời chương đại nhân đi cho." – Dứt lời vung tay áo đuổi người.

Chương Gia Thuỵ không ngờ hắn lại quật cường như vậy, sắc mặt chuyển từ đỏ sang trắng, lại từ trắng chuyển xanh, cắn răng nói – "Chu công tử, chỉ mong sau này ngươi đừng hối hận."

"Sao, ngươi còn định cậy thế chèn ép ta? Chèn ép "nhân thiện chi gia" mà hoảng thượng khen ngợi, ngươi cũng phải tìm được cái cớ đã, nếu không coi chừng mất cả mũ cánh chuồn." – Chu Doãn Thịnh chỉ vào tấm hoành phi (2) bằng vàng ngự ban trưng trong sảnh chính. Bên trên ghi bốn chữ "Nhân Thiện Chi Gia". Có tấm hoành phi này, người nào muốn động chạm đến nhà họ Chu đều phải suy nghĩ một chút trước.

Chương Gia Thuỵ còn đang phẫn nộ dâng trào thì bị một câu này của hắn chặn họng, mặt mũi tím tái, nhanh chóng bỏ đi.

(1) Được trích từ bài thơ "Đăng khoa hậu" của Mạnh Giao:

Hán Việt:

Đăng khoa hậu

Tích nhật ác xúc bất túc khoa,

Kim triêu phóng đãng tứ vô nhai.

Xuân phong đắc ý mã đề tật,

Nhất nhật khán tận Trường An hoa.

Dịch nghĩa:

Sau khi thi đỗ

Ngày trước biết bao cay đắng không sao nói hết,

Sáng nay ưu phiền tan biến, tâm tư không còn gì câu thúc.

Ngọn gió xuân mát rượi, leo lên ngựa phóng đi,

Trong ngày đi xem tất cả các vườn hoa trong Trường An.

(quay lại)

(2) Hoành phi:

(quay lại)

51. Quyển 5 - Chương 10

Sau khi trở về, Chương Gia Thuỵ tìm cách trị nhà họ Chu. Đầu tiên là nói nô bộc nhà họ Chu ức hiếp nông dân, hoành hành ngang ngược, bắt về nha môn thẩm vấn mới biết điêu nô kia là tâm phúc của Chu lão Tứ, đã bị Chu Tử Ngọc đuổi đi từ lâu. Hành động việc làm của gã hoàn toàn không liên quan đến nhà họ Chu.

Sau đó lại có người tố giác các địa chủ nông thôn khi thu tô động tay động chân ở quả cân và hộc cân, có hiềm nghi chiếm đoạt thuế má triều đình. Chương Gia Thuỵ phái người đi thăm dò, kết quả hai nhà địa chủ lớn là nhà họ Lý và nhà họ Vương quả nhiên động tay động chân, chỉ có nhà họ Chu thành thành thật thật giữ nề nếp.

Xét đi xét lại mấy vụ án, đều có dính líu đến nhà họ Chu, nhưng đều không liên can gì đến nhà họ Chu cả. Chẳng những không thể dỡ được bảng hiệu "Nhân Thiện Chi Gia" của nhà họ Chu, mà còn giúp cho thanh danh trong sạch của Chu Tử Ngọc càng vang dội. Chương Gia Thuỵ tức giận đến ngủ không yên suốt mấy đêm liền, quả thực là hận Chu Tử Ngọc thấu xương, thề muốn kéo đổ nhà họ Chu.

Một tháng sau, Tần Sách rốt cuộc mang theo thân mình đầy thương tích trở về kinh thành. Nếu không phải thái y cho hắn dùng thuốc tê, muốn giúp hắn xử lý vết thương thối rữa ở bụng, e rằng hắn còn định cưỡi ngựa cấp tốc đến huyện Thanh Mân.

"Nhất định phải đưa chiếc hộp này đến tay Chu Tử Ngọc ngay trong hôm nay." – Trước khi rơi vào hôn mê, hắn thận trọng dặn dò Vũ Thành.

Vũ Thành không dám lơ là, tự mình cưỡi ngựa mang hộp đến phủ nhà họ Chu.

"Mời tướng quân vào. Xin hỏi ngài vội vàng đến đây là vì chuyện gì?" – Chu Doãn Thịnh nhìn thấy người đến, vô cùng kinh ngạc.

"Chiếc hộp này xin Chu công tử nhận cho." – Vũ Thành đặt chiếc hộp lên bàn, một mùi máu tươi nồng nặc tản ra trong không khí.

Chu Doãn Thịnh như nhận ra điều gì, lập tức tháo dây buộc mở nắp hộp ra, phát hiện bên trong đúng là một cái đầu người. Thuý Nhi và Lư thị sợ hãi hét lên, còn Chu Doãn Thịnh thì lại vỗ tay cười rộ lên.

Sau gáy người này có một hình xăm đại bàng, chính là đầu lĩnh thổ phỉ trong lời đồn của núi Lạc Thuỷ –

Vương Triển Bằng, cũng là kẻ thù giết cha của Chu Tử Ngọc. Một vạn tạ lương thực lúc trước rốt cuộc không tặng không.

Phun ra một hơi dài, Chu Doãn Thịnh khẽ cười với Vũ Thành – "Ơn huệ này của Vũ tướng quân, Chu mỗ sẽ ghi nhớ." – Ngày đó chỉ hơi đề cập qua, người này đã ghi tạc trong lòng. Vừa bình ổn triều cục đã lập tức đến Lạc Thuỷ báo thù cho song thân của mình. Còn không ngại vất vả tự mình đưa đầu người đến. Vô duyên vô cớ sao lại để bụng như thế?

Chẳng lẽ hắn thực sự là người mình muốn tìm?

Trong lòng dâng lên một dòng khí nóng, Chu Doãn Thịnh đột nhiên đè người đàn ông cường tráng này xuống ghế. Thừa dịp hắn đang kinh ngạc vội đưa lưỡi mình vào miệng hắn khuấy động liếm mút, phát ra âm thanh chụt chụt.

Vũ Thành choáng, muốn đẩy ra mà cả người mềm nhũn. Kỹ thuật hôn của Chu công tử thực sự là cao siêu, dường như muốn hút luôn linh hồn của hắn ra ngoài.

Linh hồn không hề cảm nhận thấy rung động quen thuộc, Vũ Thành không phải là người mình muốn tìm, sao vậy được? Chu Doãn Thịnh nheo mắt, chiếc lưỡi đang thăm dò chậm rãi dừng lại. Hắn hơi lui ra sau vài bước, chắp tay nói – "Vũ tướng quân, đã đắc tội rồi. Mời." – Hắn vươn tay, làm động tác đuổi người.

Vũ Thành bị hôn đến ngây ngất, cũng không biết phản kháng trách hỏi. Đến khi hoàn hồn đã thấy mình đang cưỡi trên lưng ngựa, đã rời khỏi huyện Thanh Mân được mấy dặm rồi. Da mặt hắn đỏ bừng, liếm liếm môi, tinh thần hỗn loạn mà trở về phủ Thần Uy hầu, ngẩn người ngồi cạnh giường cấp trên.

Một lúc lâu sau, hiệu lực của thuốc tê dần dần biến mất, Tần Sách mở đôi mắt tối đen ra.

"Đã đưa đồ đi chưa?" – hắn khẩn cấp truy hỏi.

"Đưa đi rồi." – hai má Vũ Thành lúc này đã biến thành màu gan heo, ngập ngừng nói – "Hầu gia. Nếu… Nếu một người đàn ông có ý với ngươi, ngươi sẽ làm gì?"

"Tên đàn ông nào có ý với ngươi?" – Tần Sách cười nhạo.

"Chu công tử. Hắn vừa mới hôn ta." – Vũ Thành bụm mặt, ấp úng nói. – "Nhưng mà ta lại không cảm thấy ghê tởm chút nào, còn lưu luyến không nỡ tách ra. Hầu gia, có phải là ta hết thuốc chữa rồi không? Nếu như Chu công tử là ca nhi thì tốt, ta sẽ lập tức cưới hắn, cũng không cần rối rắm như bây giờ."

Tần Sách suýt chút nữa nhảy dựng lên khỏi giường, ánh mắt lạnh lẽo hoá thành lưỡi dao, cắt lên làn da lộ ra bên ngoài của Vũ Thành. Vũ Thành bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng sợ, tim đập thình thịch, lắp bắp hỏi – "Hầu…Hầu gia! Ngài làm sao thế? Vì sao lại nhìn ta như vậy?"

"Vì sao hắn lại hôn ngươi? Có phải ngươi không nói chiếc hộp kia là do ta sai ngươi đưa đến không?" – Cái tên chết tiệt này, lại cướp công của hắn! Lần trước bảo vệ nhà họ Chu đã thế, lần này diệt trừ thổ phỉ cũng vậy!

"Chưa kịp nói, Chu công tử đã hôn ta." – Vũ Thành thế mới bừng tỉnh đại ngộ, lại thấy Hầu gia nhà mình chỉ khoác một chiếc áo ngoài đạp cửa chạy đi, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Chu Doãn Thịnh còn đang sầu não vì không biết tung tích của người yêu. Chợt nghe ngoài cửa có người bẩm báo Thần Uy hầu đến thăm.

Thần Uy hầu, Tiểu Hắc? Hắn đến làm gì? Còn đang suy nghĩ, người nọ đã đi đến sảnh chính, thần thái phong trần mệt mỏi, chỉ tuỳ ý khoác một chiếc áo choàng đen trên vai, bên trong là lớp áo trắng nhuốm máu, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập tức giận dữ tợn.

"Nói cho ngươi biết! Sở dĩ lần trước nhà họ Chu có thể được bảo vệ nguyên vẹn là vì ta hạ lệnh, đầu của trùm thổ phỉ Lạc Thuỷ cũng do ta tự mình chém cho ngươi." – Hắn bước đến trước mặt Chu Doãn Thịnh, duỗi hai tay giam cầm người nọ vào lòng mình, ánh mắt vừa sáng bừng vừa nóng rực.

"Cho nên?" – Mùi thuốc lá nồng nã phả vào mặt, khiến Chu Doãn Thịnh hơi chóng mặt.

"Cho nên người mà ngươi cần cảm ơn lẫn ái mộ là ta, mà không phải Vũ Thành! Người ngươi cần hôn cũng là ta, mà không phải Vũ Thành. Nếu như lần sau để ta biết ngươi hôn người khác, ta sẽ cắt lưỡi người đó." – Tần Sách nói xong liền cúi đầu chặn bờ môi đỏ mọng hé mở của thanh niên.

Đầu lưỡi chạm nhau, nước bọt giao hoà, một cảm giác run rẩy quen thuộc truyền khắp từ thân thể đến linh hồn, trong đầu phút chốc bùng lên ánh pháo hoa rực rỡ. Cảm giác vừa vui sướng vừa thoả mãn ấy tựa như chiếm được toàn bộ thế giới. Hai người ôm nhau thật chặt, không ngừng thay đổi tư thế làm sâu nụ hôn này, tận mười lăm phút sau mới lưu luyến mà tách ra, kéo theo một sợi chỉ bạc.

"Thì ra là ngươi!" – Chu Doãn Thịnh thoả mãn thở dài. Ngay sau đó sắc mặt đen sì, chất vấn – "Chẳng phải ngươi đã đính ước với Chương Thư Lâm à?"

"Ta chưa từng đính ước với cậu ta." – Tần Sách lau lớp phấn trên trán người yêu đi, liên tục hôn lên dấu vết đỏ thẫm kia.

"Ngoài đường đã truyền khắp nơi rồi, nói Chương Thư Lâm là chính quân tương lai của Hầu gia. Ngươi nâng nhà họ Chương lên cao như vậy, chẳng phải là đang trải đường để cưới Chương Thư Lâm hay sao? Ngươi còn đến dây dưa với ta làm gì? Cút sang một bên đi!" – Chu Doãn Thịnh đá người nọ ra ngoài.

Tần Sách phưỡn mặt xúm lại, giải thích – "Ta đã nói rõ ràng với nhà họ Chương từ lâu rồi. Sở dĩ khua chiêng gõ trống tặng lễ là vì muốn tỏ vẻ Thần Uy hầu ta nhớ ơn đền nghĩa. Ân tình là ân tình, tình yêu là tình yêu, ta sẽ không vì một ân tình mà bỏ lỡ hạnh phúc cả đời. Tử Ngọc, trong tim ta chỉ có ngươi. Dù ngươi là đàn ông, ta cũng vẫn yêu ngươi như thường, không oán không hối. Không tin ngươi móc tim ta ra

mà xem."

Hắn bắt lấy tay người yêu, cố ý đặt lên vết thương mới được băng bó qua loa của mình.

Chu Doãn Thịnh trông thấy tay mình dính đầy máu tươi, tức thì quên tức giận, vội vàng sai Thuý Nhi đi lấy hòm thuốc. Vì thế Tần Sách thuận lợi ở lại qua đêm.

Quấn quýt si mê hơn nửa tháng, Tần Sách mới trở về chuẩn bị hôn lễ. Đúng vậy, Chu Doãn Thịnh đã đồng ý gả vào phủ hầu làm chính quân. Đã là chồng chồng già suốt mấy đời mấy kiếp rồi, còn có gì phải suy xét đâu. Phải trân trọng mỗi giờ mỗi phút ở bên nhau, nếu không lần luân hồi tiếp theo, không biết người này sẽ lại lưu lạc đi đâu, dính líu quan hệ không sáng tỏ với người nào.

Trong nửa tháng này, Chương Gia Thuỵ cũng không rảnh rỗi, cho người hỏi thăm chuyện riêng nhà họ Chu khắp nơi, chuẩn bị trị Chu Tử Ngọc. Công sức không phụ lòng người, y đúng là moi được một tin mật kinh người. Một tỳ nữ bị nhà họ Chu đuổi đi nói Chu Tử Ngọc là ca nhi, giữa ấn đường có một nốt ruồi chu sa, bình thường đều dùng phấn che.

Nhớ lại khuôn mặt quá mức diễm lệ của Chu Tử Ngọc, Chương Gia Thuỵ tin đến tám, chín phần mười. Sai người thừa dịp Chu Tử Ngọc đi dạo phố hắt một thùng nước lên người, còn sai một bà lão xông lên lau, lau lộ nốt ruồi chu sa trên trán hắn. Mọi người đứng xem xung quanh tức thì xôn xao nghị luận.

Bởi có người cố ý tuyên truyền, chưa đến một ngày việc này đã truyền đi khắp nơi, đến người qua đường cũng biết. Chương Gia Thuỵ đúng lúc ra mặt chỉ hôn cho Chu Tử Ngọc, người được chọn vẫn là con bạc kia. Trong kịch bản gốc, gã chẳng những vét sạch nhà họ Chu, mà còn tra tấn Chu Tử Ngọc sống không bằng chết.

Khi bà mối mang người đến, Chu Doãn Thịnh cười tủm tỉm đón bọn họ vào nhà. Vừa mới ngồi xuống, còn chưa nói câu nào, ngoài cửa đã có người bẩm báo – "Thần Uy hầu đến."

"Sao, sao Hầu gia lại đến? Hầu gia có quan hệ gì với nhà họ Chu?" – Bà mối chỉ nghe nói nhà họ Chương có quan hệ với phủ hầu, chứ chưa từng nghe nói nhà họ Chu có qua lại với phủ hầu. Nếu không Chương đại nhân làm sao có thể hãm hại Chu Tử Ngọc như vậy.

"Chờ hắn đến thì biết." – Chu Doãn Thịnh bưng tách trà lên, chậm rãi gạt mạt trà, cũng không tự mình ra ngoài nghênh đón. Chương Gia Thuỵ đã vội vàng muốn chết, hắn tuyệt đối sẽ không ngăn cản, nếu không chỉ một bà lão làm sao có thể đến gần hắn như thế được.

Tần Sách cho người đưa một trăm hai mươi hòm sính lễ vào kho, sau đó nhanh chóng đi đến sảnh chính. Trông thấy người ngồi ngay ngắn trên ghế chính, lập tức đi đến hôn lên tóc hắn, gương mặt vẫn luôn lạnh lùng giờ phút này tràn đầy dịu dàng và tình yêu nồng nàn.

Bà mối và con bạc nhìn muốn lọt tròng, cuối cùng cả người phát run như rơi vào hầm băng. Thì ra kẻ tẩm ngẩm tầm ngầm không phải là nhà họ Chương, mà là nhà họ Chu! Xem ra, Chu Tử Ngọc này mới thực sự

là chính quân phủ hầu.

"Bọn họ là ai?" – Tần Sách nhướn mày nhìn về phía hai người.

"Một người là bà mối, một người là vị hôn phu mà Chương đại nhân tự tay chỉ định cho ta. Ngươi không biết à? Mấy hôm trước nhà họ Chương muốn mua ngọn núi phía tây của ta, ta không đồng ý. Họ lại định gây khó dễ với hôn sự của ta, nhổ sạch gốc gác nhà họ Chu này. Trước kia chả biết là ai luôn miệng mắng ta làm giàu bất nhân, hoành hành ngang ngược, giờ thì xem đi…" – Chưa nói hết lời, Chu Doãn Thịnh đã bật cười khinh miệt.

Tân Sách nghe vậy nổi trận lôi đình, đặt tay hắn lên môi mình hôn nhẹ, hừ lạnh nói – "Chương đại nhân gì chứ. Ta vui vẻ thì y chính là Chương đại nhân. Nếu ta mất hứng, y chẳng là gì cả." – Dứt lời chỉ vào bà mối đã bị doạ nhũn cả người, nói – "Ngươi về nói lại cho Chương Gia Thuỵ, Tần Sách ta có thể nâng y lên trời thì cũng có thể đẩy y xuống vực, bảo y tự giải quyết cho tốt."

Bà mối liên tục gật đầu, được con bạc nâng dậy chuẩn bị đi thì nghe Chu Doãn Thịnh lạnh lùng lên tiếng – "Chó chó mèo mèo gì cũng dám đến nhà họ Chu ta cầu hôn, đúng là không biết sống chết! Người đâu, cắt gân tay của hắn cho ta!" – Chính là đôi tay này đã vô số lần đẩy Chu Tử Ngọc vào hoàn cảnh sống không bằng chết, còn giữ lại làm gì.

Con bạc sợ đến mức khóc thất thanh. Còn Tần Sách lại phá lệ cười rộ lên, vừa hôn lên đôi má nhẵn nhụi của vợ vừa phất tay ra hiệu cho thị vệ. Hai thị vệ dứt khoát ấn con bạc xuống, cắt đứt gân tay gã.

Hai người vênh váo tự đắc mà vào, chật vật vạn phần mà ra, vừa lúc bị dân làng nhìn thấy. Bà mối không dám lề mề, lập tức chạy đến nha huyện thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Chương Gia Thuỵ hoang mang lo sợ, lập tức về nhà nhờ Chương Thư Lâm nghĩ biện pháp. Dẫu sao Chương Thư Lâm đã cứu Thần Uy hầu, hắn chắc hẳn không đến mức vong ân phụ nghĩa.

Chương Thư Lâm vốn đang rất buồn, nhưng vì tiền đồ của em trai, cậu ta không thể không đến nhà họ Chu cầu kiến Thần Uy hầu. Cổng nhà đóng kín không chịu cho cậu ta vào, cậu ta đành phải đợi ở góc ngoặt, mãi đến rạng sáng hôm sau mới thấy một người đàn ông cao lớn, vẻ mặt thoả mãn đi ra.

"Tiểu Hắc, đợi một chút." – Cậu ta vội vàng chạy đến.

"Ngươi gọi ai?" – Tần Sách đanh giọng.

"Xin Hầu gia chờ một chút, ta có lời muốn nói." – Chương Thư Lâm lập tức sửa miệng.

"Nhưng ta không có lời muốn nói với ngươi. Những gì nợ nhà họ Chương các ngươi, bổn hầu đều đã trả đủ. Bổn hầu cho các ngươi tiền tài, đất đai, thậm chí là phú quý. Chỉ cần các ngươi thấy đủ, chắc chắn có thể sống không cần lo nghĩ đến hết đời. Nhưng các ngươi tham lam thành tính, dám động đến vợ ta. Vợ

ta không chịu bán lại định cưỡng đoạt, không đoạt được lại mưu tính hạnh phúc cả đời của hắn, muốn đẩy hắn xuống biển lửa. Lúc trước luôn tâng bốc mình thành Thánh nhân, có quyền có thế rồi mới lộ rõ bản chất, đừng làm bổn hầu buồn nôn. Trở về nói với Chương Gia Thuỵ, bản hầu tuyệt đối sẽ không để yên!" – Kẻ nào dám giành vợ hắn, giết không tha!

Chương Thư Lâm bị mắng đến á khẩu, chỉ có thể trơ mắt nhìn người nọ bỏ đi.

Chương Gia Thuỵ đứng ở đầu thôn chờ đợi, chốc thì nhăn mặt, chốc thì kéo tóc, hối hận xanh cả ruột. Trông thấy anh trai trở về, vẻ mặt uể oải, cả người y lập tức xụi lơ, giống như một quả bóng cao su bị xì hơi. Đáng lẽ y nên nhận ra sớm, với dung mạo mỹ lệ tuyệt trần, tính tình phóng khoáng kiêu ngạo của Chu Tử Ngọc, Tần Sách làm sao có thể chống cự được.

"Đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?" – Y khóc oà lên như trẻ nhỏ, còn đâu chút uy phong của Huyện thái gia?

Chương Thư Lâm cũng hoang mang lo sợ, đành phải an ủi y Tiểu Hắc sẽ không tuyệt tình như vậy.

Nhưng sự thật, Tần Sách quả thực rất tuyệt tình. Toàn bộ sự dịu dàng của hắn đều đã trút hết vào Chu Doãn Thịnh. Có thể động đến hắn, nhưng động đến vợ hắn thì sẽ phải nhận lấy sự trả thù điên cuồng.

Chương Gia Thuỵ còn chưa ngồi vững vị trí Huyện thái gia đã bị dính vào một vụ án tham ô, chẳng những bị nhốt vào lao, còn bị bãi bỏ công danh, vĩnh viễn không được làm quan. Chương Thư Lâm bán hết gia sản chắp nối quan hệ, cuối cùng cũng chuộc được y ra ngoài. Nhưng nhà họ Chương lại vì thế mà táng gia bại sản, danh tiếng bê bối, đi đến đâu cũng bị chỉ mặt mắng Chương Gia Thuỵ làm quan bất nhân, hãm hại người tốt cướp đoạt của dân, rơi vào kết cục hôm nay là đáng đời. Còn nói Chu công tử ở hiền gặp lành nên mới được lấy Hầu gia, đúng là ông trời có mắt…

Người nhà họ Chương hoàn toàn không thể ngẩng đầu ở huyện Thanh Mân, đành phải chuyển đi nơi xa bắt đầu lại từ đầu. Nhưng không có nền móng, không có quan hệ, không có tiền tài, làm sao có thể sống dễ như vậy được? Mỗi lần Chương Thư Lâm nghĩ được một ý tưởng kiếm tiền mới, vừa bắt đầu làm đã bị người khác cướp mất, còn thường xuyên bị gây khó dễ. Thế mới biết gặp được một đông gia lương thiện như Chu Tử Ngọc là chuyện may mắn đến thế nào.

Chương Gia Thuỵ là người có chí khí cao, nhưng tâm tính thì cực kém. Con đường làm quan vừa đứt là lập tức cảm thấy cuộc đời vô vọng, nhanh chóng nản lòng thoái chí, còn nhiễm thói say rượu đánh bạc, trở thành một kẻ du côn du kề.

Dân trong vùng lần nào nhắc đến y cũng không khỏi lắc đầu.

52. Quyển 6 - Chương 1

Tần Sách phò tá tiểu hoàng đế cho đến khi y tròn mười tám tuổi. Sau đó từ chức mang người yêu đi du sơn ngoạn thuỷ khắp nơi.

Sức khoẻ hai người đều rất tốt, sống đến hơn chín mươi tuổi, lão phu lão thê mới lần lượt qua đời.

Khi mở mắt ra lần nữa, Chu Doãn Thịnh đang phiêu đãng trong không gian ngân hà. Dòng lốc xoáy năng lượng cực lớn chia thành hai dòng như bình thường, một dòng chảy ào ạt vào tiềm thức của hắn, một dòng không biết tung tích.

Chu Doãn Thịnh cũng lười tra xét, nhanh chóng hấp thu năng lượng rồi vội vàng đi vào thế giới tiếp theo.

Toàn thân hắn bủn rủn, nằm trên giường. Phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn đường ngoài cửa mang đến mấy vầng sáng mỏng manh, vẽ lên hình ảnh loang lổ trên bức tường trắng.

Hắn giật giật ngón tay, mò lên tủ đầu giường, bật đèn bàn lên. Ánh sáng đột ngột khiến đôi mắt hắn đau đớn, dẫn đến thái dương co giật.

Hắn che mắt lại theo phản xạ, thế mới phát hiện đôi mắt của cơ thể này đã sưng lên, đau xót, khó chịu vô cùng. Hơn nữa còn có cảm xúc bi ai và căm hận đè nặng trong lòng, theo đó cũng ảnh hưởng đến cảm xúc của Chu Doãn Thịnh.

Trí não trên cổ tay đúng lúc gửi tư liệu của nguyên chủ và thế giới này đến, Chu Doãn Thịnh đọc nhanh như gió, không nhịn được chửi thề một tiếng.

Chả trách mắt lại sưng như vậy, thì ra là khóc.

Đây là một câu chuyện về nữ chính lăn lộn trong giới giải trí, cuối cùng trở thành ca hậu. Nguyên chủ không phải nhân vật phản diện độc ác hãm hại nữ chính, không phải là vật hi sinh bị nữ chính KO. Trong câu chuyện của nữ chính này, cậu chỉ là một người qua đường Giáp, một hòn đá kê chân, yên lặng chịu đựng bi kịch mà số phận gán cho cậu.

Nguyên chủ tên là Âu Tử Nam, nhắc đến cậu, không thể không nhắc đến cha cậu – Âu Nhất Bách. Âu Nhất Bách là bậc thầy trong giới âm nhạc Trung Quốc, cả cuộc đời sáng tác ra mấy trăm ca khúc kinh điển, đỡ đầu tứ đại ca thần, có sức ảnh hưởng khó tưởng tượng nổi trong giới âm nhạc Trung Quốc. Mưa dầm thấm lâu, từ nhỏ Âu Tử Nam đã cảm thấy hứng thú đối với âm nhạc. Vừa tròn mười tám tuổi là dấn thân vào giới giải trí, ra ba album, tình hình tiêu thụ rất tốt, có thể coi như là triển vọng mới.

Tính tình của Âu Nhất Bách vô cùng mạnh mẽ, lại có kỳ vọng rất lớn đối với con trai, hơi không hài lòng một chút là sẽ mắng mỏ chỉ trích, nghiêm khắc răn dạy cậu. Dần dà, Âu Tử Nam trở nên hướng nội, hơn nữa còn dễ ngượng ngùng, căng thẳng.

Theo lý thuyết, với tính cách này của cậu, rất khó để lấy được thành tựu trong giới giải trí. Nhưng cậu không chỉ có một người cha tốt, mà còn có một đàn anh tốt. Đàn anh Lâm Tư Khanh của cậu là học trò cưng của Âu Nhất Bách, vừa có ngoại hình tuấn tú vừa có thiên phú kinh người, vừa ký hợp đồng với công ty Thời Đại Ca Nhạc mà Âu Nhất Bách giới thiệu đã lập tức bộc lộ tài năng, dần dần giành được danh hiệu ca thần đời thứ tư.

Dưới sự dẫn dắt của anh ta, Âu Tử Nam không muốn nổi cũng khó.

Hiện giờ Âu Tử Nam đã phát hành ba album bán chạy, đang định tổ chức buổi liveshow đầu tiên trong đời mình. Nhưng ngay trong thời gian chuẩn bị liveshow, Âu Nhất Bách bị chẩn đoán ung thư phổi giai đoạn cuối, Âu Tử Nam ngày ngày túc trực bên giường bệnh, không thể không đẩy lùi liveshow. Nhưng dù bác sĩ cố gắng thế nào, cuối cùng vẫn không thể giữ lại sinh mệnh Âu Nhất Bách. Vào một buổi sáng tháng tư, ông chỉ kịp vuốt ve khuôn mặt say ngủ của con trai một cái rồi vĩnh biệt cõi đời.

Năng khiếu của Âu Tử Nam là nhạc cụ, có thể nói là tinh thông đủ mọi loại nhạc cụ. Nhưng cậu bị cha mình đè ép lâu, chỉ soạn ra được những bài nhạc bình thường. Âu Nhất Bách rất khó chịu với những bài hát cậu sáng tác, bình luận rằng "giàu óc sáng tạo, thiếu thốn linh động". Cậu cảm thấy không phục, luôn muốn tạo ra một chút thành tích để cha mình nhìn với ánh mắt khác xưa. Sau khi debut, cậu đã sáng tác rất nhiều bài hát, nhưng nhà sản xuất đều nhìn rồi liên tiếp lắc đầu, thở dài không nói.

Có khi cậu cảm thấy rất nản lòng, thậm chí là tuyệt vọng, cho rằng mình mãi mãi không thể vượt qua thành tựu của cha. Nhưng sau khi cha mất, dường như xiềng xích linh hồn cậu cũng được mở ra, khiến nhiệt tình và linh cảm của cậu đối với âm nhạc bộc phát đến độ cao chưa từng có. Tốn hẳn một đêm, cậu viết ra một ca khúc tưởng nhớ cha, tên là "Vì người".

Cậu phổ tất cả những lời đã từng muốn nói mà không dám nói với cha vào bài hát, hoà tất cả tình yêu vào từng nốt nhạc. Chỉ đơn giản là tiếng dương cầm đệm nhạc thôi cũng đã có sức mạnh làm rung động linh hồn người nghe.

Âu Tử Nam hát đi hát lại rất nhiều lần, sau đó mới mang theo đôi quầng mắt xanh đen đi tìm đàn anh Lâm Tư Khanh, nhờ anh ta hỗ trợ chỉnh sửa.

Nhưng xấu là xấu ở chỗ này.

Bởi vì không cam lòng mà khi ra mắt, Âu Tử Nam đã tự viết rất nhiều bài hát muốn thêm vào album, nhưng đều bị nhà sản xuất phủ quyết. Lâm Tư Khanh nhìn ngứa mắt, cầm nhạc phổ của cậu đi sửa, nháy mắt biến một bài hát tầm thường thành tiếng nhạc rung động lòng người, còn đều ký tên Âu Tử Nam, gắn mác tài tử âm nhạc cho cậu rồi đưa đi tiêu thụ.

Có thể nói, danh tiếng tài năng trước kia của Âu Tử Nam đều là giả. Sau khi cha mình qua đời, Âu Tử Nam mới chính thức tìm được con đường mà cậu nên đi. Cậu có rất nhiều ý tưởng muốn thực hiện, cậu muốn cha mình ở trên trời có thể kiêu ngạo vì mình.

Mong muốn cháy bỏng này tạo cho "Vì người" một sức mạnh khó có thể tưởng tượng. Lâm Tư Khanh nhạy

bén phát hiện ra sức mạnh này, vốn định lập tức giúp đàn em ra EP, nào ngờ nữ chính Cát Mộng Thư đột nhiên đến thăm phòng công tác của anh ta, còn trông thấy nhạc phổ.

Cát Mộng Thư là nữ chính, mắt nhìn đương nhiên là bất phàm, vô cùng yêu thích bài hát này, liên tục truy hỏi đây có phải là tác phẩm mới của đàn anh hay không. Lâm Tư Khanh yêu Cát Mộng Thư, luôn muốn thể hiện mặt tốt nhất của mình ra trước mặt cô ta, thế nên ma xui quỷ khiến mà gật đầu.

Bởi vì bài hát này có rất nhiều nốt cao, phù hợp với giọng nữ, Cát Mộng Thư biết tình cảm của Lâm Tư Khanh đối với mình nên đã đỏ mặt hỏi mình có thể xin bài hát này trình bày trong album mới của mình hay không.

Lâm Tư Khanh đâm lao phải theo lao, không thể không gật đầu. Sau khi trở về, anh ta càng nghĩ càng thấy bất an, vì thế lấy tất cả bản nháp ở chỗ Âu Tử Nam đi đốt, hòng tuyệt hậu hoạ.

Âu Tử Nam vốn đang tràn đầy mong đợi chờ công ty tổ chức liveshow, phát hành EP cho mình. Nào ngờ lại trông thấy "Vì người" đã qua Lâm Tư Khanh cải biên do Cát Mộng Thư trình bày trên TV, mãi thật lâu vẫn không dám tin tưởng vào đôi mắt mình.

Nhờ bài hát này, Cát Mộng Thư nổi như cồn, có xu thế trở thành đàn chị trong Thời Đại Ca Nhạc. Âu Tử Nam đi tìm Lâm Tư Khanh dò hỏi nhưng lại bị người đại diện của Lâm Tư Khanh đuổi đi, sau đó còn ra tay trước chiếm ưu thế, tố cáo cậu sao chép, còn đưa ra rất nhiều chứng cứ.

Album nào của Âu Tử Nam cũng là do Lâm Tư Khanh hỗ trợ soạn nhạc chế tác, nhưng đều chỉ đề tên một mình cậu, điều này vốn chính là scandal không thể nói ra miệng. Bởi vì chuẩn bị đầy đủ, Lâm Tư Khanh còn đưa ra rất nhiều bản nháp được sửa đi sửa lại, sắp xếp thứ tự theo trình tự trước sau, chỉ rõ cho người khác anh ta đã sáng tác bài hát "Vì người" này như thế nào.

Mà Âu Tử Nam thì không đưa ra được chứng cớ gì.

Khi cậu rơi xuống hố băng, trên mạng lại có người đâm thủng Âu Tử Nam chẳng những là tài tử giả, mà còn hát nhép. Thứ "âm thanh của tạo hoá" của cậu ta tất cả đều là công lao của ca sĩ thế thân, không liên quan gì đến cậu ta hết.

Điều này cũng không phải tin đồn vô căn cứ. Khi mới ra mắt, bởi vì ngượng ngùng mà Âu Tử Nam rất ngại hát live. Lần đầu tổ chức fan-meeting, bởi vì cậu quá căng thẳng nên dẫn đến nghẹn tiếng, làm thế nào cũng không nói ra lời. Công ty đành phải khẩn cấp tìm một thế thân giỏi bắt chước đứng sau sân khấu phối âm cho cậu. Vì chuyện này, Âu Nhất Bách cho con trai một cái bạt tai thật mạnh, nói nếu như không dám hát live thì hãy mau chóng cút ra khỏi giới âm nhạc, đừng làm ông mất mặt.

Lâm Tư Khanh vội vàng đứng ra hoà giải, hứa sẽ cẩn thận dàn xếp thế thân kia, sẽ không để bất kỳ ai biết chuyện này, còn sẽ nghiêm khắc huấn luyện đàn em, để cậu ấy thay đổi thói quen hay căng thẳng ngượng ngùng. Âu Nhất Bách vì thế mới bỏ qua.

Chuyện này đã trôi qua hai năm, lại bị người khác moi ra. Còn đính kèm một video thế thân đứng sau sân khấu hát, Âu Tử Nam đứng trên sâu khấu ghép khẩu hình, khiến cho cư dân mạng ồ lên.

Âu Tử Nam đi chết đi! Âu Tử Nam ăn c*t! Âu Tử Nam đạo nhạc! Âu Tử Nam cút khỏi giới giải trí! Những câu nói này vang lên không ngừng nghỉ. Trong khi mọi người dùng ngòi bút làm vũ khí tấn công Âu Tử Nam, Lâm Tư Khanh vẫn giữ vững trầm mặc, nhưng không hề chậm trễ việc tìm kiếm chứng cứ chuẩn bị ra toà.

Cát Mộng Thư cũng phát ngôn trên weibo, tỏ vẻ tin tưởng tài hoa và nhân phẩm của đàn anh, nói người nào đó hãy biết chừng mực, đừng bôi tro trát trấu lên mặt cha mình.

Hai người đều là ông hoàng bà chúa trong giới âm nhạc, vừa lên tiếng tức thì kéo thêm càng nhiều tiếng chửi rủa và vũ nhục đến cho Âu Tử Nam. Truyền thông còn đăng báo mắng Âu Tử Nam phá hoại danh tiếng một đời của Âu Nhất Bách, không xứng làm con trai Âu Nhất Bách.

Đến tình trạng này, Âu Tử Nam đương nhiên hiểu, Lâm Tư Khanh – người từng được cậu coi như anh trai quyết tâm muốn đẩy cậu vào đường cùng. Nhưng đây không phải là điều khiến cậu cảm thấy phẫn nộ, cũng không quá mức buồn khổ, mà điều khiến cậu không chịu nổi chính là người khác nói cậu không xứng làm con trai Âu Nhất Bách.

Nếu như là trước đây, có lẽ cậu sẽ nghi ngờ chính mình. Thế nhưng hiện giờ, linh hồn cậu không còn ràng buộc, cậu tuyệt đối có thể tự hào nói, cậu là kiêu ngạo của cha, cậu không thẹn với kỳ vọng của cha.

Cho dù trong lòng cậu có ngàn vạn điều muốn nói, thậm chí muốn hò hét, nhưng lại không có bất kỳ chứng cứ nào, nên sẽ không có ai tin tưởng cậu. Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư chỉ cần nói một câu là đã có thể huỷ diệt tiền đồ và giấc mộng của cậu một cách triệt để.

Trước mắt toà án đã gửi lệnh đến, yêu cầu cậu tham dự phiên toà thẩm vấn vào trung tuần tháng sau. Thời Đại Ca Nhạc cũng đã đơn phương tuyên bố huỷ hợp đồng với cậu, còn công khai trên internet.

Hiện giờ Âu Tử Nam mất đi song thân, mất đi danh dự, chính là lúc cậu tuyệt vọng bất lực nhất. Nếu như Chu Doãn Thịnh không đến, sau khi thua kiện trên phiên toà thẩm vấn, cậu sẽ phải cõng theo tai tiếng mà rời khỏi Trung Quốc, lưu lạc khắp nơi. Trong những tháng ngày tuyệt vọng sau đó bị nghiện ma tuý, cuối cùng hít thuốc quá liều lượng mà tử vong.

Tin tức truyền về nước, dân chúng mắng một câu "Không biết hối cải, chết là phải" là xong. Còn cậu vĩnh viễn trở thành vết nhơ khắc trên bia mộ cha mình.

Mà Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư thì đi từng bước lên đỉnh vinh quang.

"Thê thảm thật đấy. Sao lại có thể thảm như vậy! Chả trách khóc đến mắt sưng húp." – Chu Doãn Thịnh đi vào phòng tắm, nhìn khuôn mặt tái nhợt đến cực độ cũng đẹp đến cực độ trong gương. Hắn chỉ chỉ vào chóp mũi trong gương, chậm rãi nói – "Được rồi, hãy để tôi cứu vớt cậu đi. Cậu muốn cái gì? Muốn trở

thành kiêu ngạo của cha? Muốn người đời biết tài hoa của cậu? Muốn thoải mái sáng tác nhạc? Không thành vấn đề, tôi đều có thể thoả mãn nguyện vọng của cậu."

Hắn vừa thì thào tự nói vừa dùng trí não điều chỉnh số liệu cơ thể Âu Tử Nam – "Chẳng những tôi sẽ bù đắp tiếc nuối của cậu, mà còn trong vòng một tháng đạp Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư cao ngạo kia xuống bùn. Thế nào, có phải rất vừa lòng hay không?"

Hắn nhếch nhếch bờ môi đỏ thẫm, nhìn vào trong gương. Ánh mắt sắc như dao chậm rãi trở nên trong veo hiền hoà, cuối cùng đôi mắt cong lên, toát ra một nụ cười ngượng ngùng giống nguyên chủ như đúc.

Bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ sống tốt thay Âu Tử Nam, hơn nữa sẽ sống thật ngoạn mục.

53. Quyển 6 - Chương 2

Điều kiện giọng của Âu Tử Nam rất tốt, nhưng còn chưa đến trình độ âm thanh của tạo hoá như nữ chính Cát Mộng Thư. Nhưng sau khi được Chu Doãn Thịnh điều chỉnh, giọng hát này đã biến thành giọng vàng danh xứng với thực, hạ thấp có thể xuống G7, cất cao có thể lên C3, thậm chí kéo dài năm quãng tám cũng là chuyện dễ dàng với hắn.

Âu Tử Nam năm nay mới vừa tròn hai mươi, còn chưa hoàn toàn vỡ giọng. Trong âm điệu trong veo có pha thêm một chút khàn khàn, khi hát tình ca sẽ gợi cảm giác tang thương, khi hát rock sẽ mang cảm giác bùng cháy, khi hát nhạc jazz lại quyến rũ vô cùng, chỉ cần cho cậu một cơ hội, cậu nhất định có thể trở nên nổi tiếng.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh chỉ thiếu đúng một cơ hội như vậy.

Thời Đại Ca Nhạc là công ty giải trí số một số hai Trung Quốc, chuyên tấn công thị trường âm nhạc. Dưới trướng có nhiều nhân vật ca thần ca hậu. Mà Cát Mộng Thư dựa vào "Vì người" trèo lên được ngôi vị ca hậu, trở thành cây rụng tiền thứ tư của công ty. Để bảo vệ Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư, Thời Đại Ca Nhạc đã đuổi tận giết tuyệt Âu Tử Nam. Mà phong cách hành xử của Âu Nhất Bách quá mức mạnh mẽ, từng âm thầm đắc tội rất nhiều người, cho nên lúc này không có ai vươn tay giúp đỡ Âu Tử Nam đang trong tuyệt cảnh.

Nên làm thế nào bây giờ?

Chu Doãn Thịnh vuốt nhẹ cằm, quyết định chơi một ván thật hoành tráng với Lâm Tư Khanh. Lâm Tư Khanh chỉ là nam phụ thâm tình, cuối cùng cũng không thể kết hôn với Cát Mộng Thư, ngược lại người được lời là cậu chủ của Thời Đại Ca Nhạc – Vân Chí Viễn. Vì người phụ nữ này mà Lâm Tư Khanh huỷ hoại đàn em của mình, không biết liệu anh ta có hối hận không.

Âu Tử Nam vốn không thể trụ được đến cuối cùng, nhưng Chu Doãn Thịnh của hiện tại thì muốn tận mắt

trông thấy vẻ mặt ăn năn hối hận của Lâm Tư Khanh.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh bật máy tính, tra xét tình trạng tài sản của Âu Tử Nam. Âu Nhất Bách rất giàu, cũng là một nhà từ thiện. Khoản tiền ông dùng để từ thiện vượt xa thu nhập của ông, cho nên ông chỉ để lại cho Âu Tử Nam năm mươi triệu tiền mặt và một ngôi biệt thự. Còn phòng làm việc thì để lại cho Lâm Tư Khanh, hy vọng anh ta có thể chăm sóc cho con trai thay mình.

Nếu là người bình thường, năm mươi triệu đủ để sống sung sướng hết quãng đời còn lại. Nhưng đối với Chu Doãn Thịnh hiện đang trong cảnh khốn cùng mà nói thì lại chỉ như muối bỏ biển. Muốn đối kháng với Thời Đại Ca Nhạc, đối kháng với ca thần Lâm Tư Khanh, hắn nhất định phải tìm một đối tác đủ vững chắc.

Tìm ai? Đầu ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, hắn lựa chọn tập đoàn giải trí và thông tin Hoàn Á – cũng là ông trùm trong ngành giải trí Trung Quốc. Dưới trướng công ty này chỉ có một ca sĩ mang danh ca thần, nhưng là nơi tập hợp các ảnh hậu ảnh đế, chủ yếu tấn công vào điện ảnh, quy mô lớn mạnh hơn Thời Đại Ca Nhạc rất nhiều.

Hơn nữa ông chủ đằng sau nó là Tôn Hi Mục, chỉ ba chữ này thôi đã đáng giá hơn nhãn hiệu Thời Đại Ca Nhạc rồi. Tôn Hi Mục là người sáng lập quỹ Hồng Lượng, cũng từng thông qua quỹ Hồng Lượng tấn công vào đồng Yên, dẫn đến nguy cơ tài chính châu Á, cũng từng đảo lộn cổ phiếu và thị trường kỳ hạn Âu Mỹ, tranh đoạt tiền tài khắp các quốc qua Âu Mỹ, nói hắn giàu ngang một quốc gia cũng không ngoa.

Giải trí và thông tin Hoàn Á chỉ là kết quả trong khi nhàm chán của hắn, nhưng lại sở hữu địa vị không thể lung lay trong ngành giải trí Trung Quốc. Nếu như Chu Doãn Thịnh muốn thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn, trước mắt chỉ có thể xin sự giúp đỡ của Giải trí và thông tin Hoàn Á.

Vậy thì làm thế nào mới có thể thuyết phục đối phương? Đầu tiên phải đưa ra được chứng cứ, sau đó phải đưa ra tác phẩm.

Tất cả chứng cứ có thể chứng minh sự trong sạch của Âu Tử Nam đều đã bị Lâm Tư Khanh lấy đi tiêu huỷ. Mà đối với một ca sĩ sáng tác, muốn sáng tác ra những bài hát vừa đủ số lượng vừa đủ chất lượng chỉ trong vòng một tháng, điều này khó chẳng khác nào lên trời. Một tháng sau phiên toà sẽ được mở, lúc đó mới hành động e rằng đã muộn.

Nhưng Chu Doãn Thịnh không phải là người bình thường. Không có chứng cứ hắn có thể tạo chứng cứ giả, không có nhạc hắn có thể tìm trong cơ sở dữ liệu của 007, mấy nghìn thậm chí mấy chục nghìn tác phẩm để đời là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đừng nói với hắn đạo nhái tác phẩm của người khác là không đúng, là hành vi thiếu đạo đức. Để thoát khỏi khó khăn, đạo đức là cái gì? Hoàn toàn có thể nuốt luôn. Da mặt Chu Doãn Thịnh đã được tôi luyện dày hơn cả hợp kim thép titan từ lâu, lập tức mở cơ sở dữ liệu âm nhạc của 007 lên chọn lựa.

Nhà họ Âu là thế gia âm nhạc, dưới tầng hầm biệt thự có trải bọt biển cách âm, đặt đủ loại nhạc cụ, còn có một phòng ghi âm cỡ nhỏ. Hơn nữa Chu Doãn Thịnh có rất nhiều phần mềm soạn nhạc tân tiến. Một mình Chu Doãn Thịnh ngồi sửa chữa bổ sung, ghi âm mười bài hát trong vòng mười ngày, lưu vào đĩa CD.

Xoa xoa đôi mắt đau nhức, hắn trở lại phòng ngủ như một u hồn, ngủ thẳng đến ngày hôm sau mới tỉnh dậy. Lúc trước hắn hack lịch trình của Tôn Hi Mục, biết bốn giờ chiều hôm nay người nọ sẽ đến tập đoàn giải trí và thông tin Hoàn Á thị sát, đây là một cơ hội tốt để bàn chuyện hợp tác.

Đĩa nhạc có rồi, vậy chứng cứ đâu? Chu Doãn Thịnh vò đầu, lúc này mới nhớ ra mình mải ghi âm bài hát, quên tạo chứng cứ giả. Hắn lập tức dùng tinh thần xâm nhập vào hệ thống trung tâm của 007, thiết lập một cảnh soạn nhạc trong đầu. Cảnh này được 007 gia công chuyển hoá thành tài liệu video, dù là hacker cao cấp nhất đương thời cũng không thể nào phân biệt được thật giả.

Làm xong tất cả, hắn mặc sơ mi trắng quần bò, chải tóc qua loa rồi lái xe ra ngoài. Hắn đợi trong bãi đỗ xe đến bốn giờ ba mươi chín phút, khi chỉ còn một phút cuối cùng, một hàng xe hơi đen chậm rãi đi vào bãi đỗ. Tôn Hi Mục quả nhiên có tác phong nghiêm khắc như lời đồn, đúng giờ đến từng phút.

Vài vệ sĩ nhanh chóng xúm lại, một người mở cửa xe, mấy người khác đặt tay cạnh túi áo, vẻ mặt đề phòng, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay, không cần nghi ngờ, bọn họ chắc chắn sẽ rút súng ra bắn người tuỳ tiện xuất hiện thành tổ ong vò vẽ.

Đối với người đã tự tay khiến rất nhiều người, thậm chí là quốc gia phá sản như Tôn Hi Mục, hành động phô trương như vậy tuyệt đối không phải là làm quá. Người yêu hắn rất nhiều, người hận hắn lại càng nhiều, quả thực dày đặc như sao.

Thân hình của người đàn ông nọ dần dần xuất hiện từ trong bóng tối, tiếng bước chân vững vàng quanh quẩn trong không gian chật chội, giống như giã vào trái tim. Hắn rất cao, ít nhất trên mét chín, sống lưng thẳng tắp, dáng người to lớn được bao trong bộ comple đen vừa người, mỗi bước chân đều làm nổi bật đường cong bắp chân đầy sức bật.

Ngọn đèn dưới hầm sáng sáng tối tối, chiếu rọi lên đường nét khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc của hắn. Dưới hàng mày kiếm rậm là đôi mắt phượng hẹp dài, chỉ cần lơ đãng thoáng nhìn đã đủ khiến người ta hoảng loạn.

Người ngoài đều đồn Tôn Hi Mục là một người máy không có tình cảm, hiện giờ nhìn tận mắt mới thấy đúng là không phải bịa đặt.

Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm người đàn ông đang dần đến gần, nội tâm rối rắm. Nên làm thế nào để lôi kéo bắt chuyện với đối phương đây? Tuỳ tiện chạy ra chắc sẽ bị bắn thủng tay chân mất, cái giá này quá lớn.

Hắn thở dài một tiếng, dùng tốc độ chậm nhất mở cửa xe, tốc độ chậm nhất bước xuống xe rồi đứng thẳng, tốc độ chậm nhất giơ hai tay lên, bày ra tư thế đầu hàng đi đến trước mặt Tôn Hi Mục.

"Chủ tịch Tôn phải không ạ? Tôi là Âu Tử Nam, tôi muốn nói chuyện với ngài." – Giọng nói trong veo như nước suối chảy róc rách qua rừng rậm, lại hơi rung động như tiếng mưa rơi xuống lá sen, rót hơi mát vào mùa hè nóng nực.

Tôn Hi Mục không dừng bước, nhưng vẫn quay đầu nhìn. Vệ sĩ phát hiện đối phương tay không tấc sắt, thân hình đơn bạc, còn tự giác giơ hai tay lên tỏ rõ mình vô hại nên buông bàn tay đã chạm vào báng súng ra.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng bắt lấy cơ hội, nói – "Chủ tịch Tôn, tôi mới là người sáng tác thực sự của "Vì người", người đạo nhạc là Lâm Tư Khanh, tôi có chứng cứ. Chỉ cần ngài có thể giúp tôi lần này, tôi tình nguyện làm không công cho ngài ba năm."

Tôn Hi Mục không chú ý đến scandal giới giải trí, không biết hắn đang nói cái gì, liền thu ánh mắt lại tiếp tục đi về phía trước, hiển nhiên không hề có ý định giúp đỡ.

Chu Doãn Thịnh nóng nảy, chạy đến bên cạnh hắn, dùng đôi mắt đào hoa rưng rưng nước mắt nhìn hắn một cách tội nghiệp, nghẹn ngào nói – "Chủ tịch Tôn, hiện giờ tôi đã cùng đường rồi, chỉ có Giải trí và thông tin Hoàn Á mới có thể cho tôi một con đường sống. Tôi rất có giá trị, xin ngài hãy tin tưởng tôi! Tôi cam đoan sẽ kiếm đủ ba trăm triệu cho ngài trong vòng ba năm."

Ba trăm triệu nghe có vẻ rất nhiều, đối với Tôn Hi Mục thì lại không là gì cả. Nhưng hắn cuối cùng vẫn dừng bước, quay người nhìn chằm chằm thanh niên.

Chu Doãn Thịnh lập tức chớp mắt, ép ra càng nhiều nước mắt trong suốt. Ngoại hình của Âu Tử Nam rất xuất chúng, không phải kiểu đẹp rực rỡ chói mắt như mặt trời của Chu Tử Ngọc, mà là dịu dàng trong veo như ánh trăng. Làn da hắn rất trắng, trắng đến mức bệnh tật, màu môi cũng tái nhợt gần thành màu da, điều này khiến hắn trông rất yếu ớt, không thể chịu thêm bất cứ giày vò nào nữa. Nhưng đôi mắt hắn rất đen rất sáng, khi bên trong đong đầy ánh nước quả thực có thể khiến người khác tan nát cõi lòng vì hắn.

Dáng vẻ u buồn, yếu ớt, mê mang bất lực này có lực hấp dẫn và lực sát thương rất lớn. Mà Chu Doãn Thịnh có thể phát huy ưu thế của nguyên chủ đến cực hạn, biến nó thành công cụ để tranh thủ sự đồng tình.

Tôn Hi Mục nhìn đôi mắt lấp lánh ánh nước và cầu khẩn chờ mong của hắn mà ngây người, phá lệ lãng phí một chút thời gian.

"Đi theo tôi, lên trên rồi nói." – Để lại những lời này, hắn tiếp tục bước đi.

Chu Doãn Thịnh vui mừng khôn xiết, vừa gạt lệ vừa lảo đảo đi theo. Khi vào thang máy, bởi vì có quá nhiều người chen chúc, hắn dường như cảm thấy hơi ngượng ngùng, đứng dính sát vào tường, cúi đầu rất thấp, chỉ có thể trông thấy xoáy tóc đáng yêu.

Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, trợ lý chờ ở cửa đã chuẩn bị sẵn tư liệu về Âu Tử Nam, đưa đến tay hắn.

Tôn Hi Mục nhận lấy tập tài liệu nhanh chóng lật xem, thấy thanh niên luống cuống tay chân đứng yên tại chỗ, trầm giọng nói – "Ngồi đi."

Chu Doãn Thịnh nghe lời ngồi xuống. Bởi vì căng thẳng mà đôi gò má tái nhợt hơi đỏ lên, hai tay vê đi vê lại vạt áo, giống như một đứa trẻ đang nghe giáo viên chủ nhiệm trách phạt.

Tôn Hi Mục nhanh chóng liếc nhìn hắn một cái, ném một chiếc dao cắt xì gà hai đầu (1) lên bàn, hỏi – "Có biết cắt không? Cắt cho tôi một điếu."

Đôi mắt Chu Doãn Thịnh hơi mở to, dùng ánh mắt soi xét nhìn hắn. Người này không phải là anh chồng mà ngay cả cái tên cố định cũng không có của hắn đấy chứ? Chỉ nhìn chiều cao, ngoại hình, sở thích là đã đúng bảy mươi, tám mươi phần trăm rồi.

Tim đập nhanh hơn, hắn cầm lấy xì gà và dao cắt, gật đầu nói – "Biết. Dạng điếu Torpedo (2) này chỉ cần cắt 0.25 inch từ đầu mũ xì gà là được. Tốc độ cắt nhất định phải nhanh, tốt nhất là cắt liền mạch, không được cắt thành nhiều lần, nếu không sẽ làm hỏng đầu mũ xì gà, khiến sợi thuốc bên trong bị phân tán. Sau khi cắt xong còn phải dùng đầu ngón tay phủi nhẹ vụn thuốc, tốt nhất là cho vào miệng hút thử xem đã thông thuận hay chưa."

Trước kia Chu Doãn Thịnh rất ghét mùi thuốc lá, nhưng hiện giờ hắn cũng đã quen. Hắn vừa nói vừa làm, cuối cùng bởi vì quá mức chăm chú mà đưa luôn điếu xì gà chưa châm lên miệng hút, thử xem ống thuốc đã thông chưa.

Ánh mắt Tôn Hi Mục hơi tối xuống, chăm chú nhìn bờ môi hồng nhạt của hắn.

Chu Doãn Thịnh cũng ngây ra, thầm mắng mình ngứa tay.

54. Quyển 6 - Chương 3

Hai người trừng mắt nhìn nhau, yên lặng mấy phút, Chu Doãn Thịnh mới buông xì gà xuống, chậm rãi nói – "Xin, xin lỗi. Làm hỏng điếu xì gà hảo hạng của ngài, để tôi mua cho ngài hộp khác."

Gò má tái nhợt của thanh niên lúc này đỏ ửng lên, đôi mắt rớm ra chút nước, trông vô cùng lúng túng, cũng đáng yêu cực kỳ.

Ánh mắt Tôn Hi Mục hơi loé lên, khoát tay nói – "Không sao." – Cuối cùng tuỳ ý đặt điếu xì gà kia xuống gạt tàn.

"Cậu nói cậu có chứng cứ, có thể lấy ra cho tôi xem không?"

"Được ạ."

Chu Doãn Thịnh vội vàng đưa USB cho hắn.

Tôn Hi Mục cầm lấy USB cắm vào máy tính, bật tệp tin video lên quan sát. Cuối video, thanh niên nằm vật xuống giường nghẹn ngào đến lạc giọng, cảm giác bi thương cực độ vì mất đi người thân này khiến người khác phải tan nát cõi lòng.

Hốc mắt Chu Doãn Thịnh đỏ lên, hắn cúi đầu dùng ngón tay gạt nước mắt.

Từ đầu đến cuối gương mặt Tôn Hi Mục đều không có biểu cảm gì, nhưng khi nói chuyện giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều – "Cậu muốn tôi giúp cậu như thế nào?"

"Tôi muốn tổ chức một liveshow, không thu vé vào cửa. Tôi sẽ tự mình đầu tư năm mươi triệu, còn lại những công việc như tuyên truyền, sân khấu, an ninh cần Giải trí và thông tin Hoàn Á phụ trách. Trong buổi biểu diễn, tôi sẽ tuyên bố video này, lấy lại danh tiếng cho tôi, cho cha tôi…"

Tôn Hi Mục khoát tay, nghiêm giọng nói – "Xin lỗi phải ngắt lời cậu, nhưng cậu định lấy lại danh tiếng cho cậu và Âu Nhất Bách như thế nào? Chỉ có video này là tuyệt đối không đủ, chẳng lẽ cậu muốn biểu diễn những ca khúc do Lâm Tư Khanh viết nhưng lại gắn tên cậu kia? Tôi nghĩ người nghe cũng sẽ không chấp nhận."

Chu Doãn Thịnh ngẩn người, lúc này mới lấy đĩa CD trong túi ra đưa cho hắn – "Tôi muốn biểu diễn những bài hát do chính tôi viết, đều là bài mới, chưa có ai từng nghe. Chủ tịch Tôn, tôi có thể chống giữ được buổi biểu diễn này, xin ngài hãy tin tưởng tôi. Tuy rằng thời gian một tháng rất gấp gáp, nhưng hoàn toàn không phải là chuyện khó đối với một công ty có thực lực hùng hậu như Giải trí và thông tin Hoàn Á. Xin ngài hãy nghe một chút, nghe xong rồi hẵng quyết định có giúp tôi hay không."

Vẻ mặt của thanh niên thành khẩn là vậy, trong đối mắt rưng rưng ẩn chứa rất nhiều bàng hoàng bất lực.

Tôn Hi Mục suy xét một lát, rốt cuộc cầm lấy CD cho vào máy tính.

Trong khi hắn nghiêm túc nghe nhạc, Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm vào điếu xì gà trên bàn mà ngẩn người. Dù là ngoại hình, chiều cao, khí chất, sở thích, Tôn Hi Mục đều giống anh chồng mình như đúc. Họ rốt cuộc có phải là cùng một người hay không, chỉ sau khi tiếp xúc thân mật mới biết được.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh phiền não nhíu mày. Hắn cũng không thể cứ thấy ai tương tự là lại nhào lên cưỡng hôn đấy chứ? Như vậy chẳng phải thành kẻ cuồng hôn môi? Nghe rất đáng khinh đấy có biết không!

Nếu như đúng thì đương nhiên là vui cả làng, nhưng nếu không phải thì cuộc hợp tác này sẽ đi đời nhà ma. Nghe nói Tôn Hi Mục yêu sạch sẽ, rất ghét người xa lạ tiếp cận.

Chu Doãn Thịnh rối rắm cực kỳ, không ngừng dùng ngón tay vuốt nhẹ bờ môi, khiến cánh môi hồng nhạt

biến thành đỏ sẫm, trông vô cùng quyến rũ.

Tôn Hi Mục nhìn như đang nghe nhạc, chứ thực ra vẫn luôn âm thầm chú ý đến thanh niên. Trông thấy động tác của người nọ, ánh mắt hắn loé lên, trái tim hơi run rẩy, dường như cảm thấy miệng mình khát khô.

Nghe nhạc xong, hắn kiềm nén rung động và rối loạn trong nội tâm, giơ tay nói – "Sáng mai cậu lại đến đây lần nữa, tôi sẽ giới thiệu người phụ trách buổi biểu diễn liveshow cho cậu. Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Chu Doãn Thịnh vui mừng khôn xiết, vội vàng cầm lấy tay hắn lắc lắc, biểu đạt lòng cảm ơn thêm lần nữa rồi kích động rời khỏi.

Chờ hắn đi rồi, Tôn Hi Mục ngồi ngẩn người trên ghế da một lát, sau đó cầm lấy điếu xì gà được đặt trên gạt tàn, châm lửa rồi đưa lên miệng hút. Không biết vì sao, điếu xì gà này thơm nồng hơn bất cứ điếu nào hắn từng hút, khiến người ta say mê.

Hôm sau, Chu Doãn Thịnh đến Giải trí và thông tin Hoàn Á từ sáng sớm. Người quản lý của Hoàn Á được boss dặn dò, giới thiệu hắn cho nhà sản xuất âm nhạc hàng đầu Trung Quốc – Tần Thái Hà. Trước đó Tần Thái Hà đã xem video, cũng đã nghe mười bài hát mới kia, thái độ đối với Chu Doãn Thịnh khá là bình thản.

"Nếu chủ tịch đã có ý định hợp tác với cậu, công ty chúng tôi cũng không thể từ chối. Bài hát "Vì người" kia đúng là Lâm Tư Khanh đạo của cậu, nhưng theo tôi được biết, tất cả những bài hát trong album trước kia của cậu đều do anh ta viết hộ. Điều này không sai chứ?" – Tần Thái Hà chất vấn không khách khí chút nào.

"Đúng vậy. Nhưng điều này tuyệt đối không có nghĩa là tôi không có tài, tôi chỉ chưa tìm thấy con đường mình nên đi." – Chu Doãn Thịnh đỏ mặt đáp.

"Cậu có tài hay không thì phải thử mới biết. Nếu như chúng tôi giúp cậu, kết quả cậu lại dính tai tiếng đạo nhái, danh vọng của Giải trí và thông tin Hoàn Á chúng tôi nhất định sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn. Chúng tôi không thể không thận trọng." – Tần Thái Hà chỉ vào chiếc dương cầm trong phòng luyện tập, nói – "Mời cậu cải biên lại bản Giao hưởng số 40 của Mozart thành nhạc hiện đại. Hãy nhớ, phải có thể khiến tôi rung động, khiến mọi người ở đây rung động."

Ngẫu hứng viết nhạc rất khó, nhưng cải biên nhạc kinh điển còn khó hơn. Xử lý không ổn một chút thôi cũng có thể làm mất đi tinh tuý của nguyên tác, trở thành tác phẩm đầu đường xó chợ.

Chu Doãn Thịnh giương mắt nhìn xung quanh. Trong phòng luyện tập có Tổng giám đốc Giải trí và thông tin Hoàn Á, có đạo diễn liveshow, có nhà soạn nhạc nổi tiếng, biên đạo múa, còn có vài người đại diện vàng. Họ đều có địa vị rất cao trong giới, tiêu chí đương nhiên là rất hà khắc. Muốn khiến tất cả bọn họ rung động, đây vốn dĩ đã là một nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành.

Nhưng Chu Doãn Thịnh không phải người thường. Hắn đã trải qua vô số lần luân hồi, từng tao ngộ vô số hiểm trở, khảo nghiệm trước mắt đối với hắn quả thực là không đáng kể. Hắn thừa kế toàn bộ linh cảm và nhiệt tình đối với âm nhạc của Âu Tử Nam, đi đến trước dương cầm, mở nắp đàn lên, dùng đầu ngón tay nhấn nhẹ mấy nốt nhạc.

Tần Thái Hà và tổng giám đốc trao đổi ánh mắt với nhau, ung dung chờ đợi.

Thanh niên không vội ngồi xuống diễn tấu ngay lập tức, mà chỉ nhàn nhã đứng thẳng. Đầu ngón tay khi có khi không nhấn phím đàn, tiếng nhạc ngắt quãng khiến người khác phải bật cười. Nhưng nhấn một lúc, tốc độ tay của hắn dần dần nhanh lên, những âm tiết thưa thớt dần dần tụ lại thành một dòng chảy đầy sức sống, phiêu diêu trong không khí. Bản giao hưởng nghiêm túc được hắn biến thành nhạc jazz sống động. Phím đàn lên xuống, biểu cảm ngượng ngùng của hắn dần dần trở nên nồng nhiệt không câu thúc, hông hắn cũng bắt đầu lắc lư theo tiết tấu.

Dần dần, vẻ mặt mọi người đều trở nên nhẹ nhàng khoan khoái. Biên đạo múa nổi tiếng quốc tế còn trực tiếp đứng lên, vừa dẫm lên từng nốt nhạc vừa múa, ngẫu hứng nhảy một điệu Jazz Dance.

Chu Doãn Thịnh được điệu múa của cô dẫn dắt, đột nhiên bắt chéo tay trái tay phải đánh một đoạn, khiến cho những nốt nhạc vốn đã vô cùng sống động càng trở nên dâng trào bùng nổ.

Cánh tay khoanh trước ngực của Tần Thái Hà buông xuống tự khi nào. Anh ta vừa bật tay vừa lắc hông, hiển nhiên đã bị tiếng đàn làm cho rung động. Ngay cả người quản lý Giải trí và thông tin Hoàn Á trước nay vẫn mang tác phong lạnh lùng nghiêm nghị cũng không nhịn được mà gõ nhịp, đầu gật gù trông vô cùng nhập tâm.

Tôn Hi Mục đứng ở cửa lẳng lặng nhìn hết thảy trước mắt, trên mặt không có chút biểu cảm nào, nhưng ánh mắt đã vô cùng chuyên chú. Thanh niên quay lưng về phía hắn, đôi tay lướt trên phím đàn, bờ mông lắc lư, dáng điệu nhiệt tình đầy sức sống ấy khiên hắn cảm thấy rất mới mẻ.

Hắn hơi giật giật miệng, đang chuẩn bị đi vào thì bị người khác không cẩn thận đụng phải một cái.

"Xin lỗi ông chủ, tôi không cố ý. Tôi chỉ là không khống chế được." – Trợ lý âu phục chỉn chu vừa đỏ bừng mặt xin lỗi vừa vô thức lắc mông theo điệu nhạc, trông buồn cười vô cùng.

Tôn Hi Mục cho anh ta một ánh mắt không rõ hàm ý, sau đó cất bước đi vào.

Trông thấy người đến, tiếng đàn khoan khoái ngưng bặt. Thanh niên mới vừa rồi còn cười rực rỡ giờ phút này đang vân vê tay, thấp thỏm chào một tiếng chủ tịch Tôn.

Tần Thái Hà và mọi người cũng ngưng nhảy nhót, trên mặt toát ra vẻ tiếc nuối vì bị quấy nhiễu hưng trí.

"Thế nào rồi?" – Hắn nghiêm giọng dò hỏi.

"Tốt lắm, hoàn toàn vượt qua dự liệu của tôi. Chỉ là có vài điều tôi tương đối lo lắng, buổi biểu diễn tổng cộng hai tiếng, mười bài hát e là không đủ. Không biết Âu tiên sinh có còn nhiều tác phẩm hơn nữa hay không? Nếu có xin hãy nhanh chóng giao cho tôi, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thiện danh mục bài hát trong vòng một tháng. Còn có rất nhiều vấn đề hậu kỳ như phối hợp dàn nhạc, phối hợp vũ công, sắp xếp sân khấu, có lẽ sẽ vô cùng bận rộn. Cậu Âu, tốt nhất là cậu nên nhanh chóng tăng cường rèn luyện, nếu không e rằng sẽ không chống đỡ nổi." – Tần Thái Hà dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát thân hình nhỏ nhắn của Âu Tử Nam.

Chu Doãn Thịnh liên tục gật đầu, nhưng trong lòng không hề lo lắng chút nào. Nguyên chủ đúng là rất yếu, nhưng sau khi được hắn điều chỉnh, đừng nói diễn một buổi tối, dù cho biểu diễn mười liveshow liên tiếp không ngủ không nghỉ cũng không thành vấn đề.

Tôn Hi Mục thấy thế nhịp tay nói – "Nếu như không có vấn đề gì, mời cậu Âu hãy ký hợp đồng. Tất cả nhân viên của buổi liveshow cũng đều phải ký một hợp đồng bảo mật."

Trợ lý lập tức lấy một xấp hợp đồng thật dày từ trong cặp công văn ra, đưa cho mọi người ký tên.

Ba ngày sau, Âu Tử Nam rốt cuộc đăng nhập vào weibo đã lâu không sử dụng, thông báo sẽ tổ chức một buổi liveshow có sức chứa năm trăm nghìn người ở Tinh Quán, còn nói sẽ tuyên bố chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình.

Giống như hắn dự liệu, cộng đồng mạng không tin một chút nào. Đám người ồ ạt tràn vào weibo hắn chửi rủa, nói hắn không biết xấu hổ, nói khoác không biết ngượng. Mọi người đều biết, Tinh Quán là công trình quảng trường hoàn mỹ nhất Trung Quốc, chỉ có ca sĩ danh giá nhất mới có thể đi lên sân khấu Tinh Quán. Một kẻ tài tử giả, tiểu nhân thật như Âu Tử Nam thì có tư cách gì? Có năng lực gì?

Dù vậy, vẫn có rất nhiều người biểu thị nhất định sẽ đến, nhưng không phải để ủng hộ, mà là để biểu tình, nhục mạ, ném trứng thối, thề muốn khiến cho Âu Tử Nam hoàn toàn cút khỏi giới giải trí.

Có không ít người có cùng ác ý như vậy, fans của Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư đều đồng loạt bày tỏ nếu chuyện này là thật, họ nhất định sẽ đến, tự tay báo thù cho thần tượng.

Không khí dần dần lên đến cao trào, weibo Âu Tử Nam suýt nữa bị cư dân mạng chen sập. Đúng lúc này, website chính thức của Giải trí và thông tin Hoàn Á đăng một thông báo mới, cho hay sẽ tài trợ cho liveshow riêng của Âu Tử Nam.

Cư dân mạng ồ lên, sau đó tất cả sục sôi, lập tức ồ ạt lao vào website tranh vé. Năm mươi nghìn tấm vé miễn phí bị cướp sạch trong vòng một tiếng ngắn ngủi.

Ác ý này lớn biết chừng nào.

Vì thế Tôn Hi Mục lại bỏ ra một số tiền lớn thuê công ty vệ sĩ hàng đầu quốc tế phụ trách giữ gìn an ninh trật tự hội trường. Còn mời mấy trăm cảnh sát, tuỳ thời bắt giữ người có hành vi quá khích; ngoài ra còn

đặt camera ở những nơi bí mật, bảo đảm hoạt động của mọi người đều trong phạm vi giám sát; cuối cùng nâng sân khấu từ bốn mét ban đầu lên thành tám mét, kéo xa khỏi khán đài, bảo đảm không ai có thể xúc phạm đến Âu Tử Nam.

Trong khi tiếng gào rú đả đảo Âu Tử Nam càng ngày càng vang dội, Chu Doãn Thịnh vẫn hoàn toàn bình tĩnh thản nhiên, thay vào đó là chú tâm vào luyện tập.

55. Quyển 6 - Chương 4

Khoản đầu tư năm mươi triệu đã nói ban đầu cuối cùng tăng đến tám mươi triệu. Lại thêm cả những khoản chi khác như loa đài, đèn chiếu, trang trí, đảm bảo an ninh, ước tính sẽ vượt qua một trăm năm mươi triệu. Nhưng ban lãnh đạo của Giải trí và thông tin Hoàn Á không có bất cứ ai lên tiếng phản đối. Một là vì tài hoa của Âu Tử Nam đủ để khiến bất kỳ ai ngậm miệng, hai là không ai có gan xúc phạm uy nghiêm của Tôn Hi Mục.

Hàng ngày cứ làm xong việc là đến Giải trí và thông tin Hoàn Á thăm hỏi đã trở thành thói quen bền vững của Tôn Hi Mục. Cho dù mất hơn một tiếng đi đi lại lại hắn cũng không cảm thấy phiền toái chút nào. Giờ phút này hắn đang đứng ngoài phòng ghi âm, chăm chú nhìn thiếu niên một khi chú tâm vào âm nhạc sẽ quên hết tất cả mọt thứ bên kia lớp kính, vẻ mặt chăm chú và dịu dàng chưa từng có.

Lần hát cuối cùng quả thực là hoàn mỹ không chút tỳ vết, Tần Thái Hà là người đầu tiên đứng lên vỗ tay, sau đó là tay guitar, tay bass, tay trống, người chỉnh âm… Từ ban đầu thấy phản cảm đến hiện giờ kính nể, bọn họ đã hoàn toàn bị tiếng ca và tài hoa của thanh niên chinh phục.

"Cậu làm rất tốt." – Tần Thái Hà ôm chặt lấy thanh niên vừa ra khỏi phòng ghi âm, cảm thán từ tận đáy lòng – "So với phiên bản của cậu, "Vì người" mà Cát Mộng Thư biểu diễn quả thực là một đống c*t."

Thanh niên cười ngại ngùng, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy tia sáng nhỏ vụn mà rực rỡ.

Tôn Hi Mục mím môi, bước đến chặn ngang hai người, đưa một hộp sữa tươi ấm áp cho hắn, chậm rãi nói – "Ba ngày sau chính là liveshow của cậu, đừng luyện nữa, nghỉ ngơi thích hợp một chút."

Chu Doãn Thịnh nhận lấy hộp sữa uống một ngụm, ngoan ngoãn gật đầu.

Vẻ mặt lạnh lùng của Tôn Hi Mục hơi dịu xuống, nói tiếp – "Đêm nay có một bữa tiệc quan trọng, tôi mang cậu đi thả lỏng một chút, tiện thể làm quen một vài người."

Đây là muốn trải đường sẵn cho tương lai của mình? Chu Doãn Thịnh vội vàng thể hiện lòng cảm kích, gật đầu vâng dạ.

Hai người thay trang phục, cùng nhau đi đến một khách sạn năm sao. Chủ bữa tiệc tự mình ra nghênh đón, ngôn từ hơi mang theo chút lấy lòng.

"Đi ăn chút gì đi, đừng uống rượu." – Tôn Hi Mục ôm thanh niên vào lòng dặn dò, thái độ thân mật khăng khít khiến người khác phải ghé mắt. Người đời đều biết Tôn Hi Mục tính tình sắt đá, còn có tật sạch sẽ nghiêm trọng, đừng nói ôm hay bắt tay, ngay cả người bên ngoài đứng hơi gần hắn một chút hắn cũng sẽ tỏ ra không vui.

Hành động ôm người nào đó một cách vững vàng, trong mắt chứa đựng dịu dàng và nồng nhiệt như hiện tại này, quả thực là chuyện chưa từng có.

Không cần thời gian dài ở bên nhau, Tôn Hi Mục dường như đã theo bản năng biết sở thích và thói quen của mình. Anh ta biết mình thích uống sữa tươi, ghét ăn ớt xanh, biết mình là người theo đuổi cuồng nhiệt sản phẩm điện tử công nghệ cao, biết mình thích uống rượu, sau khi uống say sẽ để lộ quyến rũ… Anh ta biết quá nhiều điều đáng lẽ ra không nên biết. Điều này khiến Chu Doãn Thịnh không thể không hoài nghi, anh ta chính là anh chồng không có tên nhưng cũng sẽ không bao giờ biến mất của mình.

Cho nên hắn chưa từng từ chối sự thân mật của Tôn Hi Mục, ngược lại còn đón nhận một cách hiển nhiên.

"Anh muốn ăn gì, tôi lấy cho anh luôn." – Hắn giật giật góc áo của người đàn ông kia.

"Cậu ăn gì tôi ăn nấy. Đi nhanh đi, nghe Tần Thái Hà nói hôm nay cậu còn chưa ăn cơm chiều." – Tôn Hi Mục bị một nhóm đối tác vây quanh, không thoát thân được, đành phải để thanh niên rời khỏi một mình.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, chen qua đám người đi đến khu ăn uống, lựa chọn những món mình thích ăn.

"Tử Nam, anh ở đây à?" – Một thiếu nữ ngoại hình xinh đẹp bước nhanh đến chào hỏi, nét mặt tràn ngập vui mừng.

Thiếu nữ tên là Quách Ái Ny, là tân binh mà Thời Đại Ca Nhạc đang tập trung lăng xê, cũng là người Âu Tử Nam từng đơn phương. Quách Ái Ny biết rõ tình cảm của cậu nhưng lại giả vờ không phát hiện, ngược lại mượn mối quan hệ của cô ta với cậu mà trèo lên Lâm Tư Khanh.

Hai người gặp nhau ở đây, dường như là trùng hợp.

Chu Doãn Thịnh chỉ thờ ơ liếc cô ta một cái rồi tiếp tục chăm chú chọn món.

"Tử Nam, sao anh lại quen chủ tịch Tôn? Hai người có quan hệ gì?" – Trong mắt thiếu nữ toát lên sự tham lam.

Chu Doãn Thịnh làm như không nghe thấy, đi đến bàn ăn, ngồi xuống ăn.

Thiếu nữ bám riết đi theo, nở một nụ cười xinh đẹp – "Tử Nam sao anh không để ý đến em? Anh nói muốn tuyên bố chứng cứ trong liveshow, là thật ư? Bài hát kia thực sự là anh viết ư?"

Chu Doãn Thịnh ăn hết một đĩa bánh trà xanh, vừa nhã nhặn dùng khăn giấy lau miệng, vừa lạnh lùng nói – "Quách Ái Ny, không cần tốn công hỏi thăm tin tức hộ Lâm Tư Khanh. Cô về nói cho anh ta, Âu Tử Nam nhất định sẽ đạp anh ta xuống bùn, khiến anh ta cả đời này cũng không xoay người được."

Nỗi căm hận mãnh liệt trào ra từ đôi mắt tối đen của thanh niên, doạ Quách Ái Ny choáng váng. Mãi đến khi thanh niên lững thững rời xa, cô ta mới nhanh chóng lấy di động ra, gửi y nguyên đoạn nói chuyện này cho Lâm Tư Khanh.

Lâm Tư Khanh từng hỏi đi hỏi lại Âu Tử Nam có còn bản thảo hay không, Âu Tử Nam khẳng định với anh ta rằng đã hết rồi, vì thế anh ta mới mặc cho người đại diện đẩy Âu Tử Nam ra toà án. Người đàn em này được Âu Nhất Bách bảo vệ quá kỹ, quả thực là thuần khiết đến mức không rành thế sự, tuyệt đối sẽ không nói dối anh ta.

Cho nên Lâm Tư Khanh chỉ cười nhạt với đoạn lời này, còn cảm thán với người đại diện – "Cậu ta nghĩ rằng leo lên giường Tôn Hi Mục là có thể xoay chuyển cục diện, đúng là quá ngây thơ."

Trong khi hai người đang khinh miệt giễu cợt Âu Tử Nam, ở bữa tiệc, Tôn Hi Mục chạm mặt Vân Chí Viễn và Cát Mộng Thư.

"Chủ tịch Tôn định ăn gì? Vừa lúc chúng tôi cũng đang đói bụng, đi cùng nhau đi." – Vân Chí Viễn nở nụ cười tao nhã.

Tôn Hi Mục còn không buồn liếc y lấy một cái, đi thẳng về phía thanh niên đang ngồi uống rượu ở quầy bar.

"Chủ tịch Tôn, không ai hiểu rõ về tình hình của Âu Tử Nam hơn tôi. Mặc kệ anh giúp cậu ta vì lý do gì, tôi không thể không nói có thể anh sẽ gặp phải cuộc thảm bại đầu tiên trong kiếp sống đầu tư của mình. Buổi biểu diễn năm mươi nghìn người sẽ biến thành một vở hài long trọng. Thay vì ném tám mươi triệu này vào trong nước, anh nên kịp thời thu tay lại thì hơn." – Vân Chí Viễn chân thành nhắc nhở.

Cát Mộng Thư nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhìn về phía Âu Tử Nam toát ra sự trào phúng và khinh miệt rõ rệt.

Tôn Hi Mục rốt cuộc dừng bước, quay đầu nhìn về phía hai người, gằn từng câu từng chữ – "Người khác đều nói Tôn Hi Mục tôi là thần đầu tư, tôi đồng ý với đánh giá này. Âu Tử Nam thực sự có giá trị đến đâu, ba ngày sau anh sẽ biết, kính xin chờ đợi."

Hai người bị sự tự tin tuyệt đối và ánh mắt lạnh lẽo của hắn làm cho đông cứng, mãi mới hoàn hồn được. Đưa mắt nhìn lại, đã thấy hắn bước nhanh đến bên cạnh thanh niên, một tay ôm eo thiếu niên, một tay nhận lấy ly rượu của cậu ta, nhấp một ngụm ngay nơi cậu ta vừa uống, bờ môi như cố ý như vô ý lướt qua

mái tóc đen mượt và vành tai trắng nõn của thanh niên, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Cách thể hiện tình cảm của hắn vừa trực tiếp lại vừa giản dị độc đáo, khiến người khác không thể lơ là hay kháng cự. Một người đàn ông mạnh mẽ, sắt đá như vậy, khi rơi vào lưới tình lại dịu dàng mà cố chấp đến thế, khiến rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc.

Cát Mộng Thư nhìn chằm chằm Âu Tử Nam, nụ cười nơi khoé miệng càng trở nên khinh miệt. Kính xin chờ đợi phải không? Vậy được, cô ta chờ xem cảnh tượng Âu Tử Nam khóc lóc chật vật sắp tới. Đôi mắt tinh tường của thần đầu tư cũng chỉ đến thế mà thôi!

Chu Doãn Thịnh lại điều chỉnh cho số liệu cơ thể cao hơn. Đến hôm liveshow, tất cả staff không ai không mừng rỡ vì sức sống dồi dào của hắn.

Giờ phút này hắn đang thay trang phục ở hậu trường. Quần da bó sát người làm nổi bật đôi chân thon dài và bờ mông cong mẩy của hắn. Sáu múi cơ bụng đều chằn chặn và đường V cut đẹp đẽ trở thành tiêu điểm mà nhà tạo mẫu liên tục thèm thuồng.

Tôn Hi Mục kết thúc cuộc đàm phán thương nghiệp bằng tốc độ nhanh nhất, phong trần mệt mỏi chạy đến hiện trường.

"Có căng thẳng không?" – Hắn đơ mặt khoác áo khoác của mình cho thanh niên.

"Không căng thẳng, rất chờ mong." – Chu Doãn Thịnh ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt đào hoa sáng rực vì hưng phấn, sáng hơn cả sao trên trời.

"Vậy là tốt rồi. Đi đi, tôi ở đây xem cậu." – Tôn Hi Mục nỗ lực đè nén xúc động muốn hôn lên mắt hắn, đẩy hắn vào cầu thang đi thông lên sân khấu.

Chu Doãn Thịnh cởi áo khoác của hắn ra, thay một chiếc áo T-shirt đen, quay đầu lại toét miệng cười với hắn.

Bên ngoài, đám đông đang ồ ạt tràn vào, khắp nơi đều là cảnh sát và bảo vệ được trang bị hạng nặng, trên tường dán băng chữ: Xung quanh có camera, vui lòng hành xử có tự trọng.

Các antifans lòng tràn đầy những ý tưởng bạo lực không thể không lặng xuống, chỉ có thể tiến hành công kích bằng lời nói.

Có staff đang phân phát miễn phí lightstick, đều bị từ chối. Khán giả sôi nổi bày tỏ nhiệt tình của mình tuyệt đối sẽ không dành cho người như Âu Tử Nam.

"Cầm lấy đi, dù không cổ vũ, ném lên sân khấu cũng được mà." – Staff trêu chọc nói.

Những khán giả bị soát người, xác định là không mang vật gây thương tích mới cho vào hội trường đều sáng rực mắt lên, lập tức nhào đến giành giật lightstick, hiện trường nhất thời vô cùng náo nhiệt.

Nửa tiếng sau, khán giả lục tục ngồi vào chỗ ngồi. Nhưng họ không hề có ý định ngồi yên nghe nhạc. Bọn họ chửi rủa, nhạo báng, gào thét chói tai, dùng tất cả mọi biện pháp để phá hỏng buổi biểu diễn này.

Mà đèn trên sân khấu vẫn chưa sáng lên, tựa như bị ác ý của bọn họ doạ sợ.

Ngay sau đó, một âm hưởng cao vút vang vọng toàn bộ Tinh Quán, sau đó chính là nhịp trống liên tiếp không ngừng và tiếng guitar điện dâng trào va chạm vào nhau, làm bùng lên một ngọn lửa nóng rực.

Ngay sau đó sân khấu rực sáng, trên màn hình lớn xuất hiện khuôn mặt tuấn mỹ vượt mức bình thường của Âu Tử Nam. Hắn nhắm mắt ngân ca, bài hát này không có lời, chỉ có những tiếng ngân tuỳ ý, giai điệu vô cùng êm tai đâm vào màng tai mọi người, dù lòng bạn tràn ngập kháng cự và phẫn nộ cũng không thể nào ngăn cản ma lực của nó.

Âm điệu càng lúc càng cao, khiến cho cảm xúc của tất cả người nghe đều sôi sùng sục. Bọn họ quên làm loạn cãi vã, tất cả đều trợn mắt há hốc miệng nhìn thanh niên đang phát ra âm thanh của tạo hoá trên màn hình lớn.

Từ nốt C0 đến C3, thậm chí lên đến C6, C7, C8, hắn nhắm mắt, dùng giọng hát trong veo đưa bài hát lên đến cao trào. Nhạc nền cũng đổi từ trống và guitar điện thành âm hưởng càng hoa lệ.

Sóng âm như thuỷ triều quét về phía người nghe, giống như biển cả dưới ánh trăng, mênh mông vô bờ, lại như bầu trời đêm lấp lánh, xa xăm vô hạn. Cho dù có người kháng cự che tai, cũng không thể nào tránh khỏi sự mê hoặc đến tận cùng của nó, sau đó đắm chìm trong tiếng nhạc linh đình mà hoa lệ này, không thể tự kiềm chế.

Một bài hát chấm dứt, Tinh Quán vốn tràn ngập tiếng la hét ầm ỹ kinh khủng hiện giờ lại yên lặng đến nghe được tiếng kim rơi. Thanh niên trên đài mở to mắt nhìn khán đài tối om, thở hổn hển nói – "Âu Tử Nam không biết hát, đó là lời đồn. Mặc kệ các bạn đến xem buổi biểu diễn của tôi vì mục đích gì, tôi đều muốn gửi lời cảm ơn đến các bạn. Tôi sẽ dùng chính thực lực của mình thắp sáng toàn bộ Tinh Quán."

Dứt lời, hắn không cho antifans một chút thời gian phản ứng nào, lập tức búng ngón tay, ra hiệu cho dàn nhạc chơi bài tiếp theo. Hắn muốn phá vỡ thần kinh của mọi người, xé rách màng tai của bọn họ, khiến liveshow này trở thành ký ức khó quên suốt cuộc đời bọn họ.

56. Quyển 6 - Chương 5

Đây là một bài hát tiếng Anh, tên là "Ger", mở đầu là một đoạn độc tấu guitar nhẹ nhàng vui vẻ. Ngay sau đó các loại nhạc cụ khác như trống bass chậm rãi hoà vào, khiến tiết tấu càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt. Từ đầu đến cuối Chu Doãn Thịnh đều nhắm mắt, đung đưa người theo nhịp điệu. Đến khi hắn mở mắt ra, đôi mắt được kẻ viền màu xám khói trông đặc biệt đen láy sâu thẳm bùng lên hai ngọn lửa phẫn nộ, chất giọng cố ý hạ thấp mang theo cảm giác nặng nề như kim loại chất chứa phẫn nộ và khinh miệt.

Dù là người không hiểu tiếng Anh cũng có thể cảm nhận được sự bất khuất và trào phúng bạo phát ra từ hắn một cách chân thật, cũng theo đó mà nhiệt huyết dâng trào, cả người run lên. Còn những người có thể nghe hiểu thì cảm thấy thực sự rung động.

Có lẽ nằm trên giường sẽ cảm thấy ấm áp hơn

Tôi đang ngủ một mình ở đây

Em biết tôi ôm ấp một giấc mơ tốt đẹp

Tha hồ làm những gì mà mình muốn.

Em tưởng đã có được thứ quý giá nhất?

Tưởng em sẽ là người cười cuối cùng ư?

Chắc em cho rằng mọi cuộc hành trình của tôi đều đã kết thúc

Tưởng em đã huỷ hoại cuộc đời tôi?

Tưởng rằng tôi sẽ chạy lại vẫy đuôi lấy lòng em?

Cưng à, em chẳng hiểu tôi gì cả, bởi em đã lầm to rồi!

Những khó khăn không khuất phục được tôi,

Sẽ khiến tôi mạnh mẽ hơn, đứng hiên ngang hơn,

Khi tôi lẻ loi, không có nghĩa là tôi cô đơn

Những khó khăn không khuất phục được tôi,

Chúng có thể biến tôi thành một chiến binh

Những bước chân sẽ càng nhẹ nhàng hơn

Không phải tôi không có em thì không được.

Những khó khăn không khuất phục được tôi,

Chúng khiến tôi kiên cường và dũng cảm hơn.

Khi tôi lẻ loi, không có nghĩa là tôi cô đơn,

…

…

Thanh niên tuấn mỹ dùng giọng hát mạnh mẽ và đôi mắt bừng bừng lửa giận nói cho mọi người dưới đài, cho dù không có Lâm Tư Khanh, hắn cũng có thể trở nên mạnh mẽ hơn, càng ngày càng vững mạnh, cho đến khi không ai có thể đánh bại.

Bài hát này là lời tuyên chiến với Lâm Tư Khanh, là đang nói thẳng thừng với anh ta – So với tôi, anh chẳng là gì cả.

Phần lớn người nghe dưới đài đều là fan của Lâm Tư Khanh, nhưng không ai có thể biện minh lấy một câu cho thần tượng. Bọn họ đều là những người đam mê âm nhạc, hiển nhiên nghe ra được bài hát này có tiềm năng nổi tiếng toàn cầu. Nó có sức cuốn hút không gì sánh kịp, mà giọng hát tràn đầy ma lực của Âu Tử Nam chính là giọng ca phù hợp với bài hát này nhất.

Bọn họ muốn bịt tai, muốn che mắt, muốn kháng cự với sức hút vô tận của thanh niên, lại phát hiện ra mình không làm được gì cả, ngoại trừ mở to mắt nhìn hắn chăm chú, cái gì cũng không làm được.

Bài hát đã đến cao trào, chất giọng lành lạnh như kim loại của thanh niên mang theo một chút khàn khàn và thở dốc, giống một giọt nước nhỏ vào trong chảo dầu, khiến ngọn lửa vốn đã cháy đến cực hạn này càng toả ra hơi nóng khiếp người.

Những khán giả gần sân khấu nhất gần như bị sức hút của thanh niên thiêu đốt thành tro tàn. Toàn thân bọn họ đều đã mướt mồ hôi, từng sợi tóc dính lên trán lên má, trông cực kỳ chật vật. Biểu cảm trên mặt rõ ràng là kháng cự, nhưng trong mắt lại liên tục toát ra những gợn sóng kích động.

Bọn họ muốn lắc mình, hò hét, kêu gào theo từng tiết tấu cao vút của thanh niên. Nhưng bọn họ không thể phản bội thần tượng thực sự của mình, cho nên cứ tự nhắc đi nhắc lại bản thân phải nhẫn nại.

Linh hồn bị tiếng hát của thanh niên xuyên qua, khuấy động, đâm thủng, xé rách… Cuối cùng tan thành phấn bụi…

Có người nín đến nghiến răng nghiến lợi, có người nhịn đến rớt nước mắt, có người nhẫn nại đến run bần bật tưởng chừng sắp ngất. Bọn họ muốn làm gì đó để khiến mình bình tĩnh, không ngờ lại bất cẩn bẻ gập lightstick trong tay, khán đài vốn đen như mực lập tức phát ra ánh sáng mỏng manh, sau đó dần dần lan ra từng chút một, cho đến khi kéo thành một quãng dài.

Tiếng hát của thanh niên và dàn dựng sân khấu giống như thứ thuốc phiện mạnh nhất, khiến người ta nghiện, khiến người ta say mê, sau đó cùng rơi vào điên cuồng theo hắn. Một bài kết thúc, người hắn đã ướt đẫm mồ hôi, hơi thở hơi gấp gáp. Người xem dưới đài còn chật vật hơn hắn, từng đôi mắt chứa đầy kháng cự lẫn nồng nhiệt đổ dồn về tiêu điểm mà ánh đèn hội tụ.

"Bài hát tiếp theo tên là "P", dành tặng cho mọi người." – Hắn nói liền một mạch.

Chết cha, chỉ nghe tên thôi đã muốn bùng cháy rồi làm sao bây giờ? Mông cứ không nhịn được mà uốn éo thì phải làm sao? Đầu cũng cứ lắc lư theo thì phải làm sao? Mọi người nhìn nhau, cảm thấy lúng túng cực kỳ. Thế nhưng ngay sau đó, họ đã chẳng còn thời gian đâu mà nghĩ chuyện khác, âm giọng ma mị của thanh niên kéo họ vào niềm đau khôn cùng giữa yêu và hận.

There's a fire starting in my heart,

Trong trái tim tôi bùng cháy ngọn lửa

Reaching a fever pitch and it's bring me out the dark,

Ngọn lửa hừng hực đưa tôi ra khỏi bóng tối

Finally, I can see you crystal clear,

Cuối cùng tôi cũng hiểu được bản chất em

Go ahead and sell me out and I'll lay your shit bare,

Cứ đi mà bán rẻ tôi, tôi sẽ phanh phui hết những việc làm nhơ bẩn của em!

See how I'll leave with every piece of you,

Hãy xem tôi sẽ lấy đi tất cả của em như thế nào!

Don't underestimate the things that I will do,

Đừng bao giờ đánh giá thấp việc tôi sẽ làm!

There's a fire starting in my heart,

Trong trái tim tôi bùng cháy ngọn lửa

Reaching a fever pitch and it's bring me out the dark,

Ngọn lửa hừng hực đưa tôi ra khỏi bóng tối

...

But I've heard one on you and I'm gonna make your head burn,

Nhưng tôi đã nghe một chuyện về em và tôi sẽ khiến em sứt đầu mẻ trán

Think of me in the depths of your despair,

Hãy nghĩ về tôi, khi em ở trong nỗi tuyệt vọng tột cùng.

...

Đây là một bài hát báo thù, thanh niên vừa thản nhiên hát, vừa nở một nụ cười vừa ác độc vừa khinh thường, như thể đang nói cho cả thế giới, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho những người đã phản bội hắn bán đứng hắn. Giống như lời bài hát này vậy, hắn sẽ khiến cho bọn họ sứt đầu mẻ trán, thân bại danh liệt, chỉ có thể đứng dưới vực sâu tuyệt vọng ngước nhìn vinh quang của hắn.

Ác ý của hắn trần trụi như vậy mà fans của Lâm Tư Khanh lại hoàn toàn không thể nào phẫn nộ hộ cho thần tượng của họ. Bọn họ đã điên rồi, lắc lư, gào thét, hô hào theo điệu nhạc. Bọn họ bị giọng hát ngập tràn thù hận này xâm chiếm linh hồn, ngất ngây không thể kiềm chế.

Bài hát kết thúc, tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi. Vốn tưởng rằng thanh niên sẽ đi thay trang phục, nghỉ ngơi một chút, hoặc là sẽ biểu diễn một bài hát trữ tình thong thả để điều hoà trạng thái, không ngờ lại thấy hắn gạt mồ hôi trên thái dương, thở dốc nói – "Bài hát "Rock" sau đây dành tặng cho mọi người, hãy tận tình nhảy múa theo tôi nào."

Đậu má, rõ ràng là mệt lắm rồi cơ mà, sao trong nháy mắt lại hăng tiết lên rồi?

Người anh em, đỉnh đầu cậu bốc hơi rồi kìa!

Mau cho tôi một chai nước, hét khản cả giọng rồi, nhỡ lát nữa không hét được thì chết!

Anh staff gì gì ơi, không có đồ cổ vũ gì tân tiến hơn lightstick một chút à? Cái que này của tôi hết sáng rồi, còn cong queo nhìn xấu quá đi mất! Các anh không làm bảng đèn led à? Không có standee à? Không có banner à? Mấy thứ này đều không có thì cũng phải có lightstick với starstick chạy pin chứ? Các anh có phải là staff của Âu Tử Nam sama không? Quá không chuyên nghiệp! (3)

Khán giả người uống nước, người chụp ảnh, trông thấy staff đi ngang qua thì vội vàng giữ lại hỏi xin nhiều vật dụng cổ vũ hơn. Khán đài vốn tối như mực giờ phút này đã sáng rực.

Chu Doãn Thịnh lắp micro vào giá đỡ, nhận lấy chiếc guitar điện, ngón tay tuỳ ý gảy mấy nốt nhạc, khán đài ầm ĩ lập tức yên lặng có thể nghe tiêng kim rơi. Dường như hắn cảm thấy rất vừa lòng với phản ứng của người xem nên hơi mỉm cười với máy quay phim gần nhất.

Trên màn hình lớn hiện lên khuôn mặt điển trai đến cực hạn, nụ cười mỉm đầy hấp dẫn kia khiến người khác say mê. Còn chưa đợi nhịp tim cuồng loạn của khán giả ổn định lại, hắn đã thu lại trạng thái tuỳ ý, ngón tay lướt trên dây đàn với tốc độ khó phân biệt, từng nốt từng nốt nhạc va chạm trong không khí, nổ tung, dung hoà, sinh ra một loại phản ứng tựa như ma tuý.

Khán giả đỏ bừng mặt, ánh mắt si mê, vô thức lắc người theo tiết tấu của hắn. Từng chiếc từng chiếc starstick được giơ lên, đồng loạt vung vẩy; từng tấm từng tấm bảng đèn led được bật sáng, lay động trái phải.

Thanh niên trên sân khấu đang lên cao âm, hát khàn cả giọng. Sau lưng hắn là dòng thác được hình thành từ khói và lửa bùng lên. Đối diện hắn là làn sóng được hội tụ bởi ánh lightstick liên tục nhấp nhô, trên dưới đài đều rực rỡ bừng sáng. Đúng như hứa hẹn lúc ban đầu, hắn thắp sáng toàn bộ sân khấu, thậm chí là cả một khoảng trời bằng chính thực lực của mình, hắn là tồn tại chói mắt nhất thế gian này.

Khán giả đã sớm quên mục đích ban đầu, chỉ một lòng một dạ điên cuồng, đắm say vì hắn. Mỗi một bài hắn hát đều sục sôi, trầm bổng, không hề cho người khác cơ hội thở dốc, đưa bạn lên mây rồi lại đẩy mạnh bạn xuống vực thẳm, khiến bạn phải chịu giày vò liên tục giữa sức cùng lực kiệt và tan nát cõi lòng, không được giải thoát, cũng không muốn giải thoát.

Thời gian trôi qua như chỉ trong tích tắc, thanh niên đi đến bên cạnh chiếc đàn dương cầm đang từ từ nổi lên, thở dốc nói – "Bài hát cuối cùng là "Vì người", hi vọng mọi người có thể yên lặng lắng nghe."

Sao, sao lại là bài hát cuối cùng? Không phải liveshow vừa mới bắt đầu à? Khán giả hoảng hốt, cúi đầu nhìn đồng hồ mới phát hiện đã mười một giờ rồi.

Không biết ai gào lên một câu – "Đừng dừng lại, hát tiếp đi, bọn em ủng hộ anh!"

"Hát tiếp, hát tiếp!"

"Âu Tử Nam tuyệt nhất! Ủng hộ anh!"

"Hát đến khi mặt trời mọc, hát đến cùng trời cuối đất, chúng tôi sẽ vẫn tiếp tục nghe!"

Âm thanh cổ vũ liên tục vang lên, dần dần chuyển thành tiếng vỗ tay như sấm. Họ đã hoàn toàn bị tài hoa của thanh niên chinh phục.

"Cảm ơn. Nhưng thật đáng tiếc, chúng tôi có hợp đồng với Tinh Quán, nếu như quá thời gian mà còn chưa kết thúc thì sẽ phải chịu khoản phạt kếch xù." – Chu Doãn Thịnh mỉm cười với máy quay phim, nói tiếp – "Bài hát này mới là "Vì người" bản gốc. Suỵt! Yên lặng nào."

Ngón tay thon dài đặt trên bờ môi hồng nhạt, ngoại hình không gì sánh kịp của thanh niên khiến người khác mê muội. Thính phòng sục sôi một cơn lốc màu hồng phấn, nhưng rốt cuộc đều yên lặng lại. Chính bài hát này đã đẩy Âu Tử Nam vào địa ngục, đưa Cát Mộng Thư lên thiên đường. Đến cùng ai đúng ai sai, họ cũng rất muốn biết.

Tiếng dương cầm như tiếng suối chậm rãi chảy xuống từ đầu ngón tay. Khả năng diễn tấu tuyệt đỉnh của Âu Tử Nam khiến người khác phải thán sợ, giọng hát như tiếng trời khiến người khác mê mẩn, mà lời bài hát cũng xuất sắc không kém càng mang đến cho người nghe cảm xúc nặng nề lắng đọng.

Con sẽ không mắc phải sai lầm của cha,

Con sẽ không để lòng mình tràn đầy đau khổ,

Con sẽ không làm trái ý nguyện của cha,

Cha chịu đủ giày vò, con cũng nếm trải mọi đau khổ.

Vì người,

Con chưa từng đi lệch khỏi quỹ đạo cuộc sống quá xa.

Vì người,

Con đã học cách đứng ở nơi an toàn để không bao giờ bị tổn thương.

Vì người,

Con thấy thật khó khăn để tin vào bản thân mình, cũng thật khó để tin tưởng mọi người xung quanh.

Vì người,

Con luôn thấy e sợ...

Con lạc mất phương hướng.

Và cũng không quá lâu để cha chỉ ra được việc này.

Con không thể khóc,

Bởi vì con biết trong mắt cha như thế thật yếu đuối

Sau này ngày nào con cũng sẽ cố gắng gượng cười.

Trái tim con không thể tan nát thêm lần nữa,

Bởi vì nó vốn đã là một trái tim không được trọn vẹn.

Vì người,

Con sẽ chẳng bao giờ rời xa quỹ đạo của mình.

Vì người,

Con đã học được cách cố gắng tránh xa tổn thương.

Chỉ vì người,

Con thấy thật khó khăn để tin vào bản thân mình, cũng thật khó để tin tưởng mọi người xung quanh.

Vì người,

Con luôn thấy e sợ…

Nhìn cha dần dần già cả suy yếu,

Hằng đêm, con đều nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của cha.

Con còn quá non nớt,

Cha biết điều này mà, đừng rời xa con.

Cha chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác

Cha chỉ thấy mỗi nỗi đau của bản thân mình thôi

Và giờ đây chính con cũng khóc lúc nửa đêm

Cũng vì một điều chết tiệt như thế!!!

Vì người,

Con sẽ chẳng bao giờ rời xa quỹ đạo của mình.

Vì người,

Con đã học được cách cố gắng tránh xa tổn thương.

Vì người,

Con cố gắng hết sức để giành lấy tương lai.

Vì người,

Con cảm thấy sợ hãi.

Vì người,

57. Quyển 6 - Chương 6

Đây là một bài ca rất nặng nề, là một lời bày tỏ muộn màng. Tình cha như núi. Tình cảm này từng khiến Âu Tử Nam cảm thấy vô cùng áp lực, nửa bước khó đi. Cậu sợ phải trông thấy vẻ mặt thất vọng của cha, cho nên gắng sức đè nén mình bức bách mình, nhưng trái lại lại khiến mình rơi vào hoàn cảnh khốn cùng không thể nào tránh thoát. Một người có thể sử dụng nhuần nhuyễn mười tám loại nhạc cụ, làm sao có thể không có tài năng âm nhạc?

Cho đến khi cha mất, lớp khói mù trước mắt cậu mới được xua tan, khơi dậy dũng khí vô hạn của cậu. Cậu viết lại tất cả cảm xúc muốn yêu mà không dám yêu, áp lực muốn nói mà không dám nói, đau khổ muốn níu giữ mà không dám thử sức của mình vào trong bài hát này.

Tất cả mâu thuẫn, giằng xé, quyến luyến, không nỡ, tất cả đều được bộc lộ qua tiếng ca của Chu Doãn Thịnh. Không biết tự khi nào, rất nhiều người dưới đài đã rơi đầy nước mắt, mà Chu Doãn Thịnh cũng bị tình cảm còn sót lại của Âu Tử Nam ảnh hưởng, cũng nghẹn ngào thất thanh, không thể nào tiếp tục.

Tiếng dương cầm ngưng bặt, Chu Doãn Thịnh lấy tay che mặt, không để người khác trông thấy sự chật vật của mình. Cùng lúc đó, trên màn hình cực lớn hiện gương mặt già nua của Âu Nhất Bách. Ông đang cầm máy quay phim, chiếu ống kính vào ngay mặt mình, suy yếu nói – "Con trai nói muốn viết một bài hát dành riêng cho tôi, tôi rất mong đợi."

Màn hình rung động, chiếu vào thanh niên tuấn mỹ ngồi ngay trước dương cầm. Nhìn bài trí xung quanh, đây chắc hẳn là biệt thự nhà họ Âu.

Thanh niên rất căng thẳng, cởi hai khuy áo trên cùng áo sơ mi ra, khụ một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói – "Bài hát này tên là "Vì người". Ba, con cho rất nhiều lời từng muốn nói với ba vào bài hát này, ba nhất định phải nghe thật kỹ đấy."

Âu Nhất Bách ừ một tiếng, tuy rằng trong màn hình không xuất hiện gương mặt của ông, nhưng niềm vui và sự an ủi trong giọng nói của ông không thể nào nhận nhầm.

Dưới đài, fan của Lâm Tư Khanh nhất tề ngây ngẩn, trong lòng liên tục ùa lên cảm xúc xấu hổ đến tột độ. Tất cả chứng cứ Lâm Tư Khanh đệ trình lên pháp viện đều được chụp ảnh công bố trên weibo. Tất cả bản nháp "Vì người" đều có đánh dấu ngày, thể hiện thời gian bắt đầu sáng tác là sau khi thầy anh ta qua đời.

Nhưng lúc này đây, Âu Nhất Bách còn sống, Âu Tử Nam cũng đã viết ra bài hát này, hơn nữa còn hát trước mặt ông. Đến cùng ai đạo ai, không cần nói cũng biết đáp án. Những văn bản mà Lâm Tư Khanh đệ trình kia trở thành bằng chứng không thể biện hộ chứng minh anh ta đang nói dối.

Cùng một tiết tấu, cùng một giọng ca, cùng là hát đến một nửa rồi không thể tiếp tục, Âu Tử Nam gục đầu xuống dương cầm, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống phím đàn đen trắng, thể hiện rõ nỗi đau và tuyệt vọng vì không cứu được cha của cậu.

Âu Nhất Bách lật chăn ra, tập tễnh đi đến bên cạnh con trai, hạ thấp người xuống, nắm chặt lấy đôi tay cậu, nói – "Tử Nam, bài hát này rất tuyệt, là bài ca tuyệt nhất mà ba từng nghe trong cuộc đời này. Có một câu này ba vẫn quên chưa nói với con."

"Câu gì ạ?" – thanh niên quay mặt nhìn ông, hốc mắt và chóp mũi đỏ rực, trông vô cùng yếu ớt, cũng cực kỳ đáng yêu.

Âu Nhất Bách nhẹ nhàng cười rộ lên, năm ngón tay xuyên qua mái tóc con trai, vừa thong thả vừa kiên định nói – "Tử Nam, con chưa bao giờ khiến ba thất vọng. Hoàn toàn ngược lại, con vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của ba. Con là niềm kiêu ngạo của ba."

Vì lời khẳng định này, Âu Tử Nam đã chờ đợi mười mấy năm, cậu không dám tin mà trợn to mắt, còn đang ngẩn ngơ thì bị Âu Nhất Bách ôm vào lòng, vỗ về như một đứa trẻ. Dần dần, nhịp vỗ trên lưng trở nên yếu ớt, cho đến khi dừng lại. Âu Tử Nam dè dặt quay đầu lại, nhìn về phía cha mình, lại thấy ông đã nhắm mắt, khoé miệng vẽ lên một nụ cười an bình.

Ông vĩnh biệt cõi đời trong niềm thoả mãn tột độ.

"Không! Ba, ba đừng bỏ con, con sợ…"

Tiếng khóc kêu tan nát cõi lòng của thanh niên vang vọng toàn bộ Tinh Quán. Nỗi đau và tuyệt vọng khi mất đi người thân yêu nhất giống như một con dao sắc bén, chầm chậm đâm vào lồng ngực, cắt trái tim thành từng mảnh. Dưới đài, tất cả người xem đều đang đè nén trái tim đau đớn và thương cảm. Nhưng nơi ánh đèn chiếu đến, hốc mắt người nào cũng đỏ bừng, nước mắt đong đầy trên mặt, thậm chí có người còn bật khóc không thể ngừng lại.

Màn hình dần dần tối xuống, Chu Doãn Thịnh đứng lên, đi đến phía dưới ánh đèn, chậm rãi nói vào micro – "Đây là hình ảnh giây phút cha tôi hấp hối, là ký ức đau khổ nhất, không thể chạm vào nhất của tôi. Trước kia tôi vẫn do dự có nên lấy ra hay không, bởi vì tôi không muốn để nhiều người khác trông thấy dáng vẻ suy yếu của cha. Trong lòng tôi, cha tôi là người mạnh mẽ nhất, là tồn tại không thể nào phá vỡ."

Nói đến đây, hắn lại nghẹn ngào, không thể không cúi đầu điều chỉnh nhịp thở, một lát sau mới tiếp tục nói – "Các người có thể nhục mạ tôi, chối bỏ tôi, nhưng không thể chối bỏ cha tôi, quấy nhiễu sự bình yên nơi thiên đường của ông ấy."

Hắn nhắm chặt mắt lại, khi mở ra lần nữa, tất cả buồn đau trong con ngươi đều bị phẫn nộ thay thế, ngữ điệu hắn lạnh buốt, ngôn từ như dao – "Bài hát này không cần trống, bass, guitar điện, nhạc điện tử… Nó chỉ có thể dùng tiếng dương cầm thuần khiết nhất làm nhạc đệm. Bài hát này không thể hiện sự đau khổ uất ức sau khi thất tình, mà nó là bài ca cầu nguyện tôi dành tặng cho cha tôi. Lâm Tư Khanh, khi sửa đổi bài hát này, anh có từng nghĩ rằng bài hát này rốt cuộc có ý nghĩa quan trọng đến thế nào với tôi, với

cha tôi hay không? Anh phụ lòng tin của tôi, làm bẩn nhạc của tôi, tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh! Vĩnh viễn!"

Thanh niên nhìn chằm chằm vào máy quay, trên màn hình lớn hiện lên đôi mắt lạnh lùng sắc bén như dao của hắn.

Khán giả dưới đài ngây ngẩn, chờ hắn biến mất khỏi sân khấu mới như tỉnh lại từ trong mộng, hai mặt nhìn nhau. Họ đến là vì để báo thù cho Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư. Trước đó, bọn họ tin chắc một bài hát xuất sắc như vậy chỉ có người tài hoa như Lâm Tư Khanh mới viết được, cũng chỉ có giọng hát tuyệt vời của Cát Mộng Thư mới có thể trình bày một cách hoàn mỹ nhất, Âu Tử Nam là cái thá gì so với hai người họ? Nhưng sau khi bị hai mươi bài hát cuồng nhiệt trước đó tẩy não, bọn họ đã hoàn toàn bị chinh phục.

Hai mươi bài hát này, tuỳ tiện chọn ra bất cứ bài nào cũng đều có thể được xưng là huyền thoại truyền đời, đều có tiềm năng nổi tiếng khắp toàn cầu. Âu Nhất Bách nói cậu ta chính là kiêu ngạo của ông ấy, câu này không hề sai. Nói đến tài hoa, Lâm Tư Khanh tuyệt đối không thể đánh đồng với Âu Nhất Bách, mà thiên phú của Âu Tử Nam còn hơn cha cậu, vượt xa Âu Nhất Bách.

Từ sau khi ra mắt, Lâm Tư Khanh đã viết nhiều bài hát như vậy, phát hành nhiều album như vậy, nhưng dù là bài hát xuất sắc nhất cũng không thể sánh với bất cứ bài nào trong hai mươi bài này.

Lâm Tư Khanh không bằng Âu Tử Nam, chênh lệch giữa hai người rất xa. Dẫu là fan ruột nhất cũng không thể không thừa nhận điều này.

Fans tĩnh lặng, tâm tình cực kỳ đè nén. Cũng có người chỉ đến để góp vui, sau đó chuyển từ anti thành fans qua từng bài hát rung động liên tiếp, fan chuyển thành crazy fan, thấy thần tượng quả nhiên bị oan, lập tức vung starstick kêu to – "Âu Tử Nam, anh là số một, anh là niềm kiêu hãnh của bọn em, bọn em mãi mãi ủng hộ anh! Cố lên!"

"Cố lên, đừng để bị đánh bại!"

"Hát nữa đi, hai tiếng hoàn toàn không đủ!"

"Anh nhất định phải kiên cường, là vàng thì nhất định sẽ sáng!"

Từng tiếng an ủi liên tiếp vang vọng Tinh Quán, càng khiến fans của Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư cảm thấy lúng túng và phẫn nộ. Lúng túng là vì trước đó đã hiểu lầm và nhục mạ Âu Tử Nam, phẫn nộ là vì thần tượng lừa gạt và giấu giếm.

Lâm Tư Khanh ra mắt với hình tượng tài tử âm nhạc, gần như là người có địa vị cao nhất trong tứ đại thiên vương. Phần lớn fans của anh ta là người trưởng thành có tư tưởng thành thục, có sức phán đoán và sự quyết đoán của riêng mình. Đến lúc này, họ đều đồng loạt đỏ mặt, xấu hổ không dám đối diện với người khác.

Tinh Quán bắt đầu xôn xao, khán giả ngồi trên khán đài mãi không chịu rời khỏi.

"Xin lỗi Âu Tử Nam!"

"Âu Tử Nam, chúng tôi sai rồi, xin cậu hãy tha thứ cho sự vô tri của chúng tôi."

"Âu Tử Nam, từ nay về sau cậu mới là thần tượng của tôi, tôi ủng hộ cậu!"

Nơi nơi đều là người lâm trận đổi phe, nhưng một số fans lão làng tổ chức hành động báo thù lần này đều không ngăn lại. Xin lỗi là đúng, cũng là việc phải làm.

Phần lớn fan của Cát Mộng Thư đều là thanh thiếu niên trẻ tuổi, rất cảm tính. Có một vài người lải nhải mấy câu, nói video có thể là giả, lập tức bị ánh mắt phẫn nộ từ bốn phía đổ đến làm sợ đến nỗi không dám ngẩng đầu.

Cảnh sát và bảo vệ bắt đầu sơ tán đám đông. Buổi biểu diễn mở màn với hình thức hoành tráng nhất, nhưng lại kết thúc với hình thức lúng túng vô cùng.

Tôn Hi Mục đứng trong bóng tối, chuyên chú nhìn thanh niên dưới ánh đèn. Cậu ấy rực rỡ, chói mắt như vậy, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều toả ra sự cuốn hút không gì sánh kịp. Cậu ấy là dòng rượu nồng nàn nhất, viên thuốc phiện mạnh nhất, không ai có thể cản nổi sự hấp dẫn của cậu ấy, càng không ai có thể trốn thoát khỏi sự giam cầm của cậu.

Tôn Hi Mục biết, chỉ cần cậu ấy đứng trên sân khấu, cậu nhất định sẽ thành công. Nhưng đến khi cậu ấy thực sự thành công, hắn lại không chịu nổi ánh mắt nóng rực mà người khác đặt trên người cậu ấy.

Hắn nhìn cậu bước từng bước đi về phía mình, máu cũng bắt đầu sôi trào từng giọt từng giọt. Hắn muốn ôm cậu vào trong lòng thoả sức hôn môi, nhốt cậu trong phòng tận sức xâm phạm, dùng nơi cứng rắn nhất đâm vào cơ thể cậu, điên cuồng khuấy đảo… Trái tim đã quặn đau, nổ tung vỡ vụn vì cậu ấy, nhưng hai chân vẫn ngoan cố dính chặt trên sàn nhà, không thể di chuyển mảy may.

Một người vẫn luôn yên lặng ít lời như hắn không nghĩ ra bất cứ biện pháp nào để thổ lộ hết tình yêu này, vì thế vẻ mặt hắn hiện lên nét hoang mang.

Chu Doãn Thịnh đi đến trước mặt người đàn ông nọ, hỏi – "Sao lại ngây ra thế?"

Yết hầu Tôn Hi Mục hơi rung động, khản giọng nói – "Biểu hiện của cậu rất tốt, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Tôi cảm thấy kiêu ngạo vì cậu."

Chu Doãn Thịnh đột nhiên đến gần, giang hai tay khoá hắn vào góc tường, chậm rãi nói từng câu từng chữ – "Tôi muốn xác nhận một chuyện, hy vọng anh có thể phối hợp."

Tôn Hi Mục gian nan nuốt nước miếng, đợi trái tim không còn đập điên cuồng nữa mới dò hỏi – "Chuyện gì?" – Kề gần như vậy, khiến hắn rất muốn hôn cậu.

Nhưng chưa đợi hắn hành động, thanh niên đã ôm lấy cổ hắn trước, kéo đầu hắn xuống, sau đó ngậm lấy bờ môi mỏng của hắn.

Chiếc lưỡi ấm áp vươn đến quấn quít với lưỡi mình, một cảm giác rung động khó có thể nói thành lời truyền từ sâu trong nội tâm đến linh hồn. Trong đầu chỉ còn lại những đoá hoa thơm nức và tiếng pháo hoa nở rộ, không thể chứa đựng thêm gì khác. Ánh mắt Tôn Hi Mục càng lúc càng sâu thẳm, càng lúc càng tối, tay trái giữ chặt gáy thanh niên, không cho phép cậu ấy rút lui, tay phải bá đạo siết chặt eo người nọ, nhấn vào lòng mình, chỉ hận không thể hoà vào nhau.

Nhân viên công tác vốn định đi đến chúc mừng vội vàng tản đi, giả vờ không phát hiện gì cả, trong lòng không hẹn mà cũng nghĩ thầm: chả trách ông chủ bằng lòng ném nhiều tiền lên người Âu Tử Nam như vậy, thì ra quan hệ giữa hai người là như vậy. Bám được một cành cây cao như vậy, Âu Tử Nam không muốn nổi tiếng cũng khó, huống gì cậu ta còn thực sự có tài.

58. Quyển 6 - Chương 7

Một nụ hôn chấm dứt, Tôn Hi Mục khàn giọng hỏi – "Em muốn xác nhận cái gì?"

Chu Doãn Thịnh nheo mắt, vươn lưỡi liếm bờ môi hồng nhạt, nhẹ giọng cười – "Xác nhận anh có phải là người em muốn tìm không."

Tôn Hi Mục căng thẳng, lòng bàn tay liên tục đổ mồ hôi. Hắn chưa từng hôn người khác, cho nên không có bất kỳ kỹ thuật nào, lúc nãy quá thô bạo, hình như đã làm thanh niên bị đau. Nếu sớm biết thanh niên muốn xác nhận điều này, hắn nhất định sẽ không nóng vội như vậy, mà sẽ chậm rãi, dịu dàng, cố gắng hết sức khiến cậu ấy thoải mái.

Lau lau lòng bàn tay mướt mồ hôi vào quần, hắn đơ mặt nói – "Có thể để anh hôn lại lần nữa hay không? Vừa rồi phát huy không tốt."

Chu Doãn Thịnh cười chảy cả nước mắt. Hắn chưa từng biết người yêu còn có mặt ngại ngùng đáng yêu đến thế.

"Được rồi, vậy thì cho anh một cơ hội nữa." – Hắn quấn hai tay lên cổ người yêu, phun ra một hơi nóng rực và ngọt ngào lên môi hắn.

Yết hầu Tôn Hi Mục lay động kịch liệt, bắp thịt khắp người cứng y như đá. Hắn cẩn thận ôm lấy hai má thanh niên, chậm rãi cúi đầu, thử ngậm lấy bờ môi thanh niên liếm láp, sau đó vươn lưỡi cạy hàm răng ra, nhẹ nhàng xâm nhập…

Hắn thở dồn dập, mồ hôi ướt đẫm, nơi đã đứng thẳng từ bao giờ kia chống lên bụng thanh niên nhẹ nhàng cọ xát. Cơ thể rõ ràng đã gần như điên cuồng, nhưng động tác ôm hôn vẫn trân trọng và thong thả, thành kính như một tín đồ.

Hắn mút lấy từng chút từng chút nước bọt trong miệng thanh niên, quấn lấy lưỡi thanh niên dịu dàng vỗ về chơi đùa, sau đó đổi góc độ nhẹ nhàng liếm qua hàm trên và lợi. Hắn chỉ muốn nuốt chửng thanh niên vào bụng, nhưng vẫn cực lực đè nén suy nghĩ điên cuồng này, chỉ có thể dùng sức siết chặt eo thiếu niên, giam cầm người nọ trong lòng, tựa như chỉ như vậy cậu ấy mới không chạy trốn.

Ý muốn chiếm hữu mạnh mẽ này khiến Chu Doãn Thịnh run rẩy. Hắn chuyển từ bị động đón nhận thành chủ động đáp trả, đổi lại là một nụ hôn càng triền miên nồng cháy.

Mười phút trôi qua, Tôn Hi Mục cuối cùng cũng vừa lòng, hơi rời khỏi môi thanh niên, chóp mũi kề chóp mũi, khàn giọng hỏi – "Thế nào, đã xác nhận chưa?"

Chu Doãn Thịnh cười híp mắt – "Xác nhận rồi, anh chính là người em muốn tìm."

Trái tim Tôn Hi Mục đập rộn, từng cơn sóng vui mừng sắp làm trái tim hắn nổ tung, nhưng ngoài mặt vẫn không có bất cứ vẻ gì, chỉ gật gật đầu, đáp – "Vậy là tốt rồi. Chúng ta về thôi? Về nhà anh?" – Dứt lời, hắn thấp thỏm nhìn thanh niên.

"Không." – Chu Doãn Thịnh chơi xấu lắc đầu, thấy nét mặt người đàn ông này cứng ngắc, ánh mắt tối xuống, mới lập tức bổ sung – "Em rất đói, đi ăn chút gì trước đã."

Trái tim rớt thẳng xuống dưới của Tôn Hi Mục ngừng lại giữa không trung, giọng điệu khó nén nhẹ nhõm – "Đến nhà anh, anh làm cho em. Em muốn ăn gì?"

"Em muốn ăn thịt kho tàu, đậu phụ Ma Bà, gà xào đậu phộng…" (4) – Chu Doãn Thịnh đọc một loạt tên món ăn, trêu chọc hỏi – "Anh có thể làm hết chứ?"

"Có thể, em ăn thử sẽ biết." – Tôn Hi Mục không khỏi thấy mừng vì mình từng luyện được tay nghề làm bếp hồi đi du học.

Trong khi hai người cùng nhau hưởng thụ bữa khuya ngọt ngào thì trên mạng đã bùng nổ. Một topic xuất hiện trên diễn đàn lớn nhất Trung Quốc, chỉ trong vài phút ngắn ngủi lượt click đã có hơn mười nghìn lượt click.

"Tường thuật liveshow của Âu Tử Nam – Phía trước có điện cao áp, ra vào xin chú ý!" Tiêu đề này rất kích thích, đủ để khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người.

Thích hóng hớt là bản tính trời cho của người Trung Quốc. Nghe nói Âu Tử Nam sắp tổ chức một liveshow miễn phí, còn định biểu diễn bài hát mới chưa từng công khai của mình và công bố video chứng minh sự trong sạch của mình trong buổi biểu diễn, người muốn tham gia đếm sơ qua cũng phải trên triệu. Nhưng Giải trí và thông tin Hoàn Á chỉ đưa ra năm mươi nghìn chỗ.

Trong năm mươi nghìn người may mắn này, số người thực sự là fan của Âu Tử Nam ít ỏi chỉ đếm trên đầu ngón tay, phần lớn đều là fan cuồng của Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư. Trước khi đi, bọn họ sôi nổi nhắn cho nhau trên mạng, nói muốn phá tan tành liveshow của Âu Tử Nam, trả thù cho thần tượng.

Rất nhiều người tỏ vẻ ủng hộ đối với điều này, còn dặn dò nhất định phải quay lại cảnh lúc đó đăng lên mạng cho mọi người đã nghiền.

Liveshow vừa chấm dứt, video đã được đăng ngay, chẳng biết Âu Tử Nam bị sỉ vả thành chó má gì. Mọi người vừa sung sướng trên đau khổ của người khác vừa click vào video, sau đó ngây cả người.

Trên màn hình hoàn toàn không phải là cảnh bạo lực như bọn họ tưởng tượng, cũng không có sỉ nhục và chửi rủa, tất cả mọi người như hút phải thuốc phiện, đều tận tình uốn éo, hò reo, kêu gào, hét đinh tai, bởi vì quá kích động mà cả người bọn họ mướt mồ hôi, hốc mắt đỏ bừng, cơ thể run rẩy không thể khống chế.

Người quay video cũng đang gần như điên cuồng, màn hình liên tục rung lắc, khiến hình ảnh vô cùng mơ hồ. Nhưng dàn loa được trang bị trong buổi biểu diễn đều có chất lượng đẳng cấp quốc tế, giọng hát ma mị đầy lôi cuốn vô cùng rõ ràng, xông ra khỏi video, đâm vào màng tai người nghe với khí thế không thể ngăn cản.

Đây là một bài hát mang phong cách folk rock, tiết tấu mạnh mẽ đinh tai nhức óc, tiếng guitar điện cao vút solo và giọng hát gợi cảm kèm theo tiếng thở dốc nặng nhọc của Âu Tử Nam. Chúng tựa như một ống tiêm chứa đầy thuốc phiện đâm vào động mạch của bạn, khiến bạn nghiện, khiến bạn đánh mất ý chí phản kháng, khiến bạn không thể tự chủ mà cùng điên cuồng trầm luân theo hắn.

Tất cả mọi người đều high, khắp nơi vang lên tiếng thét chói tai kích động.

Người quay video xoay màn hình về phía mình, khàn giọng hét – "Ai bảo Âu Tử Nam không biết hát, đúng là nói hươu nói vượn! Cậu ấy đã hát hơn một tiếng rồi, bài nào cũng là rock, death metal, gothic metal, heavy metal. Trên thế giới này không có bài hát nào cậu ấy không hát được."

Vừa dứt lời, thanh niên trên sân khấu đột nhiên quỳ xuống, kéo micro ra xa lên nốt cao, âm điệu càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, khi bạn cho rằng sóng âm kia sắp chọc thủng đường chân trời, nó lại đột nhiên biến chuyển, trở thành thét gào trầm thấp. Trái tim người nghe cũng bị hắn không ngừng kéo lên đến cực hạn, sau đó rơi thẳng xuống, khiến người ta mê muội, đồng thời cảm thấy vô cùng kích động.

Chưa kể đến người ở hiện trường đã phát điên, ngay cả dân mạng xem video cũng phải nổi da gà. Bài hát này rất hay, rất kích thích, khiến máu người nghe sôi trào.

Camera lại rung động kịch liệt, tất cả hình ảnh đều mờ đi, chỉ nghe thấy tiếng gào của người quay – "Tất cả đều đang nghe nhạc, đều đang high, có mỗi mình mình giơ điện thoại quay video, con mẹ nó, mình bị ngu à!? Đ*o quay!"

Video chấm dứt, tất cả điên cuồng cũng đều biến mất. Cư dân mạng đang ngồi trước máy tính phẫn nộ, sôi nổi bình luận.

Bảnh đến trời long đất lở: Mẹ nó quần cũng đã cởi rồi mà mày cho ông xem cái này? Ít nhất cũng phải quay hết bài này rồi high sau chứ! Quay lại đây, ông thề phải oánh chết mày!

Alien đến từ những vì sao: Quỳ xin video hoàn chỉnh! Bài hát này quá tuyệt! Hoàn toàn có thể xưng là tác phẩm đỉnh cao của dòng folk rock! Mình ở cách một màn hình mà cũng đã say rồi, không biết ở ngay đó sẽ có cảm giác gì.

Bạt điểu vô tình (*): Lúc ấy tôi ở ngay tại đó. Đậu má, giọng cao của Âu Tử Nam gần như làm sụp cả Tinh Quán. Nghe nói có người mang bình thuỷ tinh vào, lúc ra thấy bình đã bị sóng âm làm rạn bao nhiêu vết. Những ai không thể đến hiện trường xem tuyệt đối sẽ hối hận cả đời, đây là buổi biểu diễn tuyệt nhất mà tôi từng xem, nhất của nhất. Quan điểm cá nhân, ông vua nhạc rock quốc tế Adam Norman hoàn toàn không thể sánh với Âu Tử Nam!

(*) Bạt điểu vô tình ( ): Sau khi rút ch*m ra (sau khi xxoo xong) thì không còn tình cảm tình nghĩa gì nữa. Ý nghĩa tương đương với câu "ăn cháo đá bát".

Áo mưa nhỏ: Chuỵ cũng ở hiện trường, Adam Norman hoàn toàn không thể sánh với Âu Tử Nam +1!

Loli bé nhỏ yêu chú già biến thái: +2, liveshow đã chấm dứt được nửa tiếng mà đến giờ em vẫn chưa bình tĩnh lại được, chả khác nào uống thuốc kích thích, lúc đánh răng vẫn còn lắc đầu ngoáy mông!

Yêu rock nhất: +10086, mới về từ Tinh Quán, trong đầu đều là tiếng của Âu Tử Nam. Nếu như hiện giờ cậu ấy đứng trước mặt tôi, tôi muốn quỳ xuống liếm chân cậu ấy, muốn vặn tai chín mươi độ ngẩng đầu nhìn cậu ấy, thần phục vì giọng hát của cậu ấy. Từ hôm nay trở đi, cậu ấy chính là nam thần của tôi!

…

Người đến xem buổi liveshow đều sôi nổi gửi bình luận trên mạng, không ai là không dành biểu hiện cho Âu Tử Nam đánh giá cao nhất, khiến người không thể đến tận nơi hiếu kỳ đến xoắn hết cả lòng. Cùng lúc đó, weibo của Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư thì bị ồ ạt tấn công nhục mạ một cách ác ý, suýt chút nữa bị sập.

Có người chú ý đến, trong số những người kháng nghị chửi rủa còn bao gồm cả nhiều fans lão làng. Bọn họ là người kêu gọi mọi người phá nát buổi biểu diễn của Âu Tử Nam, nhưng chỉ sau hai tiếng ngắn ngủi lại cắn ngược, rốt cuộc ở liveshow đã xảy ra cuyện gì?

Người không rõ tình hình rốt cuộc đợi được một topic chân tướng.

Tiêu đề thread rất đơn giản, chỉ có bốn chữ – "Vì người" bản gốc.

Mọi người đều biết, "Vì người" mà Cát Mộng Thư biểu diễn đã thể hiện được tình cảm chân thành tha thiết, được xưng là bản tình ca lấy được nhiều nước mắt người nghe nhất năm. Rất nhiều người trẻ tuổi sau khi thất tình đều thích hát bài này, vừa hát vừa khóc như một kẻ ngốc. Có người bình nhạc khẳng định: Trong mười năm nữa, sẽ không có bất kỳ bản tình ca nào có thể vượt qua "Vì người", cũng không có bất kỳ ai có thể thể hiện bài hát này thâm tình được như Cát Mộng Thư, hai bên kết hợp tạo nên kinh điển trong kinh điển nhạc trữ tình.

Có rất nhiều người hát lại bài hát này, nhưng trong mắt mọi người, phiên bản của Cát Mộng Thư mới hoàn toàn xứng đáng là bản gốc.

Tiêu đề này rốt cuộc có ý gì? Là tán thành hay là phủ nhận Cát Mộng Thư?

Ôm nỗi hiếu kỳ, cộng đồng mạng sôi nổi mở video nghiên túc theo dõi.

Không có bass, không có nhạc điện tử, không có trống, không có guitar điện… Bỏ đi tất cả nhạc đệm hoa mỹ, chỉ còn lại tiếng dương cầm thuần tuý, một giọng hát trong veo, biểu diễn "Vì người" một cách thuần thục với nỗi đau thương không thể nào thổ lộ, khiến người nghe rơi nước mắt.

Lời bài hát cũng thay đổi hoàn toàn, biến thành lời tỏ lòng muộn màng của một đứa trẻ mất cha. Khi cha còn sống, tình yêu của cha khiến con cảm thấy áp lực, không thể nào tiến bộ. Vì cha, con cảm thấy sợ hãi, không thể tin vào bản thân mình, cũng không thể nào tin tưởng mọi người xung quanh. Khi cha mất đi, con mới phát hiện người con phải vượt qua không phải là cha, mà là chính bản thân mình, tình yêu của cha cũng không phải xiềng xích, mà là đôi cánh giúp con bay lượn.

Điều con sợ không phải là tình cha trĩu nặng, mà là mất đi cha.

Đây là bài hát cầu nguyện cho linh hồn người cha đã mất. Trong đó chứa đựng sự sùng bái và và tình yêu nồng nhiệt của một người con dành cho cha mình. Mà "Vì người" của Cát Mộng Thư lại thể hiện nỗi lưu luyến cảm thương cho tình yêu đã mất của một người phụ nữ.

Về tình cảm chân thành tha thiết, hai bài hoàn toàn không thể so sánh; về hàm ý của bài hát, hai bài cũng hoàn toàn không thể so sánh; về phần trình diễn, hai bên quả thực là một trời một vực.

Giọng cá heo mà Cát Mộng Thư vẫn lấy làm kiêu ngạo bị năm quãng tám liên tiếp của Âu Tử Nam hạ đo

ván.

Trên màn hình, mấy lượt thanh niên nghẹn ngào khó có thể tiếp tục, vì thế camera chuyển đến màn hình lớn, sự xuất hiện của Âu Nhất Bách khiến mọi người trợn mắt há hốc miệng. Thì ra trước khi ông qua đời, Âu Tử Nam cũng đã sáng tác bài hát này, vậy bản nhạc mà Lâm Tư Khanh đệ trình lên toà án là thế nào?

Anh ta nói sau khi thầy giáo qua đời anh ta mới có linh cảm, bắt đầu sáng tác, đây quả thực là tự vả vào mặt mình!

Đến tình trạng hiện giờ, ai vô tội ai có tội vừa xem là biết.

59. Quyển 6 - Chương 8

Trước khi đi vào buổi biểu diễn, bảo vệ đều kiểm tra cẩn thận từng người để bảo đảm họ không mang bất cứ thiết bị ghi hình nào ngoại trừ điện thoại di động.

Cho nên không có ai quay được video hoàn chỉnh rõ nét cả liveshow của Âu Tử Nam. Nhưng những đoạn ngắn mơ hồ mà một số cư dân mạng post lên đã đủ gợi lên sự chú ý và nhiệt tình của công chúng. Một bài hát hay sẽ chẳng bao giờ thiếu người nghe, huống chi còn là những tác phẩm huyền thoại truyền đời thịnh hành trên vô số thế giới nhỏ mà Chu Doãn Thịnh đặc biệt lựa chọn.

Những video này nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ internet, không ngừng có người để lại tin nhắn trên trang mạng xã hội của Giải trí và thông tin Hoàn Á, yêu cầu mua đĩa gốc HD toàn bộ liveshow. Trong ba ngày ngắn ngủi, số người đặt trước đã lên đến mấy trăm nghìn.

Việc phát hành đĩa sau khi tổ chức liveshow vốn nằm trong kế hoạch của Giải trí và thông tin Hoàn Á, nếu không họ cũng sẽ không đầu tư nhiều tiền như vậy. Cùng lúc ra DVD, họ còn dự định biên soạn lại "Vì người" bản tiếng Trung và tiếng Anh phát hành EP, sau đó đưa lên các bảng xếp hạng nổi tiếng trong và ngoài nước.

Họ tin chắc rằng bài hát này có thể tạo nên kỳ tích. Đương nhiên, hai mươi bài hát còn lại cũng không hề thua kém, nhất định có thể tạo nên một cơn lốc mang tên "Âu Tử Nam" trong ngành âm nhạc trong và ngoài nước.

Trong khi Giải trí và thông tin Hoàn Á tích cực chuẩn bị cho đợt tuyên truyền sắp tới, Thời Đại Ca Nhạc lại đang rơi vào nguy cơ chưa từng có.

Chu Doãn Thịnh đệ trình video lên toà án làm chứng cứ. Dưới sự truy đuổi ráo riết của phóng viên, pháp viện không thể không ra mặt chứng minh video là thật. Tin tức vừa đưa ra, người tràn vào weibo Lâm Tư Khanh nhục mạ càng ngày càng nhiều, gần như chen sập cả trang web, 70 – 80% fan đều bỏ theo dõi anh ta, bình luận rằng đã nhìn lầm người, vô cùng vô cùng thất vọng với anh ta, sau này sẽ không yêu nữa.

Trước kia khi Lâm Tư Khanh tố cáo Âu Tử Nam sao chép, Thời Đại Ca Nhạc lập tức đứng ra ban bố lệnh cấm với Âu Tử Nam. Thời Đại Ca Nhạc không thể tha thứ cho một nghệ sĩ có đạo đức bại hoại một cách dễ dàng, cho đến hôm nay lời nói này vẫn còn treo trên trang mạng xã hội của công ty.

Lúc trước có rất nhiều người khen ngợi câu này, hiện giờ nhìn lại mới thấy đúng là một trò cười. Người cần chịu trừng phạt còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, nạn nhân vô tội thì lại bị chặn đường sống, hành vi của Thời Đại Ca Nhạc thực sự khiến lòng người nguội lạnh.

Ngay ngày hôm sau buổi liveshow, cổ phiếu của Thời Đại Ca Nhạc điên cuồng sụt giá, mấy tỉ bốc hơi chỉ trong nháy mắt. Nếu như không thể xử lý nguy cơ lần này một cách hoàn mỹ, nó sẽ vĩnh viễn rời khỏi hàng ngũ dẫn đầu ngành giải trí.

Ông bố đã về hưu từ lâu của Vân Chí Viễn tự mình chạy đến công ty, mắng vào mặt y suốt mấy tiếng liền. Còn Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư thì trốn ở nhà không dám gặp ai.

"Làm sao bây giờ? Lúc trước tôi đã bảo không cần làm to chuyện anh cứ cố tình không nghe, đến mức này rồi chúng ta phải kết thúc như thế nào? Chứng cứ đã đệ trình lên rồi, giờ có muốn phản cung cũng không tìm được cách. Xong rồi, xong thật rồi! Anh vừa lòng chưa? Anh vui chưa?" – Lâm Tư Khanh đã không còn ưu nhã thong dong thường ngày nữa, anh ta chỉ vào mũi người đại diện mà lớn tiếng chất vấn.

Người đại diện không nói lời nào, trong đôi mắt rũ xuống tràn đầy tuyệt vọng. Trước kia chỉ vì một câu "Cậu không làm được" của Âu Nhất Bách mà y mất đi con đường thành danh, lăn lộn suốt mấy năm mà vẫn không nổi tiếng được, chỉ có thể đổi nghề làm người đại diện. Âu Nhất Bách phá huỷ giấc mơ của y, cho nên y căm hận ông. Nhưng y không thể nào đối kháng được với ông, vì thế y đã đổ nỗi căm hận này lên người Âu Tử Nam.

Y muốn huỷ diệt Âu Tử Nam như Âu Nhất Bách đã huỷ diệt mình, nhưng y không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy. Bài viết đệ trình lên toà án ngược lại trở thành bằng chứng chứng minh Lâm Tư Khanh nói dối, tất cả người Trung Quốc đều đang cười nhạo Lâm Tư Khanh. Hết cách, hiện giờ bọn họ đã không còn cách cứu vãn, chỉ có thể chờ đợi phán quyết của toà án và công chúng.

Có thể thấy, con đường siêu sao của Lâm Tư Khanh đến đây đã không thể nào đi tiếp. Sự nghiệp huy hoàng của anh ta đều hoá thành bọt nước. Sau này nếu có người nhắc đến anh ta, họ sẽ chỉ dùng những biệt hiệu như "Kẻ đạo nhạc vô liêm sỉ", "Tiểu nhân vong ân phụ nghĩa" để thay cho tên anh ta.

Tương lai quá mức đáng sợ, người đại diện che mặt, không dám nghĩ tiếp nữa.

Lâm Tư Khanh là siêu sao thiên vương, sức chịu đựng trên tâm lý của anh ta dẫu sao cũng mạnh hơn y một chút. Anh ta miễn cưỡng đè nén cảm xúc kinh hoàng và phẫn nộ, gọi điện thoại cho Vân Chí Viễn. Hiện giờ, chỉ có công ty mới có thể cứu anh ta.

Trong khi Lâm Tư Khanh gần như sụp đổ, Cát Mộng Thư cũng chẳng khá hơn là bao. Tuy rằng cô ta không phải là người đạo nhạc, nhưng lúc trước khi PR cho EP, công ty đã tuyên truyền đây là "Bản tình ca mà Lâm Tư Khanh viết riêng cho Cát Mộng Thư".

Mánh khoé này từng thu hút rất nhiều fan cho cô ta, nhưng hiện giờ lại khiến cô ta dính đầy hơi tanh, rửa cũng không sạch.

Đây nào phải một bản tình ca, mà là một bài hát cầu nguyện cho linh hồn người mất. Tất cả những lời khen ngợi như "Bản tình ca lấy được nhiều nước mắt người nghe nhất", "Sự thể hiện thâm tình hoàn mỹ nhất" giờ trở thành trò cười trần trụi, là sự vũ nhục đối với người chết, là âm mưu đáng xấu hổ nhất thế kỷ.

Nghĩ đến đây, Cát Mộng Thư như bị ai đó giật tóc tát mạnh mấy chục phát, hai má bỏng rát đau đớn. Trước kia cô ta từng nhận được bao nhiêu vinh dự vì bài hát này thì hiện giờ, cô ta sẽ phải trả giá thê thảm bấy nhiêu.

Cô ta run tay bật máy tính, tìm lại câu nói mà mình đã nói để ủng hộ Lâm Tư Khanh—— Tôi tin tưởng tài hoa và nhân phẩm của đàn anh, mong người nào đó hãy biết chừng mực, đừng bôi tro trát trấu lên mặt cha mình.

Câu nói từng được vô số người like này giờ đây lại bị đẩy lên làm đề tài nóng. Tất cả cư dân mạng đều trào phúng Cát Mộng Thư, nói cô ta gió chiều nào theo chiều ấy, giúp kẻ gian làm điều ác; chỉ vì muốn bò lên trên mà đi ôm đùi lung tung, không phân biệt được phải trái; còn nói so với bản của Âu Tử Nam, "Vì người" mà cô ta biểu diễn quả thực giống như một đống c*t, toả ra một mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn.

Cút khỏi giới giải trí, mày và Lâm Tư Khanh không xứng với âm nhạc!

Âu Tử Nam sama nói rất hay, các người không đáng được tha thứ!

Dẫm lên người đã mất để trèo lên vui lắm à? Thiên hậu mới gì chứ? Cứt chó!

Mong cô hãy thành khẩn gửi lời xin lỗi đến Âu Tử Nam sama và ngài Âu Nhất Bách đã quá cố, nếu không trong vòng hai mươi tư giờ nữa tôi sẽ hack vào máy tính của cô, phơi bày tất cả mọi thứ riêng tư của cô cho công chúng!

Một tin nhắn đầy tính uy hiếp khiến Cát Mộng Thư kinh hồn táng đảm. Cô ta tắt máy tính đi, dùng sức giật tóc, tất cả những cảm xúc tiêu cực như phẫn nộ, hối hận, sợ hãi gần như sắp khiến cô ta phát điên.

Phấn đấu đến địa vị ngày hôm nay, cô ta đã phải bỏ ra rất nhiều cái giá mà người thường khó có thể tưởng tượng. Nhưng khi đỉnh núi huy hoàng rực rỡ nhất đã ở ngay trước mắt, cô ta chợt phát hiện toà cao ốc đưa

mình lên cao đổ sập chỉ trong vòng một đêm. Có thể bình an vượt qua nguy cơ hay không đã là vấn đề thứ yếu, lựa chọn duy nhất hiện giờ của cô ta chính là bảo vệ lấy một chút danh dự còn sót lại của mình.

Phải tách mình ra khỏi chuyện này, phải nói cho mọi người biết mình cũng bị giấu! Ôm suy nghĩ như vậy, Cát Mộng Thư cầm lấy di động gọi điện thoại.

Vân Chí Viễn ép hỏi ra chân tướng từ Lâm Tư Khanh, bài hát kia đúng là anh ta sao chép của Âu Tử Nam. Mặc dù anh ta không thừa nhận, video mà Âu Tử Nam trình lên cũng đã đủ để chứng minh điều này. Chỉ cần là người có não, sẽ không có fan âm nhạc nào tin tưởng Lâm Tư Khanh, anh ta đã ngã xuống khỏi thần đàn thiên vương, số người theo dõi trên weibo từ hơn bảy mươi triệu hiện giờ đã hạ xuống còn mấy trăm.

Nếu như là đạo những bài hát khác, chỉ cần chờ đến khi sóng yên gió lặng có lẽ còn có hy vọng ngóc đầu lại, nhưng anh ta lại đạo bài hát cầu siêu Âu Tử Nam viết cho Âu Nhất Bách, mà Âu Nhất Bách đối xử với anh ta không khác gì con ruột, sau khi mất còn để lại một khoản di sản cực lớn cho anh ta, cả Trung Quốc đều biết chuyện này. Anh ta phản bội ân nhân, giày xéo người đã khuất, hành vi ác liệt này quả thực là trời đất khó dung.

Đối với sự cầu viện của Lâm Tư Khanh, Vân Chí Viễn cảm thấy rất đau đầu, nhưng người kia dẫu sao cũng là cây rụng tiền của Thời Đại Ca Nhạc, y không thể không thử cứu vãn.

Ngay sau đó, người yêu dấu nhất cũng gọi điện thoại đến, trái tim do dự của Vân Chí Viễn rốt cuộc tìm được phương hướng chính xác. Nếu có thể cứu cả hai đương nhiên là tốt nhất, còn nếu không thể, y đành phải bỏ Lâm Tư Khanh, dồn tâm sức bảo vệ Cát Mộng Thư.

Giải trí và thông tin Hoàn Á lấy tốc độ nhanh nhất phát hành EP và DVD buổi liveshow bản đẹp, tấn công vào tất cả các bảng xếp hạng âm nhạc nổi tiếng trong ngoài nước. Toàn bộ bài hát nằm trong top.10 trên những bảng xếp hạng nổi tiếng như bảng xếp hạng BILLBOARD, bảng tin BBC, bảng xếp hạng UK của Anh, bảng xếp hạng ORICON… đều là những bài hát trong DVD liveshow của Âu Tử Nam. Bên cạnh đó, nữ hoàng âm nhạc thế giới Meta Jones tỏ ý muốn hát "Vì người" bản tiếng Anh, còn thẳng thắn trước truyền thông rằng lần nào nghe bài hát này cô cũng bật khóc.

Dù đi đến đâu, chỉ cần là nơi có tiếng nhạc, ắt sẽ là bài hát của Âu Tử Nam, tất cả người nghe đều luôn không nhịn được mà ngâm nga theo, sau đó rung động vì giọng ca ấy.

Âu Tử Nam nổi tiếng, nổi tiếng khắp toàn cầu với tốc độ mà người thường khó lòng tưởng tượng. Tài hoa trên lĩnh vực âm nhạc của cậu ấy đến chuyên gia âm nhạc gạo cội cũng phải tỏ vẻ thán phục.

Chưa đến nửa tháng, DVD và EP đã bán ra hơn chục triệu bản, mang lại lợi nhuận mấy trăm triệu cho Giải trí và thông tin Hoàn Á. Mà thị trường vẫn duy trì mức tăng là minh chứng cho sự bất hủ của hai đĩa

nhạc này. Giá trị của chúng khó có thể đánh giá bằng tiền tài.

Sau khi công tác thống kê sản lượng tiêu thụ được công bố, có cư dân mạng nói: Ngay từ đầu còn cho rằng não Tôn Hi Mục bị úng nước, bỏ ra một khoản tài chính mấy trăm triệu cho Âu Tử Nam đốt, nhưng hoá ra chúng ta mới là người não bị úng nước. Khi tất cả mọi người bị Lâm Tư Khanh che giấu, chỉ có anh ta nhìn thấy giá trị của Âu Tử Nam, anh ta không hổ là thần đầu tư, cũng chỉ có anh ta mới có quyết đoán giúp một người thân bại danh liệt tổ chức liveshow như vậy. Anh ta bồi đắp cho thành tựu của Âu Tử Nam, mà trong tương lai Âu Tử Nam sẽ giành lấy thành công cho Giải trí và thông tin Hoàn Á.

Đúng là Âu Tử Nam đã giành lấy thành công cho Giải trí và thông tin Hoàn Á. Khi giá cổ phiếu của Thời Đại Ca Nhạc rớt giá thê thảm, Tổng giám đốc của Hoàn Á nhân cơ hội mua vào rất nhiều cổ phần phân tán, yên lặng chen chân vào hàng ngũ quản lý của Thời Đại Ca Nhạc. Chẳng bao lâu sau, tình thế song hùng đóng giữ ban đầu đã bị thay đổi một cách triệt để, trở thành một vua lớn duy nhất.

Hiện giờ Giải trí và thông tin Hoàn Á chỉ hận không thể hầu hạ Âu Tử Nam như tổ tông mình. Chẳng những sắp xếp cho hắn ba trợ lý riêng, một người đại diện hạng sao, còn đưa hết những nguồn việc tối ưu nhất đến trước mặt hắn mặc hắn lựa chọn.

Giờ phút này, Chu Doãn Thịnh đang ngồi dựa vào sô pha, cầm một tập hợp đồng lật xem.

"Ở đây có hợp đồng đại diện phát ngôn cho một hãng ô tô, một hãng đồng hồ hiệu, một hãng thời trang, anh nói em nên nhận cái nào?" – Hắn khép tập tài liệu lại, nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông đang nghiêm túc làm việc.

"Em muốn nhận cái nào thì nhận cái nấy." – Người đàn ông nọ không ngẩng đầu, nhưng giọng điệu dịu dàng cưng chiều không thiếu.

"Em không muốn nhận cái nào cả. Em chỉ thích sáng tác hát nhạc, những chuyện khác em không quan tâm." – Chu Doãn Thịnh hoàn toàn kế thừa tính cách mê nhạc của Âu Tử Nam.

"Vậy thì em cứ chuyên tâm ca hát đi, anh bảo Lý Lập từ chối tất cả hợp đồng." – Tôn Hi Mục ngừng làm việc, đi đến bên cạnh sô pha, hơi khom lưng xuống ôm thanh niên vào lòng, dung túng nói.

Chu Doãn Thịnh cười nhẹ, chu miệng hôn lên chiếc cằm cương nghị của hắn. Đôi mắt Tôn Hi Mục tối lại, đang chuẩn bị ăn người yêu vào bụng thì nghe thấy tiếng trợ lý vang lên ngoài cửa – "Chủ tịch, chủ tịch Vân của Thời Đại Ca Nhạc muốn gặp ngài."

Tôn Hi Mục nhíu mày, đang định đuổi đi thì thấy người yêu hơi lắc đầu, vì thế đành phải cho người nọ vào.

60. Quyển 6 - Chương 9

Ngày kế sau buổi liveshow, Lâm Tư Khanh và Cát Mộng Thư tổ chức phỏng vấn, đưa ra thái độ đối với chuyện này. Nhưng chuyện này liên luỵ đến bậc thầy âm nhạc đã khuất, lại có Tôn Hi Mục chống lưng, thái độ của phóng viên đối vói hai người vô cùng kịch liệt, từng câu hỏi sắc bén nối nhau khiến hai người á khẩu.

Lâm Tư Khanh mấy bận định đứng dậy cúi đầu tạ lỗi, lại đều không nói nên một lời biện bạch nào. Anh ta có thể biện bạch gì? Bản thảo anh ta đệ trình lên toà án và công bố trên weibo đã hoàn toàn chứng minh anh ta là một tên tiểu nhân lừa đảo, vong ân phụ nghĩa.

"Tôi thực sự đã biết lỗi lầm của mình rồi. Mong mọi người hãy tha thứ cho tôi, xin hãy cho tôi một cơ hội nữa." – Anh ta nghẹn ngào nói ra những lời này. Ca sĩ thiên vương đã từng chú trọng đến hình tượng nhất giờ phút này đang giàn giụa nước mắt, khóc như một đứa trẻ.

"Không tha thứ! Không bao giờ tha thứ!" – Fan hâm mộ của Âu Tử Nam trốn trong đám đông gào to. Thậm chí có người xông lên, ném một bọc phân chó đã chuẩn bị sẵn lên người anh ta.

Bảo vệ vội vàng mang người gây rối ra ngoài, để lại Lâm Tư Khanh chật vật trước ống kính. Anh ta biết danh dự của mình đã hôi thối không thể chịu nổi như bộ comple trên người mình này. Mặc cho có giặt bao nhiêu lần đi chăng nữa, sau này mặc lại, trong đầu cũng sẽ chỉ còn hình ảnh loang lổ của nó.

Anh ta hối hận vô cùng, gần như sắp sụp đổ ngay tại chỗ. Nhưng anh ta vẫn nhẫn nại. Anh ta muốn tách Cát Mộng Thư ra khỏi chuyện này. Từ đầu đến cuối Cát Mộng Thư đều không biết sự thực, cô ấy vô tội, anh ta không thể huỷ hoại tiền đồ của cô ấy.

Người đại diện muốn kéo anh ta rời khỏi hội trường, nhưng anh ta không đồng ý đi, nán thêm vài phút làm sáng tỏ cho Cát Mộng Thư. Sau đó, Cát Mộng Thư cũng lập tức tổ chức phỏng vấn, bày tỏ mình không hay biết gì về chuyện này, nhưng vẫn muốn gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến Âu Tử Nam và Âu Nhất Bách.

Hiển nhiên người hâm mộ không hề chấp nhận, số fan tăng vọt lúc trước của cô ta sụt giảm liên tục, chỉ còn lại mấy nghìn người, còn kém hơn cả những tân binh mới ra mắt.

Thấy tiền đồ của Cát Mộng Thư sắp tan vỡ chỉ trong chốc lát, Vân Chí Viễn nóng nảy, lúc này mới đi tìm Tôn Hi Mục.

Hai người cùng nhau đi vào văn phòng, ngồi xuống sô pha. Tuy rằng Cát Mộng Thư trang điểm đậm, nhưng vẫn không giấu được nét tiều tuỵ trên gương mặt. Cô ta chào hỏi Tôn Hi Mục, sau đó nhanh chóng liếc nhìn Âu Tử Nam đang nghiêng người dựa vào sô pha một cái.

Thanh niên đang uống trà, làn da trắng như sứ phát sáng dưới ánh mặt trời. Làn mi rũ xuống toát ra khí chất tĩnh lặng mà u buồn, đẹp như một bức tranh. Khó có thể tưởng tượng một người ngượng ngùng hướng nội trong hiện thực như vậy lại có khả năng đốt lửa trên sân khấu giỏi đến thế. Cậu ta có thể khiến mấy chục nghìn người đồng loạt hò reo, gào thét, khóc lóc, đồng thời cũng quên hết tất cả vì cậu ta.

Cậu ta dập nát mọi lời đồn đãi gây bất lợi cho cậu ta, những người nói cậu ta không biết sáng tác nhạc kia hoàn toàn không còn lời nào để nói sau khi nghe xong liveshow của cậu ta. Chính như cậu ta đã giải thích trên weibo, không phải cậu ta không thể sáng tác, mà chỉ là cậu ta quá mức sùng bái cha mình nên đã tự giam cầm bản thân, cho rằng mình sẽ không bao giờ vượt qua được. Sự ra đi của cha đã kéo mở xiềng xích trói buộc linh hồn cậu ta, khiến cậu ta dũng cảm bay về phía bầu trời.

Trông thấy Âu Tử Nam, Vân Chí Viễn cũng rất rối rắm. Người thanh niên mà y từng tưởng rằng không có triển vọng thay đổi một cách nhanh chóng, trở thành ca sĩ nóng bỏng tay nhất toàn cầu. Những ca khúc của cậu ta chiếm cứ vị trí đầu bảng trên tất cả các bảng xếp hạng âm nhạc lớn nhỏ, mỗi một châu lục đều có fan cuồng của cậu ta. Cậu ta được phong làm người thống trị rock, đế vương âm nhạc, cậu ta tạo ra một thành tựu còn huy hoàng hơn cả Âu Nhất Bách.

Mà một nhân vật thiên tài như vậy lại bị Thời Đại Ca Nhạc vứt bỏ không chút do dự, thậm chí còn chặn đường sống, để cậu ta nhảy vào vòng tay của đối thủ cạnh tranh. Bởi vì chuyện này, Vân Chí Viễn không những bị cha mình chỉ vào mũi chửi mắng, mà còn liên tục bị ban giám đốc lấy làm vũ khí công kích, yêu cầu y thoái vị.

Trước kia từng có vài lần Âu Tử Nam tìm đến văn phòng giám đốc, muốn ngồi xuống giải thích đàng hoàng nhưng đều bị Vân Chí Viễn đuổi đi. Hiện giờ nghĩ lại, nếu như có thể tâm bình khí hoà mà nghe một chút, có lẽ Thời Đại Ca Nhạc sẽ không rơi vào tình cảnh khó khăn như bây giờ.

Xoa xoa trái tim hối hận không ngớt, Vân Chí Viễn chào hỏi Tôn Hi Mục.

"Ngồi đi." – Tôn Hi Mục tuỳ ý khoát tay, sau đó đưa một điếu xì gà cho người yêu.

Chu Doãn Thịnh cầm lấy điếu thuốc, thuần thục cắt thuốc châm lửa. Thấy một làn khói bay đến chóp mũi, hắn vội vàng nghiêng đầu tránh né.

Tôn Hi Mục thấy thế đặt xì gà xuống gạt tàn, nhỏ giọng nói – "Em không thích ngửi mùi thuốc lá, chi bằng để anh cai thuốc đi vậy."

"Không cần." – Đây là thuộc tính sẵn có của người yêu, bỏ cũng không được. Chu Doãn Thịnh buồn cười lắc đầu. Hắn cũng từng giúp người yêu cai thuốc, không phải một tháng hai tháng, mà là ba bốn kiếp luân hồi liền, nhưng không có lấy một lần thành công. Dần dà, hắn cũng bó tay.

Quàng tay lên cổ người yêu kéo đầu hắn xuống, Chu Doãn Thịnh ghé sát vào tai hắn thì thầm – "Không cần cai, em thích mùi thuốc lá trong miệng anh khi anh hôn em."

Mặt Tôn Hi Mục lạnh tanh, thân dưới lại cứng lên với tốc độ nhanh nhất. Hắn gắng nhịn, cuối cùng không nhịn được nâng lấy hai má người yêu, thành kính hôn lên trán hắn, sau đó vắt chéo đôi chân thon dài, che khuất nơi lúng túng kia. Lúc này hắn mới nhìn về phía Vân Chí Viễn, hỏi – "Lần này chủ tịch Vân tìm tôi có chuyện gì?"

Nghe đồn Tôn Hi Mục rất lạnh lùng hà khắc, gần như là vô tình, hoàn toàn không giống người đàn ông toàn thân đều toát ra vẻ hạnh phúc trước mặt này. Vân Chí Viễn ngây ra một lúc mới nói – "Chủ tịch Tôn, tôi hi vọng ngài Âu có thể hợp tác với chúng tôi giải thích giúp cho Mộng Thư một chút. Cô ấy thực sự không biết gì về chuyện đạo nhạc cả, cô ấy cũng bị Lâm Tư Khanh liên luỵ. Cô ấy còn có tiền đồ tốt đẹp, cứ thế phá hỏng sẽ rất đáng tiếc."

Y cũng biết nếu không có đủ lợi ích thì sẽ không thể lay chuyển Tôn Hi Mục, vì thế nhanh chóng bổ sung – "Nghe nói chủ tịch Tôn muốn mảnh đất phía Tây ven sông. Đó là sản nghiệp tổ tiên nhà họ Vân, tôi có thể ra mặt chuyển nhượng cho chủ tịch Tôn với giá thấp nhất. Chỉ cần ngài Âu tỏ vẻ bằng lòng tha thứ cho Mộng Thư, cho Mộng Thư một cơ hội bắt đầu lại từ đầu." – Vì tiền đồ của người yêu, y nguyện lòng trả bất cứ giá nào.

Hiển nhiên Cát Mộng Thư rất cảm động, hốc mắt đỏ bừng, nắm chặt tay y.

Tôn Hi Mục quay đầu nhìn người yêu. Đúng là hắn rất muốn mảnh đất kia, nhưng nếu bởi vậy mà trái với mong muốn của người yêu, có cho hắn cả thế giới hắn cũng mặc kệ.

Chu Doãn Thịnh rũ mày trầm tư một lát, chậm rãi lắc đầu – "Chỉ là một câu nói, nghe thì thật dễ dàng, thế nhưng xin lỗi, tôi không làm được. Nói cho cùng, Cát tiểu thư cũng không phải là vô tội. Bài hát kia rất tuyệt đúng không? Có phải vừa nhìn thấy đã muốn xin cho bằng được không? Mà người sáng tác lại cố tình là người thích mình, mình xin gì cho nấy. Cho nên Cát tiểu thư hành động, năn nỉ đi năn nỉ lại anh ta cho mình bài hát ấy. Lúc đó tôi đã hỏi đàn anh, anh ta vốn đã chuẩn bị giúp tôi ra EP, nhưng sau đó đột nhiên tránh không gặp tôi nữa, thay vào đó đưa bài hát cho cô, chắc hẳn là do bị cô dây dưa nên không có cách nào. Nếu không phải do lòng tham và sự thúc ép của cô, tất cả những chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra. Cô tách mình ra khỏi chuyện này, nhưng dù cô có rửa sạch đến đâu đi chăng nữa cũng không thể che giấu sự thực cô mới là người gây ra mọi chuyện. Tôi không thể tha thứ cho đàn anh, đương nhiên cũng không thể tha thứ cho cô, mời cô đi cho."

Lời nói của thanh niên đã lột trần lớp quần cuối cùng của Cát Mộng Thư. Đúng vậy, lúc trước Lâm Tư Khanh đã từng giải thích với cô ta, nói bài hát này là dành cho Âu Tử Nam biểu diễn, EP cũng đã đang được lên kế hoạch. Cô ta biết bài này nhất định có thể nổi tiếng, nhất định có thể tạo nên kỳ tích, vì thế đòi bằng mọi giá, bao gồm tạo áp lực cho người đại diện của Lâm Tư Khanh, hẹn gặp riêng Lâm Tư Khanh cho anh ta một chút hy vọng, v.v…

Sau đó cô ta toại nguyện.

Dù cô ta phủi sạch đến đâu đi chăng nữa trước mặt truyền thông, cô ta cũng không thể xoá sạch nỗi kinh sợ và chột dạ trong nội tâm. Cô ta vốn cho rằng Âu Tử Nam lương thiện yếu đuối sẽ đồng ý với mình, nhưng đâu ngờ sau một loạt đả kích bất lợi kia, cậu ta lại trở nên lạnh lùng sắt đá như vậy.

Cô ta hối hận tột độ, lại phát hiện đã không còn đường vãn hồi. Không được Âu Tử Nam tha thứ, cô ta sẽ khó lòng nhích thân trong giới giải trí này.

Sau này nên làm thế nào? Chẳng lẽ thật sự rời khỏi giới giải trí sau đó kết hôn với Vân Chí Viễn như y đã nói? Đừng nói cô ta không cam lòng, chắc chắn cha y sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối. Nhà họ Vân

sẽ không cho một đứa con hát vào cửa.

Cát Mộng Thư như rơi xuống hố băng, bị Vân Chí Viễn kéo đi thế nào cũng không biết.

Vân Chí Viễn cũng được coi là nhân vật hô mưa gọi gió trong giới giải trí, nhưng lần này ngay cả bạn gái mình cũng không bảo vệ được. Thấy sự nghiệp biểu diễn của Cát Mộng Thư đã sắp hoàn toàn rơi xuống vực, Lâm Tư Khanh tránh ở nước ngoài không dám trở về, trong lòng y vô cùng uất nghẹn, chỉ muốn tìm một chỗ giải toả.

Mà Âu Tử Nam trở thành đối tượng hàng đầu y muốn trả thù. Y bỏ ra rất nhiều tiền mua được một tập ảnh, sau đó sai người đăng lên mạng ngay trong đêm.

Đây là một tập ảnh chụp hai người đàn ông đang ôm hôn thắm thiết, có thể nhìn rõ mặt Âu Tử Nam, còn người đàn ông còn lại thì khuất trong bóng tối không thể nhận ra là ai. Người đàn ông kia rất cao lớn, dáng người cũng rất cường tráng, mạnh mẽ giam Âu Tử Nam trong lòng, một bàn tay giữ gáy, một bàn tay siết eo, thân dưới nối liền…

Cho dù ánh đèn tối nữa cũng không thể che giấu được sự thật hai người đã say tình.

Tiêu đề cũng rất hoành tráng —— Choáng! Thiên vương mới của giới âm nhạc là GAY!? Ngang nhiên hôn nhau nơi công cộng! Thuần phong mỹ tục nay còn đâu?

Tiếp theo rất nhiều clone sôi nổi bình luận, bày tỏ mình đã từng tận mắt trông thấy Âu Tử Nam công khai làm trò đồi bại với những người đàn ông khác nhau, thậm chí còn lên giường, sinh hoạt cá nhân thối nát cực kỳ.

Tin vừa được đăng, cộng đồng mạng đều ồ lên, kinh ngạc, phẫn nộ, gửi bình luận dưới weibo Âu Tử Nam dò hỏi chân tướng, có người còn gọi điện thoại đến trụ sở Giải trí và thông tin Hoàn Á yêu cầu lời giải thích. Rất nhiều người ghét đồng tính bày tỏ ảnh chụp rất ghê tởm, nhìn mà suýt nôn hết cả cơm ngày hôm trước.

Đương nhiên cũng có người đứng ra ủng hộ, nói yêu đàn ông hay phụ nữ là tự do của Âu Tử Nam. Nhưng ở một nước mà phần lớn người dân đều bảo thủ như Trung Quốc, những tiếng nói như vậy chỉ là số ít. Có diễn viên cổ hủ còn phản ứng rất kịch liệt đối với việc này, nói đây là bệnh, yêu cầu Âu Tử Nam nhanh chóng chữa trị.

Sự nghiệp ca nhạc của Âu Tử Nam vừa mới khởi sắc đã gặp phải đả kích mang tính huỷ diệt. Vấn đề xu hướng tình dục và sinh hoạt cá nhân của Âu Tử Nam trở thành đề tài trà dư tửu hậu của mọi người, những bức ảnh thân mật cũ mà cậu ta chụp cùng Lâm Tư Khanh trước kia cũng bị lôi ra, nói cậu ta yêu Lâm Tư Khanh mà không được nên mới cố ý huỷ diệt anh ta.

Không có ai chú ý đến Cát Mộng Thư, Vân Chí Viễn dùng cách bôi nhọ Âu Tử Nam để tẩy trắng cho cô ta, còn liên lạc với một số người làm nhạc có uy tín nhất trong nước, chuẩn bị phát hành album mới cho cô ta, nhanh chóng kiếm lại fan.

Lý Lập (giám đốc Hoàn Á) cầm một chồng báo đi tìm Tôn Hi Mục, sầu não hỏi – "Ông chủ, giờ phải làm thế nào? Có cần tổ chức một buổi phỏng vấn làm sáng tỏ không? Hay là nhanh chóng tạo scandal cho Âu Tử Nam với nghệ sĩ nữ trong công ty chúng ta để tẩy trắng?"

Nói đến câu cuối cùng, Lý Lập dám thề rằng mình đã trông thấy sát khí trong mắt ông chủ.

61. Quyển 6 - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Tử Nam định làm thế nào?" – Tôn Hi Mục châm một điếu xì gà, chậm rãi ngả người xuống lưng ghế.

"Anh nói em nên làm thế nào?" – Cửa bị đẩy ra, thanh niên tuấn mỹ mang người đại diện của mình đi vào, ngồi xuống sô pha đôi, nói tiếp – "Không có sự đồng ý của Tôn Hi Mục anh, báo nào dám đăng tin tức như vậy?"

Người đại diện đổ mồ hôi lạnh như mưa, không biết boss làm vậy rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ chơi chán Âu Tử Nam rồi nên muốn huỷ hoại cậu ta? Đúng là kẻ có tiền biến thái! Nghĩ như vậy, anh ta không khỏi ném cho Âu Tử Nam một ánh mắt đồng tình.

Tôn Hi Mục rất chột dạ, nhưng hắn không thể không làm như vậy, nếu không trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi khó hiểu. Hắn muốn nói cho tất cả mọi người trên thế giới này, Âu Tử Nam là của hắn, không ai có thể mơ tưởng cậu ấy. Hắn không chịu nổi ánh mắt cuồng nhiệt mà người ngoài dán lên người cậu ấy, không thể chịu nổi việc đi đến đâu cũng có người tranh nhau đuổi theo bước chân của cậu ấy, không chịu nổi người trên mạng gào khóc muốn sinh con cho cậu ấy.

Mỗi giờ mỗi phút hắn đều sống trong hoảng loạn và giày vò. Chỉ những khi đi vào nơi sâu nhất trong cơ thể cậu hắn mới cảm nhận được một chút bình yên. Hắn thậm chí không muốn rút chỗ cứng rắn kia ra, chỉ muốn mãi mãi gắn liền làm một với cậu ấy. Như thế, cậu ấy mới sẽ không đột ngột biến mất, đi đến nơi hắn không thể nào tìm được.

Nhưng Tôn Hi Mục không thể nào tỏ rõ những ý tưởng điên cuồng này với Âu Tử Nam. Khi nhận được điện thoại từ toà soạn, không biết sao, hắn lại mặc kệ.

Hiện tại hắn đang thấp thỏm bất an chờ đợi phán quyết của người yêu.

"Em muốn xử lý như nào cũng được." – Hắn đi đến bên cạnh sô pha, cúi người ôm lấy bả vai người yêu.

Chu Doãn Thịnh dùng vẻ mặt lạnh tanh giương mắt nhìn hắn, chờ đến khi trán hắn phủ đầy mồ hôi lạnh vì chột dạ mới chậm rãi nói – "Em muốn tổ chức phỏng vấn để come out. Anh chuẩn bị đi."

"Come out? Với ai?" – Tôn Hi Mục khàn giọng hỏi.

"Anh nghĩ là với ai? Em muốn công khai quan hệ của chúng ta, anh có dám không? Nếu như không dám em come out một mình, sau đó ra nước ngoài phát triển sự nghiệp. Mặc kệ thị trường Trung Quốc đi." – Chu Doãn Thịnh khinh miệt nhếch mép.

Lý Lập và người đại diện toát mồ hôi hột nhìn về phía boss. Đề nghị này quá to con mẹ nó gan, trái tim họ sắp nổ tung rồi đây này! Boss tuyệt đối sẽ không đồng ý. Một nghệ sĩ come out thì không sao, chứ một thương gia cự phách come out sẽ khiến cổ phiếu của tất cả công ty dưới trướng tập đoàn nhà họ Tôn chấn động, khoản tài chính bị liên luỵ ít nhất cũng sẽ lên đến tiền tỷ.

Trong ánh mắt không dám tin của hai người, Tôn Hi Mục lại nở nụ cười, cười đến thoải mái sung sướng. Hắn lấy một chiếc hộp bọc nhung từ trong túi áo vest ra, đưa đến trước mặt thanh niên.

Chu Doãn Thịnh cũng không dây dưa lằng nhằng, mở nắp hộp ra đeo hai chiếc nhẫn lên ngón áp út của hai người.

"Có cần anh quỳ xuống cầu hôn không?" – Tôn Hi Mục kéo lỏng caravat, nghiêm túc hỏi.

"Anh bằng lòng thì quỳ đi." – Chu Doãn Thịnh lườm hắn, cười.

Tôn Hi Mục lập tức quỳ xuống, nắm tay trái người yêu, thành kính hôn nhẹ lên mu bàn tay hắn, trong con ngươi tràn đầy tình yêu khiến người khác phải nghẹt thở. Lý Lập và người đại diện không chịu được, vội vàng cướp đường chạy biến.

Chiều hôm đó, trong khách sạn năm sao của tập đoàn nhà họ Tôn, Âu Tử Nam tổ chức một cuộc phỏng vấn. Hắn và Tôn Hi Mục ngồi cạnh nhau, mặc comple xám cùng kiểu, tóc đã được xử lý tỉ mỉ, làm nổi bật gương mặt toả sáng.

Không ai dám vuốt râu hùm của Tôn Hi Mục, cho nên các câu hỏi của phóng viên đều rất khiêm tốn. Khi có người hỏi ảnh chụp là thật hay giả, Chu Doãn Thịnh gật đầu nói – "Ảnh chụp là thật. Đúng là tôi thích đàn ông."

Trước màn hình TV có người mắng, có người khóc, có người chán nản, nhưng không ai có thể ngăn cản hắn nói tiếp.

"Hơn nữa người yêu của tôi hiện đang ngồi ngay bên cạnh tôi." – Hắn công khai đặt bàn tay đang đan vào tay người yêu lên mặt bàn, nở một nụ cười vừa thoả mãn vừa dịu dàng – "Khi tôi bàng hoàng bất lực nhất, khi tôi đau khổ tuyệt vọng nhất, khi tất cả mọi người đều xa lánh tôi, chỉ có anh ấy kiên định đứng bên cạnh tôi, vô tư giúp đỡ tôi. Trên thế giới này, tôi không tin bất kỳ ai ngoài anh ấy; tôi cũng không thể yêu bất cứ người nào, ngoài anh ấy. Giữa chúng tôi không có thứ gọi là quy tắc ngầm, trao đổi lợi ích hay là ép buộc. Chúng tôi thật lòng yêu nhau."

Tất cả những khán giả đang khóc lóc kêu gào trước màn hình TV đột nhiên im lặng. Họ nhớ ra Âu Tử Nam đã từng rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng như thế nào. Nếu không có Tôn Hi Mục, chắc cậu ấy đã tan vỡ từ lâu rồi nhỉ? Ngẫm lại, cậu ấy đúng là không có lý do gì không yêu Tôn Hi Mục.

Trái tim Tôn Hi Mục run rẩy mất tự chủ, cảm giác sung sướng quá lớn gần như khiến lồng ngực hắn nổ tung. Nhưng ngoài mặt hắn chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, ôm lấy thanh niên, ấn một nụ hôn lên trán hắn, chậm rãi nói từng câu từng chữ – "Đúng vậy, chúng tôi yêu nhau thật lòng, hơn nữa chúng tôi còn có dự định hướng tới kết hôn. Chúng tôi không cần bất kỳ ai tán thành hay chúc phúc. Buổi phỏng vấn hôm nay đến đây là kết thúc, hẹn gặp lại lần sau."

Kéo thanh niên rời khỏi, bỏ lại ánh đèn flash chói mắt sau lưng.

Hình ảnh người đàn ông cao lớn ôm thanh niên mảnh khảnh vào lòng mà hôn quá mức ấm áp đẹp đẽ, khiến người khác không đành lòng phá vỡ. Những tiếng phản đối ào ạt như thuỷ triều trên mạng lặng xuống, không ai nói thêm điều gì nữa.

Nhưng môi trường tương đối bảo thủ của Trung Quốc vẫn khiến Chu Doãn Thịnh cảm thấy cực kỳ không thoải mái, hắn quyết định đi Hàn. Giới giải trí ở nước đó tương đối thoải mái với đồng tính luyến ái, tuyệt đối sẽ không gây trở ngại cho sự nghiệp của hắn. Tin tức vừa được công bố, người hâm mộ ca nhạc Trung Quốc oán trách không ngớt, mắng đều tại mấy kẻ sợ đồng tính kia. Yêu nam hay nữ là quyền của mỗi người, dựa vào đâu mà can thiệp vào chuyện của người ta? Dựa vào đâu mà chỉ trích người ta?

Nếu như không bởi những lời công kích không hề có lý trí kia, thần tượng tuyệt đối sẽ không nản lòng thoái chí mà bỏ ra nước ngoài như vậy. Chẳng bao lâu có người lật tẩy tập ảnh lúc trước là do đội ngũ công tác

của Cát Mộng Thư đăng lên mạng, mục đích chính là bôi nhọ Âu Tử Nam, tiện thể rửa trắng cho mình.

Topic lật tẩy này rước đến đại hoạ cho Cát Mộng Thư. Sự nghiệp ca hát vừa có khởi sắc của cô ta gặp phải đả kích chưa từng có. Sản lượng tiêu thụ album mới chỉ có mấy trăm bản, thành quả vô cùng thê thảm, còn bị cư dân mạng đặt biệt danh—— Ca ve xảo quyệt.

Lại có người lật tẩy cô ta mới là người dùng quy tắc ngầm thực sự. Cô vẫn luôn duy trì mối quan hệ nam nữ không chính đáng với Vân Chí Viễn và Lâm Tư Khanh, cho nên mới có thể bò lên nhanh như vậy. Sau đó còn kèm theo ảnh thân mật mà cô ta chụp với hai người đàn ông khác nhau, rating tương đối cao, có hôn môi, có giường chiếu, trong đó có một bức ảnh chụp cảnh làm tình với Lâm Tư Khanh trong bồn tắm là đặc biệt bắt mắt.

Đối mặt với chất vấn của Vân Chí Viễn, Cát Mộng Thư quả thực sắp phát điên, vội vàng gọi điện cho Lâm Tư Khanh hiện đang ở tận Nga, nhờ anh ta hỗ trợ làm sáng tỏ. Hiện tại Lâm Tư Khanh thực sự sống rất thảm, không biết xuất phát từ tâm lý gì, anh ta chẳng những không làm sáng tỏ, mà trái lại còn thừa nhận, điều này càng khiến Vân Chí Viễn nổi trận lôi đình. Mặc dù sau đó nhân viên kỹ thuật giám định ra những bức ảnh này là giả, Vân Chí Viễn cũng không chịu tin tưởng Cát Mộng Thư nữa, nhận định cô ta là một con điếm bắt cá hai tay.

Y kết thúc mối quan hệ với Cát Mộng Thư, gạt bỏ nguồn việc của cô ta, dùng tốc độ nhanh nhất đính hôn với một gia đình môn đăng hộ đối.

Không có nam chính và nam phụ dốc lòng ủng hộ, thanh danh cũng nát đến cùng cực, Cát Mộng Thư rốt cuộc không còn cách nào đạt đến độ cao như trong kịch bản ban đầu. Cô ta trở thành một nghệ sĩ bình thường vật lộn ở tuyến hai tuyến ba, vì miếng no mà tham gia rất nhiều gameshow dung tục, lặng xuống một cách triệt để.

Tháng sáu cùng năm, World Cup được tổ chức ở Nhật, Âu Tử Nam được mời làm khách quý biểu diễn cuối cùng.

Dưới bầu trời pháo hoa rực rỡ, thanh niên yêu mị chậm rãi nổi lên giữa trung tâm sân khấu. Hắn mặc một chiếc áo jacket bó sát người, bên dưới là quần da màu đen, dáng người mạnh mẽ cứng cáp, mang theo sức bật cực hạn. Tóc hắn được chải hết ra sau, để lộ khuôn mặt sắc nét rõ ràng, bờ môi hồng nhạt được đánh trắng hoàn toàn, khiến cả người hắn giống như một miếng kim loại lạnh lẽo.

Hắn tuấn mỹ đến thế, như tia chớp, như ngọn lửa, tiếng hát của hắn mang khí thế mạnh mẽ như vũ bão.

Hắn vung tay, mấy chục nghìn người vung tay theo hắn. Hắn lắc mình, mấy chục nghìn người lắc mình theo hắn. Hắn hò hét, mấy chục nghìn người hò hét theo hắn. Hắn giơ hai tay đánh nhịp, toàn bộ sân vận động vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc. Hắn cảm thấy đã đủ, đặt ngón tay lên môi ra hiệu mọi người trật tự, sân vận động lập tức yên lặng đến mức có thể nghe tiếng kim rơi.

Hắn là chúa tể của mọi người, không ai có thể chống lại tiếng ca và sự hấp dẫn của hắn.

Máy quay phim di chuyển theo hắn, phóng to gương mặt tuấn mỹ không gì sánh kịp của hắn lên màn hình lớn. Có người oà khóc, có người hét chói tai, có người không chịu nổi mà ngất xỉu, được nhân viên công tác nâng ra xe cứu thương chờ sẵn ngoài sân vận động.

Bởi vì sự tham gia của Âu Tử Nam, buổi khai mạc World Cup lần này trở thành sự kiện hoành tráng nhất, vang động nhất trong vài năm gần đó. Người hâm mộ âm nhạc của hắn trải khắp toàn bộ lục địa, có màu da khác nhau, nói những ngôn ngữ khác nhau.

Máy quay phim ngoài sân vận động di chuyển trong đám đông, quay đến người nào, người nấy đều sẽ gào to vào ống kính – Âu Tử Nam em yêu anh! Ngay cả khách quý chính trị cũng không nhịn được mà đứng dậy, nhảy một đoạn Samba theo tiếng nhạc, sau đó thổi một nụ hôn gió với người trên sân khấu.

Sau khi rời khỏi Trung Quốc, Âu Tử Nam không hề lặng đi như nhà bình luận âm nhạc nào đó đã khẳng định. Hắn chẳng những đứng vững gót chân, mà còn trở thành siêu sao quốc tế chính hiệu. Những thiên vương thiên hậu đã từng được cha hắn nâng đỡ giờ đây thấy hắn đều cúi đầu khom lưng, tôn hắn thành thần, chỉ hy vọng khi nào tâm tình hắn tốt thì có thể viết cho mình một hai bài hát.

Lâm Tư Khanh ở Nga hơn nửa năm, tất cả tiền mặt đều đã dùng hết, chỉ có thể chuyển từ khu chung cư cao cấp đến một phòng trọ nhỏ hơn mười mét vuông. Bởi vì hình tượng bị tổn hại, các doanh nghiệp đồng loạt huỷ bỏ hợp đồng quảng cáo, còn yêu cầu hắn thanh toán khoản bồi thường kếch xù. Hắn phải bán xe, bán biệt thự mới lo liệu xong khoản tiền này.

Lúc này hắn đang ngồi trước TV, ngây ngốc nhìn thanh niên rực rỡ trên màn hình, nhìn người nọ khơi dậy cảm xúc của khán giả một cách thuần thục, nghe âm cao đầy kiêu ngạo của người nọ, nhìn người nọ khiến mọi người sa vào điên cuồng, nhìn người nọ vừa xuống sân khấu là lập tức ôm lấy Tôn Hi Mục, cho hắn một nụ hôn nồng cháy.

Hai trăm nghìn người ở sân vận động đồng loạt tặng cho họ những lời chúc phúc, khiến hắn cười híp cả mắt.

Lâm Tư Khanh cũng cười rộ lên theo, sau đó che mặt oà khóc.

Chú thích:

(1) Dao cắt xì gà hai đầu:

(2) Xì gà kểu dáng Torpedo:

(3) Lightstick:

Bảng đèn led:

Standee:

Banner:

Lightstick pin:

Starstick pin:

(quay lại)

(4) Thịt kho tàu ( ):

Đậu phụ Ma Bà ( ):

Gà xào đậu phộng ( ):

62. Quyển 7 - Chương 1

Trải qua nhiều lần gặp nhau rồi chia lìa, lại gặp nhau rồi lại chia lìa như vậy, Chu Doãn Thịnh đã hoàn toàn bình tĩnh. Chia sẻ năng lượng khổng lồ trong không gian xong, hắn nhanh chóng đi vào thế giới tiếp theo.

Xung quanh rất tối, trong không khí phiêu tán mùi máu tươi và hôi thối nồng nặc. Cơ thể đau đớn vô cùng, giống như tất cả xương cốt đều bị đánh gãy. Chu Doãn Thịnh gian nan xoay cổ, phát hiện mình đang bị nhốt trong nhà lao, đối diện cửa lao là một loạt dụng cụ tra tấn dính đầy máu tươi, thể hiện rõ tình cảnh của nguyên chủ đang cực kỳ tồi tệ.

Hắn cũng không vội vã điều chỉnh số liệu cơ thể. Hắn bật trí não, cẩn thận xem xét tư liệu chi tiết về nguyên chủ.

Đây cũng là một thế giới có cả đàn ông, phụ nữ và ca nhi. Còn là một thế giới mà nhân vật công chính, nhân vật thụ chính cùng sống lại. Trước khi sống lại, nhân vật công chính là hôn quân của nước Đại Yến, chỉ biết sưu cao thuế nặng, xa hoa hưởng thụ, cuối cùng bị anh em trong nhà là Tuyên vương dấy binh tạo phản giết chết.

Nhân vật thụ chính là một ca nhi, xuất thân nhà tướng, văn võ song toàn. Đáng lẽ ra được chinh chiến sa trường góp công cho đất nước, nào ngờ chỉ vì ngoại hình xinh đẹp mà bị hôn quân cưỡng ép vào cung, trở thành một tần phi tầm thường. Nhưng quanh người hôn quân có vô số mỹ nhân, ai ai cũng có thủ đoạn có mưu lược, một người thẳng thắn chính trực như nhân vật thụ chính nào có thể ứng phó? Bọn họ thấy nhân vật thụ chính càng ngày càng được sủng ái nên câu kết đối phó với y, hại chết đứa con trai mới vừa tròn mười tuổi của y.

Từ đó về sau, nhân vật thụ chính bị hôn quân ghét bỏ, hàng năm sống một mình trong lãnh cung, lòng như tro tàn. Y không yêu hôn quân nhưng vẫn trung thành với hôn quân. Thế nên khi Tuyên vương đoạt cung, y không những không quy thuận Tuyên vương như những phi tần khác, mà ngược lại còn mang theo hôn quân thoát ra khỏi vòng vây. Cuối cùng hai người ôm nhau chết dưới mưa tên, sau đó cùng nhau sống lại.

Tra công biến thành trung khuyển công, tiện thụ biến thành thanh lãnh thụ. Hai người kia phản kích tiêu diệt tất cả mọi người, tình tiết high vô cùng. Nhưng những người bị phản kích bị tiêu diệt thì thảm, chuyện khám nhà diệt tộc đi đâu cũng có.

Chủ nhân cơ thể này chính là người bi thảm nhất trong số đó, tên là Tề Tu Kiệt, xuất thân từ gia tộc thế phiệt cao quý nhất Đại Yến. Mà bản thân hắn cũng quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, rất được hôn quân sủng ái, thậm chí tuyên bố chỉ cần hắn sinh hoàng tử, gã sẽ lập tức lập làm thái tử.

Đương nhiên kia đều là chuyện quá khứ. Kiếp trước Tuyên vương tạo phản, nhà họ Tề là gia tộc thế phiệt đầu tiên quy thuận. Tề Tu Kiệt thậm chí còn vì dung mạo xuất chúng mà được Tuyên vương đưa vào hậu cung, được thịnh sủng suốt hai triều đại.

Sau khi sống lại, hôn quân để ý nhất hai chuyện, một là bảo vệ nhân vật thụ chính và con trai, hai là diệt trừ Tuyên vương và nhà họ Tề. Trải qua ba năm bày mưu đặt chước, Tuyên vương rốt cuộc bị gã nghiền thành tro bụi, nhà họ Tề bị gã nhổ tận gốc. Mà Tề Tu Kiệt ở trong lao hiện giờ chính là người sống cuối cùng, ngay ngày mai sẽ bị mang đi xử trảm.

Xem xong tư liệu, Chu Doãn Thịnh thở dài một tiếng, sau đó nhàm chán nhếch môi. Hắn luôn thích khiêu chiến khó khăn, nhưng nước chết của Tề Tu Kiệt vẫn chưa là gì với hắn.

Đang suy nghĩ thì có người chậm rãi đi vào ngục giam. Người đi đầu dáng người cao thẳng, khí chất ôn hoà. Người đi sau vẻ mặt khắc nghiệt, mày cau lại. Hai người này chắc hẳn là Ly vương Lý Cẩn Hành, và Hữu tướng Cao Lãng phụ trách thẩm vấn Tề Tu Kiệt.

Ly vương Lý Cẩn Hành kiếp trước bị hôn quân Lý Cẩn Thiên nghi kỵ, vẫn luôn bị vứt bỏ không để ý đến, là một Vương gia nhàn tản, đồng thời cũng là nam phụ thâm tình. Nếu không có sự quan tâm giúp đỡ của hắn, nhân vật thụ chính Cao Mân sẽ không sống tự tại trong lãnh cung như vậy. Kiếp trước hắn cũng từng ra tay cứu Lý Cẩn Thiên và Cao Mân, cho nên kiếp này rất được Lý Cẩn Thiên trọng dụng, từ một Vương gia nhàn tản trở thành một Vương gia có thực quyền hô mưa gọi gió của nước Đại Yến.

Còn Cao Lãng là anh trai cùng huyết thống của Cao Mân. Kiếp trước gã bị nhà họ Tề âm mưu hại chết, kiếp này nhân vật thụ chính biết trước mọi chuyện nên cứu lại được, từ đó về sau kết thù không đội trời chung với nhà họ Tề. Bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, Lý Cẩn Thiên rất thiên vị nhà họ Cao, trong vòng ba

năm liên tiếp đề bạt Cao Lãng, khiến gã từ một Công bộ thị lang nho nhỏ ngồi lên vị trí Hữu tướng dưới một người trên vạn người.

Tính tình gã vô cùng ngoan độc, phàm là một chút thù hận nhỏ gã cũng nhớ đến chết, huống chi là thù sát hại tính mạng. Cho nên Tề Tu Kiệt bị gã tra tấn đến không ra hình người, người nhà họ Tề cũng bị gã tự tay giết hại bằng sạch, ngay cả một đứa trẻ sơ sinh trong tã lót cũng không tha.

Vậy thì, tâm nguyện của Tề Tu Kiệt không cần nói Chu Doãn Thịnh cũng đã đoán được, nhất định là giữ được tính mạng rồi sau đó trả thù.

Nhóm người đi đến cửa lao, người hầu đi theo phía sau Ly vương đặt một thực hạp xuống mặt đất, bên trong là cơm trước khi xử trảm của Tề Tu Kiệt.

"Sao lại cho hắn ăn?" – Cao Lãng dùng chân đá văng thực hạp. Nhìn thấy những món ăn có thể coi là thịnh soạn bên trong, gã không vui nhìn Ly vương một cái.

"Hắn cũng sắp chết rồi, đừng so đo những chuyện trước kia nữa, để hắn ăn một bữa cơm no đi." – Tính tình Ly vương ôn hoà lương thiện, cũng không tức giận vì ngôn từ và hành vi không cung kính của Cao Lãng.

Cao Lãng cười lạnh một tiếng, nhấc chân đá đổ thực hạp, ra lệnh – "Lại đây ăn đi."

Ngục giam là nơi tra khảo tù nhân, bởi vì bị máu tươi nhuộm quanh năm nên mặt đất phủ một lớp két bẩn nâu đen tanh tưởi khó ngửi. Hành động này của Cao Lãng là sự vũ nhục đối với Tề Tu Kiệt.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu, che giấu sát ý trong con ngươi, chắp tay nói với Ly vương – "Thỉnh cầu Vương gia cho tội thần được gặp Hoàng thượng lần cuối. Tội thần có một chuyện mật muốn bẩm báo cho Hoàng thượng."

"Chuyện mật gì? Nói với bổn tướng là được." – Sự tin tưởng bừa bãi của Lý Cẩn Thiên đã khiến Cao Lãng đánh mất bổn phận làm thần tử.

Ly vương thản nhiên liếc nhìn gã một cái, không biết đang nghĩ gì.

Chu Doãn Thịnh khinh miệt mỉm cười, chất vấn – "Chuyện liên quan đến thuế má, buộc phải trực tiếp bẩm lại cho Hoàng thượng. Địa vị của Cao đại nhân ngươi dù có cao chăng nữa, chẳng lẽ cũng thay thế được cả Hoàng thượng?"

Ở nước Đại Yến này, ai dám nói mình có thể thay thế Hoàng thượng? Thế chẳng phải là tạo phản hay sao? Kết cục bị thiên đao vạn quả, nghiền thành tro bụi của Tuyên vương đến giờ vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt. Huống chi nhà họ Tề đã từng là gia tộc thế phiệt, cất giấu rất nhiều bí mật trọng đại. Không ai có thể chắc chắn điều Tề Tu Kiệt muốn nói có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Đại Yến hay không.

Nghĩ đến đây, Cao Lãng đành phải gật đầu.

Ly vương sai người chuẩn bị lại một suất cơm khác, thở dài mà đi.

Từ sau khi sống lại, tính tình Lý Cẩn Thiên thay đổi hoàn toàn. Kiếp trước là hôn quân, kiếp này cũng chẳng anh minh được đến đâu, ngược lại biến thành bạo quân đa nghi, ngứa mắt thần tử nào là khám nhà diệt tộc, đảo tung triều chính. Nếu không có nhân vật thụ chính quản chế, còn sinh cho gã một đứa con trai tài giỏi uyên bác, kế thừa ngôi vị hoàng đế, củng cố giang sơn, không chừng chờ gã vừa chết, Đại Yến cũng lập tức vong.

Nghe nói Tề Tu Kiệt có chuyện quan trọng muốn nói riêng với mình, gã suy đi tính lại, cuối cùng tự mình đến thiên lao tìm hiểu.

"Ngươi có chuyện gì muốn bẩm?" – Lý Cẩn Thiên đuổi người xung quanh lui đi, không kiên nhẫn mà truy vấn.

Gã có tướng mạo khôi ngô, khí chất khoan thai, nhưng chiều cao chưa đến bảy thước, vậy xem ra không phải là người mình muốn tìm.

Trái tim treo cao của Chu Doãn Thịnh hạ xuống, chậm rãi lên tiếng – "Xin Hoàng thượng hãy nhìn vào đôi mắt ta." – Giọng nói của hắn rất nhẹ rất trầm, dường như mang theo ma lực, khiến Lý Cẩn Thiên không khống chế được mà cúi đầu nhìn, sau đó sa vào một khoảng lốc xoáy tối đen khó lòng kiềm chế.

"Hoàng thượng nhìn thấy gì trong đôi mắt ta? Có phải là sự chân thành tuyệt đối không? Nhà họ Tề rất chân thành và tận tâm với Hoàng thượng, tại sao Hoàng thượng lại muốn diệt nhà họ Tề? Hoàng thượng sai rồi, Hoàng thượng tín nhiệm coi trọng nhà họ Cao như vậy là đang nuôi ong tay áo, tự tuyệt đường sống đấy."

Tiêm nhiễm một loạt ám thị vào đầu Lý Cẩn Thiên, Chu Doãn Thịnh phất phất tay đuổi gã đi, sau đó điều chỉnh số liệu cơ thể thành trạng thái tối ưu, lẳng lặng chờ ngày mai đến.

Lý Cẩn Thiên vô tri vô giác trở về Dưỡng Tâm điện, vừa ngả đầu xuống gối là lập tức ngủ thiếp đi. Gã mơ một giấc mơ, trong mơ là tình cảnh kiếp trước. Không bao lâu sau khi gã được Ly vương và Cao Mân đưa ra khỏi cung, gia chủ nhà họ Tề phái vài tử sĩ đến tìm cách cứu viện, nhưng tìm khắp hoàng cung đều không thể tìm thấy bóng gã. Ngay sau đó, Tuyên vương phá thành, họ mới không thể không rút lui. Mấy ngày sau gia chủ nhà họ Tề tìm thấy thi thể bị loạn tiễn xuyên tim của gã, bật khóc một hồi rồi bí mật an táng.

Tề Tu Kiệt quy thuận Tuyên vương, dựa vào dung mạo tuyệt diễm và tính tình dễ mến trở thành phi tần được sủng ái nhất. Nhưng hắn vẫn không quên chồng cũ, chẳng những vụng trộm cúng bái bài vị của Lý Cẩn Thiên, mà còn hạ độc cho Tuyên vương.

Tuyên vương cuối cùng phát độc mà chết, gia chủ nhà họ Tề xuất lĩnh quân đội bao vây Hoàng Thành, giết

chết tất cả con cái của Tuyên vương. Sau đó đưa đứa con trai duy nhất còn lại của Lý Cẩn Thiên mà nhà họ Tề bí mật nuôi dưỡng lên ngôi hoàng đế. Ngày đứa trẻ kia đăng cơ, Tề Tu Kiệt tự tay mai táng thi cốt của gã vào hoàng lăng, sau đó treo cổ tự tử, đi theo người chồng đã khuất.

Chuông tang vang lên từng hồi, lụa trắng phiêu đãng toàn bộ Đại Yến tiễn đưa hắn.

Lý Cẩn Thiên tỉnh lại trong kinh ngạc, nhớ lại cảnh trong mơ kia, lại cảm thấy chân thật đến đáng sợ. Như thể linh hồn mình thực sự bị trói buộc trong cung điện vắng lặng, làm bạn với Tề Tu Kiệt vượt qua năm năm khuất nhục đè nén.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ đây chính là một đoạn trí nhớ mà mình đánh mất? Ngay cả chết rồi còn có thể sống lại, hiện giờ Lý Cẩn Thiên rất tin vào quỷ thần. Gã chống trán suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy hốt hoảng.

"Gặp ác mộng? Vậy thì đến *thiên điện* (*) ngủ đi, ngươi trằn trọc làm ta cũng không ngủ được." – Cao Mân nằm bên cạnh gã tỉnh lại, rất mất kiên nhẫn mà nói. Kiếp trước trước khi chết, y đã thề sẽ không bao giờ yêu Lý Cẩn Thiên, cho nên kiếp này, thái độ của y đối với Lý Cẩn Thiên rất lãnh đạm.

(*) Phòng phụ của một cung điện

Trước kia Lý Cẩn Thiên có thể bao dung chiều chuộng y vô chừng mực, nhưng hôm nay không biết sao lại cảm thấy hơi khó chịu. Gã đứng dậy khoác áo đến thiên điện thật, uống một chén trà nóng rồi sai cung nhân day thái dương, sau đó mới ngủ tiếp.

Cảnh trong mơ biến từ kiếp trước thành kiếp này. Để báo đáp tình nghĩa đồng sinh cộng tử của Cao Mân, gã rất tin tưởng nhà họ Cao, chẳng những phong Cao Lãng làm Ngu Quốc công, mà còn lập Cao Mân làm Quân hậu vào ngày lễ vạn thọ. Gã trông Cao Mân mặc lễ phục đi về phía mình, triều thần đồng loạt quỳ xuống chúc mừng, thảm trải đỏ sẫm kéo dài đến dưới ghế ngự. Gã nở nụ cười, đang chuẩn bị bước đến nắm tay Cao Mân, hình ảnh lại bỗng nhiên vặn vẹo biến đổi. Gã phát hiện mình lại chết, thành một hồn ma trong suốt, khắp nơi trong cung đều treo lụa trắng, tất cả cung nhân và triều thần quỳ gối dưới điện khóc.

Trong điện, Cao Mân đứng trước một chiếc quan tài lớn. Trên mặt không có vẻ đau buồn hay nước mắt thương tâm, ngược lại treo một nụ cười kỳ dị.

Lý Cẩn Thiên hoảng sợ, đang định đến gần nhìn cẩn thận thì thấy Ly vương bước ra từ thiên điện, nắm chặt tay Cao Mân, than thở – "Rốt cuộc chúng ta cũng chờ được ngày hôm nay."

Cao Mân gật đầu, chậm rãi dựa vào vai hắn, gương mặt toát ra vẻ mỏi mệt và giải thoát.

Rốt cuộc các ngươi có quan hệ gì, muốn làm cái gì? Trẫm chết như thế nào? Mau nói cho trẫm! Lý Cẩn Thiên muốn nắm lấy cổ áo của hai người mà chất vấn, nhưng lại thấy tay mình xuyên qua cơ thể hai người, thế mới nhớ ra mình lại chết rồi, cả hai kiếp liền đều chết không rõ lý do.

Sợ hãi và thù hận trào lên như thuỷ triều, bao phủ lấy gã. Gã thét lên một tiếng rồi tỉnh lại, sau đó mừng rỡ phát hiện ra đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ. Nhưng cảnh mơ kéo dài hai kiếp lại chân thật đến vậy, khiến gã cứ hồi tưởng lại là đều run rẩy không thể dừng.

Chẳng lẽ trẫm đã tin lầm người? Chẳng lẽ nhà họ Tề thực sự vô tội? Chẳng lẽ Mân Nhi thực sự có tư tình với hoàng đệ, hai người câu kết với nhau hãm hại trẫm? Đầu Lý Cẩn Thiên co giật đau đớn, thấy nội thị bưng long bào quỳ bên cạnh giường, gã vội vàng hỏi – "Bây giờ là giờ nào?"

"Bẩm hoàng thượng, bây giờ là đầu giờ Mão (*), còn hai khắc nữa là đến giờ vào triều."

(*) Giờ Mão: 5h tới 7h sáng. Hai khắc: 30'. Thời gian ở đoạn này vào khoảng 5h30' sáng.

Thời gian xử trảm là vào giờ Ngọ ba khắc (*), giờ vẫn còn kịp. Lý Cẩn Thiên lập tức sai người thay quần áo cho mình, vội vàng đi đến thiên lao.

(*) Giờ Ngọ: 11h – 1h trưa. Giờ Ngọ ba khắc: 11h45' trưa.

63. Quyển 7 - Chương 2

Cao Lãng chỉ muốn Tề Tu Kiệt chết ngay lập tức, nhưng bất đắc dĩ thánh chỉ ghi rõ ngày giờ hành hình, nếu như gã ra tay trước sẽ thành kháng chỉ bất tuân. Chiều hôm qua, gã đã đặc biệt đến thiên lao dặn dò quan giám hình sáng sớm hôm sau phải giết Tề Tu Kiệt ngay. Quan giám hình vâng vâng dạ dạ, không dám trái ý chút nào.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời còn chưa lên, quan giám hình đã phái hai đao phủ đưa Chu Doãn Thịnh đến Ngọ Môn.

"Trời còn chưa sáng, đúng lúc dương khí chưa thịnh âm khí tràn lan, hai vị hành hình vào thời gian này, xuống suối vàng, Tề mỗ chắc chắn sẽ còn quay về quấy rầy hai vị." – Chu Doãn Thịnh quỳ gối trên đài hành hình, không chút bối rối nào.

Sở dĩ ở thời cổ đại, người ta quy định hình xử chém đầu phải tiến hành vào giờ Ngọ ba khắc là vì thời điểm này dương khí cực thịnh sẽ trấn át được âm hồn của phạm nhân, khiến chúng không thể nào trả thù người hành hình. Mà hiện tại chưa đến giờ Mão, khí trời còn lạnh lẽo ẩm ướt, gợi cho người ta cảm giác âm u quỷ quái khó hiểu.

Có người tin vào việc ma quỷ, sợ chém xuống một đao sẽ khiến người kia biến thành quỷ dữ ám mình, vì thế hai đao phủ liếc nhau, không hẹn mà cùng quyết định chờ mặt trời lên cao rồi mới thi hình.

Chu Doãn Thịnh giương mắt nhìn trời, sắp đến giờ Mão, Lý Cẩn Thiên nằm mơ cả đêm, giờ này chắc cũng

phải tỉnh rồi. Đúng vậy, hai giấc mơ kia đúng là ảo giác mà hắn dùng tinh thần cưỡng chế tiêm vào não Lý Cẩn Thiên. Cao Mân là người chính trực, không làm được chuyện bỉ ổi như gian dâm hay tương tự.

Nhưng thế thì đã sao? Cao Lãng giết mấy trăm nhân khẩu nhà họ Tề, Cao Mân âm thầm hạ độc Tề Tu Kiệt, tàn phá sức khoẻ hắn. Mối huyết hải thâm thù ấy chỉ khi nào nhà họ Cao cũng diệt môn mới có thể nguôi ngoai. Chu Doãn Thịnh đã nói ngay từ đầu, nếu như nhân vật chính không làm khó hắn, hắn tuyệt đối sẽ không dây vào. Nhưng nếu nhân vật chính nhất quyết muốn làm hắn phải chịu khổ, hắn cũng đành trả lại gấp trăm ngàn lần.

Hắn chẳng những sẽ không đội trời chung với nhà họ Cao, mà Lý Cẩn Thiên, Cao Mân và đứa con trai của bọn họ – tân đế tương lai của Đại Yến – Lý Húc Viêm cũng sẽ đều phải chết trong tay hắn. Nếu đã lấy thân thể của Tề Tu Kiệt, hắn dầu gì cũng phải xử lý hoàn chỉnh hoàn mỹ mới được.

Chu Doãn Thịnh vốn là người lười biếng, thích xa hoa hưởng thụ, chỉ có thù dai và luyện nghề là chưa bao giờ lười.

Thời gian chờ đợi trôi qua, mặt trời chậm rãi đi ra khỏi tầng mây, hai đao phủ thấy thời gian vừa đúng, mở một vò rượu mạnh ra rót vào miệng mình rồi phun vào lưỡi đao sắc bén, sau đó giơ đao lên.

"Đợi đã, dừng đao!" – Giọng nói nôn nóng đúng lúc ngăn cản đao thép hạ xuống, hai tên đao phủ quay đầu nhìn, lập tức sợ đến mức bắp chân run lên.

"Nô tài tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Cút ngay! Chưa đến giờ Ngọ ba khắc, ai cho các ngươi hành hình?" – Lý Cẩn Thiên nổi trận lôi đình, giơ chân đá hai người lăn quay ra đất.

"Khởi bẩm Hoàng thượng! Là yêu cầu của tướng gia, chúng nô tài không thể làm trái!" – đao phủ quỳ dưới đất dập đầu bùm bụp.

Cao Lãng? Ánh mắt Lý Cẩn Thiên hơi tối lại, lập tức nghĩ nhiều hơn một chút. Ngay cả lệnh của mình mà cũng dám ngang nhiên làm trái, còn có chuyện gì nhà họ Cao không thể làm? Trước kia nhà họ Tề được xưng là thế phiệt có uy quyền nhất Đại Yến, nhưng trước mặt gã, gia chủ nhà họ Tề luôn cẩn thận tỉ mỉ, tất cung tất kính. So với nhà họ Cao hiện giờ, nhà họ Tề có thể xưng là hèn mọn.

Mà thái độ của Cao Mân với mình thì càng không cần nói, lúc vui thì đáp lại hai câu, đến lúc không vui thì trực tiếp sai cung nhân đuổi mình đi, không để ý đến thể diện của đế vương một chút nào.

Quá mức thiên vị không phải là chuyện tốt, hiện giờ nhà họ Cao có xu thế vượt lên cả hoàng quyền. Mà đến cùng Cao Mân và hoàng đệ có tư tình hay không? Bọn họ bắt đầu từ khi nào?

Lý Cẩn Thiên bị cảnh mơ kia quấy nhiễu đến thần trí bất an. Nhưng trải qua ba năm chung đụng sớm

chiều, tình cảm của gã dành cho Cao Mân đã thay đổi từ lòng biết ơn thành tình yêu thực sự, rất khó mà dứt bỏ.

Gã quyết định quan sát thêm một thời gian nữa, có lẽ giấc mơ kia là giả, là đoán mò. Gã vừa an ủi mình như vậy, vừa sai người hầu bên cạnh thả Tề Tu Kiệt đang bị trói gô ra.

Chu Doãn Thịnh vẫn quỳ trên đài hành hình, chắp tay nói – "Đa tạ Hoàng thượng ân xá cho tội thần, nhưng tội thần không cần chút thương hại ấy. Gia tộc của tội thần trung thành và tận tâm với Hoàng thượng, với Đại Yến. Phụ thân của tội thần nguyện cúc cung tận tuỵ với Hoàng thượng đến chết, không biết vì cớ gì lại rơi vào kết cục này? Nhưng quân muốn thần chết thần không thể không chết, cả nhà tội thần đều tự phải ngẩng đầu chờ chém, tội thần cũng không hy vọng xa vời sẽ được đặc xá. Hiện giờ tội thần chỉ có một tâm nguyện, mong Hoàng thượng đáp ứng."

Trong mắt hắn tràn đầy thương tâm, nhưng không có oán hận. Dù trên người mặc áo tù dính máu cũng không thể nào làm lu mờ phong thái cao quý ngạo nghễ của một công tử thế gia. Nhìn Tề Tu Kiệt như vậy, gã như lại thấy vị quân hậu đau khổ giãy giụa trong hậu cung của Tuyên vương mà chưa bao giờ gục ngã. Hốc mắt Lý Cẩn Thiên hơi nóng lên, không thể không quay mặt đi, khản tiếng hỏi – "Ngươi có tâm nguyện gì?"

Giấc mơ kia rất thật, cứ mãi khiêu khích thần kinh đã căng thẳng của gã.

"Tội thần chỉ muốn hỏi một câu, đến cùng gia tộc của tội thần đã phạm phải lỗi gì mà khiến cho Hoàng thượng phải vội vã diệt trừ như vậy? Xin Hoàng thượng hãy cho tội thần được sáng tỏ trước khi chết." – Dứt lời, Chu Doãn Thịnh dùng sức dập đầu một cái, sau đó nhanh chóng thẳng lưng, không e dè nhìn thẳng vào đế vương.

Lý Cẩn Thiên bị hỏi á khẩu, mãi một lúc lâu mà vẫn không trả lời được. Gia chủ nhà họ Tề luôn làm việc cẩn thận, cũng quản lý người trong gia tộc cực kỳ nghiêm khắc. Nếu không phải đã trải qua kiếp trước, Lý Cẩn Thiên hoàn toàn sẽ không nghi ngờ lòng trung thành của nhà họ Tề. Sau khi sống lại, gã không chấp nhận được nô tài quay lưng lại với chủ nên đã liên kết với Cao Lãng và Ly vương, thêu dệt ra hơn trăm tội danh có lẽ có để vu oan lên đầu nhà họ Tề.

Hiện tại Tề Tu Kiệt muốn gã nói rõ, gã đúng là không nói rõ được. Cảnh mơ kia cứ liên tục hiện lên trong đầu, khiến cõi lòng vốn hoảng hốt bất định của gã run lẩy bẩy.

Nếu như kiếp trước sau khi gã chết, là nhà họ Tề phục quốc cho gã, giữ gìn huyết mạch cho gã, vậy có phải là gã đã giết nhầm trung thần rồi hay không? Kiếp trước Ly vương nhân lúc hỗn loạn cứu gã ra khỏi cung, nhưng mà là kéo tay Cao Mân, cuối cùng trước khi đi cũng là chăm chú nhìn mặt Cao Mân. Có phải có nghĩa là họ đã có gian tình từ kiếp trước rồi hay không?

Kiếp này gã trở về, hết sức tín trọng nhà họ Cao, cho Ly vương quyền hành cao nhất, vô hạn sủng ái Cao Mân, thay vào đó diệt trừ gia tộc họ Tề trung thành và tận tâm. Hiện giờ Cao Lãng, Ly vương, Cao Mân hoàn toàn có khả năng lật đổ gã, khuấy đảo hoàng quyền của gã. Mà gã đã mất đi sự ủng hộ của những thế phiệt như nhà họ Tề, không hề có chút sức lực nào chống trả.

Nghĩ đến đây, Lý Cẩn Thiên toát mồ hôi lạnh, không khống chế được mà lảo đảo vài cái, suýt nữa thì té ngã.

"Đưa Tề quý quân về Từ Thần cung." – Lần thứ hai lên tiếng, giọng của gã đã vô cùng suy yếu, thấy động tác nâng của mấy cung nhân vô cùng thô lỗ, gã vội vàng bổ sung một câu – "Gọi thái y lập tức đến Từ Thần cung, hầu hạ cẩn thận." – Sau đó lập tức che mặt rời khỏi, không dám nhìn Tề Tu Kiệt bê bết máu me thêm lần nào nữa.

Chu Doãn Thịnh ngâm mình trong bồn gỗ, hờ hững dùng nước nóng tắm rửa cơ thể đầy thương tích. Cơ thể này trông thì rách nát, thực ra bên trong vô cùng khoẻ mạnh, không đến mấy ngày là có thể khôi phục hoàn toàn.

Có lệnh của Lý Cẩn Thiên, thái y không dám cẩu thả, cẩn thận bắt mạch rồi viết một đơn thuốc, sai người đi sắc. Từ Thần cung vốn là cung điện của Tề Tu Kiệt, trang trí vô cùng xa hoa, nhưng bởi vì nhà họ Tề bị diệt, cung điện lúc này đã rỗng tuếch, tâm phúc của Tề Tu Kiệt người chết, người phản bội, chỉ còn lại vài cung nữ quét tước dọn dẹp.

Có cơn gió thoảng qua, rèm lụa trắng phất phơ, khiến cung điện to như vậy càng có vẻ vắng lặng. Chu Doãn Thịnh để đầu ướt sũng, ngả người ra giường nhỏ cạnh cửa sổ, nhìn những tia nắng sớm khi mặt trời mới lên, nở một nụ cười hứng thú.

Lý Cẩn Thiên nói một đằng làm một nẻo, tha cho Tề Tu Kiệt, Cao Lãng và Cao Mân chắc chắn sẽ cảm thấy bất mãn. Nếu như là Lý Cẩn Thiên của trước kia, nhất định gã sẽ tự nguyện hạ mình trấn an, nhưng hiện giờ trái tim gã tràn ngập nghi ngờ, hai người càng bất mãn sẽ càng khiến Lý Cẩn Thiên cảm thấy phản cảm.

Chưa hết, sau này Cao Mân còn sẽ đưa ra những yêu cầu như tham chính, ra chiến trường thảo phạt man tộc… Theo như nguyên gốc Lý Cẩn Thiên đều nhất nhất đáp ứng, thậm chí là ủng hộ, nhưng giờ đây Lý Cẩn Thiên sẽ chỉ nghi ngờ nhà họ Cao đang ôm quyền vào mình.

Mầm mống nghi ngờ một khi bén rễ sẽ khó lòng nhổ bỏ.

Chu Doãn Thịnh chỉ cần ngồi bên cạnh xem bọn họ tự giết lẫn nhau là được, hoàn toàn không cần khiến tay mình dính bẩn. Đương nhiên, bên cạnh việc diệt trừ nhóm người này, hắn còn phải bồi dưỡng đế vương đời tiếp theo của Đại Yến. Trước giờ hắn vẫn luôn lười nhác, hoàn thành tâm nguyện của Tề Tu Kiệt xong, hắn sẽ xuất cung ngao du bốn biển, không muốn bị nhốt trên ngai vàng cô đơn trống vắng. Làm hoàng đế phải dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, còn bị triều thần quản thúc khuyên can mọi bề, thực sự không phải là việc dành cho người.

Đúng rồi, trước khi đi ngao du còn phải tìm anh chồng lại thất lạc của mình nữa, không biết lần này anh ta lại biến thành ai?

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh vuốt ve khoé môi, dịu dàng nở nụ cười.

Trên Kim Loan điện, Cao Lãng chất vấn Lý Cẩn Thiên vì sao lại tha cho Tề Tu Kiệt, liên tục cường điệu hành động này là thả hổ về rừng, yêu cầu gã thay đổi quyết định ngay trước mặt triều thần. Các vị đại thần bị gã khích động, thi nhau quỳ xuống bẩm trình, ngay cả Ly vương cũng đứng ra tạo áp lực cho Lý Cẩn Thiên.

Lần đầu tiên Lý Cẩn Thiên cảm nhận được sức ảnh hưởng của Cao Lãng và Ly vương đối với triều thần một cách trực diện; mầm mống nghi ngờ vốn đã bén rễ nảy mầm nhanh chóng mọc lên thành đại thụ che trời. Gã bác bỏ lời thỉnh cầu xử tử Tề Tu Kiệt của Cao Lãng, phất tay áo bỏ đi.

Trở về Dưỡng Tâm điện, Cao Mân đã chờ bên trong, đang lật xem một quyển tấu chương, thỉnh thoảng dùng bút ngự phê duyệt. Người hầu của y tự ý mở trà cống đặt trên bàn ngự ra pha một cách thuần thục.

Cảnh tượng này khiến con ngươi Lý Cẩn Thiên co rụt lại trong giây lát. Nhưng gã lập tức nhớ lại hình ảnh Cao Mân và mình ôm nhau chết kiếp trước. Bất kể thế nào, người này nguyện lòng cùng xuống suối vàng với mình, tình nghĩa sâu đậm này không giả được. Chỉ là một giấc mơ mà thôi, sao có thể coi chuyện trong mơ là thật chứ? Cao Mân và Ly vương chưa từng qua lại bao giờ, sao có thể có tư tình?

Tự nhủ với mình như vậy, Lý Cẩn Thiên rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, chậm rãi đến gần muốn ôm Cao Mân.

Cao Mân dùng sổ sách đẩy gã ra, lãnh đạm nói – "Ngươi thả Tề Tu Kiệt?"

Lý Cẩn Thiên không nói tiếng nào.

Y tiếp tục nói – "Phải chăng ngươi đã quên hắn phản bội ngươi, chui vào vòng tay của Tuyên vương như thế nào rồi hay sao? Ngươi giết cả nhà hắn, cẩn thận hắn trả thù ngươi."

"Hắn trả thù bằng cách nào? Nhà họ Tề chỉ còn lại một mình hắn, cơ thể cũng bị ngươi hạ độc tàn phá, không có khả năng sinh con nữa. Hắn còn có thể trả thù bằng cách nào?" – Lý Cẩn Thiên mệt mỏi day trán, thở dài nói – "Hắn không làm gì được nữa, tha cho hắn đi."

Gã ngăn cản mình nhớ lại những việc mà nhà họ Tề đã làm ra kiếp trước sau khi Tuyên vương lên ngôi. Nếu những điều đó đều là thật, vậy thì chẳng khác nào gã tự tay bẻ gãy thanh kiếm quý sắc bén nhất, ngược lại chủ động đưa nhược điểm cho người khác nắm giữ. Gã nghĩ mình đã sống hai kiếp liền, tuyệt đối sẽ không ngu đến nông nỗi này.

Phải chịu giằng xé giữa tin và không tin, Lý Cẩn Thiên cảm thấy đầu mình đau vô cùng.

Cao Mân nhận ra gã đang khó chịu, nhưng cũng không chút mảy may quan tâm, chỉ cười lạnh một tiếng, vung tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng lưng y, Lý Cẩn Thiên cảm thấy lòng mình nguội lạnh.

64. Quyển 7 - Chương 3

Triều thần kiến nghị về việc xử phạt Tề Tu Kiệt suốt nửa tháng, từ đầu đến cuối Lý Cẩn Thiên đều không suy chuyển, mà ngược lại còn khôi phục địa vị quý quân của Tề Tu Kiệt.

Mỗi khi đêm về, gã đều sẽ mơ thấy cung điện tịch liêu lạnh lẽo kia, thấy Tề Tu Kiệt quỳ gối trước bài vị của gã mà khóc. Nỗi đau đè nén đến tận cùng kia, ánh mắt tĩnh mịch không điểm lên được một chút ý cười dù cho chủ nhân của chúng đã được ngồi trên vị trí quân hậu cứ liên tục tra tấn thần kinh gã. Gã cho rằng sau khi mình chết Tề Tu Kiệt sẽ vẫn ăn sung mặc sướng, không ngờ hắn cũng biến thành một cái xác không hồn theo. Động lực sống duy nhất của hắn chính là báo thù cho mình.

Xem ra, mình đi trước một bước lại là điều may mắn, còn người ở lại thì lún trong đau khổ và tuyệt vọng vô biên vô hạn không được giải thoát.

Nhà họ Tề dốc hết sức lực toàn tộc để phục quốc. Người trong gia tộc chết quá nửa trong cuộc chiến, chỉ còn lại người già, phụ nữ và trẻ nhỏ. Tề Tu Kiệt cũng treo cổ tự tử sau khi an táng thi cốt chồng trước, không thể hưởng thụ một chút vinh quang nào. Mỗi lần Lý Cẩn Thiên tỉnh lại từ cảnh mơ này, trái tim đều đau nhức âm ỉ.

Gã rất muốn đi xem Tề Tu Kiệt sống như thế nào, nhưng lại cảm thấy khiếp đảm chột dạ, chỉ có thể sống trong nỗi rối bời hết ngày này qua ngày khác. Không biết từ khi nào, gã đã tuyệt đối tin tưởng hai giấc mơ kia. Nhưng gã tình nguyện giải tán toàn bộ hậu cung vì Cao Mân, tình cảm này không thể nào giả được. Cho nên trước khi nhà họ Cao làm ra hành động nào đi quá giới hạn, gã cũng sẽ án binh bất động.

Ngày hôm nay, triều thần rốt cuộc yên tĩnh lại, không tiếp tục dâng tấu yêu cầu gã xử lý dư nghiệt nhà họ Tề nữa, mà là tỏ vẻ sầu lo với chuyện người Tây di liên tục xâm chiếm. Ly vương là người đầu tiên đứng ra khẩn thiết xin Hoàng thượng khởi binh đánh Tây di, ngay sau đó là Cao Lãng, tiếp theo là văn võ cả triều.

Lý Cẩn Thiên vốn có ý định chinh phạt Tây di, lập tức tỏ ý sẽ nhanh chóng tập hợp quân đội.

"Xin hỏi Hoàng thượng đã chọn được người nào thích hợp làm tướng soái hay chưa?" – Ly vương khom người hỏi.

"Chưa có, ái khanh có thể tiến cử vài người giúp trẫm."

"Vi thần tiến cử cao tướng quân Cao Mân, Hoàng thượng cảm thấy có thích hợp hay không?"

Ly vương vừa nói xong, tất cả triều thần đều chấn động. Cao Mân là ai, mọi người đều biết rõ trong lòng, cũng biết trước khi vào cung y là một mãnh tướng trấn thủ biên quan. Nhưng hiện giờ y đã là người của hoàng thượng, còn đã có hoàng tử, sao có thể tiếp tục vào quân đội, ở giữa một đám quân sĩ? Chuyện này còn ra thể thống gì!

Có người muốn đứng ra phản đối, nhưng Cao Lãng lại bước lên một bước, nhiệt tình đề cử em trai nhà mình, mỹ danh nói *cử hiền bất tị thân* (*). Tình yêu và sự bao dung mà Lý Cẩn Thiên dành cho em trai mình là không có chừng mực. Chính là vì biết điều này, Cao Lãng mới có thể liên kết với Ly vương đưa ra đề nghị to gan như vậy.

(*) Lấy từ câu "Tiến hiền bất tị cừu, cử hiền bất tị thân", ý nói: Khi tiến cử nhân tài cho đất nước, chẳng nghĩ đến việc người đó với mình là có quan hệ gì, là người thân hay là kẻ thù, chỉ cần người đó giúp ích được cho quốc gia.

Lý Cẩn Thiên có thể bao dung Cao Mân vô chừng mực, điều này đúng. Nhưng đó là trước kia, hiện giờ Lý Cẩn Thiên giống như người bị che mắt lâu ngày bỗng nhiên được mở lớp chắn, nhìn rõ tình hình triều chính và hậu cung từng li từng chút.

Cao Lãng vừa lên tiếng, những triều thần muốn phản đối kia đều lặng yên lùi về chỗ cũ. Có thể thấy hiện giờ Cao Lãng và Ly vương đã làm chủ triều cục, hoàng đế gã chỉ là một vật trưng bày, chỉ cần gật đầu khi hai người đề xuất ý kiến là được. Hậu cung giai lệ đã bị gã giải tán tám, chín phần mười, chỉ còn ít ỏi vài người đã có con được ở lại. Họ không nhận được sự sủng ái của vua, tất cả đều phải sống dựa vào hơi thở của Cao Mân.

Hậu cung lẫn triều đình đều đã hoàn toàn trở thành thiên hạ của người nhà họ Cao, coi hoàng đế gã là gì? Hơn nữa tại sao Ly vương lại tiến cử Cao Mân? Rốt cuộc hai người họ có quan hệ lén lút gì?

Nội tâm Lý Cẩn Thiên đã thiêu đốt hừng hực, nhưng ngoài mặt không để lộ mảy may, ôn hoà tỏ ý sẽ suy xét mấy ngày rồi đưa ra quyết định sau. Cao Lãng và Ly vương không vội vã bức ép nữa, dù sao hai người đều biết, chờ Lý Cẩn Thiên về hậu cung, Cao Mân chắc chắn sẽ có cách khiến gã đồng ý.

Cao Mân đã chán ngấy việc bị nhốt trong hoàng cung kín cổng cao tường này. Lý Cẩn Thiên vừa hạ triều, y lập tức đến Dưỡng Tâm điện, cầu xin được nắm giữ ấn soái chinh phạt Tây di.

Lý Cẩn Thiên lấy lý do dạy dỗ con trai mà từ chối, y còn chưa từ bỏ ý định, quỳ xuống lạnh lùng nói – "Hoàng thượng đã từng nói, muốn ta cùng sóng vai đồng hành với ngươi, vậy "sóng vai đồng hành" chính là nhốt ta trong chiếc lồng vàng này làm thú cưng của ngươi? Ta có thể quên mình phục vụ hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng thượng không thể thoả mãn tâm nguyện nhỏ nhoi này của ta hay sao?"

Y nâng mắt nhìn thẳng vào thánh nhan, trong con ngươi tràn đầy không cam và oán hận. Oán hận kia kéo dài từ kiếp trước đến kiếp này, càng để lâu càng không thể xoá nhoà. Y vốn đã định mở rộng lòng mình đón nhận Lý Cẩn Thiên, nhưng không ngờ đối phương lại khoan thứ cho Tề Tu Kiệt mà không có lý do gì,

điều này khiến lòng oán hận của y lại hừng hực sôi trào.

Bên cạnh đó, y cũng hận chính bản thân mình, cảm thấy mình rơi vào dòng xoáy tranh sủng như một ả đàn bà, không có chút tự tôn nào. Y muốn mặc giáp cầm gươm, bước trên dải đất rộng lớn tự do nơi biên cảnh.

Nếu hai người có thể ngồi xuống nói chuyện chia sẻ một chút, nhất định có thể tháo gỡ khúc mắc. Nhưng lúc này Lý Cẩn Thiên bị nỗi oán hận trong mắt y đâm bị thương. Gã vốn tưởng rằng bù đắp ba năm, cho dù là một tảng đá cũng có thể ấm lại, đâu ngờ rằng Cao Mân còn cứng hơn sắt đá. Y đương nhiên oán hận với những chuyện kiếp trước, cũng không phải là cam tâm tình nguyện cùng chết với gã. Nỗi oán hận này có thể thôi thúc y tổn thương mình, mà mình thì không hề có sức chống cự.

Lý Cẩn Thiên hoảng sợ, bỗng nhiên cảm thấy ý tưởng muốn được chung sống hoà thuận với Cao Mân đúng là ngu xuẩn. Gã bình tĩnh nhìn Cao Mân một lúc lâu, cuối cùng hất tay áo bỏ đi.

Lý Cẩn Thiên đi bâng quơ quanh cung điện, không biết sao đã đi đến trước cổng Từ Thần cung, do dự thật lâu mới cất bước đi vào.

Tề Tu Kiệt đang đứng trước bàn luyện chữ, đầu cúi rất thấp, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt. Nghe thấy cung nhân thông báo, hắn có vẻ rất kinh ngạc, trong ánh mắt đều là vẻ không dám tin, vừa mừng lại vừa lo.

"Tội thần tham kiến Hoàng thượng." – Hắn cung kính quỳ xuống.

Lý Cẩn Thiên không bảo hắn đứng dậy, chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm khó dò quan sát hắn, một lúc lâu sau mới chậm rãi hỏi – "Ngươi gần đây sống thế nào?"

"Khởi bẩm Hoàng thượng, tội thần sống rất tốt."

Lý Cẩn Thiên nghe vậy hơi giật mình, thế này mà cũng là sống tốt? Sống trong một cung điện trống rỗng, vừa không có vật trang trí xa hoa vừa không có tôi tớ bên cạnh chẳng khác nào lãnh cung mà cũng có thể coi là tốt? Phải rồi, so với thiên lao tăm tối đáng sợ, nơi này chẳng phải có thể coi là rất tốt hay sao?

Cảm giác áy náy lại trào lên lần nữa, khiến Lý Cẩn Thiên cảm thấy lồng ngực bức bối. Gã tuỳ tiện kéo một chiếc ghế mà ngồi xuống, phất tay nói – "Đứng lên đi."

Chu Doãn Thịnh không nhúc nhích, chần chờ một lát mới đáp với giọng khàn khàn – "Trong lòng tội thần vẫn còn chuyện chưa được giải đáp, không dám đứng dậy."

Lý Cẩn Thiên biết hắn muốn hỏi gì, sắc mặt tối lại, nhưng cuối cùng chỉ day trán, mỏi mệt nói – "Ngươi có

nghi vấn gì thì cứ hỏi đi."

Chu Doãn Thịnh cẩn thận dập đầu, giọng điệu bi thương, "Xin hỏi Hoàng thượng vì sao phải diệt cả gia tộc ta? Chúng ta đã làm sai cái gì?"

"Phụ thân ngươi âm thầm cấu kết với Tuyên vương có ý đồ mưu phản, ngươi không biết ư?" – Nói ra câu này, Lý Cẩn Thiên cảm thấy từng đợt chột dạ ùa lên trong lòng. Thật ra khi xử lý nhà họ Tề, gã vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ chứng cứ phạm tội nào. Hiện giờ gã đã không thể xác định quyết định gạt bỏ nhà họ Tề của mình là đúng hay sai. Gã rất muốn tìm ra đáp án, nhưng lại sợ chạm vào đáp án kia.

Ánh sáng trong mắt Chu Doãn Thịnh vụt tắt, sau đó khuôn mặt hắn phờ phạc hẳn đi. Hắn hổ thẹn đến không chốn dung thân, liên tục dập đầu thành tiếng, nức nở nói – "Thì ra là thế, tội thần đúng là không biết gì về chuyện này. Tội thần không còn mặt mũi nào nhìn Hoàng thượng nữa, xin Hoàng thượng ban cho tội thần được chết!" – Dứt lời lại dập đầu thật mạnh, dập đến rách cả trán.

Lý Cẩn Thiên vội vàng vươn tay kéo, bình tĩnh nhìn vào trong mắt hắn. Con ngươi hắn đen láy sạch sẽ, ngoại trừ xấu hổ, thê lương, tuyệt vọng, áy náy, quả thật không có một chút oán hận nào. Mình diệt sạch gia tộc hắn, vậy mà hắn không hề oán hận, còn tự nguyện chịu chết. Tình nghĩa của hắn đối với mình có lẽ chẳng kém gì Cao Mân.

Không, nói vậy là sai rồi, tình nghĩa của hắn đối với mình sâu đậm hơn Cao Mân nhiều. Kiếp trước, tuy rằng hắn có tiếng là kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng trước mặt mình hắn luôn kính cẩn vâng lời, chưa bao giờ ngỗ nghịch dù chỉ một chút. Cao Mân bằng lòng chết với mình đương nhiên là đáng quý, nhưng hắn có thể chịu khuất nhục mà sống tiếp, tìm trăm phương nghìn kế báo thù cho mình, nỗi dày vò ấy e rằng còn khó chịu hơn cái chết.

Cho nên cuối cùng hắn mới không thể tiếp tục gắng gượng, không thể hưởng thụ vinh quang mà hắn đáng được hưởng thụ, một mình treo cổ trong Từ Thần cung.

Nhìn con người thấp bé như cát bụi đã hoàn toàn bị mình đập nát ý chí sống trước mặt, Lý Cẩn Thiên cảm thấy trái tim như bị dao cứa. Kiếp trước, gã cho rằng mình yêu lầm người, thực ra không phải; kiếp này, gã cho rằng mình yêu đúng người, thực ra càng không phải. Tề Tu Kiệt làm mọi thứ cho gã mà chưa từng nói câu nào, nhưng Cao Mân thì lúc nào cũng treo ơn tình kiếp trước bên miệng, sợ gã sẽ quên.

Hai kiếp liền đều sai, đến nỗi nay gã đã không thể rút lại tình cảm sâu đậm của mình khỏi Cao Mân được nữa, gã cảm thấy mình đúng là thảm thương đến tột độ. Nhưng Tề Tu Kiệt trước mắt còn thảm thương hơn gã gấp ngàn lần.

Hai người họ đều bị vận mệnh tàn nhẫn đùa cợt.

Có sự lạnh lùng oán hận của Cao Mân làm đối chiếu, Lý Cẩn Thiên càng áy náy với một Tề Tu Kiệt không hờn không trách. Gã kiên quyết kéo người nọ dậy, ấn hắn ngồi xuống ghế, thận trọng dặn dò – "Trẫm cũng không trách ngươi, ngươi phải sống cho tốt." – Dứt lời, gã tạm dừng một chút, bổ sung – "Trẫm sẽ chăm sóc ngươi thật tốt. Ngươi muốn cái gì, trẫm cũng có thể bồi thường."

Đôi mắt tĩnh mịch của Chu Doãn Thịnh nhuốm lên một tia sáng. Hắn chần chừ nói – "Tội thần muốn một đứa con cũng được chứ?"

Lý Cẩn Thiên lại bị hắn hỏi á khẩu lần nữa. Gã biết khi vừa sống lại Cao Mân đã hạ độc cho Tề Tu Kiệt, bởi vì y nghi ngờ cái chết của hoàng nhi trong kiếp trước là kiệt tác của Tề Tu Kiệt. Lý Cẩn Thiên có ý bồi thường nên giả như không biết, còn âm thầm phối hợp với y. Cơ thể Tề Tu Kiệt đã hoàn toàn điêu tàn, căn bản là không mang thai được.

Mà kiếp trước, ở hậu cung của Tuyên vương, Tề Tu Kiệt cũng tự phá huỷ cơ thể mình để tránh sinh hạ nghiệt chủng của Tuyên vương.

Đây đúng là một món nợ bòng bong không thể tính rõ. Đầu Lý Cẩn Thiên đau như sắp nứt, lại càng không dám đối mặt với Tề Tu Kiệt.

Dường như phát hiện ra nỗi do dự của gã, Tề Tu Kiệt bổ sung – "Ý của tội thần không phải là muốn sinh một đứa con. Gia tộc của tội thần phạm phải tội lớn ngập trời như vậy, tội thần không dám hy vọng xa vời được sự sủng ái của Hoàng thượng nữa. Hiện giờ trong cung có rất nhiều đứa trẻ không còn mẫu phi hay quân phụ, tội thần chỉ muốn nhận nuôi một đứa. Giờ tội thần chỉ còn có một thân một mình…"

Lời nói hèn mọn của hắn như một con dao cùn, cắt từng nhát lên trái tim Lý Cẩn Thiên. Gã hiểu ý hắn, hắn chỉ còn một thân một mình, lẻ loi không nơi nương tựa, nếu như không có một chỗ dựa, e rằng sẽ chẳng thiết sống nữa, giống như đời trước vậy. Trước kia Lý Cẩn Thiên hận Tề Tu Kiệt bao nhiêu thì hiện giờ gã áy náy bấy nhiêu, để lại một câu – "Tuỳ ngươi chọn" – rồi vội vàng chạy trốn, cả khuôn mặt đỏ bừng như bị ai tát mạnh mấy chục cái.

65. Quyển 7 - Chương 4

Chờ gã vừa đi, mặt Chu Doãn Thịnh lập tức thản nhiên lại, tuỳ ý dùng tay lau vết máu trên trán đi, cười lạnh một tiếng. Cung nhân bên cạnh hắn đã bị thôi miên, chỉ trung với hắn. Lúc này tất cả đều cúi đầu, làm như không thấy.

Lý Cẩn Thiên chật vật trở về Dưỡng Tâm điện, ngồi trước bàn tấu chương mà ngẩn người. Bản tấu chương trên cùng là do giám chính của Khâm Thiên giám trình lên, liệt kê một vài phong hào lựa chọn kỹ càng, chuẩn bị cho Cao Lãng sắp nhậm chức quốc công.

Trong đó ba chữ "Ngu quốc công" được dùng bút ngự khoanh đậm, hiển nhiên là ý của Cao Mân. Ngu quốc công, trong giấc mơ thứ hai, chẳng phải chính là Cao Lãng được phong làm Ngu quốc công hay sao? Có phải điều này có nghĩa những cảnh trong mơ kia đều là sự thật?

Bàn tay nắm tấu chương của Lý Cẩn Thiên run lên, sau đó hung hăng ném hết ra ngoài. Nhưng hiện giờ muốn đổi ý cũng đã chậm, cả triều văn võ đều biết Cao Lãng sắp lên chức quốc công. Hơn nữa để lấy lòng Cao Mân, ngay từ đầu gã đã ban thưởng một phủ đệ theo quy chế quốc công, cho người nhà họ Cao chuyển

vào.

Lúc này Lý Cẩn Thiên như ăn phải mấy trăm con ruồi, nuốt cũng được, nhả cũng không xong, trong lòng khó chịu đừng hỏi. Gã uống mấy ấm trà lạnh liên tiếp mới đè nén được cảm xúc đang bốc lên, chợt nghe ngoài điện có người bẩm báo thị tì thân cận của Cao quý quân thỉnh cầu yết kiến.

"Vào đi." – Lý Cẩn Thiên lại càng nóng nảy, nhưng vẫn không đuổi người đi. Gã thật sự không thể dứt lòng với Cao Mân.

"Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng! Chủ nhân sai nô tỳ đến đây chuyển lời, nói Tề quý quân tự tiện đến ngự thư phòng (*), muốn đưa một vị hoàng tử về, hỏi ngài nên xử trí thế nào?" – Gương mặt thị hơi ẩn hiện vẻ khó chịu. Rất hiển nhiên, thị cảm thấy Tề Tu Kiệt không có tư cách nuôi dưỡng hoàng tử.

(*) Phòng học cho vua chúa, hoàng tử.

"Xử cái gì mà xử, cho Tề quý quân nhận nuôi hoàng tử là ý của trẫm, các ngươi ai dám phản đối?" – Không trị được Cao Mân, chẳng lẽ còn không trị được một thị tỳ nho nhỏ? Giọng điệu của Lý Cẩn Thiên vô cùng lạnh lẽo.

Thị tỳ kia hoàn toàn bất ngờ, thấy ánh mắt hoàng thượng đã toát ra sát khí, thị vội vàng cáo tội rời khỏi.

Trước cửa ngự thư phòng, Chu Doãn Thịnh đụng độ với Cao Mân.

Mặc dù đã trải qua đủ loại khổ hình trong thiên lao, sống lưng của người này vẫn thẳng tắp như cũ, ánh mắt khi nhìn người khác mãi luôn mang vẻ cao cao tại thượng. Nhưng hắn có gì để cao ngạo chứ? Nhà họ Tề đã biến mất, chỉ còn lại một mình hắn kéo lê cơ thể mục nát sống tạm mà thôi.

Nghĩ đến đây, Cao Mân khinh miệt mỉm cười, nhưng không đợi nụ cười này hoàn toàn nở rộ, lời nói mà cung nữ thì thầm vào tai y đã khiến sắc mặt y tái nhợt.

Chu Doãn Thịnh nhếch môi, chắp tay, hờ hững nói – "Đi trước một bước." – Rồi lập tức thản nhiên bước vào ngự thư phòng.

"Ta không biết ngươi làm yêu phép gì khiến Hoàng thượng tha cho ngươi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi sống yên!" – Cao Mân lạnh lùng nói, dường như cảm thấy hành động buông lời đe doạ của mình chẳng khác nào đám phụ nữ thích tranh sủng kia, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Chu Doãn Thịnh cười nhạo một tiếng, càng đi càng xa. Hắn đương nhiên sẽ không tự tiện xông vào ngự thư phòng khi tiên sinh giảng bài. Hiện tại đang giờ nghỉ trưa, các hoàng tử đều đang dùng bữa ở thiên điện, cũng không cần kiêng kỵ.

Nói là tuỳ tiện nhận nuôi một đứa, chứ thực ra hắn đã có mục tiêu, chính là Lục hoàng tử – trợ thủ đắc lực nhất, trung thành nhất của hoàng đế tương lai Lý Húc Viêm.

Lục hoàng tử tên là Lý Húc Đông, mẫu phi là vũ nữ mà nước nhỏ vùng biên thuỳ dâng tặng, địa vị vô cùng ti tiện, vừa sinh ra hắn liền qua đời. Sau khi sống lại, trong mắt Lý Cẩn Thiên chỉ có Cao Mân và Ngũ hoàng tử mà Cao Mân sinh hạ, hoàn toàn không có tình cảm gì với các hoàng tử khác, lại càng không quan tâm đến sự sống chết của bọn họ.

Lục hoàng tử xuất thân thấp kém, không ai quan tâm, không cần nghĩ cũng biết hắn phải trải qua cuộc sống thế nào trong cung. Hiện giờ hắn vẫn còn là một đứa trẻ đáng thương người người bắt nạt. Trong tương lai sẽ vì không chịu nổi ngược đãi mà giết chết ba cung nhân bên cạnh. Từ đó khiến Cao Mân chú ý và đồng tình, sau đó nhận về nuôi, dốc lòng giáo dục.

Lý Húc Đông tính tình tàn nhẫn, nhưng cũng biết đền ơn đáp nghĩa, từ đó về sau một lòng một dạ với cha con Cao Mân. Mười bốn tuổi, hắn đã theo Cao Mân đi chinh chiến khắp nơi, lập nhiều chiến công hiển hách, có thể thấy là một người rất có tài năng.

Nếu muốn nuôi, đương nhiên là phải chọn đứa mạnh nhất trong đám nhóc con. Tuy rằng đối phương đã mười ba tuổi, có khả năng tư duy độc lập, nhưng Cao Mân còn có thể thuần dưỡng hắn, Chu Doãn Thịnh không tin mình không làm được. Huống hồ không thuần được cũng chẳng sao, hắn sẽ có biện pháp diệt đối phương.

Trong lúc suy nghĩ, thiên điện đã gần ngay trước mắt, từng luồng hương cơm bay ra từ cửa sổ rộng mở. Lý Húc Viêm được chúng hoàng tử và thư đồng vây quanh nịnh hót lấy lòng, rất ra dáng trung tâm của vũ trụ. Còn một hoàng tử dáng người gầy yếu khác thì ôm hộp cơm núp trong góc, ngấu nghiến từng miếng từng miếng một như bị đói ghê gớm lắm.

"Hoàng đệ ăn chậm một chút, cẩn thận bị nghẹn. Cho ngươi miếng sườn kho này." – Lòng dạ Lý Húc Viêm thành thục sớm, hơn nữa giỏi giao lưu, không bao giờ đắc tội ai cũng không phớt lờ ai, đi đâu cũng được ngợi khen.

Hoàng tử gầy yếu kia, cũng chính là Lý Húc Đông, vội vàng che hộp cơm, gương mặt lộ vẻ xấu hổ, sau đó cúi thấp đầu cảm ơn Lý Húc Viêm, nói mình đã ăn no rồi.

Ở góc không ai nhìn thấy, hắn hơi nhếch môi, nở một nụ cười đầy trào phúng. Nếu như Lý Húc Viêm thực sự có lòng, sao có thể không nhận ra sự quẫn bách của hắn? Với địa vị độc nhất vô nhị của y, không cần ngày ngày nhường đồ ăn cho hắn, chỉ cần nói lại đôi lời với những người hầu kia là có thể cải thiện hoàn toàn tình cảnh của hắn. Nhưng Lý Húc Viêm không làm vậy, mà là lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Loại đạo đức giả này khiến Lý Húc Đông buồn nôn.

Chu Doãn Thịnh đứng ngoài cửa sổ âm thầm quan sát không nhịn được mà bật cười. Hắn cứ tưởng rằng cha con Cao Mân đã lôi kéo được Lý Húc Đông, nhưng giờ xem ra là không phải. Cũng đúng, hiện giờ Lý Húc Đông không hề có giá trị lợi dụng, sao có thể khiến Cao Mân chú ý? Không thể không thừa nhận, mắt

nhìn người của Cao Mân cũng khá là tinh tường. Lý Húc Đông là một con sói, biết cắn người, nhưng nuôi lâu cũng sẽ trung thành bảo vệ chủ.

Hắn bước vào, các vị hoàng tử và thư đồng sôi nổi hành lễ với hắn, ngoại trừ Lý Húc Viêm. Hắn cũng không thèm để ý, lập tức đi đến bên cạnh Lý Húc Đông, quyết đoán mở hộp cơm bị hắn che kín như bưng ra.

"Gạo nâu cũ, cải thảo luộc, bữa trưa của ngươi chính là thế này?" – Thức ăn đã bị ăn sạch, nhưng Chu Doãn Thịnh chỉ cần ngửi một chút là có thể biết trong hộp cơm đã có những gì.

Lý Húc Đông ngửa đầu ngơ ngác nhìn hắn, không biết nên đáp như thế nào. Hắn hoàn toàn không hiểu vì sao vị Tề quý quân này lại chú ý đến mình.

"Người hầu của ngươi đâu? Gọi hắn vào đây." – Thấy Lục hoàng tử không trả lời, Chu Doãn Thịnh véo véo tai hắn.

Lúc này Lý Húc Đông mới hoàn hồn, vành tai chậm rãi đỏ lên, ngập ngừng nói – "Người hầu đang dùng cơm trong rừng trúc bên ngoài, một lát nữa sẽ đến thu dọn."

Chu Doãn Thịnh hất tay, cung nhân bên cạnh lập tức rời khỏi thiên điện, đi tìm người hầu của Lục hoàng tử, còn tiện thể mang luôn hộp cơm chưa ăn xong của gã về.

Chu Doãn Thịnh liếc nhìn một cái, cười lạnh nói – "Cơm gạo trắng, thịt gà rang, canh hải sản tươi, bữa ăn của ngươi phong phú thật đấy. Bổn quân hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi là hoàng tử hay hắn là hoàng tử?"

Người hầu sợ đến nhũn cả chân, vội vàng quỳ xuống dập đầu xin tha. Chu Doãn Thịnh không thèm để ý, lập tức dắt Lý Húc Đông đi. Trong mắt người ngoài, hiện giờ hắn vẫn là người có tội, xử lý một nô tài sẽ không tránh khỏi điều ra tiếng vào, cứ để đấy cho Lý Cẩn Thiên ứng phó đi, cũng tiện thể để gã ra oai giúp mình.

"Tề quý quân, một lát nữa ta, ta còn phải lên lớp, đi bây giờ tiên sinh sẽ tức giận." – Lý Húc Đông vừa nói vừa xoa xoa cái tai nóng bừng. Từ khi sinh ra đến nay, hắn chưa từng được nếm trải hành động thân mật như thế bao giờ.

"Học cái gì, theo ta đến Từ Thần cung. Từ nay về sau ngươi chính là con ta." – Chu Doãn Thịnh xoa xoa đầu Lục hoàng tử.

Bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ, Lục hoàng tử thấp bé gầy yếu hơn Ngũ hoàng tử rất nhiều, trông chỉ như mới hơn mười tuổi. Nhưng thật ra hai người bằng tuổi, đều là thiếu niên mười ba, sinh nhật chỉ cách nhau một hai tháng.

"Làm con của ngài?" – Lý Húc Đông cực kỳ kinh ngạc, vô thức nắm chặt bàn tay đang đặt trên đầu mình.

"Đúng vậy. Nhà họ Tề ta tuy rằng đã sụp đổ, nhưng vẫn đủ sức bảo vệ ngươi. Ta một thân một mình, ngươi cũng mồ côi mẹ từ nhỏ, từ nay về sau hai chúng ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau, ngươi thấy thế nào?" – Hắn hơi xoay người, nghiêm túc nhìn thiếu niên.

Ánh mắt của hắn vô cùng trong trẻo, rực rỡ, không có quan tâm giả dối, chỉ có ý mời chân thành. Sống nương tựa lẫn nhau, năm chữ vốn có vẻ thê lương, nhưng khi được thốt ra từ miệng hắn lại như mang theo hơi ấm. Lý Húc Đông nằm mơ cũng muốn có một người thân có thể cùng sống nương tựa lẫn nhau. Hốc mắt hắn đỏ lên, lại quật cường không để nước mắt chảy xuống, gật đầu một cái thật mạnh.

Thanh niên ngửa đầu cười to. Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt vốn hội tụ diễm sắc trong thiên hạ quả thực khiến người ta loá mắt. Lý Húc Đông ngơ ngác nhìn, cũng ngốc nghếch cười rộ lên theo.

Trong Dưỡng Tâm điện, thái giám tổng quản nghe được tin lập tức trở về bẩm báo – "Khởi bẩm hoàng thượng, Tề quý quân chọn Lục hoàng tử."

"Lục hoàng tử? Sao không phải là Thập Nhị hoàng tử?" – Lý Cẩn Thiên cảm thấy rất khó hiểu. Kiếp trước nhà họ Tề vốn bí mật nuôi dưỡng Thập Nhị hoàng tử, sau đó giúp đỡ y lên ngôi. Gã cho rằng kiếp này Tề Tu Kiệt vẫn sẽ đưa ra lựa chọn giống như vậy.

Dù sao Thập Nhị hoàng tử chỉ mới sáu tuổi, là hoàng tử nhỏ tuổi nhất, còn chưa hình thành nhân cách và tư tưởng độc lập, nhìn sao cũng thấy dễ nuôi hơn Lục hoàng tử.

Thái giám tổng quản ngừng thở, cẩn thận đáp – "Hoàng thượng, ngài quên rồi sao? Thập Nhị hoàng tử đã đi rồi."

"Đi? Sao lại như vậy?" – Lý Cẩn Thiên hoảng sợ.

Thái giám tổng quản khom người, run rẩy giải thích – "Ba năm trước Ngũ hoàng tử trúng độc hôn mê, ngài lệnh cho tất cả thái y đến Thiên Thần cung chữa trị. Đúng lúc ấy Thập Nhị hoàng tử bị nhiễm phong hàn… Cứ thế, cứ thế đi."

Tuy rằng thái giám tổng quản không nói rõ, nhưng Lý Cẩn Thiên đã biết, là vì thái y chỉ lo chạy chữa cho Ngũ hoàng tử nên mới lơ là Thập Nhị hoàng tử. Đứa con duy nhất duy trì huyết mạnh và ngôi vị hoàng đế của mình kiếp trước lại cứ thế biến mất? Đứa nhỏ được nhà họ Tề vất vả che giấu năm năm, dốc hết sức lực cả gia tộc cũng phải bảo vệ lại cứ thế biến mất?

Một nỗi khủng hoảng thật lớn ùa lên trong lòng Lý Cẩn Thiên, giống như ngai vàng của gã cũng nguy ngập theo vậy. Gã vốn tưởng rằng kiếp này, mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt, nhưng hình như gã đã nghĩ sai rồi. Gã vốn tưởng rằng tất cả đều nằm trong tay mình, nhưng thật ra tất cả đều đang dần mất khống chế.

Lý Cẩn Thiên bắt đầu không nhịn được mà run rẩy. Nhưng gã không biết, đây chính là nguyên nhân mà Chu Doãn Thịnh ghép Thập Nhị hoàng tử vào trí nhớ gã. Hắn muốn gã sợ hãi và nghi ngờ. Khi không để ý, Lý Cẩn Thiên đương nhiên có thể sóng vai với Cao Mân chia sẻ thiên hạ, nhưng một khi gã để ý, Cao Mân làm gì cũng là sai.

Lòng người chính là thứ yếu ớt như vậy.

66. Quyển 7 - Chương 5

Lục hoàng tử nhanh chóng chuyển từ Tây cung rách nát đến Từ Thần cung. Hai người một người ở điện chính, một người ở thiên điện phía đông, ở giữa cách nhau khá xa, còn ngăn hẳn mấy bức tường. Sau khi đóng cửa cung sẽ là hai nơi ở hoàn toàn độc lập, cũng không cần kiêng dè gì. Lý Cẩn Thiên đặc biệt phái người đến hỏi có cần cung điện để thư giãn hay không, còn ban cho rất nhiều bảo vật đáng giá.

Những nô tài cắt xén tiêu dùng của Lục hoàng tử cũng bị gã phạt trượng đến chết ngay tại chỗ, thể hiện sự coi trọng của mình đối với cha con Tề Tu Kiệt.

Cho nên một đám người hầu được gã phái đến Từ Thần cung đều mang vẻ mặt cung kính, cũng không dám đối xử với Tề Tu Kiệt như một tội nhân. Trong tình cảnh Lý Cẩn Thiên độc sủng Cao quý quân, có thể giành được đôi chút quan tâm yêu mến, hơn nữa còn được đặc xá tội chết, sau đó cực lực bồi thường, Tề quý quân này cũng không phải nhân vật đơn giản.

Chu Doãn Thịnh vừa bồi dưỡng tình cảm với Lục hoàng tử, vừa chú ý tình hình Dưỡng Tâm điện và Thiên Thần cung. Lý Cẩn Thiên quả nhiên yêu Cao Mân cùng cực như trong tư liệu đã ghi. Dù cho trong lòng ứa lửa cũng vẫn kiên trì ngày ngày đi thăm y và con, không qua đêm ở chỗ những tần phi hoặc thị quân khác.

Gã không dứt bỏ được tình cảm này, Cao Mân hiểu rất rõ điều đó, cho nên mới làm việc mà không kiêng dè gì. Nhưng lúc này đây, tình cảm có sâu đậm nữa cũng không chịu nổi thời gian giày xéo. Đặc biệt khi một người trong đó cực lực bảo vệ mà người còn lại thì vứt như giày rách, chuyện từ yêu sinh hận cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Còn về việc tìm kiếm người yêu thất lạc, hiện giờ Chu Doãn Thịnh đang ở trong thâm cung, xung quanh đều là tai mắt của Lý Cẩn Thiên và Cao Mân, thật sự không tiện hành động.

Chờ ít lâu nữa con mình lên ngôi, tìm một người chẳng phải dễ như trở bàn tay? Chu Doãn Thịnh nghĩ vậy, lúc này mới miễn cưỡng đè nén lại tâm tình nôn nóng.

Hôm đó, hắn đang ngả người ra ghế dài đọc sách thì thấy người hầu cận của mình vội vàng đi đến, nhỏ giọng nói – "Chủ nhân, đại cung nữ của Lục hoàng tử có việc gấp cầu kiến, nói Lục hoàng tử không ổn."

"Không ổn thế nào?" – Chu Doãn Thịnh vứt sách xuống, xỏ giày đi ra ngoài, cũng không thèm nhìn cung

nữ kia mà lập tức đi về phía thiên điện.

Cung nữ vội vàng đuổi theo, hốc mắt đỏ bừng, vẻ mặt hoảng sợ, lắp bắp nói – "Quý quân, Lục hoàng tử, Lục hoàng tử phát điên rồi! Ngài mau qua xem đi!"

Phát điên? Đang yên đang lành sao tự dưng lại phát điên? Chu Doãn Thịnh nhớ đến chuyện Cao Mân đã từng hạ độc Tề Tu Kiệt, còn xếp rất nhiều tay chân vào thiên điện của Lục hoàng tử, thủ đoạn như vậy thật là chẳng giống Cao tướng quân thông minh lỗi lạc kiếp trước, mà y hệt như một ả đàn bà độc địa. Xem ra là mình quá sơ suất, đáng lẽ nên dọn sạch những cái đinh kia từ sớm mới phải.

Trong lúc suy nghĩ, thiên điện đã gần ngay trước mắt, cung nữ kia nhanh chân dẫn đường, sau đó vội vàng đẩy cánh cửa căn phòng cuối cùng ra, mùi máu tươi nồng nặc lập tức ập vào mặt.

Chu Doãn Thịnh đi đến bên cửa, tức thì nhìn thấy Lý Húc Đông cầm một chiếc roi dài mang theo gai ngược trong tay, dưới đất quỳ ba nô tài bị trói gô, đã bị hắn đánh cho thương tích khắp người, máu me bê bết, dường như đã sắp tắt thở.

"Quý quân cứu mạng! Lục hoàng tử điên rồi!" – Một người trong đó miễn cưỡng ngẩng đầu lên, vừa cầu cứu vừa hộc bọt máu, trông thê thảm cực kỳ.

Sắc mặt Lục hoàng tử xám ngắt, bàn tay nắm roi run rẩy không ngừng. Hắn đã hết chịu nổi những cung nhân này, bình thường chẳng những cắt xén tiêu dùng và tiền hàng tháng của hắn, còn hơi chút là đánh chửi nhục mạ, đối xử với hắn chẳng khác gì chó, như thể lấy thân phận nô tài ức hiếp chủ nhân là có thể khiến bọn họ vô cùng thoả mãn.

Hắn từng bị đè xuống đất liếm giày bọn họ, từng bị tạt một xô nước lạnh phạt đứng giữa gió rét trong ngày đông buốt giá, từng bị cưỡng ép chui qua đũng quần của từng người bọn họ, mặc cho họ thoả sức nhạo báng. Hắn muốn phản kháng, nhưng cũng biết mình không có sức mà phản kháng, là một hoàng tử xuất thân ti tiện lại vừa không có mẫu phi chăm sóc, địa vị của hắn thậm chí còn không bằng người hầu bên cạnh một cung phi được sủng ái.

Thậm chí hắn còn không thể lộ vẻ oán hận, nếu không chờ đợi hắn sẽ là đói khát, rét lạnh vô hạn độ và sự tra tấn càng ngày càng thậm tệ. Hắn nghĩ, đợi đến khi nào mình thực sự không thể chịu đựng được nữa, hắn sẽ liều chết với những người này.

Nhưng trong cơn tuyệt vọng dày vò, Tề quý quân xuất hiện, giống như một tia nắng sưởi ấm trái tim đã chết lặng của hắn, giống như một luồng khí đưa đến lỗ mũi sắp ngạt thở của hắn. Người kia nói sẽ che chở hắn, nói hắn sẽ không còn hèn mọn nữa, đưa niềm hy vọng có thể mạnh lên vào lòng bàn tay hắn.

Khi Tề quý quân nói những câu này, máu trong cơ thể hắn đều sôi trào, thiêu đốt, niềm vui thật lớn gần như khiến hắn ngất đi. Hắn cảm thấy mình đã có người thân, cho nên có thể không cần sợ hãi bất kỳ kẻ nào nữa. Nhìn thấy mấy người hầu trơ mặt đi theo mình vào Từ Thần cung, hắn rốt cuộc không kiềm chế được cơn giận kìm nén đã lâu, quyết định đưa bọn họ vào chỗ chết.

Hắn biết bản tính mình rất khát máu, mỗi khi đêm đến đều sẽ yên lặng nghĩ ra rất nhiều khổ hình áp dụng lên người tất cả những kẻ đã bắt nạt hắn. Thậm chí có những khổ hình chưa từng nghe chưa từng thấy, độ máu me tàn khốc có thể khiến người ta buồn nôn, nhưng lại khiến hắn hưng phấn đến run rẩy.

Hắn biết suy nghĩ này đáng sợ đến nhường nào, cho nên hắn dùng vỏ bọc hèn mọn yếu đuối để che giấu tính tình thực sự của chính mình. Hắn tuyệt đối không thể để Tề quý quân trông thấy một mình xấu xí như vậy.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn là một đứa trẻ, thủ đoạn non nớt, không thể ngờ bí mật của mình sẽ lại bị cung nữ nhìn thấy, vạch trần cho người hắn không dám gặp nhất.

Hắn giống một tên tù phạm đứng dưới giá tra khảo, chờ đợi Tề quý quân đeo gông lên cổ hắn.

Chu Doãn Thịnh chậm rãi bước vào, cầm lấy roi trong tay hắn, đột nhiên quật lên cánh tay hắn. Gai ngược nhọn hoắt xuyên qua quần áo, để lại một viết thương rướm máu.

Cung nữ đứng ở cửa vội vàng cúi đầu, nở một nụ cười quỷ dị.

Lục hoàng tử cho rằng Tề quý quân sẽ trách cứ mình, sẻ tỏ vẻ thất vọng với mình, không ngờ hắn lại chưa nghe phân trần đã vội đánh mình. Cái gọi là bảo vệ, yêu thương sống nưỡng tựa lẫn nhau chính là như vậy ư? Ta chỉ là công cụ để ngươi leo lên lần nữa thôi hay sao? Lục hoàng tử cắn chặt răng, không cho nước mắt tủi nhục và tuyệt vọng rơi xuống. Không ai có thể làm hắn khóc, thậm chí không ai có thể chạm vào trái tim sắt đá của hắn. Chỉ có người từng cho hắn hy vọng rồi lại đẩy hắn xuống vực sâu này là có thể làm dao động nội tâm hắn một cách dễ dàng, khiến hắn cảm nhận được thế nào là giá rét thực sự.

Lúc trước, hắn mong đợi vào Tề quý quân bao nhiêu thì hiện giờ, hắn hận bấy nhiêu. Nhưng kỳ lạ là hắn lại không thể nào tưởng tượng ra tình cảnh mình tổn thương người kia.

"Đã biết sai chưa?" – Chu Doãn Thịnh nắm chặt hàm dưới của hắn, ép hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mình, lớn tiếng chất vấn.

Lục hoàng tử nắm rồi lại thả tay nhiều lần, một lát sau mới khản tiếng đáp – "Biết sai rồi ạ."

"Vậy nói cho ta biết ngươi sai ở đâu?"

"Con không nên tàn bạo như thế."

"Ngu xuẩn!" – Chu Doãn Thịnh siết mạnh ngón tay nắm hàm dưới của hắn thêm mấy phần, để lại vài vết ứ máu nhìn mà ghê người.

Lục hoàng tử rốt cuộc toát ra vẻ đau đớn.

Chu Doãn Thịnh tiếp tục nói – "Ngươi có hai điều sai. Một, quá mức xem nhẹ bản thân. Ngươi là hoàng tử, bọn chúng là nô tài, ngươi là sứ, bọn chúng là gạch vụn, hai bên khác nhau một trời một vực, há có thể đánh đồng. Muốn xử lý bọn chúng, ngươi chỉ cần thêu dệt ra vài tội danh rồi ra lệnh cho người dưới. Tự có người sẽ khiến chúng sống không bằng chết, không cần làm bẩn tay mình, đã vậy còn rước lấy tiếng tàn bạo. Hai, ngươi còn chưa hoàn toàn thu phục được hạ nhân đã tuỳ tiện ra tay, để kẻ bụng dạ khó lường chui vào lỗ hổng, ly gián tình cảm giữa hai cha con ta. Ngươi nói xem ngươi có ngu hay không?" – Dứt lời, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn cung nữ đứng ở cửa một cái.

Lục hoàng tử mở to đôi mắt nhìn hắn, cố gắng tiêu hoá lời hắn nói.

Chu Doãn Thịnh buông hàm dưới của hắn ra, chê ghét mà dùng khăn lau tay, đanh giọng ra lệnh – "Người đâu, bốn người này bất kính với hoàng tử, kéo xuống đánh chết."

Lý Cẩn Thiên ôm nỗi áy náy với Tề Tu Kiệt, tuy rằng không yêu hắn nữa, nhưng cố gắng bồi thường hết sức có thể. Trong ngoài Từ Thần cung có hơn trăm thị vệ, tất cả đều nghe theo lệnh hắn.

Hắn vừa dứt lời, lập tức có thị vệ đeo đao đi vào, mang ba người hầu và cả cung nữ đang khóc lóc không ngừng kia đi.

"Quân phụ." – Lúc này Lục hoàng tử mới hoàn hồn, trái tim đóng băng đập rộn trở lại, hơn nữa càng lúc càng nhanh. Niềm vui thật lớn tràn đầy cơ thể hắn, khiến người hắn nhẹ bẫng như muốn bay lên trời. Hắn kéo tay Chu Doãn Thịnh, như thể làm vậy là có thể khiến hai chân mình dính chặt xuống mặt đất, giống như người trước mắt này là chỗ dựa cả đời của mình.

Sao quân phụ có thể chán ghét hay vứt bỏ hắn được chứ? Quân phụ là người thân của hắn, là người bất kể thế nào cũng đều sẽ bao dung hắn. Quân phụ mắng đúng, hắn thực sự là rất ngu xuẩn.

Lý Húc Đông vui mừng không sao tả xiết, đành kéo lấy tay Chu Doãn Thịnh luôn miệng kêu quân phụ.

"Làm gì mà như con gái thế. Tính tàn nhẫn khi đánh người vừa nãy đi đâu rồi?" – Chu Doãn Thịnh ghét bỏ mà rút tay mình ra, hỏi – "Có dám đi xem hình hay không?"

"Đương nhiên dám." – Lục hoàng tử vội vã trả lời, nếu đằng sau có cái đuôi, chắc hẳn lúc này sẽ vẫy vô cùng sung sướng. Hiện giờ hắn như một chú chó con quây quanh chủ nhân làm nũng, nào còn độc ác và thô bạo lúc trước.

Nói thật, Chu Doãn Thịnh rất vừa lòng với tâm tính của Lục hoàng tử. Từ xưa đến nay, những người có thể đi lên địa vị cao, có ai không phải là người lòng dạ độc ác? Lý Thế Dân, Võ Tắc Thiên, Chu Lệ, Ung Chính… ai cũng không phải là người lương thiện. Tính cách tàn nhẫn hiển nhiên sẽ có dã tâm, đây là chuyện tốt.

"Đi đi, xem hình xong nhớ về dùng bữa với ta." – Ở trong cung điện rộng lớn như vậy, hắn cũng cảm thấy cô đơn, nhất là khi đến bữa ăn.

Lục hoàng tử như nhận được một phần thưởng đáng giá nhất, lớn tiếng thưa vâng, sau đó lưu luyến mà rời khỏi. Hắn thích quân phụ, chỉ muốn ở bên quân phụ từng giây từng phút. Nhưng chuyện máu me như xem hình này làm sao có thể để quân phụ trông thấy chứ? Người xứng ở trong cung điện hoa lệ thoáng đãng, nhận sự chăm sóc thoả đáng nhất, sự che chở cẩn thận nhất.

Cao Mân bình tĩnh đi vào Dưỡng Tâm điện, không thèm hành lễ mà trực tiếp chất vấn – "Lục hoàng tử vô cớ xử tử bốn cung nhân, ngươi có biết không?"

"Thực sự là vô cớ sao? Trước kia Lục hoàng tử phải sống như thế nào, ngươi có biết không?" – Lý Cẩn Thiên hỏi lại. Nếu như không sai người điều tra tỉ mỉ, gã sẽ mãi không biết con mình lại bị người khác đối xử khắc nghiệt như vậy. Thập Nhị hoàng tử đã chết, nếu gã vẫn tiếp tục sơ sẩy, sẽ còn có nhiều hoàng tử hơn bị giày xéo đến chết, cho đến khi chỉ còn lại một mình Ngũ hoàng tử. Rốt cuộc Cao Mân vô ý hay là cố tình?

Ánh mắt Cao Mân loé lên, trốn tránh không đáp, hiển nhiên là biết rõ ràng rành mạch.

Lý Cẩn Thiên rất thất vọng. Trước khi sống lại, Cao Mân hào sảng, lương thiện, ngay thẳng; sau khi sống lại, Cao Mân lạnh lùng, ích kỷ, độc ác, ngoại trừ Ngũ hoàng tử và nhà họ Cao, y không quan tâm ai cả. Đây rốt cuộc là lỗi của ai? Xét cho cùng, hình như gã mới là đầu sỏ gây tội.

Cao Mân không thể nào nói mình không thẹn với lương tâm, vì thế nói sang chuyện khác – "Chuyện ta nắm giữ ấn soái đi Tây di, ngươi suy xét thế nào rồi?"

"Ngươi không thể ở lại làm bạn với trẫm?"

Cao Mân dùng yên lặng để đáp lại, trong con ngươi trào ra sự không cam, oán hận, thậm chí là một tia dã tâm. Y muốn mau chóng rời khỏi cung điện khiến người ta ngạt thở này, đi ra nơi sa trường đẫm máu, đi kiến công lập nghiệp. Kiếp trước y đã sống hèn yếu đủ rồi, kiếp này được làm lại từ đầu, y cảm nhận được một cách sâu sắc rằng chỉ có quyền thế mới đảm bảo được lợi ích của y.

Dã tâm? Lý Cẩn Thiên không thể nào tự nhủ với mình kia chỉ là ảo giác. Gã mệt mỏi cười, khoát tay nói – "Đi đi, đi làm chuyện ngươi muốn đi." – Buông tay cho ngươi bay lượn trước, rồi một ngày nào đó, ta sẽ bẻ gãy cánh ngươi.

Cao Mân vui mừng quá đỗi, chân thành nói lời cảm ơn rồi vội vàng rời khỏi.

67. Quyển 7 - Chương 6

Chuyện quân phụ sắp nắm giữ ấn soái xuất chinh khiến Lý Húc Viêm rất đắc ý. Khắp toàn bộ Đại Yến này, có ca nhi nào đã kết hôn còn có thể xuất đầu lộ diện bên ngoài, thậm chí ra chiến trường chinh phạt quân địch đâu cơ chứ. Tình yêu của phụ hoàng đối với quân phụ là độc nhất vô nhị.

Mới nghĩ đến đây, sắc mặt y lại hơi thay đổi, nhớ đến Tề quý quân đã bị phụ hoàng ban chết rồi lại được cứu về, sau đó phái thị vệ bảo vệ nghiêm ngặt. Rốt cuộc phụ hoàng có thái độ gì với hắn? Đầu tiên muốn tiêu diệt cả nhà người ta, sau lại thả hắn về Từ Thần cung sống êm đẹp, giày vò đi giày vò lại như vậy là để làm gì? Tề quý quân nhận nuôi Lục hoàng tử liệu sẽ gây ảnh hưởng gì cho mình và quân phụ?

Lý Húc Viêm sầu lo nhíu mày, mới vừa giương mắt đã thấy Lục hoàng tử đeo một cái túi mới tinh vào ngự thư phòng, trải giấy quý bút tốt lên mặt bàn.

Lý Húc Viêm đến gần, chỉ vào mấy vết bầm xanh ở hàm dưới của hắn, kinh ngạc hỏi – "Lục hoàng đệ, ngươi làm sao vậy?" – Mới đến Từ Thần cung một ngày, vị hoàng đệ này đã giết bốn người. Chẳng bù cho y còn tưởng rằng đối phương bản tính yếu đuối, có thể thấy là trước kia cố ý giấu dốt.

Sở dĩ hắn bộc lộ bản tính chỉ trong một đêm, có lẽ là để giành sự chú ý của Tề quý quân. Nhưng nhìn hàm dưới bị thương của hắn, chắc hẳn Tề quý quân rất bất mãn với hắn.

Vậy thì tốt rồi.

Cao Mân từng nói với y rất nhiều lần, gặp được người có tâm tính có thủ đoạn, đừng nên vội vã diệt trừ vì cảm thấy bị uy hiếp, điều này có thể khiến y mất đi một trợ thủ tốt nhất. Tốt nhất là nên mượn sức trước, không mượn sức được hãy ra tay cũng không muộn.

Hiện giờ Lục hoàng tử rất có giá trị lợi dụng, dù hắn có tài năng hay không, chỉ riêng chuyện hắn được Tề quý quân nhận nuôi đã là đủ rồi. Tề quý quân bỗng dưng giành được sự quan tâm và tín nhiệm của phụ hoàng, điều này khiến Lý Húc Viêm cảm thấy rất bất an.

Lý Húc Đông che hàm dưới, lắc đầu – "Không có gì, bị mấy điêu nô làm bị thương mà thôi."

Nô tài nào dám to gan gây thương tích lên mặt hoàng tử? Lý Húc Viêm hiển nhiên không tin, thở dài một tiếng rồi dặn dò – "Sau này nếu có việc gì khó xử, Lục hoàng đệ cứ đến Thiên Thần cung tìm ta và quân phụ, chúng ta sẽ không bỏ mặc ngươi."

Sẽ không bỏ mặc ta? Vậy trước kia khi ta bị người khác giày xéo các ngươi ở đâu? Trong cung có nhiều hoàng tử mất mẫu phi và quân phụ đến thế, có ai được Cao quý quân quan tâm chứ? Y quản lý lục cung như vậy à? Người đời đều khen Cao quý quân lương thiện hiền lành, ung dung hào sảng, văn võ song toàn. Nhưng hắn xem ra, y cũng chỉ đến thế mà thôi, ngay cả một đốt ngón tay của quân phụ cũng không bằng.

Lý Húc Đông làm bộ như cảm động rớt nước mắt, nhưng trong lòng thì cười nhạo không ngớt.

Các hoàng tử và thư đồng cũng dần dần đến đủ, khiến hắn cảm nhận được sự khác biệt rất lớn. Trước kia những người này còn chẳng buồn liếc nhìn hắn lấy một cái, hiện giờ lại nhiệt tình đi đến chào hỏi. Đơn giản là vì hắn được Tề quý quân – người duy nhị nhận được sự sủng ái trong cung nhận nuôi, dù không có duyên với đế vị cũng có thể có một tiền đồ tốt trong tương lai.

Cũng bởi vì hắn to gan giết chết mấy điêu nô, khiến hoàng đế nhìn thấy tình cảnh xấu hổ của các hoàng tử, cẩn thận chỉnh đốn lại nội cung. Hắn mang lại phúc lợi cho mọi người, đương nhiên sẽ được hoan nghênh ở ngự thư phòng.

Lý Húc Viêm cũng được mọi người hoan nghênh, nhưng chút nịnh hót lấy lòng này đều là giả. Chính vì quân phụ y khiến các vị hoàng tử lâm vào tình cảnh quẫn bách này, hỏi sao bọn họ không thích Lý Húc Viêm? Không chừng còn âm thầm hận y thấu xương.

Tề quý quân bị diệt tộc, cảnh ngộ có thể nói là cực kỳ bi thảm, dù có được hoàng đế coi trọng nữa cũng vẫn sẽ giữ lễ tiết. Các vị hoàng tử và mẫu phi quân phụ của họ thực sự không thể nào ghen tị với hắn cho được.

Lý Húc Đông cảm nhận sự thay đổi do địa vị tăng tiến, nhưng trong lòng không có chút vui mừng đắc ý nào. Cái nhìn của người khác đối với hắn đến cùng là như thế nào không quan trọng, quan trọng là quân phụ liệu có thất vọng với hắn hay không. Hắn càng chuyên tâm học hành, bài tập mà tiên sinh giao luôn hoàn thành vượt mức tối ưu, những bài văn khó nhớ sẽ ngâm nga nghiên cứu nhiều lần, cho đến khi nghỉ trưa mới đặt sách và bút lông xuống.

Người hầu cầm theo thực hạp nối đuôi nhau đi vào. Người hầu của Từ Thần cung lại càng nổi bật, bởi vì thực hạp mà họ mang đến thực sự là quá lớn, trông có vẻ rất nặng.

"Sao lại nhiều như vậy?" – Lý Húc Đông nhìn thực hạp cao đến năm tầng kia.

"Đây đều do chủ nhân tự mình làm, nói điện hạ sức ăn lớn, lượng cơm của người thường e rằng ăn không đủ no." – Người hầu vừa mỉm cười vừa mở từng ngăn ra bày ngay ngắn từng món. Hương thơm đậm đà nháy mắt tràn ngập trong không trung, khiến tất cả mọi người không nhịn được mà ghé mắt.

"Quân phụ còn biết nấu ăn?" – Lý Húc Đông kinh ngạc trợn tròn mắt. Quân phụ trông gầy yếu vậy chứ thực ra vô cùng mạnh mẽ, kỹ thuật và lực dùng roi của người vô cùng tuyệt diệu, hắn có thể cảm nhận được. Vốn tưởng một người mạnh mẽ như vậy sẽ khinh thường việc bếp núc, không ngờ người lại tự mình xuống bếp vì mình.

Lý Húc Đông sung sướng cực kỳ, sau đó lại cảm thấy hơi ngại ngùng. Sức ăn của hắn đúng là rất lớn, gấp mấy lần người bình thường, cũng bởi vì vậy, hình phạt mà hắn sợ nhất chính là bị cung nhân cắt xén suất ăn. Đến Từ Thần cung, hắn không muốn bị Tề quý quân coi thường nên đã cố gắng tự hạn chế bản thân, không ngờ vẫn bị phát hiện.

Sự quan tâm mà Tề quý quân dành cho mình có lẽ còn nhiều hơn hắn tưởng tượng.

Nghĩ vậy, Lý Húc Đông chưa ăn đã cảm thấy no rồi, được hạnh phúc nhồi đầy.

Chậm rãi ăn sạch tất cả đồ ăn, hắn thoải mái thở ra một hơi. Trước kia, bởi vì thường hay bị đói mà tay chân hắn luôn nhũn ra, cho nên cảm thấy tiết học cưỡi ngựa bắn cung buổi chiều đặc biệt gian nan. Nhưng hiện giờ, hắn như có sức lực dồi dào dùng mãi không hết.

Tan học, hắn vội vã chạy về Từ Thần cung. Thấy người đang đứng trước bàn hí hoáy với mấy tấm bìa cứng, hắn vội vàng dừng bước.

Người nọ đắm chìm dưới một chùm nắng ấm, làn da trắng nõn nhẵn nhụi gần như trong suốt, tựa như chỉ cần chạm nhẹ thôi là sẽ tiêu tán như sương mù, không thể tìm thấy nữa.

Lý Húc Đông bị ý tưởng này doạ sợ, không hiểu sao lại cảm thấy hoảng loạn vô cùng.

"Quân phụ." – Hắn gấp gáp gọi, cổ họng đã khản đặc.

"Có chuyện gì?" – Người nọ không ngẩng đầu lên, lười biếng nói, toát ra khí chất tự nhiên phóng khoáng.

"Con… Tiên sinh giao bài tập, con có mấy vấn đề không hiểu, quân phụ có thể giải thích cho con không?" – Lý Húc Đông nhanh chóng che giấu vẻ mặt hoảng loạn, tuỳ tiện lấy một cái cớ.

"Mang đến đây cho ta xem." – Lúc này Chu Doãn Thịnh mới đặt bìa cứng xuống, dọn ra một chỗ trống trên bàn.

Lý Húc Đông mở sách ra đặt trước mặt hắn, chỉ chỉ vào mấy câu văn trong đó. Chu Doãn Thịnh nhìn lướt qua, cười như không cười, nói – "Hoàng nhi thực sự không hiểu?"

Lý Húc Đông gật đầu.

"Vậy tại sao tối qua ta còn nhìn thấy ngươi viết chú giải cho bài văn này vào vở? Lập ý rất sáng tạo, giải thích rất độc đáo."

Lý Húc Đông á khẩu, tai từ từ đỏ lên. Tối hôm qua quân phụ chỉ nhìn lướt sách văn của hắn một cái, còn chưa đến một tức (giây), vậy mà đã hoàn toàn toàn ghi nhớ tất cả nội dung rồi, đầu óc quân phụ thông minh đến thế nào? Nếu như không bị phụ hoàng chèn ép, người sẽ trở thành một tồn tại chói mắt đến đâu? Người người đều nói Cao quý quân tài hoa xuất chúng, văn võ song toàn. Nhưng so với quân phụ, y chẳng là gì cả!

Lý Húc Đông nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vì sao vị phụ hoàng chưa từng gặp mặt kia lại coi trọng Cao quý quân như vậy, ngược lại tàn hại quân phụ đến nông nỗi này. Quân phụ rõ ràng là người giỏi nhất trên thế giới này. Nhưng mà phụ hoàng có mắt không tròng mới tốt, sự đặc biệt của quân phụ chỉ cần một mình

hắn biết là đủ rồi.

Chu Doãn Thịnh cũng không biết độ sùng bái của sói con với mình đã đến mức mù quáng. Hắn véo tai sói con, hỏi – "Ở ngự thư phòng, khi tiên sinh hỏi ngươi cũng nói ngươi không hiểu gì cả?"

Lý Húc Đông không dám nói dối, chần chừ gật gật đầu. Cuộc sống của hắn vốn khổ sở, nếu như thể hiện ra mình tài hoa xuất chúng, không biết sẽ bị những tần phi thị quân kia lợi dụng áp bức đến nông nỗi nào. Hắn không muốn trở thành công cụ trong tay người khác.

Nhưng đó là trước đây. Khi hắn còn chưa hề có giá trị, Tề quý quân chỉ liếc mắt một cái đã chọn trúng hắn, cũng nói với hắn những điều tuyệt vời như vậy. Bất kể có phải Tề quý quân nguỵ trang hay không, dù cho sau này phát hiện ra hắn có mưu đồ khác, Lý Húc Đông cũng chịu. Hiện giờ hắn lại lo mình không đủ giá trị lợi dụng, sẽ bị Tề quý quân vứt bỏ.

Chu Doãn Thịnh buông vành tai đã đỏ bừng của hắn ra, dặn dò – "Ngươi vốn như thế nào thì cứ thể hiện ra thế ấy, không cần giấu dốt. Tuy rằng Tề Tu Kiệt ta nghèo túng, nhưng bảo vệ ngươi thì ta thừa sức. Nhớ lấy, con trai Tề Tu Kiệt ta có thể là ác nhân, cũng có thể là thánh nhân, nhưng không thể là kẻ hèn yếu. Dẫu ngươi có biểu hiện ưu tú hơn Lý Húc Viêm gấp nhiều lần thì đã sao, nếu như cha con Cao Mân không thể khoan dung ngươi, ta sẽ có biện pháp xử lý bọn họ."

Giọng điệu của hắn vô cùng thản nhiên, lại khiến Lý Húc Đông cảm nhận được sức mạnh vô địch, tựa như trên thế giới này không có bất cứ chuyện gì có thể khiến người nhíu mày. Mà người chỉ thể hiện sự mạnh mẽ của người trước mặt mình, mục đích còn là để bảo vệ mình. Lý Húc Đông vui mừng khôn xiết, nắm lấy vạt áo quân phụ mà gật đầu thật mạnh, hốc mắt hơi đỏ lên.

"Đừng bày ra cái vẻ không có tiền đồ này. Về chép lại bài văn này một trăm lần, không chép xong thì không được ngủ. Sau này thực sự có gì khó hiểu mới được đến hỏi ta. Cấm hiểu mà giả vờ không hiểu, càng không được không hiểu mà giả vờ hiểu." – Chu Doãn Thịnh mài giũa Lý Húc Đông theo tiêu chuẩn của đế vương, đương nhiên là vô cùng nghiêm khắc.

Lý Húc Đông không cảm thấy khó xử chút nào, trải một tờ giấy Tuyên Thành ra, thành khẩn nói – "Chi bằng chép ngay bây giờ đi, chép ba trăm lần, quân phụ có thể ở bên cạnh đốc thúc con." – Hắn không muốn về thiên điện một mình, chỉ muốn mãi mãi ở bên cạnh quân phụ.

"Ngoan." – Chu Doãn Thịnh rất vừa lòng với thái độ biết vươn lên của hắn, xoa xoa đầu hắn rồi tiếp tục hí hoáy với bìa cứng.

Lý Húc Đông chép mấy dòng lại ngẩng đầu nhìn lén quân phụ một cái, chép mấy dòng lại ngẩng đầu nhìn lén quân phụ một cái, cứ cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ. Chép đến lần thứ năm mươi, hắn buông bút lông xuống nghỉ ngơi, đi đến bên cạnh Chu Doãn Thịnh, xem hắn bắt đầu cắt vải theo bìa, hỏi – "Quân phụ, người đang may quần áo? May cho phụ hoàng sao?" – Dứt lời, ánh mắt hắn tối sầm lại, vô cùng chán ghét người được gọi là phụ hoàng kia.

"Hắn? Hắn có cái phước đấy chắc?" – Chu Doãn Thịnh cười nhạo, búng nhẹ lên trán sói con, nói – "Cái

này là may cho ngươi. Chờ ta may xong, ngươi xem có vừa với ngươi hay không."

Thân là một ca nhi phải lập gia đình, Tề Tu Kiệt vốn tinh thông nữ công gia chánh. Chu Doãn Thịnh kế thừa kỹ năng này, nghĩ rằng nếu đã nhận nuôi sói con, vậy thì phải nuôi cho thật tốt mới được, chỉ có chân tình mới đổi lấy được chân tình.

Lý Húc Đông quả nhiên rất cảm động, chớp chớp đôi mắt ươn ướt, ôm lấy cánh tay quân phụ không muốn buông ra. Cuối cùng trực tiếp cuộn người bên chân hắn, như một chú chó con quyến luyến chủ nhân.

Chu Doãn Thịnh cười, cảm thấy đứa trẻ này thực ra rất đáng yêu, nuôi cũng không thiệt.

68. Quyển 7 - Chương 7

Lục hoàng tử được Tề quý quân nuôi chưa đầy một tháng, làn da vàng vọt đã nhanh chóng biến thành màu bánh mật khoẻ mạnh. Trước kia đứng cạnh Ngũ hoàng tử còn thấp hơn một cái đầu, hiện giờ đã đứng đến tai y. Chắc hẳn qua một hai tháng nữa là có thể ngang bằng, thậm chí vượt qua.

Tinh thần cũng thay đổi hẳn, trước kia lúc nào cũng co đầu rụt cổ, nhìn sao cũng thấy khiếp nhược. Giờ đây, ánh mắt luôn sáng rực, đầu ngẩng cao ngực ưỡn thẳng, đường nét khuôn mặt tuấn tú nảy nở, rất có khí thế dòng dõi thiên hoàng quý tộc.

Lý Cẩn Thiên bắt đầu quan tâm đến chư vị hoàng tử, từng mấy lần ghé thăm ngự thư phòng kiểm tra việc học hành của các hoàng tử. Điều khiến tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc chính là, tài năng của Lục hoàng tử ấy vậy lại không thua Ngũ hoàng tử – người từ nhỏ được khen là thần đồng một chút nào. Bất kể Lý Cẩn Thiên kiểm tra đến bài nào sách nào, hắn cũng có thể đọc làu làu sau đó chậm rãi giải thích. Những quan điểm sắc bén của hắn lần nào cũng khiến Lý Cẩn Thiên và tiên sinh dạy học cảm thấy mới lạ.

"Hoàng thượng, Lục hoàng tử đúng là một nhân tài xuất chúng." – Ra đến ngoài điện, tiên sinh vui mừng nói.

Lý Cẩn Thiên gật đầu mỉm cười – "Là Tề quý quân biết cách giáo dục, xưa nay hắn vẫn luôn rất giỏi nuôi con."

Tề quý quân làm gì có con, hoàng thượng nói thế là sao? Tiên sinh cảm thấy hơi kỳ quái mà nhìn hoàng đế một cái.

Lúc này Lý Cẩn Thiên mới giật mình nhận ra, đó đã là chuyện kiếp trước. Gã khoát tay, nặng nề bước đi. Nhớ đến Thập Nhị hoàng tử được Tề Tu Kiệt nuôi dạy đặc biệt xuất chúng kiếp trước, trong lòng lại đau đớn xót xa. Có thể dựng lên một đế quốc lay lắt giữa cơn cuồng phong bão táp như vậy, tài năng của Thập Nhị hoàng tử tuyệt đối không kém Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử.

Nếu như nó vẫn còn sống thì tốt biết mấy…

Lý Cẩn Thiên vuốt mặt, trong đôi mắt che kín tơ máu tràn đầy hối hận.

Cao Mân biết chuyện Lục hoàng tử vượt mặt Ngũ hoàng tử ở ngự thư phòng, trong lòng bừng bừng lửa giận. Mặc dù bận rộn chỉnh đốn quân đội, nhưng y vẫn bớt thời gian quay về một chuyến, tự mình dạy tiết học cưỡi ngựa bắn cung buổi chiều.

"Duỗi thẳng cánh tay, siết chặt ngón cái, khoảng cách giữa hai chân đừng để hẹp như thế, sẽ khó giữ thăng bằng." – Y điều chỉnh tư thế của Lục hoàng tử từng ly từng chút một, chỉ vào bia bắn cách đó hai trăm mét, nói – "Bắn đi."

Lục hoàng tử hiển nhiên bị thái độ nghiêm khắc của y trấn áp, đầu mướt mồ hôi lạnh, ngón tay cũng hơi run lên, buông lỏng dây cung. Mũi tên chỉ bay ra mấy chục mét đã cắm xuống bùn, thậm chí còn chưa chạm vào bia.

Bên cạnh có người cười trộm, khiến Lục hoàng tử xấu hổ đến đỏ bừng tai, rũ đầu xuống không dám nhìn nét mặt Cao Mân.

Cao Mân cười lạnh, lập tức bỏ đi, một tiếng lẩm bẩm khó phát hiện – "Chỉ đến thế mà thôi" – chui vào tai Lục hoàng tử. Nhưng Lục hoàng tử cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ nhếch nhếch môi, ánh mắt toát ra sát ý. Ngươi cứ tự đại đi, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày ta róc sống ngươi từng nhát từng nhát một, báo mối huyết hải thâm thù diệt cả gia tộc quân phụ, còn hạ độc sát hại người!

Kết thúc tiết học cưỡi ngựa bắn cung, Ngũ hoàng tử lại lấy lại được tự tin, thấy Lục hoàng tử ủ rũ cúi đầu, y còn cố ý chạy đến an ủi, nói rằng có thể xin quân phụ phụ đạo cho hắn, rủ hắn thường xuyên đến Thiên Thần cung chơi. Hai cha con này một người diễn mặt trắng một người diễn mặt đỏ, đánh một roi rồi cho một quả táo, thủ đoạn lung lạc lòng người quả thực là thành thạo.

Lục hoàng tử cảm động đến rớt nước mắt tiễn Ngũ hoàng tử đến cổng thao trường. Vừa quay lại đường tắt đi về Từ Thần cung, sắc mặt hắn lập tức lạnh xuống. Tuy rằng quân phụ nói hắn không cần giấu tài, nhưng hắn biết nếu mình quá mức ưu tú, nhất định sẽ gây rất nhiều phiền toái cho quân phụ, đây cũng không phải mong muốn của hắn. Hắn không muốn chỉ nhận sự bảo vệ của quân phụ, mà hắn muốn nhanh chóng mạnh lên, trở thành trụ cột cho quân phụ. Hiện giờ hắn còn rất nhỏ yếu, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hắn mạnh hơn bất cứ ai, bao gồm cả gã đàn ông ngồi trên ngai vàng kia. Gã không có tư cách chiếm lấy quân phụ.

Chu Doãn Thịnh nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của sói con, vẻ mặt vốn thản nhiên lập tức trở nên nghiêm túc, đặt sách xuống, đanh giọng chất vấn – "Nghe nói hôm nay ngươi bị bẽ mặt trước mặt Cao Mân?"

Đôi má Lý Húc Đông đỏ bừng, gật gật đầu.

"Cái đồ không có tiền đồ này, luyện suốt hơn nửa tháng mà ngay cả hồng tâm cách trăm mét cũng không bắn trúng, hàng ngày ngươi ăn lắm cơm như vậy mà vào bụng chó hết rồi à?" – Chu Doãn Thịnh bước đến véo tai con trai.

Lý Húc Đông lộ vẻ đau đớn, nhưng thực ra vô cùng hưởng thụ. Hắn thích quân phụ trách cứ hắn, thậm chí lưu luyến cảm giác đau đớn và đầu ngón tay ấm áp của quân phụ khi người véo tai mình. Người ta nói càng yêu mới càng kỳ vọng, quân phụ mắng hắn, phạt hắn có nghĩa là quân phụ yêu hắn, coi trọng hắn. Vì thế hắn cảm thấy rất thoả mãn.

Chu Doãn Thịnh không biết mình đã nuôi dạy con trai thành M, thả tai hắn ra rồi hất tay áo nói – "Đi ra thao trường, ta dạy ngươi bắn cung."

Lý Húc Đông vội vàng hí hửng đuổi theo.

"Nghiêm túc nghiên cứu tư thế của ta." – Chu Doãn Thịnh chọn một cây cung lớn mười thạch (*), kéo căng dây cung một cách dễ dàng. Nếu đổi mười thạch thành trọng lượng, muốn kéo căng dây cung ít nhất cần sức lực tương đương ba trăm cân. Đây không phải là lần đầu tiên Tề quý quân tự mình giáo dục Lục hoàng tử, nhưng đám thị vệ đứng gác ở thao trường vẫn bị giật mình như trước. Họ không thể nghĩ ra trong cơ thể có vẻ gầy yếu của Tề quý quân rốt cuộc cất giấu sức mạnh đáng sợ đến thế nào.

(*) thạch: đơn vị đo thể tích.

Nhưng họ đã bị Tề quý quân thu phục từ sớm, cũng không dám chạy đi bẩm báo với hoàng đế.

Lý Húc Đông dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm dáng đứng oai hùng hiên ngang của quân phụ, cảm thấy cuốn hút cực kỳ, chỉ cần nhìn một cái thôi đã cảm thấy váng đầu hoa mắt.

Chu Doãn Thịnh thả dây cung ra, mũi tên cắt qua không trung phát ra âm thanh vút nhọn, sau đó xuyên qua hồng tâm, chỉ để lại phần đuôi lông chim rất ngắn.

Chắc hẳn quân phụ mới chỉ dùng ba phần thực lực, điệu bộ của người có vẻ rất nhẹ nhàng. Trong khi Lý Húc Đông còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, Chu Doãn Thịnh đã giương cung bắn mũi tên thứ hai. Mũi tên sau hoàn toàn đâm vào giữa mũi tên trước, tước ra thành nhiều sợi. Tài bắn cung cao siêu như vậy, xưng là thiện xạ còn chưa đủ.

Thị vệ sợ hãi, có mấy người từng tận mắt trông thấy tài bắn cung của Cao Mân, khi đó họ đều bội phục sát đất. Nhưng so với Tề quý quân hiện giờ, y hoàn toàn không là gì cả. Tề quý quân quả thực sâu không thể lường.

"Quân phụ lợi hại quá!" – Lý Húc Đông chạy qua ôm cánh tay hắn, trên mặt treo vẻ tươi cười nịnh nọt.

"Đừng vuốt mông ngựa, cầm cung của ngươi lên bắn cho ta xem." – Chu Doãn Thịnh ghét bỏ búng búng

trán sói con.

Lý Húc Đông vâng lời, chọn một cây cung sừng trâu bình thường nhất, giắt tên lên dây.

"Tư thế đứng không đúng!"

Chu Doãn Thịnh bước đến chỉnh, chỉnh đi chỉnh lại nhiều lần liên tiếp, sau khi tách ra Lý Húc Đông lại sẽ vô thức làm động tác sai lầm. Chu Doãn Thịnh hết cách, đành phải ôm lấy hắn từ phía sau, tay nắm tay giáo dục.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể xuyên qua lớp vải mỏng manh truyền đến cơ thể người kia. Cả người Lý Húc Đông đều bắt đầu nóng lên, ngay cả máu trong cơ thể cũng đang sôi trào. Hắn rất thích sự tiếp xúc không hề có khoảng cách này, thậm chí thích đến muốn hoà quân phụ vào trong máu thịt mình.

"Đừng căng thẳng, càng căng thẳng càng khó bắn trúng. Thả lỏng, điều hoà nhịp thở theo ta." – Hơi thở ấm áp phả vào tai và cổ, khiến Lý Húc Đông vô cùng ngứa ngáy khó nhịn. Hắn thử điều chỉnh nhịp thở nặng nề, nhưng nhịp tim lại càng lúc càng nhanh.

Thoáng chốc, mũi tên được bắn ra, miễn miễn cưỡng cưỡng cắm ở rìa bia ngắm. Chu Doãn Thịnh rất không hài lòng, nhưng cũng biết không mài sắt thì không thể thành kim, đành lui lại mấy bước vỗ vỗ đầu con trai, nói – "Tốt lắm, có chút tiến bộ. Đã nhớ hết tư thế vừa rồi chưa? Nhớ rồi thì luyện tập cho ta. Không bắn hết bốn trăm mũi tên thì không được nghỉ ngơi, mũi nào không trúng bia thì tăng thêm mười mũi nữa, mấy người các ngươi phụ trách giám sát."

Hắn quay đầu nhìn về phía mấy tên thị vệ, ra lệnh.

Thị vệ chắp tay thưa vâng.

Lúc này Chu Doãn Thịnh mới đi.

Mất đi vòng tay ấm áp của quân phụ, vẻ mặt dịu dàng của Lý Húc Đông nháy mắt trở nên sắc bén. Hắn cầm lấy cây cung lớn mười thạch mà quân phụ đã dùng, nhấc tay kéo căng dây cung nhắm về phía hồng tâm, mũi tên lấy khí thế sấm chớp đâm vào mũi tên trước đó, đập vỡ thành bột mịn. Tài bắn cung chuẩn xác và hung mãnh như vậy có lẽ không thua gì quân phụ hắn.

Mấy tên thị vệ đã sớm nhìn quen, đồng loạt cúi đầu tỏ vẻ kính cẩn. Đừng thấy vị này ngoan như cún trước mặt Tề quý quân mà lầm. Hắn là một kẻ khát máu, lỡ chọc giận hắn thì ngay cả mình chết thế nào cũng không biết. Vả lại năm nay hắn mới mười ba tuổi, vậy mà lại có thể kéo được cây cung mười thạch, còn giấu giếm trước mặt quân phụ mình, hai cha con này cũng không phải là người thường. Có sự tồn tại của hai người này, không biết Cao quý quân và Ngũ hoàng tử còn có thể đắc ý được bao lâu?

Nghĩ đến đây, đám thị vệ vốn đã bị thu phục càng không dám phản bội.

Cao Mân được xuất chinh như mong muốn. Ngày xuất phát, Lý Cẩn Thiên tự mình tiễn y đến ngoài cửa thành mười dặm mới lưu luyến mà về cung.

Cao Mân mới vừa đến biên quan chưa được mấy ngày đã thắng một trận lấy ít địch nhiều. Tin chiến thắng truyền về kinh thành khiến tất cả triều thần đều vô cùng phấn chấn, liên tục nói hoàng thượng anh minh quyết đoán, có mắt nhìn người.

Dưới sự nâng đỡ của Lý Cẩn Thiên, Cao Mân vốn có hiền danh vang xa, lúc này danh vọng càng tăng vọt, rất có xu thế sánh ngang hoàng đế. Ngoài mặt Lý Cẩn Thiên cười đến là hoà ái, nhưng vừa về Dưỡng Tâm điện là không dằn nổi tức giận, hoảng hốt, đứng ngồi không yên.

Lại một năm rưỡi trôi qua, Cao Mân đã xâm nhập vào địa phận Tây di, rất có khí thế phá huỷ hoàng đình Tây di. Dưới sự quản hạt của y, quân đội cao thấp một lòng, không thể phá vỡ, khiến uy vọng y đạt đến độ cao chưa từng có. Ở biên cảnh, dân chúng chỉ biết Đại Yến có Cao tướng quân, nhưng không biết có hoàng đế. Hơn nữa Cao tướng quân được hoàng đế thịnh sủng, những đại quan ở biên cương thi nhau quy phục y, tỏ ý sẽ hết lòng ủng hộ Ngũ hoàng tử.

Lý Cẩn Thiên còn yêu Cao Mân, nhưng rốt cuộc không thể tin tưởng y nữa. Ngược lại, gã không thể yêu lại Tề Tu Kiệt, nhưng gã tin tưởng đối phương hơn bất kỳ ai.

Tình yêu và lòng tin, đến cùng cái nào quan trọng hơn? Chu Doãn Thịnh sẽ dùng sự thật nói cho bạn biết, lòng tin quan trọng hơn tình yêu nhiều. Nền tảng của một tình cảm không dựa vào tình yêu sâu đậm đến mức nào, mà là lòng tin kiên cố đến đâu. Một lòng tin hoàn toàn không dao động bởi những quấy nhiễu bên ngoài, đó mới là chỗ dựa vững chắc nhất của một tình cảm.

Cao Mân vốn dựa vào niềm tin này mới có thể cùng hưởng thiên hạ Lý Cẩn Thiên. Nhưng lúc này đây, nó đã bị Chu Doãn Thịnh phá huỷ một cách triệt để.

Lý Cẩn Thiên sợ Cao Mân lập được quá nhiều chiến công hiển hách sẽ làm dao động ngôi vị hoàng đế của mình, cho nên gã bí mật liên lạc với tâm phúc trong quân đội, sai hắn trì hoãn vận chuyển lương thảo. Lương thảo không theo kịp, trận chiến này chắc chắn sẽ thất bại. Phải khiến Cao Mân nếm trải mùi vị của thất bại, y mới biết ở bên cạnh mình an toàn và thoải mái đến nhường nào.

Biết tin này, Chu Doãn Thịnh không khỏi cười khinh miệt, thầm nghĩ hôn quân quả nhiên là hôn quân, đã mất nước một lần mà vẫn coi trọng ham muốn cá nhân của mình hơn xã tắc, thà hy sinh đại quân mấy trăm nghìn người cũng muốn bẻ gãy bằng được đôi cánh của Cao Mân. Có nên khen gã yêu mỹ nhân hơn yêu giang sơn không?

Nhưng Lý Cẩn Thiên đã tính sai, bởi sau lưng Cao Mân không chỉ có nhà họ Cao chống đỡ, mà còn có một

Ly vương thâm tình bất hối âm thầm tương trợ.

69. Quyển 7 - Chương 8

Lương thảo bị quân đội Tây di đánh lén chặn mất quá nửa, phần còn lại đều bị thiêu thành tro tàn. Để kết thúc chuyện này, Lý Cẩn Thiên thậm chí diệt trừ hết tâm phúc của mình, để Cao Mân hoàn toàn không nghi ngờ gì đến gã.

Khi rời khỏi hoàng cung, Cao Mân đã thề không diệt hết Tây di thì sẽ không trở về. Hiện tại đã đi hết chín mươi chín bước, chỉ còn một bước cuối cùng thôi thì lại thành công dã tràng. Về kinh với thân phận một kẻ thất bại, nhận lấy sự chỉ trích của triều thần và sự khoan thứ của Lý Cẩn Thiên, làm sao y cam tâm?

Vì thế y viết hai bức thư, một bức gửi cho anh trai, một bức gửi cho Ly vương mà y tin tưởng nhất.

Ly vương và Cao Lãng gặp nhau rồi lần lượt bí mật rời khỏi kinh đô, dọc đường xung công lương thảo gửi đi biên quan. Bởi vì hai người quyền cao chức trọng, đi qua nơi nào quan lại nơi đó đều bật đèn xanh, dù có vét sạch kho lúa địa phương cũng không có quan viên nào có gan bẩm báo lên trên. Nhưng bọn họ không bẩm, mật thám mà Lý Cẩn Thiên phái ra chuyên chỉ theo dõi Cao Lãng và Ly vương lại bí mật đệ trình chuyện này đến trước mặt rồng.

Xem xong báo cáo, cả người Lý Cẩn Thiên phát run. Cao Mân gặp nạn, người đầu tiên mà y nghĩ đến không phải là gã, mà là Ly vương. Đã thế Ly vương còn có thể không để ý đến tính mạng đến tận biên quan, có thể thấy tình sâu nghĩa nặng vô cùng.

Gã không còn có thể lừa gạt mình rằng hai người này không có vấn đề gì nữa. Không có vấn đề gì mà nguyện lòng đồng sinh cộng tử? Không có vấn đề gì mà mạo hiểm tội tự tiện rời kinh đi cứu viện? Chỉ thế thì cũng thôi, khiến gã sợ hãi hơn cả chính là quyền lực của Cao Lãng và Ly vương. Cả quãng đường đi đến Tây di, họ đều như đế vương du hành, không có bất cứ quan viên nào dám cãi lệnh bọn họ, cần lương thảo thì đưa lương thảo, cần lính thì đưa lính. Đến cùng mấy người này đặt gã ở đâu? Nếu như Cao Lãng và Ly vương muốn tạo phản, e rằng bọn họ sẽ quy thuận ngay lập tức.

Lý Cẩn Thiên phẫn nộ đến sôi gan, nhưng khi lên triều vẫn biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Gã biết, càng vào lúc này, gã càng không thể để lộ một chút khác thường nào khiến nhà họ Cao và Ly vương phát giác.

Có anh trai và Ly vương gấp rút tiếp viện, Cao Mân rốt cuộc cũng san bằng Tây di, khải hoàn về kinh. Lúc này, uy vọng của y ở Đại Yến đã lên đến một độ cao chưa từng có. Dù là quan lớn quý tộc hay thường dân thấp bé, cứ nhắc đến Cao tướng quân là đều ca ngợi không ngớt, luôn miệng nói nếu không có Cao tướng quân dũng mãnh thì nào đâu Đại Yến thái bình thịnh thế.

Thì ra thái bình thịnh thế của Đại Yến đều dựa vào Cao Mân mà có? Lý Cẩn Thiên đứng trên tường thành, hơi hơi cúi đầu, dùng rèm châu trên mũ miện che nụ cười lạnh như băng nơi khoé miệng.

Đội quân không nhìn thấy cuối chậm rãi đi đến, cát bụi tung khắp trời. Cao Mân ngồi trên tuấn mã, áo giáp trên người loé lên ánh sáng lạnh. Y ngẩng đầu nhìn lên cổng thành, đầu tiên là nhìn về phía con trai đã cao lớn hơn một chút, mỉm cười hiên ngang, sau đó mới nhìn về phía đế vương.

Lý Cẩn Thiên nở nụ cười, sự dịu dàng cưng chiều trong mắt vẫn trước sau như một. Cao Mân bỗng nhiên cảm thấy yên tâm, toát ra vẻ mặt ôn hoà hiếm có.

Chẳng bao lâu sau, trên triều đình nổi lên cơn lốc thúc giục đế vương lập quân hậu và thái tử. Người được chọn cho vị trí quân hậu và thái tử không cần nghĩ cũng biết chắc là Cao Mân và Ngũ hoàng tử không thể nghi ngờ.

Thái giám tổng quản giúp Lý Cẩn Thiên chỉnh lý tấu chương chất thành núi. Quyển tấu nào cũng tâng bốc Cao Mân và Ngũ hoàng tử lên trời, như thể hai người này là do thần phật phái xuống nhân gian, đặc biệt đến để cứu vớt Đại Yến. Có hai người này phụ tá, đế vương quả thực là vinh hạnh ngút trời.

"Giỏi, giỏi, giỏi, ngay cả ngôi vị hoàng đế này của trẫm cũng là nhờ nạp Cao Mân mới có được. Giỏi lắm!" – Lý Cẩn Thiên hung hăng hất tấu chương ra, con mắt đỏ ngầu.

Thái giám tổng quản rũ đầu xuống, không dám thở mạnh lấy một hơi.

Lồng ngực Lý Cẩn Thiên phập phồng kịch liệt một phút, sau đó lại bình tĩnh lại một cách kỳ dị, tự tay nhặt tấu chương lên phủi sạch, chậm rãi nói – "Thôi, nếu đã là mong muốn chung của mọi người, vậy thì cứ phong Cao quý quân là quân hậu đi, truyền lệnh cho Khâm Thiên giám chọn một ngày lành." – Còn về việc lập Thái tử, có thể trì hoãn bao lây thì trì hoãn bấy lâu. Đúng là gã rất thích Ngũ hoàng tử, nhưng chỉ cần nghĩ đến nhà họ Cao đứng sau Ngũ hoàng tử, gã lại cảm thấy chán ghét.

Thái giám tổng quản thưa vâng, mang theo thủ dụ mà gã viết qua loa đi đến Khâm Thiên giám.

Trong ngự thư phòng, Lý Húc Viêm trở thành đối tượng mà mọi người cố gắng lấy lòng. Thư đồng của y là Cao Niệm – con thứ của Cao Lãng, lúc này cũng được người khác tâng bốc lên trời.

"Tiểu thúc ta là mãnh tướng đệ nhất Đại Yến, nếu không có thúc ấy, dân chúng ở biên cảnh làm sao có thể có một cuộc sống an ổn như bây giờ. Tiểu thúc lập biết bao nhiêu công trạng, đương nhiên là nên hưởng thụ tôn vinh vô thượng. Các ngươi chắc chắn không thể nào tưởng tượng thúc ấy đã phải sống gian khổ như thế nào ở biên quan đâu. Đâu giống dư nghiệt phản đảng nào kia, chẳng có lợi ích gì cho quốc gia mà vẫn sống an nhàn như vậy. Nếu là ta, ta chắc chắn sẽ chém hắn cho sớm, miễn cho lãng phí lương thực."

"Ngươi bảo ai là dư nghiệt phản đảng?" – Giọng nói lạnh lẽo bỗng nhiên vang lên ngoài cửa. Cao Niệm còn chưa kịp quay đầu đã bị giật búi tóc đập mạnh vào bàn. Đập hơn mười cái liên tiếp, máu me be bét, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Ngũ hoàng tử mới kịp phản ứng, vội vàng sai người tiến tới ngăn cản, ngự thư phòng nhất thời rối loạn như một mớ bòng bong.

Cuối cùng, Cao Niệm bị đánh trọng thương, được tôi tớ nhà họ Cao dùng một tấm ván gỗ khiêng về, cũng không biết khi tỉnh lại liệu có để lại di chứng không. Chính quân của Cao Lãng khóc sướt mướt chạy đến Thiên Thần cung tố tội, nhất định muốn đòi lại công bằng cho con trai.

Bởi vì Lý Cẩn Thiên đặc biệt ưu đãi Từ Thần cung, Cao Mân không dám chuyên quyền, cũng ôm chút tâm tư bôi nhọ chèn ép Tề Tu Kiệt và Lục hoàng tử mà vội vàng tìm đến Dưỡng Tâm điện cầu kiến.

Địa vị của Lục hoàng tử gần với Ngũ hoàng tử, thị vệ trong cung không dám làm gì với hắn, đành phải trực tiếp tiễn hắn về Từ Thần cung, để mấy vị chủ nhân bên trên tự phân tranh.

Lý Cẩn Thiên biết việc này từ Cao Mân, gọi thái y đến hỏi thăm tình hình thương tích của Cao Niệm. Biết y bị thương vô cùng nghiêm trọng, gã lập tức khởi giá đi đến Từ Thần cung. Đã lâu gã không đến cung điện ngoài mặt hoa lệ bên trong vắng lặng này, khi đến trước cửa cung lại thấy hơi khiếp đảm. Gã sống hai kiếp người, người mà gã có lỗi nhất không phải là Cao Mân, mà là Tề Tu Kiệt, nào biết giao chân tình cho lầm người, rốt cuộc không thể thu hồi được nữa.

Cho nên gã dám đối mặt với bất cứ ai, ngoại trừ Tề Tu Kiệt.

Xua tay ra hiệu cho cung nhân không cần truyền báo, gã đi rất thong thả, rất do dự, đi đến cửa thì lại dừng lại, chậm chạp không chịu cất bước.

Trong phòng vang lên giọng nói ấm ức của Lục hoàng tử – "Quân phụ, hài nhi biết sai rồi, nhưng hài nhi thực sự không nhịn được. Phụ hoàng cũng đã tha tội chết cho người, tên nhãi Cao Niệm kia dựa vào đâu mà cứ mở miệng ngậm miệng là muốn chém người?"

Giọng điệu Tề Tu Kiệt vẫn bình thản trước sau như một, giống như trên thế gian này không còn gì có thể khiến hắn rung động – "Dựa vào đâu? Đương nhiên là dựa vào hắn họ Cao."

"Họ Cao thì sao? Con còn họ Lý kìa." – Lục hoàng tử càng ấm ức.

Tề Tu Kiệt nhẹ nhàng cười, thở dài nói – "Con trai ngốc, con cho là dòng họ của con cao quý lắm hay sao? Đó là trước kia, không phải là bây giờ. Đừng nói con không thể động vào người nhà họ Cao, ngay cả phụ hoàng con cũng không thể động vào."

"Ngay cả phụ hoàng cũng không thể động vào? Sao lại thế?" – Lục hoàng tử hiển nhiên không tin.

Tề Tu Kiệt kiên nhẫn giải thích – "Cao Lãng nắm giữ triều chính, Cao quý quân nắm giữ quân đội. Trong ngoài cung đều nằm trong sự khống chế của người nhà họ Cao. Cao quý quân muốn chúng ta sống thì chúng ta sống, muốn chúng ta chết thì chúng ta phải chết, hơn nữa còn chết lặng yên không tiếng động,

chết không rõ nguyên do. Nếu không con cho rằng thân xác rách rưới chẳng sống được mấy năm này của ta là do ai gây nên? Cao Niệm không có huyết mạch hoàng thất, nhưng hắn họ Cao, chỉ vậy thôi đã đủ để vượt mặt con rồi."

Lục hoàng tử dường như bị doạ sợ, lặng yên một hồi lâu mới tiếp tục hỏi – "Quân phụ, vậy Đại Yến này có còn là Đại Yến của nhà họ Lý chúng ta không?"

"Bây giờ vẫn là, nhưng tương lai thì ai mà biết?" – Tề Tu Kiệt thở dài một tiếng, dặn dò – "Sau này không được nhắc lại chuyện này nữa. Lát nữa con hãy chủ động đi quỳ trước Dưỡng Tâm điện xin tội, đừng để phụ hoàng con khó xử."

Lục hoàng tử không cam lòng vâng một tiếng, lẩm bà lẩm bẩm – "Chẳng biết phụ hoàng nghĩ như thế nào nữa."

Nghe đến đó, Lý Cẩn Thiên chật vật bỏ chạy. Thì ra tình thế địa vị của gã đã nguy hiểm đến nỗi ngay cả Tề Tu Kiệt sống trong thâm cung không bao giờ để tâm đến thế sự cũng biết rõ ràng rành mạch. Vậy thì các triều thần nghĩ như thế nào?

Lý Cẩn Thiên nhớ đến quyển tấu chương giục mình lập hậu lập thái tử, trái tim như bị siết chặt. Triều thần đương nhiên là nghiêng về phía cha con Cao Mân, họ nào còn nhớ mình mới là chủ nhân chân chính của Đại Yến! Một nỗi thù hằn phun ra khỏi đôi mắt đỏ ngầu, khiến bước chân gã ngày càng gấp rút.

Chờ gã đi xa, Chu Doãn Thịnh mới xoa xoa đầu sói con, cười khen – "Đánh hay lắm, nhưng thủ đoạn còn hơi đơn giản lỗ mãng. Trình độ cao nhất của giết người không phải là máu thịt tứ tung, mà là đao kiếm vô ảnh. Có trăm nghìn cách để giết chết hắn mà không khiến ai chú ý, ngươi việc gì phải làm bẩn tay mình."

Lý Húc Đông ôm lấy vòng eo thon nhỏ của quân phụ, hung tợn nói – "Nhưng hài nhi không thể tha thứ cho bất cứ kẻ nào bất kính với ngài, nhất định phải tự tay kết liễu hắn mới cam tâm."

"Ngoan." – Chu Doãn Thịnh cất cao giọng cười, sau đó sai người hầu tìm một bó đay, vô cùng đau lòng mà đeo lên người sói con.

Lục hoàng tử quỳ gối trước cổng Dưỡng Tâm điện chịu tội. Cao Mân chẳng những không quan tâm, còn lót thêm một lớp dây gai dưới gối hắn, ra lệnh cho hắn phải quỳ đến trưa hôm sau. Mãi đến khi xương bánh chè của Lục hoàng tử đã phế, Cao Mân mới lên tiếng cho hắn trở về. May cho hắn là mạng Cao Niệm lớn, vừa mới tỉnh lại, cũng không có chứng bệnh nào khác ngoài choáng đầu nôn mửa, nhà họ Cao mới bỏ qua. Nếu không dù Lục hoàng tử có là dòng dõi thiên hoàng quý tộc, y cũng phải khiến hắn phải đền mạng.

Lý Cẩn Thiên gọi Lục hoàng tử vào ngự thư phòng khiển trách nặng nề một trận, còn phạt cấm túc hắn thêm một năm, nhưng thực ra trong lòng không tức giận chút nào, mà ngược lại đau lòng dữ dội. Gã vốn đều yêu thích Ngũ, Lục hoàng tử như nhau, thậm chí yêu Ngũ hoàng tử nhiều hơn một chút, nhưng sau chuyện này, địa vị của Lục hoàng tử trong lòng gã hơn xa Ngũ hoàng tử.

Lục hoàng tử không có mẫu tộc ngang ngược, hành xử khiêm tốn lễ nghĩa lại còn hiếu thuận. Quan trọng nhất là tài năng của hắn vượt qua Ngũ hoàng tử một bậc, nhìn sao cũng thấy phù hợp thừa kế ngôi vị hoàng đế Đại Yến hơn. Vấn đề hiện tại là xương bánh chè của hắn rốt cuộc bị thương đến mức độ nào, nếu bị Cao Mân làm cho tàn phế thì Đại Yến còn có thể trông cậy vào ai? Thập Nhị hoàng tử đã chết vì cha con nhà họ Cao, Lục hoàng tử lại bị cha con nhà họ Cao làm tàn phế, những hoàng tử còn lại thì hoàn toàn không có khí chất hậu duệ thiên hoàng do bỏ bê dạy dỗ, tuyệt đối không chống đỡ nổi giang sơn xã tắc. Chẳng lẽ Đại Yến trong tương lai thực sự sẽ đổi thành họ Cao ư?

Không! Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra!

Trong lòng có quyết định, gã trì hoãn việc lập thái tử. Lấy cớ với Cao Mân là sợ đặt thái tử nơi đầu sóng ngọn gió, chẳng bằng biến những hoàng tử khác thành đá mài dao, để y rèn luyện mấy năm.

Cao Mân vô cùng cảm động với sự dung túng vô hạn của Lý Cẩn Thiên, hoàn toàn xoá bỏ đề phòng, không hề nghi ngờ gì gã, khuyên nhủ anh trai đừng tiếp tục kích động triều thần nữa. Triều đình huyên náo rốt cuộc yên tĩnh lại, cũng khiến cho sự bất mãn của Lý Cẩn Thiên đối với nhà họ Cao lên đến cực hạn.

Lý Húc Đông vừa được người hầu nâng về đến cửa cung đã thấy quân phụ khoanh tay đứng ở hành lang, khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết phủ một tầng sát ý sắc bén.

Tự tay ôm sói con về nội điện, hắn lấy thuốc trị thương hảo hạng mình vừa điều chế xong ra, nhẹ nhàng bôi lên hai bên đầu gối máu thịt lẫn lộn, nhẹ nhàng bâng quơ nói – "Con trai ta cứ yên tâm, một chút thương tích nhỏ nhặt này không có gì đáng ngại, một hai tháng là có thể khỏi hẳn. Ta vốn cũng không định nhúng tay quá nhiều, cho bọn chúng tự vờn nhau, chúng lại cố tình muốn bắt nạt con trai ta. Đã vậy, quân phụ sẽ diệt trừ Cao Mân và Lý Húc Viêm trút giận cho con trai. Có biết chuyện khiến người ta tuyệt vọng nhất trên thế giới này là gì không? Không phải là tan cửa nát nhà, cũng không phải là chúng bạn xa lánh, mà là vốn tưởng rằng mình đã đứng trên đỉnh thế giới, lại đột ngột bị đẩy xuống vực thẳm. Quân phụ chắc chắn sẽ khiến hai cha con nhà này phải nếm mùi tan xương nát thịt."

Quân phụ đang lo lắng cho mình. Quân phụ muốn báo thù cho mình. Quân phụ dịu dàng như thế mà lại thực sự nổi giận vì mình. Một suy nghĩ cực kỳ hạnh phúc chiếm cứ đầu óc Lý Húc Đông, khiến hắn không đáp được câu nào khác ngoài vâng dạ tán thành.

Còn về việc quân phụ định làm thế nào để diệt trừ cha con nhà họ Cao hiện thanh thế đang như mặt trời ban trưa, hắn không quan tâm chút nào, càng không nghi ngờ khả năng của quân phụ.

70. Quyển 7 - Chương 9

Trong Thiên Thần cung, Cao Mân đang luyện kiếm ở thao trường, người hầu bên cạnh y thấy ấm trà đã hết, bèn quay về thiên điện pha ấm khác.

Tìm lấy hộp trà qua phiến Lộc An mà quân hậu thích uống nhất trên kệ đồ cổ, hắn kiễng chân lấy hộp trà

xuống, lại phát hiện lòng bàn tay hơi gờn gợn. Hắn lặng lẽ nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai, lập tức nhanh chóng lấy vật lại dính dưới đáy hộp ra.

Đó là một tờ giấy Tuyên Thành gấp thành khối vuông, bên trên chỉ có một dòng chữ cực nhỏ—— Dụ Cao Mân trở về nhà.

Việc này thì dễ ợt. Người hầu thở phào một hơi, vo tròn tờ giấy Tuyên Thành rồi ném vào bếp lửa bập bùng.

Trở về thao trường, hắn giơ ấm trà trong tay lên ra hiệu cho chủ nhân nghỉ ngơi một chút. Cao Mân cũng mệt, tra kiếm vào vỏ, vừa lau mồ hôi vừa bước đến.

"Chủ nhân, lần trước nô tài xuất cung mua đồ, gặp được vú Mã của lão thái quân, bà ấy nói hoa hoè (1) ở nhà đã nở rộ, vừa thơm vừa đẹp. Chủ nhân có còn nhớ không, hồi nhỏ chúng ta thích nhất là trèo lên cây hái hoa hoè cho lão thái quân." – Người hầu nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt Cao Mân toát ra vẻ hồi ức, cười nói – "Đương nhiên là nhớ. Bản quân chưa bao giờ chịu để lão thái quân trưng mấy đoá hoa mà bản quân hái, cứ nhất định muốn tận mắt trông bà xắt nhỏ điều chế gia vị, làm thành bánh hoa hoè cho vào lồng hấp mới chịu yên. Bánh hoa hoè mà lão thái quân làm ngay cả ngự trù cũng không làm ngon được bằng."

Người hầu nuốt nước miếng một cái, dùng sức gật đầu.

Cao Mân buồn cười lườm hắn một cái, phẩy tay áo nói – "Con sâu đói của bổn quân cũng bị ngươi gọi ra rồi. Thôi, về cung thu dọn đồ đạc, chúng ta về nhà."

Người hầu vội vàng dạ vâng không ngừng, đang định đi thì bị gọi lại – "Đến ngự thư phòng đón Viêm Nhi về, nó lâu rồi chưa được gặp cữu cữu và ngoại tổ."

Vì sự dung túng của Lý Cẩn Thiên, Cao Mân không hề nghĩ đến chuyện bẩm báo lại việc này, trực tiếp cải trang dẫn con trai ra khỏi cung. Mãi đến buổi chiều, Lý Cẩn Thiên mới nhận được mật báo mà mật thám đưa đến.

"Ngươi tận mắt nhìn thấy Ly vương cũng đi vào nhà họ Cao?"

Mật thám gật đầu.

"Bọn họ làm những gì?" – biểu cảm và giọng điệu của Lý Cẩn Thiên đều rất bình tĩnh, nhưng bàn tay đặt trên bàn ngự đã hiện lên rất nhiều gân xanh.

"Nô tài không biết." – Mật thám cúi đầu thấp hơn.

"Ngươi không biết? Trẫm tốn bao nhiêu tâm huyết bồi dưỡng các ngươi mà ngay cả một việc cỏn con này các ngươi cũng không làm được?"

"Bẩm Hoàng thượng, nhà họ Cao nuôi một nhóm tử sĩ, luân phiên tuần tra mười canh giờ không gián đoạn. Nô tài sợ bị phát hiện nên không dám đến gần."

Tử sĩ? Từ xưa đến nay chỉ có đế vương mới có thể nuôi tử sĩ, nhà họ Cao là cái thá gì? Đúng rồi, hiện giờ nhà họ Cao có khác gì nhà đế vương? So với trăm vạn binh lính riêng mà Cao Mân nắm giữ trong tay, chỉ một nhóm tử sĩ quả thực chẳng đáng nhắc đến.

Lý Cẩn Thiên không tức giận, ngược lại cười thành tiếng, cười mình ngu xuẩn. Nhà họ Tề năm đó được xưng là thế phiệt đệ nhất, nhưng khi bị soát nhà, trong nhà chỉ nuôi mấy chục hộ vệ và tầm trăm đầy tớ. Một gia tộc như vậy mà cũng có thể được coi là đệ nhất thế phiệt? Vậy nhà họ Cao thì coi là gì?

Đúng là tự mình nuôi ong tay áo! Lý Cẩn Thiên chốc thì hối hận quyết định tiêu diệt nhà họ Tề lúc trước, chốc thì lại tưởng tượng ra hình ảnh Cao Mân và Ly vương yêu nhau vụng trộm ở nhà họ Cao, đầu đau vô cùng.

Gã dùng sức xoa bóp thái dương, chờ cơn đau hơi giảm bớt mới trầm giọng nói – "Các ngươi tiếp tục theo dõi từ xa, không được lơi lỏng. Đúng rồi, tình hình bị thương của Lục hoàng tử ra sao rồi?"

Phạt cấm túc Lục hoàng tử nửa năm, Lý Cẩn Thiên cũng có tính toán của riêng mình. Một là để hắn tạm thời tránh khỏi sự chú ý của nhà họ Cao, hai là để Lục hoàng tử dưỡng thương cẩn thận.

Mật thám chắp tay nói – "Thái y mà ngài bí mật phái đến vừa hồi bẩm hôm trước, nói vết thương của Lục hoàng tử đã không còn đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi hai tháng là có thể hồi phục."

"Lời trẫm sai thái y chuyển cho Tề quý quân, hắn hiểu chứ?" – Lý Cẩn Thiên căng thẳng hỏi. Gã không muốn khiến Lục hoàng tử quá nổi bật trước mắt mọi người nên đã ra lệnh cho Tề Tu Kiệt công bố với bên ngoài rằng xương bánh chè của Lục hoàng tử đã phế, sau này e là sẽ không thể vận động mạnh nữa. Một hoàng tử đi đứng khó khăn mới sẽ không làm nhà họ Cao chướng mắt, để bọn họ phải ra tay độc ác.

Lý Cẩn Thiên không thể không thừa nhận, Tề Tu Kiệt nói đúng, hiện tại dù là gã cũng không thể động chạm đến nhà họ Cao. Gã có thể chịu đựng sự kiêu ngạo ương ngạnh của nhà họ Cao, nhưng không thể chịu được sự hiểu lầm của Tề Tu Kiệt. Gã sợ Tề Tu Kiệt cho rằng hành động này là gạt bỏ tiền đồ của Lục hoàng tử, dù sao ai ai cũng biết gã dung túng cha con Cao Mân không hề có hạn độ.

"Tề quý quân nói chỉ cần là mệnh lệnh của ngài, hắn và Lục hoàng tử sẽ tuân theo vô điều kiện."

Nghe lời này xong, hốc mắt Lý Cẩn Thiên ướt át, thầm nghĩ: Đúng vậy, hai kiếp liền, Tu Kiệt vẫn luôn kính cẩn nghe lời trẫm. Sao hắn có thể oán hận hiểu lầm trẫm được chứ? Đúng là trẫm nghĩ nhiều quá. Nếu sau khi trọng sinh trẫm không bị mất đoạn trí nhớ kia, nếu người trẫm yêu vẫn là Tề Tu Kiệt, vậy hiện giờ đã được sống cuộc sống tốt đẹp nhường nào?

Nghĩ đến đây, Lý Cẩn Thiên đột nhiên cảm thấy mất hết sức lực, phất tay cho mật thám lui, giấu mình dưới bóng rèm sa, không biết đang suy nghĩ gì.

Cao Mân chinh chiến bên ngoài hai ba năm, đã không thể nào chịu được sự gò bó nơi thâm cung từ lâu, cứ rảnh là lại cải trang đưa con trai đi du ngoạn, mà lần nào cũng gặp được Ly vương. Y biết Ly vương có tình cảm sâu đậm với mình, cũng biết ơn sự quan tâm suốt hai kiếp của hắn, cho nên cũng không từ chối hắn bầu bạn, ngược lại còn để con trai gần gũi với hắn nhiều hơn.

Ly vương quyền cao chức trọng, là cánh tay đắc lực cho con trai.

Trong quỹ đạo vận mệnh ban đầu, sự thân mật giữa y và Ly vương sẽ chỉ khiến Lý Cẩn Thiên ghen tuông rồi càng tốt với y hơn. Nhưng Lý Cẩn Thiên đã hoàn toàn mất lòng tin với y của hiện tại lại đang đi từng bước một về phía hắc hoá. (*)

(*) hắc hoá: tâm lý trở nên biến thái vặn vẹo, luôn suy nghĩ tiêu cực, điên cuồng.

Sau khi nhận được mật báo, từ ban đầu chỉ âm ỷ lửa giận đến hiện giờ cảm xúc chết lặng. Sự biến đổi tâm trạng của Lý Cẩn Thiên đã đứng bên bờ vực nguy hiểm, chỉ cần đẩy nhẹ một cái nữa là có thể khiến gã hoàn toàn mất lý trí.

Mà đến cùng nên đẩy như thế nào, ngay từ đầu Chu Doãn Thịnh đã sắp đặt sẵn kết cục. Nếu như Cao Mân không đối phó với hắn, nước cờ này có thể dùng cũng có thể không. Nhưng Cao Mân đã hận Tề Tu Kiệt thấu xương từ lâu, hiển nhiên là không thể xí xoá.

Hôm đó Cao Mân đến quân doanh, lớp học lại đúng ngày nghỉ, Lý Húc Viêm liền ở lại Dưỡng Tâm điện với phụ hoàng. Giờ Ngọ một khắc, người hầu dọn ngự thiện ở thiên điện xong, cung kính mời hai vị chủ nhân dùng bữa.

"Gần đây nước Di La lại tiến cống dương mai (2)?" – Lý Húc Viêm chỉ vào bàn dương mai đỏ tươi ướt át, hỏi.

"Đúng vậy, tiến cống hai giỏ, ngươi thích thì cứ lấy một giỏ về đi." – Lý Cẩn Thiên mỉm cười hiền lành.

"Hoàng thúc cũng thích, chi bằng cũng đưa cho người một ít?"

"Ngươi đúng là có hiếu." – Nụ cười của Lý Cẩn Thiên không đổi, nhưng trong con ngươi lại giấu sương lạnh.

Ngũ hoàng tử thở dài nói – "Thường ngày Hoàng thúc giúp đỡ hài nhi rất nhiều, hài nhi đương nhiên phải báo đáp." – Y biết tình cảm giữa phụ hoàng và hoàng thúc rất tốt, cho nên nói năng cũng không kiêng dè

gì.

"Ừ, vậy thì ngươi cứ sai người mang đi đi." – Lý Cẩn Thiên nắm chặt đôi đũa, giục – "Mau ăn đi, đồ ăn sắp nguội rồi."

Ngũ hoàng tử gật đầu, gắp một quả dương mai vào bát, ra lệnh cho người hầu – "Lấy một lọ xì dầu đến đây."

Người hầu vội vàng dâng xì dầu, y lập tức tưới lên dương mai, dùng đũa hơi lật lật rồi cho vào miệng, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ. Cách ăn này là do Ly vương sáng tạo.

Lý Cẩn Thiên từng cảm thấy tò mò nên nếm thử một lần, đủ loại mùi vị chua, ngọt, mặn, đắng nổ tung trên đầu lưỡi, khiến gã suýt chút nữa nôn mửa ngay tại chỗ.

Gã nhíu mày, bình tĩnh nhìn thiếu niên đối diện.

Đúng lúc này, thái giám tổng quản trêu chọc – "Cách ăn này của Ngũ hoàng tử là học từ Ly vương điện hạ nhỉ? Hai ngài chẳng những có khẩu vị giống nhau, ngay cả mặt mũi cũng càng ngày càng giống, nhìn qua như khắc từ một khuôn vậy. Người ta bảo cháu trai giống cữu (cậu), câu này đặt trên người hai thúc chất (chú cháu) cũng không sai chút nào."

Ngũ hoàng tử cười mà không nói, không phát hiện ra thâm ý khác trong những lời này. Y và Ly vương vốn có quan hệ huyết thống, giống nhau thì có gì là lạ.

Nhưng Lý Cẩn Thiên thì nghĩ nhiều hơn chút. Ngay cả việc Cao Mân và Ly vương cấu kết với nhau từ khi nào gã cũng không tra ra được, trong lòng vô cùng bất an. Nếu hai người đã cấu kết từ khi chưa vào cung thì sao? Khi Cao Mân vào cung thái hậu còn chưa qua đời, Ly vương rất được thái hậu yêu thương, thường xuyên ra vào cung thăm hỏi, hai người muốn bí mật hẹn hò cũng là chuyện dễ dàng.

Lý Cẩn Thiên hoảng loạn, suýt nữa bẻ gãy đôi đũa trong tay. Nếu Ngũ hoàng tử không phải là máu mủ của trẫm, vậy thì Cao Mân và Ly vương đích thực là có lý do ám sát trẫm, bởi vì trẫm cản trở ba người một nhà bọn họ đoàn tụ. Chả trách Cao Mân lại nói "Rốt cuộc chúng ta cũng chờ được ngày hôm nay", chả trách!

Ghép từng điểm mấu chốt lại, Lý Cẩn Thiên tự cho là đã nghĩ thông tất cả. Lục phủ ngũ tạng của gã đều bốc cháy, suýt nữa không thở ra hơi. Thái giám tổng quản phát hiện ra sự khác thường của gã, bước lên trước hỏi thăm.

"Trẫm không sao, gần đây tộc người Việt phía Nam lại nổi loạn, làm trẫm hàng đêm không thể ngủ yên." – Gã nhanh chóng xua tay.

Ngũ hoàng tử bước đến vuốt lưng cho gã, an ủi – "Phụ hoàng đừng lo, quân phụ đã trù bị sẵn sàng tấn

công người Việt. Có quân phụ, bọn chúng sẽ không làm nên trò chống gì đâu."

Lý Cẩn Thiên nghe vậy chẳng những không bình tĩnh lại được, mà ngược lại ngay cả linh hồn cũng bắt đầu bỏng rát. Gã giả vờ gật đầu tán thành, tiễn Ngũ hoàng tử đi rồi gọi mật thám đến.

"Lấy một giọt máu của Ngũ hoàng tử cho ta."

Mệnh lệnh này hơi kỳ quặc, nhưng mật thám cũng không hỏi nhiều, một lát sau đã mang một giọt máu đến trình trước mặt vua.

Lý Cẩn Thiên ra hiệu cho mật thám ra ngoài, nhỏ giọt máu vào một bát nước trắng đã chuẩn bị sẵn, sau đó cắn rách đầu ngón tay nhỏ máu mình vào. Hai giọt máu chạm vào nhau dưới đáy bát, mãi một lúc lâu sau vẫn không thấy dung hợp, mà ngược lại dần dần hoá thành làn sương đỏ trong nước, cuối cùng tiêu tán.

Lý Cẩn Thiên rốt cuộc hết hy vọng, vung tay lật tung bàn ngự, điên cuồng cười rộ lên, cười xong lại bật khóc. Gã không thể tin người mình yêu thương nồng nhiệt bằng cả sinh mạng lại là một kẻ lừa đảo, hoàng nhi mà mình cẩn thận nuôi dạy lại là một đứa con hoang. Vậy sao kiếp trước Cao Mân phải chết với mình làm gì? Đúng rồi, khi tách ra Ly vương đã từng đề nghị Cao Mân đi đánh lạc hướng những kẻ đuổi giết với hắn, là chính mình kiên quyết muốn Cao Mân ở lại.

Khi đó, bọn họ vốn định cùng nhau cao chạy xa bay chứ gì? Là chính mình phá hỏng chuyện tốt của bọn họ.

Càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, càng nghĩ càng cảm thấy phẫn nộ. Đôi mắt Lý Cẩn Thiên đỏ ngầu, gã lao ra khỏi Dưỡng Tâm điện, dựa theo trực giác đi đến Từ Thần cung.

Tề Tu Kiệt đang đứng cạnh bàn vẽ tranh, Lục hoàng tử dựa sát vào người hắn, quyến luyến ôm cánh tay hắn, dụi dụi bờ vai hắn, tựa như không thể rời xa quân phụ lấy một khắc. Lục hoàng tử lại to cao hơn, gương mặt càng ngày càng tuấn mĩ bất phàm, có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Lý Cẩn Thiên thời niên thiếu.

Hình ảnh ấm áp như vậy lại chỉ khiến bước chân của Lý Cẩn Thiên tạm dừng trong chốc lát. Gã bước đến đá lật bàn, khiêng Tề Tu Kiệt lên, bước nhanh vào trong nội điện, khàn khàn nói – "Tất cả cút hết cho trẫm!"

Lý Húc Đông sao có thể đi được? Hắn đang định theo vào, lại thấy quân phụ hơi xua tay, vẻ mặt hờ hững khinh thường, như thể Lý Cẩn Thiên trong cơn giận giữ chỉ là một tên hề nhảy nhót, không thể gây bất cứ tổn thương gì cho hắn.

Lý Húc Đông cắn chặt răng, không tiếp tục theo vào.

71. Quyển 7 - Chương 10

Lý Cẩn Thiên ném Chu Doãn Thịnh lên giường, cúi người đè lên, đương lúc chuẩn bị xé rách quần áo thì lại đứng hình, ánh mắt toát ra vẻ hoảng hốt. Chu Doãn Thịnh đẩy gã ra, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

Ánh mắt Lý Cẩn Thiên không có tiêu cự, nhưng động tác thì không hề ngừng lại, ôm một ổ chăn cắn cắn xé xé, đè người lên trên ma sát mãnh liệt, trong cổ họng tràn ra từng tiếng gầm nhẹ, dáng vẻ xấu xí như một con chó động dục.

Chu Doãn Thịnh thong dong nhìn gã một lát, sau đó bước ra khỏi nội thất.

Lý Húc Đông chờ ở gian ngoài, màng tai bị tiếng gào thét của Lý Cẩn Thiên làm cho đau đớn. Hắn chậm rãi rút một con dao từ trong giày ra, sát khí trong lòng bốc lên ngùn ngụt. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra. Trông thấy quân phụ tóc tai nguyên vẹn từ từ bước ra, tơ máu đỏ ngầu trong mắt hắn lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

"Quân phụ vẫn ổn chứ?"

Chu Doãn Thịnh không đáp, nhìn chằm chằm vào con dao trong tay hắn, chất vấn – "Ngươi muốn làm gì? Hành thích vua? Đồ ngu này, phí công dạy suốt bao nhiêu năm…"

Còn chưa dứt lời, hắn đã bị Lý Húc Đông ôm chặt vào trong lòng. Thiếu niên năm nay mới mười lăm tuổi mà đã cao ngang ngửa hắn, hàm dưới tì lên hõm vai hắn, lớp râu mới nhú khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Nhưng hắn cũng không đành lòng đẩy thiếu niên ra, dù sao đây chính là đứa con mà mình tự tay nuôi lớn.

"Quân phụ vẫn ổn?" – Lý Húc Đông xác nhận lại lần nữa. Nghe tiếng giao cấu không ngừng truyền ra từ trong phòng, hắn nghi hoặc nói – "Vậy phụ hoàng đang làm gì?"

"Nằm mơ giữa ban ngày." – Chu Doãn Thịnh cười lạnh.

Lý Húc Đông không truy vấn nữa, chậm rãi dốc lòng – "Quân phụ, phụ hoàng dựa vào đâu mà bao nhiêu lâu không đến, vừa đến đã đối xử với người như vậy? Ông ta chỉ coi người là công cụ tiết dục, hoặc là chất dẫn để trừng phạt Cao Mân mà thôi, ông ta căn bản là không yêu người. Quân phụ, người cũng đừng yêu ông ta nữa, ông ta dung túng Cao Mân hạ độc người, sai sử Cao Lãng diệt nhà họ Tề, còn định ban chết cả cho người nữa, người đáng lẽ ra phải hận ông ta mới đúng. Quân phụ, người đừng đau lòng, bởi vì người còn có con, con sẽ mãi mãi ở bên cạnh người, hiếu thuận với người, bảo vệ người, trở nên mạnh mẽ rồi báo thù cho người. Con sẽ dâng hết thảy mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này vào tay người, để người có thể vui vẻ, không phải sầu lo. Quân phụ, chúng ta không để ý đến bất kỳ ai ngoài nhau có được không? Quân phụ?"

Trong giọng nói khàn khàn của hắn trộn lẫn nôn nóng và cầu khẩn. Hắn không thể chịu nổi bất kỳ kẻ nào có ý đồ cướp quân phụ của hắn.

Chu Doãn Thịnh bất đắc dĩ vuốt ve đôi má hắn, cười nói – "Đương nhiên rồi. Trong cấm cung này, người ta để ý mãi mãi chỉ có một mình ngươi. Còn Lý Cẩn Thiên, ta sẽ không hận hắn, hận cũng sẽ phí phạm tâm lực."

Lý Húc Đông yên tâm, nắm chặt lấy tay hắn, áp lên má mình dụi dụi, giống một chú chó con đòi chủ nhân âu yếm.

Chu Doãn Thịnh vừa tức giận vừa buồn cười, đẩy hắn ra khiển trách – "Lý Cẩn Thiên không thể gây bất cứ thương tổn gì cho ta. Lần sau mà còn xảy ra chuyện như vậy, ngươi chỉ cần chờ đợi bên ngoài là được, đừng có xung động. Lỡ như đâm chết hắn trong Từ Thần cung, ta lại phải phí công dọn dẹp hậu quả."

Lý Húc Đông liên tục gật đầu, ngoan ngoãn vô cùng, nào đâu có vẻ thô bạo khát máu trước đó nữa.

Nhóc con này đúng là hiếu thuận, quả thực là không thiệt. Chỉ mỗi một điều không tốt là quá mức bám người. Thấy sói con lại bám lấy mình mà ôm chặt, Chu Doãn Thịnh bất đắc dĩ cực kỳ.

Chạng vạng, Lý Cẩn Thiên mới tỉnh dậy, đã thấy Tề Tu Kiệt bưng một bộ long bào quỳ cạnh giường, sắc mặt tái nhợt, bờ môi nứt nẻ, trông vô cùng yếu đuối. Lý Cẩn Thiên ngẩn người, trong đầu liên tục hiện lên rất nhiều hình ảnh. Trong cơn giận dữ, gã xé rách quần áo Tề Tu Kiệt, cắn xé hắn, siết chặt hắn, sau đó thô lỗ đâm xuyên qua hắn.

Đây không phải một cuộc hoan ái, mà là một hồi bạo hành.

Nhưng người trước mắt này lại không hề oán hận mình chút nào, ngược lại còn cố chống đỡ cơ thể bệnh tật để chờ hầu hạ mình thay quần áo. Sắc mặt Lý Cẩn Thiên biến đổi, xấu hổ cùng cực, rồi lại cảm thấy hơi chột dạ, cho rằng mình phản bội Cao Mân.

Đã đến nông nỗi này rồi mà mình vẫn còn nhung nhớ Cao Mân, đúng là hết thuốc chữa. Lý Cẩn Thiên vừa tự căm ghét thoá mạ bản thân, vừa nhanh chóng mặc quần áo tử tế rồi chật vật chạy trốn, sau đó ban thưởng cho Từ Thần cung rất nhiều báu vật.

Lý Cẩn Thiên che giấu việc này, cũng không dám để Cao Mân biết. Cứ thế nửa tháng trôi qua, Cao Mân chính thức đề xuất việc tiến binh đến Nam Việt với gã. Lý Cẩn Thiên ngoài mặt đồng ý, nhưng sau lưng vẫn không ngừng bày bố thế cờ. Gã cho các hoàng tử trên mười bốn tuổi thay nhau giải quyết công việc ở các bộ. Bên cạnh đó xếp người của mình vào quân đội, hòng làm suy yếu thể lực của nhà họ Cao và Ly vương. Đương nhiên còn có một chút thủ đoạn không thể nói ra cũng đang được tiến hành một cách bí mật.

Một ngày trước khi Cao Mân xuất chinh, nhà họ Cao gửi tin đến, lão thái quân đột ngột nhiễm bệnh nặng qua đời. Dựa theo quy củ, trưởng bối dòng chính trong nhà qua đời, người làm quan trong triều cần để tang ba năm.

Vì thế ngay trong đêm đó, Cao Lãng vào cung cầu kiến Cao Mân.

“Ý ngươi là xin Hoàng thượng miễn kỳ để tang ba năm cho ngươi?” – Cao Mân nhíu mày.

“Chẳng những xin Hoàng thượng miễn cho ta, mà cả ngươi nữa. Không thể trì hoãn chuyện xuất chinh đi Nam Việt được. Nhà họ Cao chúng ta vất vả lắm mới làm to được đến thế này, nếu để tang ba năm, tất cả đều sẽ tiêu tán hết. Hoàng thượng không chỉ đối xử đặc biệt với ngươi, mà còn đối xử rất tốt với dư nghiệt nhà họ Tề và Lục hoàng tử. Ai biết ba năm sau bọn chúng có vùng lên lại hay không, có gây nguy hiểm cho địa vị của ngươi và Viêm Nhi hay không.” – Cao Lãng lo lắng vội vã nói.

“Ta đã phế bỏ cả Tề Tu Kiệt lẫn Lục hoàng tử rồi, bọn chúng không tạo ra được bất cứ gợn sóng nào đâu. Huynh trưởng, lão thái quân luôn che chở hai người chúng ta. Giờ bà ấy qua đời, chúng ta có thể nào không làm tròn chữ hiếu chỉ vì quyền thế? Ngươi đừng nhắc lại chuyện miễn tang nữa, ta tuyệt đối sẽ không nói với Hoàng thượng. Ngươi cũng biết tình cảm của Hoàng thượng với ta và hoàng nhi, vậy nên ngươi hoàn toàn không cần băn khoăn vớ vẩn như vậy.” – Cao Mân không để bụng mà xua tay.

Cao Lãng trầm tư một khắc, đành phải gật đầu.

Hai người vừa mới tạm biệt nhau không lâu, mật thám đã đưa nội dung nói chuyện của họ đến trước mặt rồng. Lý Cẩn Thiên nhìn thoáng qua, nở một nụ cười khinh miệt. Trước kia cụ tổ nhà họ Tề qua đời, chỉ trong vòng một ngày, tổng cộng hơn hai mươi người nhà họ Tề làm quan trong triều đình đồng thời dâng tấu xin về nhà chịu tang. Có ai ham quyền như Cao Lãng? Đúng là lòng tham không đáy.

Từ Thần cung.

Chu Doãn Thịnh nghe tin lão thái quân nhà họ Cao qua đời, biết ngay Lý Cẩn Thiên đã bắt đầu ra tay. Hiện giờ gã không thể động vào nhà họ Cao, đành nương vào ba năm này chậm rãi làm yếu thế lực của nhà họ Cao, y như đã đối phó với nhà họ Tề lúc trước. Đây là triều đình, gió đông không thổi bạt gió tây thì gió tây áp đảo gió đông, tất cả sự sống chết của triều thần đều dựa vào một ý nghĩ của đế vương.

Qua một thời gian nữa là có thể đề xuất chuyện liệm hài cốt người nhà họ Tề với Lý Cẩn Thiên. Tất cả người nhà họ Tề đều bị Cao Lãng chém giết, hài cốt bị vứt lung tung ra bãi tha ma ở vùng ngoại ô, muốn làm hết e rằng sẽ chẳng dễ dàng gì. Nhưng dẫu có khó nữa, chỉ cần là mong muốn của Tề Tu Kiệt, Chu Doãn Thịnh đều sẽ hoàn thành giúp hắn.

Đương lúc nghĩ ngợi, Lý Húc Đông đi vào. Lưng hắn còn đeo cung tên, đầu mướt mồ hôi, ôm lấy hông quân phụ, tì đầu lên vai hắn dụi dụi.

“Biến đi, người toàn mồ hôi, hôi quá.” – Nhóc con này mắc chứng Skin-hunger (*), phải chữa.

(*) Skin-hunger: Hội chứng thèm khát sự tiếp xúc da thịt. Loại bệnh này phần lớn đều là do khi còn nhỏ thiếu thốn tình cảm.

"Quân phụ, con nhớ người." – Thiếu niên đã đến thời kỳ vỡ giọng, giọng nói khản đặc.

"Chỉ đến thao trường hai canh giờ mà đã nhớ ta, ngươi chưa cai sữa à?" – Chu Doãn Thịnh tức mình bật cười.

Đương nhiên là nhớ, chỉ đi một lát thôi cũng nhớ. Lý Húc Đông không đáp, bờ môi lặng lẽ lướt qua vành tai quân phụ. Chu Doãn Thịnh đẩy hắn ra, nghiêm mặt nói – "Nghe nói Lý Cẩn Thiên cho các hoàng tử vào triều tham chính. Ngươi định đến bộ nào trong sáu bộ (3)

"Con muốn vào bộ Lại hoặc bộ Hộ."

"Quyền và tiền, ngươi chỉ có thể nghĩ được hai điều này thôi à?"

"Vậy ý quân phụ là?"

"Đi xuất chinh Nam Việt."

Lý Húc Đông trầm mặc, có vẻ rất không nguyện lòng. Hắn không muốn rời khỏi quân phụ.

Chu Doãn Thịnh sao có thể không biết lòng dạ hắn, giải thích – "Quyền lực, mối quan hệ, tiền tài, những thứ này tuy có thể củng cố địa vị của ngươi trên triều đình, nhưng không thể khiến ngươi đi lên ngôi vị cao nhất. Người xưa nói văn nhân tạo phản, ba năm không thành, biết vì sao lại không thành không? Đó là bởi họ không có binh quyền. Cán thương ở trong tay người nào, người đó mới có tư cách thâu tóm giang sơn."

Không đợi Lý Húc Đông trả lời, hắn nói tiếp – "Đừng nói với ta ngươi không muốn làm hoàng đế. Nếu người ngồi trên vị trí kia không phải là ngươi, mà là Lý Húc Viêm, ngươi có biết hai cha con chúng ta sẽ có kết cục gì không? Cao Mân đã hận ta, hận nhà họ Tề thấu xương. Hiện giờ Lý Cẩn Thiên còn sống, y sẽ không động đến chúng ta. Nhưng chờ ngày nào đó Lý Cẩn Thiên chết, người đầu tiên mà y muốn giết chính là ngươi và ta. Ngươi cho rằng hai ta trở thành kẻ tàn phế là y có thể yên tâm? Nếu là ngươi, ngươi nghĩ lại xem không nhổ cỏ tận gốc, ngươi có yên tâm hay không?"

Lý Húc Đông đương nhiên không thể yên tâm. Nhưng để quân phụ ở lại kinh thành một mình, hắn càng không thể yên tâm. Hắn cuống đến nỗi hốc mắt đỏ bừng, nhưng cũng biết hiện tại không phải lúc để bốc đồng. Hắn đã từng nói phải bảo vệ cho quân phụ, trở thành chỗ dựa cho quân phụ, giờ chính là thời cơ vùng dậy.

"Quân phụ, con đi Nam Việt. Vì người, con nhất định sẽ giành được một khoảng trời giang sơn. Người ở lại kinh thành cũng phải nhớ cẩn thận." – Lý Húc Đông ôm chặt lấy hắn, trong đôi mắt đỏ ngầu trải đầy sát ý, sát ý với cha con Cao Mân, thậm chí cả với Lý Cẩn Thiên. Nếu không bị ba người này bức bách, quân phụ sao phải sống gian nan như vậy.

Chư vị hoàng tử có người yêu cầu đến bộ Hộ, có người yêu cầu đến bộ Lễ, tóm lại ngành nào có thực quyền

thì chui vào ngành đó. Lý Húc Viêm đương nhiên vào bộ Hộ, những hoàng tử còn lại cũng đều được toại nguyện. Chỉ có Lục hoàng tử đề xuất muốn đi theo quân đội đến Nam Việt rèn luyện. Điều này lại làm khó Lý Cẩn Thiên.

Biết tin này, Cao Mân mỉm cười khinh miệt. Một tên tàn phế đi lại khó khăn mà còn vội lên chiến trường chịu chết, nhiệt huyết của Lục hoàng tử đúng là dồi dào quá mức. Nhưng đối với y, đây lại là một chuyện tốt. Trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, sai người diệt trừ Lục hoàng tử một cách thần không biết quỷ không hay quả thực là dễ như trở bàn tay. Lục hoàng tử chết, kiếp này Tề Tu Kiệt còn có gì để trông cậy? Những khổ sở mà y từng chịu kiếp trước, kiếp này nhất định phải khiến Tề Tu Kiệt nếm trải tất cả.

Lại nói, trước kia Lý Cẩn Thiên đặc xá tội chết cho Tề Tu Kiệt lại là chuyện tốt, một đao chấm dứt thì thuận lợi cho hắn quá.

Nghĩ vậy, Cao Mân chẳng những không phản đối, mà còn giục Lý Cẩn Thiên mau chóng đồng ý. Đồng thời nhét cả Cao Niệm đã khỏi hẳn vào đội ngũ chinh phạt Nam Việt, giúp y lấy chút quân công.

Lý Cẩn Thiên gọi Lục hoàng tử đến thư phòng đàm thoại một canh giờ, đêm đó liền đồng ý với lời thỉnh cầu của hắn. Trận chiến này kéo dài ước chừng ba năm. Trong ba năm này, vây cánh của nhà họ Cao lần lượt bị gạt bỏ; Ly vương cũng dính phải một vụ án thuế muối Giang Hoài, bị cách chức; Ngũ hoàng tử vẫn luôn được thương yêu liên tiếp phạm lỗi, bị Lý Cẩn Thiên răn dạy trước mặt văn võ cả triều, danh vọng suy giảm.

Ngược lại là Thất hoàng tử thường ngày lặng lẽ không lộ mặt dần dần bộc lộ tài hoa, xuất hiện trước mắt người đời.

72. Quyển 7 - Chương 11

Lý Húc Đông trời sinh là để đánh giặc. Sự thô bạo khát máu của hắn được giải phóng hoàn toàn trên chiến trường. Hơn nữa hắn còn không có bệnh hoàng tử, thậm chí chịu đói chịu rét giỏi hơn những binh lính bần hàn nhất.

Từ vị trí lính gác đến đại tướng tiên phong rồi lên đến thống soái, hắn chỉ tốn vỏn vẹn hai năm đã tạo dựng nên uy vọng tối cao trong quân đội. Mà Cao Niệm thì ngược lại, trở thành vật bài trí, thần trợ giúp để hắn giành lấy hảo cảm của binh sĩ. Cao Niệm không biết văn không biết võ, đã vậy còn mồm mép lanh lợi thích ba hoa, sở trường lớn nhất chính là cướp quân công của người khác. Người khác giết địch ở tiền tuyến, y trốn ở hậu phương run rẩy. Người khác đẫm máu trở về, y lập tức xách đao lên chặt đầu xác chết rồi mang đi lĩnh công, lâu dần khiến cho người người oán trách.

Nhưng mà y họ Cao, ai có thể làm gì y? Người ngoài không nói ra miệng, nhưng sự cung kính và ngưỡng mộ đối với Cao Mân giảm bớt rất nhiều, không còn ai coi y là chiến thần của Đại Yến nữa.

Trong khi Lý Húc Đông nắm giữ đại quân tám mươi vạn ở biên cảnh phía nam, Lý Cẩn Thiên cũng làm

tan rã đội quân trăm vạn của Cao Mân thành nhiều nhóm, lục tục đưa đến bên cạnh Lục hoàng tử.

Trải qua ba năm khảo sát, không thể nghi ngờ, Lục hoàng tử mới là người thừa kế ngôi vị đế vương thích hợp nhất trong cảm nhận của gã. Mấy vị hoàng tử náo loạn trong kinh thành chẳng qua chỉ là những lớp lá chắn mà gã dựng lên. Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử mà gã đã từng trọng dụng liên tục bị người nhà họ Cao hãm hại. Hiện giờ Thất hoàng tử trông như có tiền đồ nhất kia cũng gặp phải kết cục bị quần thần buộc tội, cấm túc. Chỉ có Lục hoàng tử, bởi vì núi cao đường xa chiến sự căng thẳng nên mới tránh được kiếp nạn.

Không có biện pháp diệt trừ Lục hoàng tử một cách quang minh chính đại, Cao Mân bèn bày mưu đặt kế cho tâm phúc của mình ở vùng biên giới phía nam ám sát đối phương. Trong ba năm liền ra tay không ngừng nghỉ, nhưng không lần nào thành công. Lý Cẩn Thiên biết rõ chuyện này, nhưng gã cũng không thể nào hoàn toàn trở mặt với Cao Mân. Gã nghĩ chờ nhà họ Cao sụp đổ, Cao Mân cũng sẽ yên phận, sẽ ở lại bên cạnh gã mãi mãi, giống như Tề Tu Kiệt vậy.

Cho nên điều gã có thể làm chỉ là tăng thêm số người bảo vệ Lục hoàng tử.

Lý Húc Đông ngồi chễm chệ trong doanh trướng, một quân y có diện mạo đặc biệt thanh tú đang chuẩn bị tháo băng vải trên lưng hắn ra xem xét vết thương.

"Ngươi vừa mới tắm rửa?" – Cánh mũi Lý Húc Đông khẽ phập phồng.

Quân y cúi đầu xuống thật thấp, ấp úng đáp phải.

"Trên người ngươi luôn có một mùi hương thơm ngát mà nhã nhặn, ngươi có biết không?" – Hiện giờ Lý Húc Đông mới tròn mười tám mà chiều cao đã đạt đến tám thước ba tấc. Nước da màu đồng, cơ bắp cường tráng mạnh mẽ ẩn dưới lớp áo trong hơi mở rộng. Dung mạo tuấn mĩ bất phàm và khí chất nghiêm nghị lạnh băng càng khiến hắn trở nên hấp dẫn.

Hắn hơi ghé lại gần, hít ngửi chiếc cổ trắng nõn lộ ra ngoài áo, vẻ mặt dường như rất say mê.

Quân y hoảng sợ, vội vàng dùng tay che cổ, đôi gò má hơi đỏ bừng lên, gương mặt vốn thanh tú lúc này lại toát ra vài phần mỹ lệ. Người ta bảo, đi lính ba năm, lợn cái cũng thành Điêu Thiền, quân y từng bị các quân sĩ đùa giỡn không ít lần vì vấn đề dung mạo.

Lý Húc Đông cười một tiếng trầm khàn, bắt lấy cánh tay y, than thở – "Ngươi che cái gì, lần trước ngươi tắm rửa, bổn soái đã nhìn thấy rồi."

Quân y trợn tròn mắt, vẻ mặt hoảng sợ.

Giọng Lý Húc Đông càng trở nên khàn khàn trầm thấp – "Ngươi cố ý dẫn bổn soái đến doanh trướng của ngươi lấy thuốc, chẳng phải là để bổn soái nhìn thấy nốt ruồi chu sa sau gáy ngươi hay sao? Bổn soái không

phải loại người có tư tưởng hẹp hòi. Cùng là ca nhi, Cao Mân có thể ra trận giết địch, cớ sao ngươi không thể chữa bệnh cứu người?"

Ánh mắt ảm đạm của quân y nháy mắt sáng lên, vô cùng cảm kích mà nhìn về phía hắn. Thấy hắn vươn tay sờ nốt ruồi chu sa nơi gáy mình, tức thì quên giãy giụa phản kháng.

Lý Húc Đông bóc lớp da giả kia ra, chậm rãi vuốt ve vệt chu sa đỏ tươi, thở dài nói – "Cao Mân cho ngươi bao nhiêu món lời để ngươi đến quyến rũ bổn soái? Có phải còn định lấy trộm tình báo từ chỗ bổn soái bán cho người Việt, để bổn soái chết ở biên cảnh? Ngay cả an nguy của quốc gia và dân chúng cũng bị vứt bỏ không thèm để ý, Cao Mân đúng là càng sống càng thoái hoá. Thần bảo vệ của Đại Yến à? Nực cười."

Không đợi quân y giãy giụa, năm ngón tay hắn siết lại bẻ gãy cổ đối phương, xé phần da có nốt ruồi chu sa xuống, ném vào bồn lửa đốt thành tro bụi. Mọc ở đâu không mọc, lại dám mọc bên gáy.

Sắc mặt hắn dần dần chuyển từ lạnh lẽo thành dịu dàng nhung nhớ. Nốt ruồi chu sa của quân phụ cũng mọc ở bên gáy, nho nhỏ, hồng hồng, vô cùng đáng yêu. Rất nhiều lần, khi ôm lấy người nọ từ phía sau, hắn đều không nhịn được muốn ghé sát lại mút liếm, gặm cắn. Năm mười lăm tuổi ấy, mới chỉ nghĩ như vậy thôi, hắn đã kích động cả đêm không thể ngủ, nơi ấy dựng đứng suốt mấy canh giờ, khiến hắn vừa cảm thấy khó chịu, vừa hưng phấn khó át.

Nhanh thôi, không bao lâu nữa, quân phụ sẽ là của mình. Hắn nở một nụ cười ăn chắc, sau đó kéo băng gạc ra, dốc một vò rượu mạnh lên vết thương hở cả thịt non của mình.

Hai tên thị vệ đi đến, thuần thục kéo thi thể ra ngoài xử lý.

Hôm sau trống trận vẫn rền vang như thường, Lý Húc Đông xông vào đại quân Nam Việt, lấy được đầu chủ soái phe địch. Phát hiện sau đầu vang lên tiếng xé gió, hắn vung đao đỡ, chém mũi tên bắn lén thành hai nửa. Sau đó nhìn về phía Cao Niệm vẫn còn giữ nguyên tư thế bắn tên, nét mặt kinh ngạc ở cách đó không xa.

Thám tử ám sát thất bại nên tự mình ra trận à? Đúng là làm khó cho tên nhát gan này.

Lý Húc Đông mỉm cười khinh miệt, gỡ cung tên trên lưng xuống bắn một mũi hoả tốc. Cao Niệm giục ngựa hòng trốn, lại bị mũi tên nhanh như chớp bắn xuyên qua ấn đường, chết không kịp ngáp.

Trong Từ Thần cung, Chu Doãn Thịnh đang đọc thư mà sói con gửi về. Lại bắn chết Cao Niệm trước mặt bao nhiêu người, nhóc con vẫn y như trước kia, thủ đoạn quá là đơn giản lỗ mãng. Lần này, Cao Lãng nhất định sẽ không kiềm chế được, chi bằng để mình thêm một bó củi nữa?

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó tự mình đến Dưỡng Tâm điện cầu kiến. Đồng thời gửi một bức thư đi, lệnh

cho nhóc con suất lĩnh đại quân đi suốt ngày đêm, nhanh chóng trở về kinh thành.

Lý Cẩn Thiên muốn tách Cao Mân khỏi nhà họ Cao một cách triệt để. Chỉ cần Cao Mân mãi mãi ở bên cạnh gã là được rồi. Sự sống chết của người nhà họ Cao, thậm chí là Ngũ hoàng tử, gã tuyệt đối đều không để ý đến. Nhận được tấu chương buộc tội Lục hoàng tử mưu hại con thứ nhà họ Cao mà triều thần dâng lên, gã chỉ nhìn lướt qua một cái rồi đốt, hoàn toàn không thèm quan tâm.

Thế lực của nhà họ Cao và Ly vương đã tan rã tám, chín phần mười, gã hoàn toàn không cần nhẫn nhịn nữa.

Sau lại nghe lời thỉnh cầu xin được liệm hài cốt người nhà họ Tề của Tề Tu Kiệt, gã vung bút phê chuẩn ngay lập tức, còn chọn một nơi đất tốt, phong thuỷ đẹp sai người hậu táng.

Từng hành động cử chỉ của gã đều khiến Cao Mân phẫn nộ, không hiểu, thậm chí là nản lòng thoái chí. Y không hiểu vì sao người này lại thay đổi nhanh chóng như vậy.

Cao Lãng sáng suốt hơn em trai mình nhiều. Gã tránh khỏi tai mắt đông đảo của Lý Cẩn Thiên, hẹn gặp riêng Cao Mân ở một ngôi miếu.

"Giống như trước kia không chấp nhận được nhà họ Tề, hoàng thượng cũng không chấp nhận được nhà họ Cao. Từ ba năm trước hắn đã bắt đầu bày mưu tính kế. Chắc chắn Lục hoàng tử mới thực sự là người mà hắn vừa ý nhất cho vị trí thái tử, Viêm Nhi chẳng qua chỉ là lá chắn mà thôi." – Cao Lãng chậm rãi nói.

"Không thể nào." – Cao Mân lập tức phủ định.

"Lục hoàng tử đáng lẽ đã là một kẻ tàn phế, nhưng khi đến biên cảnh, chân hắn lại khỏi lại như một kỳ tích, còn nhiều lần lập công. Ngươi cho rằng vì sao hắn thoát được sự theo dõi và ám sát của nhà họ Cao chúng ta? Nếu như không có Lý Cẩn Thiên bảo vệ, hắn tuyệt đối không sống được đến ngày hôm nay. Không có Lý Cẩn Thiên nâng đỡ, hắn tuyệt đối không có địa vị như hiện giờ. Mân Nhi, đừng lừa mình dối người nữa, Lý Cẩn Thiên đã thay đổi rồi. Hắn muốn tiêu diệt nhà họ Cao, diệt ngươi và ta, thậm chí diệt Viêm Nhi. Đế vương rốt cuộc vẫn là đế vương, nào có chân tình gì. Ngươi cứ nhìn biểu hiện gần đây của hắn mà xem, Niệm Nhi chết mà hắn không trách cứ Lục hoàng tử lấy một câu nào, còn liệm hài cốt cho người nhà họ Tề. Trái tim hắn đã hoàn toàn nghiêng về hai cha con kia."

Cao Mân trầm mặc, chỉ cảm thấy cả người rét run, lạnh thấu xương tuỷ.

"Huynh trưởng, ta và Viêm Nhi nên làm gì bây giờ?"

"Hổ phù (*) có còn nằm trong tay ngươi không?" – Đôi mắt Cao Lãng toát ra sát ý.

(*) Hổ phù: phù hiệu, ấn tín để điều binh của các quan võ thời xưa, có khắc hình đầu con hổ.

"Hổ phù, hổ phù đã trả lại cho Lý Cẩn Thiên từ lâu." – Giọng Cao Mân khàn khàn.

Vẻ mặt Cao Lãng vặn vẹo trong giây lát, rồi lại nhanh chóng bình tĩnh lại. Nếu như Lý Cẩn Thiên đã có sự chuẩn bị từ trước, hiển nhiên sẽ không để kệ cho đệ đệ nắm giữ quân đội. E rằng trong ba năm này, người của đệ đệ trong quân đội hoặc bị thu phục mượn sức, hoặc bị chèn ép đến phân hoá, đã biến thành một nắm cát vụn, không còn mặc cho nhà họ Cao dùng nữa.

Gã suy nghĩ một chút, chậm rãi lấy một bình sứ từ trong tay áo ra đưa cho Cao Mân – "Đây là an hồn hoàn, không màu không mùi vị, gặp nước là tan. Sau khi uống viên thuốc này, cơ thể sẽ từ từ suy nhược mà chết trong vòng một tháng. Sẽ không có bất kỳ thái y nào khám nghiệm ra được. Tuy rằng vùng biên cảnh giành được thắng lợi, quân đội sẽ lập tức khải hoàn về kinh, nhưng cần ít nhất hai tháng, Lý Húc Đông mới về đến kinh thành, chúng ta vẫn còn thời gian. Ngươi về cho Lý Cẩn Thiên uống thuốc, tổng cộng mười lăm viên, mỗi ngày một viên. Trong ba mươi ngày này, ta sẽ nhanh chóng liên hệ người ủng hộ Viêm Nhi kế vị, sau đó hiệu triệu cả quốc gia đưa Lục hoàng tử vào chỗ chết. Nếu hắn vẫn còn tốt số như trước, giết thế nào cũng không chết, vậy thì bắt Tề Tu Kiệt làm con tin, buộc hắn tự sát."

Ánh mắt Cao Mân toát ra vẻ day dứt. Giáo dục mà y nhận được từ nhỏ không cho phép y làm chuyện hành thích vua này.

"Ngươi còn do dự cái gì? Cục diện lúc này đã là không ngươi chết thì ta chết. Ngươi đừng quên trong tay ta còn có mấy trăm mạng người nhà họ Cao. Lục hoàng tử coi trọng Tề Tu Kiệt như vậy, nhất định sẽ giết chết ta, ngươi và cả Viêm Nhi, báo thù cho Tề Tu Kiệt." – Cao Lãng chỉ muốn tát em trai một cái cho tỉnh.

Nghe vậy, Cao Mân nghiến răng, nhận lấy bình sứ rồi vội vàng rời khỏi.

Cuộc đối thoại của hai người nhanh chóng xuất hiện trên bàn Chu Doãn Thịnh, hắn nở một nụ cười hứng thú.

Ngay từ đầu hắn đã dự đoán được cục diện ngày hôm nay.

Tuy rằng nhà họ Tề có thế lực, nhưng gia chủ nhà họ Tề luôn làm việc cẩn thận, khiêm tốn, hơn nữa biết thời biết thế. Ông quy thuận Tuyên vương để bảo đảm tính mạng cho toàn gia tộc, cũng chỉ xin hai chữ "yên ổn", là một người không có dã tâm gì. Cao Lãng thì hoàn toàn ngược lại, tính tình gã cố chấp, thủ đoạn độc ác, còn có dã tâm bừng bừng, càng bị áp bức lại càng muốn nổi dậy, có tham vọng rất lớn đối với quyền lực.

Tư liệu mà 007 tải về không đề cập đến tình huống cụ thể sau khi Lý Húc Viêm lên ngôi. Nhưng nếu Lý Húc Viêm thực sự là một vị vua anh minh quyết đoán, chắc chắn sẽ có ngày phải đấu với ông bác này của mình một trận, tránh cho họ ngoại phát triển quá thịnh vượng.

Mà Cao Mân là con út, trong tính cách có kiên nghị, nhưng vẫn khó nén yếu đuối. Ở thời khắc quan trọng, y luôn phân vân giữa giữ và buông, xử sự không quả quyết, rất dễ bị dụ dỗ. Nhược điểm của y là Ngũ hoàng tử, vì Ngũ hoàng tử, y có thể từ bỏ mọi quan điểm và nguyên tắc, làm chuyện tàn nhẫn ác độc nhất trên thế gian này.

Chu Doãn Thịnh nắm giữ tất cả góc tối trong tính cách con người, sau đó lợi dụng chúng. Giấc mơ thứ hai không phải là ảo ảnh hắn tạo ra do hứng thú, mà là phản xạ của hiện thực. Dưới sự thúc đẩy của Lý Cẩn Thiên, tất cả mọi người sẽ đứng ở nơi tương ứng theo bước chân của gã, từ đó hình thành nên cục diện ngày hôm nay.

Cuộc đời như một ván cờ, thảm bại hay đại thắng, tất cả đều dựa vào đôi bàn tay bạn. Đây chính là lạc thú lớn nhất của Chu Doãn Thịnh khi đấu với trời, đấu với người, đấu với Chủ thần.

73. Quyển 7 - Chương 12

Sói con đã sắp về đến kinh thành, làm sao Chu Doãn Thịnh có thể cho Cao Mân thời gian một tháng để chuẩn bị. Nửa tháng sau, hắn dùng nhân sâm trăm tuổi ninh một nồi canh gà, sai người đưa đến Dưỡng Tâm điện.

Lý Cẩn Thiên rất đa nghi, đồ ăn cho vào miệng đều có người chuyên phụ trách ăn thử. Nhưng an hồn hoàn là thuốc mãn tính, sẽ không phát tác ngay, hơn nữa chỉ đọng lại trong cơ thể nửa khắc rồi lập tức tự tan, ngay cả ngân châm cũng không kiểm tra ra được, huống gì ăn thử. Một tháng sau, Lý Cẩn Thiên phát bệnh, độc tính cũng đã tiêu biến, dù là thần y có kinh nghiệm phong phú nhất Đại Yến cũng cũng không chẩn đoán ra điều gì khác lạ.

Hôm đó sau khi dùng bữa trưa với Cao Mân, gã đến ngự thư phòng xử lý chính vụ, vừa mới cầm lấy bút lông thì đột nhiên cảm thấy lồng ngực sôi sục, lập tức phun ra một ngụm máu đen.

"Bệ hạ, ngài làm sao vậy, bệ hạ?" – Thái giám tổng quản sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, run rẩy nói – "Màu máu này bất thường quá, chẳng lẽ là trúng độc? Mau, mau gọi thái y!"

"Đừng để lộ! Bí mật gọi Từ Viện Chính đến, không được để bất cứ kẻ nào trông thấy!" – Lý Cẩn Thiên dẫu sao cũng là hoàng đế, biết tính nghiêm trọng của chuyện này nếu để người ngoài biết. Trước khi điều tra ra chân tướng, tuyệt đối không thể đánh rắn động cỏ.

Thái giám tổng quản còn chưa đáp lời, mật thám ẩn nấp trong điện đã lĩnh mệnh rời khỏi.

Từ Viện Chính cải trang thành nội gián đi vào thư phòng, quỳ bái rồi đặt tay hoàng thượng lên gối bắt mạch. Một lát sau, ông lắc đầu, biểu thị mình không dò ra gì cả. Ông tốn mất hai khắc đi đường, tác dụng của thuốc đã tan từ lâu.

"Kiểm tra nồi canh gà này một chút." – Lý Cẩn Thiên chỉ vào nồi nước trên bàn. Điều khác biệt duy nhất trong bữa ăn hôm nay chính là canh gà mà Từ Thần cung đưa đến. Gã không muốn nghi ngờ Tề Tu Kiệt, nhưng không biết còn ai đáng nghi hơn.

Từ viện chính cẩn thận kiểm tra, xác nhận trong canh gà chỉ cho thêm một nhánh nhân sâm trăm tuổi, là

thuốc bổ, chỉ có lợi chứ hoàn toàn không có hại cho cơ thể.

"Những món ăn khác đều ở đây, ngươi tiếp tục tra xem." – Lý Cẩn Thiên suy sụp ngả người ra lưng ghế. Ngoại trừ nồi canh gà từ Từ Thần cung này, tất cả những món khác đều do Cao Mân tự mình phụ trách. Không phải Tề Tu Kiệt thì chính là Cao Mân, suy đoán còn lại kia khiến lục phủ ngũ tạng gã đều bỏng rát, còn khó chịu hơn uống phải thuốc độc gấp trăm nghìn lần.

Nếu an hồn hoàn chưa đi vào cơ thể mà hoà vào trong nước hoặc những món ăn khác, độc tính có thể giữ lại rất lâu. Ngày nào Cao Mân cũng thúc giục người hầu nhanh chóng đổ thức ăn thừa đi, nhưng không biết sao hôm nay, khi thái giám tổng quản lặng lẽ đi đến ngự thiện phòng, những món ăn thừa này đều vẫn còn nguyên trong thực hạp.

Kiểm tra đến món cá rô hấp mà hoàng thượng thích nhất, thái y hoảng sợ, đánh rơi đôi đũa trong tay. Tiếng gõ vang vọng khiến Lý Cẩn Thiên run rẩy kịch liệt trong chớp mắt. Gã nghiến răng nghiến lợi hỏi từng câu từng chữ – "Thế nào rồi?"

"Là… Là món này, xem bệnh trạng thì hình như là an hồn hoàn. Bởi vì hôm nay Hoàng thượng dùng nhân sâm trăm tuổi, vô tình kích phát độc tính nên mới hộc máu. Nếu như không dùng nhánh nhân sâm này, e rằng cuối cùng thậm chí, thậm chí còn không phát hiện chuyện mình trúng độc." – Hàm ý chính là lão ngài sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Có đối tượng hoài nghi cụ thể, thái y cứa đầu ngón tay hoàng thượng lấy một giọt máu, dùng thuốc dung hợp đặc chế để kiểm tra kỹ lưỡng. Một lát sau, ông quỳ xuống đất dập đầu liên tục, sợ hãi không dám mở miệng.

Tốt lắm, rốt cuộc vẫn đi đến nước này. Đây chính là số mệnh đã định? Vậy ông trời để mình sống lại làm gì? Có lẽ là vì để mình bồi thường cho người nào đó, mà không phải Cao Mân. Lý Cẩn Thiên cười khổ một tiếng rồi bình tĩnh nói – "Trẫm có còn cứu chữa được nữa không?"

Thái y lặng thinh không nói.

Lý Cẩn Thiên hiểu ra, đổi cách hỏi khác – "Trẫm còn có thể sống được bao nhiêu ngày?"

Yên lặng nữa sẽ mất mạng, thái y đành phải lí nhí đáp – "Có lẽ là… Có lẽ là còn bốn, năm ngày nữa, cơ thể bệ hạ sẽ suy kiệt hoàn toàn."

"Bốn năm ngày ư? Nhanh thật." – Lý Cẩn Thiên than thở, tâm tình lại bình tĩnh lạ thường. Gã cho Từ Viện Chính lui ra ngoài, bí mật triệu toàn bộ tâm phúc mà mình bồi dưỡng trong suốt ba năm vào cung.

Năm ngày sau, Hoàng thượng bỗng nhiên đổ bệnh nặng, thậm chí còn không thể xuống giường, tình huống

có vẻ rất nguy cấp. Nghe được tin này, Cao Mân và Cao Lãng đều luống cuống, thời gian chuẩn bị đột nhiên bị rút ngắn mười ngày, bọn họ còn rất nhiều chuyện chưa kịp thu xếp.

Vốn tưởng rằng Lý Cẩn Thiên còn có thể chống đỡ thêm vài ngày, nào ngờ gã như mất hết hy vọng sống, từ chối thái y kê thuốc. Thay vào đó mời tất cả các hoàng tử và mẫu phi, quân phụ của họ đến Dưỡng Tâm điện, dường như muốn trăn trối hậu sự.

Cao Mân và Ngũ hoàng tử quỳ cuối chân giường. Cạnh đầu giường là Tề Tu Kiệt. Chư vị nguyên lão, hoàng tử, tần phi, thị quân đều quỳ cách ba thước.

"Thời gian của trẫm không còn nhiều nữa, tuyên bố lại một chút hậu sự trước mặt mọi người. Phúc Thuận, lấy giấy bút lại đây viết giúp trẫm."

Phúc Thuận chính là thái giám tổng quản, nghe lệnh lập tức mang giấy bút đến, chăm chú lắng nghe.

"Trẫm và quân hậu tình sâu nghĩa nặng, tình cảm phu phu thắm thiết, đến chết cũng không nỡ chia ly, quân hậu tuẫn táng theo trẫm. Không sinh cùng nơi chết chung một mộ, coi như là trẫm cầu được ước thấy."

Dứt lời, gã há mồm thở dốc, không để ý đến khuôn mặt trắng bệch của Cao Mân chút nào.

"Thần cũng nguyện tuẫn táng." – Chu Doãn Thịnh dập đầu thật mạnh, lẳng lặng nói. Nhưng hốc mắt sưng đỏ và cơ thể run rẩy đã tiết lộ sự đau khổ mà hắn đè nén.

"Ngươi cứ sống tốt cho trẫm." – Lý Cẩn Thiên cười khổ xua tay. Đã đến nước này rồi mà người này vẫn còn khờ dại như thế. Kiếp trước hắn đã không thể hưởng thụ phú quý mà mình nên có, kiếp này nhất định phải để hắn được sống ngẩng cao đầu, đây là điều duy nhất gã có thể bồi thường cho hắn.

"Thần nguyện tuẫn táng." – Chu Doãn Thịnh lại dập đầu lần nữa.

Lý Cẩn Thiên phớt lờ, nói tiếp – "Thất hoàng đệ Ly vương của trẫm cả đời chưa từng cưới thê nạp thiếp, không có con cháu, trẫm khó bề yên tâm. Nay trẫm giao Ngũ hoàng tử cho hoàng đệ, phải nhớ làm tròn chữ hiếu, bồi bạn đến già."

Cao Mân đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía long sàng, sắc mặt trắng bệch hoàn toàn biến thành tím bầm. Nếu Ngũ hoàng tử không giữ chặt bả vai y, e rằng y đã xông lên liều mạng với Lý Cẩn Thiên.

Giao con trai cho Ly vương, chẳng lẽ những yêu thương gã dành cho con trai ngày thường đều là giả ư?

Lý Cẩn Thiên dừng lại thở dốc. Chu Doãn Thịnh lại dập đầu nói nguyện lòng tuẫn táng lần nữa, hệt như bị nghiện.

"Ngươi câm miệng cho trẫm!" – Lý Cẩn Thiên ném bát thuốc trên đầu giường xuống đất, dữ dằn nói. Người nọ rốt cuộc yên tĩnh lại, chậm rãi quỳ rạp người xuống, chôn mặt vào giữa hai tay, mãi một lúc lâu không thấy thẳng người dậy, chắc hẳn lại đang lặng lẽ rơi nước mắt. Điều này khiến Lý Cẩn Thiên nhớ lại nơi thâm cung kiếp trước, người này cũng quỳ gối trước bài vị mình với dáng vẻ gầy yếu như vậy. Dù đau khổ đến đâu, hắn cũng chỉ có thể chôn đầu giữa hai tay, đè nén nỗi đau khổ và tuyệt vọng cùng cực kia.

Điều này khiến gã càng kiên định với nguyện vọng cuối cùng của mình.

"Mang thánh chỉ đến đây, trẫm tự tay viết tâm nguyện cuối cùng." – Gã ra hiệu cho Phúc Thuận.

Phúc Thuận vội vàng dâng một cuộn thánh chỉ mới lên. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sáng quắc nhìn gã, ngoại trừ cha con Cao Mân. Hai người này, một người tuẫn táng, một người chuyển giao, như thể tất cả những long sủng thánh ân trước kia chưa từng tồn tại. Rốt cuộc hoàng thượng nghĩ gì? Quả nhiên là lòng vua khó đoán!

Lý Cẩn Thiên vừa viết vừa đọc – "Số trời không thể kháng cự, thần binh không thể hoang phế lâu, quần thần không thể không có chủ, muôn dân không thể không có người thống trị. Trẫm tự biết đại nạn đã đến, xét đức hạnh của chúng hoàng tử, duy chỉ người con thứ sáu của trẫm – Lý Húc Đông có tài năng trời ban, tư chất xuất chúng, kính trên nhường dưới, nhân phẩm đáng quý. Nay trẫm đặc biệt lập Lý Húc Đông làm tân quân Đại Yến, cai trị xã tắc, gắn kết bốn biển. Cẩn cáo thiên địa, tông miếu, xã tắc."

Lại là Lục hoàng tử? Quả nhiên là Lục hoàng tử. Trong điện có người bất ngờ, cũng có người bình tĩnh. Nhưng đối với chư vị hoàng tử, đây là một tin tức không hẳn là tốt, nhưng cũng không hẳn là xấu. Ai lên ngôi cũng tốt hơn Ngũ hoàng tử lên ngôi. Bởi vì hai cha con nhà này, tần phi thị quân trong cung chết nhiều không đếm xuể, cứ hoàng tử nào hơi có tài năng đều bị nhà họ Cao chèn ép hãm hại, khổ không kể xiết.

Chưa lên ngôi đã tàn nhẫn như vậy, nếu để hai cha con nhà này ngồi lên ngôi vị cao nhất Đại Yến, người ngoài còn đường sống nào nữa. Lục hoàng tử thì khác, tính tình hào sảng, hài hước, khiêm tốn, hoà hợp với tất cả huynh đệ. Tề quý quân cũng là người đạm bạc, không màng danh lợi. Nếu hai người này nắm giữ quyền thế, cuộc sống chắc chắn sẽ tốt hơn khi phụ hoàng còn sống nhiều.

Mà chư vị nguyên lão cũng đều đã được đế vương báo trước, hiển nhiên đều cúi đầu nghe lệnh.

Dưới sự chứng kiến của triều thần, hoàng tử, tần phi, Lý Cẩn Thiên run rẩy đóng ấn ngọc, sau đó nhắm mắt xuôi tay.

Phúc Thuận thống thiết gọi tên gã, tất cả mọi người đều đồng loạt di chuyển đầu gối lên mấy bước, muốn xem xét tình hình của gã. Chỉ có cha con Cao Mân và Chu Doãn Thịnh còn quỳ nguyên ở chỗ cũ, một bên ánh mắt ẩn hiện sát ý, bên còn lại vùi đầu lặng thinh, không biết đang suy nghĩ gì.

Trước khi hoàn toàn tắt thở, Lý Cẩn Thiên miễn cưỡng mở mắt ra, nắm chặt bàn tay Phúc Thuận đang đứng gần nhất, cường điệu lần nữa – "Trẫm chết rồi nhớ lập tức đưa quân hậu xuống cho trẫm. Trẫm không thể xa cách hắn dù chỉ một khắc!" – Nếu không chiếm được trái tim Cao Mân, vậy thì chiếm lấy cơ

thể y cũng được. Chết cũng phải kéo y chết chung, tuyệt đối không thể để y và Ly vương đến với nhau.

Vành tai Chu Doãn Thịnh hơi nhúc nhích, thầm than: Đây là đến chết vẫn yêu hay là yêu cho đến chết? Thực ra Lý Cẩn Thiên này cũng thật đáng thương.

Phúc Thuận đã khóc đến mất tiếng, chỉ có thể liên tục gật đầu tỏ vẽ đã nghe thấy.

Lý Cẩn Thiên thế mới yên tâm nhắm mắt. Thái y đặt ngón trỏ dưới mũi gã thử hơi thở, chậm rãi nói – "Hoàng thượng đã băng hà."

Trong điện lập tức vang lên tiếng khóc bi thương, một thái giám định đi gõ chuông tang, lại bị thị vệ của Thiên Thần cung ngăn lại, âm thanh đao ra khỏi vỏ khiến lòng người rét lạnh.

Cao Mân chậm rãi đứng lên, trên mặt không có chút buồn đau nào, chỉ có thoải mái, mỏi mệt và giải thoát. Y phất tay áo, ra lệnh thị vệ bao vây tất cả mọi người, còn mình thì xách đao chậm rãi đi đến trước mặt Chu Doãn Thịnh, đột nhiên giơ tay bổ xuống.

Chu Doãn Thịnh chợt nở nụ cười, khuôn mặt vốn nghiêng nước nghiêng thành giờ đây tràn đầy nhuệ khí. Hai ngón tay trái hắn kẹp lấy lưỡi đao của Cao Mân, tay phải làm một động tác trên không trung, kéo Cao Mân đến gần, siết chặt cần cổ yếu ớt của đối phương.

Cao Mân được xưng là mãnh tướng đệ nhất Đại Yến, lại không phải là đối thủ của hắn.

Tất cả mọi người hoảng sợ trợn mắt há hốc miệng, ngoại trừ đại nội tổng quản Phúc Thuận.

"Báo thù, báo thù! Lý Cẩn Thiên sống lại là để báo thù. Cao Mân sống lại cũng là để báo thù. Vậy thì Tề Tu Kiệt đương nhiên cũng phải báo thù. Cái gọi là oan có đầu, nợ có chủ chính là thế này nhỉ?" – Hắn cười khẽ bên tai Cao Mân.

Cao Mân vốn đã sợ hãi không ngớt, lúc này ngay cả hồn vía cũng suýt bay mất, thất kinh hỏi – "Ngươi cũng sống lại?"

"Ai biết chứ?" – Chu Doãn Thịnh trả lời một cách ác liệt, đôi mắt chợt toát ra sự khinh miệt – "Kiếp trước, Lý Cẩn Thiên chết vì hắn bạo ngược vô nhân đạo, ngươi chết vì ngu trung, liên quan gì đến mấy trăm nhân khẩu nhà họ Tề? Gia chủ nhà họ Tề chẳng qua chỉ đưa ra lựa chọn thuận theo lịch sử mà thôi. Các người sống lại, không chịu tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, cớ sao phải đổ giận lên đầu người khác, còn vì thế mà tàn sát biết bao người vô tội như vậy. Ít nhất trước khi chết, bọn họ vô tội. Hôn quân vẫn hoàn hôn quân, dù cho thêm một cơ hội nữa, vẫn chỉ là hôn quân. Nếu là ta, loại thần tử nào mà ta chẳng khống chế được."

Cao Mân đã sợ không nói nên lời. Những hoàng tử, tần phi, thị quân còn lại vội vàng trốn ra sau lưng Tề quý quân, chỉ để tìm kiếm một chút cảm giác an toàn. Đến lúc này Tề quý quân còn có thể cười bình tĩnh

tự nhiên như vậy, chắc hẳn là đã phòng bị trước.

Chu Doãn Thịnh chưa bao giờ làm việc mà mình không nắm chắc. Hắn hất hàm với Lý Húc Viêm đang đứng đối diện mình – "Cho ngươi hai sự lựa chọn. Một, thả chúng ta, chúng ta thả Cao Mân; Hai, không thả chúng ta, chúng ta giết Cao Mân. Ngươi chọn cái nào?"

Cao Lãng nói muốn bắt hắn làm con tin uy hiếp sói con, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái. Cảm giác này, cứ để cho chính họ nếm thử đi.

74. Quyển 7 - Chương 13

Vẻ mặt Lý Húc Viêm bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã lấp loé bất định. Hai tay giấu trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm, phát ra tiếng vang răng rắc, có thể thấy nội tâm y đang chịu giày vò đến thế nào.

Cao Mân ngừng thở trong chớp mắt, lập tức hô – "Hoàng nhi không cần lo cho quân phụ, cứ giết hết những tên phản thần tặc tử này là được!"

Chu Doãn Thịnh siết chặt năm ngón tay, đôi má y lập tức đỏ lên, gân xanh hằn ra, không thể nói nên lời.

Lý Húc Viêm thấy thế, nhắm chặt mắt lại, dường như không nỡ nhìn thêm, hơi nâng cánh tay lên ra hiệu cho thị vệ ra tay chém giết. Người làm chuyện lớn phải biết cầm hay buông, sau này chờ y lên ngôi, y ắt sẽ róc xương xẻ thịt Tề Tu Kiệt và Lục hoàng tử, nghiền chúng thành tro bụi, báo thù cho quân phụ.

Đám người bị vây giết sợ run cả chân, hồn lìa khỏi xác. Chỉ một mình Chu Doãn Thịnh cười vang, vung tay áo lên, hất bay tất cả binh lính đến gần, đao thép trong tay bọn họ cũng bị bẻ thành vài đoạn, rơi loảng xoảng xuống đất.

Đây là võ công gì? Có thể hoá dòng khí khi hất tay áo thành vũ khí vô hình, quả thực nghe rợn cả gáy. Đao thép còn có thể bẻ gãy, vậy máu thịt bình thường thì thế nào? Đám binh lính bưng ngực không thể đứng dậy, mãi hồi lâu sau vẫn cảm thấy sợ.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc miệng, vẻ mặt hoảng hốt.

Chu Doãn Thịnh vẫn cười tươi như thường, rút trâm ngọc trên búi tóc của Cao Mân ra, tuỳ tay ném đi – "Dẫn theo từng ấy người thôi mà đã hòng giết bổn quân, Lý Húc Viêm, ngươi ngây thơ quá. Ngươi có tin dù trước mắt cách thiên quân vạn mã, bổn quân cũng có thể giết ngươi dễ như trở bàn tay hay không?"

Động tác của hắn không nhanh, nhưng lại ẩn giấu sức mạnh sấm chớp. Một binh sĩ thấy cây trâm ngọc kia bay đến gần, vội vàng giơ đao đỡ, lại nghe một tiếng "đinh" giòn vang, lưỡi đao bị trâm ngọc đâm thủng một lỗ, tốc độ vẫn không giảm chút nào, xẹt qua sườn mặt Lý Húc Viêm một ly rồi cắm phập vào cọc cửa,

chỉ chừa lại một viên đá quý đỏ tươi ở đỉnh trâm bên ngoài.

Phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể hoá ngọc thạch dễ vỡ thành ám khí cứng hơn cả đao thép? Nếu như hắn quyết tâm lấy tính mạng Ngũ hoàng tử, có lẽ Ngũ hoàng tử đã chết mấy trăm lần.

Đừng nói binh lính mà Lý Húc Viêm mang đến, ngay cả những người trốn sau lưng Chu Doãn Thịnh cũng cảm thấy chân mình mềm nhũn.

Không ngờ Tề quý quân trông gầy yếu thế mà lại có võ nghệ quỷ thần khó lường như vậy. Nếu như hắn muốn giết ai, chỉ e thần tiên cũng chẳng cứu nổi. Nhưng đã thế hắn còn ẩn náu trong thâm cung, không màng thế sự, cũng không biết là không màng danh lợi thực sự hay là đang âm thầm tính kế. Giấu kỹ thật đấy! Quả thực là sâu không thể lường!

Mọi người sợ hãi.

Chuyện đi đến cục diện ngày hôm nay, rốt cuộc có bao nhiêu công lao của Tề Tu Kiệt? Hay là tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của hắn? Đúng vậy, từ ngày Lý Cẩn Thiên đặc xá cho hắn, tất cả mọi chuyện đều bắt đầu không thể khống chế. Vốn tưởng là một phế nhân vô dụng, hoá ra lại là kẻ ẩn mình kỹ nhất, là người nắm giữ bàn cờ, đùa bỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay. Đáng sợ, đúng là đáng sợ!

Nghĩ đến đây, Cao Mân mềm nhũn cả người.

Trong khi mọi người còn đang hãi hùng, Chu Doãn Thịnh tiếp tục nói – "Ngũ hoàng tử quả nhiên là đại trượng phu, biết đạo lý có buông tay mới có nhận lại. Quyết định của ngươi rất sáng suốt, ắt hẳn quân phụ ngươi sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì ngươi. Nhưng nếu đứa con trai mà ta vất vả nuôi lớn dám làm thế với ta, ta chắc chắn ta sẽ đánh gãy đôi chân chó của nó. Cái đồ vô tư đến vô tâm, vong ân phụ nghĩa như vậy, quả là không bằng loài súc sinh."

Lý Húc Viêm bị trào phúng tím cả mặt, vẻ mặt Cao Mân cũng vô cùng khó coi. Trước đó đúng là y cảm thấy kiêu ngạo vì sự sát phạt quyết đoán của con trai, nhưng là một người cha, bị con trai bỏ rơi dứt khoát như vậy, trong lòng nào có thể dễ chịu?

Hai người nóng nảy lo sợ không yên, hơi có cảm giác mê mang tuyệt vọng. Bọn họ biết với mấy chục thị vệ của Thiên thần cung, e rằng hôm nay không giết được Tề Tu Kiệt. Chỉ cần hắn cứu được một vị nguyên lão trong đây ra, bọn họ sẽ lập tức bị phán là loạn thần tặc tử. Lục hoàng tử đang trên đường về có thể giơ lá cờ chính nghĩa, dẫn binh đánh về Hoàng thành. Tuy rằng Cao Lãng đã sắp xếp đâu vào đấy, nhưng những kế hoạch này chỉ có thể phát huy tác dụng dưới tình huống hai người bắt được tất cả mọi người trong Dưỡng Tâm điện.

Bắt giam những người này, bức bách vài vị nguyên lão làm một thánh chỉ giả, vậy là Ngũ hoàng tử có thể kế thừa ngôi báu một cách thuận lợi. Tuyên truyền tin tức ra ngoài, Lục hoàng tử sẽ chính là tên loạn thần tặc tử kia, có thể hiệu triệu toàn thiên hạ diệt sát.

Bao vây Dưỡng Tâm điện và một đám quý tộc trói gà không chặt có gì khó khăn? Ban đầu Cao Mân cho rằng đây là cuộc chiến đơn giản nhất dễ thắng nhất mà mình từng trải qua trong đời, đâu ngờ lại gặp được kẻ địch đáng sợ nhất trên đời.

Kiếp trước Tề Tu Kiệt cũng là một người sâu không thể lường như vậy ư? Chả trách hắn có thể cười đến cuối cùng. Thương thay cho y và Lý Cẩn Thiên, đều cho rằng người này là một túi rơm rỗng có cái vỏ gấm vóc.

Sắc mặt Cao Mân thảm đạm, không dám nghĩ nữa, chỉ hy vọng anh trai mau chóng xuất lĩnh binh sĩ riêng nhà họ Cao vào cung tiếp ứng.

Đúng lúc này, một bóng người cao lớn đi vào từ ngoài cửa, chậm rãi nói – "Hài nhi nào dám bỏ rơi quân phụ? Dù đưa toàn bộ thiên hạ đến trước mặt hài nhi, cũng không thể nào sánh bằng quân phụ."

Từ ngược chiều ánh sáng bước ra, mọi người mới nhìn rõ gương mặt người đến. Khuôn mặt thật là tuấn mĩ bất phàm, đôi mắt thật là khát máu, khí chất thật là ác nghiệt lạnh thấu xương. Đây chính là Lục hoàng tử Lý Húc Đông mới trở về sau ba năm rèn luyện ở biên thuỳ phía nam. Khi đi, ngoại hình của hắn còn rất non nớt, hiện giờ đã mũi cao trán rộng, mắt phượng hẹp dài, môi mỏng như tước, không nơi nào là không toát ra sự thành thục vững vàng. Chiều cao quá tám thước ba tấc khiến người khác cảm thấy vô cùng áp lực, chưa kể vạt áo nặng trịch của hắn còn đang nhỏ máu tí tách, chắc hẳn bị dính trên đường từ cửa thành vào trong cung.

Khí thế của hắn thực sự quá mức mạnh mẽ, càng làm nổi bật sự yếu đuối của Ngũ hoàng tử. Một số triều thần còn nghĩ nếu có thể giữ được mạng sống sẽ quy thuận Ngũ hoàng tử, nói thật y là người ưu tú nhất trong các vị hoàng tử, thân phận cũng cao quý nhất, không biết đầu óc tiên đế làm sao mà lại ngứa mắt với y.

Lúc này Lục hoàng tử và Ngũ hoàng tử đứng song song cạnh nhau, Ngũ hoàng tử rõ ràng hơi rụt người lại, vẻ mặt sợ hãi. Còn Lục hoàng tử thì nửa con mắt cũng chẳng buồn nhìn y, ai hơn ai kém nhìn là biết ngay. Chả trách tiên đế lại giấu Lục hoàng tử ở biên cảnh phía nam, chả trách lại truyền ngôi cho hắn mà không hề đếm xỉa đến Ngũ hoàng tử, hoá ra lý do là đây.

Người có mắt đều nhìn ra được, đến cùng ai mới thực sự xứng đáng làm đế vương.

Đằng sau hắn còn rất nhiều binh lính cũng toàn thân nhuốm máu đi theo. Trái ngược với thị vệ của Thiên Thần cung, vẻ mặt của những người này lãnh đạm, ánh mắt lạnh lẽo, khi nhìn người khác giống như đang nhìn một vật chết. Sự khắc nghiệt này phải trải qua vô số hồi giết chóc mới luyện ra được, là khí thế mà chỉ những quân nhân bách chiến chân chính mới có thể có một cách trọn vẹn.

Binh sĩ riêng của nhà họ Cao sống an nhàn ba năm, từ lâu đã không còn nhiệt huyết, nào phải đối thủ của họ, càng đứng nói đến đám thị vệ cả ngày ăn không ngồi rồi trong thâm cung.

Lý Húc Đông không thèm để ý đến người ngoài, chỉ tham lam nhìn chăm chú gương mặt được thời gian đặc biệt thiên vị của quân phụ. Khi hắn đi người này như nào, khi hắn về người này vẫn như thế, dù năm

tháng trôi qua thế nào cũng không thể cướp đi nét ngạo nghễ trên khuôn mặt người. Người là một tồn tại vừa độc đáo lại vừa quan trọng, chính như hắn mới nói vừa rồi, cho hắn cả thiên hạ hắn cũng sẽ không đổi.

Ngôi báu, quyền lợi, giang sơn, dù là cái gì cũng đều kém một sợi tóc của người này. Chỉ cần vẫn còn quân phụ, dẫu toàn bộ thế giới này sụp đổ thì cũng có liên quan gì đến Lý Húc Đông hắn? Nếu không phải vì chỉ khi đi lên ngai vàng mới có thể có được quân phụ, hắn tuyệt đối không để ý đến vị trí này.

"Quân phụ, con đã trở về!" – Hắn vội vã đến gần.

Chu Doãn Thịnh ném Cao Mân nửa sống nửa chết trong tay xuống, mạnh mẽ ôm sói con đã lâu không gặp vào lòng. Lập tức, hắn ngây ngẩn cả người. Người này thực sự là quá cao to tráng kiện, cánh tay hắn lại không ôm hết được.

Lý Húc Đông cười khẽ, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy yêu chiều. Hắn tách cánh tay quân phụ ra, ôm ngược quân phụ vào lòng, sức ôm lớn kinh người.

Trong khi hai cha con gặp lại nhau sau thời gian dài xa cách, Ngũ hoàng tử và Cao Mân bị nhốt vào thiên lao. Mọi người trong điện hoàn hồn khỏi cơn sợ hãi, vội vàng quỳ xuống hành lễ, miệng hô vạn tuế.

Tất cả những người nhà họ Cao tham gia mưu nghịch đều bị giam vào ngục. Cao Lãng và hơn mười phản thần tham gia mưu phản bị phán lăng trì. Còn lại người già, phụ nữ và trẻ em đều bị biếm làm thứ dân lưu đầy ngàn dặm. Cứ buông tha cho nhà họ Cao một cách dễ dàng như vậy hiển nhiên không phải là phong cách của Lý Húc Đông. Nhưng rốt cuộc Lý Cẩn Thiên không thể nào quá nhẫn tâm với Cao Mân, đã để lại một bức thủ dụ ở chỗ Dương nguyên lão, dặn dò Lục hoàng tử dẫu thế nào cũng nên để lại một con đường sống cho nhà họ Cao.

Sao năm đó bọn họ không để lại một con đường sống cho người nhà quân phụ? Lý Húc Đông cười lạnh, quyết định ngó lơ.

Nhưng Chu Doãn Thịnh cảm thấy nếu như đây đã là kết cục mà Lý Cẩn Thiên chuẩn bị sẵn cho mọi người, vậy thì không cần thay đổi nữa. Hắn là sức mạnh đến từ bên ngoài, không thể tuỳ ý sát hại nhân vật chính của thế giới này, nếu không sẽ khiến cho không gian tan vỡ. Nhưng các nhân vật chính tự giết lẫn nhau thì khác, lối chơi vu hồi như vậy thật ra rất thú vị.

Cao Mân đợi ba ngày cũng không thấy con trai mình bị giải vào thiên lao, trong lòng vô cùng lo lắng. Y bám lấy cửa lao trông mòn con mắt, rốt cuộc chờ được người mình muốn chờ.

"Tề Tu Kiệt, Viêm nhi đâu? Ngươi làm gì Viêm nhi rồi? Cầu xin ngươi đừng giết nó, kiếp trước ngươi giết nó một lần còn chưa đủ ư? Ngàn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của ta, ngươi muốn báo thù thì cứ báo thù ta đây này, lột da hay xẻ sống ta đều chịu hết!" – Y gào to với người đang chậm rãi đi đến.

Người nhà họ Cao cũng không biết chuyện y sống lại, đều cho rằng y đã phát điên.

Chu Doãn Thịnh đi đến trước cửa lao, nhìn xuống y từ trên cao, thật lâu sau mới đến gần bên tai y thì thầm – "Cái chết của con trai ngươi kiếp trước không phải chỉ do Tề Tu Kiệt, mà còn cả Cẩn phi, Diêu thị quân, và người hầu thân cận của ngươi, hắn đã bị Tề Tu Kiệt thu mua từ lâu. Kiếp trước, trước khi chết ngươi cho rằng hắn đã bị loạn quân chém chết? Không đâu, hắn trốn trong Từ Thần cung né tránh được một kiếp nạn, còn trở thành tâm phúc của Tề Tu Kiệt."

Cao Mân ngây ra như phỗng, không ngờ trong số những người phản bội mình lại có cả tôi tớ thân như tay chân lớn lên cùng mình từ nhỏ.

Chu Doãn Thịnh cười khẽ – "Đã được sống lại một lần mà vẫn không biết nhìn người, Cao Mân, ngươi thua không oan đâu. Dẫu sao thì Tề Tu Kiệt cũng nợ Lý Húc Viêm một mạng, cho nên ta không giết hắn. Hiện giờ hắn đang ở trong vương phủ, đã là thế tử của Ly vương. Nể mặt ngươi, Ly vương chắc chắn sẽ yêu thương hắn như con ruột."

Cao Mân hoàn toàn yên tâm, cơ thể mềm nhũn ngã sóng soài ra đất, chỉ cảm thấy thực sự không thể hiểu được Tề Tu Kiệt này. Tưởng chừng hắn bất thường, nhưng những việc hắn làm đều có kết cấu, là người có tư duy chặt chẽ. Chả trách y và Lý Cẩn Thiên đều thua trong tay người này suốt hai kiếp liền.

Không, nói nhầm rồi, xét đến cùng thất bại của bọn họ là bởi chính mình. Nếu như không có những tham lam, hoài nghi, ngờ vực kia, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi đến bước ngày hôm nay.

Âm thanh nói chuyện của hai người rất nhỏ, những người nhà họ Cao còn lại đều tò mò gần chết nhưng không dám đến gần. Chu Doãn Thịnh thẳng lưng dậy, ngoắc ngón tay với Cao Lãng – "Ngày mai là hành hình rồi, bổn quân mang cơm xử trảm cho ngươi, này, lại đây ăn đi."

Hắn vừa dứt lời, lập tức có một thị vệ bước lên vài bước đặt thực hạp ở cửa lao. Chu Doãn Thịnh nhấc chân đá đổ, còn dùng bàn chân di di.

Khoé mắt Cao Lãng suýt nứt ra, chỉ hận không thể xé xác hắn.

Chu Doãn Thịnh nói tiếp – "Nếu như ngươi ăn hết, ta sẽ đổi lăng trì thành chém đầu, cho ngươi được chết dứt khoát."

Cao Lãng lặng yên không nhúc nhích, cười nhạo – "Muốn giết muốn chém tuỳ ngươi." – Những người nhà họ Cao bị phán lăng trì còn lại đều dùng đầu gối đi đến gần, liên tục nói mình có thể ăn.

Ba nghìn sáu trăm nhát dao, nhát nào cũng đau thấu xương, để ngươi chịu khổ một canh giờ mới chết, ai chịu nổi tội vạ này?

Chu Doãn Thịnh cũng chỉ định đùa giỡn Cao Lãng, thấy gã không ăn cũng không sao cả, vừa vỗ tay cười

nhẹ vừa chậm rãi rời khỏi – "Quả nhiên là nam tử hán. Nói thật cho ngươi biết, dù ngươi có ăn hết, bổn quân vẫn sẽ xẻ sống ngươi, còn sẽ tự mình ra tay." – Mấy trăm mạng người nhà họ Tề, chỉ một miếng cơm thôi làm sao có thể triệt tiêu hết được? Nào có dễ dàng như vậy.

Cao Lãng nghiến chặt hàm răng, suýt nữa thì bị tức chết, rồi lại cảm nhận được lòng dạ đáng sợ của Tề Tu Kiệt này một cách sâu sắc. Dường như hắn coi toàn bộ thế gian này thành một trò chơi nắm giữ trong tay, tuỳ ý đùa bỡn tất cả mọi người.

Sớm biết thế, lúc trước không nên là địch với hắn

75. Quyển 7 - Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Húc Đông dùng tốc độ nhanh nhất đi lên ngôi vị hoàng đế, bình định nội loạn mà nhà họ Cao gây ra. Sau đó phong tước cho các vị huynh đệ, cho phép họ đưa mẫu phi hoặc quân phụ của mình xuất cung sống bên ngoài. Tổ chức một lễ tang long trọng cho tiên đế, sau đó tuyên bố huỷ bỏ thuế má trong vòng ba năm, mở lại khoa cử.

Người đời ai cũng nhận được lợi ích, đều khen Lục hoàng tử hiếu thuận lễ nghĩa, quả thực là một đấng minh quân.

"Vừa mới đăng cơ đã là một đấng minh quân rồi." – Chu Doãn Thịnh vừa lắc đầu cười vừa sắp xếp hành lý.

Lý Húc Đông dùng ánh mắt nặng nề nhìn hắn, hỏi lại lần nữa – "Quân phụ nhất định phải đi ư? Người không ở lại quản lý nội cung giúp hài nhi?"

"Quản lý nội cung? Việc này ai thích làm thì làm. Ta muốn ngao du bốn biển, thăm thú thiên nhai." – Hơn cả là muốn tìm một người, người chồng thất lạc đã lâu của hắn. Trong mấy năm này, hắn đã lật tung cả cung đình, thật sự không thu được kết quả gì. Hắn còn từng có ý tưởng đột phá, cho rằng có lẽ người nọ biến thành thái giám, vì thế kiểm tra hết tất cả những thái giám có thân hình cao lớn dung mạo bảnh trai một lượt.

Điều này khiến cho sói con suýt chút nữa xé xác những người đó, luôn miệng khuyên nhủ hắn tuy rằng thâm cung buồn tẻ nhưng cũng không thể nhẹ dạ tin lời kẻ gian nịnh. Nếu quân phụ thực sự không chịu nổi thì có thể tìm con giải sầu, vân vân. Lúc ấy Chu Doãn Thịnh cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Quân phụ, người ở lại đi, hài nhi vừa mới lên ngôi, không rành chuyện gì cả. Nếu không có người, hài nhi sẽ rất sợ hãi." – Lý Húc Đông ôm người nọ vào lòng, hơi thở nóng rực phun lên nốt ruồi chu sa bên gáy hắn.

Chu Doãn Thịnh tiếp tục thu dọn đồ đạc, không hề rung động, lại chợt thấy gáy bị tấn công, không hiểu ra sao mà ngất đi. Rốt cuộc vẫn là đứa con do mình nuôi lớn, hắn không hề phòng bị cú đánh lén này chút nào.

Sói con muốn làm gì? Cảm thấy quân phụ này quá khó lường nên bắt đầu kiêng dè, định bí mật diệt trừ? Đây là ý tưởng cuối cùng còn sót lại trong đầu hắn.

Lần thứ hai tỉnh lại, hắn đang nằm trên long sàng Dưỡng Tâm điện, chỉ mặc một chiếc áo lụa đỏ rực nửa trong suốt. Cổ tay cổ chân đều bị khoá lại bởi dây xích đúc từ hàn thiết, xiềng xích thật dài được cố định giữa cột đá lớn, không thể lay chuyển.

Thế này là bị giam lỏng? Hắn nhướng mày, khoé môi chậm rãi nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Quân phụ, người tỉnh rồi?" – Lý Húc Đông bỗng nhiên xuất hiện trong điện, trên người mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, ngoại hình đã được xử lý tỉ mỉ, trông điển trai vô cùng. Dường như hắn uống rất nhiều rượu, làn da màu đồng hơi đỏ ửng lên, ánh mắt lập loè bất định.

"Hôm nay ngươi thành hôn?" – Sói con đã mười tám tuổi, nên lập gia đình, hơn nữa hắn còn mới lên ngôi, tuyển chọn một người con gái (hoặc con trai) của một vị trọng thần để củng cố triều đình và hậu cung quả thực là việc cấp bách. Chu Doãn Thịnh vừa đoán vừa xem xét tình hình xung quanh.

"Đúng vậy, hôm nay con lập gia đình." – Lý Húc Đông căng thẳng đến nỗi cả người đều toát mồ hôi. Để thêm can đảm, trước khi đến, hắn đã uống mấy vò rượu mạnh liên tiếp. Nhưng vừa nhìn thấy quân phụ khoác áo lụa quyến rũ, tất cả tự chủ của hắn đều gần như tan biến. Lúc này, hắn rất muốn nhào lên nuốt chửng quân phụ vào bụng.

Chu Doãn Thịnh nhướn mày hỏi – "Con nhà ai?"

Lý Húc Đông không đáp, tự mình rót hai chén rượu rồi chậm rãi đi đến cạnh giường, khàn khàn nói – "Quân phụ hãy uống nó đi." – Đây là rượu hợp cẩn, vốn định vòng tay cùng uống với quân phụ, hiện giờ lại không dám.

"Trong rượu có hạ độc gì?" – Chu Doãn Thịnh đã hoàn toàn mất lòng tin với sói con.

Lời này khiến Lý Húc Đông ngẩn người, đôi mắt đen nhánh nhanh chóng chuyển thành đỏ rực, bi phẫn nói – "Quân phụ coi hài nhi là người như vậy ư? Cho rằng hài nhi muốn hại người?"

"Nếu không, sao ta lại ở đây?" – Chu Doãn Thịnh giật giật dây xích trên cổ tay.

"Nếu như quân phụ không bỏ hài nhi mà đi, hài nhi tuyệt đối sẽ không đối xử với quân phụ như vậy. Quân phụ là mạng sống của hài nhi, rời khỏi quân phụ, hài nhi biết sống thế nào?" – Từ rất lâu trước kia, hắn đã có cảm giác mơ hồ, mình tồn tại vì quân phụ. Nếu như không thể ở bên quân phụ, hắn cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Chu Doãn Thịnh nghe vậy nhíu mày, đang định trào phúng vài câu thì thấy hắn đột nhiên uống cạn một chén rượu, sau đó nắm lấy hàm dưới mình mà hôn, rót thẳng dòng rượu cay xè vào cổ họng mình.

Hắn vội vàng vươn lưỡi đẩy ra, nhưng khi chạm vào lưỡi sói con, hắn lại cảm thấy linh hồn run mạnh. Sự rung động quen thuộc và sóng tình nóng rực phút chốc thổi quét toàn thân.

Lý Húc Đông cũng rất kích động. Nhưng hắn mới mười tám tuổi, lại chưa từng trải qua chuyện này, nhất thời tay chân luống cuống, chỉ biết cởi quần áo trên người hai người ra, sau đó đè lên người quân phụ gặm cắn liếm mút không ngừng, vuốt rồi lại xoa, véo rồi lại nắm, quả thực không có kết cấu gì.

Thân dưới sưng đau vô cùng nhưng lại không tìm thấy đường trút, hắn chỉ có thể ma xát cọ dụi theo bản năng, miệng phát ra âm thanh rên rỉ khó chịu.

"Quân phụ, con sắp chết cháy rồi, quân phụ! Mau cứu con với!" – Hắn hít thở dồn dập, cả người toát mồ hôi, giọng nói toát ra vẻ cầu xin tội nghiệp.

Không ngờ kiếp này chồng mình lại ngây thơ như vậy, đúng là… Chu Doãn Thịnh không thể nào cảm khái tiếp được nữa, trống vắng lâu như vậy rồi, hắn cũng không kiềm chế được, quấn hai chân lên lưng sói con, ngón tay vẽ một vệt ám chỉ lên kẽ mông hắn.

Lý Húc Đông hiểu ra, bắt đầu cấp tốc chinh phạt.

Hai canh giờ sau, Lý Húc Đông đã gặt hái quân phụ bằng sạch, biểu cảm trên mặt vừa thoả mãn lại vừa thấp thỏm.

Chu Doãn Thịnh lấy tay che mặt, mãi vẫn không bình tĩnh lại được.

Hắn cười nhẹ, dần dần càng cười càng lớn tiếng, thì thào tự nói – "Vậy mà ta lại nuôi lớn ngươi như con trai mình, ha ha, lại coi ngươi là con trai ta…" – Tình huống này thực sự khiến hắn dở khóc dở cười. Người

mình tìm suốt nhiều năm thì ra vẫn ở ngay bên cạnh mình, còn ngày ngày bám lấy hắn luôn miệng gọi quân phụ.

Cảm giác này, nghĩ lại thật đúng là thích phê.

Lý Húc Đông lại hiểu lầm. Trong lý giải của hắn, lời này phải là như vầy—— Vậy mà ta lại nuôi lớn tên súc sinh ngươi như con trai mình, đúng là dẫn sói vào nhà, có mắt không tròng!

Hắn vừa sợ vừa hoảng, nhưng hắn không cảm thấy hối hận chút nào, đành phải thử ôm lấy quân phụ. Sẽ tốt thôi, lâu dần, quân phụ sẽ nhìn thấy ưu điểm của mình. Hắn chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Cả cái đầu dí sát vào, dụi dụi cọ cọ lên hõm vai mình y như hồi nhỏ. Chu Doãn Thịnh giơ tay đẩy hắn ra, mắng nhiếc – "Cút sang một bên." – Thái độ đối xử với con trai đương nhiên phải khác thái độ đối xử với người yêu. Con trai có thể dung túng chiều chuộng, nhưng người yêu thì cần dạy dỗ nghiêm khắc.

"Đồ ngu này, ngươi cho rằng hai cái vòng rách nát này có thể trói buộc được ta?" – Hắn tuỳ tay bóp một cái, xích khoá được đúc từ hàn thiết ngàn năm lập tức vỡ thành mấy mảnh. Sau đó hắn lại tháo xích chân ra theo đúng cách như vậy, đứng dậy mặc quần áo.

Ngay từ đầu Lý Húc Đông đã không nghĩ đến việc nhốt hắn cả đời, nhưng không ngờ mới chỉ mấy canh giờ mà quân phụ đã chuẩn bị chạy mất. Với bản lĩnh của quân phụ, ai có thể bắt được ngươi?

Lý Húc Đông thế mới biết sợ, cũng không dám bức bách thêm, chỉ vội vàng quỳ xuống ôm chặt lấy hai chân quân phụ. Hốc mắt hắn đỏ bừng, cầu xin – "Quân phụ đừng đi, hài nhi sai rồi. Chỉ là hài nhi quá yêu người nên mới như vậy. Cầu xin quân phụ hãy cho hài nhi thêm một cơ hội nữa có được không? Người muốn cái gì hài nhi cũng có thể cho người, tiền tài, quyền lực, ngai vàng, thiên hạ, thậm chí là tính mạng của hài nhi. Quân phụ là người đã cứu hài nhi ra khỏi nước sôi lửa bỏng, là người cho hài nhi tự tôn và kiêu ngạo, là người dạy hài nhi đọc sách tập võ, bảo vệ hài nhi khỏi bị thương tổn. Trên đời này, sẽ không còn ai có thể đối xử với hài nhi được như quân phụ, cho nên hài nhi cũng muốn báo đáp quân phụ giống như vậy. Quân phụ, người từng nói chúng ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau, chẳng lẽ những lời này không còn tác dụng nữa hay sao?"

Lúc này, Lý Húc Đông nào còn sự tàn nhẫn khát máu trên chiến trường, lòng dạ sát phạt quả quyết trước triều đình nữa. Hắn giống như một đứa trẻ lạc đường, khóc vô cùng thương tâm, trong con ngươi khó nén nỗi sợ hãi dày đặc, như thể mất đi quân phụ là chuyện khiến người ta tuyệt vọng nhất trên đời.

Đây chính là chồng mình. Ở đây anh ta phải sống hèn mọn, gian nan, cơ khổ không nơi nương tựa như vậy, cho nên mới chỉ vì một chút quan tâm yêu thương mà dâng hiến cả trái tim mình không hề giữ lại. Nếu trước kia mình không mang anh ta về Từ Thần cung, anh ta còn phải chịu bao nhiêu khổ sở nữa? Liệu có thể lớn lên khoẻ mạnh, già đi trong yên bình không?

Nghĩ đến đây, một chút tức giận trước đó tan thành mây khói chỉ trong chớp mắt. Chu Doãn Thịnh đá đá sói con, cười nhạo – "Mười tám tuổi rồi mà vẫn không tiến bộ chút nào. Đứng lên đi, ta đã nói đương nhiên là sẽ giữ lời."

"Quân phụ không đi?" – Lý Húc Đông vẫn ôm chặt lấy đôi chân thanh niên không buông, vẻ mặt đáng thương vạn phần.

Đến cùng ai bị giam lỏng, ai bị cưỡng bức? Sao sói con trông còn thê thảm hơn hắn gấp trăm ngàn lần như thế? Chu Doãn Thịnh giận đến bật cười, nhấc chân dẫm lên mặt hắn, lại quên mất mình đang không đi giày, làm cho sói con bắt lấy mắt cá chân, le lưỡi liếm khắp lòng bàn chân một lượt.

Đã kiếp thứ mấy rồi? Thói quen thích liếm chân này vẫn không thay đổi. Chu Doãn Thịnh che trán, sau đó vui vẻ bật cười.

Khả năng quan sát của Lý Húc Đông rất tốt, thấy tình cảnh này, biết ngay là nguy cơ đã qua, hắn vội vàng đứng dậy ôm quân phụ vào lòng, nói thế nào cũng không chịu buông ra. Hắn thực sự là bị doạ sợ.

Chiêu Nguyên đế nước Đại Yến là một nhân vật vô cùng có tính tranh luận. Cả đời hắn không cưới vợ cũng không sinh con, nhưng mối quan hệ với quân phụ lại cực kỳ thân mật, quả thực đến nông nỗi như hình với

bóng. Quan trong triều từng mấy lần tố lên đều bị hắn quát mắng quay về, dù có lấy cái chết bức ép trên Kim Loan điện cũng không thể khiến hắn bất hoà với Tề thượng quân một chút nào.

Song hắn hiểu chính vụ rất rõ, chưa đến năm năm đã thống trị Đại Yến yên vui tường hoà, phú quý giàu mạnh, dần dà triều thần cũng yên tĩnh lại.

Một ngày sau khi Tề thượng quân ra đi, hắn cũng phát bạo bệnh mà chết, truyền ngôi vị hoàng đế cho một hoàng tử trong tôn thất.

Quan hệ giữa hắn và Tề thượng quân thường bị các triều thần lên án, nhưng cũng là đề tài mà dân chúng nói chuyện say sưa nhất nơi phố phường. Từng có mấy lần, hắn hất tay áo bỏ đi giữa triều đình, một lát sau lại vội vàng quay lại tiếp tục xử lý chính sự, khiến các triều thần đều không hiểu ra sao. Chờ sau khi hắn băng hà, trong cung mới lan truyền lời đồn đãi, nói rằng nếu trong hai canh giờ liên tiếp không nhìn thấy Tề thượng quân, Chiêu Nguyên đế sẽ cảm thây sợ hãi không thể át, nhất định phải quay về nội điện xác nhận thượng quân vẫn còn ở đấy mới yên tâm.

Đến cùng phải yêu một người nhiều đến đâu mới không thể nào chịu đựng nổi hai canh giờ xa cách? Bách tính không thể nào hiểu được tình cảm có thể xưng là bệnh trạng này, nhưng lòng vẫn luôn hướng tới. Chắc hẳn Chiêu Nguyên đế yêu Tề thượng quân ghê gớm lắm nhỉ? Giống như tiên đế yêu Cao quân hậu vậy. Hoàng tộc dòng họ Lý hình như đặc biệt dễ có mầm mống si tình.

Nghe xong lời này, Lý Húc Viêm – bị phạt trông coi hoàng lăng cả đời – nở một nụ cười châm chọc.

Chú thích:

(1) Hoa hoè:

(2) Dương mai: (còn được gọi là dâu rượu hay thanh mai đỏ)

(3) Sáu bộ: Sáu bộ hay lục bộ là thuật ngữ chỉ sáu cơ quan chức năng cao cấp trong tổ chức triều đình quân chủ Á Đông.

Bộ Lại: là bộ giữ việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyển, lựa chọn, xét công, bãi truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại, cung cấp người cho các nha môn.

Bộ Lễ: giữ việc lễ nghi, tế tự, khánh tiết, yến tiệc, trường học, thi cử, áo mũ, ấn tín, phù hiệu, chương tấu, biểu văn, sứ thần cống nạp, các quan chầu mừng, tư thiên giám, thuốc thang, bói toán, tăng lục, đạo lục, giáo phường, đồng văn nhã nhạc. Bộ này trông coi việc tổ chức và kiểm soát vấn đề thi cử (thi Nho học khoa cử) chọn người tài ra giúp triều đình.

Bộ Hộ: giữ việc ruộng đất, nhân khẩu, kho tàng, thu phát, bổng lộc, đồ cống nạp, thuế khoá, muối và sắt.

Bộ Binh: giữ việc binh nhung, quân cấm vệ, xe ngựa, đồ nghí trượng, khí giới, giữ việc biên giới, lính thú, nhà trạm, phố xá, nơi hiểm yếu, việc khẩn cấp, tuyển dụng chức võ.

Bộ Hình: giữ việc luật lệnh, hình phạt án tù, ngục tụng và xét xử người phạm tội ngũ hình.

Bộ Công: coi việc xây dựng thành hào, cầu cống đường sá, việc thổ mộc, thợ thuyền, tu sửa xây dựng, thi hành lệnh cấm về núi rừng, vườn tược và sông ngòi.

76. Quyển 8 - Chương 1

Chu Doãn Thịnh hấp thu năng lượng trong không gian ngân hà xong, khi tỉnh dậy lần nữa đã đứng trong một căn phòng khách tráng lệ và hiện đại. Xung quanh không có ai, nhưng trên tầng có tiếng vui đùa hò reo ầm ĩ, nghe cẩn thận thì đại khái phát ra từ mười bốn, mười lăm thanh niên nam nữ tuổi gần nhau. Trên tường phòng treo một khung ảnh lớn, trong khung là ảnh chụp của một cô gái vô cùng xinh đẹp nào

đó. Nhìn chữ tiếng Anh rồng bay phượng múa dưới góc phải, chắc hẳn cô gái này tên là Ellie Blank.

Mà trên bức tường đối diện hắn treo một tấm poster cỡ lớn của một người đàn ông nào đó, góc phải bên dưới có ghi chú chữ Top.1. Người đàn ông này mặc áo sơ mi trắng và quần Âu đen, ngồi trên một chiếc ghế phong cách Gothic với tư thế vô cùng cao quý biếng nhác, tay phải vén nhẹ mái tóc vàng lên, khoé mắt toát ra nét cười nhàn nhạt.

Dù là dáng người, dung mạo hay khí chất của người đàn ông này đều hoàn mỹ không chê vào đâu được. Khuôn mặt rõ nét và ánh mắt thâm tình u buồn kia có thể khiến cho bất kỳ người phụ nữ nào điên cuồng vì gã, đương nhiên còn cả một số đàn ông nữa.

Chu Doãn Thịnh đứng lặng trước poster hồi lâu, trông như đang nghiêm túc thưởng thức, nhưng thực ra là đang phân tích số liệu của người đàn ông này. Khí chất và diện mạo của người đàn ông này rất giống người yêu hắn, nhưng chiều cao chỉ có 187 cm, không đạt tiêu chuẩn. Phải biết rằng dù ở cổ đại, chồng hắn cũng là một người vạm vỡ cao trên tám thước.

Loại trừ một đối tượng cần suy xét, lúc này Chu Doãn Thịnh mới xem trí não trên cổ tay, 007 tri kỷ đang nhấp nháy tải tư liệu. Đúng lúc này, có vài người trượt xuống từ tay vịn cầu thang. Vốn đang hi hi ha ha đùa giỡn ầm ĩ, vừa trông thấy thiếu niên đứng trước poster, bọn họ lập tức yên lặng lại, còn không hẹn mà cùng bĩu môi, truyền cho nhau ánh mắt chán ghét và xem thường.

Tình cảnh của chủ nhân cơ thể này đúng là không ổn nhỉ. Hơn nữa, cả căn biệt thự này gắn đầy camera. Đằng sau mấy chàng trai cô gái kia còn có người quay phim đi theo, giống như đang quay một show truyền hình nào đó.

Vừa suy nghĩ vừa đọc tư liệu, hắn cảm thấy chắc mình có thể có một kỳ nghỉ nhàn nhã ở thế giới này, bởi vì tâm nguyện của nguyên chủ thực sự là rất đơn giản.

Nhân vật chính của thế giới này là một cô gái tên là Emily Taylor, người Mỹ, cao 180 cm, có một gương mặt thiên sứ và dáng người ma quỷ, đồng thời còn có một bộ não thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng có một câu nói: Ai ai cũng đều là quả táo bị Thượng đế gặm một miếng, đều có một chỗ thiếu hụt hay bất hạnh, không chỗ này thì chỗ khác.

Tuy rằng Emily có ngoại hình đủ để phụ nữ trên toàn thế giới ghen tị, nhưng cô ta lại có một tuổi thơ vô cùng bi thảm. Cô ta mất cha từ năm ba tuổi, vì gia đình nghèo khó mà không thể không đi lưu lạc khắp nơi với mẹ, chưa khi nào được sống một cuộc sống yên ổn, cũng bởi vì vấn đề chiều cao và ngoại hình mà thường xuyên bị bạn bè cùng lứa bắt nạt.

Cô ta chỉ học hết trung học rồi bỏ học làm công trong một quán bar, từng gặp được đủ mọi loại người, từng trải qua những chuyện tối tăm ghê tởm nhất. Bởi vậy, cô ta có được một tính tình kiên nghị. Năm cô ta hai mươi tuổi, mẹ cô ta lại nhốt cô ta vào phòng cha dượng, mặc cho cha dượng cưỡng bức, chỉ vì để giữ gìn cuộc hôn nhân đang tràn ngập nguy cơ.

Cô ta đánh cha dượng bị thương rồi trốn khỏi nhà, trên người không mang theo một đồng nào. Nhìn thấy

quảng cáo tuyển chọn cuộc thi người mẫu dán trên lề đường, cô ta ấp ủ một chút hy vọng cuối cùng mà đi đăng ký, sau đó được bộc lộ tài năng.

Đây là một thế giới người mẫu, khắp nơi đều là không khí thời thượng. Chu Doãn Thịnh từng làm người mẫu và siêu sao, cảm thấy nơi này vô cùng thoải mái. Hơn nữa đây không phải lần đầu tiên hắn hoá thành người da trắng, cho nên hắn không có bất kỳ chỗ nào không quen.

Chủ nhân cơ thể này tên là Romeo Parker, cũng là một trong mười lăm người được lọt vào vòng trong cuộc thi Next Top Model. Nếu như nói show truyền hình này là mở màn cho cuộc đời huy hoàng của Emily, vậy thì đây cũng là sự khởi đầu cho tất cả mọi bi kịch của Romeo.

Thật ra tuổi thơ của Romeo cũng không hạnh phúc hơn Emily. Cậu ta mồ côi cha mẹ từ khi còn rất nhỏ, được gửi nuôi dưới danh nghĩa của bác ruột. Bác cậu ta là một người phụ nữ có tính tình nóng nảy, hơn nữa còn phải nuôi bốn đứa con, cuộc sống cũng không giàu có. Nếu không vì khoản di sản khổng lồ mà cha mẹ Romeo để lại, bà ta tuyệt đối sẽ không tốt bụng nhận nuôi đứa trẻ này.

Khi còn nhỏ Romeo rất gầy yếu, ngoại hình còn xinh xắn hơn con gái, cho nên thường bị những đứa bé trai ương bướng bắt nạt. Năm mười bốn tuổi, một ngày nọ cậu ta bỗng nhiên phát hiện mình không thể nào thích con gái, mà ngược lại đặc biệt chú ý những chàng trai tuấn tú, cũng khát vọng được làm quen với họ. Điều này khiến cậu ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cậu ta vượt qua ba năm đau khổ tuyệt vọng trong sự hoài nghi đối với chính bản thân mình. Tính cách càng ngày càng u ám tự ti, bên ngoài lại càng ngày càng tỏ vẻ ương ngạnh, cố gắng xù gai tấn công tất cả những người có thể gây hại cho mình. Cậu ta muốn che giấu bản thân, nhưng đồng thời lại hy vọng có thể bước đi dưới ánh mặt trời, được cả thế giới tán thưởng.

Khi nhìn thấy quảng cáo tuyển chọn cuộc thi Next Top Model trên mạng, cậu ta đưa ra một quyết định mạo hiểm, cậu ta muốn tham dự vào cuộc thi, trở thành một siêu mẫu nam nổi tiếng. May mắn là bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, chiều cao của cậu ta liên tục tăng vọt, chưa tròn mười tám mà đã cao 183 cm. Tuy rằng ngoại hình ngây ngô non nớt, nhưng gương mặt vô cùng tinh xảo xinh đẹp, nhất là đôi mắt xanh biếc to tròn như chứa đựng cả một đại dương bao la, trông ngây thơ trong sáng như một đứa trẻ mới chào đời.

Nhắc đến ngoại hình, cậu ta tuyệt đối không thua bất kỳ thí sinh nào, hơn nữa cậu ta còn có khí chất thuần khiết mà họ đều không có. Ảnh chụp và video của cậu ta khiến ban giám khảo đều mê mẩn, lập tức tuyển chọn cậu ta.

Nhà đầu tư cho chương trình này là đài truyền hình ABC nổi tiếng nhất nước Mỹ. Bởi vì nhận thấy được giá trị tiềm tàng của chương trình này, ABC bỏ ra một khoản tiền lớn mời tổ chế tác chuyên nghiệp nhất, hằng ngày ghi lại những hình ảnh chân thực nhất của các thí sinh suốt hai mươi tư giờ không ngừng nghỉ. Để hấp dẫn người xem, ABC cũng phát sóng chương trình này vào khung giờ vàng.

Đây mới là mùa thứ nhất, về sau còn có mùa thứ hai, mùa thứ ba, mùa thứ tư... Tất cả những người ôm ấp giấc mộng siêu mẫu có đầy đủ thực lực đều có thể tìm thấy vị trí của mình trên sàn đấu này.

Đến hiện tại, chương trình đã phát sóng tập thứ ba, tập đầu tiên Emily giành giải nhất, tập thứ hai Emily vẫn giành giải nhất, Top.1 tập thứ ba lại chuyển thành Hayden Brown – bạn trai của Emily, cũng chính là người trong poster này.

Các thí sinh đều là nam nữ thanh thiếu niên có độ tuổi từ mười sáu đến hai mươi lăm, có đủ ngoại hình xuất chúng và dáng người cao ráo thon thả, khó tránh khỏi việc nảy sinh tình cảm với nhau. Hayden chẳng những có gương mặt điển trai nam tính mà gia thế của gã cũng rất hùng hậu, cha Valentine là nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới, mẹ Susan là siêu mẫu đã về hưu, điều này khiến gã được tất cả mọi người chú ý ngay từ lúc ban đầu.

Emily lắm mưu nhiều kế, chẳng bao lâu đã nắm chắc cậu ấm nhà giàu mà các thí sinh nữ thèm nhỏ dãi trong lòng bàn tay. Hai người cổ vũ nhau trong sinh hoạt, giúp đỡ nhau trong công việc, quả thực là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Bọn họ vượt qua mọi khó khăn, không ngừng đánh thắng mọi đối thủ, vươn đến top 3. Cuối cùng, Hayden chủ động nhường bước, đeo vòng nguyệt quế siêu mẫu lên đầu bạn gái.

Từ đó, cuộc đời rực rỡ huy hoàng của Emily chính thức bắt đầu.

So với nữ chính toả sáng chói lọi, Romeo chính là một kẻ hy sinh không có gì thu hút. Cậu ta rất khát vọng giành được chiến thắng trong cuộc thi, vậy nên cậu ta coi tất cả thí sinh như kẻ địch của mình. Cậu ta sẽ luôn miệng phê bình ngoại hình, trang phục, make up của người khác, hơn nữa còn thích nhạo báng Hayden và Emily, giống như một con ruồi phiền phức cứ luôn vo ve bên tai người ta, khiến người ta rất muốn giơ tay đập chết.

Khả năng giao tiếp của cậu ta rất kém, các thí sinh nam nữ trong cuộc thi chẳng mấy ai muốn nói chuyện với cậu ta. Mọi người đều nói xấu sau lưng cậu ta rằng Romeo đúng là sự kết hợp giữa nhím và chồn hôi, khiến người ta phải lui bước không dám lại gần.

Ngay mười phút trước khi Chu Doãn Thịnh đến, cậu ta đã chê bai bức ảnh giành giải nhất của Hayden chẳng ra đâu vào đâu, rước lấy một loạt chỉ số cừu hận. Ai cũng biết, vì mục đích công bằng, chương trình không chỉ mời ba người có địa vị cao làm giám khảo, mà còn cho người xem bỏ phiếu cho các thí sinh qua trang web chương trình.

Điểm của giám khảo trong các cuộc so đấu chỉ chiếm bốn mươi phần trăm, nhưng số phiếu mà người xem bình chọn chiếm đến sáu mươi phần trăm. Nói cách khác, nếu như người xem không thích bạn, vậy thì bạn tuyệt đối sẽ không thể đi đến cuối.

Người xem không chuyện nghiệp bằng ban giám khảo, nhưng mắt nhìn người của họ rất thực tế. Một là phải có ngoại hình xuất chúng, hai là biểu hiện phải hoàn mỹ, ba là phải có tính tình dễ mến. Bởi vì ngoại hình đặc biệt xuất chúng, ngay từ đầu Romeo đã rất được yêu thích, nhưng qua vài tập liên tiếp, biểu hiện của cậu ta cũng chỉ bình thường, tính tình chẳng ra sao, hơn nữa còn thích công kích Hayden và Emily, chọc tức tập thể fan hùng hậu của hai người.

Điểm số bình chọn trên mạng của cậu ta càng ngày càng thấp, cho đến một tập nọ bị Hayden ác ý hãm hại, khiến cậu bị cạo trọc đầu, sau đó bị knock out.

Romeo là một đứa trẻ rất mẫn cảm. Sau khi về nhà, cậu ta bị mọi người châm chọc khiêu khích đủ bề, nhanh chóng sa đoạ. Cậu ta ăn uống rượu chè quá độ, chơi bời lêu lổng, chưa đến ba mươi tuổi đã chết trên giường bệnh vì bệnh béo phì. Khi cảnh sát nhận được điện thoại từ hàng xóm mà đến xem xét, không ai tin được đống thịt mỡ gần thối rữa này đã từng là một thiếu niên xinh đẹp hơn cả tinh linh.

Cũng bởi vậy, tâm nguyện của Romeo rất đơn giản, cậu ta muốn giành được giải quán quân trong cuộc thi đấu, được đứng dưới ánh mặt trời một cách đường đường chính chính.

Chu Doãn Thịnh đọc tư liệu xong, nở một nụ cười với poster trên tường, sau đó đi vòng qua mấy thí sinh đang muốn gây sự mà trở về phòng. Đứng trước gương lớn, hắn vén mái tóc mềm mại của Romeo lên, xem xét diện mạo cậu ta.

Đây là một khuôn mặt được bàn tay thượng đế đắp nặn tỉ mỉ, tuy thiếu nét điển trai nam tính của đàn ông nhưng cũng không mất sự tuấn tú, thêm vào đó là nét dịu hiền sống động của phái đẹp. Làn da mềm mại trắng như sữa toát ra sự khoẻ mạnh, đôi mắt xanh vừa to vừa ướt át chính là vũ khí lớn nhất của cậu ta. Khi cậu ta dùng đôi mắt này lẳng lặng nhìn bạn, bạn sẽ không thể từ chối bất cứ yêu cầu nào cậu ta đưa ra, dẫu cho nó có khó khăn đến nhường nào.

Theo Chu Doãn Thịnh, điều kiện sẵn có của Romeo không kém Hayden và Emily chút nào, chỉ là cậu ta không biết phải sử dụng như thế nào mà thôi. Hayden mua chuộc giám khảo hãm hại cậu ta, rất có thể cũng vì để diệt trừ một đối thủ mạnh. Bởi vì gã biết, trong giới người mẫu hiện nay, hầu hết người mẫu nam đều có hình thể cường tráng, vậy nên một thiếu niên tựa tinh linh như Romeo sẽ dấy lên trào lưu lớn đến chừng nào.

Muốn sống yên trong giới thời trang, chỉ có ngoại hình xinh đẹp thì hoàn toàn không đủ, bạn còn cần phải có một khí chất có một không hai, khiến người khác chỉ cần nhìn một lần là đã khó có thể quên lãng. Ngoại hình của Hayden không chê vào đâu được, khí chất cũng rất xuất chúng, nhưng không hề dính dáng đến hai chữ "độc đáo". Trong giới người mẫu không thiếu gì loại hình trai đẹp như gã.

Nhưng Romeo thì khác. Romeo như một tinh linh lạc đường nơi trần thế, sạch sẽ không nhiễm bụi trần. Dù cậu ta đứng giữa hàng ngàn hàng vạn người, bạn cũng có thể nhận ra cậu ta ngay từ cái nhìn đầu tiên. Trên thực tế, cũng bởi vì khí chất của cậu ta quá mức sạch sẽ nên khi cậu ta ăn nói lỗ mãng, người xem mới cảm thấy phản cảm đến thế. Cậu ta không ngu, chỉ cần cậu ta nhận ra và sửa chữa, cậu ta tuyệt đối có đủ thực lực giành lấy vòng nguyệt quế. Với diện mạo hồn nhiên và khí chất ngây thơ, cậu ta có thể nhận được sự tha thứ của người có tính tình khắc nghiệt nhất trên thế giới này một cách dễ dàng.

Ngay từ đầu, Hayden đã nhìn thấu thực lực của cậu ta, vì thế mới vội vàng loại bỏ cậu ta. Nhưng lúc này Chu Doãn Thịnh đã đến, tương lai cũng sẽ khác đi hoàn toàn.

77. Quyển 8 - Chương 2

Phòng Chu Doãn Thịnh còn có hai thí sinh nam khác, đều là "anh em" của Hayden. Để bám víu lấy gốc đại thụ Hayden, bọn họ rất thích chèn ép xa lánh kẻ địch của Hayden.

Thấy Romeo đang soi gương, bọn họ bắt đầu châm chọc khiêu khích, lải nhà lải nhải. Vốn tưởng rằng thiếu niên sẽ đáp trả như thường ngày, sau đó gây náo loạn khiến cho người giám chế chú ý, từ đó kéo thấp hình tượng của hắn trong cảm nhận của giám khảo và điểm số bình chọn trên mạng, không ngờ hắn còn chẳng thèm nhìn mình lấy một cái, trực tiếp chui vào chăn đi ngủ.

Hai người mỉa mai mấy phút đồng hồ, thấy hắn không có phản ứng gì, đành phải mất hứng bỏ đi. Camera phụ trách theo dõi ba người quay ổ chăn trên giường trong chốc lát, sau đó cũng đi xuống lầu theo. Liên hoan dưới lầu càng có giá trị phát sóng hơn.

Lúc này, Chu Doãn Thịnh mới lật chăn ra, dùng trí não xem xét điểm số trên mạng của Romeo hiện giờ. Tình hình còn hỏng bét hơn so với dự đoán của hắn, cư dân mạng vốn tưởng rằng một đứa trẻ có ngoại hình mềm mại sạch sẽ như thế nhất định cũng sẽ có một nội tâm tốt đẹp, cho nên đã kỳ vọng rất nhiều vào cậu ta.

Sau khi tập đầu tiên được phát sóng, bộ phận sản xuất từng đưa ra thống kê, Romeo có nhiều fan hâm mộ nhất. Ngoại hình của cậu ta có sức sát thương và lực hấp dẫn rất lớn, bất kể nam hay nữ, bất kể người trưởng thành hay thanh thiếu niên, dù là ai cũng rất dễ bị sự ngây thơ non nớt của cậu ta mê hoặc.

Đó cũng là lý do vì sao cảm xúc của mọi người bật ngược mạnh đến vậy khi phát hiện nội tâm cậu ta hoàn toàn trái ngược với vẻ bên ngoài. Nổi bật ngay từ đầu cũng không phải là chuyện tốt.

Có cư dân mạng nói Romeo chính là một quả táo có vỏ ngoài sạch sẽ và phần ruột hoàn toàn thối rữa, mùi vị sau khi cắn khiến người ta buồn nôn. Có người còn nói ngoài việc hạ thấp và phỉ báng người khác, Romeo không có một chút trò trống nào, chắc chắn tập tiếp theo sẽ bị đào thải. Còn có người đã la hét bảo cậu ta cút đi.

Ngoại trừ số phiếu bình chọn trên mạng, các thí sinh còn phải dựa vào đánh giá chuẩn xác của ba vị giám khảo đối với ảnh chụp của hắn và điểm số mà hắn giành được trong các phần thử thách.

Phần thử thách hôm nay là thi tốc độ thay đổi trang phục và mắt thẩm mỹ của mỗi cá nhân, yêu cầu tất cả thí sinh lựa chọn một bộ quần áo cho mình trong vòng ba phút đồng hồ ngắn ngủi rồi lên tàu điện ngầm trước khi tàu xuất phát, sau đó dùng di động tự chụp một bức ảnh thật đẹp.

Romeo bị đào thải ngay từ vòng đầu tiên. Cũng không phải do tốc độ mặc quần áo của cậu ta không nhanh, mà là do quan hệ của cậu ta với những người khác rất kém, vừa chuẩn bị lên tàu thì bị đẩy ngã, sau đó trơ mắt nhìn đoàn tàu rời đi. Cậu ta lập tức yêu cầu giám chế giúp mình tìm ra người làm chuyện này, nhưng lại bị từ chối. Trong tình huống hỗn loạn kia, xảy ra chen lấn xô đẩy là chuyện rất bình thường, giám chế cho rằng không cần thiết làm to việc này.

Phần thử thách kết thúc, Romeo xếp hạng chót, chỉ được sáu điểm. Đó cũng là nguyên nhân cậu ta không thể kiềm nén được sự nóng nảy của mình mà liên tục sỉ vả ảnh Hayden. Đứa trẻ này quá đơn thuần ấu trĩ, chỉ biết hành động theo cảm tính, hoàn toàn không để ý đến hậu quả.

Nếu Chu Doãn Thịnh còn muốn tiếp tục ở lại cuộc thi này, hắn phải làm tốt ba việc: một, chụp những

bức ảnh rúng động toàn bộ người xem; hai, rửa sạch thanh danh đã thối nát đến cực độ của Romeo trên Internet; ba, bảo vệ mái tóc bạch kim gợn sóng mềm mại. Ở tập tiếp theo, Romeo sẽ bị đào thải chính là bởi vì bị cạo trọc, hình tượng xấu đi trông thấy, khiến tốp fan cuối cùng thích cậu ta vì khuôn mặt cũng bỏ đi.

Ba nhiệm vụ này không hề khó khăn đối với Chu Doãn Thịnh, cho nên hắn thoải mái mà chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lần lượt thức dậy ăn sáng. Có người phát hiện ra bức thư của giám khảo Ellie đặt trên TV phòng khách, bên trong viết—— Giấc mơ kỳ diệu mà thực tế nhất bạn từng có khi còn nhỏ là gì?

Đây là gợi ý về chủ đề chụp ảnh ngày hôm nay, đoán ra chủ đề và có sự chuẩn bị sẵn sàng rất có lợi cho các thí sinh. Có người suy đoán chủ đề là xứ sở thần tiên kỳ diệu của Alice, có người suy đoán chủ đề sẽ là thứ gì đó ngọt ngào như kẹo, còn có người suy đoán chủ đề liên quan đến ước mơ, có lẽ sẽ yêu cầu bạn hoá trang thành nghề nghiệp mà bạn ao ước nhất khi còn nhỏ.

Emily chăm chú nhìn tấm thẻ hồi lâu, sau đó cười nói – "Khi còn nhỏ, tôi thường hay mơ được bay lượn, cưỡi gió bay qua núi cao biển rộng, đi đến một vương quốc mãi mãi không lớn lên, giống như Peter Pan vậy. Khi tỉnh lại, tôi vẫn thấy cảm giác đó rất thật."

Nữ chính không hổ là nữ chính, một câu trúng đích, cho nên người quay phim cho cô ta một hình quay cận mặt, đặc biệt là ánh mắt tràn đầy sự thông thái. Nhưng tiếc là mọi người cũng không lưu tâm đến lời cô ta nói, ngoại trừ Chu Doãn Thịnh.

Lên xe bus hạng sang, đoàn người đi đến một toà nhà công nghiệp bị bỏ hoang.

Chỉ đạo quay chụp hôm nay là một trong ba vị giám khảo lớn nhất – Miss Jeffrey, tuy rằng mọi người gọi anh ta là Miss, nhưng thực ra anh ta là đàn ông đích thực. Năm nay anh ta đã ba mươi lăm tuổi, làn da và dáng người được giữ gìn rất tốt. Lông mày vừa dài vừa mảnh, mắt được kẻ viền xám, trên người khoác một chiếc áo choàng unisex, trông anh ta vừa đẹp trai vừa quyến rũ. Anh ta là huấn luyện viên catwalk và nhà tạo mẫu hàng đầu trong giới thời trang, hơn nữa còn là một chàng gay đã come out, có sở thích giả gái.

Người mà Romeo trước đó hâm mộ nhất, khâm phục nhất chính là Miss Jeffrey. Anh ta hoàn toàn không thèm che giấu xu hướng tình dục và sở thích đặc biệt của mình, có thể sống một cách mạnh dạn, chân thật, tuỳ ý đến vậy.

Miss Jeffrey là mục tiêu phấn đấu của Romeo, nhưng cho đến lúc chết cậu ta cũng không làm được.

"Chủ đề hôm nay là bay lượn, có ai đoán ra không?" – Tập hợp các thí sinh xong, Miss Jeffrey cười khẽ chớp chớp đôi mắt. Sau lưng anh ta là giá kim loại cao cao, vốn được dùng để cố định bình nhiên liệu thật

lớn, hiện giờ bình nhiên liệu đã được chở đi, chỉ còn lại một cái hố to. Đứng trên giá kim loại nhìn xuống, độ cao hơn mười mét có thể khiến người ta chóng mặt.

Mà các người mẫu phải đeo dây an toàn, tạo đủ mọi dáng chụp hình trên không trung, giống như họ thực sự có phép thuật có thể bay được vậy. Chủ đề này rất mới, nếu như có thể vượt qua cảm giác sợ hãi và điều khiển cơ thể thật tốt, nhất định có thể chụp được những bức ảnh tuyệt vời.

Emily mỉm cười đầy tự tin, nhưng sắc mặt Hayden đứng cạnh cô ta thì đã trắng bệch. Gã mắc chứng sợ độ cao rất nghiêm trọng.

"Được rồi, đừng có than vãn. Dù khách hàng đưa ra yêu cầu quá đáng đến thế nào cho bạn, bạn vẫn phải hoàn thành vô điều kiện, đây là nguyên tắc cơ bản nhất của nghề người mẫu. Một lát nữa các bạn lên đó, đừng chỉ lo sợ hãi, cũng đừng chỉ nghĩ đến việc tạo dáng làm nổi bật bản thân mình. Hãy nhớ, các bạn không phải là chủ đề của bức ảnh, mà là nó, chỉ khi hai bên phối hợp với nhau một cách hoàn mỹ, bức ảnh của bạn mới có thể chạm đến mục đích quảng bá. Đây là lời khuyên của tôi."

Jeffrey lắc lắc chiếc di động MOT mẫu mới nhất, sau đó mời giám đốc marketing của MOT giảng giải cho mọi người đặc điểm và chức năng của mẫu di động này, ngoài mặt là để trợ giúp mọi người tìm kiếm linh cảm, thực tế là đang quảng cáo. Mấy triệu MOT tài trợ cho chương trình này phải tận dụng sao cho không sót chút nào mới được.

Các thí sinh rất phối hợp mà phát ra tiếng tán thưởng, thậm chí ánh mắt Chu Doãn Thịnh còn sáng lên. Hắn luôn có hứng thú với những sản phẩm điện tử. Mặc dù thời đại này không tiên tiến được bằng thời đại của hắn, nhưng mỗi thời đại đều có một kỹ thuật độc đáo khác biệt, đáng nghiên cứu và tham khảo.

Miss Jeffrey rất vừa lòng với phản ứng của mọi người, nhất là Romeo, đôi mắt sáng long lanh kia hệt như một đứa trẻ sắp được cho kẹo. Nếu cậu ta có thể mãi đáng yêu như vậy thì tốt, nhưng mỗi lần cậu ta mở miệng thực sự đều khiến người khác không thể nào chịu nổi. Jeffrey vừa nghĩ bụng vừa phất tay – "OK! Các bạn trẻ! Đi hoá trang đi! Sau đó tận dụng thời gian điều chỉnh tâm lý một chút."

Chu Doãn Thịnh được phân một chiếc áo vest lửng trắng bó sát, một chiếc quần lửng trắng bó sát và một chiếc caravat đen được may từ lụa tơ tằm, dưới chân được phối với một đôi tất vằn ngựa và đôi giày da chia mảng trắng đen. Dáng người cao gầy của hắn càng làm tôn lên vẻ nhã nhặn trẻ trung của bộ trang phục này. Lúc này hắn là một cậu ấm nhà giàu, hơn nữa còn là một cậu ấm có tính tình nổi loạn, khiến người ta căm ghét, rồi lại không nhịn được mà yêu thương.

Làn da của hắn rất tốt, hoàn toàn không nhìn thấy lỗ chân lông hay bất kỳ tỳ vết nào. Thợ trang điểm tô tô vẽ vẽ lên mặt hắn một hồi, lại cảm thấy chẳng khác gì vẽ chân cho rắn, bèn dùng nước tẩy trang xoá hết đi, sau đó chỉ dùng chì kẻ mắt kẻ viền cho đôi mắt xanh lam vừa to tròn vừa long lanh của hắn.

Thiếu niên đứng bên cửa sổ, ánh nắng lưu luyến vờn quanh người hắn, khiến cả người hắn gần như toả sáng. Mái tóc bạch kim gợn sóng của hắn bị làn gió thổi bay, nhẹ nhàng phất phơ qua mí mắt, khiến hắn cảm thấy hơi ngứa. Nhưng hắn rất lười, không muốn nhúc nhích đôi tay đang cắm trong túi quần, bèn trề môi thổi lên mặt mình, trông vừa buồn cười vừa đáng yêu khó tả.

Jeffrey luôn âm thầm quan sát trạng thái của các thí sinh, thấy vậy không khỏi sửng sốt. Nếu cậu trai này có thể giữ vững trạng thái thoải mái như vậy trong suốt quá trình quay chụp, nhất định cậu ấy có thể giành được giải nhất. Chỉ tiếc rằng cậu ta cũng không biết ưu điểm của mình là đâu, còn luôn cố phá hỏng nó bằng mọi cách.

Jeffrey tiếc nuối lắc lắc đầu, chuyển sự chú ý qua Hayden – sắc mặt gã đã tái nhợt.

Hayden luôn mang hình tượng rắn rỏi, không gì không làm được. Vì thế, dù sợ gần chết, gã vẫn cố tỏ ra như không có gì, liên tục cam đoan mình không sao cả khi được Jeffrey hỏi thăm.

Tất cả thí sinh đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Jeffrey không rảnh lo cho gã, vỗ tay nói – "Được rồi, ai lên đầu tiên?"

Tất cả mọi người đồng loạt lùi một bước, ngoại trừ Emily.

"Em muốn thử?" – Jeffrey xác nhận lại.

"Vâng ạ. Chờ đợi càng lâu sẽ càng cảm thấy lo sợ, thà rằng nâng cao tinh thần chụp hoàn thành ngay từ đầu, vậy mới có thể giữ được trạng thái tốt nhất."

"Cưng à, em không chỉ có một trái tim dũng cảm, mà em còn có một bộ não thông minh. Điều này rất hiếm có." – Jeffrey ra hiệu cho nhân viên công tác thắt dây an toàn lên người Emily, sau đó đưa cho cô ta một chiếc di động màu hồng. Trong lúc cô ta được kéo lên, anh ta bình luận với camera ghi hình mình – "Emily là thí sinh mà tôi vừa lòng nhất, tính cách và ngoại hình cô ấy đều xuất sắc như nhau. Cô ấy có thể đi rất xa trên con đường người mẫu này."

Đúng như những gì Jeffrey đã đoán, phần quay chụp của Emily rất thuận lợi. Rất khó để có thể giữ thăng bằng khi bị treo trên không trung, nếu không cẩn thận, đầu sẽ bị chúi xuống đất, hoặc không thể điều khiển được tay chân. Dưới tình huống như vậy mà phải tạo dáng chụp, còn phải là dáng chụp vừa thời thượng vừa xinh đẹp, độ khó sẽ tương đối cao.

Nhưng Emily không giống như những cô gái chỉ có vẻ bề ngoài, trông dáng người cô ta có vẻ thon thả, nhưng thực tế thì rất khoẻ. Cô ta khống chế từng bắp cơ trên cơ thể một cách chính xác để giữ thăng bằng, đồng thời cũng tạo rất nhiều dáng chụp đặc sắc.

"Cục cưng tuyệt lắm! Đúng đúng đúng, chính là như vậy, giữ vững! Chúng ta sắp chụp được bức ảnh tốt nhất của tập này rồi!" – Jeffrey khen Emily không dứt miệng, nhà tài trợ cũng nói ngoại hình của Emily rất xứng đôi với sản phẩm của họ. Điều này khiến cho những thí sinh khác cảm thấy ghen tị và lo lắng, cũng càng tăng thêm áp lực cho Hayden.

Emily chụp xong, có một thí sinh nữ cũng chủ động đi lên, hòng chặn bớt sự nổi bật của Emily. Nhưng rất tiếc, việc này không hề đơn giản như cô ta tưởng tượng. Vừa mới được kéo lên, đầu cô ta đã chúi xuống đất, sau đó không ngừng thét chói tai, nước mắt nước mũi làm nhoè cả lớp phấn trang điểm, mà tệ nhất

chính là còn đánh rơi di động xuống hố. Tuy rằng nhà tài trợ chỉ cung cấp vỏ di động, chưa gây ra tổn thất gì, nhưng thấy di động bị vỡ tan tành như vậy, họ vẫn cảm thấy rất không vui.

Jeffrey không thể không thả cô ta xuống, để stylist nhanh chóng dặm lại phấn, sau đó trao đổi với nhà tài trợ trong chốc lát.

Cuối cùng những bức ảnh chụp được đều rất thê thảm, nhưng cơ hội ba mươi bức ảnh đã hết, Jeffrey không thể phá vỡ quy tắc vì cô ta. Sau lại có thêm vài thí sinh nam nữ đi lên, đều không đạt đến tiêu chuẩn một phần nghìn của Emily. Đương nhiên cũng có một vài bức ảnh khá tốt, nhưng sau khi xem phần thể hiện siêu ngoạn mục của Emily, những bức ảnh này chỉ có thể khiến Jeffrey đưa ra đánh giá "Just so so". (cũng tàm tạm)

"Ok, người tiếp." – Kiểm tra lại ảnh chụp của một thí sinh xong, Jeffrey mong chờ hô.

Chu Doãn Thịnh hơi vén mái tóc bạch kim gợn sóng trên trán mình lên, chậm rãi bước ra khỏi hàng.

78. Quyển 8 - Chương 3

Trước đó Chu Doãn Thịnh vẫn luôn giữ yên lặng đứng trong góc, nhà tài trợ vẫn chưa chú ý đến, lúc này nhìn thấy hắn bước ra khỏi hàng người, ánh mắt lập tức sáng lên. Mẫu di động này có tổng cộng năm màu, trong đó mẫu vỏ trắng màn hình đen là mẫu được chú trọng nhất, gợi cho người ta cảm giác sạch sẽ, thời thượng, cao quý. Mà ngoại hình của Chu Doãn Thịnh quả thực là phù hợp tuyệt đối với mẫu di động này.

Jeffrey đang định đưa chiếc di động màu đen cho hắn thì chợt nghe nhà tài trợ nói – "Đưa cậu ấy màu trắng, cậu ấy hợp với màu trắng."

Jeffrey nhún vai, đổi thành chiếc màu trắng, nhủ bụng: Được thôi, vậy anh cũng đừng quá thất vọng với đứa trẻ này. Cậu ta cứ đến trước ống kính là lại biến thành một tên ngốc tay chân cứng ngắc ánh mắt khô khan, dù ngoại hình có sáng sủa đẹp đẽ nữa cũng chẳng cứu được.

Tên ngốc Romeo được chậm rãi treo lên, Jeffrey liên tục an ủi – "Đừng nhúc nhích, nhớ không được nhúc nhích, giữ vững thăng bằng, đừng để chúi đầu xuống. Em làm được mà, anh tin vào em."

Chu Doãn Thịnh gật đầu, đợi dây giữ không chuyển động nữa mới thử giật giật tay chân. Hắn ngồi vắt chéo chân, hệt như không phải hắn đang lơ lửng giữa không trung, xung quanh cũng không phải là tường rách vách nát và giá kim loại rỉ sét, mà là một cung điện tráng lệ, giữa cung điện là một chiếc sô pha vừa to vừa mềm mại.

Lúc này hắn đang ngồi trên sô pha, nhàn nhã nghịch di động, trong lòng thì thầm nghĩ: Nên gọi ai đi chơi đây nhỉ?

"Ôi chúa ơi, tôi không biết cậu ấy làm thế nào để giữ được tư thế này, chẳng lẽ đằng sau cậu ấy thực sự có một cái ghế? Vậy thì đó nhất định là một chiếc ghế lộng lẫy." – Nhà tài trợ cảm thấy ngạc nhiên với tư thế chụp của thiếu niên. Thế mới đúng chứ, điều họ cần đúng là cảm giác giao hoà giữa tưởng tượng và hiện thực này.

Chu Doãn Thịnh vốn đang nghịch di động bằng cả hai tay, lúc này lại dùng một tay đẩy di động ra xa, một tay chống trán, nhướn mày bày ra vẻ mặt chờ mong, như thể đang nói: Vì sao mình lại phải chủ động gọi chứ? Mình phải xem xem, người đầu tiên gọi điện cho mình sẽ nhận được phần thưởng quý giá nhất.

Không biết làm thế nào mà khi động tác trên không trung này được đưa vào máy quay, chiếc di động bị hắn đẩy ra xa lại rất gần với màn hình, trở thành nhân vật chính tuyệt đối, biểu cảm tươi cười chờ mong của thiếu niên trở thành điểm xuyết hoàn mỹ.

"Quá tuyệt vời! Tôi yêu cậu ấy, cậu ấy chính là hình mẫu trong tưởng tượng của tôi." – Nhà tài trợ nhiệt tình ca ngợi.

Nhiếp ảnh gia cũng đã phát cuồng, không đợi Chu Doãn Thịnh đổi tư thế đã chụp không ngừng, đèn flash nhấp nháy liên tục, tưởng như có thể loá mù mắt người khác. Mỗi động tác nâng tay, xoay mặt, thậm chí hơi nhướn mày hay chớp mắt của thiếu niên đều sinh động hấp dẫn đến thế, đẹp như một bức tranh.

Đến khi Chu Doãn Thịnh thả lỏng tay chân, định đổi tư thế khác, Jeffrey đột nhiên hô dừng – "Tốt lắm, Romeo, em có thể xuống."

"Nhưng em mới chỉ lên có ba phút thôi mà." – Chu Doãn Thịnh nắm di động, nét mặt có vẻ rất luống cuống và tủi thân.

Jeffrey còn chưa kịp nói câu nào, nhà tài trợ đã vẫy hắn – "Xuống đây đi bé con, chúng tôi đã chụp được những bức ảnh mà chúng tôi mong muốn nhất. Cậu tuyệt lắm!"

Nhiếp ảnh gia cũng cọ cọ mũi, lúng túng nói – "Tôi đã dùng hết cơ hội ba mươi bức ảnh của cậu rồi, không thể chụp nữa. Bé con à, cậu là con cưng của ống kính, cậu không có vấn đề gì hết." – Trên thực tế, anh ta đã chụp hơn trăm bức ảnh trong vòng ba phút đồng hồ ngắn ngủi, bức nào cũng rất vừa lòng, bức nào cũng không nỡ bỏ, nhưng điều này không thể nói công khai, tránh cho những thí sinh khác cảm thấy không công bằng.

"Xuống đây đi, cẩn thận chút." – Jeffrey để nhân viên công tác chậm rãi thả thiếu niên xuống đất, cổ vũ – "Em làm tốt lắm, cứ tiếp tục giữ vững phong độ như vậy nhé."

Chu Doãn Thịnh mỉm cười gật đầu, vừa quay đầu lại thì thấy tất cả thí sinh đang nhìn mình với ánh mắt ghen tị, ngoại trừ Emily, Hayden và một cô gái có mái tóc đỏ rực.

Emily vốn không coi hắn là đối thủ; Hayden là vì sợ hãi không rảnh để ý đến hắn; còn cô gái tóc đỏ thì bởi vì rộng lượng. Chu Doãn Thịnh nhớ cô gái này tên là Evan Beust, một cái tên thật nam tính, cao 180 cm,

là người cao nhất trong tất cả các thí sinh nữ, ngoại hình cũng có hơi hướng tuấn tú của đàn ông.

Chỉ có cô và Emily là không bao giờ châm chọc, khiêu khích, xa lánh, chèn ép Romeo. Nhưng khác với tính cách không coi ai ra gì của Emily, cô thực sự là người chân thành hào phóng, khoan dung rộng lượng. Trong mắt cô, Romeo chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, không biết quy tắc trong trò chơi của thế giới người trưởng thành.

Điều này hoàn toàn có thể tha thứ.

Cô giơ ngón cái tỏ vẻ khen ngợi, Chu Doãn Thịnh vội vàng nở một nụ cười đáp lại, sau đó tiếp tục trốn trong một góc không người.

Mấy thí sinh sau đó cũng không thể khiến nhà tài trợ vừa lòng, đến cuối cùng chỉ còn lại một mình Hayden. Hayden cố gắng khống chế cảm giác sợ hãi, vẻ mặt cứng ngắc ngược lại càng khiến gã trông có vẻ bình thản đáng tin cậy.

Khi đẩy gã đến bên cạnh hố, Jeffrey nói với nhà tài trợ – "Đây là một trong những thí sinh mà tôi coi trọng nhất. Cậu ấy luôn có thể chụp được những bức ảnh đẹp nhất, nhất định ngài sẽ vừa lòng."

Sau đó anh ta lập tức bị vả lại mặt. Hayden giống như một con côn trùng hấp hối dính trên mạng nhện, run rẩy giãy giụa kịch liệt, di động bị gã vứt xuống, rơi vỡ tan tành dưới đáy hố.

"Ối, không không không, mau thả tôi xuống! Tôi không chịu được, thực sự không chịu được." – Gã vừa gào vừa quơ quào hai tay, sau đó mất thăng bằng mà chúi xuống, treo ngược trên không trung. Cảm giác mất trọng lượng khiến gã hét lên thê lương, con người rắn rỏi không gì không làm được ngày thường lúc này gào khóc như một đứa trẻ.

Jeffrey trợn tròn mắt há hốc miệng, nhà tài trợ bụm mặt không nỡ nhìn.

Nhưng những người quay phim thì đều xúm vào, ghi lại trò hề của Hayden từ mọi góc độ. Nhiệm vụ của họ là ghi lại những hình ảnh đặc sắc nhất, càng hấp dẫn người xem càng tốt.

"Đừng giãy dụa lung tung! Đừng sợ, từ từ hít sâu lấy lại bình tĩnh. Công tác an toàn của chúng ta rất tốt, em sẽ không gặp nguy hiểm. Hayden, em phải tin tôi, tin tưởng tổ làm chương trình." – Jeffrey thử an ủi gã, nhưng không mấy hiệu quả, gã vẫn còn giãy giụa, hơn nữa còn làm mấy sợi dây an toàn xoắn lại với nhau, càng khó có thể giữ cân bằng.

Âm lượng tiếng hét của một người đàn ông không nhỏ hơn phụ nữ chút nào, nhà tài trợ muốn bịt tai lại, thấy camera vẫn đang ghi hình mình, đành phải lặng lẽ tránh ra chỗ khác.

Jeffrey hết cách, phất tay nói – "Thả cậu ấy xuống đi, chờ cậu ấy bình tĩnh lại rồi chụp tiếp."

Nhân viên kỹ thuật lập tức khống chế ròng rọc thả Hayden xuống mặt đất.

Tất cả thí sinh đều vây quanh an ủi, thậm chí Emily còn ôm chặt gã vào lòng vỗ về liên tục, miệng nói – "Suyt! Anh an toàn rồi, họ sẽ không bắt anh lên nữa đâu, anh an toàn rồi." – Chúa biết lúc này cô ta mất mặt và xấu hổ đến thế nào. Cô ta thích một người đàn ông cứng cỏi, không gì không làm được, mà không phải là một tên ẻo lả hơi lên cao một chút là la hét. Cô ta cảm thấy mình bị lừa gạt, nhưng điều kiện gia đình Hayden khiến cô ta có thể tạm thời tha thứ cho sự lừa gạt này một cách dễ dàng.

Jeffrey trách móc – "Không, cậu ấy còn phải lên tiếp, em yêu à. Nếu như cậu ấy không hoàn thành phần chụp, cậu ấy sẽ không đủ điểm đi vào vòng sau."

Hayden vốn đã hơi bình tĩnh trở lại lập tức phát điên, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt đỏ lên, toàn thân run rẩy không thể nào khống chế.

Các thí sinh lại bắt đầu mềm giọng an ủi, nhưng trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì thì không ai hay biết.

Ở đây chỉ có hai người không vào góp vui, một người là Chu Doãn Thịnh, một người là Evan. Chu Doãn Thịnh đang chờ đợi thời cơ thích hợp, còn Evan thì hoàn toàn chỉ vì ghét Hayden. Tất cả những thí sinh khác đều nói Romeo kiêu căng ra làm sao, khó thân như thế nào; nhưng trong mắt cô, người kiêu căng nhất khó thân nhất phải là Hayden mới đúng. Nhưng gã là người giỏi che giấu bản thân, lại có thân phận cậu ấm nhà giàu, cho nên tạm thời giấu được ánh mắt của mọi người.

Càng được người khác nhẹ giọng an ủi, Hayden lại càng yếu đuối, liên tục nói với Jeffrey rằng gã không làm được, có thể đổi địa điểm quay chụp xuống đất hay không.

Điều này hiển nhiên không công bằng với những thí sinh khác, Jeffrey đương nhiên là bác bỏ. Tình huống nhất thời trở nên hơi căng thẳng.

Đúng lúc này, Romeo đi đến, vừa vỗ tay vừa cười nói – "Nhìn này, anh chàng mít ướt đáng thương này là ai? Ồ, thì ra là Hayden mạnh mẽ! Không ngờ đằng sau lớp vỏ cứng cỏi của Hayden lại là một nhóc tỳ đeo bỉm ngậm núm vú cao su không bao giờ lớn được. Emily, mau đi thay một bộ váy rộng hơn đi."

Không đợi Emily tỏ vẻ phẫn nộ với lời nói ác độc của hắn, hắn đã nói tiếp – "Như thế thì Hayden baby có thể trốn trong váy mẹ mà khóc thoả thuê. Đó mới là chỗ dành cho cậu ta."

"Romeo, cậu là đồ khốn!" – Emily tức giận mắng.

Các thí sinh khác cũng nhao nhao trách móc – "Romeo, cậu quá đáng quá rồi đấy! Chẳng lẽ cậu không có một chút lòng đồng tình nào à?"

Hayden cũng lập tức quên sợ hãi, giơ nắm tay xông lên định đánh thiếu niên kia một trận, lại bị Jeffrey giữ lấy khuyên nhủ – "Hayden, bình tĩnh một chút, chương trình của chúng ta cấm tất cả mọi hành vi bạo lực

thân thể, chủ động đánh người khác sẽ bị loại. Cho nên em hãy bình tĩnh một chút."

Hayden còn đang giãy dụa, Chu Doãn Thịnh lại tiếp tục khích bác – "Ôi Hayden baby à, ngoài trốn trong lòng mẹ khóc và đánh nhau, cậu có còn bản lĩnh nào khác không? Nếu không cậu cứ thử để người ta treo lên lần nữa xem nào? Nếu không dám lên, vậy thì hãy mau mau thu dọn hành lý về nhà đi, tôi sẽ vui lắm đấy." – Nói xong còn giơ hai tay lên lắc lắc mông, làm động tác ăn mừng.

Nếu cảnh này bị phát ra ngoài, danh tiếng vốn đã nát bét của Romeo sẽ càng hôi thối không thể ngửi. Hắn quá thiếu lòng đồng tình. Nhưng những người quay phim đều không quan tâm đến điều này, họ chỉ để ý chương trình có điểm nhấn hay không, có hấp dẫn người xem hay không, cho nên toàn bộ cuộc xung đột đều bị bọn họ ghi lại từ mọi góc độ.

Hayden bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, nói với Jeffrey – "Treo em lên đi, em muốn chụp tiếp."

"Vậy thì tốt quá, tôi cảm thấy tự hào vì em, em trai." – Jeffrey nhiệt tình ôm chầm lấy gã, sau đó để người ta treo gã lên.

79. Quyển 8 - Chương 4

Bởi có sự tức giận và căm thù làm trụ cột, phần thể hiện của Hayden rất tuyệt. Tuy rằng mỗi lần đổi động tác, sắc mặt gã sẽ hơi trắng bệch, nhưng chờ khi cơ thể gã thăng bằng lại, gã sẽ lập tức nhập tâm. Nhiếp ảnh gia chụp được vài bức rất nghệ thuật, đều bày tỏ sự tán thưởng cao độ đối với tinh thần không biết sợ của Hayden.

Nhà tài trợ cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ vừa lòng.

Tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn Hayden. Mỗi lần gã đổi động tác, mọi người sẽ đồng loạt vỗ tay cổ vũ. Họ quên khuấy Romeo, nhưng những người quay phim thì đều không quên. Họ muốn ghi lại vẻ mặt sửng sốt, thất vọng hay ghen tị của Romeo.

Nhưng khi họ di chuyển ống kính khỏi đám đông, họ lại thấy Romeo đang cười, ánh mắt đong đầy niềm vui và sự nồng nhiệt chân thật. Phát hiện máy quay lia về phía mình, cậu ta lại hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

Cậu ta làm sao thế? Bị dở à? Mấy người phụ trách camera khó hiểu nhìn nhau.

Evan vuốt hàm, nghĩ: Hình như Romeo không ghét Hayden như cậu bé vẫn tỏ ra nhỉ. Có vẻ trong lòng đứa trẻ này giấu rất nhiều điều.

Sau khi buổi chụp kết thúc, các thí sinh mang theo lớp trang điểm dày trên mặt trở về biệt thự khép kín.

Trong biệt thự chỉ có bốn phòng tắm, lại phải cung cấp cho mười lăm người sử dụng, vì thế hiển nhiên sẽ xảy ra tranh chấp thứ tự trước sau. Nhưng dù tranh chấp thế nào, tất cả đều ăn ý mà chèn ép Romeo đến cuối cùng.

Nhất là Hayden và Emily, hai người dùng chung một phòng tắm, đùa giỡn với nhau mấy tiếng liền trong đó rồi mới cùng nhau đi ra, vẻ mặt vô cùng thoả mãn. Các thí sinh khác đều học theo, có thể ngâm bao lâu thì ngâm bấy lâu, hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của người khác. Chờ đến hơn mười một giờ tối mới đến phiên Chu Doãn Thịnh, cũng chỉ còn lại mấy chục phút là đến giờ đi ngủ mà tổ làm chương trình quy định.

Chu Doãn Thịnh vội vàng tắm rửa rồi chui vào chăn, thậm chí còn không kịp sấy khô tóc, bỗng bất ngờ nghe thấy âm thanh làm tình của Hayden và Emily truyền đến từ phòng cách vách. Hai người trùm kín chăn đánh chiến, không hề để ý đến phản ứng của camera và những thí sinh khác.

Hai thí sinh nam cùng phòng với Chu Doãn Thịnh vừa nghe vừa nói chuyện bậy bạ, sau đó bắt đầu bình luận soi mói những thí sinh nữ khác. Chu Doãn Thịnh trằn trọc đi trằn trọc lại mấy bận, rốt cuộc không nhịn được mà phẫn nộ đập tường.

Người bên kia như biết người phản đối là ai, chẳng những không yên tĩnh lại mà trái ngược còn kịch liệt hơn. Âm thanh khung giường đập bồm bộp vào tường khiến tâm tình người khác đặc biệt khó chịu.

Chu Doãn Thịnh vò vò đầu, không thể không trốn khỏi giường đi tìm nơi yên tĩnh. Hắn đi xuống phòng bếp tầng một, lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh ra, hỏi người giữ camera đang ghi hình mình – "Anh có muốn uống không?"

Người nọ lắc đầu, không lên tiếng.

Hắn mở chai nước uống một ngụm, chất lỏng lạnh lẽo giội tắt lửa giận trong lòng hắn, cũng khiến đôi mắt xanh lam sâu thẳm của hắn trở nên tĩnh lặng như biển cả. Hắn ngây ngốc dựa vào tủ lạnh một lát, thấy vẫn còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tắt đèn, hắn chậm rãi bước đến phòng nhật ký.

Phòng nhật ký là nơi để các thí sinh bày tỏ cảm tưởng riêng của mình, là nhật ký bằng hình ảnh. Đến phần hậu kỳ, biên tập sẽ cắt nối những nhật ký tâm sự này xen kẽ trong chương trình nhằm gia tăng đề tài.

Chu Doãn Thịnh vào phòng, ngây ngốc ngồi trên ghế một lát. Đôi mắt đào hoa to tròn rơm rớm những giọt nước mắt trong veo, có vẻ vô cùng mờ mịt. Mái tóc ướt sũng dính lên trán và gò má, khiến hắn trông như một con thú nhỏ chịu đủ mọi dày vò.

Nếu cậu ta không lên tiếng, quả thực là còn đáng yêu hơn cả thiên sứ. Tất cả người quay phim đều âm thầm cảm thán.

Tất cả camera trong biệt thự đều được kết nối với hệ thống theo dõi trong đoàn sản xuất chương trình. Thông qua màn hình theo dõi, họ có thể nhanh chóng nắm giữ hoạt động của tất cả thí sinh, đồng thời lưu

giữ lại những đoạn thú vị, gạt bỏ những đoạn không thú vị, chế tác thành một chương trình đặc sắc. Tuy rằng chương trình này không phải là chương trình phát sóng trực tiếp, nhưng để có thể giữ nguyên tính thực tế của chương trình, đoàn sản xuất sẽ tiến hành cắt nối biên tập gấp rút trong cùng thời gian ghi hình, sau đó phát sóng ngay khi hoàn thành xong một tập, có thể nói là giành giật từng giây.

Trong quá trình này, họ chỉ cần đưa đĩa mẫu cho nhà sản xuất xem qua là được, cũng không cần lấy ý kiến của ba vị giám khảo. Nói cho cùng thì ba vị giám khảo cũng là do họ mời đến, hơn nữa còn là để làm nền, biểu hiện tốt hay không hoàn toàn phải xem trí tuệ của họ thế nào.

Để nhanh chóng cắt nối biên tập những đoạn video đặc sắc hôm nay, hiện tại đúng là thời gian tổ làm chương trình bận rộn nhất. Cho nên khi Chu Doãn Thịnh đi vào phòng nhật ký, tổ trưởng tổ làm chương trình lập tức phát hiện ra hắn, cũng dự cảm được tiếp theo sẽ có một đoạn độc thoại vô cùng đặc sắc.

Nhật ký là để làm gì? Đương nhiên là để phàn nàn. Hiện giờ thí sinh nào cũng đều đã từng mắng nhiếc thí sinh khác trong phòng nhật ký, ngoại trừ Romeo. Tính tình đứa trẻ này có vẻ ngạo mạn, nhưng trên thực tế thì hơi gò bó, gò bó đến mức không muốn đối mặt với chính mình.

Cậu ta sẽ nói gì? Sẽ mắng Hayden và Emily té tát? Hy vọng cậu ta mắng càng ác càng tốt, như vậy lượt xem tập này nhất định có thể tăng vọt. Tổ trưởng tổ làm chương trình ác ý nghĩ.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, tất cả biên tập và người quay phim đều thu lại vẻ mệt nhọc, cúi đầu chào hỏi. Người đến là nhà sản xuất của chương trình này – Gustav Acheson, đi theo sau hắn là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp quý phái.

"Boss, phu nhân Brown, buổi tối tốt lành." – Tổ trưởng tổ làm chương trình vội vàng đứng dậy bắt tay với hai người.

Hai người này đều là nhân vật tai to mặt lớn trong giới thời trang. Từ thế kỷ trước, gia tộc Acheson đã thành lập thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới, cũng thành công mở rộng sản nghiệp đến những lĩnh vực khác như bất động sản, tài chính, giải trí. Gustav là tộc trưởng đương nhiệm, chẳng những sở hữu của cải kếch xù, mà còn là một trong những người mẫu nam hàng đầu thế giới.

Đồng thời hắn cũng là cổ đông lớn của đài truyền hình ABC, chương trình này chính là thành quả từ một ý tưởng đột khởi của hắn. Mà phu nhân Brown đi cùng hắn là mẹ của Hayden Brown, đã từng là siêu mẫu đắt giá nhất thế giới.

Tổ trưởng tổ làm chương trình đã đoán ra ý đồ đến của hai người.

Quả nhiên, phu nhân Brown không vui nói – "Tôi nghe nói Hayden bị người khác nhục mạ, lại còn bị doạ sợ? Tôi muốn biết người kia là ai."

"Phu nhân, chỉ là vài lời vô thưởng vô phạt mà thôi, còn chưa đến mức nhục mạ." – Tổ trưởng tổ làm chương trình cố gắng biện bạch cho Romeo, ông ta cảm thấy hành vi và lời nói mang tính công kích của

Romeo có thể thổi thêm lửa cho chương trình này. Nhưng phu nhân Brown đã mời cả boss đến, hiển nhiên Romeo không thể tránh khỏi số phận bị đào thải đã được định trước.

Hai người nhìn theo ngón tay ông ta, sau đó đồng thời ngây ra.

Thiếu niên ngưng ngẩn người, đang mở to đôi mắt xanh lam ướt át vừa to vừa tròn nhìn camera, trong mắt ầng ậng sóng nước trong suốt, rồi lại quật cường không chịu chảy xuống. Cậu bé hé miệng, giọng nói lanh lảnh chất chứa một chút hồi tưởng – "Tôi vẫn còn nhớ cảnh lần đầu tôi gặp Hayden. Khi đó, tôi không xách được hành lý, anh ấy đứng trên bậc thang giơ tay ra với tôi, nói: Hi, hình như cậu cần sự trợ giúp. Sau lưng anh ấy là một biệt thự giống như lâu đài, trên đầu là bầu trời trong xanh, ánh mặt trời vàng rực đắp một vầng sáng lên người anh ấy, khiến anh ấy hấp dẫn như một vị thần. Lúc ấy, tôi căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay ướt sũng, từng thớ thịt trên người đều cứng như đá, lại quên mất đáp lời. Có lẽ anh ấy cảm thấy tôi hơi lạnh lùng, thế nên đã nhún vai rồi đi."

Hắn vừa nói vừa xoè tay ra, như thể đang nhớ lại cảm giác lúc đó.

Khen ngợi nhiệt tình như vậy, đâu có giống thù oán gì đâu? Phu nhân Brown hơi há hốc miệng. Bà vốn cho rằng đứa trẻ này sẽ thoả sức thoá mạ con trai mình trước máy quay.

Gustav nhìn chằm chằm màn hình, ánh mắt tối tăm khó dò.

Tổ trưởng tổ làm chương trình không hổ là dân chuyên nghiệp, lập tức tìm ra video tập hợp của các thí sinh trước cửa biệt thự, phát hiện quả nhiên đúng như Romeo miêu tả, Hayden muốn nâng hành lý giúp cậu ta, lại thấy vẻ mặt cậu ta lạnh lùng hờ hững nên bỏ đi. Đây nào phải lạnh lùng hờ hững cơ chứ? Đây rõ ràng là yêu không thốt thành lời!

Khi tổ trưởng tổ làm chương trình cảm thấy hình dung của mình hơi có vấn đề, chân tướng lại càng ngày càng tiến gần về phía ông.

Thiếu niên giơ nắm tay nho nhỏ ra sức dụi mắt, không để nước mắt rơi xuống, giọng nói cũng dần dần trở nên nghẹn ngào – "Tôi muốn trở thành người bạn thân nhất của Hayden, nhưng rồi lại sợ đến quá gần sẽ bị bỏng. Khi anh ấy phớt lờ tôi, khi anh ấy thân thiết với Emily, tôi rất đau, đau như bị dao cứa vào tim. Tôi chỉ có thể dùng lời lẽ chua ngoa làm tổn thương anh ấy. Chỉ như vậy, tôi mới có thể nhận được một ánh nhìn chăm chú của anh ấy. Tôi biết làm thế sẽ chỉ khiến mọi chuyện càng ngày càng tồi tệ, nhưng mà tôi không thể nào khống chế được. Tôi thà rằng anh ấy coi tôi là một kẻ đáng ghét, một tên khốn nạn, còn hơn để một ngày nào đó anh ấy chỉ vào mũi tôi mà nói: Này Romeo, mày có biết không? Mày là cái đồ bê đê, mày làm tao cảm thấy ghê tởm."

Thế này là come out? Thổ lộ? Tất cả mọi người trong tổ làm chương trình đều sợ ngây người.

Gustav và phu nhân Brown đều toát ra vẻ mặt khó lường. Cho dù Mỹ là một trong những đất nước có tư tưởng cởi mở nhất trên thế giới, số lượng chấp nhận đồng tính luyến ái cũng không cao. Là người đồng tính, họ phải chịu áp lực rất lớn về mọi mặt trong cuộc sống và công việc. Có người lựa chọn dũng cảm đối mặt, có người lựa chọn giấu giếm cả đời, nhưng nội tâm họ đều phải chịu những dày vò mà người thường

khó có thể tưởng tượng.

Rất không khéo, Gustav và phu nhân Brown chính là một trong số những người lựa chọn che giấu xu hướng tình dục. Họ không có dũng khí đối mặt với bản thân, cho nên họ càng hiểu hơn về nỗi đau khổ và tuyệt vọng, muốn đến gần mà không dám đến gần khi yêu phải một người không nên yêu. Để có thể khắc lại một dấu vết trong lòng đối phương, họ sẵn sàng làm những chuyện ngu ngốc nhất trên đời.

Tình yêu đầy rối bời và xót xa này, không ai hiểu rõ hơn họ.

Phát hiện mình rốt cuộc vẫn rơi lệ, thiếu niên vội vàng cúi đầu che mặt, thì thào nói – "Xin lỗi, Hayden, tôi không cố ý làm anh tổn thương. Tôi biết anh rất kiên cường, anh không phải là người nhát gan, chỉ cần cho anh một chút động lực, anh có thể vượt qua tất cả mọi khó khăn trên thế giới này. Sự thật giống như tôi nghĩ vậy, anh làm được, tôi rất vui. Nhưng mà có lẽ, tôi không nên ở đây nữa, bởi vì càng ngày tôi càng cảm thấy sợ hãi, sợ anh, sợ chính mình…"

Cổ họng cậu bị nỗi buồn chặn lại, không thể nào nói tiếp được nữa, chỉ có thể cuộn mình trên ghế lặng lẽ khóc nức nở, mãi một hồi lâu sau mới ngẩng đầu, dụi dụi khoé mắt đỏ bừng.

Tóc cậu đã khô hẳn, hơi xù lên, vành mắt và chóp mũi ửng đỏ như vừa bị ai bắt nạt, trông vừa đáng thương vừa đáng yêu. Người quay phim phụ trách cậu bé phải nhẫn nhịn lắm mới không chạy đến ôm chầm lấy cậu.

Trong phòng làm việc, nhân viên làm chương trình bật lại video Romeo nhục mạ Hayden hôm nay. Vào lần thứ hai Hayden lơ lửng trên không trung, đứa trẻ này đã nở nụ cười, một nụ cười tươi sáng đến vậy. Cậu ấy thực lòng cảm thấy mừng cho Hayden, nhưng khi phát hiện ra ống kính đang hướng về phía mình, cậu lại bày ra vẻ mặt ngạo mạn khinh thường như mọi ngày.

Đúng là làm mình làm mẩy mà, nhưng lại đáng yêu là vậy. Tất cả mọi người cảm thấy lồng ngực mình nóng lên, trái tim như sắp tan ra.

Gustav nhân động tác điều chỉnh caravat mà xoa nhẹ yết hầu ngứa ngáy. Hắn là một người cuồng lông giai đoạn cuối, mà dáng vẻ đáng thương của thiếu niên cực giống con mèo tai cụp (1) mà hắn nuôi – Rooney. Nếu lúc này hắn đang ở bên cạnh thiếu niên, hắn nhất định sẽ ôm chặt cậu ấy vào lòng mà hôn mà an ủi, nói cho cậu ấy biết cậu ấy dễ thương đến thế nào, cậu ấy đáng nhận được tình yêu đẹp nhất trên đời.

"Phu nhân Brown, bà còn giữ vững quyết định ban đầu chứ?" – Rốt cuộc đè nén được cảm giác ngứa ngáy khó nhịn, hắn nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh.

"Ồ, không." – Lúc này phu nhân Brown mới bừng tỉnh, vội vàng xua tay, nói – "Cứ để đứa bé này đi tiếp đi. Cậu, cậu ấy là một đứa bé ngoan, tôi trách nhầm cậu ấy rồi." – Bà hiểu sự gian khổ trên con đường đồng tính luyến ái hơn bất kỳ ai. Thiếu niên này có thể bộc lộ bản thân trước mặt nhiều người xem như vậy, dũng khí ấy khiến bà tự cảm thấy hổ thẹn.

Trên màn hình, thiếu niên mở cửa phòng nhật ký chuẩn bị ra ngoài, lại đột nhiên phát ra một tiếng hét hoảng sợ.

"Evan, chị, chị đến từ lúc nào?" – Thiếu niên lui lại mấy bước liền, trong đôi mắt xanh to tròn đong đầy sợ hãi.

Tất cả mọi người trong tổ làm chương trình đều nín thở chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

"Chị không thấy em trên giường ngủ nên đến đây tìm thử. Chị nghe thấy hết rồi." – Evan hất nhẹ mái tóc đỏ rực quyến rũ của mình, thản nhiên nói – "Xin lỗi, chị không cố ý nghe trộm, là do em không đóng cửa. Đây chính là cửa cách âm, nếu như em đóng cửa, chắc chắn chị sẽ không nghe được gì hết."

Thấy gương mặt vốn trắng nõn của thiếu niên đã sắp biến thành trong suốt vì sợ, cô tươi cười vén mái tóc mềm mại của thiếu niên, an ủi – "Để đền bù, chị cũng sẽ nói cho em một bí mật. Chị chỉ thích con gái, nhưng chị cũng không cảm thấy buồn phiền hay sợ hãi vì xu hướng tình dục của chị. Romeo, em quên lý do mình tham gia chương trình này rồi ư?"

"Là để đối mặt với chính mình." – Đây là lời tự bạch của Romeo trong tập đầu tiên của chương trình, đương nhiên là Chu Doãn Thịnh vẫn nhớ. Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên chính là Evan cũng nhớ.

"Nếu như ngay cả bản thân mình mà em cũng không dám đối mặt, em định tiếp tục bước đi trên đường đời như thế nào? Romeo, hãy dũng cảm bước tiếp với chị được không? Sau khi thoát khỏi xiềng xích ràng buộc của cuộc đời, em sẽ phát hiện ra thế giới ngoài kia đẹp đến nhường nào."

Nụ cười của cô vừa trong trẻo vừa thoải mái, giống như một mặt trời nhỏ, chiếu sáng đôi mắt của tất cả mọi người. Chỉ số hảo cảm mà Chu Doãn Thịnh dành cho cô lập tức tăng từ 100 đến dương vô cùng. Nếu Romeo cũng có thể gặp được một người bạn chân thành và kiên cường như vậy, có lẽ cậu ta sẽ không phải tự mình chịu đựng nhiều đến thế.

"Ừm, chúng mình cùng nhau bước tiếp." – Thiếu niên dè dặt nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói.

Evan cất giọng cười to, kéo hắn vào lòng mình mà vỗ về, động tác hào phóng như một chàng trai.

Tổ làm chương trình đều lặng thinh, mấy phút sau mới nghe thấy mệnh lệnh không cho phép phản kháng của Gustav – "Đoạn video này không được cắt bất cứ chỗ nào."

Tổ trưởng tổ làm chương trình gật đầu đồng ý, sau đó nhắm mắt theo đuôi tiễn hai vị thánh sống ra cửa. Phu nhân Brown vừa đi được năm mét thì vội vàng vòng lại, nóng lòng dò hỏi – "Cô gái tóc đỏ vừa rồi tên là gì? Cho tôi tư liệu chi tiết về cô ấy. À phải rồi, hãy gửi hết tất cả video và ảnh chụp của cô ấy cho tôi."

Gustav – biết rõ nội tình: "…" Phu nhân, bà đến là để chống lưng cho con trai, không phải là để hẹn hò, bà còn nhớ chứ?

80. Quyển 8 - Chương 5

Chu Doãn Thịnh tạm biệt Evan rồi về phòng trốn vào trong chăn, làm một động tác nôn mửa. Dù là hắn hay Romeo, cả hai đều không có chút hứng thú nào với loại đàn ông ngựa đực tự phụ này. Lý do hắn nói như vậy, một là để come out, thoả mãn nguyện vọng sống dưới ánh mặt trời của Romeo; hai là để rửa sạch danh dự, giúp Romeo giành được đầy đủ lượt bình chọn trên mạng; ba là cho Hayden một vố.

Hayden mua chuộc ban giám khảo cạo trọc đầu Romeo, khiến cậu ta bị loại, món nợ này không thể không tính.

Hayden có số lượng fan khổng lồ, nhưng bởi vì thời gian thành danh của gã còn ngắn, độ chân thành của những fan này với gã không cao, bất kỳ lúc nào cũng có thể quay đầu chuyển sang phe khác. Khi họ phát hiện ra Romeo xấu tính thực ra có nỗi khổ trong lòng, nhất định sẽ nảy lòng thương xót và đồng cảm đặc biệt với hắn, số lượng bình chọn trực tuyến đang càng ngày càng sụt giảm chắc chắn sẽ dừng lại.

Trong những phần thi kế tiếp, Chu Doãn Thịnh sẽ tránh xa Hayden, mà hắn có thể đoán trước được Hayden sẽ nhất định dây dưa với hắn, đuổi tận giết tuyệt. Như vậy, tình trạng của hai người sẽ xoay ngược lại. Khán giả luôn đồng tình với kẻ yếu, đặc biệt một kẻ yếu yêu mà vô vọng. Khả năng tưởng tượng tuyệt vời của họ đủ để vẽ ra một câu chuyện lãng mạn bi kịch mấy trăm nghìn chữ, sau đó thương Romeo đến nát lòng, ngược lại sẽ bắt đầu ghét Hayden.

Ngoại hình hồn nhiên và khí chất sạch sẽ của Romeo lã vũ khí mạnh nhất của hắn.

Khi một người đàn ông cao lớn thô kệch tô son trát phấn come out trên màn ảnh với dáng vẻ ẻo lả kệch cỡm, dù người đó có tỏ ra đáng thương đến thế nào, người xem không ít thì nhiều sẽ cảm thấy khó chịu, tuy rằng phần lớn bọn họ thật ra cũng không ghét gì đồng tính.

Nhưng khi một đứa trẻ trông hồn nhiên như thế tỏ ra mê man bất lực và bàng hoàng đau khổ với vấn đề giới tính của mình, vì khuôn mặt tinh xảo không phân giới tính của cậu ấy, vì tính cách mất tự nhiên đến đáng yêu của cậu ấy, dù là người lạnh lùng nhất cũng sẽ không thể nào thốt ra lời nhiếc móc. Đương nhiên ngoại trừ một vài người mắc "bệnh" trai thẳng giai đoạn cuối, giá trị quan và thế giới quan của họ vốn đã tồn tại vấn đề rất lớn.

Chu Doãn Thịnh có thể đoán được, sau khi tập này được phát sóng, tình trạng của Romeo sẽ được cải thiện rất nhiều.

Ngày hôm sau, tất cả thí sinh đều tập trung ở studio chờ nhận xét. Giám khảo Ellie chào hỏi mọi người, sau đó giới thiệu tất cả phần thưởng mà quán quân có thể nhận được, khiến mọi người đều trầm trồ kinh ngạc.

"Còn có một điều cần bổ sung, đó là bức ảnh đẹp nhất lần này sẽ được chọn làm áp phích quảng cáo của sản phẩm di động MOT trưng bày ở các hệ thống siêu thị, để tất cả người dùng trung thành của MOT có

thể nhìn thấy. Mọi người có hưng phấn không?" – Ellie búng tay một cái, lớn tiếng hỏi.

"Hưng phấn!" – Sao có thể không hưng phấn chứ? Đây chính là hệ thống siêu thị của di động trí năng MOT tiên tiến nhất trên thế giới, lượng người xếp hàng mua mỗi ngày đều lên đến con số trên chục nghìn, người nào có thể thắng trong tập này, người ấy sẽ nổi tiếng.

Tất cả thí sinh đều phát ra ánh mắt đầy tham vọng.

Trải qua buổi độc thoại tối hôm qua, nhân viên tổ làm chương trình đều đặc biệt thiên vị Romeo, lướt qua mọi người mà cho hắn một cảnh cận mặt. Hắn mở to đôi mắt xanh biếc, vẻ mặt vô cùng mờ mịt. Đứa bé này hiển nhiên còn chưa bình tĩnh lại được, đúng là rất yếu ớt, thật muốn ôm chầm lấy cậu ấy, cổ vũ cậu ấy.

Ellie gọi từng thí sinh lên sân, đưa ra lời bình luận cho bức ảnh tốt nhất của họ. Trong ba giám khảo, Ellie là siêu mẫu, Jeffrey là huấn luyện viên catwalk hàng đầu thế giới, Eureka là chuyên gia quan hệ công chúng và là người sáng lập của một thương hiệu thời trang, là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng trong giới thời trang. Họ nhận xét rất chuyên nghiệp, nhưng cũng rất độc miệng, không giữ thể diện cho các thí sinh một chút nào.

Đây chính là điều mà tổ làm chương trình muốn. Đây là một trận chiến, ai giành được thắng lợi, người đó sẽ trở thành siêu mẫu, chứ không phải để những người này đến nghỉ mát.

Đến lượt Romeo, khi Ellie nhấn vào màn hình phóng to bức ảnh tốt nhất của hắn, vẻ mặt của Jeffrey và Eureka đều hơi thay đổi trong chớp mắt. Rất hiển nhiên, bức ảnh này không phải là bức ảnh mà ba người họ cùng lựa chọn.

Ellie tự tiện đổi ảnh chụp, cô ta muốn làm gì?

Hai người nhanh chóng nhìn lướt qua màn hình lớn, phát hiện bức ảnh này có một chút tỳ vết, lập tức hiểu ý đồ của Ellie. Cô ta muốn Romeo bị đào thải, dù không thể đào thải cũng sẽ không để cậu ấy giành được vị trí top1 tập này. Phải rồi, hiện tại cô ta đang đảm nhiệm vị trí người mẫu dẫn đầu trong show trình diễn thời trang mùa xuân của Valentine Brown (cha Hayden), đương nhiên là phải thiên vị Hayden.

Thế này là gian lận! Hai người đều cảm thấy rất phản cảm, nhưng vì danh dự của chương trình này mà không lập tức nổi cáu ngay tại chỗ.

Jeffrey giành nói trước khi Ellie mở miệng – "Yêu chết mất, yêu bức ảnh này chết mất! Toàn bộ không gian đều lấy em làm trung tâm mà mở rộng ra vô hạn, hư ảo và hiện thực đan cài vào nhau. Em yêu, có thể tạo được một dáng chụp vừa nhã nhặn quý phái vừa có khí thế như vậy giữa không trung, tôi thực sự không thể tưởng tượng ra em đã làm nó như thế nào. Mười điểm, điểm mười tuyệt đối."

Thiếu niên trên màn hình tay phải giơ di động, tay trái chống má, ngồi trên băng ghế hoa mỹ vô hình, hàm dưới hơi hất lên, có vẻ hơi ngạo mạn. Một sợi tóc xoăn xoăn màu bạch kim nhảy lên khoé mắt hắn đùa

nghịch, khiến hắn không nhịn được mà nhắm một mắt lại, con mắt đang mở bên kia toát ra một chút cảm xúc phiền não rất nhỏ. Cũng bởi thế, hắn không cách nào tiếp tục giữ nguyên vẻ ngoài cao quý nữa, ngược lại còn làm lộ bản tính trẻ con của mình. Hắn tựa như một con mèo nhỏ, một phút trước còn rụt rè rúc vào sô pha, nhưng ngay sau đó đã có thể nhảy xuống thảm trải sàn đuổi theo đuôi mình.

Cả người hắn đều tràn ngập khí chất mâu thuẫn và sức hấp dẫn khó hiểu.

Jeffrey càng nhìn càng thấy thích bức ảnh này, phát hiện nó còn đẹp hơn bức ảnh mà họ cùng nhau chọn ra kia, vì thế lại nhắc lại một lần nữa – "Tôi cho mười điểm."

Eureka cũng phát hiện ra sức hút ẩn giấu trong bức ảnh này. Cô dùng bút bi vẽ một số 10 trên không trung, sau đó hơi nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào đôi mắt thiếu niên mà khen ngợi – "Mười điểm! Là bức ảnh mà tôi thích nhất từ đầu đến giờ, thích không gì bằng! Tôi có thể nhìn thấy gió nhẹ lướt qua tóc em, có thể nhìn thấy sao trời lấp lánh trong mắt em, có thể nhìn thấy cung điện hoa lệ mà em dựng nên. Chỉ có loại di động quý giá nhất mới phù hợp với thiếu niên cao quý nhất này. Mười điểm, không thể bàn cãi!"

Nụ cười của Ellie hơi cứng ngắc. Hai vị giám khảo đều đã đưa ra đánh giá cao như thế, nếu cô ta còn bới lông tìm vết thì sẽ rất kỳ quặc, hơn nữa còn tự thể hiện mình là người thiếu thẩm mỹ.

Nhanh chóng ngẫm nghĩ mấy giây, cô ta đưa ra lời khen cho bức ảnh này, nhưng vẫn nhặt ra vài vấn đề về ánh sáng, cuối cùng cho tám điểm.

Trên màn hình hiện lên điểm số bình chọn qua mạng của bức ảnh này, không cao, nhưng đã có thể xem như tiến bộ rất nhiều so với mấy tập trước. Tuy rằng tập này còn chưa chiếu, khán giả chỉ có thể trông thấy ảnh chụp của các thí sinh trên mạng, chưa xem được màn bày tỏ của Romeo, cũng chưa xoay chuyển được ấn tượng xấu về hắn, nhưng chỉ với bức ảnh mang phong cách xen kẽ giữa hiện thực và huyền bí này đã đủ để níu giữ trái tim của những người chỉ thuần tuý yêu khuôn mặt đẹp.

Nói cho cùng, giới thời trang chính là một thế giới trông mặt.

Ngay sau đó, Ellie gọi Emily và Hayden lên, đầu tiên là trêu chọc mối quan hệ giữa hai người, sau đó khen ảnh chụp của hai người không dứt miệng, cho hai điểm mười liên tiếp.

Jeffrey và Eureka đều là người rất công bằng, cũng không có dị nghị gì với phần thể hiện của hai người, một người cho chín điểm và tám điểm, một người cho chín điểm và bảy điểm.

Điểm bình chọn trên mạng và điểm cạnh tranh của hai người đều cao hơn Romeo. Sau khi tổng hợp và thống kê, thứ hạng cao nhất tập này cuối cùng vẫn rơi vào tay Emily, Romeo đứng thứ hai. Điều này cũng thể hiện áp phích của cô ta sẽ được dán tại các hệ thống siêu thị của MOT.

Các thí sinh bắt đầu thay nhau ôm chầm lấy cô ta, chúc mừng cô ta, chỉ có Romeo và Evan là tránh trong góc lấp. Ống kính di chuyển theo hai người, phát hiện ra vẻ mặt hai người đều rất bình tĩnh.

Trở về biệt thự, Hayden tổ chức liên hoan cho bạn gái. Evan đuổi bạn cùng phòng đi cho Romeo vào ở cùng. Hai người tắm rửa sấy tóc xong rồi lên giường đi ngủ. Khi không có phần thi, ngày ngày họ đều phải tham gia lớp huấn luyện vô cùng gian khổ để trở thành người mẫu đủ tư cách trước khi chương trình chấm dứt. Bởi vì không có một công ty quản lý nào muốn ký hợp đồng với một con gà mờ không biết gì cả.

Lớp huấn luyện ngày hôm sau, hai người đều tràn đầy năng lượng, còn những người khác đều uể oải mỏi mệt, bị Miss Jeffrey phê bình té tát.

Cùng lúc đó, vào khung giờ vàng cùng ngày, tập mới rốt cuộc cuộc cũng được lên sóng. Các thí sinh đều không thể sử dụng di động, không thể lên mạng, đã hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bên ngoài, vì thế cũng không biết đánh giá và cảm nhận của khán giả đối với mình. Nhưng trong số đó cũng không bao gồm Chu Doãn Thịnh.

Lúc này, hắn đang vừa ngâm mình trong bồn tắm vừa dùng trí não truy cập vào website chính thức của Next Top Model.

"Chúa ơi, những giọt nước mắt của Romeo khiến trái tim tôi tan nát! Tôi chỉ muốn chui vào TV ôm chầm lấy cậu ấy. Cậu ấy làm nhiều việc cho Hayden vậy mà chỉ nhận lại được hiểu lầm và thù hận, Hayden mới thực sự là tên khốn!" – Đây là một khán giả nổi lòng từ mẫu.

"Đáng yêu quá, vì sao trên thế giới này lại có người đáng yêu như vậy! Nếu như tôi có thể có một người yêu vừa vụng về vừa đáng yêu, tri kỷ như Romeo, có cho tôi một triệu tôi cũng không đổi!" – Đây là một video được đăng bởi một người đàn ông điển trai, rất hiển nhiên anh ta là người đồng tính, hơn nữa đã bị thiếu niên mê hoặc.

"Romeo chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, cậu ấy rất cô đơn yếu ớt. Cậu ấy giống như một chú cừu non lạc vào giữa bầy sói vậy, tất cả thí sinh đều nhìn cậu ấy bằng ánh mắt ác ý, nhăm nhe xẻ thịt cậu ấy, cho nên cậu ấy mới phải nhe nanh múa vuốt để bảo vệ bản thân. Ôi Chúa ơi, trái tim tôi vỡ nát vì cậu ấy. Tôi thực sự rất lo lắng. Khi cậu ấy cuộn mình trên ghế nói cậu ấy rất sợ, tôi cũng rớt nước mắt theo. Tôi mong cậu ấy có thể nhanh chóng rời khỏi môi trường đầy rẫy áp lực kia, rồi lại hy vọng cậu ấy có thể đi đến cuối cùng. Tôi không biết nên làm gì bây giờ nữa." – Đây là một khán giả giàu tình cảm.

"Chẳng lẽ mọi người không chú ý à? Ellie chỉ cho tám điểm, điều này hoàn toàn vô lý! Trong mắt tôi, bức ảnh này hoàn toàn hơn xa Emily và Hayden, nó mới là bức ảnh xuất sắc nhất tập này!" – Đây là một khán giả đang vô cùng tức giận.

Sau đó chính là một loạt tiếng phụ hoạ.

Ngay sau đó có người nhắc nhở – "Mọi người đừng quên, bức ảnh này không được chọn không phải vì Ellie chỉ cho tám điểm, mà là trong phần thử thách, Romeo bị đẩy ngã, hơn nữa điểm số bình chọn trên mạng không cao. Bây giờ nhớ lại, tôi thực sự rất hối hận, lúc đó tôi cũng thấy bức ảnh này là đẹp nhất, nhưng tôi cho rằng tính tình Romeo không tốt nên mới không bình chọn cho cậu ấy. Trời ơi, tôi đúng là đần mà!"

Mấy nghìn đứa đần xếp hàng bên dưới tự kiểm điểm.

Thiếu niên này hồn nhiên, sạch sẽ, yếu đuối là vậy. Trông cậu ấy khóc đến đỏ bừng cả hốc mắt chóp mũi, tóc cũng rối tung cả lên, thực sự là vừa đáng thương vừa đáng yêu không thể nào tả xiết, ngoại trừ muốn cho cậu ấy một cái ôm nồng nhiệt, còn ai nỡ trách móc cậu ấy nặng lời nữa chứ?

Số phiếu bình chọn trực tuyến của Romeo nhanh chóng vượt qua Hayden và Emily, trèo lên vị trí thứ nhất, đồng thời cũng trở thành đối tượng mà BL-fans Mỹ thích ảo tưởng nhất. Còn Evan cũng nhờ hành động an ủi thiếu niên và dũng cảm come out mà chen chân đến vị trí thứ tư.

Đó là một đất nước cởi mở, họ luôn dành sự bao dung lớn nhất cho người dám dũng cảm đối mặt với chính mình.

81. Quyển 8 - Chương 6

Hayden vượt qua giới hạn của bản thân, chụp được những bức ảnh vô cùng xuất sắc, cho nên mấy ngày nay, tâm tình của gã rất sung sướng, không hề hay biết mình đã bị người khác miêu tả thành một tên khốn từ đầu đến chân trên Internet. Hành vi làm bậy không để ý hoàn cảnh giữa gã và Emily đã làm cho khán giả bất mãn vô cùng.

Nhận được thư phàn nàn, Gustav cảm thấy rất kinh ngạc. Ai cũng biết trong ba tập đầu của chương trình, cặp đôi này nhận được lời chúc phúc của hầu hết khán giả, trông hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi, tất cả mọi người đều thích xem cảnh quay thân mật của hai người họ. Hơn nữa tổ làm chương trình đã cắt bỏ những hình ảnh không phù hợp với trẻ nhỏ, sao có thể dẫn đến tiếng chỉ trích vang trời như vậy?

Đọc hết thư phàn nàn, Gustav dở khóc dở cười.

Có khán giả viết như vậy: Chẳng lẽ các ông không phát hiện ra vẻ mặt buồn rầu đau khổ của Romeo ư? Vì Chúa, đừng để đứa trẻ kia đau lòng nữa! Cho hai người kia tránh xa cậu ấy một chút!

Còn có người viết như vậy: Hành vi của Hayden và Emily tạo nên bóng ma tâm lý rất lớn cho Romeo. Cậu ấy còn là một đứa trẻ, cậu ấy cần một môi trường lành mạnh, tổ làm chương trình nên suy xét đến điều này.

Tất cả thư từ đều nhắc đến tổn thương mà Hayden mang lại cho Romeo, xem ra đứa bé này đã come out thành công, cậu ấy đã được mọi người chấp nhận. Gustav thật lòng cảm thấy vui cho thiếu niên, nhưng hắn cũng không thể ngăn cấm tình yêu giữa Hayden và Emily. Xã hội này tôn trọng quyền dân chủ, chỉ cần họ không gây cản trở đến lợi ích của người khác, họ vẫn được tự do.

Gustav chỉ thị bộ phận quan hệ xã hội nhanh chóng xử lý thư phàn nàn, sau đó mặc áo khoác chuẩn bị đến studio xem một chút. Hắn muốn biết trạng thái lúc này của mèo con là như thế nào, có còn cảm thấy mê mang sợ hãi không?

Đúng lúc này, giám đốc marketing của MOT bỗng nhiên ghé thăm.

"Anh bạn Gustav của tôi, cậu đưa ra cho tôi một vấn đề nan giải." – Ngài giám đốc có dáng người đặc biệt thô kệch hiện giờ đang phe phẩy một tập ảnh, vẻ mặt rất khó xử.

"Xảy ra chuyện gì?" – Gustav tự tay rót cho anh ta một tách cà phê.

"Ảnh quảng cáo mà các cậu giao cho tôi không phải bức mà tôi muốn." – Anh ta đặt ảnh của Emily và Romeo lên bàn, chỉ chỉ vào Emily, nói – "Cô ấy rất tốt." – Sau đó lại chỉ chỉ vào Romeo – "Nếu như trước đó tôi chưa được xem ảnh chụp của cậu ấy, tôi sẽ rất vui lòng mà dùng cô gái này. Nhưng anh bạn à, cậu hiểu tôi mà, tính tôi thích bới lông tìm vết, có đồ xịn hơn ở đây, các cậu lại cứ nhất thiết bắt tôi phải xài hàng second-hand, thực sự là tôi không chấp nhận được."

Gustav dán mắt vào ảnh của thiếu niên, trong mắt loé lên vẻ si mê, nhưng vẫn nghiêm túc nhắc lại quy tắc – "Nhưng trước đó chúng ta đã ký hợp đồng, các anh phải dùng ảnh quảng cáo do chúng tôi cung cấp."

"Đó là bởi vì tôi tin tưởng đội ngũ biên tập của các cậu, nghĩ rằng các cậu nhất định sẽ cho một một bức ảnh tuyệt vời nhất. Well, nhìn đi, các cậu cũng có lúc bị mù!" – Ngài giám đốc châm chọc nói.

Gustav không thể không thừa nhận đúng là Ellie bị mù thật. Điểm của thiếu niên cũng chỉ kém Emily không phẩy mấy, nếu Ellie cho cậu ấy mười điểm thì sẽ không có cuộc tranh luận ngày hôm nay.

Hắn biết Ellie đang suy tính điều gì. Nhưng hắn không thể nói toạc ra trước mắt người ngoài, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh dự của chương trình này. Hắn không ngừng nói lời xin lỗi với ngài giám đốc, cũng hứa hẹn sẽ đưa sự bồi thường thích đáng.

Ngài giám đốc suy nghĩ một phút, thoả hiệp – "Tuy rằng không thể vi phạm hợp đồng, nhưng hợp đồng cũng không quy định tất cả cửa hàng trong hệ thống siêu thị của chúng tôi đều phải dán áp phích của các cậu. Thế này đi, tôi chỉ dán một tấm áp phích của Emily ở trung tâm mua bán chính, còn những nơi khác sẽ do chính công ty chúng tôi quyết định. Cậu thấy sao? Còn nữa, về sau chỉ cần là những phần thi liên quan đến sản phẩm của công ty chúng tôi, kết quả đều phải trải qua sự lựa chọn và đồng ý của công ty chúng tôi, tránh cho lại xảy ra tranh chấp như hôm nay. Nếu như cậu không có ý kiến gì, tôi muốn thêm điều kiện này vào hợp đồng ban đầu."

MOT là nhà tài trợ, chương trình đương nhiên phải có nghĩa vụ thoả mãn yêu cầu của họ. Hơn nữa, vì lợi ích của công ty, họ sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất, mà sẽ không xử lý theo cảm tính như Ellie, cho nên điều này cũng không gây trở ngại đến nguyên tắc cạnh tranh công bằng. Gustav suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

Hai người xác nhận hợp đồng mới, sau đó đứng lên ôm nhau.

Tiễn bước ngài giám đốc, Gustav tiếp tục đi đến studio.

Hôm nay, tổ làm chương trình chuẩn bị thực hiện một sự thay đổi lớn cho các thí sinh. Hayden tránh khỏi ống kính, kéo Ellie đến một góc nói chuyện. Khi trở về bên cạnh Emily, gã cười vô cùng quái dị.

"Để giúp mọi người tìm ra tiềm chất siêu mẫu trong con người mình, đồng thời giúp các bạn tạo dựng một bản thân hoàn mỹ hơn, phong cách hơn, tổ làm chương trình đã mời nhà tạo mẫu hàng đầu thế giới đến thay đổi tạo hình cho các bạn. Trong các bạn, sẽ có người phải nhuộm tóc, có người phải nối tóc, có người phải uốn tóc. Tóm lại, tôi sẽ cho các bạn một hình tượng phù hợp với các bạn nhất, hãy cùng chờ đón nào!" – Cô ta lắc lắc hông, nhảy một điệu nhảy thật cuồng nhiệt.

Tất cả mọi người đều hoan hô, vô cùng chờ mong tạo hình mới.

Cả một studio rộng rãi bày đầy dụng cụ cắt tỉa gội sấy, các kiểu mùi thuốc hoá học lẫn vào với nhau khiến người ta phải váng đầu. Sắc mặt Chu Doãn Thịnh tái nhợt, trốn trong góc không chịu đến gần nhà tạo mẫu mà Ellie sắp đặt cho hắn.

"Em làm sao thế?" – Evan đi đến, lúc này tóc cô đã được cắt ngắn, trông càng bảnh trai hơn hẳn.

"Bọn họ bắt em phải cạo trọc, em không muốn." – Vẻ mặt đau khổ sắp khóc của thiếu niên trông đáng thương hết sức.

"Thật là quá đáng, chị đưa em đi tìm Ellie." – Evan kéo hắn đi về phía Ellie, người quay phim vội vàng đuổi theo.

"Em không muốn cạo tóc? Vì sao vậy em yêu?" – Ellie tỏ vẻ ngạc nhiên, còn vỗ vỗ lưng thiếu niên an ủi.

"Em cạo trọc sẽ rất xấu. Chẳng phải chị nói muốn giúp bọn em thay đổi tạo hình là để trở nên hoàn mỹ và phong cách hơn ư? Nhưng mà như thế chẳng có phong cách chút nào!" – Thiếu niên phồng má, mạnh dạn phản bác.

"Em chưa thử thì làm sao biết đầu trọc không phù hợp với mình? Khuôn mặt em rất đẹp, mà cạo trọc tóc sẽ càng làm nổi bật đường nét đẹp đẽ của nó. Tôi đã làm người mẫu gần mười năm rồi, xin hãy tin tưởng con mắt chuyên nghiệp của tôi." – Ellie dụ dỗ, sau đó lại đe doạ – "Hơn nữa, là một người mẫu, dù khách hàng có đưa ra yêu cầu quá đáng đến thế nào, em cũng phải chấp nhận vô điều kiện. Em có biết biểu hiện hôm nay của em rất không chuyện nghiệp hay không? Rất nhiều nhà thiết kế thường hay đưa ra yêu cầu kỳ quái cho người mẫu trong buổi trình diễn sản phẩm thời trang của mình, chẳng lẽ cứ không hợp ý em là em lập tức từ chối à? Nếu thế thì em nên rời khỏi cuộc thi này từ sớm đi, nghề người mẫu này không phù hợp với em."

Chính vì những lời đe doạ này mà Romeo ban đầu mới đồng ý cạo trọc, nhưng Chu Doãn Thịnh chỉ hoàn toàn coi như cô ta đang đánh rắm. Hắn chớp chớp đôi mắt ươn ướt, lắp bắp nói – "Em đồng ý với lời chị nói. Nhưng mục đích của việc thay đổi tạo hình hôm nay không phải là vì để lên sàn catwalk, mà là để trợ

giúp các thí sinh tạo ra một ngoại hình cuốn hút hơn. Tất cả mọi người đều rất đẹp, vì sao chỉ có một mình em phải làm xấu đi? Chẳng lẽ em từng đắc tội gì với chị hay sao?"

Câu hỏi này tương đối không khách khí, nhưng vẻ mặt thiếu niên vô tội là vậy, chỉ khiến người xem cho rằng hắn nhanh mồm nhanh miệng chứ không hề có ý gì khác.

"Sao em lại nhận định mình sẽ xấu nếu cạo trọc chứ?" – Ellie cố gắng che giấu vẻ mất kiên nhẫn của mình – "Em chưa thử thì làm sao biết được?"

"Bởi vì em đã từng thử rồi."

Chu Doãn Thịnh chớp đôi mắt tròn xanh biếc. Dáng vẻ rối bời ấy lập tức hấp dẫn sự chú ý của Gustav vừa mới bước vào. Hắn nhanh chóng đi đến dò hỏi sự việc, sau đó liếc nhìn Ellie với ánh mắt khó dò.

"Ngài Acheson, xin cho phép em dùng Ipad của anh một chút được không ạ?" – Hắn ôm một chiếc máy tính bảng, mong chờ nhìn Gustav.

Gustav nới lỏng caravat, khàn giọng nói – "Em dùng đi." – Đôi mắt to tròn xanh biếc của mèo con khiến cho trái tim hắn ngứa ngáy khó nhịn.

Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười cảm kích với hắn, ngón tay nhanh chóng trượt vài cái, sau đó giơ màn hình lên trước mặt mọi người vào ống kính – "Mọi người xem, đây chính là tôi sau khi cạo trọc, trông có giống một quả trứng gà luộc mọc mặt không? Chẳng lẽ đây chính là thời thượnghay sao? Tôi rất hoài nghi."

Trứng gà luộc mọc mặt, so sánh này đúng là chuẩn. Tất cả mọi người đều không nín được cười.

Thiếu niên trong ảnh tuy vẫn tinh xảo đáng yêu như vậy, nhưng cứ quái quái, giống người mắc bệnh nan y, mang lại cho người khác cảm giác quái dị, không hề dính dáng gì đến chữ "thời thượng". Nếu như dùng ngoại hình này tham gia vào cuộc thi, không biết sẽ phải hứng chịu bao nhiêu khán giả cười nhạo.

Đây chính là mắt nhìn của siêu mẫu? Gustav nhanh chóng liếc nhìn gương mặt lúng túng của Ellie một cái, sau đó xoa xoa mái tóc bạch kim của thiếu niên, cam đoan – "Yên tâm, tôi sẽ không để họ cạo trọc đầu em."

Cạo trọc một mái tóc mềm mại mượt mà như vậy quả thực là một tội lỗi! Gustav vừa thưởng thức xúc giác tuyệt vời kia, vừa phẫn nộ nghĩ thầm.

"Vậy em phải đổi tạo hình như nào? Ngoại trừ cạo trọc, còn đâu em đều có thể tiếp nhận." – Thiếu niên đặt máy tính xuống, hai bàn tay vô thức giật giật tóc mình, khiến kiểu tóc vốn đã mất trật tự càng rối tung lên, thậm chí có sợi còn chổng ngược lên, phấp phới trong gió, trông giống một tên ngốc.

Nhưng cũng là tên ngốc đáng yêu nhất trên đời.

Trái tim Gustav nhũn ra, đưa nắm tay lên miệng ho khan một tiếng, cười nói – "Em như thế này là rất tốt rồi, không cần thay đổi. Đương nhiên, nếu em muốn thì có thể để nhà tạo mẫu phủ một lớp bóng lên tóc em, nó sẽ giúp tóc em trông mềm và bóng mượt hơn." – Sờ cũng thoải mái hơn.

Nuốt câu cuối cùng vào bụng, Gustav đưa Ellie đi.

Chu Doãn Thịnh đập tay với Evan, chúc mừng cho thắng lợi lần này.

Đêm hôm đó, trang web chương trình Next Top Model đăng một thông báo, Ellie rời khỏi chương trình vì vấn đề công việc, vị trí của cô ta sẽ do siêu mẫu Bonnie lừng lẫy thay thế.

Jeffrey và Bonnie đến thăm biệt thự mà các thí sinh đang cư trú, cũng gặp riêng và nói chuyện với Hayden hơn một giờ đồng hồ. Không ai biết nội dung nói chuyện cụ thể giữa ba người, chỉ biết khi ra khỏi phòng, sắc mặt Hayden vô cùng khó coi.

82. Quyển 8 - Chương 7

Sau khi thay đổi tạo hình, ngày kế tiếp chính là phần thi thử thách. Các thí sinh bắt xe đi đến studio, người đầu tiên mà họ trông thấy không phải là Miss Jeffrey xinh đẹp lộng lẫy, mà là Gustav Acheson đẹp trai không gì sánh kịp. Trước đó, họ cũng biết nhà sản xuất của chương trình này là ngài Acheson – người được mệnh danh là ông vua giới thời trang, nhưng họ chưa từng thấy hắn xuất hiện ở trường quay bao giờ.

Nhưng hình như bởi vì Ellie và Hayden gây ra một ít chuyện phiền toái, quý ngài gợi cảm này đã tự mình đến studio giám sát quá trình quay chụp hai ngày liền.

"Để phòng tránh những hành vi cạnh tranh không công bằng xảy ra trong cuộc thi, ngài Acheson sẽ đảm nhiệm vai trò giám chế trong suốt quá trình quay chụp. Mọi người hãy chú ý." – Miss Jeffrey lắc lắc ngón tay, vẻ mặt vô cùng dí dỏm.

MOT chỉ dán một tấm áp phích của Emily ở trung tâm mua bán chính, còn tất cả những cửa hàng khác trong hệ thống siêu thị đều bắt đầu sử dụng ảnh của Romeo. Điều này hoàn toàn là một cú bạt tai đánh lên mặt Ellie. Hơn nữa, cuộc tranh luận vì việc cạo tóc ngày hôm qua và lời nói mang tính chất ám chỉ của Miss Jeffrey hôm nay đều được giữ nguyên, khán giả nhất định sẽ nảy sinh rất nhiều nghi ngờ và suy đoán về hành vi đột nhiên rời khỏi của cô ta.

Đây chính là hiệu quả mà tổ làm chương trình muốn. Một chương trình hoàn toàn không hề e ngại sự hoài nghi, nghi ngờ, thậm chí cả công kích, họ chỉ sợ không có người chú ý. Nếu Ellie dám quấy rối trong cuộc thi, Acheson cũng sẽ không nể mặt cô ta, để cô ta chịu sự chỉ trích của người xem. Đồng thời, hắn cũng sẽ cải cách quy tắc cuộc thi, để mọi người có thể cạnh tranh công bằng hơn, để bù lại danh dự mà Ellie đã

hao tổn.

Còn Hayden, nể tình gã có một quần thể người hâm mộ khổng lồ, Acheson không khiến gã bị loại ngay lập tức, hơn nữa cha mẹ Hayden vừa cung cấp một khoản tài trợ lớn cho chương trình để con mình có thể ở lại. Nói cho cùng, bản chất của Acheson vẫn là một thương nhân, luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, vì thế hắn chỉ suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Nhưng dường như fan của Hayden đang dần dần rời xa gã, số phiếu bình chọn trên mạng cũng giảm mạnh, có thể đi xa đến đâu thì hoàn toàn phải xem vận may của gã.

Vốn đã có thí sinh suy đoán sở dĩ Ellie rời khỏi là vì giúp Hayden gian lận. Vào buổi tối trước ngày thay đổi tạo hình, Hayden nhận được gợi ý đã nói muốn nhuộm tóc và lông mày thành màu vàng kim, như vậy sẽ đẹp trai hơn, thời thượng hơn. Kết quả tạo hình mới của mọi người đều khác hoàn toàn so với tưởng tượng của mình, chỉ có Hayden là được như nguyện.

Tuy rằng có thể đây là trùng hợp, nhưng mọi người càng muốn tin rằng Hayden mua chuộc Ellie và nhà tạo mẫu. Họ vẫn luôn tỏ ra rất thân với Hayden, nhưng sau lưng thì lại xúm lại phê phán gã thậm tệ. Điều này càng khiến Chu Doãn Thịnh và Evan không muốn dính dáng đến họ.

Nghe Miss Jeffrey nói xong, các thí sinh nhất tề vỗ tay tỏ vẻ chào đón, thậm chí có vài thí sinh nữ hưng phấn đến đỏ bừng mặt.

Gustav cao khoảng 193 cm, dáng người cao to, khuôn mặt điển trai nam tính, khí chất nhã nhặn dịu dàng khiến người ta không thể tự chủ được mà muốn đến gần. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi đen vừa người, từng khối cơ hằn lên dưới lớp vải mỏng manh, đường nét trơn tru gợi cảm kia khiến người khác nhìn mà nóng mắt, đôi chân dài được bọc trong chiếc quần jeans trơn, khêu gợi đến tột độ.

Có thí sinh nam tự xưng là dáng người đẹp cúi đầu xem xét V-cut và cơ bụng của mình, sau đó toát ra vẻ mặt xấu hổ. So với Gustav từng tế bào đều toả ra hormone đậm đặc, họ quả thực không xứng là đàn ông.

Điều này khiến người ta rất sầu não!

Chu Doãn Thịnh nghi ngờ Gustav chính là anh chồng nhà mình, nhưng cũng không dám chắc, bởi vì rất nhiều đàn ông phương Tây đều cao trên mét chín. Hơn nữa hiện giờ hắn là thí sinh dự thi, nếu muốn hoàn thành nguyện vọng của Romeo, hắn tuyệt đối không thể quá gần gũi với Gustav, điều đó sẽ khiến những thí sinh khác và khán giả nghi ngờ sự công bằng của cuộc thi.

Cho nên chỉ có thể chờ cuộc thi kết thúc rồi mới đi tìm người nọ được. Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh lại cảm thấy chán nản. Hắn bất mãn thở dài, sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm chân mình.

Khi đôi mắt xanh lam của thiếu niên nhìn thẳng về phía mình, Gustav cảm thấy làn da khắp toàn thân mình đều nóng lên. Hắn thích ánh mắt tán thưởng và ngưỡng mộ của cậu bé ấy, vì thế vô thức thẳng lưng ưỡn ngực, cố gắng làm nổi bật dáng người vừa cao to vừa gợi cảm của mình.

Nhưng thiếu niên lại nhanh chóng cúi đầu thở dài ủ rũ. Hayden đã chiếm lấy trái tim của cậu ấy, cho nên người ngoài có xuất sắc đến thế nào, cậu ấy cũng sẽ không nhìn thêm lấy một chút.

Gustav nhíu mày, tâm tình nhất thời hơi khó chịu. Hắn nháy mắt với Jeffrey, ra hiệu phần thi thử thách hôm nay có thể bắt đầu.

Để đào tạo nhóm chim non thành một người mẫu thực thụ, Jeffrey lên kế hoạch cho một loạt chương trình huấn luyện, sau đó dựa vào nội dung huấn luyện để đưa ra chủ đề cho phần thi thử thách tương ứng.

Các thí sinh vừa mới hoàn thành buổi huấn luyện thể hình, vì vậy chủ đề phần thử thách hôm nay là mô phỏng, yêu cầu các thí sinh bốc một tấm thẻ trong chiếc hộp cho sẵn, sau đó mô phỏng lại động vật được ghi trên thẻ, vừa phải có phong thái giống động vật, vừa phải có đủ khí chất thời thượng của một người mẫu.

Chủ đề này nói khó thì không khó, nhưng nói dễ thì cũng không dễ. Nếu bạn giữ được hình tượng hoàn mỹ nhưng không thể khiến giám khảo nhận ra động vật mà bạn mô phỏng, phần thi của bạn sẽ thất bại. Nếu bạn mô phỏng giống y như đúc nhưng lại bỏ lỡ phong cách thời trang mà người mẫu cần có, phần thi cũng coi như thất bại.

Cho nên điều quan trọng nhất là vừa phải bắt chước giống, vừa phải bắt chước đẹp. Điều này có liên quan rất lớn đến thẻ mà bạn bốc được. Nếu như bạn bốc trúng tinh tinh, có lẽ cũng chẳng ai muốn bắt chước dáng vẻ khom lưng vặn mình, dậm chân đấm ngực ngu ngốc ấy.

May mà tổ làm chương trình không ác đến vậy, tất cả thẻ cho các thí sinh bốc thăm đều ghi tên những loài động vật rất đẹp.

Evan bốc trúng rắn, cơ thể của cô rất mềm mại, nằm dưới đất làm vài động tác vặn hông uốn mình là đã nhận được lời khen ngợi của Miss Jeffrey và giám khảo đặc biệt. Họ gần như chỉ cần nhìn một cái là nhận ra đề của Evan. Hayden bốc trúng sư tử, gã bước từng bước đường bệ, lắc lắc mái tóc vàng, sau đó bắt đầu gầm lên như sư tử.

"Khi mô phỏng không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể dùng động tác cơ thể. Cậu đã từng thấy người mẫu nào gào rú la hét trên sàn catwalk bao giờ chưa?" – Gustav đứng bên cạnh lặng lẽ theo dõi đột nhiên lên tiếng, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc.

Sắc mặt Hayden trắng bệch, nhưng không dám bày ra vẻ mặt tức giận hay mất kiên nhẫn như với nhân viên công tác trước kia. Đừng nói gã không thể trêu vào Gustav, dù là cha mẹ gã và cả gia tộc Brown gộp lại cũng không thể trêu vào Gustav. Huống hồ hắn còn từng làm chuyện đuối lý.

"Ôi, là sơ suất của chúng tôi! Đáng lẽ chúng tôi nên nói rõ với họ ngay từ đầu." – Miss Jeffrey và giám khảo đặc biệt vội vàng đứng ra chữa cháy. Họ nói rõ lại quy định, bắt đầu từ thí sinh tiếp theo, không được phát ra tiếng kêu của động vật, bởi vì đó là gian lận. Sau đó, họ yêu cầu Hayden bốc lại một tấm thẻ khác trong hộp.

Hayden giơ tấm thẻ ra trước máy quay phim để xác nhận, sau đó hung hăng vò lại rồi ném xuống đất. Bản tính kiêu căng tự đại của gã bắt đầu dần dần hiện rõ.

Emily bốc trúng thiên nga. Cô ta từng làm vũ công trong quán bar, bản lĩnh vũ đạo rất tốt. Cô ta kiễng chân nhảy một đoạn Hồ thiên nga, nhận được một tràng pháo tay của các thí sinh và lời khen ngợi nhiệt tình của ban giám khảo. Khi rời khỏi sân khấu, cô ta nhanh chóng liếc nhìn Gustav một cái với ánh mắt đầy tham vọng.

Gustav nhã nhặn dịu dàng và Hayden kiêu căng tự đại quả thực là một trời một vực. Mà gia thế của hai người cũng không thể đánh đồng. Sau này Gustav sẽ tự mình giám sát mỗi buổi ghi hình, cô ta có rất nhiều cơ hội để khiến người đàn ông này chú ý.

Nghĩ đến đây, Emily cười đắc ý.

Chu Doãn Thịnh giơ thẻ ra trước máy quay phim để xác nhận. Mèo tai cụp, đây là cái khỉ gì? Xen lẫn giữa một đám báo, sư tử, rắn, thiên nga, không cảm thấy rất buồn cười à? Phong cách hoàn toàn khác biệt đấy có biết không!

Hắn trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin. Người quay phim phụ trách ghi hình hắn suýt chút nữa không nhịn được phì cười. Anh ta rất muốn nói cho thiếu niên rằng thực ra cậu hoàn toàn không cần bắt chước, chỉ cần ngồi bình thường như mọi ngày là đã giống hệt một con mèo rồi.

Chu Doãn Thịnh xin nhân viên một chậu nước, rửa đi rửa lại đôi tay cho thật sạch, sau đó mới chậm rãi đi lên sân khấu.

Gustav đang nhàm chán lập tức dựng thẳng lưng, nhìn chằm chằm về phía sân khấu. Liệu mèo con có bốc trúng tấm thẻ mà mình bỏ vào không? Cậu ấy sẽ thể hiện như thế nào? Đã rất lâu rồi Gustav chưa được cảm nhận tâm tình chờ mong cháy bỏng đến thế.

Để tiện cho các thí sinh hành động, giữa sân khấu trải một tấm thảm lông cừu tròn. Chu Doãn Thịnh ngồi khoanh chân, giơ tay trái lên, thè chiếc lưỡi đỏ hồng tỉ mỉ liếm láp mu bàn tay trắng nõn như sữa từng ly từng chút, liếm xong lại dùng ngón tay chải tóc, vuốt cho mái tóc lộn xộn trở nên thật bóng mượt, sau đó mới chống tứ chi xuống đất, nâng lưng duỗi người, khẽ nhếch môi ngáp một cái, để lộ hai chiếc răng nanh nhòn nhọn.

Cào cào thảm lông cừu dưới sàn nhà, hắn cuộn người lại, lại ngáp một cái nữa, sau đó nhắm đôi mắt xanh biếc ngái ngủ đã bị nước mắt thấm ướt lại.

Giờ phút này, hắn chính là một con mèo lười biếng, đang chuẩn bị ngủ một giấc say sưa trên tấm thảm sang trọng mà chủ nhân mua riêng cho hắn. Hắn vùi mái đầu bông mềm vào khuỷu tay, nhẹ nhàng cọ một cái. Hình ảnh này quả thực đáng yêu quá thể.

Các thí sinh và giám khảo đều nhìn đến ngây người.

Gustav cầm lấy di động, điên cuồng chụp thiếu niên trên sân khấu, sau đó vội vàng đi ra ngoài cửa với khuôn mặt nghiêm túc như thường. Đi đến góc rẽ không có ai, hắn mới dừng bước, dùng sức đè lên trái tim hoảng loạn. Sắc mặt hắn đỏ bừng vì hưng phấn.

Trời ơi, ôi Chúa tôi! Vì sao trên đời này lại có một đứa trẻ đáng yêu đến vậy! Cậu ấy đáng yêu hơn Rooney (mèo của Gustav) gấp trăm nghìn lần! Cậu ấy thế mà lại rút trúng tấm thẻ mình cho vào, đây đúng là duyên số kỳ diệu!

Gustav hung hăng đập tường mấy cái mới đè nén được trái tim sắp nổ tung về trạng thái ban đầu.

Cậu ấy lại còn có hai chiếc răng nanh, quả thực là phạm quy! Mình muốn chạy đến ôm cậu ấy vào lòng, hôn cậu ấy, đặt ngón tay lên lợi cậu ấy mà vuốt ve quá. Cậu ấy nhất định sẽ vươn lưỡi liếm ngón tay mình, hoặc là cắn mình một cái không nhẹ không nặng, cảm giác đó nhất định sẽ rất tuyệt! Gustav vừa cdsht vừa đi vào studio. Vừa bước vào cửa, hắn lại quay trở về với vẻ tao nhã dịu dàng thường ngày.

Ban giám khảo đang tuyên bố kết quả phần thi thử thách.

"Chúng tôi nhất trí cho rằng người xuất sắc nhất trong phần thi này là Romeo. Phần mô phỏng mèo tai cụp của cậu ấy thực sự là giống y như đúc, khiến tôi suýt nữa không kiềm chế được mà cướp cậu ấy về nhà. Bé con, chắc chắn là lúc đấy em bị mèo tai cụp nhập vào đúng không?" – Jeffrey vừa dang rộng vòng tay với thiếu niên vừa chọc ghẹo.

Nếu tập này được phát sóng, khán giả nhất định sẽ chết mê chết mệt vì thiếu niên, nhất là những người yêu mèo.

Romeo cười ngại ngùng, bước đến ôm chầm lấy anh ta. Người quay phim cho gò má ửng hồng và đôi mắt xanh của hắn một đoạn cận cảnh.

Gustav tài tình chen vào giữa, ôm thiếu niên thấp hơn mình nửa cái đầu vào lòng, mãi không nỡ buông tay.

83. Quyển 8 - Chương 8

Trở về biệt thự, màn hình trong phòng khách hiện lên điểm phần thi thử thách. Romeo được mười điểm, Evan được chín điểm, Emily được chín điểm, Hayden chỉ được bảy điểm, chỉ cao hơn thí sinh đứng thứ nhất từ dưới lên một điểm.

Nếu phần thi ảnh ngày mai không chụp đẹp, gã sẽ rơi vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa gã đã bị Gustav để ý, chắc chắn sau này sẽ không thể làm gì Romeo được nữa.

Nghĩ đến đây, gã phiền muộn vô cùng, hung hăng đẩy bạn gái đang chuẩn bị ôm mình an ủi ra rồi xoay

người đi lên tầng. Emily nhún vai với máy quay, vẻ mặt rất là tủi thân, nhưng trong lòng thì trầm trồ khen ngợi hành vi bốc đồng của Hayden. Đúng, cứ xử tệ với tôi đi, như thế tôi mới có thể thẳng thừng chia tay với anh, đồ tồi ạ!

Evan và Chu Doãn Thịnh hoàn toàn bị những thí sinh khác cô lập. Nhưng họ cũng không quan tâm, đều về phòng vội vàng tắm rửa rồi xuống làm bữa tối. Đúng vậy, nhằm biểu hiện cá tính của các thí sinh một cách toàn vẹn, tổ làm chương trình yêu cầu các thí sinh phải tự mình giải quyết ba bữa trong ngày. Nhân viên công tác chỉ phụ trách mua nguyên liệu nấu ăn.

Thanh niên ngày nay không mấy ai biết làm chuyện bếp núc, thường ngày hầu như đều mua đồ ăn nhanh. Mấy ngày đầu mới đến, họ suýt nữa đốt trụi cả phòng bếp, sau đó dần dần thích ứng, nhưng cũng chỉ biết làm salat, bánh mì… đơn giản.

Để giữ dáng, Romeo ăn rất ít, mỗi ngày chỉ cần ba quả cà chua, hai quả táo và một cốc sữa là xong. Hiện giờ Chu Doãn Thịnh đến, đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

"Evan, chị muốn ăn gì?" – Phòng bếp không có ai, mọi người lấy một ít hoa quả, bánh mì, sữa rồi đi ngay, không ai muốn chạm vào bàn bếp, đương nhiên họ cũng không biết làm.

"Em còn biết nấu ăn?" – Evan cảm thấy bất ngờ.

"Đúng vậy, cha mẹ em mất sớm, em ở nhờ nhà cô em. Cô có bốn đứa con, bình thường còn phải làm việc, cho nên mấy công việc như này đều do em làm." – Chu Doãn Thịnh lấy hai khúc thịt bò ra, bâng quơ nói.

Evan toát ra vẻ mặt thương tiếc, nhưng không biết nên an ủi như thế nào. Ngay cả người quay phim cũng cảm thấy đau lòng vì hắn. Hiện giờ anh ta càng ngày càng thích đứa trẻ này, rất thích đi theo sau cậu bé.

Chu Doãn Thịnh thì hoàn toàn không có một chút cảm giác nào. Hắn đeo tạp dề, đặt thịt bò lên thớt gỗ để thái, sau đó tự mình pha chế nước sốt tẩm ướp trong hai mươi phút. Trong hai mươi phút này, hắn cũng không rảnh tay, rửa sạch các loại rau quả rồi xắt nhỏ, sau đó trộn với mayonnaise.

"Chị nếm thử xem." – Thiếu niên xúc một thìa cải tím, đưa đến bên miệng Evan, bàn tay trắng như sữa trông còn ngon hơn cả thức ăn.

Evan nuốt nước miếng, nghĩ thầm giá như Romeo là con gái thì tốt.

Xúc cho Evan ăn xong, hắn nhìn về phía người quay phim – "Anh cũng ăn một chút chứ?"

Người quay phim tiếc nuối lắc đầu, không thể ăn trong khi làm việc, nếu không sẽ bị sa thải.

Chu Doãn Thịnh hiểu, để phần một bát nhỏ cho anh ta, sau khi tan ca có thể ăn. Làm salat xong, thịt bò

cũng ngấm nước sốt. Hắn rót dầu oliu vào chảo, chờ dầu nóng rồi cho thịt bò vào, đợi thịt bò chín năm phần thì rót rượu vang đỏ, hơi nghiêng chảo để ngọn lửa bùng lên, phát ra một tiếng "phừng" rất to.

Evan và người quay phim đều hoảng sợ, suýt nữa thì cuống cả lên. Chu Doãn Thịnh cười rộ, trong đôi mắt xanh biếc toả ra ánh sáng rực rỡ.

Người quay phim nhanh chóng giữ vững máy quay, ghi lại nụ cười tươi đẹp của hắn. Có một câu rất hay, đường xa biết sức ngựa, ngày lâu biết lòng người. Trước kia Romeo để lại cho mọi người ấn tượng xấu đến đâu, sau khi xé ra lớp vỏ cứng bao bọc lấy bản thân, người xem sẽ phát hiện nội tâm cậu ấy trong trẻo thuần khiết đến đó.

Cậu ấy có thể giữ vững tình yêu của mình, dũng cảm đối mặt với cuộc sống, còn phải chịu nỗi vất vả mà một đứa trẻ không nên chịu từ quá sớm. Cậu ấy mẫn cảm yếu ớt, nhưng cũng sáng sủa thành thực. Dù cậu ấy đã từng phạm phải một ít lỗi lầm, nhưng cũng xuất phát từ một lý do tốt đẹp, ai nỡ đối xử khắt khe với cậu ấy chứ?

Trong lúc suy nghĩ, Chu Doãn Thịnh đã cho thịt bò ra đĩa, trang trí bằng rau thơm và nước sốt rồi bày lên bàn ăn, còn đặc biệt để phần cho người quay phim. Mùi hương thơm lừng hấp dẫn những thí sinh khác, mọi người chạy đến, thấy là hai quái thai đang ăn mừng, đành nói vài câu ghen ăn tức ở rồi bỏ đi.

Evan lắc lắc ly rượu, cười ha ha – "Em yêu, em đúng là đảm đang! Nếu như em là nữ, chắc chắn chị sẽ theo đuổi em!"

Chu Doãn Thịnh nhét beefsteak vào miệng, hai má phồng lên như hamster, lúng búng nói – "Nếu chị là nam, em cũng sẽ theo đuổi chị. Chị tốt hơn Hayden nhiều."

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười ăn ý. Sau khi chương trình được phát sóng, cảnh quay này trở thành cảnh kinh điển của Next Top Model, được rất nhiều khán giả lấy làm ảnh chế.

Trong văn phòng tổ làm chương trình, chờ thiếu niên và Evan chúc nhau ngủ ngon rồi tắt đèn bàn, Gustav mới lưu luyến rời khỏi. Tổ trưởng tổ làm chương trình tiễn hắn ra cửa, khen ngợi – "Đã có kết quả thống kê mới nhất, hiện nay số lượng người hâm mộ của Romeo đã vượt xa Emily. Chỉ cần tập nào cậu ta cũng có thể chụp được những bức ảnh xuất sắc, hy vọng đoạt giải quán quân sẽ rất lớn. Cậu ta là con cưng của ống kính. Anh xem, dù được quay từ góc độ nào, cậu ta vẫn rất xinh đẹp, rất sạch sẽ. Nói thật với anh, bảy mươi, tám mươi phần trăm tổ làm chương trình chúng tôi đều là fan của cậu ta, John phụ trách ghi hình cậu ta còn lén lút tham gia vào fanclub của cậu ta, dùng di động bình chọn cho cậu ta. Điều này không vi phạm chứ?"

Sắc mặt Gustav hơi khó coi, điều này khiến tổ trưởng tổ làm chương trình bắt đầu căng thẳng.

Đè nén khát vọng sa thải John, Gustav chậm rãi nói – "Đương nhiên không vi phạm, thích ai là tự do của các anh. Nhưng các anh phải nhớ, trong khi quay phim không thể thiên vị bất kỳ thí sinh nào, phải tuân thủ nguyên tắc ghi hình trung thực.

"Đương nhiên!" – Tổ trưởng tổ làm chương trình vội vàng gật đầu.

Về nhà, Gustav thử làm beefsteak, lại không cẩn thận đun dầu quá nóng, suýt nữa đốt cháy cả trần phòng bếp. Quản gia nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy đến chữa cháy, thế mới ngăn cản bi kịch xảy ra.

Tắm rửa xong, hắn chán nản chui vào trong chăn. Rooney nhảy lên muốn ngủ cùng hắn, lại bị hắn ném ra ngoài, chỉ có thể cong lưng dựng lông, đi đi lại lại dưới giường, liên tục kêu to.

"Cưng à, về sau vị trí này sẽ không thuộc về cưng nữa, cưng nên mau chóng thích ứng đi." – Hắn vỗ vỗ gối đầu bên cạnh, thì thầm.

Chủ đề của phần thi ảnh nối tiếp chủ đề của phần thi thử thách, vẫn liên quan đến động vật. Địa điểm quay phim cũng được định ở một vườn bách thú.

Thấy nhân viên công tác đẩy một loạt lồng sắt đến, có thí sinh hoan hô, có thí sinh trầm trồ, còn có thí sinh la hoảng.

Miss Jeffrey lắc hông đi đến, cười đùa – "Các cục cưng, đừng kêu la, vì an toàn của các bạn, động vật mà chúng tôi mang đến đều là động vật mới sinh, cũng sẽ không tấn công người. Hoàn toàn ngược lại, trong quá trình quay chụp, các bạn nhất định phải chú ý nhẹ tay nhẹ chân, đừng làm chúng bị thương. Chủ đề ảnh tuần này của chúng ta là kêu gọi con người bảo vệ động vật hoang dã, cho nên chúng cũng là nhân vật chính trong ảnh, các bạn không thể chỉ lo tạo dáng chụp mà xem nhẹ chúng."

"Báo con, sư tử con, hổ con cũng không có gì, chúng đúng là rất đáng yêu và an toàn. Nhưng con trăn vàng (trăn Miến Điện) này là sao? Nó sẽ không siết chết người ta chứ?" – Emily chỉ vào một chiếc lồng trong số đó, một con trăn vàng đang thè chiếc lưỡi thâm đen phân nhánh ra, trông vô cùng hung dữ đáng sợ.

Emily không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất là động vật bò sát.

"Yên tâm đi, nó đã được thuần hoá, sẽ không gây thương tích cho các bạn. Hơn nữa có huấn luyện viên ở cạnh trông, có thể đảm bảo sự an toàn của các bạn." – Jeffrey không để bụng mà xua tay.

Emily không nói gì thêm, trốn ra sau lưng Hayden.

Chu Doãn Thịnh đếm lồng sắt, phát hiện chỉ có mười hai chiếc, nhưng ở đây có mười ba thí sinh. Vì thế, hắn nhìn về phía người quay phim của mình, nói – "Thiếu một chiếc, họ sẽ không lại phân công cho tôi một con mèo tai cụp nữa đấy chứ?"

Màn hình hơi rung rung, còn có thể nghe thấy tiếng cười cố nén thấp thoáng của người quay phim.

Gustav chú ý đến hành động của hai người, trong mắt nhanh chóng lướt qua vẻ sung sướng.

Tổ làm chương trình phân chia dựa theo khí chất. Thấy Evan nhận được trăn vàng, tương tự phần thi thử thách, Chu Doãn Thịnh thực sự lo họ sẽ phân cho mình một con mèo tai cụp. May mà tổ làm chương trình không vô lương tâm đến vậy, cho hắn và Emily dùng chung một con báo.

Emily thở phào, vội vàng đi hoá trang. Cô ta thay một chiếc váy ngắn hoạ tiết da báo khêu gợi, ôm báo con tạo rất nhiều kiểu dáng, ánh mắt sắc bén và hoang dã rất có sức hút. Nhiếp ảnh gia vừa chụp vừa tán thưởng, cực kỳ hài lòng với biểu hiện của cô ta.

Khi giao báo con cho Romeo, cô ta nhanh chóng nhếch khoé miệng. Hiển nhiên cô ta cho rằng thiếu niên dùng chung đạo cụ với cô ta nhất định sẽ bị cô ta làm cho lu mờ.

Chu Doãn Thịnh mặc một chiếc áo khoác màu đen, tay và cổ áo bị xé thành từng sợi, trông rất giống như vừa bị một dã thú tấn công; bên dưới mặc một chiếc quần da bó sát, làm nổi bật bờ mông cong nảy và đôi chân thon dài thẳng tắp.

Báo con không chịu nổi mùi nước hoa nồng nặc của Emily, lúc này đang hơi nóng nảy, đang vừa giãy giụa vừa phát ra tiếng gầm gừ non nớt, khuôn miệng mở to để lộ hai chiếc răng sữa. Chu Doãn Thịnh giơ ngón tay vuốt ve lợi nó, sau đó nắm lấy một bàn chân trước của nó, an ủi – "Bé con, đừng sợ. Tao sẽ không hại mày. Chúng ta chụp một bức ảnh kết bạn nhé?"

Như một kỳ tích, báo con bình tĩnh lại, thè lưỡi liếm láp móng tay hồng hồng trơn nhẵn của hắn, còn nhẹ nhàng cắn cắn đốt ngón tay mềm mại của hắn để biểu đạt sự thân mật.

Chúa ơi, cảnh tượng này thực sự quá quen thuộc, chỉ là nhân vật không đúng! Gustav thầm rên rỉ, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn nghiêm túc vô cùng – đương nhiên, nếu xem nhẹ yết hầu lên xuống liên tục của hắn thì càng tốt. Hiện giờ hắn rất khát, khát gần chết.

Nhiếp ảnh gia xem lại những ảnh chụp trước đó xong, vừa quay đầu đã trông thấy cảnh tượng này, không nhịn được mà bật cười – "Bồi dưỡng sự ăn ý với cộng sự là tiền đề quan trọng nhất để chụp ra những bức ảnh xuất sắc. Nhóc à, không cần thầy dạy mà cậu đã tự biết rồi."

Chu Doãn Thịnh ngượng ngùng cười cười, ôm báo con bắt đầu tạo dáng chụp. Lúc này nhiếp ảnh gia mới phát hiện, chú báo con này có đôi mắt xanh lam giống thiếu niên như đúc, thậm chí cũng tròn xoe y hệt. Trong mắt họ phản chiếu ánh sáng của sự ngây thơ, yếu ớt và thuần khiết, ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò và sợ hãi với cả thế giới. Gần như không cần tạo dáng chụp hợp mốt đến cỡ nào, chỉ cần đặt hai khuôn mặt nhỏ nhắn cạnh nhau thôi là đã có thể thôn tính tất cả cuộn phim.

Chụp thử mấy hình rồi bật lên xem lại, trái tim của nhiếp ảnh gia gần như bị hoà tan.

Chu Doãn Thịnh nhìn xung quanh, phát hiện đằng sau là một bụi cây, vì thế hắn mang báo con trốn vào, đồng thời cũng cuộn mình lại. Điều này hoàn toàn không khiến dáng người hắn nhỏ đi. Ngược lại, bởi vì cơ thể gấp khúc, đôi chân của hắn càng có vẻ thon dài. Báo con nằm sấp trong khuỷu tay hắn, cùng quay đầu nhìn về phía nhiếp ảnh gia giống hắn, đôi mắt xanh to tròn toát lên cảm xúc sợ hãi. Họ giống như hai động vật nhỏ bé lẩn trốn cuộc đuổi giết.

Nhiếp ảnh gia thở dốc vì kinh ngạc, chỉ cảm thấy khi nhìn cảnh này, cả trái tim mình đều bị siết lại. Hình ảnh của họ sinh động mà yếu ớt, rồi lại tràn ngập phong cách thời trang. Họ chính là hai chú báo con nương tựa lẫn nhau, sống lang thang trong rừng, bất kỳ một con dã thú hay thợ săn nào cũng có thể lấy mạng họ mọi lúc mọi nơi. Họ cần sự bảo vệ của những người yêu thương họ, đây chính là chủ đề của buổi chụp ảnh ngày hôm nay: Bảo vệ động vật hoang dã.

Chụp liền hơn một trăm bức ảnh, nhiếp ảnh gia mới thả lỏng nhịp thở đã dừng lại, nghĩ bụng: Bức ảnh đẹp nhất tuần này đã ra lò!

Mà Gustav thì đang giơ di động, chụp lại tất cả hành động lẫn cử chỉ của thiếu niên.

84. Quyển 8 - Chương 9

Hayden vốn cho rằng tổ làm chương trình sẽ phân phối sư tử con cho mình, nào ngờ nhân viên công tác lại cho gã một con khỉ con.

Gã cảm thấy rất bất mãn, đồng thời cũng mang cả cảm xúc vào lúc chụp ảnh, nhiều lần siết tay quá chặt làm đau khỉ con, khiến nó phát ra tiếng gào thê lương.

Điều này cũng dẫn đến việc những bức ảnh mà hắn chụp được không có một chút sống động nào, trái lại giống như đang bị tra tấn. Nhiếp ảnh gia nhắc đi nhắc lại gã làm sao để tạo dáng chụp, làm sao để phối hợp ăn ý với khỉ lông vàng, gã đều không để ý, cứ luôn ra vẻ mình mạnh nhất vũ trụ. Nhiếp ảnh gia cũng đành kệ, mặc cho gã đổi tư thế rồi "tách" một cái, qua loa chụp hết ba mươi bức ảnh.

Kết thúc buổi chụp, các thí sinh trở về biệt thự. Dọc đường đi, Hayden vẫn đều cằn nhằn, liên tục truy hỏi mấy thí sinh có quan hệ tương đối thân thiết với mình – "Cậu cảm thấy tôi có giống khỉ không? Không giống? Vậy tại sao họ lại phân cho tôi con khỉ lông vàng chết tiệt kia? Đáng lẽ khí chất và diện mạo của tôi phải phối hợp với sư tử mới đúng! Tôi là chúa tể sơn lâm!"

Gã nâng cánh tay lên, khoe khoang cơ nhị đầu cường tráng của mình ra trước ống kính, còn phát ra tiếng rú như sư tử. Gã cho rằng khán giả nhất định sẽ thích một người đàn ông tự tin như vậy.

Có thí sinh phụ hoạ, có thí sinh toát ra ánh mắt trào phúng, còn có thí sinh dứt khoát che mặt ngó lơ. Càng ở chung lâu họ càng cảm thấy Hayden là một kẻ tự đại, một con ruồi phiền phức.

Emily bị gã kẹp lấy eo không thể nhúc nhích, nụ cười trên mặt vô cùng xấu hổ. Cô ta đã hoàn toàn mất kiên nhẫn với Hayden.

Chu Doãn Thịnh và Evan ngồi trong góc, yên lặng xem hết thảy trước mắt. Hayden gào hết tiếng này đến tiếng khác, cảm thấy còn chưa đã, gã lại đứng lên, vén áo sơ mi khoe cơ bụng tám múi của mình, nói – "Ngày nào tôi cũng kiên trì rèn luyện hơn bốn tiếng. Nhìn cơ bụng tôi mà xem, còn ra hình ra dạng hơn cả Gustav. Anh ta có thể làm một siêu mẫu, tôi cũng có thể."

Nụ cười của Emily càng trở nên cứng ngắc, chỉ muốn lấy kim chỉ khâu miệng Hayden lại, hoặc là che ống kính không cho quay. Hẹn hò với người như vậy quả thực là hạ thấp thẩm mĩ của cô ta.

Nhưng những người quay phim vốn căn bản sẽ không nghĩ cho tâm tình của cô ta. Tất cả đều chĩa thẳng ông kính vào Hayden, điều này khiến khát vọng thể hiện của Hayden càng bùng cháy.

Evan kéo kéo Chu Doãn Thịnh, cười đùa – "Nhìn đi, đây là người mà em thích, một thằng ngốc từ đầu đến chân! Em yêu, rốt cuộc mắt em bị sao vậy?"

Gương mặt Chu Doãn Thịnh đỏ bừng, phân bua cho Hayden – "Phần thi ảnh hôm nay của anh ấy không thuận lợi cho lắm, thế nên anh ấy hơi kích động. Bình thường anh ấy không phải như vậy. Chị không biết đâu, khi em mới đến, tất cả mọi người chỉ lo chuyện của mình, chỉ có anh ấy phát hiện ra em cần giúp đỡ. Em sẽ không bao giờ quên hình ảnh anh ấy vươn tay về phía em."

"Chỉ thế thôi? Chỉ vì cậu ta hỏi em có cần giúp không mà em đã thích cậu ta?" – Evan không dám tin mà nhướn mày.

Vẻ mặt Chu Doãn Thịnh đắng chát – "Suốt mười mấy năm qua, chưa từng có ai để ý em có cần sự giúp đỡ hay không, sống có vui vẻ hay không. Không ai để ý đến em hết."

"Ôi lạy Chúa, chị xin lỗi, Romeo. Chị không nên cười nhạo tình cảm của em." – Evan đau lòng cực kỳ, vội vàng ôm hắn vào lòng an ủi.

John ghi lại cảnh này một cách trung thực nhất. Tuy rằng thiếu niên không tả rõ cuộc sống trong suốt mười mấy năm nay của cậu ấy rốt cuộc là như thế nào, nhưng chỉ với một câu, một bàn tay giúp đỡ mà đã có thể yêu một người sâu đậm đến vậy, người ta có thể đoán được thế giới tình cảm của cậu ấy hoang vu đến nhường nào. Sự khát vọng với tình yêu của cậu ấy dẫn đến việc cậu ấy mù quáng vì tình.

Đứa bé này thực sự khiến người ta đau lòng!

Hai người lặng lẽ ôm nhau trong chốc lát. Sau khi tách ra, Chu Doãn Thịnh toát ra vẻ mặt khó xử, chậm rãi nói – "Tuy rằng em cảm thấy Hayden rất xuất sắc, nhưng nếu buộc phải nói thật, anh ấy không thể nào sánh bằng ngài Acheson. Ai cũng biết ngài Acheson đã đứng đầu bảng xếp hạng "Người đàn ông gợi cảm nhất thế giới" suốt năm năm liền."

Evan gật đầu tán thành, cũng trêu chọc nói – "Ngài Acheson rất quyến rũ, đặc biệt là khi cười, rất dịu dàng. Romeo, em có thích ngài Acheson không? Theo khảo sát của truyền thông, ngài Acheson là đối tượng mà đồng tính nam thích ảo tưởng nhất, là người tình trong mộng của họ."

Mặt Chu Doãn Thịnh đỏ bừng, ấp úng nói – "Không, đương nhiên là không. À, ý em là đương nhiên em thích ngài Acheson, nhưng mà đó là sự sùng bái đối với thần tượng, không giống với "thích" trong hiện thực. Ngài ấy và em cách nhau quá xa."

Evan thưởng thức dáng vẻ luống cuống tay chân của hắn cho đã rồi mới ôm lấy hắn cười ha ha.

Nhận được video mẫu, Gustav xem đi xem lại đoạn đối thoại này mấy chục lần. Tâm tình hắn thay đổi rất nhanh, chợt vui chợt buồn, chợt ấm chợt lạnh, quả thực không thể miêu tả thành lời.

Nào có xa xôi đâu chứ? Tôi ở gần em như vậy. Chỉ cần em vừa quay đầu lại, tôi có thể mở rộng vòng tay bảo vệ em, che chắn cho em khỏi mọi thương tổn. Em yêu, chỉ cần em quay đầu lại chú ý nhìn tôi một cái thôi.

Ngài Acheson nổi tiếng là nhã nhặn cao quý rất mất hình tượng mà ôm lấy máy tính xách tay, hôn thiếu niên trên màn hình.

Hôm sau, các thí sinh tập trung ở studio, hồi hộp chờ đợi lời bình luận từ ban giám khảo.

Địa vị xã hội và mức độ nổi tiếng của Bonnie đều cao hơn Ellie, hơn nữa cũng trẻ hơn cô ta, là một trong số những siêu mẫu hot nhất trong giới thời trang. Có thể mời cô gia nhập vào liên minh, số đông người xem đều không có thái độ gì với việc Ellie rời khỏi.

Tính cách Bonnie hoạt bát sáng sủa, rất phù hợp với không khí mà chương trình này muốn tạo ra. Cô biểu diễn kỹ năng thành danh của mình cho các thí sinh – tạo dáng sáu mươi tư thế chụp cool ngầu liên tục trong vòng một phút. Miss Jeffrey đứng bên cạnh lồng tiếng cho cô, miệng phát ra tiếng "pằng pằng" như súng liên thanh.

Một phút trôi qua, trên màn hình lớn xuất hiện sáu mươi bức ảnh thu nhỏ mà camera chụp lại, quả nhiên bức nào cũng toát lên cảm giác thời thượng không gì sánh kịp.

Các thí sinh đồng loạt vỗ tay hoan hô.

"Được rồi, hôm nay nhân vật chính không phải là tôi, mà là các bạn. Tôi sẽ không thể hiện quá nhiều." – Cô lập tức cắt ngang tiếng hoan hô của mọi người, sau đó gọi từng thí sinh lên sân khấu để đưa ra nhận xét.

Rất nhanh thôi, mọi người đã phát hiện, miệng lưỡi Bonnie độc hơn cả ba người Jeffrey, Eureka, Ellie cộng lại. Cô liên tục gọi tám thí sinh lên, điểm chấm lại chỉ dao động ở bảy, còn bĩu môi cau mày, vẻ mặt rõ là khinh bỉ.

Hayden dựng lưng thẳng tắp, hơi hơi hất cằm, show ra sườn mặt đẹp trai nhất của mình. Nhưng Bonnie không hề nhìn mặt gã lấy một cái, chỉ yêu cầu gã bỏ áo sơ mi khỏi thắt lưng, như vậy mới ra dáng người mẫu. Điều này khiến Hayden vô cùng xấu hổ, cũng dẫn đến những thí sinh khác liên tục cười trộm.

Sửa đúng cách ăn mặc quê mùa của Hayden, màn hình lớn rốt cuộc bắt đầu trình chiếu ảnh của Hayden. Không đợi Jeffrey và Eureka mở miệng, Bonnie đã nã pháo – "Tôi trông thấy một người máy và một con khỉ con đáng thương sắp bị người máy siết chết. Chủ đề phần thi ảnh lần này là bảo vệ động vật hoang dã, chứ không phải là săn giết động vật hoang dã. Hayden, rốt cuộc lúc đó trong đầu em đang nghĩ gì? Tôi còn trông thấy sự tàn nhẫn trong mắt em, thực sự là rất tệ hại. Tôi tuyệt đối sẽ không để hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã trông thấy bức ảnh này của em. Còn nữa, mặc dù mặt nghiêng của em đẹp hơn chính diện, nhưng em chỉ lo khoe khuôn mặt mà quên duỗi tứ chi. Nhìn đi, cổ em gần như biến mất rồi, vì cánh tay siết lại nên trông có vẻ quá to. Em như một người dị dạng vậy! Tôi cho em sáu điểm."

Vẻ mặt Hayden giống như bị nhục nhã ghê gớm lắm, làm cho Jeffrey và Eureka rất bất mãn. Họ vốn cũng không thích bức ảnh này, một người cho sáu điểm, một người cho bảy điểm. Điều này khiến Hayden chỉ đứng thứ hai từ dưới lên.

Hayden nổi giận đùng đùng nhìn về phía màn hình lớn, nghĩ thầm mấy con đĩ này đừng hòng đánh bại tao, tao còn có fan ủng hộ. Nhưng điều khiến gã hết sức bất ngờ chính là số điểm bình chọn qua mạng của gã cũng rất thấp, thậm chí thấp hơn cả tám thí sinh trước đó. Sao có thể như vậy chứ?!

Mặc dù ngay trước máy quay, gã vẫn để lộ vẻ mặt dữ tợn. Nói cho cùng, gã vốn không phải là người mạnh mẽ gì, mà là một đoá hoa lớn lên trong nhà kính, chưa bao giờ trải qua bão táp. Trong tất cả các thí sinh, dù là Daphne có ngoại hình mảnh dẻ nhất cũng kiên cường hơn gã gấp tỷ lần.

Gã hít sâu vài hơi, sau đó mới lạnh mặt quay trở về hàng.

Người tiếp theo được gọi vào chính là Emily. Ảnh chụp của cô ta rất đẹp, toát lên cảm giác hoang dã nguyên thuỷ. Dưới ánh đèn, đôi mắt cô ta có vẻ vô cùng sâu thẳm quyến rũ. Bonnie bình tĩnh xem mấy lượt, tán thưởng – "Rất tuyệt, là bức ảnh tuyệt nhất cho đến giờ phút này."

Emily vui vẻ ra mặt, nhưng lại nghe Bonnie hỏi – "Nhưng mà chủ đề của chúng ta đâu? Chủ đề của chúng ta đâu rồi?"

Jeffrey chỉ vào chú báo con bị Emily kẹp dưới nách, chỉ có thể thấy một phần lông nho nhỏ và hai chân trước – "Ở đây. Em yêu, em cần mua một chiếc kính mắt."

"Xin lỗi, tôi cũng không phát hiện ra. Cô ấy vốn đã mặc một chiếc váy ngắn hoạ tiết da báo, lại còn chỉ để lộ đầu báo con ra trước ống kính, có thể trông thấy mới là lạ." – Eureka nhíu mày, đây cũng là một thí sinh không làm rõ chủ đề.

Bonnie dùng bút bi vẽ một dấu X trên không trung, nói từng câu từng chữ – "Emily, tôi cho em sáu điểm. Là một người mẫu, em phải hiểu em không bao giờ là nhân vật chính của bức ảnh, mà là trang phục trên người em hoặc sản phẩm mà em cần PR. Mọi hành động của em đều là để tuyên truyền cho trang phục hoặc sản phẩm, mà không phải làm nổi bật sắc đẹp của bản thân. Có hàng trăm hàng nghìn người mẫu xinh đẹp, nhưng có mấy người có thể đứng trên vị trí siêu mẫu cao nhất này? Em còn chưa hiểu được hàm ý thực sự của hai chữ "người mẫu"."

Emily không biết phải đáp lại như nào.

Jeffrey và Eureka rất đồng ý với lời nói của cô, vì vậy cũng đưa ra số điểm giống như cô. Màn hình lớn hiện lên số điểm bình chọn qua mạng của Emily, hơi thấp hơn so với mấy tập trước. Điều này không đủ để bảo đảm cho Emily không bị đào thải.

Các thí sinh càng ngày càng căng thẳng, vô cùng nhớ nhung Ellie cho điểm rộng rãi.

Evan bị gọi lên, ơn Chúa, cô vô cùng hoà hợp với trăn vàng, tư thế tạo dáng cũng rất thời trang, điều này khiến Bonnie cuối cùng cũng cho một số điểm cao – tám điểm, Jeffrey và Eureka cho chín điểm và tám điểm. Kết hợp với số điểm phần thử thách và điểm bình chọn qua mạng, Evan tạm thời đứng thứ nhất.

Người cuối cùng được gọi lên sân khấu chính là Chu Doãn Thịnh, trong lòng hắn không hồi hộp một chút nào, nhưng trên mặt lại toát ra màu đỏ ửng, đôi mắt to xanh biếc nhìn ban giám khảo không chớp mắt.

Jeffrey không chịu nổi ánh mắt như thú non của hắn, vội vàng cầm lấy sổ tay che một chút. Eureka được mệnh danh là nữ hoàng mặt lạnh dịu dàng mỉm cười với thiếu niên. Ai cũng không nỡ làm tổn thương loài động vật non nớt này.

"Trước khi cho điểm, chúng tôi muốn chiếu một đoạn video mà khán giả gửi cho tổ làm chương trình. Trong video, anh ta có chấm điểm cho em, tôi rất đồng ý với quan điểm của anh ta, vì thế nên trực tiếp mượn dùng một chút." – Bonnie búng ngón tay, nhân viên công tác lập tức phát video lên màn hình lớn.

Đây là một thanh niên có ngoại hình vô cùng đẹp trai, trên người mặc comple đắt tiền, vừa nhìn đã biết là một người đàn ông thành đạt. Anh ta điều chỉnh máy quay một chút, lại vuốt tóc một cái, sau đó mới dùng giọng điệu phô trương nói – "Tan nát cõi lòng, tan nát cõi lòng, tan nát cõi lòng! Trông thấy ảnh chụp của Romeo và báo con, lòng tôi gần như tan nát!"

Câu nói này tạm thời vẫn chưa biết là tốt hay xấu, nhưng Chu Doãn Thịnh đúng lúc bày ra vẻ mặt căng thẳng, đôi mắt vốn đã ướt át nay lại càng ướt, như thể sắp khóc. Trái tim người quay phim run lên, vội vàng quay một cảnh cận mặt. Thiếu niên này là con cưng của ống kính, nói trắng ra là: Tất cả người quay phim đều yêu Romeo.

Người đàn ông nọ ôm tim, bày ra vẻ mặt đau lòng muốn khóc, sau đó mới giơ một tờ giấy biên lai lên cho mọi người xem – "Trước kia tôi không có một chút khái niệm gì về việc bảo vệ động vật hoang dã, luôn cảm thấy đó là chuyện rất xa vời với tôi. Nhưng trông thấy bức ảnh này, tôi bị biểu cảm hoảng sợ của hai con thú bé nhỏ này hút mất linh hồn. Dường như tôi có thể tưởng tượng ra chúng làm thế nào để sinh tồn

trong rừng cây mà khắp nơi là nguy cơ ấy. Chúng lưu lạc khắp nơi, mệt mỏi rã rời. Nhưng vì bộ lông đẹp đẽ của chúng, những kẻ săn trộm đáng xấu hổ sẽ không bao giờ bỏ qua cho họ. Trong tự nhiên, đẹp là một tội lỗi, nhưng chúng ta có thể sửa lại lỗi lầm này đúng lúc. Đây là một nghìn dollar mà tôi quyên góp cho hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã, hy vọng các bạn có thể giúp tôi chăm sóc tốt cho chúng." – Dứt lời, anh ta đặt biên lai xuống, cầm lấy ảnh của Romeo, đặt một nụ hôn lên đôi mắt hoảng sợ của hắn, vẻ mặt ngập tràn yêu thương.

Không cần hỏi cũng biết, quý ông này đã hoàn toàn bị thiếu niên mê hoặc.

Chu Doãn Thịnh hợp thời biến mặt mình thành màu đỏ thẫm. Thấy máy quay liên tiếp quay cận cảnh mình, hắn vội vàng che mặt lại, chỉ để lộ đôi mắt xanh ướt át.

Đừng che, như thế càng đáng yêu hơn càng phạm quy hơn đấy có biết không! Mấy người quay phim âm thầm rên rỉ.

Bonnie chậm rãi vỗ tay, nở một nụ cười vui mừng – "Đây chính là bản chất công việc của một người mẫu mà tôi đã nói trước đó. Tôi không biết cậu ấy làm thế nào để thuyết phục chú báo con này cùng tạo ra tư thế chụp hình và ánh mắt giống cậu ấy, nhưng nó hoàn toàn phù hợp với chủ đề của chúng ta. Trông thấy bức ảnh này, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chúng ta không phải là người mẫu này đẹp trai tuấn tú ra sao, mà là "Ôi không, đừng tổn thương chúng!". Đây là điều thành công lớn nhất của bức ảnh này!"

Cô tạm dừng một chút, cầm lấy một bức ảnh khác trên bàn, chỉ vào những vị trí chân, hông, cổ của thiếu niên, tiếp tục giảng giải – "Đừng tưởng rằng tư thế cuộn mình này rất đơn giản. Có thấy sức giãn mà cậu ấy thể hiện không? Đầu gối, mông, hông, cổ, thậm chí là cánh tay ôm báo con của cậu ấy cũng đều âm thầm dùng sức, không phải là một chút, mà là dùng hết sức lực, nhờ đó mới khiến tứ chi của cậu ấy trông có vẻ thon dài như vậy dù cho cậu ấy đang cuộn mình. Trạng thái khi cuộn mình của người bình thường là như thế này."

Cô nghiêng người, cuộn mình lại trên ghế, tạo ra tư thế giống như thiếu niên trong ảnh. Nhưng bởi vì không dùng sức, bả vai và cổ cô co rụt lại, lưng hơi cong lên như tôm, khiến cô trông rất thấp bé và uể oải, khó coi vô cùng.

"Mà trạng thái của người mẫu thì phải như vậy." – Vừa dứt lời, từng phần cơ của cô đều bắt đầu dùng sức, cố gắng duỗi cổ về phía trước, kéo thẳng eo lưng và mũi chân, kéo căng toàn bộ đường nét cơ thể. Như một kỳ tích, một người vốn đang thấp bé uể oải lập tức toát ra khí thế, tựa như có thể lập tức bật dậy chạy trốn hoặc tham gia vào một cuộc chiến.

Thông qua lời giải thích của cô, các thí sinh rốt cuộc mới chạm đến một chút bí quyết tạo dáng khi chụp hình, đồng thời cảm thấy kinh ngạc với sự hiểu biết của Romeo. Họ vốn tưởng rằng thiếu niên sẽ thuộc nhóm người bị đào thải sớm nhất, nhưng xem ra có lẽ hắn đã che giấu thực lực.

Đây không phải lần đầu tiên Chu Doãn Thịnh làm người mẫu. Thành tựu mà hắn từng đạt được trong giới thời trang thậm chí vượt xa Bonnie và Ellie. Vì vậy hắn cũng không cảm thấy đắc chí vì lời nhận xét của Bonnie, chỉ ngại ngùng cười cười.

Điều này càng làm tăng ấn tượng của ban giám khảo đối với hắn.

"Bất kể chủ đề, tạo hình hay ánh mắt, Chúa ơi, ánh mắt này khiến trái tim tôi tan nát." – Bonnie ôm tim, gõ bàn nói – "Vì ánh mắt giống nhau của hai em, tôi cho hai em mười điểm."

Eureka mỉm cười nói, "Mười điểm, mười điểm tuyệt đối. Tôi rút lại câu nói của tôi ở tập trước, bức ảnh này mới là bức ảnh tuyệt nhất mà tôi từng thấy, không gì sánh bằng."

"Vì bức ảnh này, chỉ trong gần một ngày, hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã đã nhận được bảy mươi nghìn dollar tiền quyên góp. Vì bảy mươi nghìn dollar này, vì rất nhiều động vật đáng yêu có thể nhận được sự bảo vệ, tôi cũng cho em mười điểm." – Miss Jeffrey chớp chớp mắt cười khẽ.

Ba điểm mười trọn vẹn khiến các thí sinh đều ồ lên. Nhưng họ cũng không quá lo lắng với số điểm bình chọn qua mạng của Romeo, ai chả biết tính tình của Romeo thực sự rất đáng ghét. Nhưng chẳng bao lâu, bọn họ lại bị doạ choáng. Số điểm bình chọn qua mạng của thiếu niên hơn xa Emily và Hayden – hai người có số lượng người hâm mộ khổng lồ.

Không thể nghi ngờ, Top.1 tập này chắc chắn thuộc về Romeo!

85. Quyển 8 - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thí sinh giành được số điểm thấp nhất bị loại, Emily – thường xếp hạng thứ nhất thứ hai – lần này rơi xuống vị trí thứ năm, mà Hayden thì đứng thứ hai từ dưới lên, suýt nữa phải thu dọn hành lý về nhà. Khi gã và người cuối cùng đứng cạnh nhau chờ đợi lời tuyên án từ Bonnie, gã suýt nữa ngất ngay tại chỗ. Gã không thể ngờ được mình sẽ lại rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy.

Sau khi trở về biệt thự, gã gần như không thể khống chế được cảm xúc của mình. Gã mở tủ lạnh lấy tất cả bia ra, điên cuồng uống không ngừng. Các thí sinh thấy tâm tình của gã không tốt, đều tự động tránh xa gã, sợ bị lửa giận lan đến.

Chu Doãn Thịnh trở về phòng tắm rửa một lượt, sau đó chống tay vịn cầu thang đi xuống xem xét phòng khách. Hiện giờ hắn đang sắm vai một Romeo "yêu" Hayden sâu sắc, đương nhiên không thể vứt bỏ không để ý đến gã như những người khác, dù thế nào cũng phải xuống an ủi một chút.

"Em xuống làm gì? Không thấy người khác đều tránh xa hết rồi à? Nói cho em biết, Hayden có vấn đề rất lớn trong khả năng khống chế cảm xúc, có thể cậu ta sẽ làm em bị thương." – Evan đúng lúc giữ chặt một cánh tay hắn.

Chu Doãn Thịnh vô cùng biết ơn Evan, trên mặt lại toát ra vẻ khó xử – "Nhưng mà trạng thái lúc này của anh ấy rất kém, không tìm được hướng đi chính xác. Em phải giúp anh ấy. Chỉ cần bị em châm chọc khiêu khích một trận, anh ấy sẽ nhanh chóng lấy lại được ý chí."

"Đúng vậy, cậu ta lấy lại được ý chí sẽ lập tức đánh em một trận! Không thấy ngay cả Emily cũng trốn đi à? Cô gái kia thông minh hơn em nhiều. Thằng ngốc này!" – Evan dí mạnh ngón tay lên trán thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh do dự, chợt nghe thấy một tiếng va chạm vang lên trong phòng khách. Hai người vội vàng cúi đầu nhìn xuống, lập tức trông thấy Hayden hung hăng ném một lon bia chưa uống xong vào bức ảnh đứng thứ nhất của Romeo, còn giơ tay lên làm động tác bắn súng.

Vỏ ngoài hộp đèn bị đập vỡ, bóng đèn nhấp nháy vài cái, sau đó tắt hẳn.

Chu Doãn Thịnh đúng lúc trưng ra một biểu cảm vừa hoảng sợ vừa đau khổ, đôi mắt xanh lam ầng ậng nước mắt, sắc mặt cũng tái nhợt đến gần như trong suốt. Hắn hoàn toàn không thể tin được Hayden lại làm thế với ảnh mình. Nếu là người thật đứng trước mặt gã, liệu có bị gã hành hung luôn không?

Evan cũng có ý nghĩ tương tự, vội vàng ôm bé con đáng thương bị "doạ sợ" vào lòng mà vỗ về an ủi – "Đừng buồn, cũng đừng sợ, cậu ta không dám làm gì em đâu. Cậu ta là một tên khốn miệng hùm gan sứa, chỉ biết trút giận lên ảnh em mà thôi. Chính cậu ta không thể hiện tốt, dựa vào đâu mà đổ lỗi cho em, đúng là một người hèn yếu! Chúa ơi, sao em có thể yêu một thằng khốn như cậu ta được chứ! Đến cùng cậu ta có gì tốt? Có khi trước kia cậu ta nói với em câu đó cũng chỉ là khách sáo mà thôi, em lại cho là thật. Đồ ngốc, mau tỉnh táo lại đi!"

Càng nói càng nóng ruột, Evan bắt đầu nắm lấy vai thiếu niên lắc lắc.

Chu Doãn Thịnh đẩy cô ra, quay trở về phòng giấu mình trong chăn, cũng không biết có phải đang khóc hay không. John chĩa ống kính vào ổ chăn trên giường thật lâu, nhưng nghĩ đến quy tắc ghi hình trung thực, dù rất muốn nhấc chăn lên xem một chút, an ủi một chút, anh ta cũng không thể làm gì.

Chu Doãn Thịnh đang khóc? Đừng đùa. Thấy Hayden càng ngày càng chạy xa trên con đường mà hắn đã tính trước, hắn vui cực kỳ, vừa chạm đầu xuống gối là ngủ ngay tắp lự, còn không quên vắt vài giọt nước mắt cá sấu ra khỏi khoé mắt.

Vì thế khi Evan nhấc chăn lên, cảnh tượng cô trông thấy chính là "thiếu niên khóc mệt rồi ngủ từ lúc nào không hay". Khoé mắt và chóp mũi đỏ bừng kia trông vô cùng đáng thương.

"Trên đời này có nhiều đàn ông tốt như vậy, vì sao cậu ấy nhất định phải thích Hayden chứ? Cậu ấy có thể thích ngài Acheson mà. Cũng là không chiếm được, nhưng ít ra ngài Acheson sẽ không bao giờ làm tổn thương cậu ấy." – Evan vò tung mái tóc ngắn đỏ rực của mình, vẻ mặt rất chi là phiền muộn.

Xem được cảnh này trong màn hình theo dõi, Gustav đầu tiên là mỉm cười gật đầu, sau đó lại nhíu chặt mày. Ai bảo Romeo không chiếm được ngài Acheson? Không thử sao biết? Đến đây đi, thử tiếp xúc với tôi đi, mọi người sẽ phát hiện trái tim của ngài Acheson đã thuộc về Romeo từ lâu!

Dáng vẻ lặng lẽ gào thét của hắn đúng lúc bị tổ trưởng tổ làm chương trình đẩy cửa đi vào trông thấy, hai người đều ngây ra. Gustav nhanh chóng lấy lại thái độ cao quý nhã nhặn bình thường, hỏi – "Đã xử lý xong?"

"Đúng vậy, hộp đèn và đồ điện bị phá hỏng đã được công nhân kỹ thuật thay lại, giấy tờ sẽ được gửi trực tiếp cho ngài Brown. Hiện giờ Bonnie đang nói chuyện với Hayden, yêu cầu cậu ta phải biết khống chế cảm xúc. Boss, đoạn phim vừa quay nên xử lý thế nào?"

Chỗ dựa của Hayden rất vững chắc, tổ trưởng tổ làm phim không xác định được thái độ của ngài Acheson đối với gã.

"Không cần xử lý, cứ phát chi tiết." – Gustav đã nể mặt gia tộc Brown một lần, sẽ không cho cơ hội thứ hai. Không cần người ngoài ra tay, chỉ cần chính Hayden là có thể tự lật đổ mình.

Tập thứ tư được phát sóng vào đúng giờ vàng ngày hôm sau, tỷ lệ xem lại cao hơn tập trước hai phần trăm. Mà theo số lượng người bình chọn qua Internet nhanh chóng gia tăng của Romeo, mục tiêu của mấy triệu khán giả mới này đều là hắn.

Khán giả không thể nào ngờ được xuất thân của Romeo lại bi thảm đến vậy. Khi các thí sinh khác ngồi trước camera kể lể tuổi thơ khổ cực của mình để gom góp sự đồng tình, cậu ấy thường là người yên lặng nhất. Cậu ấy giấu tất cả quá khứ khổ sở của mình vào trong mấy câu nói nhẹ nhàng bâng quơ.

Điều này khiến những khán giả lớn tuổi đều không nín nổi, giấy ăn dùng để lau nước mắt chất thành đống, rồi lại cười to khi xem đến phần đối đáp về chuyện "giới tính khác biệt không thể nào yêu nhau" của hắn và Evan.

Họ hoàn toàn bị thiếu niên mê hoặc. Phần mô phỏng mèo tai cụp của hắn khiến những người cuồng mèo hét chói tai, chỉ muốn bế hắn ra khỏi TV mà nuôi nấng. Mà ảnh chụp chung giữa hắn và báo con khiến người ta cảm nhận được sự rung động đến tận linh hồn là như thế nào.

Ánh mắt hoảng sợ giống hệt nhau của hai con thú nhỏ không biết đã làm tan nát trái tim của bao nhiêu người xem.

"Ôi không, tôi sắp không chịu nổi rồi, xin đừng nhìn tôi như vậy!" – Đây là tiếng lòng chung của tất cả người xem. Khi ảnh chụp của thiếu niên xuất hiện trên màn hình lớn, họ gần như muốn che mặt rên rỉ. Thiếu niên vừa yếu ớt nhưng cũng rất kiên cường; hồn nhiên rồi lại cô quạnh; khi u buồn khi rạng rỡ; trông thì có vẻ ngây thơ, nhưng rất nhiều lúc lại rất thấu hiểu. Người nọ là sự kết hợp của những mâu thuẫn, trên người hắn ẩn chứa sức hấp dẫn không gì sánh kịp.

Ngay đêm hôm đó, hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã treo bức ảnh này trên trang web chính thức của mình, lập tức lượt click tăng vọt đến không tưởng, còn nhận được một khoản tiền từ thiện rất lớn. Họ vốn cho rằng bảy mươi nghìn dollar đã là rất nhiều, không ngờ ngài Acheson còn dùng danh nghĩa cá nhân quyên tặng một triệu. Điều này khiến họ mừng như điên.

Trái ngược với Romeo được ủng hộ cuồng nhiệt, Ellie và Hayden bắt đầu bị khán giả nã pháo.

Tuy rằng tổ làm chương trình không nói rõ lý do thực sự mà Ellie rời khỏi, nhưng vẫn có không ít người xem đoán ra chân tướng. Ellie là người mẫu độc quyền của Valentine Brown, vì công việc của mình, cô ta đương nhiên phải trợ giúp Hayden đả kích đối thủ. Cô ta lại còn muốn cạo trọc mái tóc bạch kim mềm mại của Romeo, điều này khiến người xem vô cùng phẫn nộ, rồi lại dở khóc dở cười khi nghe thấy Romeo tự bình luận mình thành "trứng gà luộc mọc mặt".

Đứa trẻ này thật là đơn thuần, làm người ta không biết nên nói cậu ấy thế nào cho được.

Trang cá nhân của Valentine Brown nhận được mấy chục nghìn tin nhắn trách cứ. Để tránh rắc rối, ông ta không thể không sa thải Ellie. Gia tộc Brown có sức ảnh hưởng rất lớn trong giới thời trang, Ellie chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, hoàn toàn không dám dây dưa lằng nhằng.

Điều tệ hại hơn là, trong chương trình, cô ta liên tục yêu cầu Romeo tin tưởng ánh mắt chuyên nghiệp của mình, nói hắn cạo tóc nhất định sẽ càng thời thượng hơn, kết quả lại hoàn toàn trái ngược với lời cô ta nói.

Mắt thẩm mỹ là điều cơ bản quyết định một người có thể đứng vững trong giới thời trang hay không. Nếu mọi người nhất trí cho rằng bạn không có mắt thẩm mỹ, vậy thì xin lỗi, cánh cửa giới thời trang đã khép lại với bạn. Số lượng công việc của Ellie lập tức giảm mạnh, mắt thẩm mỹ của cô ta bị người trong nghề cười nhạo, bị các nhà thiết kế nghi ngờ.

Họ sẽ không mời một người mẫu có mắt thẩm mỹ vụng về như vậy biểu diễn trang phục của họ, điều đó sẽ hạ thấp phong cách của họ. Ellie rơi vào tình cảnh quẫn bách chưa từng có, chỉ hận thời gian không thể quay ngược lại, mình nhất định sẽ dứt khoát từ chối yêu cầu vô lý của Hayden. Hayden đã huỷ hoại sự nghiệp của cô ta!

Trái ngược với cảnh ngộ của Ellie, những nhà thiết kế đã xem tập này đều có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Romeo. Khí chất độc nhất vô nhị của hắn khơi dậy linh cảm sáng tác của họ. Khi thiếu niên còn chưa thành danh, hắn cũng đã được một vài nhà thiết kế nổi tiếng coi là nguồn cảm hứng sáng tác.

Cùng lúc đó, hành vi show cơ bắp của Hayden trên xe buýt bị rất nhiều khán giả cười nhạo, nói gã đúng là một kẻ tự đại nực cười khi muốn so bì với Acheson. Hình ảnh gã siết đau khỉ con khiến tất cả mọi người cảm thấy phản cảm. Hơn nữa khi gã vì thua cuộc mà đập vỡ khung ảnh của Romeo rồi làm động tác bắn súng, khán giả đều bị doạ sợ, sau đó phẫn nộ không để đâu cho hết.

"Hayden có khuynh hướng bạo lực, tổ làm chương trình nên mau chóng đào thải cậu ta, nếu không cậu ta sẽ gây hại đến Romeo!"

"Để thằng đó tránh xa mèo con của tôi ra! Nó là một tên khốn!"

"Romeo, ôi Romeo của tôi, vì sao người em yêu không phải là tôi? [Đính kèm ảnh chụp đẹp trai ngời ngời]

Bởi vì quá mức yêu thương Romeo, cho nên khán giả càng bài xích Hayden. Tin nhắn phàn nàn ồ ạt đổ về tổ làm chương trình. Số điểm bình chọn qua mạng vốn đã trượt dài của Hayden chỉ còn lại mấy chục nghìn người ít ỏi.

Giờ phút này, trên bàn làm việc của Gustav đang đặt bảy bức thư từ công văn và hàng loạt thư phàn nàn.

Bonnie dùng ngón tay lật lật thư từ công văn, gato nói – "Écu, Maced, YSL… Tất cả đều là những hãng thời trang nổi tiếng nhất thế giới, họ đều muốn mời Romeo làm người mẫu chính trong buổi trình diễn thời trang của họ? Hiện giờ em tuyệt đối đã là một siêu mẫu hàng đầu, thế mà còn chưa từng được theo đuổi cuồng nhiệt như vậy đâu đấy. Ôi Chúa, cả Valentine cũng gửi thư đến, em cứ tưởng ông ta sẽ rất ghét Romeo vì chuyện của Hayden chứ."

Nhắc đến người này Gustav lại thấy phiền, hừ lạnh – "Lão ta để ý đến mèo con, về mọi mặt."

Bonnie hiểu ngay tắp lự. Valentine là người đồng tính, ông ta kết hôn với Susan hoàn toàn chỉ vì lừa gạt ông già nhà Brown. Đây là bí mật mà người trong giới đều biết. Romeo hấp dẫn như vậy, sao Valentine có thể không chú ý cho được.

"Em nghĩ anh cần một ít may mắn. Người anh để ý hiện giờ đã là con cưng của toàn thế giới." – Bonnie cười trên nỗi đau của người khác.

Gustav hung tợn nhìn cô một cái, sau đó cũng nhận thấy được mình nên ra tay, nếu không sớm muộn gì mèo con cũng sẽ bị người khác cướp mất.

Chú thích:

(1) Mèo tai cụp:

86. Quyển 8 - Chương 11

Tổ làm chương trình sắp xếp thời gian biểu của các thí sinh rất chặt chẽ. Phần thi ảnh vòng bốn vừa kết thúc, vòng thi thử thách thứ năm đã lại bắt đầu. Yêu cầu của phần thi thử thách lần này là các thí sinh chui vào trong một quả bóng khổng lồ, đi từ bờ bên này sang bờ bên kia bể bơi một cách thuận lợi. Chú ý, chẳng những phải giữ thăng bằng, các thí sinh còn phải có những bước đi đẹp như trên sàn catwalk.

Nghe Eureka giải thích xong, các thí sinh đều đồng loạt phát ra những tiếng kêu rên cực kỳ thảm thiết. Nếu để thứ kia xuống nước, nó sẽ lăn lộn khắp nơi, ai mà đứng vững được!

"Đi thay đồ bơi đi, tôi không bắt các em đi giày cao gót đã là nhân từ lắm rồi." – Vẻ mặt Eureka rất nghiêm túc, nhưng trong lòng đã vui như mở cờ. Cô cũng xấu tính chả kém gì Jeffrey.

Đồ bơi? Mèo con sắp mặc đồ bơi? Chúa ơi! Mũi Gustav hơi ngưa ngứa, vội vàng ngẩng đầu lên dùng khăn tay che lại. Trong đầu hắn chỉ còn lại cơ thể trắng nõn nà của mèo con, không thể nhét thêm bất cứ thứ gì khác vào nữa. Thậm chí hắn còn đang suy đoán hình dạng, kích cỡ và màu sắc nơi riêng tư nhất của mèo con là như thế nào.

Màu hồng phấn, nhất định là màu hồng phấn đáng yêu. Trong lòng hắn khẳng định chắc nịch, đồng thời dưới mũi cũng vương ra một tia máu.

"Ôi Chúa ơi, ngài Acheson, ngài chảy máu mũi rồi!" – Eureka nhỏ giọng kêu.

Gustav vội vàng né tránh máy quay, vừa lau mũi vừa xua tay – "Gần đây tổ làm chương trình xảy ra nhiều sự cố quá, thư phàn nàn cứ liên tục không ngớt. Tôi cũng hơi lo." – Hắn quay lại nhìn cô với ánh mắt "Cô biết mà!".

Hình tượng của Acheson trước công chúng từ trước đến nay luôn là cao quý dịu dàng khiêm tốn. Tất cả những thú vui thấp kém đều không hề dính dáng gì đến hắn, cho nên Eureka hoàn toàn không nghĩ theo hướng khác, chỉ vô cùng cảm thông với hắn. Chẳng bao lâu, máu mũi đã ngừng chảy, hai người tám nhảm một hồi thì thấy các thí sinh nối đuôi nhau đi ra.

Gustav liếc Romeo một cái, sau đó vội vàng quay mặt nhìn đi hướng khác, trái tim đập thình thịch với tốc độ nhanh vượt tầm kiểm soát, dường như sắp nổ tung. Không thể ngờ được, mèo con trông có vẻ nhỏ nhắn gầy yếu vậy mà dáng người lại đâu ra đó như vậy. V-cut, cơ ngực, cơ bụng, tất cả điều kiện trên cơ thể mà một người mẫu nam cần có thì cậu ấy đều có đầy đủ, hơn nữa từng đường nét đều nhẵn nhụi tuyệt đẹp như điêu khắc. Làn da cậu trắng nõn bóng loáng như sữa, lông trên người thưa hơn hầu hết các thí sinh nữ. Đứng dưới ánh mặt trời, cả người cậu đều phản chiếu ra màu nắng rực rỡ tươi đẹp, tựa như một hòn ngọc sáng không nhiễm một chút tạp chất nào.

Hắn gần như chỉ muốn tìm một cái hộp sang trọng để đặt viên ngọc quý này vào rồi giấu đi ngay lập tức, nhưng lại không thể không tự kiềm chế bản thân lại.

Evan lặng lẽ đi đến bên cạnh thiếu niên, dùng ngón tay chọt chọt cơ bụng rắn chắc của hắn, bày ra vẻ mặt kinh ngạc. Chu Doãn Thịnh cũng chọt lại, con gái mà bụng cũng có bốn múi, điều này rõ ràng là đáng ngạc nhiên hơn.

Hai người đùa đến quên cả trời đất, người quay phim ghi hình đến quên cả bản thân, còn Gustav thì lại sầm mặt. Nếu không biết Evan là lesbian, hắn tuyệt đối sẽ nghĩ cách tách hai người này ra.

"Bắt đầu phần thi đi." – Hắn ra hiệu cho Eureka đừng chần chừ gì thêm nữa.

Eureka hiểu ý, nói sơ lược quy tắc cuộc thi rồi cho các thí sinh đi vào những quả bóng. Vì muốn vãn hồi hình tượng đang kém dần đi của bản thân, Hayden là người đầu tiên xung phong, nhưng quá trình không hề thuận lợi như trong tưởng tượng của gã. Vừa đi được hai bước gã đã ngã sõng soài, chưa đứng dậy được đã lại ngã, tóm lại chỉ cần gã hơi động đậy một chút là sẽ lập tức ngã lăn lông lốc.

Cuối cùng không còn cách nào khác, gã đành phải bò bằng cả hai tay hai chân từ bờ bên này sang bờ bên kia bể bơi, bộ dạng chật vật vô cùng. Những thí sinh còn lại đều sắp cười lăn bò toài, chỉ trỏ cái mông chổng ngược lên trời của gã mà cười cợt khiêu khích. Có thể thấy mối quan hệ của cậu ấm Hayden với mọi người xung quanh không hề tốt như gã tưởng tượng.

Emily che mặt không dám nhìn nhiều, Chu Doãn Thịnh thì dán mắt nhìn chằm chằm vào quả bóng đang lăn qua lăn lại, bày ra vẻ mặt "lo lắng".

Có vết xe đổ của Hayden, các thí sinh sau đó đều đi rất cẩn thận, nhưng không có ai có thể đứng thẳng người đi hết cả quãng đường. Đến lượt Evan, Chu Doãn Thịnh kéo tay cô lại, nhỏ giọng dặn dò một câu – "Đi nhanh chút, cố gắng đi theo một đường thẳng, thế mới dễ giữ thăng bằng."

Evan gật đầu, nhanh chóng đi theo lời hắn chỉ dẫn, tuy rằng giữa đường hơi lảo đảo một chút, nhưng rốt cuộc không bị ngã. Chu Doãn Thịnh cũng theo sát sau đó. Hắn đi không nhanh không chậm, trông nhàn nhã y như đi dạo trong vườn hoa, thậm chí khóe miệng còn vẽ lên một nụ cười nhẹ nhàng tươi tắn. Evan khó khăn lắm mới bước đến bờ bể bơi, quay lại đã thấy hắn cũng sắp lên bờ.

Hai người chui ra khỏi bóng, vui vẻ ôm chầm lấy nhau.

"Cô không qua ôm bọn họ à?" – Gustav oán thầm giám khảo đến đây cùng hắn hôm nay là Eureka nghiêm túc. Nếu như là Jeffrey, anh ta nhất định sẽ nhanh chóng chạy đến đập tay chúc mừng với hai người kia, sau đó mình cũng có thể tự nhiên mà ôm chầm lấy mèo con, đồng thời còn có thể sờ soạng làn da bóng loáng nhẵn nhụi như sữa của cậu ấy.

Tiếc là Eureka hoàn toàn không hiểu nỗi lòng của Boss, chỉ khoát tay nói – "Không, phong cách của tôi là nghiêm túc lạnh lùng."

Vậy hôm nay cô có thể đổi sang một phong cách nhiệt tình hơn không? Gustav rất muốn đề nghị cô như vậy, nhưng cuối cùng vẫn đành nhịn. Hắn không thể tự đi đến ôm mèo con, như thế sẽ khiến cậu ấy gặp phải rất nhiều phiền toái.

Emily là người lắm mưu nhiều kế, khi người khác đi rồi cô ta vẫn luôn đứng cạnh nghiêm túc quan sát và học tập kinh nghiệm. Thấy phần thể hiện xuất sắc của Evan và Romeo, trong lòng cô ta đã có ước lượng, luyện tập một chút rồi tự tin bước ra. Bước đi của cô ta ưu nhã cuốn hút, rất có khí thế, hệt như một nữ hoàng dạo bước trước ánh mắt sùng bái của hàng tỷ người, chiếc bikini nho nhỏ gần như không bọc hết được phần ngực đầy đặn nhún nhảy của cô ta.

Các thí sinh nam ngắm đến ngây người, không thể không thừa nhận Emily là thí sinh nữ có sức hấp dẫn nhất, cũng là người có khả năng giành được giải quán quân nhất.

"Cô gái này rất tốt, tôi rất coi trọng cô ấy." – Eureka hất cằm về phía bóng lưng cô ta, nói.

Gustav thản nhiên liếc mắt nhìn một cái, bình luận – "Đúng là rất có tiềm lực, có thể trở thành *người mẫu thương mại* (*)ưu tú. Nhưng dáng người của cô ta quá gợi cảm, một khi ăn mặc hở hang sẽ khiến người ta có cảm giác như quảng cáo khiêu dâm, khó đứng vững gót chân trên thị trường cao cấp. Cô ta kém Romeo."

(*) Người mẫu thương mại là người mẫu có thể diễn cho hầu hết các thương hiệu, khác với người mẫu thời trang chỉ diễn cho các hãng thời trang cao cấp.

Eureka gật đầu tán thành – "Anh nói rất đúng, cô ấy rất có phong cách, nhưng nếu so với Romeo thì sẽ thấy thấp kém hơn thật. Romeo là chàng trai có khí chất thuần khiết thanh thoát nhất mà tôi từng thấy,

một bộ quần áo bình thường nhất mặc lên người cậu ấy cũng có thể trở thành hàng xa xỉ. Dù là sản phẩm cao cấp đến đâu, cậu ấy đều có thể khống chế một cách tự nhiên. Đương nhiên, hiện giờ còn quá sớm để nói những điều này. Chúng ta hãy chờ xem biểu hiện của cậu ấy trong những phần tiếp theo đi."

Lời khen ngợi không hề keo kiệt của Eureka khiến Gustav hài lòng vô cùng. Thấy thiếu niên dường như nhìn thoáng qua hướng này, hắn không nhịn được hất hàm dưới mỉm cười với cậu.

Emily và vài thí sinh nữ khác đứng bên cạnh Chu Doãn Thịnh lại hiểu lầm nụ cười này, đỏ mặt hỏi nhau – "Ngài Acheson đang nhìn tôi đúng không?"

"Không, rõ ràng anh ấy đang nhìn tôi."

"Mấy người đều sai rồi, rõ ràng anh ấy đang nhìn Emily. Mấy người có ai quyến rũ hơn được Emily?" – Bạn mới Daphne của Emily phản bác.

Emily đẩy Daphne một cái, trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng. Cô ta tin chắc ngài Acheson rung động vì mình. Từ năm mười hai tuổi bắt đầu phát dục, cô ta đã biết mình là một báu vật, có thể hấp dẫn bất kỳ một người đàn ông nào bên cạnh một cách dễ dàng.

Tất cả thí sinh đều đi xong, Eureka chỉ qua chỉ lại giữa ba người Evan, Chu Doãn Thịnh và Emily, khơi gợi đủ sự tò mò của mọi người mới thản nhiên tuyên bố – "Quán quân ngày hôm nay là Romeo! Tốc độ, dáng đi, biểu cảm của cậu ấy đều không chê vào đâu được, đi dưới nước mà như thể bước trên sàn catwalk sáng rực ánh đèn. Evan và Emily cũng thể hiện rất tốt. Nhưng các em cũng tự biết, bởi vì sợ ngã nên các em đi hơi vội, vì thế tôi trừ các em một điểm."

Evan ôm lấy thiếu niên hét ầm ĩ, những thí sinh khác sôi nổi gửi những lời chúc mừng hoặc thật lòng hoặc giả tạo. Chỉ có vẻ mặt của Emily và Hayden là vô cùng khó coi. Nhưng Emily chỉ sơ suất trong chớp mắt, còn Hayden thì không hề biết che giấu.

Trên đường trở về, hiển nhiên Hayden nổi nóng với Chu Doãn Thịnh, dùng mọi từ ngữ để nhục mạ chửi bới. Chu Doãn Thịnh nhẫn nhịn đến nỗi vành mắt cũng đỏ lên, lần này không phải là ra vẻ buồn thương, mà là phẫn nộ thực sự. Hắn rất muốn treo Hayden lên quật một trận.

Chôn mặt vào ngực Evan, vẻ mặt hắn trở nên tối tăm cực độ. Xem ra đã đến lúc tiễn Hayden về nhà.

Emily âm thầm cầu nguyện hai người có thể đánh nhau, như vậy cả hai người họ đều sẽ vi phạm quy định của tổ làm chương trình, sẽ bị knock out vô điều kiện. Bớt đi một kình địch như Romeo, con đường siêu mẫu của cô ta sẽ thông thuận hơn nhiều. Đúng vậy, cô ta đã nhận ra sự nguy hiểm của Romeo.

Nhưng rất tiếc, Romeo lại lùi bước. Hắn không phản bác một câu nào, chứ đừng nói đến ra tay. Điều này khiến Emily rất thất vọng.

Trở về biệt thự, màn hình TV hiện lên điểm số của các thí sinh phần thi thử thách. Romeo mười điểm, Evan chín điểm, Emily chín điểm. Từ tập trước, ba người này đã bắt đầu hình thành trạng thái truy đuổi, nhưng trên tổng thể, *con ngựa đen* (*) Romeo này có vẻ như có khả năng cạnh tranh mạnh hơn Emily. Ngoại hình mà Emily vẫn lấy làm kiêu ngạo hoàn toàn không thể nào sánh bằng Romeo thuần khiết thanh thoát như tinh linh.

(*) Ngựa đen: Chỉ người cạnh tranh có thực lực khó lường hoặc người chiến thắng ngoài dự đoán của mọi người.

Đêm đó, Chu Doãn Thịnh vừa đặt đầu xuống gối là ngủ say sưa, còn những thí sinh khác thì trằn trọc khó đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, sau khi thức dậy, các thí sinh phát hiện ra một tấm thẻ được đặt trên TV, trên đó viết: Cần dũng cảm khi hợp tác với người tai to mặt lớn.

Điều này quá dễ đoán, tổ làm chương trình chắc chắn sẽ mời một siêu mẫu hiện đang hot nhất đến tham dự buổi quay chụp phần thi ảnh ngày hôm nay. Nhưng mà là ai? Là nam hay là nữ? Ôm tâm tình chờ mong, các thí sinh nối đuôi nhau đi vào studio, vừa vào đã thấy Bonnie và Gustav Acheson đang sóng vai đứng cạnh nhau.

Họ lập tức ngộ ra siêu mẫu sẽ hợp tác với mình hôm nay là ai, dù là nam hay nữ đều bắt đầu giơ tay hoan hô.

Bonnie vỗ tay cười nói – "Các bạn, chắc các bạn cũng đã đoán được rồi nhỉ. Đúng vậy, partner của các bạn hôm nay chính là tôi và ngài Acheson đây. Các bạn chẳng những có thể tự do lựa chọn một trong hai người chúng tôi để hợp tác, còn có thể lựa chọn phong cách thời trang và tạo mẫu của mình và partner. Thế nên các bạn phải cẩn thận, kết quả phần thi ảnh của bạn có tốt hay không hoàn toàn phụ thuộc vào mắt thẩm mỹ cá nhân của các bạn. Là một người mẫu, gu thời trang và mắt thẩm mỹ là yếu tố then chốt quyết định độ dài quãng đường mà bạn có thể bước tiếp trong giới thời trang." – Mối quan hệ giữa Bonnie và Ellie không mấy hòa hợp, cho nên đoạn lời này rõ ràng là đang thầm trào phúng Ellie.

Gustav cười như không cười mà liếc nhìn cô một cái, sau đó mới gật đầu chào hỏi các thí sinh. Đừng tưởng hắn đứng đó thản nhiên phong độ thế, thực ra lòng bàn tay hắn đã đổ đầy mồ hôi. Bị Bonnie phá rối, hắn không thể áp đặt partner cho các thí sinh, thế nên hắn cũng không dám chắc mèo con liệu có chọn mình hay không.

Mèo con thích đàn ông, chắc sẽ không thể từ chối mình đâu. Nhưng mà cậu ấy đã nói mình cách cậu ấy rất xa, cho nên để ngăn bản thân nghĩ ngợi lung tung hay phát huy thất thường, rất có thể cậu ấy sẽ lựa chọn Bonnie. Chúa ơi, cầu xin người hãy để cậu ấy chọn con đi! Gustav vừa cầu nguyện vừa nở một nụ cười quyến rũ nhất với các thí sinh.

Các thí sinh nữ tức thì đỏ bừng mặt, vô cùng hưng phấn.

Evan không có hứng thú với đàn ông, ngay từ đầu cô đã chú ý đến Bonnie, nhưng cô vẫn kéo kéo Chu Doãn

Thịnh, ra hiệu cho hắn ngẩng đầu mà xem ngài Acheson đẹp trai. Chu Doãn Thịnh chỉ nhìn lướt qua, sau đó rất "chuyên nghiệp" mà quay đi nhìn Hayden một cách chăm chú.

Điều này làm Gustav hối hận cực kỳ, chỉ muốn lập tức trả lại tiền tài trợ cho gia tộc Brown, sau đó đá bay Hayden.

87. Quyển 8 - Chương 12

Studio rộng rãi được bài trí thành bốn bối cảnh có phong cách khác nhau, hai cảnh trong nhà, hai cảnh ngoài trời. Cảnh ngoài trời có một bể bơi màu xanh lam, bên cạnh bày vài chiếc dù che nắng và vài bộ ghế bãi biển. Cảnh còn lại là một vườn hoa trăm hoa khoe sắc, bàn café, ghế mây, xích đu, giỏ mây đựng đồ ăn và thảm trải sàn lông cừu, hễ là vật cần có trong một vườn hoa thì nơi này đều có đủ.

Bối cảnh trong nhà được sắp xếp ở hai đầu khác nhau trong studio. Một bên là phòng khách theo phong cách hiện đại đơn giản, tất cả nội thất đều là hai màu đen trắng. Cửa sổ sát đất được lau rất sạch, ánh nắng rực rỡ chiếu vào trong phòng, phủ lên lớp da thuộc trắng tinh trên sô pha một màu vàng óng ánh, cho người ta một cảm giác ấm áp.

Một bên khác lại là phòng khách mang phong cách Baroque vừa hoa lệ vừa thanh lịch. Tất cả nội thất đều có đường viền màu vàng kim, trần và cột nhà được khắc hoa văn tuyệt đẹp, dưới đất là thảm trải sàn mềm mại màu đỏ sậm được thêu hình chim chóc. Từng góc nhỏ trong căn phòng này đều phả ra hơi thở nặng nề của thời gian lắng đọng.

Có bốn background này, bạn muốn chụp ảnh theo phong cách nào cũng có thể tìm thấy địa điểm thích hợp, có thể thấy tổ làm chương trình tốn bao nhiêu công sức để quay chương trình này.

Bonnie cho các thí sinh bốc thăm thứ tự quay chụp của mình, cũng dành cho họ khoảng thời gian bằng nhau để suy nghĩ xem nên lựa chọn background nào, phong cách gì, cần chuẩn bị gì, hợp tác với ai. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, họ sẽ phải nói lại ý tưởng của mình cho Bonnie và ghi lại nó, dù sau đó có thêm ý tưởng tuyệt vời đến cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi. Như vậy mới công bằng với tất cả mọi người.

Dù lựa chọn của họ là sáng suốt hay ngu xuẩn, Bonnie và Acheson cũng sẽ không can thiệp. Bởi vì họ muốn xem xem từng thí sinh có đủ gu thẩm mỹ thời thượng mà một siêu mẫu cần có hay không.

Chu Doãn Thịnh bốc được thứ tự thứ năm, không xấu cũng chẳng tốt. Ánh mắt hắn di chuyển qua lại giữa Bonnie và Gustav, cuối cùng dừng lại trên gương mặt tuyệt đẹp của Bonnie. Người ta nói nam nữ phối hợp mới là hoàn mỹ, tuy rằng hắn là người đồng tính luyến ái, cũng không phù hợp với câu này, nhưng đối với việc quay phim chụp ảnh, hình ảnh người đàn ông và một người phụ nữ đẹp đứng bên cạnh dù sao cũng sẽ hấp dẫn hơn hẳn. Trong đầu hắn đã chọn xong trang phục và nghĩ trước kiểu chụp, cũng đã quyết định địa điểm chụp.

Hắn tin tưởng mình và Bonnie chắc chắn có thể chụp được shoot ảnh nhuộm đẫm phong cách chủ nghĩa cổ

điển. Tráng lệ, thời thượng, tao nhã là chủ đề chụp.

Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi. Hắn gật đầu, ngón tay nghịch ngợm cuộn cuộn một nhúm tóc bên cạnh thái dương.

Bonnie luôn yên lặng chú ý thiếu niên. Cô che miệng, cười trên nỗi đau của người khác – "Xem ra mèo con đã quyết định chọn em. Xin lỗi ông chủ."

Nụ cười của Gustav vẫn ôn hòa nhã nhặn như trước, nhưng trong lòng hắn thì đã khó chịu gần chết. Hắn rất muốn đến gần trò chuyện với thiếu niên kia một lát, giành được thiện cảm của cậu ấy rồi trở thành người hợp tác của cậu ấy. Nhưng làm vậy thì nổi bật quá, tất cả thí sinh sẽ chĩa mũi nhọn vào cậu ấy.

Hỡi Thượng Đế nhân từ, xin người hãy nói cho con biết con phải làm gì? Nếu có thể, xin người hãy cho con một cơ hội được đến gần cậu ấy. Vừa cầu nguyện xong, hắn bỗng nhiên nhớ ra Thượng Đế rất căm ghét đồng tính luyến ái, hắn sẽ không nhận được bất kỳ sự trợ giúp nào từ ông ta.

Cho nên hắn phải đi thờ phụng ác quỷ mới đúng, nếu nó có thể giúp mình được toại nguyện, mình sẽ dùng cả linh hồn mình để trao đổi. Hắn lau mặt, cố gắng giữ cho mình không để lộ vẻ mặt uể oải.

Ngay khi Gustav còn đang nẫu lòng không để đâu cho hết, Evan chọt chọt sườn thiếu niên – "Em định chọn ai?"

"Em chọn Bonnie. Em và chị ấy chắc chắn sẽ chụp được những bức ảnh đẹp nhất." – Chu Doãn Thịnh cầm lấy bút chì, tay lướt nhanh trên sketchbook, dùng kỹ thuật hội họa cao siêu dựng lại cảnh tượng trong đầu ra giấy, nhất là hình tượng Bonnie mặc trang phục dạ hội hoàng gia, thực sự lầ rất sống động.

John chĩa ống kính vào trang giấy thật lâu, âm thầm thán phục sự đa tài đa nghệ của thiếu niên. Dù chỉ là một người bình thường, anh ta cũng biết muốn vẽ ra được một tác phẩm sống động, phức tạp, hoành tráng như vậy trong vài phút đồng hồ ngắn ngủi thì người vẽ tranh cần phải có nền tảng vững chắc và kỹ thuật điêu luyện đến mức nào.

Thiếu niên giống như một kho báu, nếu cứ tiếp tục khai thác thì sẽ không ngừng phát hiện ra những điều bất ngờ. Khán giả nhất định sẽ càng mê muội hắn.

Evan giành lấy quyển sổ, tấm tắc khen ngợi một hồi, sau đó xé trang vẽ đó ra giấu vào ba lô mình, vênh váo nói – "Em không được chọn Bonnie, cô ấy là của chị. Vì sao em phải hợp tác với nữ chứ? Đối tác nam cũng có thể thể hiện được phong cách mà em cần. Chọn ngài Acheson đi, như thế chúng ta có thể tránh cho bị Bonnie so sánh, sau đó phân chia cao thấp."

Thực ra Chu Doãn Thịnh chọn ai cũng được, hắn quá quen với nghề người mẫu này rồi. Hắn chỉnh sửa lại cảnh tượng trong đầu một chút, gật đầu nói – "Vậy cũng được, em chọn ngài Acheson."

“Tốt quá cục cưng.” – Evan nhiệt tình ôm chầm lấy hắn.

Xem cảnh này, Bonnie tiếc nuối lắc đầu – “Well, Evan đã khuyên được cậu ấy thay đổi lựa chọn. Mèo con là của anh rồi đấy.”

Gustav vội vàng dùng tay ấn lên khóe miệng, tránh cho mình cười như một kẻ ngốc. Evan thật là tốt, luôn ảnh hưởng tích cực đến mèo con, có lẽ mình nên giữ cô ấy lại đến cuối cùng. Hắn cực kỳ nghiêm túc mà nghĩ.

Nửa tiếng sau, Bonnie nhìn thoáng qua đồng hồ, đứng dậy vỗ tay – “Được rồi, tất cả mọi người dừng lại nào. Bây giờ từng người bước lên theo thứ tự, thảo luận kế hoạch quay phim với tôi. Hãy nhớ, một khi đã xác định người hợp tác và chủ đề chụp ảnh, ai cũng không được thay đổi quyết định nữa.”

Các thí sinh đều lên tiếng ưng thuận, sau đó mang theo sổ ghi chép của mình đến thảo luận với Bonnie. Gustav tựa người vào ghế da lẳng lặng lắng nghe, không đưa ra bất kỳ ý kiến gì.

Không thể nghi ngờ, tất cả thí sinh nam đều lựa chọn Bonnie (ngoại trừ Romeo quái thai kia), tất cả thí sinh nữ đều lựa chọn ngài Acheson (ngoại trừ Evan quái thai kia). Sau khi tất cả công tác quay chụp được xác định, Bonnie và Gustav đứng lên, cùng nhau thực hiện phần chụp ảnh với hai nhóm thí sinh, như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Chu Doãn Thịnh xếp thứ năm trong tất cả các thí sinh, nhưng sau khi lựa chọn người hợp tác, vị trí của hắn lại thành thứ hai. Mặc dù thời gian hơi vội, nhưng cũng không làm khó được hắn chút nào. Hắn nhanh chóng lựa chọn trang phục mà mình muốn rồi mặc lên người, đồng thời dặn dò nhà tạo mẫu lát nữa nên hóa trang cho mình và Gustav như thế nào.

Nếu như không phối đồ cẩn thận, lựa chọn bối cảnh không phù hợp, hóa trang cũng không ổn thỏa, ảnh chụp cho phần thi kỳ này cũng coi như đã thất bại một nửa, một nửa còn lại hoàn toàn dựa vào biểu hiện của từng người. Vì vậy, vòng thi này không đơn giản là cạnh tranh ưu khuyết điểm của ảnh chụp, mà đúng hơn là cạnh tranh gu thẩm mỹ của các thí sinh. Để lựa chọn ra thí sinh xuất sắc nhất, có tiềm lực nhất, tổ làm chương trình đúng là đã phải rất nhọc lòng.

Trong khi hắn miên man suy nghĩ, Gustav đang tạo dáng chụp với một thí sinh nữ cạnh bể bơi. Để hấp dẫn sự chú ý của ông trùm giới thời trang này, bảy mươi tám mươi phần trăm các thí sinh nữ đều lựa chọn mặc bikini. Họ hiểu rõ một thân hình hoàn mỹ là vũ khí tốt nhất để hấp dẫn một người đàn ông.

Nhưng thực tế lại đi ngược lại sự tưởng tượng của họ, Gustav hoàn toàn không có hứng thú với họ. Là một trong những người mẫu nam hàng đầu thế giới, không ai có thể nhận ra sự mất kiên nhẫn của hắn. Hắn phối hợp rất tốt, chỉ cần những thí sinh nữ đó đưa ra yêu cầu, hắn đều có thể làm ra những động tác và biểu cảm khiến họ hài lòng. Nhưng trên thực tế, hắn hận sao mình không có một bộ máy điều khiển thời gian, hắn sẽ không chút do dự mà tua qua tất cả những người này, sau đó mãi mãi dừng thời gian lại vào giây phút hợp tác với mèo con.

Bởi vì quá căng thẳng, thí sinh nữ đầu tiên thể hiện không quá tốt, nhiếp ảnh gia phải tốn rất nhiều công

sức dẫn dắt. Gustav miễn cưỡng kiềm chế sự nôn nóng trong lòng. Tất cả thí sinh nữ đều xúm vào xem quá trình quay chụp, có mỗi mèo con là không đến, hắn cảm thấy chiếc quần bơi gợi cảm mà mình cố tình lựa chọn này xem như vô tác dụng.

Ba mươi bức ảnh rốt cuộc cũng chụp hết, hắn lập tức quấn khăn tắm đi vào bên trong. Mèo con đã chạy lại chào đón, mái tóc gợn sóng màu bạch kim lắc la lắc lư, trông vô cùng đáng yêu.

Hô hấp của hắn như đọng lại, dịu dàng hỏi – "Romeo, em đã chọn xong trang phục và cách hóa trang chưa?"

"Đều chọn xong rồi ạ, mời ngài." – Chu Doãn Thịnh hợp thời bày ra vẻ mặt căng thẳng.

"Đừng căng thẳng, cứ coi tôi là một người bạn mới quen là được." – Gustav thản nhiên ôm vai hắn, ngoài mặt cười rõ hòa nhã, nhưng trái tim thì đã đập thình thịch, gần như sắp nhảy lên tận cổ họng.

"Vâng ạ." – Chu Doãn Thịnh ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người đi vào phòng hóa trang, Gustav vừa thay quần áo vừa làm bộ vô tình mà hỏi – "Tôi nghe nói ban đầu em cũng không định chọn tôi làm người hợp tác, vì sao?"

Vấn đề này, nếu trả lời không tốt rất có thể sẽ đắc tội một nhân vật mấu chốt quyết định thắng bại của mình, vì vậy nịnh nọt là điều cần thiết, mà còn phải nịnh thật chân thành, nịnh không có sơ hở. Chu Doãn Thịnh rũ mắt tránh né ánh mắt đầy tính xâm lược của người đàn ông kia, ngập ngừng nói – "Bởi vì…Bởi vì nếu hợp tác với ngài Acheson em nhất định sẽ rất căng thẳng, căng thẳng đến nỗi không biết đặt tay chân vào đâu."

Dứt lời hắn nhanh chóng liếc nhìn người đàn ông kia một cái, khuôn mặt đỏ bừng như sắp rướm ra máu.

Thế này là đang ngượng ngùng? Đáng yêu quá! Tại sao có thể đáng yêu đến vậy? Người không biết đặt tay chân vào đâu là tôi mới đúng! Nội tâm Gustav âm thầm kêu gào. Từng đám từng đám cỏ hoang mọc lên trong lòng hắn, nếu như không có được tình yêu của thiếu niên, những đám cỏ này sẽ không thể nào yên lòng.

Thật là muốn ôm mèo con vào lòng, hung hăng hôn khuôn miệng nhỏ nhắn của cậu ấy đến sưng lên, để đôi mắt xanh biếc của cậu ấy rướm ra những giọt nước mắt sung sướng.

Dù ý tưởng trong nội tâm xấu xa đến đâu đi chăng nữa, bề ngoài của Gustav vẫn luôn là dịu dàng tao nhã. Hắn mặc quần áo tử tế, thân mật vỗ vỗ đầu thiếu niên, động viên – "Không cần phải căng thẳng, tôi cũng như em thôi, đều là người thường. Tôi cao một mét chín ba, nặng bảy mươi tám cân, năm nay hai tám tuổi, không có sở thích xấu nào, trò chơi thể thao thích nhất là bida, màu sắc yêu thích là màu xám, món ăn yêu thích là beefsteak…"

Hắn giới thiệu mình một cách tỉ mỉ, sau đó giơ tay – "Như vậy đã đủ để em hiểu biết về tôi, có thể coi tôi là một người bạn mà không phải là thần tượng xa xôi không thể với tới."

Chu Doãn Thịnh không ngờ Gustav lại giản dị gần gũi như vậy. Hắn hơi sững sờ trong chốc lát mới nắm lấy tay của người nọ, cười ngại ngùng.

"Em cũng giới thiệu một chút về mình đi, như vậy mới có lợi cho việc bồi dưỡng sự ăn ý. Chỉ khi phối hợp ăn ý, chúng ta mới có thể chụp được những bức ảnh xuất sắc." – Gustav lập tức bám cột trèo lên trên.

Cuối cùng cũng đi được bước đầu tiên – trở thành bạn bè, trong lòng hắn hết sức kích động.

88. Quyển 8 - Chương 13

Chu Doãn Thịnh cho rằng đây là biện pháp động viên thí sinh của Gustav nên hoàn toàn không nghĩ nhiều. Hai người thay quần áo rồi đi vào phòng hóa trang.

Chu Doãn Thịnh chọn cho mình một bộ trang phục morning-coat (1) mà chỉ quý tộc Anh mới có thể mặc. Vest ngoài màu xám bạc kết hợp với quần Âu kẻ sọc, bên trong phối áo gile xám và sơ mi cổ đứng trắng tinh, sau đó lại quàng thêm một chiếc khăn lụa màu bạc thêu hoa đen lên cổ.

Lúc này hắn chính là một cậu chủ nhỏ có xuất thân cao quý, mọi cử chỉ đều tao nhã thanh lịch, khiến người khác chú mục.

Gustav nhìn hắn không dời mắt một hồi lâu, sau đó mới xem xét qua chính mình. Hắn cũng mặc một bộ comple ba chi tiết, nhưng kém hoa lệ và tinh xảo hơn của mèo con rất nhiều, hơn nữa xem kiểu dáng thì có vẻ là trang phục dành cho đầy tớ.

Chu Doãn Thịnh đỏ mặt giải thích – "Bởi vì em muốn tái hiện lại cuộc sống vừa nghiêm cẩn vừa nhàn nhã, vừa cổ điển vừa hoạt bát của quý tộc thế kỷ mười tám, cho nên phong cách ăn mặc hiện giờ của cúng ta là một đôi chủ tớ. Em là chủ nhân của anh, anh có bằng lòng không?" – Hắn rụt rè dùng đôi mắt hoa đào xanh biếc của mình nhìn người đàn ông kia. Hắn biết sức hấp dẫn lớn nhất của cơ thể này nằm ở đâu, hơn nữa còn không hề keo kiệt mà dùng nó để mưu cầu lợi ích cho mình.

Người đàn ông nọ quả nhiên không có vẻ gì là không vui, ngược lại còn cười cười cúi đầu theo nghi lễ hoàng gia, nói – "Nguyện cống hiến sức lực vì ngài, chủ nhân của tôi." – Trên thực tế, hắn hoàn toàn không cảm thấy mình bị xúc phạm, mà trái lại, hắn vừa lòng với thiết lập này cực kỳ.

Chu Doãn Thịnh hợp thời bày ra vẻ mặt cảm kích.

Hai người chỉ đánh một chút phấn nền thôi cũng đã đủ đẹp trai, sau đó cùng đi đến căn phòng mang phong

cách Baroque.

"Ngài muốn chụp như thế nào, chủ nhân của tôi?" – Gustav cung kính hỏi. Nếu có thể, hắn thậm chí muốn nắm lấy ngón tay của mèo con, hôn lên mu bàn tay trắng nõn như sữa của cậu ấy.

Sự dịu dàng chu đáo, lịch lãm phong độ của hắn khiến các thí sinh nữ liên tục hét chói tai. Chu Doãn Thịnh đỏ mặt, đôi mắt càng trở nên ướt át vì căng thẳng, do dự nói – "Em ngồi trên chiếc ghế kia, anh đứng bên cạnh em, chúng ta chụp một bức trước xem hiệu quả thế nào đã. Không cần tạo tư thế đặc biệt gì hết, chỉ cần sắm vai nhân vật của từng người thật tốt là được, phải để người khác nhìn một cái là có thể nhận ra thân phận của chúng ta."

"Vâng, chủ nhân của tôi. Mời ngài ngồi." – Gustav lập tức xoay người dọn gọn ghế quý tộc (2), sau đó dắt tay mèo con đi đến chiếc ghế.

Không hổ là người mẫu nam đắt giá nhất thế giới, tốc độ nhập tâm nhanh thật. Chu Doãn Thịnh rất vừa lòng với biểu hiện của người đàn ông kia, làm bộ thấp thỏm mà nói – "OK. Bắt đầu từ bây giờ, em sẽ là chủ nhân của anh, anh là người hầu của em. Khi chụp ảnh, có thể em sẽ quên hết tất cả, cho nên có gì thất lễ mong anh thứ lỗi."

"Dù ngài đối xử với tôi thế nào, lòng trung thành và yêu mến của tôi đối với ngài cũng sẽ không bao giờ thay đổi. Bất kỳ lúc nào ngài cần tôi, tôi đều sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh ngài giải quyết ưu phiền cho ngài. Có thể làm bạn bên cạnh ngài mọi nơi mọi lúc là vinh hạnh lớn nhất của tôi."

Tất cả mọi người đều cho rằng Acheson đang đóng kịch, chỉ có chính hắn mới biết những lời này đã quanh quẩn trong lòng hắn từ lâu, chỉ chờ đến ngày có thể thổ lộ tất cả với người yêu.

Nội tâm hắn lúc này rất rất thỏa mãn. Hắn cúi đầu lui ra sau một bước, làm một tư thế thần phục kính cẩn.

Chu Doãn Thịnh ngồi vào chỗ mình rồi bắt chéo đôi chân thon dài, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, mái tóc bạch kim phủ một lớp gel dày được chải hoàn toàn ra sau đầu, để lộ gương mặt tinh xảo không gì sánh kịp. Hắn khẽ nâng hàm dưới, đôi mắt híp lại, vẻ mặt vô cùng kiêu căng.

Giờ phút này hắn chính là một quý tộc không coi ai ra gì, làm việc hoàn toàn dựa theo ý thích. Mà đằng sau hắn, người hầu có ngoại hình điển trai khí chất nhã nhặn đang lặng lẽ dùng ánh mắt vừa cưng chiều vừa bất đắc dĩ nhìn hắn chăm chú.

Đây là một hình ảnh tĩnh, lại như kể ra rất nhiều câu chuyện giấu đằng sau. Ánh đèn bập bùng khiến câu chuyện này toát ra sự nặng nề và xót xa khó có thể miêu tả.

"Tuyệt vời! Tôi thích cảm giác cổ điển này!" – Nhiếp ảnh gia mới chụp được một bức đã bắt đầu khen không dứt miệng.

Lại là như vậy, Romeo luôn có thể chụp được bức ảnh đẹp nhất trong thời gian ngắn nhất, thật đáng giận! Các thí sinh hóng xem đều ghen tị đến phát cuồng, nhất là Emily, từ lâu cô ta đã cho thiếu niên kia vào danh sách kẻ thù cần tiêu diệt cuối cùng của mình.

"Tiếp theo chúng ta qua chỗ bàn ăn chụp nhé. Mặc dù là ảnh nghệ thuật, nhưng em vẫn muốn thể hiện ra được sự ấm áp tự nhiên của cuộc sống hằng ngày. Anh cảm thấy ý tưởng này thế nào?" – Chu Doãn Thịnh ngửa đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

"Chủ nhân, ý tưởng của ngài rất tuyệt. Ngài cần đầy tớ của ngài làm gì cho ngài?" – Gustav cung kính cúi người, diễn hơi sâu. Nếu mèo con bằng lòng giao trái tim cho mình, hắn nguyện làm đầy tớ cho cậu ấy cả đời.

"Rót rượu cho ta." – Chu Doãn Thịnh do dự đáp. Hắn quen vừa chụp vừa tìm cảm giác, vì thế lúc này cũng không biết cụ thể là nên làm thế nào.

Hai người đi đến trước bàn ăn thật lớn. Tạ ơn tổ làm chương trình không gì không làm được. Họ chẳng những chuẩn bị bát, đĩa, dao, nĩa và bánh mì, thịt bò, salad, thậm chí còn đặt mấy chai rượu vang và một bình sữa lớn. Nếu thí sinh thực sự muốn chụp mấy bức ảnh trên bàn ăn, họ có thể tùy ý lựa chọn.

Chu Doãn Thịnh ngồi xuống ghế chính, giơ ly rượu lên ra hiệu cho người hầu của mình.

Gustav lập tức rót rượu cho hắn, sau đó lại bỗng nhiên dừng lại.

Chu Doãn Thịnh nhướn mày, ánh mắt vô cùng bất mãn, như thể đang hỏi – "Ngươi đang do dự cái gì? Tên đầy tớ ngu xuẩn này!"

Người hầu trung thành hơi cúi người, cười nói – "Chủ nhân, ngài còn bốn tháng nữa mới thành niên, cho nên bây giờ chưa thể uống rượu. Hãy để tôi rót một ly sữa cho ngài, uống nhiều sữa mới có thể cao lên."

Dưới ánh mắt vô cùng căm ghét của chủ nhân, hắn tự quyết định rót một ly sữa đưa lên.

Trong khi hai người trao đổi với nhau, nhiếp ảnh gia đã liên tục nhấn shutter. Hai người một ngẩng đầu một cúi người, một ngây thơ kiêu căng một thành thục khiêm nhường, ánh mắt giao nhau như có thể cọ ra tia lửa trong không khí. Ngoại hình điển trai không gì sánh kịp và sự kết hợp ăn ý trời cho của hai người khiến những bức ảnh này toát lên sự thân mật khó hiểu và vẻ ám muội kì quái.

Khi thiếu niên uống sữa xong, người đàn ông nọ lập tức rút khăn tay ra lau vệt sữa dính ngoài miệng cho thiếu niên. Thiếu niên nhíu mày, bày ra vẻ mặt "Ngươi thật phiền phức!", nhưng hành động ngoan ngoãn nâng cằm đã chứng tỏ sự quyến luyến của hắn đối với người đàn ông nọ. Đôi mắt người đàn ông nọ càng trở nên sâu thẳm trĩu nặng, dù có ánh đèn cũng không thể chiếu xuyên qua lớp tình cảm lặng lẽ phủ kín trong con ngươi. Hai người đều nghiêng mặt, từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt khiến người ta phải mê muội.

Nhiếp ảnh gia bắt lấy cảnh tượng này, sau đó phóng to ảnh chụp rồi nghiêm túc quan sát từng chi tiết. Hoàn mỹ, ánh đèn hoàn mỹ, tư thế hoàn mỹ, biểu cảm hoàn mỹ, tình cảm toát ra trong mắt hai người càng hoàn mỹ không tìm thấy khuyết điểm. Tình cảm thản nhiên như có như không này xuyên thấu qua bức ảnh mà tràn ra, có thể dễ dàng chạm đến linh hồn của bất cứ người nào.

Nhiếp ảnh gia không cố ý tạo hint, nhưng không thể thừa nhận bức ảnh này đúng là hint đúng chỗ, hint cực kỳ ngoạn mục.

Anh ta nhanh chóng chỉnh lại tiêu cự, lại phát hiện hai người đã rời khỏi bàn ăn, đang chậm rãi đi về phía phòng thay đồ.

"Chủ nhân, khăn của ngài bị lệch." – Gustav xoay người chỉnh lại khăn quàng cho thiếu niên, ngón tay hơi dừng lại trên yết hầu xinh đẹp của hắn.

Yết hầu là điểm trí mạng của một người đàn ông, nếu không phải vì phần thi, Chu Doãn Thịnh tuyệt đối sẽ không ngửa cổ để lộ nhược điểm của mình, hơn nữa người này còn cố tình sờ soạng mấy cái. Hắn nhất thời không khống chế được, hất tay gã đàn ông kia ra, xoay tay nắm lấy nơ người nọ kéo người nọ lại gần, đôi mắt xanh biếc lần đầu tiên bỏ đi sự hồn nhiên, toát ra ánh nhìn nguy hiểm. Hắn lặng yên cảnh cáo người đàn ông kia đừng chạm vào vùng cấm của hắn lần nữa.

Cảm xúc kinh ngạc của Gustav chỉ kéo dài trong tích tắc đã thay bằng nỗi hưng phấn khó át. Thì ra mèo con không chỉ đáng yêu, mà còn có móng vuốt sắc bén, nếu ai chọc giận sẽ phải chịu sự trả thù bất chấp hậu quả của cậu ấy. Tính cách cậu ấy đúng là thú vị!

Sao trên đời này lại tồn tại một sinh vật độc đáo, mâu thuẫn, mà còn xinh đẹp đến vậy? Quả thực là được sinh ra để dành riêng cho hắn mà! Gustav cười khẽ, giữ nguyên tư thế xấu hổ vì bị thiếu niên kéo lấy, dang hai tay giam hắn vào góc tường. Cho dù bị siết cổ họng, hắn vẫn ở vị trí chủ đạo như trước.

Thiếu niên không yếu thế chút nào, càng tỏ ra kiêu ngạo mà hất hàm, điều này khiến cho khoảng cách vốn gần trong gang tấc của hai người càng sát lại với nhau, trong hơi thở có thể ngửi thấy mùi hương của nhau một cách rõ ràng.

Đôi tay chống trên vách tường của Gustav nổi cả gân xanh. Hắn ra sức kiềm nén ham muốn được ôm mèo con vào lòng mà cưng nựng, điều này khiến cơ thể căng thẳng đến cực hạn của hắn giống như một bức tượng điêu khắc. Thiếu niên đang ở trong thế yếu, nhưng đôi mắt sáng ngời kiêu bạc khiến hắn trở thành thứ màu sắc duy nhất trong không gian tăm tối chật chội này.

Sự va chạm tình cảm mãnh liệt ấy; sự điên cuồng khi bị đè nén đến tận cùng rồi chuẩn bị bùng nổ ấy; sự mâu thuẫn vặn vẹo giữa cao quý và hèn mọn, trung thành và phản bội ấy; tất cả đã tạo nên một bức ảnh không gì sánh kịp.

"Tuyệt cú mèo, quá mức ngoạn mục! Ba mươi lượt chụp không lãng phí bất kỳ lượt nào! Hai người thể hiện quá tuyệt vời!" – Nhiếp ảnh gia hưng phấn hô to. Rõ ràng đây là lần đầu tiên hai người hợp tác, nhưng cảm giác ăn ý khăng khít này hệt như đã quen nhau từ mấy trăm năm nay rồi vậy. Khi họ đứng cạnh nhau,

tất cả mọi vật xung quanh đều lu mờ làm nền cho họ, dòng chảy lưu động giữa họ tạo thành một không gian độc lập không ai có thể quấy nhiễu.

Nếu một ngày nào đó họ trở thành người yêu, nhiếp ảnh gia cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng đẩy người đàn ông kia ra, đỏ mặt xin lỗi vì hành động vừa rồi – "Xin lỗi ngài Acheson! Em không quá quen người khác chạm vào cổ em."

"Không sao, là do tôi đường đột. Nhưng mà, nó chưa từng bị người khác chạm vào ư?"

"Đúng vậy! Em xin lỗi." – Chu Doãn Thịnh không nói dối, Romeo vẫn là trai tơ.

Đôi mắt màu cà phê của Gustav ánh lên sự sung sướng. Hắn vò rối kiểu tóc của mèo con, dịu giọng nói – "Không có gì, là lỗi của tôi. Tôi không nên chạm vào khu vực nhạy cảm của em khi chưa có sự cho phép, người phải nói xin lỗi là tôi."

Hai người nhìn nhau cười, rốt cuộc cũng xóa đi không khí xấu hổ. Đúng lúc này, Emily mặc một bộ váy ren dài đi đến, cười nói – "Xin lỗi phải cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, nhưng thưa ngài Acheson, đã đến lượt chụp của em rồi."

Trang phục của cô ta màu đen nửa trong suốt, dưới ánh nắng mặt trời, có thể dễ dàng trông thấy nội y gợi cảm bên trong. Cô ta đi rất nhanh, điều này khiến cho hai gò ngực đầy đặn của cô ta lắc lư không ngừng, phong cách nửa kín nửa hở này cao siêu hơn việc mặc bikini hở hang không biết bao nhiêu lần.

Tất cả đàn ông trong studio đều nhìn cô ta chằm chằm, toát ra ánh mắt lộ liễu hoặc hàm súc. Chỉ có Gustav, chẳng những không có chút thèm muốn nào, ngược lại còn hơi lạnh nhạt.

"Được, tôi qua ngay đây." – Hắn nở một nụ cười vừa lễ phép vừa xa cách, nhưng ánh mắt khi chào tạm biệt với thiếu niên lại dịu dàng quyến luyến đến vậy. Điều này làm Emily ghen tị đến ứa gan. Cô ta nghi ngờ thiên hướng tình dục của hai người, rồi lại ra lệnh cho mình không được nghĩ nhiều. Ngài Acheson nam tính như thế, làm sao có thể là đồng tính luyến ái được!

Trang phục Emily chuẩn bị cho người hợp tác là một bộ comple cao cấp, màu đen tuyền, viền cổ tơ tằm, bên trong cũng kết hợp với một chiếc áo sơ mi đen, không có caravat. Thấy ngài Acheson bước ra khỏi phòng thay đồ, cô ta hài lòng ngắm nhìn một lát, sau đó giơ tay định cởi mấy khuy trên cùng áo sơ mi.

Gustav lập tức lùi lại mấy bước, tự mình cởi khuy. Hắn chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấu cô ả này rốt cuộc có mưu đồ gì, nếu nhớ không nhầm thì hiện nay cô ta vẫn là bạn gái của Hayden?

Vẻ mặt của hắn vẫn dịu dàng khiếm tốn như thường, nhưng ánh mắt càng trở nên lạnh lùng xa cách, thậm chí nếu nhìn kỹ còn có thể nhận ra một chút mất kiên nhẫn và khinh miệt. Mười mấy tuổi Emily đã lưu lạc ngoài xã hội, ít nhất vẫn có chút khả năng phân biệt tốt xấu, vội vàng xin lỗi hắn, sau đó chủ động tránh

sang một bên.

Cô ta đã phát hiện ra sự khác biệt đối xử của Acheson với Romeo, điều này khiến cô ta vô cùng nôn nóng. Vì thế trong lúc quay phim, cô ta luôn cố gắng thực hiện kế hoạch dụ dỗ Acheson, nửa cố tình nửa lơ đãng mà dùng bộ phận quyến rũ gợi cảm nhất của mình cọ xát cơ thể hắn, trêu chọc thần kinh của hắn.

Nhưng cô ta phải thất vọng rồi, bởi vì Acheson chẳng những thờ ơ với điều này, khi chụp ảnh xong còn nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lẽo. Cô ta không muốn nếm thử cảm giác sởn gai ốc này lần thứ hai.

Chắc mình làm lộ liễu quá nên ngài Acheson cảm thấy khó xử đây mà. Dù sao xung quanh còn nhiều máy quay đang theo dõi như vậy, ngài ấy không thể tỏ ra thiên vị bất kỳ thí sinh nào. Sao ngài ấy có thể không thích mình được chứ? Mình còn đẹp hơn Bonnie nhiều.

Không hổ là nữ chính, chẳng bao lâu đã lấy lại được sự tự tin đã mất, đồng thời còn chuẩn bị cố gắng không ngừng nghỉ.

89. Quyển 8 - Chương 14

Chụp với mèo con xong, tất cả kiên nhẫn của Gustav đều biến mất gần hết. Hơn nữa các thí sinh nữ luôn có ý đồ dụ dỗ hắn, thường muốn hắn làm những động tác vô cùng thân mật, chẳng hạn như vòng tay qua eo, ôm vào lòng, thậm chí là hôn môi. Đương nhiêu không phải là hôn thật, mà là môi dán môi.

Nếu người yêu cầu hắn làm như vậy là mèo con, hắn sẽ cảm động đến rớt nước mắt. Nhưng thay bằng người khác, hắn chỉ cảm thấy ghét, hơn nữa mèo con còn đứng bên cạnh xem, điều này khiến hắn chột dạ vô cùng.

Nhiếp ảnh gia nhận ra hắn mất kiên nhẫn, nhưng dù vậy, hắn vẫn có thể chụp được những bức ảnh vô cùng xuất sắc, thế nên anh ta cũng không nhiều lời.

"Ngài Acheson, anh có thể bế em lên không?" – Trong quá trình chụp ảnh, một thí sinh nữ đưa ra yêu cầu như vậy, đôi mắt chớp chớp, trông cực kỳ ngây thơ vô tội.

Tôi nghĩ tôi có thể trực tiếp hất văng cô! Ý tưởng trong nội tâm Gustav rất hung dữ, nhưng ngoài mặt vẫn nặn ra một nụ cười dịu dàng, gật đầu nói – "Đương nhiên có thể, lady."

Lúc cúi người xuống, hắn nhanh chóng liếc nhìn đám người xung quanh một cái. Phát hiện mèo con đã rời khỏi, hắn thở phào một hơi, bắp thịt khắp người cũng không cứng đơ như vừa rồi nữa.

Chu Doãn Thịnh không có hứng thú nhìn cảnh tượng "một đám đàn bà âm thầm quyến rũ một người đàn ông" đầy kì quặc kia, thế nên quyết định rời khỏi trước. Hắn muốn xem tình hình quay chụp của Evan.

Ý tưởng của Evan quả nhiên rất độc đáo, cô cho Bonnie mặc một bộ váy ngắn đỏ rực quyến rũ, còn mình thì mặc comple đen, để nhà tạo mẫu hóa trang cho mặt mình thô hơn, trên đầu còn vuốt gel tạo thành kiểu tóc Mohican (3) Lúc này trông cô hoàn toàn là một người đàn ông cực kỳ điển trai, ngay cả tư thế đi đường cũng không hề có sơ hở.

Cô vòng tay ôm lấy Bonnie, để Bonnie tạo dáng nép vào người mình. Cô vốn cao 180cm, lại lót thêm một lớp lót mười cm trong giày da, đứng cạnh Bonnie 178cm có vẻ cực kỳ xứng đôi. Cô nhét một bó hoa hồng vào lòng Bonnie, vẻ mặt chân thành thắm thiết.

Nếu không phải đã biết trước giới tính của Evan, Chu Doãn Thịnh nhất định sẽ cho rằng cô là một người đàn ông đích thực, hơn nữa còn đang theo đuổi Bonnie. Nhiếp ảnh gia chụp được rất nhiều bức ảnh xuất sắc hoặc thú vị, mỗi lần tạm dừng để xem lại đều không ngừng phát ra tiếng cười kỳ quái.

Bonnie rời khỏi vòng tay "vững chãi" của Evan, vừa vén tóc vừa chậm rãi nói – "Em yêu, em đúng là có sức cuốn hút. Sau khi kết thúc chương trình này, tôi sẽ rất vui nếu được ăn một bữa cơm với em. Phần chụp ngày hôm nay của em cho tôi rất nhiều linh cảm, có lẽ trong tập tiếp theo, các thí sinh nam nữ sẽ có thể được thử cảm giác mới mẻ một lần."

Evan nhìn theo bóng lưng thướt tha quyến rũ của cô, sau đó mới chạy đến bên cạnh bạn tốt, đắc ý thuật lại lời cô nói một lần. Chu Doãn Thịnh rũ mắt suy nghĩ một phút, nở một nụ cười sâu xa.

Bonnie đang ám chỉ phần thi ảnh tuần tới các thí sinh nam nữ sẽ đổi vai cho nhau ư? Không biết Hayden mạnh mẽ mà giả gái thì sẽ có hiệu quả thế nào. Còn về chính hắn, ngay cả giống cái, ca nhi, người song tính hắn còn làm cả rồi, đóng giả con gái quả thực là dễ ợt.

Tiếp theo là phần quay chụp của Hayden, hai người vui vẻ nấp sau đám đông mà hóng xem. Hayden chọn một chiếc quần bơi tam giác, còn bôi kem chống nắng lên khắp toàn thân để phô bày cơ bắp cuồn cuộn. Lúc ra khỏi phòng thay đồ, gã thậm chí còn rất phóng khoáng mà dùng tay đỡ đỡ cái thứ có thể tích khổng lồ kia.

Có mấy thí sinh nữ hét ầm lên, nhìn chòng chọc thân dưới gã không chớp mắt, khiến gã càng đắc ý.

Lúc này Bonnie đã thay một bộ bikini, thấy vậy mặt mày tái mét. Phải chụp với một kẻ tự đại như vậy quả thực là tra tấn. Valentine không nên đưa con trai cho ông già nhà Brown nuôi dưỡng, nhìn đi, rõ là trẻ trâu!

Trong khi Bonnie điên cuồng sỉ vả, Evan chỉ vào quần bơi của Hayden mà cười nhạo – "Có mỗi thế thôi mà cũng kiêu ngạo? Chị dám cá là cậu ta chắc chắn nhét hàng giả vào trong quần. Cái ấy của ngài Acheson mới gọi là hoành tráng, mà còn là hàng thật trăm phần trăm. Ê cưng, em cảm thấy của ai to hơn?" – Cô nắm lấy mọi cơ hội để hạ thấp Hayden, sau đó dẫn dắt "chị em" mình thay lòng đổi dạ.

Khi Gustav xem lại video mẫu của tập này, hắn chỉ muốn vỗ đùi mà khen Evan. Cái gì gọi là đồng đội như thần, chính là đây. Đương nhiên, câu trả lời của Romeo cũng khiến hắn mơ màng bay bổng, suýt nữa hớ hênh trước mặt mọi người.

Romeo là trai tơ thuần khiết, đương nhiên sẽ ngượng ngùng khi đối mặt với vấn đề 18+ này. Chu Doãn Thịnh cố gắng làm cho khuôn mặt mình chuyển sang màu hồng, bụm mặt ấp úng – "Đương nhiên là ngài Acheson hơn. Mặc dù em không dám nhìn nhiều, nhưng mà ngài Acheson thực sự quyến rũ, toàn thân đều toả ra mùi hormone nam tính. Lúc hợp tác với anh ấy em rất căng thẳng, trái tim cũng suýt nổ tung vì đập quá nhanh nữa ấy chứ."

Evan bày ra vẻ mặt ám muội. Cô chọt chọt trán hắn, tiếp tục truy hỏi – "Vậy giờ em còn thích Hayden không? So với ngài Acheson, Hayden thực sự là chẳng ra gì. Xin em đó, hãy lau mắt mình cho sáng chút đi mà."

Chu Doãn Thịnh quay đầu đi, trốn tránh không đáp, mấy phút sau mới nhỏ giọng nói – "Evan, em hiểu ý chị, em chỉ có thể nói cho chị biết rằng em đang thử tự mình thoát khỏi bùn lầy. Thế nên chị đừng gán ghép em với ngài Acheson nữa, anh ấy là đám mây trên bầu trời, em chỉ là vũng bùn dưới đất, em và anh ấy sẽ không bao giờ có thể ở bên nhau. Huống chi anh ấy là trai thẳng, chỉ thích phụ nữ."

Evan nhún vai, không trêu chọc hắn với ngài Acheson nữa. Cô cũng hiểu bạn tốt của mình và ngài Acheson không thể nào trở thành người yêu được.

Xem đến đoạn này, Gustav quỳ xuống mà gào thét: Em yêu, cầu xin em đừng hạ thấp chính mình như vậy! Em mới là đám mây trên trời, tôi mới là vũng bùn dưới đất! Tôi cần em bố thí cho tôi một ánh mắt yêu. Tôi sẵn sàng run rẩy vì em dâng trào vì em, trở thành một cơn sóng thần cuồng bạo. Tôi là gay và tôi không thích ai cả, tôi chỉ thích em!

Ảnh thời trang và ảnh đồ bơi của Hayden mang hai phong cách hoàn toàn khác biệt. Lúc chụp ảnh thời trang còn đẹp trai ra dáng, đến khi chụp ảnh đồ bơi thì hoàn toàn trở thành một trò cười. Gã tạo rất nhiều tư thế "quý ngài khoẻ khoắn" để khoe khoang cơ bắp của mình, còn bế bổng Bonnie lên, làm Bonnie sợ tới nỗi hét thất thanh. Gã cho rằng mình thể hiện rất tốt, chụp xong ba mươi bức ảnh, gã đi kể khắp nơi rằng Bonnie bị mình mê hoặc, trở thành người hâm mộ cuồng nhiệt nhất của mình.

"Cô ấy chắc chắn chưa từng gặp được một người đàn ông nào mạnh mẽ hấp dẫn như tôi. Các cậu không biết ánh mắt cô ấy nhìn tôi trong quá trình chụp ảnh đâu, nóng đến nỗi có thể nung chảy cơ bắp của tôi ấy chứ. Hình như tôi còn nghe thấy cô ấy nói với nhiếp ảnh gia là tôi rất tuyệt, là thí sinh có tiềm năng đoạt giải quán quân nhất. Lúc bọn tôi rời khỏi studio, cô ấy nhìn tôi mấy cái liền, tôi dám cá là cô ấy muốn hẹn tôi đi ăn."

Trên đường về, gã vẫn còn lải nhải khoe khoang, điều này chọc giận rất nhiều thí sinh, nhất là Emily. Hai người bắt đầu khắc khẩu, chỉ trích lẫn nhau.

Evan trợn trắng mắt, Chu Doãn Thịnh thì nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt xót xa.

Hôm sau, các thí sinh lại tập trung ở phòng ghi hình chờ đợi kết quả.

Bonnie nhanh chóng giới thiệu phần thưởng mà quán quân có thể đạt được, sau đó gọi họ lên đài.

Không có chuyên viên chỉ dẫn, ảnh chụp phần thi tuần này có rất nhiều vấn đề trong mọi phương diện như chủ đề, tạo hình, trang phục… Nhất là thí sinh nữ, ngoại trừ Evan và Emily, tất cả lại đều lựa chọn mặc đồ bơi. Hơn nữa bởi vì bị ngài Acheson thu hút sự chú ý, họ đều thể hiện không đến nơi đến chốn.

Bonnie liên tục cho vài điểm sáu, điểm năm, thậm chí là điểm bốn. Đến lượt Evan, cô rốt cuộc mới nở một nụ cười hiếm hoi – "Mười điểm, vì ý tưởng tuyệt vời của em!"

Eureka, "Mười điểm."

"Chàng trai bảnh bao này là ai? Tôi muốn cùng cậu ấy tận hưởng một buổi tối lãng mạn. Nếu tôi cho cậu ấy mười điểm, liệu cậu ấy có đồng ý không?" – Đây là Miss Jeffrey thích chòng ghẹo.

Evan hào phóng mở rộng vòng tay với anh ta – "Come on, baby!"

Ba vị giám khảo và các thí sinh đều bị cô chọc cười, nhờ đó mới khiến bầu không khí trong phòng ghi hình tốt hơn một chút. Người tiếp theo được gọi lên đài chính là Emily. Cô ta thẳng lưng nâng cằm, có vẻ vô cùng tự tin, hơn nữa khi trên màn hình xuất hiện bức ảnh cô ta và Acheson khiêu vũ điệu Tango, cô ta thậm chí kiêu căng nhướn một bên mày.

Nhưng phản ứng của ban giám khảo hoàn toàn ngược lại với sự tưởng tượng của cô ta.

Bonnie nói không hề khách khí – "Em yêu, thà em trực tiếp mặc một bộ bikini còn hơn là mặc bộ trang phục trong suốt này, phô bày sự quyến rũ còn đỡ hơn cái loại nửa kín nửa hở thấp kém này. Dáng người của em rất tuyệt, hơn nữa vòng một rất đầy đặn, nhưng điều này không phải chuyện tốt trong giới người mẫu. Bởi vì trong những buổi trình diễn thời trang, người mẫu thường không thể mặc nội y, bộ phận căng tròn nhún nhảy của em sẽ thu hút mất sự chú ý của khán giả, mà còn khiến thời trang xa xỉ toát ra vẻ gợi tình. Dáng người em không thích hợp với thị trường cao cấp, hơn nữa khi chụp ảnh gợi cảm như thế này, nó sẽ dễ bị quá mức. Xem đi, vẻ mặt thiếu thoả mãn của em cũng doạ cho ngài Acheson sợ chết khiếp rồi đây này. Trông anh ấy như đang ôm eo em, nhưng tôi có thể cảm nhận thấy thực ra anh ấy rất muốn đẩy em ra."

Jeffrey lập tức nhìn chằm chằm khuôn mặt điển trai của Acheson hồi lâu, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Eureka không lên tiếng, trực tiếp cho một điểm sáu.

"Sáu điểm." – Bonnie và Jeffrey đồng thanh nói.

Emily cảm thấy mình bị vũ nhục ghê gớm. Ban giám khảo quả thực miêu tả cô ta chẳng khác nào một con chó cái động dục, điên cuồng bám víu lấy Acheson mà đòi hỏi. May mà cư dân mạng rất ủng hộ hành vi khoe khoang gợi cảm của cô ta, cho cô ta một số điểm tương đối cao, thế mới khiến cô ta dễ chịu hơn một

chút.

Ảnh của Hayden cũng bị chê tơi tả, Bonnie và Eureka chỉ cho năm điểm, Jeffrey thì nể tình cơ ngực cơ bụng hoàn mỹ của gã mà cho thêm một điểm. Mà điểm số bình chọn qua mạng của gã vẫn gần bét, điều này khiến gã vô cùng kinh ngạc. Gã không thể hiểu nổi số lượng fans hùng hậu của gã đi đâu cả rồi? Chẳng lẽ đều đã bốc hơi trong vòng một đêm?

Ban giám khảo gọi Romeo lên cuối cùng.

Bonnie ngả người ra sau ghế, thở dài nói – "Romeo, Romeo yêu dấu của tôi, em luôn có thể mang lại sự bất ngờ cho chúng tôi. Hãy xem ảnh chụp của em đi nào."

Cô búng tay, trên màn hình xuất hiện hình ảnh hắn và Acheson đang giằng co với nhau trong phòng thay đồ chật chội tăm tối. Thân hình cao lớn của Acheson bao phủ trên đầu hắn, đôi tay cường tráng chống hai bên má hắn. Hắn không bị khí thế mạnh mẽ của Acheson doạ sợ, hoàn toàn ngược lại, hắn kéo lấy nơ của người kia, siết chặt nhược điểm trí mạng nhất của người nọ, còn nâng cằm thể hiện sự kiêu ngạo và cao quý không thể xâm phạm của mình.

Trong phòng thay đồ không có đèn, tất cả mọi thứ đều bị bao phủ trong bóng tối, nhân vật chính cũng mặc trang phục đen trắng hoặc xám ghi, cảnh này khiến bức ảnh toát lên vẻ cổ xưa trĩu nặng. Đôi mắt xanh biếc híp lại của thiếu niên trở thành điểm sáng duy nhất trong không gian bức ảnh này, rõ ràng hắn đang yên lặng, nhưng trong con ngươi lại như tràn ra một tia sáng rực rỡ.

Ban giám khảo nghiêm túc ngắm một lúc lâu, không thể tìm ra dẫu chỉ là một điểm không vừa lòng. Các thí sinh khác cũng đều há hốc miệng tỏ vẻ thán phục. Giữa vô số những bức ảnh hở hang gợi cảm lại đột nhiên xuất hiện một bức ảnh thấm đượm sự nghiêm túc và lãng mạn của chủ nghĩa cổ điển như vậy, chẳng khác nào ngôi sao duy nhất giữa bầu trời đêm, thực sự là bắt mắt vô cùng.

Dù là chất lượng ảnh, trang phục và tạo hình hay sự ăn ý giữa hai người mẫu, hết thảy đều hoàn mỹ không chê vào đâu được. Dường như sự ưu tú của Romeo đã vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người

90. Quyển 8 - Chương 15

Ban giám khảo trầm trồ cả phút đồng hồ mới bắt đầu đưa ra lời bình luận.

Jeffrey ôm ngực nói – "Ôi em yêu, mới nhìn tôi còn tưởng em và ngài Acheson đang hôn nhau."

Chu Doãn Thịnh trợn tròn đôi mắt hoa đào xanh biếc, khuôn mặt đỏ bừng như sắp rướm máu. Hắn cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Bonnie và Eureka che miệng cười không ngừng, hiển nhiên cũng có cùng cảm nhận.

Jeffrey cười cười nháy mắt với thiếu niên, tiếp tục nói – "Nhưng nhìn kỹ tôi mới phát hiện thì ra hai người đang giằng co, người hầu trung thành có lòng vọng tưởng với chủ nhân cao quý, cho nên không kiềm chế được. Tôi không chỉ trông thấy một bức ảnh, mà còn là một câu chuyện xót xa, lãng mạn và áp lực. Để câu chuyện có thể có một kết cục tốt đẹp, tôi cho em mười điểm."

"Tôi cũng cho em mười điểm, xin em hãy tốt với người hầu trung thành một chút." – Bonnie cười nói.

"Rút lại lời nói ở tập trước, đây mới là bức ảnh xuất sắc nhất mà tôi từng thấy, không bức ảnh nào có thể sánh bằng. Mười điểm, tuyệt đối, hy vọng lần nào em cũng có thể vượt qua chính mình, lần nào cũng có thể khiến tôi rút lại lời nói trước đó." – Eureka dùng bút bi vẽ một số "10" trên không trung.

Chu Doãn Thịnh chớp chớp đôi mắt long lanh, cúi người cảm ơn ban giám khảo.

Khi tuyên bố số điểm bình chọn qua mạng, Bonnie nói – "Có muốn xem đánh giá của khán giả với bức ảnh này không?"

Chu Doãn Thịnh chờ mong gật đầu.

Bonnie búng tay, màn hình lớn lập tức hiện lên một người phụ nữ đầu tóc rực rỡ sắc màu, trong mũi còn cắm hai cuộn giấy ăn dính máu. Điều chỉnh camera xong, người nọ mới rút giấy ra vứt đi, nghiêm túc bình luận – "Tôi đã xem rất nhiều ảnh đồ bơi trên website chính thức của chương trình, các thí sinh hiển nhiên muốn phô bày điểm gợi cảm nhất của mình. Tôi phải nói là các bạn đã gây sức ép rất lớn cho Acheson và Bonnie. Nhưng các bạn sai rồi, sự quyến rũ thực sự không nằm ở ngoại hình đẹp và thân hình hoàn mỹ, mà nằm ở nhân phẩm và đạo đức thấm nhuần trong xương máu. Có một số người cho dù mặc trang phục cổ lỗ sĩ nhất, cài cúc áo đến tận cổ, thậm chí quàng khăn che cổ, cũng không thể che giấu sự gợi cảm toát ra từ trong xương. Tôi có thể hiểu vì sao ngài Acheson lại giam Romeo vào vòng tay trong phòng thay đồ, chắc chắn anh ấy đã bị cậu chủ nhỏ gợi cảm của mình mê hoặc. Ngôn ngữ cơ thể và ánh mắt của họ tràn đầy tình cảm mãnh liệt, sự va chạm và sức hút không thể nào diễn tả, khiến phong cách bức ảnh này chẳng khác nào một bức tranh. Tôi cho họ mười điểm. Cuối cùng, tôi còn muốn gửi lời đến ngài Acheson: Buông Romeo ra, để cậu ấy cho tôi!"

Chu Doãn Thịnh phì cười, xoay người cúi đầu tỏ vẻ cảm ơn người hâm mộ.

Bonnie cười lăn lộn, mãi gần một phút sau mới công bố điểm bình chọn qua mạng.

Điểm số cao vượt trội bỏ xa tất cả các thí sinh, dù cho ảnh thi của Romeo không tốt, người hâm mộ của hắn cũng có thể bảo đảm hắn không bị loại. Các thí sinh không thể hiểu nổi con người từng bị người người căm ghét đến cùng đã đi đâu rồi. Romeo chẳng qua là yên lặng hơn ngày xưa một chút, vậy mà đã có thể hấp dẫn nhiều khán giả đến vậy?

Nhìn đôi mắt như chứa đựng cả biển cả lẫn sao trời khi hắn cười rộ lên và khí chất vô cùng sạch sẽ của hắn,

các thí sinh dường như vỡ lẽ được điều gì.

Lần thứ hai Hayden đứng trước mặt Bonnie với vị trí thứ hai từ dưới lên, cuối cùng giành được thắng lợi nhờ ưu thế mỏng manh. Thí sinh bị loại định ôm chầm lấy gã, lại bị gã đẩy ra. Hành động lạnh lùng vô tình này khiến ban giám khảo và các thí sinh vô cùng thất vọng.

Trở về biệt thự, Hayden lại bắt đầu say rượu. Bởi vì lần trước sau khi gã đập vỡ hộp đèn, tổ làm chương trình mời bác sĩ tâm lý đến nói chuyện với gã, khiến gã vô cùng xấu hổ, cho nên lần này gã không trút giận lên bức ảnh đứng thứ nhất của Romeo nữa, nhưng chửi bới thì vẫn không thể thiếu.

Chu Doãn Thịnh âm thầm cổ vũ – "Mắng đi mắng đi, mắng càng hăng tốc độ bị knock out càng chóng." – Sau đó ngả đầu xuống gối ngủ ngay tắp lự.

Sau khi tập này được phát sóng, tỉ lệ xem lại tăng vọt lần nữa. Số lượng fan của Romeo gia tăng với tốc độ một ngày mấy trăm nghìn người. Điều này khiến ban giám đốc của ABC chú ý, liên tục dặn dò tổ làm chương trình không thể đào thải Romeo.

"Dù cho ảnh của cậu ta có như một đống phân thì các anh cũng phải giữ cậu ta lại." – Đây là nguyên văn lời nói của một CEO.

Sự say mê của người xem đã đặt thiếu niên ở vị trí bất bại. Nếu hắn không thể đi vào top 3, website của tổ làm chương trình có khi sẽ bị cộng đồng mạng phẫn nộ phá tanh bành. Họ quá thích Romeo, hơn nữa càng ngày càng thích.

Thích bộ dạng xanh mơn mởn của hắn sau khi tắm xong, thích ánh mắt u buồn của hắn khi nhìn Hayden chăm chú, thích khoảnh khắc tươi sáng rạng rỡ của hắn khi đùa giỡn với Evan, càng thích trạng thái vô cùng nghiêm túc của hắn khi quay chụp.

Hắn chẳng những biết nấu ăn, hắn còn biết vẽ, chỉ trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi thôi là đã có thể vẽ hình ảnh trong đầu ra thành một bức tranh kỹ càng tỉ mỉ. Có không ít người xem là hoạ sĩ chuyên nghiệp, khi xem đến đoạn này, họ đều sôi nổi bình luận rằng đã bị kỹ thuật điêu luyện của thiếu niên mê hoặc, nếu không có mấy chục năm học tập và rèn luyện sẽ không có được trình độ như thế. Vì vậy, fanclub của hắn ngoại trừ người yêu mèo, người mê nhan sắc, hội các bà mẹ, BL-fans, giờ lại thêm người yêu nghệ thuật.

Sức hút không gì sánh kịp của hắn lan toả đến từng góc hẻm. Khi hắn và Acheson hợp tác giao lưu với nhau, tỉ lệ xem lập tức tăng cao đến mức khiến người ta líu lưỡi. Người đàn ông nhã nhặn thành thục và chàng thanh niên hồn nhiên non nớt, bầy tôi trung thành hèn mọn và chủ nhân cao ngạo kiêu căng, cách phối hợp độc đáo như vậy khiến người ta cảm thấy mới mẻ.

Khi Acheson từ chối rót rượu cho thiếu niên, khán giả đều cười bò ra ghế. Khi hai người giằng co trong phòng thay đồ, khoảng cách gần đến suýt chạm môi, khán giả đều đồng loạt che mặt rên rỉ. Khi hai người kết thúc phần hợp tác rồi tách ra, khán giả tiếc nuối thở dài. Họ rất thích hình ảnh hai người ở bên nhau, cứ cảm thấy đặc biệt thú vị.

Mà trực giác của BL-fans sắc bén hơn nhiều. Họ đã phát hiện ra điều mờ ám, đều kêu gào trên mạng:

"Có cảm thấy ánh mắt ngài Acheson nhìn về phía Romeo đặc biệt dịu dàng không?"

"Rõ ràng là ngài Acheson chỉ muốn chụp với Romeo. Tôi phát hiện anh ấy chỉ chuyên tâm nhất khi ở bên Romeo thôi, còn khi hợp tác với các thí sinh khác, anh ấy sẽ thường xuyên mất tập trung." – Lập tức đăng kèm capture Acheson lơ đãng làm bằng chứng.

"Thì ra không phải một mình tôi có cảm giác này. Acheson thường hay nhìn lén Romeo, thật đấy, các thím cẩn thận quan sát là phát hiện liền." – Cũng đăng kèm mấy capture Acheson trộm ngắm thiếu niên.

"Tôi cảm thấy đoạn lời thể hiện lòng trung thành mà ngài Acheson nói với Romeo kia hoàn toàn không giống đóng kịch. Tôi bị hành động của họ làm cho phát cuồng. Họ thật xứng đôi khi đứng cạnh nhau, Acheson luôn hơi nghiêng người, như thể chỉ cần dang tay ra là có thể ôm Romeo vào lòng. Vì họ mà tôi có một chút linh cảm, đang chuẩn bị viết một fanfic, câu chuyện về một người hầu trung thành sa đoạ vì muốn chiếm lấy chủ nhân của mình, giam giữ, phòng tắm, trói gô, trò gì cũng có."

Người bạn này bắt đầu quảng cáo truyện mới của mình, mà người ủng hộ cũng rất nhiều, mọi người sôi nổi bình luận xin link đọc.

Acheson không có ý kiến gì đối với những ngôn luận này, hầu hết mọi người cũng chỉ coi nó là lời nói đùa. Đúng là Romeo thích đàn ông, nhưng Acheson hoàn toàn là trai thẳng, hắn cũng từng có scandal với một vài ngôi sao nữ nổi tiếng.

Người hâm mộ của Acheson nổi tiếng là thích chiếm hữu, bất cứ người nào tơ tưởng thần tượng của họ đều sẽ phải chịu sự công kích của bọn họ. Mấy ngôi sao nữ từng dính scandal với hắn đều bị chửi bới thậm tệ, mất hết mặt mũi, thậm chí phải ra mặt xin lỗi, thanh minh trước truyền thông.

Nhưng hành vi ghép đôi của BL-fans lại không hề khiến họ có phản ứng gì quá khích. Tuy rằng có người gửi bình luận trái chiều, nhưng hầu như mọi người đều giữ yên lặng. Họ thực sự không thể nào nhẫn tâm với một thiếu niên sạch sẽ trong sáng như vậy, hơn nữa khi hắn nói Acheson là đám mây trên bầu trời, mình là vũng bùn dưới mặt đất, thái độ thấp hèn và sùng kính này đã đánh trúng trái tim họ.

Thần tượng được người khác sùng bái như thần thánh, còn căng thẳng suýt vỡ tim vì được chụp ảnh với thần tượng, thậm chí hạ thấp cả người yêu đơn phương để bao che cho thần tượng. Sao Romeo có thể hiền lành đáng yêu thế cơ chứ! Chả trách ngài Acheson lại gần gũi với cậu ấy như vậy.

Người hâm mộ đều thật lòng quý mến Romeo, mà còn bắt đầu chú ý đến hắn ủng hộ hắn.

Đến tận lúc này, Acheson mới chính thức thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hắn vô cùng hối hận vì hành vi giấu giếm xu hướng tình dục của mình. Nếu như có thể dũng cảm đối mặt với cuộc đời như Romeo, hắn cũng sẽ không rơi vào tình cảnh muốn yêu rồi lại không dám yêu hiện giờ.

Tất cả mọi người đều cho rằng Gustav Acheson là trai thẳng, ngay cả mèo con cũng cho là như vậy, hắn phải làm thế nào mới có thể giành được trái tim của mèo con? Vấn đề này luôn ám ảnh hắn, khiến hắn đã mấy đêm liền ngủ không ngon.

Tính tình hào phóng của Evan cũng được người xem yêu thích. Số lượng fans của cô rốt cuộc vượt qua Emily, trèo lên vị trí thứ hai.

Hành vi đứng núi này trông núi nọ của Emily đã khiến rất nhiều người xem chán ghét, nhưng tất cả thí sinh nữ đều vồn vã lấy lòng Acheson, điều này cũng san sẻ bớt thái độ thù địch của rất nhiều người đối với cô ta. Ngoài Evan, lượt bình chọn qua mạng của các thí sinh nữ đều giảm sút theo các mức độ khác nhau.

Còn về Hayden, hình tượng của gã đã thay đổi từ người đàn ông mạnh mẽ, chàng trai quý tộc thành một kẻ tự đại phiền nhiễu. Đoạn phim gã khoe cơ bắp với Bonnie kia bị quần chúng người xem trào phúng. Gã còn nói khoác mà không biết ngượng rằng Bonnie bị mình mê hoặc, trở thành fan trung thành của gã.

Nhưng trên thực tế, sau khi chụp xong, Bonnie đã khoa tay múa chân lắc đầu với camera, ám chỉ gã là một thằng đần.

Sự tương phản này thực sự là có hiệu quả hài kịch rất lớn, làm khán giả cười vỡ cả bụng.

"Tôi cảm thấy Hayden nên rời khỏi cuộc thi này để đi tham gia tuyển vai đóng phim hài. Nhất định cậu ta có thể trở thành diễn viên hài xuất sắc."

"Giờ này tuần nào tôi cũng canh trước TV để xem Hayden xấu mặt. Hayden chưa bao giờ từng khiến tôi thất vọng, hôm nay cậu ta lại thành công khiến tôi cười són ra quần!"

"Cục cưng Hayden thật đúng là hài hước, cậu ta đã cho tôi rất nhiều niềm vui. Nhưng tôi vẫn muốn nói thật một câu với cậu ta, cuộc thi cao cấp thời thượng như này không hợp với cậu ta, cậu ta nên đi diễn hề trong đoàn xiếc thú, tôi nhất định sẽ mua vé xem."

Những lời nói chê thẳng hay mỉa mai như vậy nhiều không kể xiết. Nếu Hayden có thể thấy tận mắt bình luận trên mạng của khán giả, gã nhất định sẽ đào hố dưới sàn nhà tự chôn mình. Gã cho rằng mình càng khoe khoang sẽ càng giành được thiện cảm của người xem, nhưng gã đã tính sai ranh giới giữa làm màu và ngu ngốc.

Mới chiếu đến tập thứ năm, số lượng fans của gã đã chỉ còn lại mười nghìn người ít ỏi, phần lớn trong số đó còn là antifans, một lòng trông chờ gã tiếp tục xấu mặt trong chương trình.

91. Quyển 8 - Chương 16

Romeo đã đạt được danh hiệu bức ảnh tốt nhất hai lần liên tiếp. Sự trỗi dậy nhanh chóng của hắn khơi dậy lòng thù địch của những thí sinh khác. Mọi người cố tình xa lánh cô lập hắn, lại phát hiện ra hắn không thèm để ý đến điều này chút nào, cần ăn thì ăn, cần ngủ thì ngủ, cần tập luyện thì tập luyện, sống tự tại hơn bất kỳ ai khác. Hơn nữa trong tất cả các thí sinh, hắn chỉ nói chuyện với Evan, đến nhìn thẳng người khác cũng chẳng buồn nhìn, chẳng có vẻ gì giống như mọi người cô lập hắn, mà là hắn mặc kệ người khác.

Cảm giác đánh hụt này thực sự là rất tồi tệ. Các thí sinh cũng nhanh chóng yên ổn lại, chuyên tâm vào cuộc thi.

Sáng sớm hôm nay, một thí sinh phát hiện ra tờ giấy đặt trên TV, trên đó viết: Cần dũng cảm để bước trên sàn catwalk, bạn có không?

Vậy là có ý gì? Chắc chắn lại là phần thử thách có thể doạ người ta sợ mất mật đây mà. Trong lòng các thí sinh nổi lên dự cảm xấu. Chu Doãn Thịnh làm hai chiếc sandwich, cầm lấy hai hộp sữa rồi đi ra địa điểm dừng xe bus hạng sang với Evan, chờ đợi xuất phát.

Mọi người lục tục lên xe, lái xe thấy thời gian sắp đến, quay đầu hỏi – "Đã đến đông đủ hết chưa?"

Mọi người nhìn nhau, đều phát hiện Emily và Hayden vắng mặt, chắc là đêm qua chơi quá vui nên hôm nay không dậy nổi. Nhưng không ai trong số họ muốn nói ra, sôi nổi gật đầu nói – "Đều đã ở đây, có thể xuất phát." – Chỉ có tài xế mới biết hôm nay đi đâu để thực hiện phần thi thử thách, nếu Emily và Hayden không đến kịp, dưới tình huống không thể sử dụng di động và máy tính để hỏi hiện nay, họ chắc chắn sẽ bỏ lỡ phần thi và mất đi điểm mười.

Với tình hình cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, không ai bằng lòng cho đối thủ một cơ hội.

Chu Doãn Thịnh cũng rất không muốn nhắc nhở tài xế, nhưng bây giờ hắn vẫn còn đang "yêu thầm" Hayden, không thể không nghĩ cho Hayden. Hắn vừa định lên tiếng đã bị Evan bịt miệng. Hai người giằng co trong chốc lát, cuối cùng Chu Doãn Thịnh cũng tránh thoát khỏi bàn tay kìm kẹp của Evan, la lớn – "Bác tài, xin đợi một lát, Hayden và Emily còn chưa đến, cháu đi gọi họ."

Tài xế nhìn lướt qua đồng hồ, cảnh cáo – "Nhanh lên, tôi chỉ cho các cậu mười phút. Mười phút sau mà còn chưa đến tôi sẽ trực tiếp lái xe đi. Các cậu cũng không cần tham dự phần thi thử thách hôm nay nữa." – Ngay từ đầu tổ làm chương trình đã đoán được sẽ có người đến trễ, cho nên trước đó đã bảo ông không cần để ý. Điều này cũng là để thể hiện sự công bằng và nghiêm khắc của cuộc thi.

"Vâng, cháu cám ơn bác." – Romeo lập tức xuống xe, nhanh chóng chạy về phía biệt thự.

Các thí sinh đều mắng nhiếc Romeo là một thằng ngốc.

Tuy rằng Evan rất khó chịu, nhưng vẫn hừ lạnh nói – "Đúng vậy, Romeo đúng là một tên ngốc. Nhưng tôi

thích giao lưu với một tên ngốc như vậy đấy, ít nhất khi tôi rơi vào hoàn cảnh khó khăn cậu ấy sẽ không giậu đổ bìm leo, cho dù là với đối thủ, cậu ấy cũng trong sạch chính trực. Giá như trên đời này có thêm vài tên ngốc như Romeo thì tốt, không khí cũng trong lành hơn nhiều."

Những thí sinh từng bị người mà mình gọi là "bạn bè" bán đứng hãm hại, đã coi việc lục đục với nhau là chuyện thường như cơm bữa đều im lặng. Họ bỗng nhiên rất hâm mộ Evan.

Romeo dẫn dắt cô, trợ giúp cô, cẩn thận chăm sóc cô, mà cô cũng hết mực bảo vệ Romeo. Tình bạn của hai người họ khiến người ta ghen tị.

Có lẽ trong mười một người còn lại, chỉ có Romeo mới thực sự là người có trái tim đơn thuần. Tuy rằng hắn ăn nói khó nghe, nhưng hắn chưa từng thực sự làm chuyện gì gây tổn hại đến lợi ích của người khác. Gần đây hắn càng ngày càng trở nên ít lời, dường như ngoại trừ Evan, hắn không còn tin tưởng bất kỳ ai khác nữa.

Trong xe lặng thinh, mà Chu Doãn Thịnh cũng chạy về biệt thự với tốc độ đạt giải quán quân thi chạy. John phụ trách ghi hình hắn bị hắn bỏ lại tít đằng sau, lè lưỡi cảm thán – "Romeo cần dung mạo có dung mạo, cần hình thể có hình thể, cần tài năng có tài năng, cần phẩm chất có phẩm chất, cần thể lực có thể lực, thực sự là quá hoàn mỹ! Thần tượng của tôi là phải thế chứ!"

"Emily, Hayden, mau dậy đi! Hai người chỉ còn mười phút, quá mười phút sẽ không đuổi kịp xe bus đâu, phần thi thử thách hôm nay của hai người sẽ bị coi là bỏ quyền. Ngay từ đầu đã kém các thí sinh khác mười điểm, hai người rất có thể sẽ bị loại từ ngay tập này đấy." – Hắn vừa gõ cửa vừa nhanh chóng liệt kê hậu quả.

Emily và Hayden gần như lập tức bật dậy từ trên giường. Họ mở cửa phòng, vội vội vàng vàng chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Lúc mặc quần áo, Emily nhìn thoáng qua một đống đồ đạc linh tinh vụn vặt đặt trên bàn của Hayden, trong đầu bỗng nhiên nổi lên một ý định điên cuồng. Người quay phim đang ghi hình Romeo và Hayden, không ai chú ý đến mình, hơn nữa tủ quần áo và bàn đọc sách ở đúng vị trí góc chết mà camera không thể quay được.

Làm đi! Như vậy mày mới có thể lập tức tiêu diệt hai đối thủ! Không, có thể là ba! Mau lên, không còn thời gian đâu! Ác ma trong nội tâm luôn miệng thúc giục, Emily khẽ cắn môi, nhanh chóng cầm lấy chiếc dây chuyền chữ thập kim cương trên bàn giấu vào túi quần jeans của Hayden rồi nhét vào trong cùng tủ quần áo, sau đó lo lắng gọi – "Romeo, Hayden còn chưa sắp xếp ba lô, cậu có thể giúp anh ấy một chút không?"

Chu Doãn Thịnh chạy vào vòng, nhìn lướt qua một cái là đã phát hiện trong đống đồ đạc linh tinh kia thiếu mất di vật mà bà nội Hayden để lại cho gã, một chiếc dây chuyền chữ thập kim cương, giá trị khoảng năm trăm nghìn. Trước lần thi nào Hayden cũng phải hôn chiếc vòng này, nếu không sẽ đứng ngồi không yên. Hắn tức thì hiểu ra mưu kế của Emily, lập tức bật chức năng quét hình trên trí não, xem vòng kim cương có còn trong phòng hay không.

007 phát ra tiếng tích tích chỉ có chủ nhân mới có thể nghe thấy, cũng cho ra một ảnh chiếu 4D, dùng điểm đỏ đánh dấu vị trí vòng kim cương.

Emily không hổ là nữ chính, quả nhiên lắm mưu nhiều kế. Chu Doãn Thịnh thầm than thở trong lòng, trên mặt cũng toát lên vẻ lo lắng, lập tức mở ba lô Hayden ra, cho tất cả đồ đạc rải rác trên bàn vào.

Hayden đánh răng rửa mặt xong, đúng lúc trông thấy cảnh này. Gã hung hăng trừng mắt với hắn một cái, sau đó giằng lấy ba lô, cầm tay Emily chạy như điên xuống lầu.

John ghi lại cảnh này một cách trung thực, mấp máy miệng nói câu "Cậu thật ngốc" với thiếu niên đang vô cùng xấu hổ kia, sau đó kéo hắn chạy đi.

Mấy người rốt cuộc kịp lên xe bus vào giây cuối cùng. Lúc này Evan mới rụt cái cổ duỗi dài ngoài cửa sổ lại, đập mạnh thiếu niên mấy cái.

Nửa tiếng sau, xe bus hạng sang dừng lại trước toà nhà Merckx cao nhất thế giới. Miss Jeffrey dẫn các thí sinh vào toà nhà, nụ cười có vẻ hơi quái dị. Thang máy lập tức đi lên, đến tầng cao nhất mới dừng lại. Theo tiếng "keng" giòn vang, Bonnie và Acheson sóng vai đứng dưới mái vòm thuỷ tinh trong suốt.

"Xin chào, phần thi thử thách hôm nay có lẽ sẽ hơi khó với các bạn." – Bonnie vừa cười vừa điều chỉnh máy ảnh trong tay. Trên cổ Acheson cũng treo một chiếc, xem ra hôm nay hai người sẽ phụ trách chụp hình cho các thí sinh.

Jeffrey dẫn mọi người đi đến sảnh lớn. Mới đi được ba, bốn mét, một thí sinh nữ bất chợt hoảng sợ hét ầm lên. Thì ra ngoại trừ mái vòm, ngay cả sàn cũng được làm từ thuỷ tinh công nghiệp, có thể nhìn thấy dòng người và xe cộ mấy trăm mét bên dưới. Cảm giác như đang rơi vô hạn này khiến da đầu người ta run lên.

Hayden tức thì xụi lơ dưới đất, làm thế nào cũng không đứng dậy được. Emily cảm thấy mất mặt, vừa kéo gã vừa nghiến răng nghiến lợi thì thầm – "Bonnie đang nhìn anh kìa chàng trai mạnh mẽ, anh muốn bị Bonnie chê cười à? Anh muốn sau này mỗi lần cô ấy nghĩ đến anh đều chỉ nhớ hai chữ yếu đuối hay sao? Không muốn thì mau đứng lên đi, đừng nhìn xuống dưới chân."

Hayden khó nhọc đứng dậy, cố gắng nâng cằm lên trên. Gã có dự cảm, e rằng gã sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ phần thì thử thách ngày hôm nay. Khốn kiếp, vì sao cứ luôn đưa ra những thử thách trên không thế này? Chẳng lẽ là cố ý nhắm mục tiêu vào mình?

Đúng vậy, đây chính là món quà bất ngờ mà Gustav cố tình dành tặng cho Hayden. Phát hiện ra mèo con đang cau mày nhìn dáng vẻ chật vật của Hayden, hắn cảm thấy rất thoả mãn. Nhìn đi cục cưng, một người nhát gan như vậy mà cũng đáng để em yêu? Mượn một câu của Evan – Xin em đó, hãy lau mắt mình cho sáng chút đi mà!

Trong lòng Chu Doãn Thịnh đã cười lăn bò toài, nhưng ngoài mặt lại toát ra vẻ vừa thất vọng vừa lo lắng, nhờ chương trình mà kỹ thuật diễn xuất vốn đã chuyên nghiệp cực độ của hắn lại có tiến bộ.

Chờ các thí sinh thích ứng với sàn trong suốt, Bonnie mới chậm rãi nói – "Phần thi thử thách hôm nay là chụp ảnh. Tôi, ngài Acheson, ngài Selar, ngài Bekto sẽ là người chụp ảnh cho các bạn, mỗi người một

hướng Đông Tây Nam Bắc. Việc các bạn mặc quần áo gì, tạo dáng chụp như thế nào, quay chụp ở vị trí nào hiện tại vẫn còn là một điều bí ẩn. Các bạn phải đi một vòng ra ngoài kia, tìm ba tờ giấy nhỏ treo trên cao để có được thông tin chính xác. Mọi người hãy chú ý, khi đi cần phải giữ bước đi hoàn mỹ như trên sàn Catwalk. OK, ai xung phong?"

Các thí sinh nhìn ra hành lang hình tròn bên ngoài, đều toát ra vẻ sợ hãi. Ngoài đó căn bản không có lan can, bên dưới còn là thuỷ tinh công nghiệp, gió rất to, rất dễ thổi nghiêng người. Nếu như sơ sẩy ngã xuống, nhất định sẽ bị đập thành thịt vụn.

Chúa ơi, tổ làm chương trình làm vậy là mưu sát! Ngay cả thí sinh không sợ độ cao cũng la oai oái.

"Được rồi, tôi không tàn nhẫn đến thế." – Bonnie ngắm nghía vẻ mặt vặn vẹo của mọi người đủ rồi mới bổ sung – "Ngoài đó có nhân viên công tác, họ sẽ thắt dây an toàn lên người các bạn, dù các bạn có ngã xuống, họ cũng sẽ kịp thời kéo các bạn lại. Các bạn cứ coi phần thi thử thách lần này thành một lần nhảy bungee (4) là được."

ĐM ai muốn chơi bungee chứ! Có giỏi thì cô chơi đi! Các thí sinh điên cuồng sỉ vả trong nội tâm, sau đó đồng loạt lui về sau một bước (ngoại trừ hai quái thai Evan và Romeo kia).

"Well, người hùng đã xuất hiện. Evan, Romeo, hai người các em ai đi trước?"

"Em." – Chu Doãn Thịnh và Evan cùng giơ tay.

"Romeo đi trước đi, lúc này không ai chú ý vấn đề ưu tiên phụ nữ đâu." – Bonnie cười tủm tỉm vỗ vai thiếu niên, đã thấy boss chạy ra ngoài hành lang tròn bên ngoài, đang nói gì đó với nhân viên công tác.

Gustav xác nhận đi xác nhận lại công tác an toàn không có vấn đề gì mới tự mình thắt đai cho mèo con, dịu dàng hỏi – "Em có sợ độ cao không?"

"Em không sợ." – Chu Doãn Thịnh lắc đầu.

"Vậy em sợ cái gì?"

"Em sợ cô đơn." – Một làn gió dường như thổi bay câu nói này, nhưng Gustav vẫn nghe thấy. Trái tim hắn nhói lên một cái.

"Đi thôi." – Em sẽ không cô đơn, tôi sẽ mãi mãi đứng sau lưng em, chờ đợi em. Bởi vì camera vẫn đang ghi hình, hắn không thể nào biểu đạt ý tưởng chân thật nhất trong nội tâm mình ra ngoài miệng, chỉ có thể dành cho thiếu niên một cái ôm khích lệ.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười với hắn, bắt đầu bước ra ngoài. Hắn cũng không để ý độ cao dưới chân, mà chỉ

chuyên tâm nhìn xà ngang trên đầu, quả nhiên đi được nửa vòng là thấy một tờ giấy treo trên giá sắt. Hắn giơ tay lấy, lại phát hiện ra mình không với đến, chỉ có thể nhảy lên giật đứt dây buộc.

Một cơn gió lớn thổi qua, thổi nghiêng cơ thể đang lơ lửng giữa không trung của hắn một chút, thế nên khi rơi xuống, hắn suýt nữa thì ngã.

Các thí sinh bị tình huống mạo hiểm này doạ sợ, đều che mặt hét chói tai. Hayden thậm chí còn rời khỏi đám người mà lùi về bên cạnh thang máy, áp sát thân hình vào tường. Chỉ có mặt sàn xung quanh thang máy được lát bằng đá cẩm thạch, không nhìn thấy không trung mấy trăm mét, ít ra cho hắn một chút cảm giác an toàn.

92. Quyển 8 - Chương 17

Gustav cũng bị cảnh tượng vừa rồi doạ sợ, suýt nữa bất chấp tất cả mà xông lên ôm mèo con vào lòng. Hắn tự trách mình sao có thể nghĩ ra một ý tưởng nguy hiểm như vậy. Trên mặt hắn vẫn giữ nguyên vẻ tao nhã bình thản, nhưng sau lưng đã phủ đầy mồ hôi lạnh, lòng bàn tay cũng ướt sũng như có thể nhỏ nước.

Bonnie đi đến bên cạnh hắn, cười trên nỗi đau của người khác – "Boss, anh ổn chứ? Hình như em vừa mới thấy anh run rẩy?"

Gustav đanh giọng hỏi – "Ai đưa ra ý tưởng treo tờ giấy cao như vậy? Không biết làm thế rất nguy hiểm à? Vừa rồi cậu ấy suýt nữa thì bị gió thổi ra ngoài." – Chúa mới biết trái tim của hắn cũng suýt nổ tung.

"Là Jeffrey." – Bonnie bán đứng đồng đội không hề lưỡng lự – "Anh ấy nói treo cao một chút mới có thể trông thấy vẻ mặt vặn vẹo sợ hãi của các thí sinh, biết đâu còn có người ngồi xổm xuống khóc nữa ấy chứ. Hình ảnh kia nhất định sẽ rất tuyệt vời, chắc chắn có thể nâng cao tỷ lệ xem."

Gustav dùng ánh mắt lạnh như băng đâm Jeffrey đang cười hớn hở một cái.

Đến ngự kiếm phi hành Chu Doãn Thịnh còn thử rồi, chuyện đi trên trời như này với hắn chỉ là muỗi. Chẳng bao lâu hắn đã đi xong một vòng, lấy được ba tờ giấy.

Tờ đầu tiên viết "sơ mi trắng, quần jeans"; tờ thứ hai viết "guitar, phong cách sân trường"; tờ thứ ba viết "Nam".

Hắn lập tức chạy vào phòng thử đồ, chọn một chiếc áo sơ mi và quần jeans để thay, tiếp theo mượn một cây đàn guitar người quản lý đạo cụ, sau đó chạy vào phòng hoá trang nhờ stylist trang điểm cho mình sao cho nhẹ nhàng trẻ trung. Khi đến địa điểm chụp phía Nam, hắn đã thành một học sinh cấp ba ngây ngô rụt rè.

Nếu không phải bị bác mình chiếm mất di sản mà cha mẹ để lại, chắc hẳn hiện giờ Romeo đang được học ở một trường cấp ba nào đó mà không phải là chạy đến tham gia chương trình này.

"Ngài Acheson, em đến chụp ảnh." – Hắn hơi cúi người chào người đàn ông cao to đang loay hoay với dụng cụ.

Gustav làm bộ như mới phát hiện ra hắn, đứng dậy bắt tay với hắn, đồng thời dặn dò – "Ngồi lên ghế cao đi, tôi chụp cho em mấy bức, ban giám khảo sẽ dựa vào ưu khuyết điểm của bức ảnh để bầu ra quán quân của phần thi thử thách lần này. Em yên tâm, tôi không chỉ là người mẫu, mà còn là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, tác phẩm của tôi từng đoạt giải nhất cuộc thi nhiếp ảnh quốc tế."

Chu Doãn Thịnh rất nể tình mà oà lên một tiếng, đôi mắt to xanh biếc tràn đầy sùng bái.

Gustav cố gắng giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc, tránh cho mình cười như một tên ngốc. Hắn lấy di động ra, hỏi – "Em có muốn xem tác phẩm của tôi một chút không?" – Hắn thích thiếu niên khi nhìn mình chăm chú, như thể chỉ còn lại hai người họ trên đời.

Thực ra Chu Doãn Thịnh rất muốn mau chóng chụp xong, nhưng để thoả mãn lòng hư vinh của nhà sản xuất, hắn không thể không xúm vào tỏ vẻ mình rất muốn thưởng thức.

Gustav mở mấy tác phẩm mà mình đắc ý nhất, có động vật, có phong cảnh, chỉ mỗi người là không có. Hắn chưa từng chụp người, bởi vì cảm thấy trên đời này không có ai đáng để hắn ghi lại hình ảnh mãi mãi không phai màu. Sớm muộn gì họ cũng sẽ biến mất, mà hắn thì sẽ tồn tại vĩnh hằng.

Suy nghĩ này vừa hoang tưởng vừa tự đại, vậy mà lại ăn sâu vào linh hồn hắn. Nhưng giờ thì khác, hắn gần như điên cuồng thu gom tất cả mọi hình ảnh về thiếu niên như một kẻ biến thái thích rình trộm, sau đó trốn trong phòng làm việc u ám, bật đi bật lại những video về cậu ấy trong các phần thi mà không phiền không chán. Mọi hành động cử chỉ của cậu ấy đều khiến hắn mê muội. Mà lúc này đây cậu ấy đang đứng ngay bên cạnh hắn, mái tóc bông xù kề sát khuỷu tay hắn, hơi thở ấm áp phả lên cổ tay hắn, khiến từng bắp thịt trên người đều run lên vì hưng phấn. Hắn phải khống chế bản thân lắm mới có thể đè nén được khát vọng ôm cậu ấy vào lòng.

Chu Doãn Thịnh rất bất ngờ, hắn cũng không ngờ kỹ thuật chụp ảnh của Gustav Acheson lại tốt đến vậy. Hắn luôn có thể sử dụng góc nhìn độc đáo nhất để chụp ra những bức ảnh độc đáo nhất, tựa như một người qua đường đi dạo trên thế gian này, tỉnh táo và lạnh lùng. Nội tâm của người đàn ông này hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài.

Đây mới chính là mặt nóng tim lạnh.

Hắn dùng ánh mắt soi xét nhìn người đàn ông này mấy cái.

Gustav bị hắn nhìn nóng cả người. Thấy một thí sinh nam đã hoàn thành nhiệm vụ đang chạy về phía này, hắn không thể không chấm dứt cuộc tiếp xúc thân mật với mèo con.

"Nếu có cơ hội, tôi có thể đưa em đến phòng làm việc của tôi xem, ở đó trưng bày tất cả tác phẩm trong suốt bao nhiêu năm qua của tôi. Được rồi, giờ chúng ta bắt đầu làm việc thôi." – Hắn hơi điều chỉnh máy

ảnh.

Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười mừng rỡ, sau đó ngồi lên ghế theo sự chỉ dẫn của hắn rồi cúi đầu gảy gảy dây đàn.

"Em cứ tự nhiên, để tôi chụp." – Gustav giơ máy ảnh lên, nói – "Em biết chơi guitar? Vậy hãy hát một bài cho tôi đi."

Ca hát cũng là nghề cũ của Chu Doãn Thịnh. Hắn gần như không cần nghĩ ngợi đã bắt đầu thoải mái gảy đàn, miệng ngâm nga một đoạn thơ Pháp. Một chàng trai quê mùa phải lòng một cô gái quý tộc xinh đẹp, nhớ mong đêm ngày mà dần dần tiều tuỵ. Dần dần, tiếng ngâm nga trở thành tiếng hát u buồn, giọng ca của tạo hoá quẩn quanh trong không gian trống trải.

Gustav hoàn toàn chìm đắm trong tiếng hát của mèo con, còn không quên chụp lại từng biểu cảm u buồn, vui vẻ hay tĩnh lặng của cậu ấy. Hắn cảm thấy mình càng ngày càng yêu cậu ấy nhiều hơn một chút, không có điểm dừng.

Gảy xong một đoạn guitar ngắn, tất cả mọi người trong sảnh đều vỗ tay nhiệt liệt, ngay cả sắc mặt Hayden cùng hồng hào hơn một chút.

"Romeo, Romeo yêu dấu của tôi, em còn có thể cho tôi bao nhiêu điều bất ngờ nữa? Giọng hát của em quá tuyệt vời, nếu em đi tham gia American Idol, em nhất định sẽ đoạt giải quán quân!" – Bonnie nhiệt tình bước đến ôm lấy thiếu niên, Evan điên cuồng huýt sáo, kêu gào hát thêm một bài nữa.

Chu Doãn Thịnh xua tay, tỏ vẻ không thể quấy rầy mọi người chụp ảnh, sau đó ôm guitar lùi sang bên cạnh. Các thí sinh lại có sự nhận biết hoàn toàn mới về tài năng của Romeo, muốn ghen tị cũng thấy không đủ sức. Nhưng họ sẽ không dễ dàng nhận thua, thế nên lập tức gác lại những suy nghĩ lung tung rồi đi hoàn thành nhiệm vụ.

Biểu hiện càng ngày càng xuất sắc của Romeo khiến Emily cảm nhận thấy nguy cơ nặng nề. Không ngờ cậu ta còn biết đàn biết hát, trình độ không thua gì ca sĩ chuyên nghiệp. Nếu tập này được phát sóng, cô ta có thể đoán được khán giả sẽ mê mẩn thiếu niên này đến thế nào. Trên đời này có rất nhiều người có ngoại hình đẹp, nhưng người vừa đẹp vừa tài giỏi thì hiếm như lá mùa thu, thỉnh thoảng mới được một người thì người đó sẽ được mọi người săn đón cuồng nhiệt.

Chẳng phải Gustav Acheson là một ví dụ hay sao? Thế nên phải nhanh chóng knock out Romeo!

Nghĩ vậy, cô ta nhanh chóng đi đến bên cạnh Hayden, kéo gã ra sảnh lớn.

"Anh yêu à, anh không thể trốn tránh mãi như vậy được, tất cả mọi người đều sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi, chỉ còn lại một mình anh. Anh có biết có bao nhiêu khán giả trước TV đang nhìn anh không? Anh muốn bị loại hay sao? Anh muốn bị tất cả mọi người cười nhạo à? Đừng cho họ cơ hội!"

Lời nói của cô ta rốt cuộc cũng phát huy tác dụng. Hayden chậm rãi bước lên sàn thuỷ tinh trong suốt.

"Chúa ơi, thật là đáng sợ!" – Gã kêu lên, muốn cầm lấy mặt dây chuyền chữ thập trước ngực hôn một cái, lại nhận ra hôm nay đi quá vội nên quên đeo. Gã vội vàng lục ba lô, nhưng rồi hoảng sợ phát hiện không thấy dây chuyền đâu. Đó là di vật mà bà nội để lại cho gã, dù là giá trị hay ý nghĩa kỷ niệm đều không tầm thường.

"Dây chuyền của anh đâu mất rồi, em có thấy không? Tối qua lúc đi tắm anh rõ ràng đã để nó trên bàn." – Gã quên sợ hãi, chộp lấy cánh tay mảnh khảnh của Emily mà gặng hỏi.

"Em không biết. Đồ của anh sáng nay là do Romeo dọn giúp, anh đi hỏi cậu ta xem." – Emily âm thầm châm ngòi.

Thì ra là Romeo, chắc chắn là nó trộm mất dây chuyền. Hayden vốn đã có ác cảm với Romeo, nghe vậy lập tức đổ tội lên đầu hắn, sau đó vung nắm tay lên. Gã đã vật vã trong sợ hãi quá lâu, thần kinh đã gần như tan vỡ, chỉ cần một lý do cỏn con không đáng kể thôi là đã có thể khiến hắn phát cuồng. Hơn nữa gã cũng tính làm to chuyện để tránh thoát phần thi thử thách.

Chu Doãn Thịnh nhận thấy sau tai có luồng gió ập đến, vội vàng nghiêng đầu tránh thoát nắm tay vừa nhắm thẳng vào mũi mình. Evan đứng cạnh hắn bị chọc giận, lập tức giơ chân lên định đá trả, lại bị hắn giữ lại.

"Đừng đánh trả lại, tổ làm chương trình nghiêm cấm tất cả mọi hành vi xung đột tay chân. Chỉ cần chúng ta đánh trả, chúng ta sẽ bị loại vô điều kiện." – Hắn thì thầm vào tai Evan.

Evan cố gắng nhẫn nhịn, hai người né dần về phía góc tường, Hayden không được như ý muốn thì không chịu buông tha, đuổi theo mà đánh. Các thí sinh thấy tình cảnh này nhưng không ai bước lên ngăn cản. Họ chỉ mong ba người đánh nhau, sau đó cùng bị loại.

Gustav đang chụp ảnh thì nghe thấy tiếng ồn ào. Hắn hạ máy ảnh xuống xem xét tình hình, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng u ám. Hắn nhanh chóng chạy đến tách Hayden ra, sau đó ôm mèo con đang sợ hãi vào lòng.

"Cục cưng, em không sao chứ?" – Trong lúc hỗn loạn, không ai chú ý đến xưng hô ám muội của hắn. Hắn nắm lấy cằm mèo con, xem đi xem lại hai má hắn, sau đó lại xoa đầu hắn xem có chỗ nào bị sưng hay không. Gustav còn sợ hơn cả mèo con, trái tim hắn đập thình thịch, còn hơi hơi nhói đau.

Bonnie và Jeffrey cũng dẫn theo nhân viên công tác chạy đến, giữ chặt lấy Hayden.

Hayden vừa giãy giụa vừa gào thét – "Nó là thằng ăn cắp, nó trộm di vật mà bà nội tao để lại cho tao, một sợi dây chuyền kim cương, trị giá ít nhất năm trăm nghìn! Tao phải báo cảnh sát, tao phải trừng trị nó, tao muốn nó rời khỏi giới thời trang mãi mãi!"

Không ai để ý đến lời kêu gào của gã. Gustav vén áo mèo con lên, xem xét vết thương tím bầm sau lưng hắn. Giờ này phút này, hắn chỉ muốn xé xác Hayden.

Well, hắn sẽ cho Hayden biết ai mới là người phải chịu sự trừng phạt, ai mới là người phải cút khỏi giới thời trang mãi mãi.

"Đưa cậu ta đến phòng chờ đi." – Hắn phất tay, ra hiệu cho nhân viên công tác đưa Hayden đi, còn mình thì ôm mèo con đi theo phía sau, chuyện này phải xử lý nghiêm túc.

Sau khi đám người rời khỏi, Emily mới bĩu môi, vẻ mặt vô cùng thất vọng. Cô ta vốn tưởng rằng Romeo sẽ phản kháng sự tấn công của Hayden, nếu may mắn Evan cũng sẽ ra tay, như vậy cả ba người đều sẽ bị loại vì vi phạm quy tắc. Nhưng Romeo lại liên tiếp kéo Evan đang nóng nảy trốn vào trong góc, không đánh trả Hayden lấy một cú nào.

Cậu ta quá yếu đuối hay quá bình tĩnh? Nếu là cái sau, vậy thì kẻ địch này thực sự rất đáng sợ! Còn về sợi dây chuyền giấu trong túi quần Hayden, Emily biết chắc chắn hiện giờ nhân viên công tác đã quay về tìm, vì danh dự của chương trình này, họ nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Lúc đó cô ta cũng từng dự định ném dây chuyền vào bồn cầu, hoàn toàn xoá sạch chứng cứ, nhưng lại lo John luôn đi theo Romeo như hình với bóng sẽ ghi lại cảnh hắn thu dọn đồ đạc làm chứng cứ. Sự thật chứng minh điều cô ta băn khoăn là thiết yếu, nếu không chờ đến khi Hayden báo cảnh sát mà Romeo lại được xoá bỏ mối hiềm nghi, cảnh sát sẽ nghi ngờ cô ta đầu tiên.

Ầm ĩ cả buổi mà cuối cùng chỉ tiêu diệt được mỗi Hayden, tâm trạng Emily rất phiền muộn, nhưng nghĩ sau này vẫn còn cơ hội nên cũng nguôi ngoai.

Trong phòng chờ, Gustav đang ôm mèo con mà vỗ về, Hayden bị nhân viên công tác đè xuống chiếc ghế đối diện, miệng vẫn còn gào mấy câu "ăn cắp", "khốn khiếp", "ma nghèo"…

93. Quyển 8 - Chương 18

Thấy Hayden vùng vẫy lao về phía mình, Chu Doãn Thịnh vội vàng trốn ra sau lưng Gustav. Hành động tìm sự che chở này của hắn đã tác động đến nỗi lòng của Gustav. Hắn cảm thấy ngọt ngào, đồng thời cũng rất đau lòng, dang tay ôm trọn mèo con vào lòng.

"Cậu nói Romeo là kẻ trộm, cậu có chứng cứ không?" – Hắn lạnh giọng chất vấn.

Hayden á khẩu, sau đó mạnh miệng gào – "Dây chuyền kim cương của tôi để ngay trên bàn, mà sáng nay chính cậu ta dọn bàn với ba lô, không phải cậu ta thì là ai?"

"Tôi nhớ lúc đó trên bàn căn bản không có sợi dây chuyền kim cương nào hết." – Chu Doãn Thịnh ló đầu ra khỏi vòng tay cường tráng của Gustav mà phản bác, đôi mắt đã đỏ bừng.

"Ngài Acheson, tôi có ghi lại tình hình ngay lúc đó, để tôi bật lại xem thế nào." – John lập tức đặt camera lên bàn, nhấn nút tua lại.

Hình ảnh quay ngược về trước, mọi người nhìn thấy rõ ràng mấy thứ lặt vặt như ví tiền, chìa khoá, kẹo cao su, áo mưa… được đặt trên bàn, nhưng không có bất kỳ sợi dây chuyền kim cương nào.

John tìm cảnh rõ ràng nhất, stop rồi phóng to hình ảnh để mọi người nhìn rõ hơn.

Bonnie kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần, sau đó mới nhướn mày nhìn gương mặt xấu hổ của Hayden – "Well, vậy rốt cuộc sợi dây chuyền kim cương trong lời đồn ở đâu nhỉ? Cậu có thể tìm cho chúng tôi không? Cậu nói là Romeo ăn cắp, nhưng trên thực tế khi cậu ấy thu dọn đồ đạc cho cậu, thứ đó vốn không tồn tại. Hayden, cậu chưa tỉnh rượu à? Hay là bị tinh trùng xông não? Người khác đều nghiêm túc thi đấu, chỉ có một mình cậu rượu chè, tán gái, gây rắc rối. Cậu coi chương trình của chúng tôi là gì? Party?"

John vẫn luôn theo sát bên cạnh Romeo nên mọi hình ảnh quay được đều nối liền nhau. Sau khi vào phòng, Romeo không lấy bất cứ thứ gì, chỉ mở ba lô ra cho đồ đạc vụn vặt trên bàn vào, hành động đó dù tua chậm gấp mấy trăm lần nữa cũng không thể tìm được dấu vết ăn trộm. Mấy lần Hayden định mở miệng nhưng rồi lại không biết nên nói gì.

Trực giác của gã nói cho gã biết, chuyện lần này hỏng bét rồi.

"Vậy dây chuyền của em rốt cuộc biến đâu mất rồi?" – Gã lí nhí nói.

Gustav đanh giọng – "Điều này phải hỏi chính cậu, mà không phải chúng tôi. Vì danh dự của tổ làm chương trình và sự trong sạch của tất cả các thí sinh, tôi sẽ cho người đi lục soát biệt thự. Nếu cậu đồng ý, mời cậu ký vào tờ giấy uỷ quyền này." – Không có giấy uỷ quyền, ngay cả người làm pháp luật cũng không thể tuỳ tiện điều tra tài sản tư hữu của người khác.

Hayden không biết mình phải làm sao. Mọi chuyện hình như đã vượt qua khả năng khống chế của gã, khiến gã cảm thấy bất an vô cùng.

"Cậu không đồng ý? Vậy thì tôi có lý do nghi ngờ cậu vu khống Romeo. Thực ra dây chuyền kim cương đã bị cậu giấu đi rồi đúng không?" – Gustav cố ý khích bác gã.

"Không thể nào! Tôi thực sự không tìm thấy nó!" – Hayden chột dạ vã mồ hôi lạnh. Hiện giờ gã mới nhận ra mình quá nóng vội, có thể dây chuyền chỉ bị gã để quên trong phòng tắm hoặc nơi nào khác. Gã liều lĩnh mà làm to chuyện, Romeo có quyền kiện gã tội vu khống và gây thương tích cho người khác.

Tồi tệ hơn chính là gã đã gây rối loạn chương trình, chọc giận Acheson, còn để lại chứng cứ hình ảnh không thể chối cãi. Chúa ơi, gã đã tự đẩy mình vào ngõ cụt, rốt cuộc lúc ấy gã nghĩ gì? Đúng là quá ngu xuẩn!

Thấy gã mãi không nhúc nhích, Gustav lại cảnh cáo – "Nếu cậu không đồng ý, tôi sẽ báo cảnh sát, cảnh

sát sẽ tự xin lệnh điều tra từ toà án. Đến lúc đó dù họ điều tra ra cái gì, tôi và cậu cũng đều không khống chế được. Hơn nữa tôi đột nhiên nghĩ ra, nếu họ công khai quá trình điều tra, tỉ lệ xem của chúng ta nhất định sẽ cao vượt mức tưởng tượng."

Thực ra bây giờ đã cao lắm rồi, tất cả đều nhờ vào bé con đáng thương trong lòng anh đấy. Nghe vậy Bonnie thầm nghĩ.

Hayden hoảng sợ, vội vàng cầm bút ký tên vào tờ giấy uỷ quyền.

Nhân viên công tác đã về đến biệt thự lập tức bắt đầu lục soát, bên cạnh còn có camera đi theo quay lại toàn bộ quá trình, chỉ sợ Hayden sẽ chỉ trích họ vu oan.

Họ bắt đầu tìm từ đồ đạc riêng của Hayden, nửa tiếng sau rốt cuộc tìm thấy dây chuyền trong quần jeans của Hayden. Khi video được gửi đến di động Acheson, Hayden không còn lời nào để nói. Giờ cẩn thận nghĩ lại, gã cũng cảm thấy có thể là lúc mình thay quần áo đã nhét vòng cổ vào.

Nhưng vấn đề bây giờ là gã phải giải thích mình không cố ý hãm hại Romeo như nào. Gã ấp úng không nói nên lời, hoàn toàn không có cách nào để giải thích rõ ràng mọi chuyện, chỉ có thể liên tục xin lỗi Acheson và Romeo.

Gustav hoàn toàn không muốn nghe gã giải thích, dẫn mọi người trở về sảnh lớn, vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của các thí sinh.

"Mọi chuyện đã được điều tra rõ ràng, dây chuyền không bị mất, nó nằm ngay trong túi quần của Hayden. Bởi vì Hayden trái với quy định của tổ làm chương trình, tự tiện tấn công người khác, chúng tôi sẽ huỷ bỏ tư cách tham dự cuộc thi của cậu ta." – Hắn phất tay với Hayden – "Trở về thu dọn hành lý rồi rời khỏi ngay lập tức."

"Không, anh không thể như vậy! Tôi phải nói cho bố mẹ tôi biết! Gustav Acheson, anh dám dối xử với tôi như vậy!" – Hayden lồng lộn gào thét, lại bị nhân viên công tác cưỡng chế kéo ra ngoài.

Chu Doãn Thịnh suýt nữa thì phì cười, mách bố mẹ? Hayden Brown mấy tuổi rồi? Đã cai sữa chưa?

Rất nhiều người cùng chung suy nghĩ với hắn, tiếng cười trộm trong sảnh cứ nối liền không ngớt. Bonnie phẩy phẩy tay làm động tác đuổi muỗi, vẻ mặt ghét cay ghét đắng. May mà thế lực của boss "cứng" hơn gia tộc Brown gấp nhiều lần, nếu không cũng không biết khi nào cô mới có thể thoát khỏi thằng nhóc trẻ trâu này.

Quán quân phần thi thử thách hôm nay vẫn là Romeo. Shoot ảnh Acheson chụp cho hắn được Bonnie phóng to rồi rửa ra, thiếu niên mặc quần jeans áo sơ mi, ngồi dưới mái vòm trong suốt chơi đàn đẹp như thiên sứ, vô vàn tia nắng đổ xuống hình thành những dải sáng rực rỡ trải quanh hắn, làn gió phất phơ lưu luyến trên mái tóc gợn sóng của hắn, tựa như cũng đắm say vì tiếng ca rung động lòng người của hắn.

Đây là một bức ảnh, cũng là một điệu nhạc, vừa trong trẻo vừa đáng yêu.

Jeffrey ôm ảnh hôn vài cái, cảm thán – "Đẹp quá! Tôi yêu Romeo!"

Bonnie chêm vào một câu – "Tôi cũng yêu Romeo, vì thế cậu ấy là quán quân phần thi thử thách lần này, chúc mừng cậu ấy."

Các thí sinh không phục cũng không được. Trong số họ có người thậm chí không lấy đủ ba tờ giấy, bởi vậy mà mặc nhầm quần áo, đến nhầm vị trí, có người lúc chụp còn chưa hết sợ, biểu cảm và tay chân đều vô cùng cứng nhắc, nào có cảm giác sống động như ảnh của Romeo.

Họ sôi nổi chúc mừng Romeo, lần này chân thành hơn bất kỳ lần nào trước đó. Hành động vội vàng xuống xe chạy đi đánh thức Hayden và Emily của Romeo sáng nay khiến thái độ của họ đối với hắn thay đổi rất nhiều, ít nhất không ai trong số họ có thể vô tư như hắn.

Bonnie cho các thí sinh trở về nghỉ ngơi, lại thấy Gustav vẫy tay gọi – "Mèo con, lại đây."

Kitty? Ai cơ? Các thí sinh nhìn nhau. Bonnie chớp mắt lè lưỡi, vẻ mặt vô cùng bối rối. Chắc chắn là boss gọi quen trong lòng nên mới thốt ra như vậy.

Gustav xấu hổ cực kỳ, che miệng ho khan một tiếng, chữa lại – "Romeo, lại đây, tôi muốn nói chuyện với em một chút."

Chu Doãn Thịnh hơi mà đi đến. Hắn cũng từng nghe thấy xưng hô này từ miệng Bonnie và Jeffrey vài lần, thì ra ban giám khảo và nhà sản xuất có thói quen lấy biệt danh cho các thí sinh? Kitty, xưng hô này làm hắn nhớ đến con mèo Hello Kitty đeo nơ hồng phấn, nhất thời tâm tình khó diễn tả thành lời.

Hắn cho rằng mình là một con quái thú thời tiền sử, không ngờ trong lòng người khác hắn lại là một con mèo con. Điều này thể hiện diễn xuất của hắn quá tốt, đủ để lừa gạt toàn thế giới.

Đi đến bên cạnh người đàn ông nọ, hắn ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt ướt sũng, ác ý giả nai.

Mũi Gustav hơi ngứa, lập tức quay lưng đi đến phòng chờ. Thấy xung quanh không có người hay camera, hắn vội vàng bày ra biểu cảm kích động chịu không thấu. Hắn rất nghi ngờ là mèo con cố tình hấp dẫn mình. Có chúa mới biết khả năng tự chủ của hắn đang ngày càng bị mài mòn, có lẽ còn không thể chống đỡ đến khi cuộc thi chấm dứt đã bùng nổ rồi.

"Ngồi đi." – Hắn ngồi xuống sô pha đôi, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Chu Doãn Thịnh rốt cuộc cũng nhận ra hình như Gustav có cảm tình với mình. Hắn nhanh chóng cân nhắc một chút, chỉ cần đối phương không vượt qua giới hạn, ảnh hưởng đến cuộc thi, thiện cảm này chỉ có lợi

mà không có hại, cho nên hoàn toàn có thể làm bộ như không biết.

Hắn ngồi xuống, mỉm cười với người đàn ông nọ.

Trái tim Gustav ngưa ngứa, chỉ muốn được kéo hắn vào lòng, ôm hắn ngồi lên đùi, hôn khuôn miệng hồng nhỏ nhắn và bờ mi cong vút của hắn. Trong lòng thì hoang tưởng thế, nhưng ngoài mặt hắn vẫn hết sức nghiêm túc, dò hỏi – "Romeo, chuyện lần này em định xử lý thế nào?"

"Chẳng phải đã xử lý xong hết rồi ạ?" – Chu Doãn Thịnh ngây thơ chớp chớp mắt.

"Đồ ngốc, vừa rồi là hình phạt mà tổ làm chương trình đưa ra cho Hayden, cậu ta xâm phạm thân thể và danh dự của em, em có quyền kiện cậu ta. Nếu em muốn lấy lại công bằng cho mình, tôi sẽ mời luật sư giúp em."

Kiện thằng đó đi cục cưng, hãy vứt hết tất cả tình yêu với nó đi, vòng tay anh luôn rộng mở với em! Gustav âm thầm gào thét cầu xin trong lòng, nhưng hắn đã phải thất vọng rồi. Thiếu niên chỉ suy nghĩ trong giây lát rồi chậm rãi lắc đầu.

"Không, em không muốn kiện anh ta."

"Vì sao? Nếu không có tôi ngăn cản đúng lúc, rất có thể em đã bị thương nặng." – Gustav vô cùng phiền muộn vì sự cố chấp của thiếu niên, giọng điệu không khỏi nặng hơn – "Em nên biết, yêu đàn ông không phải là lỗi của em, nhưng yêu phải một tên khốn mà còn cứng đầu không chịu thay đổi chính là sai lầm lớn nhất của em. Đã biết là một đĩa thức ăn thiu, vì sao em cứ nhất định phải bất chấp hậu quả dạ dày sẽ khó chịu mà ăn nó? Em rõ ràng là đang tự ngược!"

Chu Doãn Thịnh cố gắng trợn tròn mắt, bày ra vẻ mặt bị tổn thương.

Gustav lập tức tỉnh táo, dịu dàng nói xin lỗi. Hắn muốn kéo cậu ấy vào lòng mình mà hôn, lại sợ sẽ khiến cậu ấy cảm thấy phản cảm. Lúc này hắn như một thằng nhóc choai choai mới có mối tình đầu, hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Chu Doãn Thịnh nhận lời xin lỗi của hắn, giải thích – "Ngài Acheson, em hiểu ý anh. Nhưng em đã thoát khỏi bùn lầy của Hayden, cho nên mới không muốn kiện anh ta. Trên thực tế em còn phải cảm ơn anh ta đã dạy em dùng trái tim nhìn thế giới, mà không phải đôi mắt. Hiện tại em chỉ muốn được làm chính mình, kiên định đi tiếp trên con đường mà em đã chọn. Anh hiểu chứ?"

Dù kiện Hayden thì cũng có tác dụng gì đâu, hình phạt nghiêm trọng nhất cũng chỉ là giam giữ mấy tháng. Chỉ cần có tiền, chân trước vừa vào là chân sau đã có thể nộp tiền bảo lãnh đi ra, hắn việc gì phải làm chuyện dã tràng xe cát này, muốn trả thù cũng phải lựa sức. Hơn nữa hắn dám chắc Gustav sẽ không giúp đỡ hắn vô điều kiện. Trước khi tìm thấy người yêu, hắn không muốn dính phải bất cứ phiền toái nào.

Gustav trông thấy sự kiên cường và độ lượng trong đôi mắt trong suốt của thiếu niên. Trái tim hắn như một viên đá được hoà tan, không nhịn được mà ôm thiếu niên vào lòng, khẽ chạm môi lên mái tóc mềm mại của hắn.

Cục cưng à, tôi đã không biết nên yêu em thế nào mới phải, em có cảm nhận được không?

94. Quyển 8 - Chương 19

Vợ chồng Brown định bỏ ra một khoản tiền nữa để Gustav cắt hình ảnh con mình thực hiện bạo lực, nhưng lại bị Gustav từ chối.

Gustav vừa mở miệng đã hung hăng đâm trúng chỗ đau của hai người – "Tôi phát hiện ra Hayden Brown giống hệt ông nội cậu ta, căm thù đồng tính luyến ái đến tận xương tuỷ. Cậu ta không hề thân thiện với Jeffrey, mấy lần nói Jeffrey khiến cậu ta cảm thấy kinh tởm. Tôi không biết rốt cuộc hai ông bà cảm thấy thế nào, nhưng nếu cậu ta là con trai tôi, tôi nhất định sẽ rất đau lòng. Nếu ông bà không muốn cậu ta trở thành một người tự cao tự đại ai ai cũng ghét như ông cụ Brown, tốt nhất ông bà nên hành động ngay từ bây giờ."

Rời khỏi toà nhà ABC, sắc mặt vợ chồng Brown xám xịt.

Họ tự mình đến biệt thự đón con trai đi. Hayden vừa lên xe đã vội vã mở di động mà tổ làm chương trình trả lại cho hắn ra, lên mạng xem đánh giá của người xem đối với gã và mấy tập trước đó.

"Oh my God, thì ra Romeo thầm thích con! Vừa nghĩ đến việc con đã ở cùng nó suốt mấy tuần liền, con đã thấy buồn nôn! Ông nội nói đúng, đồng tính luyến ái nên bị thiêu chết!" – Xem đến đoạn Romeo bộc bạch, gã làm một động tác nôn mửa.

Sắc mặt vợ chồng Brown càng trở nên khó coi.

Hai người liếc nhau, cuối cùng Valentine lên tiếng – "Hayden, bố có một việc muốn nói cho con. Bố và mẹ con cũng là đồng tính luyến ái, bố mẹ chưa từng ở bên nhau, cho dù sinh con ra cũng là lựa chọn dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo. Nếu bố không làm như vậy, cha sẽ đuổi bố ra khỏi gia tộc, mà còn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với bố."

Susan cười lạnh – "Anh yêu, anh nói nhẹ quá. Em nghĩ ông ta sẽ không đuổi anh đi đâu, ông ta sẽ trực tiếp tống anh vào bệnh viện tâm thần." – Dứt lời, bà nhìn về phía Hayden đã ngây ra như trời trồng, hỏi – "Hiện tại, con trai mẹ, hãy nói cho mẹ biết con có cảm thấy kinh tởm không? Có cảm thấy xuất thân của con kinh tởm không? Khi người khác yêu con, dù người đó là ai, cao quý hay thấp hèn, cùng giới hay khác giới, xấu xí hay xinh đẹp, đầu tiên con phải biết cảm ơn, mà không phải là nhạo báng. Nếu không vì yêu con, có ai bằng lòng chịu mạo hiểm bị loại mà đi gọi con rời giường chứ? Có ai bằng lòng yên lặng cho đi dù bị hiểu lầm? Đừng coi điều người khác làm cho con là đương nhiên, nếu không sẽ không còn ai muốn yêu con nữa đâu."

Hayden mở miệng mấy lần mà không nói nên lời. Gã cảm thấy tất cả thế giới của mình đều đang vỡ vụn, cảm giác cả cơ thể lẫn linh hồn đều sụp đổ này vô cùng đau khổ.

Trong khi Hayden xây dựng lại thế giới quan và giá trị quan của mình, các thí sinh đang tụ tập lại ăn bữa tối. Evan chĩa chai Cocacola vào ngay Emily rồi vặn nắp, Coca dính nhớp bắn thẳng lên người Emily.

"Ôi Chúa ơi, tôi xin lỗi! Tôi không biết chai Coca này vừa bị người khác xóc."

"Không, rõ ràng cô cố tình!"

"Được rồi, cô nghĩ thế nào thì tuỳ. Vậy có phải tôi cũng có thể nghi ngờ cô cố tình hay không?"

"Tôi cố ý cái gì?" – Emily chột dạ, nhất thời giọng điệu yếu hẳn đi.

"Cô cố tình giấu dây chuyền của Hayden vào túi quần anh ta rồi bảo tôi đi dọn giúp, mục đích chính là để anh ta gây sự với tôi, sau đó dẫn đến ba người chúng tôi đánh nhau. Anh ta nói anh ta nhớ rõ là tối hôm qua trước khi đi tắm, anh ta đã cởi nó ra để trên bàn. Trước khi tôi thu dọn đồ đạc chỉ có cô ở trong phòng, cô hoàn toàn có động cơ và thời cơ để làm vậy." – Chu Doãn Thịnh đặt cốc sữa đã uống một nửa xuống, nói rõ ràng rành mạch.

Các thí sinh đã nghe ngóng rõ ràng đầu đuôi câu chuyện từ sớm, lúc đó chỉ tưởng rằng Hayden sơ ý, hiện giờ nghe vậy, lòng nghi ngờ đối với Emily lập tức tăng đến mức cao nhất. Đây là là tuần thứ bảy, ai trong số họ cũng đã trải qua việc lục đục với nhau, vì thế hiểu rất rõ thủ đoạn của nhau.

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Romeo, tất cả đều đã từng bán đứng đồng đội.

John lập tức chuyển hướng ống kính, nhắm ngay khuôn mặt đỏ au của Emily mà ghi hình.

Emily cố nén hoảng hốt, cười lạnh nói – "Romeo, khả năng trinh thám của cậu thật tài tình, nhưng cậu có chứng cứ không? Đừng tưởng tôi không biết cậu đang có quỷ kế gì. Cậu muốn thông qua việc nói xấu tôi để quấy nhiễu cảm xúc của tôi và làm giảm số điểm bình chọn qua mạng của tôi, nhờ đó khiến tôi bị loại đúng không?"

Cô ta trông thì có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đã rối loạn. Nếu cuộc đối thoại này bị phát sóng, dù có chứng cứ hay không, người xem sẽ nghi ngờ cô ta, cũng do đó mà mất thiện cảm với cô ta. Số điểm bình chọn qua mạng của cô ta cứ giảm dần theo từng tập, nếu tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm. Thế nên cô ta không thể sử dụng thủ đoạn với Romeo nữa, khán giả sẽ phát hiện.

Hơn nữa cô ta biết, vì tỷ lệ xem, tổ làm chương trình phát rồ kia có thể chiếu bất cứ hình ảnh nào (trừ cảnh nóng). Romeo hoàn toàn không cần sử dụng âm mưu quỷ kế gì, chỉ cần một câu là đã có thể đẩy cô ta vào hoàn cảnh xấu.

Chu Doãn Thịnh uống cạn sữa, đeo theo bộ ria sữa thản nhiên rời khỏi, chỉ để lại một câu nhẹ nhàng bâng quơ – "Tôi không đê tiện như cô."

Ai cũng biết Romeo chỉ thích nói ngoài miệng, chứ thực ra trái tim Romeo mềm mại lương thiện nhất. Đặt thiếu niên ngây thơ non nớt và vũ công quán bar thông minh tháo vát cạnh nhau, kẻ ngốc cũng biết nên lựa chọn tin ai.

Các thí sinh thi nhau cầm đồ ăn rời khỏi, không muốn nói chuyện với Emily, ngay cả bạn thân Daphne của cô ta cũng không dám nán lại.

Nếu mưu kế của Emily được thực hiện thành công, cả ba người Hayden, Evan và Romeo đều sẽ bị loại, mà cô ta sẽ chẳng bị ảnh hưởng gì hết. Hayden còn là bạn trai cô ta, hai người thường xuyên dính lấy nhau tán tỉnh nhau, vậy mà cô ta có thể ra tay không hề do dự. Thực sự là quá đáng sợ!

Các thí sinh càng trở nên kiêng dè cô ta, mà Hayden xem xong tập này thì hận cô ta thấu xương, ra lệnh cho tất cả các thương hiệu thời trang của gia tộc Brown không bao giờ được thuê Emily. Điều này khiến con đường người mẫu vốn không thuận lợi của Emily liên tiếp vấp phải trắc trở.

Một ngày đầy những biến cố cuối cùng cũng trôi qua. Chu Doãn Thịnh tắm rửa xong, mái tóc ướt sũng, Evan sấy khô tóc cho hắn, không nhịn được mà vò mạnh.

"Đừng nghịch, buồn ngủ quá." – Tóc thiếu niên rối tung, hai má hồng hào, đôi mắt phủ một lớp nước trong veo vì buồn ngủ, trông mơn mởn đáng yêu cực kỳ. Hắn ngáp một cái, quấn chăn lên người rồi chuẩn bị ngủ, thấy John còn đang cần cù quay phim, hắn mơ màng nói một câu chúc ngủ ngon.

Ngủ ngon, cục cưng của tôi. Trong phòng theo dõi, Gustav dùng tay vuốt ve gương mặt say ngủ của thiếu niên trên màn hình, hoàn toàn không để tâm tới ánh mắt "Anh bị biến thái à" rất chi là quái dị của tổ trưởng tổ làm chương trình.

Hôm sau, thí sinh dậy sớm nhất lại phát hiện một tờ giấy trên TV như thường lệ, trên giấy viết: Các thí sinh, đứng ở vị trí của nhau, có lẽ các bạn sẽ thấu hiểu nhau hơn.

Vậy là sao? Chẳng lẽ là các thí sinh nam nữ ghép đôi hợp tác? Mọi người đua nhau nói ra suy đoán của mình. Chu Doãn Thịnh đến gần bên tai Evan, thì thầm – "Chắc là các thí sinh nam nữ sẽ đổi vai cho nhau, sau đó hai người một nhóm để chụp."

Ánh mắt Evan sáng bừng, nở một nụ cười quái dị – "Em yêu, chị rất là mong mỏi được thấy em hoá trang thành con gái đấy. Nhất định sẽ đẹp hơn Emily gấp trăm nghìn lần!"

Cô vừa dứt lời thì thấy Emily xuống lầu. Bình thường có vài thí sinh khá thân với cô ta, mọi người cùng

ra cùng vào vô cùng náo nhiệt. Cô ta không tự cao tự đại như Hayden, cô ta biết xem xét tình thế, thế nên quan hệ với mọi người rất rốt. Nhưng sau sóng gió ngày hôm qua, các thí sinh đều tự động xa lánh cô ta.

Ngay cả bạn trai thân mật nhất còn có thể hãm hại, huống gì là người khác? Emily tuyệt đối không phải dạng vừa!

Sự xuất hiện của cô ta khiến phòng khách lặng đi trong giây lát. Emily dường như không hề phát hiện, thản nhiên chào hỏi mấy người bạn tốt. Điều này khiến mọi người càng cảm thấy cô ta khó lường.

Chu Doãn Thịnh làm hai cái sandwich, vừa gặm vừa đi ra xe bus đỗ ngoài cửa với Evan. Hai người hoàn toàn không cần chải chuốt trang điểm, thế nên lúc nào cũng là người có tốc độ làm việc nhanh nhất.

Xe bus đi đến studio, Bonnie và Jeffrey sóng vai đứng cạnh nhau, nụ cười hơi kỳ lạ. Gustav đứng bên cạnh điều chỉnh máy ảnh, hôm nay hắn sẽ phụ trách chụp ảnh cho các thí sinh.

"Tất cả mọi người đã xem giấy gợi ý ngày hôm nay chưa?" – Bonnie cười tủm tỉm hỏi.

"Rồi ạ."

"Vậy các bạn có thể đoán ra chủ đề ngày hôm nay không?"

Các thí sinh thi nhau nói: "Là nam nữ hợp tác ạ? Hai người cùng chụp chung."

"Là nam nữ lựa chọn trang phục và style cho nhau ạ?"

"Là ảnh couple, chắc chắn!"

Bonnie liên tục lắc đầu. Thấy khuôn mặt Romeo đã đỏ bừng, dường như vô cùng xấu hổ, cô kéo riêng hắn ra, hỏi – "Mèo con, em đoán ra chưa?"

"Là nam nữ đổi vai chụp ảnh couple ạ? Chúng ta vừa đủ mười người, năm nam năm nữ." – Chu Doãn Thịnh giơ hai bàn tay lên.

"Em yêu, bộ não của em cũng xuất sắc như khuôn mặt em vậy!" – Bonnie lập tức cười to, còn các thí sinh thì đồng loạt kêu rên thành tiếng.

Khi chia nhóm, Bonnie rất tốt bụng mà cho hai kẻ khác người vào cùng một nhóm, điều này khiến các thí sinh nữ khác phải ghen tị. Nếu có gì muốn nói, họ có thể quay ra nói thoải mái với camera của mình, vì thế rất nhiều người cùng gào lên một câu giống nhau: "Tôi muốn cùng nhóm với Romeo, gương mặt cậu ấy rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn đám thí sinh nữ chúng tôi, tôi tin cậu ấy nhất định sẽ rất tuyệt sau khi hoá

trang. Nếu được hợp tác với cậu ấy, tôi chắc chắn có thể vào vòng trong."

Mà thí sinh nam bất hạnh bị ghép nhóm với Emily thì nói với camera của mình – "Tôi thực sự không muốn hợp tác với Emily. Cô ta trông thì dễ gần vậy thôi, chứ thực ra cô ta còn ngạo mạn hơn cả Hayden. Hơn nữa cô ta còn thích giành màn ảnh, có thể dùng mọi thủ đoạn để chèn ép người khác nhằm làm nổi bật chính mình. Cô ta thật là đáng sợ, trước kia tôi còn khá thích cô ta nữa chứ, may mà cô ta không để ý đến tôi, mà là chọn trúng tên đần Hayden kia." – Cậu ta vòng tay lên vai làm bộ run rẩy.

Cách đó không xa, Emily nghe rõ mười mươi đoạn này, vậy mà ngoài mặt không có chút khó chịu nào. Ngay cả người quay phim phụ trách ghi hình cô ta cũng cảm thấy bất ngờ vì tố chất tâm lý mạnh mẽ của cô ta. Người như vậy, nếu cho cô ta một chiếc thang, cô ta nhất định có thể leo đến bậc cao nhất.

Nhưng rất tiếc, cô ta đã đạp gãy chiếc thang của mình, còn đánh mất cơ hội tuyệt vời trong cuộc thi Next Top Model này nữa. Chỉ cần tâm lý không có vấn đề, khán giả tuyệt đối sẽ không thích một người nham hiểm như vậy. Cho nên tương lai của cô ta có lẽ sẽ không rực rỡ huy hoàng như cô ta tưởng tượng.

Trong khi các thí sinh nam nữ còn đang than thở kêu ca, Evan và Chu Doãn Thịnh đã bị nhà tạo mẫu kéo vào phòng hoá trang. Họ đã thèm nhỏ dãi hai báu vật trung tính này từ lâu lắm rồi. Bonnie và Jeffrey lập tức hí hửng chạy đến hóng, Gustav giả vờ giả vịt nghịch máy ảnh trong tay một lát mới sải bước chân trông thì có vẻ tao nhã nhưng thực ra rất là hấp tấp nóng nảy vào theo.

95. Quyển 8 - Chương 20

Hai nhà tạo mẫu quây quanh Chu Doãn Thịnh và Evan, thỉnh thoảng lại ghé tai thì thầm thảo luận vài câu. Một phút sau, hai người rốt cuộc thống nhất ý kiến, bày các loại công cụ hoá trang rực rỡ muôn màu ra bàn.

"Để che giấu dáng người cường tráng của các thí sinh nam, trang phục tuần này của chúng ta chính là trang phục hoàng gia thế kỷ mười bảy, váy xoè nhiều lớp và tay áo bồng lộng lẫy có thể hoàn toàn che khuất cơ bắp của họ. Các thí sinh nữ thì không cần rắc rối như vậy, họ chỉ cần mặc quần bó là rất đẹp rồi." – Nhà tạo mẫu vừa bôi phấn nền cho thiếu niên vừa giải thích. Anh ta luôn có sự kiên nhẫn đặc biệt với những sinh vật đẹp đẽ.

"Nhưng bộ ngực của họ thì phải làm thế nào? Với cả ngực của bọn em đâu?" – Chu Doãn Thịnh lo lắng hỏi thăm.

Nhà tạo mẫu câm nín một lát, Bonnie và Jeffrey đã hi hi ha ha cười lăn lộn.

"Thí sinh nữ chỉ cần mặc một bộ áo bó ngực là được, các em thì cần mang thứ này." – Jeffrey lấy một chiếc bra và đôi ngực giả mềm nhũn ra, cười gian như sói.

"Ôi Chúa tôi!" – Dáng vẻ hoảng sợ rền rĩ của thiếu niên khiến tất cả mọi người bật cười.

Nửa tiếng sau, nhà tạo mẫu đẩy con người đã thay hình đổi dạng hoàn toàn ra khỏi phòng thử đồ. Evan mặc một bộ áo khoác nhung đỏ phối khuy đúp, dưới mặc quần bó trắng, chân đi một đôi giày da được thiết kế tinh xảo, đường nét gương mặt được làm cứng lên trông vô cùng điển trai. Cô cầm một chiếc gậy màu bạc, đi vòng quanh tại chỗ một vòng, sau đó quỳ một gối xuống, nâng bàn tay Bonnie lên hôn, giọng điệu trầm khan hệt như đàn ông – "Quý cô xinh đẹp, tôi có có thể có vinh hạnh được mời cô nhảy một điệu hay không?"

Bonnie che miệng kêu lên một tiếng, nhảy một vòng theo sự dẫn dắt của Evan. Nếu không biết thực hư, sẽ không ai nghi ngờ giới tính của cô. Cô chính là quý tộc thời Trung Cổ bước ra từ trong tranh.

Đúng lúc này, cửa phòng thử đồ bên cạnh được mở ra, một "thiếu nữ" mặc lễ phục màu lam nhạt vô cùng lộng lẫy chậm rãi bước ra. Bởi vì quá căng thẳng và xấu hổ, đôi mắt to bị nhà tạo mẫu tô vẽ tỉ mỉ của hắn trông có vẻ ướt sũng. Hắn cẩn thận nhấc làn váy xoè rộng như đoá hoa nở rộ mà nhón từng bước chân, trông như một con nai đi lạc.

Gương mặt xinh đẹp và khí chất mộng ảo của hắn khiến người ta phải tán thán.

Đâu chỉ nhà tạo mẫu, người quay phim, kỹ sư âm thanh hay Evan, mà ngay cả Jeffrey và Bonnie đã từng tiếp xúc với không biết bao nhiêu người đẹp cũng đều sắp tan chảy. Romeo giả nữ thực sự là dịu dàng đến cùng cực, bộ ngực nõn nà kia, vòng eo nhỏ nhắn kia, khuôn mặt như thiên sứ kia, dù nhìn từ góc nào cũng không cảm thấy một chút không phù hợp nào!

Gustav là gay, không hề có hứng thú với phụ nữ, thậm chí không cứng được. Hắn vốn tưởng rằng trông thấy Romeo mặc đồ nữ, trong lòng hắn sẽ có chút gì đó khó chịu. Nhưng hắn phát hiện ra mình đã lầm. Dù Romeo mang giới tính gì, ngoại hình ra sao, hắn vẫn yêu cậu ấy, yêu cậu ấy đến không thể kiềm chế. Hắn chưa từng yêu người nào cháy bỏng đến vậy, tựa như cả thế giới này đều phai màu, chỉ có cậu ấy là tiêu điểm rực rỡ nhất.

Hắn giơ máy ảnh lên chụp mấy bức liền, thấy con búp bê mà người quản lý đạo cụ đặt trong góc, hắn cầm lấy nhét vào lòng thiếu niên, nghiêm túc dặn dò – "Tôi thử chụp mấy kiểu trước, em tạo mấy tư thế xem nào. Nhớ nhé, bây giờ em là phụ nữ, động tác của phụ nữ không thể quá thô thiển."

Chu Doãn Thịnh từng lăn lộn trong giới giải trí và giới thời trang, biết để hấp dẫn ánh mắt của quần chúng, người trong giới có thể vứt bỏ vứt hết mặt mũi bất cứ lúc nào. Cho dù là thần tượng minh tinh theo phong cách lạnh lùng, khi người xem không ưa thích, họ cũng có thể lập tức thay đổi hình tượng thành ngôi sao hài. Tất cả đều là vì nổi tiếng.

Đây là một sân khấu ngăn nắp đẹp đẽ và rực rỡ lạ kỳ, nếu quá câu nệ hình tượng hoàn mỹ trước công chúng mà cứ giữ thể diện mãi thì bạn sẽ không bao giờ đi xa được. Có khi, bạn phải đánh đổi tất cả để lấy lòng quần chúng. Đây chính là thứ gọi là tinh thần giải trí.

Chu Doãn Thịnh biết khán giả chắc chắn sẽ rất thích chủ đề chụp ảnh tuần này, bởi vì nó đủ hài hước, đủ

khó đỡ, đủ để hấp dẫn ánh mắt người xem. Mà chỉ cần thể hiện tốt ưu thế về ngoại hình của mình, hắn sẽ được càng nhiều tán thành và yêu thích. Để hoàn thành nguyện vọng của Romeo, hắn có thể làm hết sức mình, bảo hắn giả gái hoàn toàn không thành vấn đề. Hơn nữa là một người chuyên nghiệp, hắn còn muốn đóng y như thật.

Đôi tay hắn ôm búp bê, kề khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nó vào sát mặt mình. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Gustav, đôi mắt hồn nhiên ngây thơ kia trong veo như hồ nước, có thể khiến người ta đắm chìm vào trong đó.

Tư thế này chỉ kéo dài vài giây, hắn đã thả búp bê xuống, dùng tay trái kẹp eo búp bê đặt nó trước ngực, ngậm ngón trỏ tay phải vào khuôn miệng non mềm nhỏ nhắn, cố gắng mở to đôi mắt.

Đây là quyến rũ trắng trợn! Phạm luật, cục cưng à em phạm luật rất là nghiêm trọng đấy có biết không! Gustav vừa rên rỉ trong lòng vừa điên cuồng nhấn shutter, không chịu bỏ lỡ dù chỉ một hình. Hắn muốn thu thập tất cả ảnh của mèo con, chờ khi về già không thể di chuyển được nữa, họ sẽ ngồi trong phòng khách rộng rãi rồi cùng từ từ lật lại, cẩn thận hồi ức.

Trong khi hắn chụp, đám người Bonnie cũng thi nhau lôi di động ra chụp điên cuồng. Đây là hàng hiếm, là phúc lợi, không nhanh chân sẽ hết phần. Nếu không phải đã ký hợp đồng giữ bí mật với tổ làm chương trình, họ thực sự muốn lập tức chia sẻ những bức ảnh này với bạn bè.

Di động của Evan bị tổ làm chương trình thu, chỉ có thể năn nỉ Bonnie sau này gửi cho cô một bản. Cô thích phụ nữ, nhưng thấy Romeo như vậy, cô cảm thấy có lẽ mình đã bị bẻ thẳng lại rồi. Chỉ cần ngày nào Romeo cũng ăn mặc như vậy, cô nhất định sẽ yêu hắn đến sông cạn đá mòn.

Để giành được số điểm bình chọn cao, Chu Doãn Thịnh giả nai vô tội vạ, phát huy ưu thế của Romeo đến hai trăm phần trăm. Thậm chí hắn còn chu môi hôn gió với ống kính máy ảnh của Gustav.

Đôi má Gustav đỏ bừng, bộ dạng ngại ngùng lúng túng hệt như một tên nhóc mới bước chân vào đời. May mà có máy ảnh che, tất cả mọi người đều không phát hiện ra sự khác lạ của hắn. Chụp thêm vài bức ảnh riêng nữa, chắc chắn nhiệt độ trên má đã giảm, hắn mới làm bộ bình tĩnh mà khoát tay – "Xin lỗi, Romeo hoá trang thành nữ thực sự là quá đẹp. Là một nhiếp ảnh gia, tôi yêu thương và theo đuổi tất cả mọi thứ đẹp đẽ, thế nên hơi mất khống chế. Em có thể cho phép tôi giữ lại những bức ảnh này được không? Nếu như không được, tôi sẽ xoá ngay lập tức."

Giọng điệu của hắn vừa bình thản vừa lễ phép, nhưng thực ra hắn đã căng thẳng đến nỗi đổ mồ hôi tay. Hắn rất thích bức ảnh mèo con chu môi hôn gió với hắn kia. Nếu không phải đám người kia còn ở đây, hắn nhất định sẽ nhào lên hôn lại cậu ấy.

"Không có gì, nếu mọi người thích thì cứ giữ đi, chờ cuộc thi kết thúc thì gửi cho em nữa. Lần đầu tiên em giả gái, phải giữ làm kỷ niệm." – Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười hào phóng.

Jeffrey và Bonnie lập tức hoan hô, những bức ảnh đáng yêu này có thể làm thành rất nhiều emo hình ảnh, nhất định sẽ lan rộng trên mạng xã hội.

Khi Evan và Chu Doãn Thịnh dắt tay nhau đi ra khỏi phòng riêng của hai người, có mấy thí sinh cũng đã hoá trang xong, đang cười nhạo lẫn nhau.

"Mau nhìn kìa, kia là ai!" – Một thí sinh nữ hét chói tai.

Mọi người sôi nổi quay đầu lại xem, trong mắt ai cũng toát ra vẻ mê mẩn. Các thí sinh nữ bị Evan mê hoặc, các thí sinh nam thì ngạc nhiên với Romeo tuyệt vời trong trang phục nữ. Tuy hắn cũng có cơ bắp, nhưng cơ bắp của hắn không hề phô trương, mà trái lại vô cùng nhẫn nhụi chắc chắn. Điều này giúp hắn dù mặc trang phục thế nào thì trông vẫn đều nhã nhặn phù hợp.

Lúc này hắn mặc một bộ lễ phục dạ hội màu xanh nhạt lộng lẫy, trông hệt như một đoá hoa diên vĩ lặng lẽ nở rộ, đôi mắt xanh biếc sáng ngời trở thành giọt sương điểm xuyết trên tên đoá hoa này, rực rỡ, sống động và đáng yêu nhường nào.

Mấy thí sinh nam tuổi xấp xỉ hắn lập tức đỏ mặt, ngập ngà ngập ngừng hỏi – "Cậu…Cậu là Romeo?" – Họ cũng mặc váy xoè dài lượt thượt, nhưng trông không hề đáng yêu chút nào, mà trái lại giống như mấy vại nước khổng lồ biết đi, vừa đồ sộ vừa buồn cười.

Lúc mấy người túm tụm lại cười nhạo lẫn nhau thì vẫn chưa thấy làm sao, nhưng khi đứng cạnh Romeo mới thấy tình thế hoàn toàn thay đổi.

"Đây đại khái chính là ví dụ cho tình huống nhân vật trong manga Nhật và nhân vật trong comic Mỹ gặp nhau ngoài đời thực, cái cảm giác tương phản về thị giác này… Ôi Chúa ơi, còn chưa chụp tôi đã cười không ngừng lại được rồi." – Jeffrey giơ di động chụp như điên, vừa chụp vừa cười ha ha. Anh ta yêu chương trình tuần này chết mất.

Bonnie cũng không rảnh rỗi, đang chụp lia lịa một thí sinh nữ đính râu quai nón, miệng phát ra tiếng hê hê quái dị.

Chu Doãn Thịnh cảm thấy studio lúc này thực sự là loạn cào cào, nhìn đâu cũng thấy những "quý bà" làn da thô ráp như đá mài dao, vòng eo to như thùng nước, trước ngực nhét hai quả đồi giả hoành tráng và các "quý ông" có giọng nói mềm mại, tạng người nhỏ nhắn và dáng đi thướt tha lả lướt.

Hình ảnh này thực sự quá hại mắt, vì thế cứ vài giây hắn lại phải quay ra ngắm Evan hoặc chính mình để rửa mắt. Thấy vài "lady" đang đi về phía mình, hắn run miệng trả lời – "Là tôi."

"Chúa ơi, thực sự là cậu!" – Một thí sinh nam kinh ngạc kêu lên, sau đó đột nhiên chạy mất, làm cho Chu Doãn Thịnh chẳng hiểu ra làm sao. Mà cùng ngày hôm đó, thí sinh nam này đã thổ lộ trong phòng nhật ký rằng cậu ta yêu Romeo từ cái nhìn đầu tiên, không ngờ thì ra nữ thần lại là nam thần, trái tim lập tức tan nát.

"Cậu ta làm sao thế?" – Chu Doãn Thịnh nhướn mày.

"Cậu ta bị vỡ mộng." – Một thí sinh nam bỗng nhiên sán lại, ra vẻ bí hiểm mà thì thầm – "Romeo, hãy nói cho tôi biết, thực ra cậu là con gái, trước kia cậu che giấu giới tính đúng không?"

Chu Doãn Thịnh vạch cổ áo ra, dùng bộ ngực giả mà tàn bạo đáp lại câu hỏi của cậu ta. Thấy cậu ta vẫn nửa tin nửa ngờ, hắn bất đắc dĩ nói – "Có cần tôi vén váy lên cho các cậu xem không? Tôi nhớ các cậu đã từng trông thấy tôi mặc quần bơi mà."

Mấy thí sinh nam vô cùng thất vọng, xấu hổ xua tay nói không cần. Nhưng họ vẫn không chịu đi, bắt đầu tán gẫu câu được câu chăng với hắn, thỉnh thoảng còn ngắm mặt hắn đến ngây người. Trước kia họ chưa từng thân mật với thiếu niên này như vậy, nhưng giờ lại chỉ vì cách ăn mặc của hắn thay đổi mà thái độ quay vút 180°. Đây quả nhiên là một thế giới trông mặt.

Ai bảo âm nhạc không có biên giới? Ít nhất kinh kịch của Trung Hoa người ngoài nghề không thưởng thức được. Sắc đẹp mới thực sự là không biên giới không khoảng cách. Chu Doãn Thịnh thở dài trong lòng, thấy John lại quay cận cảnh mặt mình, hắn ác ý chớp chớp đôi mắt ướt át với anh ta.

Mặt John tức thì đỏ bừng, suýt nữa đánh rơi cả chiếc camera đắt tiền. Thần tượng càng ngày càng tinh nghịch thì xử lý thế nào cho được!

96. Quyển 8 - Chương 21

Màn hay phải để đến phút chót, vì thế Bonnie điều chỉnh thứ tự quay chụp của Evan và Chu Doãn Thịnh đến cuối cùng. Đó cũng là để tránh cho boss chụp cho mèo con yêu dấu xong thì hết kiên nhẫn, không chịu làm nữa. Nếu không dùng mèo con dụ dỗ hắn, hắn tuyệt đối sẽ không bằng lòng nhận việc chụp ảnh này.

Trong quá trình quay chụp, dù là thí sinh nam hay thí sinh nữ đều biểu hiện rất mất tự nhiên. Người thì phải giả nhu mì, người thì phải giả nam tính, còn phải biểu đạt cảm giác này bằng ngôn ngữ cơ thể, vì thế gây ra rất nhiều chuyện khôi hài. Bonnie và Jeffrey hoàn toàn quên hướng dẫn họ, chỉ biết cười vỡ bụng.

Đến lượt Emily, cô ta biết nếu không cố gắng hết sức, mình sẽ nhanh chóng bị loại. Bị Romeo phá bĩnh, điểm số bình chọn qua mạng của cô ta chắc chắn sẽ giảm tới đáy. Vì thế khi cô ta đi đến địa điểm quay chụp, bước chân phóng khoáng của cô ta quả thực rất có khí thế đàn ông. Tạo hình của cô ta cũng rất độc đáo, mắt trái đeo vá mắt, trên miệng vẽ hai hàng ria mép, mặc trang phục cướp biển phóng khoáng bảnh bao.

Cô ta dẫm một chân lên băng ghế một chân thả dưới đất, thí sinh nam thì quỳ sát bên cạnh cô ta, chắp hai tay cầu nguyện, bị cô ta thô lỗ nâng cằm. Thực ra hoá trang của hai người cũng không hoàn mỹ, nhìn một cái là có thể nhận ra giả nam giả nữ. Nhưng cách họ đổi vai rất hài hước, làm cho người xem đều vô thức cười rộ lên.

Gustav chụp xong chỉ xem qua lại một chút, không đưa ra lời bình, nhưng Bonnie và Jeffrey thì khen không dứt miệng. Cho đến giờ phút này, phần thể hiện của đôi này là tự nhiên nhất.

Cuối cùng cũng đến lượt cặp đôi mà mọi người chờ mong lên sân khấu, các thí sinh nam nữ đã chụp xong đều xúm lại cổ vũ cho hai người. Hiện giờ Evan đã là nam thần mà các thí sinh nữ công nhận, còn Romeo trở thành nữ thần mà các thí sinh nam công nhận. Cặp đôi kỳ lạ này rốt cuộc cũng xác định được vị trí chính xác của mình.

Ánh mắt âm u của Emily nán lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Romeo một phút mới rời khỏi. Cô ta vẫn luôn biết ngoại hình của Romeo rất xuất chúng, có thể đứng trong top đầu các thí sinh, nhưng không ngờ hắn có thể đẹp đến thế này. Dẫu tạo hình có kỳ quái đến đâu, hắn cũng có thể khống chế tự nhiên, hơn nữa không hề gây ra cảm giác không phù hợp. Nghề người mẫu cần nhất dạng nhân tài có thể thay đổi phong cách đa dạng như thế này.

Khi khán giả trông thấy một Romeo như vậy, họ sẽ có phản ứng gì? Cô ta không hề muốn đoán một chút nào.

"Cục cưng, dịch ra giữa một chút." – Gustav mỉm cười nói.

Evan đẩy thiếu niên ra giữa theo phản xạ. Mắt Gustav gần như dính hẳn lên người thiếu niên, thế nên cô tuyệt đối không cho rằng tiếng "cục cưng" này là đang gọi mình.

Ánh đèn chiếu lên làn da trắng như sứ của thiếu niên, khiến hắn trông như một hòn ngọc quý. Gustav ngắm nghía một lúc, lại điều chỉnh vị trí của mèo con thêm vài lần nữa mới bắt đầu chụp. Còn về chuyện đèn có hắt lên người Evan không, liệu có ảnh hưởng đến hiệu quả chụp không thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo nghĩ của hắn. Trong mắt hắn chỉ có thể chứa đựng một người duy nhất.

"Hai em ngồi thử xuống xem nào. Không không không! Evan không cần ôm mèo con! Hai em cứ ngồi nguyên tại chỗ thôi, như thế ảnh chụp ra mới thể hiện được sự thanh lịch nhưng xa vời khiến người ta phiền muộn. Tôi rất thích." – Hắn vừa chụp vừa chỉ dẫn.

Bonnie bĩu môi mắng thầm: Boss, đừng viện cớ cho sự keo kiệt của anh. Thực ra anh chỉ là không muốn thấy Evan quá thân thiết với mèo con thôi chứ gì? Cho dù họ chỉ đang tạo dáng chụp.

"Đúng, chính là như vậy, giữ nguyên. Cục cưng, nhìn tôi này, ánh mắt dịu dàng hơn chút nữa, sâu xa hơn chút nữa, coi như tôi là người em yêu nhất ấy." – Lời hướng dẫn của hắn mùi mẫn hệt như đang tỏ tình. Tất cả mọi người đều cho rằng đây là thái độ bình thường khi nhiếp ảnh gia tìm được linh cảm trong quá trình chụp ảnh, nhưng trên thực tế đây chính là lời bộc bạch chân tình của hắn. Được thiếu niên nhìn chăm chú với ánh mắt đong đầy tình cảm, cả linh hồn hắn đều trở nên run rẩy.

"Cục cưng, cười với tôi một cái." – Giọng nói của hắn càng ngày càng khàn đi vì khát. Hắn đã bị mê hoặc đến nỗi miệng lưỡi khô khốc, mồ hôi như tắm. Nhưng hắn lại không muốn dừng lại. Đây đúng là một cuộc tra tấn ngọt ngào.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười với ống kính, thính giác nhạy bén bắt được tiếng thở dốc ồ ồ của người nọ.

"Đúng, chính là như vậy. Wonderful! Cưng à, em đúng là thiên thần dưới trần gian. Cục cưng tuyệt quá!" – Hắn nhiệt tình khen ngợi người trong lòng mình, bản tính dại trai đằng sau vẻ ngoài nhã nhặn ấy khiến Bonnie nhìn mà mắt chữ o mồm chữ a. Cô từng chứng kiến quá trình chụp ảnh của Acheson, hắn rất yên lặng, tựa như một vị khách qua đường thờ ơ lạnh nhạt. Vẻ xa cách ấy thấm vào tận xương tuỷ, như thể gạt cả thế giới ra xa. Cô cho rằng Acheson là người máu lạnh, nào ngờ khi sôi trào lên lại điên cuồng đến vậy.

Cảnh tượng này đáng giữ lại làm kỷ niệm. Cô giơ di động lên chụp, mấy phút sau mới ác ý nhắc nhở – "Ngài Acheson, họ chỉ còn một cơ hội cuối cùng, anh dừng lại chút cho họ nghĩ tư thế chụp tốt hơn đi."

"Chỉ còn một cơ hội?" – Gustav nhíu mày, nhìn lại màn hình máy ảnh mới nhận ra mình đã chụp hai mươi chín bức, thời gian trôi qua quá nhanh. Hai mươi chín bức thì sao mà đủ được, cho dù là hai mươi chín triệu bức cũng chẳng đủ ấy chứ! Hắn vò đầu, ngoài mặt vẫn như thường, nhưng thực ra đã vô cùng nóng ruột.

Khó khăn lắm hắn mới tìm được cơ hội tiếp cận với mèo con, vậy mà cứ thế lãng phí. Shit!

Thấy mèo con và Evan dính vào nhau thảo luận tư thế chụp, hắn bước đến ngồi chễm chệ xuống ghế, nói – "Hai người có thể làm như này. Cục cưng lại đây, gối lên đùi tôi."

Việc nhiếp ảnh gia hoặc giám khảo hướng dẫn thí sinh tạo dáng chụp như thế nào không phải là chuyện hiếm, nhưng ngài Acheson luôn trầm lặng ít lời, có vẻ rất xa cách mà lại làm vậy thì hơi khác thường. Các thí sinh khác tuy hơi ngạc nhiên, nhưng họ cũng lập tức hiểu được tâm trạng của hắn. Hôm nay Romeo rất đẹp, dùng lời Jeffrey để hình dung thì là đẹp vượt dải Ngân Hà.

Gustav là nhiếp ảnh gia. Ai cũng biết, cả đời nhiếp ảnh gia đều theo đuổi những thứ đẹp đẽ. Để chụp được cảnh vật yêu thích, họ có thể nhẫn nại chờ đợi mấy chục tiếng đồng hồ chỉ vì một khoảnh khắc tươi đẹp nhất. Hắn nhiệt tình với Romeo trong trang phục nữ như vậy cũng chẳng lạ gì, đó vốn là chuyện thường tình.

Sau lần hoá trang đổi vai này, ngay cả những thí sinh nam bình thường không thân thiện với Romeo cũng đều không thể nào tiếp tục thù ghét hắn được nữa. Bởi vì cứ nhìn mặt hắn là lại nhớ đến hình ảnh của hắn khi hoá thân thành nữ thần.

Chu Doãn Thịnh do dự một chút rồi đi đến, úp người lên đôi chân dài bắt chéo của Gustav. Trên người hắn xịt một chút Cologne (*), mùi hương rất dễ chịu.

(*) Cologne, hay được gọi đầy đủ là Eau De Cologne, là loại nước hoa chứa từ 2-5% tinh dầu thơm, thường không giữ mùi quá lâu.

Mỗi lần có cơ hội gặp mèo con, Gustav đều phải ngâm trong phòng thay đồ mấy tiếng liền, từ vest ngoài đến từng chiếc khuy áo, mỗi centimeter đều phải hoàn mỹ không thể soi mói, thậm chí ngay cả tất đi dưới chân cũng phải cao quý nhã nhặn không gì sánh kịp.

Lúc này mèo con đang gối đầu lên đùi hắn, nhiệt độ trên má xuyên thấu qua lớp vải mà truyền đến làn da, khiến hắn hưng phấn đến nỗi suýt nữa thì rên thành tiếng. Hắn vội vã kiểm tra lại trang phục nửa người dưới của mình, thấy không có bất kỳ sơ suất nào mới lặng lẽ thở phào, bình tĩnh nhìn sườn mặt hiền hoà của mèo con.

Thật là muốn cứ thế ôm lấy đầu cậu ấy, đặt vô vàn nụ hôn nồng cháy lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này! Hắn vừa ảo tưởng vừa thản nhiên luồn tay vào tóc mèo con, dịu dàng vuốt ve. Hai người, một thì vỗ về, một thì dựa dẫm, trông vô cùng thân mật.

"Ôi Chúa ơi, đây mới thực sự là gắn bó quấn quít này, tình cảm quá!" – Một thí sinh nữ ôm lấy trái tim sắp tan chảy của mình.

Mấy người khác gật đầu phụ hoạ.

Evan hiểu ra ý hắn, cũng thấy tư thế này rất tuyệt. Ít nhất tư thế này sống động hơn tư thế mà cô và Romeo đã nghĩ trước đó nhiều.

"Em hiểu rồi, cảm ơn ngài Acheson."

"Không cần cảm ơn, đây là cơ hội cuối cùng, cố gắng phát huy." – Gustav rất là miễn cưỡng mà buông mèo con ra, lùi về vị trí nhiếp ảnh gia. Hắn lặng lẽ vê vê năm ngón tay vừa luồn qua mèo con, cảm thấy xúc giác mềm mại như tơ kia vẫn còn lưu lại trên da. Hắn thậm chí muốn giơ nó lên mũi ngửi một chút xem mèo con dùng dầu gội gì, mà sao lại khiến người ta mất hồn mất vía như vậy.

Chu Doãn Thịnh không đội tóc giả, bởi vì nhà tạo mẫu cung xử nữ chê tóc giả mất tự nhiên, sẽ ảnh hưởng đến thẩm mỹ, vì thế anh ta cặp vài lớp tóc dệt (1) cho hắn, chụp ảnh xong là có thể trực tiếp gỡ xuống.

Cho nên hắn có thể cảm nhận rõ ràng động tác vuốt ve đầu hắn của Acheson. Hình như tình cảm của người đàn ông này dành cho mình càng ngày càng mãnh liệt, hắn không biết nếu việc này cứ tiếp tục phát triển thì là tốt hay xấu.

Nỗi lo lắng này chỉ kéo dài đúng một giây thôi đã bị hắn ném ra sau đầu. Evan ngồi vào vị trí vừa rồi của Gustav, hai người nhanh chóng nhập tâm vào công việc quay chụp.

"Cục cưng, nghiêng mặt sang chút nữa, nhìn thẳng vào ống kính. Đúng, chính là như vậy. Cục cưng, nếu như đôi mắt em có thể ướt át hơn một chút nữa thì tốt, hãy cho tôi thấy niềm khao khát mong chờ trong mắt em. OK, giữ nguyên như vậy!" – Gustav sửa một thôi một hồi mới nhấn shutter, sau đó bước đến ôm chầm lấy thiếu niên.

"Cục cưng, em thể hiện tuyệt quá. Tôi yêu em!" – Giọng hắn vừa trầm vừa khàn, nghe kỹ còn có thể phát hiện ra cả sự thành kính.

Chu Doãn Thịnh có rất nhiều người hâm mộ cuồng nhiệt. Trước khi cuộc thi kết thúc, hắn cũng không muốn gây ra bất kỳ phiền phức nào, vì thế chỉ mỉm cười nói cám ơn, coi nó thành một lời khen ngợi bình thường. Người phương Tây luôn treo câu "tôi yêu bạn" ngoài miệng, mọi người đã sớm chai với câu đó.

Gustav rất thất vọng với phản ứng của hắn, nhưng cũng không vạch trần, tránh cho ảnh hưởng đến tâm trạng thi đấu. Hắn chỉ ôm chặt mèo con một cái nữa, sau đó đi đến chỗ Bonnie và Jeffrey kiểm tra lại tất cả ảnh ngày hôm nay.

Các thí sinh nhanh chóng chạy về phòng riêng thay quần áo, hôm nay họ đã bị tra tấn vô cùng thê thảm.

Evan chạy đến bên cạnh "chị em" của mình, nhìn ngài Acheson một cái, sau đó giơ hai ngón cái lên rồi từ từ đưa sát vào nhau, ra hiệu "đang yêu nhau". Đằng sau còn có John đang đi theo, cổ áo cũng gắn micro, họ có rất nhiều chuyện bí mật không thể nói lung tung.

Chu Doãn Thịnh lập tức xua tay phủ nhận.

Evan không chịu tin, bởi vì cô phát hiện ra ngài Acheson ở đằng xa đang nhìn về phía này, tình yêu và sự dịu dàng trong mắt rõ ràng là vậy. Nếu ngài ấy không yêu Romeo, vì sao trong mắt ngài ấy chỉ có một mình Romeo? Không ai biết trong quá trình quay chụp cô lúng túng đến thế nào, bởi vì ngài Acheson hoàn toàn mặc kệ cô tạo dáng ra sao, có ăn ảnh không. Hắn chỉ chú ý chụp lại những hình ảnh đẹp nhất của Romeo.

Hắn gọi Romeo là cục cưng, giọng điệu cũng không hề có một chút lấy lệ hay bâng quơ nào, càng không phải là cố tình tạo dựng vẻ thân mật để làm dịu không khí. Hắn thực sư coi Romeo là bảo bối độc nhất vô nhị.

Evan cũng không ghen tị. Lúc này cô đã bị sự tưởng tượng của mình làm cảm động. Ngài Acheson tuyệt đối đang thầm yêu Romeo, cô dám cá toàn bộ tài sản của mình.

97. Quyển 8 - Chương 22

Các thí sinh trở về biệt thự với gương mặt phủ kín phấn trang điểm, việc đầu tiên chính là tranh cướp phòng tắm. Evan luôn rất bạo lực, cô đẩy mấy gã đàn ông ra, cướp được phòng xịn nhất, nhanh tay lẹ chân tắm trong năm phút rồi cho bạn mình vào tắm.

Cửa phòng tắm là kính mờ, Chu Doãn Thịnh đang đứng tắm dưới vòi hoa sen thì thấy mấy thí sinh nam quanh quẩn ngoài cửa, lấm la lấm lét nhìn nửa người dưới của hắn. Khi họ rời khỏi, hắn còn nghe loáng thoáng có người nói hoá ra Romeo thực sự là con trai.

Họ nghi ngờ giới tính của mình? Chỉ vì mình giả gái quá đẹp? Chu Doãn Thịnh vừa tức giận vừa buồn cười.

Tắm rửa rồi ăn bữa tối xong, các thí sinh nữ tụ tập lại buôn chuyện, các thí sinh nam thì đến phòng tập thể hình rèn luyện. Thân hình của Chu Doãn Thịnh hoàn toàn dựa vào 007 điều chỉnh, không cần rèn luyện. Vì thế lần đầu tiên hắn đi vào phòng tập thể hình, các thí sinh nam đều rất ngạc nhiên.

Evan khác người đương nhiên cũng ở đó, niềm mong muốn của cô đối với cơ bụng và cơ liên sườn không kém gì đàn ông.

"Romeo, sao em lại đến đây?" – Cô đặt hai chiếc tạ tay nặng trịch xuống.

Chu Doãn Thịnh không nói gì, bước đến nơi đặt xà đơn. Một thí sinh nam đang hít xà đơn, bài tập này có thể giúp người luyện có được cơ cẳng tay và cơ lưng hoàn mỹ.

Chu Doãn Thịnh đi đến bên cạnh người nọ, cũng nắm xà bắt đầu tập luyện. Hai người cùng lên cùng xuống như đang so bì. Nhưng dần dần, thí sinh nam người da đen kia bắt đầu không theo nổi, đến cái thứ hai mươi thì thả tay rơi xuống đất. Đây đã là mức cực hạn của anh ta.

Nhưng Romeo còn đang tiếp tục, hai mươi mốt, hai mươi hai, hai mươi ba… Evan đứng cạnh đếm cho hắn. Đếm đến bảy mươi, cô bắt đầu cảm thấy bất an, khuyên nhủ – "Romeo, mau xuống đây đi, tập luyện quá mức độ không tốt đâu." – Người khoẻ nhất mà cô từng biết cũng chỉ có thể hít xà một trăm cái mỗi ngày, hơn nữa còn tách ra làm mười cái một, làm xong thì mệt lả, không thể nhúc nhích lấy một ngón tay.

Nếu là thường ngày, Romeo cậy mạnh như vậy cũng không sao, nhưng giờ đang trong cuộc thi, lỡ trẹo chân trẹo tay dẫn đến hành động bất tiện, hậu quả sẽ không thể lường được.

Đếm đến một trăm linh một, tim gan cô cũng run bần bật, cảnh cáo – "Romeo, đừng làm nữa, xuống mau. Chúng ta vẫn còn trong cuộc thi, em phải giữ thể lực khoẻ mạnh."

Tất cả thí sinh nam đều xúm lại, nhìn chằm chằm thiếu niên đang treo người trên xà đơn mà không có vẻ gì là mỏi mệt kia như đang nhìn siêu nhân. Họ tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi trong cơ thể thiếu niên trông có vẻ gầy yếu này đến cùng ẩn chứa sức mạnh kinh khủng đến cỡ nào.

"Không cần ngăn cản cậu ấy, cô không phát hiện ra cậu ấy làm cả trăm cái rồi mà không chảy lấy một giọt mồ hôi nào hay sao? Cậu ấy rất mạnh." – Một thí sinh nam trấn an cô.

Evan thế mới nhận ra từ đầu đến cuối vẻ mặt của bạn mình đều rất bình thản, vừa không đỏ bừng mặt vì kiệt sức, cũng vừa không nghiến răng nghiến lợi mà chống đỡ.

Làm đến một trăm năm mươi cái, Chu Doãn Thịnh mới dùng sức lăng không trên xà đơn mấy cái, sau đó vững vàng rơi xuống đất. Các thí sinh nam đồng loạt vỗ tay, có người còn huýt sáo. Hít xà một lèo một trăm năm mươi cái, thể lực của Romeo có thể sánh bằng bộ đội đặc chủng được huấn luyện nghiêm khắc nhất.

Chu Doãn Thịnh vỗ vỗ cơ nhị đầu vừa nhẵn nhụi vừa săn chắc của mình, thản nhiên nói – "Thấy rồi chứ? Tôi là đàn ông." – Dứt lời, hắn bỏ đi với vẻ mặt so cool.

Lúc này Evan mới ngộ ra, hoá ra bạn mình vẫn còn ức chế chuyện giả gái hôm nay, đáng yêu quá. Cô chống hông cười to. Các thí sinh nam vừa xấu hổ vừa buồn cười, thiện cảm dành cho thiếu niên cũng tăng lên rất nhiều.

"Đương nhiên rồi, Romeo. Cậu là đàn ông đích thực!" – Một thí sinh nam hô to với bóng lưng hắn, sau đó nhìn về phía camera đang ghi hình mình, chân thành cảm thán – "Cậu ấy tuyệt thật đấy, dù là ngoại hình hay tính cách đều tuyệt cả. Tôi đã bắt đầu thích cậu ấy rồi."

Hôm sau ban giám khảo đưa ra lời nhận xét. Không thể nghi ngờ, cặp đôi Chu Doãn Thịnh và Evan giành được giải ảnh chụp xuất sắc nhất. Biểu hiện của Emily trong tập này còn chưa được chiếu, cho nên người xem cũng không có ác cảm quá lớn với cô ta, cho ảnh của cô ta một số điểm khá tốt, thành công đưa cô ta vào vòng trong với vị trí thứ hai.

Daphne – người có dáng người nhỏ nhắn nhất – bị loại, cô ta tức thì oà khóc ngay tại chỗ.

Sau khi tập này được phát sóng, tỉ lệ lượt xem quả nhiên lại tăng vọt lần nữa, vì thế ABC lại đầu tư cho tổ làm chương trình thêm một khoản ngân sách lớn. Hình ảnh Hayden sử dụng bạo lực tuy được cắt nối biên tập lại một chút, nhưng mọi chuyện đều được nói rõ mười mươi, ác cảm của khán giả đối với gã quả thực là chất chồng. Emily cũng bị rất nhiều người công kích, thậm chí có người lấy biệt danh cho cô ta là nhện đen.

"Hayden và Emily là đôi tình nhân đáng ghê tởm nhất mà tôi từng thấy. Tạ ơn Chúa, nhện đen đã xử lý con nhện đực đáng thương của cô ta, nếu không cứ thấy hình ảnh họ đứng cạnh nhau là tôi lại cảm thấy buồn nôn."

"Mọi người không phát hiện ra à? Hayden và Emily không hề biết ơn Romeo chút nào. Nếu không nhờ Romeo, họ hoàn toàn không thể tham gia vào phần thử thách! Sao trên đời này lại có người ác nghiệt đến thế nhỉ."

"Tôi thấy Hayden bỗng dưng nổi điên như vậy là để trốn tránh nhiệm vụ lấy đồ trên không trung thôi. Cậu ta thật là đê tiện, nhưng cậu ta không thể nào ngờ được bạn gái mình còn đê tiện hơn mình gấp tỉ lần. Không thể không nói, họ đúng là một cặp trời sinh, tách ra thì tiếc thật."

Những câu nói trào phúng như vậy xuất hiện khắp nơi trên website chính thức của Next Top Model. Emily, người đã từng nhận được nhiều sự ủng hộ nhất rốt cuộc rời khỏi sàn diễn, trở thành người có lượt yêu thích xếp hạng chót.

Mà số lượng người hâm mộ của Romeo chính thức tăng với tốc độ chóng mặt, gần như một tập được phát sóng, fanclub của hắn sẽ lớn gấp đôi, thành viên trải rộng ở mọi độ tuổi mọi ngành nghề mọi tầng lớp. Sức hấp dẫn của hắn không gì sánh kịp.

Hắn vô tư giúp đỡ Hayden và Emily; không e ngại bất cứ thử thách nào; hắn có ngoại hình xinh đẹp như tinh linh và giọng hát cũng hay như tinh linh; hắn là nam thần, hiện giờ còn trở thành nữ thần của rất nhiều người; hắn hít xà một lèo một trăm năm mươi cái vì bị nghi ngờ giới tính. Khi bạn cho rằng hắn yếu ớt, hắn sẽ cho bạn xem hắn mạnh đến thế nào.

Lesbian bày tỏ rằng mình đã bị Romeo bẻ thẳng, từ nay về sau mình có thể yêu đàn ông. Còn các chàng trai thẳng thì bày tỏ rằng mình đã bị Romeo bẻ cong, từ nay về sau mình cũng có thể yêu đàn ông. Tóm lại, dù hắn là nam hay nữ, chỉ cần hắn là Romeo, mọi người đều sẽ yêu thương hắn.

Đương nhiên, Evan điển trai cũng được hầu hết người xem yêu thích, fanclub của cô có thêm rất nhiều thiếu nữ gia nhập. Họ bày tỏ tình yêu với cô, cảnh tượng vô cùng sôi động.

Nhưng người hot nhất không phải là hai thí sinh không phân biệt được giới tính, mà là Acheson. Lần thứ hai hắn trở thành đối tượng mà quần chúng BL-fans nghi ngờ.

"Tôi thề Gustav chắc chắn là người đồng tính, anh ta thích Romeo. Xem đi, anh ta lén lút đặt tên yêu cho Romeo là mèo con, còn sơ ý thốt ra nữa." – Đính kèm mấy video làm chứng.

"Tôi đồng ý! Thái độ của anh ta đối với Romeo rõ ràng khác hẳn so với các thí sinh khác." – Người bạn này cũng đính kèm một video tự mình cắt ghép.

Trong video, Gustav đang chụp cho các thí sinh khác, trên mặt gần như không có biểu cảm gì đặc biệt, ngay cả ánh mắt cũng như một hồ nước lặng. Từ đầu đến cuối, anh ta chỉ nói đúng một câu, chính là "OK, phần chụp hoàn thành, đôi tiếp theo lên sân khấu". Anh ta lặp đi lặp lại câu này đến bốn lần, ngoài đó ra không còn bất cứ lời nói rườm rà nào khác.

Tác phong lạnh nhạt này của hắn được giữ nguyên cho đến khi Romeo và Evan lên sân, sau đó không khí lập tức thay đổi. Người bạn này rất sáng tạo, phần đầu để nhạc nền là bài tập luyện ngón piano, lặp đi lặp lại một cách đơn điệu. Nhưng khi khuôn mặt "đẹp vượt dải Ngân Hà" của Romeo vừa xuất hiện trên màn hình, nhạc nền lập tức chuyển thành "Love me, baby" – bài hát tỏ tình nổi tiếng nhất hiện nay.

Trong tiếng ca nhẹ nhàng của nữ ca sĩ, Gustav say mê gọi: "Cục cưng, dịch ra giữa một chút."

"Cục cưng, nhìn tôi này, ánh mắt dịu dàng hơn chút nữa, sâu xa hơn chút nữa, coi như tôi là người em yêu nhất ấy."

"Cục cưng, cười với tôi một cái."

"Cưng à, em đúng là thiên thần dưới trần gian!"

"Cục cưng lại đây, gối lên đùi tôi."

"Cục cưng, em thể hiện tuyệt quá! Tôi yêu em!"

Những câu này đặt trong hoàn cảnh đang quay chụp thì không làm sao, nhưng khi bị người bạn này cắt nối lại với nhau thì lại trở nên ám muội không để đâu cho hết, tựa như mỗi câu nói của Gustav đều là lời tỏ tình với Romeo. Đã thế, tiếng nhạc nền "love me baby, love me baby…" cứ nối liền không dứt như một lời cầu khẩn, không được đáp lại tình yêu thì cuộc sống cũng chẳng còn ý nghĩa.

"Chúa ơi, đáng yêu quá đi mất! Nếu Gustav không yêu Romeo, tôi thề sẽ nuốt chửng bàn phím!" – Một fangirl chắc như đinh đóng cột.

Nhưng những lời gán ghép này khiến fans của Gustav không vui. Họ cũng làm một video cắt nối quá trình chụp ảnh của một vài nhiếp ảnh gia thời trang hàng đầu thế giới, làm nổi bật thái độ điên cuồng của họ. Có nhiều người còn la hét khi kích động, thậm chí hôn người mẫu nồng nhiệt và bày tỏ tình yêu của mình. Họ muốn dùng những chứng cứ này nói cho người khác biết, xem đi, trong quá trình chụp ảnh, các nhiếp ảnh gia đều điên cuồng như vậy. Gustav lãnh đạm với những thí sinh khác chỉ bởi vì họ không tạo được linh cảm cho hắn mà thôi.

Hai phe bắt đầu gây nhau, cuối cùng lại khiến video tổng hợp toàn bộ hình ảnh "dại trai" của Gustav nổi như cồn. Khi video này đến tay Gustav, hắn rất là ngứa tay muốn bấm like, nhưng rốt cuộc đành phải nhịn.

Dù người ngoài đánh giá các thí sinh thế nào, họ đều không hay biết. Sinh hoạt hằng ngày của họ đều xoay quanh tập luyện, thử thách, thử thách rồi lại tập luyện, vô cùng bận rộn. Emily nhận ra điểm số bình chọn qua mạng của mình càng ngày càng thấp, điều này khiến cô ta lần thi nào cũng phải dốc hết sức mình. Nhưng dù sao cô ta cũng là nữ chính, có phúc mệnh lớn, ý chí cũng vô cùng mạnh mẽ, dù lần nào cũng suýt bị loại, cuối cùng vẫn được lọt vào vòng trong nhờ thực lực hoặc vận may.

Sau vài tuần thi đấu, ảnh chụp xuất sắc nhất đều thuộc về Romeo hoặc Evan. Các thí sinh khác luôn cảm thấy mình trở thành nền, cảm xúc ghen tị và không cam lòng lặng lẽ chồng chất trong lòng.

Gustav đảm nhiệm vị trí nhiếp ảnh gia cố định của các thí sinh. Hiện giờ hắn đã sưu tầm được rất nhiều ảnh và video của mèo con, hơn nữa ngày nào cũng chỉnh lý lại một lần mà không biết mệt.

"Rooney, thằng nhóc hư đốn này. Đã nói với mày bao nhiêu lần là không được chạm vào ảnh của cục cưng rồi mà." – Thấy mèo tai cụp nhà mình lại nhảy lên bàn, dùng cái tay béo ú khua khoắng tập ảnh, hắn lập tức ném nó xuống đất, sau đó cầm lấy bức ảnh đặt trên cùng lên hôn, vẻ mặt vô cùng say mê.

Chỉnh lý ảnh xong, hắn cất chúng vào két sắt, khi quay trở về bàn làm việc thì thấy bạn tốt gửi cho mình một tin nhắn, trách hắn lâu lắm rồi không post ảnh Rooney. Trước kia khi chưa say đắm thiếu niên, gần như ngày nào hắn cũng sẽ post ảnh Rooney lên trang cá nhân, còn chia sẻ kinh nghiệm nuôi mèo của mình, những câu chữ ấm áp thú vị ấy luôn khiến người ta bất giác mỉm cười.

Nhưng hiện giờ cả thế giới của hắn đều bị thiếu niên chiếm cứ, ngoài việc chú ý và tìm cách tiếp cận thiếu niên, hắn thực sự không rảnh để làm việc gì khác.

Người bạn này cũng là đầy tớ của mèo, đặc biệt thích xem ảnh Rooney, còn chủ động gửi ảnh mèo Ragdoll (2) nhà mình cho hắn. Gustav bật lên xem, sau đó post một album tên là "Mèo con của tôi" lên trang cá nhân.

98. Quyển 8 - Chương 23

Fans Gustav vừa mới phủ nhận việc thần tượng mình có tình cảm đặc biệt với Romeo đã lập tức bị vả mặt. Họ thấy một album ảnh tên là "Mèo con của tôi" xuất hiện trên trang cá nhân của Gustav.

Nếu các bạn cho rằng đây là ảnh của Rooney thì các bạn quá ngây thơ rồi. Tất cả ảnh trong đó đều là ảnh Romeo, dù là ảnh đã được tổ làm chương trình công bố hay chưa từng được công bố, dù là ảnh chụp đàng hoàng hay chụp trộm, muốn gì có nấy!

Romeo ngồi khoanh chân dưới đất gặm sandwich; Romeo ôm búp bê làm dáng; Romeo chu môi hôn gió; Romeo nằm trên ghế sô pha ngủ; Romeo ngoan ngoãn ngồi trên ghế mặc cho mấy nhà tạo mẫu loay hoay…

Những bức ảnh này gần như ghi lại từng giây phút của Romeo trong chương trình. Nếu như không có tình cảm, sao có thể cứ chụp cậu ta mà không phiền không chán như vậy được? Nếu như không có tình cảm, sao lại gọi cậu ta là "mèo con của tôi" chứ? Nếu như không có tình cảm, sao có thể biến cậu ta thành cả cuộc sống của mình được chứ?

Gustav thực sự có tình cảm không bình thường với Romeo? Những bức ảnh này rốt cuộc là như thế nào? Có phải là thật không?

Người hâm mộ phát điên, thi nhau để lại lời nhắn trên trang cá nhân của hắn tìm câu trả lời.

Mau nói cho em tài khoản của ảnh bị hack, album này không phải do chính ảnh post lên! Có người cố ý lừa mình dối người.

Nửa tiếng sau khi mọi chuyện bùng nổ, Gustav mới kịp phát hiện, muốn xoá ảnh cũng đã muộn. Hắn nhanh chóng chụp cho Rooney một shoot ảnh mô phỏng theo album ảnh này, yêu cầu trợ lý nhanh chóng phục chế lại những trang phục mà Romeo đã từng mặc thành bản nhỏ cho Rooney mặc, sau đó để Rooney tạo những tư thế và vẻ mặt tương tự.

Một con mèo làm sao có thể giống với người? Nhưng điều kỳ diệu là, sau khi chụp Rooney, đặt ảnh chụp bên cạnh ảnh của Romeo lại có cảm giác giống y chang. Một người một mèo đều có đôi mắt xanh biếc tương tự, khí chất trong sáng đáng yêu tương tự, đặc biệt là khi cả hai dùng đôi mắt ngây thơ nhìn chằm chằm vào màn hình, hình ảnh của người và mèo gần như trùng lặp.

Chụp xong, Gustav thưởng cho Rooney hai gói cá khô, sau đó lập tức post album lên mạng, ghi chú: "Mèo con của tôi" II, chưa kịp tải hết ảnh, mọi người đừng xúc động.

Fans lập tức click vào xem, mọi tâm tình xúc động, phẫn nộ hay lo lắng, nghi ngờ đều lập tức hoá thành dở khóc dở cười. Từ lâu đã biết thần tượng là một người cuồng lông, nhưng không ngờ hắn có thể chụp ảnh thú nuôi theo phong cách ngoạn mục đến thế – cho Rooney mô phỏng Romeo cả version nam thần lẫn nữ thần.

Nhưng không thể không nói, tuy rằng trí tưởng tượng của thần tượng bay xa, nhưng kỹ xảo chụp ảnh thực sự rất tuyệt, Rooney và Romeo rõ ràng là một người một mèo, nhưng khi đi vào ảnh chụp của hắn lại như thể cùng chung hồn phách. Nhất là đôi mắt xanh biếc giống hệt nhau kia, quả thực có thể làm tan chảy trái tim người xem. Trong đó có một hình Rooney mặc váy xanh, tay đặt lên vai búp bê cao ngang bằng nó, nghiêng đầu ghé sát khuôn mặt tròn trịa vào mặt búp bê, dùng đôi mắt trong suốt như nước biển mà nhìn vào ống kính.

Quá giống! Quá khớp! Vô cùng nghi ngờ Romeo là do Rooney nhà thần tượng biến thành. Thực ra họ là một đúng không? Là yêu tinh biết biến hình! Có người chắc như đinh đóng cột. Bình luận của người đó lập tức được rất nhiều người tán đồng, lượt like vượt nghìn chỉ trong mấy phút.

Có một số cư dân mạng cũng là người cuồng lông, ngứa tay thử cho thú cưng nhà mình cũng mặc giống Romeo rồi chụp ảnh post lên. Chỉ cần là động vật có đôi mắt xanh biếc giống Romeo thì dù mặc gì, tạo dáng thế nào, trông chúng đều giống Romeo năm, sáu phần mười. Khí chất của họ quá giống nhau, đều hồn nhiên đáng yêu, ngây thơ vô tội. Điều này khiến niềm yêu thích của mọi người đối với Romeo lại tăng lên một tầm cao mới.

Gustav luôn chú ý diễn biến của sự việc. Hắn chỉ đăng hai album ảnh rồi không giải thích gì thêm. Hắn biết nói càng nhiều sẽ càng khiến người ta suy đoán nhiều hơn, cứ để hai album đấy, họ muốn nghĩ sao thì nghĩ. Nhưng hắn biết, họ tuyệt đối sẽ nghĩ ra rất nhiều lý do đáng tin cậy cho thần tượng, bởi vì chính họ càng muốn tin tưởng những lý do đó.

Quả nhiên, tình hình đang phát triển theo xu hướng mà hắn dự đoán, mọi người cho rằng hắn đột nhiên nổi hứng khoe khoang mèo nhà mình. Cảm xúc xúc động phẫn nộ của fans dần dần ổn định lại, nhưng điều này cũng không thể khiến hắn cảm thấy thoải mái. Hắn có thể đoán được nếu mình muốn ở bên mèo con một cách đường hoàng, họ sẽ gặp phải khó khăn lớn đến nhường nào.

Trong khi hắn còn đang rầu rĩ, một nhóm người trên mạng bắt đầu tác quái. Họ nói mặc dù Gustav và Romeo không có tư tình, nhưng sự chú ý của hắn dành cho Romeo hiển nhiên đã vượt quá mức độ, mà hắn là nhà sản xuất của Next Top Model, điều này rất không công bằng với những thí sinh khác. Ai biết liệu Gustav có cho thí sinh mà mình thích đi cửa sau không? Có khi biểu hiện xuất sắc của Romeo trong mấy tập trước hoàn toàn là nhờ Gustav giúp cậu ta gian lận cũng nên.

Để cho công bằng, Gustav nên rời khỏi vị trí nhà sản xuất, hoặc là Romeo hoàn toàn rời khỏi cuộc thi, hoặc là cả hai.

Ngôn luận của họ lập tức bị người hâm mộ của Romeo lên án, mà fans của Gustav thì lại bắt đầu kích động. Bởi vì tâm lý ghen tị của mình, họ liên tục gửi thư về cho tổ làm chương trình, yêu cầu loại Romeo. Họ không muốn cho cậu ta thêm bất kỳ cơ hội nào tiếp xúc với thần tượng, càng không muốn sự nghiệp của thần tượng bị sụp đổ vì cậu ta.

Nhất thời, tình thế lại trở nên nghiêm trọng.

Đây là có người thấy chương trình nổi tiếng nên cố ý muốn đẩy mình ra để cướp lấy thành quả thắng lợi, Gustav hiểu điều này. Next Top Model đã trở thành chương trình dẫn đầu của ABC, nếu kiên trì làm tiếp, người đầu tư sẽ kiếm được lợi nhuận kếch sù. Mà hắn là nhà đầu tư lớn nhất của chương trình này, hiển nhiên sẽ trở thành mục tiêu diệt trừ hàng đầu của người khác. Người kia là ai, trong lòng hắn biết rõ.

Hiện giờ chỉ còn lại sáu thí sinh, chỉ cần loại thêm hai người nữa, chương trình sẽ bước vào giai đoạn tranh giành giải quán quân. Nói cách khác, chỉ còn ba tuần ngắn ngủi nữa là cuộc thi kết thúc.

Rời khỏi vị trí nhà sản xuất đồng nghĩa với việc sẽ có ba tuần không thể đến gần Romeo, điều này làm Gustav vô cùng phiền muộn. Hắn gần như không thể tưởng tượng được mình sẽ vượt qua ba tuần này như thế nào. Cũng như cá rời nước, sinh vật mất đi không khí, dẫu là cơ thể bông xù của Rooney cũng không thể nào cho hắn chút ít an ủi.

Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ vị trí kia, lại càng sẽ không để họ đào thải Romeo. Nghĩ đến đây, Gustav thay quần áo rồi rời khỏi nhà với khuôn mặt lạnh. Vừa đến bãi đỗ xe, hắn đã thấy Bonnie dẫn một nhóm người vội vàng đi đến một chiếc xe thương mại (3)

"Mấy người đi đâu? Chuẩn bị làm gì?" – Hắn quay kính xe xuống, lạnh lùng hỏi. Xem ra bình thường hắn quá khiêm tốn nên mới khiến ban lãnh đạo ABC quên mất ai mới là chủ nhân thực sự của công ty này. Địa bàn gia tộc Acheson không phải ai cũng có thể động đến.

"Ngài Acheson, anh đến đúng lúc quá. Em và mọi người đang định đến biệt thự công bố một quyết định." – Bonnie lắc hông bước đến, buồn cười rồi lại không dám cười. Không ngờ Acheson cũng có lúc hồ đồ như vậy, lại làm ra cái chuyện dở khóc dở cười này.

"Quyết định gì? Ai đưa ra? Nếu quyết định này không vừa ý tôi, tôi sẽ khiến người đó phải trả giá đắt." – Gustav kéo caravat, cả gương mặt đều đầy vẻ dữ tợn.

"Quyết định này là do em đề xuất với ban lãnh đạo." – Bonnie run lên, vội giải thích rõ trước khi Acheson nổi giận – "Ban giám đốc còn chưa hồ đồ đến nỗi muốn xử lý anh, xử lý anh rồi bọn họ cũng sẽ phải thu dọn đồ đạc về nhà, cho nên họ quyết định cho Romeo rút khỏi cuộc thi. Nhưng em đã khuyên họ cho Romeo một cơ hội. Sau này, lượt chụp ảnh của Romeo trong mỗi lần thi sẽ giảm từ ba mươi kiểu xuống năm kiểu. Nói cách khác, cậu ấy sẽ chỉ có năm bức ảnh để thi với một trăm năm mươi bức của những thí sinh khác, thua sẽ bị loại. Thế nào? Có phải rất phấn khích, rất có tính khiêu chiến hay không? Vậy đã đủ công bằng chưa? Hơn nữa, bởi vì chỉ còn lại sáu thí sinh, thời gian thi sẽ rút ngắn rất nhiều, mỗi tập năm mươi phút, cũng có nghĩa tổ làm chương trình hoàn toàn không phải cắt nối những cảnh quay dư thừa. Chúng ta hoàn toàn có thể phát sóng trực tiếp chương trình, để tự khán giả xem xem chúng ta đến cùng có cho Romeo đi cửa sau hay không."

Nói đến đây, cô tạm dừng một chút, cẩn thận hỏi – "Anh cảm thấy đề nghị này thế nào? Anh sẽ không thực sự chủ động rút lui đấy chứ? Nếu anh làm vậy, Dave Acheson sẽ thay thế vị trí của anh. Gã ta đặt cược vào việc anh có tình cảm với Romeo, bằng lòng chủ động rời khỏi để bảo vệ Romeo. Nếu để gã ta nắm quyền, tất cả chúng ta đều sẽ xui xẻo, mà Romeo sẽ là người đứng mũi chịu sào!"

Dave Acheson là con riêng của ông cụ nhà Acheson. Gã ta thèm muốn sản nghiệp gia tộc Acheson đã lâu, nhưng bản thân gã ta không có tài cán gì, chỉ biết cắn lung tung như chó dại.

Gustav đương nhiên sẽ không để Dave Acheson thực hiện được âm mưu. Hắn suy nghĩ một lúc rồi đồng ý với lời đề nghị của Bonnie. Không phải hắn tự tư tự lợi không chịu nhượng bộ vì Romeo, mà là hắn biết một khi mình rút lui, dù cho Romeo có thể hiện xuất sắc đến đâu đi chăng nữa, Dave cũng sẽ không bỏ qua cho cậu ấy. Dave luôn thích dùng những thủ đoạn hèn mọn để phá hoại mọi thứ mà Gustav quan tâm.

"Yên tâm đi, Romeo nhất định có thể làm được. Cậu ấy thường có thể chụp được bức ảnh xuất sắc nhất từ ngay kiểu đầu tiên. Không ai có thể đuổi theo bước chân của cậu ấy, thậm chí bao gồm cả em và rất nhiều siêu mẫu đã thành danh khác." – Thấy sắc mặt boss vẫn tối sầm, Bonnie vỗ vỗ vai hắn an ủi.

Gustav đáp lại cô với ánh mắt lạnh buốt. Hắn đương nhiên biết mèo con tuyệt đối sẽ không chụp hỏng, sự ưu tú của cậu ấy hơn xa sự tưởng tượng của tất cả mọi người. Hắn chỉ lo không biết liệu mèo con có giận không khi biết chuyện này là do hắn gây ra? Liệu có xa lánh hắn hay không? Chúa biết lúc này hắn đã căng thẳng đến nỗi dạ dày co thắt lại.

Trong khi Gustav còn đang rối rắm, ô tô đã đi đến biệt thự. Bonnie không muốn các thí sinh khác biết chuyện, vì thế chỉ gọi một mình thiếu niên vào phòng, sau đó cho bật camera rồi thuật lại sự việc từ đầu đến cuối một cách giản lược, đồng thời cũng đặt hai album ảnh đã sốt xình xịch trên mạng xã hội lên bàn.

Gustav che mặt, không dám đối diện.

John vô cùng tức giận, zoom cận mặt hắn, đặc biệt là đôi tai đỏ như sắp rướm máu của hắn. Anh còn biết xấu hổ? Vô liêm sỉ! Vì thú vui của anh mà rất có thể thần tượng sẽ bị loại!

Nhưng trên thực tế, Chu Doãn Thịnh cũng không phẫn nộ hay giận dữ gì. Trái lại, hắn còn rất hưng phấn. Bảo hắn – một cựu siêu mẫu – đi thi đấu với một đám tân binh, hắn cứ có cảm giác không đánh mà thắng. Đằng sau vẻ ung dung tự tại của hắn là bản chất hiếu chiến. Hắn luôn thích khiêu chiến với khó khăn. Thậm chí hắn cảm thấy Bonnie còn có thể giảm thêm nữa, giảm từ năm lượt xuống ba lượt cũng không thành vấn đề.

Hắn cầm lấy ảnh Rooney ngắm nghía mấy phút đồng hồ rồi mới chậm rãi nói – "Nó đáng yêu thật đấy. Nó tên là gì?"

"Nó tên là Rooney. Tôi cảm thấy em còn đáng yêu hơn nó." – Gustav lúc nào cũng không quên khen ngợi người trong lòng. Thấy Bonnie trừng mắt với mình, hắn vội vàng tỏ ra nghiêm túc, nói – "Xin lỗi vì đã rước lấy phiền phức lớn như vậy cho em. Nhưng tôi tin em nhất định có thể làm được."

Chu Doãn Thịnh làm bộ gượng cười – "Em cũng không có sự lựa chọn nào khác mà đúng không? Chỉ như vậy mới có thể chứng minh thực lực của em, cũng chứng minh sự công bằng của ngài Acheson. Vì tất cả những người tin tưởng em, ủng hộ em, em đồng ý với quyết định của mọi người."

"Em có thể nghĩ vậy thì tốt quá." – Bonnie đứng dậy ôm chầm lấy thiếu niên.

Gustav cũng ôm chầm lấy hắn, đồng thời nhẹ nhàng thì thầm vào tai hắn – "Xin lỗi em, và cả…Tôi yêu em."

Trái tim Chu Doãn Thịnh bị chạm nhẹ một cái.

99. Quyển 8 - Chương 24

Sau khi thống nhất quyết định, mấy người lập tức tập hợp các thí sinh để tuyên bố quyết định vừa rồi.

"Bởi vì một số nguyên nhân đặc biệt, chúng tôi quyết định cắt giảm số lượng ảnh chụp trong mỗi phần thi của Romeo. Nói cách khác, các bạn vẫn được hưởng ba mươi lượt chụp, còn cậu ấy chỉ còn lại năm lượt. Nếu trong năm lượt này, cậu ấy không thể chụp được bức ảnh xuất sắc, bị tụt xuống hạng chót, cậu ấy sẽ bị loại."

Bonnie vừa dứt lời, các thí sinh lập tức hoan hô. Emily còn giơ tay hỏi – "Ban giám khảo đưa ra quyết định như vậy có phải bởi vì Romeo sử dụng thủ đoạn không chính đáng trong quá trình thi đấu hay không? Nếu là vậy thì đáng lẽ phải đào thải cậu ta ngay lập tức chứ không phải là cho cậu ấy năm cơ hội chụp. Quyết định này vốn không công bằng."

Gustav hung ác nhìn cô ta một cái với ánh mắt lạnh như băng. Bonnie cũng nghiêm khắc nhìn về phía cô ta, gằn từng câu từng chữ – "Bonnie tôi có thể lấy chính nhân cách và tính mạng của mình để bảo đảm, Romeo không hề dùng bất cứ thủ đoạn không chính đáng nào trong quá trình thi đấu. Tổ làm chương trình và ban giám khảo lại càng chưa từng giúp cậu ấy gian lận. Có thể đi đến hiện tại, cậu ấy đều dựa vào chính thực lực của mình. Một số người cho rằng chúng tôi đưa ra quyết định như vậy mới là công bằng. Nhưng trong mắt tôi, việc dùng thủ đoạn đê hèn để dập tắt một ngôi sao sáng trong tương lai, một con người tài năng vượt trội như vậy quả thực chính là tội ác. Xã hội này đã sa đoạ đến độ không thể dung nạp người tài, điều này làm tôi cảm thấy vô cùng đau lòng!"

Cô chuyển ánh mắt khỏi Emily, chậm rãi nhìn các thí sinh khác, nói tiếp – "Nếu các bạn chiến thắng trong cuộc thi này, các bạn đừng vội tự hào, mà các bạn nên thấy xấu hổ. Bởi vì các bạn không thắng nhờ thực thực của mình, mà là nhờ cướp lấy lợi thế của người khác. Cũng như một người bình thường thi chạy với một người què vậy, cho dù bạn chạy đến đích trước, điều bạn nhận được không phải là tiếng hoan hô, mà là cười nhạo! Điều này vi phạm nguyên tắc cạnh tranh công bằng một cách nghiêm trọng."

Nói xong, cô ôm chặt thiếu niên vào lòng mà vỗ về, nói một cách chắc chắn – "Romeo, tôi vốn không muốn đưa ra quyết định này, nhưng tôi tin em nhất định có thể kiên trì đến cùng. Tôi yêu em!"

"Cám ơn." – Chu Doãn Thịnh ôm lại cô, trong mắt toát ra nụ cười chân thành.

Gustav không thể tiếp xúc nhiều với thiếu niên, thậm chí ngay cả một cái ôm cũng không thể. Hiện giờ

hắn chỉ có thể cách xa cậu ấy hết mức có thể, không để cho người ta có cớ mà công kích. Hắn đút hai tay vào túi quần, trông có vẻ lạnh nhạt, nhưng thực ra tay đã nắm chặt đến nỗi khớp xương vang răng rắc.

Evan cũng bước lên ôm chầm lấy thiếu niên, ngay sau đó là một thí sinh nam có mối quan hệ đang dần dần khá lên với Romeo. Các thí sinh khác đều đỏ mặt tía tai, đứng yên tại chỗ.

Bọn họ bị Bonnie nói cho không ngẩng đầu lên được. Người khác có thể không biết chứ những người tham gia như họ đều hiểu, Romeo quả thực không sử dụng bất kỳ thủ đoạn cạnh tranh không chính đáng nào. Hắn có thể đi đến hiện tại đều là dựa vào thực lực mạnh mẽ của hắn. Khi hắn nhập tâm vào quay chụp, sức hấp dẫn toàn diện ấy thực sự khiến người ta không thể nào chống cự.

Cho dù chỉ còn lại năm lượt chụp, hắn cũng có thể chụp ra những bức ảnh xuất sắc nhất. Cho nên nếu thua hắn, họ sẽ phải hứng chịu tiếng cười nhạo của tất cả người xem, tình cảnh ấy sẽ càng làm người ta quẫn bách.

Những người mới vừa rồi còn vui vẻ trên nỗi đau của người khác đã hoàn toàn cười không nổi.

Sau khi Bonnie rời khỏi, đoạn video này được đăng tải trên trang chủ chương trình. Đoạn cô ủng hộ Romeo kia nhận được sự đồng tình của rất nhiều người. Romeo vô cùng xuất sắc, nếu cho cậu ấy cơ hội, cậu ấy có thể bước lên đỉnh vinh quang. Chỉ vì tâm lý ghen tị của một số người mà muốn huỷ hoại một thiếu niên tài hoa hơn người như vậy, thế mà là công bằng? Đúng là vớ vẩn!

Chiều hướng dư luận bắt đầu nhanh chóng nghiêng về phía Romeo, số lượng fans vốn không hề giảm sút của hắn còn tăng lên gấp đôi. Quần chúng thường thông cảm cho kẻ yếu. Tuy Romeo cũng không phải là kẻ yếu, nhưng ai cũng thấy hắn phải chịu sự đãi ngộ không công bằng.

Những lời mắng nhiếc người đã đưa ra quyết định này rải rác khắp nơi trên Internet, có người còn gửi hẳn một hộp phân đến trụ sở chính của ABC qua đường bưu điện.

Cuối cùng Gustav đưa ra câu trả lời cho chuyện này trên trang cá nhân của mình. Hắn cũng không viết một bài tràng giang đại hải để giải thích an ủi fans, chỉ viết một câu đơn giản: Bóng tối trong lòng người khiến tôi vô cùng thất vọng.

Tất cả mọi người đều nhận ra rằng hắn đang trách fans đã chèn ép Romeo. Người sống trên đời, ai mà chả có vài người bạn thân hay người mà mình đặc biệt quý mến, có gì lạ đâu? Vì sao phải dùng thủ đoạn đê hèn như vậy để làm tổn thương người khác?

Nỗi căm giận của fans Romeo đối với hắn rốt cuộc cũng bớt đi một chút, fans của hắn thì bắt đầu cảm thấy hoảng hốt, cũng nhận ra có lẽ hành vi của mình đã hơi quá đáng. Lực dẫn dắt của thần tượng luôn rất mạnh, sóng gió vốn đang ầm ĩ lập tức lắng xuống, tổ làm chương trình nhận được rất nhiều thư xin lỗi của người xem.

Nhưng quyết định đã đưa ra thì không thể thu hồi lại được, Romeo vẫn chỉ có năm cơ hội chụp, mà toàn bộ

quá trình chụp đều được trực tiếp, không cho bất kỳ ai có cơ hội nghi ngờ. Bởi vì thời gian phát sóng chỉ có năm mươi phút, Bonnie cắt giảm phần thi thử thách, thay vào đó gia tăng mức độ khó của phần thi ảnh.

Đây chính là chương trình trực tiếp! Nói cách khác, mọi hành vi cử chỉ của bạn đều sẽ lập tức bị khán giả thấy. Nếu bạn phạm lỗi, tổ làm chương trình cũng sẽ không có cách che giấu cho bạn thông qua giai đoạn cắt nối biên tập. Điều này khiến các thí sinh căng thẳng đến toát mồ hôi hột.

Gustav không tiếp tục đảm nhiệm vị trí nhiếp ảnh gia, thậm chí không còn xuất hiện ở studio nữa. Bonnie đứng một mình trên đất trống, đối diện với các thí sinh mang vẻ mặt cứng ngắc.

"Vốn buổi chụp hôm nay sẽ do hai thí sinh hợp tác quay chụp, tự lựa chọn trang phục, style và background cho nhau. Nhưng các bạn biết đấy, Romeo chỉ có năm cơ hội chụp, điều này sẽ rất bất lợi cho người hợp tác với cậu ấy, vì thế tôi thay đổi chủ đề chụp…"

"Không, cứ chụp theo cách hợp tác hai người đi. Em sẽ hợp tác với Romeo." – Evan đột nhiên giơ tay nói.

Cameras lập tức đồng loạt quay ống kính về phía cô, những người xem trước TV lập tức bị khơi dậy cảm xúc.

Bonnie biết khi đổi chương trình thành trực tiếp, cô sẽ gặp phải rất nhiều thử thách bất ngờ, nhưng không ngờ người đầu tiên đưa ra thử thách cho mình chính là Evan. Nhưng cô có dự cảm tình huống sắp diễn ra là điều cô mong đợi.

Evan khoác vai bạn thân, vẻ mặt lạnh nhạt – "Năm kiểu là đủ. Romeo có thể đi xa đến đâu, tôi cũng có thể đi xa đến đó. Nếu cậu ấy bị loại chỉ vì những nguyên nhân cứt chó ấy, tôi cũng không muốn ở lại một chương trình như vậy."

Cô bạn, phong cách nói chuyện của cô bạn đúng là toạc móng heo! Bonnie – người đưa ra quyết định cứt chó – cảm thấy mặt mình bỏng rát, tuy rằng mục đích của cô là để bảo vệ Romeo.

Người xem sôi nổi khen ngợi sự thẳng thắn và nghĩa khí của Evan, sau đó càng thêm trào phúng ban lãnh đạo ABC và người hâm mộ của Gustav. Hiện giờ, hai nhóm người này đặc biệt bị cộng đồng mạng căm giận, ngay cả danh tiếng của Gustav cũng giảm đi không ít.

Không ai biết, Gustav không hề cảm thấy buồn phiền, trái lại hắn còn vui như mở cờ. Hắn chỉ muốn tất cả mọi người ủng hộ Romeo. Còn về fans của mình, xin lỗi, giờ hắn hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của họ. Hắn muốn sống vì mình.

Bonnie ho khan một tiếng, xác nhận lại – "Em nghĩ kỹ rồi chứ? Năm lượt chụp, không thể nhiều hơn."

"Có gì mà phải nghĩ, em chỉ muốn hợp tác với Romeo." – Evan bĩu môi.

Chu Doãn Thịnh cười khẽ, ôm chầm lấy Evan.

"Vậy thì ok, chụp theo đúng kế hoạch ban đầu đi. Có thấy bức tường graffiti kia không? Ở đó có ba kiểu phong cách graffiti, các bạn chia đội xong thì đến chỗ tôi bốc thăm, căn cứ theo phong cách phông nền mà lựa họn trang phục và tạo hình, sau đó đến bức tường graffiti đó để chụp ảnh. Ai có thể hoà vào bức tường graffiti một cách hoàn mỹ nhất, người đó chính là Top 1 tuần này."

Các thí sinh đồng loạt quay đầu lại nhìn, thấy trong studio quả nhiên đã được dựng một bức tường graffiti rất lớn. Tường được chia làm ba mảng, một mảng theo phong cách cổ tích, trên đó vẽ những cây nấm rực rỡ sắc màu và các loài động vật đáng yêu, tựa như bước vào xứ sở thần tiên của Alice.

Một mảng khác theo phong cách trừu tượng, nhiều màu sắc rực rỡ giao nhau tạo cho người ta cảm giác nổi loạn, điên cuồng, nhiệt huyết.

Mảng tường cuối cùng đơn giản nhất, gần như không theo phong cách gì, chỉ chia làm hai phần đen trắng, bên trái màu đen bên phải màu trắng, ở giữa là chữ "freedom" thật lớn được viết bằng hai màu đen trắng đan xen.

Các thí sinh bình tĩnh nhìn một lúc, trong lòng đã có ý tưởng.

Bonnie lấy một chiếc túi nhỏ ra, cho từng cặp thí sinh cử người lên bốc thăm. Nhóm Emily bốc trúng mảng tường phong cách cổ tích, cô ta cười sung sướng, xem ra đã chọn đúng mảng tường hợp ý mình.

Chu Doãn Thịnh đẩy Evan lên bốc thăm. Đối với hắn, bốc trúng cái nào cũng không thành vấn đề. Có lẽ người khác sẽ cảm thấy năm lượt chụp ít đến đáng thương, nhưng với hắn thì như vậy cũng đã đủ. Khả năng tính toán của bộ não hắn không kém 007 một chút nào, chỉ cần nhìn lướt qua background là đã có thể cho ra kế hoạch chụp tốt nhất rồi, thậm chí có thể chi tiết đến vị trí từng sợi tóc. Năm kiểu ảnh nên chụp thế nào, chụp ra rồi sẽ có hiệu quả ra sao, điều này hắn còn biết rõ hơn cả nhiếp ảnh gia.

Evan bốc trúng mảng tường đen trắng. Cô cảm thấy quá đơn điệu, khó phát huy, vì thế khi trở về cô nhún vai với bạn mình.

"Không sao, có thể chụp tốt mà." – Chu Doãn Thịnh khoác vai cô, vò mạnh mái tóc đỏ rực của cô.

Hai người đến phòng thay đồ. Chu Doãn Thịnh cũng không nhìn nhiều, trực tiếp chọn hai bộ comple có kiểu dáng đơn giản, một bộ đen, một bộ trắng. Bộ comple trắng kết hợp với áo sơ mi đen, bộ comple đen kết hợp với áo sơ mi trắng, màu caravat giống màu comple, tương phản với màu áo sơ mi.

Lòng dạ Evan còn rộng lớn hơn cả Thái Bình Dương, trong khi bạn mình chọn quần áo, cô trực tiếp lấy PSP ra chơi game, thỉnh thoảng hỏi một câu đã xong chưa. Mà hai nhóm thí sinh khác đã bắt đầu khắc khẩu vì bất đồng ý kiến. Cá tính Emily vô cùng mạnh mẽ, nhất định muốn người hợp tác phải tuân theo mình vô điều kiện, điều này dẫn đến mâu thuẫn giữa hai người cứ tăng dần.

Bonnie vội vàng dẫn theo nhân viên công tác chạy đến khuyên giải, màn đặc sắc này khiến khán giảxem đến mê mẩn, chờ đến khi họ hoàn hồn, hoặc nên nói chờ đến khi hai nhóm khác hoàn hồn, Evan và Chu Doãn Thịnh đã tạo kiểu xong, đang đứng trước tường graffiti chuẩn bị chụp.

Chu Doãn Thịnh yêu cầu nhà tạo mẫu nhuộm mái tóc đỏ rực của Evan thành màu đen, còn tóc hắn vốn là màu trắng, cũng không cần chỉnh sửa gì nhiều.

Đường nét khuôn mặt Evan lại được đánh cứng, lông mày được kẻ đậm và hơi nhếch lên, trông vô cùng tà ác. Tính cô vốn cũng rất thoải mái, có thể nói là phóng khoáng ngỗ ngược cũng không quá đáng, lại thêm bộ comple đen thắt caravat rồi đứng trước mảng tường trắng kia, quả thức là đẹp trai đến loá mắt.

Mà nét đẹp của Romeo thì không hề có tính xâm lược, cũng như bộ comple mà hắn mặc vậy, sạch sẽ nhẹ nhàng trong sáng. Hắn dựa lưng vào mảng tường màu đen, hai tay đút túi quần, đôi chân bắt chéo, dáng đứng biếng nhác, chiếc cằm hơi hếch và bờ mi nửa khép nửa mở toát lên vẻ bất cần.

Evan cũng hai tay đút túi dựa lưng vào tường, nhưng trái ngược với vẻ biếng nhác bất cần, biểu cảm trên gương mặt cô là sắc bén và lạnh lùng, dáng đứng tương tự nhưng lại toát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Hai người đứng tách biệt trong hai thế giới đen và trắng, nhưng hơi thở của họ lại quyện vào nhau một cách kỳ diệu. Hình ảnh đó thực sự vô cùng tinh tế, thuần tuý và trang nhã.

"Một phát trúng đích!" – Nhiếp ảnh gia nhanh chóng nhấn shutter, kích động kêu to. Tối giản, đây mới là chủ đề vĩnh hằng của thời trang.

Người xem trước TV đã bị hai người hớp hồn. Lần đầu tiên họ được chứng kiến trực tiếp quá trình quay chụp của Romeo. Hắn gần như không cần suy nghĩ, chỉ cần nhiếp ảnh gia vừa nhấn shutter, hắn đã lập tức tạo tư thế tiếp theo, vô cùng tự nhiên.

Hai người chậm rãi lại gần nhau, một người 183 cm, một người 180 cm, đứng cạnh nhau gần như không nhận ra chênh lệch về chiều cao. Đầu họ kề rất gần, dường như đang thì thầm gì đó. Evan khoác tay lên vai Romeo, nở một nụ cười rực rỡ. Còn Romeo thì chỉ hơi híp đôi mắt màu xanh biển, nhưng ánh sáng rực rỡ trong con ngươi ấy cũng cướp mất trái tim người xem.

Hai người, một nhiệt tình, một trầm lặng, một như mặt trời, một như trăng sáng, như hai nửa vòng tròn âm dương, là sự tồn tại không thể thiếu của nhau.

"Hoàn mỹ! Hai người là partner hoàn mỹ nhất mà tôi từng gặp! Yêu hai người chết mất!" – Nhiếp ảnh gia vừa nhấn shutter vừa điên cuồng la to.

Hai người bình tĩnh thay đổi tư thế, nhiếp ảnh gia nhấn shutter tanh tách, năm kiểu ảnh hoàn thành chỉ trong chưa đầy một phút.

"Rốt cuộc thì tôi cũng biết vì sao thằng nhãi Gustav kia lại thích Romeo như vậy. Anh biết không, cậu ấy là con cưng của ống kính, dù chụp từ góc độ nào cũng đều hoàn mỹ đến bất ngờ. Lúc chụp cậu ấy, tôi cảm thấy máu mình cũng sôi trào, hoàn toàn không muốn dừng lại. Tôi muốn mời cậu ấy làm người mẫu độc quyền của tôi, tuyệt đối không thể để cậu ấy bị Gustav cướp đi!"

Nhiếp ảnh gia quay đầu lại tán thưởng với người phụ trách ghi hình mình. Anh ta bật máy tính, mở năm bức ảnh vừa chụp được cho khán giả xem. Cảm giác giao hoà dữ dội giữa đen và trắng, giữa cứng và mềm, giữa băng và lửa này lập tức đập vào mắt người xem.

Mà trong giới nhiếp ảnh, danh tiếng của vị nhiếp ảnh gia này hơn xa Gustav. Anh ta diễn giải sự si mê của Gustav đối với Romeo thành sự si mê của một người sáng tác dành cho nguồn cảm hứng của mình. Anh ta khéo léo dẫn dắt chiều hướng dư luận, khiến fans Gustav – những người đã yêu cầu Romeo rời khỏi cuộc thi – càng cảm thấy bối rối.

Chúa ơi, chúng tôi đã phạm phải một sai lầm lớn, chúng tôi khiến thần tượng mất đi nguồn cảm hứng. Có lẽ từ nay về sau anh ấy sẽ không bao giờ chụp ảnh nữa! Giờ đây tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi! Một fan hâm mộ ôm mặt oà khóc trước TV.

Còn có rất nhiều người còn lo lắng hơn cô gái nọ. Romeo dùng hành động thực tế tát vào mặt tất cả những người cho rằng hắn gian lận. Ba mươi kiểu ảnh? Thôi đi, hắn chỉ cần năm kiểu, không, thực ra chỉ cần một kiểu thôi là hắn đã có thể vượt xa các thí sinh khác.

Lúc này khán giả mới nhớ, dường như bức ảnh Top 1 nào của Romeo cũng là bức ảnh đầu tiên được chụp. Lần nào cũng là một phát trúng đích, đoạt vị trí quán quân. Thực lực của hắn quá mạnh mẽ!

Biểu hiện cực kỳ ngoạn mục của hai người khiến hai nhóm thí sinh còn lại cảm thấy vô cùng áp lực. Họ bắt đầu nghi ngờ lựa chọn của mình, nghĩ xem có phải mình nên thay bộ khác, đổi tạo hình khác hay không. Tay chân họ cứng ngắc, biểu cảm gượng gạo, khiến nhiếp ảnh gia liên tục tức giận đến xì khói, mấy lần không thể không đến gần sửa lại tư thế cho họ, đồng thời nhắc nhở họ đèn đặt ở vị trí nào.

"Chúa ơi, cảm giác khi chụp họ thực sự là quá khác so với khi chụp Romeo. Gustav, Gustav đáng thương, chả trách lúc chụp người khác cậu ta cứ luôn nghiêm mặt." – Nhiếp ảnh gia lải nhải than phiền, mà khán giả trước TV lại lần nữa cảm nhận được tâm trạng của Gustav, cũng hiểu ra mức độ chênh lệch giữa Romeo và các thí sinh khác lớn đến thế nào.

Romeo dựa vào gian lận mới đi được đến ngày hôm nay? Trò cười lớn nhất trần đời!

Phần chụp hình rốt cuộc kết thúc, tổ làm chương trình lập tức đăng ảnh của các thí sinh lên mạng cho mọi người bình chọn. Trước kia họ sẽ chọn bức ảnh xuất sắc nhất, nhưng lần này, để thể hiện tính công bằng và trong sạch của cuộc thi, họ đăng toàn bộ số ảnh đã chụp lên mạng.

Romeo và Evan chỉ có vỏn vẹn năm bức, còn hai nhóm khác mỗi nhóm đều có ba mươi bức. Nhưng lúc này số lượng cũng không phải là người ta để tâm, mà là chất lượng. Khán giả thi nhau hôn hít Romeo và Evan, còn với hai nhóm khác thì không ngừng chê bai.

Không thể nghi ngờ, Top 1 lại thuộc về Romeo và Evan. Hai nhóm thí sinh khác thua tâm phục khẩu phục, thua vô cùng lúng túng. Lúc trước họ cảm thấy quyết định cắt giảm lượt chụp của Romeo của tổ làm chương trình quá mức tuyệt vời, nhưng giờ lại đang suy xét xem có nên xin xỏ cho Romeo hay không. Ít nhất nếu số lượt chụp của Romeo bình thường trở lại, họ sẽ thua không quá khó coi.

"Tôi không quan tâm có công bằng hay không, tôi chỉ biết bất cứ ai cũng phải có lúc sai lầm. Năm lượt, biết đâu có ngày tâm trạng của cậu ta không ổn định, không thể chụp tốt lấy một kiểu thì sao? Tôi thấy như vậy cũng rất tốt mà." – Một câu của Emily đã gạt phăng ý định của mọi người, cũng làm cho khán giả ghét cay ghét đắng.

Con đĩ, sao mày còn chưa bị loại? Đừng ai bình chọn cho nó nữa, để nó mau chóng cút đi đi!

Bình luận của người này được rất nhiều người like. Họ đã chịu sự hèn hạ của Emily quá đủ rồi. Đương nhiên vẫn có một bộ phận người theo chủ nghĩa vị kỷ cảm thấy cô ta rất cá tính, cho cô ta mười điểm.

Lần này, người bị loại là một thí sinh nam. Anh ta là partner của Emily, bị Emily đẩy ra hứng chịu miệng lưỡi của ban giám khảo. Lúc xuống đài, anh ta ôm chầm lấy tất cả mọi người, chỉ từ chối một mình Emily, khiến cho cô ta xấu hổ đến nỗi mặt mũi đỏ bừng.

Bởi vì sửa thành trực tiếp, tình hình sinh hoạt của các thí sinh trong biệt thự sẽ không xuất hiện trong chương trình được phát sóng, mà sẽ được cắt nối biên tập thành tập bên lề phát sóng trước trận chung kết một tuần. Nói cách khác, ba tập cuối kéo dài thành bốn tập, các thí sinh có thêm một tuần để nghỉ ngơi.

"Các bạn trẻ, xem tôi mang ai đến này." – Bonnie vỗ tay, một nhóm người lục tục bước vào cửa. Evan vừa hét vừa chạy về phía một người phụ nữ trung niên, đó là mẹ cô. Hai thí sinh còn lại cũng trông thấy người thân của mình, ngoại trừ Romeo và Emily.

Emily thở phào nhẹ nhõm. Cô ta cũng không muốn gặp mẹ mình, cô ta sợ mình sẽ vơ lấy bình hoa mà đập vỡ đầu bà ta. Mà Chu Doãn Thịnh cũng biết trước bác mình sẽ không đến được. Hắn tìm ra chứng cứ bà ta câu kết với luật sư ngầm chiếm di sản của Romeo, đồng thời nặc danh đệ trình cho cảnh sát, hiện giờ bà ta còn đang ở trong tù.

Một mình hắn đi đến góc khuất, bật trí não trên cổ tay lên. Hắn đã tra ra được người kích động cư dân mạng bắt mình rời khỏi cuộc thi là ai, hơn nữa còn chuẩn bị một "món quà" hoành tráng. Những chứng cứ lừa đảo tài chính đủ để gã ta táng gia bại sản, thậm chí bóc lịch suốt đời. Nhưng hắn ngạc nhiên phát hiện, đối phương hiện nay đang nằm trong phòng ICU (*) vì hút thuốc phiện quá liều. Theo tin tức được đăng, bác sĩ còn đo lường ra trong máu gã ta có virus AIDS.

(*) Viết tắt của "Intensive Care Unit" – phòng điều trị tăng cường.

Sao lại trùng hợp thế? Trong đầu hắn nhanh chóng lướt qua khuôn mặt dịu dàng khiêm tốn của Gustav. Người nọ quả nhiên là người mặt nóng tim lạnh. Nhẹ giọng cười cười, hắn nhấn gửi, không hề để tâm mà đẩy người này xuống vực sâu tuyệt vọng.

"Romeo, em ổn chứ?" – Bonnie nói chuyện với mấy phụ huynh xong thì trông thấy thiếu niên trốn trong góc nghịch đồng hồ, bóng lưng trông có vẻ vô cùng cô đơn.

"Em ổn." – Chu Doãn Thịnh ngẩng đầu mỉm cười.

"Em yêu, bác em bận công việc nên không thể đến thăm em. Bà ấy nhắn cho em hãy giữ sức khoẻ, còn nói rất nhớ em." – Bonnie không nói sự thực cho thiếu niên, sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu ấy trong cuộc thi.

"Vâng, em biết rồi." – Chu Doãn Thịnh gật đầu, trong lòng rất cảm ơn sự quan tâm của Bonnie đối với hắn.

Các thí sinh lần lượt rời khỏi với người nhà. Họ muốn tìm một nhà hàng sang trọng ăn một bữa no nê, chi phí sẽ do tổ làm chương trình bỏ ra, điều kiện là họ cho phép tổ làm chương trình ghi lại hình ảnh đoàn tụ của họ để phát sóng. Giao dịch này rất có lời.

Evan vốn muốn mời Romeo, lại thấy Bonnie đã hẹn với hắn trước, vì thế mới yên tâm rời khỏi.

Là người dẫn chương trình, Bonnie có nghĩa vụ lo cho hai thí sinh cô đơn. Cô đặt chỗ ở một nhà hàng Pháp, vừa ăn một bữa xa xỉ vừa thảo luận những điều mà họ tâm đắc trong cuộc thi.

Chu Doãn Thịnh và Emily đã trở mặt với nhau từ lâu, lúc này cũng chẳng buồn ra vẻ thân thiết. Người quay phim ghi lại hình ảnh hai người ganh đua đối mặt (Emily ganh đua, Romeo lặng lẽ đối mặt) rồi lập tức rời khỏi.

"Romeo, chuyện lúc trước làm em phải chịu thiệt rồi. Em vẫn giận à?" – Bonnie dò hỏi.

Chút chuyện nhỏ ấy Chu Doãn Thịnh căn bản không để trong lòng. Hắn biết Gustav có ôm tình cảm thế nào với hắn. Hắn sẽ không đón nhận người kia, cũng sẽ không bởi vậy mà giận anh ta. Yêu là thứ quý giá nhất trên đời, cho dù tình yêu này không phải là điều mà bạn muốn, bạn có thể từ chối dứt khoát, nhưng không thể dùng thái độ hắt hủi dập nát nó.

"Không, em không giận. Trái lại, em rất cảm ơn sự yêu thích mà ngài Acheson dành cho em." – Hắn chậm rãi lắc đầu.

Ánh mắt Emily hơi loé lên, thầm nghĩ quả nhiên chuyện giảm bớt lượt chụp có liên quan đến ngài Acheson. Nhưng cụ thể là vì sao? Cô ta rất muốn mua một tờ báo giải trí về xem, nhưng Bonnie còn ở bên cạnh, cô ta hoàn toàn không có cơ hội. Có lẽ khi về có thể hỏi thăm các thí sinh khác xem thế nào, người nhà họ nhất định sẽ biết.

Cô ta lơ đãng cắt thịt bò, thỉnh thoảng lại ném ánh mắt tràn đầy căm thù về phía thiếu niên ngồi đối diện.

Chu Doãn Thịnh xin phục vụ một ly rượu vang, nháy mắt giả nai với Bonnie – "Bonnie, em có thể uống một chút rượu vang không? Một chút xíu thôi mà, người quay phim đã đi rồi, sẽ không ai biết đâu."

Bonnie hơi khó xử. Thiếu niên còn ba tháng nữa mới thành niên, không thể uống rượu. Nhưng mình từ mười lăm tuổi đã bắt đầu uống trộm, chắc là không sao đâu nhỉ?

Cô chậm rãi chạm vào chai rượu vang. Nhưng có bàn tay đột nhiên vòng qua đầu Romeo lấy ly đi, nghiêm túc bác bỏ – "Không được, chỉ có thể uống sữa."

Emily lập tức hưng phấn bừng bừng. Rốt cuộc cô ta cũng được gặp lại ngài Acheson, người đàn ông có thể quyết định cuộc đời cô ta.

100. Quyển 8 - Chương 25

Sự xuất hiện của Gustav khiến Emily cảm thấy rất bất ngờ và vui vẻ. Cô ta vừa chỉnh lý tóc tai vừa đứng dậy bắt tay với hắn, trông có vẻ vô cùng bối rối. Đương nhiên, kiểu bối rối này phần lớn là giả vờ, bởi vì không có ngôi sao nào không thích người ta sùng bái mình. So với cô ta, phản ứng của Chu Doãn Thịnh bình thường hơn nhiều. Hắn và Bonnie ngồi yên tại chỗ, mỉm cười với người đến.

"Xin chào." – Gustav bắt tay với Emily, thái độ vô cùng lễ phép, rồi lại đặc biệt lạnh nhạt. Trong khi Emily giả vờ bối rối, hắn cũng đang giả vờ trấn tĩnh. Lần đầu tiên được ăn bữa tối với người trong lòng, còn ngồi gần như vậy, trái tim hắn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lòng bàn tay và lưng hắn thấm đẫm một lớp mồ hôi, caravat gần như siết chặt lấy yết hầu đang không ngừng trượt lên trượt xuống của hắn, khiến hắn ngay cả nuốt nước bọt cũng khó.

Hắn cúi đầu, xác nhận trang phục của mình không có vấn đề gì, mùi mồ hôi cũng được hương Cologne tươi mát che giấu, thế mới ngồi xuống bên cạnh thiếu niên, còn cho hắn một cái ôm nhiệt tình.

"Romeo, dạo này em vẫn khoẻ chứ?" – Tiếng nói khàn đặc khô khốc làm Bonnie giật cả mình. Người khác không phát hiện ra, chứ cô biết bình thường Gustav tuyệt đối không phải như vậy. Từ lúc bước vào cửa, cả người hắn đều rất cứng ngắc, chân tay lóng ngóng như một con cua lớn.

Còn là siêu mẫu nam danh giá nhất thế giới nữa chứ, nói ra đúng là mất mặt. Bonnie che trán, âm thầm trợn trắng mắt.

"Em vẫn khoẻ. Ngài Acheson, chúng ta vừa mới gặp nhau hôm trước thôi mà, ắt hẳn anh cũng biết tình hình gần đây của em." – Chu Doãn Thịnh trêu ghẹo một câu. Hắn không ngờ một người đàn ông cao to như vậy lúc căng thẳng lại đáng yêu đến thế. Nhưng dù Gustav có đáng yêu đến đâu, hắn cũng sẽ không chấp nhận anh ta, trừ khi anh ta là người ấy.

Hắn không hiểu chuyện này rốt cuộc là như thế nào, vì sao hắn hoàn toàn không thể cảm nhận được sự tồn

tại của người yêu, chỉ có thể dựa vào suy đoán hoặc tiếp xúc thân mật. Hắn không muốn biến thành một kẻ cuồng hôn, cứ thấy ai đẹp trai là nhào lên sàm sỡ.

"Đương nhiên, ngày nào tôi cũng chú ý đến em." – Gustav lập tức gật đầu – "Nhưng một ngày không gặp được em, thời gian cứ như bị kéo dài bất tận. Tôi đã xem ảnh mà Duke chụp cho em, đẹp lắm, nhưng không phải là tốt nhất. Nếu để tôi chụp chắc chắn sẽ tuyệt hơn. Em chính là người mà ống kính của tôi yêu nhất!" – Tôi cũng vậy!

Bởi vì còn hai con kỳ đà siêu lớn bên cạnh, hắn miễn cưỡng giữ lại lời bày tỏ thâm tình.

Chu Doãn Thịnh biết đây là phong cách của người phương Tây. Họ luôn thẳng thắn ca ngợi người mình thích. Hắn xoa xoa da gà trên mu bàn tay, nở một nụ cười vừa ngây thơ vừa ngượng ngùng.

Bonnie vừa ăn vừa thưởng thức dáng vẻ xun xoe của người bạn cũ, cảm thấy rất chi là thoả mãn. Emily lại cảm thấy mình bị xem nhẹ. Cô ta luôn biết Gustav đối xử rất đặc biệt với Romeo, nhưng chưa từng trực tiếp cảm nhận sự đặc biệt này. Chỉ cần có Romeo, đôi mắt của Gustav sẽ chỉ có thể trông thấy một mình cậu ta. Còn những người khác, thậm chí là cả thế giới, đều trở thành vật trang trí có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Tình cảm này thực sự chỉ là sự si mê của một người sáng tác dành cho nguồn cảm hứng của mình thôi ư? Thế thì hơi quá, trong mắt hắn gần như sắp toát ra hai ngọn lửa đốt trụi Romeo.

Cô ta không cam lòng mà cắn môi, muốn hấp dẫn sự chú ý của người đàn ông này. Cô ta đưa một tờ giấy ăn đã gấp cẩn thận ra, cười duyên nói – "Ngài Acheson, em vẫn luôn muốn xin chữ ký của ngài nhưng đều không có cơ hội. Hôm nay có thể ký cho em một chữ không?"

Cô ta rốt cuộc được người đàn ông nọ nhìn thẳng như mong muốn. Nhưng cô ta phát hiện ra hai ngọn lửa trong con ngươi hắn nhanh chóng dập tắt, quay trở lại thành lạnh lùng xa cách. Đây mới là bộ mặt thật của Gustav Acheson, vẻ ngoài thì dịu dàng khiêm tốn, nhưng lúc nào cũng giữ khoảng cách nhất định với bất cứ ai, không để họ đến gần dù chỉ nửa bước.

Cảm nhận của Gustav về Emily có thể dùng hai chữ "phiền chán" để hình dung. Hắn mỉm cười xua tay – "Xin lỗi, hôm nay tôi không mang bút."

"Em có thể mượn người phục vụ một chiếc." – Emily hăng hái đáp.

Đúng lúc này, phục vụ đi đến, đặt ly sữa ấm lên tờ giấy ăn kia, sau đó xoay người nói câu chúc ngon miệng. Gustav cầm ly đặt trước mặt mèo con, cực kỳ tự nhiên mà vo tròn tờ giấy ăn kia rồi vứt vào thùng rác.

Sắc mặt Emily tái mét trong giây lát, vội vàng nâng ly rượu lên che giấu, không nhắc lại chuyện xin chữ ký nữa. Cô ta âm thầm kiểm điểm lại xem mình có gì đắc tội với người đàn ông này, mà hắn lại phiền chán mình như thế. Đúng vậy, chính là phiền chán, ánh mắt hắn nhìn cô ta giống như đang nhìn một con ruồi phiền nhiễu. Điều này khiến lòng tự trọng của cô ta phải chịu đả kích rất lớn.

Gustav không có tâm tư nói chuyện với người ngoài. Hắn nhìn chằm chằm mèo con, thấy cậu ấy thè lưỡi nhấp thử ly sữa, sự yêu chiều và nét cười trong mắt gần như sắp tràn ra ngoài.

Chu Doãn Thịnh thích uống rượu, nhưng hắn càng thích uống sữa. Hắn bưng ly sữa nóng thả hạnh nhân uống ngon lành. Hắn cảm thấy bụng mình âm ấm, khiến hắn buồn ngủ díp cả mắt.

Trái tim Gustav đã tan chảy thành một vũng nước. Hắn bố thí cho Bonnie một ánh mắt, hỏi ám chỉ – "Em ăn no chưa?" – No rồi thì mau dẫn con kỳ đà còn lại đi đi.

"Không, em muốn gọi thêm một suất ốc sên nướng bơ tỏi nữa." – Bonnie không chịu phối hợp.

"Nếu như em thích, tôi có thể cho đầu bếp của tôi đến nhà làm cho em ăn. Em là người mẫu, không nên ăn quá nhiều món có hàm lượng calo cao cùng một lúc."

"Được rồi, anh nhớ giữ lời đấy nhé." – Bonnie nhún vai, kéo kéo khăn quàng cổ, nói – "Emily yêu dấu, chúng ta đi thôi."

"Đi luôn bây giờ ạ? Em muốn uống thêm một ly rượu vang nữa." – Emily nấn ná.

"Tủ lạnh trong biệt thự có rượu vang, về biệt thự rồi uống cũng được mà." – Bonnie kéo tay cô ta, thái độ trở nên cương quyết. Cô đã thấy nhiều người phụ nữ như Emily, vì quyền thế mà có thể không từ thủ đoạn để leo lên. Nhưng rất rõ ràng, Gustav không muốn làm bậc thang của cô ta.

"Ngài Acheson và Romeo…"

"Họ có việc muốn nói, một lát nữa thì đi." – Bonnie kéo Emily ra cửa, ghé vào tai cô ta thì thầm cảnh cáo – "Một cô gái thông minh biết việc gì nên làm và không nên làm. Nếu tôi là cô, tôi tuyệt đối sẽ không chọc vào ngài Acheson. Quyền thế của anh ấy không chỉ ở giới thời trang thôi đâu."

Emily nhìn hai người lần cuối – họ lúc này đã dần dần dịch đến gần nhau, căm hận không cam lòng, rồi lại không thể không thừa nhận lời uy hiếp này. Một ngày nào đó, một ngày nào đó, những người này sẽ phải phủ phục dưới chân cô ta!

"Romeo, thực sự xin lỗi em vì chuyện lúc trước. Tôi không cố ý gây ra bất kỳ phiền toái nào cho em, chỉ là tôi không kiềm chế được trái tim mình." – Sau khi những người thừa thãi đều rời khỏi, Gustav lập tức đi đến bên cạnh mèo con, một tay đặt lên lưng ghế đằng sau hắn, tạo thành tư thế bao quanh, một tay định nắm lấy tay hắn.

"Em chấp nhận lời xin lỗi của anh, đêm đã khuya…" – Chu Doãn Thịnh không muốn đối diện với người đàn ông này. Hắn nghe thấy tiếng tim đập điên cuồng của người nọ, nghe thấy tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề của anh ta. Tình cảm của người đàn ông này dành cho hắn e rằng còn sâu đậm hơn hắn tưởng.

“Không, xin em đừng đi, xin em hãy ở lại, cẩn thận nghe tôi nói hết đã. Thực sự nếu không nói cho em biết, tôi nghĩ mình sẽ điên mất.” – Gustav dùng sức giữ chặt cổ tay hắn, đôi mắt hơi đỏ lên.

“Đêm nào tôi cũng chỉ có thể dựa vào nỗi nhớ với em mới đi vào giấc ngủ được, dù cho chúng ta chỉ mới gặp nhau một tiếng trước đó. Từ khi còn nhỏ, tôi đã biết mình là một người đồng tính, tôi chỉ cảm thấy hứng thú với những chàng trai đặc biệt xinh đẹp. Nhưng trước khi gặp em, tôi chỉ cảm thấy họ đáng được khen ngợi, chưa từng có yêu. Giờ tôi mới hiểu, tất cả những chờ đợi trước kia của tôi đều là vì em. Tôi yêu em đến phát điên, xin em hãy cho tôi một cơ hội, có được không?” – Chỉ mấy câu ngắn ngủi, miệng hắn đã khô khốc, trái tim suy kiệt. Hắn nhìn chằm chằm vào thiếu niên không chớp mắt, chờ mong rồi lại sợ hãi đáp án sắp được thốt ra từ miệng người nọ.

“Không…”

Chu Doãn Thịnh vừa mới nhả ra một chữ đã bị người đàn ông nọ chặn miệng bằng một nụ hôn nóng bỏng. Hắn đang định giơ tay đẩy ra thì bỗng nhiên ngây người, khớp hàm khép chặt hơi thả lỏng, đón nhận chiếc lưỡi dẻo dai của người đàn ông kia. Hai người hôn nhau mấy phút liền mới tách ra. Chu Doãn Thịnh thở dài, sau đó định lên tiếng, lại bị người đàn ông nọ vội vàng chặn lại.

Chữ “không” kia làm cho Gustav vô cùng sợ hãi, hắn không muốn nghe thấy lần thứ hai.

Liên tiếp hôn bảy, tám lần, Chu Doãn Thịnh mới không thể nhịn được nữa mà đẩy hắn ra – “Đủ rồi, lưỡi tôi tê hết cả rồi!”

Gustav cầu xin – “Em yêu, đừng vội vã từ chối tôi như vậy. Xin em hãy cẩn thận suy nghĩ một thời gian nữa rồi cho tôi đáp án sau có được không? Tôi hứa với em, tôi sẽ là người yêu tốt nhất trên thế giới này.”

Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nhìn người đàn ông nọ một lúc, sau đó mới gật đầu. Hắn đương nhiên biết người nọ là người yêu tốt nhất trên đời, dẫu có cách nhau một năm ánh sáng, anh ta luôn có thể tìm ra mình nhờ trực giác.

Cả người Gustav đều mềm nhũn, vừa rồi hắn suýt nữa thì bị doạ chết.

Hai người yên lặng nhìn nhau trong chốc lát, Chu Doãn Thịnh mới cầm lấy áo khoác, nói – “Đưa em về đi.” Thực ra hắn rất muốn “xử” người này ngay tại chỗ, lại lo người này sẽ quá đắc ý rồi lại gây phiền toái cho hắn. Hết thảy chờ cuộc thi chấm dứt rồi nói sau vậy.

Gustav lập tức đứng dậy kéo ghế cho hắn, thái độ ân cần chu đáo.

Cả đường không nói chuyện, ô tô đỗ lại trước cổng biệt thự. Chu Doãn Thịnh xuống xe, đi được hai bước thì quay đầu lại nói – “Em nghĩ em đã suy nghĩ kỹ càng…”

Thời gian ngắn như vậy thì có thể nghĩ được gì? Gustav vô cùng bất an, liên tục xua tay nói – “Không

không không, xin em hãy cẩn thận suy nghĩ thêm chút nữa, ít nhất chờ đến khi cuộc thi kết thúc."

"Không cần, em đồng ý. Bởi vì nụ hôn của anh khiến linh hồn em điên đảo." – Linh hồn điên đảo theo đúng nghĩa đen. Chu Doãn Thịnh nháy mắt mấy cái với người đàn ông nọ rồi chạy nhanh vào biệt thự.

"Gì cơ? Cục cưng, em có thể nhắc lại lần nữa không?" – Gustav lập tức nhảy xuống xe muốn đuổi theo, lại thấy các thí sinh khác thò đầu ra từ biệt thự, không thể không đứng lại. Vẻ mặt hắn chốc thì vặn vẹo, chốc thì mừng như điên, chốc thì hoảng hốt khó tin.

Chúa ơi, mau nói cho tôi biết đây không phải là ảo giác của tôi! Cậu ấy thực sự đồng ý rồi!

"Cục cưng à, em đồng ý? Em đồng ý thật chứ? Dù sao tôi cũng coi như là em đồng ý!" – Hắn hô to rất nhiều lần, sau đó giơ nắm tay lên trời quơ quơ.

Bay bổng trở về nhà, hắn đăng một trạng thái lên mạng xã hội: "Ngày có được cuộc sống mới, ngày đáng để khắc ghi mãi mãi, ngày hạnh phúc nhất sung sướng nhất trong đời! Cảm ơn Chúa, cũng cảm ơn người tôi yêu sâu sắc nhất!" Cuối cùng còn đính kèm một emo đắm đuối.

Nghỉ ngơi một ngày, cuộc thi lại bắt đầu. Hiện giờ chỉ còn lại năm thí sinh. Bonnie đưa họ đến studio, cảnh cáo – "Đây là vòng đấu loại cuối cùng trước trận chung kết, hôm nay chúng ta có thể sẽ có một hoặc hai thí sinh bị loại, điều này hoàn toàn dựa và sự thể hiện của các bạn. Lần này, quyền quyết định cuộc thi không nằm trong tay khán giả, cũng không nằm trong tay ban giám khảo, mà là do khách hàng của chúng ta quyết định. Là một người mẫu, chụp ra những bức ảnh khiến khách hàng vừa lòng mới là điều quan trọng nhất."

Cô giới thiệu vị khách nọ cho mọi người. Đó là một người đàn ông cao to vạm vỡ để râu quai nón, ánh mắt cứ dán vào bộ ngực đầy đặn của các thí sinh nữ. Phát hiện camera đang ghi hình mình, anh ta mới xấu hổ ho khan một tiếng, giới thiệu sản phẩm cho mọi người.

Anh ta là giám đốc marketing của MOT, lần này anh ta mang máy tính bảng trong chuỗi sản phẩm Stride mà công ty mới phát minh đến làm sản phẩm quảng cáo. Máy tính bảng Stride có rất nhiều chức năng, được trang bị rất nhiều phần mềm tân tiến, nhất là chức năng xử lý văn bản và hình ảnh, có thể xưng là kẻ tiên phòng trong lĩnh vực công nghệ thông tin trên thế giới. Từ cái tên "Stride" cũng đủ để nhận thấy sự tin tưởng mà họ dành cho sản phẩm của mình.

Giới thiệu sơ qua một lượt, ngài tổng giám đốc bổ sung – "Thế nên nhiệm vụ ngày hôm nay của các bạn chính là chụp poster tuyên truyền cho sản phẩm máy tính của công ty tôi. Mỗi người sẽ có ba mươi phút, trong ba mươi phút này, các bạn có thể chụp không giới hạn, sau đó chọn ra bức ảnh tốt nhất cho tôi nhận xét."

Chụp không giới hạn, nói cách khác chính là không cần giới hạn trong ba mươi kiểu ảnh nữa. Đây tuyệt đối

là một tin tức tốt! Không đợi các thí sinh hoan hô nhảy nhót, ngài tổng giám đốc đã lập tức giội một gáo nước lạnh – "Nhưng các bạn sẽ phải đảm nhiệm luôn vai trò lựa chọn trang phục, hoá trang, chụp ảnh, điều chỉnh ánh sáng, chỉnh sửa ảnh cho mình. Sẽ không có ai phụ trách cho chất lượng ảnh của các bạn, trừ nó."

Anh ta cầm chiếc máy tính bảng có kiểu dáng thời trang trên tay cho mọi người nhìn, tiếp tục nói – "Sau khi chụp xong, nếu các bạn cảm thấy không hài lòng với ảnh của mình, các bạn có thể dùng sản phẩm của chúng tôi để chỉnh sửa. Chức năng xử lý hình ảnh tuyệt vời của nó nhất định sẽ khiến các bạn phải mở rộng tầm mắt."

"Nhưng mà em mù máy tính thì phải làm sao? Ngay cả phần mềm soạn thảo văn bản em còn không biết dùng." – Evan tương đối thẳng thắn.

"Đừng lo lắng, đến lúc chỉnh sửa ảnh tôi sẽ phân cho mỗi người một kỹ thuật viên, người đó sẽ phụ trách dạy các bạn nên sử dụng thế nào." – Ngài tổng giám đốc chỉ chờ câu này. Khi các thí sinh chỉnh sửa ảnh, phần giao lưu giữa kỹ thuật viên và họ có thể quảng bá cho tính năng mạnh mẽ của sản phẩm công ty mình thêm lần nữa, hiệu quả tuyên truyền nhất định sẽ rất tuyệt.

Tất cả các thí sinh đều gật đầu tỏ vẻ đã biết. John cho thần tượng một cảnh cận mặt, Romeo đang dính mắt vào chiếc máy tính bảng kia, ánh mắt nóng rực như nham thạch nóng chảy.

"Tôi thích sản phẩm điện tử, nhất là máy tính bảng." – Chu Doãn Thịnh mỉm cười với máy quay.

Emily đứng cạnh hắn bỗng nhiên giơ tay nói – "Chẳng phải tổ làm chương trình đang đưa ra hình phạt cho Romeo hay sao? Vậy thì thời gian của cậu ta phải giảm bớt một nửa mới đúng."

Fans Romeo ngồi trước TV tức nổ phổi, chỉ vào màn hình TV mà mắng "con khốn", "con đĩ", hận không thể lôi Emily ra ngoài đánh một trận.

Bonnie đang định lên tiếng thì ngài tổng giám đốc đã nói – "Tổ làm chương trình là tổ làm chương trình, nhà tài trợ là nhà tài trợ. Tôi không cần biết các bạn có thấy công bằng hay không, tôi chỉ biết sản phẩm của tôi phải chọn được một poster tuyên truyền xuất sắc nhất, vì thế cơ hội của mỗi người đều như nhau. Nếu các bạn muốn đả kích đối thủ, xin đừng lấy sản phẩm của công ty tôi ra làm trò cười. Tôi đến để làm việc chứ không phải để làm công cụ cho người khác lợi dụng!"

Lời chỉ trích không chút khách khí của anh ta khiến Emily đỏ mặt tía tai, quẫn bách gần chết. Những thí sinh còn lại che miệng cười khẽ. Chu Doãn Thịnh thản nhiên liếc cô ta một cái, như thể cô ta chính là một tên hề.

Bonnie không hề có ý định đứng ra giảng hoà, chờ mọi người cười đủ rồi mới dẫn họ đến địa điểm chụp.

"Background chính là cái này? Một tấm vải trắng?" – Evan không dám tin mà nhìn năm tấm vải trắng đặt ở các góc studio. Background đơn điệu như vậy, họ phát huy kiểu gì?

"Khi nào chỉnh sửa ảnh các bạn tự nghĩ biện pháp. Cho các bạn một chút gợi ý, chỉ cần có một chiếc máy tính có tính năng mạnh mẽ, các bạn muốn chụp ảnh chiến tranh vũ trụ ngay dưới Trái Đất cũng là chuyện có thể." – Bonnie bí hiểm nháy mắt.

"Tức là để chúng ta dùng phần mềm xử lý hình ảnh thêm background. Đừng lo, trong phần mềm đó chắc chắn sẽ có hiệu ứng background làm chị vừa lòng." – Chu Doãn Thịnh nói nhỏ vào tai Evan. Ngài tổng giám đốc nghe thấy lời nói này của hắn, mỉm cười gật đầu.

Bonnie búng tay, thời gian đếm ngược bắt đầu. Các thí sinh la hét ầm ĩ chạy vào phòng hoá trang. Chu Doãn Thịnh chọn một chiếc áo len cổ chữ V xám, một chiếc quần trắng, một đôi giày skate phối ba màu đen trắng ghi, hơi đánh rối tóc cho càng tự nhiên, sau đó trở về nơi đặt tấm vải trắng nói chuyện với nhân viên điều chỉnh ánh sáng. Tuy nói để các thí sinh tự điều chỉnh ánh sáng, chứ thực ra chỉ cần nói hiệu ứng ánh sáng mà mình muốn cho nhân viên công tác là được, khi chụp họ sẽ hỗ trợ điều chỉnh.

Đời máy này có tổng cộng năm màu: đen, trắng, xanh biển, vàng, cam, Chu Doãn Thịnh cho nhân viên ánh sáng chiếu ngọn đèn màu xanh nước biển lên tấm vải trắng, sau đó là đèn vàng, đèn cam, đèn trắng, đèn xám nhạt, mỗi lần đổi màu là lại nghe thấy tiếng hắn nhấn máy ảnh tanh tách.

"Cậu ta đang làm gì vậy? Trong ảnh phải xuất hiện người mẫu và sản phẩm, điều này cậu ta phải biết chứ?" – Ngài tổng giám đốc rất lo lắng, trước khi đến anh ta đã hứa với Gustav rằng nhất định sẽ giúp đỡ cho cục cưng của hắn, nhưng cục cưng của hắn lại chụp đi chụp lại một quầng sáng, anh ta cũng không biết nên giúp như thế nào.

"Đừng lo lắng, cậu ấy sẽ không làm hỏng đâu." – Bonnie lơ đãng xua tay, cô đang híp ngắm nhìn bả vai trắng mịn trần trụi của thiếu niên. Chiếc áo len mà hắn chọn quá rộng, hơi ngọ nguậy một chút là để lộ xương quai xanh và một phần bả vai gợi cảm cùng cực. Nếu Gustav ở đây lúc này, nhất định sẽ hoá thành sói mà nhào lên.

Ngài tổng giám đốc nhún vai, không nói gì nữa.

Sau khi chụp các vầng sáng màu sắc rực rỡ xong, Chu Doãn Thịnh cố định máy ảnh trên giá, bắt đầu chụp mình. Hắn cũng không tạo bất kỳ tư thế nào, chỉ đứng thẳng tắp, duỗi cánh tay ra, dùng lòng bàn tay nâng một chiếc máy màu trắng, cổ tay chuyển động khiến chiếc máy xoay tròn quanh góc máy như bóng rổ. Máy ánh được cài đặt cách một giây chụp một kiểu, đèn flash nháy lia lịa. Tiếp đó hắn lại đổi thành chiếc màu đen rồi lặp lại quá trình chụp trước đó.

Nhân viên công tác ngây ra như trời trồng, nhìn năm shoot ảnh của hắn mà không hiểu ra làm sao.

Ngài tổng giám đốc day day thái dương, hiển nhiên rất nghi ngờ có phải đầu óc Romeo có vấn đề hay không. Ai cũng thấy những bức ảnh này rất bình thường, không có gì mới lạ, cho dù là ngoại hình cậu ta có đẹp như tinh linh cũng không cứu vãn được.

Khán giả trước TV sôi nổi che mặt, rên rỉ – "Romeo, mau tỉnh lại đi, em làm thế chẳng có tác dụng gì hết! Lấy lại khí thế ban đầu của mình đi, knock out bọn họ, nếu không em chỉ có nước bị loại!"

Những thí sinh còn lại không rảnh để đi xem Romeo, nhưng họ có thể thông qua lời bàn tán của nhân viên công tác mà biết hắn phát huy thất thường, cảm giác căng thẳng trong lòng tức thì giảm đi quá nửa. Đương nhiên, trong đó cũng không bao gồm Evan. Cô vừa nhảy vừa xua tay với Romeo, hy vọng hắn nhanh chóng bổ sung sửa chữa, nhưng chỉ nhận lại được một ánh mắt bình thản.

Emily đã nhận rõ tình cảm của ngài Acheson dành cho Romeo. Cô ta cảm thấy nếu mình không liều mạng phấn đấu, danh hiệu quán quân nhất định sẽ rơi vào tay Romeo, vì thế cô chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm rồi đi ra.

Khi cô ta bắt đầu chụp ảnh, xung quanh đồng loạt vang lên tiếng kêu kinh ngạc, khiến cho Bonnie và ngài tổng giám đốc đều vội vàng chạy đến xem xét.

"Ôi Chúa tôi." – Bonnie không thể không cảm thán vì sự dũng cảm của Emily. Cô ta cho stylist sấy phồng tóc mình rồi để xoã, vừa đủ để che khuất hai điểm trước ngực, sau đó không mặc gì cả, cứ khoả thân như vậy mà ngồi khoanh chân trước background, hai tay giữ một chiếc máy tính bảng màu cam, dùng nó che nơi riêng tư nhất.

Toàn thân cô ta đều bôi một lớp phấn bóng màu bánh mật, được đèn chiếu vào có cảm giác vững chắc như điêu khắc.

"Cô ấy rất sáng tạo." – Ngài tổng giám đốc giơ ngón cái.

Emily đang chụp ảnh thì thấy cảnh này, lập tức mỉm cười đắc ý. Khán giả trước TV bị thân hình khiêu gợi của cô ta hấp dẫn, hoàn toàn vứt sạch ác cảm đối với cô ta lúc trước ra sau đầu.

Thời gian ba mươi phút chụp hình kết thúc, ngài tổng giám đốc lại cho mọi người mười lăm phút chỉnh sửa ảnh. Họ có thể chọn bức hình mà mình vừa lòng nhất để tiến hành chỉnh sửa, chẳng hạn như thêm một vài hiệu ứng kỳ ảo vào phông nền, v.v. Kỹ thuật viên của MOT đã đi đến bên cạnh họ để giúp đỡ.

"Phần mềm này có rất nhiều tính năng, để tôi dạy cậu…" – Kỹ thuật viên được phân cho Chu Doãn Thịnh còn chưa nói xong đã lập tức mất tiếng. Anh ta mắt chữ O mồm chữ A mà nhìn ngón tay mảnh khảnh của thiếu niên bay vèo vèo trên bàn phím, ghép tất cả ảnh chụp lại tạo ra hiệu ứng khiến người ta hoa cả mắt. Kỹ thuật của hắn chuyên nghiệp không kém gì một lập trình viên.

Ý định dạy cậu ấy của hắn quả thực là dư thừa. Sau khi hình ảnh được xử lý xong, kỹ thuật viên ngơ ngác nhìn một lúc lâu mới thốt lên một câu – "Romeo, cậu thắng chắc rồi."

Emily hơi chỉnh tối bức ảnh, khiến cho làn da mình trông càng đầy đặn, sau đó từ chối tất cả đề nghị chỉnh sửa ảnh của kỹ thuật viên. Cô ta cảm thấy mình đã hoàn mỹ lắm rồi, không cần thêm bất cứ thứ gì thừa thãi.

Kỹ thuật viên nhún nhún vai, không nói thêm gì.

Mười lăm phút trôi qua, các thí sinh lần lượt bước lên nộp tác phẩm của mình. Ngài tổng giám đốc cũng đồng thời đưa ra lời nhận xét đúng trọng tâm nhất. Đến lượt Emily, anh ta nhìn chằm chằm vào bức ảnh thật lâu, không ngừng dùng ngón tay xoa cằm, vẻ mặt hơi kỳ lạ. Khán giả trước TV cho rằng chắc chắn anh ta đã bị Emily mê hoặc, bởi vì họ cũng vậy.

Emily thực sự là gợi cảm đến trào máu!

Chu Doãn Thịnh là người cuối cùng, hắn đưa máy của mình lên. Ngài tổng giám đốc nhìn chằm chằm thiếu niên một tay nâng máy trên màn hình, không biết nên nói gì cho phải. Bức ảnh này có thể đứng thứ nhất, thứ nhất từ dưới lên! Xem ra anh ta phải xin lỗi người bạn cũ của mỉnh rồi, cục cưng của hắn hình như không xuất sắc như hắn đã miêu tả.

"Boss, ngài cần bật play. Đây là ảnh động." – Kỹ thuật viên được phân cho thiếu niên không nhịn được mà nhắc nhở.

Ngài tổng giám đốc kinh ngạc trợn tròn mắt, trong một loạt ảnh photoshop cơ bản nhất bỗng dưng xuất hiện một bức hình động, cho dù kết quả ra sao, chỉ riêng phần kỹ thuật là đã đủ để đè bẹp tất cả đối thủ.

Bonnie nhanh tay nhấn vào nút play. Thiếu niên vẫn đứng yên, mang trên mặt nụ cười như thấm vào lòng người, mà chiếc máy tính trên tay hắn lại bắt đầu xoay tròn, vỏ ngoài không ngừng thay đổi sắc màu. Sau lưng thiếu niên xuất hiện vô số điểm sáng, rõ ràng chỉ có năm màu, nhưng khi giao nhau lại tạo ra đủ mọi sắc màu thế gian, tựa như cầu vồng sau mưa, pháo hoa rực rỡ, Ngân Hà bùng nổ. Cái tĩnh của thiếu niên càng tôn lên sự lộng lẫy đến cực hạn của chiếc máy trên tay và phông nền sau lưng.

Thời trang, sống động, mới mẻ.

Ngài tổng giám đốc không nhịn được mà phát ra tiếng "ồ", "oà" tán thưởng. Anh ta trợn tròn mắt, hỏi – "Cái này là cậu giúp cậu ấy làm?"

"Không không không, tự cậu ấy làm đấy. Kỹ thuật máy tính của cậu ấy còn giỏi hơn tôi."

John lập tức gửi video ghi lại quá trình thiếu niên chỉnh sửa ảnh cho ngài tổng giám đốc, đạo diễn lập tức cắt hình cho người xem trước TV. Người xem lập tức trông thấy thiếu niên ngồi khoanh chân dưới đất, vừa dựng hình vừa trò chuyện với kỹ thuật viên – "Phần mềm này của các anh quá tuyệt, có riêng bộ xử lý hình ảnh Perfect Image có khả năng xử lý và phục chế ảnh trên cả tuyệt vời, tốc độ xử lý cũng nhanh hơn những phần mềm khác rất nhiều. Tôi muốn hiệu ứng gì nó đều giúp tôi tạo ra được. Wonderful!"

Hắn vừa giải thích vừa chậm rãi ghép những bức ảnh đơn điệu thành một tác phẩm vô cùng rực rỡ. John còn hợp thời quay cận mặt kỹ thuật viên, vẻ mặt mắt chữ O mồm chữ A của anh ta rất thú vị.

Khán giả trước TV đã phục sát đất, chỉ muốn quỳ bái ông vua kỹ thuật Romeo này. Có người bình luận chắc chắn – "Romeo đang dùng kỹ xảo quay phim viễn tưởng bom tấn để mà chụp ảnh, hoàn toàn là lãng phí của trời! Romeo còn bao nhiêu tài năng chưa thể hiện ra nữa? Nếu một ngày nào đó các bạn nói với

tôi cậu ấy là siêu nhân, tôi cũng sẽ không bất ngờ!"

Thấy đoạn video này, ngài tổng giám đốc quả thực cười tít cả mắt. Không thể nghi ngờ, đây đúng là quảng cáo mà anh ta mong đợi, không cần biên tập một chút nào đã có thể trực tiếp lên sóng.

"Quá kỳ diệu! Quá xuất sắc!" – Anh ta nhìn chằm chằm vào bức ảnh, khen không dứt miệng.

"Vậy anh có thể tuyên bố quán quân lần này rồi chứ?" – Bonnie mỉm cười hỏi.

"Đương nhiên có thể." – Ngài tổng giám đốc lướt lại ảnh chụp của mọi người, chỉ ra điểm mình không hài lòng. Nói đến Emily, giọng điệu của anh ta hơi quái dị – "Bức ảnh này của Emily rất đẹp. Nhìn thấy nó, tôi thậm chí không nỡ rời mắt."

Ống kính chĩa thẳng vào Emily, cô ta nở một nụ cười đắc ý.

"Tuy nhiên..." – Ngài tổng giám đốc đột nhiên đổi hướng chủ đề – "Tôi chỉ muốn giật chiếc máy trong tay cô ấy ra mà ném đi, hoặc là có khả năng nhìn xuyên thấu để có thể trực tiếp bỏ qua chiếc máy, sau đó tha hồ thưởng thức thân hình xinh đẹp của cô ấy. Cái máy tính bảng kia là của khỉ gì vậy? Lại dám che đi cảnh sắc tuyệt vời như thế, làm tôi cảm thấy vô cùng tức giận!"

Bonnie cúi đầu nín cười, cô có thể hiểu tâm trạng của ngài tổng giám đốc.

Hầu hết khán giả nam trước TV đều đồng cảm với anh ta. Họ cũng cảm thấy chiếc máy tính kia thật vướng bận.

"Vì thế, tôi muốn loại Emily." – Ngài tổng giám đốc tổng kết lại lời khen ngợi đầy nhiệt tình của mình.

Các thí sinh ngẩn ra, Emily lại càng kinh ngạc không nói nên lời, mãi nửa phút sau mới phẫn nộ chất vấn – "Vì sao? Nếu ảnh em đã tốt như vậy thì vì sao lại loại em?"

Bonnie vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nói từng câu từng chữ – "Đã quên lúc trước tôi dạy các bạn thế nào rồi hay sao? Là một người mẫu, em chính là nền mà không phải nhân vật chính, thứ em cần quảng cáo là sản phẩm hoặc trang phục, mà không phải chính em. Emily, em khiến cho sản phẩm cần quảng cáo trở thành một thứ dư thừa khiến người ta chỉ muốn vứt đi, em cảm thấy em có tư cách đạt giải nhất hay sao? Thứ được bán là Stride của MOT, chứ không phải là cơ thể em!"

Ngài tổng giám đốc vô cùng đồng tình, phụ hoạ – "Đúng, nếu như em đang chụp cho trang bìa của Playboy, tôi nhất định sẽ cho em danh hiệu quán quân."

Những thí sinh còn lại phát ra tiếng cười trộm. Lúc này, khán giả trước TV mới hiểu rõ lý do, sôi nổi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Có khán giả nam còn lập tức nhắn tin cho tổ làm chương trình, nói Emily nhất định sẽ

là người mẫu xuất sắc nhất cho trang bìa Playboy, dáng người của cô ta rất gợi cảm, làm người mẫu bình thường sẽ rất lãng phí.

Những ý kiến như vậy đã định trước cả đời này Emily cũng không thể bước lên sàn catwalk thời trang xa xỉ. Cô ta đã bị gắn mác thấp kém và khiêu dâm.

Emily không thể tìm được bất cứ câu gì để phản bác, cô ta đúng là có suy nghĩ dùng cơ thể để có được tương lai. Nếu cô ta có thể nhớ ra lời dạy của Bonnie sớm hơn một chút, cô ta tuyệt đối sẽ không đi bước mạo hiểm này.

Cô ta vô cùng xấu hổ, chậm rãi ngồi sụp xuống ôm đầu khóc. Các thí sinh không ai muốn đi an ủi cô ta, đều đồng loạt quay mặt đi chỗ khác.

Cuối cùng, tập này chỉ loại một mình Emily, khán giả nhiệt tình đề cử cô ta đi chụp cho tạp chí Playboy, nhất định sẽ bán được rất nhiều. Khi họ đua nhau giẫm Emily xuống bùn, phong cách của Romeo lại càng ngày càng cao cấp, những biệt hiệu như vua kỹ thuật, làn gió văn nghệ mới, hoạ sĩ, nghệ thuật gia cứ lần lượt rơi vào tay hắn.

Tài năng hơn người của hắn khiến người ta phải chú ý.

Đương nhiên, status thần kinh của Acheson cũng gây ra sóng gió không nhỏ. Mọi người sôi nổi suy đoán có phải hắn bị tâm thần phân liệt hay không, hay là bí mật đính hôn, hay là có con riêng, tóm lại là đủ loại đoán mò.

Tập thứ hai đếm ngược là tập tổng hợp sinh hoạt của các thí sinh. Trong khi chương trình được phát sóng, họ cũng đang thực hiện huấn luyện vô cùng gian khổ để chuẩn bị cho trận chung kết cuối cùng.

Nếu đã là cuộc thi người mẫu, đương nhiên phải phân thắng bại trên sàn catwalk. Tổ làm chương trình mời nhà thiết kế thời trang nổi tiếng quốc tế Wilson về, đưa chuỗi trang phục thu đông mà ông sắp tuyên bố lên sàn catwalk của chương trình. Chuỗi trang phục này được lấy linh cảm từ quân phục, đường nét thẳng tắp rắn rỏi, tông màu chủ đạo là màu lạnh, bốn thí sinh nam nữ còn lại cần phô bày sự mạnh mẽ rắn rỏi nhất của mình, đều cần sải những bước catwalk oai hùng hiên ngang nhất.

Đây là yêu cầu cơ bản của Wilson dành cho họ.

Buổi trực tiếp bắt đầu, Bonnie đi đến bên cạnh Wilson, hỏi ông coi trọng vào thí sinh nào nhất.

"Tôi tương đối coi trọng Evan. Cô ấy là một người mẫu nữ có phong cách nam tính hiếm thấy, là người có thể thể hiện ý nghĩa của chuỗi trang phục này tốt nhất. Ngược lại, Romeo – người mà khán giả yêu thích nhất – cũng là người mà tôi lo lắng nhất. Cậu ta còn chưa trưởng thành, ngoại hình trung tính, dáng người hơi gầy yếu, tôi lo trang phục nam của tôi mặc lên người cậu ta sẽ biến thành đồ nữ."

Bonnie gật đầu tỏ vẻ lý giải.

Để tạo hiệu ứng cho chương trình, người quay phim lập tức bắt lấy bóng dáng Romeo ở hậu trường, sau đó phát ra tiếng hít khí nho nhỏ.

Lúc này, thiếu niên vẫn luôn dịu dàng như ánh trăng được chải hết tóc ra sau đầu, lộ rõ gương mặt vô cùng điển trai. Đôi mắt xanh biếc của hắn hơi nheo lại, môi nhẹ nhàng nhếch lên, nhưng cả khuôn mặt không hề có một chút ấm áp nào, mà ngược lại còn toát ra nét lạnh nhạt vô cảm. Hắn mặc một chiếc áo bành tô phong cách quân phục; một chiếc thắt lưng bó chặt đường hông, càng tôn lên dáng người tam giác ngược và đôi chân thon dài thẳng tắp của hắn; đôi giầy quân đội sáng bóng khiến người ta hoa cả mắt.

Hắn cất bước đi về phía trước, cảm giác lạnh lùng nghiêm cẩn tự nhiên này tựa như một con dao quân dụng bổ thẳng vào mắt người xem, khiến người ta không thể chống đỡ. Hắn nửa chính nửa tà, có thể mềm mại cũng có thể rắn rỏi. Hắn có thể khống chế bất kỳ phong cách trang phục nào.

Wilson ngạc nhiên đến há hốc miệng. Người xem trước TV cũng đã say, bưng lấy khuôn mặt đỏ bừng mà phát ra tiếng hét chói tai.

Tiếng nhạc vang lên, Miss Jeffrey cho các thí sinh xếp thành hàng rồi bước ra theo thứ tự. Mỗi bước chân của thiếu niên đều kiên định thong dong là vậy, tựa như một con dao quân dụng, sắc bén mà khí thế tột độ.

Khán giả ở hiện trường hoàn toàn quên phản ứng, chỉ biết há hốc miệng nhìn theo hắn, đầu di động theo từng bước đi của hắn, khi hắn biến mất sau hậu trường tối mịt thì cảm thấy buồn bã nuối tiếc. Bộ trang phục trên người hắn quá bảnh, cho dù là con gái cũng muốn mua cho mình một bộ, bởi vì nó có thể bó gọn vòng eo mảnh khảnh và bờ mông căng đầy.

Mỗi lần thiếu niên xuất hiện trên sàn catwalk với một bộ quần áo khác, khán giả đều cho hắn một tràng vỗ tay nhiệt liệt nhất, tựa như từng đợt từng đợt sóng vỗ bờ. Nhưng tất cả đều không thể làm cho gương mặt kiên nghị của hắn gợn sóng.

Nhiệt độ trong hội trường gần như sôi trào, Wilson không chút do dự mà lựa chọn khoác lấy cánh tay Romeo, dẫn theo hắn cảm ơn mọi người.

Trở về studio yên tĩnh, khuôn mặt bốn thí sinh vẫn đỏ bừng, không khác gì uống say. Họ quá mê cảm giác được người người chú ý này.

Bonnie hỏi họ nghĩ ai có khả năng giành được quán quân nhất, mọi người nghĩ một lúc, đều nói ra tên Romeo. Thành tích huy hoàng tám bức ảnh xuất sắc nhất, không ai ở đây có thể sánh bằng hắn, kể cả bước lên sàn catwalk, hắn cũng là tồn tại chói mắt nhất.

"Romeo, em cảm thấy ai sẽ giành giải quán quân?" – Bonnie cố tình làm khó.

"Dù là ai, em cũng sẽ vui vì người đó." – Chu Doãn Thịnh lảng tránh vấn đề này, sau đó ôm chầm lấy Evan.

Bonnie gật đầu, yêu cầu hiển thị điểm bình chọn của người xem. Hai thí sinh có số điểm thấp hơn bị loại. Khi chỉ còn lại Evan và Romeo, Bonnie tạm dừng, nói phải chèn quảng cáo.

"Em có thể đánh chị không?" – Evan chân thành hỏi.

Jeffrey và Eureka cười nắc nẻ, Chu Doãn Thịnh vò tung mái tóc đỏ được chải chuốt cẩn thận của cô.

Bonnie tỏ vẻ sợ hãi, bĩu môi nói – "Được rồi, vừa rồi tôi nói đùa thôi, next top model của chúng ta là—— Romeo! Chúc mừng em!" – Trong trường quay rơi xuống vô số ruy băng, Evan không cảm thấy thất vọng chút nào, rớt nước mắt nâng thiếu niên đã ngây cả người lên xoay vòng vòng, hai thí sinh còn lại cũng bước đến ôm chặt lấy họ.

Đây là khoảng thời gian đủ để ghi nhớ cả đời, họ cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Đêm hôm đó, tỉ lệ lượt xem Next Top Model phá kỷ lục kênh ABC. Tất cả đều cho rằng Romeo có tư cách giành được vòng nguyệt quế này. Sự xuất sắc của hắn rõ như ban ngày, hắn nhất định sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất của giới thời trang, không chút nghi ngờ.

Ban lãnh đạo ABC tổ chức party mừng chương trình kết thúc, cũng mời tất cả thí sinh đã tham dự cuộc thi. Khi Chu Doãn Thịnh trông thấy Hayden bước nhanh về phía mình, hắn cho rằng sẽ phải đánh một trận với đối phương, không ngờ Hayden lại cho hắn một cái ôm nồng nhiệt, cũng đỏ mặt nói cám ơn hắn.

Đứa trẻ này đúng là bị đùa ác. Chu Doãn Thịnh vừa cảm thán vừa đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng khoan dung, lại bị Gustav lạnh mặt kéo vào phòng nghỉ.

"Cục cưng, chẳng lẽ em đã quên hết tất cả những tổn thương mà cậu ta đã gây cho em rồi hay sao?"

"Quên rồi." – Trước khi người đàn ông kia kịp hoảng loạn, Chu Doãn Thịnh tháo caravat, chậm rãi nói – "Cậu ta không là gì với em cả, em không cần thiết phải nhớ những điều tốt đẹp hay xấu xa của cậu ta. Bây giờ, Gustav Acheson, em muốn đưa ra lời mời làm tình với anh, không biết anh có đồng ý hay không? Liệu anh có cảm thấy em là người quá dễ dãi hay không? Dù sao chúng ta cũng mới bắt đầu qua lại chưa đầy nửa tháng."

Gustav xoa xoa tay, lắp bắp nói – "Không, không, ý tôi là đương nhiên tôi đồng ý. Tôi cảm thấy em không hề dễ dãi chút nào, mà trái lại, em rất chín chắn, nửa tháng mới đưa ra yêu cầu với tôi. Em biết không? Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã bắt đầu tưởng tượng cảm giác khi được kết hợp với em…"

Dường như cảm thấy mình để lộ bản chất bỉ ổi, hắn lập tức tắt tiếng, mạnh mẽ đè thiếu niên lên tường mà hôn. Chu Doãn Thịnh đã ăn chay hơn hai tháng, cũng chủ động quấn đôi chân dài quanh hông hắn…

Hôm sau, hai người được mời tham gia một chương trình talkshow nổi tiếng nhất kênh ABC, thiếu niên có vẻ hơi uể oải, còn người đàn ông kia thì tinh thần hăng hái. Khi người dẫn chương trình hỏi về cái nhìn của hắn với thiếu niên, hắn đắc ý nói – "Romeo là người mẫu có tiềm năng nhất mà tôi từng thấy. Cậu ấy có thể khống chế những phong cách thời trang lạ nhất một cách thoải mái. Tôi nghĩ cậu ấy nhất định có thể tiến xa hơn tôi." – Dứt lời, hắn cúi đầu cười dịu dàng với thiếu niên.

Thiếu niên híp mắt cười theo.

Sau khi chương trình được phát sóng, tất cả mọi người đều biết Gustav có một đàn em mà hắn vô cùng yêu quý. Hắn sẵn sàng khen ngợi người nọ ở mọi lúc mọi nơi. Khi phóng viên hỏi vấn đề có liên quan đến hắn, hắn rất lạnh nhạt, nhưng khi hỏi đến vấn đề liên quan đến Romeo, hắn sẽ lập tức dừng lại nghiêm túc trả lời. Cùng ngày sau khi cuộc thi kết thúc, hắn like tất cả phát ngôn ủng hộ Romeo, điên cuồng theo đuổi người nọ.

Trạng thái này kéo dài một năm, hai năm, ba năm… Mười năm sau, hai người lần thứ hai dắt tay nhau tham gia chương trình talkshow, người dẫn chương trình vừa hỏi đến vấn đề liên quan đến Romeo, hắn sẽ vô cùng hăng hái mà lải nhải, lấy đủ mọi kiểu ảnh ra khoe.

Dần dà, người hâm mộ cũng đã chết lặng. Họ đặt cho hắn một biệt danh vô cùng phong cách: Kẻ cuồng khoe chồng.

Gustav quả thực là dùng tính mạng để yêu Romeo, Romeo cũng vô tư đáp lại hắn. Tình yêu của hai người được người đời tôn làm kiểu mẫu.

Mà Emily – người vốn nên đứng trên đỉnh cao nhất của giới thời trang – mười năm sau lại trở thành người mẫu tạp chí người lớn. Tên của cô ta gắn liền với "khiêu dâm", muốn xoá cũng không xoá được.

101. Quyển 9 - Chương 1

Chu Doãn Thịnh còn chưa mở mắt đã nghe thấy có người liên tục hô to gọi nhỏ bên tai mình – "Tiến sĩ, anh làm sao thế? Anh vẫn khoẻ chứ? Có ai không, tiến sĩ bị thương rồi!" – Nói xong lập tức lạch bạch chạy đi.

Xác định bên cạnh không còn ai, hắn mới chậm rãi chống người dậy đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Đây ắt hẳn là một phòng thí nghiệm, trên tường treo ba giá để đồ rất lớn, ô nào cũng có đặt một dụng cụ thuỷ tinh, dùng để ngâm bộ phận cơ thể người hoặc động thực vật có hình thù kỳ quái.

Trong không khí tản mát mùi hôi thối của thuốc sát trùng, dung dịch hoá học và thi thể thối rữa trộn lẫn vào nhau, khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Cách đó không xa còn vang lên từng tiếng nổ mạnh, dường như đang có một trận chiến diễn ra.

Rất rõ ràng, đây không phải một thế giới hoà bình, cho nên phải nhanh chóng hiểu biết tình hình của nguyên thân để ứng biến. Chu Doãn Thịnh lập tức bật 007 xem tư liệu, sau đó nở nụ cười.

Tốt lắm, đây là tận thế, mà nguyên thân là một tiến sĩ y học trẻ tuổi, tên là Bạch Mặc Hàn, được căn cứ B lớn nhất Trung Quốc tài trợ chăm sóc để nghiên cứu thuốc kháng virus Zombie. Anh ta tuỳ tiện lấy cơ thể sống làm thí nghiệm, mỗi ngày có vô số người bình thường hoặc dị năng giả chết trong tay anh ta. Anh ta là người mà tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm đều căm hận.

Tuy hành vi của anh ta có vẻ điên cuồng, có khuynh hướng phản xã hội, nhưng đáng buồn thay, không ai biết ý tưởng thực sự trong lòng anh ta. Anh ta chẳng qua chỉ muốn nhanh chóng nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh để cứu toàn bộ nhân loại.

Đây là một người tưởng rằng độc ác, nhưng thực ra có tấm lòng trong sạch. Anh ta chỉ biết nghiên cứu y học, không hiểu chút gì về đạo lý đối nhân xử thế, cho nên đã vô tình đắc tội rất nhiều người.

Số mệnh đã định anh ta sẽ không được chết tử tế, hơn nữa còn chết hai lần.

Đây là một thế giới BL, công chính tên là Lôi Xuyên, trước tận thế là lính đặc chủng, sau tận thế kích phát dị năng hệ lôi, hệ hoả, hệ trị liệu, có thể xem như cao thủ đương thời. Hắn là người chính trực, nghiêm túc, công bằng, dẫn đội ngũ anh em của mình đầu quân vào căn cứ B lớn nhất Trung Quốc, trên đường còn tiện thể cứu rất nhiều người.

Hắn không che giấu dị năng của mình, cho rằng như vậy sẽ càng có thể đảm bảo sự an toàn cho mọi người. Nhưng không ngờ lại có người nổi ý xấu, bán tin hắn sở hữu dị năng hệ trị liệu, hơn nữa còn không sợ virus Zombie lây nhiễm cho sở nghiên cứu của Bạch Mặc Hàn để đổi lấy điều kiện thường trú ở căn cứ B.

Bạch Mặc Hàn mừng như điên, lập tức báo cáo việc này lên cấp trên, yêu cầu họ bắt Lôi Xuyên lại làm sản phẩm thí nghiệm. Ban lãnh đạo căn cứ B vốn dè chừng Lôi Xuyên, việc này đúng là gãi đúng chỗ ngứa, vì thế ngoài mặt giao nhiệm vụ có độ khó cao cho Lôi Xuyên, nhưng sau lưng thì mua chuộc bạn bè hắn đánh lén trong khi làm nhiệm vụ.

Lôi Xuyên bị thương nặng, vốn có thể tự khỏi, nhưng lại bị bạn mình tiêm thuốc do Bạch Mặc Hàn nghiên cứu chế tạo vào người, lập tức rơi vào hôn mê, đến khi tỉnh lại thì đã trở thành vật nghiên cứu của Bạch Mặc Hàn, ngày ngày phải chịu đựng sự tra tấn vô cùng tàn ác.

Cứ thế năm năm trôi qua, khi hắn đã dần dần tuyệt vọng, cấp dưới Quách Trạch Thuỵ vẫn luôn thầm thích hắn một mình xâm nhập vào sở nghiên cứu, muốn cứu hắn ra ngoài.

Trong sở nghiên cứu có cao thủ dị năng canh gác, Quách Trạch Thuỵ vốn không có khả năng thành công. Y bị mười mấy dị năng giả bao vây, bị đánh tan xác ngay trước mặt Lôi Xuyên. Chuyện này đã tác động mạnh mẽ đến thần kinh của Lôi Xuyên. Hắn dùng một chút sức lực cuối cùng kích nổ tinh thể trong đầu, kéo tất cả mọi người chết theo.

Sau đó hắn sống lại, Quách Trạch Thuỵ cũng sống lại, hai người gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, bồi đắp lên tình cảm sâu đậm từ những ngày cùng chung hoạn nạn. Vài năm sau đó, Quách Trạch Thuỵ dựa vào ý chí bền bỉ của mình mà bẻ cong Lôi Xuyên, hai người thành lập một thế lực lớn mạnh hơn cả căn cứ B, mang lại niềm hy vọng mới cho tận thế khốc liệt.

Sau khi sống lại, họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cho kẻ thù, vì thế Bạch Mặc Hàn lại bị tiêu diệt. Trước khi chết, anh không hề oán hận, mà chỉ có nuối tiếc. Vắc-xin phòng bệnh của anh chỉ thiếu một phân tử nữa thôi là có thể phối hợp chế thành công, nếu như cho anh thêm một chút thời gian nữa, anh nhất định có thể khiến thế giới này khôi phục lại diện mạo vốn có. Hoa lá sẽ tươi đẹp trở lại, bầu trời lại trở nên xanh biếc, sông ngòi lại sạch sẽ trong veo trở lại, con người khôi phục lại sức khoẻ và lý trí…

Cho nên… nhiệm vụ của mình là cứu vớt thế giới?

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh lập tức nhảy xuống giường bệnh, chạy đến phòng thí nghiệm bên cạnh. Thời gian tỉnh lại của hắn rất không đúng lúc, hôm nay là ngày Quách Trạch Thuỵ một mình xông vào phòng thí nghiệm. Y cải trang thành nhân viên nghiên cứu, lại bị tiến sĩ Bạch – người có khả năng nhìn một lần là sẽ không quên – phát hiện ra, sau đó bị đội hộ vệ bao vây.

Trong lúc hỗn loạn, tiến sĩ Bạch bị đập trúng trán nên ngất đi. Vốn lần này ngất đi sẽ hôn mê đến tận khi nhân vật công thụ chính sống lại, nhưng linh hồn của Chu Doãn Thịnh quá mạnh, cưỡng chế tiến sĩ Bạch tỉnh lại trước thời gian.

Mau, mau chút nữa, nếu không nhân vật công chính sẽ tự kích nổ, mà vắc-xin và huyết thanh miễn dịch của tiến sĩ Bạch chỉ còn đúng một phân tử nữa thôi là có thể phối chế thành công, Chu Doãn Thịnh tuyệt đối sẽ không để cho tâm huyết của anh bị uổng phí.

Vừa chạy đến cửa phòng thí nghiệm, hắn lập tức trông thấy một người bị lửa, dao băng, dây leo, gai đất… đánh tan xác, mà trong phòng thí nghiệm trong suốt kiên cố, Lôi Xuyên đang nằm trên bàn thí nghiệm, trơ mắt nhìn cảnh tượng này. Đôi mắt hắn đỏ lừ, cơ bắp bắt đầu phồng lên, hiển nhiên là đang định tự kích nổ.

Chu Doãn Thịnh vừa chạy vừa điều chỉnh số liệu cơ thể Bạch Mặc Hàn lên đến tối đa. Bạch Mặc Hàn là dị năng giả hệ thần kinh, bình thường bận nghiên cứu không có thời gian tu luyện nên thực lực rất bình thường. Nhưng sau khi được 007 điều chỉnh, thực lực của hắn tăng như tên lửa, lập tức vượt qua cấp bậc cao nhất, đạt tới bậc vương giả.

Nếu muốn xoa dịu tinh thể nổ tung của Lôi Xuyên, chắc chắn phải dựa vào dị năng giả hệ thần kinh bậc vương giả.

Quanh người Lôi Xuyên xuất hiện từng tia sét tím, tựa như những con rồng thật nhỏ bao bọc lấy hắn. Bàn thí nghiệm bị phá nát, mà hắn thì vẫn đang lơ lửng giữa không trung, năng lượng quanh người càng ngày càng dữ dội, khiến tất cả dị năng giả đều ngã rạp, có nhân viên kỹ thuật là người thường đã đổ máu mà chết.

Lớp kính được chế tạo từ thiên thạch – vốn cứng cáp hơn cả kim cương – bắt đầu xuất hiện vết rạn, vài

giây sau mở rộng thành mạng nhện, cuối cùng loảng xoảng vỡ vụn. Đội dị năng giả muốn trốn cũng không được, muốn chạy cũng không xong, chỉ có thể nằm sõng soài dưới đất, tuyệt vọng chờ chết.

Trông thấy tiến sĩ Bạch dùng năng lượng thần kinh màu trắng bọc lấy bản thân, chậm rãi tiếp cận Lôi Xuyên, tâm trạng họ quả thực khó có thể diễn tả thành lời. Đây là trình độ mà dị năng giả bậc vương giả trong truyền thuyết mới có thể đạt đến, phóng thích dị năng hình thành từ trường bọc lấy mình. Trong phạm vi từ trường này, hắn là vô địch.

Hiện giờ còn chưa có người nào có thể tu luyện đến trình độ này, mà sở dĩ họ biết là vì căn cứ từng bao vây tiễu trừ một thây ma bậc vương giả, mất năm kho vũ khí và tính mạng của hai mươi tám dị năng giả cấp mười mà cũng không có cách nào khiến nó bị thương, còn để nó trốn thoát mất tăm.

Một dị năng giả bậc vương giả, thực lực đủ để sánh ngang với một quân đoàn trăm triệu người. Họ được cứu rồi!

Trong mắt mọi người đều toát ra ánh sáng hy vọng. Mà hiện thực cũng không làm họ thất vọng, quầng sáng trắng bọc lấy quầng sáng tím, ép dòng năng lượng bùng nổ quay trở về cơ thể Lôi Xuyên, âm thanh năng lượng va chạm kéo dài gần mấy chục phút.

Ánh sáng chói mắt rốt cuộc nhạt đi, Chu Doãn Thịnh bất chợt phun ra một ngụm máu tươi. Hắn đã trải qua vài thế giới, thu được rất nhiều năng lượng, nhưng để xoay chuyển số mệnh sống lại của Lôi Xuyên, hắn phải trả một cái giá khó có thể tưởng tượng, chẳng những năng lượng tích luỹ từ vài thế giới trước cạn sạch, mà ngay cả linh hồn cũng bị thương.

Giữa các thế giới có tồn tại sự chênh lệch. Mấy thế giới trước đó đều rất hoà bình, hoàn toàn không có những thiết lập vượt mức thông thường như dị năng, thây ma hay tận thế, cho nên chỉ được xem như cấp F trong hệ thống cấp bậc của Chủ Thần. Nhưng thế giới này thì vô cùng nguy hiểm, hơn nữa còn có rất nhiều năng lượng thể vượt mức thông thường, đủ để huỷ diệt thế giới, cho nên cấp bậc ít nhất cũng phải trên cấp B.

Năng lượng của mười mấy thế giới cấp F gộp lại cũng chưa chắc bằng được một thế giới cấp B, thế nên ở thế giới này, Chu Doãn Thịnh tuy rằng vẫn có thể tự bảo vệ mình, nhưng không thể nào chi phối hướng đi của cả thế giới. Vừa rồi hắn đã tiêu hao toàn bộ sức mạnh để ngăn chặn nhân vật công chính tự kích nổ, hiện giờ ý thức của thế giới đang muốn đưa nhân vật công chính đi sống lại, mà hắn thì không thể không rút năng lượng từ linh hồn để chống lại dòng ý thức này, giữ cân bằng thời không (thời gian và không gian) sắp xoay chuyển.

Nếu như không làm như vậy, linh hồn của hắn rất có khả năng sẽ bị dòng xoáy thời không biến dạng đẩy đi nơi khác, phải chịu sự tổn hại khôn lường, có khi còn sẽ bị Chủ Thần phát hiện rồi tiêu diệt. Vì thế, hiện giờ hắn đã ở trong tình cảnh đâm lao thì phải theo lao. Nếu từ bỏ nhiệm vụ, ngoài việc linh hồn phải chịu tổn hại, hắn sẽ không được một chút lợi lộc nào.

Nhất định phải tiếp tục kiên trì, ít nhất phải kiên trì đến ngày nghiên cứu thành công vắc-xin phòng bệnh! Còn về việc tìm kiếm người yêu, hắn đã lực bất tòng tâm. Ý thức của thế giới đang làm hao mòn linh hồn hắn từng phút từng giây, hắn sẽ không ở lại thế giới này quá lâu. Lôi Xuyên là một quân nhân chính trực,

tuy rằng sau khi sống lại sẽ hắc hoá, nhưng hắn vẫn sẽ cố hết sức cứu vớt loài người. Nếu hắn thấy Bạch Mặc Hàn nghiên cứu chế tạo thành công vắc-xin phòng bệnh, sau khi sống lại nhất định sẽ không giết anh, mà ngược lại sẽ để anh tiếp tục nghiên cứu.

Nhân vật công thụ chính đến chết cũng không thể nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng chống virus Zombie. Nếu anh nghiên cứu ra, điều này cũng coi như gián tiếp thay đổi quỹ đạo vận mệnh của họ, có thể giúp Chu Doãn Thịnh đạt được năng lượng của thế giới này. Năng lượng khổng lồ ấy chẳng những đủ để hắn chữa trị linh hồn, mà còn có thể khiến thực lực của hắn tiến một bước dài. Cho nên nhiệm vụ lần này, hắn nhất định phải hoàn thành bằng mọi giá.

Nghĩ như vậy, hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, sau đó chậm rãi ngã xuống.

Đám dị năng giả kia lúc này mới hoàn hồn, người lê người chạy đến bên cạnh hắn xem xét tình hình.

"Đừng phá hỏng sản phẩm thí nghiệm của tôi, mọi hy vọng nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh đều nằm trên người cậu ta đấy, nghe rõ chưa?" – Hắn siết chặt tay đội trưởng đội hộ vệ, thận trọng dặn dò, máu tươi liên tục tràn ra, như thể ngay sau đó sẽ cạn máu mà chết.

"Rõ thưa tiến sĩ, chúng tôi sẽ không động đến người nọ. Giờ tôi đưa ngài đến phòng y tế, ngài đừng nói gì cả!" – Đội trưởng đội hộ vệ cẩn thận bế hắn lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Những người còn lại ngồi dưới đất hơn mười phút mới gian nan bò dậy dọn dẹp hiện trường. Họ không trút giận lên người Lôi Xuyên, chỉ cẩn thận đặt hắn vào lồng ấp. Tiến sĩ Bạch là dị năng giả bậc vương giả, ai dám động vào đồ của hắn?

Lôi Xuyên đứng bên cạnh lồng ấp, kinh ngạc nhìn chằm chằm cơ thể mình. Một dị năng giả đi qua lồng ấp, đi xuyên qua hắn. Hắn thử nắm tay lại, cảm giác rất thật, sau đó thử chạm vào đồ vật, lại chỉ bắt được không khí. Hắn định ra khỏi phòng, lại đột nhiên bị một màng năng lượng vô hình bật ngược trở lại.

Lúc này hắn mới dám chắc, mình trở thành một hồn ma, hơn nữa còn bị nhốt trong phòng thí nghiệm, không thể nào rời khỏi. Nhưng cơ thể hắn vẫn còn sống, mọi số liệu trên máy đo nhịp tim và hô hấp đều vẫn bình thường.

Dị năng giả cũng tương tự như thây ma, trong não đều có tinh thể, đều có thể cung cấp năng lượng cần thiết cho tu luyện. Nhưng không biết vì sao, năng lượng tinh thể của nhân loại không tinh khiết như của thây ma, nếu hấp thu sẽ có nguy cơ nổ tan xác, cho nên trừ khi không còn cách nào khác, sẽ không ai đi cướp đoạt tinh thể của dị năng giả khác.

Nhưng tinh thể của bậc vương giả thì khác, mặc dù năng lượng hỗn tạp không tinh khiết, nhưng nếu để nhiều dị năng giả khác nhau hấp thu thì sẽ đủ để tạo ra một quân đoàn dị năng giả cấp bậc cao, có khi còn có thể bồi dưỡng ra một cao thủ bậc vương giả nữa.

Sau khi nhận được tin tức, ban lãnh đạo căn cứ B toát ra ánh mắt tham lam.

Nhưng làm sao Chu Doãn Thịnh có thể không nghĩ đến điều này? Hắn đã lợi dụng 007 hack vào hệ thống bệnh viện, bóp méo ảnh chụp cắt lớp não của mình. Vì thế khi ban lãnh đạo vội vàng chạy đến, họ chỉ trông thấy nhân viên y tế đang thở dài nuối tiếc.

"Thủ trưởng, tinh thể của tiến sĩ Bạch đã bị vỡ nát, ngài xem." – Bác sĩ chỉ vào khoảng tối trông như sương mù trong sọ não, nói.

"Bị vỡ nát?" – Ban lãnh đạo thất vọng.

Tinh thể bị vỡ vụn sẽ bị cơ thể người tự động hấp thu, từ đó về sau người này sẽ là người bình thường, không có một chút dị năng nào. Cho dù bây giờ họ có moi não tiến sĩ Bạch ra, họ cũng sẽ chỉ được một đống phế liệu, nguồn năng lượng khổng lồ đã tan vào không khí từ lâu.

"Các anh nhất định phải cố gắng chữa khỏi cho tiến sĩ Bạch, anh ấy là hy vọng của căn cứ chúng ta, thậm chí là toàn bộ loài người." – Để lại vài câu ra vẻ chính trực, ban lãnh đạo nối đuôi nhau rời khỏi. Đợi mọi người đi hết, Chu Doãn Thịnh – vốn giả vờ hôn mê – mới mơ màng tỉnh lại.

Cảnh vật trước mắt rất mơ hồ, nhìn gì cũng như bị che phủ bởi một màn sương, có vẻ vặn vẹo biến hình. Chu Doãn Thịnh đưa tay ra trước mặt quơ quơ, thế mới xác định đôi mắt vừa được 007 chữa khỏi lại cận lại. Dị năng có thể cải thiện thể chất, nhưng nếu muốn đạt đến trình độ thay da đổi thịt thì nhất định phải tu luyện đến cấp sáu trở lên. Tiến sĩ Bạch là dị năng giả cấp năm, cho nên vẫn chưa thể cải thiện được đôi mắt cận, bình thường luôn đeo theo cặp đít chai dày cộm.

Chu Doãn Thịnh mới khôi phục thị lực bình thường chẳng bao lâu thì lại trở về trước giải phóng. Tinh thể trong não hắn tuy chưa vỡ nhưng cũng đã xuất hiện rất nhiều vết rạn, muốn chữa khỏi chắc chắn sẽ phải tiêu tốn rất nhiều thì giờ và năng lượng. Nhưng ý thức của thế giới đang đối chọi với hắn từng phút từng giây, hiện giờ ngay cả khả năng tự bảo vệ mình hắn còn không có, nói gì đến những thứ khác?

Cho nên nhất định phải nhanh chóng nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh, nếu không linh hồn sẽ cạn kiệt. Nghĩ như vậy, hắn không để ý bác sĩ khuyên can, vội vàng quay trở về sở nghiên cứu.

Hư hao do năng lượng va chạm tạo thành đã được đội dị năng giả sửa sang lại, nhân viên kỹ thuật mới đang làm sạch cơ thể cho Lôi Xuyên. Trước đó, bởi vì tự kích nổ, cơ thể hắn suýt nữa bị vỡ tung, mặc dù có dị năng hệ trị liệu không ngừng chữa trị, nhưng trong thời gian ngắn vẫn giữ nguyên trạng thái máu me be bét bụng rách ruột tan như cũ.

"Tiến sĩ, sao ngài đã đến rồi? Sức khoẻ của ngài không có vấn đề gì chứ?" – Đội trưởng đội hộ vệ đang chăm chú trông chừng Lôi Xuyên, nghe tiếng bước chân nên quay lại xem, trên mặt toát lên vẻ kinh ngạc.

"Tôi không sao." – Chu Doãn Thịnh vừa nói vừa đeo kính, khoác thêm blouse trắng, sau đó bước đến bên cạnh Lôi Xuyên, lấy vài mililit máu từ động mạch cổ của hắn. Trong trí nhớ của Bạch Mặc Hàn, máu Lôi

Xuyên mới là nhân tố chính đánh bại virus Zombie, bạch cầu trong máu hắn có khả năng cắn nuốt rất mạnh, ngay cả virus Zombie cũng nuốt bằng sạch.

Nếu như giải được công thức phân tử của bạch cầu biến dị, loài người sẽ được cứu sống.

Thời gian của Chu Doãn Thịnh không nhiều, trên vai còn gánh áp lực của toàn thế giới. Mặc dù trước đó chưa từng thực hiện bất kỳ nghiên cứu nào về y học, hắn cũng không thể không kiên trì đi tiếp. May mà hắn có được toàn bộ trí nhớ của tiến sĩ Bạch, hơn nữa còn sở hữu chỉ số thông minh siêu cao và sự phụ trợ của 007, tốn một chút thời gian sửa sang lại là có thể nghiên cứu tiếp.

Đưa máu vào dụng cụ phân ly tế bào, hắn ngồi xuống, bật máy tính của tiến sĩ Bạch lên, dùng tốc độ nhanh nhất xem tư liệu nghiên cứu bên trong. Tình hình không tệ như hắn tưởng, tiến sĩ Bạch đã tính ra công thức tổ hợp chính xác, hiện giờ điều duy nhất cần làm chính là chờ đợi máy tính tính ra kết quả.

Phân tử protein huyết thanh có vô số cách tổ hợp, muốn tìm ra quy luật tổ hợp chính xác nhất trong số đó không khác gì mò kim đáy bể. Tuy rằng tiến sĩ Bạch đã tính ra công thức, nhưng máy tính cũng phải mất vài năm, thậm chí vài chục năm mới có thể tính ra được. May mà Chu Doãn Thịnh là hacker, khả năng tính toán của não bộ có thể sánh ngang máy tính tân tiến nhất của thời đại này, lại có 007 giúp sức, có lẽ chỉ cần nửa năm là đủ rồi.

Xem xong tất cả tư liệu, hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ở một không gian vô hình không ai biết khác, Lôi Xuyên đang đấm lia lịa vào cánh cửa trước mặt hắn. Khuôn mặt nam tính điển trai của hắn hoàn toàn biến dạng vì oán hận, trông không giống người, mà như một con thú dữ phát cuồng. Thấy tiến sĩ Bạch xuất hiện, hắn lập tức giơ tay lên theo phản xạ, định cho hắn một tia sét toé lửa, nhưng lại nhận ra mình chỉ là một hồn ma không có sức tấn công, chỉ có thể dùng cách này để trút giận.

"Súc sinh!!" – Hắn nhổ một ngụm nước bọt lên mặt Bạch Mặc Hàn, đôi mắt phủ đầy tơ máu tràn ngập nỗi căm hận đủ để huỷ diệt thế giới. Nếu có kiếp sau, hắn tuyệt đối sẽ làm cho toàn bộ người trong sở nghiên cứu này phải xuống địa ngục.

Chu Doãn Thịnh đột nhiên cảm thấy mặt mình lành lạnh, không nhịn được mà đưa tay lên xoa.

Đúng lúc này, một nữ nghiên cứu viên đẩy một hòm lạnh vào, hỏi – "Tiến sĩ, đã cấy ghép ra vắc-xin phòng bệnh, ngài có muốn thử một chút hay không?"

Mẫu vắc-xin phòng bệnh này là do Bạch Mặc Hàn nghiên cứu chế tạo ra dựa theo công thức tính toán của mình, có thể sẽ thành công, cũng có thể sẽ thất bại. Trước khi nó được cấy ghép ra, Lôi Xuyên đã tự kích nổ phá huỷ sở nghiên cứu, thế nên cũng không biết công hiệu của nó như thế nào. Nếu như hữu hiệu, Chu Doãn Thịnh sẽ lập tức có thể thoát khỏi thế giới bịp chết người không đền mạng này.

"Đến phòng thí nghiệm an toàn." – Hắn khoá máy tính, vội vã đi ra ngoài.

Lôi Xuyên thử đi theo, bất ngờ phát hiện ra màng năng lượng ngăn cản hắn rời khỏi kia biến mất. Chỉ cần ở trong phạm vi mười mét xung quanh Bạch Mặc Hàn, hắn có thể tự do hoạt động. Bạch Mặc Hàn tựa như tầng xiềng xích giam cầm lấy hắn, khiến lòng hận thù của hắn càng trở nên sâu đậm. Trước kia bị người này thao túng, đến khi hồn lìa khỏi xác rồi còn không được tự do, vì sao ông trời lại hành hạ người tốt như vậy? Vì sao không cho hắn chết luôn đi?

Nếu như đây chính là kết cục cho sự vô tư giúp đỡ người khác của hắn, kiếp sau hắn thà làm một người máu lạnh vô tình.

Nhóm người đi đến phòng thí nghiệm an toàn. Trong phòng cách ly mười mét vuông được dựng bằng lớp kính chế tạo từ thiên thạch giam giữ một người bị virus Zombie lây nhiễm, đang dần dần biến dị. Hốc mắt người nọ tái xanh, làn da trắng bệch, khoé miệng tràn ra nước dãi màu vàng hôi thối. Nếu không phải trong mắt còn toát ra cảm xúc, người nọ trông không khác gì thây ma.

"Đã bị lây bao lâu?" – Chu Doãn Thịnh đẩy gọng kính trên sống mũi.

"Đã bị lây bốn tiếng, có lẽ còn có thể kiên trì thêm hai tiếng nữa." – Một nhân viên kỹ thuật cúi đầu lật xem ghi chép.

"Tiêm vào cho cậu ta." – Chu Doãn Thịnh khoát tay, ngay lập tức có dị năng giả hệ băng lấy vắc-xin phòng bệnh trong hòm lạnh ra, toàn thân bọc một lớp băng thật dày đi vào tiêm cho người nọ, cuối cùng lập tức lùi ra khỏi cửa phòng.

Người nọ không ngừng nuốt nước miếng, có vẻ như rất đói khát. Vài phút sau, làn da người nọ bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, dòng máu nửa đen nửa đỏ phun tung toé ra khắp sàn. Người nọ bắt đầu rên rỉ, sau đó thành kêu thảm thiết, không ngừng cào cấu thân thể mình. Lại vài phút trôi qua, tiếng kêu thảm thiết rốt cuộc dừng lại, trên mặt đất chỉ còn lại một đống thịt nát đen đen đỏ đỏ hôi thối.

Tử trạng thê thảm kia khiến mọi người không rét mà run. Thậm chí có người nghi ngờ nói: Đây thực sự là vắc-xin phòng chống virus Zombie ư? Không phải là thứ gì đáng sợ hơn cả virus Zombie? Tiến sĩ Bạch rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì?

Họ vụng trộm dùng ánh mắt nghi ngờ dò xét sắc mặt tiến sĩ Bạch.

Lôi Xuyên thì hung hăng đấm thẳng vào mặt người đàn ông nọ, mắng – "Súc sinh, mày nhất định sẽ phải chịu báo ứng!"

Nếu là Bạch Mặc Hàn trước kia, anh sẽ hoàn toàn mặc kệ cái nhìn của người khác đối với mình là tốt hay xấu, nhưng Chu Doãn Thịnh của hiện tại thì không thể mặc kệ. Sức mạnh của hắn đã dùng hết để đối kháng với ý thức của thế giới, căn bản không có khả năng tự bảo vệ mình. Nếu như người bên cạnh không tin tưởng hắn, muốn giết hắn để đòi lại chính nghĩa như Quách Trạch Thuỵ, công sức làm nhiệm vụ của hắn sẽ đổ sông đổ biển, linh hồn cũng bị thương một cách vô ích.

Hắn nhất định phải đảm bảo người bên cạnh mình đủ trung thành với mình, cho nên tẩy não là điều tất yếu.

Hắn nhìn vào đôi mắt rầu rĩ của đội trưởng đội hộ vệ, hỏi – "Cậu cảm thấy tôi rất tàn nhẫn?"

Đội trưởng đội hộ vệ im lặng. Trước giờ anh vẫn luôn cảm thấy tiến sĩ Bạch không phải là người tốt, nếu như không phải cấp trên ra lệnh, anh tuyệt đối không muốn ở gần người nọ. Thậm chí anh còn cảm thấy tiếc vì vụ ám sát hôm nay thất bại.

Chu Doãn Thịnh không cần anh trả lời, đẩy gọng kính nói tiếp – "Cậu còn nhớ Trái Đất trước tận thế là như thế nào không? Có còn nhớ mùi thực phẩm tươi sống không? Có còn nhớ cảnh trời trong nước biếc không? Có còn nhớ gương mặt tươi cười vô tư của trẻ nhỏ không? Tất cả những điều mà tôi làm đều là vì tìm lại tất cả những điều tốt đẹp mà chúng ta đã mất. Giữa sinh mệnh trước mắt này và hàng trăm triệu sinh linh trên Trái Đất, cái nào quan trọng hơn?"

Đội trưởng đội hộ vệ mấp máy miệng, cuối cùng lại không lên tiếng. Nhưng mọi người đều biết đáp án của anh là gì.

Chu Doãn Thịnh khoanh tay mà đi, chậm rãi nói – "Dùng vài sinh mệnh để đổi lấy cuộc sống mới cho hàng triệu sinh linh, tôi thấy rất đáng giá. Tôi đang đi trên con đường chính xác, vì thế cho dù phải trả bất cứ giá nào, tôi cũng sẽ không tiếc. Rất nhiều năm sau này, khi hoa lá tươi đẹp trở lại, bầu trời lại trở nên xanh biếc, sông ngòi lại sạch sẽ trong veo trở lại, con người khôi phục lại sức khoẻ, công lao của họ sẽ mãi mãi được người đời ghi khắc."

Tiếng bước chân của hắn rất có quy luật, cứ cách một giây lại giẫm xuống sàn gạch trơn nhẵn, phát ra tiếng lộp cộp. Âm thanh này vững vàng là vậy, kiên định là vậy, như thể hắn thực sự đang đi trên con đường chân lý và hy vọng. Bóng lưng gầy yếu của hắn giờ phút này lại trở nên vô cùng cao lớn.

Đội trưởng đội hộ vệ ngây ra hồi lâu, sau đó mới nghẹn ngào hỏi – "Tiến sĩ, ngài thực sự có thể nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh?"

Chu Doãn Thịnh khoát tay, giọng điệu vẫn bình thản như trước – "Các cậu nên lựa chọn tin tưởng tôi, bởi vì tôi vẫn luôn tin vào chính mình."

Nếu như không phải người đặc biệt có nghị lực, căn bản sẽ không thể nào tu luyện đến bậc vương giả. Tiến sĩ Bạch mới là kẻ mạnh thực sự, về cả thể chất lẫn tâm hồn. Hắn nói hắn có thể làm được, vậy thì nhất định là thật.

Đội trưởng đội hộ vệ thở ra một hơi dài, nhìn bóng lưng hắn mà thoải mái nở nụ cười. Trong mắt nhân viên kỹ thuật đều bừng lên hai ngọn lửa phấn đấu.

Lôi Xuyên ngừng đấm người đàn ông nọ, yên lặng đi theo sau hắn. Tận mấy phút sau, khuôn mặt điển trai của hắn mới lại bị thù hận làm cho vặn vẹo trở lại. Hắn cười lạnh, nói – "Suýt nữa thì bị tên súc sinh mày

lừa. Đừng dùng cái cớ vĩ đại như thế để che giấu ham muốn biến thái ấy của mày! Thành quả nghiên cứu của mày sẽ chỉ khiến con người suy vong nhanh hơn mà thôi. Mày rõ rành rành là kẻ điên phản xã hội!"

102. Quyển 9 - Chương 2

Lôi Xuyên đã đi theo bên cạnh Bạch Mặc Hàn được hai tháng. Hiện giờ cảm xúc của hắn đối với Bạch Mặc Hàn đã chuyển từ căm giận muốn xé nát đối phương thành bình tĩnh tự nhiên. Hắn muốn xem xem cái gọi là sự nghiệp cứu vớt toàn bộ loài người vĩ đại của Bạch Mặc Hàn rốt cuộc có thành công hay không. Hắn kiên định cho rằng Bạch Mặc Hàn là một kẻ tâm thần biến thái, cái gọi là nghiên cứu y học của hắn chẳng qua chỉ để thoả mãn những ảo tưởng mang tính huỷ diệt của mình mà thôi.

Chính vì có người như hắn tồn tại nên mới có thể xảy ra tận thế. Bọn họ còn dơ bẩn hơn cả thây ma, đáng bị nhổ tận gốc. Nếu như có thể trở về cơ thể mình, trốn khỏi sở nghiên cứu, hắn nhất định sẽ cho những người này phải trả một cái giá thật đắt.

Bởi vì thù hận, hắn đặc biệt chú ý đến Bạch Mặc Hàn, ngày ngày đều đi theo bên cạnh, quan sát từng hành động việc làm của hắn. Hắn phát hiện ra người nọ hoàn toàn không hiểu một chút gì về sinh hoạt thường thức, ngay cả mì ăn liền cũng không biết úp. Mỗi ngày hắn chỉ ngủ hai, ba tiếng. Để tiết kiệm thời gian, hắn thậm chí còn không buồn thay quần áo, một khi thí nghiệm có tiến triển sẽ thức trắng suốt mấy ngày mấy đêm.

Hắn tựa như người sắt, cường độ làm việc lớn đến nỗi người thường khó có thể tưởng tượng.

Lúc này hắn đang quan sát một đĩa petri nuôi cấy tế bào bằng kính hiển vi. Vài phút sau, hắn cho đĩa petri vào tủ ấm, sau đó đi vào WC. Hắn đóng chặt cửa gian trong, mở nắp bồn cầu ra, khom lưng, quỳ gối, sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Nước trong bồn cầu lập tức bị nhuộm đỏ.

Hắn múc một gáo nước trong thùng nước bên cạnh xả chất lỏng đỏ tươi vào ống dẫn, sau đó lấy chiếc khăn giấu trong bể nước ra lau vết máu vương xung quanh, cho đến khi gian trong được dọn dẹp lại như thường mới ra ngoài rửa tay.

Vẻ mặt hắn vẫn lạnh nhạt như trước, như thể thứ mình phun ra không phải là máu tươi, mà là một ngụm nước bọt. Lôi Xuyên đứng cạnh hắn, nhìn chằm chằm sườn mặt tái nhợt của hắn với ánh mắt phức tạp.

Lôi Xuyên biết, để ngăn cản mình tự kích nổ, người này nhất định đã phải trả một cái giá mà người thường khó có thể tưởng tượng. Cơ thể mình gần như bị vỡ tung, chắc chắn người nọ cũng chẳng tốt vào đâu được. Nhưng mình có dị năng hệ trị liệu, còn hắn thì ngay cả đi khám cũng không chịu, nếu không cũng sẽ không hao tâm tổn trí mà che giấu như vậy.

Hắn nhớ lại lời người này từng nói: Tôi đang đi trên con đường chính xác, vì thế cho dù phải trả bất cứ giá nào, tôi cũng sẽ không tiếc.

"Bất cứ giá nào" này… cũng bao gồm cả chính hắn ư?

Nghĩ đến đây, Lôi Xuyên nở một nụ cười châm chọc. Hắn nhắc nhở mình đừng để bị quỷ dữ mê hoặc, đừng bao giờ quên cảm giác đau đớn khi bị người nọ dùng dao phẫu thuật cắt xẻ da thịt mình.

Chu Doãn Thịnh cố nén cơn đau do cơ thể và linh hồn đồng thời bị thương, nhích từng bước trở về phòng thí nghiệm. Hắn không thể để cho bất kỳ người nào phát hiện ra tình trạng sức khoẻ thật sự của Bạch Mặc Hàn. Hắn không có thời gian nán lại phòng y tế để điều trị. Nếu như không nhanh chóng nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh, năng lượng còn lại của hắn sẽ không đủ cho hắn trở về không gian ngân hà.

Với tình trạng linh hồn bị tổn thương nghiêm trọng mà không thể trở về không gian ngân hà, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Hắn rất có thể sẽ bị ý thức của thế giới này ném vào dòng xoáy thời không, không cần Chủ Thần ra tay, hắn cũng sẽ bị từng dãy số liệu cuồng bạo đập cho tan xác.

Cho nên, nhiệm vụ lần này, chỉ được thành công, không được phép thất bại.

Vừa đến cửa phòng thí nghiệm, hắn lập tức nghe thấy một nữ nghiên cứu viên hoảng hốt kêu – "Tiến sĩ Bạch, dược tính của thuốc mê được tiêm vào cơ thể thí nghiệm số một lẽ ra phải hết từ lâu rồi mới đúng, vậy mà cậu ta vẫn chưa tỉnh lại. Có phải cậu ta xảy ra vấn đề gì rồi hay không?"

Bởi vì thực lực của Lôi Xuyên rất mạnh mẽ, để đảm bảo hắn có thể ở yên trên bàn thí nghiệm, Bạch Mặc Hàn sẽ căn thời gian tiêm thuốc mê vào cho hắn, mỗi lần tiêm sẽ có thể khiến hắn hôn mê ít nhất là nửa tháng. Lần cuối cùng tiêm thuốc cho hắn đã qua hơn hai tháng, hắn lại vẫn chưa tỉnh.

Chu Doãn Thịnh giật mình, bước vội đến bên cạnh Lôi Xuyên xem xét đồng tử hắn. Không có phản ứng, nhưng nhịp tim và hô hấp vẫn đều rất bình thường. Lẽ nào là não tử vong? Hoặc là tiềm thức rơi vào trạng thái ngủ sâu? Vậy thì mình nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh có tác dụng gì? Lôi Xuyên hoàn toàn không biết! Đợi đến khi mình tiêu hao hết năng lượng mà đi, cũng chính là lúc Lôi Xuyên sống lại, hắn vẫn sẽ giết chết Bạch Mặc Hàn bằng cách tàn nhẫn nhất, hết thảy đều không thay đổi.

Chu Doãn Thịnh che mặt, tự ai điếu cho số con rệp của mình.

Không, dị năng hệ trị liệu của Lôi Xuyên mạnh như vậy, não hắn tuyệt đối sẽ không tử vong, hắn chỉ là không muốn tỉnh lại mà thôi. Một kẻ mạnh như hắn, dẫu có ngủ say thì cũng sẽ giữ lại một chút cảm ứng đối với thế giới bên ngoài, tính cảnh giác này ngấm vào tận xương tuỷ, tuyệt đối sẽ không bị thay đổi một cách dễ dàng. Cứ đánh cuộc một lần này đi, số mình gần đây luôn rất đỏ!

Hắn tự an ủi, dần dần trấn tĩnh lại.

Lôi Xuyên nhìn khoé mắt đỏ hoe của hắn, nhìn hắn rầu rĩ như vậy, trái tim hơi run lên một chút. Một chút này, đến ngay cả chính hắn cũng không phát hiện.

Cơ thể thí nghiệm số 1 vẫn chưa thức tỉnh, nhưng chỉ cần hắn còn sống, máu vẫn tươi, nhân viên nghiên cứu cũng không quá chú ý. Hàng ngày, Chu Doãn Thịnh đều sẽ cẩn thận lau sạch cơ thể cho số 1, tranh thủ kéo độ hảo cảm đang ở mức âm vô cùng lên một chút, cũng coi như gắng hết sức lực giúp đỡ Bạch Mặc Hàn trong tương lai. Hắn có dự cảm, khi Lôi Xuyên sống lại, hắn sẽ bị ý thức của thế giới gạt ra ngoài, Bạch Mặc Hàn thật sẽ trở về.

Giờ này phút này, hắn đang dùng một chiếc khăn trắng lau cánh tay cho Lôi Xuyên, vẻ mặt hắn vừa nhiệt thành vừa chăm chú, như thể đang đối xử với một món báu vật vô giá. Lôi Xuyên đứng đối diện hắn, ánh mắt càng ngày càng phức tạp.

Tình trạng sức khoẻ của người này càng ngày càng suy giảm. Hôm nay hắn lại nôn ra máu, Lôi Xuyên thậm chí có thể phát hiện ra những miếng thịt vụn lẫn trong máu, đó hình như là nội tạng bị hắn phun ra. Cơ thể hắn đã hoàn toàn suy kiệt, cảm giác đau đớn như khuấy tung lục phủ ngũ tạng này không phải người bình thường có thể chịu đựng. Nhưng vẻ mặt bình tĩnh của hắn chưa từng thay đổi, thậm chí ngay cả nhíu mày một chút cũng không, chỉ là lúc ra khỏi WC thì bị ngã sóng sượt.

Trong khi hắn gian nan chống người dậy, Lôi Xuyên vươn một cánh tay ra định đỡ, sau đó tự giật mình vì động tác bản năng của mình.

Hắn khó chịu, hắn phẫn nộ, cảm xúc của hắn dao động kịch liệt. Hắn trốn một mình trong góc, trầm tư rất lâu rồi mới quay về bên cạnh Bạch Mặc Hàn.

Hắn nhìn người nọ lau sạch cơ thể mình, nhìn người nọ nghiêm túc quan sát đĩa petri, nhìn người nọ trao đổi quá trình thí nghiệm với nhân viên nghiên cứu, nhìn người nọ đắp áo ngủ dưới sàn nhà lạnh lẽo.

Cứ thế qua rất nhiều ngày, tâm trạng Lôi Xuyên càng ngày càng ổn định.

Trong phòng thí nghiệm, ba chiếc máy tính đang tính toán không ngừng nghỉ suốt ngày đêm, thanh tiến độ từ 50% ban đầu giờ đã đạt đến 80%. Lần nào đi qua máy tính, nghiên cứu viên đều sẽ không nhịn được mà dừng lại, dùng ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn chằm chằm thanh tiến độ kia, như thể khi nó đạt đến trăm phần trăm sẽ có phép màu thần kỳ xuất hiện, làm cho thế giới như địa ngục này khôi phục lại vẻ tươi đẹp ban đầu.

Lôi Xuyên cũng hình thành thói quen như vậy. Lúc này, hắn đang đứng thẳng tắp trước máy tính, nhìn chằm chằm số liệu đang liên tục biến đổi trên đó không chớp mắt. Nghe tiếng bước chân của Bạch Mặc Hàn, hắn lập tức lui sang một bên, sợ chắn mất tầm nhìn của người nọ. Sau đó hắn phản ứng lại, nở nụ cười tự giễu.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu xem máy tính đã vận hành đến bước nào. Ngay ngày hôm qua, 007 đã ngừng hoạt động vì thiếu năng lượng. Nếu muốn khởi động lại, hắn phải nạp năng lượng linh hồn của mình vào. Nhưng ý thức của thế giới càng ngày càng bài xích hắn, hắn chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ cơ thể này, thực sự không còn dư năng lượng để bổ sung cho 007.

Cho nên, muốn tính ra kết quả chính xác, chỉ có thể dựa vào ba chiếc máy tính này.

May mà lúc trước có trình tính toán tốc độ cao 007 giúp cho rất nhiều, có lẽ chỉ cần hai tháng nữa thôi là có thể tính ra kết quả.

Chu Doãn Thịnh duỗi người, thở ra một hơi dài. Đúng lúc này, bóng đèn trên đầu đột nhiên nhấp nháy vài cái rồi tắt hẳn, ba chiếc máy tính phát ra tiếng rẹt rẹt, màn hình đen thui.

"Cúp điện! Vì sao lại cúp điện? Chẳng phải đã nói phòng thí nghiệm tuyệt đối không thể cúp điện hay sao, người bên trên ăn cứt hết rồi à?" – Một nghiên cứu viên phẫn nộ gào to.

Tuy rằng mấy chiếc máy tính này là loại máy tính tân tiến nhất có thể tìm thấy trong tận thế, nhưng bởi vì đã quá cũ, rất nhiều chức năng xảy ra vấn đề. Mà vấn đề lớn nhất trong số đó chính là sau khi ngắt điện sẽ không thể bảo lưu dữ liệu. Bạch Mặc Hàn đã từng nhiều lần yêu cầu ban lãnh đạo căn cứ phải cam đoan nguồn cung cấp điện cho phòng thí nghiệm, bọn họ đều ậm ừ, nhưng rõ ràng không hề để tâm đến chuyện này.

Sớm không mất muộn không mất, lại cố tình mất vào cái lúc sắp tính ra kết quả. Điều này có nghĩa tất cả mấy năm tính toán trước đó đều uổng phí, hết thảy đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Mà thế giới này đã điêu tàn, phủ đầy thương tích từ lâu, không ai nói chắc được còn có thể chờ đợi bao lâu.

Nỗi bi ai đè nén đến tận cùng như sắp ngưng tụ thành thực thể lan tràn khắp sở nghiên cứu. Một nữ nghiên cứu viên bắt đầu khóc nức nở, ngay sau đó lại có người không nhịn được mà khóc to, chẳng bao lâu, tiếng khóc tuyệt vọng đã nối liền không dứt. Họ gian khổ phấn đấu hơn một nghìn ngày đêm, họ hy sinh nhiều đồng bào như vậy, vậy mà chỉ đổi lại được tương lai mịt mù.

Giờ phút này, Lôi Xuyên quên mất thù hận, chỉ cảm thấy tâm trạng xót xa theo sự tuyệt vọng của họ. Không còn là sản phẩm thí nghiệm nằm trên giường, mà là một người đứng xem lơ lửng giữa không trung, hắn dường như càng có thể lý trí xem xét mọi thứ xung quanh.

Đội trưởng đội hộ vệ nhanh chóng chạy đến, giải thích – "Một thây ma cấp mười một đột nhiên xâm nhập vào căn cứ, phá hỏng hệ thống điều khiển điện. Chờ tiêu diệt con thây ma này xong, công nhân kỹ thuật mới có thể gấp rút tiến hành sửa chữa, cho nên bên trên cũng không biết khi nào mới có thể có điện."

Cấp bậc cao nhất của dị năng giả là cấp mười hai, lên trên nữa sẽ là bậc vương giả, trên nữa nữa có lẽ còn có bậc thánh giả, bậc thần giả. Ngoài ba cấp bậc trong truyền thuyết kia, thây ma cấp mười một, mười hai có thể xem như tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất bấy giờ, muốn tiêu diệt nó không biết cần bao nhiêu thời gian và nhân mạng.

Thời gian chờ đợi dường như kéo dài bất tận, tiếng khóc của các nhân viên nghiên cứu càng trở nên tuyệt vọng.

Chu Doãn Thịnh là người duy nhất giữ vững bình tĩnh. Hắn nhanh chóng nói – "Trong căn cứ có còn dị năng giả hệ lôi không? Có thể phái một người đến đây hay không?"

Đội trưởng đội hộ vệ cười khổ lắc đầu – "Dị năng giả hệ lôi vô cùng hiếm có, căn cứ chúng ta chỉ có một mình Lôi Xuyên. Hiện giờ anh ta đang nằm trên bàn thí nghiệm."

Chu Doãn Thịnh trầm mặc, dẫu ở trong bóng đêm cũng không thể nào che giấu sắc mặt tái nhợt của hắn. Lôi Xuyên vốn tưởng rằng mình sẽ vui sướng trên nỗi đau của người khác, nhưng khi ánh mắt chạm phải bóng lưng gầy yếu của người nọ, không hiểu sao lồng ngực hắn lại cảm thấy bức bối khó tả. Hắn quay đầu qua chỗ khác, không muốn nhìn người nọ nữa.

"Giúp tôi tìm giấy, bút và nến, tôi tự tính." – Chu Doãn Thịnh lần mò ngồi xuống.

Tự tính có nghĩa là như nào? Một công thức phân tử protein huyết thanh tính bằng máy tính cũng phải mất vài phút mới tính ra được, dùng não người e rằng sẽ phải mất mấy ngày mấy đêm. Mà trong ba chiếc máy tính kia còn chứa hàng chục triệu công thức phân tử, não người hoàn toàn không có khả năng tính toán mạnh mẽ như vậy.

Mọi người đều cho rằng tiến sĩ Bạch điên rồi. Một nữ nghiên cứu viên quên khóc, khuyên can – "Tiến sĩ, ngài biết trước khi mất điện, máy tính đã tính đến bước nào rồi hay không? Nếu không biết thì làm sao mà tính được ạ? Sắc mặt ngài càng ngày càng kém, ngài nên nhân lúc này mà đi nghỉ ngơi một bữa thì hơn."

"Tôi biết, trước khi mất điện tôi vừa hay đang xem máy tính. Mọi người trở về nghỉ ngơi đi, để tôi tính. Sức khoẻ của tôi tôi biết chừng mực." – Chu Doãn Thịnh khoát tay, nhận lấy nến và giấy bút từ tay đội trưởng đội hộ vệ.

Ánh nến nhạt nhoà hắt lên gương mặt kiên nghị của hắn. Mọi người khuyên mãi mà không được, đành phải lục tục rời khỏi.

Lôi Xuyên đứng thẳng băng, nhìn chằm chằm đỉnh đầu đen như mực của người đàn ông nọ, cười lạnh nói – "Anh mà biết chừng mực? Anh biết cái đéo!"

"Tiến sĩ Bạch, ngài đã không ngủ hai ngày liền rồi, ngài trở về nghỉ một chút đi, có khi lúc ngài tỉnh dậy là đã có điện rồi cũng nên." – Đội trưởng đội hộ vệ vốn đã đi, nghĩ thế nào lại quay trở về, nhỏ giọng an ủi khuyên giải.

"Thế giới này không đợi nổi, những người may mắn còn sống không đợi nổi, tôi cũng không đợi nổi." – Chu Doãn Thịnh vừa cúi đầu liên tục viết công thức ra giấy vừa đáp.

Đội trưởng đội hộ vệ bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng bên cạnh trông, ba tiếng sau không chống đỡ nổi nữa mới lắc la lắc lư mà rời khỏi.

Lôi Xuyên khoanh tay, ngây ngốc nhìn người nọ viết viết gạch gạch. Hắn là hồn ma, không biết mệt mỏi, người nọ dường như cũng chẳng biết mệt mỏi, cứ tính tính toán toán suốt ba ngày ba đêm. Khi ánh đèn lại sáng trở lại, hắn ngẩng đầu lên xem, mãi mấy phút sau mới chậm chạp đứng dậy bật máy tính. Hiện giờ người hắn đã cứng đơ, chẳng khác gì người máy.

Nhân viên nghiên cứu được tin nên chạy tới, nín thở lại gần xem màn hình đang dần dần khởi động lại.

Chu Doãn Thịnh mở chương trình tính toán, phát hiện thanh tiến độ quả nhiên quay về không. Khoảng trống kia vô cùng chói mắt, khiến mắt mọi người đều đỏ lên, có người còn phát ra tiếng rền rĩ như con thú bị đẩy vào đường cùng.

Nhưng đôi mày Chu Doãn Thịnh thậm chí còn chẳng nhíu lấy một chút, hắn nhập kết quả tính toán của mình vào chương trình. Máy tính lập tức bắt đầu tiếp tục tính toán theo công thức vừa mới đưa vào. Có kết quả rồi đi kiểm tra đúng sai lại, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Mọi người vô cùng kinh ngạc khi thấy thanh tiến độ trống rỗng đầy lên với tốc độ mắt thường có thể trông thấy. Mười phút sau, thanh tiến độ rốt cuộc dừng lại ở vị trí 83%, sau đó ba chiếc máy tính lại bắt đầu tính toán bình thường trở lại, trên màn hình liên tục xuất hiện đủ loại công thức phân tử.

Họ nhớ rõ ràng trước khi mất điện, thanh tiến độ mới chỉ chạy đến 80%. Nói cách khác, tiến sĩ Bạch chỉ dựa vào bộ não của mình mà tính ra 3% công thức phân tử, hơn nữa còn hoàn toàn chính xác. Khả năng tính toán của tiến sĩ Bạch kinh khủng đến nhường nào? Hắn vẫn là người ư?

Nhân viên nghiên cứu nhìn về phía tiến sĩ Bạch với ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt. Những áp lực, tuyệt vọng lúc trước giờ đây đều đã rời xa họ. Người lãnh đạo của họ tài giỏi đến vậy, nhất định có thể khiến mọi ước mơ tốt đẹp trở thành hiện thực. Điều họ cần làm chính là đi sát theo bước chân của hắn.

Kinh ngạc trôi qua, đội trưởng đội hộ vệ hoàn hồn, dịu giọng nói – "Tiến sĩ Bạch, ngài vất vả quá. Nơi này giao cho họ là được, ngài mau về nghỉ ngơi đi."

Chu Doãn Thịnh gật đầu, sắc mặt như thường mà đi về phòng mình. Khoá trái cửa phòng, cởi blouse trắng và kính mắt, hắn úp người xuống bồn rửa mặt mà thở dồn dập. Thở một lúc, hắn bất chợt phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả bồn rửa tay lẫn tấm gương trước mặt.

Lôi Xuyên đứng bên cạnh hắn hoảng sợ, không nhịn được mà quát ầm lên – "Anh sao thế? Anh có sao không? Con mẹ nó anh mau đến phòng y tế xem một chút đi chứ! Cứ tiếp tục như vậy anh sẽ chết đấy!"

Sao người này lại ác đến vậy, ác với người khác, càng ác với chính mình. Cái "không tiếc bất cứ giá nào" của hắn cũng bao gồm cả chính mạng sống của mình ư?

Lôi Xuyên muốn ôm hắn, đỡ hắn dậy, nắm lấy tay áo hắn, rồi lại chỉ chạm vào không khí. Đến cuối cùng, hắn chỉ có thể tự bứt tóc mình, trơ mắt nhìn người nọ thản nhiên dọn dẹp sạch sẽ máu tươi văng khắp nơi, sau đó té xỉu dưới sàn gạch lạnh lẽo.

"Có ai không, Bạch Mặc Hàn ngất xỉu!" – Hắn vội vàng chạy ra ngoài hành lang, kêu to với mỗi người đi ngang qua. Thế nhưng không ai để ý đến hắn, trái lại còn thả nhẹ bước chân, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của tiến sĩ Bạch.

"Lãnh đạo của các người sắp chết, mau mau đi cứu anh ta đi! Nghe thấy không? Anh ta sắp chết!" – Hắn chạy khắp từng ngóc ngách sở nghiên cứu, gào thét khàn cả giọng, gửi hy vọng cho bất cứ người nào có thể trông thấy hắn, nghe thấy hắn.

Rõ ràng hắn là hồn ma, sẽ không cảm thấy mỏi mệt và đói khát, nhưng khi hắn trở về phòng nghỉ của tiến sĩ Bạch, thấy người nọ vẫn còn nằm dưới đất chưa biết sống chết, hắn đột nhiên cảm thấy mệt mỏi đến tột độ.

Hắn vươn tay muốn dò hơi thở của người nọ, lại nhận ra làn da mình căn bản không có xúc giác. Hắn dùng đôi mắt phủ đầy tơ máu nhìn chằm chằm lồng ngực của người nọ, hy vọng có thể trông thấy một chút phập phồng.

Nhưng người nọ đã quá yếu, chút dao động nọ chỉ như có như không, khiến trái tim hắn cũng siết chặt theo vì căng thẳng. Hắn cảm thấy cả người mình đều mất hết sức lực, xuôi theo bức tường mà ngồi bệt xuống đất, chôn mặt vào đầu gối.

Một người một ma cứ thế lặng lẽ đón bình minh.

Chu Doãn Thịnh ho khan hai tiếng, tỉnh lại trong cơn đau đầu kịch liệt. Đây là di chứng do dùng não quá độ. Nếu ở thời kỳ khoẻ mạnh bình thường, hắn chỉ cần chưa đến một ngày là đã có thể tính ra công thức của Bạch Mặc Hàn.

Thế giới cấp B chết tiệt! Hắn thầm mắng chửi ý thức của thế giới, nó từng giây từng phút đều nhăm nhe gạt hắn ra khỏi thế giới. Hắn thất thểu đứng dậy, dùng lượng nước còn lại trong thùng dọn dẹp sạch sẽ phòng vệ sinh.

Phát hiện trên quần áo cũng dính máu, hắn cuộn chúng lại nhét vào gầm giường, sau đó thay một bộ sạch sẽ khác. Hắn soi gương một lúc, xác định không có bất cứ chỗ nào không ổn mới mở cửa đi đến phòng thí nghiệm.

"Lúc tôi vắng mặt không có gì khác thường chứ?" – Hắn hỏi nghiên cứu viên ngồi trước máy tính.

Nghiên cứu viên lập tức đứng dậy cúi người chín mươi độ, đáp với vẻ sùng bái – "Báo cáo tiến sĩ, không có gì không ổn, hiện giờ tiến độ đã tăng đến 83.5%."

"Tốt lắm, tiếp tục theo dõi." – Chu Doãn Thịnh vỗ vỗ vai cậu ta, đi đến cạnh lồng ấp kiểm tra tình trạng của cơ thể thí nghiệm số 1, lấy mười mililit máu từ động mạch cổ hắn, sau đó hoà vào virus Zombie, dùng kính hiển vi quan sát.

Hắn đắm chìm trong công việc, quên hết mọi thứ xung quanh.

Lôi Xuyên gào vào tai hắn – "Con mẹ nó, anh là người, không phải thần, anh cũng cần ăn uống ngủ nghỉ! Mẹ nó anh đã không ăn không ngủ ba ngày ba đêm rồi đấy anh có nhớ không? Anh tưởng hôn mê dưới đất một đêm là coi như ngủ à? Sớm muộn gì anh cũng sẽ mất mạng!"

Nhưng người nọ không nghe thấy gì cả, vẫn không hề nhúc nhích mà quan sát kính hiển vi. Lưng hắn hơi khom xuống, thậm chí có thể trông thấy gò lưng và xương sống lồi lên dưới lớp vải, gầy yếu như thể bẻ là gãy.

Nếu như cởi quần áo ra, Lôi Xuyên dám chắc thịt trên người người nọ còn ít hơn thây ma bên ngoài. Hắn nhớ lần tắm rửa trước của người nọ là ở một tháng trước, điều này rất bình thường trong hoàn cảnh tận thế thiếu thốn tài nguyên nước, lúc ấy hắn còn bị thân hình gầy trơ xương của người này doạ sợ. Giờ đã qua một tháng, người này lại tiêu hao mạng sống của mình một cách vô hạn độ như vậy, thân hình xương xẩu của người này e rằng càng đáng sợ.

Lôi Xuyên nóng nảy đi đi lại lại bên cạnh người đàn ông nọ, thỉnh thoảng lại đấm một phát vào gáy hắn, lại không phát hiện ra trong cú đấm này đã không còn oán hận, chỉ còn lại bất đắc dĩ và lo lắng.

Trong quá trình ở chung suốt bao nhiêu ngày đêm, hắn dần dần hiểu ra tương lai mà người nọ sẵn sàng trả giá bằng cả tính mạng đến cùng đẹp đến mức nào. Trong ngăn kéo phòng hắn đặt một bức ảnh, giữa biển hoa lavender nở rộ, một cô bé mặc váy công chúa màu tím nhạt đang nở nụ cười xán lạn dưới ánh nắng vàng rực rỡ, trên đầu là bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, sau lưng là rừng cây xanh um tươi tốt.

Ngày nào người nọ cũng lấy ảnh ra nhìn chăm chú, trên gương mặt là nụ cười xán lạn chưa từng có. Vào những khoảnh khắc vừa tĩnh lặng vừa ấm áp này, Lôi Xuyên cũng sẽ không nhịn được mà cười theo.

Lôi Xuyên đi qua đi lại chán, chậm rãi đi đến bên cạnh người đàn ông nọ, ngẩn người nhìn chằm chằm đỉnh đầu hắn.

Đúng lúc này, một nghiên cứu viên đến thông báo cho tiến sĩ Bạch đi tham gia hội nghị nghiên cứu.

Chu Doãn Thịnh toát ra vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng rốt cuộc vẫn mang theo đội trưởng đội hộ vệ đến phòng họp. Mỗi tháng, cấp trên sẽ tổ chức hội nghị nghiên cứu một lần để kiểm tra tiến độ hoặc tăng giảm chi tiêu dành cho hạng mục, nếu không đi có thể sẽ bị các nhóm hạng mục khác ngáng chân. Hơn nữa Chu Doãn Thịnh dần dần cảm thấy dường như cấp trên bắt đầu nghi ngờ nghiên cứu của hắn.

Quả nhiên, dự toán của tháng này lại giảm 20% so với tháng trước, điều này là đả kích trí mạng đối với thí nghiệm đã tiến hành đến giai đoạn mấu chốt.

"Nghiên cứu của tôi mới là quan trọng nhất, các anh cắt giảm chi phí của ai chứ không thể cắt giảm của tôi. Chỉ hai tháng nữa thôi là tôi có thể cấy ghép được vắc-xin phòng bệnh, đây là thời điểm mấu chốt, các anh không thể kéo chân sau của tôi." – Hắn khép bảng dự toán lại, lạnh lùng nói.

"Hai tháng nữa, hai tháng nữa, tiến sĩ Bạch, lần họp nào anh cũng nói như vậy, đã ai trông thấy thành quả chưa?" – Ngô Hán Nguyên, một nhà y học có địa vị ngang bằng Bạch Mặc Hàn, mở miệng chất vấn.

Gã ném một tập tư liệu đến trước mặt Chu Doãn Thịnh, đắc ý cười nói – "Tiến sĩ Bạch xem cho kỹ đi, đây mới là cứu tinh thực sự của loài người – thây ma chuyên ăn thịt thây ma."

Ngô Hán Nguyên mới thực sự là một nhà y học có khuynh hướng phản xã hội. Trước tận thế, gã đã trộm tiến hành thí nghiệm lai tạp cơ thể người, chế tạo ra rất nhiều quái vật, còn coi đó là niềm vui. Sau khi tận thế đến, gã quả thực như được lên thiên đường, càng không kiêng dè gì.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng xem qua tư liệu, đáy mắt ngưng kết một lớp sương lạnh dày đặc.

"Bởi vì sự tàn sát bừa bãi của thây ma mà Trái Đất bị đẩy vào đường cùng, các người chẳng những không nghĩ cách tiêu diệt thây ma, cứu vớt những người sống sót, trái lại còn tạo ra quái vật đáng sợ hơn cả thây ma. Hành vi của các người chẳng khác nào uống rượu độc giải khát, sớm muộn gì cũng sẽ tự hại chết mình!" – Hắn chậm rãi nói từng câu từng chữ.

"Tiến sĩ Bạch, anh khỏi cần bận tâm. Tôi đã nghiên cứu chế tạo ra một loại chip, chỉ cần cấy nó vào đầu thây ma, chúng sẽ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của tôi, bảo chúng rẽ trái thì rẽ trái, bảo chúng rẽ phải thì rẽ phải, tuyệt đối sẽ không gây nguy hại cho con người. Tôi đã thành công thực hiện vài thí nghiệm dưới sự giám sát của ban lãnh đạo, nếu tiến sĩ Bạch vẫn còn băn khoăn, vậy anh có thể đến xem."

Chu Doãn Thịnh miễn cưỡng đè nén lửa giận, gật đầu đồng ý. Hiện giờ nói gì cũng không có tác dụng, phải cho đám ngu xuẩn này một giáo huấn thảm thiết, bọn chúng mới hiểu thế nào là chết vì ngu.

Vì tâm nguyện của Bạch Mặc Hàn, cũng vì đạt được năng lượng của thế giới này để chữa trị linh hồn, hắn nhất định phải làm cho thí nghiệm thất bại.

103. Quyển 9 - Chương 3

Sau khi hội nghị kết thúc, các nhà khoa học mặc áo blouse trắng lục tục rời khỏi. Vừa đến ngã rẽ cầu thang, Chu Doãn Thịnh bị Ngô Hán Nguyên giơ tay ngăn lại.

"Tiến sĩ Bạch, công việc của mọi người đều là cứu vớt loài người, nghiên cứu của anh đã mấy năm rồi chưa có thành quả, mà nghiên cứu của tôi thì đã sắp thành công rồi, chi bằng anh huỷ hạng mục của mình đi rồi sang giúp tôi? Nhóm hạng mục của tôi còn thiếu một nhóm phó."

Bạch Mặc Hàn là người phụ trách sở nghiên cứu, Ngô Hán Nguyên nói như vậy là có ý hạ nhục hắn, cũng có ý hất cẳng hắn mà bò lên trên. Cấp trên rất hài lòng với hạng mục nghiên cứu của gã, theo đó gã cũng nhận được rất nhiều sự chú ý, lợi lộc thu được nhiều hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Trái lại, nguồn tài nguyên của nhóm Bạch Mặc Hàn càng ngày càng ít, ngay cả lần trước mất điện, nơi này cũng là nơi có

điện lại muộn nhất.

Chu Doãn Thịnh giận quá hoá cười, chậm rãi nói – "Bản chất của tôi khác với anh. Tôi cố hết sức tiêu diệt thây ma, còn anh thì cố hết sức khiến cho loại quái vật này càng ngày càng nhiều. Anh thực sự đang cứu vớt loài người mà không phải là huỷ diệt loài người? Ngô Hán Nguyên, ác giả ác báo, sớm muộn gì anh cũng sẽ phải chịu báo ứng."

Ngô Hán Nguyên la to với bóng lưng vội vã rời khỏi của hắn – "Tôi sẽ phải chịu báo ứng, thế còn anh? Mạng người trong tay anh không hề ít hơn tôi đâu!"

Bước chân của Chu Doãn Thịnh tạm dừng, rồi lại nhanh chóng bước tiếp. Thấy đội trưởng đội hộ vệ trộm nhìn sắc mặt mình, hắn thản nhiên nói – "Anh yên tâm, tôi đã gặp báo ứng. Nhưng tất cả những gì mà tôi phải chịu đều đáng giá, sớm muộn gì cũng có ngày các người sẽ biết."

Đội trưởng đội hộ vệ cụp mắt, không nói gì.

Lôi Xuyên đi theo bên cạnh hắn, mày nhíu chặt. Hắn biết báo ứng mà người nọ nói là gì, sức khoẻ của người nọ đã là nỏ mạnh hết đà.

Mấy ngày sau, Ngô Hán Nguyên quyết định thực hiện một lần thí nghiệm quy mô lớn. Để phô trương, gã còn đặc biệt mời lãnh đạo căn cứ và người phụ trách của vài tổ nghiên cứu khác đến tham quan.

Trong căn phòng cực lớn được ngăn cách bởi lớp kính chế tạo từ thiên thạch giam giữ hơn mười thây ma, cấp bậc của chúng đều trên cấp bảy, trong đó thậm chí còn có một thây ma hệ thuỷ cấp mười, đang liên tục dùng mũi tên nước công kích mặt kính hòng chạy trốn.

May mà lớp kính này vô cùng kiên cố, dù cho có thêm hai thây ma cấp mười nữa cũng có thể giữ vững suốt vài tiếng không vỡ.

"Thây ma biến dị của anh đã chuẩn bị xong chưa?" – Lãnh đạo căn cứ nhìn về phía Ngô Hán Nguyên, đáy mắt toát ra ánh sáng tham vọng. Nếu như có thể thành lập một quân đoàn thây ma, vậy thì Trái Đất này sẽ thuộc về ông ta.

"Chuẩn bị xong rồi, sẽ thả ra ngay thôi ạ. Đây là con át chủ bài trong tay tôi, không rõ cấp bậc, nhưng sức chiến đấu có thể sánh ngang thây ma cấp mười một." – Ngô Hán Nguyên nhấn nút khống chế màu xanh nước biển trên bàn, trong phòng kính chậm rãi kéo lên một chiếc cửa hông, một con thây ma vóc người cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, đằng sau kéo theo một chiếc đuôi thằn lằn vừa to vừa dài nhảy bật lên như tên bắn, đè lấy một con tang thi mà gặm cắn điên cuồng.

Mọi người trông rõ ngoại hình của nó, đồng loạt hít ngược một hơi. Con thây ma này đã hoàn toàn mất đi diện mạo con người. Cả người nó đều phủ đầy vảy cứng, làn da màu xanh lục bóng loáng, bên trên còn có vết mốc. Miệng nó rất lớn, chiếm trọn một phần ba gương mặt, hàm răng sắc nhọn kéo dài đến mang tai.

Nó há miệng cắn đứt đầu một thây ma, ngửa cổ nuốt vào bụng, sau đó lại hung hăng nhảy về phía mấy con khác.

Trong phòng thí nghiệm tức thì tung toé máu, tiếng hét dậy trời.

Đây quả thực là một cuộc giết chóc nghiêng về một phía, nếu như thành lập một quân đoàn thây ma như vậy, căn cứ ắt sẽ đánh đâu thắng đó, càn quét tận thế. Ban lãnh đạo nhìn nhau, vừa lòng gật đầu.

Ngô Hán Nguyên tự đắc đẩy gọng kính.

Lôi Xuyên lạnh lùng quan sát hết thảy, nội tâm bình tĩnh đã lâu lại bốc lên lửa giận ngập trời. Bởi vì thây ma từng bước áp sát, không gian sinh tồn của loài người càng ngày càng thu hẹp, vậy mà những người này còn chế tạo ra quái vật đáng sợ hơn cả thây ma. Chẳng lẽ bọn chúng không nghĩ đến việc một khi những con quái vật này mất kiểm soát, hậu quả sẽ như thế nào hay sao?

Một lũ ngu xuẩn chỉ có tham vọng không có chỉ số thông minh!

Giờ phút này Chu Doãn Thịnh cũng đang thầm mắng chửi ban lãnh đạo căn cứ là đồ ngu. Muốn dùng chip khống chế một con quái vật như vậy, ai cho họ lòng tự tin ấy? Cho dù là một hacker chuyên nghiệp như hắn cũng không dám chắc mình nhất định có thể chế tạo ra chip khống chế trăm phần trăm.

Hắn ngưng một tia năng lượng linh hồn ở đầu ngón tay rồi đưa vào 007. Đợi nó vừa khởi động, hắn lập tức nhập lệnh xâm nhập vào chip điện tử, bóp méo lập trình. Sau đó hắn bắt đầu vận hành tinh thể trong đại não Bạch Mặc Hàn, ngưng tụ một chút năng lượng linh hồn cuối cùng còn sót lại thành một chiếc dùi vô hình, đâm liên tục vào một điểm nào đó trên kính, cho đến khi đục ra một lỗ nhỏ khó có thể phát hiện mới dừng lại.

Là một hồn ma, Lôi Xuyên có thể trông thấy những thứ mà người bình thường không thấy. Hắn phát hiện một dòng năng lượng màu trắng toát ra từ cơ thể của Bạch Mặc Hàn, liên tục đâm mạnh vào lớp kính thiên thạch. Anh ta định làm gì?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, thây ma biến dị trong phòng thí nghiệm đột nhiên phát cuồng. Nó nhanh chóng giết chết một con thây ma cấp mười cuối cùng, sau đó dùng sức đập phá kính thiên thạch, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ với đám người đang quan sát nó.

Ban lãnh đạo căn cứ không nhịn được mà lùi ra sau một bước, trên mặt toát ra vẻ hoảng sợ.

"Không có việc gì, nó không ra được. Nó vừa ăn quá nhiều thây ma, đang trong trạng thái hưng phấn, đợi nó tiêu hoá xong sẽ yên tĩnh lại." – Ngô Hán Nguyên vội vàng giải thích.

Nhưng rất tiếc, con thây ma này hoàn toàn không thể nào yên tĩnh lại. Dưới sự công kích điên cuồng của nó, lớp kính thiên thạch bắt đầu xuất hiện vết nứt hình mạng nhện.

"Nguy rồi, kính sắp vỡ, mọi người mau tránh ra!"

Nhưng tiếng nhắc nhở này đã quá muộn, lớp kính nhanh chóng vỡ vụn, không cho mọi người một chút thời gian nào để phản ứng. Thây ma biến dị nhảy bật ra, há cái miệng tanh tưởi cắn đứt cổ họng Ngô Hán Nguyên, máu tươi phun tung toé khắp nơi. Mùi máu tươi mới chưa từng có càng kích thích tính cuồng của thây ma biến dị.

Nó ném văng thi thể Ngô Hán Nguyên đi, lao về phía lãnh đạo căn cứ. Những dị năng giả cấp bậc cao đi cùng vội vàng xếp thành bức tường người chống trả.

Ngay khi kính bị đâm thủng, Chu Doãn Thịnh đã lập tức lặng lẽ lùi ra ngoài cùng. Hắn không có ý định làm lớn chuyện, tránh cho lan đến gần nghiên cứu của mình, vì thế nhấn 007, kích nổ chip điện tử trong đầu thây ma.

Một tiếng "đoàng" nặng nề vang lên, thây ma biến dị vừa rồi hãy còn vô cùng hung hãn lập tức bất ngờ ngã xuống, sau gáy xuất hiện một lỗ hổng to bằng miệng bát, có thể trông thấy loáng thoáng tinh thể vụn vỡ màu xanh lam chậm rãi chảy ra theo dòng máu nửa đen nửa đỏ.

Đây chính là cứu tinh của loài người? Nếu thực sự thành lập một quân đoàn như vậy, có khi kẻ bị tiêu diệt sẽ là chính con người! Ban lãnh đạo căn cứ vẫn còn thấy hãi hùng.

Mà Chu Doãn Thịnh đã sớm dẫn tổ nghiên cứu của mình rời khỏi từ trước khi hỗn loạn chấm dứt. Trên đường trở về, tinh thể trong đầu hắn rốt cuộc vỡ dần thành bột phấn, lặng yên bị tuỷ não hấp thu. Từ nay về sau, hắn chỉ là một người bình thường trói gà không chặt.

Lôi Xuyên từng nghe nhân viên nghiên cứu lén lút trò chuyện, nói rằng vì ngăn cản sản phẩm thí nghiệm số 1 tự kích nổ, tinh thể của tiến sĩ Bạch cũng bị vỡ nát, từ một dị năng giả bậc vương giả trở thành một người bình thường. Họ thường hay thở dài tiếc nuối vì điều này, nhưng Lôi Xuyên biết, tinh thể của Bạch Mặc Hàn chưa hề vỡ nát. Hắn có thể trông thấy cơ thể người nọ luôn toát ra vụn sáng màu trắng, đó là đặc thù của dị năng giả hệ thần kinh.

Nhưng hiện tại, hắn trông thấy từng hạt từng hạt vụn sáng này tắt dần như ánh sao trước bình minh. Đến khi về đến cửa phòng thí nghiệm, ánh sáng quanh người hắn tắt hẳn, trở thành một người hoàn toàn bình thường. Nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, như thể chưa xảy ra bất cứ chuyện gì.

Lôi Xuyên nghe thấy có người cảm thán, nói rằng may mà thí nghiệm thất bại, nếu không con người lại có thêm một thiên địch nữa, sau này biết sống thế nào.

Chỉ vì ngăn cản một cuộc thí nghiệm mà dùng tinh thể bậc vương giả của mình để đổi, có cần thiết không? Có đáng không? Hắn quả thực không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của Bạch Mặc Hàn.

Bởi vì cưỡng chế khởi động 007, linh hồn Chu Doãn Thịnh lại bị thương. Hắn đè nén cảm giác đau đớn từ lục phủ ngũ tạng, vội vàng quay trở về phòng nghỉ, đang chuẩn bị đóng cửa thì có một bàn tay chống lên

khung cửa.

"Tiến sĩ, tôi đã xin được hai chiếc máy phát điện dự bị, về sau phòng thí nghiệm của chúng ta sẽ không bao giờ sợ cúp điện nữa." – Đội trưởng đội hộ vệ vui vẻ nói.

"Vậy thì tốt quá, cám ơn cậu." – Giọng Chu Doãn Thịnh vô cùng tự nhiên, nhưng bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thật chặt, mu bàn tay hằn cả gân xanh. Hắn sắp không nhịn được nữa.

Đội trưởng đội hộ vệ ngượng ngùng xua tay, xoay người rời khỏi. Đi được mấy bước, anh dường như nhớ ra gì đó nên lại chạy trở lại, nhanh chóng chặn lấy ván cửa – "Tiến sĩ, tôi còn giúp ngài tìm thêm một số cốc đốt và đĩa petri…"

Còn chưa dứt lời, một ngụm máu tươi đặc sệt bắn lên mặt anh, sau đó một cánh tay tái nhợt níu lấy áo anh, kéo anh vào phòng, khoá trái cửa.

May mà ngoài cửa không có ai! Chu Doãn Thịnh vừa âm thầm thở phào nhẹ nhõm vừa liên tục hộc máu. Cơ thể này sắp không chống đỡ được nữa, hắn có dự cảm, nhiều nhất là hai tháng, ít nhất là một tháng, hắn sẽ phải rời khỏi.

"Tiến… tiến sĩ, ngài làm sao vậy?" – Đội trưởng đội hộ vệ biến sắc, phát hiện ra đây không phải chỉ là máu tươi bình thường, mà còn kèm theo cả vụn nội tạng, sợ đến nỗi nói năng lộn xộn.

Chu Doãn Thịnh cởi áo khoác vò lại, phun tất cả máu tươi lên đó. Tận mấy phút sau, hắn mới dừng lại được, chậm rãi ngồi xuống mép giường, khoát tay nói – "Tôi không sao."

"Anh thế này mà cũng bảo là không sao? Mẹ nó anh sắp chết rồi đấy!" – Lôi Xuyên gào vào tai hắn, run rẩy vươn tay che miệng hắn. Máu tươi xuyên thấu qua lòng bàn tay hắn, tích trên áo blouse trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm, hình ảnh này quả thực vô cùng đáng sợ. Rõ ràng là một hồn ma không có cảm giác, Lôi Xuyên lại cảm thấy từng ngụm máu tươi này chẳng khác nào từng dòng dung nham thiêu đốt hắn, khiến hắn khó lòng chịu đựng.

Vành mắt hắn đỏ bừng, trong mắt hằn tơ máu, muốn dùng đôi tay siết lấy chiếc cổ mảnh khảnh của người đàn ông nọ mà lay thật mạnh để hắn tỉnh táo lại một chút, nhưng vừa vươn tay ra lại sợ đụng vỡ hắn, chỉ có thể suy sụp ngồi xuống cạnh hắn, phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Đội trưởng đội hộ vệ không dám tin mà lắc đầu – "Ngài như vậy làm sao có thể không sao chứ? Tiến sĩ, tôi lập tức đưa ngài đi khám."

"Đúng, mau dẫn anh ta đi đi!" – Lôi Xuyên đứng dậy thúc giục, tiếc là không có ai nghe thấy.

Chu Doãn Thịnh cười khổ, khoát tay – "Không có tác dụng gì đâu, không ai chữa được cho tôi hết. Vả lại tôi thà chết trong phòng thí nghiệm còn hơn chết trên giường bệnh. Thí nghiệm sắp thành công, ngoài

tôi ra không còn ai có thể tổng hợp được chuỗi gen, tôi nhất định sẽ chống đỡ đến cùng. Chuyện này cậu không cần nói cho bất kỳ ai, tránh gây ra sợ hãi không cần thiết."

Đội trưởng đội hộ vệ liên tục lắc đầu, tâm tình vô cùng đau xót. Thì ra tiến sĩ luôn vững vàng không gì có thể đánh gục trong mắt mọi người đã gầy yếu đến như vậy rồi sao? Anh không thể nào thừa nhận được sự thật người nọ sẽ rời khỏi. Không biết từ khi nào, ác cảm của anh đối với hắn đã hoàn toàn được thay thế bởi lòng sùng bái sâu sắc.

Chu Doãn Thịnh dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói từng câu từng chữ – "Có còn nhớ lời tôi từng nói không? Để đạt được mục tiêu, tôi sẽ không tiếc bất kỳ giá nào, cái giá này bao gồm tất cả người thường và dị năng giả phải hy sinh vì thí nghiệm, cũng bao gồm cả chính bản thân tôi. So với hàng trăm triệu sinh linh trên Trái Đất, tính mạng của chúng ta không là gì cả. Cậu không phải buồn, ai cũng sẽ có một ngày như vậy."

Vành mắt đội trưởng đội hộ vệ đỏ lên, anh lắc lắc đầu, vài giọt nước mắt rơi xuống sàn gạch trắng, phát ra tiếng "tí tách" rất nhỏ. Một lúc lâu sau, anh mới cắn răng, lí nhí nói – "Tiến sĩ, ngài là người tốt. Tuy có rất nhiều người chết trên tay ngài, nhưng ngài vẫn là người tốt. Ngài không đáng phải chịu báo ứng như vậy!"

Chu Doãn Thịnh khoát tay cười khổ. Bởi vì cố nén dòng máu chực trào ra khỏi họng, hắn chỉ có thể nhíu mày, không nói nên lời.

Đội trưởng đội hộ vệ yên lặng thu dọn phòng cho hắn. Khi tìm thấy năm, sáu bộ quần áo dính đầy máu từ dưới gầm giường, ngón tay anh cũng phát run. Anh cho quần áo vào ba lô, nhân lúc mọi người không chú ý, anh nhanh chóng mang đi tiêu huỷ.

Chu Doãn Thịnh khoá trái cửa phòng, súc miệng, nằm lên giường rồi trực tiếp thiếp đi.

Ánh mắt Lôi Xuyên sâu thẳm, hắn nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của người nọ, muốn đắp chăn cho hắn, lại nhận ra mình không làm được. Hắn lẳng lặng ngồi cạnh người nọ, trong đầu suy nghĩ rất nhiều việc, rồi lại như chẳng nghĩ được gì.

Bởi vì thí nghiệm thất bại, lãnh đạo căn cứ xoá sổ tổ nghiên cứu của Ngô Hán Nguyên, những nhóm khác phân chia tài nguyên của gã. Phòng thí nghiệm của Chu Doãn Thịnh có thêm được rất nhiều thiết bị tiên tiến và một vài nhân viên nghiên cứu chuyên nghiệp, ít nhiều đẩy nhanh tiến độ thí nghiệm.

Hai tháng sau, một nữ nghiên cứu viên đẩy hòm lạnh vào phòng thí nghiệm, giọng nói run run – "Tiến sĩ, vắc-xin phòng bệnh đã hoàn thiện, ngài có muốn thử xem hiệu quả ngay bây giờ không ạ?"

Những nghiên cứu viên đang bận việc của mình đều cứng lại như rối gỗ, đồng loạt nhìn chằm chằm chiếc hòm màu xám bạc với ánh mắt vừa mong chờ vừa hoảng hốt. Họ muốn biết hiệu quả của vắc-xin này ngay

lập tức, rồi lại sợ biết được kết quả.

Chu Doãn Thịnh chậm rãi cởi găng tay cao su, nhấc chân đi về phía phòng thí nghiệm an toàn. Mọi người lập tức đuổi theo.

Trong phòng kính giam giữ một người đang hôn mê. Người nọ đã bị lây nhiễm virus Zombie được sáu tiếng, răng và móng tay đều đã bắt đầu biến dị, qua một, hai tiếng nữa, người này sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, trở thành một con quái vật.

"Tiêm cho cậu ta." – Chu Doãn Thịnh khoát tay, ngay lập tức có một dị năng giả hệ băng trực tiếp lấy vắc-xin phòng bệnh từ hòm lạnh ra, đi vào tiêm cho người nọ.

Nín thở chờ đợi hơn mười phút, đối phương vẫn không có phản ứng gì. Chẳng lẽ thí nghiệm thất bại? Nhân viên nghiên cứu bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Tiến sĩ Bạch là người dẫn đầu trong lĩnh vực công nghệ sinh học Trung Quốc, giờ ngay cả nghiên cứu của hắn cũng thất bại, còn ai có thể tìm ra công thức chính xác được nữa? Con người có còn hy vọng không?

Toàn cầu có vài tỷ thây ma, mỗi ngày còn liên tục có người biến thành thây ma, chỉ dựa vào giết chóc thì biết đến bao giờ mới kết thúc được? Họ gần như đã trông thấy được tương lai tăm tối.

"Thuốc không có tác dụng nhanh như vậy, chờ một chút." – Chu Doãn Thịnh vẫn bình tĩnh như thường. Trong nửa năm này, ngày nào hắn cũng nhanh chóng hấp thu kiến thức của Bạch Mặc Hàn. Hiện giờ, trình độ của hắn trong lĩnh vực công nghệ sinh học đã vượt qua Bạch Mặc Hàn. Hắn biết công thức mà Bạch Mặc Hàn tính ra là chính xác, cũng biết công thức phân tử mà mình lập tuyệt đối không có vấn đề.

Tâm trạng rối bời hoảng loạn của mọi người lập tức ổn định lại.

Lôi Xuyên đứng thẳng tắp bên người đàn ông nọ, khi thì nhìn người bị lây nhiễm trong phòng thí nghiệm, khi thì xem gương mặt tái nhợt của người nọ, tâm tư bập bềnh như sóng biển.

Lại đợi hơn nửa tiếng, một nghiên cứu viên kinh ngạc kêu – "Hình như màu da của cậu ta nhạt đi. Vừa rồi là màu xanh xám, còn giờ là màu vàng nến."

"Đúng vậy, mặt cũng hồng hào lên rồi. Để tôi vào xem." – Đội trưởng đội hộ vệ là dị năng giả hệ kim, anh bọc một lớp kim loại ra ngoài cơ thể, mở cửa đi vào kiểm tra.

Anh cầm lấy tay người bị lây nhiễm, phát hiện mười móng tay nhọn hoắt đã khôi phục màu sắc và hình dạng bình thường, đồng tử vốn giãn ra lại thu về trở nên có tiêu cự, răng không dài ra nữa, trong miệng không tiếp tục tiết ra nước bọt vàng hôi thối nữa. Người bị lây nhiễm rõ ràng là đang khá lên, tuy rằng vẫn còn hôn mê, nhưng hô hấp và nhịp tim đã càng ngày càng rõ ràng.

Trong khi anh kiểm tra xem xét, mọi người cũng đều chú ý đến những thay đổi này, trên mặt toát ra vẻ

mừng như điên.

Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nói – "Chuyển cậu ta đến phòng bệnh bình thường, chú ý thắt dây an toàn đề phòng tình trạng chuyển biến xấu."

Thái độ bình thản của hắn có sức dẫn dắt rất mạnh, mọi người nhanh chóng thoát khỏi cảm xúc vui sướng quên mình, lấy lại thái độ chuyên nghiệp, đặt người bị lây nhiễm lên giường y tế rồi đẩy đi.

Trải qua bảy mươi hai giờ quan sát, người bị lây nhiễm này rốt cuộc thoát khỏi sự khống chế của virus Zombie. Lúc tỉnh lại, người nọ còn tưởng mình đang nằm mơ, liên tục hỏi đi hỏi lại đây là đâu, có phải thiên đường hay không.

Nhân viên nghiên cứu hoàn toàn không rảnh mà đếm xỉa đến cậu ta. Mọi người ôm chầm lấy nhau, cùng phát ra tiếng cười sung sướng, nhưng nước mắt thì đã đổ như mưa. Bởi vì họ thành công, toàn bộ thế giới đều sẽ nhờ vậy mà thay đổi!

Chu Doãn Thịnh khoanh tay đứng ngoài cửa, vẻ mặt vẫn bình tĩnh không thay đổi. Hắn không cùng ăn mừng với mọi người, mà chỉ lựa chọn lặng lẽ rời khỏi. Hắn đi thang bộ qua từng tầng từng tầng, mệt thì ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại tiếp tục đi lên.

Lôi Xuyên đi theo hắn không rời nửa bước, nói – "Anh muốn đi đâu? Nếu như tôi có thân thể, tôi có thể cõng anh lên. Thí nghiệm đã thành công rồi, anh nên đi khám bác sĩ mới đúng, chứ không phải là đi lung tung một mình thế này."

Hắn đã quen lải nhải với người đàn ông này.

Chu Doãn Thịnh rốt cuộc leo lên được tầng cao nhất. Hắn đẩy tấm cửa sắt hoen gỉ ra, tìm một chỗ đất trống sạch sẽ trên sân thượng mà ngồi xuống.

Hiện giờ đã là chạng vạng, mặt trời chiều đỏ rực đã lặn xuống một nửa sau dãy nhà cao tầng, khắp trời trải đầy những đám mây bị hoàng hôn nhuộm đỏ, xếp thành từng tầng từng tầng, nối liền không dứt, tựa như kéo dài đến tận cùng thế giới.

Tin tức vắc-xin phòng bệnh được chế tạo thành công đã được lan truyền ra ngoài, khắp căn cứ nơi nơi đều có thể nghe thấy tiếng hoan hô mừng rỡ của mọi người, có người còn vui quá mà khóc.

Lôi Xuyên đi ra rìa sân thượng, cúi đầu nhìn đám người túm năm tụm ba ôm nhau chúc mừng bên dưới, nói – "Anh không lại đây xem chút à? Đã lâu lắm rồi căn cứ không náo nhiệt như vậy, y như ăn Tết ấy. Nhắc mới nhớ, tôi cũng quên mất cảm giác đón năm mới là như thế nào rồi."

Hắn mỉm cười quay đầu, sau đó sửng sốt.

Người nọ đã tháo chiếc kính dày cộm xuống, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn ráng chiều nơi chân trời phía xa, hai dòng nước mắt lấp lánh trong suốt chảy xuôi theo làn da tái nhợt, hình thành một giọt nước mắt treo trên chiếc cằm gầy nhọn.

Lôi Xuyên chưa từng thấy người đàn ông này toát ra biểu cảm nào khác ngoài bình tĩnh, cho dù là lúc bị nôn ra máu, vẻ mặt hắn vẫn nhẹ nhàng bâng quơ như không có việc gì. Ý chí của hắn kiên định hơn bất kỳ ai, Lôi Xuyên vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ có bất cứ điều gì có thể lay chuyển được hắn. Nhưng đến giờ hắn mới phát hiện, người nọ cũng có lúc yếu đuối.

Giọt nước mắt đọng trên mi hắn còn rung động lòng người hơn cả đám mây đỏ rực cuối chân trời.

Lôi Xuyên ngây ngốc ngắm nhìn, vô thức bước lại gần, xoè tay đón lấy giọt nước mắt sắp rơi xuống kia.

"Tách" một tiếng, nước mắt xuyên thấu qua lòng bàn tay hắn mà rơi xuống đất, rồi lại nhanh chóng bị nhiệt độ dưới nền sân làm bốc hơi. Lôi Xuyên liên tục nắm tay vào rồi lại xoè ra, cảm thấy nơi bị nước mắt xuyên qua kia bắt đầu đau âm ỉ.

Chu Doãn Thịnh gạt nước mắt, đeo kính lên, đứng dậy đi về phía cửa sắt. Ru rú trong phòng thí nghiệm hơn nửa năm không thấy ánh sáng mặt trời, mắt nhất thời không chịu được, đau nhói như bị kim châm. Hơn nữa không khí ở tận thế hôi thối tanh tưởi, thực sự không thích hợp để hóng gió.

Vừa về đến cửa phòng thí nghiệm, một nghiên cứu viên lập tức chạy đến, nói – "Tiến sĩ, lãnh đạo gọi chúng ta đi họp, mọi người đều đến đông đủ cả rồi, chỉ chờ mỗi mình ngài."

Chu Doãn Thịnh đương nhiên biết ban lãnh đạo căn cứ sẽ nói gì, trong mắt toát ra nét trào phúng.

Nhân viên tổ nghiên cứu đều đã đến đông đủ, lãnh đạo nhiệt liệt tán dương công lao của mọi người, còn khen thưởng vô cùng hậu hĩnh. Nói Đông nói Tây mãi một hồi lâu, cuối cùng lãnh đạo mới cảnh cáo mọi người tuyệt đối không được tiết lộ tài liệu liên quan ra ngoài. Họ định dựa vào vắc-xin phòng bệnh để khống chế tất cả mọi thế lực lớn nhỏ ở Trung Quốc, hòng thoả mãn lòng tham không đáy của mình đối với quyền lực.

Mọi người trầm mặc, không dám tỏ rõ suy nghĩ thực sự trong lòng mình. Lôi Xuyên đứng thẳng sau lưng Chu Doãn Thịnh cười lạnh. Hắn đã sớm nhìn thấu tham vọng của những người này.

"Tôi phản đối. Vắc-xin phòng bệnh của tôi không phải là công cụ để các ông thi thố thủ đoạn thống trị. Tôi yêu cầu các ông chia sẻ tư liệu vắc-xin phòng bệnh cho tất cả người sống sót trên thế giới. Dựa theo hành vi tự tư tự lợi của các ông, đến khi nào con người mới được giải cứu? Các ông vi phạm mục đích chế tạo vắc-xin phòng bệnh của tôi, tôi kiên quyết phản đối!" – Chu Doãn Thịnh đập bàn đứng dậy, không đợi ban lãnh đạo viện thêm bất kỳ cớ nào đã lập tức bỏ đi.

Mọi người vô cùng khâm phục lòng vô tư chính trực của hắn, nhưng người dám ngang nhiên bỏ đi theo hắn thì chẳng có mấy.

Đội trưởng đội hộ vệ do dự một lát, giơ tay chào theo kiểu quân đội với ban lãnh đạo rồi kiên định đi theo tiến sĩ.

Trở về phòng thí nghiệm, đội trưởng đội hộ vệ lo lắng nói – "Tiến sĩ, vừa rồi ngài xúc động quá. Để đề phòng thông tin cơ mật bị tiết lộ, cấp trên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngài. Ngài mau rời khỏi đây với tôi đi, với tài năng của ngài, đến căn cứ khác nhất định sẽ có không gian phát triển rộng hơn."

"Không cần, tôi không có thời gian." – Chu Doãn Thịnh bật máy tính, nén tài liệu lại rồi gửi cho tất cả căn cứ có kết nối mạng với căn cứ B.

Thanh tiến độ gửi đi chậm rãi tăng lên, Lôi Xuyên gần như có thể đoán trước được những căn cứ nhận được tài liệu này sẽ mừng rỡ phát cuồng đến thế nào. Đây chính là sự nghiệp của Bạch Mặc Hàn, vĩ đại mà vô tư, ngoại trừ kính nể, hắn không thể tìm được từ gì khác để diễn tả tâm trạng lúc này của mình.

Lôi Xuyên ngồi xuống bên cạnh hắn, tay treo giữa không trung hồi lâu mới rốt cuộc thử vuốt ve đôi má tái nhợt, sống mũi cao thẳng, gọng kính lạnh lẽo và bờ môi mỏng manh của hắn. Động tác vừa chậm rãi vừa nhẹ nhàng, như thể sợ chạm vỡ hắn.

Thanh tiến độ rốt cuộc đạt đến trăm phần trăm, Chu Doãn Thịnh thở dài một hơi, mở lồng ấp nhấc cơ thể thí nghiệm số 1 ra. Không thể không thừa nhận, là nhân vật chính, đối phương có một ngoại hình xuất sắc và hình thể vô cùng khoẻ mạnh, cho dù đã ngủ say hơn nửa năm, dung nhan người nọ cũng không bị hao tổn chút nào.

Đầu ngón tay hắn trượt dọc từ trán xuống mũi, môi, yết hầu, lồng ngực, cuối cùng dừng lại trên bụng đối phương.

"Anh đang làm gì thế?" – Lôi Xuyên khàn giọng hỏi. Tuy rằng là hồn ma, nhưng dường như hắn cũng cảm nhận được cảm giác tê dại khó nén khi đầu ngón tay lành lạnh của người đàn ông nọ lướt qua kia. Hắn vừa phiền não vừa bối rối, vì thế xem nhẹ rung động sâu trong nội tâm mình.

Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nhìn thật lâu, cuối cùng cúi đầu hôn lên môi cơ thể thí nghiệm số 1. Trước khi đi, hắn muốn xác nhận người này rốt cuộc có phải là người yêu hắn hay không. Cảm giác mà người này mang lại cho hắn rất đặc biệt.

Hoàn toàn không có cảm giác run rẩy quen thuộc truyền qua linh hồn, nhưng hắn không biết, hắn chỉ đang hôn một thân xác trống rỗng.

Chu Doãn Thịnh thở dài, cũng không quay đầu lại, chỉ dặn dò đội trưởng đội hộ vệ – "Sau khi tôi chết, cậu hãy đưa cậu ta ra ngoài. Trên tầng cao nhất phòng lạnh có để một ống nghiệm màu xanh da trời, là thuốc thần kinh mà tôi ngưng tụ năng lượng chế tạo ra, có thể giúp cậu ta tỉnh lại từ giấc ngủ say. Cậu ta cũng ở đây lâu lắm rồi, nên rời khỏi thôi."

Đội trưởng đội hộ vệ đã ngây ra, mãi mà không trả lời.

Lôi Xuyên cũng thoát khỏi trạng thái ngạc nhiên xấu hổ, hổn hển quát – "Anh còn chưa chết đâu, mẹ nó đừng có mà nói hươu nói vượn! Muốn đi thì đi với tôi, ai biết thuốc của anh có hữu hiệu hay không, anh muốn trốn tránh trách nhiệm à? Bạch Mặc Hàn, đừng quên lúc trước chính là anh tìm đủ mọi cách bắt tôi vào đây, cái tên khốn kiếp nhà anh!"

Hắn không ngừng đi đi lại lại xung quanh người đàn ông nọ như một con thú nóng nảy, lại không ngờ một mũi tên băng đột nhiên vụt tới, xuyên qua cơ thể hắn rồi đâm mạnh vào gáy người nọ.

Đội trưởng đội hộ vệ nhìn lại, không nhịn được mà lộ vẻ giật mình hoảng sợ. Người đánh lén là một cao thủ dị năng hệ băng cấp mười một, gã đến lấy mạng Bạch Mặc Hàn theo mệnh lệnh. Có tư liệu hoàn chỉnh, nhân viên nghiên cứu dày dặn kinh nghiệm và dụng cụ tân tiến, Bạch Mặc Hàn đã không còn giá trị lợi dụng. Nếu hắn đã không chịu nghe lời, vậy chi bằng trực tiếp loại bỏ.

Chu Doãn Thịnh che ngực ngã xuống đất, miệng phun ra từng ngụm máu tươi, đồng thời có một dòng năng lượng rất mạnh kéo hắn ra khỏi cơ thể. Hắn biết đã đến lúc mình phải rời khỏi.

"Không! Bạch Mặc Hàn, anh không được chết! Tôi muốn anh phải đi với tôi! Bạch Mặc Hàn, anh có nghe thấy không?" – Trông thấy người nọ dần dần khép chặt hai mắt, cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng chiếm trọn cõi lòng Lôi Xuyên. Hắn lập tức cuồng nộ, linh hồn phát ra ánh sáng tím vô cùng chói mắt.

Một tiếng nổ lớn vang lên, phòng thí nghiệm cất giữ tư liệu quý giá của căn cứ B phút chốc hoá thành tro bụi. Tham vọng mưu toan dùng vắc-xin khống chế toàn bộ Trung Quốc, thậm chí là cả thế giới của lãnh đạo căn cứ cũng trở thành trò cười lớn nhất thiên hạ.

104. Quyển 9 - Chương 4

Chu Doãn Thịnh bị cơn đau đánh thức, dường như có thứ gì đó chui qua chui lại khắp toàn thân hắn, tham lam ngấu nghiến máu thịt hắn. Trải qua nhiều nguy nan như vậy, bảo vệ bản thân đã trở thành bản năng của hắn. Hắn lập tức vận chuyển năng lượng linh hồn bao lấy trái tim và những cơ quan quan trọng khác, cảm giác đau đớn lập tức giảm đi rất nhiều.

Nơi này không phải không gian ngân hà của hắn. Ngay giây phút cận kề tử vong, có một dòng năng lượng vô cùng lớn bao bọc lấy hắn rồi kéo hắn vào dòng xoáy thời không. Dòng năng lượng kia vô cùng dữ dội, lại không hề gây tổn thương gì cho hắn, ngược lại còn dành ra một chút để chăm sóc cho linh hồn bị thương của hắn.

Đây là một căn phòng vô cùng trống trải đơn sơ, không có bất kỳ đồ đạc nội thất gì, đồ dùng sinh hoạt duy nhất chính là chiếc ghế sô pha đơn mà mình đang ngồi. Từng đoạn ký ức nhanh chóng tràn vào não như thuỷ triều. Bởi vì linh hồn còn đang bị thương, Chu Doãn Thịnh không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Không ngờ hắn lại trở về thế giới này với thân phận Bạch Mặc Hàn, cũng là thế giới sau khi các nhân vật

chính sống lại. Theo như trí nhớ của Bạch Mặc Hàn trước đó, vận mệnh vẫn không thay đổi. Nghe nói một nhánh quân đội đang chuẩn bị hộ tống tiến sĩ Bạch đến căn cứ B, hai nhân vật chính lập tức tài tình trà trộn vào, trở thành chủ lực của nhánh quân đó. Họ giết chết những người đã từng bán đứng Lôi Xuyên lúc trước, hiện giờ đang chuẩn bị ra tay với tiến sĩ Bạch – người được bảo vệ vô cùng kín kẽ.

Ngay ngày hôm qua, Quách Trạch Thuỵ đã bày mưu giết chết đội quân phụ trách hộ tống tiến sĩ Bạch. Y vốn có thể cho tiến sĩ Bạch một phát súng, chấm dứt tính mạng anh, nhưng bởi vì quá mức thù hận, y không muốn tiến sĩ Bạch được chết thoải mái, vậy nên đã lặng lẽ trộn vài hạt mầm dây leo tơ máu vào đồ ăn thức uống của tiến sĩ Bạch.

Dây leo tơ máu là một loại thực vật có hình dạng như tơ máu, đường kính lớn nhất không đến mấy milimet, đường kính nhỏ nhất còn bé hơn mạch máu người. Chúng ẩn nấp dưới bùn đất, gặp động vật hoặc người đi ngang qua, chúng sẽ lặng lẽ đâm thủng da rồi chui vào để ký sinh, theo mạch máu mà lan khắp cơ thể, ngày ngày hút máu ký chủ, cho đến khi ký chủ chỉ còn lại một túi da khô quắt mới lại lẩn xuống đất, tìm kiếm ký chủ tiếp theo.

Nếu như chém đứt loại thực vật này, nó sẽ không chết, mà sẽ mọc thành hai ngọn dây leo mới, khả năng sinh sản vô cùng mạnh mẽ, phải dùng lửa đốt mới có thể hoàn toàn tiêu diệt. Người bị ký sinh nhất định phải tìm dị năng giả hệ mộc nhổ nó đi trong thời gian ngắn nhất, nếu không chắc chắn sẽ không sống được.

Đương nhiên, con người còn có thể tiêu diệt cả thây ma, loại thực vật này tuy rằng đáng sợ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có đối sách. Các nhà y học đã phát minh ra một loại thuốc có thể phát ra mùi hương khiến dây leo tơ máu bài xích, sau khi uống thuốc này vào, dây leo tơ máu tuyệt đối sẽ không dám đến gần, cho dù đã ký sinh, nó cũng sẽ chui ra ngoài qua yết hầu.

Người phát minh ra loại thuốc này không phải ai khác mà chính là Bạch Mặc Hàn. Nhưng rất tiếc, thời gian đã quay ngược lại, hiện giờ loại thuốc này còn chưa ra lò.

Chu Doãn Thịnh xem đi xem lại phần ký ức liên quan đến Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ, rốt cuộc có thể chắc chắn hai người này đúng là đã sống lại, hơn nữa còn hận Bạch Mặc Hàn thấu xương. Rất nhiều lần lơ đãng nhìn về phía Bạch Mặc Hàn, trong mắt họ đều tràn đầy căm ghét.

Vậy có nghĩa là Lôi Xuyên quả thực chết não, không biết chuyện Bạch Mặc Hàn đã nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng chống virus Zombie? Nếu không với tính cách lấy đại cục làm trọng của Lôi Xuyên, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay với Bạch Mặc Hàn.

Fuck, phí cả công! Chu Doãn Thịnh tức giận nhíu mày. Hiện giờ, nhiệm vụ của hắn vẫn giống như cũ, cứu vớt thế giới, nhưng độ khó trực tiếp tăng lên cấp S. Đầu tiên, hắn phải loại trừ dây leo tơ máu trong cơ thể, giữ gìn tính mạng; tiếp theo phải lấy một lọ máu của Lôi Xuyên, làm đông lạnh rồi giấu đi; sau đó mang máu chạy trốn đến căn cứ B dưới sự đuổi giết của hai nhân vật chính, cuối cùng nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh theo con đường cũ.

Đối với hắn mà nói, bước cuối cùng thực sự dễ như trở bàn tay, nhưng ba bước trước thì khó hơn lên trời.

Hắn không có dị năng hệ mộc để khống chế dây leo tơ máu, càng không thể cầu cứu người trong đội ngũ, bởi vì hầu hết những người này đều là tay chân của Quách Trạch Thuỵ, đều đang chờ giết chết hắn. Tạm thời hắn đành phải lấy năng lượng từ linh hồn để loại trừ dây leo tơ máu.

Điều này đồng nghĩa với việc linh hồn vừa mới khỏi được một chút của hắn sẽ lại vỡ nát, cũng đồng nghĩa với việc dị năng hệ thần kinh của hắn sẽ mãi mãi không thể nào tăng tiến. Cường độ thần kinh quyết định sự mạnh yếu của dị năng, mà nói cho cùng sức mạnh linh hồn và cường độ thần kinh cũng đều là một. Linh hồn bị thương, cho dù có kích hoạt được dị năng thì vẫn sẽ yếu như sên, dẫu hấp thu bao nhiêu tinh thể cũng thành dã tràng xe cát, chẳng làm nên tích sự gì.

Mà theo hắn được biết, thế giới này không hề tồn tại báu vật có thể trực tiếp chữa trị linh hồn, nói cách khác, ở nơi này hắn chẳng khác nào một người bình thường trói gà không chặt. Thử hỏi một người bình thường thì phải làm thế nào để chạy khỏi vòng vây của nhiều dị năng giả cấp bậc cao như vậy, đã vậy còn phải lấy được máu của Lôi Xuyên.

Bởi vì Quách Trạch Thuỵ và Lôi Xuyên đều là người sống lại, ngay từ đầu họ đã bắt đầu dự trữ lương thực, vũ khí, mạng lưới quan hệ, đã biết bí mật tinh thể có thể dùng để tu luyện. Mạt thế vừa mới bộc phát nửa năm, họ đã là dị năng giả cấp bốn, cách người khác tận năm, sáu năm chênh lệch. Cho dù là dị năng giả mạnh nhất hiện giờ cũng không thể gây tổn thương cho Lôi Xuyên một chút nào

Có thể nói, hiện giờ họ muốn giết chết ai, đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Luân hồi nhiều lần như vậy, đây là lần Chu Doãn Thịnh cảm thấy ức chế nhất. Nhưng cho dù thế nào, hắn đều phải nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ, đạt được đủ năng lượng để chữa trị linh hồn.

Nghĩ vậy, hắn bắt đầu vận chuyển năng lượng linh hồn, ép từng sợi từng sợi dây leo tơ máu trải rộng khắp cơ thể ra ngoài. Năng lượng được bổ sung trong dòng xoáy thời không rốt cuộc lại tiêu hao sạch sẽ, may mà hắn kịp bảo vệ những cơ quan quan trọng ngay từ đầu, nếu không dù ép ra được hắn cũng chẳng sống được bao lâu nữa.

Nhưng thương tích do máu thịt bị cắn nuốt không hề nhỏ chút nào, hắn cảm thấy cả người đau đớn như bị xe tải nghiền qua, vị tanh ngọt quen thuộc tràn ra từ kẽ răng.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở tung, một bóng người cao lớn lao về phía hắn, hoảng hốt kêu – "Tiến sĩ, ngài làm sao vậy?"

Kính của Bạch Mặc Hàn đã bị vỡ trong lúc chạy trốn, lúc này thị lực của hắn đã gần như nửa mù. Khi người đến chỉ còn cách mình hơn một, hai mét, Chu Doãn Thịnh rốt cuộc mới nhận ra thân phận của đối phương, tâm trạng đề phòng cao độ lập tức thả lỏng.

Hắn đẩy người đàn ông cao lớn đang định ôm lấy mình ra, quỳ rạp xuống đất phát ra tiếng nôn mửa chật vật, từng ngụm máu tươi liên tiếp đổ xuống sàn, tích thành một vũng máu to. Có thứ gì đó nhỏ như giòi bọ nhúc nhích chui qua chui lại trong máu, cố gắng vươn đến gần vật sống xung quanh.

“Tránh xa một chút, đây là dây leo tơ máu!” – Hắn vừa ho khan vừa nhanh chóng kéo người nọ lùi lại.

Người nọ hoảng sợ, lập tức vận chuyển dị năng hình thành vách ngăn kim loại, ngăn râu thần kinh dày đặc như mạng nhện của dây leo tơ máu đến gần. Đối phó với loại thực vật này, tuyệt đối không thể chém đứt, chém càng nhiều chúng sẽ sinh sôi nảy nở càng nhiều, chỉ có biện pháp tấn công bằng lửa mới có thể giết chết được chúng.

Nhưng trong phòng chỉ có hai người họ, tìm đâu ra được dị năng giả hệ hoả?

Dị năng của người đàn ông nọ còn chưa đạt tới cấp độ có thể biến toàn thân thành kim loại, chỉ có thể tạo ra một lớp kim loại mỏng đủ để bọc lấy hai chân, sau đó bế tiến sĩ lên rồi chạy ra ngoài.

Đây là một ngôi nhà, ba phòng ngủ một phòng khách, Bạch Mặc Hàn được xếp vào căn phòng ngủ trong cùng, những phòng còn lại Lôi Xuyên để lại cho cấp dưới và những người sống sót được họ cứu trên đường.

Quách Trạch Thuỵ và Lôi Xuyên nói cho cấp dưới rằng Bạch Mặc Hàn là nhà khoa học biến thái lấy cơ thể người làm thí nghiệm, là kẻ đầu sỏ dẫn đến tận thế, bảo họ dù nghe thấy tiếng gì bất thường thì cũng cứ mặc xác Bạch Mặc Hàn. Mà những người sống sót đều sợ hãi thây ma, trừ khi cần thiết, họ tuyệt đối sẽ không dám chạy lung tung.

Cho nên tiếng phá cửa đã vang lên từ lâu mà vẫn không có ai lại xem xét.

Người đàn ông nọ bế tiến sĩ đang liên tục ho ra máu chạy ra ngoài cửa. Anh cũng là quân nhân, cũng lệ thuộc căn cứ B, nhưng không tham dự vào nhiệm vụ hộ tống tiến sĩ Bạch. May mà khi vừa sống lại, anh đang ở bên ngoài tìm kiếm vật dụng, không xa tiến sĩ Bạch là mấy, vì thế lập tức lái một chiếc xe Jeep quân dụng xuyên ngày đêm đến đây.

Nơi này là một khu nhà cao cấp, biện pháp bảo đảm an ninh đến nơi đến chốn, đã được Lôi Xuyên và thuộc cấp dọn dẹp sạch sẽ, chuyên dùng để thu nhận người sống sót, từ đó chọn ra thuộc cấp đắc lực. Kiếp này họ muốn tự tạo dựng thế lực của mình, rất cần nhân tài.

Người đàn ông nọ thay quân phục thành quần áo thường, giả làm người sống sót bình thường, tốn rất nhiều công sức mới trà trộn vào được.

Nghe nói nhánh quân đội của căn cứ B đều đã tử nạn, hiện giờ người hộ tống tiến sĩ Bạch là nhóm bộ đội đặc chủng do Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ dẫn đầu, hơn nữa Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ đã là dị năng giả cấp bốn, đã sớm biết bí mật tinh thể có thể dùng để tu luyện, trong lòng anh tức thì vang lên tiếng cảnh báo.

Vì là người sống lại, cho nên khi phát hiện ra tình hình hoàn toàn không giống như trong trí nhớ, anh không khỏi lo nghĩ nhiều hơn một chút, ngay đêm đó lập tức lựa chọn ở lại căn phòng đối diện phòng tiến sĩ Bạch, dùng ống nhòm hồng ngoại quan sát tình trạng của tiến sĩ Bạch, không ngờ lại trông thấy hắn quỳ rạp dưới đất liên tục ho ra máu. Cảnh tượng này khiến anh nhớ lại tình trạng của tiến sĩ Bạch khi gần ra

đi kiếp trước, lập tức bất chấp tất cả mà chạy đến xem xét.

Lôi Xuyên và thuộc cấp không có ý tốt với tiến sĩ Bạch, nhưng những người sống sót thì đều biết tiến sĩ Bạch là nhà y học tài giỏi nhất Trung Quốc, lần này đến căn cứ B là để tiến hành nghiên cứu vắc-xin phòng chống virus Zombie. Họ coi hắn là niềm hy vọng của Trung Quốc, đương nhiên sẽ không muốn thấy hắn xảy ra bất trắc. Không chỉ vậy, xung quanh còn có lực lượng vũ trang của vài căn cứ khác mai phục, hòng tranh đoạt tiến sĩ Bạch.

Đây cũng là lý do chính mà Quách Trạch Thuỵ lựa chọn dùng dây leo tơ máu ám sát tiến sĩ Bạch.

Trong đầu người đàn ông nọ có rất nhiều suy nghĩ, nhưng cũng chỉ lướt qua trong chốc lát. Anh chạy khỏi căn phòng có dây leo tơ máu, vừa định tăng tốc độ thì bất chợt khựng lại, trong mắt toát ra sự kiêng dè sâu sắc.

Lôi Xuyên đứng thẳng người, chặn trước lối đi của anh. Trong đôi mắt hắn phủ đầy tơ máu, khiến con ngươi hắn phản xạ ra một màu đỏ lừ, trông đáng sợ hệt như dã thú đánh mất lý trí. Hắn nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang không ngừng ho ra máu, thái dương hằn lên mấy sợi gân xanh, khớp hàm khép chặt khiến cho đường cằm trở nên cứng đờ như điêu khắc, có thể thấy cảm xúc của hắn đã gần với thịnh nộ đến thế nào.

Cả người hắn ngập tràn hơi thở u ám và phẫn nộ, gằn từng câu từng chữ – "Giao anh ta cho tao!"

Chu Doãn Thịnh bám chặt lấy cổ người nọ, trong đôi mắt đen láy không có bất kỳ cảm xúc nào khác ngoài đề phòng. Kế hoạch ám sát thất bại nên Lôi Xuyên muốn tự mình ra tay?

Ánh mắt Lôi Xuyên thoáng lướt qua đôi mắt đề phòng của hắn, sắc mặt vốn đã u ám lại càng trở nên khó coi.

"Trả anh ta lại cho tao!" – Hắn tiến lên phía trước vài bước, đang định cướp lấy Chu Doãn Thịnh thì thấy một lớp vật thể hình sợi tơ dày đặc tràn ra từ trong phòng, chậm rãi leo lên chân hắn.

Hắn nhanh chóng tìm kiếm lại ký ức trước đó trong đầu, đây là dây leo tơ máu mà Quách Trạch Thuỵ gieo vào cơ thể Bạch Mặc Hàn! Đôi mắt vốn đỏ ngầu lập tức toát ra nét hung bạo, hắn dùng một mồi lửa thiêu rụi tất cả lũ quái vật xấu xí này, sau đó sập cửa phòng lại, đanh giọng nói – "Buông anh ta ra!"

Người đàn ông nọ không phải là đối thủ của Lôi Xuyên, sợ đánh nhau sẽ làm ảnh hưởng đến tiến sĩ Bạch, không thể không thoả hiệp.

Nghe thấy giọng đại ca, một quân nhân mặc trang phục tác chiến đặc chủng vội vàng mở cửa phòng xem xét tình hình. Lôi Xuyên chiếm dụng phòng của y, đuổi tất cả người không liên quan ra ngoài.

Giường và sô pha trong phòng Bạch Mặc Hàn đều bị những người này lấy đi. Chiếc giường lớn trải nệm

trắng mềm mại này trông vô cùng thoải mái, người đàn ông nọ cẩn thận đặt Chu Doãn Thịnh lên giường, định vào nhà vệ sinh lấy một chiếc khăn lau sạch người cho tiến sĩ Bạch, nhưng thấy Lôi Xuyên vẫn đứng chặn ngoài cửa nhìn hai người chằm chằm với con mắt đỏ ngầu, anh lập tức gác lại ý định này.

Anh không dám rời khỏi tiến sĩ Bạch một bước. Rất rõ ràng, không chỉ có anh sống lại, mà ngay cả Lôi Xuyên cũng thế, có lẽ còn cả Quách Trạch Thuỵ. Nếu không họ sẽ không dùng đủ mọi thủ đoạn để sắp đặt cuộc mưu sát này trong khi hai bên vốn không hề quen biết nhau như vậy. Còn tiến sĩ Bạch, chắc chắn ngài ấy không phải người sống lại, nếu không ngài ấy cũng sẽ không đi theo bên cạnh Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ mà không chút phòng bị nào như vậy.

Người nọ tháo vỏ gối ra, nhẹ nhàng lau chùi vết máu bên khoé miệng và cổ của tiến sĩ Bạch.

Não Chu Doãn Thịnh đang vô cùng đau đớn, đã vậy cơ thể bị dây leo tơ máu đâm xuyên còn đổ rất nhiều máu. Hắn không thể không tiếp tục rút năng lượng linh hồn chữa trị cơ thể, lại càng đau đầu kịch liệt. Đây quả thực là một vòng tuần hoàn ác tính, càng yếu thì càng phải dựa vào năng lượng linh hồn để chữa trị, càng rút năng lượng linh hồn ra thì lại càng yếu.

Cứ tiếp tục như vậy, có lẽ hắn cũng không sống được mấy ngày nữa.

Nghĩ vậy, Chu Doãn Thịnh lại hộc ra một ngụm máu tươi, làm bẩn khoé miệng và cổ vừa mới được người nọ lau chùi sạch sẽ.

Vành mắt người nọ đỏ lên, trái tim đau thắt, nghẹn ngào gọi tên tiến sĩ Bạch. Vì sao người tốt luôn không nhận được kết cục tốt đẹp? Nhờ ngài ấy mà hàng trăm triệu sinh linh có được cuộc sống mới, chẳng lẽ công đức này còn chưa đủ để xoá đi một chút nghiệp chướng kia? Ông trời không thể bất công như vậy!

Lôi Xuyên vội vã tiến lên hai bước, giơ tay muốn chạm vào tiến sĩ Bạch, lại bị người đàn ông nọ nắm chặt lấy cổ tay, nghiến răng quát – "Cút, đừng chạm vào anh ta! Nếu mày dám ra tay, tao không ngại kêu to lên để chọc thủng âm mưu của bọn mày đâu. Tuy người của căn cứ B đã bị bọn mày giết, nhưng theo tao được biết, vẫn còn người của vài căn cứ khác đi theo bọn mày. Bọn họ biết giá trị của tiến sĩ Bạch, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!"

Một chút sức lực ấy không đủ để ngăn cản Lôi Xuyên, nhưng hắn cũng không dám di chuyển nữa. Hắn đã vô cùng đau đớn phát hiện ra Bạch Mặc Hàn đang vừa ho ra máu vừa cuộn người lại, trốn ra sau lưng gã đàn ông kia. Ánh mắt anh ta nhìn về phía hắn lại xa lạ, lạnh lùng, phòng bị là vậy.

"Đừng sợ, tôi chỉ muốn chữa trị cho anh mà thôi. Tôi có dị năng hệ trị liệu." – Dị năng chưa từng để lộ cho ai biết cứ thế được nói thẳng với Bạch Mặc Hàn một cách dễ dàng. Hắn căng thẳng chờ đợi phản ứng của Bạch Mặc Hàn, ngay cả lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Hắn cho rằng người nọ sẽ toát ra vẻ mặt vui mừng nóng vội, sau đó chấp nhận cho mình đến gần. Hắn rất hiểu Bạch Mặc Hàn, để tìm được phương pháp đối phó với virus Zombie, hắn sẽ không bỏ qua bất cứ khả năng nào. Cho dù bắt hắn đến gần ma quỷ, hắn cũng sẽ không sợ hãi lùi bước.

Nhưng Lôi Xuyên đã ở trong phòng thí nghiệm quá lâu, quên mất điều quan trọng nhất, rằng dị năng giả

hệ trị liệu tuy thưa thớt nhưng cũng không phải là không có. Khi đó Bạch Mặc Hàn cảm thấy hứng thú với hắn là bởi vì dị năng hệ trị liệu của hắn là đặc biệt nhất, thậm chí có thể cứu được cả người bị nhiễm virus Zombie.

Hắn nói mập mờ không rõ, Bạch Mặc Hàn cũng sẽ chỉ coi hắn như một dị năng giả hệ trị liệu bình thường, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm tính mạng để tiếp cận hắn. Huống chi người lúc này đã đổi thành Chu Doãn Thịnh, lại càng không tự chui đầu vào lưới.

"Các người muốn giết tôi, vì sao? Bạch Mặc Hàn tôi quanh năm suốt tháng ở trong phòng thí nghiệm hoặc giải phẫu, tự nhận chưa từng làm chuyện gì xấu xa tày trời cả." – Chu Doãn Thịnh vừa ho ra máu vừa yếu ớt nói. Hắn sẽ không để lộ thân phận sống lại của mình, điều đó sẽ chỉ càng gia tăng sự thù hận của Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ đối với hắn. Dù sao hiện giờ đôi tay Bạch Mặc Hàn vẫn còn rất sạch, chưa từng dùng bất kỳ ai làm thí nghiệm.

Lôi Xuyên câm như hến, cảm giác bất lực tràn đầy cõi lòng. Nếu như có thể sống lại sớm hơn một chút, hắn tuyệt đối sẽ không khiến mọi việc đi đến bước này. Thông qua ký ức mà hắn tìm được, hắn biết Quách Trạch Thuỵ nhất định cũng sống lại, nếu không y sẽ không bảo hắn thu thập vật dụng, thu mua vũ khí, dự trữ binh lực từ trước tận thế.

Quách Trạch Thuỵ dẫn hắn đến ngăn chặn đội quân bảo vệ Bạch Mặc Hàn, nói với hắn Bạch Mặc Hàn là một kẻ biến thái chuyên làm thí nghiệm trên cơ thể người, thây ma chính là kết quả thí nghiệm của hắn. Y nói muốn giết chết Bạch Mặc Hàn, phòng ngừa hắn chế tạo ra nhiều quái vật hơn.

Người anh em đã cùng mình sát cánh tám, chín năm với một người xa lạ, đương nhiên Lôi Xuyên sẽ lựa chọn tin tưởng anh em của mình. Hắn âm thầm giết chết đội quân bảo vệ Bạch Mặc Hàn, đồng ý với kế hoạch gieo cấy dây leo tơ máu vào cơ thể Bạch Mặc Hàn của Quách Trạch Thuỵ.

Vào giây phút hắn mở mắt ra, tiếp nhận tất cả trí nhớ, hắn vô cùng hoảng sợ. Hình ảnh Bạch Mặc Hàn che ngực ngã xuống đất kia cứ tua đi tua lại trong đầu hắn, khiến trái tim hắn đau thắt, đôi mắt đỏ quạch, thần kinh gần như đứt đoạn.

Nhưng mọi lo lắng và xót xa trước đó đều không đau bằng ánh mắt đề phòng của Bạch Mặc Hàn. Chỉ trong phút chốc, trái tim hắn đã bị cắt thành mảnh nhỏ.

"Tôi…" – Giọng hắn khản đặc, mới phát ra được một chữ đã không thể nói tiếp được nữa.

"Sao anh biết bọn tôi muốn giết anh? Dây leo tơ máu có ở khắp nơi, có khi anh vô tình bị dính lúc nghỉ ngơi trên đường đi cũng nên." – Quách Trạch Thuỵ xuất hiện ngoài cửa, giọng điệu vô cùng thiếu kiên nhẫn, cuối cùng nhìn về phía người đàn ông đang bảo vệ bên cạnh Bạch Mặc Hàn, hỏi – "Anh là ai? Có quan hệ gì với anh ta? Vì sao lại trà trộn vào đội ngũ của chúng tôi?"

"Đây không phải căn cứ của các người, tất cả những người sống sót đều có quyền vào ở." – Người đàn ông nọ không đáp thẳng. Gần nơi này còn có lực lượng vũ trang của vài căn cứ khác, anh dám chắc Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ sẽ không gây ra động tĩnh lớn.

Quách Trạch Thuỵ cười lạnh một tiếng, không hỏi gì thêm. Y cho rằng người nọ là dị năng giả hệ mộc, giúp Bạch Mặc Hàn nhổ dây leo tơ máu ra khỏi cơ thể, mà đại ca thì vì nghe thấy tiếng động nên đến giải quyết hậu quả.

Trong ngôi nhà này vẫn còn người sống sót khác, sợ đại ca nổi giận giết người sẽ khiến người khác bàn ra tán vào, Quách Trạch Thuỵ lặng lẽ kéo ống tay áo hắn.

Lôi Xuyên hất tay y ra, cúi thấp người nói từng câu từng chữ – "Tôi sẽ không giết anh, anh không cần đề phòng tôi!" – Thấy Bạch Mặc Hàn gian nan chống người dậy trốn vào góc giường, đôi mắt đỏ lừ của hắn tối sầm lại, nhấc tay hình thành một quả cầu điện màu tím đánh ngã gã đàn ông đang bảo vệ hắn, sau đó nắm chặt lấy cổ tay gầy yếu của hắn, truyền dị năng hệ trị liệu tinh khiết vào cơ thể hắn.

Cơ thể bị dây leo tơ máu phá nát nhanh chóng được chữa trị. Nhưng thương tích trong linh hồn thì không thể nào chữa khỏi nhờ dị năng. Vừa cảm thấy khá hơn một chút, Chu Doãn Thịnh lập tức hất văng tay Lôi Xuyên, rút khẩu súng màu bạc trong túi áo ra chĩa thẳng vào hắn.

"Cảm ơn cậu đã chữa cho tôi, nhưng mời cậu ra ngoài ngay lập tức, nếu không tôi sẽ nổ súng."

Lôi Xuyên giơ hai tay lên, chậm rãi lùi ra sau, ngoài mặt không có biểu cảm gì, nhưng nội tâm thì đã quay cuồng dậy sóng. Hắn đã ở bên người nọ suốt bao nhiêu ngày đêm, cũng từng lải nhà lải nhải với hắn không ngừng nghỉ, vì hắn mà quên đi mọi thù hận, thậm chí mong đợi sau khi tỉnh dậy có thể bắt đầu lại từ đầu với hắn.

Nhưng mọi thứ trước mắt này tuyệt đối không như những gì hắn tưởng tượng. Người nọ không nên e ngại hắn, đề phòng hắn, thậm chí căm thù hắn. Hình như hắn đã đến quá muộn.

Thấy bước chân lùi ra sau của Lôi Xuyên quá chậm, Chu Doãn Thịnh giật giật báng súng, uy hiếp – "Mời các người lập tức ra ngoài!" – Nếu Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ đã không muốn trở mặt ngay lập tức, vậy có nghĩa là hắn vẫn còn cơ hội chạy trốn. Mà ông trời cũng rất tốt với hắn, còn tặng cho hắn một người hỗ trợ.

Quách Trạch Thuỵ cười lạnh, kéo đại ca ra ngoài, đóng sập cửa phòng.

Chu Doãn Thịnh lập tức cất súng đi, kéo người đàn ông bị giật ngã lăn dưới đất dậy đặt lên giường. Hai người sức cùng lực kiệt, thương tích đầy mình, nhất thời đều không ai nói gì.

Lôi Xuyên kéo Quách Trạch Thuỵ vào phòng mình, đi thẳng vào vấn đề – "Sau này không được động vào Bạch Mặc Hàn nữa! Anh ta không phải nhà khoa học vô nhân tính như mày nói."

"Không phải đâu đại ca, anh không biết…" – Quách Trạch Thuỵ muốn giải thích, lại không biết nên thuật lại chuyện mình sống lại vô cùng ly kỳ này như thế nào, đại ca nhất định sẽ cho rằng thần kinh y có vấn đề.

“Tao biết, thậm chí còn biết rõ hơn mày. Tao cũng sống lại, ngay mới rồi.” – Lôi Xuyên cắt ngang lời y.

Quách Trạch Thuỵ choáng váng, ngây ra một phút mới tuôn ra một lèo – “Đại ca, nếu anh sống lại thì đáng lẽ ra càng phải tự tay giết chết Bạch Mặc Hàn chứ, vì sao còn không cho em động vào anh ta? Lẽ nào anh mắc hội chứng Stockholm?” (*)

(*) Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.

Lôi Xuyên không biết nói gì. Đúng là hắn mắc hội chứng Stockholm, đã thế còn bệnh không nhẹ nữa. Tất cả mọi ký ức đau khổ khi bị Bạch Mặc Hàn dùng dao giải phẫu mổ xẻ cơ thể hắn từ trong ra ngoài đều bị hình ảnh người nọ nhìn ráng chiều xa xôi mà lặng lẽ rơi nước mắt ngày hôm đó thay thế. Đôi mắt tràn đầy chờ mong của hắn còn rực rỡ hơn cả dải mây đỏ rực cuối chân trời. Vào giây phút ấy, hắn chỉ muốn lau nước mắt cho người nọ, ôm người nọ vào lòng rồi hôn lên gò má gầy yếu đó, cùng người nọ thoả sức tưởng tượng một tương lai tốt đẹp hơn, tươi sáng hơn.

Giây phút người nọ ngã xuống, hắn cảm thấy toàn bộ thế giới và lý trí của mình đều sụp đổ. Hắn bất chấp tất cả, chỉ muốn huỷ diệt hình ảnh kia, khiến cho tất cả đều quay trở về ban đầu.

Nhưng khi tất cả thực sự quay trở về ban đầu, hắn lại hận không thể giết chết mình.

“Nửa năm sau khi mày chết, Bạch Mặc Hàn nghiên cứu ra vắc-xin phòng chống virus Zombie.” – Cuối cùng, hắn chỉ đưa ra một lý do đơn giản. Nhưng chỉ cần lý do này là đủ rồi, dẫu cho có bao nhiêu người hy sinh hay chịu khổ vì điều này cũng đều không là gì so với sự sống còn của toàn bộ loài người.

Quách Trạch Thuỵ vô cùng kinh hãi, sững sờ nhìn chằm chằm đôi tay hơi run rẩy của mình. Chính đôi tay này đã suýt chút nữa huỷ diệt hy vọng của toàn bộ loài người! May mà dị năng giả hệ mộc kia chạy đến kịp thời, thật là may!

“Đại ca, em không động đến anh ta nữa. Nhưng anh sẽ không lại đi làm sản phẩm thí nghiệm cho anh ta đấy chứ?” – Quách Trạch Thuỵ đột nhiên nhận ra mình rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Y đương nhiên hy vọng Bạch Mặc Hàn có thể nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh, nhưng cũng không hy vọng hắn trói đại ca mình lên bàn thí nghiệm.

“Thực ra nghiên cứu vắc-xin phòng bệnh chỉ cần máu của tao thôi, thế nên cung cấp máu tươi cho anh ta đúng lúc là được. Tao biết chừng mực, mày không cần phải lo.” – Lôi Xuyên khoát tay tiễn người anh em của mình đi, mở rộng thần kinh tìm đến phòng Bạch Mặc Hàn.

Có lẽ là vì sống lại, thần kinh của hắn vô cùng mạnh mẽ, đã có thể bao trùm phạm vi trong vòng một trăm mét. Hắn đã quen ở bên Bạch Mặc Hàn mọi lúc mọi nơi, chỉ mới tách ra vài phút đã cảm thấy đứng ngồi không yên, tâm tình hoảng loạn.

105. Quyển 9 - Chương 5

Vất vả lắm mới thở ra được một hơi, Chu Doãn Thịnh hơi chống người dậy, hỏi – "Cậu là ai? Chúng ta quen nhau?"

Người đàn ông nọ cũng ngồi dậy, lót hai chiếc gối mềm dưới lưng tiến sĩ để hắn dựa thoải mái hơn, rũ mắt nói – "Chúng ta không quen nhau." – Đi theo tiến sĩ Bạch hơn năm, sáu năm, anh biết tiến sĩ là một thiên tài có trí nhớ tuyệt đỉnh, chỉ cần gặp một lần là sẽ tuyệt đối không quên, vì thế úp úp mở mở – "Ngài từng phẫu thuật cho người thân của tôi, rất thành công, cả nhà tôi đều rất biết ơn ngài."

Chu Doãn Thịnh không hỏi gì thêm nữa. Trí nhớ của tiến sĩ Bạch rất tốt, cho dù là cuộc phẫu thuật từ mười năm trước, đến giờ anh vẫn có thể nhớ được bất cứ một chi tiết nào, hỏi nhiều người này ắt sẽ lộ. Hắn biết người này hoàn toàn không có quan hệ gì với Bạch Mặc Hàn, phải hai năm sau họ mới quen nhau. Người này chính là đội trưởng đội hộ vệ của Bạch Mặc Hàn, hơn nữa xem ra cũng là người sống lại.

Trước khi chết, là chính người này ôm mình vào lòng, vẻ mặt vô cùng đau xót. Chu Doãn Thịnh biết, người này tuyệt đối sẽ trung thành với mình.

"Tiến sĩ, tôi tên là Triệu Lăng Phong, nếu ngài tin tôi, xin hãy cho tôi đi theo bên cạnh ngài, bảo vệ ngài." – Người nọ hơi khom lưng, dáng vẻ cung kính phục tùng. Lòng anh đã sớm bị sự vô tư bất khuất cửa tiến sĩ Bạch thu phục, kiếp trước không thể bảo vệ hắn thật tốt, kiếp này anh tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai làm hại hắn.

Chu Doãn Thịnh trầm mặc một lát mới gật đầu nói – "Tôi tin cậu."

Triệu Lăng Phong không ngờ lại có thể nhận được sự tin tưởng của tiến sĩ nhanh như vậy, lập tức vui mừng ngẩng đầu nhìn hắn.

Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ đôi mắt trong veo của anh, bình tĩnh nói – "Trong mắt cậu không có ác ý. Tuy rằng hiện giờ đã là tận thế, khắp nơi đều là thây ma ăn thịt người và con người đánh mất lương tri, người thật lòng thật dạ với anh hôm nay thì ngày mai có thể moi tim móc phổi anh, nhưng tôi càng muốn tin thế giới này vẫn còn một mảnh đất sạch, trong lòng mỗi người cũng còn giữ một mảnh đất sạch. Xin chào, tôi là Bạch Mặc Hàn, từ nay về sau có lẽ chúng ta sẽ phải nương tựa lẫn nhau rồi." – Hắn giơ tay cười khổ.

Triệu Lăng Phong vội vàng cầm lấy tay hắn lắc nhẹ vài cái, gương mặt đỏ ửng vì kích động. Đây quả nhiên là tiến sĩ của anh, trông thì lạnh lùng xa cách, nhưng thực ra trái tim mềm mại hơn bất cứ ai.

"Tiến sĩ, sắc mặt ngài kém quá, ở đây có mấy viên tinh thể, ngài mau hấp thu đi." – Triệu Lăng Phong lấy mấy viên tinh thể trong suốt trong túi áo mình ra.

Tinh thể của thây ma cấp một đều có màu trong suốt, bất kỳ dị năng giả thuộc tính gì đều có thể hấp thu,

tuy ít năng lượng, nhưng khi mệt mỏi có thể dùng để bổ sung thể lực một cách nhanh chóng. Hiện nay bí mật của tinh thể đã được phổ biến rộng rãi, mỗi dị năng giả đều sẽ mang theo mấy viên tinh thể bên mình phòng cho bất kỳ tình huống nào.

"Sao cậu biết tôi là dị năng giả?" – Chu Doãn Thịnh không nhận lấy, hạ giọng dò hỏi.

Triệu Lăng Phong hơi ngẩn ra, cười gượng – "Tôi đoán. Tiến sĩ Bạch tài giỏi như vậy, chắc chắn không phải người bình thường."

Chu Doãn Thịnh càng khẳng định anh là người sống lại, vì thế không truy hỏi nữa, đặt một viên tinh thể vào lòng bàn tay rồi bắt đầu hấp thu. Nhưng rất tiếc, bởi vì linh hồn bị thương, năng lượng trong tinh thể đi vào người không khiến hắn cảm thấy thoải mái, mà là đau đớn do kinh lạc bị va đập. Hắn đã vô dụng đến nỗi ngay cả tinh thể cấp một cũng khó có thể tiêu hoá.

Trả lại tinh thể cho Triệu Lăng Phong, hắn lắc đầu nói – "Cậu giữ lấy đi, chắc tôi không sử dụng được đâu."

"Sao thế được?" – Trái tim Triệu Lăng Phong siết chặt.

"Vừa rồi cưỡng chế dùng năng lượng thần kinh đẩy dây leo tơ máu trong cơ thể ra, tinh thể trong đầu tôi đã bị vỡ nát." – Hắn bình tĩnh giải thích.

Trừ khi là dị năng giả hệ mộc, nếu không hầu hết dị năng giả bị dây leo tơ máu ký sinh đều bó tay chịu chết với tình huống này. Có người từng thử dùng dị năng đẩy dây leo tơ máu ra, nhưng năng lượng di chuyển trong cơ thể càng kích thích dây leo tơ máu đói khát, khiến dị năng giả càng bị hút khô nhanh hơn. Muốn đẩy được dây leo tơ máu ra trước khi cơ thể bị hút khô, dòng năng lượng cần điều động nhất định phải nhanh chóng, bùng nổ, lực va đập sinh ra không khác gì một lần tự kích nổ.

Không ai muốn mạo hiểm mất đi dị năng, thậm chí cả tính mạng để làm như vậy, trừ khi bất đắc dĩ.

Triệu Lăng Phong thực sự không thể nào tiếp thu được tin dữ này. Sắc mặt anh trắng bệch, đôi mắt đỏ bừng, vừa lắc đầu vừa rơi nước mắt, cắn răng nói – "Không thể nào như vậy được. Tiến sĩ đáng lẽ phải là người mạnh nhất trên thế giới này mới đúng, mạnh hơn bất kỳ ai, không thể nào như vậy! Ngài là người tốt, vì sao bọn họ không chịu bỏ qua cho người tốt?"

Giờ này phút này, anh quả thực hận Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ thấu xương. Nhưng thời gian sống lại của họ sớm hơn anh, đã nắm giữ được ưu thế rất lớn, anh không làm gì được họ.

Thấy một người đàn ông cao to vạm vỡ khóc như một đứa trẻ trước mặt mình, Chu Doãn Thịnh không biết nên phản ứng thế nào. Hắn chần chừ giơ tay xoa xoa đầu người nọ, thở dài nói – "Không sao, không cần buồn vì tôi, bởi vì tôi tuyệt đối không cảm thấy khổ. Tài nguyên quý giá nhất của tôi không phải là viên tinh thể này, mà là bộ não và hai bàn tay tôi. Chỉ cần hai thứ này vẫn còn, cho dù mất đi bất cứ thứ gì khác, tôi đều không cảm thấy tiếc. Đừng khóc, sẽ ổn thôi mà. Thây ma không phải là quái vật, chúng chỉ là một loại virus, chỉ cần tìm ra vắc-xin đánh bại loại virus này, sớm hay muộn tận thế cũng sẽ qua."

Triệu Lăng Phong nhớ đến cái chết bi thảm của tiến sĩ, nhớ đến bao nhiêu chỉ trích và tra tấn mà hắn phải chịu để cứu vớt loài người, chẳng những không nín khóc mà trái lại càng xót xa hơn.

Chu Doãn Thịnh bất đắc dĩ, đành phải chống người dậy, vào nhà vệ sinh lấy một chiếc khăn lau nước mắt cho chú chó lớn xác trung thành này.

Trong căn phòng kế bên, Lôi Xuyên che mặt, suy sụp tựa lưng vào ghế, liên tục chất vấn mình vì sao lại đến trễ như vậy. Chỉ cần sớm hơn mười lăm phút thôi, tiến sĩ của hắn ắt sẽ không phải chịu khổ đến vậy. Dáng vẻ gầy yếu của hắn, đôi má tái nhợt xanh xao của hắn, hình ảnh hắn nôn ra máu, tất cả đều khiến hắn không thể nào chịu nổi.

Mỗi lần trông thấy hắn đều cảm thấy như có một con dao đang cứa vào trái tim mình.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Quách Trạch Thuỵ vừa đi không lâu lại vòng trở về, hiếu kỳ hỏi – "Đại ca, vừa rồi tí nữa thì quên, vì sao anh lại quay về khoảng thời gian này?"

"Đéo liên quan đến mày!" – Lôi Xuyên đá văng bàn, lại gần hung hăng thụi một cú vào bụng y. Nếu không phải nợ thằng nhóc này một mạng, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho y một cách dễ dàng như vậy.

Quách Trạch Thuỵ suýt thì bị đánh hộc máu, nhưng cũng không lòng dạ nào mà để ý đến bản thân. Y một tay ôm bụng, một tay chỉ vào đôi mắt đỏ bừng và gương mặt dính đầy nước mắt của đại ca, vô cùng kinh ngạc mà hỏi – "Đại ca, sao anh lại khóc? Ai làm anh buồn?"

"Đã bảo không liên quan đến mày, cút!" – Lôi Xuyên sập mạnh cửa phòng, đưa tay sờ thử mới phát hiện mặt mình đã dính đầy nước mắt. Trí nhớ của hắn hãy còn dừng lại ở giây phút tiến sĩ tử vong kia, nỗi đau lấp đầy cõi lòng không biết trút vào đâu, rồi lại đột nhiên phát hiện ra mình lại tàn phá sức khoẻ của tiến sĩ lần nữa, gần như khiến hắn suýt chết.

Cảm giác ấy tựa như suýt nữa tự tay huỷ diệt thế giới của mình, khiến hắn bàng hoàng, hoảng hốt, ngạt thở. Hắn muốn lập tức đến bên cạnh tiến sĩ, nói với người nọ rằng mình đã sai, sau này nhất định sẽ không để hắn phải chịu bất cứ tổn thương nào. Nhưng hắn biết, với sự thông minh lý trí của người nọ, về sau sẽ không bao giờ tin tưởng mình nữa.

Hắn và Quách Trạch Thuỵ lần lượt giết hại từng người bên cạnh tiến sĩ, đến hôm ra tay với hắn, họ thậm chí không thèm đè nét sự căm ghét trong lòng mình, tiến sĩ không lý nào không phát hiện ra. Thế nên khi bị dây leo tơ máu ký sinh, hắn mới có thể nghi ngờ họ đầu tiên.

Đúng thật là ngu thì chết mà. Lôi Xuyên che mặt, phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ như động vật bị đẩy vào đường cùng.

Cùng lúc đó, Triệu Lăng Phong cũng đã khóc đủ, đỏ mặt nói – "Tiến sĩ, Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ muốn giết ngài, tuy họ nói đội quân hộ tống ngài bị thây ma vây quét, nhưng tám, chín phần mười là bị bọn họ giết. Chúng ta không thể tiếp tục đi cùng bọn họ, phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi đây."

"Tôi biết. Chỉ là tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc tôi với họ có hận thù gì mà họ phải tìm mọi cách để mưu sát tôi như vậy." – Chu Doãn Thịnh day day thái dương hơi nhói đau, thể hiện nhuần nhuyễn hình tượng một con mọt sách ngây ngô ngờ nghệch.

Triệu Lăng Phong càng thương hắn hơn, nhỏ giọng nói – "Trên đời thỉnh thoảng hay có mấy kẻ điên như vậy, chuyên giết người mua vui. Tiến sĩ không cần truy đến cùng mà làm gì, đỡ tốn công nhọc lòng." – Chờ anh đưa tiến sĩ rời khỏi đây một cách an toàn, sớm muộn gì cũng có ngày anh trở về bắt Lôi Xuyên cho tiến sĩ làm thí nghiệm.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, xem như chấp nhận lý do này.

Lôi Xuyên tức đến ngứa răng. Kẻ điên? Giết người mua vui? Vì bôi nhọ hắn, Triệu Lăng Phong đúng là cái gì cũng dám nói! Dựa vào đâu mà đều là người sống lại, đều từng bầu bạn với tiến sĩ vượt qua khoảng thời gian cuối cùng, hắn lại thành hung thủ giết người, còn Triệu Lăng Phong thì lại có thể ở bên tiến sĩ từng giây từng phút?

Mắt Lôi Xuyên đỏ ngầu vì ghen tị. Hắn không hề hay biết lòng độc chiếm của mình đang dần dần vượt qua một giới hạn nguy hiểm nào đó. Hắn chỉ muốn lập tức qua đánh cho Triệu Lăng Phong một trận, nhưng cũng biết hiện tại mình không thể làm gì cả, nếu không sẽ khiến tiến sĩ càng hiểu lầm hắn nhiều hơn.

Hắn sai thêm người canh gác cửa phòng, sợ Triệu Lăng Phong thừa dịp đêm tối mang tiến sĩ chạy trốn.

Sáng sớm hôm sau, bộ đội đặc chủng trong nhà lục tục rời giường, chuẩn bị ăn sáng rồi ra ngoài giết thây ma, tìm kiếm vật dụng. Để không bị vứt bỏ, những người sống sót ôm đồm tất cả việc nhà. Họ đun nước, nấu cơm, quét tước nhà cửa, ai ai cũng bận rộn.

Lôi Xuyên đã cứu họ, nhưng hắn sẽ không lo nghĩ hộ họ từ đầu đến chân như kiếp trước nữa, muốn ăn no thì tự ra ngoài giết thây ma kiếm đồ ăn, giết nhiều còn có thể tích cóp tinh thể để đổi lấy đồ dùng hàng ngày. Cách làm này đã đuổi đi được một đống người muốn ăn cơm chùa, cũng giữ lại được rất nhiều người hữu dụng.

Nhờ có Lôi Xuyên chuẩn bị đầy đủ, tích trữ rất nhiều lương thực ngay từ đầu, bữa ăn của nhóm bộ đội đặc chủng này khá là ngon miệng, chẳng những có cơm để ăn, mà còn có cả thịt và dưa chua đóng hộp.

Những người sống sót còn lại thì chỉ có thể mỗi người một gói mì ăn liền. Nửa năm sau khi tận thế bùng nổ, đây đã được coi là đãi ngộ tốt, cho nên không ai cảm thấy bất công.

Chu Doãn Thịnh đi ra khỏi phòng, ngồi xuống bàn ăn ngẩn người. Mùi đồ ăn lượn lờ quanh mũi hắn, khiến cái dạ dày đã bị bỏ đói vài ngày của hắn quặn đau. Nhưng bên cạnh có một người sống lại, hắn không thể tự đi tìm người phụ trách hậu cần xin đồ ăn, bởi vì trước kia cơm nước đều do trợ lý tư nhân mà chính phủ phân bổ cho hắn phụ trách, mà bản thân Bạch Mặc Hàn vốn ngay cả mì ăn liền cũng không biết úp. Tóm

lại, ngoài tắm rửa thay quần áo, khả năng tự gánh vác trong sinh hoạt của hắn gần như bằng không.

Hôm qua, trợ lý tư nhân kia đã bị Quách Trạch Thuỵ giết chết, hiện tại không có ai quan tâm Bạch Mặc Hàn sống hay chết, có đói rét gì Chu Doãn Thịnh cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào trung khuyển bên cạnh mình đủ cẩn thận.

Triệu Lăng Phong dẫu sao cũng là người đã từng theo hắn năm, sáu năm, quả nhiên không khiến hắn thất vọng, lập tức đi xin đồ ăn.

"Đã khoẻ hơn chút nào chưa?" – Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên sau lưng, Chu Doãn Thịnh không cần quay đầu lại cũng biết người đến là Lôi Xuyên. Hắn lập tức lấy súng ra, dựng thẳng lưng.

"Đừng sợ, tôi sẽ không làm hại anh." – Lôi Xuyên giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, sau đó từ từ ngồi xuống bên cạnh hắn.

Quách Trạch Thuỵ cũng ngồi xuống theo, xem xét Bạch Mặc Hàn với ánh mắt kỳ quái. Trước khi sống lại, y từng hỏi thăm người ta về tình hình của phòng thí nghiệm, những người đó đều miêu tả Bạch Mặc Hàn thành một quái nhân khoa học, nói thí nghiệm của hắn rất đáng sợ, có thể biến một người đang yên đang lành thành quái vật, có người còn đoán có khi thây ma chính là do Bạch Mặc Hàn chế tạo ra.

Bởi vì nghe quá nhiều lời đồn đãi như vậy, thành thử Quách Trạch Thuỵ cũng tin sái cổ, nào ngờ người này thực sự nghiên cứu ra được vắc-xin phòng chống virus Zombie, vậy chẳng phải hắn là chúa cứu thế?

Quái nhân khoa học thoáng chốc biến thành chúa cứu thế, ngay cả nạn nhân như đại ca cũng phục hắn sát đất, khiến cho Quách Trạch Thuỵ nhất thời chưa thể nào tiếp nhận được sự chênh lệch quá lớn này. Hơn nữa tối qua y còn suýt nữa xử lý mất chúa cứu thế, cảm giác ấy đúng là…

Y vỗ vỗ ngực, thở phì ra một hơi, giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ.

"Anh ăn gì chưa?" – Lôi Xuyên dịu dàng hỏi, hỏi xong lại đột nhiên cười rộ. Hắn suýt thì quên, người này là một kẻ ngu ngốc trong sinh hoạt thường ngày, khi nhập tâm vào thí nghiệm, trợ lý thậm chí còn phải đút đến tận miệng, nếu không thể nào hắn cũng sẽ tự làm mình đói chết. Hắn vẫn còn nhớ có lần một nghiên cứu viên mới đến đưa cho tiến sĩ một gói mì ăn liền chưa bóc, hắn cầm lấy bẻ bẻ, hiếu kỳ hỏi – "Đây là mì ăn liền? Sao không giống với cái tôi hay ăn? Nó phải mềm chứ?"

Lúc đó, tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm đều bật cười, hắn cũng cười đến ná thở. Có ai ngờ được tiến sĩ Bạch thông minh tuyệt đỉnh lại có thể ngờ nghệch đến vậy.

Hiện giờ nghĩ lại, khoảng thời gian đi theo bên cạnh người nọ lại trở thành ký ức đẹp hiếm hoi trong tháng ngày tận thế.

"Cho tôi một hộp cơm, thêm mấy miếng thịt nữa." – Lôi Xuyên nói với một người sống sót đi ngang qua.

Người nọ không dám lề mề, lập tức xới một hộp cơm, đặt hai miếng thịt đã được trần nước sôi lên. Mùi hương đồ ăn phả vào mặt, khiến Chu Doãn Thịnh vô thức nuốt nước miếng.

Nhưng tục ngữ nói rất hay: Khi không tỏ ra ân cần, không gian trá cũng là phường trộm cắp. Hắn không tin người hôm qua vừa muốn nghiền xương hắn thành tro mà ngay hôm nay đã có thể lập tức xí xoá hiềm khích trước đó. Họ tỏ ra tốt bụng với mình thực ra cũng chỉ vì che giấu lòng dạ ác độc của họ mà thôi.

Hắn giơ tay đẩy hộp cơm ra xa, tay phải vẫn nắm chặt khẩu súng.

"Tôi không dám ăn đồ ăn của các người."

Một câu trần thuật đơn giản khiến biểu cảm dịu dàng của Lôi Xuyên hoá thành đau đớn. Hắn hung dữ trừng mắt với Quách Trạch Thuỵ. Quách Trạch Thuỵ lập tức giơ hai tay lên tỏ vẻ vô tội – "Không phải em. Tiến sĩ Bạch, anh hiểu lầm rồi, chúng tôi thực sự không muốn hại anh. Nếu anh không tin, tôi ăn thử mấy miếng cho anh xem nhé?" – Dứt lời, y lập tức định xúc cơm ăn, nhưng lại bị Lôi Xuyên giật lại, ăn hai miếng cơm trắng và thịt khô rồi nghiêm túc đẩy sang cho tiến sĩ Bạch.

Chu Doãn Thịnh vẫn giơ súng, không thèm nhìn hộp cơm thơm ngào ngạt lấy một cái.

Lôi Xuyên thực sự không biết làm sao với tiến sĩ Bạch. Hắn biết quá rõ tính tình người này bướng bỉnh đến thế nào, chỉ cần người này cho là đúng, anh ta nhất định sẽ vững bước đến cùng, dù phải trả giá thế nào cũng sẽ không thay đổi. Bởi vì sự bướng bỉnh này, anh ta không hề do dự mà hao mòn sinh mệnh của mình. Bởi vì sự bướng bỉnh này, anh ta đã dùng tinh thể bậc vương giả đổi lấy chính nghĩa mà mình cho là đúng. Bởi vì sự bướng bỉnh này, anh ta bị giết chết trong phòng thí nghiệm.

Hắn hận sự bướng bỉnh của người này, lại càng yêu thương sự bướng bỉnh của anh ta. Hắn cầm lấy hộp cơm, muốn đút từng thìa từng thìa vào miệng hắn như những nghiên cứu viên kia đã từng làm, không ngờ lại bị Triệu Lăng Phong vừa vội vã trở về giữ lấy cổ tay, lớn tiếng chất vấn – "Mày muốn làm gì? Lần này lại cho gì vào đồ ăn?"

Đm mày có thôi đi hay không! Lôi Xuyên chỉ muốn đập cả hộp cơm vào mặt anh, nhưng sợ ảnh hưởng đến tiến sĩ nên lại cố gắng nhẫn nhịn.

"Anh đi đâu đấy? Tiến sĩ mới sáng sớm đã phải đói bụng chờ anh." – Lôi Xuyên biết người này cũng sống lại, trung thành với tiến sĩ, thế nên mới tạm thời tha thứ cho sự tồn tại của anh.

"Chẳng biết ai dặn người bên dưới là không được phân phát đồ ăn cho tiến sĩ, tao đành phải trở về lấy đồ của tao." – Triệu Lăng Phong cười lạnh. Hôm qua anh đã hoàn toàn trở mặt với hai người này, không cần phải giả vờ giả vịt với bọn họ nữa. Trong nhà còn có người của những căn cứ khác, tiện thể cho họ thấy tiến sĩ Bạch không phải là tự nguyện đi theo Lôi Xuyên.

Như thế cũng có thể tìm thêm vài người hỗ trợ cứu tiến sĩ ra.

Nghe vậy, sắc mặt Lôi Xuyên lập tức đen sì. Quách Trạch Thuỵ vừa rên rỉ vừa bụm mặt, hôm qua y cho rằng tiến sĩ Bạch chắc chắn sẽ chết nên đã yêu cầu người bên dưới không cần phân phát thực vật cho hắn nữa, đỡ lãng phí.

"Tiên sư cái bọn nhãi ranh này, dám bòn rút vật dụng quân sự, em phải đi giáo huấn bọn chúng mới được!" – Y vội vã chạy biến trước khi đại ca nổi giận.

"Xin lỗi, đội ngũ vừa mới thành lập, mọi người còn chưa đồng tâm. Tôi hứa với anh sau này sẽ không bao giờ xảy ra tình huống như vậy nữa. Tiến sĩ Bạch, anh là nhà khoa học giỏi nhất Trung Quốc, hy vọng của loài người trong tương lai đều nằm trong tay anh, tôi bảo vệ anh còn không kịp, sao có thể hại anh chứ? Xin anh hãy tin tôi, cho tôi thêm một cơ hội nữa." – Lôi Xuyên đau khổ nói.

Chu Doãn Thịnh âm thầm cười lạnh, thầm nhủ Lôi Xuyên quả nhiên hắc hoá ghê gớm, mấy lời đàng hoàng này còn nói trôi chảy hơn cả đám ngu xuẩn ở căn cứ B. Nếu như dựa theo quỹ đạo vận mệnh ban đầu, Bạch Mặc Hàn đã chết thảm từ tối qua. Kiếp trước Lôi Xuyên không giết hại dân thường, kiếp này lại giết người không chớp mắt, bất cứ người nào cản đường hắn đều sẽ bị hắn diệt trừ không thương tiếc.

Chu Doãn Thịnh có thể hiểu được sự thay đổi của người này. Nếu là hắn, hắn chắc chắn sẽ hắc hoá hơn Lôi Xuyên nhiều.

Hiểu là một chuyện, nhưng tin tưởng lại là chuyện khác. Hắn tuyệt đối sẽ không bị một vài câu của người này huyễn hoặc, thế nên chỉ làm như không nghe thấy.

Bởi vì đi quá vội, trên đường Triệu Lăng Phong không kịp tìm kiếm vật dụng, khi trà trộn vào nơi này còn bỏ rất nhiều thứ tốt để hỏi thăm tin tức, hiện tại chỉ còn một gói bánh quy và một chai nước khoáng, ăn xong cũng không biết phải tìm bữa tiếp theo ở đâu.

Chu Doãn Thịnh nhận ra nỗi quẫn bách của anh. Hắn cất súng đi, ăn non nửa gói rồi sau đó giao hơn nửa còn lại cho anh, nói – "Cậu ăn đi, cậu là dị năng giả, cần giữ sức hơn tôi."

"Tôi không đói, sức khoẻ tiến sĩ không tốt, nên ăn nhiều một chút." – Triệu Lăng Phong nhét một miếng bánh quy vào miệng tiến sĩ. Kiếp trước, khi tiến sĩ liên tục làm thí nghiệm vài ngày không chịu nghỉ ngơi, anh và vài trợ lý cũng thay phiên nhau đút cho hắn ăn như vậy. Người này cái gì cũng tốt, chỉ là không biết tự chăm sóc bản thân.

Chu Doãn Thịnh hết cách, đành phải ăn miếng bánh kia, sau đó bốc lấy cả xấp bánh, bắt chước nhét vào miệng Triệu Lăng Phong. Hắn không phải động vật máu lạnh, ai tốt với hắn, hắn sẽ báo đáp gấp bội.

"Tiến sĩ, ngài là người tốt." – Triệu Lăng Phong cảm động đến nỗi không biết nên làm gì cho phải, vừa cố gắng ăn bánh quy, vừa dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm Lôi Xuyên.

Anh đâu biết Lôi Xuyên cũng đang dùng ánh mắt tương tự nhìn anh. Tên này đã làm bạn bên cạnh tiến sĩ năm, sáu năm rồi còn chưa đủ? Vì sao đã sống lại rồi còn muốn tranh giành với hắn? Trước khi sống lại,

khi hắn thấy tên này có thể thoải mái chạm vào tiến sĩ, trong khi mình chỉ có thể nắm lấy không khí, một hạt mầm tên là ghen tị cũng đã lặng lẽ cắm rễ trong lòng hắn.

Tên kia còn vọng tưởng đưa tiến sĩ trốn khỏi mình, đúng là không biết sống chết!

Lôi Xuyên giấu ánh mắt hung bạo dưới đáy mắt mình đi, nói – "Anh là dị năng giả hệ kim, lát nữa anh cùng chúng tôi ra ngoài tìm kiếm vật dụng. Đội ngũ của tôi chỉ có nhiệm vụ bảo vệ, không cung cấp thức ăn, anh muốn ăn no thì phải bỏ sức."

Triệu Lăng Phong còn chưa kịp đáp, Chu Doãn Thịnh đã lắc đầu gạt đi trước – "Không, cậu ta sẽ không đi với các người."

"Vì sao?" – Khi nói chuyện với tiến sĩ, giọng điệu của Lôi Xuyên sẽ vô thức nhỏ nhẹ hơn rất nhiều.

"Mỗi lần đi ra ngoài với các người, chỉ cần là người của tôi thì đều sẽ không trở về. Đội hộ vệ, nghiên cứu viên, trợ lý tư nhân, đều như vậy cả." – Chu Doãn Thịnh nói với giọng bình tĩnh.

Lôi Xuyên lặng thinh, hai má bỏng rát như vừa bị tát mạnh mấy bạt tai. Nếu hắn trở về sớm hơn một chút, hắn và tiến sĩ việc gì phải đi đến tình trạng không thể vãn hồi này. Giết đội hộ vệ là được, nghiên cứu viên và trợ lý tư nhân, hắn tuyệt đối sẽ không động vào. Hắn biết những người này đều là nhân tài do tiến sĩ dày công bồi dưỡng, giúp đỡ cho tiến sĩ rất nhiều trong công việc nghiên cứu. Hiện giờ nhớ lại, trong số những người bị giết dường như có một vài gương mặt vô cùng quen thuộc, họ vốn nên làm bạn với tiến sĩ đi đến cuối cùng.

Vì sao lại sống lại vào lúc này, ông trời đùa mình! Lôi Xuyên chỉ muốn tạo một tia sét đánh chết mình. Hắn cứng ngắc nói – "Những người đó không phải do tôi giết, họ bị thây ma bao vây, tôi mang theo quá ít người, không thể cứu được họ. Tiến sĩ, tôi…"

Không đợi Lôi Xuyên nói xong, Chu Doãn Thịnh đã đứng dậy đi vào phòng nghỉ. Triệu Lăng Phong vội vàng khoá trái cửa phòng, ngăn những người không liên quan vào phòng.

Con mẹ nó, chuyện chó má gì thế này! Lôi Xuyên khó chịu vò đầu, nóng nảy đi đi lại lại trong phòng, bị mấy anh em thúc giục vài lần mới lưu luyến rời khỏi. Trước kia lúc nào cũng đi theo tiến sĩ không rời nửa bước, hiện giờ đột nhiên có thể hành động tự do, hắn lại không quen. Thật muốn đặt tiến sĩ ở nơi có thể chạm đến bất cứ lúc nào.

Đương nhiên, trước khi đi, hắn cũng không quên tăng thêm người trông coi cửa phòng, sợ Triệu Lăng Phong mang tiến sĩ chạy trốn.

Chu Doãn Thịnh xác định ngoài cửa không có ai mới nhỏ giọng dặn dò đội trưởng đội hộ vệ – "Chúng ta nhất định phải chạy trốn, nhưng chúng ta không thể đi với mấy nhóm người khác khi chưa biết rõ chi tiết về họ được. Chúng ta hành động riêng lẻ, tôi sẽ nghĩ biện pháp, cậu đừng liên lạc với bất kỳ ai vội. Lát nữa cậu cùng ra ngoài với tiểu đội dị năng do người sống sót thành lập, nhớ né tránh người của Lôi Xuyên,

tìm giúp tôi mấy bảng vi mạch hỏng và nam châm, tôi muốn lắp ráp vài thứ."

Sự sùng bái của Triệu Lăng Phong đã đạt đến mức độ mù quáng, cho dù hiện giờ tiến sĩ chỉ còn là người thường, anh cũng tin tưởng hắn vô điều kiện.

"Tiến sĩ, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được những thứ ngài muốn. Nếu người của Lôi Xuyên có đưa đồ ăn cho ngài, ngài nhớ đừng nhận. Trong ba lô tôi vẫn còn một chiếc xúc xích và một thanh chocolate, ngài đói bụng thì cứ lấy ra ăn, không cần để phần cho tôi. Nhớ khoá chặt cửa phòng, ai đến cũng đừng mở…"

Dặn dò một thôi một hồi xong, Triệu Lăng Phong mới đi tìm những dị năng giả khác.

106. Quyển 9 - Chương 6

Sau khi Triệu Lăng Phong đi, có mấy nhóm người đến gõ cửa phòng Chu Doãn Thịnh, hắn đều cầm súng lục không lên tiếng. Những người này đều là người thường có lòng hiếu kỳ quá nặng, hoặc không cũng là thám tử của vài căn cứ khác, họ muốn tiếp cận với tiến sĩ, khuyên hắn rời đi với họ.

Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ chỉ nhăm nhe trừ khử Bạch Mặc Hàn, nhưng trong mắt người khác, hắn là một báu vật, là người có hy vọng có thể nghiên cứu ra vắc-xin phòng chống virus Zombie nhất. Tuy Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ thành lập căn cứ tự do bình đẳng, thu nhận rất nhiều người sống sót, lập nên trật tự mới cho thế giới đang bên bờ điêu tàn này, nhưng bọn họ giết chết Bạch Mặc Hàn, có thể nói cũng tương đương với bóp chết hy vọng của thế giới này.

Cho nên, trong mắt Chu Doãn Thịnh, bọn họ hoàn toàn không phải là người cưu mang, mà là kẻ phá hoại. Hắn nhất định phải nghĩ cách rời khỏi phạm vi thế lực của hai người này. Những căn cứ khác Chu Doãn Thịnh còn chưa hiểu rõ chi tiết, sẽ không tuỳ tiện tìm đến nương nhờ. Hắn phải tìm nơi thu xếp ổn thoả cho mình và Triệu Lăng Phong, sau đó chậm rãi tìm hiểu những căn cứ có tiếng tăm tương đối tốt, thực lực tương đối mạnh. Nếu thực sự không được, hắn cũng có thể đầu quân vào căn cứ B như kiếp trước, còn về việc sau khi nghiên cứu chế tạo thành công vắc-xin phòng bệnh có bị giết hay không đã không còn quan trọng với hắn, dù sao nhiệm vụ cũng đã hoàn thành.

Vừa nghĩ đến nhiệm vụ, Chu Doãn Thịnh lại nghĩ đến máu của Lôi Xuyên. Hiện giờ Lôi Xuyên chắc hẳn đã là cao thủ mạnh nhất Trung Quốc, e rằng không ai có thể khống chế hắn rồi lấy đủ lượng máu tươi cần thiết. Cho dù thực sự may mắn làm được, với dị năng hệ trị liệu cực mạnh của Lôi Xuyên, miệng vết thương cũng sẽ khép lại chỉ trong vài giây đồng hồ, căn bản không chảy được bao nhiêu máu. Mà Lôi Xuyên đã hắc hoá sẽ điên cuồng trả thù như thế nào, không ai có thể đoán trước được.

Thế nên việc Chu Doãn Thịnh muốn lấy một bình máu tươi ướp lạnh của Lôi Xuyên trước khi đi quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Che mặt thở dài một tiếng, Chu Doãn Thịnh không thể không lựa chọn từ bỏ. Hắn nhớ Bạch Mặc Hàn đã dùng thuốc mê tác dụng mạnh do mình chế tạo hạ gục Lôi Xuyên, có lẽ hắn có thể tham khảo một chút.

Cho nên hắn phải nhanh chóng tìm một căn cứ để nương nhờ, sau đó có phòng thí nghiệm riêng. Chỉ trong phòng thí nghiệm, Chu Doãn Thịnh mới có thể tìm lại cảm giác không gì không làm được trước kia.

Đương suy nghĩ thì lại có người đến thử gõ cửa, Chu Doãn Thịnh lập tức chĩa súng vào ván cửa, không hề lên tiếng. Chẳng bao lâu sau, người nọ rời đi. Chu Doãn Thịnh hoàn toàn không cảm thấy mất kiên nhẫn vì sự thăm hỏi không ngừng nghỉ của những người này, trái lại, hắn rất hoan nghênh họ liên tục đến gõ cửa như vậy, phải thế thì người của Lôi Xuyên mới có thể sợ ném chuột vỡ bình, không dám động đến hắn.

Lôi Xuyên dẫn theo đội quân của mình đi quét một siêu thị lớn, xung quanh siêu thị tập trung rất nhiều thây ma, nhìn từ xa trông lúc nha lúc nhúc. Chúng đồng loạt há miệng gào rú, thổi ra từng luồng khí vô cùng hôi thối, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Nếu là ở kiếp trước, Lôi Xuyên tuyệt đối không dám tuỳ tiện đến nơi nhiều thây ma như vậy. Nhưng từ sau khi sống lại, hắn đột nhiên phát hiện mình cũng mang cả năng lực của mình khi còn là hồn ma trở về. Hắn cỏ thể mở rộng tri giác của mình bao trùm lên một phạm vi lớn như những dị năng giả hệ thần kinh, có thể trông thấy ánh sáng phát ra trên người dị năng giả, từ đó phán đoán ra dị năng của họ, đoán họ mạnh hay yếu. Thậm chí, hắn có thể sử dụng thần kinh của mình trực tiếp lấy đồ trong không gian của họ.

Thần kinh vô cùng mạnh mẽ cũng khiến dị năng của hắn tăng mạnh trong thời gian ngắn, hôm qua vẫn còn là dị năng giả đỉnh cấp bốn, hôm nay đã là đầu cấp sáu.

Hắn có dự cảm, sớm muộn gì cũng có ngày mình có thể vượt qua bậc vương giả, bậc thánh giả, thậm chí là bậc thần giả.

Nhưng điều này hoàn toàn không khiến hắn cảm thấy vui mừng, trái lại càng khiến tâm trạng hắn trở nên đau xót. Ngay từ đầu tiến sĩ cũng là người có khả năng trở thành cao thủ bậc vương giả, hơn nữa còn là cao thủ đứng đầu Trung Quốc. Nhưng chỉ vì hắn nghe từ một phía, tất cả đều tan thành mây khói. Hắn cảm thấy năng lực của mình tựa như trộm được từ tiến sĩ, khiến hắn hổ thẹn, phiền muộn. Nếu không phải kẻ đầu sỏ là người anh em tốt của hắn, còn đánh đổi cả mạng sống để cứu hắn, hắn nhất định sẽ khiến đối phương phải trả cái giá thảm thiết nhất.

Quách Trạch Thuỵ đột nhiên cảm thấy cổ lành lạnh, chần chờ nói – "Đại ca, nhiều thây ma quá, tuỳ tiện xông vào e rằng sẽ bị đè bẹp mất. Hay chúng ta đừng vào siêu thị này nữa? Người của mấy căn cứ khác vẫn đi theo chúng ta, nếu chúng ta thương vong thảm trọng, họ tuyệt đối sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

"Không sao, mấy đứa ở yên tại chỗ, tao đi mở đường." – Lôi Xuyên giơ tay bắn ra một tia sét lớn, cả đám thây ma chi chit trước cửa siêu thị đều bị đánh tan tành. Một cơn gió thổi qua, có thể trông thấy dưới lớp vụn đen sì thấp thoáng rất nhiều tinh thể sáng rực.

Cả đám người đều trợn tròn mắt, đợi đến khi hoàn hồn, đại ca đã một thân một mình xông vào, mở ra một con đường phủ đầy tro bụi.

"Đù, đại ca lại mạnh lên nữa rồi. Các anh em, mau!" – Quách Trạch Thuỵ mừng như điên, vội vàng dẫn mọi người chạy vào, mấy dị năng giả không gian vung tay thu lại tất cả tinh thể rải rác dưới đất.

Chuyến đi lần này, Lôi Xuyên thu hoạch được kha khá. Khi trở về căn cứ, tâm trạng hắn đã tốt hơn rất nhiều. Hắn nhặt nhạnh những thứ tốt đóng gói một phần cho tiến sĩ, vui vẻ đi gõ cửa phòng người nọ.

Chu Doãn Thịnh nhận ra tiếng Lôi Xuyên, đương nhiên sẽ không mở cửa. Hắn ngồi trên chiếc ghế đối diện cửa, giơ súng lục ngắm chuẩn. Vũ khí nóng vẫn có thể tạo thành vết thương trí mạng cho dị năng giả cấp ba, cấp bốn, chờ họ tu luyện đến đỉnh cấp năm, thứ này trong mắt họ sẽ chẳng khác gì súng phun nước.

Tri giác của Lôi Xuyên bao trùm xung quanh phòng tiến sĩ, phát hiện tiến sĩ rõ ràng ở bên trong mà không chịu mở cửa, hơn nữa còn đề phòng giơ súng. Có thể thấy, người nọ đã liệt mình vào vị trí cuối cùng trong sổ đen.

Tựa như bị dội một gáo nước lạnh ngay giữa mùa đông giá rét, cả người hắn đều lạnh cóng, trái tim siết chặt, khó chịu vô cùng.

"Tiến sĩ, tôi mang vài thứ đến cho anh. Tôi đặt ngay ngoài cửa, khi nào tôi đi anh tự mình ra lấy nhé." – Hắn đặt túi dồ siêu lớn xuống, ra hiệu cho hai thuộc cấp đứng ngoài cửa.

Hai người gật dầu, bảo đảm sẽ không để ai ngoài tiến sĩ lấy mất đồ.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Chu Doãn Thịnh thế mới buông súng, thở phào một hơi. Lôi Xuyên hắc hoá kinh thật đấy, thái độ với kẻ thù tuyệt đối là đuổi tận giết tuyệt. Hiện tại, hắn càng tỏ ra bình tĩnh ôn hoà, Chu Doãn Thịnh càng cảm thấy căng thẳng. Đã lâu lắm rồi hắn chưa phải nếm trải cảm giác tính mạng bị nắm trong tay người khác thế này.

Rất nhiều ngày sau đó, hằng ngày Lôi Xuyên đều sẽ đích thân đưa một túi vật dụng đến, sau đó mang gói hôm trước đi, không hề có vẻ gì là mất kiên nhẫn. Triệu Lăng Phong tìm được rất nhiều bảng vi mạch, nam châm, dây dẫn, lõi đồng… Thấy tiến sĩ phải ghé sát đầu vào, chóp mũi gần như dính lên bảng vi mạch mới có thể nhìn rõ, anh lại ra ngoài tìm cho hắn một chiếc kính lúp và cặp kính mắt không quá đúng độ.

Chu Doãn Thịnh như nhặt được của quý, đợi ban ngày các dị năng giả đều ra ngoài, hắn lại lấy bảng mạch điện ra hí hoáy. Hắn vẫn chưa nói rõ kế hoạch chạy trốn cụ thể cho Triệu Lăng Phong, bởi vì hắn đột nhiên nhớ ra đây là tận thế, nơi nơi đều có người mắt tinh tai thính, thậm chí dị năng giả hệ thần kinh còn có thể thoải mái nghe lén từ cách vài bức tường, hắn và Triệu Lăng Phong nhất định phải cẩn thận trong từng lời nói, cử chỉ.

Hôm nay, đợi Lôi Xuyên mang theo đàn em ra ngoài tìm kiếm vật dụng, Chu Doãn Thịnh mới lấy thành phẩm ra bày lên bàn. Đây là mười mấy chiếc khuy kim loại to bằng móng tay. Cũng may Triệu Lăng Phong là dị năng giả hệ kim, hắn muốn chi tiết nào đối phương cũng có thể tạo ra, hình dạng còn rất độc đáo, tính năng cũng hơn xa dự đoán trước đó của hắn.

Cầm lấy chiếc PSP đã được cải tạo, hắn nhấn nút khởi động, những chiếc khuy kim loại này tức thì vươn ra tám chiếc chân dài mảnh làm từ lõi đồng, linh hoạt đi đi lại lại trên bàn, trông như mười con nhện. Nhấn nút tạm dừng, chúng lại quay trở về hình dạng khuy áo.

Chu Doãn Thịnh điều khiển đi điều khiển lại nhiều lần, xác định không có vấn đề gì, tảng đá đè trong lòng hắn rốt cuộc mới buông xuống.

Hôm sau, Lôi Xuyên rốt cuộc càn quét hết vật dụng trong khu vực phụ cận, chuẩn bị lên đường đi Thục Châu. Triệu Lăng Phong dẫn tiến sĩ đi đến xe Jeep của mình. Xe anh xếp cuối hàng xe, điều này vô cùng hợp ý Chu Doãn Thịnh. Đi ngang qua mỗi chiếc xe, hắn lại rải một chiếc khuy xuống. Đến xe Jeep của Triệu Lăng Phong, khuy cũng vừa lúc được rải hết.

Hai người còn chưa kịp mở cửa xe, Lôi Xuyên đã đi đến, mỉm cười nói – "Tiến sĩ, anh ngồi cùng xe với tôi nhé."

"Không." – Chu Doãn Thịnh rút súng ra, thản nhiên từ chối.

Để tiến sĩ đi cùng Triệu Lăng Phong, lỡ trên đường xảy ra chuyện gì, hai người chắc chắn sẽ thừa cơ chạy trốn, Lôi Xuyên sao có thể yên tâm được? Hắn không tiếp tục dung túng tiến sĩ nữa, nâng tay nhẹ nhàng chạm vào họng súng kia một cái, thân súng được đúc từ kim loại lập tức hoà tan, mềm oặt rũ xuống như kẹo dẻo, lại không làm ngón tay tiến sĩ bị thương mảy may.

Khả năng khống chế chuẩn xác như vậy chỉ có dị năng giả trên cấp năm mới có thể làm được. Triệu Lăng Phong trợn tròn mắt, vẻ mặt vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ.

Chu Doãn Thịnh hiểu nguyên tắc làm người thì phải biết thức thời. Hắn đẩy gọng kính, nói – "Lăng Phong nhất định phải ngồi cùng xe với tôi."

"Có thể." – Lôi Xuyên nghiến răng nghiến lợi.

Tốp người lên chiếc SUV đỗ ngay đầu hàng, chậm rãi xuất phát đi đến Thục Châu. Bởi vì có quá nhiều người, Quách Trạch Thuỵ, Triệu Lăng Phong và vài quân nhân bị nhét ra hàng ghế sau, Lôi Xuyên và tiến sĩ cùng chen chúc trên ghế phó lái.

Hai người, người 193 cm, người 183 cm, hình thể đều không nhỏ. May mà tiến sĩ khá gầy yếu nên mới dành ra được một chút không gian hoạt động. Lôi Xuyên dựng thẳng lưng, vẻ mặt lạnh tanh nhìn thẳng về phía trước, nhưng thực ra trong lòng vừa căng thẳng vừa hưng phấn. Đây là lần đầu tiên hắn được gần tiến sĩ đến vậy với trạng thái thực thể, nhiệt độ cơ thể tiến sĩ men theo bắp đùi kề sát mà truyền đến, khiến hắn cảm thấy cả người tê rần.

Hắn muốn tìm đề tài bắt chuyện với tiến sĩ, nhưng vừa mở miệng thì thấy tiến sĩ lấy một chiếc PSP màu hồng phấn ra nghịch. Trên màn hình xuất hiện mười mấy điểm đen, tiến sĩ điều khiển chúng đến vị trí nhất định. Lôi Xuyên nhìn hoài mà vẫn không nhận ra đây là trò gì, bèn mỉm cười hỏi – "Tiến sĩ, anh còn biết chơi trò chơi? Tôi cứ tưởng anh không biết gì ngoài làm thí nghiệm."

Chu Doãn Thịnh còn chẳng buồn ngẩng đầu nhìn hắn, tiếp tục nghịch PSP.

Bởi vì điều kiện mặt đường càng ngày càng kém, tốc độ đoàn xe cũng càng ngày càng chậm. Khi xe gần đến ngoại thành, bộ đàm trên xe đột nhiên vang lên.

"Nguy rồi, đại ca, mười sáu xe đằng sau tất cả đều không thể nổ máy. Anh mau đến xem một chút."

Mười sáu chiếc xe cùng không thể nổ máy, đây tuyệt đối không phải sự cố. Bởi vì trong đội ngũ có thế lực của căn cứ khác, Lôi Xuyên không dám sơ suất chút nào, lập tức mang Quách Trạch Thuỵ xuống xe xem xét.

Thấy tiến sĩ cũng muốn đi theo, hắn khởi động hệ thống khoá trung tâm, cảnh cáo – "Ngoan ngoãn ở trên xe. Kính này là kính chống đạn, sẽ không có nguy hiểm gì đâu." – Cuối cùng còn để lại một người để trông coi.

Đội ngũ hắn có mời chào một vài công nhân sửa chữa có kỹ thuật khá vững chắc, nhưng kiểm tra mãi mà không ai tìm ra vấn đề gì. Tuy nơi này là ngoại thành, nhưng số lượng thây ma cũng không ít, nếu không thể nhanh chóng sửa xe, hậu quả sẽ vô cùng khó lường.

Hai quân nhân trông coi tiến sĩ cũng bắt đầu cuống lên. Xác định tiến sĩ không thể mở cửa xe từ bên trong, họ lập tức qua trợ giúp.

Đợi mọi người đi hết, Chu Doãn Thịnh mới lấy một sợi dây đồng ra, lần dọc theo khe rãnh cửa kính rồi cắm vào cửa xe xoay mấy cái, khoá xe lập tức mở ra.

Đôi mắt Triệu Lăng Phong sáng lên, lập tức xuống xe ôm chặt tiến sĩ vào lòng, trong tay bắn ra một sợi dây thép gắn móc ngược, móc lên tầng thượng toà nhà gần nhất, sau đó cấp tốc bay lên như người nhện, nhảy qua các kiến trúc san sát, càng chạy càng xa.

Vài phút sau, những chiếc xe chết máy đồng thời khởi động lại được, hệt như có người khống chế.

Lôi Xuyên thầm nghĩ "thôi chết", vội vàng chạy về xe mình xem, tiến sĩ quả nhiên đã biến mất tiêu. Hắn điên tiết đấm thủng cửa xe, gào rú – "Còn thất thần cái gì, đi tìm! Nhanh chóng xuất phát!"

Mọi người bị đôi mắt đỏ ngầu và gương mặt vặn vẹo của hắn doạ sợ. Họ chưa từng thấy đại ca nóng nảy đến vậy bao giờ. Lúc này hắn không hề giống người, mà chẳng khác nào một con thú dữ mất kiểm soát.

Quách Trạch Thuỵ lập tức điều khiển xe chạy dọc các trục đường chính. Người của những căn cứ khác vốn đến vì tiến sĩ, thấy hắn chạy, họ đương nhiên không đi theo nữa, đều phân tán ra khắp bốn phía, hy vọng có thể tìm được tiến sĩ sớm hơn một bước.

Chạy được mấy kilomet, Triệu Lăng Phong mới thả tiến sĩ xuống, quơ một chiếc SUV vẫn còn sử dụng được ven đường, lái theo hướng ngược với đường đi Thục Châu.

Vào đêm tối, thây ma linh hoạt hơn ban ngày rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn, sức lực khoẻ hơn. Triệu Lăng Phong phải mang theo tiến sĩ, đương nhiên không thể đi đêm. Thấy trời đã bắt đầu tối, anh liền dừng lại, vừa dọn dẹp thây ma vừa che chở tiến sĩ trốn vào một cửa hàng đồ chơi.

Cửa an toàn của cửa hàng này được làm chắc chắn hơn những cửa hàng khác, tuy đã bị thây ma đụng cho xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng vẫn có thể giữ được thêm mấy đêm nữa.

Mặt tiền cửa hàng tổng cộng mới được hai mươi mét vuông, sát tường có đặt hai dãy kệ hàng, lướt mắt một cái là có thể thấy hết toàn bộ không gian. Triệu Lăng Phong nhìn quanh bốn phía một lát, xác định không có thây ma mai phục mới nhỏ giọng nói – "Tiến sĩ, tôi ra ngoài tìm nước với đồ ăn, ngài cứ yên tâm đợi ở đây, tôi sẽ nhanh chóng quay lại." – Cuối cùng rút một khẩu súng K54 nhét vào tay tiến sĩ.

Chu Doãn Thịnh gật đầu – "Tôi sẽ không chạy lung tung, cậu đi sớm về sớm, nhớ chú ý an toàn, không tìm được đồ ăn cũng không cần miễn cưỡng, đói một đêm cũng không sao."

Triệu Lăng Phong lại muốn khóc, cảm thấy tiến sĩ đi theo mình luôn phải chịu khổ. Xét cho cùng vẫn là do năng lực của anh quá kém, nếu có thể sống lại sớm hơn một chút, anh tuyệt đối sẽ không để Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ chạm vào một sợi tóc của tiến sĩ.

Đợi người nọ lưu luyến rời khỏi, Chu Doãn Thịnh mới tìm một khoảng đất sạch ngồi xuống, ngẩn người nhìn một chiếc xe đồ chơi trên kệ hàng. Được khoảng mười phút, một luồng khí lạnh chậm rãi lan khắp lưng hắn, một dự cảm nguy hiểm cùng cực khiến da đầu hắn tê rần, xương sống lạnh lẽo.

Hắn lặng lẽ nắm chặt súng, còn chưa kịp xem xét đã nghe thấy một trận gió thổi bạt sau tai. Hắn nhanh chóng nghiêng người né tránh, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tránh thoát, cánh tay bị thứ gì đó sắc bén cào rách, súng cũng bị đánh rơi xuống đất.

Dự cảm cái chết gần trong gang tấc khiến hắn bộc phát ra sức mạnh đáng kinh ngạc. Hắn bám chắc kệ hàng, trèo lên với tốc độ nhanh nhất, cúi đầu nhìn lại thì thấy một con chó Poodle đang ngửa cổ, nhe hàm răng sắc bén gầm gừ với hắn, cũng hấp dẫn sự chú ý của thây ma du đãng ven đường.

Con chó Poodle này đã bị nhiễm virus Zombie, biến thành chó thây ma, miệng đã hoàn toàn nát bét, để lộ hai chiếc răng nanh sắc bén, bộ móng đen nhánh vừa cong vừa dài, chỉ cần huơ nhẹ một cái là có thể cào rách bụng người ta.

Bởi vì hình thể của nó khá nhỏ nhắn, lại trốn giữa một đống thú bông, thế nên mới tránh khỏi sự dò xét của Triệu Lăng Phong.

Chu Doãn Thịnh che cánh tay đổ máu, nhìn máu ở miệng vết thương biến từ đỏ tươi thành đen đen đỏ đỏ, tức thì có xúc động muốn chỉ tay lên trời mà mắng chửi. Ở thế giới này, người duy nhất có thể giúp hắn

không biến thành thây ma chính là Lôi Xuyên. Nhưng tên kia có mối thù không đội trời chung với hắn, nếu biết hắn bị nhiễm virus Zombie, e rằng tên kia sẽ chỉ vui như mở cờ mà thôi.

Mẹ kiếp, tốn hơn một nửa năng lượng linh hồn, nhiệm vụ còn thất bại. Chu Doãn Thịnh bóp trán, suy xét có nên rời khỏi thế giới này, trở về không gian ngân hà luôn hay không.

Chó thây ma dưới kệ hàng ngửi thấy mùi máu tươi, tức thì phát cuồng, nhe hàm răng nhọn hoắt cắn cắn giá kim loại. Tiếng răng rắc khiến người ta nghe mà run cả người.

Cho dù đi thì cũng phải giải quyết xong cái cục nợ này đã rồi hẵng đi. Oai phong lẫm liệt như hắn mà cuối cùng lại để bại trong tay một con chó thây ma, nói ra cũng quá là mất mặt. Mặt Chu Doãn Thịnh đen sì, nhanh chóng vặn mở đinh ốc trên giá, rút một thanh thép ra nắm chắc trong tay, định đợi kệ hàng vừa sập thì lập tức nhảy xuống cắm nó vào đầu con chó Poodle kia.

Vật lộn suốt mấy phút, rốt cuộc con chó nọ cũng cắn đứt một chân kệ hàng, từng thanh thép rời rạc ma sát với với đinh ốc, phát ra tiếng ken két chói tai.

Chu Doãn Thịnh nín thở, chờ đợi thời cơ tốt nhất. Đúng lúc này, một viên đạn xuyên qua cửa chống trộm, bắn thẳng vào đầu chó Poodle. Đoàng một tiếng, dưới đất chỉ còn lại một đống thịt vụn hôi thối khó ngửi.

Ngay sau đó, một nhóm bộ đội đặc chủng chuyên nghiệp dọn sạch thây ma đi lại ngoài cửa. Một bóng người cao lớn ngược chiều ánh sáng mà đi đến, nhẹ nhàng chạm ngón tay vào, cửa chống trộm được làm từ gang thép lập tức tan thành chất lỏng màu nâu đỏ chảy xuống sàn gạch, phát ra tiếng xèo xèo đáng sợ.

"Lôi Xuyên?" – Chu Doãn Thịnh trợn tròn mắt, nhìn người đàn ông mặt mày u ám càng ngày càng đến gần.

"Tiến sĩ, tôi đến đón anh." – Lôi Xuyên dang tay, ra hiệu cho người trên kệ hàng nhảy xuống.

Chu Doãn Thịnh không để tâm đến hắn, còn dựa trở về tường, khẽ thở phào một tiếng. Dù sao bị Lôi Xuyên giết chết cũng đỡ hơn bị một con chó Poodle giết, tâm lý hắn rốt cuộc cũng được cân bằng.

"Tiến sĩ, mau xuống đây đi, anh bị thương rồi!" – Giọng nói khàn khàn của Lôi Xuyên có lẫn một chút vội vã.

Chu Doãn Thịnh vẫn không để ý đến hắn, tháo giọng kính xiêu vẹo xuống, chậm rãi lấy áo lau chùi. Muốn chém muốn giết gì thì tuỳ, nhưng sắp chết cũng không thể mất phong độ.

Gân xanh trên thái dương Lôi Xuyên giật giật, muốn lôi hắn xuống rồi lại sợ làm hắn bị thương, đành phải nghiến răng nói từng câu từng chữ – "Tiến sĩ, dị năng hệ trị liệu của tôi có thể thanh lọc virus Zombie trong cơ thể anh. Trong máu tôi có chứa tế bào có thể cắn nuốt virus Zombie, nếu anh về với tôi, tôi sẽ cung cấp máu mình cho anh nghiên cứu. Tôi tin chắc chắn sẽ có ngày anh có thể nghiên cứu ra vắc-xin

phòng bệnh, giải cứu tất cả những người sống sót. Tôi tin anh, cũng xin anh hãy tin tôi."

Động tác lau kính của Chu Doãn Thịnh bỗng chốc tạm dừng. Hắn nhìn người đàn ông đứng bên dưới với ánh mắt khó tin. Lôi Xuyên bị rơi vào trạng thái chết não, đáng lý ra không biết việc này mới đúng. Nhưng hắn biết, còn hiểu rất rõ. Vì sao?

Một suy đoán hiện lên trong đầu, khiến Chu Doãn Thịnh tức thì có cảm giác sống sót sau tai nạn. Trước đó Lôi Xuyên vẫn chưa sống lại, người sống lại là Quách Trạch Thuỵ. Mọi hành động tựa như tiên tri của hắn đều do Quách Trạch Thuỵ dẫn dắt. Hiện tại Lôi Xuyên này mới là sống lại trăm phần trăm. Tuy rằng ngủ say, nhưng hắn vẫn có cảm giác với thế giới bên ngoài, cho nên mới biết chuyện Bạch Mặc Hàn nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh. Chả trách hắn lại đột nhiên thay đổi thái độ, bắt đầu lôi kéo Bạch Mặc Hàn.

Dù có phải hắn mưu toan lợi dụng Bạch Mặc Hàn nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh rồi sau đó giết hắn báo thù hay không, Chu Doãn Thịnh đều cảm thấy không quan trọng. Vốn ngỡ rằng nhiệm vụ đã thất bại, không ngờ lại tìm được đường sống trong chỗ chết, vận cá cược của hắn quả nhiên rất tốt.

Chu Doãn Thịnh âm thầm cười to, ngoài mặt lại vô cùng bình tĩnh, chỉ dùng ánh mắt nóng rực như có thể đốt xuyên người khác nhìn chằm chằm Lôi Xuyên.

Ánh mắt kia như một con dao giải phẫu, chỉ chăm chăm mổ xẻ Lôi Xuyên từ trong ra ngoài một lần, vậy mà không hề khiến Lôi Xuyên tức giận hay căm hận, dù chỉ một chút.

Đúng, chính là như vậy, nhìn tôi, không cần nhìn bất kỳ ai khác với ánh mắt như vậy nữa. Hắn kêu gào trong tiềm thức, nhưng chính hắn lại không hề phát hiện, cố chấp giơ tay cầu xin – "Tiến sĩ, hãy đi với tôi, tôi sẽ không hại anh."

Chu Doãn Thịnh đeo kính lên, nhẹ nhàng thả người rơi vào vòng tay rộng lớn ấm áp của người đàn ông nọ.

Ôm thân hình gầy yếu quá mức kia vào lòng, từng tế bào trên người Lôi Xuyên đều phát run. Hắn muốn thu hẹp vòng tay, mạnh mẽ siết chặt eo tiến sĩ, lại sợ làm vỡ người nọ; hắn muốn giận dữ chỉ trích hành vi chạy trốn của người nọ, lại không nỡ nói nặng một lời, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm chặt lấy hắn, lặng lẽ thở dài.

Quách Trạch Thuỵ nhìn đại ca ôm lấy tiến sĩ như ôm lấy báu vật mất đi mà tìm lại được, ánh mắt sâu thẳm. Hắn rõ ràng là người tay chân vụng về, thế nhưng lại nâng tay chải gọn từng sợi tóc hỗn loạn của tiến sĩ, sau đó mới áp tay lên miệng vết thương của tiến sĩ mà chữa trị, cuối cùng cởi áo khoác bọc kín người nọ, ôm hắn ra ngoài với điệu bộ độc chiếm.

Quách Trạch Thuỵ cảm thấy hoảng hốt với sự thay đổi của đại ca. Y biết, trước khi sống lại, chắc chắn giữa đại ca và tiến sĩ Bạch đã xảy ra chuyện gì đó. Thái độ dịu dàng đến cùng cực kia của hắn rõ ràng đã vượt qua giới hạn bạn bè.

Đám người còn chưa ra đến cửa, Chu Doãn Thịnh lại đột nhiên dừng lại, chậm rãi nói – "Chờ thêm một lát, Lăng Phong sắp quay lại rồi."

"Không thể chờ nữa, buổi tối thây ma càng ngày càng nhiều, chúng ta chỉ có vài người, e rằng không đối phó được." – Nhắc đến Triệu Lăng Phong, Lôi Xuyên lại khó chịu.

"Mấy người không chờ thì cứ đi trước đi, tôi chờ." – Chu Doãn Thịnh không hề e sợ.

Lôi Xuyên cố lắm mới nhịn được lửa giận trong lòng, nhẹ nhàng nói – "Được rồi, chúng ta chờ. Nhưng không thể chờ ở đây, phải tìm một nơi an toàn hơn. Anh yêu tâm, dọc đường chúng ta sẽ để lại ký hiệu, Triệu Lăng Phong cũng là quân nhân, có thể xem hiểu."

Đương nói chuyện thì có bóng người nhanh chóng lại gần, quát – "Lôi Xuyên, buông tiến sĩ ra!"

Quách Trạch Thuỵ lập tức bước lên cản lại, lại bị Lôi Xuyên đẩy ra. Hai người nhanh chóng lăn xả vào đánh nhau. Lôi Xuyên vốn chỉ cần một chiêu là có thể đánh bại đối phương, nhưng hắn cố tình nương tay, từng đấm từng đấm oanh tạc, dòng năng lượng mạnh mẽ hỗn hợp sấm sét và lửa va chạm vào cơ thể cứng như kim loại, phát ra tiếng nặng nề khiến màng tai người ta đau đớn.

"Mày chăm sóc tiến sĩ thế à? Anh ấy suýt nữa thì bị chó thây ma giết chết!" – Dùng nắm tay đập nát tầng kim loại bọc thân Triệu Lăng Phong, đôi mắt Lôi Xuyên đỏ lừ, gườm gườm nhìn anh một cái, sau đó mới ôm tiến sĩ mặt mày trắng bệch chạy về phía chiếc SUV gần nhất, để lại một câu ngắn gọn – "Đi theo."

Quách Trạch Thuỵ lập tức kéo Triệu Lăng Phong còn đang tự trách chen vào hàng ghế sau. Đoàn xe ầm ầm lái đi, đâm cho thây ma cản đường máu thịt tung toé.

107. Quyển 9 - Chương 7

Quách Trạch Thuỵ thuật lại sơ lược tình hình gặp nạn của tiến sĩ cho Triệu Lăng Phong, làm cho đấng nam nhi tám thước này đỏ bừng hai mắt, môi run run liên tục nói xin lỗi. Dáng vẻ não nề ấy khiến một đám lính ngạc nhiên vô cùng, có mấy người còn che miệng cười trộm.

Chỉ là một lần gặp nạn mà thôi, điều này rất bình thường ở tận thế, người này sao phải làm như chết cha chết mẹ vậy?

Chỉ có Lôi Xuyên là hiểu tâm trạng của anh. Họ đều là người sống lại, ký ức vẫn còn dừng lại ở giây phút tiến sĩ chết thảm kia, cảm giác đau đớn bất lực ấy đã cắm rễ vào tận linh hồn, làm thế nào cũng không thể quên được. Cho đến tận bây giờ, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu Lôi Xuyên vẫn sẽ tự động hiện lên hình ảnh tiến sĩ nằm trong vũng máu, đôi mắt nhắm nghiền.

Trừ khi trói tiến sĩ vào bên cạnh mình, không thì hắn không sao tĩnh tâm được, dù chỉ một phút.

Giờ phút này, tiến sĩ vẫn bình an vô sự bên cạnh hắn, cơ thể ấm áp, hơi thở và nhịp tim cũng ổn định, cảm xúc nóng nảy của hắn mới chậm rãi bình thường trở lại, nới lỏng vòng tay đang ôm lấy tiến sĩ, chỉ sợ siết đau hắn.

Chu Doãn Thịnh thực sự không chịu nổi nước mắt của Triệu Lăng Phong, không thể không quay đầu lại an ủi, còn hỏi anh vừa rồi có bị thương hay không. Điều này khiến Lôi Xuyên vô cùng bất mãn, cười nhạo – "Cậu ta là dị năng giả hệ kim, thân thể còn cứng hơn sắt thép, mấy cú đấm mà thôi, xảy ra chuyện gì được chứ?"

Triệu Lăng Phong bị đánh suýt hộc máu, nhưng vì không muốn xấu mặt trước tiến sĩ, chỉ có thể khoát tay nói không có gì.

Trong xe cũng yên tĩnh lại.

Lôi Xuyên khom người kéo bao hành lý dưới ghế ra, lấy một bộ quần áo sạch sẽ để lên đùi, sau đó bắt đầu cởi khuy áo sơ mi của tiến sĩ.

"Cậu muốn làm gì?" – Chu Doãn Thịnh trừng mắt.

"Quần áo anh bị dính máu, phải nhanh chóng cởi ra, nếu không sẽ hấp dẫn thây ma." – Lôi Xuyên vừa nói vừa tiếp tục cởi, giọng điệu như dỗ trẻ – "Tay nâng lên một chút, hơi nghiêng người một tí, đừng đè lên vạt áo, bộ quần áo này nên đổi từ lâu rồi, bẩn chả nhìn ra màu ban đầu nữa."

Trong sinh hoạt, tiến sĩ Bạch hoàn toàn thuộc phái hưởng thụ, điều này rất giống Chu Doãn Thịnh. Hiện giờ tính mạng được bảo đảm, hắn cũng không muốn phản kháng, Lôi Xuyên bảo gì thì làm nấy, ngẩng đầu, cúi đầu, giơ tay trái, giơ tay phải… nghe lời mà trút sạch quần áo bẩn.

Thấy thân hình gầy yếu như thể bẻ là gãy của tiến sĩ, hơi thở của Lôi Xuyên hơi nghẹn lại, cảm giác đau đớn sâu sắc lan từ trái tim ra khắp toàn thân. Kiếp này, tình trạng sức khoẻ của tiến sĩ cũng chẳng tốt hơn kiếp trước là bao. Trước nay hắn vốn đã không biết tự chăm sóc bản thân, một lòng nghiên cứu vắc-xin phòng bệnh. Hắn tựa như một tín đồ thành kính, có thể cống hiến tất cả những gì mình có cho chân lý mà hắn theo đuổi.

Hắn tàn nhẫn với sản phẩm thí nghiệm, lại càng tàn nhẫn với chính mình. Có rất nhiều người nói hắn là ma quỷ, nhưng Lôi Xuyên biết, trong lòng người này đến cùng chất chứa một thế giới đẹp đẽ, thuần khiết, rực rỡ đến nhường nào. Hắn dùng máu tươi đúc nên thế giới này, biến tưởng tượng thành hiện thực, mang lại hy vọng sống sót cho tất cả những người may mắn tồn tại.

Chỉ cần nhìn rõ nội tâm thuần chất ẩn sau vẻ ngoài lạnh lùng của tiến sĩ, không ai có thể hận hắn, thậm chí sẽ có người điên cuồng sùng bái hắn, kính yêu hắn, sẵn lòng đi theo hắn. Nhân viên nghiên cứu trong phòng thí nghiệm là như vậy, Triệu Lăng Phong và thuộc cấp là như vậy, ngay cả một sản phẩm thí nghiệm

như Lôi Xuyên cũng là như vậy.

Thấy tiến sĩ gầy yếu như vậy, Lôi Xuyên không còn cảm xúc nào khác ngoài đau lòng.

Ánh mắt hắn tối sầm, cố gắng nhẫn nhịn, nhẹ nhàng khoác áo khoác sạch cho tiến sĩ, sau đó vò mớ quần áo bẩn lại rồi ném ra ngoài cửa sổ, khàn giọng nói – "Tiến sĩ, anh lại gầy hơn rồi, nên ăn nhiều một chút." – Vừa nói vừa lấy một hộp thịt trong ba lô ra, đặt trong lòng bàn tay rồi dùng dị năng hâm nóng.

Bật nắp hộp ra, hương đồ ăn lập tức tràn ra khắp xe. Chu Doãn Thịnh nặng nề nuốt một ngụm nước miếng, hắn đã không được ăn no rất nhiều ngày liền rồi.

"Lăng Phong ăn trước đi, còn lại thì cho tôi." – Hắn cố nhịn, đưa hộp cho trung khuyển ngồi sau.

"Tiến sĩ cứ ăn đi, tôi không đói." – Triệu Lăng Phong cảm động rớt nước mắt, nội tạng bị đánh đến chảy máu cũng không đau như trước nữa.

"Ở đây vẫn còn, sẽ không cắt xén của cậu ta đâu. Nhưng cảnh cáo trước, nếu cậu ta còn dám một mình mang anh chạy trốn, tôi sẽ trực tiếp vặn gãy cổ cậu ta." – Lôi Xuyên lại lấy một hộp ném ra ghế sau.

Chu Doãn Thịnh biết, sau khi hắc hoá, Lôi Xuyên gần như mất hết nhân tính. Hắn liếc mắt ra hiệu cho Triệu Lăng Phong không cần nóng vội, sau đó mới cầm lấy hộp thịt, bắt đầu chậm rãi ăn. Lôi Xuyên chăm chú nhìn đôi má phồng phồng của hắn, trong lòng tức thì dâng lên cảm giác thoả mãn cùng cực. Đây là tiến sĩ, tuy rằng không khoẻ mạnh, nhưng ít nhất vẫn còn sống. Lúc này đây, không ai có thể cướp tiến sĩ khỏi mình nữa.

Những người có thể chung xe với Lôi Xuyên cơ bản đều là người hắn tin tưởng nhất, năng lực cũng đều vượt trội. Đợi tiến sĩ ăn xong, một quân nhân ngồi cạnh Quách Trạch Thuỵ lập tức bổ nhào lên lưng ghế, xoè tay đưa một chiếc khuy kim loại cho hắn, hiếu kỳ hỏi – "Tiến sĩ Bạch, cái này là do anh làm? Làm thế nào mà thứ này chạy được vào động cơ xe vậy? Tôi còn không biết anh gian lận với xe bọn tôi từ khi nào."

Tận mười sáu chiếc xe, phải cài nó vào từng chiếc xe trước khi khởi động, nhất định phải gây sự chú ý mới đúng. Hơn nữa xung quanh nơi đỗ xe ngày ngày đều có người tuần tra, nhưng chưa ai từng thấy tiến sĩ đến gần bao giờ. Họ nghĩ mãi mà vẫn không thể nào hiểu được.

Chu Doãn Thịnh không đáp, lấy chiếc PSP tuỳ thân trong ba lô ra, nhấn nút khởi động.

Khuy kim loại tức thì vươn ra tám chiếc chân đồng dài mảnh, chống cả chiếc khuy lên rồi di chuyển linh hoạt, nhảy từ lòng bàn tay người nọ xuống ghế, sau đó chậm rãi trèo lên đồng hồ tốc độ, nâng một chiếc chân nho nhỏ gõ xung quanh, dường như đang tìm khe hở để chui vào.

Người nọ trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm chiếc PSP trong tay tiến sĩ với ánh mắt nóng bỏng, rất muốn lại chơi với hắn. Không hổ là nhà khoa học có địa vị cao nhất Trung Quốc, có thể dễ dàng chế tạo ra một con

nhện máy phức tạp như vậy, hơn nữa còn sử dụng với phạm vi lớn, chả trách căn cứ B phái cả một đội quân đi đón hắn. Đúng là nhân tài mà!

"Tiến sĩ, cho tôi mượn chơi một chút được không?" – Anh ta cười cười xán lại.

Chu Doãn Thịnh không thèm để ý, điều khiển con nhện nhảy lên cánh tay Lôi Xuyên, nhấn vào một nút nào đó. Khuy kim loại lập tức vươn ra một mũi kim, nhanh chóng đâm vào thịt Lôi Xuyên, lại như đụng phải sắt thép, phát ra một tiếng "keng" nặng nề, sau đó gãy đôi.

Chu Doãn Thịnh hoàn toàn không hề cảm thấy bất ngờ, điều khiển khuy áo trở lại như bình thường, sau đó đưa cả khuy và PSP cho cậu lính, cũng là nhân viên kỹ thuật ngồi hàng ghế sau. Cả đám lập tức xúm lại chơi quên cả trời đất.

Tạo ra thứ này, ngoại trừ mục đích quấy nhiễu ô tô, Chu Doãn Thịnh còn định trộm một ít máu Lôi Xuyên, thế nên trên mũi kim có bôi thuốc tê, khi đâm vào người sẽ không có bất kỳ cảm giác gì. Nhưng thực lực của Lôi Xuyên nằm ngoài dự đoán của hắn, đã đạt đến trình độ có thể dùng dị năng hình thành lớp bảo vệ quanh thân thể, ngay cả súng đạn cũng không thể bắn xuyên, huống gì một mũi kim.

May mà vòng đi lại vòng về, nếu không hắn còn phải nghĩ biện pháp liều mạng với Lôi Xuyên.

Lôi Xuyên cũng nhận ra tác dụng thực sự của chiếc khuy kia, trong lòng bất chợt hiện lên một suy đoán. Từ khi chưa biết điểm đặc biệt trong dị năng hệ trị liệu của mình, tiến sĩ cũng đã có ý đồ lấy trộm máu của mình, điều này có phải có nghĩa là anh ta cũng là người sống lại hay không? Ba người họ gần như đồng thời tử vong, không lý nào mình và Triệu Lăng Phong cùng sống lại mà tiến sĩ vẫn không hề thay đổi.

Cảm giác mừng rỡ vừa dâng lên đã nhanh chóng bị chua xót đè xuống. Đôi mắt Lôi Xuyên hơi tối sầm lại, cho dù tiến sĩ sống lại thì thế nào? Trong trí nhớ của anh ta chỉ có Triệu Lăng Phong, căn bản không có mình. Mình chỉ là một hồn ma trong suốt, không thể trông thấy.

Vào giây phút cuối cùng, vì sao tiến sĩ lại hôn mình? Trong lòng anh ta, có lẽ mình cũng là một tồn tại đặc biệt nhỉ?

Lôi Xuyên nghĩ một thôi một hồi, càng nghĩ càng sâu, vẻ mặt chốc thì buồn bã, chốc thì vui vẻ, chốc lại vặn vẹo ghen ghét.

Chu Doãn Thịnh biết hắn bắt đầu nghi ngờ mình, nhưng cũng không quan tâm cho lắm.

Chỉ cần Lôi Xuyên lập phòng thí nghiệm cho hắn là hắn có thể nghiên cứu chế tạo vắc-xin phòng bệnh theo như kế hoạch, đồng thời nghiên cứu ra cả những thành quả khác của tiến sĩ Bạch, hoàn thành nguyện vọng của tiến sĩ Bạch một cách mỹ mãn. Đến lúc đó, hắn sẽ trực tiếp rời khỏi thế giới này, Lôi Xuyên có thể làm gì được hắn? Dù sao cũng đã chiếm được năng lượng.

Nghĩ như thế, tiền đồ của hắn vẫn rất là xán lạn. Chu Doãn Thịnh chậm rãi ngả lưng ra ghế, lần đầu tiên thả lỏng thần kinh trước giờ vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng.

Lôi Xuyên muốn hỏi hắn rốt cuộc có phải là sống lại hay không, cuối cùng vẫn nhịn không hỏi. Đúng thì sao, không đúng thì thế nào? Trong lòng anh ta, mình là sản phẩm thí nghiệm quý giá nhất, chi bằng cứ như hiện tại, hai người làm quen lại từ đầu, có thể tạo dựng một tình bạn bình thường, thân mật.

Hai người đều có suy nghĩ của riêng mình, đều lặng yên không nói lời nào. Đúng lúc này, một quân nhân ngồi hàng ghế sau nãy giờ vẫn luôn tính tính viết viết gì đó trên giấy hưng phấn nói – "Đại ca, em tính ra rồi!"

"Tính ra rồi hả? Giỏi đấy, mất có nửa tháng, đầu chú là máy tính à?" – Quách Trạch Thuỵ lập tức cầm lấy sổ ghi chép trong tay người nọ mà xem xét.

"Chính là cái này? Đệt, tính suốt nửa tháng chỉ vì sáu ký tự này? Quá là muốn hộc máu!" Một người đến gần kêu to.

Quách Trạch Thuỵ xem xong rồi trực tiếp đưa cho đại ca ngồi phía trước, âm thầm liếc mắt một cái, ra hiệu hắn đề phòng tiến sĩ Bạch. Dù sao thứ này cũng giành từ tay đội quân hộ tống tiến sĩ Bạch.

Lôi Xuyên làm như không thấy, thoải mái giở sổ ra đặt lên đùi. Chu Doãn Thịnh chỉ nhìn lướt qua một cái, cười thầm, cứ tưởng cái gì bí mật lắm chứ, hoá ra là một công thức phá giải mật khẩu.

Đây là một dạng công thức bộ sinh mật khẩu vô cùng cao cấp, dựa vào công thức này, mỗi giây đều có thể khiến khoá cửa điện tử hoặc máy tính có cài đặt bộ sinh này nảy sinh một nhóm mật khẩu mới, chỉ có máy giải mã đồng bộ với khoá mới có thể có được chìa khoá chính xác để mở cửa hoặc máy tính.

Công thức càng phức tạp, mật khẩu nảy sinh càng khó giải. Nếu không có máy giải mã, gần như không ai có thể đột phá phòng ngự mà xâm nhập vào, trừ phi là thiên tài có khả năng tính toán đặc biệt xuất sắc.

Nhìn công thức, bộ sinh mà Lôi Xuyên muốn phá có quy cách rất cao, thường chỉ được lắp đặt trong kho bạc của những ngân hàng lớn. Hiện giờ là tận thế, đã không còn lưu thông tiền giấy, hết thảy vật dụng đều phải dựa vào tranh cướp, đến vàng cũng chẳng còn tác dụng. Nhưng những người này lại sẵn sàng tiêu tốn thời gian nửa tháng để tính toán, có thể thấy đồ được cất giữ rất quan trọng đối với bọn họ.

Thứ gì đáng giá như vàng mà cũng cần canh phòng nghiêm ngặt, còn không thể thiếu trong tận thế? Chu Doãn Thịnh chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ "súng ống đạn dược". Trong trí nhớ của Bạch Mặc Hàn kiếp trước có một chi tiết nhỏ, đó là đội quân hộ tống hắn dừng lại vài ngày ở một thành phố nổi tiếng với ngành công nghiệp quân sự nào đó tại Thục Châu, sau khi trở về, đoàn xe có thêm mười mấy chiếc xe tải quân sự. Từ đó về sau, thực lực của căn cứ B đột nhiên tăng mạnh, thôn tính vài căn cứ nhỏ xung quanh với thời gian ngắn nhất.

Quách Trạch Thuỵ trà trộn vào căn cứ B suốt bao nhiêu năm, đương nhiên là biết bí mật trong chuyện này.

Xem ra chuyến đi này họ chỉ là tiện thể giết Bạch Mặc Hàn, cướp lô vũ khí đạn dược này mới là mục đích chính.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh cùng chung lợi ích với Lôi Xuyên, chỉ khi thực lực của Lôi Xuyên mạnh mẽ mới có thể cung cấp thiết bị thí nghiệm tốt nhất cho hắn, mới có thể tạo dựng cho hắn một hoàn cảnh thí nghiệm yên tĩnh, an toàn. Về tình về lý, hắn đều nên giúp Lôi Xuyên.

Nghĩ vậy, Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nói – "Sai rồi."

Những người còn lại đều chưa hiểu ra sao, Triệu Lăng Phong đã tự hào cười rộ lên, trong lòng thầm mắng những người này ngu xuẩn, công thức đơn giản thế mà nửa tháng mới tính ra được, lại còn dương dương tự đắc nữa chứ. Nhớ khi đó, tiến sĩ chỉ mất ba ngày đã giải ra 3% công thức phân tử protein huyết thanh, khả năng tính toán còn kinh khủng hơn cả máy tính, nói ra chắc chắn sẽ hù chết đám người này.

"Ồ, vậy mật khẩu chính xác là gì?" – Lôi Xuyên lập tức hỏi. Hắn hiểu tiến sĩ rất rõ, cho dù là bốn chữ "thông minh tuyệt đỉnh" cũng không đủ để khái quát tài năng của hắn.

"1D9s8u."

Lôi Xuyên lấy bút ghi lại, hoàn toàn không chút nghi ngờ.

Người tính hơn nửa tháng mới tính ra kết quả nọ không chịu, la lên – "Đại ca, anh đừng tin anh ta, em tính suốt bao lâu mới tính ra, anh ta chỉ nhìn lướt qua thôi đã nói sai, anh nói xem có khả năng không? Chẳng lẽ anh ta có thể thực hiện lượng tính toán khổng lồ như vậy trong vòng một giây? Anh ta tưởng mình là thần chắc!"

Mấy quân nhân còn lại cũng tỏ ra nghi ngờ. Quách Trạch Thuỵ còn vụng trộm kéo áo đại ca, nhắc hắn đừng lẫn lộn thân sơ, để người ta che mắt.

Chu Doãn Thịnh không hề phản bác, nhắm mắt lại ngủ. Triệu Lăng Phong thì cười hềnh hệch, vẻ mặt khinh thường rất chi là ngứa đòn, khiến đám lính bên cạnh rất muốn đè anh xuống tẩn một trận.

Lôi Xuyên không giải thích, chỉ lặng yên khép quyển sổ lại.

Nhóm người tốc hành xuyên đêm đến Thục Châu, Tứ Xuyên. Bởi vì hành vi chạy trốn giữa đường của tiến sĩ Bạch, thế lực của vài căn cứ đi theo Lôi Xuyên đều tản ra đuổi theo báu vật này, giúp Lôi Xuyên tránh khỏi phiền toái bị truy tung. Xác định xung quanh không có ai, họ nhanh chóng dọn sạch thây ma xung quanh kho hàng, sau đó lập tức đi xuống tầng hầm.

Càng đi xuống, tường càng dày càng chắc chắn, từng ngóc ngách đều gắn camera và thiết bị cảm biến, tuy rằng đều đã không còn tác dụng vì không có điện, nhưng vẫn có thể nhận ra trước tận thế, nơi này được canh phòng nghiêm ngặt đến mức nào.

Chu Doãn Thịnh vốn định đợi trong xe, nhưng Lôi Xuyên cứ muốn mang hắn theo bên cạnh, cánh tay như kìm sắt khoá chặt lấy vòng eo gầy yếu của hắn, sợ hắn chạy mất.

Rốt cuộc đi đến một cánh cửa thép hợp kim dày cộm, Quách Trạch Thuỵ nhìn hệ thống khoá vẫn còn loé đèn tín hiệu một cái, thở sâu một hơi. Trong khoá có lắp đặt pin năng lượng, cho dù mất điện một trăm năm, chỉ cần thiết bị không hỏng hóc thì hệ thống vẫn có thể vận chuyển bình thường. Họ chỉ lo khoá bị thây ma phá hỏng, nếu thế thì dù giải được mật khẩu cũng vô ích.

"Khoá vẫn bình thường!" – Hắn giơ tay ra hiệu OK với người đằng sau, sau đó cúi đầu chờ đợi thời gian mở khoá.

Mật khẩu mà họ giải ra là mật khẩu đúng 12:00 trưa hôm nay. Nói cách khác, phải nhấn phím mở đúng mười hai giờ trưa rồi nhập mật khẩu chính xác, cửa sẽ mở ra, chỉ cần thừa hay thiếu một giây, mật khẩu này sẽ không còn tác dụng, muốn mở nhất định phải tính lại từ đầu

Còn về chiếc máy giải mã trong lời đồn, có lẽ ngay từ đầu mạt thế đã bị ném đi đâu rồi. Nếu không người của căn cứ B sẽ không chỉ mang theo một công thức đến.

Mọi người đồng loạt cúi đầu nhìn đồng hồ, hồi hộp chờ mười hai giờ.

Lôi Xuyên đưa sổ ghi chép cho Quách Trạch Thuỵ, dặn dò – "Dùng mật khẩu của tiến sĩ."

Quách Trạch Thuỵ nhận lấy, không gật cũng không lắc. Khi rốt cuộc cũng đến mười hai giờ, y nhanh chóng nhấn nút mở, đồng hồ trên màn hình điện tử dừng lại ở số 12:00, bên dưới là sáu ô trống và mấy hàng phím ký tự.

Ánh mắt y loé lên, lập tức nhập mật khẩu mà đồng đội mình tính ra vào, tự tin chờ đợi cánh cửa nâng lên.

Không có động tĩnh gì, con số trên màn hình điện tử lại bắt đầu thay đổi, từ 12:00 biến thành 12:04, còn loé ra ánh sáng màu đỏ. Điều này có nghĩa là nếu trong vòng mười giây nữa không thể nhập đúng mật khâu, thiết bị cảnh báo được lắp đặt trong khoá sẽ phát ra tiếng còi chói tai. Thiết bị cảnh báo bên ngoài cũng nối liền với hệ thống, cũng dùng pin năng lượng, cho dù không có điện cũng có thể hoạt động bình thường.

Âm thanh do vài thiết bị cảnh báo đồng loạt vang lên chắc chắc sẽ rất kinh khủng.

Hiện giờ là tận thế, đương nhiên sẽ không có bảo vệ hay cảnh sát chạy đến bắt trộm, nhưng tiếng còi cảnh báo vang tận trời có thể đủ để hấp dẫn thây ma toàn thành phố, sau đó vây đánh họ đến chết.

Mười giây? Không có máy giải mã, con mẹ nó ai có thể giải ra mật khẩu chỉ trong mười giây? Đây đúng là kết quả chắc chết! Sắc mặt Quách Trạch Thuỵ trắng bệch, mồ hôi như tắm, giọng nói khàn khàn – "Mật khẩu sai, đại ca, chúng ta mau rút thôi!"

Mười giây, còn chưa đủ để họ chạy ra cửa, hơn nữa bên ngoài còn có mấy chục anh em trông giữ, chắc chắn họ cũng không chạy thoát. Giờ phải làm sao? Gọi tất cả mọi người vào trốn? Nhưng cửa bên ngoài cũng không làm từ thép hợp kim, chỉ là cửa sắt bình thường, còn hoen gỉ lụp xụp, chỉ cần mấy thây ma hệ sức mạnh là có thể phá, không thể tránh khỏi một cuộc chiến đẫm máu.

Bị thây ma toàn thành phố bao vây, cho dù có bản lĩnh bằng trời cũng phải bỏ mạng ở đây.

Quách Trạch Thuỵ rất không cam lòng, người lính phụ trách giải mật khẩu chỉ muốn giơ súng tự sát. Những người còn lại cũng đều toát ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Chu Doãn Thịnh khe khẽ thở dài, tiến lên nhấn lại nút mở, thấy thời gian dừng lại tại 12:07, hắn nhanh chóng nhập vào một chuỗi ký tự. Màn hình đỏ chói lập tức đổi thành màu xanh nước biển bình thường, cánh cửa dày cộm chậm rãi nâng lên.

Nguy cơ được giải trừ chỉ trong nháy mắt.

Đù, tình huống gì đây? Từ khi đèn đỏ loé lên đến khi dừng lại chỉ có ba giây, trong ba giây lại lại nảy sinh ba mật khẩu mới, mỗi mật khẩu đều cần tính toán rất nhiều mới có thể giải ra, vậy mà tiến sĩ Bạch không cần nghĩ ngợi gì đã nhập được mật khẩu chính xác. Nói cách khác, bộ não hắn đã thực hiện lượng tính toán khổng lồ như vậy trong vòng chưa đến một giây.

Nếu vào lúc bình thường, cảm xúc của họ sẽ không sâu sắc đến vậy. Nhưng mấy ngày nay, họ tận mắt chứng kiến người bạn thiên tài có chỉ số thông minh cao đến 180 tính ngày tính đêm, tốn hơn nửa tháng mới tính ra sáu ký tự, hơn nữa còn tính sai. So với tiến sĩ Bạch, đây quả thực là sự khác biệt giữa siêu não và não heo.

"Tiến, tiến sĩ, mật khẩu mà anh đưa lúc trước cũng là chính xác?" – Vừa dứt lời, Quách Trạch Thuỵ lập tức cảm thấy mình hỏi ngu. Có thể thực hiện phép toán phức tạp như vậy liền một mạch trong vòng ba giây, tiến sĩ Bạch đã tự chứng minh cấu tạo bộ não của hắn khác với người thường.

Sự thông minh của hắn đã vượt xa mức tối đa mà người thường có thể tưởng tượng.

Thánh sống! Mọi người đều cảm thán trong lòng, người chuyên về lĩnh vực thông tin kỹ thuật kia còn nhìn chằm chằm tiến sĩ với ánh mắt nóng rực, phục tài năng của hắn sát đất.

Một nhân tài như vậy, chả trách căn cứ B sẵn sàng điều động đội quân hơn trăm dị năng giả đi hộ tống.

Triệu Lăng Phong cười nhạo – "Giải ra công thức đơn giản này có là gì, khả năng tính toán của tiến sĩ còn lợi hại hơn cả Thần Tốc kìa." – Thần Tốc là mẫu máy tính tân tiến nhất mà Trung Quốc chế tạo ra, phòng thí nghiệm của tiến sĩ kiếp trước cũng được phân phối ba chiếc.

Lúc này không ai cười nhạo anh ba hoa hay khoác lác cả. Mọi người đều ngại ngùng, lặng yên đi vào kho

vũ khí. Một người lại gần Quách Trạch Thuỵ, thì thầm – "Anh Thuỵ, lần này chúng ta nhặt được báu vật rồi!" – Bạch Mặc Hàn tinh thông tri thức mọi lĩnh vực như y học, máy tính, điện tử, toán học… Là một nhân tài toàn năng. Hiện giờ là tận thế, cần những dị năng giả mạnh mẽ bảo vệ loài người, nhưng muốn thúc đẩy xã hội loài người tiếp tục tiến bộ mà không phải thụt lùi, chỉ có nhân tài như Bạch Mặc Hàn mới có thể làm được.

Quách Trạch Thuỵ nở một nụ cười miễn cưỡng, sau đó cúi đầu nhìn đôi tay mình. Chính đôi tay này đã suýt nữa giết chết Bạch Mặc Hàn. Nếu như anh ta chết thật, con người phải vùng vẫy trong tận thế bao nhiêu năm nữa? Y không dám nghĩ tiếp, lập tức tập trung tinh thần xem xét tình hình trong kho vũ khí.

Chu Doãn Thịnh không tỏ vẻ gì, nhưng nội tâm thì rất vừa lòng với thái độ cung kính hơn hẳn trước kia của đám quân nhân này. Bạch Mặc Hàn cũng không phải ma quỷ, trái lại, công việc của anh có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với sự sống còn của loài người. Anh nên được mọi người tôn trọng, mà không phải là chửi bới. Bên cạnh sự vừa lòng, hắn cũng hơi hơi đắc ý vì chiếm được lời.

Thực ra không cần hắn ra tay, nguy cơ này căn bản không coi là nguy cơ. Tuy mật khẩu sai sót, nhưng dị năng hệ lôi mạnh mẽ của Lôi Xuyên có thể nhanh chóng xuyên thấu qua lớp vỏ thép hợp kim, trực tiếp phá huỷ hệ thống cảnh báo trong khoá, như vậy cũng sẽ không hấp dẫn thây ma. Nếu đổi thành bất cứ dị năng giả nào hệ khác, chắc chắn sẽ không làm được.

Kho hàng cách mặt đất hai mươi mét, vô cùng bí mật, họ có thể chậm rãi mở cửa bằng những phương pháp như đóng băng, đốt lửa, phun nước, đánh sét… Cho dù phải phòng kho đạn dược kia phát nổ, cùng lắm cũng chỉ cần một, hai tháng, hoàn toàn không thành vấn đề.

Đây chính là "*một ông khoẻ vâm thắng mười người hay võ*" (*). Đương nhiên, cho dù Chu Doãn Thịnh không nói, đợi đám lính này bình tĩnh lại, nhất định họ cũng sẽ nghĩ ra biện pháp này. Chi bằng trực tiếp ra tay giúp họ giải quyết phiền toái, cũng coi như đứng vững gót chân trong đội ngũ.

(*) Thà một người có thực lực còn hơn mười người chỉ biết lý thuyết suông.

Tuy rằng đã có sự chuẩn bị, nhưng kho vũ khí chiếm diện tích ba nghìn mét vuông vẫn khiến mọi người trợn mắt há miệng. Nhiều vũ khí như vậy, e rằng vài dị năng giả không gian với mười sáu chiếc xe tải cũng không chứa hết được.

Nhóm người lập tức chạy lên mặt đất tìm kiếm xe tải vẫn còn sử dụng được. May mà Tứ Xuyên có vài nhà máy quân sự, tuy rằng rất nhiều xe tải quân sự bị dị năng giả đi ngang qua lái đi, nhưng vẫn còn lại rất nhiều.

Mọi người bận bịu suốt hai tiếng, rốt cuộc sắp xếp ổn thoả vũ khí đạn dược trước khi mặt trời xuống núi, sau đó ghé qua một vài nhà máy khác, thấy đều đã bị người khác dọn sạch nên cũng không nán lại nữa, trực tiếp lái xe vào trung tâm Thục Châu.

108. Quyển 9 - Chương 8

Mặt trời hoàng hôn đỏ như máu chậm rãi lặn xuống sau dãy núi xa xa, một hàng xe chạy ầm ầm trên con đường khúc khuỷu. Bởi vì xuyên qua rừng, số lượng thây ma càng ngày càng ít, thỉnh thoảng đi qua một thôn xóm nhỏ mới có thể trông thấy hai, ba con đang lang thang ven đường, vừa nghe thấy tiếng động cơ là lập tức đuổi theo, bị nhóm quân nhân trên xe tải giải quyết chỉ với một viên đạn.

Vì lấy được một số lượng lớn vũ khí đạn dược, mọi người đều rất vui mừng, xúm lại trò chuyện tán dóc, vô cùng thoải mái. Chỉ có không khí trong xe Lôi Xuyên là hơi nặng nề.

Triệu Lăng Phong bắt chéo chân, dáng vẻ nhàn nhã, hết ngắm nghía phong cảnh ngoài cửa sổ rồi lại quay ra nhìn sắc mặt tái xanh tái trắng của Quách Trạch Thuỵ, nụ cười nơi khoé miệng vô cùng quái gở.

Quách Trạch Thuỵ kiềm chế khát vọng được đánh anh một trận, nói một cách khô cằn – "Đại ca, vừa rồi là lỗi của em."

"Nói bé thôi." – Lôi Xuyên nói thật khẽ, rũ mắt xem xét tiến sĩ đang ngủ say sưa trên vai mình, thấy hắn vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy mới thở phào một hơi. Tiến sĩ có thể ngủ bên cạnh mình, chứng tỏ hắn đã hoàn toàn thả lỏng cảnh giác.

"Đại ca, em sai rồi. Em đã không nghe lời anh." – Nếu như chọn dùng mật khẩu của tiến sĩ theo lời đại ca dặn, y cũng sẽ không suýt nữa đẩy các anh em của mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

"Mày không chỉ sai ở đây. Từ nay về sau, tiến sĩ chính là đồng đội của chúng ta, anh tin tưởng tiến sĩ, cũng hy vọng mấy đứa có thể tin tưởng anh ta như đã tin anh. Mấy đứa có làm được không?" – Lôi Xuyên quay đầu lại, nghiêm khắc nhìn thẳng vào mấy người anh em của mình.

Quách Trạch Thuỵ trầm mặc một lát mới đáp được, vẻ mặt vô cùng buồn bã. Có lẽ trong lòng đại ca, địa vị của tiến sĩ còn hơn xa họ cũng nên. Đi đâu đại ca cũng muốn mang tiến sĩ theo, như thể muốn làm một sợi dây xích trói luôn anh vào người mình vậy. Nâng niu chiều chuộng đến mức ấy thì không phải chỉ đơn giản là bạn nữa rồi.

Rốt cuộc trước khi sống lại, giữa đại ca và tiến sĩ đã có mắc mứu gì? Quách Trạch Thuỵ tò mò đến phát điên, đồng thời cũng không nhịn được mà sinh lòng ghen tị. Y vẫn luôn ôm một tình cảm không thể nói ra với đại ca, vốn cho rằng đại ca là trai thẳng nên mới lựa chọn che giấu. Nhưng nhìn thái độ dịu dàng của hắn với tiến sĩ đi, đúng là ám muội mà.

Mặt trời chiều đã hoàn toàn lặn dưới đường chân trời, đoàn xe chậm rãi đỗ lại gần một thôn xóm nhỏ. Thây ma trong thôn đã chạy đi theo đường quốc lộ từ lâu, thỉnh thoảng gặp một, hai con cũng đều lâu ngày chưa được ăn thịt người, vẫn chưa tiến hoá ra dị năng, một phát súng là có thể giải quyết. Các quân nhân đi một vòng quanh thôn, xác định không còn người may mắn sống sót, mọi người mới chọn vài ngôi nhà một tầng sát nhau để ở.

Rừng núi ít thây ma, nhưng động vật biến dị và động vật thây ma thì rất nhiều, hơn nữa thường rất khó

đối phó. Để giảm bớt thương vong không cần thiết, các quân nhân lấy bạt xe dày cộm che lại tất cả cửa sổ, phòng ngừa ánh sáng lọt ra ngoài khiến động vật hoang dã trong rừng phát hiện.

Ở tận thế, không chỉ động thực vật và con người biến dị, mà ngay cả thời tiết cũng thay đổi. Ánh nắng ban ngày gay gắt đến độ có thể phơi cho da thịt người ta bong tróc, đến tối thì lại nhanh chóng lạnh xuống, thỉnh thoảng sẽ có một vài ngày nhiệt độ thậm chí giảm xuống âm độ.

Các quân nhân tìm vài cái bếp lò đặt trong nhà để sưởi ấm, sau đó bắt đầu phân phát túi ngủ, đồ ăn và áo khoác chống lạnh.

Kiếp trước, Chu Doãn Thịnh vẫn luôn ngâm mình trong phòng thí nghiệm. Để bảo đảm thuốc men không bị biến chất, điều hoà trung ương vẫn luôn được bật, hoàn toàn không cảm thấy lạnh hay nóng. Nhưng lần này, hắn đã được nếm trải sự tàn khốc của tận thế một cách rõ ràng, chân thực.

Khép chặt áo khoác, hắn càng lúc càng xán lại gần bếp lò, hận không thể treo cả người lên nướng. Linh hồn bị thương làm cho cơ thể hắn suy yếu, không thể chịu nổi một chút giá rét nào.

"Tiến sĩ, cẩn thận cháy áo." – Triệu Lăng Phong kéo kéo vạt áo gần rơi vào bếp lò của hắn.

Chu Doãn Thịnh dịch ra sau một cách miễn cưỡng, khẽ rùng mình một cái.

"Tiến sĩ, đến chỗ tôi này." – Lôi Xuyên vỗ vỗ sô pha bên cạnh mình.

Chu Doãn Thịnh lấy một nhánh cây cời lửa, không để ý đến hắn.

Lôi Xuyên lắc đầu bật cười. Tiến sĩ thường không hay nói chuyện, bình thường đều áp dụng thái độ không để ý đối với người không thân, như thể muốn viết hẳn hai dòng chữ "Tôi không nghe – Tôi không nhìn" lên trán vậy. Bộ dạng này vừa ngốc vừa đáng yêu, đặc biệt là khi hắn tháo kính ra, để lộ đôi mắt ngọc đen láy ướt át mờ mịt, Lôi Xuyên chỉ cảm thấy trái tim mình cũng sắp tan chảy.

Tiến sĩ vẫn còn sống, thực sự là quá tốt.

Hắn vừa cười khẽ vừa đi đến bên cạnh tiến sĩ, kiên quyết cởi áo khoác của hắn ra, mở rộng vạt áo mình, ngồi xuống sau lưng hắn rồi vươn đôi chân dài và hai cánh tay như kìm sắt bọc kín hắn vào lòng.

Mùi hương nam tính lập tức tràn ngập xoang mũi, làm Chu Doãn Thịnh cảm thấy rất mất tự nhiên. Hắn đang định vùng ra khỏi vòng tay của Lôi Xuyên thì đột nhiên cảm thấy quanh người xuất hiện một dòng khí ấm áp, thoải mái đến nỗi suýt thì buột miệng rên rỉ.

Hắn thả bàn tay chống ngực Lôi Xuyên xuống, tự động vùi mình vào vòng tay người nọ. Dị năng hệ hoả tốt thật đấy, không sợ lạnh cũng chẳng sợ nóng.

Lôi Xuyên siết chặt vòng eo gầy gò của hắn, ấn sát hắn vào lòng, sau đó chống cằm lên hõm vai hắn, cười một cách thoả mãn. Kiếp trước, khi tiến sĩ úp người xuống bồn rửa mặt mà thở dốc, liên tục ho ra máu, hắn từng thử vỗ lưng người nọ, thử đỡ tay hắn, thử ôm lấy hắn từ sau lưng, cho hắn một chút ấm áp hay đỡ đần, nhưng cuối cùng đều không làm được.

Cảm giác bất lực này khiến hắn đâm ra căm hận cả chính mình, thậm chí là toàn thế giới. Giờ thì tốt rồi, hắn rốt cuộc có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể tiến sĩ một cách rõ ràng, có thể ôm người nọ vào lòng mà che chở. Cảm giác linh hồn được lấp đầy này thức sự không thể miêu tả thành lời.

Cười xong, hắn lại nhịn không được mà thở dài, vuốt ve mái tóc lộn xộn của tiến sĩ.

Chu Doãn Thịnh thoải mái đến díp cả mắt, mới tỉnh được một lúc đã lại bắt đầu mệt mỏi.

"Ăn đã rồi ngủ tiếp." – Lôi Xuyên gẩy gẩy lớp lông mi dày của tiến sĩ, cảm giác ngứa ngáy như điện giật khiến hắn hơi sửng sốt. Còn chưa kịp nghiền ngẫm cẩn thận, Quách Trạch Thuỵ đã bưng một hộp cơm vào phòng. Thấy hai người gần như hoà vào làm một, sắc mặt y hơi tái nhợt trong giây lát.

"Cơm của anh đây." – Hắn đưa hộp cơm cho tiến sĩ, mong hắn mau chóng rời khỏi vòng tay đại ca để cho tiện ăn cơm.

"Cám ơn." – Chu Doãn Thịnh cầm lấy hộp cơm, lại tiếc rẻ không muốn chui ra khỏi túi ngủ bằng thịt vừa ấm áp vừa dễ chịu, vì thế chỉ thò tay bới từng miếng từng miếng cơm, hệt như một chú chuột túi con.

Lôi Xuyên cúi đầu nhìn hắn, nụ cười bên miệng làm thế nào cũng không dừng lại được. Ở bên tiến sĩ càng lâu, hắn càng bị sự thuần tuý và chân thành của người nọ hấp dẫn.

Triệu Lăng Phong lập tức quay sang gắp cơm cho tiến sĩ. Kiếp trước anh đã từng làm việc như vậy rất nhiều lần, có thể xem như "thợ chuyên".

Lôi Xuyên liếc nhìn anh với ánh mắt u ám, cuối cùng cố nén ý tưởng muốn đá bay anh đi.

Một nhóm lính tụ tập lại ăn cơm, thỉnh thoảng lại ném ánh nhìn quái dị về phía ba người. Sao đại ca với Triệu Lăng Phong chăm cho tiến sĩ cứ như chăm cho trẻ con ba tuổi vậy? Mà cũng đúng, có một số nhà khoa học chẳng khác nào một đứa trẻ có chỉ số IQ cao, rất rất giỏi trong lĩnh vực chuyên ngành, nhưng lại vô cùng ngốc nghếch trong sinh hoạt, có thể hiểu được.

Quách Trạch Thuỵ ăn vài miếng nhạt thếch, thấy hộp cơm bên cạnh đại ca cũng đã hết sạch hơi nóng, y mới không nhịn được mà nói – "Tiến sĩ, anh đi ra trước đã, đại ca của bọn tôi còn chưa ăn đâu, đồ ăn cũng sắp nguội cả rồi."

Chu Doãn Thịnh ngẩn người, sau đó lập tức vén áo Lôi Xuyên ra. Triệu Lăng Phong bên cạnh đã tự giác mở rộng áo khoác chờ sưởi ấm cho tiến sĩ, ý thức trung khuyển hết chỗ chê.

Lần này Lôi Xuyên thực sự nổi cáu, lòng bàn tay hơi toát ra một quầng ánh sáng tím, nhưng sợ làm tiến sĩ bị thương nên lại ép mình thu lại. Sớm hay muộn cũng có ngày hắn đuổi Triệu Lăng Phong đi. Ngay từ kiếp trước, thấy người này cứ luôn kè kè bên cạnh tiến sĩ, được chạm vào tiến sĩ một cách thoả thuê, hắn đã chịu đủ lắm rồi.

"Hộp cơm này mấy đứa đứa nào muốn thì ăn đi, anh ăn bánh quy." – Hắn một tay giữ chặt eo tiến sĩ, một tay lục ba lô, lấy một hộp bánh quy ra đưa cho tiến sĩ.

"Bóc hộ tôi."

Lôi Xuyên có dị năng hệ hoả, chẳng khác nào máy điều hoà sống, ngồi trong lòng người này chắc chắn sẽ thoải mái hơn trong lòng Triệu Lăng Phong. Vì thế, Chu Doãn Thịnh vẫn ngồi yên không nhúc nhích, xoạt xoạt bóc gói bánh quy rồi đưa lên cho Lôi Xuyên.

Lôi Xuyên vẫn một tay ôm tiến sĩ, một tay khác bốc bánh quy ăn, thỉnh thoảng lại nhét vài miếng vào miệng tiến sĩ. Thấy bộ dạng phồng miệng nhai đồ ăn của người nọ quá mức đáng yêu, hắn cũng không nhịn được mà cười híp mắt. Sự dịu dàng ấm áp và cảm giác tuy hai mà như một này khiến người ta phải ghé mắt.

Mấy quân nhân nhìn mà mắt chữ o miệng chữ a, có người biết chuyện còn lặng lẽ chọc chọc sườn Quách Trạch Thuỵ, nhắc y nhớ giữ cho chắc, đừng để đại ca bị người ngoài cướp đi.

Chu Doãn Thịnh ăn hết một hộp cơm, lại chén gần nửa hộp bánh quy, cái bụng trống rỗng rốt cuộc cũng được lấp đầy, người cũng ấm áp dễ chịu như tắm mình dưới nắng tháng tư, thoải mái đến nhũn người.

Cho dù ở tận thể, chỉ cần đi theo kẻ mạnh thì vẫn có thể sống một cuộc sống sung sướng như thường, thảo nào nhiều người tranh cướp ôm đùi vàng đến vậy. Hắn vừa mơ màng nghĩ vừa nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Triệu Lăng Phong sợ mai tiến sĩ thức dậy sẽ bị trẹo cổ, vội vàng mở một bộ túi ngủ tương đối dày, nhắc Lôi Xuyên đặt hắn vào.

"Không sao, lát nữa tôi ngủ sẽ đặt anh ấy nằm thẳng. Giờ anh ấy còn chưa ngủ say, đừng đưa qua đưa lại đánh thức anh ấy." – Lôi Xuyên nhỏ giọng từ chối. Hắn đã chán ngấy cái tính gà mẹ của Triệu Lăng Phong rồi, kiếp trước đã thế, đến kiếp này còn chưa đủ? Còn muốn tranh giành với hắn?

Triệu Lăng Phong cũng chả ưa gì Lôi Xuyên, không nghĩ ra hắn rốt cuộc có mưu đồ gì mà lại đối xử ân cần với tiến sĩ đến vậy. Xem cái bộ dạng độc tài của hắn đi, có khác gì coi tiến sĩ thành vật phẩm cá nhân của hắn rồi không? Mà nói cho cùng, giữa hắn và tiến sĩ chỉ có thù hận, không có ơn nghĩa.

Nhưng tiến sĩ đã biết thể chất đặc thù của hắn, hạ quyết tâm muốn đi theo hắn, e rằng có khuyên thế nào tiến sĩ cũng sẽ không đi. Tiến sĩ chính là người như vậy, cho dù biết rõ trước mặt là hố lửa, chỉ cần trong hố có thứ mà hắn muốn, hắn chắc chắn sẽ không chùn bước.

Đúng là quá quật cường.

Triệu Lăng Phong rầu rĩ lắc đầu.

Mọi người sợ quấy nhiễu giấc ngủ của tiến sĩ, bèn lấy tú ra chơi trong yên lặng. Cậu lính kỹ thuật xin được "khuy nhện" của tiến sĩ, điều khiển nó chạy lung tung khắp phòng, tự vui một mình.

Chỉ có Quách Trạch Thuỵ vẫn nhìn chằm chằm đống lửa, sắc mặt u ám, không biết đang suy nghĩ gì.

Nửa tiếng sau, xác định tiến sĩ đã ngủ say, Lôi Xuyên mới đưa tay xoa xoa mái tóc hơi vểnh lên của hắn, sau đó cẩn thận đặt hắn vào chiếc túi ngủ đôi. Triệu Lăng Phong ở bên cạnh giúp đỡ, sợ tiến sĩ lạnh nên lại đi xin thêm hai túi chườm nóng, đổ đầy nước rồi nhét vào.

Lôi Xuyên cởi áo khoác, chuẩn bị chui vào ôm tiến sĩ ngủ một giấc mỹ mãn. Kiếp trước, sau mỗi lần tiến sĩ đi vào giấc ngủ, hắn đều sẽ nằm xuống bên cạnh tiến sĩ, chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt nọ suốt mấy tiếng liền, trong đầu luôn mường tượng nếu một ngày hắn có thực thể, hắn sẽ luôn ở bên cạnh tiến sĩ, ôm tiến sĩ ngủ.

Kiếp này, hắn muốn làm hết tất cả những việc kiếp trước muốn làm mà không làm được. Hắn muốn tiến sĩ được sống tiếp, có sức khoẻ, có đôi má hồng hào và đôi mắt sáng sủa tràn đầy sức sống.

Nghĩ vậy, hắn lại nở một nụ cười thoả mãn.

"Đại ca, em có chuyện muốn nói với anh, chúng ta ra ngoài một chút." – Quách Trạch Thuỵ kéo tay hắn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Lôi Xuyên cởi áo khoác đắp lên túi ngủ, kéo kín khe hở rồi mới ra ngoài với y. Hai người đi đến một góc chết có thể công thủ toàn diện, kiểm tra hoàn cảnh xung quanh một chút, xác định không có nguy hiểm gì mới bắt đầu nói chuyện.

"Có chuyện gì không thể để mai nói?"

"Em không nín được. Đại ca, anh rốt cuộc có thái độ gì với tiến sĩ? Dù thế nào anh ta cũng là kẻ thù của anh, đáng để anh hầu hạ như hầu hạ cậu ấm thế ư? Hay là đại ca đang muốn mượn sức anh ta, chờ anh ta nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh rồi mới giết anh ta báo thù? Là như vậy sao?" – Trong giọng nói trộn lẫn một chút chờ mong.

Lôi Xuyên im lặng hồi lâu, hơi thở đè nén nặng nề bắt đầu lan tràn trong không khí, tiếng thở gấp gáp nặng nhọc như dã thú phát cuồng khiến Quách Trạch Thuỵ hoảng sợ. Không đợi Quách Trạch Thuỵ kịp phản ứng, một cú đấm đã hung bạo thụi vào bụng y, làm y lập tức phun ra một búng máu tươi.

Một quả cầu lửa bay tới, đốt rụi máu tươi dưới đất, ngọn lửa hừng hực chiếu sáng khuôn mặt hung dữ đến cùng cực của Lôi Xuyên.

Lần đầu tiên Quách Trạch Thuỵ nảy sinh cảm xúc khác với đại ca ngoài ngưỡng mộ và sùng bái. Giờ này phút này, y thế mà lại cảm thấy sợ hãi. Y vội vã lùi ra sau, nhanh chóng gạt vết máu trên khoé miệng đi, tránh cho mùi máu khuếch tán hấp dẫn thây ma hoặc động vật biến dị. Y run rẩy nói – "Đại ca, em nói sai chỗ nào rồi ạ? Sao anh lại đột nhiên ra tay? Hai kiếp gộp lại, giữa chúng ta cũng đã có mười mấy năm tình cảm, chẳng lẽ còn không bằng Bạch Mặc Hàn kia?"

Lôi Xuyên cố gắng đè nén cảm xúc giận dữ của mình, gằn từng câu từng chữ – "Mày muốn biết vì sao tao lại quay trở lại? Giờ tao nói cho mày. Sau khi mày chết, tao cũng mất hết hy vọng, nên đã lựa chọn tự kích nổ."

Quách Trạch Thuỵ trợn tròn mắt, trái tim tức thì như bị dao cắt.

Lôi Xuyên nhìn vào vô định, trên mặt toát ra vẻ hồi ức. Từ đầu đến cuối, nỗi đau đọng dưới đáy mắt hắn không hề giảm bớt, trái lại càng dày đặc hơn theo từng lời tự thuật.

"Nhưng tiến sĩ Bạch kịp thời chạy đến, nén lại năng lượng tự dẫn nổ của tao, tao lại sống sót."

"Đại ca, lúc đó anh là dị năng giả cấp mười một mà! Nếu như anh tự kích nổ, ai có thể ngăn cản được chứ?" – Quách Trạch Thuỵ lắc đầu, không dám tin tưởng.

Lôi Xuyên cười khổ – "Mày cho rằng anh mày rất lợi hại đúng không? Cho rằng nếu như không bị bắt vào phòng thí nghiệm, tao nhất định có thể trở thành người mạnh nhất Trung Quốc?"

Quách Trạch Thuỵ liên tục gật đầu. Nếu như không vì Bạch Mặc Hàn, đại ca vốn nhất định sẽ trở thành bá chủ một cõi, mà không phải chuột bạch trong phòng thí nghiệm mặc cho người ta chi phối. Vậy chẳng khác nào giẫm lên tự tôn của đại ca! Có lẽ đại ca thà trực tiếp bị giết chết còn hơn phải chịu đựng việc này.

"Nhưng khi tất cả dị năng giả đang tưởng tượng cấp mười hai sẽ mạnh như thế nào, tiến sĩ đã là cao thủ bậc vương giả. Anh ta đương nhiên có thể ngăn cản tao tự kích nổ."

Vừa nghe hắn nói vậy, Quách Trạch Thuỵ hoàn toàn choáng váng, lập tức phủ nhận – "Nhưng giờ tiến sĩ Bạch rõ ràng là người thường mà! Tận thế đã qua hơn nửa năm rồi, nếu là dị năng giả thì đáng lẽ đã thức tỉnh từ lâu rồi."

Đây cũng là cái rằm trong tim Lôi Xuyên. Đôi mắt sắc bén như dao của hắn đâm Quách Trạch Thuỵ một phát, lập tức khiến y nín bặt.

"Tao không chết, lại biến thành một hồn ma, bị giam cầm bên cạnh tiến sĩ. Mà tinh thể bậc vương giả của tiến sĩ bị năng lượng của tao đập nứt, thực lực giảm mạnh, đồng thời cơ thể cũng bị thương nặng, tất cả cơ

quan nội tạng đều bắt đầu dần dần suy kiệt. Tao thường trông thấy anh ta nôn ra từng ngụm từng ngụm máu, sau đó ngất xỉu dưới sàn nhà lạnh như băng. Rồi đến khi tỉnh lại, anh ta lại lặng yên dọn sạch phòng, sau đó đến phòng thí nghiệm như chưa có chuyện gì xảy ra, vừa chìm vào công việc là y như rằng mấy ngày liền không chịu nghỉ ngơi. Để ngăn cản căn cứ B chế tạo ra quái vật đáng sợ hơn cả thây ma, anh ta dùng một chút năng lượng cuối cùng trong tinh thể giết chết người khởi xướng, nhưng cũng chưa hề có bất cứ do dự nào vì việc mình sắp trở thành một người bình thường. Anh ta gầy trơ cả xương, khoảng thời gian về cuối thậm chí còn suýt nôn cả nội tạng. Khi không có ai, anh ta sẽ úp người lên bồn rửa mặt mà thở dốc, bởi vì nếu không làm như vậy, anh ta có thể tắt thở bất cứ lúc nào. Nhưng khi anh ta đứng trước bàn thí nghiệm, đôi tay anh ta luôn vững chắc, chưa bao giờ sai sót. Anh ta hoàn toàn chỉ dựa vào ý chí để chống đỡ bản thân. Để thế giới khôi phục nguyên trạng, để con người có thể sống tiếp, anh ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào. Cái giá đó bao gồm những người hy sinh làm sản phẩm thí nghiệm, cũng bao gồm cả chính anh ta. Anh ta đã thành công, vậy mà lại không được hưởng chút vinh quang nào, thứ mà đáng lẽ phải thuộc về anh ta, trái lại còn bị người của căn cứ B giết chết không thương tiếc. Trước khi chết, anh ta gửi tất cả những tài liệu quý giá này cho những căn cứ trên khắp toàn bộ Trung Quốc. Tao rất tức giận, lại tự kích nổ lần nữa, vừa mở mắt ra thì thấy mày khống chế dây leo tơ máu ám sát tiến sĩ. Để đẩy dây leo tơ máu ra khỏi cơ thể, tiến sĩ dốc hết toàn bộ sức lực, tinh thể lại vỡ nát."

Quách Trạch Thuỵ đứng lặng như trời trồng, trong lòng sóng cuộn biển gầm.

Lôi Xuyên nhìn y một cái, cười lạnh nói – "Tiến sĩ đáng lẽ ra có thể trở thành một dị năng giả cấp vương giả, cuối cùng lại bị mày hại. Cả hai kiếp cộng lại, mày đã giết bao nhiêu người? Mục đích mày giết họ là gì?"

Không đợi Quách Trạch Thuỵ đáp, hắn đã nói tiếp – "Người mà mày đã giết không hơn trăm cũng phải mấy chục, bởi vì ân oán cá nhân, bởi vì tự vệ, hoặc bởi vì ích lợi. Không nói đến mày, anh mày cũng đã từng giết rất nhiều người, động cơ không gì ngoài mấy thứ kia. So với động cơ dơ bẩn của chúng ta, tiến sĩ lựa chọn hy sinh một số ít người, thậm chí là cả chính mình, để cứu càng nhiều người hơn, mày dám nói anh ta xấu xa ư? Nếu là mày, trơ mắt nhìn anh ta chết một cách thê thảm như thế, thế nhưng lại để lại cho đời sau một tương lai tràn đầy hy vọng, mày có thể hận anh ta ư? Chỉ cần là người có lương tâm thì đều sẽ không nói ra cái câu lợi dụng tiến sĩ xong rồi giết chết anh ta như vậy."

Hắn xoè bàn tay phủ một lớp sấm sét màu tím, lạnh lùng nói – "Không có lần sau, nếu không cho dù nợ mày một mạng, tao cũng sẽ không tha cho mày."

Đi được hai bước, hắn quay đầu quát với một góc nào đó – "Nghe đủ chưa? Đủ rồi thì cút!"

Triệu Lăng Phong bước ra khỏi bóng đêm, vẻ mặt hơi ngại ngùng. Anh không ngờ nội tình lại khúc chiết đến vậy, thì ra Lôi Xuyên vẫn luôn ở bên tiến sĩ với trạng thái linh hồn. Thảo nào hắn hoàn toàn không hận tiến sĩ. Tiến sĩ như vậy, ai mà hận cho được? Trừ khi là kẻ điên muốn huỷ diệt thế giới.

Hai người nối nhau rời khỏi. Mãi mấy phút sau, Quách Trạch Thuỵ mới hoàn hồn, sau đó che mặt cười khổ.

Lời nói của đại ca đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ của y đối với tiến sĩ Bạch. Người này chẳng những uyên bác trong lĩnh vực chuyên môn, mà thế giới nội tâm cũng sạch sẽ thuần tuý hơn bất cứ ai. Anh ta hoàn toàn không có chút lòng dạ ích kỷ nào. Anh ta có thể trả mọi giá để kéo dài sự sống của loài người, vì chân lý mà anh ta theo đuổi. Chính vì có người như vậy tồn tại, thế giới mới có thể thoát khỏi bóng tối vô tận,

từ từ đi về phía ánh sáng.

Anh ta chết một cách thê thảm, nhưng cũng rất oanh liệt. Anh ta đã để lại hạt giống hy vọng cho loài người.

Đi theo một người cao thượng, kiên nghị, dũng cảm tiến tới như thế, ai có thể khống chế sự ngưỡng mộ, sùng bái trong lòng mình? Mà lòng ngưỡng mộ sùng bái càng ngày càng nhiều ấy sẽ chất thành tình yêu nóng bỏng hơn cả nham thạch.

Thảo nào khi đại ca nhìn về phía tiến sĩ Bạch, mắt hắn như toát ra hai ngọn lửa thế. Hắn đã phải lòng anh ta, từ kiếp trước sang đến kiếp này.

Quách Trạch Thuỵ bật cười, khoé mắt lại hơi ươn ướt. Nhớ lại chuyện mình từng tặng đại ca cái mạng quèn này, y lại thấy hơi ức ức.

"Hừ, yêu rồi mà còn chưa tự biết chứ gì? Cứ khó chịu đi, tôi tuyệt đối sẽ không nhắc anh!" – Thầm trù ẻo một câu, Quách Trạch Thuỵ cọ cọ cái mũi cay cay, thản nhiên quay trở về. Không cam lòng thì đã sao? So với tương lai tràn đầy hy vọng thì không là gì hết.

Bị lời nói của Lôi Xuyên gợi lại chuyện đau lòng, Triệu Lăng Phong hoàn toàn mất ngủ. Anh khoanh chân ngồi cạnh tiến sĩ, lặng lẽ rơi nước mắt, tụ thành một vũng nước nho nhỏ dưới đất.

Mấy quân nhân trộm nhìn anh, không nhịn được mà che miệng cười trộm, có người còn hươ hươ ngón tay bên thái dương mình, ám chỉ anh có vấn đề về não.

Một lát sau, Lôi Xuyên đi đến. Thấy Triệu Lăng Phong ngồi canh bên cạnh túi ngủ, hắn tức thì thấy phiền không thể tả, giơ chân đạp anh ngã lăn quay, khẽ quát – "Mau đi ngủ đi, đừng chày bửa ở đây. Không ngủ ngày mai lấy sức đâu mà bảo vệ tiến sĩ."

Bảo vệ tiến sĩ đương nhiên là quan trọng nhất. Triệu Lăng Phong lập tức quẹt nước mắt, chui tọt vào một chiếc túi ngủ khác.

Nhớ lại chuyện cũ, tâm tình Lôi Xuyên lại loạn hết cả lên. Hình ảnh tiến sĩ rạp người xuống bồn rửa mặt mà hộc máu, hình ảnh tiến sĩ gầy yếu trơ xương, hình ảnh tiến sĩ mất ý thức mà ngã xuống nền gạch, hình ảnh tiến sĩ che ngực gục ngã… tất cả đều như một con dao sắc bén đâm thẳng vào nơi yếu mềm nhất trong tim hắn.

Đôi mắt hắn đỏ bừng, vành mắt ươn ướt, cố gắng cắn chặt răng nén lại xúc động muốn khóc to một trận. Người ta nói đàn ông không dễ rơi nước mắt, chỉ bởi vì chưa đến mức đau lòng. Lúc đó hắn chỉ cười nhạt, giờ rốt cuộc mới biết thế nào thực sự được gọi là đau lòng. Hắn không bao giờ muốn trải qua nó lần thứ hai.

Tuy đại ca không khóc như Triệu Lăng Phong, nhưng trông còn đau khổ hơn Triệu Lăng Phong gấp nghìn lần. Mấy cậu lính nọ không cười nổi nữa, ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu ra làm sao.

Thế này là thế nào? Tiến sĩ Bạch đã chết đâu, sao cả hai đều như chết cha chết mẹ vậy?

Quách Trạch Thuỵ đứng cạnh cửa, chăm chú nhìn bóng lưng suy sút của đại ca hồi lâu. Y có thể hiểu tâm trạng của hắn, trơ mắt nhìn người thương chết, vừa sống lại lại suýt nữa nhìn hắn chết lần nữa, trong lòng chắc chắn không dễ chịu. Mà nói đến đây, y cũng hơi bội phục khả năng nhẫn nại của đại ca, chỉ đấm mình có hai phát chứ không có băm mình, vẫn rất là có tình có nghĩa.

Nghĩ vậy, lòng dạ y tức thì nguôi ngoai, lại gần vỗ vỗ bả vai lão đại tỏ vẻ an ủi.

Đúng lúc này, tiến sĩ mở đôi mắt mơ màng ra, thấy bên cạnh túi ngủ vẫn còn ngồi chình ình một người, ấn đường hắn lập tức giãn ra, thì thào – "Tôi muốn uống nước."

Lôi Xuyên lập tức bảo một người anh em mang dị năng hệ thuỷ rót một cốc nước, một tay bưng cốc cho tiến sĩ uống từng ngụm một, một tay đỡ dưới cằm hắn, sợ nước chảy ra làm ướt áo hắn.

Chu Doãn Thịnh giải quyết xong vấn đề khát nước thì phát hiện ra tay chân mình lạnh như băng, vì thế vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nói nhỏ – "Lạnh quá, mau vào đây sưởi ấm cho tôi."

Vì câu này của hắn, trái tim nhỏ máu của Lôi Xuyên tức thì lành lại, vừa dạ vâng vừa chui vào, cẩn thận ôm thân hình gầy yếu của người nọ vào lòng. Phát hiện tiến sĩ ranh mãnh luồn bàn tay lạnh băng vào trong áo mình, hắn bật cười vui vẻ.

Mãi đến lúc này, hắn rốt cuộc mới có cảm giác được sống lại.

109. Quyển 9 - Chương 9

Sáng sớm thức dậy, cổ họng Chu Doãn Thịnh hơi khô, bất giác ho khan vài tiếng. Quách Trạch Thuỵ, Triệu Lăng Phong và Lôi Xuyên đang sửa sang đồ đạc đồng loạt ngừng tay, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt lo lắng đề phòng như gặp cường địch.

"Tiến sĩ, ngài làm sao thế? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Không thoải mái thì nhất định phải nói ra đấy, đừng cố chịu đựng!" – Triệu Lăng Phong lập tức chạy qua đỡ, miệng lải nhà lải nhải. Đây là di chứng từ kiếp trước, cứ nghe thấy tiến sĩ ho khan là lại sợ.

Lôi Xuyên cũng hoảng loạn, vội vàng chạy lại áp tay mình lên lưng tiến sĩ, liên tục truyền dị năng hệ trị liệu vào cơ thể hắn, lại phát hiện ra sắc mặt tiến sĩ vẫn tái nhợt như cũ, không hề tốt lên chút nào.

Suy yếu do linh hồn bị thương tạo thành không thể nào chữa trị nhờ ngoại lực. Chu Doãn Thịnh gạt tay Lôi Xuyên ra, thản nhiên nói – "Cảm ơn cậu, nhưng không cần chữa trị giúp tôi đâu. Lúc loại bỏ dây leo tơ máu ra khỏi cơ thể, thần kinh của tôi bị thương nặng, không chữa được."

Cả người Lôi Xuyên cứng đờ, không ngờ chuyện này còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng. Không chữa được có nghĩa là gì? Nghĩa là tiến sĩ sẽ phải gắng gượng thân thể gầy yếu của mình để làm thí nghiệm xuyên ngày đêm, hao mòn tính mạng của mình để cứu tất cả những người may mắn sống sót, tựa như kiếp trước.

Dẫu có sống lại, có một số việc vẫn không thể nào xoay chuyển. Trái tim Lôi Xuyên như bị kim đâm, vừa hối hận vừa sợ hãi. Hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn tiến sĩ rời khỏi mình lần nữa.

"Ai bảo không thể chữa. Chờ dị năng của tôi đề cao đến cấp độ cao hơn, tôi nhất định có thể chữa khỏi cho anh." – Hắn vò rối tóc tiến sĩ, vẻ mặt kiên định.

Trong lúc mấy người nói chuyện, Quách Trạch Thuỵ lặng lẽ rời khỏi. Là đầu sỏ hãm hại tiến sĩ, y không dám lượn lờ trước mặt đại ca. Hiện giờ nghĩ lại, kể từ ngày đại ca sống lại, ánh mắt đại ca nhìn hắn cứ gườm gườm. Lúc ấy y cho rằng mình nghĩ nhiều, giờ mới biết thì ra nguyên cớ là đây.

Lôi Xuyên đun một chậu nước lau mặt cho tiến sĩ, sau đó úp một bát mì ăn liền rồi bưng đến trước mặt tiến sĩ, còn mình thì vừa ăn bánh quy vừa nhìn đối phương không chớp mắt.

Bị nhìn chòng chọc như vậy, tóc gáy Chu Doãn Thịnh đều dựng hết cả lên, không hiểu Lôi Xuyên rốt cuộc có ý đồ gì với mình. Cho dù biết mình có thể nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh thì cũng không cần phải ân cần như vậy chứ? Chẳng lẽ cậu ta định lợi dụng mình, chờ mình cần cù nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh cho cậu ta xong thì giết mình báo thù?

Trí tưởng tượng của Chu Doãn Thịnh trùng khớp với Quách Trạch Thuỵ, nhưng hắn hoàn toàn không thấy sợ. Chỉ cần làm ra tất cả thành quả của Bạch Mặc Hàn, hắn sẽ rời khỏi thế giới này. Đến lúc đó, chết tự nhiên hay bị giết chết đều không còn quan trọng, dù sao vắc-xin phòng bệnh cũng đã được phổ biến rộng rãi, ngày loài người được cứu rỗi sớm hơn mấy chục năm, vận mệnh hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo, hắn cũng có thể lấy được nguồn năng lượng khổng lồ do thế giới thay đổi.

Thế nào cũng không thiệt.

Trong lúc suy nghĩ, hắn đồng thời ăn hết bát mì, nước dùng nóng hôi hổi cũng vào trong bụng. Chu Doãn Thịnh thoả mãn vỗ vỗ cái bụng được lấp đầy.

Lôi Xuyên thấy bộ dạng thoả mãn của hắn giống y như mèo con, tâm trạng ủ dột tức thì thả lỏng hơn rất nhiều. Lôi Xuyên phủ thêm một chiếc áo khoác dày lên vai hắn, sau đó khoác tay lên vòng eo gầy gò của hắn theo thói quen, nửa ôm nửa kéo mà đi ra ngoài.

Bởi vì có quá nhiều người trốn chạy nên người biến thành thây ma trên đường càng nhiều, đường cao tốc trên khắp cả nước đều có tổn hại hoặc ách tắc theo nhiều mức độ khác nhau. Nhưng nhờ lưu lượng xe cộ

càng ngày càng ít nên đường quốc lộ trở nên thông thoáng hơn hẳn, không đến nỗi khiến người sống sót không có đường để chạy. Hơn nữa trong lô vũ khí kia có cả vài chiếc xe thiết giáp, là công cụ thích hợp để mở đường.

Trước đoàn xe có xe thiết giáp mở đường, đằng sau có xe tăng bảo vệ, trông vô cùng phong cách. Vài nhóm quân nhân ngồi trên trần xe, tay ghìm súng, chuẩn bị sẵn sàng xử lý thây ma hoặc thú biến dị đuổi theo xe, vẻ mặt đều rất thoải mái, thậm chí còn có thời gian cười đùa với nhau.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, phía trước xuất hiện một cây cầu sụt lún, chia con đường này thành hai nửa. Trước tận thế, nếu một con đường không đi qua được thì còn có thể bật hệ thống chỉ đường tìm đường khác, vừa đi vừa hỏi, vừa đi vừa chơi, chỉ cần không bị tai nạn xe cộ là có thể về nhà an toàn. Sau tận thế, không biết có bao nhiêu đội ngũ mạnh tan rã vì lạc đường, may mắn một chút đến được đích thì thành viên cũng thiếu mất quá nửa.

Đường đi càng trắc trở càng khó đoán trước nguy hiểm, tình huống trước mắt có thể nói là tin dữ với mọi người.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" – Quách Trạch Thuỵ rũ rũ trang bản đồ đã bị giở nát bét. Chắc chắn là phải đổi đường khác, nhưng vấn đề là phải đi đường nào. Hệ thống chỉ đường đã không thể dùng từ lâu, họ chỉ có thể dựa vào bản đồ. Nhưng bản đồ trong hiệu sách hầu hết đều là bản vài năm trước, rất nhiều đường không có trên bản đồ.

Nếu rời khỏi con đường quốc lộ này mà đi theo đường không có trên bản đồ, họ sẽ chẳng khác nào mù đường, chỉ có thể dựa vào la bàn phân biệt phương hướng đại khái, càng không hay biết gì về nguy hiểm có thể sẽ gặp phải phía trước.

Những điều này đều là thứ yếu, là người sống lại, Quách Trạch Thuỵ biết chỉ một, hai ngày nữa sẽ có một trận mưa thiên thạch quy mô lớn đổ xuống địa phận Trung Quốc, nhỏ thì bằng trứng gà, to có khi đến tận mấy trăm kilogram. Nếu đoàn xe bị cản trên quốc lộ, chắc chắn sẽ bị đập tan tành, càng chưa kể đến trong xe tải còn chở cả đống đạn dược, một khi va chạm là có thể sẽ bị nổ tung.

Thế nên việc cấp bách hiện giờ là mau chóng đi vào thành thị, tìm một công trình đủ lớn đủ vững chãi có thể che chắn cho đoàn xe tị nạn.

Lôi Xuyên và Triệu Lăng Phong cũng nghĩ đến trận mưa thiên thạch này, trên mặt toát ra vẻ sầu lo. Tuỳ tiện tìm một trấn nhỏ hoặc thôn xóm để ở tạm chắc chắn là không được, nhất định phải đi vào thành thị, tìm công trình kiến trúc lớn có thể cho đoàn xe đỗ lại.

Ba người đều là người sống lại, lúc đi ra ngoài thông khí, bởi vì đều có nỗi lo chung về tương lai nguy hiểm, ba người tạm thời tránh khỏi mọi người, tìm góc vắng vẻ để bàn bạc, nhưng bàn mãi mà vẫn không có kết quả.

Quách Trạch Thuỵ kiến nghị phân công dị năng giả hệ kim và hệ thổ hợp lực sửa chữa lại cây cầu. Nhưng hiện giờ tận thế vừa mới bắt đầu được nửa năm, dị năng giả trong đội ngũ cùng lắm mới đến đầu cấp hai,

có chí làm mà không có sức thực hiện. Đề nghị này nhanh chóng bị phủ quyết.

Lôi Xuyên và Triệu Lăng Phong đều quyết định đổi đường, nhưng một muốn rẽ trái, một muốn lùi lại mấy cây số, rẽ về đường cũ, nhất thời tranh cãi không ngừng nghỉ.

Quách Trạch Thuỵ xem đi xem lại bản đồ, tuyệt vọng phát hiện ra vị trí của họ hiện tại nằm ngoài phạm vi bản đồ. Giờ đang giữa rừng núi hoang vắng, biết đi đâu tìm bản đồ mới?

"Đi hỏi mọi người xem có ai là người Thục Châu không, có biết đi thế nào hay không." – Lôi Xuyên lên tiếng.

Quách Trạch Thuỵ lập tức sai người đi hỏi.

Theo thời gian, đường cao tốc càng ngày càng nhiều, con đường quốc lộ này đã trở thành con đường bỏ hoang không ai hỏi thăm suốt mười mấy năm, dân cư ven đường cũng đều đã chuyển đi, vô cùng hoang vắng. Các quân nhân hỏi thăm khắp đội ngũ vài lần, cũng tìm ra vài người là dân Thục Châu, nhưng không ai biết nên đi thế nào.

Không biết, họ đương nhiên không dám nói lung tung, sợ gây nguy hiểm cho chính mình và mọi người.

Thấy mấy quân nhân ủ rũ quay trở lại, Quách Trạch Thuỵ vã mồ hôi. Một chút cảm giác vượt trội bởi là người sống lại rốt cuộc bị mài sạch trước vận mệnh khó lường. Lúc này, y mới thấm thía, cho dù biết rõ tường tận những sự kiện lớn sẽ xảy ra trong tương lai, cũng không đồng nghĩa với việc có thể thuận buồm xuôi gió.

Nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, có khi bởi vì rời khỏi căn cứ B mà họ còn chết sớm hơn cả kiếp trước.

"Đại ca, cứ chọn đại một đường mà đánh cuộc đi. Nếu như đằng trước là thôn xóm hay thị trấn nhỏ, vũ khí đạn dược cái nào dọn được vào không gian thì dọn, không dọn được thì bỏ đi vậy. Đến lúc mưa thiên thạch, may ra chúng ta trốn được, chứ xe tải và đạn dược không có chỗ trú, có khi sẽ nổ tung." – Quách Trạch Thuỵ cằn nhằn, vẻ mặt tiếc hùi hụi.

Lô súng ống đạn dược này đủ để cung cấp cho một quân đoàn mấy chục nghìn người. Nếu không phải bị đẩy vào đường cùng, mẹ nó ai cam lòng buông bỏ chứ?

Triệu Lăng Phong đau lòng xoa xoa chiếc xe bọc thép sau lưng, lần đầu không phản bác lời y.

Lôi Xuyên rũ mắt suy nghĩ một lát, đang định gật đầu thì thấy tiến sĩ tỉnh ngủ, đang ghé người lên cửa kính xe, vừa vò đầu vừa mơ màng hỏi – "Sao không đi tiếp?"

"Cầu sập, đêm nay không kịp đến Đô Giang Yển, phải đi đường khác. Trên bản đồ không ghi, mọi người cũng không biết đường, còn đang bàn bạc." – Lôi Xuyên giải thích sơ lược, lại gần sờ trán tiến sĩ xem hắn có sốt hay không.

Chu Doãn Thịnh lại ngả người ra lưng ghế, bình tĩnh nói – "Chỉ thế thôi? Không có bản đồ thì dùng hệ thống chỉ đường cũng được mà."

"Trạm thu phát sóng dưới đất đã bị thây ma phá huỷ gần hết, hệ thống hướng dẫn đã không thể sử dụng từ lâu." – Quách Trạch Thuỵ cảm thấy rất đau đầu với sự thiếu thường thức của tiến sĩ. Xem ra từ khi tận thế bùng nổ, tiến sĩ vẫn luôn được chăm sóc rất tốt, nếu không hắn cũng sẽ không mù tịt với tình hình bên ngoài như vậy.

Là một hacker chuyên nghiệp, không có máy tính chẳng khác nào trần truồng. Cho nên Chu Doãn Thịnh đã nhờ Triệu Lăng Phong tìm cho hắn vài chiếc máy tính bảng có tính năng tốt nhất, chưa bị thây ma phá hỏng, hơn nữa còn tự làm vài bộ thu phát tín hiệu cầm tay nho nhỏ.

Hắn lấy một chiếc máy tính trong ba lô ra, kết nối với bộ thu phát tín hiệu, mười ngón tay lướt nhanh như gió, tốc độ gần như khiến người ngoài chỉ có thể trông thấy cái bóng.

"Tiến sĩ, anh đang xâm nhập vào hệ thống vệ tinh quốc phòng?" – Sĩ quan thông tin Tiểu Lý, cũng chính là người phụ trách phá giải mật mã, được xưng là chỉ số thông minh 180 kia, trợn tròn mắt, hỏi một cách kinh ngạc.

Hệ thống vệ tinh quốc phòng có thể trực tiếp khống chế đài phóng xạ tên lửa đạn đạo thử nghiệm ở mỗi căn cứ trên toàn Trung Quốc, chỉ có Tổng tư lệnh và nguyên thủ quốc gia mới có mã khoá truy cập hệ thống. Hơn nữa, để phòng tránh bị hack, phần mềm bảo mật hệ thống là do các kỹ sư thông tin giỏi nhất Trung Quốc liên kết thiết lập, có thể nói là phòng thủ vững chắc, không gì phá nổi.

Nhưng hệ thống vệ tinh quốc phòng từng khiến Tiểu Lý quỳ bái nay lại như một lớp cửa sổ bằng giấy, chưa đến một phút đã bị tiến sĩ chọc thủng.

"Các cậu muốn đi đâu?" – Hắn thản nhiên hỏi.

"Anh, anh xâm nhập vào được rồi?" – Quách Trạch Thuỵ lau mồ hôi trên trán, thoáng nhìn qua vẻ mặt muốn quỳ liếm của tiểu Lý, y cũng biết tiến sĩ đã thành công. Não người này rốt cuộc cấu tạo như thế nào? Y học, sinh học, toán học, cơ khí, IT, công nghệ điện tử, không lĩnh vực nào là hắn không tinh thông. Nếu hắn muốn huỷ diệt thế giới, chỉ cần một chiếc máy tính là có thể làm được.

Vệ tinh quốc phòng chủ yếu được dùng trong lĩnh vực quân sự, vì thế tính năng rất mạnh, chức năng chẳng những kỹ càng đến từng con ngõ nhỏ ở nông thôn Trung Quốc, mà còn kèm theo cả hệ thống giám sát, tỉ mỉ đến từng cm. Điều này có nghĩa cho dù ở tận ngoài không gian cách mấy trăm nghìn mét, chúng vẫn có thể phân biệt rõ diện mạo từng người và giám thị người đó.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, tìm đường tắt gần nhất đến Đô Giang Yển, sử dụng vệ tinh theo dõi tình trạng đường, xem xét tình hình tụ tập thây ma.

Tiểu Lý đu người trên cửa xe, trợn tròn mắt nhìn tiến sĩ sử dụng vệ tinh quốc phòng như chơi PSP, nội tâm gần như sụp đổ.

"Lùi lại hai cây có một lối rẽ, đi thẳng, trong vòng bốn tiếng là có thể đến Đô Giang Yển, trên đường có vài thị trấn khá đông dân cư, cho nên tương đối nhiều thây ma. Rẽ theo đường bên cạnh này sẽ rời khỏi Thục Châu đến huyện Long Thành tỉnh T, chỗ đó tương đối ít thây ma. Các cậu định đi đường nào?" – Hắn nhấn vào màn hình, phóng to hình ảnh giám sát cho mọi người có thể nhìn rõ tình hình thực tế trên hai con đường.

Mấy quân nhân vội vàng xúm lại, miệng phát ra tiếng xuýt xoa tán thưởng, như thể đang nhìn một báu vật gì lạ lẫm lắm, trong lòng cảm thán: Tiến sĩ Bạch đúng là báu vật không thể thiếu mọi lúc mọi nơi, còn hack được vào cả vệ tinh quốc phòng nữa chứ. Có hắn, chẳng phải có thể nắm chắc tình trạng mỗi con đường, tình hình thây ma tụ tập ở mỗi thành phố Trung Quốc trong lòng bàn tay? Một nhân tài như vậy có giá trị hơn xa một dị năng giả có thực lực mạnh nhất.

Người ta chỉ cần dựa vào đầu óc là có thể toàn thắng.

Lôi Xuyên cầm lấy máy tính bảng xem một lúc, quyết định – "Quay xe, chúng ta đi Đô Giang Yển." – Cuối cùng giơ tay vuốt ve mái tóc lộn xộn của tiến sĩ.

Đoàn xe quay đầu rồi tiếp tục lên đường, thông qua vệ tinh, tình hình dọc đường được truyền đến màn hình máy tính, thây ma hai bên đường còn chưa kịp đến gần, đội quân đã được cảnh báo trước, ghìm súng chờ đợi.

Gần như không lãng phí một viên đạn nào, cũng không chậm trễ một phút đồng hồ, bốn tiếng sau, họ đến Đô Giang Yển một cách thuận lợi, xe thiết giáp và xe tăng đi trước mở đường.

"Có một trận thiên thạch đang đến gần Trái Đất, khoảng mười tám tiếng nữa sẽ đổ xuống địa phận Trung Quốc, chúng ta phải nhanh chóng tìm chỗ trốn." – Chiếc máy tính bảng ban đầu kia được Lôi Xuyên đặt trên đồng hồ tốc độ để mọi người tiện giám sát thây ma dọc đường, Chu Doãn Thịnh lại lấy ra một chiếc khác từ trong ba lô, vừa nghịch vừa bâng quơ nhắc nhở.

Ánh mắt Quách Trạch Thuỵ hơi tối sầm lại, hỏi – "Sao anh biết?" – Chẳng lẽ tiến sĩ cũng sống lại? Đúng rồi, ba người họ tử vong cùng một lúc, đại ca và Triệu Lăng Phong đều đã sống lại, không lý nào mà tiến sĩ vẫn còn y nguyên.

Lôi Xuyên cũng lặng lẽ nhìn tiến sĩ một cái. Nhưng hắn hoàn toàn không để ý tiến sĩ có sống lại hay không, chỉ cần tiến sĩ vẫn còn bên cạnh mình là được rồi.

Tiểu Lý – nãy giờ vẫn nhoài người lên lưng ghế dựa hóng tiến sĩ chơi máy tính – đáp – "Tiến sĩ xâm nhập

vào hệ thống vệ tinh thiên văn của Mỹ, nhận được hình ảnh nhắc nhở mà hệ thống gửi đến. Một đám thiên thạch đang đến gần."

Trên thực tế, tiến sĩ gần như có thể xâm nhập vào tất cả vệ tinh mà mỗi quốc gia phóng lên vũ trụ, tải xuống rất nhiều tài liệu mà trước kia cậu ta hoàn toàn không dám nghĩ đến. Dáng vẻ thoải mái tự nhiên của tiến sĩ như thể đang tản bộ trong vườn hoa nhà mình vậy.

Trước kia từng có một thiếu niên mười sáu tuổi tấn công được vào hệ thống tình báo quân sự Mỹ, tuy cuối cùng cũng bị bắt, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc Tiểu Lý và rất nhiều dân IT tôn cậu ta thành hacker hàng đầu thế giới.

Nhưng giờ gặp tiến sĩ, cậu ta mới biết thế nào là gặp thầy, thế nào là múa rìu qua mắt thợ, thế nào là khác biệt giữa não người và siêu não. Thiếu niên kia tuy rằng thông minh, nhưng vẫn còn thuộc về phạm vi não người, còn tiến sĩ thì đã hoà vào một thể với con số Internet khổng lồ luôn rồi. Trong mạng lưới Internet, hắn chính là vương giả không gì không làm được!

Quách Trạch Thuỵ lập tức đến gần nhìn máy tính trước tay tiến sĩ, trên màn hình là hình ảnh vũ trụ trải đầy những vì sao lấp lánh, một đám thiên thạch đang chậm rãi áp sát tầng khí quyển.

Y gạt bỏ sự nghi ngờ trước đó, lại có nhận thức hoàn toàn mới với tài năng và giá trị của tiến sĩ. Cho dù người này không phải là người sống lại, ưu thế của hắn vẫn hơn hẳn những người sống lại có khả năng "tiên tri". Chả trách căn cứ B lại muốn có được tiến sĩ bằng bất cứ giá nào.

Tin tiến sĩ Bạch ở trong tay chúng ta tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, nếu không thế lực của những căn cứ khác chắc chắn sẽ phái người âm thầm cướp đoạt.

Nghĩ vậy, y lập tức nhìn về phía đại ca, thấy sắc mặt hắn đen sì, liền biết hắn cũng đang nghĩ giống mình.

Chu Doãn Thịnh còn đang lọ mọ nghịch vệ tinh trên trời. Dưới sự va chạm của thiên thạch, có vài chiếc bị đập hỏng, nhưng số còn lại đã đủ cho hắn sử dụng. Thông qua những vệ tinh này, hắn có thể dự đoán được sự thay đổi của thời tiết, dự đoán được thiên tai, dự đoán được hướng hoạt động của sóng thây ma, lớn có thể quan sát thiên hạ, nhỏ có thể tìm được từng con đường hay một người nào đó. Cảm giác không gì không làm được trong thế giới ảo này khiến hắn tìm lại được cảm giác an toàn.

Nhìn hắn chuyển qua từng vệ tinh một, tiểu Lý đã phục sát đất, xán lại hỏi – "Tiến sĩ, anh còn là hacker?"

"Không phải." – Chu Doãn Thịnh lắc đầu. Hiện tại hắn là Bạch Mặc Hàn, Bạch Mặc Hàn là nhà khoa học, không phải hacker.

"Sao anh không đi làm hacker? Nếu anh muốn, anh nhất định có thể trở thành ông vua không ngai." – Tiểu lý nói một cách chắc chắn.

Chu Doãn Thịnh nhớ lại những ngày tháng đã qua, ánh mắt vô định. Nhưng hắn lại nhanh chóng bình thường trở lại, bắt đầu tìm kiếm những công trình kiến trúc khổng lồ có thể cho đoàn xe tị nạn thông qua vệ tinh quốc phòng. Nhiều đạn dược như vậy, nếu như bị thiên thạch va đập, chắc chắn đủ để san bằng Đô Giang Yển.

"Nhất định phải dỡ đạn dược xuống rồi vận chuyển vào kho hàng vững chắc, không bị thiên thạch đập hư, còn xe tải có thể đỗ dưới bãi đỗ xe ngầm. Cho dù bãi đỗ bị thiên thạch đè sập cũng không đáng tiếc, chúng ta vẫn có thể tìm xe khác." – Hắn chậm rãi đưa ra đề nghị.

"Kho bạc ngân hàng là an toàn nhất, chúng ta đi tìm ngân hàng." – Lôi Xuyên quyết định nhanh chóng.

May mà hiện giờ đẳng cấp của thây ma còn rất thấp, không quá khó đối phó, mấy chiếc xe thiết giáp đi trước nghiền qua một cái là có thể dọn cả đống.

Họ nhanh chóng tìm đến ngân hàng lớn nhất Đô Giang Yển, sau đó nhìn cửa thép dày mấy mét mà ngây người.

"Vật liệu làm cửa thép này là HARDOX 600, độ cứng lên đến 600 Hbw, sợ là tốn mấy tháng chúng ta cũng không mở ra được." – Nhân viên kỹ thuật Tiểu Vương gõ gõ một lúc, cuối cùng thở dài nói.

"Để tiến sĩ giải mật mã, chúng ta trực tiếp mở cửa đi vào." – Sự tin tưởng của tiểu Lý dành cho tiến sĩ đã đạt đến mức mù quáng.

"Đây không phải là khoá mật mã, là hệ thống nhận dạng đồng tử." – Chu Doãn Thịnh bước lại quan sát, nhưng cũng không hề cảm thấy khó xử lý. Hắn xin Tiểu Vương một chiếc tua vít rồi tháo vỏ ngoài hệ thống ra, sau đó kết nối bộ phận cảm ứng với máy tính bảng của mình. Hắn nhanh chóng nhập một loạt câu lệnh, đợi hệ thống phát ra tiếng "tích" xác nhận, hắn tuỳ tiện chỉ vào một người, nói – "Cậu để sát con ngươi vào máy quét đi."

Cậu lính kia do dự một thoáng rồi bước lên phía trước, cố gắng mở to mắt nhìn vào ống quét.

Một giây sau đó, cánh cửa thép dày cộm chậm rãi mở ra, khiến những quân nhân còn lại ngạc nhiên đến không há nổi miệng. Vốn kiến thức của họ lại bị tiến sĩ "làm mới" một cách hung hãn. Thì ra trên đời này thực sự có người trâu bò đến mức dù cho dụng cụ siêu đẳng đến đâu cũng không làm khó được.

"Tôi đã bảo tiến sĩ nhất định có cách mà." – Tiểu Lý cười hì hì đi vào kho bạc, suýt nữa thì bị ánh vàng chói loá làm mù mắt. Sống nửa đời người, đây vẫn là lần đầu tiên cậu ta trông thấy nhiều vàng như vậy. Nếu ở trước tận thế, cậu ta nhất định sẽ mừng đến phát điên, nhưng giờ đống vàng này chẳng qua cũng chỉ là một đống phế liệu đẹp mắt.

"Dọn vàng đi chỗ khác, dị năng giả hệ không gian mau chóng ra ngoài vận chuyển đạn dược vào." – Lôi Xuyên bước lên phía trước, tiện tay cầm một thỏi vàng lên xem.

"Thực ra mọi người có thể dự trữ một chút vàng, đợi tận thế qua đi, trật tự mới được thành lập, vàng sẽ lại được lưu thông như một loại tiền tệ." – Chu Doãn Thịnh tốt bụng nhắc nhở.

"Đợi tận thế qua đi, đó là chuyện mấy trăm năm sau nữa? Nhiều thây ma như vậy, khi nào mới diệt hết được, đừng nói đến mỗi ngày đều có thêm rất nhiều người biến thành thây ma. Cho dù là dị năng giả như chúng ta cũng không thể nào miễn dịch với virus Zombie có cấp độ cao hơn chúng ta. Hy vọng của loài người rốt cuộc đang ở đâu?" – Một quân nhân vừa gạt vàng ra ngoài vừa lắc đầu cười khổ.

Lôi Xuyên, Triệu Lăng Phong, Quách Trạch Thuỵ đồng loạt nhìn về phía tiến sĩ, rất muốn bảo mọi người đừng nản lòng, hy vọng của loài người đang ở ngay bên cạnh mọi người đấy. Nhưng họ biết, cho dù nói ra cũng sẽ không ai tin, cứ để thời gian chứng minh tất cả đi.

Có dị năng giả hệ không gian, tốc độ vận chuyển nhanh hơn rất nhiều. Chưa đến mười phút, kho bạc đã thành kho vũ khí. Còn mấy xe vũ khí không đủ chỗ chứa, mọi người lại đi tìm hai ngân hàng khác.

Có tiến sĩ Bạch ở đây, cửa phòng trộm kho bạc ngân hàng thực sự là có cũng như không, chẳng cần biết là hệ thống nhận dạng dấu vân tay hay là hệ thống nhận dạng đồng tử, tháo vỏ ra rồi kết nối với máy tính của tiến sĩ là có thể giải quyết một cách dễ dàng.

Tất cả vũ khí đạn dược đều được chuyển vào kho an toàn, mọi người rốt cuộc yên tâm đi tìm kiếm bãi đỗ xe ngầm vững chãi đỗ xe tải, sau đó vừa giết thây ma vừa tìm kiếm vật dụng, cuối cùng chạy vào kho bạc.

Không có nơi nào an toàn hơn chỗ này.

Chu Doãn Thịnh nhận ra mình đánh giá cao tình trạng sức khoẻ của mình. Cơ thể này đâu chỉ là củi mục, mà quả thực là yếu đến không thể yếu hơn, chỉ chạy mấy chục mét thôi đã thở không ra hơi, mồ hôi vã ra làm quần áo ướt nhẹp từ trong ra ngoài, như thể vừa mới được vớt ra từ trong nước.

Còn chưa kịp lên tiếng xin giúp đỡ, Lôi Xuyên đã khiêng hắn lên vai, chạy nhanh về phía kho đặt vũ khí.

Cửa thép dày cộm chặn đứng thây ma bên ngoài, ngay cả tiếng gào rú chói tai của chúng cũng bị ngăn lại, trong không gian khép kín chỉ còn lại tiếng hô hấp của mọi người.

"Tiến sĩ, anh không sao chứ?" – Lôi Xuyên ôm trọn con người đang kiệt sức, sắc mặt tái nhợt nọ vào lòng, kiểm tra từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài một lượt. Xác định người nọ không bị thương, tâm trạng nôn nóng của hắn mới chậm rãi ổn định lại.

Chu Doãn Thịnh khoát tay, nói đứt quãng – "Trong… kho… không có… hệ thống thông gió, mọi người nên… hé cửa ra một chút, nếu không sẽ bị ngạt chết."

Lôi Xuyên dở khóc dở cười, kéo sát tiến sĩ vào lòng, thản nhiên đặt một nụ hôn lên trán hắn, không hề hay biết hành động mình có gì không ổn.

Bởi vì quá mức mệt mỏi, lồng ngực nhức đau liên hồi, thế nên Chu Doãn Thịnh cũng hoàn toàn không chú ý đến điều này.

Quách Trạch Thuỵ quay người đi, không muốn xem hai người này trình diễn phim tình cảm lãng mạn. Y sai cậu lính vừa nãy được quét tròng mắt đi mở cửa rồi nhanh chóng đóng lại, đợi cửa sắp khép kín thì nhét một thanh mã tấu vào giữa khe cửa. Mã tấu được làm từ thép WNM360, vô cùng cứng rắn, có thể chống được lực ép của cửa thép, để lại một khe hở nho nhỏ.

110. Quyển 9 - Chương 10

Lôi Xuyên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tiến sĩ, chờ nhịp thở của hắn bình thường trở lại là lập tức truyền một chút dị năng hệ trị liệu vào người hắn, sau đó bắt đầu lột đồ.

Chu Doãn Thịnh giữ chặt vạt áo, trợn mắt hỏi – "Cậu muốn làm gì?"

Trong tay Triệu Lăng Phong hiện lên một con dao, nhanh chóng chạy đến bên cạnh tiến sĩ, bày ra tư thế bảo vệ.

"Quần áo anh đều bị ướt rồi, mau cởi ra thay bộ khác, nếu không sẽ bị cảm. Hiện giờ anh rất yếu, nhất định phải chú ý chăm sóc bất cứ lúc nào." – Lôi Xuyên vừa nói vừa tìm một bộ quần áo sạch sẽ trong ba lô, mạnh mẽ kéo tiến sĩ vào lòng rồi cởi bộ quần áo ướt sũng kia ra. Cái dáng vẻ chăm nom chu đáo ấy của hắn chẳng giống gì một người lính đặc chủng, mà hệt như bảo mẫu.

Trừ khi cần thiết, Chu Doãn Thịnh tuyệt đối sẽ không cẩu thả với sức khoẻ của mình. Hắn lập tức ngừng giãy giụa, ngoan ngoãn để Lôi Xuyên cởi quần áo mặc quần áo. Trải qua vài ngày rèn giũa, mấy quân nhân đã quen với tính cách gà mái mẹ của đại ca, chỉ có một vài người cảm thấy bất công thay Quách Trạch Thuỵ.

Thử hỏi một người anh em cùng vào sinh ra tử suốt bao nhiêu năm thế sao lại có thể bại bởi một người ngoài mới quen chưa được vài ngày như vậy được chứ?

Đấy đâu phải người ngoài. Đấy là mạng của Lôi Xuyên, cũng là hy vọng của toàn bộ loài người. Quách Trạch Thuỵ cười khổ, né tránh ánh mắt thông cảm của các anh em, lấy mì ăn liền trong ba lô ra phân phát.

Dị năng giả hệ thuỷ rót nước sạch vào thùng mì, dị năng giả hệ hoả phụ trách đun nước, chỉ một lát sau, mùi đồ ăn đã tràn ngập khắp kho.

Mọi người ăn lấy ăn để, nhanh chóng giải quyết xong bữa tối, sau đó khoác áo khoác nằm xuống ngủ. Không thây ma nào có thể phá cánh cửa thép dày như vậy, thế nên cũng không cần sắp xếp người gác đêm.

Cảm giác được ngủ trong kho bạc quả nhiên khác với ngủ bên ngoài, đặc biệt ấm áp, đặc biệt yên tâm, trong mũi còn tràn ngập mùi vàng. Các quân nhân ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh. Mọi người tập trung nhòm qua khe cửa xem xét tình hình, mấy thây ma theo vào ngân hàng ngày hôm qua vẫn còn canh giữ bên ngoài. Ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm như vậy, sao chúng có thể đi chứ?

Nghe thấy tiếng động, chúng lập tức xúm lại, dùng những chiếc móng đen sì cứng như sắt thép của chúng cậy cửa, chẳng bao lâu thì đột nhiên dừng lại, nghiêng tai lắng nghe một lát rồi lần lượt bỏ đi.

Các quân nhân cũng nghe thấy tiếng ầm ầm bên ngoài, giống như tiếng xe nổ liên hoàn, lại từa tựa tiếng những công trình lớn sụp đổ, kéo dài hơn mười phút đồng hồ mới dừng lại.

Lại hơn mười phút sau, xác định bên ngoài không còn âm thanh gì, Lôi Xuyên mới đứng dậy, nói – "Ra ngoài xem sao."

Mấy quân nhân theo hắn đi ra ngoài, chẳng bao lâu đã quay trở về, rùng mình nói – "Ngoài trời đúng là vừa có mưa thiên thạch. Má ơi, trên đường toàn hố do thiên thạch đập ra, nhỏ thì như quả trứng, to thì đường kính đến chừng bảy, tám mét, bao nhiêu công trình bị sập. May mà tiến sĩ xâm nhập vào hệ thống thiên văn, kịp phát hiện tình hình, nếu không chúng ta cả người lẫn xe đều sẽ tổn thất trên đường!" – Dứt lời, cậu ta cúi đầu vái lạy tiến sĩ như lạy Phật.

Chu Doãn Thịnh nghiêng người tránh, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như không có gì. Cho dù hắn không nói, ba người sống lại kia cũng sẽ nghĩ cách nhắc nhở cho mọi người.

Lôi Xuyên bước đến khoác áo khoác lên người tiến sĩ, sau đó khiêng hắn lên vai, nói – "Rất nhiều thây ma bị thiên thạch đập chết, chưa chết thì cũng đều đã trốn đi hết, chúng ta mau nhân lúc này lên đường thôi."

Dạ dày Chu Doãn Thịnh bị vắt trên phần xương bả vai cứng đơ của người nọ, cảm giác khó chịu vô cùng. Nhưng cũng hết cách, hiện giờ hắn chỉ là củi mục chạy vài bước là thở dốc, chỉ có thể hy sinh lòng tự trọng để không ảnh hưởng đến mọi người.

Nhịn một lúc, hắn rốt cuộc vẫn không nhịn nổi, giơ tay đấm một phát vào lưng Lôi Xuyên.

Lôi Xuyên cười rộ lên, hơn nữa còn cười suốt cả quãng đường, mấy lần bị các đồng đội nhìn với ánh mắt kỳ lạ. Từ khi gặp tiến sĩ, hình như đầu óc đại ca cũng bị tên Triệu Lăng Phong thần kinh kia lây bệnh, càng ngày càng không bình thường.

Chạy đến hầm đỗ xe, quả nhiên trông thấy cửa bị đập sụp, có mảng xi-măng rất lớn chặn ngay lối ra vào. May mà trong đội ngũ có dị năng giả hệ sức mạnh làm lao động khổ sai, mọi người xắn tay áo dọn dẹp xi măng, những người còn lại phụ trách săn giết thây ma phụ cận.

Chờ họ dọn dẹp xong xuôi, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, Chu Doãn Thịnh mới thản nhiên nói – "Chẳng phải trong đội ngũ mấy cậu có dị năng giả hệ thổ hay sao? Chỉ cần đặt tay lên, dùng dị năng hoá đá thành cát là được, mấy giây là xong."

Á đù, còn có thể làm như vậy? Bước chạy dồn dập của mọi người lảo đảo một chút, nhất là mấy dị năng giả hệ thổ, đều bật hiểu ngay lập tức. Trước kia, họ chỉ nghĩ đến chiêu thực dụng hoặc có sức sát thương lớn như gai đất, lá chắn đất, độn thổ, mưa đá… không ai ngờ chỉ cần chuyển hoá dị năng một chút là có thể giúp ích cho càng nhiều việc.

"Đợi sau này cấp bậc tăng cao, còn có thể biến cả một khoảng đất thành cát vụn, chôn sống thây ma đứng trên đó. Chiêu này chắc sẽ rất hữu hiệu với sóng thây ma." – Chu Doãn Thịnh lạnh nhạt nói, cũng không biết bởi vì những lời nói này của hắn mà sau này mấy dị năng giả hệ thổ ở đây đều trở thành đồ tể phát rồ. Họ hợp sức chôn sống gần trăm nghìn thây ma, vừa sạch sẽ vừa nhanh gọn. Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Vừa rồi không nói, đợi mọi người dọn dẹp bở hơi tai xong mới nói, tiến sĩ chắc chắn là cố ý. Thì ra tiến sĩ không phải chỉ là một tên mọt sách chỉ biết làm thí nghiệm, hắn thực ra cũng rất tinh nghịch. Lôi Xuyên cười khẽ, vỗ vỗ bờ mông tròn trịa căng mẩy của tiến sĩ.

Chu Doãn Thịnh âm thầm nghiến răng.

Mọi người lấy được xe tải một cách thuận lợi, sau đó chạy đến cửa ngân hàng vận chuyển vũ khí đạn dược. Nhìn thiên thạch la liệt khắp nơi, Quách Trạch Thuỵ vô thức nhíu chặt mày. Trong thiên thạch bao hàm một lượng nhỏ chất phóng xạ, tuy rằng nửa năm sau khi tận thế bùng nổ, dưới sự ảnh hưởng của virus Zombie, khả năng kháng sinh của con người mạnh hơn rất nhiều, không bị những chất phóng xạ này ảnh hưởng nữa, nhưng đất đai và nguồn nước lại không thể tránh khỏi ô nhiễm.

Hai thứ này là nền tảng sự sống của loài người, một cuộc thảm hoạ đang gần ngay trước mắt.

Quách Trạch Thuỵ khom người nhặt một viên thiên thạch to bằng trứng gà lên, hai tay dâng đến trước mặt tiến sĩ, dò hỏi – "Tiến sĩ, anh xem, tinh thể thây ma cũng bị những viên thiên thạch này đập vỡ. Trừ khi tự mình dẫn nổ tinh thể hoặc giữa các tinh thể xảy ra va chạm năng lượng, nếu không chúng sẽ không vỡ một cách dễ dàng như vậy. Ai cũng biết tinh thể còn cứng hơn kim loại, vậy mà những viên thiên thạch này còn có thể đập vỡ, có phải là nên nghiên cứu cẩn thận hay không? Hơn nữa, rất có thể chúng còn chứa cả những chất phóng xạ, sẽ gây ô nhiễm cho đất đai và nguồn nước. Không có nước, chúng ta biết uống gì? Không có đất, chúng ta biết ăn gì? Tiến sĩ, anh thử phân tích thành phần của hòn đá này một chút đi, xem xem có thể chế tạo ra thuốc cải tiến nguồn nước và đất đai hay không."

Trong đoạn nói này, y nhắc đến ba thứ đóng góp vai trò quyết định đối với sự sống của loài người trong tương lai, một là kính thiên thạch và vật liệu xây dựng có thành phần làm từ thiên thạch, sự ra đời của chúng giúp căn cứ có hệ thống phòng thủ kiên cố hơn, ngăn cản được hết sóng thây ma này đến sóng thây ma khác; hai là thuốc tinh lọc nguồn nước; ba là thuốc tinh lọc đất đai.

Tuy trong số những người sống sót có dị năng giả hệ thuỷ, hệ thổ, hệ mộc, nhưng sức mạnh của họ chưa đủ để cứu vớt toàn bộ loài người.

Lượng nước mà dị năng giả hệ thuỷ có thể ngưng tụ rất hữu hạn, dị năng giả hệ thổ cũng vậy, dị năng giả hệ mộc tuy có thể tăng nhanh thời gian lớn của thực vật, nhưng nếu vận dụng trong nông nghiệp sẽ khiến mùi vị hoặc tính chất của chúng nảy sinh biến dị, sẽ đắng ngắt khó nuốt hoặc quá cứng không thể nấu chín,

thậm chí còn tiết ra độc tố, thực sự không phù hợp.

Cho nên muốn ăn no thì vẫn phải cày ruộng cho tử tế.

Trong tương lai, Trung Quốc sẽ có thêm vài trận mưa thiên thạch nữa, đợi đến khi qua nạn thiên thạch, con người mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Nước không thể uống, nếu không sẽ mắc phải một loại bệnh như bệnh dịch, ngay cả dị năng giả cũng không thể chống đỡ; đất đai không thể gieo trồng cây nông nghiệp, bởi chúng căn bản sẽ không nảy mầm.

Không có đồ ăn thức uống, bên ngoài lại bị thây ma dồn ép, cảm giác sống hôm nay không có ngày mai này thực sự rất đáng sợ, rất nhiều người lựa chọn tự sát sau khi nhận được tin dữ.

Nhưng chẳng bao lâu, căn cứ B liên tục truyền ra ba tin tức tốt, khiến người sống sót trên toàn Trung Quốc lấy lại được niềm tin vào sự sống. Các nhà khoa học ở căn cứ B phát hiện ra một nguyên tố chưa từng thấy trên Trái Đất trong thiên thạch, sau đó trộn chúng với thuỷ tinh, sắt thép, xi măng… dùng nó để xây nhà.

Những ngôi nhà đó vô cùng kiên cố, ngay cả thây ma cấp mười một, mười hai cũng không thể phá hỏng. Từ đó về sau, người trong căn cứ chỉ cần khoá kín cửa là có thể ngủ một giấc ngon lành, không bao giờ cần lo sợ thây ma sẽ đột nhiên giáng từ trên trời xuống lúc nửa đêm nữa.

Ngay sau đó, họ lại pha chế được thuốc tinh lọc đất đai và nguồn nước, giúp con người an toàn vượt qua kiếp nạn.

Muốn có được ba thứ này thì phải lấy lương thực và tinh thể để trao đổi, cũng bởi vậy, căn cứ B trở thành căn cứ có thế lực khổng lồ nhất Trung Quốc.

Bọn họ giấu những nhà khoa học phát minh ra ba thứ này rất kỹ. Kiếp trước, mãi đến khi chết Quách Trạch Thuỵ cũng chưa thể thăm dò ra thân phận thực sự của họ.

Kiếp này, được chứng kiến trí thông minh tuyệt đỉnh của tiến sĩ, y nghĩ: Chẳng lẽ tiến sĩ chính là người phát minh? Thế thì đúng là nhặt được kho báu!

Nhưng rất tiếc, ba thứ này đều không phải thành quả nghiên cứu của Bạch Mặc Hàn. Anh chuyên về y sinh học, không nghiên cứu sâu về hoá học và vật lí. Chu Doãn Thịnh hiểu ám chỉ của Quách Trạch Thuỵ, lật lại ký ức của Bạch Mặc Hàn trong đầu thì biết thiên tài hoá học kia hiện đã ở căn cứ B, có lẽ lúc này đang ôm thiên thạch cười to như tìm được của quý.

Hắn cầm lấy thiên thạch xem xét, lắc đầu nói – "Cậu nói rất đúng, nhưng tôi không nghiên cứu về lĩnh vực này, cậu có thể đi tìm vài chuyên gia hoá học rồi nói ý tưởng của mình cho họ."

Nghe vậy, Quách Trạch Thuỵ như quả bóng bị xì hơi, cả người nhão ra, sau đó nhìn về phía Triệu Lăng Phong, ánh mắt tỏ vẻ nghi vấn.

Triệu Lăng Phong xua tay, ý nói ba thần khí kia đúng là không phải do tiến sĩ phát minh.

Kiếp trước, người này đi theo tiến sĩ năm, sáu năm, ắt hẳn hiểu rõ tường tận cuộc đời tiến sĩ. Đến lúc này, Quách Trạch Thuỵ mới hết hy vọng, ném thiên thạch xuống đất rồi trèo lên xe tải.

Lôi Xuyên yểm hộ vài dị năng giả hệ không gian vận chuyển vũ khí đạn dược hoàn tất rồi ôm tiến sĩ chen vào ghế phó lái, sau đó quay đầu kiểm kê số lượng người. Thấy vẻ mặt như cha chết mẹ què của Quách Trạch Thuỵ, hắn hỏi – "Xảy ra chuyện gì?"

"Đại ca, sau mưa thiên thạch, nước với đất đai…" – Y không dám nói tiếp, sợ khiến cho mọi người bất an.

"Không sao, đến lúc đó anh sẽ nghĩ cách giải quyết." – Lôi Xuyên khoát tay. Có lẽ hắn nên xếp một vài mật thám vào căn cứ B, tìm cơ hội bắt những nhân tài như tiến sĩ về. Trước mắt chẳng phải có một người vô cùng phù hợp hay sao? Hắn liếc mắt nhìn Triệu Lăng Phong ngồi hàng ghế sau, chỉ muốn đạp người nọ về căn cứ B ngay tắp lự.

Triệu Lăng Phong ôm chặt lấy hai tay, tự dưng cảm thấy lạnh toát cả người.

Chu Doãn Thịnh cũng kệ những người này mưu mô toan tính gì, hắn chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, vì thế vừa chơi máy tính vừa nói – "Mọi người định đi đâu? Giao hẹn trước nhé, không cần biết đến căn cứ nào, các cậu đều nhất định phải cho tôi một phòng thí nghiệm tốt nhất, ngoài ra phải mời chào một nhóm nhân viên nghiên cứu có đầy đủ kinh nghiệm cho tôi."

Điều cuối cùng là quan trọng nhất, cho dù ở thời đại nào, nhân tài đều là nền tảng phát triển của xã hội. Quả thực hắn có thể nuôi cấy ra vắc-xin phòng bệnh bằng chính sức mình, nhưng đến khi hắn đi, ai sẽ kế thừa nghiên cứu này? Muốn phối hợp thành công một phân tử protein phức tạp như vậy, nhất định phải có kỹ thuật tinh vi và kiến thức sinh học cực kỳ phong phú.

Tránh cho sau khi mình đi, kỹ thuật này sẽ bị gián đoạn, hắn cần tự tay bồi dưỡng một nhóm những nhà sinh vật học xuất sắc, họ cũng sẽ là mầm mống hy vọng của thế hệ sau này. Tính ra, hắn còn phải ở lại thế giới này ít nhất bốn, năm năm.

Nếu hắn đã thay thế vị trí của Bạch Mặc Hàn, hắn sẽ giúp anh thực hiện tất cả những điều mà anh có thể làm cũng như chưa thể làm. Hắn sẽ khiến thế giới mà anh yêu thương sâu sắc trở nên tốt đẹp hơn.

Tắt máy tính đi, Chu Doãn Thịnh nhìn trời chiều xa xa, thở dài một tiếng.

Lôi Xuyên xoa xoa mái tóc lộn xộn của hắn, cười nói – "Anh yên tâm, anh cần gì tôi sẽ giúp anh tìm, đừng thở dài, thở dài sẽ chóng già đấy."

Chu Doãn Thịnh hơi nhíu mày, hất tay hắn ra.

Quách Trạch Thuỵ cũng ngưng sầu não, đáp – "Chúng ta chuẩn bị đi căn cứ Thục Châu, người phụ trách ở đó tên là Tưởng Nguyên Sơn, là lãnh đạo cũ của tôi với đại ca, rất đáng tin cậy."

Nhưng giờ là tận thế, ở hiền thường không gặp lành. Kiếp trước, Tưởng Nguyên Sơn bồi dưỡng ra một kẻ vô ơn, tên kia vừa có chút thực lực là lập tức kéo theo một đám dị năng giả và vật dụng rời khỏi Thục Châu, đến căn cứ B tìm kiếm sự che chở. Chẳng bao lâu sau, căn cứ Thục Châu huỷ diệt trong một đợt sóng thây ma.

Khi Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ nhận được tin tức mà đến, căn cứ Thục Châu đã trở thành một vùng hoang tàn đổ nát.

Tính thời gian, tên vô ơn kia hiện đã lên đường đến căn cứ B, cũng chính là lúc Tưởng Nguyên Sơn đang đau đầu nhất, có sự xuất hiện của họ, Tưởng Nguyên Sơn không khác nào chết đuối vớ được cọc.

Ngay sau trận mưa thiên thạch đầu tiên, Bạch Mặc Hàn đã đến căn cứ B, từ đó về sau đắm mình trong phòng thí nghiệm, hoàn toàn không hay biết gì về tình hình bên ngoài. Chu Doãn Thịnh tìm đi tìm lại trong trí nhớ mà vẫn không ra bất kỳ tin tức nào liên quan đến căn cứ Thục Châu, đành im lặng không hỏi nhiều.

Trong xe có ba người sống lại, họ khắc sẽ biết nên làm như thế nào.

Trên có vệ tinh quốc phòng chỉ đường, dưới có xe thiết giáp mở đường, chẳng bao lâu đoàn xe đã đến căn cứ Thục Châu.

Lúc này, căn cứ Thục Châu có thể xem như một trong những căn cứ có cơ sở vật chất hoàn chỉnh nhất Trung Quốc. Nhưng nó có một khuyết điểm chí mạng, đó chính là nằm trên vị trí giao giữa ba thành phố lớn có dân số gần triệu, thường cứ mỗi mười ngày là lại gặp một đợt sóng thây ma tấn công. Tuy vậy căn cứ này vốn dựng lại từ doanh trại quân đội, sở hữu những công trình phòng ngự vô cùng tân tiến và vững chắc, nên mỗi lần đều có thể vượt qua.

Tưởng Nguyên Sơn đã làm thủ trưởng ở nơi này mấy chục năm, không muốn đi nơi khác. Nhưng tên vô ơn kia biết, đợi thây ma tiến hoá đến mức độ nhất định, căn cứ sẽ có ngày không chống chọi được, vì thế đã thuyết phục một nhóm dị năng giả rời đi với gã.

Nhân vật chính sống lại, điều này có nghĩa những người khác đều bị xoá hết dữ liệu, nhưng nhân vật chính thì vẫn còn lưu trữ, khi tất cả khởi động lại, thực lực của nhân vật chính sẽ tăng như tên lửa. Hiện tại mới sống lại được hai tháng, Lôi Xuyên đã là dị năng giả đỉnh cấp bảy, giết thây ma dễ như ăn cháo.

Đối với hắn, sóng thây ma người người sợ hãi không khác gì một nguồn tài nguyên, chỉ cần một cột sét là có thể thu hoạch mấy chục nghìn tinh thể, tăng cường thực lực cho đội ngũ của mình, dại gì không làm?

Vì thế, đối với hắn, không nơi nào tốt hơn căn cứ Thục Châu. Cho dù sau này đẳng cấp thây ma tăng lên, hắn cũng có tự tin có thể tìm được những vật liệu như kính thiên thạch để cải tạo căn cứ.

Sau khi hỏi rõ thân phận, lính gác cổng lập tức mừng rỡ mời mọi người vào trong. Mấy ngày nay thủ trưởng rầu đến rụng cả tóc, thấy Lôi Xuyên và Quách Trạch Thuỵ chẳng khác nào thấy con ruột, rớt nước mắt mà ôm lấy hai người.

"Mấy cậu đến đúng lúc quá! Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần sống chết cùng căn cứ rồi." – Thủ trưởng vỗ vỗ chiếc súng treo bên hông, nếu như không giữ được căn cứ, ông quyết định sẽ dành viên đạn cuối cùng cho mình, tuyệt đối sẽ không trở thành quái vật như thây ma.

Mấy ngày nay, ông đã di tản hết những người sống sót có thể di tản, chỉ còn lại số ít người già, phụ nữ và trẻ nhỏ chạy không nổi và những cấp dưới trung thành.

"Nghe nói thủ trưởng ở đây nên chúng tôi trực tiếp tới. Sóng thây ma có là gì, đến thì giết, chúng ta có vũ khí." – Quách Trạch Thuỵ vỗ ngực đầy hào khí, làm thủ trưởng già cũng cười ha ha, cười xong mới nhìn về phía Chu Doãn Thịnh, hắn trông rõ ràng không phải quân nhân – "Đây là...?"

Năng lượng thần kinh khổng lồ của Lôi Xuyên đã bao trùm toàn bộ căn cứ, biết bên ngoài không có ai nghe lén, hắn mới kéo tiến sĩ vào lòng, cười nói – "Đây là tiến sĩ Bạch Mặc Hàn. Thủ trưởng, ngài cần thu xếp một phòng thí nghiệm cho tiến sĩ."

Tưởng Nguyên Sơn ôm ngực, cảm thấy trái tim mình sắp ngừng đập. Trước kia, ông hoàn toàn không biết Bạch Mặc Hàn là ai, nhưng khi tận thế mới bắt đầu được vài tuần, sóng TV còn chưa hoàn toàn hư tổn, có nhà khoa học đã nói khi được phỏng vấn – Trong số những nhà khoa học ở Trung Quốc, chỉ Bạch Mặc Hàn mới có thể nghiên cứu và chế tạo ra vắc-xin phòng chống virus Zombie, bởi anh là người dẫn đầu trong lĩnh vực y sinh học. Nếu sắp xếp thứ hạng theo học thức, anh ít nhất có thể được liệt vào top.3 thế giới, mà vài nhà y học có vị trí ngang bằng anh đều đã sáu mươi, bảy mươi tuổi, căn bản không thể vượt qua sự khốc liệt của tận thế.

Nói cách khác, Bạch Mặc Hàn rất có thể là hy vọng duy nhất của toàn bộ loài người.

Mà ngôi sao hy vọng này hiện tại đang ngồi trong căn phòng đơn sơ mười lăm mét vuông của ông, đã thế dưới sàn còn vứt mấy đôi tất hôi rình, Tưởng Nguyên Sơn thực sự không biết mình nên bày ra biểu cảm gì mới đúng. Ông hít sâu vài hơi, sau đó mới rưng rưng nước mắt mà lắc mạnh tay tiếng sĩ Bạch, miệng liên tục gọi "cứu tinh", "cứu tinh".

Mặt Lôi Xuyên xanh mét, vội vàng gỡ tay thủ trưởng cũ ra, thấy mu bàn tay tiến sĩ đã đỏ bừng, hắn tức thì đau lòng ghê gớm.

"Thủ trưởng, cơ thể tiến sĩ tương đối hư nhược, về sau nếu không có việc gì thì ngài không nên chạm vào anh ấy."

"A, xin lỗi xin lỗi, về sau tôi sẽ cẩn thận." – Tưởng Nguyên Sơn lập tức tiếp thu chuyện tiến sĩ rất yếu. Người làm nghiên cứu khoa học thường đều yếu như sên, ông có thể hiểu.

Chu Doãn Thịnh xua tay tỏ vẻ không sao, hỏi – "Căn cứ các ông có phòng thí nghiệm không?"

"Có có có, để tôi dẫn ngài đi." – Thủ trưởng vội vàng đứng dậy.

Nhóm người đi đến toà nhà phía Tây, nhìn "phòng thí nghiệm" lụp xà lụp xụp, chỉ có mấy chiếc cốc đốt và vài lọ đèn cồn, tất cả đều câm nín.

Quá là mất mặt, không ngờ bao nhiêu năm không gặp, thủ trưởng vẫn không đáng tin như vậy. Lôi Xuyên lặng yên bóp trán.

Quách Trạch Thuỵ ngẩng đầu nhìn trời.

Thủ trưởng lúng túng vê vê tay.

Chu Doãn Thịnh cũng không để ý, khoát tay nói – "Không sao, *thành Rome không dễ gì xây trong một ngày* (*). Không có dụng cụ thì có thể tìm, không có nhân tài thì có thể mời chào, tất cả rồi sẽ ổn thôi."

(*) Xuất phát từ câu thành ngữ tiếng Anh "Rome wasn't built in one day", ý nghĩa: Làm việc gì cũng phải có thời gian.

Thủ trưởng không ngờ tính cách tiến sĩ Bạch ôn hoà như vậy, thiện cảm đối với hắn lập tức tăng đến dương vô cùng, vội vàng cam đoan – "Tiến sĩ, ngài cần dụng cụ gì thì cứ nói với tôi, đợi bọn nhóc kia ra ngoài kiếm vật dụng, chúng nhất định sẽ tìm đủ cho ngài."

"Được, lát nữa tôi sẽ đưa ông mấy bản vẽ, mọi người cứ đi tìm theo như bản vẽ là được. Vật dụng bị hư hao cũng không sao, cứ mang về cho tôi sửa." – Chu Doãn Thịnh ra khỏi phòng thí nghiệm, bình tĩnh nói – "Chắc nơi này có máy tính nhỉ? Tôi sẽ làm một phòng giám sát cho các ông trước, như vậy có thể nâng cao hệ số an toàn của căn cứ."

Hệ thống giám sát ngoài doanh trại quân đội đã hỏng từ lâu, thủ tưởng không hiểu tiến sĩ định bố trí phòng giám sát như nào, nhưng ông vẫn đưa hắn đến phòng máy.

Chu Doãn Thịnh lắp đặt vài thiết bị thu tín hiệu vệ tinh ngoài phòng máy, sau đó bắt đầu xâm nhập vào từng hệ thống vệ tinh. Nếu như ở niên đại hoà bình, hắn tuyệt đối không dám tuỳ tiện như vậy, nhưng hiện giờ quốc gia đã sụp đổ, con người tập hợp thành những căn cứ nhỏ tự phát, vệ tinh trên trời cũng thành vật vô chủ, ai giỏi người nấy dùng.

Nửa tiếng sau, Tưởng Nguyên Sơn ôm ngực, há miệng thở dốc, tránh để mình không ngã xuống.

Chu Doãn Thịnh chỉ vào một hàng máy tính, giới thiệu – "Đây là hình ảnh từ vệ tinh thiên văn, có vài cụm thiên thạch cỡ nhỏ đang đến gần Trái Đất. Khi mưa thiên thạch đổ xuống, màn hình sẽ phát ra ánh sáng đỏ. Ông phải cắt cử người chú ý bất cứ lúc nào, để mà còn nhắc nhở mọi người nhanh chóng tìm nơi ẩn náu."

"Đây là hình ảnh giám sát khu vực lân cận, nếu dò được sóng thây ma hình thành, nó cũng sẽ phát tín hiệu cảnh báo."

"Đây là hình ảnh từ vệ tinh khí tượng thuỷ văn, nếu có mưa to, nắng hạn hay mưa đá, góc trái bên dưới sẽ xuất hiện biểu tượng tương ứng. Vậy nên phòng theo dõi này rất quan trọng, cần cắt cử người theo dõi hai tư trên hai tư."

Tưởng Nguyên Sơn liên tục gật đầu, vẻ mặt vô cùng kích động. Thảo nào người ta hay nói một nhà khoa học hàng đầu có thể sánh ngang một đội quân chính quy, trước kia ông luôn cười nhạo điều này, giờ mới thực sự tin tưởng. Tiến sĩ Bạch bố trí như vậy chẳng khác nào gắn thêm mắt trời cho căn cứ, hầu hết tai ương đều được dự báo trước, mọi người có thể chuẩn bị sẵn sàng công tác dự phòng, chỉ riêng lợi thế này thôi cũng đã đủ để căn cứ bền vững, trường tồn.

Tốt, quá tốt! Ông khom người theo dõi những hình ảnh liên tục thay đổi trên màn hình máy tính, đôi mắt ươn ướt.

Từ khi có phòng giám sát này, hệ số an toàn của căn cứ tức thì tăng lên vô số lần. Mỗi lần mưa thiên thạch, mọi người đều trốn hết xuống đất, không có bất kỳ thương vong nào; sóng thây ma vừa hình thành, dị năng giả liền gài sẵn bẫy trên đường, bóp tắt nguy hiểm từ trong trứng nước. Từ tình trạng ăn bữa nay lo bữa mai ban đầu, căn cứ Thục Châu chỉ tốn vỏn vẹn hai tháng để chuyển dần sang trạng thái phát triển phồn thịnh.

Mà trong hai tháng này, Lôi Xuyên nỗ lực tìm kiếm đầy đủ trang thiết bị cho tiến sĩ, chỉ còn chờ khi căn cứ lớn mạnh sẽ thu hút người mới đầu quân vào.

Có tin tốt đương nhiên cũng sẽ có tin xấu, mọi người dần dần phát hiện ra tác hại mà mưa thiên thạch mang đến, khu khai khẩn trồng trọt hiện đã không còn một ngọn cỏ, mà những thực vật biến dị hung tàn thì lại càng ngày càng tươi tốt.

Tài nguyên nước cũng bị ô nhiễm, các dị năng giả hệ thuỷ không thể không liên tục rót nước vào đập không quản ngày đêm.

Cùng lúc đó, căn cứ B tiết lộ tin họ hiện đang nắm trong tay loại thuốc có thể tinh lọc nguồn nước và đất đai, nếu những căn cứ khác cần thì có thể dùng vật dụng để trao đổi.

Không căn cứ nào có thể sống thiếu đất đai và nguồn nước, Lôi Xuyên hầm hầm kiểm kê vật dụng, chỉ có thể tiếp thu lời đe doạ tống tiền của căn cứ B.

Cùng lúc đó, Chu Doãn Thịnh đã tấn công vào hệ thống phòng ngự của phòng thí nghiệm căn cứ B, tìm ra công thức chế tạo kính thiên thạch và phương pháp phối chế của hai loại thuốc, đang từ từ xem xét.

Hắn vẫn chưa quên mối thù bị căn cứ B ám sát đâu, căn cứ B làm ra bao nhiêu thành quả nghiên cứu hắn sẽ trộm bấy nhiêu, để xem bọn họ lấy gì để mà phát triển.

111. Quyển 9 - Chương 11

Quách Trạch Thuỵ đứng ngoài nhà kính, nhìn những người sống sót phụ trách làm ruộng dọn những viên thiên thạch bị rơi xuống ruộng vào một chiếc sọt lớn, một số người khác thì trèo lên giá thép, chuẩn bị sửa chữa phần mái bị đập vỡ.

Một khi thiên thạch dính vào đất, những vật chất có độc bao hàm trong đó sẽ lập tức gây ô nhiễm cho mấy nghìn héc-ta đất, thiệt hại rất lớn, tác hại đối với cây trồng thậm chí có thể kéo dài đến năm mươi, sáu mươi năm sau cũng sẽ không biến mất. Trừ khi lấy được thuốc tinh lọc đất đai, không thì đừng trông mong những nhà kính này có thể tiếp tục trồng ra lương thực.

Quách Trạch Thuỵ vẫn nhớ kiếp trước căn cứ B đã vơ vét được bao nhiêu của cải nhờ hai loại thuốc tinh lọc và kính thuỷ tinh. Dị năng giả trong căn cứ gần như không cần mất công săn giết thây ma mà vẫn có thể được cấp trên phân phát tinh thể cấp bậc cao, không cần mạo hiểm tìm kiếm vật dụng mà vẫn có nguồn cung cấp chẳng bao giờ cạn. Tất cả những thứ đó đều là do những căn cứ khác cúng cho.

Vũ lực chỉ có thể giúp người ta tự bảo vệ bản thân, chỉ trí óc mới có thể xúc tiến xã hội phát triển. Đến tận giờ phút này, Quách Trạch Thuỵ rốt cuộc mới hiểu rõ câu nói "*Lao tâm giả trị nhân, lao lực giả trị vu nhân.*" (*)

(*) Câu nói của Mạnh Tử, ông gọi tầng lớp quan lại là người "lao tâm" còn người dân lao động là "lao lực" từ đó cho rằng "người lao tâm cai trị người khác, còn người lao lực thì bị người khác cai trị".

Hiện giờ y chỉ muốn bắt cóc tất cả những nhà khoa học ở sở nghiên cứu căn cứ B, đang cân nhắc đợi khi đi trao đổi thuốc tinh lọc nên tìm hiểu tin tức như thế nào thì thấy một đồng đội vội vàng chạy đến, nói – "Nguy rồi, anh Quách, Đại Ngưu bị đưa vào sở nghiên cứu rồi. Nghe nói mấy nghiên cứu viên kia muốn lấy cậu ấy làm thí nghiệm. Anh mau đi xem xem thế nào đi, kẻo đến chậm bọn họ giải phẫu Đại Ngưu mất!"

"Cái gì? Chẳng phải tiến sĩ đã ưng thuận với đại ca là tuyệt đối không làm thí nghiệm trên cơ thể người rồi hay sao? Nếu anh ta không giữ lời, vậy thì sớm ngày đóng cửa phòng thí nghiệm cho rồi!" – Quách Trạch Thuỵ nghiến răng nghiến lợi, lập tức chạy đến toà nhà phía Tây.

Đá bay tất cả bảo vệ chặn đường, y vội vàng đi đến phòng thí nghiệm của tiến sĩ Bạch, tức thì thấy một đám người mặc blouse trắng đang ghi ghi chép chép gì đó vào sổ tay, còn Đại Ngưu thì bị nhốt trong phòng thí nghiệm trong suốt đối diện với bọn họ. Lúc này, Đại Ngưu đang quỳ rạp dưới đất, làn da hiện lên màu đỏ thẫm vô cùng đáng sợ, từng gợi gân xanh tím hằn hẳn lên bề mặt làn da như giun đất, hệt như đã xảy

ra biến dị nào đó.

"Bạch Mặc Hàn, anh đã làm gì Đại Ngưu?" – Quách Trạch Thuỵ lập tức bấn một hạt mầm ra, nhanh chóng thúc nó thành dây leo, định trói tất cả nhân viên nghiên cứu trong phòng thí nghiệm của tiến sĩ Bạch lại rồi xông vào cứu đồng đội ra.

Nào ngờ một tấm thép dày bỗng chốc xuất hiện, chẳng những chặn đứng lớp dây leo dày như mạng nhện, mà ngay sau đó còn biến thành dao xoắn cắt chúng thành mảnh vụn.

Triệu Lăng Phong nhảy ra đánh nhau với y. Kim vốn khắc mộc, Quách Trạch Thuỵ tuy sống lại trước Triệu Lăng Phong nửa năm, nhưng ngay từ kiếp trước, cấp bậc dị năng của Triệu Lăng Phong đã cao hơn Quách Trạch Thuỵ vài cấp, trải qua mấy tháng tu luyện, anh đã lấy lại được bản năng chiến đấu, có thể đàn áp Quách Trạch Thuỵ một cách dễ dàng.

"Yên lặng, đừng có làm loạn!" – Anh ấn Quách Trạch Thuỵ vào cửa kính, làm mặt y cũng bị ép đến biến dạng.

Quách Trạch Thuỵ tập trung nhìn thì thấy phần hằn ra ngoài lớp da của Đại Ngưu không phải là gân, mà là một vật sống nào đó, vật sống này dường như bị thứ gì đó xua đuổi, thi nhau chui từ trong cơ thể ra khỏi yết hầu, rơi vào một chậu sứ trước mặt.

Đại Ngưu thoát khỏi tình trạng toàn thân đau đớn, lập tức lảo đảo lết người rời xa chậu sứ kia.

Vật sống trông như tơ máu trong chậu vươn những sợi râu thần kinh vừa mảnh vừa dài của chúng ra ngoài, còn chưa tìm được đường chạy trốn đã bị một dị năng giả hệ hoả chờ sẵn trong góc ném một quả cầu lửa lại, bị đốt thành tro tàn.

Nhân viên nghiên cứu xác nhận không còn nguy hiểm mới mở cửa đi vào, cho Đại Ngưu uống một loại thuốc màu xanh da trời, sau đó cho Đại Ngưu và dị năng giả hệ hoả kia mỗi người năm viên tinh thể cấp ba.

Hai người tức thì hớn hở mặt mày, lúc này mới trông thấy khuôn mặt biến dạng bị đè trên cửa kính, mãi một lúc lâu mới nhận ra là đội phó.

"Anh Quách, anh cũng đến làm sản phẩm thí nghiệm cho tiến sĩ? Tiến sĩ tốt thật đấy, vừa chữa bệnh cho em vừa cho em tinh thể." – Đại Ngưu vỗ vỗ túi quần căng phồng, cười nói – "Tiến sĩ, lần sau có chuyện tốt như vậy thì nhớ gọi tôi nhé. Có loại thuốc này, sau này cắm trại ở nơi đất hoang chúng ta không cần lo lắng bị dây leo tơ máu ký sinh nữa. Bình thường mọi người ra ngoài làm nhiệm vụ cứ phải dè chừng, lỡ như trong đội ngũ không có dị năng giả hệ mộc, vậy chẳng phải là xong đời hay sao!"

Chu Doãn Thịnh ghi lại tình hình thí nghiệm vào sổ, dịu giọng nói – "Có việc gì thì sẽ gọi cậu, yên tâm, tôi sẽ không lấy mạng sống của các cậu ra đùa."

Hai dị năng giả liên tục gật đầu, cười hì hì mà đi, cũng không để ý đến đội phó đang bị người ta đè bẹp.

Lúc này Triệu Lăng Phong mới buông Quách Trạch Thuỵ ra, nhìn vẻ mặt lúng túng xấu hổ của y, anh hừ lạnh một tiếng.

Quách Trạch Thuỵ thế mới biết Đại Ngưu không phải là bị bắt vào, mà là bị dính dây leo tơ máu nhưng không xin mình giúp, lại tự nguyện đến làm sản phẩm thí nghiệm cho tiến sĩ.

Không ngờ thuốc lam – liều thuốc loại trừ động thực vật ký sinh trong cơ thể mà kiếp trước được các dị năng giả tôn sùng là vật phẩm thiết yếu khi xuất hành – lại là phát minh của tiến sĩ, đúng là có mắt mà không thấy châu báu! Căn cứ B đã kiếm được không biết bao nhiêu tiền từ loại thuốc này.

Lúc đó, trên thị trường còn hai loại thuốc khác, một là thuốc vàng – có thể giúp người ta nhanh chóng bổ sung năng lượng thần kinh, loại còn lại là thuốc đỏ – có thể giúp người ta nhanh chóng bổ sung dị năng, chúng và thuốc loại trừ được xưng là tam đại thần dược, khiến tất cả dị năng giả đều chạy theo như vịt.

Sống lại lần nữa, không ngờ lại được chứng kiến một trong ba loại "thuốc thần" ra đời, Quách Trạch Thuỵ tức thì cảm thấy được thơm lây.

"Dây leo tơ máu rất nguy hiểm, một người bị trúng rất có thể dẫn đến cả nhóm người bị lây. Về sau không cần tuỳ tiện thúc loại thực vật này sinh trưởng." – Chu Doãn Thịnh đưa quyển sổ dày cộm cho trợ lý, vừa đẩy gọng kính vừa nhắc.

"Không phải đâu tiến sĩ, lúc trước thực sự là hiểu lầm!" – Quách Trạch Thuỵ lập tức nhớ đến chuyện từng gieo dây leo tơ máu vào cơ thể tiến sĩ. Vì chuyện này, y đã bị đại ca kéo vào sân huấn luyện đánh cho không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng bị đánh đến hộc máu, chữa khỏi lại đánh hộc máu tiếp, tuần hoàn vô hạn, đánh đến sướng tay mới chịu thả đi, quả thực là sống không bằng chết.

"Ờ." – Chu Doãn Thịnh gật đầu, giọng điệu thản nhiên như thường – "Cho dù có bao nhiêu hiểu lầm, chỉ cần các cậu có thể để tôi tiến hành nghiên cứu là được. Chờ tôi chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh, muốn chém muốn giết gì thì tuỳ." – Vừa nói vừa đi đến phòng thuốc bên cạnh.

Quách Trạch Thuỵ căng thẳng. Nghe giọng tiến sĩ rõ ràng là vẫn còn hiểu lầm y và đại ca, chỉ e tiến sĩ cho rằng họ tốt với hắn chỉ là vì lợi dụng hắn nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh.

Cũng đúng, không ai có thể tin tưởng người đã từng ra tay hại mình cả. Chẳng lẽ tiến sĩ bằng lòng đến Thục Châu với họ, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu chết rồi hay sao? Tinh thần chí công vô tư như vậy, lòng dũng cảm không tiếc hy sinh hết thảy để giải cứu toàn bộ loài người như vậy, bảo người ta không bội phục cũng khó.

Quách Trạch Thuỵ càng lúc càng cảm thấy hổ thẹn, hai má đỏ bừng, sau đó chuyển sang màu tím ngay khi trông thấy bàn thí nghiệm của tiến sĩ.

"Hai… hai cái này là thuốc gì? Đã thành công chưa?" – Y vừa chỉ vào hai ống thuốc một đỏ một vàng trông cực kỳ quen mắt vừa hỏi, sau đó còn dí mũi vào ngửi. Mùi hương quen thuộc kia gần như khiến y kích động đến rớt nước mắt.

"Cái này là để bổ sung năng lượng thần kinh, còn cái này là để bổ sung dị năng, đều đang trong giai đoạn thí nghiệm. Đừng động chạm lung tung, những ai không liên quan lập tức ra ngoài." – Chu Doãn Thịnh đập cái tay định cầm lấy ống nghiệm của y ra.

Quả nhiên là thuốc thần trong lời đồn ư? Thì ra tiến sĩ chính là người phát minh ra tam đại thần dược, quá đỉnh! Nhặt được của quý! Quách Trạch Thuỵ chỉ muốn bò ra đất lăn mấy vòng.

"Đừng đụng vỡ đồ, không nghe thấy tiến sĩ bảo mau ra ngoài đi à?" – Triệu Lăng Phong đạp mông y.

Quách Trạch Thuỵ không thèm để ý, vừa cười hì hì vừa đi ra ngoài, còn liến thoắng hỏi Triệu Lăng Phong – "Sao anh không nói với tôi tiến sĩ là người phát minh ra thuốc thần? Tiến sĩ có còn phát minh nào khác không? Nói hết cho tôi đi?" – Nếu sớm biết tiến sĩ đỉnh như vậy, y nhất định sẽ hầu hạ tiến sĩ như tổ tông nhà mình.

Triệu Lăng Phong nói với giọng mỉa mai – "Nói ra chỉ sợ anh bị doạ chết thôi. Không chỉ là tam đại thần dược, mà chất xúc tác có thể thúc đẩy cây trồng nhanh chóng sinh trưởng và viên con nhộng Delta dùng để điều trị bệnh máu đen do uống phải nước ô nhiễm cũng là do tiến sĩ nghiên cứu ra. Giá trị của tiến sĩ hơn xa các người tưởng tượng."

Cho dù có hoà thuốc tinh lọc vào nước, vẫn sẽ có một số người mắc phải một chứng bệnh đáng sợ hơn cả bệnh dịch, khi chết máu sẽ chuyển thành màu đen và toả ra mùi hôi thối vô cùng kinh tởm. Ngay cả dị năng giả cũng có tỷ lệ nhiễm bệnh lên đến hai mươi phần trăm khi tiếp xúc với người bệnh.

Khi con người lại đang đứng bên bờ vực tuyệt vọng, viên con nhộng Delta ra đời, hiệu quả của nó đã gây chấn động toàn bộ loài người. Mà sự ra đời của chất xúc tác đã giúp chu kỳ sinh trưởng của cây trồng ngắn lại trông thấy, giải quyết hoàn toàn vấn đề đói khát.

Căn cứ B giấu người phát minh ra những loại thuốc này rất kỹ, không ngờ thì ra chính là tiến sĩ Bạch. Trước khi nghiên cứ ra vắc-xin phòng bệnh, anh cũng đã cứu vớt tính mạng của vô số người.

Quách Trạch Thuỵ thành khẩn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó đấm đấm trái tim vừa mới gánh chịu cú sốc quá lớn của mình. May mà trước đây không giết chết tiến sĩ, nếu không y sẽ trở thành tội nhân của toàn bộ loài người. Giờ nghĩ lại mới thấy cứ dăm ba hôm lại bị đại ca đánh cho gần chết cũng không phải chuyện gì đáng oán giận, ai bảo y đáng đời!

Đang suy nghĩ thì giọng tiến sĩ chợt vang lên sau lưng – "Chờ chút, đừng đi vội, có việc này suýt thì quên."

"Tiến sĩ cần gì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ xử lý đâu vào đó cho ngài." – Quách Trạch Thuỵ trực tiếp xoay người, hí ha hí hửng chạy đến bên cạnh tiến sĩ, vẻ mặt nịnh nọt hệt như thái giám.

"Tôi có mấy công thức này, cậu bảo Lôi Xuyên mau chóng tìm kiếm mấy nhân tài hoá học về mà nghiên cứu chúng đi." – Chu Doãn Thịnh dẫn Quách Trạch Thuỵ đến văn phòng, click chuột mở mấy file tư liệu ra.

Quách Trạch Thuỵ đến gần màn hình, cẩn thận đọc một lúc. Khi nhận ra đây là công thức gì, đôi mắt y xém chút nữa lọt tròng.

"Tiến sĩ, ngài lấy đâu được những tư liệu này?" – Y run giọng hỏi.

"Hack vào phòng thí nghiệm căn cứ B." – Chu Doãn Thịnh đáp với giọng thản nhiên.

"Tiến sĩ tuyệt vời! Tôi đi nói cho đại ca với thủ trưởng ngay đây." – Quách Trạch Thuỵ giơ ngón cái với tiến sĩ rồi chạy ào ra ngoài, vừa chạy đến cửa lại vòng về, mặt mày đỏ bừng – "Tiến sĩ, tôi đã nói với ngài là tôi càng ngày càng thích ngài chưa nhỉ?"

Không đợi tiến sĩ đáp lời, y đã tiến lên vài bước, nâng mặt tiến sĩ lên rồi hôn "chụt" một cái vang dội lên trán hắn, sau đó vừa chạy vừa cười ha ha, bộ dạng điên điên khùng khùng.

Chu Doãn Thịnh nhíu mày, đang chuẩn bị lau nước miếng dính trên mặt đi thì Triệu Lăng Phong đã lấy khăn đến, vừa lau vừa chửi thầm.

Lôi Xuyên và Tưởng Nguyên Sơn đang kiểm kê vật dụng trong kho hàng. Căn cứ B đưa ra một tờ danh sách liệt kê, trong đó lương thực, tinh thể và vũ khí sẽ được ưu tiên để trao đổi kính thiên thạch và hai loại thuốc tinh lọc, những vật dụng khác chưa chắc họ sẽ nhận.

Nhưng ba thứ này là nền tảng của một căn cứ, sao có thể tuỳ tiện lấy ra được. Hai người chọn ra một nhóm vật dụng để chở đi, sắc mặt đều vô cùng u ám.

Đúng lúc này, Quách Trạch Thuỵ cười ha ha mà chạy vào, hô to – "Đừng động vào, không ai được động vào đống vật dụng này! Hai người mau đến sở nghiên cứu đi, tiến sĩ có việc tìm hai người!"

Tiến sĩ cho mời, Lôi Xuyên và Tưởng Nguyên Sơn đương nhiên không dám lề mề. Hai người ngay lập tức đến sở nghiên cứu, sau đó ngồi chết lặng trên ghế, sững sờ nhìn màn hình máy tính.

Tận mấy phút sau, Lôi Xuyên mới nói với giọng khàn khàn – "Tiến sĩ, những tư liệu này rất quý giá, vô cùng quý giá, nhưng e là chúng ta không thể công khai ra ngoài." – Vì công khai thành quả nghiên cứu của mình nên tiến sĩ mới bị ám sát, hắn không muốn tiến sĩ cho rằng mình cũng là người tự tư tự lợi như căn cứ B.

Nhưng bất ngờ thay, lần này tiến sĩ lại lập tức gật đầu đồng ý – "Tôi biết, những thứ này đều do tôi trộm từ căn cứ B, là tang vật, tang vật thì đương nhiên phải giấu kín, nếu không sẽ rước hoạ vào thân."

Lôi Xuyên thở phào, giải thích thêm – "Chờ khi nào nghiên cứu ra thành phẩm, thực lực của căn cứ chúng ta trở nên mạnh mẽ, tôi sẽ chia sẻ thành quả này với những căn cứ khác ở khu vực Nam Bộ, kết thành liên minh Nam Bộ. Hiện giờ căn cứ B đang mưu đồ thành lập liên minh trải dài trên khắp cả nước hòng lũng đoạn tài nguyên, chúng ta nhất định phải thoát khỏi sự khống chế của họ, nếu không dân thường sẽ hoàn toàn không còn đường sống. *Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội* (*), trước khi thực lực của chúng ta trở nên mạnh mẽ, những thứ này đều phải giấu kín, nếu không chờ đợi chúng ta sẽ chỉ là những tai hoạ khó lòng chống trả."

(*) Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – chỉ người vốn không có tội, nhưng vì có vật quý nên mới mang lại tai hoạ. Cũng có ý so sánh người có tài hoa hay nhan sắc dễ mang đến tai hoạ.

Chu Doãn Thịnh gật đầu tỏ vẻ lí giải, sau đó chỉ vào màn hình – "Nhìn đi, thành phẩm mà họ chuẩn bị bán cho mấy người khác hoàn toàn với thành phẩm họ dùng cho chính mình, trong đó có thêm loại thuốc thay thế nào đó có thể khiến thuốc tinh lọc mất đi hiệu lực trong vòng năm tháng. Nói cách khác, cứ cách năm tháng mấy người lại phải lấy vật dụng đi đổi. Lương thực gieo trồng trong căn cứ đã chả đủ ăn, lại còn phải nuôi không bọn họ. Hành vi cướp đoạt mồ hôi xương máu của người sống sót trên khắp cả nước thế này hoàn toàn không khác gì thây ma."

Đôi mắt Lôi Xuyên đỏ bừng lên vì giận. Kiếp trước có bao nhiêu căn cứ bị căn cứ B bóc lột đến hoàn toàn sụp đổ, hắn đã không đếm được. Tiến sĩ nói đúng, những người đó chỉ lo cho ích lợi của riêng mình mà bỏ mặc sự sống chết của đồng bào, cũng chẳng khác nào thây ma ăn thịt người. Thậm chí họ còn đáng chết hơn cả thây ma, bởi vì họ vẫn còn lý trí.

Tưởng Nguyên Sơn nghiến răng nghiến lợi mắng căn cứ B là một lũ khốn kiếp, sau cùng ông xoa xoa tay, cười nói – "Tiến sĩ à, cậu quá là tuyệt vời, những người làm nghiên cứu khoa học như cậu chỉ cần dùng đầu óc thôi là có thể ăn đứt đám vũ phu chúng tôi. Có một câu thế nào nhỉ? *Kỹ thuật trạch* (*) gì ấy nhỉ?

(*) Chỉ những người có kỹ thuật về máy móc điện tử rất cao siêu nhưng suốt ngày chỉ thích ở nhà.

"Kỹ thuật trạch thống trị thế giới." – Chu Doãn Thịnh hơi cong môi.

"Đúng đúng đúng, chính là câu này! May mà tiến sĩ không có dã tâm, nếu không cậu đã thống nhất thế giới từ lâu rồi!" – Tưởng Nguyên Sơn sờ sờ cái trán hói. Có một người vạn năng như tiến sĩ ở đây, ông hoàn toàn không cần lo lắng cho tương lai của căn cứ Thục Châu nữa.

Lôi Xuyên dịch ghế đến sát bên cạnh tiến sĩ, thì thầm – "Không ngờ anh còn biết ăn trộm." – Điều này phá vỡ ấn tượng suốt bao lâu nay của hắn về tiến sĩ.

"Hôm đó đi qua đồng ruộng, tôi trông thấy rất nhiều người ngồi khóc trên bờ ruộng, bởi vì tất cả lúa mà họ gieo trồng suốt mấy tháng, đã gần đến mùa gặt đều chết héo. Không có lương thực thì ai cũng không sống nổi, bao gồm cả những dị năng giả có thực lực trác tuyệt như cậu. Vì sự sống của mọi người, tôi có thể thử mọi biện pháp." – Chu Doãn Thịnh vừa nói vừa gõ bàn phím, tải tất cả tư liệu nghiên cứu của căn cứ B về máy, bổ sung thêm – "Nếu có ngày tôi nghiên cứu ra vắc-xin phòng chống virus Zombie, tôi hy vọng mọi người lập tức công bố cho toàn thế giới."

Lôi Xuyên vừa cười vừa ôm lấy hắn. Người này quả nhiên là tiến sĩ trong trí nhớ của mình. Vì sự sống của loài người, hắn có thể không ngần ngại sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, tàn bạo có, đê tiện cũng có, nhưng điểm xuất phát của hắn luôn là cao thượng nhất, không ai có tư cách chỉ trích hắn.

Tưởng Nguyên Sơn ngay từ đầu đã nhận ra tình cảm của Lôi Xuyên đối với tiến sĩ, lúc này hiển nhiên sẽ không làm bóng đèn, bèn lấy cớ rời khỏi. Lúc đi ngang qua nhà kính, ông rẽ vào trong, sau đó quỳ xuống đất cười sằng sặc.

Mấy dị năng giả đi ngang qua xì xào bàn tán – "Hôm nay có chuyện gì thế? Sao ai cũng như quên uống thuốc vậy? Anh Quách còn đang nổi điên trong phòng ngủ kìa, giờ lại đến thủ trưởng, liệu có cần đưa họ đến phòng y tế không?"

Trong sở nghiên cứu, Chu Doãn Thịnh không để ý đến Lôi Xuyên, tải tư liệu xong lập tức đến phòng thí nghiệm chế thuốc.

Nhìn tiến sĩ mặc áo blouse trắng bên bàn thí nghiệm, chuyên tâm thực hiện các thao tác, tấm lưng kia, động tác kia, biểu cảm kia đều là những hình ảnh quen thuộc trong trí nhớ, vành mắt Lôi Xuyên ửng đỏ, trong lòng có vô vàn xúc động muốn cảm tạ trời xanh. Cảm tạ ông trời đã cho họ cơ hội được bắt đầu lại từ đầu.

Đương lúc suy nghĩ, chiếc cốc đốt trong tay tiến sĩ đột nhiên bốc khói cuồn cuộn, một mùi hương gay mũi nhanh chóng lan toả trong không khí, sau đó "đoàng" một tiếng, cốc đốt nổ.

May mà tiến sĩ mặc trang phục và đeo mặt nạ phòng hộ nên không bị thương, mà Lôi Xuyên thì có dị năng bảo vệ cơ thể nên mấy mẩu thuỷ tinh vỡ và chất khí hơi chút độc hại cũng không là gì với hắn.

"Anh không sao chứ?" – Hắn kéo người nọ ra khỏi phòng thí nghiệm rồi đóng cửa thuỷ tinh lại, đợi khí độc hoàn toàn bốc hơi mới gọi người vào quét dọn.

"Tôi không sao." – Chu Doãn Thịnh cởi trang phục phòng hộ ra, vẻ mặt thất bại. Tuy có trí nhớ của Bạch Mặc Hàn, nhưng vì khuyết thiếu kinh nghiệm nên hắn vẫn thường xuyên làm nổ cốc đốt.

"Xem anh này, miệng treo được cả chai dầu luôn rồi đấy. Thí nghiệm thất bại là điều khó tránh khỏi, không cần ủ rũ." – Lôi Xuyên vuốt ve bờ môi vô thức trề ra của tiến sĩ. Hắn phát hiện ra tiến sĩ thường có rất nhiều động tác vô cùng trẻ con, khi hắn ảo não sẽ biểu hiện ra ngoài, trông đặc biệt đáng yêu.

Hắn từng cho rằng tiến sĩ cũng sống lại, nhưng giờ hắn đã hoàn toàn gạt bỏ nghi ngờ này. Nếu tiến sĩ sống lại, chắc chắn tiến sĩ phải vô cùng thuần thục với nghiên cứu của mình mới đúng, chứ không phải thăm dò từng bước như hiện tại. Cũng bởi vậy, hắn luôn giả vờ lơ đãng nhắc đến sự đặc biệt của máu mình, dẫn tiến sĩ đi theo con đường chính xác một cách nhanh chóng nhất.

Tiến sĩ rất thông minh, sau khi được nhắc nhở, hắn chỉ mất vài ngày là đã có thể tính ra công thức, sau đó đưa vào máy tính tiến hành tính toán. Như vậy, chỉ cần hai, ba năm nữa thôi là vắc-xin phòng chống virus

Zombie có thể ra đời.

Có thể nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh sớm hơn kiếp trước, sức khoẻ của tiến sĩ sẽ không bị áp lực công việc thâu đêm suốt sáng ảnh hưởng. Nghĩ vậy, Lôi Xuyên lại ôm thân hình gầy gò của tiến sĩ vào lòng, khuyên nhủ – "Phòng thí nghiệm tạm thời không dùng được, đi nghỉ ngơi đi."

Chu Doãn Thịnh đang định từ chối thì người đàn ông nọ đã lập tức khiêng hắn lên, bước nhanh về phía phòng ngủ. Động tác đá văng cửa của hắn rất thô lỗ, nhưng động tác buông tiến sĩ xuống lại cẩn thận vô cùng, chỉ sợ va chạm vào chỗ nào.

Khoá trái cửa phòng, hắn vào phòng vệ sinh đổ một thùng nước vào bồn tắm, sau đó đưa tay vào trong nước. Chưa đến mấy giây, một bồn nước lạnh đã chuyển thành nước ấm vừa phải.

"Vào tắm rửa một lát rồi đi ngủ. Vành mắt anh đen sì rồi kìa, có phải hôm qua tôi không về căn cứ, anh cũng không về ngủ đúng không?" – Lôi Xuyên vừa nói vừa cởi quần áo cho tiến sĩ. Nếu như không có ai trông nom từng giây từng phút, tiến sĩ chắc chắn sẽ ngâm mình trong phòng thí nghiệm, không chịu ăn uống ngủ nghỉ. Tinh thần quên mình này khiến hắn rất cảm động, cũng khiến hắn không biết làm thế nào cho phải.

Chu Doãn Thịnh được hầu hạ quen, vì thế cũng không phản kháng, chỉ né vài cái tượng trưng rồi lập tức để người nọ thả vào nước ấm, dùng khăn cọ từ đầu đến chân một lần, đến khi da chuyển sang màu hồng mới vớt ra, thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ.

"Dạo này lại không ăn cơm đầy đủ đúng không? Gầy đi ba, bốn cân liền." – Lôi Xuyên nhíu mày, chỉ muốn mở một cái lỗ nhỏ trên đầu tiến sĩ để đổ tất cả những thứ dinh dưỡng mà hắn có thể tìm được vào.

Chu Doãn Thịnh không nói gì, lẹt quẹt dép lê đi về phía giường, sau đó nằm chổng vó xuống giường, cảm giác mệt mỏi sau hai ngày làm việc liên tiếp ập đến.

Lôi Xuyên nhanh chóng dùng lượng nước còn lại tắm rửa qua một lần, sau đó để trần đi ra ngoài. Làn da của hắn màu bánh mật, cơ ngực rắn chắc và tám múi cơ bụng chỉnh tề vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác, hai đường V-cut gợi cảm chôn vào sau cạp quần, chiếc quần rằn ri làm nổi bật đôi chân dài tít tắp, đũng quần gồ lên khiến trí tưởng tượng của người ta bay xa.

Chu Doãn Thịnh quay đầu đi, nhăn nhó nói – "Cậu có phòng cơ mà, sao cứ thích chen chúc với tôi làm gì?"

"Tôi quen rồi." – Lôi Xuyên vừa nói vừa cởi thắt lưng, định ôm tiến sĩ ngủ một giấc. Kiếp trước, mỗi lần tiến sĩ say ngủ, hắn đều sẽ nằm nghiêng bên cạnh tiến sĩ, lặng lẽ nhìn anh ấy, thỉnh thoảng lại không kiềm lòng được mà miết ngón tay dọc theo đường nét gương mặt anh. Cảm giác tĩnh lặng êm đềm này khiến hắn vô cùng lưu luyến.

"Nhưng mà tôi không quen. Tôi sang phòng bên ngủ." – Chu Doãn Thịnh nhảy xuống giường, chuẩn bị đi mở cửa.

"Lại đây." – Lôi Xuyên vỗ vỗ vị trí bên cạnh, chậm rãi nói – "Tốt hơn hết là anh nên quen dần đi, nếu không tôi sẽ dừng cung cấp máu tươi cho anh."

Chu Doãn Thịnh nghiến răng với ván cửa, nhưng khi quay đầu lại, biểu cảm trên mặt hắn lại biến thành vẻ ngoan hiền. Hắn tự giác chui vào chăn, gối đầu lên cánh tay đã duỗi sẵn ra của Lôi Xuyên.

Lôi Xuyên kéo sát người nọ vào lòng, vừa lòng thở dài.

Có lẽ vì quá mệt mà chưa đến nửa phút đồng hồ, tiến sĩ đã chìm sâu vào giấc ngủ, đôi chân mày nhíu chặt, dường như có rất nhiều tâm sự. Kiếp trước, Lôi Xuyên mới chỉ thấy tiến sĩ giãn mày, trong mắt toát lên nụ cười một lần duy nhất, đó là vào ngày vắc-xin phòng bệnh được nghiên cứu chế tạo thành công. Dáng vẻ tiến sĩ khi ấy đẹp đẽ là thế, thuần khiết là thế, đã trở thành ký ức mãi mãi không phai mờ trong hắn.

Hắn hy vọng mỗi ngày về sau đều có thể trông thấy tiến sĩ thoải mái vui vẻ, nhưng hắn biết mình phải bỏ ra bao nhiêu công sức mới có thể làm được điều này. Đến giờ phút này, hắn đã không thể phân rõ mình đến cùng đang nỗ lực phấn đấu vì sự sống còn của loài người, hay đơn giản chỉ vì thoả mãn tâm nguyện của tiến sĩ.

Dẫu có ôm chặt tiến sĩ vào lòng, chia sẻ nhiệt độ cơ thể mình với người nọ, Lôi Xuyên vẫn không hề có chút cảm giác thoả mãn nào. Hắn cảm thấy tình cảm giữa mình với tiến sĩ còn có thể tiến thêm một bước, nhưng không biết bước tiếp theo ấy đến cùng là như thế nào.

Người thân? Không, còn quan trọng hơn cả người thân.

Nhất thời, hắn lâm vào nỗi hoang mang chưa từng có. Hắn chăm chú nhìn gương mặt say ngủ của tiến sĩ suốt hai tiếng liền, đến khi tiến sĩ chép miệng chuẩn bị tỉnh giấc, hắn mới nhắm mắt giả vờ đang ngủ.

Căn cứ B truyền ra tin tức về kính thiên thạch và thuốc tinh lọc, sau đó ngồi chờ hàng loạt lương thực, vũ khí và tinh thể tự động được dâng đến cửa. Họ không chỉ mưu đồ lũng đoạn tài nguyên quốc gia, mà còn vọng tưởng dựng lên một liên minh căn cứ lấy căn cứ B dẫn đầu, nắm Trung Quốc vào trong tay mình.

Các căn cứ phía Bắc lục tục cử người đi liên hệ, nhưng vùng Nam Bộ mãi vẫn không có chút động tĩnh nào. Bọn họ cho rằng đường xá quá xa, vì thế lại chờ thêm một khoảng thời gian nữa. Mãi đến tận bốn tháng sau mà vẫn không thấy ai đến, bọn họ bắt đầu nóng nảy, cử một tiểu đội dị năng đi tìm hiểu tin tức.

Kết quả khiến bọn họ ngỡ ngàng quá đỗi, tất cả các căn cứ lớn nhỏ phía Nam đều đã hợp thành một liên minh căn cứ vô cùng vững chắc, nắm giữ từng tuyến đường chính nối liền đến Nam Bộ. Nếu muốn đi vào, người của căn cứ Bắc Bộ nhất định phải thông qua quy trình kiểm tra nghiêm ngặt.

Tiểu đội dị năng bị giám sát từng giây từng phút, không dám đi lung tung. Nhưng cuối cùng họ vẫn mang về được một tin tức vô cùng chấn động, đó là căn cứ Nam Bộ đã sớm nghiên cứu ra thuốc tinh lọc và vật liệu chế tạo từ thiên thạch. Hơn nữa, dị năng giả ở đó còn luôn mang theo người ba loại thuốc vô cùng thần kỳ, có thể phòng ngừa ký sinh trùng và thực vật ký sinh cũng như giúp dị năng giả nhanh chóng bổ

sung dị năng và năng lượng thần kinh, khiến hệ số an toàn và sức chiến đấu đều tăng một cách rõ rệt.

Chu kỳ sinh trưởng cây nông nghiệp của họ rất ngắn, gần như cứ hai tháng là có thể thu hoạch một lần. Trong khi Bắc Bộ còn đang phải chịu đủ mọi khó khăn, Nam Bộ đã trở thành chốn phồn hoa hưng thịnh.

Nếu như không phải người nhà vẫn còn ở căn cứ B, những dị năng giả này đã hoàn toàn không muốn trở về.

Tuy ban lãnh đạo căn cứ B đã hết sức che giấu, tin tức rốt cuộc vẫn lan truyền ra ngoài, căn cứ Nam Bộ tức thì trở thành thiên đường mà mọi người hướng tới. Những dị năng giả không có người nhà liên luỵ đều sôi nổi chuẩn bị hành trang, lên đường tiến về Nam Bộ. Liên minh Bắc Bộ vô cùng vững chắc ban đầu cũng dần dần rạn nứt, rất nhiều căn cứ đều quay lưng lại với căn cứ B, gửi tín hiệu xin giao hảo đến căn cứ Thục Châu – nòng cốt liên minh Nam Bộ.

112. Quyển 9 - Chương 12

Hai năm sau, căn cứ Thục Châu đã trở thành một căn cứ lớn mạnh ngang tầm căn cứ B, có thể dung nạp hơn trăm nghìn người. Hơn thế, nơi này có hệ thống quản lý hoàn thiện, điều kiện sinh hoạt ổn định, không phân biệt đối xử với người bình thường, vì vậy được xưng là vườn địa đàng mà tất cả người sống sót trên đất nước Trung Quốc hướng tới nhất.

Càng ngày càng nhiều người sẵn sàng mạo hiểm vượt đường xá xa xôi, chuyển vào định cư ở Nam Bộ, khiến căn cứ Bắc Bộ không thể không ký kết hiệp nghị hợp tác hữu hảo, đôi bên cùng có lợi với Nam Bộ. Trật tự xã hội gần như sụp đổ lại được dựng lên lần nữa.

Sáng hôm nay, Lôi Xuyên lại tỉnh dậy bên cạnh tiến sĩ. Hắn cẩn thận di chuyển bộ phận đã hơi nâng lên của mình khỏi lưng tiến sĩ. Suốt nửa năm này, hôm nào thức giấc hắn cũng gặp phải tình trạng như vậy. Đôi khi mơ thấy đôi mắt ửng đỏ rớm nước mắt của tiến sĩ, hắn còn làm ướt cả đũng quần, lúng túng vô cùng.

Thừa lúc tiến sĩ còn chưa tỉnh, hắn vào phòng tắm giải quyết qua loa một chút, sau đó đến phòng ăn ăn sáng rồi mang tiểu đội đi diệt trừ thây ma như mọi ngày. Bởi vì địa điểm cư trú của con người dần dần mở rộng, phạm vị hoạt động của thây ma cũng càng ngày càng thu hẹp, hiện tại mấy trăm cây số trên địa phận Thục Châu đều là khu an toàn, từng căn cứ ở Nam Bộ đều dọn sạch khu vực mà mình quản lý, hình thành một mạng lưới an toàn.

Người thường có thể tự do hoạt động trong mạng lưới an toàn, mà thây ma ngoài mạng lưới cũng bị dị năng giả dần dần diệt trừ. Khắp thế giới có vài tỷ thây ma, không biết khi nào mới có thể diệt sạch, nhưng có hy vọng còn hơn không. Huống hồ hiện tại vấn đề nước sạch, ăn uống, an toàn đều đã được giải quyết, con người có cơ sở để sinh tồn, còn gì không thể đối phó.

Đoàn xe xuất phát đi đến khu vực thây ma tụ tập.

Một dị năng giả ngồi cạnh Lôi Xuyên cứ thỉnh thoảng lại mấp máy miệng mà mãi không nói nên lời, đã vậy đôi má còn đỏ lên vì ngượng, trông chả khác nào một cô vợ nhỏ.

"Mẹ nó, từ sáng đến giờ mày cứ nhìn anh mày với cái vẻ ngượng ngập đấy là sao, rốt cuộc mày muốn nói gì?" – Dạo này Lôi Xuyên thường hay mơ thấy mình làm mấy chuyện không bằng loài cầm thú với tiến sĩ, mỗi khi tỉnh dậy nội tâm đều gần như sụp đổ, vậy nên rất dễ nổi cáu.

"Đại ca, em… em có chuyện muốn nói với anh." – Dị năng giả kia ấp a ấp úng.

Thấy bộ dạng này của cậu ta, người bạn ngồi cạnh ôm luôn cậu ta vào lòng, cắn mạnh môi cậu ta một cái rồi nói thẳng – "Đại ca, tụi em chuẩn bị kết hôn, dự định xin anh cho nghỉ vài ngày."

"Mày nói gì?" – Lôi Xuyên ngoáy ngoáy tai, vô cùng nghi ngờ mình vừa mới nghe lầm.

Không thể trách hắn lại kinh ngạc đến vậy. Hắn xuất thân từ gia đình quân chính, cha mẹ hắn hy sinh vì nhiệm vụ khi hắn mới lên bảy. Ông nội hắn lại không biết chăm trẻ nên ném phắt hắn vào doanh trại quân đội. Ngày ngày lăn lộn với một đám đàn ông thô kệch, chỉ biết huấn luyện rồi làm nhiệm vụ, rồi lại huấn luyện, rồi lại làm nhiệm vụ, đời sống tình cảm có thể nói là nghèo nàn. Hắn chỉ biết đàn ông đến tuổi thì nên lấy vợ sinh con, nào biết đàn ông với nhau còn có thể nảy sinh tình cảm.

"Bọn nó nói muốn kết hôn, muốn xin nghỉ vài ngày để kết hôn. Anh bị điếc à?" – Quách Trạch Thuỵ cười nhạo – "Sao thế, sốc lắm à? Không biết đàn ông cũng có thể yêu nhau? Chuyện này thì có gì là lạ, giờ đã tận thế rồi, chẳng ai để ý anh yêu ai đâu. Người anh em, chúc mừng hai cậu!" – Y vỗ vai hai người.

Mọi người đã sớm biết hai người yêu nhau, thậm chí có vài người còn từng bắt gặp hai người mặn nồng với nhau, đương nhiên không hề cảm thấy bất ngờ, đều sôi nổi chúc phúc. Trong xe tức thì tràn đầy tiếng nói cười vui vẻ.

"Anh xem người ta hạnh phúc không kìa, sao anh không tìm một người đi? Chẳng lẽ không ai khiến anh có cảm giác muốn ở bên người đó cả đời? Cứ gặp người nọ là lại thấy lòng mình ấm áp, dẫu là khi mệt mỏi nhất cũng sẽ cảm thấy vui vẻ, muốn ôm người đó, muốn hôn người đó, thậm chí muốn "xực" người đó, anh đã gặp ai như vậy chưa?" – Quách Trạch Thuỵ trộm huých vai đại ca.

Hai năm trời rồi mà còn chưa thông, rõ ràng ánh mắt nhìn tiến sĩ Bạch đã nóng đến độ có thể đốt người ta thành tro, ấy thế mà mãi vẫn chưa tiến được đến bước quan trọng nhất, làm y cũng sốt ruột thay.

Lôi Xuyên như bị sét đánh, ôm trán nghĩ một lúc mới nói với giọng khàn khàn – "Đúng là có một người như vậy. Anh… anh ta cũng là nam."

"Nam thì đã sao? Em cũng thích đàn ông này. Xã hội bây giờ, sống được ngày nào hay ngày ấy, đừng để mình đến cuối cùng phải hối hận." – Quách Trạch Thuỵ thở dài với trần xe.

Lôi Xuyên yên lặng, đôi mắt toát ra ánh sáng, cảm thấy thế giới tươi đẹp hơn hẳn. Thì ra hắn yêu tiến sĩ, yêu từ kiếp trước đến kiếp này.

Đợt tiêu trừ lần này, mọi người phát hiện đại ca đặc biệt dốc sức, tấn công không ngừng nghỉ, vừa đánh vừa cắn thuốc bổ sung dị năng và năng lượng tinh thần, một mình tiêu diệt nửa số thây ma toàn thành phố, tinh thể chất thành một ngọn núi nhỏ, ai nhìn cũng phải há hốc miệng.

Họ thế mới biết thì ra đại ca trước nay vẫn luôn che giấu thực lực. Vậy hiện giờ đại ca cấp mười một hay mười hai rồi? Sĩ diện của căn cứ B – dị năng giả cấp mười được xưng là cao thủ đệ nhất Trung Quốc có khi còn chẳng đỡ được một chiêu của hắn. Nếu lần sau tên kia lại đến căn cứ Thục Châu giễu võ giương oai, anh em chôn nó!

Chỉ có Quách Trạch Thuỵ biết, có lẽ đại ca đã đột phá cấp bậc vương giả. Đều là người sống lại, dị năng của y và Triệu Lăng Phong tuy tăng nhanh hơn người khác, nhưng cũng không quá mức rõ rệt. Nhưng thực lực của đại ca lại tăng vèo vèo như tên lửa, hôm nay mới thấy hắn cấp tám, ngày mai đã thấy lên cấp chín, không biết rốt cuộc hắn tu luyện kiểu gì.

Âm thầm cảm thán một lát, Quách Trạch Thuỵ cúi người thu nhặt tinh thể mà mình săn được.

Hai tiếng sau, Lôi Xuyên uống cạn lọ thuốc bổ sung thể lực, cấp tốc hạ lệnh – "Rút quân, về nhà."

"Không đi dạo một vòng tìm thứ gì tốt tốt cho tiến sĩ ạ?" – Một người nghi hoặc hỏi. Trước kia mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ, đại ca đều sẽ lật tung địa điểm nhiệm vụ để tìm mấy món đồ mới mẻ cho tiến sĩ, sao hôm nay lại vội vã muốn về nhà vậy?

"Về có việc." – Lôi Xuyên hưng phấn nói.

Quách Trạch Thuỵ cười như không cười, thoáng nhìn hắn một cái rồi lên xe trước.

Trong khi tiểu đội đang trên đường trở về, trong căn cứ lại xảy ra một chuyện rất lớn. Vắc-xin phòng chống virus Zombie được chế tạo thành công. Hiện tại đã là nhóm người thứ bảy đến thăm bệnh nhân – người vốn đã bị lây nhiễm nghiêm trọng mà giờ lại hoàn toàn bình yên vô sự.

"Có thấy ngứa họng không? Có đau đầu không? Có khát nước không? Đây là số mấy?" – Một nghiên cứu viên hỏi lại lần thứ một nghìn không trăm lẻ một.

Bệnh nhân trả lời một cách kiên nhẫn. Trên thực tế, cho dù người này hỏi ba năm liền, anh ta cũng sẽ không thấy phiền. Hôm qua anh ta còn cho rằng mình sẽ biến thành thây ma ăn thịt người, vì thế đã quyết tâm hy sinh bản thân làm sản phẩm thí nghiệm cho tiến sĩ, không ngờ hôm nay lại khoẻ lại như một kỳ tích. Anh ta là người theo đạo Cơ Đốc, vốn đức tin của anh ta là Chúa, nhưng giờ lại có xung động muốn sùng tín tiến sĩ, coi tiến sĩ là tín ngưỡng đời mình.

Chúa đã sớm từ bỏ loài người, nhưng tiến sĩ lại mang đến hy vọng sống cho con người. Anh ta cảm thấy vô cùng may mắn vì đã đồng ý với lời đề nghị của tiến sĩ.

"Không ngứa họng, không đau đầu, không khát nước, đây là số ba. Tiến sĩ, tôi có thể nắm tay anh một chút được không?" – Bệnh nhân nhìn tiến sĩ đang đứng cạnh giường với ánh mắt ướt át.

Chu Doãn Thịnh nắm tay anh ta, lời ít ý nhiều – "Dù sau này lại bị thây ma gây thương tích, cậu cũng sẽ không biến dị. Trong cơ thể cậu đã có tế bào diệt trừ virus Zombie, chúng sẽ bảo vệ cậu."

"Không, là tiến sĩ đã bảo vệ tôi, không phải là tế bào gì cả!" – Bệnh nhân nắm chặt lấy tay tiến sĩ, bắt đầu khóc to. Anh ta muốn phát tiết tất cả tuyệt vọng và sợ hãi trong suốt mấy năm này ra ngoài.

Những nhân viên nghiên cứu đang sung sướng reo hò tỉnh táo lại, tốp năm tụm ba khóc thút thít. Vì một ngày này, họ đã phải chờ đợi rất lâu, trông mong rất lâu. Họ rất sợ tất cả những gì trước mắt chỉ là một giấc mơ, tỉnh dậy là chẳng còn gì cả.

"Khóc cái gì mà khóc, hôm nay là ngày vui, phải cười mới đúng! Mau lau sạch nước mắt cho tôi, tối nay tôi tổ chức tiệc chúc mừng cho các cô cậu!" – Tưởng Nguyên Sơn hùng hùng hổ hổ đi vào, miệng cười toe toét, gương mặt già nua trông chả khác nào vỏ quít sấy khô.

"Đây chính là người bị lây nhiễm rất nghiêm trọng kia? Cho tôi xem cái nào." – Ông nâng cằm bệnh nhân lên cẩn thận quan sát, ngạc nhiên nói – "Đúng là bình thường lại thật. Cậu không biết chứ hôm qua miệng cậu toàn răng nanh là răng nanh, lại còn chảy dãi vàng vàng tanh kinh khủng! Mọi người đều tưởng cậu hết đường cứu chữa rồi!"

Bệnh nhân nọ cười nói – "May mà có tiến sĩ. Tôi cũng cho rằng mình chết chắc rồi. Thực ra chết không đáng sợ, cái đáng sợ là sẽ biến thành quái vật tàn sát đồng bào. Giờ thì ổn rồi, chờ khi mọi người đều được tiêm vắc-xin phòng bệnh, sẽ không bao giờ có người biến thành quái vật nữa, chúng ta cùng nhau dốc sức, sớm muộn gì cũng có thể quét sạch thây ma."

Tưởng Nguyên Sơn cười ha ha, quay đầu tìm người có công lao lớn nhất, lại không thấy tiến sĩ Bạch đâu.

Trong lúc mọi người còn chìm trong vui mừng, Chu Doãn Thịnh đã lặng lẽ lùi ra sau, vẫy tay với Triệu Lăng Phong – người nọ cũng đang rơi nước mắt vì kích động.

Hai người bước từng bậc lên tầng cao nhất phòng thí nghiệm, tìm một nơi râm mát để ngồi.

"Sao lại khóc? Trước kia cậu đâu có hay khóc như vậy." – Chu Doãn Thịnh rút khăn tay lau nước mắt cho trung khuyển, cuối cùng xoa xoa mái tóc cứng ngắn ngủn.

Triệu Lăng Phong ghé đầu lại gần để tiến sĩ xoa thuận tay hơn, nghẹn ngào nói – "Tôi kích động quá. Tiến sĩ, ngay từ đầu tôi đã biết anh nhất định có thể cứu vớt thế giới." – Hơn nữa là hai lần. Trên đời này không

ai có thể vĩ đại hơn anh!

Chu Doãn Thịnh mỉm cười, bàn tay trượt xuống vuốt ve mặt anh một lát, sau đó đột nhiên lại gần ngậm lấy bờ môi mỏng của anh.

Có vị mằn mặn, chắc hẳn là nước mắt vừa mới chảy ra. Chu Doãn Thịnh cẩn thận nhấm nháp, sau đó cười khổ mà kéo giãn khoảng cách.

Triệu Lăng Phong hoàn toàn ngây dại. Mãi một lúc sau, anh ta mới che đôi má đỏ bừng, chạy vèo xuống cầu thang. Đối với anh, tiến sĩ là trăng sáng trên bầu trời, là bông sen tuyết trên đỉnh núi cao, là hòn ngọc quý dưới đáy đại dương, là tồn tại thuần khiết nhất, tốt đẹp nhất, cao thượng nhất trên đời. Anh chưa từng có tâm tư nhiễm bẩn tiến sĩ bao giờ.

Nhưng hiện tại, tiến sĩ lại chủ động hôn mình, đầu anh tức thì nổ tung, chỉ muốn nhanh chóng tìm một chỗ để suy nghĩ cẩn thận.

Vừa chạy đến cửa an toàn, một bàn tay đột nhiên kéo anh lại, sau đó chính là một nắm đấm toé lửa điện đánh úp lại. Cho dù ngay khi vừa nghe thấy tiếng sét, Triệu Lăng Phong đã lập tức dùng kim loại bọc lấy cơ thể, nhưng rốt cuộc anh vẫn bị đánh cho hộc máu, nằm bẹp dưới đất mãi không bò dậy nổi.

"Mày đã làm gì với tiến sĩ?" – Đôi mắt đỏ ngầu và gương mặt vặn vẹo của Lôi Xuyên xuất hiện trước mắt.

"Tao… tao chẳng làm gì cả." – Triệu Lăng Phong phun ra một ngụm máu tươi.

"Mày dám chạm cái miệng bẩn thỉu của mày vào tiến sĩ, mày đáng chết!" – Lôi Xuyên giơ tay lên, lòng bàn tay chậm rãi tràn ra một dòng năng lượng khiến người ta sởn tóc gáy. Tầng tầng lớp lớp uy áp tích lại giữa không trung, gần như nghiền nát xương cốt Triệu Lăng Phong.

"Nếu mày giết tao, tiến sĩ sẽ rất buồn." – Triệu Lăng Phong thuật lại sự thật.

Hơi thở của Lôi Xuyên như nghẹn lại. Một lát sau, hắn đột nhiên thu lại uy áp và sấm sét, cảnh cáo – "Sau này tránh xa tiến sĩ một chút, nếu không tao cứ gặp mày là đánh!"

"Dựa vào đâu? Tiến sĩ không phải vật sở hữu của mày!" – Triệu Lăng Phong nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ.

"Bắt đầu từ hôm nay, tiến sĩ sẽ là của một mình tao." – Hắn để lại câu này rồi bước nhanh lên cầu thang. Hắn vội vàng trở về để thổ lộ với tiến sĩ, vậy mà hoàn toàn không ngờ lại gặp phải hình ảnh tiến sĩ chủ động hôn Triệu Lăng Phong. Trong lòng hắn bùng lên nỗi ghen tuông điên cuồng, nhanh chóng ăn mòn trái tim hắn.

Cửa phòng thí nghiệm mở ra, hắn lại trông thấy cảnh tượng ăn mừng quen thuộc. Hắn lập tức ý thức được – tiến sĩ đã thành công. Hắn nôn nóng tìm kiếm bóng dáng của tiến sĩ, muốn là người đầu tiên ôm người nọ vào lòng. Nhưng người đáng lẽ ra nên nhận được sự tung hô của mọi người nhất lại lặng lẽ rời đi như kiếp trước. Hắn dành sự vui mừng và náo nhiệt cho người khác, để lại cho mình nỗi cô đơn và hiu quạnh.

Lôi Xuyên ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất, sau đó chạy lên bằng tốc độ nhanh nhất. Vô số lần hắn từng tưởng tượng, vào ngày vắc-xin phòng bệnh được chế tạo thành công, hắn nhất định sẽ cõng tiến sĩ lên tầng cao nhất ngắm mặt trời lặn.

Nhưng một lần nữa, hắn lại bỏ lỡ.

Vì sao số phận luôn đùa cợt hắn?

Lúc này, Chu Doãn Thịnh cũng đang chất vấn số phận chó má này. Hắn vốn cho rằng Triệu Lăng Phong chính là người yêu mình. Bởi mỗi lần chuyển kiếp, người nọ đều sẽ chủ động tìm đến mình, lặng lẽ yêu mình, che chở cho mình, hoàn toàn giống với những hành động mà Triệu Lăng Phong đã làm. Hắn còn từng nghĩ chờ khi nào chế tạo thành công vắc-xin phòng bệnh, hắn sẽ tìm cách thoát khỏi sự giám sát của Lôi Xuyên, sau đó tìm một nơi yên lặng, sống quãng đời còn lại với Triệu Lăng Phong.

Nhưng thì ra hắn vẫn luôn nghĩ lầm, Triệu Lăng Phong không phải là người hắn muốn tìm.

Rốt cuộc người ấy ở đâu? Hắn ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên cảm thấy vô cùng hoang mang. Hắn không cảm ứng được sự tồn tại của người nọ, ngoài cách hôn, hắn không còn biện pháp nào khác để nhận biết người nọ. Lần nào cũng là người nọ chủ động xuất hiện rồi tiếp cận hắn, liên tục đuổi theo hắn suốt bao kiếp liền, mà hắn cũng đã mở rộng trái tim, đưa người nọ vào sinh mệnh mình.

Nhưng có ai quy định người nọ phải mãi mãi bầu bạn bên cạnh hắn đâu chứ? Có lẽ người nọ chỉ muốn hấp thụ năng lượng của hắn, hoặc có lẽ chỉ là một số liệu rối loạn đã được phục hồi lại bình thường, thậm chí có thể là trò chơi của một người nào đó quá rảnh.

Nhưng hắn lại coi là thật, còn hoàn toàn sa vào trong đó.

Cảm giác mệt mỏi chưa từng có xâm chiếm lấy cõi lòng, khiến Chu Doãn Thịnh cảm thấy kiệt quệ. Ánh mắt hắn trống rỗng, chậm rãi rút linh hồn ra khỏi cơ thể. Thế giới này đã không còn gì khiến hắn lưu luyến.

Đúng lúc này, cánh cửa bên cạnh bật mở, Lôi Xuyên đứng thẳng người trước cửa, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ.

Tiến sĩ không hề rơi nước mắt, nhưng hắn có thể nhận thấy người nọ đang thương tâm hơn bao giờ hết. Xuyên thấu qua đôi mắt trong veo ấy, hắn dường như có thể thấy trái tim vỡ vụn của người nọ. Người nọ rốt cuộc vẫn bị tổn thương vì hành động trốn tránh của Triệu Lăng Phong.

Vì sao cứ nhất thiết phải là Triệu Lăng Phong? Chẳng lẽ tôi không được hay sao?

Hắn bước đến gần, ngồi xuống bên cạnh tiến sĩ, nhẹ nhàng nói – "Tiến sĩ, tôi kể cho anh một câu chuyện nhé?"

"Chuyện gì?" – Chu Doãn Thịnh cố nén cơn đau do linh hồn bị tách khỏi cơ thể, trả lời như không có bất cứ chuyện gì.

"Ngày xưa từng có một người có thể chất rất đặc biệt. Anh ta bị một nhà khoa học nhìn trúng, đã vậy còn bắt anh ta vào phòng thí nghiệm để nghiên cứu. Vì cứu anh ta, đồng đội của anh ta xông vào phòng thí nghiệm, nhưng rồi cũng bị giết. Anh ta không chịu nổi cú sốc này nên đã lựa chọn tự sát. Nhưng anh ta không chết, anh ta biến thành một hồn ma đi theo nhà khoa học kia. Anh ta vốn cho rằng nhà khoa học kia là một kẻ điên phản xã hội, nhưng thì ra tất cả những điều mà người nọ làm đều là vì cứu vớt càng nhiều người hơn. Người nọ thật dũng cảm, cũng thật là kiên cường, nội tâm của anh ấy vừa đơn giản vừa trong sáng, đôi lúc thông minh tuyệt đỉnh, đôi lúc lại khờ đến không tưởng. Anh ấy khờ đến nỗi dùng chính mạng sống của mình để đổi lấy hy vọng sống cho toàn bộ loài người. Nỗi thù hận ban đầu của người kia dần dần nguôi ngoai, rồi sau đó chuyển thành tình yêu tha thiết."

Chu Doãn Thịnh càng nghe càng bất ngờ, hắn biết đây là những gì Lôi Xuyên đã trải qua ở kiếp trước. Thì ra hắn vẫn luôn bầu bạn bên cạnh mình trong trạng thái linh hồn ư?

Lôi Xuyên nắm tay tiến sĩ, nói tiếp – "Người đó là tôi, nhà khoa học kia là anh, đó là kiếp trước của chúng ta. Vì muốn độc chiếm thành quả nghiên cứu của anh, căn cứ B đã sai người ám sát anh. Tôi lại tự dẫn nổ lần nữa, sau đó tôi sống lại. Ngay khi mở mắt ra, tôi đã thề sẽ không bao giờ để ai gây tổn thương cho anh. Tiến sĩ, tôi yêu anh."

Chu Doãn Thịnh há hốc miệng, thực sự không biết nên đáp sao cho phải.

Lôi Xuyên dang tay ôm chặt tiến sĩ vào lòng, giọng nói khàn khàn – "Nếu anh nhất định muốn yêu người nào đó, vậy xin anh hãy yêu tôi, nếu không chắc tôi sẽ giết chết tất cả những người mà anh yêu mất." – Dứt lời, hắn cúi đầu ngậm lấy bờ môi tái nhợt của tiến sĩ, dịu dàng đẩy mở khớp hàm hắn rồi ngang nhiên tiến quân xâm lược.

Mặc dù trong lòng đầy những ghen tuông và nóng nảy, hắn vẫn không nỡ làm tiến sĩ bị thương, lo sợ sẽ đụng vỡ hắn.

Sự rung động quen thuộc khiến linh hồn Chu Doãn Thịnh run rẩy, hắn đột nhiên ngộ ra. Hèn chi lúc hôn Lôi Xuyên, hắn không có bất kỳ cảm giác đặc biệt nào, hoá ra hắn chỉ hôn một cái xác không hồn.

Vận mệnh quay quanh một vòng, cuối cùng lại đẩy hắn vào cạm bẫy. Hiện giờ nói gì cũng đã muộn.

Hắn cười khổ đẩy Lôi Xuyên ra, máu tươi tràn khỏi khoé miệng. Một khi linh hồn đã tách ra thì sẽ không bao giờ có thể gắn lại được nữa, hắn không thể không đi.

"Sao anh không nói sớm?" – Từng chữ nói ra, hắn lại hộc ra một ngụm máu tươi.

Toàn thân Lôi Xuyên lạnh ngắt, hắn ôm chặt lấy tiến sĩ, muốn dùng tay che lại bờ môi đang liên tục trào ra máu tươi của tiến sĩ. Thấy không có tác dụng, hắn lại cúi đầu lấy miệng mình để chặn. Mùi vị tanh ngọt trong miệng tiến sĩ khiến hắn gần như sụp đổ.

"Sao lại như vậy? Chẳng phải hôm qua anh vẫn còn bình thường hay sao?" – Giọng hắn run rẩy, liên tiếp truyền dị năng vào cơ thể tiến sĩ, thế nhưng cũng không có tác dụng gì.

Chu Doãn Thịnh lắc đầu, nắm chặt những ngón tay lạnh buốt của hắn, gian nan nói từng câu từng chữ – "Em chờ anh kiếp sau, anh nhất định phải mau chóng tìm thấy em đấy. Không có anh, em thực sự rất mệt mỏi. Anh có nghe thấy không?"

Lôi Xuyên đã đau đến không nói nên lời, càng không muốn đáp ứng lời chia ly của người nọ. Vì sao phải chờ đến kiếp sau? Hắn muốn cả kiếp này lẫn kiếp sau, kiếp sau nữa của người nọ… Hắn muốn đời đời kiếp kiếp của người nọ, mà không phải sự ra đi đẫm máu như hiện tại.

Thấy hắn chẳng nói chẳng rằng, Chu Doãn Thịnh gắng gượng chút sức lực cuối cùng, nói – "Hứa với em, nhất định phải tìm được em. Để em yên tâm mà ra đi, anh cũng không làm được ư?"

"Được, anh hứa, kiếp sau anh nhất định sẽ tìm ra em, dù em ở bất cứ nơi nào!" – Lôi Xuyên chôn mặt vào lồng ngực phập phồng của hắn, giọng nói lẫn theo tiếng khóc nức nở.

Chu Doãn Thịnh yên tâm, mặc cho linh hồn bị thế giới ý thức đẩy vào hư vô.

Thân hình trong lòng dần dần mất đi nhiệt độ, trái tim Lôi Xuyên cũng theo đó mà vỡ vụn. Nếu thế giới này đã không còn tiến sĩ, vậy thì sự tồn tại của nó còn có ý nghĩa gì? Nếu giữa biển người đông đúc thiếu bóng hình tiến sĩ, tương lai tốt đẹp kia có gì đáng để mong đợi?

Hắn chợt nhận ra, thì ra từ lâu, tiến sĩ đã trở thành động lực sống của mình.

Hắn kề sát gò má dính máu lên trán tiến sĩ, nhẹ nhàng mỉm cười, cơ thể toát ra nguồn năng lượng khổng lồ.

Nghe thấy động tĩnh, Quách Trạch Thuỵ vội vàng chạy lên xem xét, lại bị những gì trước mắt làm cho sững người. Y không biết vì sao tiến sĩ Bạch chết, nhưng y không thể mặc cho Lôi Xuyên cứ tiếp tục như vậy. Một dị năng giả bậc vương giả tự dẫn nổ, vậy thôi cũng đủ để cả căn cứ Thục Châu chôn cùng với hắn.

"Đại ca, anh quên lý do vì sao tiến sĩ dù bất chấp tính mạng cũng muốn nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh như vậy rồi hay sao? Anh ấy yêu mảnh đất này tha thiết, yêu tất cả những sinh linh trên mảnh đất này, anh nhẫn tâm huỷ diệt tất cả mà anh ấy yêu thương ư? Anh mau dừng lại, tiến sĩ vẫn còn nằm trong lòng anh, đừng đụng vỡ anh ấy!"

Câu nói cuối cùng phát huy tác dụng, uy áp khiến người ta nghẹt thở tức thì rút đi. Lôi Xuyên ôm lấy thi

thể tiến sĩ, nhảy từ độ cao ba mươi mét xuống, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Sáu tháng sau, hắn trở về căn cứ với bộ dạng râu ria xồm xoàm, trong lòng vẫn ôm thi thể tiến sĩ. Tuy là thi thể, nhưng trông tiến sĩ không hề đáng sợ chút nào, bởi mỗi ngày đều được truyền một lượng lớn dị năng hệ trị liệu nên cơ thể tiến sĩ hoàn toàn không bị thối rữa, khuôn mặt thậm chí còn hồng hào khoẻ mạnh, thoạt nhìn tựa như đang say ngủ.

Lôi Xuyên dùng kính thiên thạch tạo thành một chiếc quan tài trong suốt, đi đâu cũng mang theo. Cảnh tượng hắn vác quan tài đánh đâu thắng đó giữa biển thây ma đã trở thành ký ức không thể nào quên trong trí nhớ của rất nhiều người.

Tác phong của hắn càng ngày càng quái gở, cứ nơi nào nguy hiểm thì xông vào nơi đó. Tinh thần không sợ chết của hắn khiến mọi người tự thấy xấu hổ, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi. Chỉ có Quách Trạch Thuỵ biết, hắn thực sự đang liều mạng. Vào giây phút tiến sĩ nhắm mắt xuôi tay, hắn cũng đã trở thành một cái xác không hồn. Chỉ vì tiến sĩ yêu mảnh đất này tha thiết, cố gắng mọi khả năng để thế giới này tươi đẹp trở lại, hắn mới ở lại trên cõi đời này, coi chém giết thây ma như một nghĩa vụ tất phải làm.

Hắn sẵn sàng bỏ ra tất cả những gì mình có vì tiến sĩ, thậm chí là cả tính mạng lẫn linh hồn.

Một ngày nọ, hắn đột nhiên tập kích căn cứ B, gần như sát hại tất cả những người cầm quyền trong căn cứ, nhất là một dị năng giả hệ băng cấp mười một, chẳng những bị dập nát tinh thể mà còn bị xẻ thịt lột da, treo lên bờ tường để mọi người cùng xem.

Hành vi tàn nhẫn của hắn rước lấy sự phẫn nộ của rất nhiều người, nhưng nhờ căn cứ Thục Châu dốc lòng bao che nên cũng dần lắng xuống.

Năm thứ tám tận thế, một thây ma bậc vương giả đột nhiên ra đời, đơn thương độc mã huỷ diệt vài căn cứ cỡ vừa và nhỏ. Nghe được tin này, Lôi Xuyên ngày đêm lần theo dấu vết, dụ thây ma này đến hoang mạc Tây Bắc rồi tự dẫn nổ tinh thể trong đầu mình.

Khi Quách Trạch Thuỵ và Triệu Lăng Phong vội vàng dẫn tiểu đội dị năng đến, ở đó chỉ còn lại một cái hố to, hệt như dấu vết của bom nguyên tử, giữa hố là một chiếc quan tài trong suốt vẫn còn nguyên vẹn. Dẫu ở những phút giây cuối cùng, Lôi Xuyên cũng không quên dành ra một nửa năng lượng để bảo vệ người mình yêu nhất, dù cho hắn sẽ không bao giờ có thể mở mắt nhìn người nọ thêm lần nào nữa.

Quách Trạch Thuỵ và Triệu Lăng Phong quỳ xuống cạnh hố mà khóc, cuối cùng cẩn thận nâng quan tài ra ngoài, nghĩ mọi biện pháp để giữ gìn thi hài tiến sĩ không bị hao tổn.

Rất nhiều năm sau, khi thế giới hoàn toàn thoát khỏi mây mù của tận thế, thi hài tiến sĩ trở thành bảo vật thiêng liêng để người người chiêm ngưỡng. Tên tuổi của Bạch Mặc Hàn và Lôi Xuyên được vinh danh và khắc mãi trong sử sách loài người.

113. Quyển 10 - Chương 1

Sau một khoảng thời gian dài đằng đẵng, Chu Doãn Thịnh lại trở về không gian ngân hà. Hắn vuốt mặt, hơi dở khóc dở cười, thì ra người mình tìm kiếm suốt bao nhiêu lâu thực ra vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Hắn không thể cảm ứng được sự tồn tại của chồng mình, vậy mà lần nào anh ta cũng có thể tìm thấy mình một cách chính xác, khiến Chu Doãn Thịnh không thể không nghi ngờ cấp độ mã hoá của anh ta có khi còn cao hơn mình. Có thể anh ta là virus hay phần mềm gì đó, hoặc cũng có thể là một linh hồn nào đó bị Chủ Thần khống chế như mình, rất nhiều suy đoán liên tục xoay quanh trong đầu Chu Doãn Thịnh.

Nhưng ngay sau đó hắn đã không còn tâm tư nghĩ ngợi chuyện khác, bởi một nguồn năng lượng lớn hơn bất cứ lần luân hồi nào trong quá khứ gấp nhiều lần đang đổ dồn về phía hắn, tức thì chữa khỏi tất cả những thương tích mà hắn phải chịu trước đó, hơn nữa còn khiến linh hồn màu xám của hắn chuyển thành màu trắng tinh khiết, thậm chí lẫn tạp một chút ánh vàng dao động. Năng lượng của thế giới cấp B quả nhiên không bình thường chút nào.

Phát hiện có càng nhiều năng lượng chảy đến một không gian khác, hắn mỉm cười, kích hoạt trí não trên cổ tay.

007 bị tắt máy đã lâu hiển nhiên rất kích động, màn hình hiện lên dòng chữ – "Chào mừng chủ nhân trở về".

"Đến thế giới tiếp theo." – Chu Doãn Thịnh nhấn phím truyền tống, bóng người cao ngất thoáng chốc biến mất khỏi thiên hà bao la.

Lúc mở mắt ra, hắn đã thấy mình đang quỳ giữa điện thờ rộng lớn và trống trải, ngay trước mặt là một pho tượng cao năm mét, điêu khắc một người đàn ông trung niên khoác áo choàng trắng, đầu đội mão gai, đôi mắt nhân từ bi cảm đang chăm chú nhìn tín đồ quỳ dưới chân mình.

Gần như theo bản năng, Chu Doãn Thịnh liền biết đây là tượng thần Ánh Sáng Adonis, nơi này là điện thờ thần Ánh Sáng của đế quốc Sagaza. Trong điện không có người nào khác, thậm chí không có vật trang trí dư thừa, chỉ có một chiếc bàn hình chữ nhật được đặt trước tượng, dùng để dâng tặng hoa quả và bánh trái cho thần Ánh Sáng.

Giữa không trung phiêu đãng bầu không khí trang nghiêm, khiến Chu Doãn Thịnh không dám nán lại lâu. Hắn xếp hai tay chồng lên nhau rồi đặt ngay ngắn dưới đất, gối đầu lên mu bàn tay làm tư thế vái lạy thần Ánh Sáng, sau đó chậm rãi lui ra ngoài.

Hai hầu nữ trông giữ ngoài cửa lập tức bước đến khoác thêm chiếc áo choàng trắng tinh lên cho hắn, một đi trước dẫn đường, một đi sau trông chừng, kính cẩn đưa hắn về phòng.

Căn phòng này hiển nhiên không to bằng chính điện, nhưng nội thất lại hết sức xa hoa, nổi bật nhất là chiếc giường lớn có bốn chiếc cột đồng ở bốn góc, bên trên treo rèm sa màu vàng kim, đối diện giường có một cánh cửa nhỏ, sau cánh cửa là một phòng tắm có suối nước nóng thiên nhiên chảy qua.

Xem ra nguyên chủ là người rất biết hưởng thụ, địa vị cũng rất cao. Chu Doãn Thịnh cởi áo choàng, lấy một chai rượu vang trong tủ rượu ra, vừa chậm rãi nhâm nhi vừa lục xem những ký ức trong đầu.

Đúng vậy, lần này không cần 007 hack vào kho dữ liệu để trộm tài liệu, mà ngay từ trong trí nhớ, hắn đã có thể biết được tất cả những gì mà nguyên chủ sẽ trải qua trong tương lai. Nguyên chủ là người sống lại, hai linh hồn cũ và mới chồng chất lên nhau tạo thành tổn thương trí mạng cho cậu ta, ngay khi cả hai linh hồn sắp tan biến thì lại được 007 dò ra, vì thế liền dẫn linh hồn của chủ nhân vào cơ thể này.

Hai linh hồn đều đã biến mất, chỉ để lại một đoạn ký ức vô cùng tối tăm và sâu sắc.

Nguyên chủ tên là Joshua, vì từ bẩm sinh đã mang thuộc tính Ánh Sáng, được giáo chủ của điện thờ Ánh Sáng nhận làm con nuôi, dạy dỗ từng ly từng tí, chờ đến khi hắn thành niên sẽ truyền lại vị trí giáo chủ cho hắn.

Nhắc đến thuộc tính Ánh Sáng, không thể không nhắc đến lục địa nơi đế quốc Sagaza sở tại này. Mấy nghìn năm trước, lục địa này vô cùng phồn thịnh, tồn tại rất nhiều chủng tộc khác nhau như tinh linh, rồng, thú nhân, người lùn, yêu tinh và nhân loại. Mỗi chủng tộc đều có tín ngưỡng của riêng mình. Dưới sự che chở của các vị thần, họ được sống một cuộc sống tự do, vô tư lự.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, các vị thần dần dần bỏ lại họ mà rời khỏi lục địa này. Không có thần lực áp chế, ma khí dưới vực Bóng Tối dần dần lan tràn khắp lục địa, linh hồn nào dính phải ma khí thì sẽ bị ma vật cắn nuốt, trở thành quái vật chuyên đi giết hại đồng bào.

Chiến tranh nổ ra là điều không thể tránh khỏi. Nhưng cuộc chiến này chẳng những không làm giảm bớt số lượng ma vật, mà trái lại còn khiến ba chủng tộc rồng, yêu tinh và người lùn hoàn toàn diệt tuyệt, chỉ còn lại tinh linh, thú nhân và loài người đau khổ đấu tranh. Dưới sự cầu khẩn của tư tế (*) ba chủng tộc, thần Ánh Sáng – vốn là vị thần cuối cùng dự định rời khỏi – đã ở lại, ban cho muôn loài sức mạnh Ánh Sáng để xua đuổi ma vật.

(*) Tư tế là người được giao phụ trách trông coi về tế tự, lễ nghi, cúng tế, thờ phụng của một tôn giáo hoặc giáo phái.

Ba chủng tộc có thể tiếp tục sinh tồn, mà thần Ánh Sáng thì trở thành tín ngưỡng duy nhất trên lục địa này.

Sức mạnh Ánh Sáng có thể giúp người ta phát hiện ra ma vật ký sinh trong cơ thể để tiến hành diệt trừ, còn có thể ngăn chặn ma khí lan tràn. Thần Ánh Sáng cư ngụ trên chín tầng mây, không thể nào cứu vớt từng sinh linh dưới lục địa, vì vậy đã lựa chọn những sinh linh có thuộc tính Ánh Sáng trong cơ thể làm sứ giả của mình, gieo những hạt giống hy vọng xuống lục địa.

Nhưng trên đời này có rất ít người như vậy, có thể nói là vô cùng hiếm, tỷ lệ xuất hiện gần như là một trên một trăm nghìn. Nếu không đủ số lượng tư tế để đưa năng lượng Ánh Sáng vào giới tuyến mà thần Ánh Sáng tạo ra, ma khí dưới vực Bóng Tối sớm muộn gì cũng sẽ lan tràn khắp lục địa.

Đến lúc đó, tận thế thực thụ sẽ đến.

Xem đoạn ký ức này, Chu Doãn Thịnh ngạc nhiên nhướng mày, cảm thấy đặc điểm của ma vật tương đối giống thây ma, chỉ là bị ma vật cào sẽ không bị lây nhiễm, trừ khi ma vật kia gieo nòi giống của mình lên cơ thể con người.

Hắn kích hoạt trí não, cho 007 tìm kiếm nhân vật chính – đứa con số mệnh của thế giới này, sau đó tiếp tục xem ký ức của Joshua.

Để có thể bồi dưỡng ra nhiều tư tế Ánh Sáng hơn, mọi đứa trẻ khi lên ba tuổi đều sẽ được thực hiện một cuộc thí nghiệm thuộc tính, hễ đứa trẻ nào có thuộc tính Ánh Sáng thì sẽ lập tức được đưa đến điện thờ Ánh Sáng ở kinh đô để tiến hành bồi dưỡng.

Joshua đã rời xa gia đình mình như vậy. Cậu được đưa đến Gacore, kinh đô đế quốc Sagaza, lớn lên dưới sự dạy dỗ cẩn thận của giáo chủ. Năm mười sáu tuổi, cậu gặp kiếp nạn trong đời mình, Alger Orton – hoàng tử thứ hai của đế quốc Sagaza. Cậu bị dung mạo anh tuấn hơn người và phong độ thanh lịch quý phái của gã hấp dẫn, rơi vào tình yêu nồng nhiệt với gã.

Vì giúp hoàng tử thứ hai tranh đoạt ngai vàng, cậu chuốc thuốc mê giáo chủ, lợi dụng lúc giáo chủ mê man, cậu truyền "chỉ thị của thần" rằng "hoàng tử thứ hai sẽ trở thành người thống trị đế quốc Sagaza" vào tai giáo chủ.

Sau khi tỉnh lại, giáo chủ hoàn toàn tin tưởng điều này. Vào ngày lễ trưởng thành của hoàng tử thứ hai, khi tiến hành nghi thức rửa tội, ông đã tự mình truyền đạt lại chỉ thị của thần cho quốc vương.

Sự sùng bái của người đời đối với thần Ánh Sáng đã đạt đến ngưỡng mù quáng, đương nhiên không ai dám vi phạm. Ngày thứ ba sau lễ trưởng thành, hoàng tử thứ hai vượt qua hoàng tử đầu tiên, được phong làm thái tử.

Ngay khi Joshua cho rằng sẽ được sống một cuộc sống hạnh phúc với hoàng tử thứ hai, một thiếu niên tên Boey Bratt xuất hiện. Cậu ta chẳng những có ngoại hình đẹp đẽ như tinh linh, mà còn sở hữu nguồn sức mạnh Ánh Sáng khiến người ta khiếp sợ, đặc biệt là trên người cậu ta còn mang theo tín vật của thần Ánh Sáng, là sứ giả thực thụ bước ra từ cung điện thần Ánh Sáng trên chín tầng mây.

Hoàng tử thứ hai bị cậu ta hớp hồn, dẫu phải vượt qua muôn vàn khó khăn cũng muốn trở thành bạn đời tâm giao với cậu ta. Điều này khiến Joshua ghen tị đến mất đi lý trí, dùng đủ mọi thủ đoạn để hãm hại Boey, nhưng lần nào cũng bị những người mến mộ Boey nhìn thấu.

Boey chỉ nhẹ nhàng nâng đầu ngón tay, Ánh Sáng vàng rực rỡ tức thì xuyên qua bả vai Joshua, đơn giản là thế, mạnh mẽ là thế, khiến cho người đời vô cùng khiếp sợ và sùng bái. Vị trí giáo chủ vốn nên thuộc về Joshua bị Boey cướp đi. Bởi trong người Joshua sở hữu thuộc tính Ánh Sáng, hoàng tử thứ hai không thể xử tử cậu, vì thế đã lừa cậu đến vực Bóng Tối rồi đẩy cậu xuống.

Joshua ngã gãy chân. Để không bị ma khí ăn mòn, cậu liên tục cầu nguyện thần Ánh Sáng. Thần Ánh Sáng vẫn chưa vứt bỏ tín đồ của mình, dưới vực Bóng Tối, Joshua vẫn còn sống, hơn nữa còn loại trừ được tất cả ma khí hòng xâm nhập vào cơ thể mình như một kỳ tích. Cậu sống tiếp hai trăm năm. Trong hai trăm năm này, từng giây từng phút, cậu đều cầu nguyện thần Ánh Sáng.

Cậu tin chắc rằng thần Ánh Sáng nghe thấy tiếng lòng mình, trông thấy mình khổ cực nên đã che chở mình bằng sức mạnh Ánh Sáng của Người. Tình thương bao la này khiến cậu hoàn toàn tỉnh ngộ, gác lại nhiều chấp nhất với hoàng tử thứ hai và lòng thù hận với Boey, trở thành tín đồ trung thành và cuồng nhiệt nhất của thần Ánh Sáng.

Hai trăm năm sau, khi gần kề cái chết, cậu sám hối lỗi lầm của mình với thần Ánh Sáng, thề nếu có kiếp sau, cậu chắc chắn sẽ dành mọi tình cảm chân thành của mình cho thần, không bao giờ dính dáng đến trần tục nữa.

Ký ức này vô cùng nặng nề, dù là người đã trải qua bao nhiêu thăng trầm như Chu Doãn Thịnh cũng không thể không thở dài vì Joshua.

Đúng lúc này, 007 gửi tư liệu về đứa con số mệnh đến. Từng hàng chữ chi chít lướt nhanh trên màn hình không hề ảnh hưởng đến tốc độ đọc của Chu Doãn Thịnh, chưa đầy năm giây, hắn đã có thể hiểu đại khái bối cảnh của thế giới này, sau đó nở một nụ cười châm chọc.

Đây là một thế giới BL, khác với những thế giới trước đó, nhân vật thụ chính của thế giới này là nhân vật vạn người mê, bên cạnh có sáu nhân vật công chính, hơn nữa ai ai cũng có thân phận không tầm thường và thực lực vượt trội. Trong đó có quốc vương tương lai của đế quốc Sagaza, có đại giáo chủ quản lí tất cả tư tế Ánh Sáng trên lục địa này, có thú hoàng của tộc thú nhân, tinh linh vương của tộc tinh linh, thần Bóng Tối nơi đáy vực Bóng Tối, và cả thần Ánh Sáng trên tận chín tầng mây.

Hễ là người có địa vị cao trên thế giới này thì đều không thoát khỏi sức hấp dẫn của Boey, hơn nữa còn sẵn sàng chia sẻ cậu ta. Bởi sự cân bằng kỳ lạ giữa các vị công chính, ma khí không còn khuếch tán, thế giới hoà bình trở lại, Boey trở thành ông vua không ngai của thế giới này. Dường như tất cả mọi người đều lao đầu vào Boey, họ không thể ngăn cản sức hấp dẫn của Boey, hễ người nào từng gặp cậu ta đều sẽ nảy sinh tình cảm không thể nói thành lời với cậu ta, đương nhiên ngoại trừ những nhân vật phụ độc ác.

Gì mà thần đã nghe thấy tiếng lòng mình, trông thấy mình khổ cực nên mới phù hộ mình sống sót chứ, đúng là nực cười! Đây thực ra là hình phạt mà thần Bóng Tối và thần Ánh Sáng dành cho Joshua, để cậu phải sống không bằng chết dưới đáy vực sâu. Thương thay Joshua còn vì thế mà cảm động rớt nước mắt.

Ngu xuẩn! Chu Doãn Thịnh hừ nhẹ một tiếng với thiếu niên sở hữu mái tóc bạch kim dài mượt và đôi mắt màu xanh dương trong gương.

Nhưng con người ngu xuẩn này lại khiến hắn thương tiếc, cho nên hắn định sẽ hoàn thành tâm nguyện của người này, làm một tư tế Ánh Sáng đích thực. Không thì biết làm thế nào? Thế giới này có sự hiện hữu của thần, vì thế được liệt vào cấp A, năng lượng mà hắn vừa giành được từ thế giới cấp B hoàn toàn không là gì ở nơi này. Thần Bóng Tối và thần Ánh Sáng chỉ cần nhìn một cái là có thể khiến cơ thể Joshua hoá thành cát bụi, đồng thời cũng sẽ khiến linh hồn hắn bị thương nặng.

Cảm giác linh hồn bị thương quá mức tồi tệ, Chu Doãn Thịnh không bao giờ muốn nếm trải lần thứ hai.

Rời xa Boey và mọi ganh đua, đợi khi thành niên thì xin đi lịch luyện trên khắp đại lục, trở thành một tư tế truyền đạo, làm vậy cũng có thể thay đổi số phận của Joshua.

Nghĩ đến đây, tâm tư hơi dao động của Chu Doãn Thịnh rốt cuộc bình tĩnh trở lại. Hiện tại vấn đề duy nhất là – hắn là người theo chủ nghĩa vô thần, căn bản không thể một lòng thờ phụng thần Ánh Sáng, mà tư tế của thế giới này đều phải dựa vào việc cầu nguyện thần Ánh Sáng để thu lấy sức mạnh.

Ngôn từ cầu nguyện càng hay, lòng dạ càng thành kính, thần Ánh Sáng sẽ rải xuống càng nhiều sức mạnh. Thiên phú tuy quan trọng, nhưng cũng có rất nhiều tư tế có tư chất bình thường dựa vào việc thành kính cầu nguyện hết ngày này qua ngày khác mà tích luỹ được nguồn năng lượng Ánh Sáng hùng hậu, trở thành giáo chủ của một bang hay đế quốc nào đó.

Thử hỏi một người theo chủ nghĩa vô thần thì lấy đâu ra thành kính? Thần Ánh Sáng sở hữu thần lực có thể nhìn thấu lòng người, hắn tuyệt đối sẽ không chúc phúc cho một tín đồ giả mạo. Nếu sức mạnh Ánh Sáng quá thấp, có khi chưa kịp ra khỏi Gacore, Chu Doãn Thịnh cũng đã bị ma vật – sinh vật vô cùng căm thù tư tế Ánh Sáng – xé thành mảnh nhỏ, số phận Joshua sẽ bi thảm hơn kiếp trước rất nhiều.

Chu Doãn Thịnh day day trán, cảm thấy cuộc đời càng ngày càng khó sống.

Hắn cởi áo ngoài, trần trụi bước xuống suối, vừa thả lỏng thần kinh căng thẳng vừa cải tạo cơ thể của Joshua. Thiên phú của Joshua không quá tốt, lúc thí nghiệm chỉ có thể khiến đá thuộc tính phát ra Ánh Sáng trắng mỏng manh. Nhưng sau khi được 007 điều chỉnh, hắn đã có thể có được thiên phú tốt nhất.

Nhưng thật đáng tiếc, trên lục địa này, tư chất tốt hay kém hoàn toàn không có quan hệ trực tiếp với thực lực. Rất nhiều đứa trẻ có tư chất vượt trội đều bởi quá tự cao tự đại mà thiếu sót lòng thành với thần Ánh Sáng. Sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể họ sẽ càng ngày càng ít, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Mà rất nhiều đứa trẻ có tư chất bình thường, thậm chí rất kém, nhưng bởi tự biết mình yếu kém nên càng thành kính với thần Ánh Sáng hơn. Họ tích tụ sức mạnh thông qua việc cầu nguyện hàng ngày, cứ thế qua mười, hai mươi năm, họ thường sẽ đạt được thành tựu rất lớn.

Xem ra, thần Ánh Sáng rất cần tín ngưỡng, quan hệ giữa hắn và tư tế Ánh Sáng chắc hẳn là lợi dụng lẫn nhau đôi bên cùng có lợi, ngươi cho ta tín ngưỡng, ta cho ngươi sức mạnh, không có tín ngưỡng thì không có sức mạnh.

Làm một người không có tín ngưỡng, Chu Doãn Thịnh cảm thấy rất bi kịch.

Tạp chất trong cơ thể Joshua dần dần bị loại bỏ, làn da vốn trắng nõn lúc này tựa như một viên ngọc không chút tì vết, mịn màng bóng loáng, đôi mắt xanh dương trong veo như bầu trời mênh mông, sâu thẳm như đại dương rộng lớn, gương mặt mỹ lệ không còn quá mức sắc bén và lộng lẫy, trở nên trầm ổn và từ bi.

Khi hắn rũ mi, cảm giác ấm áp và bình yên sẽ lặng lẽ lan tràn trong không khí, tất cả sinh linh được hắn nhìn chăm chú đều sẽ không muốn ánh mắt hắn rời đi nơi khác.

Với một thầy mo, điều kiện ngoại hình như vậy đủ để hắn làm màu một cách chuyên nghiệp nhất, thêm bớt một chút đều sẽ thành vẽ rắn thêm chân. Chu Doãn Thịnh mặc áo tắm, vừa lòng nhìn thiếu niên trong gương.

Là một nam phụ độc ác, ngoại hình của Joshua không thua gì nhân vật thụ chính, chỉ thiếu mỗi khí chất thuần khiết sạch sẽ như của nhân vật thụ chính mà thôi. Nhưng trải qua sự bổ túc và cải tạo của Chu Doãn Thịnh, hiện giờ Joshua chính là một bầu nước trong, một vốc không khí, không ai có thể hiền hoà thuần khiết hơn hắn.

Nếu đi ra ngoài, hắn chính là hình mẫu tư tế Ánh Sáng vĩ đại nhất trong tư tưởng của tất cả chủng tộc.

Phần cứng đã đủ, tiếp theo cần giải quyết vấn đề về lòng thành kính. Chu Doãn Thịnh nằm trên giường suy ngẫm đối sách, bất giác thiếp đi từ khi nào.

Sáng sớm hôm sau, hắn thức dậy vào khoảng thời gian rời giường quen thuộc của Joshua. Hắn chớp chớp mắt, nhanh chóng nghĩ ra một ý tưởng. Cho hai hầu nữ lui ra ngoài, hắn rửa mặt rồi bước đến trước chiếc gương lớn sát sàn, chăm chú nhìn thiếu niên có thân hình mảnh khảnh trong gương, tự mình lẩm bẩm – "Tôi yêu thần Ánh Sáng, yêu Người bằng cả mạng sống lẫn linh hồn. Để có được tư cách hôn góc áo Người, giành được một ánh mắt lướt nhìn của Người, tôi sẵn sàng trả giá tất cả."

Tạm dừng trong chốc lát, hắn thận trọng nhấn mạnh – "Tôi yêu Người, yêu đến đánh mất bản thân, yêu đến tan xương nát thịt."

Vừa dứt lời, ánh mắt hơi dao động của thiếu niên trở nên kiên định. Đúng vậy, Chu Doãn Thịnh đang thôi miên chính mình, chỉ như vậy mới có thể khiến tiềm thức hắn cũng toát lên Ánh Sáng của sự thành kính, nếu không thần Ánh Sáng chỉ cần nhìn lướt qua thôi là đã có thể nhìn thấu.

Mánh khoé lừa bịp cao cấp nhất không phải là lừa gạt người khác, mà là lừa gạt chính bản thân mình. Trong thời hạn mười hai tiếng, Chu Doãn Thịnh sẽ trở thành tín đồ cuồng nhiệt của thần Ánh Sáng, thời gian hiệu lực qua đi, hắn sẽ quay trở lại là chính mình.

Đương nhiên, để tiện cho tu luyện, hắn cũng có thể kéo dài thời gian thôi miên mình.

Chỉnh lại góc áo, tư tế Ánh Sáng mới ra lò đi đến chính điện trong ánh mắt sùng kính của hai hầu nữ.

Giáo chủ đã chờ trước pho tượng, nhẹ nhàng nói – "Con trai của ta, con đã mười sáu tuổi, hai năm nữa sẽ là lúc con phải ra ngoài lịch luyện. Ma vật vô cùng căm ghét tư tế Ánh Sáng, nếu không muốn bị chúng giết chết, con tốt hơn hết hãy gia tăng thời gian cầu nguyện, phải tích luỹ đủ sức mạnh để tự bảo vệ mình trước khi xuất phát. Ta yêu con, mong rằng thần Ánh Sáng cũng yêu con như ta."

Ông chạm ngón tay lên trán thiếu niên, trên mặt thấp thoáng nét sầu lo.

Vì sa vào tình yêu cuồng nhiệt với hoàng tử thứ hai, Joshua nào còn tâm trạng cầu nguyện, sức mạnh Ánh Sáng vốn ít ỏi trong cơ thể càng ngày càng tán loạn. Mà cậu là đứa trẻ duy nhất sở hữu thuộc tính Ánh Sáng mà đế quốc Sagaza tìm kiếm suốt năm mươi năm mới tìm thấy, nếu cậu thất bại, đế quốc Sagaza sẽ trở thành địa ngục cho ma vật tàn sát bừa bãi.

Một tuần trước, giáo chủ cho Joshua thắp sáng đá thuộc tính, cậu suýt nữa không thể làm được, điều này đã khiến giáo chủ mất ngủ suốt mấy đêm liền. Lặng yên một lát, ông rốt cuộc vẫn không thể nào yên tâm, bèn giơ hòn đá thuộc tính lên, chỉ dẫn – "Hãy cố gắng hết sức mình để thắp sáng nó, con trai của ta." – Nếu đá thuộc tính không có gì thay đổi, ông sẽ phải suy xét việc thay một người thừa kế khác, có lẽ có thể yêu cầu quốc vương phái quân đội đến quốc gia khác cướp đoạt một người.

Thân thể vừa được cải tạo, sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể gia tăng rất nhiều. Chu Doãn Thịnh không hề lo lắng, hắn bình tĩnh nhận lấy hòn đá, truyền pháp lực của mình vào.

Đá thuộc tính chuyển từ màu xám nâu bình thường sang màu trắng trong suốt, còn ẩn hiện tia sáng màu vàng kim dao động, vô cùng chói mắt. Dẫu là mình cũng chỉ có thể khiến hòn đá phát ra ánh trắng, mà không phải ánh kim. Chỉ những lời cầu nguyện thành tín nhất mới có thể thu được ánh kim, là ân huệ hiếm có của thần Ánh Sáng.

Xem ra đứa trẻ này đã nhận ra sai lầm của mình và sám hối với Bề Trên, mà Bề Trên cũng đã tha thứ cho nó. Quá tốt rồi, đế quốc Sagaza rốt cuộc cũng xuất hiện một vị tư tế vĩ đại.

Giáo chủ vỗ vỗ bả vai gầy yếu của thiếu niên, cổ vũ vài câu rồi chậm rãi rời khỏi chính điện. Đến tuổi này của ông, có cầu nguyện nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng, thân hình già nua đã không thể nào gánh thêm năng lượng nữa. Tương lai thuộc về người trẻ tuổi.

Chu Doãn Thịnh cúi người nhìn bóng lưng giáo chủ đi xa, sau đó mới quay đầu nhìn tượng thần Ánh Sáng. Trong mắt hắn tràn đầy tình yêu bỏng cháy, thậm chí không kìm nén được nỗi khát vọng trong nội tâm mà vòng qua chiếc bàn dài, hôn lên chân pho tượng.

"Thưa Cha, Người sẽ không bao giờ biết con yêu Người đến nhường nào." – Hắn khẽ khàng thì thầm, sau đó lùi ra sau chiếc bàn dài, chắp tay quỳ xuống đất, bắt đầu cầu nguyện.

Cầu nguyện là nguồn gốc để có được sức mạnh, cũng là bí mật không thể tiết lộ của các tư tế. Giữa các điện thờ không hề lưu truyền sách mẫu cầu nguyện hay Kinh Thánh gì đó, hết thảy đều dựa vào bản lĩnh của chính tư tế. Họ nhất định phải dốc hết sức mình để đả động trái tim của thần.

Hiện tại tình yêu của Chu Doãn Thịnh đối với thần Ánh Sáng vô cùng sâu sắc, ngay cả linh hồn cũng khắc ghi năm chữ "tôi yêu thần Ánh Sáng". Vừa trông thấy tượng của Cha, hốc mắt hắn tức thì rướm ra rất nhiều nước mắt, những câu chữ cầu nguyện vừa nhiệt tình vừa thành kính cứ thế tuôn ra, hoàn toàn không cần ngẫm nghĩ.

“Cha của con, cảm ơn Người đã nuôi lớn con, lựa chọn con, tôi luyện con.

Cho con làm tín đồ trung thành nhất của Người, hưởng thụ Ánh Sáng khắp muôn nơi của Người.

Sức mạnh của Người đã cảm hoá con, lòng nhân từ của Người đã chăm chút cho con, kéo con khỏi nỗi hoang mang, cứu con ra khỏi đêm tối.

Con nhỏ bé là vậy, con không xứng nhận được sự quan tâm của Người.

Nhưng con vẫn quỳ ở nơi này, xin được Người sai sử, chỉ trích, đánh quật.

Cho con mỗi giây mỗi phút khắc ghi tình yêu dành cho Người.

Con sẵn sàng dâng hiến linh hồn mình cho Người, cầu xin Người nhận lấy.

Khi Người trông thấy nó, hy vọng Người hãy nhìn vào tình yêu hèn mọn mà con gửi gắm trong đó.

Điều ấy sẽ trở thành hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời con.

Cha ơi, xin Người hãy nhìn con.

Cha ơi, xin Người hãy nghe con nói.

Cha ơi, xin Người hãy sử dụng con.

Cha ơi, xin Người hãy dùng phép màu mạnh mẽ nhất đánh nát con.

Nhưng nếu giờ phút này Người đang nghe con cầu nguyện, xin Người hãy khoan thứ mà cho cơ thể rách nát này được sống tiếp, bởi trái tim yêu Người khiến con yếu đuối.

Nó nguyện đi theo Người, cho đến vĩnh hằng.”

Âm thanh quan quẩn trong điện thờ vắng lặng, nghe như âm thanh ngọc thạch va vào kim loại, như tiếng sóng vỗ bờ, như những đoá hoa diễm lệ nở rộ trong sương sớm, như làn gió nhẹ khẽ khàng xuyên qua kẽ lá và tóc mai.

Chậm rãi là vậy, nhẹ nhàng là vậy, khiến người ta khó quên đến vậy.

Trên chín tầng mây, một người đàn ông sở hữu đôi mắt và mái tóc màu vàng kim cùng ngoại hình vô cùng xuất sắc đang nghiêng đầu lắng nghe, đôi mày nhíu chặt vô thức thả lỏng, bờ môi khắc nghiệt vẽ nên ý cười.

Hắn ngả người dựa vào chiếc ghế rộng rãi mềm mại, xung quanh là những thiếu niên có ngoại hình muôn màu muôn vẻ, người thì thuần khiết, người thì quyến rũ, người thì thanh tú. Trong đó có một người dường như rất được thiên vị, cậu ta lặng lẽ bò lên đầu gối hắn, nũng nịu hỏi – "Cha ơi, sao Người không để ý đến chúng con?" – Là người trần mắt thịt, họ hiển nhiên không nghe thấy âm thanh truyền đến từ điện thờ.

Giọng thiếu niên vô cùng ngọt ngào và mềm mại, nếu cẩn thận thưởng thức sẽ cảm nhận được sức hấp dẫn trong đó, nhưng trùng hợp thế nào giọng nói đó lại cắt ngang lời cầu nguyện mà người đàn ông nọ đang lắng tai nghe, khiến hắn bỏ lỡ mấy câu cuối cùng.

Đôi mày thả lỏng của người đàn ông nọ lại bắt đầu nhíu lại, hơn ngàn năm lắng đọng khiến nơi đó hình thành vết nhăn rất sâu, làm cho khí thế vốn uy nghiêm của hắn càng trở nên sâu xa khó lường. Hắn chỉ hơi nâng ngón tay, thiếu niên xinh đẹp như tinh linh tức thì hoá thành cát bụi, như thể chưa từng tồn tại.

Những người còn lại đều sợ đến mặt trắng bệch, lập tức lùi ra thật xa rồi quỳ rạp người xuống, thấp thỏm chờ đợi hình phạt.

Nhưng người nọ cũng không làm gì thêm, dùng phép thuật quay ngược thời gian hình thành một tấm gương chỉ mình hắn có thể trông thấy.

Trong gương, một thiếu niên xinh đẹp và dịu dàng hơn bất cứ người nào ở đây đang thành kính quỳ gối giữa điện thờ, miệng ngâm nga những lời cầu nguyện. Đôi mắt người nọ nhắm nghiền, bờ mi dày cong vút đọng vài giọt nước mắt bởi tình yêu quá mức cuồng nhiệt, trông đáng thương và yếu ớt hơn cả những đoá hoa ban mai chớm nở, lại linh động đáng yêu không kém gì những giọt nước lăn trên lá sen.

Bờ môi non nớt của người nọ hé mở, nói ra lời thổ lộ ngọt ngào hơn cả hương hoa.

"Cha ơi, xin Người hãy nhìn con. Cha ơi, xin Người hãy nghe con nói. Cha ơi, xin Người hãy sử dụng con. Cha ơi, xin Người hãy dùng phép màu mạnh mẽ nhất đánh nát con…" – Lời cầu khẩn vừa đáng thương vừa thành kính, khiến trái tim đã đóng băng suốt hàng trăm triệu năm của người đàn ông nọ lần đầu tiên trở nên mềm mại.

Hắn giơ ngón tay đùa nghịch bờ mi dày và những giọt nước mắt trong suốt trên gương mặt sáng sủa của thiếu niên, thì thầm đáp – "Ta đang nhìn con, con trai của ta; ta đang nghe con nói, con trai của ta; ta sẽ sử dụng con, chỉ cần con có thể đến bên ta. Nhưng còn đánh nát con thì ta không nỡ."

Hắn đột nhiên cười rộ lên, sử dụng phép quay ngược thời gian để nghe lại đoạn cầu nguyện này mấy lần liền. Đến đây, hắn mới vừa lòng phất tay, cho các thiếu niên sắp bị doạ đến ngất xỉu rời đi.

114. Quyển 10 - Chương 2

Thiếu niên cầu nguyện trước tượng thần bao lâu, thần Ánh Sáng chăm chú nhìn ảo ảnh trong gương bấy lâu. Hắn lắc lắc ly rượu trong tay, chất lỏng màu vàng kim nhẹ nhàng đong đưa, toả ra mùi hương đậm đà và ngọt lịm. Nếu là trước đây, thần Ánh Sáng nhất định sẽ chậm rãi nhâm nhi, cẩn thận thưởng thức, nhưng hôm nay hắn hoàn toàn không hề có hứng thú.

Lời thổ lộ tuôn ra từ bờ môi non nớt của thiếu niên nồng nàn hơn bất kỳ thứ rượu ngon nào. Hắn một tay chống má, mi mắt khép hờ, trên gương mặt là vẻ say mê mà chính mình cũng không tự biết.

Thiếu niên rốt cuộc cũng kết thúc một ngày cầu nguyện, mở đôi mắt xanh dương của mình ra. Hắn chậm rãi đi đến trước tượng thần, khe khẽ nhíu mày, quyến luyến hôn chân Cha mình. Hắn phủ phục ở đó, mãi một lúc lâu vẫn chưa đứng dậy, bờ mi vốn đọng vài giọt nước mắt càng lúc càng ướt át, còn nhẹ nhàng run rẩy, trông vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

Thần Ánh Sáng đặt ly rượu xuống, đôi mắt trở nên sâu thẳm và chuyên chú. Hắn nhẹ nhàng chạm ngón tay lên chân mày hơi nhíu của thiếu niên, thông qua mặt gương gợn nước, một dòng sức mạnh tinh khiết, hùng hậu, hơn nữa còn loé lên Ánh Sáng vàng rực rỡ chảy vào cơ thể của thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh vừa hôn chân Cha xong, đang định đứng dậy rời khỏi thì cảm nhận được một dòng sức mạnh tràn từ giữa trán ra khắp cơ thể mình, ấm áp là vậy, thoải mái là vậy, khiến hắn suýt thì rên lên thành tiếng.

Cha đang ban ân cho mình? Hắn vô cùng kích động, vốn đã định rời khỏi nhưng cuối cùng lại tiếp tục quỳ xuống, ôm lấy mắt cá chân Cha, nhẹ nhàng dụi khuôn mặt trắng nõn của mình lên đó, vành mắt ướt át rốt cuộc tràn ra hai giọt nước mắt long lanh trong suốt, trượt xuống sườn mặt, đọng lại trên cằm, trông đáng thương vô cùng.

"Cha, Người nghe thấy lời cầu nguyện của con đúng không? Cha biết con yêu Người biết nhường nào không? Cha, Cha của con, toàn bộ sinh mệnh và linh hồn con đều thuộc về Người, xin người hãy nhận lấy." – Hắn không muốn rời khỏi Cha một giây một phút nào, làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, hầu nữ trông giữ ngoài cửa nhỏ giọng bẩm báo – "Ngài tư tế, giáo chủ mời ngài đến phòng nghị sự để bàn chuyện rửa tội cho hoàng tử thứ hai."

Chu Doãn Thịnh làm như không nghe thấy, vẫn ôm khư khư lấy chân Cha, hệt như đứa trẻ lạc đường rốt cuộc được về với vòng tay cha mẹ, không muốn xa rời dù chỉ nửa bước.

Thần Ánh Sáng vắt chân dựa vào lưng ghế, đôi mắt khép hờ ẩn chứa ý cười nồng hậu. Hắn cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng ngón tay vẫn thoát khỏi sự khống chế của hắn mà chạm lên trán thiếu niên lần thứ hai.

Nguồn sức mạnh tinh khiết và hùng hậu hơn cả lần trước ào tới như thuỷ triều, tung linh hồn của thiếu niên lên thật cao rồi lại nhẹ nhàng đỡ lấy, lúc ngả sang trái lúc nghiêng sang phải, khiến hắn váng vất mê cuồng. Hắn chìm đắm trong tình yêu và ân huệ của Cha, khuôn miệng hé mở, phát ra tiến rên vụn vỡ.

Gương mặt trắng nõn của hắn chậm rãi nhuộm hồng, dáng vẻ biếng nhác mà mê hồn kia đến thần cũng phải phát cuồng.

Ngón tay đặt trên gương ảo ảnh của thần Ánh Sáng chợt cứng đờ, mãi một lúc lâu mới chậm rãi rút về. Hắn lơ đãng vuốt ve ngón tay mình, cảm thấy như có nhiệt độ nóng rực lưu lại trên đó, ngoảnh đi ngoảnh lại đã không còn nữa.

Thần Ánh Sáng ngây ngẩn nhìn ngón tay mình, màu vàng kim trong con ngươi dần dần chuyển đậm, thậm chí có vài ánh đen liên tục phát tán.

Hầu nữ mời mấy lần mà vẫn không thấy ngài tư tế xuất hiện, đành tự mình đến phòng nghị sự báo cáo lại. Giáo chủ phái phó giáo chủ đi gọi, lúc này mới mời được thiếu niên rời bước.

Vì thế khi thần Ánh Sáng rốt cuộc dứt khỏi cảm giác kỳ lạ kia mà nhìn lại, trong điện cũng đã không còn bóng hình bé nhỏ và đáng yêu kia. Cảm xúc vui vẻ tiêu tán như một cơn gió, ấn đường vừa thả lỏng lại nhăn chặt lại như mọi ngày, hình thành vài nếp nhăn khắc nghiệt.

"Thưa Bề Trên, có một nô bộc vừa trốn khỏi thần điện, xin Ngài hạ lệnh." – Một sứ thần mặc áo choàng trắng quỳ rạp dưới đất, trên mặt ẩn hiện vẻ sợ hãi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, vị Bề Trên nhân từ kia biến mất, thay vào đó là vị thần thâm trầm khó lường hiện tại. Mọi sinh linh dưới lục địa đều cho rằng các vị thần đã từ bỏ họ, lại không hay biết rằng những vị thần đó vốn không hề rời bỏ họ, mà là tất cả đều đã ngã xuống dưới tay thần Ánh Sáng – vị thần đại diện cho hoà bình và những điều tốt đẹp.

Hắn dường như muốn huỷ diệt lục địa dưới chín tầng mây này, rồi lại cứu vãn nó vào thời khắc nguy ngập nhất. Thái độ hờ hững kia tựa như đang đối xử với món đồ chơi mà mình đã chán ngấy, khi nào nhớ đến thì đùa nghịch một chút, lúc quên đi rồi thì hoàn toàn bỏ mặc. Nhưng kì lạ hơn hết, một người chưa từng nhiễm bụi trần như hắn lại bắt đầu sưu tầm những thiếu niên xinh đẹp, hơn nữa chỉ có hứng thú với những người có tóc đen mắt đen hoặc tóc trắng mắt xanh.

Nhưng sau khi đưa những người đó đến bên cạnh mình, hắn lại chỉ vội vàng nhìn lướt qua rồi gạt sang một bên, mặc cho họ ân cần lấy lòng thế nào cũng không rung động. Ánh mắt hắn luôn lạnh lùng vô cảm, tựa như đang nhìn một vật trang sức tinh xảo có thể chuyển động.

Nếu không phải hắn vẫn còn thần cách, hơn nữa càng ngày càng mạnh, sứ thần thậm chí sẽ hoài nghi hắn đã bị ác thần nào đó cướp mất thân thể.

Chỉ là một vật trang trí mà thôi, không là gì với thần Ánh Sáng hết. Hắn lạnh nhạt nói – "Kệ nó đi."

Là "nó" mà không phải "cậu ta", đủ để biết thần Ánh Sáng hoàn toàn không để tâm đến thiếu niên đã từng được hắn yêu thích kia. Sứ thần càng cúi đầu thấp hơn, không thể không nhắc nhở một câu – "Nó ăn trộm một chiếc nhẫn của Ngài."

Thần Ánh Sáng lơ đãng ừ một tiếng. Vật mà người thường có thể tuỳ tiện lấy đi đáng để sứ thần phải đuổi theo để giành lại hay sao? Vậy thì quá nực cười.

Sứ thần kia cũng nhận ra mình chuyện bé xé ra to, mặt mày trắng bệch, vội vàng lui ra ngoài. Hơn nghìn năm nay chưa từng phát sinh chuyện nô bộc trốn chạy, hôm nay đột nhiên có người chạy thoát nên mới khiến anh ta mất bình tĩnh. Xem ra thiếu niên kia bị sự tàn nhẫn vô tình của Bề Trên doạ sợ. Cứ chờ đến lúc xuống trần gian xem, cậu ta sẽ biết thế nào mới đích thực là cực khổ.

Chu Doãn Thịnh trở về từ phòng nghị sự, đổ tất cả thuốc mê mà hoàng tử thứ hai giao cho Joshua xuống cống. Là fan cuồng của thần Ánh Sáng, hắn không thể nào làm ra chuyện bịa đặt chỉ thị của thần. Trong lòng áy náy tột độ, hắn chẳng thiết ăn uống gì, chỉ ngồi dựa bên cửa sổ, phiền muộn nhìn hoàng hôn vắt ngang chân trời.

Mãi đến một, hai tiếng sau, ánh mắt đau khổ của hắn bỗng chốc trở nên vô cùng sáng sủa. Hắn xoay người đi vào phòng tắm, đến áo ngoài cũng không cởi mà đã trực tiếp nhảy xuống suối, giấu mặt dưới nước làm một biểu cảm vặn vẹo.

Mình lại có thể khóc lóc với một pho tượng! Mình lại có thể nói ngon nói ngọt với một pho tượng suốt cả ngày trời! Lại còn tiếc rẻ không chịu đi, ôm chân pho tượng khóc như một thằng đần! Sến súa nổi cả da gà!

Hắn trợn mắt, nghiến răng ken két, cảm thấy mình lúc bị thôi miên hệt như một thằng ngốc, trông ngu không thể tả! Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy không nỡ nhìn thẳng.

Hết phồng mang trợn má rồi lại phun bọt khí xong, hắn mới ngoi lên mặt nước, gương mặt tức thì trở nên dịu dàng tĩnh lặng. Thôi được rồi, nể tình hôm nay nhận được hai dòng thần lực hùng hậu, sến thế chứ sến nữa hắn cũng phải kiên trì phân liệt tiếp.

Nghĩ vậy, hắn rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, tắm xong cũng không lau khô tóc mà trực tiếp lên giường đi ngủ.

Hai tuần sau, Alger – hoàng tử thứ hai tròn mười tám tuổi. Sau khi tiến hành nghi thức rửa tội, gã sẽ ra ngoài lịch luyện, trong vòng hai năm không thể trở về kinh đô, còn phải hoàn thành nhiệm vụ tương ứng. Lục địa này không hề bình yên, dù là quý tộc cũng phải có đủ thực lực, không thì chết khi nào cũng không biết.

Tuy pháp sư thuộc tính Ánh Sáng vô cùng ít ỏi, nhưng trên thế giới này có rất nhiều chiến sĩ hay pháp sư có thuộc tính khác, mà người có thực lực mạnh mẽ thì nơi đâu cũng có. Nhưng thế thì đã sao, trong cuộc chiến với ma vật, bất kỳ ai cũng có thể bị ma vật gieo nòi, dẫn đến mất đi lý trí, giết hại người xung quanh.

Người càng mạnh thì càng dễ thu hút ma vật ký sinh. Ma vật rất thông minh, để tìm được ký chủ mạnh nhất, chúng sẽ chuyển từ người này sang người khác, dựa vào họ để dần dần tiếp cận mục tiêu, sau đó âm thầm ra tay, khiến người ta không kịp đề phòng.

Bởi vậy, khi đi ra ngoài lịch luyện, mỗi chiến đội đều nhất định phải có một tư tế Ánh Sáng. Khi mọi người chiến đấu, tư tế Ánh Sáng sẽ bố trí giới tuyến xung quanh chiến trường để ngăn ngừa ma vật chạy trốn, cũng có thể ngăn chặn đồng đội phát cuồng do bị ma vật gieo nòi. Nếu thực lực đủ mạnh, một tư tế Ánh Sáng thậm chí có thể trực tiếp dùng phép thuật Ánh Sáng đẩy ma vật ký sinh ra khỏi cơ thể ký chủ để diệt trừ.

Đế quốc Sagaza chỉ có ba vị tư tế Ánh Sáng, chính là giáo chủ, phó giáo chủ và Joshua. Giáo chủ đã già, Joshua còn vị thành niên, chỉ còn lại phó giáo chủ kết bạn đồng hành với hoàng tử thứ hai.

Giáo chủ tiến hành rửa tội và cầu phúc cho hoàng tử thứ hai, hoàn tất nghi thức là lập tức rời khỏi, cũng không nói thêm gì với quốc vương.

Hoàng tử thứ hai vốn đang tràn đầy tự tin, thấy vậy không khỏi kinh ngạc, sai đầy tớ dẫn Joshua đến một góc yên lặng để nói chuyện.

"Joshua, em quên chuyện từng ưng thuận với tôi rồi à? Nếu tôi không thể trở thành người thống trị đế quốc Sagaza, anh trai tôi sẽ đày tôi đến vùng biên ải để đối phó với ma vật. Nếu vậy, chúng ta sẽ không bao giờ được gặp lại nhau nữa."

Tuy Chu Doãn Thịnh đã tự thôi miên mình, đầu óc hơi chập mạch, nhưng hắn sẽ không quên chuyện hoàng tử thứ hai lợi dụng Joshua.

Hắn đúng là muốn xem xem nếu không có sự giúp đỡ của Joshua, hoàng tử thứ hai trèo lên ngai vàng bằng cách nào.

Nhưng hắn sẽ không ngốc đến nỗi ngay lập tức trở mặt với hoàng tử, dù sao thì tình nhân tương lai của gã cũng không phải dạng vừa, trái có thần Ánh Sáng, phải có thần Bóng Tối, trước sau còn có thú hoàng, giáo hoàng và tinh linh vương, đủ để xưng bá thế giới. Hắn không thể trực tiếp đối đầu với nhóm người này, chỉ có thể dùng mưu trí.

Mắt hắn rơm rớm nước, giơ tay ôm ngực, nói với giọng đau đớn – "Alger, sao anh nỡ nhẫn tâm bắt em phản bội Cha, người em yêu thương nhất. Bịa đặt chỉ thị của thần, trời ạ, đây quả là tội lớn, đủ để ngọn lửa địa ngục thiêu đốt em thành tro bụi! Đáng sợ hơn là em sẽ bởi vậy mà mất đi tình yêu của Cha và sức mạnh Ánh Sáng, trở thành kẻ xúc phạm thần đáng xấu hổ. Em sẽ mãi mãi sống trong sự phỉ nhổ và nhục mạ của mọi người, thậm chí bị dân chúng lấy đá đập chết trong cơn phẫn nộ. Đây chính là tương lai mà anh muốn ư? Anh muốn đẩy em xuống bờ vực tuyệt vọng ư? Alger, em bắt đầu nghi ngờ anh rốt cuộc có thực sự yêu em hay không."

Hoàng tử không biết nên đáp lại ra sao. Gã không hiểu tại sao chỉ mới vài ngày không gặp mà Joshua đã bắt đầu tỉnh táo lại. Đúng vậy, nếu cậu ta thực sự làm như thế, đó tuyệt đối là cảnh ngộ có khả năng xảy

ra nhất với cậu ta.

Phó giáo chủ có một đứa con riêng bên ngoài, danh dự bị hao tổn nên đã mất quyền thừa kế tước vị. Joshua đã được định trước sẽ là giáo chủ đời tiếp theo, quyền hành sánh ngang quốc vương, hoàng tử thứ hai dỗ còn chẳng hết, làm sao có thể trở mặt với hắn được. Gã lập tức giơ tay thề thốt không phải mình muốn đẩy hắn vào con đường tội nghiệt, mà là quá muốn ở bên hắn nên mới thiếu suy xét, mong hắn hãy tha thứ cho lỗi lầm của mình.

Chu Doãn Thịnh trầm mặc gật đầu, nhìn gã với ánh mắt sâu xa, sau đó cất bước rời khỏi. Ánh mắt kia hoàn toàn không còn ngọt ngào tha thiết như trước kia, khiến hoàng tử thứ hai vô cùng thấp thỏm. Gã đứng lặng tại chỗ một hồi, cuối cùng đành rời đi trong phẫn uất.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng trông thấy hết thảy. Hắn ngả lưng dựa vào chiếc ghế thần hoa lệ, quây xung quanh vẫn là những thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần như mọi ngày. Có người rót rượu cho hắn, có người hát cho hắn nghe, có người lặng lẽ nép mình bên chân hắn, mỉm cười điềm đạm. Họ nhìn thần của mình với ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng không hề hay biết vị thần tưởng như đang nhâm nhi rượu lại đang chăm chú nhìn một người khác.

Chỉ có sứ thần đứng cách đó không xa phát hiện ra cảm xúc của Bề Trên thay đổi. Tròng mắt vàng nhạt của hắn chuyển sang màu vàng sẫm, thấp thoáng có ánh đen loé ra. Khi đôi mắt hắn hoàn toàn bị Bóng Tối bao phủ, hắn sẽ mất khống chế, cả cung điện này sẽ bị thần lực khổng lồ của hắn phá huỷ. Chuyện như vậy đã từng xảy ra không chỉ một lần.

Sứ thần căng thẳng đến vã mồ hôi, trong lòng liên tục sỉ vả đầu sỏ đã chọc giận vị thần này. Sứ thần trước đó chính là chết trong cơn giận của Bề Trên, đến một mảnh linh hồn cũng không sót lại chứ đừng nói đến hài cốt.

Chu Doãn Thịnh bước nhanh vào chính điện, phủ phục dưới chân Cha mình.

Đôi mắt hắn chỉ có thể trông thấy Cha, trái tim hắn chỉ đủ chỗ cho Cha, toàn bộ linh hồn hắn đều bị Cha lấp đầy, cho dù ký ức về tình yêu với hoàng tử thứ hai không phải của bản thân hắn, hắn vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn cảm thấy mình phản bội Cha, đây quả là lỗi lầm không thể tha thứ. Nước mắt hắn tức thì chảy xuống, từng giọt nước mắt như trân châu rơi xuống bàn chân Cha, phát ra âm thanh tí tách.

Đôi mắt hắn nhắm nghiền, hai má ướt át, bờ môi bị hàm răng trắng tinh cắn thành màu đỏ đậm, như thể ngay giây sau đó sẽ rướm máu. Nhưng hắn không cảm thấy đau đớn mảy may, chỉ ôm chân Cha khóc không ngừng được, bắt đầu nghẹn ngào sám hối:

“Cha của con.

Con nên thú tội với Người như thế nào bây giờ.

Con đã tin lời dối trá của kẻ gian mà suýt nữa quên đi tình yêu dành cho Người.

Cha của con.

Con đã đánh mất thứ quý giá nhất.

Đó chính là lòng trung thành đối với Người.

Con sẵn sàng nhận lấy sự trừng phạt từ ngọn lửa địa ngục.

Mong có thể bù đắp lỗi lầm của mình.

Cha của con.

Con xin thú tội với Người.

Xin Người hãy tha thứ cho đứa con đáng thương này.

Nỗi áy náy trong nội tâm con sắp giết chết con!

Cha của con.

Xin Người hãy đánh con đi.

Xin Người hãy quở trách con.

Xin Người hãy thiêu rụi con.

Sau đó xin Người hãy tiếp tục yêu con!

Cầu xin Người hãy tiếp tục yêu con…"

Hắn áp mặt mình lên pho tượng lạnh như băng, khóc như một đứa trẻ lạc đường. Gương mặt hắn tái nhợt, vành mắt và mũi lại đỏ bừng bừng, trông vừa đáng thương cũng vừa đáng yêu.

Sắc đen sâu trong đáy mắt dần dần biến mất, thần Ánh Sáng thở dài một tiếng, chạm ngón tay lên giọt nước mắt đọng dưới cằm người nọ. Đứa trẻ này mới mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi, độ tuổi non nớt biết nhường nào, sao có thể nhìn thấu Bóng Tối trong lòng người? Cậu ấy chỉ là bị kẻ gian lợi dụng hòng tranh giành quyền lực, đây không phải lỗi của cậu ấy.

Nỗi phẫn nộ sắp bộc phát chậm rãi tiêu tán, thần Ánh Sáng chỉ muốn bế thiếu niên đang co mình trong gương ảo ảnh ra rồi đặt lên đùi mình mà an ủi vỗ về, liếm sạch nước mắt đọng trên vành mắt và gương mặt cậu ấy.

Đây là tín đồ của hắn, cũng là con trai hắn, không ai có tư cách làm cậu ấy đau lòng như vậy. Tuy cậu ấy từng lạc lối trên đường đời, nhưng sau những trắc trở, tình yêu và lòng thành kính của cậu đối với Cha lại càng trở nên chất phác.

Hắn có thể cảm nhận được tình yêu và nỗi hối hận phát ra từ sâu trong linh hồn cậu, vì thế hắn giơ ngón tay, truyền một luồng sáng vàng kim vừa xán lạn vừa ấm áp vào cơ thể thiếu niên, ngăn cậu ấy đừng tiếp tục đau buồn.

Thiếu niên đang khóc nấc bỗng nhiên sửng sốt, ngốc nghếch sờ sờ thái dương, sau đó nở một nụ cười còn rực rỡ hơn cả ánh dương.

"Người tha thứ cho con rồi đúng không? Con biết Cha nhân từ nhất định sẽ tha thứ cho lỗi lầm của con mà. Từ nay về sau, Joshua sẽ không bao giờ nhìn người khác nữa, chỉ nhìn Cha của con mà thôi. Cha biết mà, Người là tất cả của con, là tồn tại không gì có thể sánh bằng. Joshua nhất định sẽ quên Alger, chỉ sống vì Cha mà thôi." – Hắn nhẹ nhàng dụi khuôn mặt trắng nõn của mình lên pho tượng, trên khoé mi còn ngân ngấn nước mắt, nhưng nụ cười thì càng lúc càng ngọt ngào.

Thần Ánh Sáng híp đôi mắt vàng kim, chăm chú nhìn từng hành động cử chỉ của người nọ. Thì ra tiểu tín đồ tên là Joshua, đúng là một cái tên đáng yêu. Chỉ sống vì Cha thôi ư? Ngay cả lời thề cũng đáng yêu thế không biết.

Thần Ánh Sáng mỉm cười, sau đó cúi đầu, trầm tư nhìn chân mình chằm chằm. Nếu đứa trẻ này phủ phục ngay bên chân mình, ôm lấy hai chân mình, dụi nhẹ chân mình như đã làm với pho tượng, cảm giác ấy sẽ như thế nào?

Hắn sa vào ảo tưởng tuyệt vời của mình, không thể tự kiềm chế.

Sứ thần có thể trông thấy vầng sáng phát ra từ gương ảo ảnh, nhưng không thể trông thấy được nội dung trong đó, trừ phi được Bề Trên cho phép. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, anh ta đều vô cùng sùng bái người trong gương ảo ảnh. Có thể chọc giận Bề Trên rồi lại nhanh chóng khiến Người nguôi giận, hàng trăm triệu năm qua chưa từng có ai làm được điều này.

Rốt cuộc là ai khiến Bề Trên để ý đến vậy? Liệu có cần bắt người kia đến thần điện không nhỉ?

Tâm tư xoay chuyển liên hồi, nhưng sứ thần không dám tự quyết định. Anh ta phất tay ra hiệu cho đám thiếu niên đã sợ mất mật lui ra ngoài.

Chu Doãn Thịnh sám hối và thổ lộ suốt một ngày liền, đến khi mặt trời lặn mới trở về phòng mình.

Hắn cấp tốc xông vào phòng tắm rồi nhảy "ùm" xuống nước, hai tay vỗ mạnh mặt nước khiến bọt nước bắn tung toé, trong lòng kêu gào như phát điên: Đậu xanh, sao mình có thể khóc lóc sướt mướt như thế được! Đậu xanh, lại còn suýt nữa hổ thẹn đến lao đầu vào cột tự sát! Não phẳng đến thế là cùng! Thảo nào cái lũ theo tà giáo lại sẵn sàng mổ bụng mới chả tự thiêu vì thần của bọn nó, giờ thì hiểu rồi!

Fan cuồng biến mất, Chu Doãn Thịnh lý trí trở lại, và hắn lại rơi vào nỗi rối rắm bởi vấn đề tâm thần phân liệt. Hắn ngồi cạnh hồ, lúc thì nghiến răng nghiến lợi, lúc lại đấm ngực giậm chân, trông buồn cười vô cùng.

Phát hiện ra một tín đồ đáng yêu, ban đầu chỉ khi người nọ cầu nguyện, thần Ánh Sáng mới hình thành gương ảo ảnh, vừa xem vừa lắng tai nghe những lời ngọt ngào và thâm tình của người nọ. Nhưng theo thời gian, tình cảm hắn dành cho tiểu tín đồ càng ngày càng sâu sắc, thời gian rình trộm cũng càng ngày càng lâu.

Hắn phát hiện mỗi sáng rời giường, cậu ấy đều sẽ nói với gương rằng cậu ấy yêu mình tha thiết, dáng vẻ nghiêm túc kia khiến hắn phải bật cười. Là vị thần duy nhất trên lục địa này, hắn đã quen được người khác tôn sùng, nhưng chưa từng có người nào có thể thực sự làm hắn rung động. Cho dù là giáo hoàng – người có sức mạnh Ánh Sáng mạnh nhất – chẳng qua cũng chỉ là món đồ chơi giết thời gian của hắn mà thôi.

Hắn tán thưởng dã tâm của giáo hoàng, một tư tế Ánh Sáng mà trong nội tâm lại ẩn giấu nhiều Bóng Tối đến vậy, tính ăn mòn thậm chí còn mạnh hơn ma khí. Điều này khiến hắn có cảm giác sung sướng khi tìm được đồng loại. Hắn vui lòng nâng đỡ gã, muốn xem xem tương lai của lục địa này sẽ như thế nào, rốt cuộc là huỷ diệt hay tái sinh.

Bởi hắn cũng không biết mình nên làm gì với lục địa này. Hắn cảm thấy chán ngán vô vị, có đôi khi rất muốn huỷ diệt, nhưng rồi lại kìm lại vào giây phút cuối cùng. Hắn có một cảm giác mơ hồ, cảm giác thế giới này cất giấu một báu vật vô giá.

Hắn nhất định phải giành được báu vật kia, cho nên lục địa này và những sinh linh trên đó vẫn cần phải tồn tại.

Trải qua hàng trăm triệu năm, hắn chỉ trông thấy lòng người dối trá và ích kỷ, Ngay cả thứ được xưng là "thần" cũng là hạng người mưu ma chước quỷ, tranh đấu lẫn nhau. Trên đời này làm gì có ai thực sự thuần khiết, làm gì có linh hồn nào trong sạch?

Nhưng xem này, hắn phát hiện được gì? Linh hồn tiểu tín đồ của hắn trắng tinh, trong đó còn ẩn hiện ánh vàng mà chỉ thần Ánh Sáng mới có. Mĩ lệ là thế, rực rỡ là thế, đáng yêu là thế.

Hắn thực sự là xem bao nhiêu lần cũng không thấy chán.

Khi tiểu tín đồ cầu nguyện, hắn có thể cảm nhận được lòng thành không dính chút tạp chất nào của người nọ, nhưng khi cậu ấy trở về phòng mình, cậu ấy sẽ trở nên rất khác. Hắn không nhìn thấu suy nghĩ thực sự trong nội tâm của người nọ, nhưng điều này không hề gây trở ngại cho việc hắn thưởng thức bộ mặt khác ngoài dịu dàng điềm tĩnh của tiểu tín đồ.

Cậu ấy sẽ nghiến răng, sẽ phùng mang trợn mắt, sẽ tức giận vỗ nước, hoạt bát và đáng yêu như những đứa trẻ chưa trưởng thành. Không, cậu ấy vốn là đứa trẻ chưa trưởng thành mà, phải tươi tắn như vậy mới đúng. Mười sáu tuổi thực sự còn quá nhỏ, đối với một vị thần, đây phải là tuổi còn nằm trong tã lót.

Các giáo điều của Giáo hội Ánh Sáng quá mức hà khắc, đã gò bó, trói buộc cậu ấy.

Xoa nhẹ bờ môi chúm chím của thiếu niên trên gương ảo ảnh, thần Ánh Sáng mỉm cười, tiếp tục thưởng thức cảnh thiếu niên rời nước, nhìn cậu để đầu ướt đi ngủ.

Dùng thần lực hong khô tóc cho tiểu tín đồ như mọi ngày xong, thần Ánh Sáng cũng không xoá kính ảo ảnh đi, mà chỉ nâng chiếc ly ngọc lên, vừa nhâm nhi vừa ngắm nhìn gương mặt say ngủ của tiểu tín đồ. Dòng rượu chảy vào miệng dường như nồng nàn hơn bất cứ lần nào khác.

Chu Doãn Thịnh thức dậy từ sớm, nghiêm túc chia đôi nhân cách mình, sau đó mang theo trái tim điên cuồng vì thần Ánh Sáng đến điện thờ.

Một hầu nữ đang thu dọn cống phẩm trên bàn thờ. Tuy rằng có thần lực bảo quản, những thứ như hoa quả bánh trái có thể giữ tươi được vài năm mà không ôi thối, nhưng nếu để lâu không đổi cũng sẽ là một loại mạo phạm thần. Bởi vậy, Giáo hội có quy định hễ là cống phẩm thì nhất định hai tuần phải thay mới một lần.

Mấy trăm năm trước, những công việc này vốn phải do tư tế Ánh Sáng tự tay chuẩn bị. Nhưng cùng với sự phát triển càng ngày càng lớn mạnh của Giáo hội, các tư tế càng ngày càng quý tộc hoá, sẽ không có ai đi làm công việc rườm rà và thấp hèn này.

Trước đây Joshua không chú ý đến những chi tiết nhỏ này, hiện giờ fan cuồng Chu Doãn Thịnh lại đột nhiên nhớ ra. Hắn lập tức cản hầu nữ lại, sau đó hoảng sợ quỳ dưới chân Cha mà sám hối.

"Sao con có thể sơ suất với Cha của con vậy chứ. Tất cả cống phẩm dâng hiến cho Cha lẽ ra đều phải do chính tay con làm, mà con đáng lẽ phải chủ động đặt cả thân thể lẫn linh hồn mình lên bàn thờ cho Cha tận hưởng mới đúng. Các ngươi ra ngoài đi, từ nay về sau những việc này đều sẽ do ta làm, các ngươi không cần can thiệp." – Hắn khoát tay bảo hai hầu gái lui ra ngoài, cho cống phẩm trên bàn vào giỏ rồi xách ra ngoài.

Bởi 007 tập trung gia tăng tất cả điểm tố chất của cơ thể này vào thuộc tính Ánh Sáng, thế nên sức khoẻ của hắn cũng không quá tốt, vừa bước ra cửa thì bị chiếc giỏ nặng kéo lấy cánh tay, mất thăng bằng ngã nhào sang trái.

Đối diện hắn là chiếc trụ cửa cứng rắn, nếu va vào chắc chắn sẽ đầu rơi máu chảy.

Nghe câu "chủ động đặt cả thân thể lẫn linh hồn mình lên bàn thờ cho Cha tận hưởng" của thiếu niên, thần Ánh Sáng hơi thất thần, đến khi hoàn hồn thì trông thấy cảnh tượng nguy hiểm kia. Ánh mắt hắn tối sầm, lập tức bắn ra một tia tia sáng vàng bao bọc lấy vầng trán mềm mại bóng loáng của thiếu niên.

Một tiếng "cốp" giòn tan làm hai hầu nữ đứng ngoài cửa giật nảy. Hai người ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn tro bụi trút xuống từ trên khung cửa, sau đó cuống quít chạy đến xem xét tình trạng của ngài tư tế. Theo như động tĩnh mới rồi, ngài tư tế chắc hẳn bị thương rất nặng.

Chu Doãn Thịnh lảo đảo đứng dậy, vẻ mặt vô cùng khó hiểu. Trán hắn không hề đau chút nào, mà trái lại còn có cảm giác mềm mềm ấm ấm, như thể có bàn tay ai đó che chắn bên trên, tránh cho hắn bị thương.

Sau khi xua hai hầu nữ định giúp hắn bày cống phẩm đi, hắn sờ sờ trụ cửa, xác định nó vẫn cứng như hồi nào, hắn thế mới hốt hoảng rời đi.

115. Quyển 10 - Chương 3

Cống phẩm dâng cho thần Ánh Sáng, đương nhiên phải chọn những thứ tốt nhất.

Sau điện thờ Ánh Sáng có một vườn cây rất lớn, bất cứ loài hoa loài trái nào có thể tìm thấy trên lục địa này cũng đều được gieo trồng ở nơi đây. Khu vườn này có pháp sư chuyên về thực vật trông nom, cứ mỗi hai tuần, họ sẽ lại hái những trái cây ngon lành nhất, bắt mắt nhất rồi cho vào giỏ để các hầu nữ trong điện thờ chọn lựa.

Thấy ngài tư tế đích thân ghé thăm, hai pháp sư hệ thực vật vô cùng bất ngờ, vội vàng cúi người chào hỏi.

"Ta cần những trái cây tươi ngon nhất, tốt nhất là vừa mới hái xuống một giây trước." – Đối với người ngoài, thái độ của thiếu niên vô cùng kiêu căng và lãnh đạm.

Nhưng tất cả tư tế Ánh Sáng đều như vậy, hai pháp sư hệ thực vật cũng không cảm thấy bị coi thường. Họ vội vàng chọn ra mấy giỏ hoa quả rồi đặt trước mặt hắn.

Chu Doãn Thịnh cúi người xem xét, nếm thử mấy quả, xác định mùi vị ổn thoả mới cho vào giỏ của mình. Hắn quay trở lại điện thờ, rửa hoa quả bằng nước trong ao thánh, sau đó lau khô rồi đặt bày sẵn bên cạnh, chuẩn bị đi làm bánh.

"Ngài tư tế, ngài chỉ cần cho bột mì và nước vào tô sứ rồi bóp đều, sau đó nặn thành hình tròn to bằng quả trứng gà là được." – Hầu nữ sợ hắn không biết làm, bèn nặn một chiếc làm mẫu rồi bày lên đĩa.

Chu Doãn Thịnh trừng mắt nhìn hầu nữ với vẻ khó tin. Đây mà là bánh để dâng cho Cha? Không gia vị, không ủ bánh, không khuôn, không làm chín, chỉ phơi nắng thành những cục bột cứng hơn đá rồi dâng lên luôn? Quả thực là xúc phạm thần linh!

Linh hồn não phẳng khiến hắn nổi cơn tam bành. Hắn đẩy hầu nữ sang một bên, lấy tất cả kiến thức liên quan đến nấu nướng trong đầu mình ra, đổ bột mỳ và nước vào bát với tỷ lệ chuẩn xác nhất, sau đó phủ

năng lượng Ánh Sáng lên lòng bàn tay, tỉ mẩn nhào bột cho thật mềm.

"Ngài tư tế, ngài việc gì phải lãng phí sức mạnh Ánh Sáng!" – Hầu nữ trông thấy bàn tay hắn toát ra Ánh Sáng, cảm thấy xót thịt vô cùng. Vào thời buổi mà sức mạnh Ánh Sáng càng ngày càng thưa thớt như hiện tại, việc bồi dưỡng một tư tế Ánh Sáng có thực lực mạnh mẽ thường tốn rất nhiều tài nguyên và công sức, mà nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tư tế Ánh Sáng tuyệt đối sẽ không vận dụng sức mạnh trong cơ thể mình, bởi sức mạnh này dùng bao nhiêu sẽ mất đi bấy nhiêu, cần phải trải qua một khoảng thời gian cầu nguyện dài lâu nữa mới có thể tích luỹ lại được, thậm chí có người tốn đến hơn mười, hai mươi năm.

Không ai như tư tế Joshua, chỉ là nhào bột thôi cũng dùng đến sức mạnh Ánh Sáng, quả thực là đầu óc có vấn đề.

Đầu óc Chu Doãn Thịnh đúng là có vấn đề. Tựa như mỗi ngày hắn tự thôi miên mình, tình yêu của hắn dành cho Cha đã đến độ cuồng nhiệt, điên cuồng, yêu đến đánh mất bản thân, yêu đến tan xương nát thịt, không chịu nổi người ngoài có chút sơ suất nào với Cha.

Thứ bánh mà ngay cả lợn cũng chẳng buồn ăn này mà bọn chúng cũng dám dâng lên cho Cha, điều này thực sự khiến hắn không thể nào nhẫn nhịn.

Hắn thề nhất định phải làm ra loại bánh đẹp nhất, ngon miệng nhất trên đời để dâng cho Cha, vì thế đáp lại với giọng lạnh lùng – "Cái gì mà "lãng phí sức mạnh Ánh Sáng"? Tất cả sức mạnh của ta đều do Cha ban cho, đương nhiên phải đền đáp ơn Cha bằng cả tấm lòng. Sau này các ngươi không cần chuẩn bị cống phẩm cho Cha nữa, đây là công việc của ta."

Hầu nữ thấy hắn nghiêm mặt, biết hắn tức giận, đành lo sợ mà lùi sang một bên.

Trải qua nhiều lần luân hồi như vậy, một việc đơn giản như nấu nướng không thể làm khó Chu Doãn Thịnh. Hắn thích ăn, hơn nữa vô cùng chú trọng mùi vị, vì thế đã tự luyện được một tay nghề làm bếp phi phàm.

Trong quá trình ủ bánh, hắn cũng không rảnh tay, chọn vài loại hoa quả và hạt để dầm và ép nước, lại cảm thấy bánh bột không thì hơi đơn điệu, bèn pha nước trái cây vào tạo thành bột vàng, bột đỏ và bột tím.

Động tác của hắn vừa nhã nhặn vừa thành thạo, tựa như đã từng làm trăm nghìn lần, khiến hai hầu nữ xem mà choáng váng.

Ủ bánh xong, hắn thêm nhân vào cho bánh, sau đó nặn thành đủ loại hình dạng, có hoa, có chim, có cá, còn có nhiều loài động vật khác, tất cả đều được xếp ngay ngắn lên đĩa, trông vô cùng đáng yêu.

Nặn bánh xong xuôi, cuối cùng còn sót lại một nắm bột nho nhỏ, hắn rũ mắt suy nghĩ một lúc, không biết nghĩ đến điều gì mà hai má đỏ ửng. Hắn cầm lấy nắm bột, cẩn thận nặn thành hình mình quỳ dưới đất, hai tay chắp thành hình chữ thập rồi đặt ngay giữa đĩa.

Vẻ mặt của hai hầu nữ chuyển từ bất ngờ đến sùng bái, cuối cùng thì thành cạn lời. Giờ thì họ đã hiểu, tình cảm mà ngài tư tế dành cho thần Ánh Sáng đến độ điên dại.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng vẫn chăm chú nhìn thiếu niên bận đến quay như chong chóng, nụ cười càng lúc càng sâu. Nhìn thiếu niên tự tay chuẩn bị cống phẩm cho mình, trái tim sắt đá của hắn trở nên mềm mại như bột, một cảm giác ngọt ngào chảy xuôi trong lòng.

Chu Doãn Thịnh rửa tay, mang khay bánh đi hấp. Trong quá trình chờ đợi, hắn đến vườn hái hoa tươi để dâng cho Cha.

Theo như các thi nhân truyền tụng, nguyệt quý trắng là loài hoa mà thần Ánh Sáng yêu nhất. Ý nghĩa của loài hoa này là tôn kính, cao thượng, thuần khiết – quả nhiên rất xứng với Cha. Chu Doãn Thịnh mỉm cười hạnh phúc, kiễng chân ngắt lấy đoá hoa đẹp nhất.

"Ngài tư tế, hoa nguyệt quý có gai, ngài phải dùng kéo cắt."

Đáng tiếc hầu nữ nhắc nhở hơi muộn, Chu Doãn Thịnh nhíu mày, rút ngón tay nhói đau lại, một giọt máu đỏ tươi chậm rãi trượt dọc ngón tay mềm mại đáng yêu, trông vô cùng chói mắt.

Hai hầu nữ vội vàng giúp hắn băng bó.

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại." – Hắn lắc đầu, ngậm ngón tay vào miệng, một lát sau lấy ra, vết máu đã biến mất.

Hai hầu nữ vẫn còn lo sợ, lập tức đi lấy kéo, dặn hắn đừng chạm vào gai hoa. Tư tế Ánh Sáng là tài sản quan trọng nhất của đế quốc, cho dù chỉ chảy một giọt máu, nếu để giáo chủ biết, họ cũng không gánh vác nổi.

Trên chín tầng mây, nụ cười trên môi thần Ánh Sáng biến mất. Đợi thiếu niên xách lẵng hoa rời khỏi, hắn nâng nhẹ ngón tay, một tia sáng màu đen xuyên suốt qua gương ảo ảnh, rơi xuống khóm hoa nguyệt quý rực rỡ sắc màu hồng, vàng, đỏ, trắng thơm ngào ngạt, chiếm trọn cả một khoảng tường kia.

Trong chớp mắt, khóm hoa nở rộ héo tàn, lá cây xanh biếc khô héo, từ gốc đến ngọn đều trở nên cứng quèo, cuối cùng hoá thành vụn đen rơi xuống đất.

Người hầu đi ngang qua trông thấy cảnh này, đôi mắt tức thì toát vẻ sợ hãi, vội vàng chạy đi tìm giáo chủ.

Cùng lúc đó, Chu Doãn Thịnh đặt tất cả cống phẩm đã được chuẩn bị tỉ mỉ lên bàn thờ. Hắn cầm lấy chiếc bánh hình người xem một chút, đôi má đỏ ửng vì ngượng ngùng, sau đó bày nó trước tất cả những chiếc bánh bột khác.

"Cha, mong Người đừng chê những cống phẩm đơn sơ này. Nếu như có thể, con chỉ muốn hiến dâng cả thân thể con cho Người, nhưng thân thể này quá bé nhỏ và hèn mọn, sao có tư cách nhận được sự thương hại của Người. Nếu Người có thể nghe thấy lời cầu nguyện của con, chỉ cần Người liếc nhìn con một cái từ nơi chín tầng mây, con đã thoả lòng lắm rồi." – Hắn quỳ rạp trước pho tượng, hai tay chắp thành hình chữ thập rồi cúi người thật sâu, nét ngượng ngùng trên mặt bị thay bằng sự đau khổ.

Trên đời này có biết bao sinh linh cần cứu vớt, sao Cha có thể chú ý đến hắn được chứ? Chuyện nhận được tình yêu của Cha sẽ mãi chỉ là nguyện vọng xa vời không thể trở thành hiện thực.

Nghĩ đến đây, hắn nhíu mày, hơi muốn khóc. Hắn dùng đầu gối bước từng bước đến trước tượng Cha, ôm lấy chân Cha, nhẹ nhàng vuốt ve, vẻ mặt vô cùng buồn bực.

Thần Ánh Sáng day trán, không biết nên làm thế nào với tiểu tín đồ cho phải. Cậu ấy ngây thơ đáng yêu là vậy, lại cũng vừa mẫn cảm yếu ớt là vậy, luôn tự đánh giá thấp bản thân, đúng là khiến hắn vừa buồn cười vừa tức giận. Chẳng lẽ cậu ấy cho rằng tất cả tư tế Ánh Sáng đều có thể nhận được ân huệ của thần Ánh Sáng khi cầu nguyện hay sao?

Cho dù là giáo hoàng quản lí tất cả tư tế và điện thờ cũng phải thành kính cầu nguyện suốt ba mươi năm mới nhận được một luồng thần lực Ánh Sáng của hắn. Chỉ có tiểu tín đồ này, nếu không vì sợ thần lực khổng lồ phá tan cơ thể cậu ấy, hắn chỉ muốn trút tất cả yêu thương lên người cậu ấy.

Sao cậu ấy có thể cho rằng Cha của cậu ấy không yêu cậu ấy?

Thần Ánh Sáng rất sầu não. Hắn nhẹ nhàng chạm ngón tay lên trán tiểu tín đồ, truyền một tia sáng vàng kim đong đầy yêu thương vào đó.

Chu Doãn Thịnh bị thần lực chọc cho rên rỉ thành tiếng. Đầu mày nhíu chặt của hắn giãn ra, đôi má trắng nõn trở nên hồng hào, tâm trạng nhẹ nhàng thư giãn. Hắn mỉm cười điềm đạm, cúi đầu hôn lên mu bàn chân Cha. Khi hắn rốt cuộc hoàn hồn khỏi cảm giác được yêu, hắn phát hiện ra tất cả cống phẩm trên bàn thờ đều đã biến mất.

Hắn hoảng sợ, lập tức chạy ra ngoài hỏi thăm hai hầu nữ.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng nhìn dáng vẻ vội vội vàng vàng của hắn, không khỏi nở một nụ cười bất đắc dĩ, sau đó nâng chiếc bánh hình người tí hon lên nhìn chăm chú. Bánh còn chưa nguội, từng làn hơi nước phiêu đãng trong không khí, toả ra hương thơm đặc biệt của lúa mì. Không cần nếm thần Ánh Sáng cũng có thể tưởng tượng ra mùi vị ấy ngọt ngào đến nhường nào.

Hình người tí hon được nặn giống y như thật, lại bởi vì nóng mà hơi phồng lên, khiến bộ dạng của thiếu niên trông càng mềm mại và đáng yêu. Thần Ánh Sáng chăm chú nhìn thật lâu, nhẹ nhàng xoay xoay chiếc bánh, trái tim như có dòng điện chạy qua, vừa tê dại vừa ngứa ngáy, khiến người ta cảm thấy bủn rủn.

Nhìn hơn mười phút, hắn mới đưa hình người tí hon kia lên môi, đặt một nụ hôn vừa nhẹ nhàng vừa cẩn

trọng lên đó, sau đó nhìn về phía sứ thần đứng cạnh – "Cậu ấy có đáng yêu không?"

Là "cậu ấy" mà không phải "nó", sứ thần chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu người bánh tí hon này đại khái chính là bộ dạng của người trần mà dạo gần đây Bề Trên hay ngắm trộm. Hơn nữa giọng điệu của Bề Trên còn toát ra một chút kiêu ngạo và vui vẻ, rất giống những quý tộc dưới trần gian khi họ khoe khoang báu vật của mình.

Đây đã không chỉ đơn giản là cảm thấy hứng thú, mà là yêu thương quyến luyến. Sứ thần âm thầm rùng mình, vội vàng cười đáp – "Rất đáng yêu. Tôi chưa từng thấy ai đáng yêu như vậy. Tôi dám chắc tất cả nô bộc trong thần điện đều không thể sánh bằng."

Bờ môi hơi cong của thần Ánh Sáng lại mím thành một đường thẳng khắc nghiệt, đôi mắt vàng sẫm lạnh lùng liếc qua.

Sứ thần lập tức quỳ xuống nhận tội, cố gắng nghĩ xem mình đến cùng nói sai ở đâu.

"Những nô bộc thấp hèn kia há có thể sánh được với con trai yêu quý nhất của ta." – Hắn nâng người bánh tí hon, chậm rãi rời đi, trước khi đi còn phất tay một cái, hạ phép cấm ngôn cho sứ thần.

Sứ thần cũng không oán giận, trái lại còn thở phào một hơi. Có bao nhiêu người vì chọc giận Bề Trên mà bị đốt thành tro, anh ta có thể nhặt lại được cái mạng đã coi như cực kỳ may mắn. Xem ra, mức độ yêu thích mà Bề Trên dành cho vị tư tế dưới trần gian kia đã vượt qua sự tưởng tượng của anh ta, không biết người kia phải đẹp đến nhường nào.

Nếu tình cảm này cứ tiếp tục kéo dài, chắc sẽ có một ngày Bề Trên ban cho cậu ta thần cách mà ngài ấy đoạt được từ những vị thần khác. Những thần cách đó là báu vật mà mỗi sứ thần, thậm chí mỗi nô bộc trong thần điện đều mơ ước.

Chu Doãn Thịnh tìm mãi mà vẫn không thấy cống phẩm, đương ảo não thì thấy giáo chủ, phó giáo chủ và một chiến sĩ cấp vương vội vàng đi đến chính điện.

Hắn lập tức cúi người chào hai bề trên. Giáo chủ không bảo hắn đứng dậy, chỉ nhìn hắn chằm chằm với ánh mắt khác lạ và cảnh giác.

Phó giáo chủ không kìm được, lập tức đánh đòn phủ đầu – "Vừa rồi có người hầu bẩm báo khóm hoa nguyệt quý mà ngươi hái bị ma khí ăn mòn dẫn đến héo rũ. Mọi người đều biết, nơi có ma khí nhất định tồn tại ma vật, chúng có thể ký sinh trong cơ thể bất kỳ người nào, bao gồm cả tư tế Ánh Sáng. Lần này chúng ta đến là vì muốn ngươi chứng minh sự trong sạch của mình."

Chuyến đi lịch luyện cùng hoàng tử thứ hai càng ngày càng đến gần, nếu giờ còn chưa đối phó với Joshua,

hai năm sau cậu ta thành niên sẽ có thể kế thừa vị trí giáo chủ, vì thế phó giáo chủ rất sốt ruột, nghe được tin này liền nghĩ ra một độc kế.

Đầu óc Chu Doãn Thịnh chỉ có thể chập mạch khi đối mặt với những chuyện liên quan đến thần Ánh Sáng, chứ ứng phó với người khác thì không thành vấn đề. Hắn bình tĩnh hỏi vặn lại – "Vậy thì trước khi tôi chứng minh mình trong sạch, xin hỏi giáo chủ và phó giáo chủ có thể chứng minh sự trong sạch của mình không? Ma vật rất quỷ quyệt, chuyện chúng thích làm nhất chính là mê hoặc những chủng tộc khác tự giết hại lẫn nhau."

"Chúng ta đều đã uống nước thánh." – Giáo chủ đưa chiếc bình sứ trắng tinh cho hắn, nói một cách hiền lành – "Con trai, hãy uống nó đi."

Nếu bị ma vật ký sinh mà uống phải nước thánh, toàn thân ký chủ sẽ vô cùng đau đớn, làn da thối rữa, đồng thời giết chết ma vật và đẩy chúng ra ngoài cơ thể, là sát chiêu có thể trực tiếp đối chọi với ma vật. Nhưng để làm ra nước thánh, cần có năng lượng Ánh Sáng ủ suốt trăm năm, khiến màu nước chuyển từ trong suốt sang màu vàng kim rực rỡ mới có tác dụng, là báu vật vô cùng quý giá đối với giáo hội – khi mà tư tế Ánh Sáng càng ngày càng thưa thớt, sức mạnh càng ngày càng bạc nhược.

Giáo chủ chỉ lưu giữ tổng cộng ba bình, vốn định dành cho hoàng gia, hiện tại lại không thể không lấy ra sử dụng. Tư tế Ánh Sáng là điều kiện mấu chốt bảo đảm một quốc gia có thể giành được thắng lợi trong chiến tranh Bóng Tối hay không, nhất là đế quốc Sagaza – quốc gia chỉ có ba tư tế Ánh Sáng – lại càng không thể có chút tổn thất nào.

Chu Doãn Thịnh mím môi, đang định giơ tay nhận lấy bình sứ thì người hầu của giáo chủ lại hơi lảo đảo rồi ngã nhào về phía hắn, cánh tay đập mạnh lên mu bàn tay hắn, khiến bình sứ rơi xuống đất vỡ vụn, chất lỏng màu vàng kim chảy xuống khe hở dưới sàn, thấm vào bùn đất, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Người hầu hoảng sợ, cuống quít quỳ xuống nhận tội, nhưng không ai để ý đến gã.

Đây rõ ràng là có mưu tính trước, họ muốn làm gì? Chu Doãn Thịnh quay đầu nhìn thẳng vào phó giáo chủ, mà giáo chủ thì nhanh chóng nghĩ đến một khả năng, sắc mặt tức thì trở nên tái nhợt.

"Đây là bình nước thánh cuối cùng. Ma vật có thể chống đỡ sức mạnh Ánh Sáng mà ký sinh trong cơ thể tư tế Ánh Sáng đều có cấp hoàng trở lên, cho dù ta và ngài giáo chủ hợp sức làm phép chiếu sáng cũng không thể phân biệt được. Ngươi hãy xuống hồ Tôi Luyện sau điện thờ để chứng minh sự trong sạch của mình đi." – Phó giáo chủ nói một cách lễ độ.

"Không!" – Giáo chủ khàn tiếng bác bỏ.

Một nghìn năm trước, hồ Tôi Luyện có thể giúp cho tư tế Ánh Sáng tăng nhanh tốc độ tu luyện. Chỉ cần ngâm mình dưới hồ, cơ thể và linh hồn của họ đều sẽ được đoàn luyện, nhờ đó càng trở nên mạnh mẽ. Các tư tế Ánh Sáng hơn nghìn năm trước đều sở hữu uy lực dời non lấp biển, hoàn toàn không như tư tế bây giờ, chỉ có thể trốn sau pháp sư và chiến sĩ bố trí giới tuyến Ánh Sáng.

Theo lý thuyết, hồ Tôi Luyên vốn là nơi người người đổ xô vào tu luyện, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, mọi tư tế Ánh Sáng bước vào hồ đều sẽ lập tức bị nước hồ thiêu đốt như nham thạch.

Trên thế giới này, ngoại trừ các vị thần, không linh hồn nào là không có tạp chất, không ai là không có ham muốn cá nhân. Các tư tế Ánh Sáng không hiểu vì sao Bề Trên lại trở nên hà khắc như vậy, nhưng họ cũng không có biện pháp nào, đành phải từ bỏ hồ Tôi Luyện, chuyển sang cầu nguyện.

Thần lực có thể đạt được từ việc cầu nguyện vô cùng ít ỏi, thường cần mấy chục năm tích luỹ. Đây chính là nguyên nhân mà thực lực của tư tế Ánh Sáng càng ngày càng yếu.

Phó giáo chủ nói vòng nói vo như vậy, hoá ra mục đích cuối cùng chính là để diệt trừ Joshua! Khi giáo chủ nhận ra điều này, ông cũng đã không còn cách nào khác. Nếu che chở Joshua, rất có thể ma vật sẽ trốn thoát, ý thức trách nhiệm của ông không cho phép ông làm như vậy.

Ông khoát tay, tựa như đang rút lại chữ "không" vừa rồi. Trầm mặc một lát, ông mới nói một cách khó nhọc – "Joshua, con trai ta, con phải biết đây là chức trách của ta, của giáo chủ đế quốc Sagaza. Ta không thể buông tha bất cứ một ma vật nào, cho dù nó ký sinh trong cơ thể quốc vương."

"Tôi hiểu, tôi sẽ thực hiện điều các ngài mong muốn." – Chu Doãn Thịnh cúi người chào, sau đó vững bước đi vào sâu trong chính điện.

Nếu như không có năng lượng từ thế giới cấp B tôi luyện linh hồn, có lẽ hắn sẽ lo lắng một chút. Nhưng hiện tại, hắn hoàn toàn không coi hồ Thử Luyện ra gì. Hắn biết linh hồn mình rất thuần chất, có thể chịu đựng nước hồ ăn mòn. Hơn nữa, trải qua thôi miên sâu, hắn yêu thần Ánh Sáng tha thiết, hoàn toàn không có tạp niệm.

Tình yêu của hắn dành cho thần Ánh Sáng đến ngay cả hắn còn thấy sợ hãi.

Hắn cởi giày và áo choàng, chỉ mặc một chiếc áo tơ tằm mỏng manh xuống hồ Tôi Luyện. Nước hồ đen đặc, bọt sủi ùng ục, lại toát ra hơi lạnh vô cùng buốt giá, khi phát hiện vật bẩn sẽ lập tức sôi trào, chuyển sang màu đỏ quạch như máu. Đừng nói người thường, e rằng ngay cả thần cũng có thể bị nhiệt độ kinh khủng kia nuốt chửng.

Bàn tay giấu sau lớp áo choàng rộng rãi run lên vì kích động. Chỉ cần Joshua chết, dưới tình huống không có người nào khác để lựa chọn, gã nhất định có thể ngồi lên vị trí giáo chủ, cùng nắm quyền thống trị đế quốc Sagaza với quốc vương. Từ sau khi chuyện con riêng bị vạch trần, gã lúc nào cũng nhăm nhe giết chết Joshua, hôm nay nguyện vọng rốt cuộc được thực hiện.

Dường như gã đã trông thấy con đường Ánh Sáng trải rộng trước mặt mình.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng nhìn chằm chằm những người trần trong điện thờ này, con ngươi lúc thì hoá thành màu vàng sẫm, khi lại trở nên đen kịt, thần lực mạnh mẽ thoát khỏi sự khống chế mà phát ra ngoài, phá huỷ chiếc ghế thần hoa lệ. Nếu không vì muốn bảo vệ tiểu tín đồ đang ngâm mình trong hồ,

hắn đã sớm phẫn nộ đến mất hết lý trí.

Nước trong hồ Tôi Luyện thực chất là ma khí được nén thành dạng lỏng. Ma khí có thể tìm ra bóng tối ẩn giấu trong lòng người, đồng thời coi đây là vật dẫn để ấp ra ma vật trong cơ thể con người. Nói trắng ra, ma vật không sinh ra từ vực Bóng Tối, mà sinh ra từ nội tâm con người.

Bóng Tối vô tận có thể dẫn xuất Ánh Sáng. Một nghìn năm trước, thần Ánh Sáng còn chưa nhẫn tâm như hiện giờ, hắn đặt hạn chế trong hồ, bảo đảm ma khí sẽ chỉ xúc tiến sức mạnh của tư tế Ánh Sáng mà không ăn mòn họ. Nhưng đột nhiên có một ngày, hắn bắt đầu chán ghét thế giới này. Hắn xoá bỏ mọi hạn chế, giết chết tất cả các vị thần.

Đã hàng trăm triệu năm, thần Ánh Sáng vẫn chưa từng thấy trái tim nào thực sự thuần tuý. Hắn từng ngâm trái tim của nữ thần Mùa Xuân xuống hồ, nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là, chưa đầy một giây, trái tim đỏ tươi kia tức thì trở nên đen sì, sau đó hoá thành bùn đất dơ bẩn.

Khi ấy, hắn cảm thấy vô cùng thú vị, thậm chí còn cười rộ lên, nhưng lúc này hắn chỉ muốn huỷ đi tất cả hồ Tôi Luyện trong điện thờ Ánh Sáng. Nếu thế, tiểu tín đồ của hắn sẽ không bị đối xử độc ác như vậy.

Linh hồn của tiểu tín đồ rất thuần khiết, có thể chịu được đợt xâm nhập đầu tiên của nước hồ, nhưng tiếp theo thì sao? Chỉ cần nội tâm cậu ấy nảy sinh chút ít tạp niệm hay sợ hãi, cậu ấy sẽ phải chịu sự tổn thương ngoài sức tưởng tượng.

Thần Ánh Sáng tụ một tia sáng màu vàng kim trên đầu ngón tay, chuẩn bị bọc kín tiểu tín đồ. Nhưng tia sáng còn chưa bắn ra, hắn đã sửng sốt vì kinh ngạc.

Hắn thấy cơ thể tiểu tín đồ toát ra một vầng sáng trắng trong suốt lấp lánh, ngăn cách hắn khỏi nước hồ đen kịt. Đó là sức mạnh mà chỉ nội tâm thuần khiết nhất mới có. Là điều gì đã khiến tâm tư của cậu ấy sạch sẽ và chân thành đến vậy? Là tín ngưỡng thành kính với mình ư?

Thần Ánh Sáng chỉ muốn chui vào lòng tiểu tín đồ để xem một chút, điều này vốn không phải việc khó với hắn, nhưng không hiểu sao lại không thể thực hiện được với tiểu tín đồ. Hắn cũng không hề cảm thấy kỳ lạ hay dè chừng gì, trái lại còn cảm thấy vui vì sự đặc biệt của tiểu tín đồ. Hắn sẵn lòng suy đoán tâm tư của cậu ấy, điều này khiến linh hồn đơn độc của hắn trở nên vui vẻ và sung sướng, không thể nào kiềm nén.

Hắn nâng tay chống má, mỉm cười nhìn thiếu niên chăm chú. Thấy cậu chắp hai tay thành hình chữ thập, ngồi khoanh chân dưới hồ, hắn liền biết cậu ấy đang cầu nguyện mình. Bởi vì có người ngoài, cậu ấy không nói ra những câu chữ cầu nguyện ngọt ngào hơn mật, đúng là đáng tiếc.

Giữa hồ nước đen như mực, chỉ có đầu và đôi tay thiếu niên lộ ra khỏi mặt nước, trông nhỏ bé, đáng thương đến thế. Thần Ánh Sáng muốn đi xuống hồ, ôm chặt lấy cậu ấy bằng thân hình cao lớn của mình, cho cậu ấy thêm nhiều sức mạnh và ấm áp hơn nữa.

Nghĩ vậy, hắn chia tách ý thức của mình ra, hình thành một bóng dáng tuyệt mĩ trong chính điện, sau đó

đi đến bên cạnh tiểu tín đồ, vỗ vỗ đôi má ấm áp của người nọ trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người.

Tiểu tín đồ đang đắm chìm trong cầu nguyện, không mở mắt nhìn mình, điều này khiến thần Ánh Sáng cảm thấy tiếc nuối. Hắn vốn định tiếp tục vuốt ve mái tóc bạch kim của cậu, nhưng sợ cắt ngang lời cầu nguyện của cậu sẽ khiến nước đen xâm nhập, hắn đành phải kiềm chế.

Không có hạn chế mà hắn bố trí, người tu luyện trong ao Thử Luyện chắc chắn sẽ nhận được sức mạnh Ánh Sáng vượt qua sức tưởng tượng của người thường. Quan trọng hơn là, nó có thể nâng cao tiềm lực của người tu luyện trên mọi mặt. Cơ thể của tư tế Ánh Sáng tựa như một chiếc lọ, mà tiềm lực quyết định chiếc lọ này có thể chứa đựng bao nhiêu sức mạnh Ánh Sáng.

Tư chất của tiểu tín đồ vốn đã thuộc dạng tốt nhất, sau khi được nước hồ tôi luyện, tư chất của cậu ấy sẽ có thể tiếp tục nâng cao. Nói cách khác, sau này hắn có thể rót nhiều thần lực hơn vào cơ thể cậu ấy mà không cần lo cậu ấy bị thương.

Đây chính là mong muốn của thần Ánh Sáng, vì thế hắn tuyệt đối sẽ không ngắt ngang thời gian tu luyện của tiểu tín đồ, dẫu hắn khát vọng được ôm tiểu tín đồ đến nhường nào đi chăng nữa.

"Ngươi là ai? Ma vương dưới vực Bóng Tối?" – Giáo chủ và phó giáo chủ hoảng sợ chất vấn, đồng loạt đọc thần chú Mũi Tên Ánh Sáng. Đẳng cấp ma vật càng cao, ngoại hình càng mĩ lệ, mà ngoại hình của người đột nhiên xuất hiện trước mặt này hiển nhiên vượt xa mức tưởng tượng của loài người.

Nếu hắn thực sự là ma vật, đẳng cấp của hắn nhất định trên cả cấp thánh.

Thần Ánh Sáng đặt tay lên môi ra hiệu im lặng. Ngay lập tức, giáo chủ và phó giáo chủ phát hiện ra mình không thể nào lên tiếng. Không thể đọc thần chú, họ lấy gì để tấn công ma vật này? Hai người muốn chạy ra ngoài nhờ giúp đỡ, lại nhận ra ngay cả cơ thể mình cũng không thể động đậy.

Có thể khống chế hai tư tế Ánh Sáng bậc giáo chủ chỉ trong chớp mắt, năng lực của người này đáng sợ đến mức nào? Hai người trợn tròn mắt, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng chẳng được bao lâu, họ chẳng còn tâm trí đâu để sợ hãi nữa, mà là không thể tin vào mắt mình.

Chỉ thấy người đàn ông tóc vàng nọ lặng lẽ đi đến bên cạnh Joshua, nghiêm túc vẽ theo đường nét gương mặt xinh đẹp của thiếu niên trên không, sau đó cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cậu. Vẻ mặt hắn dịu dàng là thế, ánh mắt trìu mến là thế, tựa như đang chăm chú nhìn con trai mình, cũng tựa như đang nhìn người mình yêu thương nhất.

Hắn nhìn một chút rồi lại hôn một chút, niềm vui khó nén khiến cơ thể hắn tiết ra những tia sáng vàng rực rỡ.

Những tia sáng kia ẩn chứa rất nhiều thần lực, khiến làn da của giáo chủ và phó giáo chủ đều bị thiêu cháy,

nhưng lại không gây chút thương tổn nào cho Joshua, trái lại thi nhau chui vào cơ thể Joshua.

Bờ môi Joshua hơi hé mở, vẻ mặt vô cùng thoải mái, điều này khiến người đàn ông tóc vàng nọ càng trở nên vui vẻ. Hắn cười rộ lên, thứ âm thanh mạnh mẽ và gợi cảm ấy đủ để khiến người ta điên cuồng.

Hắn vén một lọn tóc của Joshua lên, dùng ngón tay cuộn vòng, đùa nghịch một cách thích thú. Thấy Joshua hơi nhíu mày, dường như có dấu hiệu tỉnh lại, hắn lại hơi lùi bước. Hắn nhớ đến một thân phận khác của mình, hắn thực chất không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng của Joshua.

Hắn buông tóc Joshua ra, nôn nóng dạo bước trong chính điện. Lúc đi ngang qua pho tượng cao năm mét, trông thấy gương mặt ông chú trung niên bình thường kia, vẻ mặt hắn như bị sét đánh, đứng như trời trồng ngay tại chỗ.

Đây không phải là hắn! Chỉ cần nghĩ đến chuyện Joshua ngày ngày thổ lộ với bức tượng này mà miệng thì lúc nào cũng gọi tên mình, hắn liền muốn phá tan tành cả pho tượng lẫn điện thờ đế quốc Sagaza!

Nhưng tiểu tín đồ vẫn còn trong điện thờ, hắn không nỡ khiến cậu ấy buồn, vì vậy đành phải kiềm nén sự phẫn nộ trong nội tâm, phất tay biến nó thành pho tượng giống hệt mình ngồi ngay ngắn trên ghế thần hoa lệ.

Hắn trở về bên cạnh hồ, chỉ tay về phía phó giáo chủ, thu hồi toàn bộ sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể gã, sau đó cúi người hôn lên trán tiểu tín đồ lần nữa, cho cậu ấy một dòng thần lực tinh khiết, cuối cùng mới hoá thành ảo ảnh, chậm rãi biến mất.

116. Quyển 10 - Chương 4

Khi Chu Doãn Thịnh ra khỏi hồ Tôi Luyện, dòng nước màu đen tự động rút đi, không hề dính lên người hay quần áo hắn một chút nào. Hắn mặc áo choàng rồi chậm rãi đi đến bên cạnh giáo chủ và phó giáo chủ, lại thấy vẻ mặt của hai người vặn vẹo như thể vừa gặp ma.

"Ngài giáo chủ, ngài phó giáo chủ, hai người làm sao vậy?"

"Vừa rồi bọn ta trông thấy…" – Miệng giáo chủ mấp máy nhưng không phát ra được âm thanh nào, ông dừng lại một chút mới nói – "Vừa rồi…"

Cứ khi ông cố tình đề cập đến người đàn ông vừa rồi, âm thanh sẽ tự động biến mất, đây là phép cấm ngôn, hơn nữa mang tính vĩnh cửu.

Người nọ thực sự là thần Ánh Sáng ư? Nội tâm giáo chủ như có sóng cuộn biển gầm, ánh mắt nhìn về phía con nuôi cũng khác hẳn lúc trước. Ông đã từng nghe giáo chủ trước kể, hơn nghìn năm trước từng có sứ

thần giáng xuống lục địa tìm kiếm những thiếu niên có ngoại hình xinh đẹp cho Bề Trên. Họ chỉ chú ý đến những thiếu niên có tóc trắng mắt xanh và tóc đen mắt đen, chỉ cần có dung mạo xuất chúng là sẽ lập tức đưa đi. Vào thời kỳ đó, những thiếu niên sở hữu hai đặc trưng này đều rất được mọi người chào đón, thân phận cũng trở nên vô cùng cao quý.

Nhưng chẳng bao lâu sau, dường như Bề Trên mất đi hứng thú, không phái sứ thần xuống nữa, cũng từ chối tất cả thiếu niên mà những điện thờ lớn dâng lên. Dần dà, không còn ai nhắc đến chuyện này nữa.

Nhìn con nuôi trước mặt, giáo chủ cảm thấy hình như mình phát hiện ra chân tướng.

Joshua năm nay mười sáu tuổi, chính là độ tuổi nụ hoa chớm nở. Hắn có thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh xẻo, mái tóc bạch kim dài đến mắt cá chân xoã xuống như thác nước. Hắn đứng nơi nào, nơi đó dường như lập tức sáng lên, xua tan mọi bóng tối.

Hắn sạch sẽ, thuần khiết, non nớt, xinh đẹp, hơn nữa cuộc đoàn luyện đã chứng minh hắn sở hữu một trái tim thành kính nhất, một linh hồn trong sáng nhất. Việc hắn có thể nhận được sự ưu ái của Bề Trên dường như cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

Nghĩ vậy, nội tâm lo lắng của giáo chủ chậm rãi bình tĩnh lại. Ông cảm thấy mừng cho tương lai của đế quốc Sagaza. Những năm trở lại đây, tư tế Ánh Sáng hoàn toàn phải dựa vào việc cầu nguyện mới có thể nhận được sức mạnh Ánh Sáng, người nào thành kính người nấy mạnh, nói trắng ra chỉ là tranh giành sự yêu quý của Bề Trên mà thôi. Mà ánh mắt Bề Trên nhìn về phía Joshua vừa rồi cũng chỉ đơn thuần là yêu quý. Có khi giáo hoàng đời tiếp theo sẽ ra đời trên đế quốc Sagaza, mà Toà Thánh trung ương cũng sẽ chuyển đến Gacore.

Giáo chủ càng nghĩ càng hưng phấn, nhìn con nuôi mình với ánh mắt đong đầy yêu thương.

Mà phó giáo chủ lúc này đã quá đỗi hoảng sợ và không dám tin. Gã không muốn thừa nhận người đàn ông tóc vàng vừa rồi chính là Bề Trên. Sao Bề Trên có thể hiện thân dưới phàm trần chỉ vì một tư tế quèn, lại còn hôn trán hắn một cách dịu dàng như vậy! Nhưng sức mạnh Ánh Sáng đột nhiên biến mất khỏi cơ thể và làn da bị thần lực thiêu đốt nói cho gã biết, chuyện phi lý nhất lại chính là sự thực.

Gã mưu toan bức tử con cưng của Bề Trên, thế nên Bề Trên tự mình xuống trần gian trừng phạt gã.

Nếu một tư tế đột nhiên mất hết sức mạnh Ánh Sáng, điều này chứng tỏ kẻ đó xúc phạm đến Bề Trên, sẽ bị giáo hội trục xuất và người đời phỉ nhổ. Hết rồi, từ hôm nay trở đi, gã sẽ mất hết tất cả!

Phó giáo chủ ngã phịch xuống đất, mà giáo chủ thì đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn gã, chỉ sai chiến sĩ giải gã đi.

"Ta tuyên bố, điện thờ đế quốc Sagaza trục xuất Colin Gail với tội danh xúc phạm thần linh. Thu hồi toàn bộ tài sản và vinh dự đã từng ban cho người này, đồng thời ra lệnh cho người này rời khỏi Gacore trong vòng một giờ, cả đời không được trở về."

Ngay lập tức, người ghi chép ghi lại chỉ thị này và bẩm báo cho quốc vương. Còn về chuyện ma vật thì giờ đã không còn cần điều tra nữa, Bề Trên xuất hiện, tất cả ma vật đều trở thành cát bụi chỉ trong tích tắc.

Tiếng gào khóc cầu xin tha thứ của phó giáo chủ xa dần. Lúc này, giáo chủ mới dẫn con nuôi ra ngoài, nói vài câu tỏ ý thân thiết và xin lỗi.

Tất cả hầu nữ và chiến sĩ đều quỳ ngoài điện, miệng lẩm nhẩm cầu nguyện, trên mặt toát lên vẻ sùng bái và kính sợ. Họ hơi ngước mắt, dường như rất muốn nhìn xem pho tượng sau bàn thờ, nhưng khi ánh mắt vừa chạm phải pho tượng, họ lại cảm thấy mắt mình đau nhói. Nếu vẫn cố chịu đựng đau đớn mà xem tiếp, họ biết mình nhất định sẽ trở thành người mù.

Không phải ai cũng có tư cách nhìn thẳng diện mạo của thần Ánh Sáng.

Thần mang phép màu đến đế quốc Sagaza, cho họ được chứng kiến phong thái phi phàm của thần, đây là vinh dự mà tất cả điện thờ trên lục địa đều chưa từng có được! Nếu để giáo hoàng ở Toà Thánh Trung Ương biết, e rằng đến ngài ấy cũng phải ghen tị!

Trong lòng những người này tràn đầy hân hoan và tự hào, lời cầu nguyện cũng càng trở nên thành kính.

Giáo chủ đi đến trước bàn thờ, ngẩng đầu nhìn pho tượng tráng lệ hơn hẳn nọ. Một giây sau đó, ông vội cung kính cúi đầu, nhắm nghiền đôi mắt đã đau nhói. Tuy chỉ trong tích tắc, ông vẫn có thể nhận ra khuôn mặt đẹp đến cùng cực kia. Dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần nhìn một lần là sẽ không bao giờ quên được. Đây chính là người đàn ông tóc vàng vừa mới xuất hiện kia, thần Ánh Sáng đích thực.

"Thần Ánh Sáng trên cao, xin Người chấp nhận lời sám hối của tín đồ..." – Dám gọi Bề Trên là Ma Vương, giáo chủ sợ đến mức chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống nhận tội.

Trong chính điện chỉ có một mình Chu Doãn Thịnh còn đứng. Không phải hắn muốn tỏ vẻ mình đặc biệt, cũng không phải muốn thể hiện cái gọi là người người bình đẳng, mà là hắn bị hình ảnh mĩ lệ huy hoàng của Cha hớp hồn.

Trước mắt hắn là một người đàn ông cao lớn ngồi ngay ngắn trên ghế thần hoa lệ. Người nọ chống tay dưới cằm, biểu cảm trên mặt tựa như thương xót, rồi lại như thờ ơ vô cảm.

Người nọ có một mái tóc vàng dài gợn sóng, có đôi mắt sáng và sâu thẳm như bầu trời. Trên người hắn là chiếc áo bào trắng viền vàng vô cùng lộng lẫy, chiếc đai nạm vàng và đá quý thắt hờ trên hông. Vạt áo người nọ hơi mở rộng, để lộ thân hình mạnh mẽ và xương quai xanh gợi cảm sau lớp áo bào.

Ngoại hình của hắn quá mức đẹp đẽ, đã vượt qua khả năng tưởng tượng của con người.

Thôi miên sẽ để lại di chứng, nếu nghiêm trọng thậm chí sẽ làm ảnh hưởng đến thần trí của người bị thôi miên. Nhất là ám chỉ tâm lý, hệ quả sẽ càng trở nên nghiêm trọng theo mỗi lần thực hiện. Nói cách khác,

ngày qua ngày, mức độ não phẳng của Chu Doãn Thịnh sẽ tăng lên từng phần. Nhưng hắn không hề lo lắng, bởi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, năng lượng mà hắn nhận được đủ để hắn chữa khỏi di chứng này.

Nhưng mà hiện tại, nhân cách não phẳng đã sắp phát điên. Biết đây mới là gương mặt thực sự của Cha, hắn lại có ý muốn quỳ liếm. Hắn cố gắng nhẫn nại, đến nỗi móng tay đâm rách lòng bàn tay, hắn mới không để mình làm gì mất mặt trước mọi người.

Hắn chỉ có thể ngây ngốc đứng yên tại chỗ, miệng hơi há, ánh mắt nóng đến có thể đốt xuyên đá chiếu thẳng vào pho tượng.

Thần Ánh Sáng có để lại một phần thần thức trong pho tượng, vì vậy hắn có thể trông thấy những gì pho tượng thấy, cảm nhận những gì pho tượng có thể cảm nhận. Khi tiểu tín đồ nhìn chằm chằm pho tượng với ánh mắt nóng bỏng như vậy, hắn cũng cảm thấy toàn thân mình nóng ran, nội tâm tràn đầy cảm giác sung sướng chưa từng có.

Đúng rồi, con trai ta, hãy nhìn ta đi, nhìn nữa đi, nhìn mãi đi, đừng bao giờ nhìn người khác với ánh mắt như vậy! Hắn giơ ngón tay, truyền dòng sức mạnh Ánh Sáng nóng bỏng không kém vào giữa trán tiểu tín đồ.

Chu Doãn Thịnh hơi giật mình vì nóng, nhưng mắt vẫn không nỡ chớp lấy một cái, chỉ đưa tay lên che trán, bộ dạng ngơ ngơ ngác ngác trông ngốc cực kỳ, nhưng cũng vô cùng đáng yêu.

Thần Ánh Sáng cười rộ lên, tiếng cười dài quanh quẩn trong thần điện trống trải, khiến tất cả sứ thần và tôi tớ đều ngạc nhiên hết sức. Ai có thể làm cho Bề Trên cười vui vẻ đến vậy? Quả thực là kỳ tích!

Giáo chủ sám hối xong thì thấy con nuôi mình đang ngẩng đầu nhìn pho tượng chăm chú.

"Joshua, con không thấy đau mắt à?" – Ông gặng hỏi.

Thiếu niên nọ vẫn cứ nhìn pho tượng, không trả lời.

Ông hỏi mấy lần liền, cuối cùng không thể không lại gần kéo áo con nuôi mình.

Lúc này, Chu Doãn Thịnh mới hoàn hồn, đỏ mặt nói – "Thị lực của con rất tốt, đủ để nhìn rõ và khắc ghi hình ảnh huy hoàng của Cha dưới đáy lòng."

Giáo chủ nở nụ cười, thế mới xác định Bề Trên quả nhiên ưu ái Joshua, chỉ Joshua mới có thể nhìn thẳng ngoại hình của hắn.

"Con trai ta, vậy thì con hãy ở lại bên cạnh Người, cầu nguyện Người đi." – Ông giơ tay vuốt ve mái tóc mềm mại của con trai, nhưng chưa kịp chạm vào đã cảm thấy lòng bàn tay mình đau nhói.

Ông lặng lẽ rút tay về, mang những người không liên quan ra ngoài. Đến một góc rẽ yên tĩnh, ông mới xoè tay ra xem, quả nhiên làn da đã bị thần lực bỏng rẫy đốt cho cháy đen. Ông lắc đầu, âm thầm cảm thán: Đúng là một khi rơi vào tình yêu thì dù là thần thánh trên cao cũng bất chấp lý lẽ.

Mọi người đều đi hết, chính điện trở nên vô cùng yên lặng. Đây là khoảng thời gian cầu nguyện thường ngày của Chu Doãn Thịnh, hắn vốn nên quỳ xuống cầu nguyện, nhưng cứ vừa mở miệng là hắn lại không thể nào tiếp tục được nữa. Gương mặt tuyệt trần của Cha chiếm trọn thần trí hắn. Dù mở hay nhắm mắt, hắn cũng không thể nào xua đi hình ảnh nọ, thậm chí càng lúc càng rõ ràng.

Trong đầu hắn như có thứ gì đó đang sôi trào, sủi lên những bong bóng màu hồng phấn. Hắn không tài nào khiến mình tĩnh tâm lại được, ngoại trừ nhìn Cha chăm chú, hắn căn bản không muốn làm bất cứ điều gì khác. Tuy rằng tượng được làm từ đá, nhưng bởi bên trong có chứa thần thức nên trông chẳng khác nào người thật.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt quyến luyến và nóng rực trượt từ đôi mắt sâu thẳm xuống đến bờ môi mỏng của Cha. Hắn nhìn rất lâu, hai má ửng đỏ, không biết đang nghĩ gì.

Thần Ánh Sáng trên chín tầng mây cảm thấy môi mình tê tê ngứa ngứa, vô thức đưa tay lên xoa, sau đó lại vuốt ve bờ môi của thiếu niên trong gương, đột nhiên cảm thấy khát khô.

Hắn vẫn nhìn gương ảo ảnh không rời mắt, tay hơi nhấc lên, tức thì có sứ thần đặt một ly rượu màu vàng kim bên cạnh ghế thần. Hắn nâng ly nhấm nháp, thế nhưng cảm giác khát khô kia lại không giảm đi chút nào, trái lại càng trở nên nghiêm trọng.

Chu Doãn Thịnh không nén nổi bản thân tưởng tượng ra cảm giác khi được hôn Cha, nhưng rốt cuộc hắn không dám làm vậy, chỉ dùng đầu gối bước từng bước nhỏ đến trước pho tượng, hai tay giơ giữa không trung, mãi một lúc lâu mới dè dặt ôm lấy đôi chân Cha. Cảm giác ấm áp mềm mại trong vòng tay khiến hắn giật mình hoảng sợ, lập tức buông tay ra, rụt lùi mấy bước liền. Hắn xếp hai tay chồng lên nhau rồi đặt ngay ngắn dưới đất, gối đầu lên mu bàn tay, hốt hoảng sám hối.

Sao hắn có thể có ý nghĩ khinh nhờn Cha như vậy? Thật là đáng sợ.

Thần Ánh Sáng đặt ly rượu xuống, vẻ mặt vô cùng chán nản. Hắn không thể chịu nổi việc tiểu tín đồ tự coi rẻ mình như vậy. Hắn muốn cậu ấy hiểu rằng cậu ấy là đứa con yêu dấu nhất, báu vật độc nhất vô nhị của hắn.

Nhưng đương khi hắn chuẩn bị rót một dòng thần lực tràn đầy tình yêu vào cơ thể tiểu tín đồ, trấn an nội tâm hoang mang lo sợ của cậu ấy, cậu lại đột nhiên thẳng người dậy, nhòm ngó xung quanh như kẻ trộm, sau đó bước nhanh đến trước pho tượng, hôn chân pho tượng một cái rồi nhanh chóng chạy biến.

Cảm giác như cánh chuồn chuồn lướt nhẹ qua bàn chân khiến thần Ánh Sáng vô thức run rẩy. Hắn che mặt, không muốn để người ngoài phát hiện ra vẻ ngạc nhiên kích động của mình, nhưng vành tai lại dần dần ửng đỏ.

"Bảo bối của ta, sao con có thể đáng yêu đến vậy chứ?" – Tiếng thì thầm đong đầy yêu thương tràn ra khỏi khoé môi, ngay sau đó, trong điện lại vang lên tiếng cười sang sảng của thần Ánh Sáng.

Chu Doãn Thịnh chạy nhanh về phòng, chui tọt vào trong chăn, đôi má hồng như đánh phấn. Hắn ôm gối đầu, vừa lăn lộn vừa cười ngây ngô. Cứ lăn như vậy suốt hai tiếng, cho đến khi mặt trăng lên cao, vẻ mặt ngốc nghếch của hắn tức thì trở nên dữ tợn và vặn vẹo. Hắn quăng mạnh gối đầu xuống đất, vừa cởi quần áo vừa vào phòng tắm, nhảy ùm xuống suối.

Đệt, lại đi làm cái bánh hình người giống mày như đúc để làm cống phẩm! Đậu xanh, lại còn động dục với một pho tượng, suýt thì cứng nữa! Phắc, còn rồ người đi hôn chân tượng nữa! Mày có biết xấu hổ hay không?

Hình nhân mang đuôi quỷ trong đầu đang đâm từng nhát vào hình nhân mặc lễ phục tư tế, mắng một cách phẫn nộ. Đến hôm nay hắn mới biết fan cuồng là loài sinh vật đáng sợ đến mức nào, ngày nào cũng làm mấy chuyện ngu xuẩn, quả thực không dám hồi tưởng.

Liên tục tát nước mấy phút liền, hắn rốt cuộc mới bình tĩnh lại. Hắn giơ ngón trỏ, phóng ra một tia sáng màu vàng kim sáng rực. Ánh Sáng vô hình chậm rãi phân tán, hoá thành rất nhiều thanh kiếm vô hình trải dài trên không trung suối nước nóng, chỉ cần tìm được mục tiêu là sẽ lập tức lao đến cắt thành mảnh vụn.

Năng lượng Ánh Sáng khổng lồ khiến trần nhà rạn nứt.

Chu Doãn Thịnh hơi hất ngón tay, tức thì sức mạnh khiến người ta sợ hãi được thu hồi, giấu vào trong cơ thể.

Sức mạnh Ánh Sáng một khi đã rời khỏi cơ thể thì sẽ lập tức tiêu tán, dù là tư tế Ánh Sáng mạnh nhất của mấy nghìn năm trước cũng không thể nào vận dụng một cách tự nhiên như vậy. Trông thấy cảnh này, thần Ánh Sáng trên chín tầng mây cũng vô cùng bất ngờ. Theo như hắn biết, cả lục địa này, bao gồm cả thần giới, không có sinh linh hay vị thần nào ngoài mình có thể làm được điều này.

Không hổ là tiểu tín đồ của ta.

Hắn vui vẻ cười rộ lên, đương nhiên cũng vô cùng để ý đến chuyện đứa trẻ này đột nhiên nổi giận. Hắn suy nghĩ một chút, sau đó liền quy tội cho tên phó giáo chủ nham hiểm độc ác kia.

Khiến phó giáo chủ lặng yên biến mất khỏi đất trời hiển nhiên không phải là tác phong làm việc của thần Ánh Sáng. Hắn hạ chỉ thị xuống trần gian, ra lệnh cho cả lục địa xua đuổi kẻ xúc phạm thần này. Như vậy, nơi duy nhất mà phó giáo chủ có thể đi chỉ còn có vực Bóng Tối, ma vật nơi đó sẽ tiếp đãi gã một cách chu đáo.

Hôm nay Chu Doãn Thịnh cũng thu hoạch được kha khá. Hắn không biết thực lực của mình còn kém nhân vật thụ chính bao nhiêu, nhưng trong trí nhớ của Joshua, sức mạnh Ánh Sáng chỉ có thể gây tổn thương cho ma vật, còn nếu muốn đánh người thì nhất định phải ngưng nén thành thực thể. Gần nghìn năm nay,

không có tư tế Ánh Sáng nào có thể tu luyện đến trình độ này.

Thế nên, khi nhân vật thụ chính phóng ra Ánh Sáng đâm xuyên bả vai Joshua, người ta mới sùng bái cậu ta như vậy. Không thể nghi ngờ, cậu ta là tư tế Ánh Sáng mạnh nhất trong gần nghìn năm nay.

Hiện tại, Chu Doãn Thịnh có thể làm được điều này một cách dễ dàng. Xem ra chênh lệch giữa hắn và nhân vật thụ chính cũng không lớn, hoàn toàn đủ để tự bảo vệ bản thân.

Tất cả những điều này đều là nhờ ơn tên fan cuồng ban ngày kia. Nếu không có hắn lấy lòng thần Ánh Sáng hết mình thì cũng không có Chu Doãn Thịnh mạnh mẽ hiện tại.

Được rồi, vậy thì cứ tâm thần phân liệt tiếp đi, hết thảy đều đáng giá! Chu Doãn Thịnh nắm tay, ngày nào cũng phải bơm hơi cho mình như vậy. Điều chỉnh tâm lý xong, hắn trèo ra khỏi ao, lau khô người rồi khoác thêm áo tắm, đang chuẩn bị lên giường đi ngủ thì nghe có tiếng gõ cửa.

Hắn đi chân trần ra mở cửa, người đến là giáo chủ.

Giáo chủ bị cảnh tượng mỹ lệ đến cùng cực đập thẳng vào mắt. Ông thấy con nuôi mình chỉ mặc một chiếc áo tắm mỏng manh, những giọt nước chảy xuống từ tóc khiến lớp vải trở nên hơi trong suốt, dính sát vào lồng ngực con nuôi, tôn lên dáng người vô cùng xinh xắn và mềm mại.

Còn chưa kịp phản ứng, giáo chủ liền cảm thấy tròng mắt như bị một vật nhọn vô hình nào đó đâm mạnh một phát. Ông cố nén tiếng kêu sắp tràn ra khỏi cổ họng, vội vàng nghiêng người, nói – "Ta đến là để thông báo cho con, lúc nãy Bề Trên vừa hạ chỉ thị trục xuất Colin khỏi lục địa này. Con trai, Cha của con đang đòi lại công bằng cho con, ngày mai con nhớ phải tạ ơn Người đấy." – Vừa dứt lời, cảm giác đau đớn trên mắt tức thì biến mất.

Giáo chủ cảm thấy kinh ngạc vì lòng chiếm hữu mạnh mẽ của Bề Trên. Đối với một người trần, liệu tình yêu này có quá nặng nề hay không? Nhưng ông tuyệt đối không dám biểu lộ suy nghĩ này, chỉ nhẹ nhàng chúc con nuôi ngủ ngon rồi lập tức rời khỏi.

Chu Doãn Thịnh không để chuyện này trong lòng. Không cần giáo chủ chỉ bảo, ngày mai fan cuồng nhất định cũng sẽ cảm động rớt nước mắt mà ôm, mà liếm chân tượng thần Ánh Sáng, nghĩ thôi đã thấy mệt.

Hắn ôm gối lăn qua lăn lại một lúc, đến khi gần ngủ mới mơ màng nghĩ: Sao hôm nay sàn đá cẩm thạch lại ấm thế nhỉ? Như lò sưởi ấy.

Phó giáo chủ bị thần Ánh Sáng thu hồi sức mạnh Ánh Sáng, điều này hiển nhiên là tin dữ đối với đế quốc Sagaza. Điện thờ của họ trở thành điện thờ có thực lực yếu kém nhất, khi chiến tranh Bóng Tối bùng nổ, hai tư tế Ánh Sáng căn bản không đủ sức để dựng lên giới tuyến phòng cho binh lính bị ma khí ăn mòn.

Như vậy, đế quốc Sagaza nhất định sẽ phải xin sự giúp đỡ từ những quốc gia khác.

Vật chất không là vấn đề, chỉ sợ những quốc gia khác liên kết với nhau để chia cắt đất nước này, khiến đế quốc Sagaza từ một cường quốc hùng mạnh trở thành nước phụ thuộc thấp hèn nhất.

Quốc vương không thể nào chịu nổi kết quả như vậy. Lúc này đây, ông đang ngồi đối diện giáo chủ, vẻ mặt tràn đầy u sầu.

"Ngài hoàn toàn không cần lo lắng, Joshua có đủ khả năng chống đỡ cho toàn bộ đế quốc. Đứa trẻ này sẽ trở thành tư tế Ánh Sáng mạnh nhất trong gần nghìn năm nay." – Liên tục bị Bề Trên trừng phạt hai lần liền, giáo chủ đã không còn nghi ngờ gì về sự đặc biệt của Joshua.

Quốc vương nhướn mày, truy hỏi – "Sao ngài lại khẳng định như vậy? Theo tôi được biết, tư chất của cậu ta rất bình thường, thực lực cũng không có gì xuất sắc."

Giáo chủ châm chước một lúc, mới nói – "Tôi chỉ có thể nói cho ngài, Bề Trên rất để ý đến cậu ấy, không phải kiểu để ý bình thường đâu. Tóc cậu bé, đôi mắt cậu bé…"

Ám chỉ đến đây là đủ, quốc vương nhớ lại truyền thuyết kia, trên mặt toát lên vẻ kinh ngạc. Ông trầm mặc một hồi, sau đó mới gật đầu – "Được rồi, chỉ mong tất cả đều như ngài đã đoán. Nhưng để phòng trước, tôi sẽ lập tức phái một đội quân đi tìm những đứa trẻ có sở hữu sức mạnh Ánh Sáng. Ba tuổi mới thí nghiệm thì muộn quá, tôi muốn đổi thành một tuổi, sau đó mỗi năm lại thí nghiệm một lần, cho đến năm mười tám tuổi. Như vậy, chúng ta sẽ không bỏ lỡ bất cứ đứa trẻ nào có tiềm lực."

Giáo chủ gật đầu – "Ý tưởng của ngài rất hay, tôi rất tán thành, đế quốc này cần nhiều tư tế Ánh Sáng hơn."

Thoả thuận xong xuôi, hai người bắt đầu thảo luận đến chuyện hoàng tử thứ hai ra ngoài lịch luyện. Phó giáo chủ bị trục xuất, người đồng hành với hoàng tử thứ hai chỉ có thể được chọn giữa giáo chủ và Joshua.

Giáo chủ đã rất già, xa nhà là chuyện khổ sai đối với ông. Joshua trẻ trung khoẻ mạnh, lại được thần Ánh Sáng chăm nom, nên cho cậu ấy đi để rèn luyện.

Nghĩ vậy, ông nói – "Để Joshua đồng hành với hoàng tử thứ hai đi."

"Ngài nói gì?" – Quốc vương chỉ trông thấy miệng giáo chủ mấp máy, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Giáo chủ nhận ra đây là hiệu quả phép cấm ngôn của Bề Trên. Không thể nói ra chuyện Bề Trên hiển linh thì ông hiểu, nhưng sao ngay cả lời bình thường như vậy cũng không cho nói? Lẽ nào Bề Trên không muốn Joshua rời khỏi điện thờ?

Ông vừa suy đoán vừa nhắc lại lần nữa, thấy vẫn không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, ông thở dài, nói một cách bất đắc dĩ – "Vậy thì để tôi đồng hành với hoàng tử thứ hai đi."

Quốc vương cũng nghiêng về giáo chủ – người có thực lực mạnh mẽ – hơn là Joshua. Tuổi già hoàn toàn không thành vấn đề, dù sao cũng có xe ngựa. Ông gật đầu, vui vẻ tiếp thu đề nghị này.

Cùng lúc đó, Chu Doãn Thịnh kết thúc thời gian tu luyện trong hồ Tôi Luyện. Hắn khoác áo choàng, lặng lẽ đi đến chính điện. Hắn xem xét bốn phía, xác định nơi này không có người ngoài, hắn liền khoá trái cửa điện, sau đó mang theo trái tim loạn nhịp đến trước tượng Cha, ôm lấy hai chân Cha, vùi gương mặt nóng bừng của mình vào đầu gối Cha.

"Cha ơi, đầu óc con rối quá, con chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn cuộn mình bên chân Người, lặng lẽ cảm nhận nhiệt độ cơ thể Người. Con biết làm vậy là không đúng, nhưng chỉ lần này thôi có được không? Lần sau con nhất định sẽ kính cẩn quỳ dưới chân Người mà cầu nguyện. Người trừng phạt Colin vì hành vi độc ác của gã ta đã bôi nhọ chức vị tư tế thần thánh này, nhưng con có thể coi nó thành sự quan tâm và yêu mến của Người dành cho con không?"

Hắn cười rộ lên, nhẹ nhàng dụi má vào đầu gối pho tượng.

Ấm áp, nhẵn nhụi và mềm mại, đó là những gì được truyền đến thân thể thông qua thần thức. Thần Ánh Sáng nhìn chằm chằm hai đầu gối mình, vẻ mặt ngơ ngẩn. Cảm giác này quá tuyệt vời, tuyệt hơn cả tưởng tượng của hắn gấp nhiều lần, khiến hắn không thể không càng tham lam mà nghĩ: Nếu cậu ấy thực sự nép người bên chân mình thì sẽ như thế nào?

Hắn nhất định sẽ bế cậu ấy lên đùi mình, ôm cậu ấy vào lồng ngực rộng lớn của mình, không bao giờ để cậu ấy trở về trần gian nữa. Nhưng hiện tại còn chưa được, cậu ấy nhát gan, yếu ớt, mẫn cảm và tự ti, chỉ e mình sẽ làm cậu ấy hoảng sợ. Hơn nữa cậu ấy khát khao Ánh Sáng là vậy, nếu để cậu ấy phát hiện ra bộ mặt khác của Cha mình, cậu ấy sẽ toát ra biểu cảm gì?

Kinh ngạc? Tuyệt vọng? Thậm chí là chán ghét và thù hận?

Trái tim nhói lên một chút, thần Ánh Sáng cau mày, không dám nghĩ tiếp. Khi hắn thoát khỏi cảm xúc u uất mà quay qua xem, tiểu tín đồ đã tựa vào đầu gối pho tượng mà ngủ, khoé môi vẫn treo một nụ cười rất đỗi ngọt ngào.

Thần Ánh Sáng mỉm cười, dùng thuật phân thân nhập vào pho tượng, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên đầu tiểu tín đồ, năm ngón tay xuyên qua tóc cậu, dịu dàng vuốt ve.

Cứ vậy đi, cứ lặng yên nhìn cậu ấy trưởng thành đi đã.

Chu Doãn Thịnh ban ngày não phẳng ban đêm lý trí, bất giác đã tâm thần phân liệt như vậy suốt hai năm ròng. Hai năm này, vì liên tục được thần lực bồi bổ, hắn đã thoát khỏi thân xác người phàm, hoá thành thần thể. Đương nhiên, trước mắt hắn còn chưa biết điều này.

Mà nhân vật thụ chính vạn người mê của thế giới này đã đến Gacore cùng giáo chủ và hoàng tử thứ hai, mới vừa yết kiến quốc vương xong, hiện đang trên đường đi đến điện thờ.

117. Quyển 10 - Chương 5

Hai năm này, Chu Doãn Thịnh vừa chuyên tâm tu luyện vừa âm thầm hỏi thăm tin tức của nhân vật thụ chính. Đúng như vận mệnh đã định, hai năm trước, cậu ta gặp hoàng tử thứ hai, hai người cùng nhau vượt qua nguy hiểm trong rừng Bóng Tối, trải nghiệm rất nhiều điều bất ngờ, cứu hoàng tử tộc thú nhân, khiến thú hoàng rơi vào lưới tình, còn giúp cây mẹ của tộc tinh linh đâm chồi nảy lộc trở lại.

Cậu ta đã sống trong thần điện mấy trăm năm, đồ ăn thức uống đều chứa đựng sức mạnh Ánh Sáng thuần tuý nhất, cơ thể đã sớm được cải tạo thành linh thể – thể chất mà mọi tư tế Ánh Sáng trên lục địa này đều mong được sở hữu.

Cậu ta không cần cầu nguyện, bởi trong khoảng thời gian còn ở thần điện, cậu ta ngày ngày bồi bạn bên thần Ánh Sáng, cơ thể đã tự động hấp thu thần lực. Có thể ở thần giới, một chút thần lực ấy không là gì, nhưng khi xuống lục địa, cậu ta chính là cao thủ cấp thánh.

Cậu ta sở hữu đôi mắt và mái tóc màu đen, ngoại hình xinh đẹp, còn có một giọng ca tuyệt vời hơn cả tinh linh vương. Khi cậu ta ca hát, dẫu là động vật Bóng Tối đang cuồng bạo vì nhiễm ma khí cũng trở nên hiền lành. Cậu ta giành được tình cảm của tinh linh vương, hai người cùng nhau ca hát ba ngày ba đêm trên cây mẹ, làm cho cả tộc tinh linh đều mê say.

Sau khi rời khỏi rừng Bóng Tối, cậu ta và hoàng tử thứ hai đến Toà Thánh trung ương, nhận được sự đón chào nồng nhiệt của giáo hoàng. Cậu ta có tầm nhìn xa trông rộng, tài ăn nói bất phàm, khiến một người giỏi giang như giáo hoàng cũng phải tán thưởng và cảm thán. Giáo hoàng coi cậu ta là tri kỷ, biết cậu ta chuẩn bị đi, gã liền tạm gác lại công việc, cùng lên đường đến đế quốc Sagaza với cậu ta.

Sức hút không gì sánh kịp của cậu ta khiến tất cả những ai từng gặp cậu ta đều chao đảo.

Cậu ta mới du hành trên lục địa hai năm mà đã có thi nhân sáng tác cho cậu ta những khúc ca lay động lòng người rồi truyền đi khắp nơi. Mọi người tôn cậu ta là con cưng của thần, sứ giả của Ánh Sáng, hy vọng của lục địa, còn dự đoán cậu ta sẽ trở thành tư tế Ánh Sáng mạnh nhất trong gần nghìn năm nay.

Giờ phút này, cậu ta đang theo giáo hoàng, giáo chủ và hoàng tử thứ hai đến điện thờ đế quốc Sagaza.

"Nghe nói điện thờ đế quốc Sagaza chỉ có hai tư tế Ánh Sáng?" – Cậu ta mỉm cười với giáo chủ già nua.

Giáo chủ cung kính gật đầu – "Đúng vậy, ngoài tôi ra còn có Joshua, con nuôi của tôi. Đó là một đứa trẻ rất đáng yêu." – Còn đâu giáo chủ có muốn giới thiệu thêm cũng không nói nên lời. Mấy năm nay, phép cấm ngôn mà Bề Trên hạ cho ông càng ngày càng nghiêm khắc, bất cứ chuyện gì có liên quan đến Joshua đều không thể nhắc quá nhiều trước mặt người ngoài, cho dù đối phương là giáo hoàng.

Phải chăng Bề Trên quá mức cẩn thận? Cũng hai năm rồi, không biết Joshua có tiến bộ hay không. Ông lặng lẽ nghĩ.

Nhân vật thụ chính, cũng chính là Boey Bratt, hiếu kỳ truy hỏi – "Năm nay cậu ấy bao nhiêu tuổi, tính tình như thế nào? Sau này con sẽ ở lại điện thờ, nếu có một người bạn hợp tính thì tốt quá."

Hoàng tử thứ hai véo nhẹ ngón tay cậu ta, cười nói – "Joshua rất dịu dàng, em và cậu ấy nhất định sẽ trở thành bạn tốt." – Ấn tượng của gã đối với Joshua còn dừng ở khoảng thời gian gã và Joshua yêu nhau, nhưng giờ trái tim gã đã bị Boey chiếm giữ. Hơn nữa, thực lực của Boey rất mạnh, xuất thân cũng cao quý hơn nhiều, giáo hoàng đã tỏ ý muốn Boey tiếp quản điện thờ đế quốc Sagaza, cho nên gã nhất định phải tìm thời gian nói rõ ràng với Joshua.

Nếu là trước kia, gã không thể không lo lắng làm vậy sẽ đắc tội với giáo chủ, nhưng hiện tại có giáo hoàng chống lưng, gã hoàn toàn không còn băn khoăn gì nữa.

Giáo chủ cũng rất vui vẻ, lại ca ngợi Joshua một thôi một hồi. Theo như ông thấy, Boey Bratt là sứ giả của thần, Joshua là con cưng của thần, sau này hai người sớm muộn rồi cũng sẽ bước lên cung điện thần trên chín tầng mây, lúc này xây dựng nền móng tình cảm âu cũng là chuyện tốt.

Giáo hoàng hoàn toàn không có hứng thú với "Joshua đáng yêu" kia, chỉ yên lặng nghe, cả đường đều chăm chú nhìn thiếu niên tóc đen mắt đen xinh đẹp bằng ánh mắt dịu dàng cưng nựng. Thiếu niên này tuy đã mấy trăm tuổi, nhưng bởi ở lâu trên cung điện thần nên dung mạo không hề thay đổi một chút nào, hơn nữa vì chưa từng nhiễm bụi trần mà tính tình rất đỗi thuần khiết.

Người như vậy rất dễ khống chế.

Giáo hoàng có thể xem như nhân vật có quyền lực lớn nhất trên lục địa này. Nhưng gã hoàn toàn không thoả mãn với điều này. Gã đã có được một sợi thần lực của Bề Trên, nguồn sức mạnh này khác hẳn với sức mạnh Ánh Sáng mà các tư tế nhận được khi cầu nguyện. Nó mạnh mẽ, thuần chất, khiến người ta mê muội. Nếu có thể giành được nhiều thần lực hơn nữa, phá trời huỷ đất cũng thành chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngay giây phút được thần lực rót vào người, gã nảy sinh ý muốn thành thần. Nhưng trong suốt hai trăm năm sau đó, dù gã cầu nguyện thành kính đến đâu, khắc khổ tu luyện đến nhường nào, thực lực gã vẫn đình trệ ở mức thánh, không thể nào tiến thêm.

Nhưng khi gã sắp tuyệt vọng, Boey xuất hiện. Cậu ta đến từ cung điện thần trên chín tầng mây, là con cưng của Bề Trên, bởi không chịu nổi sự vắng vẻ trên cung điện thần nên đã xin Bề Trên cho cậu ta xuống lục địa du lãm. Bề Trên chấp thuận, còn ban cho cậu ta một chiếc nhẫn nạm đá Ánh Sáng rất mạnh, khi nó được kích hoạt, sức mạnh khổng lồ của nó có thể khiến cho mọi thứ dơ bẩn đều tan thành mây khói.

Giáo hoàng cảm thấy có hy vọng, chỉ cần cố gắng xây dựng tình cảm bền chắc với cậu ta, có lẽ khi cậu ta đi, cậu ta có thể đề cử mình với Bề Trên.

Vì thế gã lấy cớ đi tuần hành các điện thờ lớn để đồng hành với cậu ta, còn dễ dàng bắt được trái tim không rành thế sự của thiếu niên kia. Đương nhiên, gã biết thiếu niên này có mối quan hệ vô cùng mờ ám với hoàng tử thứ hai, thú hoàng và tinh linh vương, hơn nữa đã mất đi đồng trinh, nhưng thế thì đã sao? Gã chỉ cần đạt mục đích là được, quá trình có ghê tởm đến đâu, gã cũng có thể nhẫn nhịn.

Khi nhóm người càng ngày càng đến gần, Chu Doãn Thịnh đang cầm kéo đứng trước một khóm hoa nguyệt quý, chuẩn bị hái những đoá hoa đẹp nhất dâng tặng cho Cha.

Hắn di chuyển tay hết nơi này đến nơi khác mà vẫn chưa thể quyết định được. Tuy khóm hoa này kết nụ rất nhiều, nở hẳn lại chẳng có mấy bông, hơn nữa còn không quá đẹp.

"Ngài tư tế, hay là tạm gác lại đi, đợi vài ngày nữa rồi đến hái." – Một hầu nữ đứng sau hắn khuyên nhủ.

Một hầu nữ khác lập tức phụ hoạ – "Đúng vậy, hiện giờ còn chưa đến lúc hoa nở đẹp nhất, cắt đi thì rất phí. Chúng ta có thể tạm thay bằng hoa hướng dương trước, Cha cũng rất thích hoa hướng dương."

Chu Doãn Thịnh đặt lại kéo vào giỏ hoa, nhẹ nhàng vỗ vỗ nụ hoa, thở dài – "Được rồi, hái hoa hướng dương vậy. Năm nay hoa kết nhiều nụ như vậy, hệt như sao trời ấy, giá có thể nở rộ chỉ trong một đêm thì nhất định sẽ rất đẹp. Ta thật muốn xem thử một lần."

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng vẫn chăm chú nhìn thiếu niên như mọi ngày. Nghe đến đây, hắn hơi nâng ngón tay, truyền một tia sáng vàng vào gương ảo ảnh. Hắn sẵn lòng thoả mãn hết thảy nguyện vọng của thiếu niên này, cậu ấy muốn gì hắn sẽ cho nấy. Dẫu cậu ấy có thích sao trên trời, hắn cũng có thể hái xuống rồi tự tay xâu thành vòng cổ cho cậu ấy.

Chu Doãn Thịnh đang định cất bước rời khỏi thì thấy nguyệt quý hoa trên tường đua nhau nở rộ, sắc hoa trắng tinh chuyển dần sang màu đỏ tươi xinh đẹp, trông như những ngọn lửa đang nhảy múa, đẹp đến hớp hồn.

Hắn há hốc miệng nhìn cảnh tượng này, hai hầu nữ đứng sau cũng ngạc nhiên không thể khép miệng.

"Trời ạ, đây nhất định là phép thần! Bề Trên hiển linh!" – Họ tự lẩm bẩm như vậy, nhưng đột nhiên, một âm thanh to rõ và vui vẻ che lấp giọng họ – "Ôi trời ạ, Boey, em vừa bước qua cánh cửa điện thờ là khóm hoa này tức thì nở rộ, đây nhất định là món quà mà Cha ban cho em. Người đang nhìn em từ trên chín tầng mây kìa!"

Đôi má hoàng tử thứ hai đỏ bừng vì kích động. Cũng không thể trách gã lại có liên tưởng như vậy, bởi vì ban đầu chính là Boey đột nhiên hiện lên trước mặt gã, trên người khoác áo thánh có dấu ấn của thần, ngón tay đeo chiếc nhẫn khảm đá Ánh Sáng rất lớn, trang sức trên cổ, tay và chân đều toát ra Ánh Sáng màu vàng kim thần thánh.

Ngay lúc đó, gã đã nghi ngờ lai lịch của Boey không tầm thường, cho đến khi Boey dùng Ánh Sáng vàng kim giết chết một thú vật Bóng Tối cấp hoàng, cậu ta mới thẳng thắn với gã mình là sứ giả đến từ thần điện, là con cưng của thần.

Những phép màu mà cậu ta làm nên đã chứng minh điều đó, vì vậy cảnh tượng hoa nguyệt quý nở rộ này đương nhiên cũng là vì cậu ta. Người đời đều biết hoa nguyệt quý là loài hoa mà thần Ánh Sáng yêu nhất. Người tặng nó cho đứa con mà Người yêu nhất, điều này không có gì là lạ.

Boey nhìn khóm hoa với ánh mắt lấp lánh, cảm thấy vừa ngọt ngào vừa sợ hãi vì lời nói của hoàng tử thứ hai. Chỉ có chính cậu ta mới biết, cậu ta cũng không phải sứ giả mà Bề Trên phái xuống, mà chỉ là một kẻ hầu tự tiện chạy trốn. Địa vị của cậu ta không hề cao quý như họ đã tưởng.

Nhưng biết đâu sự biến mất của cậu ta khiến Bề Trên nhận ra tầm quan trọng của cậu ta, điều này không phải là không thể.

"Ngươi không xứng làm vấy bẩn những đoá hoa xinh đẹp này." – Giọng nói xa lạ và êm tai như tiếng nước vỗ bờ khiến cả hai tai cậu ta đều ngứa ngáy, nhưng ác ý cất giấu trong tiếng nói này lại khiến đáy lòng cậu ta run rẩy.

Cậu ta đã hưởng thụ sự săn đón của người khác suốt hai năm trời, giờ đột nhiên bị người ta hạ thấp và phỉ báng, trong lòng đương nhiên không thể chịu nổi. Cậu ta trừng mắt nhìn, đồng tử bất giác co lại.

Cậu ta vốn tưởng rằng ngoại hình của mình đã có thể xưng là tuyệt thế, cho dù ở thần giới trên chín tầng mây cũng chẳng có mấy ai có thể sánh bằng mình. Nhưng thiếu niên trước mắt này lại đẹp đến khiến người ta không thể tìm được từ ngữ nào để diễn tả. Người nọ tựa như một nguồn sáng, khiến mọi vật xung quanh đều trở nên mờ nhạt xấu xí, bao gồm cả chính mình – người từng được bao thi nhân ca ngợi vô số lần.

Nếu người nọ đến cung điện thần, nhất định ánh mắt luôn lạnh lùng vô cảm của Cha cũng sẽ phải ngưng lại vì hắn. Nhưng rất tiếc, hắn chỉ là người trần mắt thịt, sẽ không bao giờ có tư cách đó.

Trong lòng Boey thoáng hiện ý nghĩ kiêu căng này, nhưng nét mặt thì vẫn tỏ ra ngoan hiền và đáng yêu. Cậu ta phụng phịu hỏi – "Đây là món quà mà Cha ban cho tôi, tại sao tôi không thể hái? Tôi là Boey Bratt." – Là con cưng của thần, cho nên ngươi đáng lẽ phải cúi đầu chào ta ngay lập tức, và nghe theo lệnh ta một cách vô điều kiện.

Chu Doãn Thịnh nghe hiểu lời chưa nói của cậu ta, càng cảm thấy khó chịu. Nếu là nhân cách lý trí, hắn nhất định sẽ không đối chọi với nhân vật thụ chính. Nhưng hiện tại, Chu Doãn Thịnh là fan cuồng của thần Ánh Sáng, cứ nghĩ đến chuyện Cha hắn bị cái thứ dâm loạn đê tiện này lừa mất trái tim cao quý, suy đồi đến độ phải làm bạn với người thường, hắn đã phẫn nộ đến nỗi muốn xé xác người này.

Hắn nhớ lại tư liệu bối cảnh mà 007 gửi cho hắn, Boey là người vô cùng phóng đãng, chưa quen được mấy ngày mà đã có thể ăn nằm với người khác, trên giường, trên cây, trong bụi cỏ, trên xe ngựa, dưới suối nước nóng, có thể xưng là nóng bỏng mãnh liệt. Chỉ nghĩ thôi hắn đã thấy buồn nôn, vậy mà Cha của hắn lại sẽ yêu một người bẩn thỉu không gì sánh bằng như vậy.

Hắn tức thì có xung động muốn huỷ diệt thế giới.

"Ngươi là Boey Bratt thì sao? Cũng chỉ là người trần mà thôi." – Hắn buông cổ tay thiếu niên nọ ra, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra vô số tia sáng vàng kim, cắt nát cả giàn hoa nguyệt quý đỏ tươi.

Hắn không giành được thì người khác đừng hòng cướp mất, fan cuồng luôn vô lý như vậy đấy.

Muốn ngưng kết sức mạnh Ánh Sáng thành thực thể, cấp bậc của tư tế Ánh Sáng ít nhất phải từ cấp thánh trở lên. Thiếu niên trước mắt này hình như mới mười tám tuổi thôi đúng không? Mười tám tuổi đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, thật là đáng sợ! Đừng nhìn khuôn mặt thiếu niên của Boey, tính ra cậu ta cũng đã năm, sáu trăm tuổi rồi, vả lại trước kia còn được ở gần Bề Trên, ngày ngày hấp thu thần lực, vậy mà thực lực cũng chẳng mạnh hơn Joshua là bao.

Nếu để thiếu niên này lớn thêm vài tuổi, hắn sẽ vươn đến trình độ nào nữa? Hơn nữa, làm thế nào mà hắn có được sức mạnh Ánh Sáng thuần tuý đến vậy, trông không khác gì thần lực cả. Chẳng lẽ hắn là con cưng của Bề Trên dưới lục địa?

Đến lúc này, giáo hoàng mới chịu nhìn thẳng vào thiếu niên nọ, lại chỉ trông thấy một bóng lưng nhanh chóng rời đi. Dưới ánh mặt trời, mái tóc bạch kim tựa thứ tơ lụa cao cấp nhất, khiến người ta loá mắt.

Boey chớp mắt, nhìn giáo hoàng với ánh mắt rầu rĩ như sắp khóc. Đã lâu lắm rồi cậu ta chưa bị ai đối xử vô lễ như vậy.

Giáo hoàng xoa đầu an ủi cậu ta, nói – "Đừng buồn, ta sẽ nói chuyện với Joshua. Con là giáo chủ tương lai của đế quốc Sagaza, đợi cậu ta suy nghĩ cẩn thận rồi ắt sẽ đến xin lỗi con thôi."

Một ngoan ngoãn đơn thuần, một kiêu ngạo bướng bỉnh, đương nhiên người ngoan ngoãn đơn thuần sẽ dễ khống chế hơn. Vì thế, giáo hoàng nhanh chóng quyết định giúp Boey chèn ép Joshua.

Mười tám tuổi, cũng đã đến tuổi ra ngoài lịch luyện rồi. Lục địa này nguy hiểm như vậy, ai biết hắn có còn trở về được nữa hay không.

Giáo chủ biết giáo hoàng nhất định sẽ thiên vị Boey, bèn vội vàng thay mặt con nuôi mình xin lỗi hai người. Mọi người đều cho rằng những đoá nguyệt quý kia là dành cho Boey, nhưng ông thì không nghĩ như vậy.

Ông không chỉ một lần bắt gặp Boey vụng trộm âu yếm với người khác, hơn nữa đối tượng không lần nào giống lần nào. Một kẻ dâm đãng, dơ bẩn như vậy, vào hồ Tôi Luyện nhất định sẽ bị đốt thành tro. Chỉ cần Bề Trên không mù, Người chắc chắn sẽ không yêu thương cậu ta.

Nhưng ông không thể nào nói cho người ngoài biết sự thiên vị của Bề Trên dành cho Joshua, cho nên chỉ có thể giữ yên lặng. Cứ mặc giáo hoàng muốn làm gì thì làm đi vậy, Bề Trên nhất định sẽ xử lý ổn thoả giúp Joshua.

Nhớ đến kết cục thê thảm của phó giáo chủ, giáo chủ khẽ thở dài.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng nhíu mày, vẻ mặt vô cùng không vui. Hắn không biết Boey là ai, nói đúng hơn là trong mắt hắn, đối phương còn chẳng bằng một hạt cát. Lời thổ lộ chân thành tha thiết bị hiểu lầm, đã thế còn bị đẩy cho một người trần dơ bẩn, hắn gần như giận quá hoá cười.

Hoa nguyệt quý đỏ là biểu tượng của tình yêu nồng cháy, cũng chính là những gì hắn muốn chính miệng nói với Joshua. Boey kia là ai mà cứ luôn miệng xưng là con cưng của mình? Đúng là nực cười.

Ngón tay thần Ánh Sáng toát ra một tia sáng vàng, vốn định đánh tan cả thân thể lẫn linh hồn Boey, nhưng khi ánh mắt chạm phải đống vụn hoa dưới đất, hắn lại thay đổi quyết định.

Joshua nảy lòng ghen ghét với Boey, điều này có phải chứng tỏ tình cảm của cậu ấy dành cho mình đã chuyển từ tín ngưỡng thành kính sang tình yêu cuồng nhiệt rồi hay không? Hai năm trôi qua, hắn càng ngày càng không thoả mãn với mối quan hệ thần và tín đồ này. Hắn hy vọng Joshua có thể đối xử với mình như với người yêu, mà không phải một Bề Trên xa vời.

Có lẽ để người này lại sẽ giúp cậu ấy tỉnh ngộ sớm hơn.

Nghĩ đến đây, thần Ánh Sáng thu hồi sức mạnh, làm phép quay ngược thời gian để xem lại cuộc đời của Boey, kể cả những phân đoạn nóng bỏng kia cũng không bỏ qua.

Hắn cười lạnh, đôi mắt toát lên vài điểm đen. Một thứ dơ bẩn như vậy mà cũng dám xưng là con cưng của thần, để nó biến mất ngay lập tức có khi là ban ơn cho nó cũng không biết chừng. Hơn nữa đây chính là bậc vương giả đứng trên đỉnh lục địa? Thì ra sinh linh dưới lục địa đã đoạ lạc đến nông nỗi này rồi ư?

Đúng là nên huỷ diệt từ sớm.

Chu Doãn Thịnh vội vã chạy đi, lòng sùng bái và tình yêu tha thiết dành cho Cha rốt cuộc đã ngăn lại lửa giận trong lòng hắn. Hắn ổn định lại lòng mình, trở về vườn hái hoa hướng dương, sau đó ôm đến thiên điện (*).

(*) Phòng phụ được xây sát bên cạnh chính điện.

Hai hầu nữ bưng nồi bánh vừa hấp lên, xếp từng miếng ngay ngắn lên đĩa. Họ rất ít khi thấy ngài tư tế nổi giận nên giờ hơi thấp thỏm, cứ thỉnh thoảng lại ngẩng đầu ngó trộm vẻ mặt hắn.

"Ngài tư tế, tôi cảm thấy ngài Bratt không hề xuất sắc như lời đồn, dù là ngoại hình hay thực lực, ngài ấy đều kém ngài. Tuy hiện giờ ngài không nổi danh bằng ngài ấy, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tiếng thơm của ngài truyền khắp lục địa, ngài sẽ trở thành tư tế Ánh Sáng vĩ đại nhất trên lục địa này." – Một hầu nữ nói một cách chân thành.

Người còn lại gật đầu phụ hoạ.

Chu Doãn Thịnh cười rộ lên. Bởi vì có tín ngưỡng, tính tình hắn ban ngày rất dịu dàng, vẫn còn ấp ủ rất nhiều tình cảm hồn nhiên rực rỡ, sẵn sàng nghĩ mọi điều theo hướng tốt đẹp nhất. Đương nhiên, nếu ai chửi bới Cha hắn, hắn sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Không khí trong điện vừa dịu đi đôi chút thì Boey lại chậm rãi bước đến, cười nói – "Joshua, chúng ta nói chuyện với nhau được không? Vừa rồi rốt cuộc tôi đã làm gì khiến cậu không vui, xin cậu hãy nói cho tôi biết. Sau này tôi sẽ sống lâu dài ở điện thờ đế quốc Sagaza, tôi rất mong có thể làm bạn với cậu."

Cậu ta đã quen đi đến đâu cũng được người khác quý mến nhiệt tình, giờ đột nhiên gặp được một người ngứa mắt với mình, trong lòng không muốn chịu thua, nhất quyết muốn làm cho đối phương phải yêu quý mình.

Hai hầu nữ biết điều cáo lui.

Chu Doãn Thịnh mím môi không tiếp lời. Hắn không muốn làm bạn với người này một chút nào, cứ trông thấy cậu ta là chỉ muốn xé cậu ta thành mảnh vụn.

Con ngươi Boey xoay chuyển, dò hỏi – "Là vì hoàng tử thứ hai ư? Quan hệ giữa tôi với anh ta chỉ là bạn bè bình thường, mong cậu đừng hiểu lầm."

Lúc này, Chu Doãn Thịnh mới nhìn thẳng cậu ta, gằn từng câu từng chữ – "Trong lòng ta chỉ có Cha, lý tưởng cả đời của ta chính là hiến dâng tất cả cho Cha, để mảnh đất mà Người yêu thương này không bị đoạ lạc thành toà nhà của ma vật. Ngươi và hoàng tử thứ hai rốt cuộc có quan hệ gì, ta không có hứng thú muốn biết."

Hắn nói chắc như đinh đóng cột, ánh mắt khi nhắc đến hoàng tử thứ hai tràn đầy chán ghét và khinh thường, khiến Boey muốn coi nó như lời dối lòng cũng không được. Thì ra người mà mình yêu và muốn giữ chặt lại không là gì trong mắt người khác, điều này khiến cảm giác vượt trội và tự đắc mà cậu ta che giấu đều biến mất hoàn toàn.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng thấy vừa ngọt ngào vừa buồn rầu vì lời tiểu tín đồ nói. Hắn sẵn lòng nhận lấy mọi thứ từ Joshua, cũng không tiếc tặng lại tất cả những gì mình có, thậm chí bao gồm cả thần cách thần Ánh Sáng. Nhưng Joshua tưởng tượng hắn quá hoàn mỹ, hắn sợ sẽ khiến cậu ấy thất vọng.

"Thực sự không biết nên thú nhận với con thế nào." – Hắn che mặt, lần đầu cảm nhận được tâm trạng rối rắm là như thế nào.

Trong thiền điện, đối thoại giữa hai người vẫn đang tiếp tục. Boey rất lúng túng, lặng yên một lát mới thử nói tiếp – "Vậy thì vì sao? Dù sao ghét một người thì cũng phải có lý do chứ? Chúng ta mới quen nhau, mong cậu đừng có định kiến với tôi quá sớm có được không? Tôi thực sự rất thích cậu mà." – Cậu ta nở một nụ cười có thể đánh bại người khác chỉ trong nháy mắt.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu xếp bánh, như thể không nghe thấy gì.

Hơi nóng bốc lên khiến hương bánh toả khắp không gian. Dù là khi ở thần điện, Boey cũng chưa từng thấy món nào đáng yêu và tinh xảo đến vậy. Cậu ta nhón một miếng, cảm thán – "Thơm quá. Tuy Cha không cần ăn uống, nhưng nếu Người trông thấy, Người nhất định sẽ bằng lòng ăn thử một miếng. Cha thích nhất là ngồi trên ghế thần uống rượu. Người ghét người khác quấy rầy mình, nhưng lại rất thích gọi tôi đến hát cho Người, lần nào cũng hát suốt mấy ngày liền, như thể nghe mãi mà không chán vậy. Nếu Người vui vẻ, Người thậm chí sẽ dịu dàng sờ đầu tôi. Cơ thể Người không lạnh lẽo như mọi người dưới trần gian tưởng tượng, mà rất ấm áp, khi cuộn mình bên chân Người sẽ cảm thấy rất yên tâm."

Chu Doãn Thịnh nghe mà tim gan rỉ máu, hắn nhìn chằm chằm Boey không chớp mắt, hỏi – "Nếu ở bên Cha ấm áp thế, yên tâm thế, vì sao ngươi còn muốn đến lục địa?"

Trông thấy vẻ ghen ghét trong mắt hắn, không hiểu sao Boey lại thấy vui hẳn lên. Cậu ta cười nói – "Bởi vì cung điện trên đó rất trống vắng. Sinh mệnh của chúng tôi quá dài, đôi khi sẽ cảm thấy mỏi mệt. Cha thấy tôi bí bách không vui nên mới cho tôi xuống lục địa giải sầu, khi nào đến hạn, Người sẽ sai sứ thần đến đón tôi về."

Lời nói dối lặp lại nghìn lần thì sẽ thành sự thực. Ban đầu Boey chỉ lấy đó làm lá chắn bảo vệ mình, nào ngờ những người đó lại tôn cậu lên cao đến vậy. Được hưởng thụ địa vị cao quý chưa từng có, cậu ta càng ngày càng lún sâu, không thể tự kiềm chế.

Đôi mắt Chu Doãn Thịnh đỏ quạch, hắn cười lạnh – "Có thể ở bên Cha là chuyện hạnh phúc nhường nào, làm sao có thể cảm thấy trống vắng chứ? Nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ không xa rời Cha, dù chỉ nửa bước."

"Nhưng thật đáng tiếc, cậu không phải là tôi." – Boey nhún vai, ném miếng bánh nho nhỏ vào miệng.

Một phát trúng tâm, trái tim Chu Doãn Thịnh không rỉ máu nữa, mà là trực tiếp vỡ vụn. Đối với một fan cuồng, có thể ở bên thần tượng từng giây từng phút quả thực là hạnh phúc không gì sánh bằng, bảo hắn lấy mạng mình ra đổi hắn cũng vui lòng. Vậy mà người này chẳng những chạy đi, mà còn đồng thời cấu kết với vài người khác nữa, cậu ta còn cần sống trên đời này nữa hay sao?

Đương nhiên không! Đôi mắt Chu Doãn Thịnh toát ra sự tàn nhẫn, ngón tay lặng lẽ tích tụ một tia sáng vàng, muốn đâm thủng trái tim Boey, rồi lại bị "Thịnh lý trí" trong tiềm thức ngăn lại. Sức mạnh từ bên ngoài không thể trực tiếp giết chết đứa con số mệnh, nếu không sẽ dẫn đến thế giới sụp đổ. Sướng thì sướng thật, nhưng đến cùng lại chẳng được ích lợi gì, làm cũng như không.

Mẹ nó mày tỉnh táo chút cho tao! Đừng có suốt ngày dính lấy Cha của mày! Để nhắc nhở chính mình, Thịnh lý trí đâm thủng vô số màn chắn ám chỉ tâm lý mới nói ra được mấy câu này, sau đó lại bị Thịnh não phẳng đẩy lại vào biển đen tiềm thức.

Hắn phất tay lật đổ tất cả khay đĩa, đứng dậy đi ra ngoài.

"Cậu điên à?" – Trên người Boey dính đầy nước bánh nhớp nháp, giận đến hai má đỏ bừng.

"Đây là cống phẩm dâng cho Cha, một người trần như ngươi thì có tư cách gì mà ăn. Dù sao cũng bị ngươi làm bẩn rồi, bỏ đi cũng chẳng sao. Đừng tưởng ở cung điện thần mấy trăm năm thì trở nên hơn người. Bỏ đi những vầng sáng này, ngươi chẳng có gì xuất sắc hơn ta cả."

Để lại những lời này, hắn bước nhanh về phía chính điện. Nhìn khuôn mặt Cha, hốc mắt hắn đong đầy nước mắt.

Cha ơi, sao Người thà yêu một người như vậy chứ cũng không bằng lòng yêu con?

118. Quyển 10 - Chương 6

Chu Doãn Thịnh bị những lời nói khoe khoang và khiêu khích của Boey làm cho đau lòng muốn chết.

Nếu là bình thường, hắn cùng lắm sẽ chỉ cuộn mình bên chân Cha, dè dặt ôm lấy chân Người. Nhưng hiện tại, hắn bất chấp tất cả mà nhào hẳn vào lòng người, úp người lên hai chân hắn mà nghẹn ngào.

Những giọt nước mắt nối nhau rơi trên pho tượng tựa như rơi trên chính da thịt mình, nhiệt độ nóng bỏng ấy khiến thần Ánh Sáng lần đầu hiểu thế nào là đau lòng, thế nào là bối rối. Cả người hắn cứng ngắc, trong đôi mắt vàng sẫm đong đầy nét phiền não.

Hốc mắt lẫn chóp mũi đều đỏ bừng, Chu Doãn Thịnh nói một cách ngắt quãng – "Cha ơi, đến cùng Người thích gì ở Boey Bratt chứ?"

"Ta hoàn toàn không thích cậu ta, trên thực tế ta còn không biết cậu ta là ai." – Thần Ánh Sáng nghiêm túc giải thích với gương ảo ảnh. Hiện giờ lòng hắn đang rối bời. Tiểu tín đồ rất thích khóc, nhưng trước kia đều là vì niềm vui hoặc tín ngưỡng, những giọt nước mắt kia đều rất ngọt. Đây là lần đầu tiên cậu ấy khóc thương tâm đến vậy, thật sự khiến hắn không biết nên làm thế nào mới phải.

"Xét tướng mạo, cậu ta không đẹp bằng con. Xét tín ngưỡng, cậu ta không thành kính bằng con. Xét thực lực, cậu ta không mạnh bằng con. Con xuất sắc như vậy, tại sao Cha luôn không nhìn thấy chứ?"

"Ngày nào ta cũng dõi theo con, bảo bối của ta." – Thần Ánh Sáng thở dài bất đắc dĩ.

"Cha ơi, con muốn hôn Người, một nụ hôn dịu dàng như sương sớm; con muốn ôm Người, một vòng ôm liều lĩnh như lửa bỏng. Nhưng trên thực tế, con càng muốn yêu Người, tình yêu con dành cho Người còn điên cuồng và nhiệt liệt hơn cả chính bản thân con. Cha ơi, xin Người cũng yêu con có được không? Con không hiểu sao mình lại nảy sinh những ý tưởng quá mức bất kính như vậy. Người là vị thần duy nhất trên lục địa này, tất cả sinh linh trên đời này đều là tín đồ của Người, đều có tư cách nhận được tình yêu của Người.

Nhưng Người biết chăng, con lại chỉ hy vọng Người nhìn một mình con, yêu một mình con. Đối với một tư tế Ánh Sáng, suy nghĩ ích kỷ này thực sự là sai lầm, đáng để giáo chủ dùng lửa thiêu rụi con. Nhưng dẫu có chết, con cũng muốn hoá thành một đống tro yêu Người, rồi khi Người đi qua, con sẽ bám chặt vào áo thánh của Người, mãi mãi không rời xa Người. Người thích nghe ca hát phải không Người? Con biết hát rất nhiều bài, tất cả những bài ca liên quan đến Người con đều ghi khắc trong đầu. Vì Người, dẫu có hát đến mất tiếng, con cũng không tiếc."

Thiếu niên bật thốt một lèo về tình cảm gần như điên cuồng dưới đáy lòng mình, nói xong đến chính mình cũng ngây người, vội vàng chôn khuôn mặt đỏ bừng vào đầu gối pho tượng.

Thần Ánh Sáng day trán, tiếng cười vừa vui vẻ vừa bất đắc dĩ liên tiếp tràn ra. Đây chính là người duy nhất có thể khiến hắn rung động trên thế gian này, bảo bối mà hắn yêu thương nhất. Sao cậu ấy có thể đáng yêu đến vậy chứ? Nhiều lúc, khi cậu ấy thao thao bất tuyệt với pho tượng, hắn đều muốn đến bên cậu ấy, ngậm lấy khuôn miệng hồng nhỏ nhắn của cậu ấy, xem xem nó có phải thực sự được làm từ mật ong và hương hoa hay không.

Vừa mới nghĩ vậy, thiếu niên lại đột nhiên thẳng người dậy, nhẹ nhàng hôn lướt lên bờ môi pho tượng. Bởi tác động của thần thức, cho dù chỉ trong nháy mắt, thần Ánh Sáng vẫn có thể cảm nhận được sự rung động chưa từng có. Không những linh hồn, mà ngay cả thần cách của hắn cũng bắt đầu run rẩy, điên cuồng kêu gào "mình muốn cậu ấy"!

Sự rung động mà Chu Doãn Thịnh nhận được cũng chẳng kém gì. Chỉ hôn một pho tượng thôi mà cũng có thể khiến hắn cảm thấy hồn phách mình như lìa khỏi xác. Nhưng dù thế nào, hắn cũng đã xúc phạm đến người Cha mà hắn kính trọng nhất, hành vi này có khác nào Boey Bratt? Hắn vội vàng rụt lui vài bước, gương mặt tái nhợt, quỳ trước pho tượng mà sám hối.

Hiện tại, tâm trạng của thần Ánh Sáng rất phức tạp, vừa muốn kéo người nọ lại mà hôn điên cuồng, cũng vừa muốn treo cậu ấy lên mà đánh cho một trận. Sao cậu ấy có thể lui bước ngay sau khi vừa trêu chọc hắn? Chuyện này quả thực là một cuộc tra tấn đối với hắn. Đương khi hắn muốn hoá thành ảo ảnh đến bên cậu ấy, trong gương lại xuất hiện hình ảnh của giáo hoàng, giáo chủ và Boey, khiến hắn không thể không dừng bước.

Nếu sớm biết vậy, hắn nên đặt ranh giới hạn chế ở cửa điện ngay từ đầu, ngăn cách tất cả mọi người khỏi không gian riêng tư của mình và Joshua.

"Đây là hình hài của Cha?" – Giáo hoàng nhìn đến ngây người, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, che lại đôi mắt đau nhói.

Giáo chủ nhỏ giọng đáp phải, từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu nhìn.

Boey đột nhiên hét to, làm mọi người đều giật thót.

Chu Doãn Thịnh quay đầu lại, nhìn cậu ta với ánh mắt ghét cay ghét đắng, nói – "Xin đừng gây mất trật tự trong điện thờ. Ngươi có thực sự là sứ thần đến từ thần điện không vậy? Sao lại không hiểu quy củ thế!"

Đôi mắt Boey nhắm nghiền, sợ hãi kêu – "Mắt tôi đau quá, như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong vậy, mau cứu tôi với!"

Giáo hoàng phủ tay lên mắt cậu ta, hoá phép trị liệu cho cậu ta. Boey dần dần yên tĩnh lại, rúc vào lòng giáo hoàng mà thở dốc, hiển nhiên phải chịu cú sốc không hề nhẹ.

"Cha không cho phép những người trần mắt thịt như chúng ta nhìn thẳng diện mạo của Người, nhìn quá lâu sẽ bị trừng phạt." – Giáo chủ chậm rãi giải thích. Đương nhiên, ông không nói cho họ biết rằng ngay cả một hầu nữ thấp kém nhất trong điện thờ cũng sẽ không bị trừng phạt nghiêm khắc đến vậy khi nhìn lên pho tượng.

Bề Trên thực sự là không nể tình một chút nào, gần như đốt hỏng tròng mắt của Boey. Con cưng của thần? Nực cười!

Giáo hoàng gật đầu, chấp nhận lời giải thích này. Vừa rồi gã cũng cảm thấy đau đớn, cho rằng Boey quá mê mẩn nên thời gian nhìn quá lâu, thành ra mới bị thương nặng đến thế.

Chu Doãn Thịnh lần đầu nghe nói người thường không thể nhìn thẳng pho tượng. Hắn trợn tròn mắt nhìn giáo chủ, lại thấy giáo chủ nháy mắt với hắn một cách dí dỏm – "Con trai, con đặc biệt nhất."

Con đặc biệt nhất ư? Hắn ngửa đầu nhìn Cha, bờ môi cong cong, vô thức nở nụ cười.

"Chẳng phải ngươi là sứ thần mà Cha yêu nhất hay sao? Sao ngay cả chuyện nhìn thẳng Cha mà ngươi cũng không làm được? Ngươi không phải kẻ lừa đảo đấy chứ?" – Hắn không khoe khoang điều đặc biệt của mình, nhưng vẫn cứ luôn muốn khiêu khích Boey. Hắn căm ghét sự tự đắc trong mắt cậu ta, căm ghét cậu ta dùng cơ thể bẩn thỉu kia dụ dỗ Cha mình.

Cha nên nhận được những gì tốt nhất.

Boey rất chột dạ, đương vắt óc tìm cớ phản bác thì giáo hoàng đã lên tiếng trước – "Nếu cậu ấy là kẻ lừa đảo, Cha sẽ không ban cho cậu ấy nhiều sức mạnh Ánh Sáng đến vậy. Joshua, con trai ta, con đã mất đi trái tim thanh thản, chuyện này rất bất lợi cho việc tu luyện của con. Ta nghĩ Cha nhất định sẽ không thích một tư tế Ánh Sáng mà nội tâm bị bóng tối của lòng ghen tị chiếm giữ, con nói có phải hay không?"

Chu Doãn Thịnh cười nhạo – "Cha thích hay không thích ai không phải do ông định đoạt." – Chỉ cần hắn còn ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không để Cha yêu Boey. Cậu ta không xứng.

Giáo hoàng là người cầm quyền cao nhất Toà Thánh, dù là quốc vương có quyền thế lớn nhất lục địa cũng phải cúi đầu thần phục trước mặt gã, chứ đã bao giờ bị một tư tế nho nhỏ chống đối như vậy? Nếu ở nơi khác, gã sẽ lập tức hoá ra một ngọn lửa Ánh Sáng thiêu rụi đối phương, nhưng hiện tại đang ở ngay dưới mắt Cha, gã không dám manh động.

Nội tâm gã có một con rắn độc đang giương nanh, nhưng ngoài mặt vẫn nở một nụ cười hiền hoà, lắc lắc đầu như thể rất bất đắc dĩ.

Giáo chủ giảng hoà – "Thần Ánh Sáng trên cao, chúng ta bắt đầu cầu nguyện đi."

"Vâng." – Đôi mắt Boey đã đỡ hơn nhiều, nhưng tâm trạng thì càng lúc càng sợ hãi. Joshua nói đúng, cậu ta chỉ là môt kẻ lừa đảo, có lẽ lúc này Bề Trên đang rất tức giận, thế nên mới suýt nữa đốt hỏng cả mắt cậu ta. Cậu ta nhất định phải cầu xin sự tha thứ từ Bề Trên.

Bốn người quỳ xuống đệm, bắt đầu cầu nguyện. Giáo chủ và Chu Doãn Thịnh cầu nguyện rất nghiêm túc, nhưng giáo hoàng và Boey thì lại như quỳ trên chông. Đây không phải là phép phóng đại, mà thực sự là quỳ trên chông. Mới đầu hai người chỉ cảm thấy hơi tê, nhưng vài phút sau, hai người bắt đầu cảm thấy trên đệm như có hàng vạn mũi kim đâm thẳng vào xương bánh chè. Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cả hai đều toát mồ hôi hột.

Bọn họ đồng loạt đứng dậy kiểm tra, lại không phát hiện ra bên trong có gì khác thường, đành phải quỳ xuống lần nữa. Lần này, cảm giác đau đớn còn mạnh hơn cả lần trước, khiến họ chỉ muốn moi xương bánh chè ra.

Nhận ra sự bất thường của họ, giáo chủ mở mắt dò hỏi. Chu Doãn Thịnh đã đắm chìm vào quá trình cầu nguyện, cho dù bên ngoài xảy ra chiến tranh, hắn cũng sẽ không tỉnh lại.

"Đệm này có vấn đề, bên trong có gai." – Boey nói một cách ấm ức, còn lơ đãng liếc nhìn Joshua một cái. Giáo hoàng lạnh mặt đá chiếc đệm đi.

Để chứng minh sự trong sạch của con nuôi mình, giáo chủ lập tức sai người mở chiếc đệm ra, cẩn thận kiểm tra vài lần, kết quả không phát hiện ra bất cứ thứ gì. Ông hơi suy nghĩ một chút, hiểu đây đại khái là hình phạt mà Bề Trên dành cho hai người này vì đã chèn ép Joshua.

Giáo hoàng không bắt được thóp, lại không dám lỗ mãng trước mặt Bề Trên, đành mang Boey đi.

Chu Doãn Thịnh kết thúc một ngày cầu nguyện. Khi mặt trăng lên cao, vẻ mặt ôn hoà của hắn dần dần ẩn đi, thay vào đó là nét lạnh lùng, rồi sau lại hoá thành phát điên.

Hắn biết khả năng cầu nguyện của fan cuồng rất siêu phàm, nhưng không ngờ khả năng xâu xé của hắn cũng ảo diệu như vậy. Cái bộ dạng rưng rưng nước mắt kia có khác gì đàn bà không cơ chứ?

Nhân vật thụ chính vừa xuất hiện, hắn đã kết thù với người ta, level thiểu năng quả thực không thua gì Joshua kia. Hắn lại còn muốn ngăn cản thần Ánh Sáng yêu nhân vật thụ chính nữa chứ, đúng là nằm mơ. Hành vi tự tiện chạy trốn của nhân vật thụ chính đã hấp dẫn sự chú ý của thần Ánh Sáng, ngay từ những ngày đầu nhân vật thụ chính xuống lục địa, hắn đã luôn quan sát từng hành động của cậu ta qua gương ảo ảnh, còn dần dần xiêu lòng trước sự kiên cường, lương thiện và dũng cảm của cậu ta.

Để bảo vệ cậu ta, thần Ánh Sáng lặng lẽ rót một nửa thần lực vào chiếc nhẫn mà cậu ta đeo, chỉ cần cậu ta gặp phải nguy hiểm trí mạng, thần lực sẽ chiếu rọi khắp lục địa, xoá sổ tội đồ đã gây nguy hiểm cho cậu ta. Chu đáo là thế, để ý là thế, một chút yêu thương nhỏ nhoi dành cho fan cuồng có thể sánh được hay sao?

Chỉ là có thể nhìn thẳng một pho tượng mà thôi, có ý nghĩa gì chứ? Có khi thần Ánh Sáng không cho Boey nhìn là vì ghen mà thôi. Đây là tình thú giữa người yêu với nhau, mày có hiểu không? Mau tỉnh táo lại cho tao!

Chu Doãn Thịnh đứng trước gương, dí ngón tay vào thiếu niên trong gương, vẻ mặt vừa dữ dằn vừa chán nản. Ám chỉ tâm lý mang lại di chứng rất nghiêm trọng, đã vượt quá dự kiến của hắn. Nếu tiếp tục phó mặc, Chu Doãn Thịnh của ban ngày sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn mà đi đối chọi với Boey, sẽ lại bước lên đường cũ lần nữa.

Nhưng kế hoạch ban đầu của hắn là rời xa nhân vật thụ chính và đồng bọn, đi khắp lục địa để truyền đạo đến muôn dân, trở thành một tư tế Ánh Sáng đủ tư cách.

Nhân vật thụ chính đã đến, bánh răng số phận bắt đầu chuyển động. Để không giẫm lên vết xe đổ, fan cuồng tuyệt đối không thể xuất hiện nữa! Bắt đầu từ mai, hắn phải huỷ bỏ ám chỉ tâm lý.

Chu Doãn Thịnh lặng lẽ nhắc nhở mình, trong đầu đồng thời hiện lên hình ảnh fan cuồng hôn pho tượng. Hắm ôm mặt rên rỉ, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Có chết hắn cũng không thể tưởng tượng ra mình lại có ngày bỉ ổi như vậy. Đừng nói người ngoài, ngay cả chính hắn cũng chẳng nỡ nhìn thẳng.

Vì quá mức ảo não, hắn xem nhẹ cảm giác rung động từ tận linh hồn kia, chỉ cho rằng đó là phản ứng tự nhiên của fan cuồng đối với thần tượng.

Rốt cuộc xong việc tổng kết bản thân và điều chỉnh tâm lý ngày hôm nay, hắn cởi áo choàng, đang chuẩn bị đi tắm thì nghe thấy ngoài cửa có người bẩm báo – "Ngài tư tế, ngài giáo chủ mời ngài đến phòng nghị sự."

Hắn ừ một tiếng, thay thường phục rồi đi đến phòng nghị sự.

"Buổi tối tốt lành, ngài giáo chủ, đức giáo hoàng, tư tế Bratt." – Hắn nhanh nhẹn chào hỏi, trên môi toát ra một nụ cười ấm áp, hoàn toàn không thấy vẻ kiêu ngạo bướng bỉnh ban ngày.

"Ngồi xuống đi, con trai ta." – Giáo chủ giơ tay mời.

"Con trai ta, hãy nắm lấy cây trượng này và rót sức mạnh Ánh Sáng của mình vào." – Giáo hoàng đưa cây trượng có khảm bốn viên đá Ánh Sáng to bằng hạt đậu trên đỉnh mà mình vẫn luôn mang theo cho hắn.

Chu Doãn Thịnh lập tức nhận ra điều gì đó. Hắn không hỏi nhiều, chỉ cầm lấy trượng rồi truyền pháp lực vào, đến khi hai trong số bốn viên sáng lên thì dừng lại.

Ba người chờ đợi vài phút, thấy vẫn chỉ có hai viên đá Ánh Sáng được thắp sáng, giáo chủ cảm thấy vô cùng thất vọng. Vẻ mặt giáo hoàng và Boey tựa như đã sớm liệu trước. Họ hoàn toàn không nghi ngờ Joshua che giấu thực lực, bởi một khi bị kích hoạt, bốn viên đá Ánh Sáng này sẽ điên cuồng hấp thu sức mạnh Ánh Sáng của người sở hữu, tuyệt đối sẽ không dừng lại trước khi hút khô.

Chỉ có cao thủ cấp thánh mới có thể thắp sáng cả bốn viên. Khắp lục địa cũng chỉ có giáo hoàng mới làm được điều này. Thắp sáng hai viên, tuy rằng không kém, nhưng cũng không coi là hiếm thấy.

"Boey, con thử xem đi." – Giáo hoàng ra hiệu cho Joshua đưa trượng cho Boey.

Boey đưa hết tất cả sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể mình vào đá Ánh Sáng. Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên, viên thứ tư tuy cũng sáng lên, nhưng lại nhấp nháy không ổn định. Nhưng dù vậy, thực lực của cậu ta cũng đủ để khiến người ta e dè.

Giáo hoàng nói: "Giáo chủ, ông cũng thấy đấy, hiện tại Boey cũng là tư tế của đế quốc Sagaza, dựa theo quy định của giáo hội, chỉ cần danh dự không bị tổn hại, người có thực lực mạnh nhất mới có tư cách kế thừa vị trí giáo chủ. Hai năm trước, ông đệ trình cho ta công văn xin sắc phong Joshua làm giáo chủ, hiện giờ ta trả cho ông, mời ông sửa tên người thừa kế thành Boey."

Muốn nắm giữ quyền lực tối cao trong giáo hội, nhất định phải xếp thân tín của mình vào điện thờ của tất cả các nước mạnh, hơn nữa còn phải đảm nhiệm chức vị quan trọng. Phó giáo chủ mà gã sắp xếp trước đó đã không còn tác dụng, hiện tại chắc hẳn sẽ không ai phản đối Boey.

Giáo chủ nhận lấy công văn, sắc mặt xám như tro tàn.

Boey cố gắng che giấu vẻ sung sướng trên gương mặt. "Con cưng của thần" chẳng qua chỉ là danh hão, làm sao có thể sánh bằng quyền lợi thực thụ của giáo chủ đế quốc.

Chu Doãn Thịnh sớm biết ngôi vị giáo chủ sẽ thuộc về Boey. Nhưng cho dù thực lực hiện tại của hắn đã cao hơn Boey, thậm chí cả giáo hoàng, hắn cũng sẽ không để lộ con át chủ bài của mình chỉ vì tranh giành quyền lợi. Nếu ở lại Gacore, rất có thể hắn sẽ bị cuốn vào vướng mắc giữa Boey và nhóm công của cậu ta, khó tránh khỏi bị liên luỵ để rồi lại thành vật hy sinh.

Hắn không phải fan cuồng ban ngày, sẽ không hành động theo cảm tính mà so đo với Boey.

Mới vừa nghĩ vậy, hắn liền nghe thấy giáo hoàng nói một cách ám chỉ – "Người được lựa chọn làm giáo chủ đế quốc nhất định phải sở hữu thực lực mạnh mẽ nhất, nói trắng ra chính là người được Bề Trên yêu thương nhất. Joshua, con cũng thấy đấy, thực lực của Boey mạnh hơn con, cho nên cũng được Bề Trên yêu thương hơn. Sau này, cậu ấy sẽ thay mặt Bề Trên điều hành điện thờ Sagaza, dẫn dắt đế quốc giành thắng lợi trong cuộc chiến Bóng Tối. Mong con hãy vứt bỏ thành kiến, nỗi ghen tị và oán giận trong lòng, ngoan ngoãn nghe lệnh cậu ấy."

Việc ám chỉ tâm lý hết ngày này qua ngày khác khiến tâm thần Chu Doãn Thịnh phân liệt nghiêm trọng

hơn hắn tưởng rất nhiều. Hắn cứ tưởng rằng Thịnh lý trí là nhân cách chính, Thịnh não phẳng là nhân cách phụ. Nhưng hắn đã nhầm, Thịnh lý trí vẫn luôn bị đè nén mới là bên yếu thế, mà Thịnh não phẳng ngày ngày được tắm ánh nắng mặt trời lại càng ngày càng mạnh.

Hiện tại, nghe thấy giáo hoàng nhắc đến Bề Trên, Thịnh não tàn căn bản không cần thôi miên đã tự động online.

Hắn biến sắc, cười lạnh nói – "Cậu ta có tư cách gì mà được Cha yêu quý? Có tư cách gì thay mặt Cha? Dựa vào cái miệng đầy lời dối trá của cậu ta, cái thân xác ai ai cũng có thể sử dụng của cậu ta, cái linh hồn dơ bẩn đến cùng cực của cậu ta chắc? Chỉ cần nhìn cậu ta thôi tôi đã cảm thấy buồn nôn, nói gì đến nghe theo lệnh cậu ta. Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận vị trí giáo chủ của cậu ta!"

"Sao cậu có thể nói tôi như vậy!" – Boey giận đến run người.

Giáo hoàng cũng rất không vui, nghiêm khắc nói – "Joshua, nể tình ngươi còn nhỏ, ta tha thứ cho sự vô lễ của ngươi. Nhưng ta cũng nghiêm túc cảnh cáo ngươi, có những chuyện không thể nói lung tung khi không có chứng cứ rõ ràng. Mỗi giáo chủ của một điện thờ đều được thông qua sự chọn lựa tỉ mỉ của Bề Trên, phỉ báng họ chẳng khác nào phỉ báng Bề Trên, ta có thể lấy tội danh xúc phạm thần trục xuất ngươi ra khỏi lục địa này!"

"Không, thưa đức giáo hoàng, xin ngài hãy nể tình tôi mà đừng so đo với Joshua." – Giáo chủ vội vàng cúi đầu nhận tội.

"Vậy ông cứ trục xuất tôi đi, tôi chờ." – Nói xong, Thịnh não phẳng nghênh ngang mà đi, vừa trở về phòng liền chui tọt vào tiềm thức, để lại một mình Thịnh lý trí giận đến ứa gan.

Mẹ nó, mình đã gây ra tội tình gì mà lại tự khiến mình thành ra như vậy! Mẹ, làm nhiệm vụ dễ lắm à? Lần trước thì suýt nữa mất cả hồn phách, giờ lại phân liệt thành hai nửa, mẹ nó sao cứ bị sao quả tạ chiếu mãi thế? Thịnh lý trí liên tục đấm đá gối đầu, vẻ mặt vô cùng hung dữ.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng thực sự muốn ôm người đang khoa tay múa chân như khỉ con kia vào lòng mà dỗ dành. Tuy bộ dạng tức giận của tiểu tín đồ rất đáng yêu, hai má đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh, khiến hắn rất muốn hôn, nhưng hắn vẫn không nỡ nhìn cậu ấy tức giận hay phiền lòng.

"Mỗi giáo chủ đều được thông qua sự chọn lựa tỉ mỉ của Bề Trên" à? Được, hắn sẽ cho tất cả mọi người biết, chỉ thị thực sự của hắn là gì.

Giáo hoàng quyết định nội bộ, phong Boey làm giáo chủ đời tiếp theo của đế quốc Sagaza. Điều này nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của người thống trị đế quốc Sagaza. Ông từng nghe người ta nhắc đến truyền thuyết về Boey, biết thực lực của cậu ta mạnh đến nhường nào, xuất thân cao quý nhường nào. Cậu ta ở lại Gacore là niềm vinh hạnh của đế quốc này.

Nhưng giáo chủ già không hề nghĩ vậy. Ông đích thân đến hoàng cung để thương lượng với quốc vương.

"Tôi không thể nói cho ngài nhiều hơn, nhưng tôi có thể cam đoan với ngài, Joshua mới là người thích hợp nhất cho vị trí giáo chủ."

"Ngài không giải thích rõ với tôi, tôi biết phải tin tưởng ngài thế nào? Đây là quyết định của giáo hoàng, dù là ai cũng không có quyền phủ quyết, bao gồm cả tôi. Hơn nữa, tôi nghe nói giáo hoàng đã cho Joshua và Boey cơ hội cạnh tranh công bằng, nhưng Joshua lại không thể nắm chắc. Ông bạn của tôi, ngài nên biết tình cảnh hiện tại của đế quốc Sagaza nguy hiểm biết chừng nào, chúng ta cần những tư tế mạnh hơn, cần sự chống đỡ của Toà Thánh. Nếu ngài cứ khư khư cố chấp, đế quốc Sagaza sẽ diệt vong theo cuộc chiến Bóng Tối sắp tới."

Giáo chủ trầm mặc. Nội tâm ông vô cùng nôn nóng, nhưng ông không thể nào nói sự thực ra khỏi miệng, cuối cùng đành ủ rũ rời khỏi hoàng cung.

Mấy ngày sau, quốc vương và giáo hoàng cùng ban hành thông cáo, sắc phong Boey Bratt làm giáo chủ đời tiếp theo, một tháng sau sẽ cử hành nghi thức lên ngôi.

Ngay khi tin tức được ban bố, tin dữ của hoàng tử cả cũng truyền về Gacore. Trên đường thị sát lãnh địa, anh bị động vật Bóng Tối tấn công. Hoàng tử phi bế đứa con trai vừa chào đời hơn một tháng mà khóc đến ngất xỉu, quốc vương cũng đau lòng cùng cực.

Nhưng dưới sự an ủi của giáo hoàng, ông nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó quyết định sắc phong hoàng tử thứ hai làm thái tử, đồng thời cử hành nghi thức lên ngôi với Boey.

Lễ tang của hoàng tử cả được tổ chức rất long trọng, cũng rất vội vã. Nhiều chuyện lớn cùng diễn ra một lúc khiến dân chúng Gacore vô cùng bất an, nhưng người bất an nhất chính là Chu Doãn Thịnh.

Hắn không thôi miên mình nữa, nhưng chỉ cần vừa ra khỏi phòng, hắn sẽ chạy đến điện thờ với trái tim tràn đầy tình yêu, sau đó Thịnh lý trí và Thịnh cảm tính sẽ tiến hành một cuộc tranh đấu ác liệt trong đầu. Một người hét: Mày cứ vào thử xem, xem tao có đá chết mày không! Người còn lại thì co rúm, nước mắt ròng ròng, vừa khóc vừa kêu: Cho dù cậu đá chết tôi, tôi cũng phải vào!

Hắn cứ thế đứng ngoài cửa cả ngày mà không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, thân hình cứng ngắc. Vì vậy, tôi tớ và hầu nữ đi ngang qua đều sẽ nhìn ngài tư tế với ánh mắt khó hiểu. Thỉnh thoảng, ngài tư tế lại đi về phía trước hai bước, ngay sau đó lại nhảy lùi ra sau như giẫm phải lửa, trông rất buồn cười.

Thần Ánh Sáng đã quen với việc ngày ngày nghe tiểu tín đồ cầu nguyện. Đó là rượu ngon, là mật ngọt, là món ăn tinh thần của hắn. Nhưng bốn, năm ngày liên tiếp, tiểu tín đồ đều chỉ đứng đó, vẻ mặt yếu ớt và đau thương như sắp khóc, tựa hồ đang trải qua một cuộc đấu tranh tâm lý kịch liệt.

Vẫn còn ghen sao? Hay là ngại ngùng vì lần trước hôn mình? Thần Ánh Sáng suy đoán tâm tư của tiểu tín đồ mà không biết mệt, say sưa thưởng thức biểu cảm khi thì ngại ngùng, khi thì tức giận, khi thì hốt

hoảng của người nọ. Tóm lại, dù cậu ấy làm gì, hành động quái dị đến thế nào đi chăng nữa, thì trong mắt thần Ánh Sáng, cậu vẫn vô cùng đáng yêu.

Chu Doãn Thịnh nhận ra mình thực sự không thể nào đè nén nỗi khát vọng đối với Cha. Ngày qua ngày, hắn càng đến gần cửa điện hơn một chút. Không có sự khống chế của ám chỉ tâm lý, nhân cách lý trí và não phẳng của hắn cùng tồn tại trong đại não, hơn nữa còn cùng tranh đoạt quyền khống chế thân thể. Theo thời gian, hắn hoảng sợ khi phát hiện ra thời gian mà nhân cách não phẳng kia chiếm ưu thế càng ngày càng dài.

Hắn lo đến rụng cả tóc. Để không làm ra những chuyện mất mặt như hôn chân tượng, hắn bèn ngồi trước cửa chính điện khắc tượng gỗ thần Ánh Sáng. Chỉ cần trông thấy khuôn mặt điển trai của thần Ánh Sáng, Thịnh não phẳng sẽ lập tức yên tĩnh lại, kéo theo hắn cũng trở nên ôn hoà hơn hẳn.

Hắn điêu khắc không biết mệt, từ ngày đến đêm, chưa đến mười ngày đã khắc được hơn trăm bức tượng gỗ, đủ mọi biểu cảm, đủ mọi tư thế. Hắn còn khắc tượng mình rồi đặt cạnh tượng thần Ánh Sáng, thỉnh thoảng cuồng quá thì sẽ cầm hai bức tượng lên, tự lẩm bẩm biên đạo một vở kịch tình cảm lãng mạn, đến khi thần trí bình thường trở lại thì lập tức ném hai bức tượng ra xa như bị phỏng, sau đó vùi đầu vào trong chăn.

Hắn lâm vào tình trạng hỗn loạn chưa từng có, gần như sắp tự khiến mình phát điên. Nhưng trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng lại được một bữa cười no nê, cung điện vốn trống trải hiu quạnh giờ đây luôn đầy ắp tiếng cười.

119. Quyển 10 - Chương 7

Chu Doãn Thịnh nằm bò ra giường, trong tay cầm hai con rối, miệng phát ra hai loại âm thanh khác nhau, tự hỏi tự trả lời.

"Lại đây, con trai ta."

"Cha ơi, là Người đang gọi con đấy ư?" – Giọng điệu run run vì kích động.

Mỉm cười hiền từ – "Không gọi con thì gọi ai? Là ai ngày ngày quỳ trước tượng ta cầu nguyện? Là ai đã thề sẽ hiến dâng tất cả cho ta? Là ai đã nói yêu ta hơn chính bản thân mình?"

"Là con, là con, tất cả đều do con nói! Cha ơi, Người có nghe thấy chăng?"

"Đương nhiên, ta vẫn luôn dõi theo con, con trai ta. Lại đây, lại trong vòng tay ta nào, ta muốn ôm con một cái thật chặt."

Đặt rối gỗ nhỏ vào lòng rối gỗ to, Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười ngốc nghếch.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng đang ngồi trước gương ảo ảnh, vì cố nén cười mà làm cho ly rượu trong tay hơi vương ra. Một sứ thần tức thì quỳ xuống cạnh ghế định lau cho hắn, lại bị hắn ra hiệu cho lui. Đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong ngày của hắn, hắn không muốn bị người khác quấy rầy.

Chu Doãn Thịnh nghịch rối gỗ một hồi xong, vẻ mặt ngượng ngùng lại chợt đanh lại. Hắn khinh bỉ ném hai con rối xuống, đi đến trước gương, cười lạnh nói – "Đủ chưa? Hôm nay chơi đủ rồi chứ? Chơi đủ rồi thì ngồi yên một góc, đừng làm hỏng việc của tao! Mày cũng chỉ có thể dùng mấy con rối này để thoả mãn ảo tưởng của mình, thật đáng buồn!"

Thịnh não phẳng trốn trong tiềm thức khóc tu tu. Nhưng hôm nay là ngày cử hành nghi thức truyền ngôi của Boey và hoàng tử thứ hai, họ đã thoả thuận với nhau rằng sẽ để Thịnh lý trí khống chế thân thể, nếu không rất có thể Thịnh não phẳng sẽ phá tanh bành buổi lễ, đắc tội toàn bộ đế quốc Sagaza và giáo hội. Nếu thế, số phận của Joshua sẽ còn thảm hại hơn cả nguyên tác. Mà không có năng lượng của thế giới cấp A bổ sung, Chu Doãn Thịnh sẽ khó mà chữa được di chứng của tâm thần phân liệt.

Tóm lại hậu quả rất nghiêm trọng.

Trông thấy cảnh này, thần Ánh Sáng day trán, thở dài phiền não. Lần nào tiểu tín đồ cũng như vậy, cứ chơi vui vẻ được một lúc là lại nổi giận với gương, nhắc đi nhắc lại thiếu niên trong gương rằng thần Ánh Sáng sẽ không bao giờ yêu cậu ấy, bảo cậu ấy đứng nằm mơ.

Cậu ấy quá mức tự ti, nhưng dáng vẻ rối rắm ấy cũng thật là đáng yêu. Có lẽ hắn nên đón cậu ấy đến bên mình sớm một chút, để cậu ấy được sống trong yên tâm và vui vẻ mãi mãi. Thần Ánh Sáng mải mê nghĩ, bờ môi vẽ nên một nụ cười dịu dàng.

Chu Doãn Thịnh thay trang phục tư tế hoa lệ, tết tóc ra sau lưng rồi dùng dây vải màu vàng kim buộc lại. Ngắm nghía mình trong gương một hồi, xác định mình kiêu sa chẳng kém gì Boey, hắn mới bước ra cửa. Tuy rằng hắn sẽ không làm loạn như Thịnh não phẳng, nhưng ít nhất hắn có thể đoạt sự nổi bật của Boey một chút.

Khi đưa tay đóng cửa, vẻ mặt bình tĩnh của hắn chậm rãi hoá thành do dự, đứng lặng một lúc rồi sau đó thở dài, quay về phòng nhặt hai con rối gỗ vừa vứt xuống đất lên, cẩn thận lau đi bụi bẩn, đặt về vị trí ban đầu.

Boey chỉ mặc một chiếc áo trắng vạt dài đơn giản, trên hông thắt đai lưng cùng màu. Cậu ta không cần quá mức ăn diện, bởi trong nghi thức truyền ngôi, đức giáo hoàng sẽ đích thân khoác cho cậu ta áo thánh màu đỏ rượu viền vàng mà chỉ giáo chủ mới có thể mặc, sau đó quốc vương sẽ giúp cậu ta đội mũ miện lên đầu.

Cậu ta sẽ đứng trên đàn tế cao cao mà nhìn xuống dân chúng Gacore, thắp sáng viên đá Ánh Sáng to bằng trứng bồ câu được khảm trên chiếc nhẫn mình đeo dưới tiếng hoan hô nồng nhiệt của mọi người, để Ánh Sáng của Cha chiếu rọi toàn bộ đế quốc Sagaza.

Cậu ta nhất định sẽ trở thành giáo chủ, thậm chí là giáo hoàng mạnh nhất trong suốt nghìn năm qua, khiến tất cả sinh linh trên lục địa đều khắc ghi tên mình. Khi cậu ta đạt đến trình độ này, Cha nhất định sẽ tha thứ cho lỗi lầm của cậu ta, bằng lòng đón cậu ta về cung điện thần, ban tặng cậu ta dòng máu vàng kim mà chỉ thần mới có thể sở hữu.

Boey càng nghĩ càng kích động, đôi mắt cũng ươn ướt, hai má đỏ bừng vì hưng phấn. Nhưng khi cậu ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt hơi tối sầm lại.

Cậu ta trông thấy Joshua. Không, nói đúng hơn là tất cả quý tộc đến tham dự nghi lễ đều trông thấy Joshua.

Hắn như một chùm sáng bất chợt chiếu xuống nhân gian, chiếu sáng tất cả mọi thứ xung quanh. Khi ánh mắt dịu dàng của hắn trông sang, mọi người đều cảm thấy nỗi lòng rối ren của mình bình tĩnh trở lại. Hắn cao quý là thế, thánh khiết là thế, hiền từ là thế, khiến người ta muốn đến gần, lại sợ quá mức kề cận sẽ làm bẩn hắn.

Hắn là hình tượng tư tế Ánh Sáng gần với tưởng tượng của mọi người nhất, phong thái của hắn vượt qua cả Boey đến từ thần điện.

Rất nhiều quý tộc cúi người chào hắn, hoàn toàn không dám coi thường hắn vì đã đánh mất vị trí giáo chủ.

"Joshua, hôm nay cậu đẹp quá. Đáng lẽ màu đỏ sẽ càng hợp với cậu hơn, nhưng đáng tiếc…" – Vẻ mặt Boey vô cùng nuối tiếc, như thể đang nói tất cả là tại tôi, nếu không có sự xuất hiện của tôi, chiếc áo giáo chủ màu đỏ này sẽ thuộc về cậu.

Chu Doãn Thịnh nhếch mép liếc cậu ta một cái, không tiếp lời. Chỉ có Thịnh não phẳng mới đi đôi co với cái tên ẻo lả này. Ba ngày sau nghi thức truyền ngôi sẽ là sinh nhật mười tám tuổi của Joshua, cứ hành lễ rửa tội xong, hắn sẽ lập tức rời khỏi Gacore, đỡ khỏi bị cuốn vào thị phi giữa nhân vật thụ chính và các công của cậu ta.

Đè Thịnh não phẳng đang rục rà rục rịch lại, hắn bước đến bên cạnh giáo chủ già.

"Con trai ta, vị trí kia là của con. Dẫu người khác có nghĩ thế nào đi chăng nữa, thứ nên thuộc về con thì sẽ chẳng ai cướp được." – Lúc nói câu này, giáo chủ già cũng không hạ giọng chút nào, khiến Boey vô cùng lúng túng, đồng thời cũng khơi dậy sự bất mãn của quốc vương và giáo hoàng.

"Ông bạn già, tôi biết Joshua là đứa trẻ ông nuôi lớn, lòng ông chung quy sẽ nghiêng về phía cậu ta. Nhưng Boey là lựa chọn tốt nhất mà Bề Trên và đức giáo hoàng cùng chọn ra, ông đáng lẽ nên tuân theo quyết định của Bề Trên." – Sợ giáo hoàng nổi giận, quốc vương giành nói trước.

"Lựa chọn Boey là quyết định của đức giáo hoàng, không phải của Bề Trên. Không chỉ tôi bỏ công nuôi lớn Joshua, mà còn cả Bề Trên nữa. Nếu Người ở đây, Người nhất định sẽ không chọn ai khác ngoài Joshua." – Giáo chủ nói chắc như đinh đóng cột.

"Bode, ông già rồi, nội tâm bế tắc đã khiến ông không còn lắng nghe được lời Cha nữa. Xem ra để ông thoái vị quả nhiên là một quyết định chính xác." – Giáo hoàng nói một cách lãnh đạm, đồng thời dùng ánh mắt uy nghiêm quét qua toàn thể quý tộc trong chính điện.

Các quý tộc đồng loạt cúi đầu, không dám nhiều lời.

Chu Doãn Thịnh rất biết ơn sự trân trọng mà giáo chủ già dành cho mình, nhưng hắn vẫn kéo kéo ống tay ông, ra hiệu cho ông không cần tranh cãi nữa.

Giáo chủ già nhìn quốc vương một cái, lặng lẽ thở dài. Một ngày nào đó, họ sẽ biết hành động từ bỏ Joshua mà ban tặng vị trí giáo chủ cho người khác của đế quốc Sagaza ngu xuẩn đến mức nào!

Khi mọi người đồng thời lựa chọn yên lặng, một giọng nữ trong trẻo bất chợt vang lên – "Đức giáo hoàng vừa đến là đế quốc Sagaza tức thì có biến động, chẳng những thay đổi giáo chủ mà ngay cả hoàng tử cũng tử vong một cách khó hiểu. Đức giáo hoàng là sứ giả của thần, đáng lẽ phải mang may mắn đến cho dân chứ sao đi đến đâu cũng mang lại tai hoạ vậy?"

"Elena, cô câm miệng!" – Quốc vương quát lớn.

Vị phu nhân đứng bên trái đằng sau Chu Doãn Thịnh hừ một tiếng khinh miệt. Cô là vợ của hoàng tử cả đã qua đời. Cô tin chắc cái chết của chồng mình là một cuộc mưu sát do hoàng tử thứ hai và giáo hoàng câu kết sắp đặt. Giáo hội có rất nhiều phép thuật đặc biệt, không khó khăn gì để khống chế một con thú Bóng Tối. Cứ chờ đi, đợi đến khi ông vua già hồ đồ kia chết, đế quốc Sagaza sớm muộn cũng sẽ trở thành tay sai của giáo hội!

Giáo hoàng chỉ muốn làm phép tinh lọc đốt sạch mấy cái gai này thành tro bụi. Nhưng hình tượng bên ngoài của gã xưa nay luôn là rộng lượng, khoan dung, nhân từ, thế nên gã không thể nổi giận, nhất là trước tượng Bề Trên. Gã mỉm cười vẫy tay, tức thì có giáo sĩ bưng hai cuộn công văn đi vào, quỳ xuống giữa chính điện.

Tháo dải lụa đỏ buộc công văn ra, người nọ đọc dõng dạc chỉ thị sắc phong mà giáo hoàng và quốc vương chấp bút để Bề Trên trên chín tầng mây có thể nghe thấy. Đọc xong, người nọ vẩy nước thánh màu vàng kim mà giáo hoàng ban cho lên giấy, sau đó buộc lại rồi giao cho Boey và hoàng tử thứ hai.

Hai người sóng vai bước đến giữa điện, quỳ trước pho tượng để cầu nguyện, cuối cùng đặt hai bó hoa nguyệt quý trắng mà ban sáng họ tự tay hái cạnh chân Bề Trên để bày tỏ lòng thành.

Chờ họ làm xong hết thảy, quốc vương tiến lên phía trước đội mũ miện cho hai người. Trên đỉnh mỗi chiếc mũ miện đều nạm một viên đá Ánh Sáng to bằng hạt đậu tương, khi đến gần ma vật sẽ phát ra Ánh Sáng trắng để cảnh báo, nếu rót sức mạnh Ánh Sáng vào thì còn có thể hoá thành vũ khí bén nhạy giết chết ma vật. Đây là báu vật quý giá nhất mà thần Ánh Sáng để lại khi dạo qua lục địa, là nguyên liệu tốt nhất để chế tạo pháp khí, số lượng ít ỏi đến đáng thương.

Ngay cả người có quyền thế ngập trời như giáo hoàng cũng chỉ sở hữu bốn viên, càng huống gì là người khác. Cũng bởi vậy, khi Boey giơ ra chiếc nhẫn có gắn viên đá Ánh Sáng to bằng trứng bồ câu nọ, mọi người mới có thể tin tưởng vào lai lịch cậu ta như vậy. Ai dám trêu vào con cưng của thần Ánh Sáng? Cho dù là đạo tặc hung ác nhất trên lục địa cũng không dám cướp bóc. Boey có thể thuận buồm xuôi gió như vậy phần lớn đều nhờ chiếc nhẫn này.

Hoàn tất nghi thức đội mũ miện cho hai người, quốc vương lui sang bên cạnh, cung kính nói – "Kính mời đức giáo hoàng tiến hành khoác áo thánh cho giáo chủ mới của đế quốc tôi."

Một nữ hầu bước ra khỏi hàng ngũ, quỳ xuống bên chân giáo hoàng, hai tay bưng cao chiếc áo thánh mới tinh. Bởi được tẩm nước thánh, thánh bào thấp thoáng những tia sáng màu vàng kim, trông vô cùng rực rỡ.

Boey nhanh chóng liếc nhìn một cái, tim đập thình thịch vì hồi hộp.

Giáo hoàng giũ thẳng áo thánh, bước từng bước đến trước mặt Boey, mỉm cười nói – "Con trai ta, con sở hữu một lòng tin thành kính, một linh hồn sạch sẽ và một nội tâm lương thiện nhất, mọi hành động của con đều không thẹn với chức vị tư tế vĩ đại này. Sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể con vô cùng dồi dào, điều này đã chứng minh sự yêu thương mà Bề Trên dành cho con nhiều đến nhường nào. Người đã lựa chọn con làm sứ giả Ánh Sáng, vậy thì ta cũng không thể vi phạm ý muốn của Người. Tại nơi này, ta xin tuyên bố, từ nay trở đi, con – Boey Bratt sẽ trở thành giáo chủ mới của đế quốc Sagaza. Đứng lên đi con trai ta, để ta có thể khoác áo thánh cho con."

Mắt Boey rớm nước, bái Bề Trên và giáo hoàng mỗi người một lạy rồi mới đứng lên.

Giáo hoàng khoác áo thánh lên vai cậu ta, đang định thắt lại vạt áo cho cậu ta thì lớp ngoài áo choàng đột nhiên bốc lên một ngọn lửa màu vàng kim, bao quanh lấy hai người. Nhiệt độ cao đến đáng sợ kia gần như nung chảy cả sàn nhà.

Boey hét toáng, bò lăn ra đất mà lăn lộn. Giáo hoàng bình tĩnh làm phép dập tắt ngọn lửa này. Nhưng gã nhanh chóng phát hiện ra, đây không phải là ngọn lửa bình thường, mà nó thậm chí có thể đốt xuyên hoàng bào có khắc dấu ấn của thần mà gã đang mặc.

Ngọn lửa này có lại lịch gì mà có thể phá hỏng cả dấu ấn của thần? Chẳng lẽ là lửa thần?

Trái tim giáo hoàng giật một cái, trên trán toát mồ hôi hột. Nếu thực sự là lửa thần, vậy thì chính là Bề Trên giáng thế. Đốt gì không đốt, lại đốt đúng áo thánh trên người Boey, phải chăng Bề Trên rất bất mãn với quyết định lập giáo chủ mới của mình? Giờ nên làm thế nào? Liệu Bề Trên có đốt mình và Boey thành tro bụi hay không?

Bên kia, Boey vẫn đang quằn quại kêu rên, trông thê thảm hơn nhiều. Làn da cậu ta vẫn bóng loáng, không có gì dị thường, đó là bởi ngọn lửa không đốt cháy cơ thể cậu ta, mà là trực tiếp thiêu đốt cả linh hồn. Linh hồn dơ bẩn bao nhiêu, cậu ta sẽ đau đớn bấy nhiêu.

Lúc này, Boey chỉ muốn chết ngay tức khắc. Cậu ta gào khóc thê lương – "Cứu tôi với, ai cũng được, mau cứu tôi với! Nếu không thể thì hãy đâm chết tôi đi! Đau quá, đau quá! Cha ơi, xin Người hãy tha thứ cho con!" – Cậu ta từng trông thấy người hầu bị ngọn lửa của Bề Trên thiêu cháy, hiển nhiên biết kết cục mà mình sắp gặp phải.

Nhưng dù đến lúc này, cậu ta vẫn không dám thẳng thắn thú tội.

Quốc vương, hoàng tử thứ hai lẫn các quý tộc đều ngây ra như phỗng. Chỉ trong chớp mắt, nghi thức truyền ngôi trang trọng và nghiêm túc hoá thành một cuộc tai nạn, ai cũng không tiếp thu nổi chuyện này. Người bị thiêu không phải là ai khác mà chính là giáo hoàng và con cưng của thần, riêng điều này thôi đã đủ khiến họ cảm thấy khiếp sợ. Mà khó tin hơn cả chính là một cao thủ cấp thánh không gì không làm được như giáo hoàng lại không làm gì được ngọn lửa đột nhiên bốc lên, ngọn lửa này đến cùng có lai lịch gì?

Mọi người nhìn lên gương mặt lạnh lùng của thần Ánh Sáng trong chính điện, đột nhiên cảm thấy mình như ngộ ra điều gì đó, vội vàng quỳ xuống sám hối. Cho dù thế nào, một trong hai người bị thiêu cháy là giáo chủ mới của đế quốc Sagaza, dân chúng Sagaza cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Nếu Bề Trên giận cá chém thớt toàn bộ đế quốc, Sagaza sẽ mãi mãi biến mất trên bản đồ lục địa.

Vậy thì quá đáng sợ!

Quốc vương sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch. Đôi môi run rẩy, ông quỳ rạp xuống đất vừa bái lạy vừa lắp bắp – "Thần Ánh Sáng trên cao, xin Người tha thứ cho lỗi lầm của tín đồ, xin hãy trút hết tai hoạ xuống đầu tín đồ, đừng làm khó thần dân của tín đồ."

Chu Doãn Thịnh đã sớm kéo giáo chủ quỳ trong góc ít người, lạnh nhạt bàng quan cảnh tượng thê thảm kia.

Boey gào đến khản cổ. Giáo chủ vẫn còn gắng gượng chống đỡ, nhưng trán gã đã vã đầy mồ hôi, môi bị cắn đến rướm máu, hiển nhiên cũng chẳng dễ chịu gì.

Vài phút sau, ngọn lửa màu vàng kim rốt cuộc tắt đi. Trang phục trên người giáo hoàng đều đã hoá thành tro, để lộ cơ thể trần trụi. Để tránh cho xấu mặt, gã ngay lập tức lấy một bộ mới trong nhẫn không gian ra thay, sau đó trái tim giật mạnh một cái.

Gã phát hiện một sợi thần lực được rót vào cơ thể biến mất, chỉ còn lại một chút năng lượng Ánh Sáng ít ỏi. Không có thần lực, e rằng ngay cả giáo chủ Bode già nua cũng có thể đánh bại gã. Mà mỗi khi chiến tranh Bóng Tối bùng nổ, giáo hoàng đều nhất định phải đứng ở hậu phương, liên hiệp với rất nhiều tư tế Ánh Sáng khác để dựng nên giới tuyến cho liên quân ba tộc.

Gã là hoá thân của thần Ánh Sáng ở nhân gian, là người thống trị về mặt tinh thần cho các sinh linh trên lục địa. Gã đã được hưởng địa vị và vinh dự tối cao, căn bản không thể chấp nhận nổi việc mất đi tất cả. Tâm trí gã vô cùng rối loạn, suýt nữa không nén được vẻ mặt vặn vẹo. Một ngụm máu tươi trào ra khỏi họng, nhưng khi chạm đến răng thì lại bị gã lặng lẽ nuốt xuống.

Gã tuyệt đối không thể để bất kỳ ai biết chuyện này!

Tình trạng của Boey còn thê thảm hơn. Hồn phách cậu ta bị nung rất lâu, nhưng ngọn lửa không đốt đi những tạp chất trong đó, mà là thiêu sạch khói thần ngấm trong cơ thể cậu ta khi ở thần điện. Nói cách khác, linh thể thuần chất mà cậu ta phải ngâm tẩm suốt năm, sáu trăm năm mới có được đã lại thoái hoá thành thể chất hỗn tạp trước khi được sứ thần lựa chọn.

Cậu ta vẫn có thể sử dụng sức mạnh Ánh Sáng, nhưng không còn có thể bổ sung thông qua việc ngồi thiền như trước đây được nữa, mà là dùng bao nhiêu mất bấy nhiêu, cho đến khi hoàn toàn quay trở lại thành người thường.

Cậu ta hấp hối nằm dưới đất, áo quần đều bị đốt trụi, để lộ cơ thể loã lồ loang lổ dấu hôn.

Giáo hội có quy định, mỗi một tư tế Ánh Sáng đều nhất định phải giữ trinh tiết, bởi chỉ những người thuần khiết mới có tư cách phụng dưỡng Bề Trên. Họ có thể yêu những người khác, nhưng chỉ được cất giấu nó dưới đáy lòng, không thể hưởng thụ thú vui nhục dục, lại càng không thể có con nối dòng. Đương nhiên, được Bề Trên coi trọng và yêu thương lại là chuyện khác.

Bởi số lượng thưa thớt, tư tế vi phạm lệnh cấm sẽ không bị trừng phạt quá nghiêm trọng, nhưng chắc chắn sẽ mất đi quyền thừa kế. Thân thể Boey đã nói rõ vì sao Bề Trên lại muốn trừng phạt cậu ta, bởi cậu ta vốn không có tư cách trở thành giáo chủ!

Khi cơ thể bị ngọn lửa liếm láp, chân tay con người ta sẽ co giật, vô thức cuộn người lại. Lúc này, tư thế của Boey vô cùng khó coi. Thân hình cậu ta rúm ró như một con tôm bị nấu chín, lưng khom đến tận cùng, thấy rõ từng đốt xương sống. Những dấu hôn đỏ tươi trải dọc từ các khớp xuống đến kẽ mông và đùi non, nhìn thôi cũng biết cậu ta đã hưởng thụ một cuộc vui thú điên cuồng đến mức nào.

Khe mông cậu ta hơi hé mở, miệng huyệt sưng tấy, dáng vẻ dâm đãng kia khiến ngay cả những quý tộc phóng đãng nhất cũng cảm thấy nóng mặt.

Hoàng tử thứ hai lảo đảo lui về phía sau, đôi mắt đỏ quạch vì phẫn nộ. Rõ ràng mấy ngày này gã không hề chạm vào Boey, những dấu vết này đến cùng là của ai? Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có giáo hoàng – người luôn có thái độ ám muội với Boey.

Chả trách Bề Trên muốn giáng lửa thần đốt cháy hai người này, thì ra là đúng người đúng tội! Nghĩ đến đây, tâm trạng phẫn nộ của hoàng tử thứ hai lại trở nên hoảng loạn. Nếu Bề Trên biết bê bối giữa Boey và giáo hoàng, đương nhiên cũng sẽ biết những bê bối của gã. Liệu Bề Trên có bỏ qua cho gã hay không?

Các quý tộc xôn xao, rồi lại sợ quấy rầy Bề Trên nên nhanh chóng yên tĩnh lại, lặng lẽ sám hối. Khi họ cho rằng mọi chuyện đã không thể tệ hơn, công văn sắc phong hoàng tử thứ hai làm thái tử cùng Boey làm giáo chủ mà giáo hoàng và quốc vương cùng nhau viết cũng bắt đầu bốc cháy, chỉ trong chớp mắt đã bị thiêu rụi hoàn toàn.

Ngay sau đó, nguyệt quý trắng mà hai người tự tay hái và đặt bên chân Bề Trên úa vàng rồi héo rũ, toả ra mùi hương tanh tưởi.

Một loạt biến cố khiến tất cả mọi người đều ngây ngẩn, nội tâm vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng. Bề Trên trước nay luôn nhân từ, đã bao giờ dùng cách thức cực đoan như vậy để trút giận? Bởi vậy, có thể thấy lỗi lầm của hai người này khiến Người tức giận đến thế nào.

Nhớ lại những phát ngôn trước đó của giáo hoàng, gì mà Boey là con cưng của thần, là người thích hợp với vị trí giáo chủ nhất mà gã và Bề Trên cùng lựa chọn, hiện tại xem ra hiển nhiên là lời nói dối! Người chọn Boey rõ ràng chỉ có giáo hoàng mà thôi, không thấy đến tận trước khi nghi thức bắt đầu, giáo chủ già vẫn còn khẳng định Bề Trên không hề lựa chọn Boey hay sao?

Quốc vương cũng nghĩ đến chuyện này. Ông nhìn về phía giáo chủ Bode già nua – hiện đã không còn mặc áo giáo chủ – với ánh mắt cầu cứu. Giờ phút này, ông chỉ muốn giết chết chính mình! Giáo chủ Bode đã từng năm lần bảy lượt đến hoàng cung yêu cầu ông thu hồi chỉ thị sắc phong Boey, nhưng đều bị ông từ chối.

Khi đó, ông sợ đắc tội với giáo hoàng nên mới làm vậy. Nhưng nếu biết trước sẽ đắc tội với Bề Trên, ông nên xé nát nó ngay lúc ấy.

"Con trai ta, hãy đi trấn an Bề Trên đi, đừng để Người tức giận nữa." – Giáo chủ già chỉ chỉ pho tượng.

Ngay khi biến cố phát sinh, Thịnh não phẳng đã lập tức online vì quá kích động. Hắn lạnh nhạt nhìn thảm trạng của giáo hoàng và Boey, trong lòng cảm thấy vô cùng hả hê.

Boey đã bị Cha ruồng bỏ, vậy có phải có nghĩa mình vẫn còn cơ hội hay không? Có phải mình có thể thay thế vị trí của Boey không?

Đôi mắt hắn sáng rực, lập tức dùng đầu gối đi đến trước pho tượng, vốn định sám hối một chút rồi thổ lộ, nhưng khi trông thấy bó hoa đã bốc mùi dưới chân Cha, hắn vội vàng giơ tay dọn dẹp.

Một dải sáng vàng quấn lấy ngón tay hắn, mạnh mẽ kéo hắn lên, khiến hắn mất đà bổ nhào vào lòng Cha, khuôn mặt nóng bừng dán lên đùi Cha. Đương lúc hắn ngọ nguậy định đứng dậy thì đột nhiên cảm nhận được một bàn tay to và ấm áp đang vuốt ve đầu mình, một tay khác thì đang nhẹ nhàng vỗ lưng mình.

Là Cha đấy ư? Cha đang âu yếm mình?

Hắn không dám tin tưởng kết luận này, vì thế chỉ dám cứng nhắc nằm trong lòng Cha không dám nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không nỡ chớp. Hắn sợ chỉ cần mình hơi nhúc nhích thôi là tất cả đều sẽ biến mất như bọt nước.

Đôi mắt trợn tròn của hắn đong đầy nước mắt, nhưng hắn không dám để nó tràn ra, thậm chí đến cả run

rẩy cũng phải cố gắng kiềm nén. Hắn chỉ có thể cắn chặt ngón cái, trông đáng thương cực kỳ.

Một phần thần hồn của thần Ánh Sáng thế chỗ cho pho tượng. Hắn ôm lấy thiếu niên, cúi đầu chăm chú nhìn cậu với ánh mắt cưng chiều, sau đó nhẹ nhàng gạt đi nước mắt đọng trên khoé mắt cậu, còn vuốt ve bờ mi cong dày của cậu một cách thân mật. Thấy thiếu niên hoảng sợ chớp mắt, hơn nữa còn vô thức run lên, hắn liền bật cười sang sảng.

Hắn nhẹ nhàng phất tay, biến hoá ra một vòng hoa kết từ nguyệt quý đỏ rồi đội lên đầu thiếu niên, đặt một nụ hôn ẩn chứa thần lực và tình yêu sâu đậm lên trán cậu, cuối cùng mới biến mất.

Hắn đến rồi đi, trong điện thờ không ai trông thấy bộ dạng thực của hắn, nhưng vòng hoa bất chợt xuất hiện trên đầu thiếu niên là thật. Các quý tộc đều xuýt xoa cảm thán, nhưng giáo hoàng và Boey lại thấy nhức mắt vô cùng.

Họ thế mới biết, tất cả những gì họ gặp được hôm nay là do ai ban cho. Nhưng biết thì đã sao, người nọ mới thực sự là con cưng của thần, nếu họ muốn gây bất lợi cho hắn, chờ đợi họ sẽ là cái chết, một cái chết đúng nghĩa, ngay cả linh hồn cũng hoàn toàn biến mất.

"Con trai ta, Bề Trên có tha thứ cho các tín đồ vô tri của Người không?" – Thấy con nuôi chỉ biết ôm vòng hoa cười ngu, quên sạch những chuyện khác, giáo chủ không thể không nhắc nhở.

"Cha chưa nói, con muốn một mình sám hối với Cha, được chứ ạ?" – Thiếu niên chớp chớp đôi mắt ngập nước.

"Đương nhiên là được. Chúng ta ra ngoài hết đi, hiện tại Bề Trên không muốn thấy chúng ta, bao gồm cả đức giáo hoàng." – Giáo chủ nói không khách khí chút nào. Chọc giận Bề Trên, giáo hoàng cũng đừng hòng sống thoải mái, huống hồ đợi khi ra ngoài gã còn phải giải thích rõ về những dấu vết trên người Boey.

Cho dù gã để người khác gánh tội thay, gã cũng chỉ có thể lấy được lòng tin của những phàm nhân ngu xuẩn, chứ không thể nào qua được mắt Bề Trên toàn trí toàn năng. Sớm muộn gì Bề Trên cũng sẽ thu hồi tất cả những gì đã ban cho gã.

Hai hầu nữ lấy áo choàng bọc Boey lại rồi đỡ cậu ta ra ngoài. Không ngờ bộ mặt thật của ngài tư tế Bratt cao quý thuần khiết lại dâm đãng đến vậy, lát nữa nhất định phải đến ao thánh rửa tay mới được.

Các quý tộc vẫn chưa rời đi, mà là nhìn chằm chằm giáo hoàng và quốc vương với ánh mắt khiển trách, muốn họ phải giải thích rõ ràng. Chẳng phải đã nói giáo chủ mới là con cưng của thần, là sứ giả mà thần phái xuống trần gian hay sao? Đây mà là con cưng, là sứ giả của thần? Các người không đùa đấy chứ?

Giáo hoàng tỏ ra hổ thẹn, thẳng thắn thừa nhận mình bị Boey lừa gạt, hứa nhất định sẽ giam cậu ta lại để thẩm vấn, sau đó lấy cớ bị thương nặng nên cần về nghỉ ngơi. Dù thế nào đi chăng nữa thì gã vẫn là giáo hoàng, mọi người cũng không dám làm khó, đành phải thả gã đi, sau đó giữ quốc vương lại mà trách hỏi.

Quốc vương thành khẩn nhận lỗi, đang định tuyên bố huỷ bỏ chức vị giáo chủ của Boey thì nghe một tiếng rắc giòn tan, viên đá Ánh Sáng gắn trên mũ miện của hoàng tử thứ hai nứt vỡ, rơi từ rãnh nạm xuống đất, hoá thành bột vụn. Cùng lúc đó, mũ miện vốn lấp lánh Ánh Sáng nhanh chóng bám đầy vết gỉ sét, cũ kỹ như có thể rời rã bất cứ lúc nào.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn từ nỗi sợ hãi thì đã nghe đại hoàng tử phi cười rộ lên – "Ha ha ha, thấy chưa? Đây chính là phán quyết của Bề Trên đối với quyết định ngu xuẩn của các người. Một thái tử có nội tâm độc ác thì chỉ có thể đội mũ miện mục nát mà thôi."

"Không, không phải như vậy! Tôi không làm gì cả!" – Hoàng tử thứ hai vừa ôm mũ miện vừa kêu to. Ngón tay gã hơi siết lại, nhưng điều này lại khiến cho mũ miện biến hình, trông buồn cười như một món hàng rẻ mạt.

"Ngươi có dám thề với Bề Trên rằng mình không liên quan gì đến cái chết của chồng ta không?" – Đại hoàng tử phi lớn tiếng chất vấn.

Mặt hoàng tử trắng bệch, gã lắc lắc đầu, cuối cùng không chịu nổi ánh mắt như hiểu rõ hết thảy của mọi người mà chạy trốn một cách chật vật.

Chỉ trong chốc lát, quốc vương như già đi mấy chục tuổi. Ông bụm mặt, sống lưng còng xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cuối cùng vẫn là giáo chủ già đức cao vọng trọng đứng ra hứa hẹn nhất định sẽ giải quyết tai hoạ này thoả đáng mới khiến các quý tộc hãy còn lo âu thấp thỏm rời đi.

"Joshua mới thực sự là con cưng của thần đúng không?" – Mọi người đi hết, quốc vương mới nói một cách chắc chắn.

"Đúng vậy."

"Sao ngài không nói sớm cho tôi biết?"

"Tôi nhớ tôi đã nói cho ngài rất nhiều lần, nhưng ngài lựa chọn tin tưởng Boey Bratt, mà không phải tôi."

Quốc vương á khẩu.

"Nguyệt quý đỏ có ý nghĩa thế nào, ngài có nhớ không?" – Giáo chủ vỗ vỗ vai quốc vương, thong thả bước đi.

Quốc vương rũ mắt trầm tư, tức thì thoát khỏi vực sâu tuyệt vọng, hướng đến đỉnh hy vọng. Lời của hoa nguyệt quý đỏ chính là "Hỡi người yêu thuần khiết, tôi yêu em say đắm". Nếu đây thực sự là suy nghĩ của Bề Trên, vậy thì chỉ cần có Joshua, đế quốc Sagaza ắt sẽ có một tương lai tươi sáng.

120. Quyển 10 - Chương 8

Chu Doãn Thịnh biết fan cuồng lại sắp phát điên.

Hắn trơ mắt nhìn fan cuồng dùng đầu gối đi đến trước trượng thần Ánh Sáng, úp người gối lên pho tượng mà khóc lóc, kể lể rằng mình hạnh phúc thế nào vui vẻ thế nào khi nhận được vòng nguyệt quý đỏ, thậm chí còn xin thần Ánh Sáng đón hắn lên trời. Sau đó, hắn đứng thẳng người dậy, ôm lấy mặt thần Ánh Sáng, muốn hôn bờ môi mỏng của người nọ.

Mày mà dám hôn thì bố giết chết mày! Thịnh lý trí gào thét trong tiềm thức.

Cho tôi hôn một cái đi, rồi sau đấy cậu làm gì tôi cũng được. Thịnh não phẳng rưng rưng nước mắt.

Trong tiềm thức, hai nửa linh hồn giao tranh kịch liệt; mà trong hiện thực, đôi tay thiếu niên ôm lấy má Cha, môi kề rất gần, vẻ mặt vừa khát vọng vừa rối rắm.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng ngồi đơ trên ghế thần, ngừng thở chờ đợi. Hơi thở ấm áp có lẫn hương nguyệt quế phất qua pho tượng, đồng thời cũng phất qua mặt hắn. Rõ ràng vẫn chưa chạm môi, vậy mà hắn đã cảm thấy người mình tê dại.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng xuất hiện trước mặt thiếu niên ngay khi cậu ấy hôn lên môi mình. Hắn sẽ ôm cậu ấy, âu yếm cậu ấy sau đó mang cậu ấy đi.

Nhưng đột nhiên, thiếu niên lại buông tay, xoay người chạy như bay.

Tâm trạng mong đợi của thần Ánh Sáng tức thì hoá thành chán nản, ngồi ngây ra một lúc mới mệt mỏi ngả người lên lưng ghế, thở dài đầy ưu sầu.

Thịnh lý trí cuối cùng cũng giành được thắng lợi cuối cùng. Hắn nhốt Thịnh não phẳng vào lại tiềm thức, chạy nhanh về phòng mình rồi ngã phịch ra giường. Hắn cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nhưng nội tâm vẫn đang giằng xé kịch liệt.

Hắn không ngờ thần Ánh Sáng lại thực sự đáp lại Thịnh não phẳng. Người nọ chẳng những dùng lửa thần thiêu cháy Boey, lại còn tặng vòng hoa bện từ nguyệt quý đỏ cho Joshua, không cần nói cũng biết hàm nghĩa chất chứa trong đó là gì. Chẳng lẽ thần Ánh Sáng thực sự đã phải lòng Joshua? Thì ra trên mạng không nói điêu, bí quyết để cưa đổ nam thần chính là mặt dày.

Mặt mo đến độ như Thịnh não phẳng cũng coi như là hiếm thấy.

Nhưng chồng mình thì phải làm thế nào bây giờ? Có lẽ anh ta sắp tìm đến rồi, cũng có thể mình và anh ta sẽ gặp lại nhau trên đường đi du hành. Chu Doãn Thịnh yên lặng nghĩ.

"Cha chính là người yêu của chúng ta, không thể sai được." – Thịnh não phẳng đột nhiên lên tiếng.

"Im đi đồ não phẳng, sức phán đoán của não phẳng không bao giờ đúng. Mày muốn lừa tao để được ở bên thần Ánh Sáng của mày đúng không?" – Thịnh lý trí đâm thủng tâm tư của hắn.

Thịnh não phẳng không nói gì nữa.

Thịnh lý trí nói tiếp – "Mày phải biết, nếu thần Ánh Sáng không phải người yêu thực sự của chúng ta, mà chúng ta lại dây phải ông ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Ông ta là vị thần duy nhất trên thế giới này, là chúa tể không gì không làm được. Nếu ông ta muốn giam cầm chúng ta trong thế giới này, chúng ta căn bản không có khả năng tránh né. Mày muốn ở lại nơi này mãi mãi hay sao? Mày có thể chắc chắn ông ta sẽ mãi mãi yêu mày không? Mày xem, ông ta từng yêu thương Boey Bratt như thế, mà Boey Bratt còn từng ở bên ông ta năm, sáu trăm năm nữa, vậy mà giờ cũng vứt bỏ không thương tiếc đấy thôi. Nghĩ xem ông ta có thể thích mày bao lâu? Liệu có lâu hơn Boey Bratt không? Có khi mấy trăm năm sau, một điện thờ nào đó lại xuất hiện một tín đồ thành kính hơn mày, ông ta sẽ lập tức không buồn ngó ngàng gì đến mày nữa. Cho nên mày tỉnh táo một chút, nghĩ cho tương lai của mình đi."

Hai nửa linh hồn liên tục đối thoại với nhau, dần dà, nhân cách xung động kia tỉnh táo lại, co đầu rút cổ vào sâu trong miền ý thức. Mà trong hiện thực, thiếu niên nằm ngửa trên giường, lạnh lùng rơi nước mắt.

Thần Ánh Sáng bóp trán, rất muốn mở đầu thiếu niên này ra xem xem cậu ấy đến cùng đang nghĩ gì. Chắc cậu ấy lại đang dằn vặt giữa tín ngưỡng và tình yêu đây mà. Cậu ấy mẫn cảm là thế, yếu ớt là thế, làm cho thần cũng phải thấy khó xử.

Bên kia, giáo hoàng sai người giam Boey lại, đuổi thuộc hạ đi rồi trở về phòng mình. Gã dùng phép thuật kiểm tra đi kiểm tra lại cơ thể mình, cuối cùng cũng xác định Bề Trên đã thu hồi luồng thần lực kia. Gã vốn đã là á thần, đã bước một chân vào thần giới, nhưng hiện tại thực lực của gã còn thấp hơn cả những tư tế bình thường. Một khi chiến tranh Bóng Tối bùng nổ, gã ắt sẽ bị bại lộ, bị mọi người đẩy xuống khỏi đỉnh vinh quang.

"Boey Bratt chết tiệt! Ngươi căn bản không phải là con cưng của thần, ngươi dám lừa ta! Ngươi dụ dỗ ta rơi vào vực sâu của dục vọng, làm ta mất đi sự che chở của Bề Trên. Ta muốn ngươi phải trả một cái giá thật đắt!" – Gã điên cuồng nguyền rủa trong lòng, muốn hung hăng đập nát tất cả vật trang trí trong phòng. Nhưng sợ người bên ngoài phát hiện, gã không thể không nhẫn nhịn. Dù sao nơi này cũng không phải Toà Thánh trung ương của gã.

"Phải rồi, mình cần nhanh chóng trở về cung điện của mình để nghĩ cách giải quyết." – Nghĩ vậy, gã lập tức bắt đầu thu dọn hành lý.

Nhưng khi gã lấy trượng và vài bộ áo thánh khác ra, gã lại hoảng sợ phát hiện bốn viên đá Ánh Sáng khảm trên đỉnh trượng đã vỡ nát, mà ấn thần khắc trên áo thánh đã biến mất tăm, không còn sáng lấp lánh như

trước nữa mà trở nên cũ kỹ và rách nát.

Hắn ngay tức khắc ý thức được, trước kia Bề Trên dành cho gã bao nhiêu ưu ái thì giờ đây sẽ cho bấy nhiêu trừng phạt. Vì tranh quyền đoạt thế, gã đã sớm bỏ quên tín ngưỡng. Gã làm rất nhiều chuyện xấu xa, nhưng thực lực gã chưa từng yếu đi. Gã vốn tưởng rằng Bề Trên không phải lúc nào cũng nhìn xuống trần gian, không phải chuyện gì cũng biết.

Nhưng hiển nhiên gã đã lầm, không phải Bề Trên không biết, mà là không thèm để ý mà thôi. Nhưng nếu hành vi của gã động chạm đến ranh giới của Bề Trên, Bề Trên sẽ khiến gã trắng tay.

Giờ phải làm sao đây? Giáo hoàng ngồi bệt xuống giường, hết đường xoay xở.

Boey bị giam trong nhà lao hôi thối, vài thị vệ phụ trách trông giữ cậu ta tụ tập lại với nhau, diễn tả một cách sinh động cảnh tượng cậu ta bị lửa thiêu cháy, bại lộ cơ thể trần trụi ban sáng.

"Trời ạ, đây mà là con cưng của thần trong lời đồn? Lúc ấy mắt tôi suýt thì mù luôn ấy chứ, sau đấy phải dùng nước thánh rửa mấy lần mới đỡ. Chỗ ấy của cậu ta chắc cũng bị người ta đâm nát từ lâu rồi, lại còn dám lấy chiếc áo tư tế thần thánh để che giấu nữa chứ, đúng là xúc phạm thần linh! Hèn gì ngay cả Bề Trên từ bi cũng không chịu nổi, giáng lửa đốt cháy cậu ta."

"Thì lại chả! Sao Bề Trên không thiêu chết cậu ta đi cho rồi nhỉ? Tôi nghe nói giáo chủ Bode đã từng cực lực phản đối chuyện phong cậu ta làm giáo chủ mới, nhưng giáo hoàng cứ khư khư cố chấp nên mới đành phải thoả hiệp. Các anh nói xem, mấy dấu vết dơ bẩn liệu có phải do giáo hoàng để lại không?"

"Nhất định là thế, nếu không vì sao Bề Trên chỉ đốt cháy đúng hai người bọn họ?"

Nghe xong những lời này, thân tín của giáo hoàng lập tức quát mắng không cho họ nói nữa, đồng thời đi bẩm báo với gã. Vì danh dự của giáo hoàng, cũng vì uy nghiêm của Toà Thánh trung ương, tuyệt đối phải diệt trừ Boey Bratt.

Boey vừa xấu hổ vừa giận dữ, chỉ có thể trốn vào trong góc lao. Nhớ lại cuộc sống vô tư lự trên cung điện thần, tâm trạng cậu ta quả thực ngổn ngang trăm mối tơ vò.

"Cha ơi, xin Người hãy tha thứ cho lỗi lầm của con. Xin Người hãy đón con về với, con nguyện hiến dâng cả linh hồn mình cho Người. Cha ơi, lẽ nào Người đã quên rồi hay sao, con từng nằm bên chân Người ca hát, Người còn từng rũ mắt nhìn con chăm chú với ánh mắt hiền từ nữa. Hiện giờ nghĩ lại, đó mới là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời con. Cha ơi, con rất nhớ Người, Người có nghe thấy chăng?"

Cậu ta quỳ rạp dưới đất, hai tay chắp thành hình chữ thập, cố gắng gửi gắm tiếng lòng của mình đến thần điện.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng chỉ vào gương, lạnh nhạt nói – "Thấy rồi chứ?"

"Bầy tôi thất trách, xin Bề Trên giáng tội." – Hành vi của Boey Bratt quả thực rất ghê tởm, một người hầu trốn chạy mà cũng dám tự xưng là con cưng của thần, còn giả mạo danh nghĩa của Bề Trên hòng cướp đoạt quyền lợi và địa vị. Nếu là trước kia, có lẽ chuyện này còn có thể cho qua, nhưng giờ đứa con cưng thực sự của Bề Trên đã xuất hiện, thử hỏi Bề Trên có thể bỏ qua cho cậu ta hay sao?

"Giải tán toàn bộ nô bộc trong cung điện, trước đó nhớ thu hồi tất cả sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể chúng, không cho phép bất kỳ ai giả mạo danh nghĩa của ta để kiếm lợi dưới trần gian, nếu không hồn phách sẽ bị lửa thần thiêu cháy." – Thần Ánh Sáng phất tay.

Sứ thần răm rắp tuân lệnh, đang định đi thì nghe Bề Trên bổ sung – "Cho chúng xem những gì Boey Bratt đã làm, lấy đó làm răn."

Sứ thần cúi đầu nhận lệnh, đi triệu tập tất cả nô bộc được tuyển chọn từ dưới trần gian, ban bố lệnh thần. Anh ta làm phép quay lui thời gian, cho họ xem câu chuyện của Boey, để họ biết tại sao mình lại phải chịu số phận như vậy.

Nô bộc trên cung điện thần vốn đều là người thường, đến đây, họ được bất lão bất tử, được sống vô tư lự, sao có thể cam lòng trở về trần gian, trải qua sinh lão bệnh tử? Huống hồ nếu ở bên Bề Trên, biết đâu một ngày nào đó có thể lấy lòng Người, được Người ban cho thần cách, trở thành tồn tại cao quý nhất trên thế gian này. Vậy mà giờ đã không còn gì cả.

Họ quỳ rạp xuống đất khóc xin, liên tục thề thốt việc làm của Boey không liên quan gì đến họ, xin Bề Trên và các sứ thần châm chước. Nhưng các sứ thần không hề suy chuyển, rút đi năng lượng Ánh Sáng tinh khiết trong cơ thể họ, trả lại cho họ phàm thể pha tạp ban đầu, cuối cùng đưa họ vào con đường đi xuống trần gian.

Có lẽ không bao lâu nữa, dưới trần gian sẽ xuất hiện rất nhiều "con cưng của thần".

Công văn sắc phong hoàng tử thứ hai bị lửa thần thiêu rụi, mũ miện cũng thành gỉ sét, điều này tỏ rõ Bề Trên không hề thừa nhận vị trí thái tử của gã. Quốc vương chỉ có hai người con trai chính thống, còn lại đều là con của tình nhân. Để tránh nội loạn, ông tìm mọi cách chiều hư mấy đứa con riêng của mình, khiến họ trở thành những kẻ vô dụng chỉ biết ăn chơi nhảy múa. Hiện tại một đứa con trai chính thống đã chết, một đứa khác lại bị Bề Trên chán ghét, ông căn bản không tìm ra được người thừa kế nào khác đủ tư cách.

Không lập thái tử, quyền thế của hoàng gia sẽ không bền vững, ông nên làm thế nào bây giờ?

Trái ngược với tâm trạng sầu lo của quốc vương, đại hoàng tử phi cảm thấy sảng khoái vô cùng. Cô nhẹ nhàng đong đưa đứa con trai mới ba tháng tuổi của mình, ngâm nga khúc hát ru. Đợi cho đứa trẻ chìm vào mộng đẹp, cô mới cẩn thận đặt nó vào nôi, lệnh cho vài chiến sĩ cấp hoàng nấp trong cung điện bảo vệ.

Cô thay chiếc váy trắng mộc mạc nhất, chậm rãi bước vào điện thờ, ngay lập tức liền trông thấy tư tế Joshua đang ngồi cạnh ao thánh khắc rối gỗ. Bờ mi hắn rũ xuống, vẻ mặt hiền hoà, ánh nắng vàng ấm áp phủ lên người hắn, hình thành một vầng sáng rực rỡ. Dường như nhận thấy hương hoa nguyệt quý ngọt ngào trên người hắn, có vài con bướm cứ dập dờn quanh người hắn mãi mà không chịu đi.

Hắn xinh đẹp là vậy, thuần khiết là vậy, ôn hoà là vậy, dẫu là người có tính tình nóng nảy nhất cũng sẽ không dám lớn tiếng trước mặt hắn, sợ sẽ làm phiền hắn. Chắc hẳn đây mới thực sự là người mà Bề Trên yêu quý nhỉ?

Nguyệt quý đỏ có ý nghĩa gì, tất cả phụ nữ trên lục địa này đều biết.

Bước nhẹ hết mức có thể, cô đi đến bên cạnh Joshua, cung kính cúi đầu chào hỏi.

"Một ngày tốt lành, phu nhân Elena." – Thiếu niên mỉm cười, giọng nói êm như tiếng suối.

Đại hoàng tử phi hơi hồi hộp, suy nghĩ thật lâu mới thử mở miệng – "Ngày kia là sinh nhật mười tám tuổi của ngài, cũng là ngày con trai tôi tròn một trăm ngày tuổi."

"Ồ, điện hạ Anthony sắp tròn một trăm ngày tuổi rồi ư?" – Chu Doãn Thịnh lập tức hiểu mục đích đến của người nọ, hắn nhìn cô với ánh mắt cổ vũ.

Đại hoàng tử phi quả nhiên trấn tĩnh hơn rất nhiều. Cô nói – "Vì vậy tôi muốn xin ngài chúc phúc cho Anthony sau khi hoàn tất lễ rửa tội." – Theo như quy củ trên lục địa, khi một đứa trẻ tròn một trăm ngày tuổi, nhất định phải tìm một người có đức cao vọng trọng chúc phúc cho đứa trẻ đó. Bình thường, người ta hay tìm người có thực lực và phẩm chất tốt nhất trong vùng, còn hoàng gia thì sẽ mời giáo chủ của nước đó.

"Nhưng phu nhân biết đấy, tôi cũng không phải giáo chủ của đế quốc Sagaza, không có tư cách chúc phúc cho điện hạ Anthony." – Chu Doãn Thịnh nói một cách thản nhiên. Nhưng nếu đối phương thực sự muốn hắn chúc phúc, hắn sẽ không keo kiệt sức mạnh Ánh Sáng của mình để tạo ra vài phép nhiệm màu cho tiểu điện hạ. Hắn tuyệt đối không cho phép hoàng tử thứ hai thừa kế ngai vàng đế quốc Sagaza.

"Trong lòng tôi, không ai có tư cách hơn ngài. Mong ngài đáp ứng lời thỉnh cầu của tôi." – Đại hoàng tử phi chắp tay, chuẩn bị quỳ xuống.

Chu Doãn Thịnh vội vàng tiến lên đỡ cô, mỉm cười nói – "Nếu đây đã là nguyện vọng của phu nhân, vậy thì được rồi, tôi đồng ý. Chúc phu nhân và tiểu điện hạ an khang mạnh khoẻ."

"Cám ơn ngài, ngài thực sự là quá tốt. Quyết định của ngài là sự cứu chuộc đối với tôi và Anthony, chúng tôi sẽ mãi mãi không quên ơn ngài!" – Đại hoàng tử phi gạt nước mắt, cúi đầu tạ ơn nhiều lần rồi mới lặng lẽ lui đi. Đến một góc vắng vẻ, cô mới vén tay áo lên.

Hầu nữ đứng chờ đằng xa bước đến bên cạnh cô. Thấy vài dấu tay cháy đen trên cánh tay trắng nõn của chủ nhân, hầu nữ hoảng sợ nói – "Ôi trời, đây là do tư tế Joshua làm ư? Nhưng trông ngài ấy ôn hoà vậy mà, đâu có giống loại người tàn bạo độc ác. Hơn nữa ngài ấy làm gì có lý do để làm vậy, phu nhân từng đắc tội với ngài ấy hay sao?"

"Không, ta không đắc tội với ngài ấy, nhưng ta đắc tội với người yêu ngài ấy. Đây là dấu vết do lửa thần

tạo ra, Bề Trên không muốn để người ngoài chạm vào ngài ấy, thế nên mới dùng cách này để nhắc nhở chúng ta không được đến gần." – Đại hoàng tử phi lắc đầu cười khổ.

Nữ hầu giật mình há hốc miệng, ánh mắt nhìn dấu tay chuyển từ phẫn nộ sang sùng bái, như thể chủ nhân bị lửa thần đốt là chuyện đáng tự hào đến nhường nào vậy, giá mà có thể để lại sẹo thì càng tốt.

Đại hoàng tử phi thả tay áo xuống, thoả mãn cười rộ lên. Lần này, cô đã thành công. Vì hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, không có quốc gia nào trên lục địa sẽ lập một đứa trẻ chưa đầy một tuổi làm thái tử, bởi như vậy quá mức mạo hiểm. Huống chi quốc vương vẫn còn vài đứa con riêng đang như hổ rình mồi.

Chỉ cần có thể nhận được sự ưu ái của Joshua, Anthony chẳng khác nào cũng nhận được sự ưu ái của Bề Trên. Vậy thì dù Anthony nhỏ yếu đến thế nào đi chăng nữa, nó cũng nhất định có thể ngồi vững trên vị trí thái tử, từ nay về sau sẽ không còn ai dám bắt nạt mẹ con họ nữa.

Ba ngày sau, Joshua tròn mười tám tuổi. Sau khi cử hành nghi lễ rửa tội, hắn sẽ lên đường du hành lục địa. Vốn bởi vì Boey cướp mất vị trí giáo chủ, nghi lễ rửa tội của hắn bị giản lược hết mức có thể, hơn nữa chỉ mời các giáo sĩ trong điện thờ, không mời quý tộc.

Nhưng ngay sau ngày Boey và giáo hoàng bị lửa thần thiêu đốt, quốc vương lập tức tổ chức hội nghị khẩn cấp, yêu cầu dùng tiêu chuẩn cao nhất trên lục địa để cử hành nghi lễ rửa tội cho Joshua, đồng thời toàn bộ quý tộc Gacore đều phải đến tham dự. Ông cũng đã thương lượng với giáo chủ, định phong Joshua làm giáo chủ mới trong cùng ngày cử hành lễ rửa tội, nhưng lại bị giáo chủ từ chối.

Hai nghi thức truyền ngôi quá gần nhau, điều này sẽ khiến Joshua giống như công cụ giải quyết cục diện hỗn loạn do Boey gây ra. Chỉ vì Boey mất đi tư cách nên mới đến lượt hắn, đây hiển nhiên là một sự vũ nhục, Joshua tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Vì vậy, giáo chủ già đề nghị chờ Joshua lịch luyện về rồi hãy sắc phong, hơn nữa phải tổ chức một nghi lễ lớn hơn, long trọng hơn.

Quốc vương suy nghĩ một chút liền đồng ý. Còn ý kiến của giáo hoàng? Hai người ăn ý cùng lựa chọn bỏ qua. Giáo hoàng vốn nên là hoá thân của Bề Trên dưới trần gian, vậy mà gã lại bị Bề Trên giáng lửa thần nghiêm trị, chưa ai từng có loại "vinh quang" này. Một khi tin tức được lan ra, gã cũng không còn tư cách ngồi trên vị trí giáo hoàng này nữa.

Ngày cử hành nghi lễ, ngoại trừ hoàng tử thứ hai bị giam lỏng, toàn thể quý tộc Gacore đều tụ tập ngoài sân điện thờ. Vẻ mặt của mọi người đều nghiêm trang, không dám lớn tiếng ồn ào. Bởi vì họ biết, vị tư tế Joshua này mới là đứa con cưng đích thực của Bề Trên, giờ phút này, Bề Trên rất có thể đang dõi theo nghi lễ này.

Chu Doãn Thịnh một mình quỳ trong chính điện cầu nguyện. Khi mặt trời lên đến giữa bầu trời, hắn

liền bước lên thảm đỏ thật dài, tiến về phía ao thánh ngoài chính điện. Dọc đường, liên tục có người tung những cánh hoa nguyệt quý trắng về phía hắn tỏ ý chúc phúc, từng cánh hoa bị gió nhẹ cuốn lên rồi rơi xuống lả tả, đẹp đến nao lòng.

Hôm nay, trạng thái tinh thần của Chu Doãn Thịnh rất tốt, hai nhân cách lý trí và não phẳng hoà thuận chung sống trong miền ý thức, bởi hôm nay là ngày quan trọng nhất của Joshua, họ không muốn phá hỏng nó.

Đến cạnh ao thánh, giáo hoàng – chỉ mặc trang phục tư tế bình thường – bước lại gần, định nắm tay thiếu niên, dẫn hắn xuống ao nước. Đây vốn là chức trách của giáo hoàng trong lễ rửa tội.

Nhưng Chu Doãn Thịnh lại khoát tay từ chối, ánh mắt liếc về phía gã ẩn chứa khinh miệt và căm ghét, như thể đang nói "Ngươi không có tư cách chạm vào ta". Giáo hoàng giận điên cả người, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười thong dong. Không muốn mất mặt trước mắt bao nhiêu người, gã siết chặt lấy cổ tay thiếu niên, kéo hắn đến bậc thang cạnh ao thánh.

Vì thế, mọi người tức thì trông thấy bàn tay tiếp xúc với Joshua của giáo hoàng đột nhiên bốc ra khói đen, ngay sau đó bừng lên ngọn lửa màu vàng kim. Lần này, ngọn lửa chẳng những tổn thương linh hồn của giáo hoàng, mà ngay cả da thịt cũng bị nướng thành than, toả ra mùi hôi thối khó ngửi.

Giáo hoàng rốt cuộc không giữ nổi vẻ đạo mạo, lập tức buông thiếu niên ra mà lùi sang bên cạnh. Mặt gã méo xệch đi, có thể thấy đang phải chịu đựng đau đớn đến nhường nào. Nửa phút sau, ngọn lửa được dập tắt, chân cẳng gã đã nhũn đến không thể đứng vững, được vài giáo sĩ đến từ Toà Thánh trung ương nâng xuống nghỉ ngơi.

Sắp xếp cho hắn xong xuôi, mấy người vội vàng quay trở lại, không muốn bỏ lỡ nghi lễ rửa tội của tư tế Joshua. Những tiếng bàn tán không ngớt xung quanh khiến họ nảy sinh nghi ngờ với quyền uy của giáo hoàng.

"Rốt cuộc giáo hoàng đã làm gì mà để Bề Trên chán ghét đến vậy? Nhìn đi, ông ta đã bị lửa thần đốt hai lần. Một người bị Bề Trên nghiêm trị hai lần liên tiếp còn có tư cách ngồi trên vị trí giáo hoàng hay sao? Nếu toàn thể giáo hội đều do một người dơ bẩn như vậy cai quản, sớm muộn gì Bề Trên cũng sẽ tức giận mà vứt bỏ chúng ta, tựa như những vị thần khác vậy."

"Không đâu, Bề Trên sẽ không nhẫn tâm như vậy. Chúng ta vẫn còn tư tế Joshua thánh thiện và cao quý, ngài ấy rất được lòng Bề Trên, chỉ cần có ngài ấy, Bề Trên chắc chắn sẽ không vứt bỏ chúng ta."

"Anh nói đúng lắm. Lần trước về nhà được phu nhân nhà tôi nhắc, tôi mới nhớ ra ý nghĩa của hoa nguyệt quý đỏ. Không ngờ Bề Trên cao quý cũng lãng mạn đến vậy. Vừa rồi giáo hoàng cứ cố chạm vào tư tế Joshua, có khi chính vì vậy mới chọc giận Bề Trên cũng nên. Chắc chắn là Bề Trên ghen."

Dường như nhận ra mình đang chỉ trích thần linh, người nọ vội vàng che miệng, không dám nói tiếp. Những người khác cũng yên lặng lại.

Cùng lúc đó, Chu Doãn Thịnh cởi áo choàng, chỉ mặc một chiếc áo mỏng bước vào ao thánh. Nước ao thấm ướt lớp áo, khiến nó trở nên trong suốt, dán chặt lên cơ thể thon thả không tì vết của thiếu niên, ngay cả hai điểm đỏ trên ngực cũng như ẩn như hiện.

Cảnh tượng này quá mức tuyệt vời, cũng gợi cảm không gì sánh bằng.

Tất cả quý tộc nơi này mới nhìn một cái đã cảm thấy mắt mình đau nhói. Ngay sau đó, một cột sáng màu vàng kim chiếu xuống từ chín tầng mây, bao phủ lấy ao thánh.

Tầm mắt mọi người bị ngăn trở, tất cả lập tức cúi đầu, vẻ mặt nơm nớp lo sợ.

Chu Doãn Thịnh đứng giữa cột sáng, mắt bị chói đến gần như không thể mở ra, đang định đứng dậy xem xét tình hình thì đột nhiên bị một thân hình cao to, cường tráng, ấm áp ôm chặt từ phía sau. Có bàn tay nắm lấy cằm hắn, kéo mặt hắn ngoảnh ra sau. Ngay sau đó, một chiếc lưỡi nóng bỏng chui vào miệng hắn, điên cuồng khuấy động, thăm dò khoang miệng hắn, quấn riết lấy lưỡi hắn.

Một bàn tay khác luồn vào chiếc áo ướt nước của hắn, nhẹ nhàng trêu chọc hai điểm đỏ hồng của hắn, sau đó trượt dần xuống dưới, âu yếm bộ phận không chịu sự khống chế của hắn mà đã đứng dậy tự bao giờ.

Chu Doãn Thịnh hoảng sợ, nhanh chóng tập trung sức mạnh toàn thân để giết chết người này. Nhưng chưa kịp ra tay, trong đầu hắn bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm khàn gợi cảm – "Bảo bối đừng sợ, là ta, Adonis."

Adonis là thằng nào? Chu Doãn Thịnh trợn ngược mắt. Tự dưng lại bị một gã đàn ông quấy rối, còn ăn nói bằng cái kiểu đương nhiên như vậy, dù là ai cũng sẽ giận đến phát điên.

Adonis? Trời ơi, đó là tên thật của Cha! Là Cha! Thịnh não phẳng online trong tích tắc.

Vì thế ngọn lửa phẫn nộ trong mắt thiếu niên tức thì tắt ngóm, hoá thành sùng bái và khao khát trần trụi. Cơ thể cứng ngắc thả lỏng, tựa như mật ngọt tan ra trong lòng Cha. Hắn cố gắng mở rộng tứ chi, tiện cho Cha âu yếm.

"Cha ơi, là Người đấy ư? Là Người đang yêu thương con đấy ư?" – Hắn thở gấp, bờ mi cong vút hơi run run vì nơi gáy bị liên tục liếm hôn. Hắn muốn nhìn gương mặt hoa lệ của Cha, nhưng cứ vừa quay đầu là lại bị người nọ ngậm lấy môi mà liếm cắn liên hồi, sức lực điên cuồng như muốn nuốt chửng hắn.

Đây thực sự là Cha, người xưa nay luôn ôn hoà hiền từ ư?

Trong đầu vừa hiện lên suy nghĩ này, người nọ liền cười khẽ, nói một cách cưng chiều – "Joshua của ta, tiểu tín đồ của ta, ta chỉ như vậy với con mà thôi."

Những lời này khiến Thịnh não phẳng hoàn toàn đánh mất ý thức phản kháng. Hắn vòng tay ra sau, giữ chặt cánh tay cường tráng của Cha, hai chân mở rộng, kẹp lấy vòng eo rắn chắc của Cha, cả người tựa như dây leo bám trên thân Cha, hoàn toàn mở rộng bản thân.

Hắn đắm chìm trong nụ hôn của người nọ, chỉ bạc tràn ra từ khoé môi, rơi xuống mặt nước, tiếng rên rỉ khiến người nghe phải sôi trào.

Hắn lập tức nín lại, vẻ mặt cũng bởi vậy mà có vẻ khó chịu, nước mắt đọng trên khoé mắt như chực chờ rơi xuống, trông đáng thương cực kỳ.

"Kêu lên đi bảo bối, sẽ không ai nghe thấy đâu. Từ nay về sau, con chính là của ta, chỉ thuộc về ta." – Thần Ánh Sáng cười nhẹ, vươn lưỡi liếm đi sợi chỉ nơi khoé miệng hắn, vẻ mặt mê say như thể đang nhấm nháp thứ mật ngọt ngào nhất trên đời.

"Cha, con là của Người, tất cả của con đều là của Người. Xin Người cứ thoả sức yêu thương con, thoả sức sử dụng con, như con đã từng hứa hẹn với Người vậy." – Thiếu niên uốn người, nhiệt tình rên rỉ.

Giữa những âm thanh càng ngày càng cao, càng ngày càng nóng bỏng, đôi mắt màu vàng kim của thần Ánh Sáng hoàn toàn chuyển đen. Hắn ôm chặt thiếu niên vào lòng, run rẩy đi lên đỉnh cao của khoái lạc. Hàng triệu năm trôi qua, chỉ có lúc này đây, hắn rốt cuộc mới cảm nhận được thế nào mới thực sự là sống, thực sự là vui vẻ.

121. Quyển 10 - Chương 9

Khi mọi chuyện xong xuôi, nội tâm Chu Doãn Thịnh gần như sụp đổ. Hắn bị một người thậm chí không thấy rõ chính diện chơi, còn chủ con mẹ nó động hiến thân, rên rỉ nhiệt tình đến nỗi chính hắn còn cảm thấy xấu hổ.

Thịnh não phẳng còn đang hưởng thụ dư vị sau cao trào, xụi lơ trong lòng người đàn ông nọ mà run rẩy, như một con cá chết. Người nọ dường như lại cảm thấy rất đáng yêu, phát ra tiếng cười khẽ sung sướng, bàn tay vuốt ve thân thể hắn, động tác dịu dàng cẩn thận như đang vuốt ve một báu vật vô giá.

Thịnh lý trí co đầu rút cổ trong miền ý thức âm u, thần kinh co giật đau đớn. Hắn chỉ muốn chộp một khẩu AK47 bắn Thịnh não phẳng thành tổ ong vò vẽ. Đây là lần đầu tiên hắn nảy sinh ý muốn xử lý mình. Hắn quả thực không dám tưởng tượng một ngày nào đó gặp được người yêu thực sự của mình, biểu cảm trên mặt đối phương sẽ là như thế nào. Nhưng hắn biết, với tính tình kiêu căng bá đạo của người kia, anh ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận chuyện NP.

Mày xem mày đã làm cái gì! Tình yêu của bố mày cũng bị mày phá hỏng rồi! Thịnh lý trí thấy mình không nên xưng là Thịnh lý trí, mà nên đổi thành Thịnh phát điên. Chuyện gì Thịnh não phẳng làm cũng đều khiến hắn phát điên.

Thịnh não phẳng rùng mình một cái, vội vàng ôm lấy vòng eo rắn chắc của Cha. Hắn muốn ngẩng đầu nhìn mặt Cha, nhưng lại bị Cha che mắt, kéo sát vào lồng ngực.

Thần Ánh Sáng cũng rất muốn trao đổi ánh mắt tình tứ với tiểu tín đồ, muốn cho cậu ấy một nụ hôn triền miên. Nhưng dư vị tình ái còn chưa rút đi, cho nên con ngươi hắn vẫn là màu đen, thậm chí hơi ẩn hiện một chút sức mạnh Bóng Tối. Hắn không muốn doạ sợ tiểu tín đồ.

Thiếu niên rất ngoan, quả nhiên không ngọ ngoạy nữa, chỉ đưa tay vuốt ve cơ ngực trơn nhẵn của Cha, ráng đỏ trên mặt chẳng những không giảm đi, trái lại càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng xinh đẹp.

"Ngượng?" – Thần Ánh Sáng cưng nựng xoa xoa bờ môi sưng đỏ của hắn.

Sợ mình sẽ đột ngột nổi điên, Thịnh lý trí chỉ có thể giả chết trong tiềm thức, Thịnh não phẳng giành được toàn quyền khống chế cơ thể, vội vàng vùi khuôn mặt đỏ bừng vào lồng ngực Cha, bờ mi quét qua làn da mẫn cảm của người nọ.

Thần Ánh Sáng âm thầm rên rỉ, một tay che mắt người nọ kín hơn, một tay giữ cằm người nọ mà hôn điên cuồng. Tình yêu hắn dành cho tiểu tín đồ cũng nhiệt tình và điên cuồng như vậy. Hắn hoàn toàn quên mất chính mình, không nỡ rời xa dù chỉ trong giây lát. Cuộc triền miên chỉ mới vừa kết thúc, vậy mà khát vọng của hắn đối với người nọ lại càng trở nên sâu đậm.

Chu Doãn Thịnh hé miệng, nhiệt tình đáp trả. Tận mười phút sau, nụ hôn triền miên này mới kết thúc. Thần Ánh Sáng dò hỏi với chất giọng khàn khàn – "Bảo bối, theo ta về thần giới có được không?"

Thịnh não phẳng vừa định gật đầu đồng ý thì Thịnh lý trí đã vội lao ra, dốc hết sức lực mới cạy được miệng của thân xác này ra – "Không được."

Lời từ chối quá mức thẳng thừng, khiến ánh mắt thần Ánh Sáng hơi tối sầm lại.

"Con không muốn ở bên cạnh ta?"

"Con nên thay Người đi truyền đạo, con muốn đi du hành lục địa. Hãy chờ con về." – Gian nan nói hết từng câu từng chữ, Chu Doãn Thịnh thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết Thịnh não phẳng khát vọng được đến thần điện đến nhường nào, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để nhân cách thiếu tỉnh táo của bản thân điều khiển vận mệnh tương lai của Joshua. Trong mắt người ngoài, có lẽ được đến thần điện là chuyện vinh dự không gì sánh bằng; nhưng đối với Chu Doãn Thịnh, điều này chỉ mang lại phiền toái cho hắn mà thôi.

Đến đó rồi, rất có thể hắn sẽ không bao giờ thoát đi được nữa, mãi mãi bị giam cầm trong không gian này. Vậy thì khác gì với việc làm con rối của Chủ Thần? Hắn chưa bao giờ muốn để người khác điều khiển vận mệnh của mình, mà thần Ánh Sáng chính là tồn tại có thể nắm giữ tuyệt đối vận mệnh của hắn như vậy.

Hắn nín thở chờ đợi, chuẩn bị đón nhận sự phẫn nộ và trách phạt từ thần linh. Nhưng điều khiến hắn bất

ngờ chính là, thần Ánh Sáng lại rất kiên nhẫn đối với Thịnh não phẳng.

Người nọ thở dài bất đắc dĩ, giọng nói vừa dịu dàng vừa cưng chiều – "Ta biết con còn trẻ, muốn đi xem thế giới này. Vậy thì con cứ đi đi, ta sẽ chờ."

Thịnh lý trí tức thì thả lỏng, tốt quá, cuối cùng hắn cũng tranh thủ được cho mình một chút thời gian, chỉ mong trên đường lịch luyện có thể nghĩ ra biện pháp thoát khỏi thần Ánh Sáng.

Thừa dịp hắn lơi lỏng, Thịnh não phẳng lập tức giành lại quyền khống chế, hỏi với vẻ chờ mong – "Vậy Người sẽ ở trên trời nhìn con chứ? Sẽ…" – Hắn thoáng do dự, vốn định ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Cha, đỉnh đầu lại bị tay Cha giữ lại, đành gục đầu xuống một cách đáng thương, rầu rĩ nói – "Sẽ xuống gặp con mỗi khi con gọi Người chứ? Ngày nào con cũng nhớ Người, không, đúng hơn là không có lúc nào con không nhớ Người, nhưng con cũng có sứ mệnh cần thực hiện, Người có thể hiểu cho con không?"

Miệng thiếu niên rất ngọt, từng câu từng chữ đều khiến cho thần Ánh Sáng thoải mái. Hắn thật muốn biến cậu ấy thành người tí hon, ấp cậu ấy trong tay mình, rồi lại không nỡ trói buộc cậu ấy, vì thế bèn cúi đầu hôn lên mái tóc mềm mại của thiếu niên, thở dài nói – "Đương nhiên rồi, chỉ cần con gọi ta, ta sẽ lập tức đến bên cạnh con. Ta cũng rất nhớ con, mỗi giây mỗi phút, thậm chí cả khi con đang ở trong lòng ta, ta cũng đã bắt đầu nhớ con."

Nếu để các sứ thần trên thần giới nghe thấy những lời này, họ nhất định sẽ sợ đến choáng váng. Họ tuyệt đối không thể ngờ rằng Bề Trên lạnh như băng lại có thể nói lời ngon tiếng ngọt một cách thuần thục như vậy.

Chu Doãn Thịnh cười vui vẻ, vòng tay ôm lấy hông Cha, quyến luyến dụi dụi. Hai người tình tứ với nhau trong ao một hồi mới lưu luyến chia tay, tuy là lần đầu gặp mặt nhưng phương thức chung sống lại như đã quen nhau mấy nghìn năm vậy.

Ao thánh là nơi hoàng gia và quý tộc cử hành nghi lễ rửa tội khi trưởng thành, tất cả điện thờ trên lục địa đều có xây một ao nước như vậy, nhưng điều này không có nghĩa nước trong ao đều là nước thánh màu vàng kim.

Nhưng khi cột sáng rốt cuộc biến mất, người ở đây lại phát hiện ra nước trong hồ đã hoá thành nước thánh thực thụ, toả ra ánh vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Từ trong ao, một dòng năng lượng Ánh Sáng vừa tinh khiết vừa nồng đậm lan ra khắp nơi, khiến tất cả những người đắm chìm trong đó đều cảm thấy ấm áp thoải mái, cảm động suýt khóc.

Họ há hốc miệng nhìn tư tế Joshua bước ra khỏi ao thánh, chậm rãi đi xuống bậc thang.

Bộ đồ trắng trên người hắn biến mất, thay vào đó là chiếc áo choàng dài có khắc dấu ấn của thần trông đặc biệt hoa mỹ, hơn nữa kiểu dáng còn giống y hệt áo thần mà Bề Trên mặc. Cả người hắn đều khô ráo, không dính lại một giọt nước ao nào.

Mái tóc màu bạch kim không biết đã được ai tết thành một bím dài thả sau lưng, bóng mềm hơn cả tơ lụa phương Đông, trên trán đeo một sợi mề đay được xâu từ những viên đá Ánh Sáng nhỏ lấp lánh, chính giữa là một viên đá quý màu xanh lam rất lớn, càng tôn lên đôi mắt xanh sâu thẳm như biển khơi của hắn.

Trên cổ tay cổ chân hắn là những chiếc lắc xa hoa và tinh xảo, mỗi bước đi đều sẽ phát ra âm thanh giòn giã vui tai. Khi hắn đi qua, không ai có thể xem nhẹ sự tồn tại của hắn. Nhưng điều khiến người ta bất ngờ hơn cả chính là cây trượng hắn nắm trong tay, dọc thân trượng là những dòng chữ cổ huyền bí, trên đỉnh nạm chín viên đá Ánh Sáng cực lớn, thần lực mênh mang khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy ngạt thở.

Tình cảm mà Bề Trên dành cho thiếu niên hơn xa sự tưởng tượng của quốc vương và các quý tộc. Nhìn trang phục, trang sức và quyền trượng của ngài ấy mà xem, Bề Trên như muốn chất mọi báu vật trên đời lên người ngài ấy vậy.

Các quý tộc vừa mừng vừa sợ, vội vàng quỳ rạp xuống đất, điên cuồng hô tên tư tế Joshua. Tuy Joshua không được lựa chọn cho vị trí giáo chủ đời tiếp theo của đế quốc Sagaza, nhưng thần Ánh Sáng đã dùng cách riêng của mình để sắc phong cho hắn. Vinh dự này, khắp lục địa cũng chỉ duy nhất một người có được.

Thịnh não phẳng quay trở về tiềm thức mà nhớ nhung Cha hắn, cơ thể hiện do Thịnh lý trí khống chế. Hắn thong dong bước lên thảm đỏ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Hắn trông thấy giáo hoàng đứng cách đó không xa đang nhìn mình chằm chằm. Nét mặt gã hơi vặn vẹo, ánh mắt nhìn về phía quyền trượng và áo thần toát lên vẻ tham lam.

Chu Doãn Thịnh nhếch mép, cười châm chọc.

Nếu đã bị thần Ánh Sáng đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, hắn cũng đành bỏ qua kế hoạch an phận thủ thường ban đầu, quyết đấu với từng người một. Hắn cũng không quên, trước khi đến, Gacore Boey đã thông đồng được với thần Bóng Tối, mà thần Bóng Tối là kẻ thù không đội trời chung với thần Ánh Sáng. Hai vị thần khai chiến, người phụ thuộc ắt cũng không thể may mắn trốn thoát.

Hiện tại hắn đã đứng về phe thần Ánh Sáng, hơn nữa rất có thể sẽ bị thần Bóng Tối gắn cho cái mác "nhược điểm của thần Ánh Sáng", rồi tiếp cận, thăm dò, bắt cóc, thậm chí là ám sát cũng sẽ nối liền không dứt.

Cũng tốt, ít nhất rất có tính khiêu chiến. Chu Doãn Thịnh vừa tự an ủi vừa đi về phía phu nhân Elena.

Hắn cần chúc phúc cho con trai cô.

Khi hắn bước đến cuối thảm đỏ, chuẩn bị cúi người bế đứa trẻ lên, tất cả những cánh hoa nguyệt quý trắng

nhẹ bay trong gió đột nhiên đổi màu. Từng làn sóng đỏ cùng hương hoa nồng nàn đủ để khiến người ta ngộp thở; mà các loài hoa quý còn chưa bị hái trong vườn cũng đều đua nhau nở rộ, rực rỡ sắc màu, đẹp đến mê mẩn.

Vẻ mặt Chu Doãn Thịnh rất ư là cảm động, nhưng trong lòng chỉ biết a ha ha. Quả nhiên là nam thần, chơi lãng mạn cũng đủ hoàng tráng, chả trách ai cũng thích ôm đùi vàng. Nhìn Thịnh não phẳng mà xem, ôm được đùi vàng là suýt KO luôn cả nhân vật thụ chính vạn người mê. Ngu si hưởng thái bình, các cụ nói cấm có sai.

Hắn nể tình ngắm nghía một lúc, sau đó mới xoay người bế điện hạ Anthony.

Thân hình nhỏ xinh được bọc trong tã vải, hai cánh tay vươn ra ngoài, đang nghịch ngợm mặt dây chuyền đá quý trên cổ mình. Đôi mắt đứa trẻ mở to vì hiếu kỳ, trên đầu chỉ có một dúm tóc xoăn xoăn, trông vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu. Chu Doãn Thịnh rất thích trẻ con, mới nhìn một cái đã mê tít. Hắn giơ ngón tay lên, định vuốt ve bờ môi hồng hào của tiểu điện hạ.

"Không!" – Elena vội vàng ngăn cản, thấy ngài tư tế nhìn mình với ánh mắt khó hiểu, cô mới sợ hãi giải thích – "Bề Trên không cho phép ngài chạm vào người ngoài. Bất kỳ người nào ngài chạm phải, dù vô tình hay cố ý, cũng đều sẽ bị lửa thần thiêu đốt. Anthony còn quá nhỏ, tôi e nó sẽ không chịu nổi."

Còn có chuyện như vậy? Bắt đầu từ khi nào? Hắn quay đầu nhìn giáo chủ và hầu nữ thân cận của mình, bình thường những người này tiếp xúc với hắn nhiều nhất.

Ba người cúi đầu, vẻ mặt sợ sệt, hiển nhiên đã phải chịu vạ vô số lần. Nhưng bởi tất cả đều bị làm phép cấm ngôn nên dù khổ đến thế nào, họ cũng không thể nói với Joshua, chỉ có thể cố gắng cách xa hắn một chút.

Lòng chiếm hữu của nam thần mạnh như vậy, sao lại có thể đồng ý cùng chung tiểu thụ với năm tiểu công khác như trong quỹ đạo vận mệnh ban đầu được nhỉ? Điều này chứng minh sức hấp dẫn của Thịnh não phẳng quá lớn hay quá nhỏ? Lớn đến nỗi làm cho một trong số sáu người công nảy lòng độc chiếm, hay là nhỏ đến nỗi khiến công không thể bao dung?

Nhưng dẫu thế nào đi chăng nữa, vận số cũng đã lộn xộn, Chu Doãn Thịnh đành phải để nó loạn tiếp. Hắn muốn thử xem thần Ánh Sáng có thể nuông chiều Thịnh não phẳng đến mức độ nào, vì thế bèn xoè tay, nói – "Thì ra là vậy. Vậy thì con kính xin Bề Trên khoan thứ một lần, mượn tay con ban phước lành cho Anthony, loại bỏ tạp chất trong kinh mạch của điện hạ, ban tặng cho ngài linh thể thuần chất. Cho dù là chiến sĩ, pháp sư hay tư tế Ánh Sáng, chỉ cần là tiềm năng ngài sở hữu, ngài ắt sẽ trở thành cao thủ. Hết thảy tai hoạ, ốm đau, cực khổ cũng như âm mưu đều sẽ rời xa ngài. Hạnh phúc và mỹ mãn sẽ theo ngài trọn đời."

Nghe vậy, phu nhân Elena sửng sốt, tất cả những người khác cũng không thể nào tin vào tai mình. Dựa theo lệ thường, khi chúc phúc cho trẻ sơ sinh, các bậc bô lão sẽ chỉ cần xin thần phù hộ cho đứa trẻ này bình an, mạnh khoẻ, chứ tuyệt đối không dám đòi hỏi quá giới hạn, thậm chí có thể nói là tham lam và vô lễ như vậy.

"Ôi không, không cần phải như vậy…" – Phu nhân Elena muốn ngài tư tế sửa lời cầu nguyện sao cho bình thường một chút. Cô cảm thấy tâm trạng lúc này của mình không chỉ là kinh hoảng đến tột độ nữa.

Quốc vương và các quý tộc cũng đều lo sợ bất an, nghĩ Joshua rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, vừa được thiên vị một chút là quên hết tất cả. Nếu không chịu sửa cái tính tham lam, hám hư vinh này, e rằng cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ bị Bề Trên chán ngán.

Chỉ có giáo chủ già vẫn đứng yên tại chỗ với vẻ bình thản.

Chu Doãn Thịnh lặng lẽ chờ đợi. Chẳng bao lâu sau, hắn cảm nhận được một bàn tay vô hình nắm lấy tay hắn, truyền năng lượng vào đầu ngón tay hắn, dẫn dắt hắn vẽ một thần chú vô cùng phức tạp lên trán điện hạ Anthony.

Phù chú toát ra ánh sáng vàng rực, sau đó thấm dần vào da Anthony, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Thế này là thế nào? Mọi người đều thộn ra. Họ chưa bao giờ thấy hiện tượng lạ như vậy ở bất kỳ lễ chúc phúc nào khác. Bề Trên thực sự đồng ý lời thỉnh cầu của tư tế Joshua ư? Đồng ý bao nhiêu? Nếu là tất cả, điện hạ Anthony chắc chắn sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên lục địa này.

Chu Doãn Thịnh lặng lẽ ghi nhớ thần chú này, đang định rút ngón tay đặt trên trán Anthony về thì thân hình bỗng nhiên cứng đờ. Có người đang liếm mút vành tai hắn, còn thầm thì vào tai hắn với giọng điệu trêu đùa – "Bảo bối, ta có thể đáp ứng mọi yêu cầu của con, nhưng với điều kiện con phải lấy chính bản thân mình để đổi."

Mút tai thôi còn chưa đủ, người nọ thậm chí còn tách môi hắn ra, luồn lưỡi vào quét một vòng, liếm hết nước bọt trong miệng hắn đi, sau đó bóp mông hắn một phát, để lại tiếng "ngọt quá" hết sức ám muội rồi mới biến mất.

Xem đi xem đi, đây chính là nam thần của mày! Còn bỉ ổi hơn cả mấy thằng biến thái thích nhìn trộm WC nữ! Chu Doãn Thịnh âm thầm nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên như thường. Hắn chậm rãi rút tay về, thấy phu nhân Elena vẫn đang nhìn mình với ánh mắt mong đợi, hắn lập tức cười nói – "Bề Trên rất thích điện hạ Anthony, ngài ấy nhất định sẽ được hạnh phúc."

Đừng mập mờ, Bề Trên rốt cuộc ban bao nhiêu phúc lợi cậu nói rõ xem nào! Quốc vương và các quý tộc nôn nóng nhìn hắn chằm chằm. Phu nhân Elena cũng hiếu kỳ muốn chết, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể giơ tay đón lấy con mình.

Đúng lúc này, mọi người bỗng nghe thấy một tiếng crắc giòn tan, mặt dây chuyền đá quý trong tay điện hạ Anthony đã vỡ làm đôi.

Ai cũng biết, loại đá thuộc tính Lửa có thể nóng lên vào mùa đông này tuy không phải không thể phá vỡ, nhưng cũng không đến nỗi một đứa trẻ sơ sinh cũng có thể bóp nát được.

Chẳng lẽ đây là sự trừng phạt của Bề Trên?

Quốc vương và phu nhân Elena còn đang hốt hoảng, tư tế Joshua đã cười rộ lên – "Cơ thể điện hạ chắc hẳn sở hữu năng lượng chiến đấu, sau này nhất định sẽ trở thành một chiến sĩ vĩ đại."

"Chi bằng dùng đá thuộc tính thí nghiệm thử xem." – Giáo chủ già mỉm cười nói.

Ngay lập tức có hầu nữ mang một hòn đá thuộc tính lên đặt vào tay Anthony. Hòn đá nâu xám tức thì trở nên trong suốt, ngay sau đó phát ra ánh sáng màu vàng cam, hơn nữa càng lúc càng đậm, càng lúc càng chói mắt, cho đến khi hoá thành màu cam sẫm gần bằng màu đen.

Trên lục địa này, những đứa trẻ có tư chất tốt thường có thể kiểm tra ra thuộc tính cơ thể ngay từ khi một tuổi. Nếu là pháp sư, đá thuộc tính sẽ toả ra ánh sáng màu vàng, lục, lam, đỏ, nâu, tím… đại diện cho các nguyên tố đất, nước, lửa, gió, sét, cây cỏ… tương ứng, màu càng đậm tư chất của đứa trẻ đó càng tốt.

Nếu là chiến sĩ, đá thuộc tính sẽ phát ra ánh sáng màu cam, cũng là màu càng đậm tư chất càng tốt.

Nhưng trường hợp trẻ mới hơn ba tháng đã kiểm tra ra tiềm lực mạnh nhất như tiểu điện hạ thì thực sự chưa thấy bao giờ. Các quý tộc Sagaza âm thầm cảm thán: "Đây tuyệt đối là phước lành của thần! Vừa sinh ra đã đứng trên đỉnh vinh quang, đúng là vừa hâm mộ vừa ghen tị mà! Tư tế Joshua cũng quá tuyệt vời!"

Quốc vương và phu nhân Elena mừng như điên, mà các quý tộc phía dưới thì đồng loạt nhìn về phía tư tế Joshua với ánh mắt nóng rực. Thậm chí có vài vị thân vương chỉ mong sao có thể nhét con mình vào lại bụng mẹ chúng, chờ khi tròn trăm ngày tuổi cũng mời ngài tư tế đến chúc phúc.

Không còn gì nghi ngờ, có tư tế Joshua và Bề Trên phù hộ, điện hạ Anthony còn chưa lớn đã ngồi vững trên ghế thái tử.

"Tạ ơn, tạ ơn ngài tư tế! Từ nay về sau, Elena chính là người hầu trung thành nhất của ngài!" – Phu nhân Elena ôm con mình quỳ xuống, hoàn toàn không cảm thấy làm như vậy có gì tổn hại đến thân phận cao quý của mình. Tư tế Joshua sau này nhất định sẽ bước vào thần giới, có thể làm người hầu của thần là một vinh dự không gì sánh bằng.

"Ta tuyên bố, điện hạ Anthony từ nay sẽ trở thành thái tử đế quốc Sagaza, không ai có thể thay thế!" – Giọng nói vui mừng của quốc vương truyền đi rất xa, tiếp đó chính là tiếng chúc mừng cả thật lòng lẫn giả dối của các quý tộc.

Giáo chủ đón lấy đứa trẻ từ trong lòng Elena, nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán vừa in dấu phù chú màu vàng kim kia.

Cách đó không xa, giáo hoàng nhìn theo bóng lưng xa dần của Joshua với ánh mắt tăm tối khó lường. Gã

biết, Bề Trên nhất định đã chuyển tặng thần lực mà Người đã từng ban cho gã cho Joshua, nhưng thằng nhóc đó dựa vào đâu mà lại được thiên vị như vậy? Chỉ vì cái vẻ ngoài xinh đẹp ấy? Mình đã mất thần lực, áo thánh lẫn quyền trượng cũng hư hỏng, sau này nên lấy gì giữ chỗ đứng trong Toà Thánh trung ương?

Có lẽ gã nên cướp lấy áo thần và quyền trượng của Joshua, và cả trang sức trên đầu cậu ta nữa, sợi mề đay được xâu từ vô số viên đá Ánh Sáng ấy. Có chúng, gã vẫn sẽ là một giáo hoàng không gì không làm được.

Nhưng Bề Trên nhất định vẫn luôn dõi theo Joshua từ trên trời, tất cả những người có ý đồ gây hại cho cậu ta đều sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc nhất từ Bề Trên, cướp đồ từ tay Joshua gần như là chuyện không thể.

Không không không, có lẽ có một người có thể làm được, người này còn có quan hệ khá sâu xa với Boey. Nghĩ đến đây, gã đi nhanh về phía ngục giam. Vừa đến cửa ngục, một thị vệ lập tức chạy đến, vội vàng bẩm báo – "Đức giáo hoàng, Boey Bratt đã được người khác cứu đi, hơn nữa người kia rất có thể là một ma vật cấp cao. Ngài mau đi xem xem, cửa ngục đã bị ma khí ăn mòn một khoảng rất lớn."

Giáo hoàng thầm nghĩ "Quả nhiên là vậy", lập tức bước vào trong.

Chu Doãn Thịnh vừa về đến phòng thì nhận được tin Boey vượt ngục thành công. Hắn cũng không kinh ngạc, thậm chí có thể nói chuyện này hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

Dù gì Boey cũng là một trong những trụ cột của thế giới này, cậu ta sở hữu sự ưu ái của vận mệnh. Thịnh não phẳng cướp mất một công quân chỉ có thể xem như mèo mù vớ cá rán, ăn may mà thôi. Hơn nữa còn không biết có thể giữ được con cá này bao lâu, về sau có bị Boey giành lại hay không.

Trong khi hắn trái lo phải nghĩ, Thịnh não phẳng lại hạnh phúc vô cùng. Hắn cởi áo choàng, xem xét cơ thể tràn đầy dấu hôn của mình trong gương.

"Mày không thấy bẩn à? Bộ dạng này của mày thì có khác gì Boey đâu?" – Thịnh lý trí chỉ vào người trong gương, nói một cách căm ghét. Thân thể hắn tự dưng bị một gã đàn ông khác làm, lúc này hắn còn có thể giữ một chút lý trí đã coi như tự chủ lắm rồi.

"Sao tôi có thể giống Boey Bratt được? Những dấu vết này đều là do Cha để lại." – Vẻ mặt căm ghét của thiếu niên tức thì được thay bằng tấm tức đáng thương.

Ngay sau đó lại quay trở về căm ghét, nói tiếp – "Mày có gì không giống Boey Bratt? Cậu ta cũng từng hầu hạ thần Ánh Sáng, hơn nữa thời gian còn lâu hơn mày. Cha của mày cũng từng để lại dấu vết như vậy trên người cậu ta thôi. Không, đâu chỉ có cậu ta, còn có tất cả thiếu niên được chọn đến thần giới hơn ngàn năm trước nữa. Mày có thể tưởng tượng ra cảnh bọn họ vây quanh thần Ánh Sáng, luân phiên hưởng thụ sự sủng ái của ông ta không? Mày tưởng mình đặc biệt lắm à? Không, mày nhầm rồi, mày chỉ là một trong số họ mà thôi. Chờ đến khi hết cảm giác mới mẻ, thần Ánh Sáng cũng sẽ chán mày như đã chán

Boey Bratt. Cho nên tao phải cảnh cáo mày, đừng lún quá sâu, đừng tự mình hại mình, bởi vì mày tự hại mình cũng tương đương với đang hại tao đấy!"

Hắn phải vạch trần sự bạc bẽo đằng sau cái mặt nạ dịu dàng của thần Ánh Sáng cho Thịnh não phẳng thấy, để hắn đừng bị lạc lối trong thế giới này.

Thịnh não phẳng thoát khỏi trạng thái kích động. Hắn nhận ra tất cả những gì nhân cách lý trí nói đều đúng. Cha thương hắn, việc này không chứng minh được điều gì, Người cũng từng thương yêu những người khác. Chân tướng tàn khốc tựa như một ngọn lửa bỏng rẫy thiêu đốt trái tim hắn.

Hắn ôm mặt oà khóc, vừa khóc vừa ngồi bệt xuống đất, nấc lên – "Nhưng…tôi thực sự rất…rất yêu Cha! Dù yêu Người đồng nghĩa với diệt vong, tôi…cũng sẽ không…lùi bước. Xin lỗi! Tôi không thoát ra được! Thực sự xin lỗi!"

Thịnh lý trí ngây ra, gào thét với gương – "Không thoát ra được là thế đ*o nào? Mẹ nó đừng có đùa với tao! Mày là tao, tao cũng là mày, bản tính kiêu ngạo của chúng ta đâu rồi? Chẳng lẽ mày bằng lòng bị thần Ánh Sáng nuôi nhốt, sống không khác gì một con chó nuôi hay sao?"

Thịnh não phẳng che mặt lắc đầu, khóc đến không nói được thành lời.

Trên chín tầng mây, thần Ánh Sáng ngạc nhiên nhìn cảnh này. Hắn không ngờ, vì tình yêu này mà nội tâm tiểu tín đồ phải chịu đựng nhiều đau khổ đến vậy. Cậu ấy phải dùng những lời nói vô cùng tàn khốc để dặn lòng mình không được lún sâu, không được lạc lối, không được tự hại bản thân.

Gì mà từng để lại dấu vết như vậy trên người người khác? Gì mà luân phiên yêu thương người khác? Gì mà sống không khác gì một con chó nuôi? Sao cậu ấy có thể hiểu lầm mình như vậy?

Thần Ánh Sáng rất phẫn nộ, nhưng nhìn tiểu tín đồ khóc không dừng lại được, hắn chỉ còn thấy bất đắc dĩ và thương yêu. Hắn day trán cười khổ, ngay sau đó hoá thành ảo ảnh, biến mất khỏi ghế thần.

Thịnh lý trí tận lực đả kích nửa linh hồn điên cuồng kia của mình, ngay khi hắn rốt cuộc thấy đủ, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một thân hình ấm áp. Người nọ che mắt hắn lại, điên cuồng cắn môi hắn, nụ hôn gấp gáp lại ẩn hàm đau khổ.

Mắt hắn bị một dải lụa màu vàng kim che lại, sau đó bị người đàn ông nọ ném lên giường. Nhân cách lý trí muốn phản kháng, nhưng nhân cách điên cuồng kia thì chỉ muốn đắm mình, cuối cùng bên điên cuồng chiếm thế thượng phong, mở môi đón nhận.

"Bảo bối đừng buồn, những giọt nước mắt rơi xuống đất của con tựa như nham thạch chảy vào trái tim ta vậy. Ta có thể lấy thần cách thề với con, ngoại trừ con, ta chưa từng làm vậy với người khác, cũng chưa từng yêu người khác bao giờ. Bảo bối, đừng nói những lời tổn thương chính mình với gương nữa, nếu không ta sẽ khiến tất cả gương trên đời này đều biến mất. Nói đi, con có yêu ta không? Có bằng lòng tin tưởng ta không?" – Hắn vừa chuyển động thân thể vừa đòi lấy một đáp án có thể khiến mình yên tâm, toàn bộ

con ngươi đã bị bóng tối bao phủ.

Thì ra khi yêu một người, người ta luôn lo được lo mất như vậy, rốt cuộc hắn có thể hiểu được tâm trạng của tiểu tín đồ mỗi khi tự trách mình trong gương. Hết thảy đều vì cậu ấy quá yêu mình, quá sợ mất mình.

Thật là đáng yêu, sao có thể đáng yêu đến vậy chứ? Một chút phẫn nộ cuối cùng kia hoàn toàn biến mất, thần Ánh Sáng vui vẻ cười rộ lên, động tác vội vã dần trở nên dịu dàng lưu luyến.

"Cha, con đương nhiên là yêu Người, con đương nhiên bằng lòng tin tưởng Người. Thật ra, chỉ cần là lời Người nói, con đều sẽ tin tưởng vô điều kiện." – Theo từng động tác của Cha, Thịnh điên cuồng lại càng thêm điên cuồng. Mà để không phải nhìn tình cảnh này, Thịnh lý trí không thể không rơi vào trạng thái ngủ đông tạm thời.

Hắn thề, từ nay về sau hắn sẽ không bao giờ sử dụng thuật thôi miên với mình nữa, hậu quả thực sự quá đáng sợ! Khi ý thức dần chìm vào giấc ngủ, hắn nghe thấy thần Ánh Sáng nói với hắn bằng giọng điệu hết sức thâm tình và chân thành – "Bảo bối, ta cũng yêu con. Con sẽ không bao giờ biết ta yêu con nhiều đến nhường nào, sâu đậm đến nhường nào."

Mẹ kiếp, cái thế giới sến súa chết người này! Thịnh lý trí lấy hết sức lực cuối cùng để giơ ngón giữa lên.

122. Quyển 10 - Chương 10

Đại khái là vì rời khỏi Gacore, rời khỏi điện thờ, mấy ngày gần đây Thịnh não phẳng đều rất yên lặng, không làm ầm làm ĩ đòi tranh đoạt quyền khống chế thân thể nữa, điều này khiến Chu Doãn Thịnh thả lỏng rất nhiều.

Lúc này, hắn đang ngồi trong xe ngựa rộng rãi thoải mái, khắc tượng thần Ánh Sáng. Làm vậy, Thịnh não phẳng mới có thể trở nên yên lặng, mỗi ngày chỉ xuất hiện bốn tiếng để cầu nguyện, sau đó sờ tượng một cái rồi tiến vào trạng thái ngủ đông.

Giáo hoàng cũng lên đường với họ, qua địa phận của tộc tinh linh và thú nhân sẽ mỗi người một ngả, một vào rừng Bóng Tối để lịch luyện, một trở về Toà Thánh trung ương.

Chu Doãn Thịnh biết lục địa này không hoà bình, nhưng tình hình mà hắn tận mắt trông thấy còn nghiêm trọng hơn cả ký ức kiếp trước của Joshua. Ma khí dường như có mặt ở khắp nơi, thành trấn nào hắn đi qua cũng đều có người bị ma vật ký sinh. Có người thẳng tay giết chóc, có người lại âm thầm gây rối, khiến cuộc sống vốn bình yên của mọi người trở nên hỗn loạn vô cùng.

Thậm chí có những nơi, thực vật và động vật biến dị do bị ma khí ăn mòn nhăm nhe ẩn nấp trong bóng tối. Hồ nước và đất đai đều hoá thành màu đen, cây cỏ héo rũ, sinh linh chết dần chết mòn, không khác gì cảnh tượng tận thế mà Chu Doãn Thịnh từng trải qua.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tình hình sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Người kia là thần Ánh Sáng, không phải nên yêu thương muôn loài hay sao? Không phải nên rải Ánh Sáng xua tan Bóng Tối hay sao? Vì sao Andonis lại có vẻ lạnh nhạt bàng quan như vậy? Chẳng lẽ ông ta không đấu lại được với thần Bóng Tối?

Mỗi lần Chu Doãn Thịnh suy đoán như vậy, Thịnh não tàn đều sẽ lập tức nhảy ra bảo vệ Cha mình, làm hắn đau đầu vô cùng, dần dà cũng không nghĩ nhiều nữa.

Đội ngũ của giáo hoàng vẫn luôn đi sau, mỗi khi gặp ma vật, đội chiến sĩ và pháp sư hộ vệ của giáo hoàng sẽ hợp sức giết chúng, chưa từng thấy giáo hoàng lộ mặt lần nào, ngay cả giới tuyến Ánh Sáng cũng là do mấy vị tư tế Ánh Sáng bên cạnh hắn hỗ trợ duy trì.

Lâu dần, Chu Doãn Thịnh nảy sinh một suy đoán. Hắn biết đá Ánh Sáng trên mũ miện và nhẫn của hoàng tử thứ hai với Boey đều đã vỡ nát, chắc hẳn quyền trượng của giáo hoàng cũng chung số phận. Ngay cả người yêu tiền định của mình còn ghét được, đương nhiên sẽ không khoan dung với giáo hoàng. Có lẽ phá huỷ vật tượng trưng cho quyền lợi của gã còn chưa đủ, rất có thể còn thu hồi toàn bộ sức mạnh đã ban cho gã.

Đúng vậy, ở thế giới chết tiệt này, sức mạnh của tư tế Ánh Sáng có thể bị thu hồi bất cứ lúc nào, đây cũng là nguyên nhân Chu Doãn Thịnh không dám đắc tội với thần Ánh Sáng. Thần Ánh Sáng dùng thần lực khống chế thế giới này, sắp đặt mọi sinh linh thành dáng vẻ ông ta muốn, thậm chí ngay cả chuyện ma khí lan tràn cũng rất có thể là kết quả sự phó mặc của ông ta.

Xem ra, thần Ánh Sáng cũng chẳng hề sáng rọi cho lắm. Đương nhiên, suy nghĩ này chỉ hơi loé lên đã nhanh chóng dập tắt, hắn sợ Thịnh não phẳng cảm nhận được sẽ lại làm ầm làm ĩ.

Suốt chặng đường đi, hắn truyền bá Tin Lành, xua tan ma khí, giết chết ma vật, tinh lọc đất đai và nguồn nước bị ô nhiễm. Tên tuổi của tư tế Joshua dần dần được người người biết đến, nhất là dân chúng Sagaza, quả thực tôn hắn thành thần.

Ngày hôm nay, họ rốt cuộc rời khỏi lãnh thổ đế quốc, bước lên vùng đất của tộc tinh linh và thú nhân. Tình trạng bị ma khí ăn mòn ở đây nghiêm trọng hơn bất cứ nơi nào khác, suốt cả chặng đường, rừng rậm đều bị bao phủ trong sương mù đen đặc, không khác nào một khu rừng Bóng Tối thứ hai.

Mà sự xuất hiện của cây ma và ma thú Bóng Tối càng lúc càng nhiều, đẳng cấp cũng càng lúc càng cao.

Bởi không có tư tế Ánh Sáng đủ năng lực để tạo dựng giới tuyến, đội ngũ của giáo hoàng phải chịu thương vong nặng nề, điều này càng chứng tỏ suy đoán của Chu Doãn Thịnh là đúng. Nhưng hắn tuyệt đối không có lòng tốt đi giúp gã, mà chỉ chọn khoanh tay đứng nhìn. Nếu giáo hoàng có thể chết trên đường về Toà Thánh, vậy thì không còn gì tốt hơn. Hắn vẫn chưa quên ánh nhìn độc địa và thèm muốn của giáo hoàng khi nhìn về phía trượng Ánh Sáng và áo thần của hắn đâu.

Một con hổ răng kiếm Bóng Tối cấp hoàng lộ mình khỏi bụi rậm, nhào về phía đội ngũ, đôi mắt đỏ lừ đầy khát máu. Từ miệng nó phun ra lửa đen, có tính ăn mòn rất mạnh, một khi dính phải sẽ không thể nào dập tắt. Quần áo, da thịt, vũ khí, thậm chí là pháp khí, đều sẽ bị thiêu rụi.

Trên đời này chỉ có sức mạnh Ánh Sáng mới có thể kiềm chế được ngọn lửa đến từ địa ngục này.

Suốt cả quãng đường, tư tế từ Toà Thánh trung ương đã tiêu hao gần hết sức mạnh Ánh Sáng, lúc này mặc dù vài người hợp sức cũng chỉ gắng gượng tạo ra được một vầng sáng mỏng manh, bị hổ răng kiếm va chạm vài cái liền hiện lên những vòng sóng gợn rồi từ từ biến mất.

Đội ngũ của đế quốc Sagaza thì hoàn toàn tương phản, trên càng xe là một chàng trai trẻ tuổi, một chân co lên một chân thả xuống, đang chạm khắc tượng gỗ với dáng vẻ vô cùng nhàn nhã. Hắn chưa hề cầm lấy quyền trượng để triệu hồi sức mạnh Ánh Sáng, cũng chưa hề đọc bất kỳ thần chú nào, vậy mà vẫn có thể dựng lên một giới tuyến Ánh Sáng không kém gì mặt trời trên cao.

Hổ răng kiếm hiển nhiên cảm nhận thấy uy lực của thiếu niên, vì vậy từ đầu đến cuối đều tránh rất xa, hoàn toàn không dám đến gần đội ngũ của hắn. Mỗi lần bị chiến sĩ đánh trúng, vô tình va phải giới tuyến của thiếu niên, cảm giác đau đớn như thể hạch thú sắp nổ tung khiến nó càng kiêng dè hơn.

Cũng bởi vậy mà đội ngũ của giáo hoàng phải hứng chịu toàn bộ sự phẫn nộ của nó, chỉ hơn mười phút, lượng người đã thương vong quá nửa. Một tư tế Ánh Sáng không chống đỡ được thêm nữa, bèn kêu to – "Tư tế Joshua, mong cậu hãy giúp chúng tôi một tay! Cậu đừng quên, bảo vệ giáo hoàng là trách nhiệm của cậu."

Chu Doãn Thịnh thổi bay mạt gỗ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tượng gỗ sắp thành hình, thờ ơ nói – "Ông nhầm rồi, người mạnh nên bảo vệ người yếu mới đúng. Tôi năm nay mới mười tám tuổi, chỉ là một tư tế nho nhỏ, thực lực sao có thể sánh bằng Đức giáo hoàng đã ba trăm tuổi? Đáng lẽ các ông nên xin sự giúp đỡ từ giáo hoàng, mà không phải tôi, dù sao các ông là thuộc hạ của ông ta chứ không phải của tôi."

Mấy tư tế Ánh Sáng á khẩu. Họ đưa mắt nhìn nhau, rồi lại liếc về phía xe ngựa đằng sau.

Trán giáo hoàng toát mồ hôi lạnh. Chỉ có gã mới biết, theo thời gian trôi qua, cho dù gã không hề tham gia chiến đấu, sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể gã cũng dần dần bài xuất ra khỏi cơ thể, như thể có một bàn tay vô hình đang từ từ xoá đi thuộc tính Ánh Sáng của gã. Nếu cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó gã sẽ trở thành một người bình thường.

Không ai hiểu rõ việc một tư tế mất đi sức mạnh Ánh Sáng sẽ phải chịu sự kỳ thị và khinh thường như thế nào bằng gã, huống hồ gã còn từng là một giáo hoàng không ai bì nổi.

Dọc đường đi, gã cố gắng cầu nguyện Bề Trên, nhưng đổi lấy không phải là ân huệ của Bề Trên, mà là sức mạnh Ánh Sáng xói mòn càng nhanh. Gã thế mới ý thức được, mình đã hoàn toàn bị Bề Trên ruồng bỏ.

Hiện tại đừng nói đến tạo giới tuyến, e rằng ngay cả ngưng tụ một điểm sáng gã cũng không làm được. Nếu để người ngoài phát hiện, gã có thể hình dung ra kết cục đang chờ đợi mình.

Ra hay không? Có vẻ chuyện này không đến lượt gã lựa chọn. Giáo hoàng nghiến răng, khuôn mặt vặn vẹo, hận Joshua đến tận xương tuỷ.

Nhưng làm một trong số những nhân vật công chính ở thế giới này, gã vẫn còn chút vận may. Ngay khi gã chuẩn bị vén rèm xe lên, một giới tuyến Ánh Sáng vàng rực đột nhiên phủ lên toàn bộ đội ngũ, dập tắt ngọn lửa mà hổ răng kiếm phun ra, đồng thời chế ngự nó. Ngay sau đó, một nhóm thú nhân vóc dáng cao lớn và tinh linh với ngoại hình xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trong giới tuyến.

Đẳng cấp của họ đều nằm trong khoảng giữa cấp hoàng, chỉ cần hợp lực lại thì không khó để đối phó với một con thú Bóng Tối đỉnh cấp hoàng. Chỉ một lúc sau, một mũi tên có chứa năng lượng Ánh Sáng bắn trúng giữa trán thú Bóng Tối, cũng giết chết nó.

Ma khí nhanh chóng ăn mòn thi thể hổ răng kiếm, chỉ để lại một viên hạch thú đen tuyền, trông vô cùng nguy hiểm. Nếu có động vật nào nuốt phải, ắt sẽ lại sản sinh ra một động vật Bóng Tối khác.

Một tinh linh mặc bộ trang phục tư tế màu trắng nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi cành cây, đọc thần chú tinh lọc xua tan ma khí trong hạch thú, sau đó nhặt lên đưa cho đồng đội.

Anh ta sở hữu một mái tóc vàng dài đến mắt cá chân và đôi mắt màu xanh biếc, trong tay cầm một chiếc trượng có nạm ba viên đá Ánh Sáng trên đỉnh. Anh ta chính là đại tư tế của bộ tộc tinh linh, có địa vị tương đương với giáo hoàng – Berwin Derek.

Vì tộc tinh linh không thích tiếp xúc với nhân loại, vậy nên điện thờ của tộc tinh linh độc lập khỏi Toà Thánh trung ương. Đại tư tế của họ không nằm trong phạm vi quản lý của giáo hội, vì vậy cũng không dùng danh xưng giáo chủ.

Nhưng Berwin và giáo hoàng cũng không phải kẻ địch, quan hệ cá nhân giữa họ thậm chí còn rất thân thiết.

Anh ta lạnh lùng nhìn thiếu niên thấy chết mà không cứu nọ một cái, sau đó trèo lên xe ngựa của giáo hoàng.

"Ôi German, bạn cũ của tôi, anh vẫn khoẻ chứ?" – Anh ta nhỏ giọng dò hỏi.

Giáo hoàng cười khổ – "Bị thương khi chiến đấu với một ma vật cấp cao, e rằng trong một khoảng thời gian dài tới sẽ không khá nổi." – Gã vừa nói vừa kéo vạt áo cho Berwin xem lỗ đen cực lớn do bị ma khí ăn mòn trước ngực mình.

Đây là đường lui mà gã đã chuẩn bị từ trước. Gã biết người cứu Boey là ai, cũng biết ma khí mà kẻ đó để lại có tính ăn mòn mạnh đến thế nào, vì vậy gã thu gom ma khí ở cửa ngục, tự dùng dao đâm vào ngực

mình rồi đổ vào. Tuy rằng vết thương rất khó chịu, nhưng ít nhất có thể giúp gã che giấu phần nào. Chờ khi trở về Toà Thánh trung ương, ắt sẽ có rất nhiều nước thánh để gã rửa sạch ma khí.

Berwin tập trung nhìn, sắc mặt tức thì thay đổi – "Ma khí mạnh như vậy, e là do ma vương nào đó dưới vực Bóng Tối để lại."

Ma vương? Nào chỉ có vậy! Giáo hoàng cười khổ.

Berwin lập tức làm vài phép thuật chữa trị, thấy vết thương hơi khép lại mới nói nhỏ – "Boey hiện đang ở tộc tôi. Nghe nói hai người bị một tư tế tên là tên là Joshua hãm hại có phải không? Lúc được đưa đến, cậu ấy bị thương rất nặng. Ai lại nỡ hại một người lương thiện tốt đẹp như cậu ấy vậy nhỉ? Hai người đã gặp phải chuyện gì?"

Vì Boey không nói rõ ràng, hơn nữa trên mặt lúc nào cũng toát vẻ nơm nớp lo sợ, ngay cả ban đêm đi ngủ cũng liên tục gặp ác mộng, thế nên tinh linh vương và đại tư tế không dám hỏi nhiều, chỉ biết tình cảnh của cậu ta có liên quan đến một thiếu niên tên là Joshua.

Tinh linh và thú nhân vốn sống ở hai khu vực khác nhau, nhưng do ma khí hoành hành khắp lục địa, hai tộc không thể không chuyển đến cùng một khu rừng. Họ biết, chỉ khi tất cả mọi người đồng lòng gìn giữ, ba chủng tộc còn lại mới có thể sống sót. Tộc thú nhân cũng biết chuyện của Boey, cũng đều rất đau lòng vì cậu ta.

Còn chưa gặp mặt, hai tộc đã đưa Joshua vào danh sách kẻ địch.

Ánh mắt giáo hoàng hơi tối lại, thở dài nói – "Cũng chỉ là mấy chuyện tranh quyền đoạt lợi thôi. Ban đầu vị trí giáo chủ đời tiếp theo của đế quốc Sagaza vốn thuộc về Joshua, nhưng vì Boey đến, cậu ta mất cơ hội…" – Gã không nói rõ ràng, chọn chỗ mà ngừng, bởi gã biết tộc tinh linh xưa nay vốn đơn thuần thanh cao, ghét nhất mấy chuyện hèn hạ này.

Berwin cau mày, ánh mắt toát vẻ căm ghét, quả nhiên không hỏi gì thêm.

"À mà, đối diện chính là đoàn xe của tư tế Joshua đấy. Chắc anh cũng thấy cậu ta rồi nhỉ?" – Giáo hoàng chỉ ra ngoài xe.

"Là cậu ta? Hèn gì thấy chết mà không cứu! Người như vậy mà cũng xứng làm tư tế Ánh Sáng?" – Ấn tượng của Berwin với thiếu niên trực tiếp rơi xuống mức âm. Thấy có vài thú nhân cố ý gây sự với thiếu niên, anh ta cũng không để ý nhiều.

"Sao vừa rồi ngươi không ra tay? Rõ ràng ngươi vẫn còn thừa sức mà?" – Một thú nhân cao to đi đến trước xe Chu Doãn Thịnh mà chất vấn. Tộc thú nhân xưa nay vốn ngay thẳng, nghĩ gì nói nấy.

Chu Doãn Thịnh lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, đôi mắt sâu như biển cả và gương mặt mĩ lệ hơn cả tinh

linh kia khiến thú nhân hơi ngây ra.

Nghe thấy đối thoại giữa đại tư tế và giáo hoàng, một tinh linh canh giữ cạnh xe ngựa lập tức rút mũi tên có chứa sức mạnh Ánh Sáng trong hộp đựng tên ra, vừa nhắm vào thiếu niên vừa hô lớn – "Cậu ta chính là Joshua, người đã hại Boey!" – Còn chưa dứt lời, mũi tên đã cắt qua không trung.

Boey là ân nhân lớn của tộc tinh linh và thú nhân, tiếng hô này vừa vang lên, mọi người tức thì giơ vũ khí công kích.

Chu Doãn Thịnh nhếch môi cười lạnh, giơ ngón trỏ lên, mũi tên đã gần sát liền bị lưỡi dao Ánh Sáng sắc bén màu vàng kim tước đôi. Không cần đọc thần chú, hắn tức khắc phát động thuật tấn công diện rộng Mũi Tên Ánh Sáng, một loạt cao thủ cấp hoàng đều bị bắn cho không khác gì cái sàng. Hắn không tấn công vào chỗ hiểm của họ, chỉ đâm xuyên tứ chi họ, để họ nằm trên vũng máu không thể nhúc nhích.

"German, ông và Boey đã bị Cha ruồng bỏ. Có phải Người đã thu hồi sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể các ngươi rồi đúng không? Bất luận các ngươi dùng bao nhiêu lời nói dối để che giấu, nội tâm tăm tối của các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ trước mắt người đời. Joshua này cũng chẳng muốn đồng hành với đám ngu xuẩn các ngươi. Tạm biệt, hy vọng các ngươi có thể giữ được mạng mình." – Hắn nói một cách rành rọt, sau đó lại cầm dao bắt đầu điêu khắc.

Các chiến sĩ và pháp sư đi theo hắn cười nhạo đám người bị thương nằm la liệt dưới đất kia một tiếng rồi bỏ đi một cách thẳng thừng. Một phần ba khu rừng này đã bị ma khí bao phủ, khắp nơi đều là động thực vật Bóng Tối, cho dù không bị thương họ cũng chưa chắc có thể ra ngoài được, huống hồ là hiện tại.

"Quá ngạo mạn!" – Berwin rốt cuộc không nhịn được, nhảy xuống xe ngựa, triệu một thanh kiếm Ánh Sáng khổng lồ bổ qua.

Ngay khi thanh kiếm bao phủ trên đỉnh đoàn xe, một luồng sáng chói mắt bất chợt bừng lên, nuốt chửng thanh kiếm Ánh Sáng nọ. Chiêu tấn công đầy phẫn nộ của tư tế Ánh Sáng mạnh nhất lục địa cứ thế được hoá giải một cách đơn giản, thậm chí không phát ra lấy một tiếng vang nào.

Tiếng vó ngựa dần dần đi xa, Berwin mới hoàn hồn lại. Anh ta lập tức đi đến bên cạnh đồng đội, xem xét vết thương trên người họ.

Miệng vết thương vẫn đang liên tục tràn ra máu tươi, da thịt bị mũi tên Ánh Sáng đốt cháy xém, bên trên còn đọng lại một ít năng lượng Ánh Sáng vô cùng tinh khiết. Berwin thực hiện vài phép chữa trị liền mà vẫn không thể nào khiến chúng khép lại dù chỉ một ít.

"Sao cậu ta có thể sở hữu nguồn sức mạnh Ánh Sáng khổng lồ như vậy? Thật là vô lý." – Berwin nghi ngờ nhìn về phía giáo hoàng. Một người có nội tâm tăm tối sẽ không thể được Bề Trên ưu ái, ban cho sức mạnh Ánh Sáng.

Giáo hoàng đã dự liệu từ trước, nói một cách ám chỉ – "Lẽ nào anh không thấy ngoại hình của cậu ta hay

sao? Không thấy mái tóc và màu mắt đặc biệt của cậu ta hay sao? Cậu ta là hình mẫu mà Bề Trên yêu thích nhất."

Berwin lắc đầu bác bỏ – "Không, Bề Trên tuyệt đối không nông cạn như vậy, chỉ vì ngoại hình mà dung túng một người đê tiện vô liêm sỉ. German, về sau đừng nói mấy lời như vậy nữa." – Trong lòng anh ta vẫn còn nghi vấn, vì vậy cũng không truy hỏi nữa.

Ngay lúc này, mấy tư tế Ánh Sáng đi theo giáo hoàng đột nhiên lên tiếng – "Đức giáo hoàng, ngài Berwin, chúng tôi quyết định cùng đi du hành đại lục với tư tế Joshua. Chúng tôi xin cáo từ trước." – Dứt lời, họ hơi cúi người, sau đó đuổi theo đoàn xe phía trước.

Một vài chiến sĩ và pháp sư biết nội tình cũng lên tiếng cáo từ. Họ từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng huy hoàng hôm tư tế Joshua làm lễ rửa tội. Hắn mặc áo thần bước ra từ ao nước màu vàng kim, trên người có vô số điểm sáng bao quanh, tựa như một vị thần giáng xuống thế gian. Bất kính mà nói, phong thái của hắn không thua gì Bề Trên đáng kính.

Vì hắn, Bề Trên rải nguyệt quý đỏ khắp một dải trời, thứ tình cảm nồng nhiệt kia quá mức rõ ràng. Một bên là tư tế có thực lực mạnh mẽ, đã được định trước sẽ thành thần; bên kia là giáo hoàng đã bị Bề Trên ruồng bỏ, miệng chỉ toàn những lời dối trá. Đến cùng nên chọn ai, nên trung thành với ai, không cần nói cũng biết.

Họ sẽ không nói chân tướng cho những tinh linh và thú nhân này. Khắp lục địa ai cũng biết tinh linh và thú nhân là hai chủng tộc cố chấp nhất, một khi tin tưởng điều gì thì nhất định sẽ không thay đổi, trừ khi dùng sự thật để chứng minh cho họ thấy là họ sai.

Ngay từ ngôn ngữ và cử chỉ vừa rồi của họ, có thể thấy sau khi vượt ngục, Boey rất có thể đang trốn trong lãnh địa tộc họ. Chung sống với một kẻ xúc phạm thần, thậm chí còn bảo vệ đối phương, sớm muộn gì họ cũng sẽ phải trả giá cho việc này, thế nên tuyệt đối không thể đồng hành với bọn họ.

Ánh mắt giáo hoàng tối sầm. Gã nhìn chằm chằm bóng lưng xa dần của những người nọ, vừa quay đầu lại thì thấy Berwin đang nhìn mình với ánh mắt soi xét.

Gã giả đò khoát tay với vẻ mỏi mệt – "Đi thôi, họ đều đã bị Joshua mê hoặc mất rồi."

Berwin không nhìn gã nữa, yên lặng dẫn mọi người lên đường. Vài người bị thương, bị thực lực mạnh mẽ của thiếu niên doạ sợ, thật lâu vẫn không thoát khỏi cảm giác kinh hoảng đến ngạt thở này.

Người dẫn đường mà Chu Doãn Thịnh chọn là nhân loại, hoàn toàn không thạo đường đi lối lại trong rừng Tinh Linh, đi rất nhiều đường vòng, cứ thế ba, bốn ngày sau, đoàn xe của họ lại rớt lại sau đoàn của Berwin. Nhưng hắn vẫn luôn chống giữ giới tuyến, ngăn cản động thực vật Bóng Tối quấy rầy, cả quãng đường đều rất thoải mái. Hắn vẫn chưa chấp thuận thuộc hạ của giáo hoàng gia nhập, nhưng cũng không xua đuổi họ, mà là yên lặng che chở cho họ.

Đây đương nhiên không phải là chuyện Chu Doãn Thịnh máu lạnh có thể làm, mà là quyết định của Thịnh não phẳng. Hắn dịu dàng, hắn lương thiện, hắn mẫn cảm yếu ớt, luôn nhìn đời bằng đôi mắt màu hồng. Tính cách này hoàn toàn tương phản với Thịnh lý trí.

Thỉnh thoảng, hắn cũng sẽ chui ra khỏi tiềm thức, tựa đầu vào cửa xe, nhìn ngắm mọi thứ bên ngoài với đôi mắt hiếu kỳ, sau đó cầm lấy tượng Cha mà cầu nguyện một cách thành kính.

Hôm nay, hắn đang chuẩn bị cầu nguyện thì thấy phía trước xuất hiện khói đen dày đặc, che lấp toàn bộ cây cối và bầu trời, bên trong vang lên những tiếng nổ mơ hồ.

Khói đen chậm rãi di chuyển, đoàn xe chưa kịp quay đầu đã lan đến khu vực xung quanh. Mọi người nhìn kỹ, trên mặt đều toát vẻ hoảng sợ. Đó nào phải khói đen, mà là rất nhiều bươm bướm bị ma khí lây nhiễm. Miệng chúng phun ra nọc độc, trên cánh vẩy ra phấn độc, nếu chỉ một, hai con còn dễ đối phó, chứ gặp phải cả một bày thì chỉ có nước chờ bị ăn mòn thành một vũng máu.

Chúng bay qua nơi nào, nơi đó liền hoá thành đất chết, ngay cả động thực vật Bóng Tối cấp bậc cao cũng không thể thoát khỏi tai ương.

Mọi người lập tức quay đầu, đang chuẩn bị lui lại thì nghe trong xe ngựa vang lên một giọng nói du dương – "Tụ tập đến bên cạnh ta, đừng ra khỏi giới tuyến."

Một vầng sáng vàng kim hình bán nguyệt phủ lên đoàn xe, tất cả bươm bướm chạm phải vầng sáng đều hoá thành tro bụi. Đoàn xe chậm rãi đi dọc theo tuyến đường sẵn có, giữa bối cảnh âm thanh vỗ cánh ồn ã, trông có vẻ đặc biệt thanh nhàn.

Chu Doãn Thịnh vén rèm xe lên, ngồi cạnh người dẫn đường, tay nâng tượng Cha mà cầu nguyện. Dẫu gặp phải quái vật đáng sợ đến đâu, dẫu ngoài kia tăm tối đến nhường nào, chỉ cần có Cha, hắn sẽ không sợ bất cứ điều gì. Tín ngưỡng thành kính của hắn khiến cho vầng sáng màu vàng kim càng lúc càng rực rỡ, thậm chí có xu thế đánh tan khói mù.

Nhưng bướm là sinh vật có tính hướng sáng, chúng sẽ không vì vầng sáng mang sức mạnh huỷ diệt mà lui bước, trái lại còn bâu vào nhiều hơn. Đám trước vừa hoá thành tro bụi, đám sau đã ngay lập tức lấp đầy, dần dà, đoàn xe của Chu Doãn Thịnh trở thành trung tâm màn khói đen, giảm bớt rất nhiều áp lực cho những người qua đường bị vây hãm ở nơi khác.

Giới tuyến mà Berwin dựng lên bị bướm ma mài cho chỉ còn một lớp mỏng, chẳng bao lâu nữa sẽ biến mất. Mồ hôi trải rộng khắp trán và lưng, sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể anh ta đã chẳng còn dư là bao, gần như không thể thắp sáng cả quyền trượng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, rừng Tinh Linh càng ngày càng trở nên nguy hiểm, như thể đang dần bị đồng hoá thành rừng Bóng Tối. Anh ta từng gặp rất nhiều hiểm nguy, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta cảm nhận được nỗi sợ hãi khi đối mặt với cái chết. Anh ta biết, chẳng bao lâu nữa, giới tuyến này sẽ biến mất hoàn toàn, mà mọi người thì sẽ bị bướm ma cắn xé, trở thành một vũng máu tươi.

Anh ta nôn nóng quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện phía trước bỗng nhiên phát ra Ánh Sáng rực rỡ, lập tức hô to – "Đằng trước có tư tế Ánh Sáng, mau qua đó!"

Mọi người lập tức bỏ lại xe ngựa, chạy về phía nguồn sáng.

"Sao lại là ngươi?!" – Thấy rõ người trong vầng sáng, Berwin vô cùng kinh ngạc.

Chu Doãn Thịnh vừa cầu nguyện xong, quay lại nhìn anh ta với ánh mắt ôn hoà. Nếu là linh hồn lý trí, hắn nhất định sẽ không giơ tay giúp đỡ, nhưng hiện tại hắn không thể nào thấy chết mà không cứu được. Hắn không nói gì, chỉ hơi khoát tay mở rộng vầng sáng thêm một chút, phủ lên đội ngũ của Berwin.

Sức mạnh Ánh Sáng ấm áp và sạch sẽ lưu động trong không khí, dựng lên một không gian hoàn toàn biệt lập với Bóng Tối bên ngoài. Berwin thậm chí có thể nhận ra một luồng tín ngưỡng thành kính chưa kịp tiêu tán trong không khí, hư không văng vẳng âm thanh đến từ Thần giới, khiến từng tế bào trên cơ thể anh ta đều cảm thấy thư thái.

Anh ta nhìn người đối diện bằng ánh mắt đầy hồ nghi, không thể tin thiếu niên dịu dàng xinh đẹp như ánh bình minh trước mặt mình này lại là con người đê tiện vô liêm sỉ như Boey và giáo hoàng đã nói.

Mấy người từng bị thiếu niên đánh trọng thương khác cũng đều nín thở không dám nói lời nào. Không khí trong giới tuyến vô cùng trang nghiêm, tựa như đây không phải là nơi rừng núi hoang vu, mà là một điện thờ cỡ nhỏ, khiến họ không dám khinh nhờn.

Chu Doãn Thịnh cứu bọn họ, nhưng cũng không muốn để tâm đến họ, chỉ chăm chú điêu khắc khuôn mặt tuyệt mỹ của Cha, đôi mắt xanh dương tràn đầy tình yêu ấm áp.

Tâm trạng của Berwin đã không còn là kinh ngạc nữa, mà là kinh hãi. Không cần mượn quyền trượng để phụ trợ, cũng không cần đọc thần chú mà đã có thể dựng lên một giới tuyến vừa lớn vừa kiên cố đến vậy, hơn nữa còn phân tâm làm việc khác, thực lực của thiếu niên này vượt xa tưởng tượng của anh ta. Nghe nói năm nay cậu ấy mới mười tám tuổi, vừa trưởng thành, rốt cuộc làm sao có được thực lực mạnh mẽ như vậy?

Nghĩ vậy, anh ta cũng trực tiếp hỏi ra, vốn không hy vọng sẽ được thiếu niên đáp lời, không ngờ người nọ lại chậm rãi nói – "Ngày nào tôi cũng tiến hành tu luyện trong hồ Tôi Luyện."

Nghe vậy, Berwin trầm mặc, sau đó nhìn về phía giáo hoàng. Giáo hoàng biến sắc, buột miệng kêu – "Không thể nào!"

Bắt đầu từ tám trăm năm trước, không còn bất kỳ một tư tế Ánh Sáng nào có thể bước vào hồ Tôi Luyện. Tất cả những người có ý định thử nghiệm đều sẽ thiêu thành tro tàn. Tục truyền chỉ có người sở hữu linh hồn thuần khiết nhất mới có thể tiếp tục sống sót.

Berwin cũng đã từng thử, nhưng mới chỉ cho một ngón tay vào đã phải rụt lại vì đau. Anh ta biết, nội tâm và linh hồn anh ta không hề thuần khiết, vì thế mà trong suốt một khoảng thời gian dài sau đó, anh ta đều cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Nếu thiếu niên này thực sự có thể ngâm mình trong hồ Tôi Luyện mà không hao tổn lấy một cọng tóc, cậu ấy tuyệt đối không thể là hạng người mà Boey và giáo hoàng miêu tả. Có lẽ mình đã bị họ lừa!

Anh ta muốn dành chút niềm tin cho người bạn cũ của mình, nhưng khi ánh mắt chạm phải mặt đất, anh ta lại bị rung động mạnh lần nữa. Vầng sáng của thiếu niên phủ lên nơi nào, ma khí nơi đó đều lập tức tiêu tán, cây cỏ xanh tươi trở lại, muôn hoa đua nhau kết nụ và nở rộ ngay trước mặt thiếu niên, bướm ma ào ào lao đến rồi lại lặng lẽ hoá thành tro bụi, ma khí lẫn độc tố đều đồng loạt bị tinh lọc.

Thứ sức mạnh thần thánh có thể khiến vạn vật hồi sinh như vậy không còn là sức mạnh Ánh Sáng nữa, mà là thần lực!

Nghĩ đến đây, thân hình Berwin hoàn toàn cứng ngắc. Có lẽ, anh ta đang đồng hành với một vị á thần hoặc thậm chí là thần, mà anh ta và người trong tộc trước đó còn có ý đồ hại người nọ. Thần Ánh Sáng tối cao, xin mau nói cho anh ta biết đây không phải là sự thật đi!

123. Quyển 10 - Chương 11

Một khu rừng đến cùng có thể có bao nhiêu bươm bướm, đáp án có thể lên đến hàng trăm triệu.

Một đội ngũ xuất hành lịch luyện đứng trên đỉnh đồi cao cao, quan sát trận cuồng phong do bướm ma tạo thành ở đằng xa. Chúng xoay tròn, chúng vỗ cánh, ăn mòn cây cối xung quanh. Khói độc tản rộng ra khắp vùng trời, khiến cho phạm vi mấy chục cây số đều trở thành đất chết.

Nhưng giữa trung tâm vùng đất chết, có một quả cầu Ánh Sáng vẫn luôn tồn tại. Nó chưa từng mở rộng ra hơn nữa, nhưng cũng chưa từng tiêu giảm lấy một chút, chỉ chầm chậm đi về phía trước. Bướm ma ồ ạt đổ về phía nó, lại ồ ạt hoá thành tro bụi. Ma khí và độc tố trên cơ thể chúng bị tinh lọc, hoá thành hạt sáng màu vàng kim rồi biến mất.

Khi quả cầu Ánh Sáng càng ngày càng đi xa, đồng thời cũng kéo theo cả đàn bướm ma đi, đội ngũ trốn trên đồi cao nọ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nhìn kìa! Thần Ánh Sáng trên cao, tôi quả thực không dám tin vào mắt mình nữa!" – Người dẫn đường của đội ngũ chỉ xuống dưới, hô. Mọi người chen lên xem, cũng đều trợn mắt há hốc miệng.

Chỉ thấy những nơi đoàn xe đi qua đều để lại một dải xanh biếc, đó là màu sắc của cây lá hồi sinh, ẩn chứa sức sống mãnh liệt. Ở mấy trăm năm trước, tình cảnh này cũng chẳng có gì thần kỳ, nhưng vào thời điểm ma khí hoành hành như hiện tại, dải sắc xanh xuyên suốt qua Bóng Tối này chẳng khác nào một kỳ tích.

"Trời ạ, rốt cuộc vị tư tế Ánh Sáng kia là ai? Ngài ấy quá mạnh!" – Mọi người sôi nổi suy đoán.

"Tôi nghĩ chắc hẳn người này là tư tế Joshua từ đế quốc Sagaza. Các anh đã từng nghe nói chưa, thần Ánh Sáng tự mình tiến hành nghi thức rửa tội cho ngài ấy, khi ngài ấy bước ra khỏi ao thánh, trong tay ngài ấy cầm một chiếc quyền trượng độc nhất vô nhị, trên người còn khoác áo thần nữa. Ngài ấy chính là sứ giả của Bề Trên dưới trần gian." – Người dẫn đường có kiến thức rộng rãi nói.

"Mau, mau đuổi theo đội ngũ kia!" – Đội trưởng hạ lệnh không chút do dự, cả đội người phi ngựa xuống núi, đuổi dọc theo con đường xanh, nhưng cũng không dám đuổi theo quá gần, bởi còn rất nhiều bướm ma bay quanh giới tuyến màu vàng kim.

Họ theo đuôi một ngày một đêm, giới tuyến cũng duy trì một ngày một đêm, có thể thấy thực lực vị tư tế Ánh Sáng này khó lường đến thế nào. Điều này càng chứng minh cho lời đồn nghe không đáng tin chút nào kia.

Đội ngũ của Berwin đi cạnh xe Chu Doãn Thịnh, đã giữ yên lặng suốt hơn hai mươi tiếng liền. Họ lặng lẽ quan sát từng hành động, cử chỉ của thiếu niên, càng nhìn càng bất ngờ, càng nhìn càng hoài nghi.

Hắn hoàn toàn không giống những gì mà Boey Bratt kể, một tên tiểu nhân đê tiện chỉ biết ganh tị. Trái ngược với điều đó, hắn rất tĩnh lặng, dịu dàng và gần gũi, tuy rằng thỉnh thoảng cũng rất lãnh đạm, nhưng tín ngưỡng của hắn thành kính hơn bất cứ người nào khác, ngày nào cũng dành rất nhiều thời gian để cầu nguyện.

Giới tuyến Ánh Sáng mà hắn dựng lên vô cùng bền vững, bị hàng trăm triệu con bướm ma va chạm lâu như vậy mà vẫn không bị hư hao chút nào. Giới tuyến phủ đến đâu, cỏ non đâm chồi, muôn hoa nở rộ, cây cối tươi tốt đến đó, hình thành một con đường xanh mơn mởn không thấy điểm kết.

Sức sống rạt rào lan tràn trong không khí, khiến các tinh linh và thú nhân – hai chủng tộc gắn liền với thiên nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái. Hiện tại, họ hoàn toàn không ghét nổi tư tế Joshua, thậm chí bắt đầu nảy lòng nghi ngờ với Boey.

Chỉ cần có Ánh Sáng, bướm ma tuyệt đối sẽ không tản đi, trừ khi tất cả đều bị Ánh Sáng tiêu diệt. Chúng liên tục tụ lại không biết mệt, nhưng đội ngũ thì đã đi mệt, không thể không tìm một khoảng đất trống để nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Chu Doãn Thịnh hoàn toàn không cảm thấy mệt, chỉ là duy trì một giới tuyến Ánh Sáng mà thôi, quả thực dễ như trở bàn tay. Từ vẻ mặt kinh ngạc của đại tư tế Berwin và giáo hoàng, hắn cũng đoán được thực lực của hắn hơn xa bọn họ. Nói cách khác, hiện tại Joshua là tư tế mạnh nhất trên lục địa này, không ai có thể sánh bằng.

Chỉ những lúc như này, hắn mới có thể chân thành cảm ơn hành động ngu xuẩn của Thịnh não phẳng. Nếu không phải tên kia mặt dày bám lấy thần Ánh Sáng, hắn chắc chắn không thể đi nghênh ngang trên lục địa như bây giờ.

Hắn bước đến cạnh một gốc cây, còn chưa kịp ngồi xuống đã có một chiến sĩ trải sẵn đệm ra đất, tránh cho bộ đồ tư tế trắng tinh của hắn bị bẩn.

Hắn mỉm cười cảm ơn, vừa quay lại thì thấy một cành dây ma rất to thả xuống từ trên cây. Dọc trên cành dây leo ngoe nguẩy là một chuỗi những nụ hoa khổng lồ hơi hé mở, để lộ hàm răng sắc bén cùng nọc độc đen ngòm bên trong. Nó là loài cây ma thường thấy nhất, cũng đáng sợ nhất trong rừng rậm, chỉ cần một cành xuất hiện là đã chứng tỏ xung quanh còn rất nhiều.

Đại tư tế Berwin biến sắc. Ai cũng biết Joshua đã một mình chống giữ giới tuyến mấy chục tiếng liền, nếu bướm ma và dây ma cùng nhau công kích, e rằng sẽ xảy ra bất trắc.

Anh ta và vài tư tế Ánh Sáng khác lập tức lấy quyền trượng ra, đang định rót thêm sức mạnh Ánh Sáng vào giới tuyến thì thấy tư tế Joshua bâng quơ di chuyển ngón tay, một đốm lửa màu vàng kim tức thì trúng giữa nụ hoa dây ma khổng lồ.

"Bùm" một tiếng, đốm lửa phút chốc lan thành biển lửa, thiêu sạch vô số dây leo còn trốn trên cây. Thấy ánh lửa chói mắt, bướm ma cũng vội vàng lao vào hết lớp này đến lớp khác.

Vài phút sau, vô số bột phấn màu vàng kim bay xuống từ trên không trung, mà thảm thực vật xanh ngát được thần lực tẩy trừ ma khí, không bị tổn hại chút nào. Chúng đong đưa thân mình giữa màn phấn màu vàng kim, thể hiện tâm trạng vui vẻ của mình, khiến các tinh linh cũng bất giác mỉm cười.

Nhóm thám hiểm vừa chạy đến thì trông thấy cảnh tượng lộng lẫy này. Họ giơ tay định hứng những hạt phấn vàng ngợp trời kia, lại phát hiện chúng đã hoá thành những điểm sáng rồi biến mất giữa không trung, chỉ để lại một chút cảm giác ấm áp.

Ánh Sáng, ấm áp và hy vọng, đó là điều mà các chủng tộc sống mấy trăm năm trên lục địa này chưa từng được cảm nhận. Họ cố gắng lắm mới không rơi nước mắt vì kích động.

"Xin hỏi đằng trước có phải là ngài tư tế Joshua không ạ? Chúng tôi là nhóm thám hiểm đến từ đại công quốc Thanatos. Chúng tôi hy vọng có thể hộ tống ngài tư tế đi qua rừng Tinh Linh, không biết liệu chúng tôi có vinh hạnh này hay không?" – Đội trưởng vừa nói vừa đỏ mặt, trong lòng hết sức chột dạ. Nếu là những tư tế Ánh Sáng khác, họ đương nhiên sẽ cần những chiến sĩ và pháp sư có thực lực mạnh mẽ bảo vệ, nhưng thay bằng tư tế Joshua, một mình hắn đi khắp lục địa cũng không thành vấn đề.

Anh ta biết người khác nhất định đang âm thầm cười nhạo anh ta mặt dày, muốn trục lợi. Nhưng anh ta rất ngưỡng mộ tư tế Joshua, chỉ cần có thể chiêm ngưỡng phong thái của hắn một lần, anh ta chết cũng không hối tiếc.

"Mời vào. Trên lục địa mà ma khí hoành hành này, mọi sinh linh đều nên giúp đỡ lẫn nhau. Cảm ơn sự khảng khái và vô tư của các bạn." – Hiện giờ là thời gian cầu nguyện, Chu Doãn Thịnh đặc biệt tốt tính.

Vành tai nhóm thám hiểm đều hơi run lên. Giọng nói này thực sự rất dễ nghe, e rằng ngay cả tiếng ca của

tinh linh vương cũng không thể sánh kịp. Bởi có vầng sáng che chắn tầm mắt, họ không nhìn rõ diện mạo của tư tế Joshua, nhưng chỉ cần nghe giọng thôi cũng đã thấy mê mẩn.

Nhân loại còn như vậy, nói gì đến tinh linh, chủng tộc say mê âm thanh và sắc đẹp. Berwin là đại tư tế, sức chống cự tốt, chỉ có vành tai ửng đỏ, tóc gáy dựng ngược chứ vẫn chưa có phản ứng sinh lý nào mất mặt, nhưng mấy tinh linh trẻ tuổi thì đã đều ngây ngất, chân nam đá chân chiêu, lúc ngồi còn cố tình chọn vị trí gần tư tế Joshua nhất, thiếu điều muốn đánh nhau.

Họ hiển nhiên đã quên vài ngày trước ai đã dùng tên Ánh Sáng bắn họ thành cái sàng.

Nhóm thám hiểm thử chạm vào giới tuyến, thấy nó hơi gợn sóng một chút rồi lập tức tiếp nhận họ, cảm giác ấm áp lan truyền từ đầu ngón tay đến tận đáy lòng. Khi họ nén kích động mà bước vào, trông thấy thiếu niên ngồi dưới tán cây, ai ai cũng cảm thấy những lời ca ngợi mà các thi nhân dành cho hắn căn bản không lột tả được một phần vạn.

Hắn tựa như một luồng sáng, soi sáng mọi thứ xung quanh. Bạn chỉ biết hắn rất đẹp, nhưng lại không tìm ra bất cứ ngôn ngữ nào có thể hình dung. Nhóm thám hiểm lập tức khom người, chào hỏi hắn bằng lễ thức cao cấp nhất của Thanatos, chỉ nhanh chóng lướt nhìn một cái, không dám nhìn lần thứ hai.

Thiếu niên mỉm cười khoát tay, tiếp tục khắc tượng gỗ.

Không khí trong giới tuyến rất trong lành, có mùi cỏ xanh, hương hoa và vị ngọt của trái cây chín muồi. Có tinh linh đi hái quả dại, dùng lá bọc kín rồi nhẹ nhàng đặt cạnh tư tế Joshua. Bởi trước đó suýt nữa làm hắn bị thương, họ căn bản không dám nói chuyện với hắn, cho dù trong lòng đã nôn nóng cực kỳ.

Giáo hoàng là người có quyền thế nhất trên lục địa này, chân dung của gã được khắc trong tất cả điện thờ, thậm chí còn có dân thường dán tranh gã trong nhà để xua đuổi ma khí. Mấy năm một lần, gã sẽ dạo qua các quốc gia để truyền đạo, hiếm có người nào trên lục địa này là không biết gã.

Nhóm thám hiểm dĩ nhiên cũng nhanh chóng nhận ra thân phận của gã. Nếu là trước kia, họ đã sớm kính cẩn quỳ xuống, nhưng giờ họ chỉ hơi gật đầu, gọi một tiếng "đức giáo hoàng", giọng điệu bao hàm khinh miệt.

Chuyện giáo hoàng và Boey bị thần Ánh Sáng trừng phạt đã truyền khắp tộc nhân loại từ lâu, chỉ có hai tộc tinh linh và thú nhân ẩn cư trong rừng rậm là không hề hay biết. Con cưng của thần với chả tư tế Ánh Sáng mạnh nhất, nói ra thật đúng là làm người ta cười rụng răng.

Berwin nhận ra thái độ của những người này dành cho bạn cũ rất có vấn đề. Trong mấy ngày nay, nỗi nghi ngờ trong lòng anh ta càng lúc càng nặng. Boey và German liên tục ám chỉ Joshua hãm hại họ bằng những thủ đoạn đê tiện để giành vị trí giáo chủ, nhưng sau khi chứng kiến thực lực của Joshua, Berwin vô cùng hoài nghi cách nói này.

Đừng nói chỉ ngôi vị giáo chủ, nếu Joshua muốn, hắn thậm chí có tư cách ngồi lên vị trí giáo hoàng. Vậy

phải chăng là do German và Boey cảm nhận được nguy cơ đến từ Joshua nên mới muốn ngáng chân hắn? Joshua nói đắc tội với Bề Trên, bị Bề Trên thu hồi sức mạnh Ánh Sáng, chuyện này rốt cuộc có phải là thật hay không?

Nếu là thật, e rằng tinh linh và thú nhân – 2 tộc đã thu nhận và giúp đỡ Boey với German – cũng sẽ bị Bề Trên giận cá chém thớt.

Berwin bất an tột độ, đưa giáo hoàng đến một góc để chữa trị vết thương, đồng thời pha trộn thêm phép ngủ mê vào quá trình trị liệu. Vài ngày trôi qua, chút ít sức mạnh Ánh Sáng cuối cùng còn sót lại trong cơ thể giáo hoàng cũng hoàn toàn biến mất, hiện tại gã chỉ là một người bình thường, vì thế liền thiếp đi từ lúc nào mà không hay biết.

Berwin lập tức cầm lấy cổ tay gã, đưa một luồng sức mạnh Ánh Sáng chạy dọc theo kinh mạch gã, không ngờ lại phát hiện ra cơ thể này không có một chút thuộc tính Ánh Sáng nào.

Đây là bạn cũ của Berwin, không ai có thể biết rõ hơn anh ta, người này trước kia đã từng vĩ đại, chói lọi nhường nào. Ngoài Bề Trên, không ai có thể khiến một á thần biến thành người phàm chỉ trong ngày một ngày hai. German quả nhiên đã bị Bề Trên ruồng bỏ, vậy Boey thì sao?

Thần kinh Berwin co giật đau nhói.

Anh ta buông tay bạn mình ra, đến cạnh đống lửa ngồi xuống như không có gì. Joshua mệt cả một ngày, lúc này đã cuộn mình ngủ say sưa, có pháp sư đang đắp một chiếc chăn mỏng lên người hắn. Nhưng cho dù đang say mộng đẹp, hắn vẫn duy trì giới tuyến Ánh Sáng theo bản năng. Thực lực của hắn hiển nhiên không thể nghi ngờ.

Berwin thu hồi ánh mắt, vẻ mặt phức tạp. Anh ta còn nhớ rõ cảnh Boey Bratt mặc áo thánh trắng tinh đứng dưới tán cây, vận dụng nguồn sức mạnh Ánh Sáng tinh khiết của mình giúp cây mẹ lấy lại sức sống. Khi cậu ta thu tay về, một trái tinh linh rụng ngay giữa lòng bàn tay cậu ta rồi tách làm đôi, một tinh linh nho nhỏ chỉ to bằng ngón cái vỗ cánh bay ra, hôn lên gò má trắng nõn của cậu ta. Đó là đứa trẻ đầu tiên chào đời trong gần nghìn năm nay của bộ tộc tinh linh.

Lúc đó, cậu ta thuần khiết là vậy, đáng yêu là vậy, con người dịu dàng, lương thiện ấy đã mang lại Ánh Sáng cho tộc tinh linh đang bên bờ tuyệt vọng. Sao cậu ta có thể bị Bề Trên ruồng bỏ chứ? Rốt cuộc cậu ta đã làm gì?

Tâm trạng Berwin rất xấu, hai hàng mày nhíu chặt.

Nhóm thám hiểm đến từ đại công quốc Thanatos và tiểu đội của đế quốc Sagaza lúc này đã kết thân với nhau, đang vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm.

Một người hiếu kỳ hỏi – "Nghe nói thần quang minh đích thân tiến hành nghi thức rửa tội cho ngài Joshua, chuyện này có thật hay không?"

"Đương nhiên là thật, lúc ngài tư tế bước ra khỏi ao thánh, trên người ngài ấy khoác một chiếc áo thần giống hệt thần Ánh Sáng, nguyệt quý đỏ bay khắp không trung che lấp cả mặt trời. Trọn đời này tôi cũng sẽ không quên được cảnh tượng huy hoàng ấy." – Một pháp sư của đế quốc Sagaza kể lại với giọng hồi ức.

"Tôi còn nghe nói Boey Bratt ngầm cấu kết với giáo hoàng hòng chiếm lấy vị trí giáo chủ nước các anh, mà giáo hoàng thì không để ý đến sự phản đối của giáo chủ tiền nhiệm, kiên quyết giao tước vị giáo chủ vốn thuộc về ngài Joshua cho Boey. Đã vậy, bọn họ còn tằng tịu với nhau ngay đêm trước ngày cử hành nghi lễ truyền ngôi, khiến Bề Trên tức giận, giáng lửa thần suýt thì thiêu cháy bọn họ, chuyện này cũng là thật ư?"

"Sự thật còn xấu xa hơn các anh tưởng tượng gấp mấy trăm lần. Boey Bratt bị lửa thần thiêu cháy quần áo, bại lộ thân hình trải đầy dấu hôn, trông dâm đãng hệt như một con chó cái động dục. Giáo hoàng kiên quyết không thừa nhận ông ta có quan hệ với Boey, nói chuyện này là do hoàng tử thứ hai làm. Hoàng tử thứ hai lúc đó đã bị giáng xuống làm bình dân, lập tức đứng ra lên án ông ta, nói ngoài hai người họ, Boey còn có quan hệ xác thịt với thú hoàng, hoàng tử tộc thú nhân, thậm chí còn cả…" – Nói đến đây, người nọ tạm dừng một lát, lén lút nhìn đội của Berwin một cái, thấy họ không chú ý mới nói tiếp – "Thậm chí còn cả tinh linh vương. Chẳng ai trong sạch hơn ai. Bề Trên thần thông, sớm muộn gì cũng sẽ thiêu chết tất cả bọn họ."

Nhóm thám hiểm liên tục xuýt xoa, không tưởng tượng nổi Boey Bratt kia đến cùng hấp dẫn đến nhường nào mà có thể kéo biết bao nhiêu người tai to mặt lớn trên lục địa này vào giữa hai chân mình. Chẳng lẽ kỹ năng giường chiếu của cậu ta đặc biệt lợi hại?

Bao nhiêu hình ảnh nóng bỏng chớp lên trong đầu, họ thảo luận một cách hứng khởi, sau đó cảm thán – "Một người dâm đãng như vậy sao có tư cách phụng dưỡng Bề Trên cơ chứ? Hèn gì Bề Trên lại chả tức giận. Tôi thấy, thân phận con cưng của thần kia có khi chỉ là hư cấu."

"Cho dù là thật, cậu ta làm vậy cũng chẳng khác nào phản bội Bề Trên, đáng bị thiêu chết. Nghe nói cậu ta đào tẩu rồi, các anh có biết cậu ta trốn đi đâu không?"

"Không biết, nhưng nghe nói người cứu cậu ta là một ma vật có thực lực rất mạnh, qua hơi thở có thể phán đoán hẳn là một ma vương nào đó dưới vực Bóng Tối. Có khi hiện giờ cậu ta đã thành tư tế Bóng Tối, đang nằm rên la dưới thân một ma vương nào đó cũng nên." – Người đến từ đế quốc Sagaza cười lạnh, nói.

Bộ tộc tinh linh và thú nhân vốn tai thính mắt tinh, cho dù những người này đã hết sức nhỏ giọng, bọn họ vẫn nghe được rành mạch cuộc trò chuyện. Trái tim Berwin run lên, vẻ mặt vô cùng u ám, cố gắng phủ nhận lời những người đó nói. Nhưng vô vàn điểm đáng ngờ lại tự động hiện ra, nói cho anh ta đó đều là sự thật.

Boey được một ma vương cứu đi, vậy công tước Hubert luôn như hình với bóng với cậu ta mấy ngày nay rốt cuộc là ai? Thực sự là nhân loại ư? Tinh linh vương cũng có quan hệ xác thịt với Boey, sao có thể như vậy được?

Berwin che mặt, cảm thấy mình quả thực đang lừa mình dối người. Bất cứ tinh linh nào cũng có thể nhìn ra quan hệ ám muội giữa vương và Boey. Cậu ta dùng nhục thể cám dỗ nhiều người như vậy, hơn nữa còn phản bội Bề Trên, linh hồn đã vấy bẩn từ lâu. Trong xã hội nhân loại, cậu ta đại diện cho dơ bẩn và tà ác,

là tồn tại bị Bề Trên ruồng bỏ hoàn toàn.

Mà một người như vậy lại đang sống vô lo vô nghĩ ở tộc tinh linh và thú nhân, được vương và thú hoàng nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, quả thực quá mức ghê tởm! Dạ dày Berwin hơi đau nhói.

"A!" – Một tinh linh đột nhiên kêu to, làm tất cả mọi người đều quay lại nhìn, ngay cả tư tế Joshua đang ngủ say cũng giật nhẹ ngón tay.

Tinh linh kia vội vàng che miệng, nhìn khuôn mày hơi chau lại của ngài tư tế với ánh mắt áy náy. Một tinh linh khác lập tức đi đến bên cạnh ngài tư tế, ngâm khúc thôi miên cho hắn.

Dần dần, ngài tư tế lại chìm vào giấc ngủ say, mọi người thở phào một hơi, đồng thời nhìn tinh linh nọ với ánh mắt khiển trách.

"Bị lửa bắn trúng." – Tinh linh này còn rất trẻ, trông vô cùng tội nghiệp, mọi người cũng thông cảm phần nào.

"Nếu còn làm phiền đến ngài tư tế thì lập tức rời khỏi đây." – Pháp sư dẫn đầu khẽ giọng cảnh cáo. German hiện vẫn còn là giáo hoàng, họ không thể làm gì với gã, nhưng họ ước sao những tinh linh và thú nhân này mang gã đi.

Tinh linh nọ hiển nhiên không nỡ rời khỏi tư tế Joshua. Ở bên hắn rất ấm áp, bình yên như được ấp ủ trên cây mẹ vậy.

Berwin thay mặt cậu nói lời xin lỗi, chờ mọi người quay đầu tiếp tục nói chuyện phiếm, anh ta mới bước lại dò hỏi – "Con sao vậy?"

"Đại tư tế, ngài còn nhớ rừng Tinh Linh nửa tháng trước có gì khác với rừng Tinh Linh hiện tại không?"

Rừng Tinh Linh nửa tháng trước tuy cũng phải chịu sự ảnh hưởng của ma khí, nhưng tình hình hoàn toàn không nghiêm trọng như hiện tại. Lúc ấy, chỉ cần Berwin mỗi ngày đi tuần tra một vòng, làm vài phép thuật tinh lọc là có thể ngăn chặn ma khí lan tràn một cách hiệu quả. Nhưng nửa tháng trước, đúng vào ngày Boey đến, ma khí khắp rừng Tinh Linh đều sôi sục, khuếch tán bằng tốc độ chóng mặt, gần như chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng một phần ba khu rừng. Đất đai và hồ nước đều bị nhuộm đen, cảnh tượng không khác gì địa ngục.

Berwin vô cùng lo lắng vì chuyện này, có điều chưa từng nghĩ nhiều. Nhưng giờ vừa nghe tinh linh trước mặt này hỏi, trong lòng anh ta tức thì hiện ra một suy nghĩ vô cùng đáng sợ.

Thảm hoạ này e rằng chính là do Boey Bratt mang đến. Cậu ta chọc giận Bề Trên, mà tinh linh và thú nhân lại thu nhận cậu ta, che chở cho cậu ta, còn coi tư tế Joshua mà Bề Trên yêu thương nhất thành kẻ địch. Bề Trên thần thông nhất định đã ghét lây cả hai tộc.

Vì thế ma khí mới bắt đầu thoát khỏi tầm kiểm soát.

Càng khiến người ta lo lắng là, người cứu Boey là một ma vương. Ai cũng biết nếu một ma vương muốn che giấu tung tích, ngay cả giáo hoàng khi ở trạng thái tốt nhất cũng không thể nhìn thấu. Ma vương này dẫn Boey đến rừng Tinh Linh, ma khí chắc chắn cũng sẽ thi nhau tràn đến.

Nếu những suy đoán này đều là sự thật, tộc tinh linh và thú nhân hiện đang lâm vào nguy cơ diệt vong.

Berwin sợ đến toát mồ hôi lạnh, tinh linh nọ cũng co người run rẩy như chuẩn bị oà khóc.

"Đại tư tế, chúng ta nhất định phải trở về ngay lập tức!" – Cậu vừa dụi mắt vừa nôn nóng thúc giục.

"Nếu thực sự là ma vương, ta cũng không đối phó được với y. Chúng ta nhất định phải đưa tư tế Joshua về." – Berwin khoát tay một cách mệt mỏi.

"Nhưng chỉ e ngài ấy đã đoán ra Boey đang ở trong tộc chúng ta, ngài ấy nhất định sẽ không đi đâu. Ngài ấy rồi cũng sẽ như Bề Trên, sẽ ghét bỏ chúng ta." – Tinh linh trẻ tuổi nói một cách nghẹn ngào.

Lúc trước, khi công kích tư tế Joshua, họ đã nói toạc mục đích báo thù cho Boey Bratt. Nếu không biết Boey đã gặp được những gì, sao họ có thể phẫn nộ đến thế. Chắc chắn là họ đã tiếp xúc với Boey sau khi cậu ta đào tẩu. Ngoại trừ ẩn náu trong rừng Tinh Linh, một người bị xã hội nhân loại hắt hủi như Boey căn bản không còn nơi nào có thể dung thân. Kẻ ngu cũng đoán ra được.

Chẳng trách những người này luôn cố gắng rời xa bọn họ. Chắc chắn họ đã gắn cho tộc tinh linh và thú nhân cái mác kẻ xúc phạm thần.

Tinh linh trẻ tuổi càng nghĩ càng sợ, ôm cánh tay đại tư tế khóc nức nở.

Những người khác lặng lẽ tụ tập lại xung quanh đại tư tế, mặt ai cũng toát vẻ tuyệt vọng. Hai chủng tộc bị Bề Trên ruồng bỏ sao có thể giành được thắng lợi trong cuộc chiến Bóng Tối? Khi rừng Tinh Linh hoàn toàn bị ma khí nuốt chửng, đó cũng là lúc tộc họ diệt vong.

"Không sao đâu, tư tế Joshua lương thiện như vậy, nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu." – Berwin nói như đinh đóng cột, nhưng trong lòng cũng không quá dám chắc. Anh ta chưa quên chuyện Joshua đã khoanh tay đứng nhìn giáo hoàng rơi vào nguy hiểm lúc trước. Anh ta phát hiện ra chỉ khi cầu nguyện, tư tế Joshua mới trở nên ôn hoà và thân thiện, còn những khi khác đều rất lạnh lùng.

Chờ đến thời gian ngài ấy cầu nguyện rồi đi xin vậy.

Hôm sau, Chu Doãn Thịnh bị đồng hồ sinh học đánh thức. Xác định bên ngoài không có nguy hiểm, hắn giơ ngón trỏ lên, thu hồi giới tuyến, từng tia sáng vàng kim uốn lượn quanh người hắn, sau đó nối đuôi chui

vào ngón tay hắn. Cảnh này khiến Berwin, giáo hoàng và mấy vị tư tế Ánh Sáng khác đều vô cùng kinh hãi.

Có lẽ người ngoài sẽ không có cảm nhận trực quan cho lắm, nhưng làm tư tế Ánh Sáng, không ai có thể hiểu hơn họ sức mạnh Ánh Sáng khó khống chế đến mức nào. Một khi được phóng thích, nó sẽ lập tức tiêu tán, không thể nào thu lại như ban đầu. E rằng chỉ có Bề Trên mới làm được điều này.

Rốt cuộc hiện giờ Joshua đã đến cấp bậc nào? Pháp thánh, á thần, hay là đã thành thần?

Ánh mắt Berwin loé lên, cố gắng đè nén lòng nôn nóng. Hiện tại tư tế Joshua không dễ nói chuyện một chút nào.

Quả nhiên, khi đoàn xe nghỉ ngơi và chỉnh đốn hoàn tất, chuẩn bị tiếp tục xuất phát, hắn ngồi trên càng xe, cũng không buồn ngẩng đầu nhìn họ, chỉ nói – "Nguy hiểm đã qua, các ngươi có thể đi."

Cả đám tinh linh và thú nhân vội vàng xúm lại, nhìn hắn chăm chú bằng ánh mắt ngập nước, tựa như đang nói – "Cầu xin ngài hãy thương xót chúng tôi!"

Chu Doãn Thịnh dứt khoát vào xe, ra lệnh – "Xuất phát."

Người dẫn đường vội vàng đánh xe đi.

Berwin giữ chặt những người định đuổi theo, chờ đoàn người đi xa mới nói – "Chúng ta lặng lẽ theo sau, đợi khi nào tư tế Joshua cầu nguyện rồi hãy đi xin ngài ấy." – Dứt lời, anh ta nhìn về phía giáo hoàng, nói một cách thẳng thừng – "German, tự anh về Toà Thánh trung ương đi, tôi không đi cùng."

"Vì sao? Anh biết tình trạng hiện tại của tôi mà, đội người của tôi căn bản không thể ra khỏi rừng Tinh Linh một cách bình an." – Giáo hoàng kêu thất thanh. Bên cạnh gã chỉ còn một pháp sư và hai chiến sĩ, hơn nữa đều bị thương nặng, đến khả năng tự bảo vệ mình còn không có, nói gì đến bảo vệ người khác.

"Chúng tôi có việc gấp phải làm, không thể chậm trễ. German, anh phải tự trả giá cho lựa chọn của chính mình. Bề Trên vẫn luôn nhìn chúng ta, không ai có thể thoát khỏi tầm mắt của Người." – Để lại những lời này, Berwin và mọi người nhanh chóng biến mất trong rừng rậm, chỉ còn lại giáo hoàng ở yên chỗ cũ kêu gào, vừa giận dữ vừa tuyệt vọng.

124. Quyển 10 - Chương 12

Giáo hoàng đứng tại chỗ hô hoán thật lâu mà vẫn không thấy đội ngũ của Berwin quay lại, đành phải từ bỏ.

Mặt gã không có bất cứ biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại loé lên vẻ độc địa. Ba người kiên trì trung thành, ở lại bên gã đều đã bị thương nặng, lúc này đang nằm dưới đất nghỉ ngơi. Gã nhìn họ chằm chằm, tựa như một con rắn độc đang nhìn chằm chằm con mồi. Khi ba người bắt đầu có dự cảm chẳng lành, gã nhanh chóng bước đến, dùng kiếm ngắn chém đứt cổ họ.

Dòng máu đỏ tươi lan khắp xung quanh, lập tức hấp dẫn rất nhiều động, thực vật Bóng Tối. Nhưng gã không lo lắng chút nào, chỉ chậm rãi vẽ một trận đồ trên mặt đất, lấy máu tươi làm chất dẫn để khởi động trận đồ.

Ma khí đen đặc toát ra từ mắt trận, ngưng tụ thành một bóng người. Dần dần, bóng người hoá thành thực thể, lộ rõ gương mặt hết sức anh tuấn, cũng gian ác đến tột độ.

Nếu đội của Berwin vẫn còn ở đây, nhất định họ sẽ nhận ra đối phương, y chính là công tước Hubert – người đã đưa Boey đến rừng Tinh Linh.

"Không ngờ người triệu hồi ta lại là giáo hoàng của Toà Thánh trung ương, điều này thật khiến người ta kinh ngạc!" – Bờ môi đỏ sẫm của người nọ nhếch lên, cười khẽ thành tiếng, như thể cảm thấy tình cảnh này vô cùng thú vị.

Giáo hoàng lại không cảm thấy lúng túng hay mất mặt gì, vì sức mạnh, gã sẵn sàng trả bất cứ giá nào. Gã hơi khom người, tha thiết cầu xin – "Thưa thần Bóng Tối, chính bầy tôi đã mời Người đến, mong Người hãy nghe lời cầu nguyện của tôi."

"Nếu ta thoả mãn nguyện vọng của ngươi, ngươi sẽ lấy gì để trao đổi?" – Người đàn ông nọ nhướn mày đầy hứng thú.

"Tôi nguyện hiến dâng linh hồn mình cho Người, trở thành người hầu vĩnh viễn của Người. Hơn nữa, tôi có thể giúp Người giành được thắng lợi trong cuộc chiến Bóng Tối!" – Giáo hoàng nói một cách chắc chắn.

"Ồ? Ngươi cảm thấy mình có tài cán gì có thể quyết định cuộc chiến giữa hai vị thần?" – Người nọ suýt thì phì cười. Không ai có thể hiểu cuộc chiến Bóng Tối đến cùng là cái gì hơn y, đây chẳng qua chỉ là trò chơi tiêu khiển của một vị chúa tể nào đó mà thôi.

Giáo hoàng đắn đo một hồi, sau đó thuật lại kế hoạch của mình một cách tỉ mỉ.

Vẻ mặt người nọ chuyển dần từ thờ ơ sang nghiêm túc, rồi lại thành kinh ngạc. Cho đến khi giáo hoàng nói xong, y thậm chí bắt đầu cảm thấy bội phục người này. Không hổ là người phàm trần từng được một sợi thần lực của chúa tể, quả nhiên là có nét đặc biệt riêng. Y biết ngay mà, người có thể khiến chúa tể tán thuởng chắc chắn không phải hạng gì tốt lành.

Gã còn dám mưu toan xúi giục thần Bóng Tối rót linh hồn gã vào cơ thể Joshua, thay thế Joshua, sau đó gã sẽ lại trở thành giáo hoàng, đứng trên đỉnh quyền lợi của lục địa này. Khi thần Ánh Sáng đón gã lên cung điện thần, gã sẽ âm thầm truyền tin cho thần Bóng Tối, nếu cần, bảo gã diệt thần cũng không thành

vấn đề.

Ý tưởng này quá liều lĩnh, quá ngông cuồng, quá ác độc, ngay cả thần Bóng Tối như y cũng không thể không tán thưởng.

Y vừa cười vừa vỗ tay – "German, ngươi là một nhân tài, bảo sao chúa…thần Ánh Sáng từng coi trọng ngươi như vậy. Ngươi mà không làm tư tế ở thần điện Bóng Tối của ta thì đúng là đáng tiếc."

"Vậy Người đồng ý chứ?" – Ánh mắt giáo hoàng tràn đầy mong đợi.

"Giao linh hồn của ngươi cho ta, ta sẽ dẫn ngươi đến bên cạnh Joshua." – Người nọ vươn tay.

Giáo hoàng vui mừng khôn xiết, lập tức quỳ rạp xuống đất, mặc cho người nọ rút linh hồn gã ra khỏi đỉnh đầu mà không chút phản kháng nào. Linh hồn của gã là màu đen kịt, trong đó đan xen biết bao suy nghĩ dơ bẩn, độc ác và cả những tham vọng vô bờ, xấu xa chẳng kém gì ma vật.

Người nọ tặc lưỡi xuýt xoa một hồi, sau đó đưa gã vào một viên ngọc phách.

German vốn cho rằng mình chỉ cần chờ trong ngọc phách một khoảng thời gian là có thể có được một cơ thể hoàn mỹ, khoẻ mạnh, nhưng gã đã sai, đây cũng không phải một viên ngọc phách bình thường, mà là ngọc luyện phách. Cảm giác bị lửa địa ngục thiêu đốt quả thực đau đớn không gì sánh bằng, khiến gã phải kêu thảm thiết – "Thả ta ra! Thần Bóng Tối, ngươi không giữ lời! Giúp ta chẳng khác nào tự giúp chính ngươi, chẳng lẽ ngươi không có não à?"

"Ma vật thì làm gì có danh dự." – Người nọ gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói – "Quên nói cho ngươi, tuy rằng ta là thần Bóng Tối, nhưng trên ta còn có thần Huỷ Diệt. Địa vị của ngài ấy còn cao hơn ta, thực lực cũng mạnh hơn ta, ta không dám chọc đến ngài ấy."

Người nọ hoá thành một làn khói đen rồi biến mất, bỏ lại bốn thi thể hư thối.

Nhóm Berwin theo sát phía sau đoàn xe, hễ gặp động, thực vật Bóng Tối là nhảy ra dọn dẹp đầu tiên, còn tích cực hơn cả đội hộ vệ của đế quốc Sagaza.

Thỉnh thoảng, tư tế Joshua cũng sẽ ngẩng đầu nhìn họ vài lần, nhưng ánh mắt đó rất lạnh lùng, như thể đang nhìn vài vật chết biết chuyển động. Mỗi lần nhìn vào hắn, Berwin đều cố nén nôn nóng mà nói với mình: Chờ một chút, giờ còn chưa phải lúc mở miệng.

Cuối cùng, tư tế Joshua cũng cầm lấy tượng Cha, bắt đầu khoảng thời gian cầu nguyện thường ngày. Hai mắt hắn nhắm nghiền, vẻ mặt hiền hoà, khí chất lạnh lùng tức thì được thay bằng ôn hoà, thân thiết.

Berwin lập tức nhảy xuống khỏi ngọn cây, đứng ngoài xe chờ đợi. Dẫn đường và mấy chiến sĩ sợ nghi thức cầu nguyện của ngài tư tế bị gián đoạn, chỉ có thể trợn mắt nhìn anh ta, không dám gây gổ.

Chu Doãn Thịnh vừa mở mắt thì trông thấy Berwin đang ngồi đối diện mình, vẻ mặt toát lên nét khẩn cầu.

Hắn mỉm cười, hỏi – "Sao ngươi lại quay lại?"

Biểu cảm và ngữ điệu ôn hoà này làm Berwin yên tâm hẳn, anh ta nói thẳng vào vấn đề – "Tôi muốn mời ngài đến tộc tinh linh và thú nhân làm khách, cũng kính mong ngài giúp chúng tôi xem xem vị công tước Hubert mà Boey đưa đến kia có phải là nhân loại hay không."

"Boey quả nhiên ở chỗ các ngươi." – Chu Doãn Thịnh suy nghĩ một lát rồi lắc đầu – "Ta không muốn tiếp xúc với người bị Cha ruồng bỏ, thế nên ta sẽ không đi. Ta nhớ ngươi là tư tế Ánh Sáng đỉnh cấp thánh, không thể nào không phát hiện ra ma vật." – Một phép thuật chiếu sáng là có thể giải quyết việc này.

"Nhưng nếu đối phương là ma vương, hoặc một tồn tại nào đó có cấp bậc cao hơn thì dù thêm mười tư tế Ánh Sáng đỉnh cấp thánh cũng e không phân biệt được. Ngài khác với chúng tôi, tôi có thể nhận thấy điều này. Trong mắt ngài ẩn chứa Ánh Sáng màu vàng kim, đó là thần lực, bất cứ ma vật ở cấp bậc nào cũng không thoát khỏi ánh mắt ngài." – Berwin cười khổ.

Vài ngày trôi qua, rừng Tinh Linh đã bị ma khí nuốt chửng hai phần ba. Tốc độ này quá mức nhanh chóng, khiến anh ta vô cùng hoài nghi rằng ma vật mai phục trong tộc có lẽ không chỉ đơn giản là ma vương.

Tồn tại nào có cấp bậc cao hơn cả ma vương? Thần Bóng Tối!? Chu Doãn Thịnh hơi giật mình, nhưng lại nhanh chóng nghĩ đến chuyện Boey quả thật cấu kết cả với thần Bóng Tối, hơn nữa thân phận của người nọ ở trần gian hình như thực sự là công tước một đế quốc nào đó, vì thế cũng không quá ngạc nhiên.

Không thể đi! Nhất định phải rời xa Boey và đám công của cậu ta! Thịnh lý trí nhắc nhở dưới đáy lòng.

Thịnh não phẳng cũng nghĩ như vậy, đang định lên tiếng từ chối thì nghe thấy Berwin nói – "Hơn nữa cả đoạn đường này chỉ có một điện thờ Ánh Sáng do tộc chúng tôi kiến thiết xây dựng. Tư tế Joshua đã lâu không cầu nguyện trong điện thờ đúng không?"

Tuy rằng có thể tiến hành cầu nguyện ở bất cứ đâu, nhưng cầu nguyện ở thần điện mới dễ có khả năng được Bề Trên nghe thấy. Bởi suốt chuyến đi chặng đường đều nghỉ ngơi trong xe ngựa hoặc ngoài trời, bên cạnh lúc nào cũng có người bảo vệ, Thịnh não phẳng đã lâu chưa được gặp Cha.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể sẽ được gặp Cha một lần trong điện thờ, dẫu phía trước là núi đao hay biển lửa, hắn cũng nhất định phải đi.

"Được, ta đi với các ngươi." – Hắn gật đầu một cách kiên định, làm Thịnh lý trí trong tiềm thức giận đến suýt ngất.

Berwin vui mừng quá đỗi, vội vàng dẫn đoàn xe tiến về tộc mình.

Đi qua giới tuyến do sương mù cấu thành, địa phận của tộc tinh linh và thú nhân hiện lên ngay trước mắt. Phong cảnh từng đẹp như mơ nay đã bị thay thế bởi sự tiêu điều, thực vật không hấp thu đủ chất dinh dưỡng từ trong đất nên trở nên héo úa, lá cây vàng vọt, trái cây không còn thơm ngon như trước.

Điều này khiến tộc tinh linh vô cùng sầu não.

Động vật chưa bị nhiễm ma khí càng ngày càng thưa thớt, tộc thú nhân – bộ tộc coi thịt là thức ăn chính cũng phải chịu cảnh đói khát.

Tuy còn chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng về mặt tinh thần, họ đã sắp bị đánh bại, từng đôi mắt của những tinh linh hay thú nhân đi ngang qua ẩn hiện vẻ thẫn thờ.

"Đại tư tế, ngài đã về. Đây là?" – Một nữ tinh linh lưng đeo cung tên bước đến.

"Đây là tư tế Joshua." – Berwin nói một cách cung kính.

"Joshua từ đế quốc Sagaza?" – Vẻ mặt nữ tinh linh đột nhiên trở nên sắc bén, lập tức lấy cung tên xuống kéo căng dây, đanh giọng nói – "Nếu thực sự là cậu ta, vậy thì đó chính là kẻ địch của tinh linh và thú nhân! Sao ngươi lại mang cậu ta về?"

Những tinh linh và thú nhân đồng hành với Berwin vội vàng che trước người thiếu niên, miệng hô đừng kích động. Berwin dựng lên một lá chắn Ánh Sáng, ôn tồn giải thích. Tinh linh chưa bao giờ giấu giếm người cùng tộc mình, vậy nên anh ta mới nói thẳng thân phận thật của thiếu niên mà không chút nghĩ ngợi, nhưng lại quên thiếu niên này hiện vẫn đang bị hai tộc coi là kẻ thù.

Cứu cây mẹ chẳng khác nào cứu toàn bộ tộc tinh linh, ơn huệ họ nợ Boey thực sự quá lớn, đương nhiên sẽ sẵn lòng làm bất cứ điều gì cho cậu ta, bao gồm cả báo thù.

Quyền khống chế cơ thể đã quay trở về tay Thịnh lý trí. Hắn không tốt bụng như Thịnh não phẳng, chỉ cười lạnh một tiếng rồi quay người bỏ đi. Vào điện thờ có khi còn bị thần Ánh Sáng chơi nữa, nghĩ thôi đã thấy mệt tim, chỉ muốn nhanh chóng chuồn lẹ.

"Ngài Joshua, xin ngài đừng đi!" – Berwin cuống lên, vừa giữ lá chắn ngăn cản tinh linh đang tức giận vừa gọi với theo thiếu niên.

Tóc trắng mắt xanh, dung mạo mĩ lệ hơn cả tinh linh. Đúng vậy, chính là Joshua của đế quốc Sagaza! Nghe tiếng kêu của Berwin, một thú nhân dáng người khôi ngô nhìn sang với ánh mắt thù hận.

Y tức thì hoá thành một con hổ bay khổng lồ, giương nanh nhào về phía thiếu niên. Y chính là hoàng tử tộc thú nhân, người đã từng được Boey cứu, có tình cảm đặc biệt với Boey. Vì Boey, y thậm chí có thể hy sinh cả tính mạng, chứ đừng nói đến giết người.

Người từ đế quốc Sagaza và đại công quốc Thanatos vô cùng tức giận, lập tức rút vũ khí nghênh chiến.

Thấy một cuộc xung đột đổ máu sắp diễn ra, một tấm võng khổng lồ được dệt từ vô số tia sáng màu vàng kim từ trên trời giáng xuống, phủ lên toàn bộ những tinh linh và thú nhân đang kêu đánh kêu giết.

Chu Doãn Thịnh lý trí tàn nhẫn hơn bất cứ ai, chỉ trong nháy mắt, lưới Ánh Sáng mọc ra vô số gai nhọn, đâm vào người những tinh linh và thú nhân này. Dù là chiến sĩ mình đồng da sắt tộc thú nhân cũng không thể chống đỡ tổn thương do gai Ánh Sáng mang lại. Toàn thân họ trải đầy thương tích, máu chảy không ngừng, trông cực kỳ thê thảm.

"Không!" – Berwin sợ đến mặt mày xám ngắt. Anh ta đã từng chứng kiến uy lực của thứ lửa Ánh Sáng này, biết nó hoàn toàn không thua gì lửa thần có thể đốt cháy vạn vật.

"Kẻ nào dám tàn sát con dân của ta trên địa bàn tộc tinh linh và thú nhân?" – Một người đàn ông anh tuấn dị thường bước đến. Anh ta khoác một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, vương miện trên đầu được kết từ nhành cây và hoa tươi, đôi mắt xanh biếc tràn đầy uy nghiêm và phẫn nộ.

Thực lực anh ta vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong thoáng chốc đã đến bên cạnh, giơ tay đón lấy đốm lửa nho nhỏ. Nhưng ngay sau đó, vẻ nhã nhặn và bình tĩnh thường ngày biến mất, anh ta buông tay, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Đốm lửa kia dễ dàng xuyên thấu qua lòng bàn tay anh ta, rơi xuống người một tinh linh trong lưới Ánh Sáng, khiến người nọ hoá thành một quả cầu lửa lăn lộn dưới đất. Tiếng kêu thảm thiết của người nọ làm chim chóc trên cây giật mình bay mất, cũng khiến cho tất cả tinh linh và thú nhân bị giam cùng đều sợ đến ngây người.

"Đây là... lửa thần!" – Tinh linh vương nhìn chằm chằm bàn tay bị đốt thủng mà thì thào, trong lòng cuộn sóng. Bề Trên tuyệt đối sẽ không giao lửa thần cho một người bình thường, Joshua và Bề Trên đến cùng có quan hệ gì?

Nhưng không đợi anh ta nghĩ xong, tinh linh bị ngọn lửa vàng kim đốt cháy đã nằm bất động, hô hấp và nhịp tim cũng đều dừng lại.

"Dù ngươi sở hữu lửa thần, ngươi cũng phải trả giá đắt cho việc giết chết con dân của ta!" – Tinh linh vương giơ trượng, bắt đầu đọc thần chú.

Từng luồng gió cuồng bạo hình thành một lốc xoáy khổng lồ trên vùng trời bộ tộc tinh linh, tạo nên những tiếng rít đinh tai nhức óc. Nếu bị cuốn vào trung tâm lốc xoáy, e rằng sẽ bị xé cho không còn một mảnh. Tinh linh vương hoàn toàn không dám khinh thường thiếu niên mới mười tám tuổi này, ngay từ đầu đã sử

dụng cấm thuật.

Mái tóc dài trắng như tuyết của Chu Doãn Thịnh tung bay trong gió, trông như có thể bị hút vào lốc xoáy bất cứ lúc nào. Nhưng hắn hoàn toàn không có vẻ gì là căng thẳng, chỉ chỉ tay vào ngọn lửa, nói – "Nhìn cho kỹ, đó có đúng là con dân của ngươi không?"

Thú nhân gần với thi thể nhất phát ra tiếng kêu hoảng sợ. Hoá ra nằm ở đó căn bản không phải là tinh linh, mà là một ma vật bị thiêu rụi. Bởi trước khi chết nó mở miệng kêu gào, vì vậy miệng nó há rất to, để lộ chiếc lưỡi như rắn độc và hàm răng sắc bén, hai tay bị uốn thành một góc độ quái dị, móng tay sắc bén gim vào cơ thể mình, sau lưng còn có thêm một chiếc đuôi thật dài.

"Ma vật? Sao O'Brien lại biến thành ma vật? Không thể nào! Chắc chắn là ngươi dùng ma thuật gì để hại cậu ấy!" – Một tinh linh trong lưới Ánh Sáng gào lên phẫn nộ.

Nhưng còn chưa gào xong, tầng ngoài thi thể bỗng nhiên bốc lên một luồng ma khí đậm đặc, hoá thi thể thành một bãi nước đen rồi ngấm vào trong đất. Ngoại hình thi thể có thể thay đổi bằng phép thuật, nhưng ma khí giấu bên trong thì không ai có thể làm giả được.

Các tinh linh và thú nhân bị vây bủa đều quên mất đau đớn, lảo đảo bò tránh xa mảnh đất đen sì kia. Thật đáng sợ! Thì ra mấy ngày nay họ vẫn cùng chung sống với một ma vật!

Tinh linh vương lập tức thu lại cấm thuật. Do tinh thần không ổn định, anh ta phun ra một ngụm máu tươi. Thú hoàng canh giữ bên cạnh anh ta vội vàng lại gần xem xét tình hình.

Mọi người đều kinh ngạc và sợ hãi không sao tả xiết.

Chu Doãn Thịnh lạnh lùng trào phúng – "Ma vật coi Bóng Tối trong nội tâm của chúng ta là thức ăn, đồng thời dựa vào đó để sinh sôi nảy nở. Người có nội tâm càng tăm tối thì càng dễ bị ma vật ký sinh, đây cũng là lý do tại sao ma vật thích nhân loại nhất, trong khi rừng tinh linh chỉ có động, thực vật Bóng Tối. Nhưng đến hôm nay, ta mới biết mình đã sai. Nội tâm của tinh linh cũng đã bị Bóng Tối ăn mòn, không còn thuần khiết nữa. Điều này thực sự làm ta thất vọng."

Hắn quan sát những tinh linh và thú nhân đang dần tụ lại bằng ánh mắt khinh miệt, thấy nét mặt họ toát vẻ uất giận, hắn liền cảm thấy vui vẻ. Hắn giơ ngón trỏ, thực hiện một phép thuật chiếu sáng có uy lực khổng lồ.

Đây là phép thuật giúp người ta phát hiện ra ma vật, một lần chỉ có thể sử dụng với một người. Còn nếu muốn ngưng tụ ra chùm sáng có thể soi sáng phạm vi mấy dặm, cũng tương đương với việc tạo ra một mặt trời cỡ nhỏ, e rằng trên đời này chỉ có thần Ánh Sáng mới có thể làm được.

Nhưng thiếu niên này chẳng những làm được, mà còn làm rất dễ dàng. Hắn nhấc tay, chậm rãi nâng quả cầu Ánh Sáng lên trên không, nói – "Tự nhìn bản thân các người đi, xem xem rốt cuộc có phải dáng vẻ ban đầu của các ngươi hay không?"

Dưới Ánh Sáng chói lọi, tất cả tinh linh và thú nhân đều không còn nơi để trốn. Hơn nữa, thiếu niên nọ còn ngưng kết một tấm gương Ánh Sáng ngay trước mặt họ, khiến họ chẳng những có thể thấy rõ người khác, mà còn có thể trông rõ chính mình.

Lại thêm hai ma vật nữa bị phát hiện, vốn định chạy trốn nhưng lại bị năng lượng Ánh Sáng bủa vây, chỉ có thể nằm ngay đơ dưới đất. Một số tinh linh và thú nhân khác thì ngay giữa trán có một dòng ma khí đang lay động, dường như đang tìm kiếm những ý nghĩ tăm tối trong đầu họ. Một khi tìm được, chúng sẽ lập tức chui vào cơ thể họ thông qua những suy nghĩ xấu xa này, chậm rãi sinh trưởng, cuối cùng chiếm lấy cơ thể họ.

Berwin chưa bao giờ sợ hãi như lúc này, bởi anh ta phát hiện ra ngay cả tinh linh vương và thú hoàng cũng bị ma khí che phủ ấn đường. Nếu lòng dạ không đủ kiên định, người tiếp theo bị ký sinh sẽ chính là họ, mà hai tộc tinh linh và thú nhân ắt sẽ hoàn toàn rơi vào tai ương, điều này thực sự quá mức đáng sợ!

Anh ta nhanh chóng quay đầu xem xét, phát hiện những người bị nhiễm ma khí hầu hết đều có quan hệ rất gần gũi với Boey Bratt, không cần nói cũng biết điều này có ý nghĩa gì. Một là chính Boey Bratt là một ma vật, hai là công tước Hubert mà cậu ta đưa về là ma vương, hoặc là thần Bóng Tối.

Boey cứu cây mẹ, nhưng cũng mang lại tai ương cho hai tộc, còn phản bội Bề Trên gia nhập phe Bóng Tối. Ân đức lớn đến đâu cũng không thể xoá bỏ tội lỗi của cậu ta, nhất định phải tiêu diệt cậu ta và Hubert!

Berwin cắn răng nghĩ.

Chờ mọi người nhìn rõ bộ mặt thật lẫn nhau, Chu Doãn Thịnh thu hồi quả cầu Ánh Sáng trên bầu trời và lưới Ánh Sáng dưới mặt đất, dẫn đội hộ vệ rời đi. Hắn không có hứng thú vướng vào cuộc chiến giữa công và thụ.

Không được, tôi muốn đến điện thờ! Thịnh não phẳng nghe theo tiếng gọi của Cha, lập tức đẩy Thịnh ly trí vào tiềm thức, giành lấy cơ thể.

Biểu cảm cay nghiệt của hắn tức thì hoá thành từ bi hỉ xả. Hắn lấy quyền trượng trong nhẫn không gian ra, thực hiện phép thuật tinh lọc trên diện rộng. Ánh vàng chói mắt phủ lên toàn bộ hai tộc, xua tan toàn bộ ma khí bám trên người tinh linh và thú nhân cũng như cây cối, đất đai và hồ nước.

Khi Ánh Sáng biến mất, những tinh linh và thú nhân bị nhiễm ma khí cảm thấy thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn hẳn, cây cỏ và hoa lá úa vàng lấy lại sức sống, không khí tràn ngập hương thơm đất đai thuở nào.

Không thể nghi ngờ, sức mạnh có thể thanh lọc vạn vật này chính là thần lực!

"Tạ ơn Bề Trên, tạ ơn lòng nhân từ và khảng khái của ngài Joshua!" – Tâm trạng thay đổi quá nhanh, Berwin mừng quá hoá khóc. Những tinh linh và thú nhân từng đòi đánh giết thiếu niên cũng hổ thẹn vô cùng, liên tục nói xin lỗi.

Thực lực của thiếu niên thậm chí hơn xa đại tư tế của họ. Nếu như hắn muốn, dù là vị trí giáo hoàng, hắn cũng hoàn toàn có tư cách, chứ đừng nói đến tước vị giáo chủ nho nhỏ của một đế quốc. Hắn căn bản không cần dùng bất cứ mưu mô quỷ kế gì. Hơn nữa, hắn rõ ràng rất nhân từ và độ lượng, hoàn toàn không giống những gì mà Boey Bratt miêu tả.

Tinh linh và thú nhân tuy không rành thế sự, nhưng họ cũng không ngu ngốc. Họ dần dần nhận ra manh mối, đều bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Boey Bratt và công tước Hubert.

"Sáng nay họ ra ngoài săn thú với Bell, giờ vẫn chưa trở về." – Một người nào đó hô lên.

"Đừng để cậu ta phát hiện, chờ cậu ta trở về. Nếu có thể, mong mọi người hãy vờ như không có chuyện gì." – Lúc này, Berwin mới nhận thấy quyết định trực tiếp đưa Joshua về tộc của mình không thích đáng đến mức nào. Đáng lẽ anh ta nên bàn bạc với vương và thú hoàng trước rồi mới bí mật hành động.

Nghĩ vậy, anh ta nhìn về phía vương và thú hoàng, thấy vẻ mặt tối tăm xen lẫn bàng hoàng của họ, lại cảm thấy trực tiếp đưa về cũng tốt. Não bộ của hai người đã bị ma khí ăn mòn, e rằng sẽ chẳng chịu nghe bất cứ lời giải thích nào mà ngay lập tức muốn giết chết Joshua.

Hoàn thành sứ mệnh mà một tư tế Ánh Sáng nên làm, Thịnh não phẳng mới nhẹ nhàng nói – "Xin hỏi điện thờ của các ngươi ở đâu? Ta cần cầu nguyện."

"Mời ngài đi theo tôi." – Berwin bỏ lại mọi người, khom mình dẫn đường.

Tinh linh vương và thú hoàng đỡ nhau ngồi xuống, đều nhìn thấy sự sợ hãi và xấu hổ trong mắt nhau. Ngay từ đầu, tinh linh và thú nhân đã biết ma vật sinh ra như thế nào, cũng bởi vậy, họ cực kỳ chán ghét chủng tộc có nội tâm tăm tối như nhân loại. Nhưng họ không sao tưởng tượng nổi rằng chính bản thân mình cũng suýt nữa bị ma vật ký sinh.

Điều này chứng tỏ nội tâm của họ đã nảy sinh những tư tưởng xấu xa không thể cho ai biết. Ngọn nguồn của những tư tưởng này là gì, không ai hiểu rõ hơn bọn họ.

Boey Bratt, ngươi không phải là sứ giả Ánh Sáng. Ngươi là ma quỷ đến từ địa ngục, dụ dỗ chúng ta đoạ lạc! Hai người nghĩ một cách cay đắng.

Berwin đưa người nọ đến cửa điện thờ, vừa bước lên thềm đã bị một lớp Ánh Sáng ngăn ở ngoài, thử đi thử lại bao nhiêu lần mà vẫn không thể tiến thêm một bước, trái lại còn có cảm giác hồi hộp, tim đập như trống. Chuyện gì xảy ra? Ai dựng giới tuyến xung quanh điện thờ? Anh ta hoảng sợ.

Anh ta đặt bàn tay run rẩy lên giới tuyến, định dùng sức mạnh Ánh Sáng để hoá giải, lại thấy tư tế Joshua bước vào một cách thuận lợi. Hắn đứng ngoài cửa một lúc lâu, đi về phía trước vài bước rồi lại lập tức lùi lại, tựa hồ đang đấu tranh tư tưởng.

Vài phút sau, hắn thở dài, chậm rãi bước vào.

"Cha ơi, là Người đấy ư?"

"Không phải ta thì ai? Mau đến bên cạnh ta nào."

"Những lời con cầu nguyện trên suốt chặng đường Người đều nghe thấy chứ?"

"Đương nhiên, ta vẫn luôn dõi theo con, nghe lời con nói từng giây từng phút, đôi mắt ta chưa từng rời khỏi con một ly nào. Con là báu vật quan trọng nhất trong lòng ta. Joshua, đến đây nào, cho ta ôm con một cái…"

Bởi hiệu lực của giới tuyến tăng mạnh, tiếng nói chuyện dần dần biến mất. Berwin đứng yên tại chỗ, trong đầu quanh đi quẩn lại một suy nghĩ: Thì ra giọng Bề Trên êm tai như vậy! Thì ra Bề Trên yêu Joshua tha thiết đến thế, vẫn luôn dõi theo cậu ấy từ trên chín tầng mây!

Gì? Vẫn luôn dõi theo cậu ấy?!

Một gáo nước lạnh tạt thẳng vào người Berwin. Điều này có nghĩa Bề Trên cũng đã biết chuyện hai tộc tinh linh và thú nhân thu nhận Boey và Hubert. Thể chất của tinh linh và thú nhân càng khoẻ mạnh, thiên phú chiến đấu và ma pháp sẽ càng cao, ngay cả tư tế Ánh Sáng của họ cũng mạnh hơn nhân loại rất nhiều, họ vốn là chủng tộc mà các vị thần yêu thích nhất.

Nhưng hiện tại, hai chủng tộc này lại thu nhận Boey và ma vương, chĩa vũ khí về phía tư tế Joshua – một sứ giả chân chính.

Berwin ôm mặt rên rỉ, gần như đã đoán trước được tương lai bị Bề Trên ruồng bỏ của hai tộc. Anh ta nghĩ: Mình nhất định phải nhanh chóng đi thương lượng với vương và thú hoàng, xem xem nên làm thế nào mới có thể chuộc lại những sai lầm đã phạm phải cũng như cầu xin sự tha thứ từ Bề Trên. Uy áp của Bề Trên đã tràn ngập cả khu rừng, có lẽ Hubert và Boey cũng không trở về được nữa.

125. Quyển 10 - Chương 13

Điện thờ của tộc tinh linh và thú nhân tuy không tráng lệ như của nhân loại, nhưng không khí nơi đây trang nghiêm hơn rất nhiều. Lúc này, nơi đặt tượng ban đầu được thay bởi ghế thần rộng rãi, thần Ánh Sáng ngồi trên ghế, giơ tay về phía thiếu niên đang từ từ bước đến.

Hắn rất nhớ người nọ, hắn chưa từng nhớ nhung người nào đến vậy, chỉ muốn kề cận cậu ấy bằng cả linh hồn, cảm nhận tất cả những gì mà cậu ấy có thể cảm nhận.

"Bảo bối, sao thế? Không nhận ra ta à?" – Thấy thiếu niên cứ mãi đứng yên tại chỗ, hắn bắt đầu cảm thấy bất an.

Thịnh não phẳng rốt cuộc giành được thắng lợi cuối cùng. Hắn giam cầm nhân cách lý trí của mình lại bằng vô số xiềng xích tinh thần, sau đó nhào vào lòng Cha như chim non về tổ, làm cho người nọ phải ngả người ra sau.

Tâm trạng bất an tức thì tiêu tán, thần Ánh Sáng ôm lại hắn thật chặt, phát ra tiếng thở dài thoả mãn.

"Cha, sao giờ Người mới đến? Con rất nhớ Người, nhớ đến nỗi tim con cũng sắp chết lặng!" – Chu Doãn Thịnh ôm chặt hông Cha, vừa kể lể vừa rớt nước mắt. Trời đất chứng giám, hắn căn bản không muốn ra ngoài lịch luyện một chút nào. Hắn chỉ muốn ở lại điện thờ, yên lặng gần kề bên Cha.

Thần Ánh Sáng vừa vui vẻ vừa sầu não, vui vì tình yêu vô bờ của thiếu niên dành cho hắn, còn sầu vì cậu ấy cứ luôn dễ rơi nước mắt như vậy. Hắn hôn sạch nước mắt trên gương mặt người nọ, sau đó nâng cằm cậu lên, vội vã ngậm lấy bờ môi mềm mại ngọt ngào của người nọ.

Tình yêu nóng rực tích luỹ suốt bao nhiêu ngày nay ùa lên như vũ bão, nuốt chửng lấy hai người. Họ quấn quýt lấy nhau, phát ra những tiếng kêu rên thoả thích. Thiếu niên bị đặt úp người trên tay vịn, lưng hạ thấp, mông vểnh cao, hai má hồng rực, đôi mắt sũng nước, cầu xin – "Cha, chậm một chút, con sắp không chịu nổi nữa rồi. Cha, con muốn nhìn mặt Cha."

Vừa định nghiêng đầu, thiếu niên lập tức bị người đàn ông nọ giữ chặt cằm, ra lệnh – "Nhắm mắt lại đi bảo bối, chỉ cần cảm nhận ta thôi là được." – Hắn va chạm thật mạnh, cảm xúc sung sướng và nôn nóng cùng đan xen trên mặt. Nếu lúc này, thiếu niên có thể quay đầu nhìn một cái, cậu sẽ thấy mái tóc màu vàng kim của người đàn ông nọ đã hoá đen, đôi mắt chỉ còn lại Bóng Tối vô tận, hơi thở hiền hoà cũng bị tàn bạo và độc ác thế chỗ.

Đây tuyệt đối là một cuộc làm tình điên cuồng đến tột độ, sự giao hoà giữa linh hồn và thể xác khiến cả hai người đều mãi hồi lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Tóc và mắt của thần Ánh Sáng dần dần bình thường trở lại, hắn mới ôm thiếu niên đã mềm nhũn vào lòng, lấy áo thần che kín cơ thể người nọ. Hắn chốc thì nâng sợi tóc màu trắng bạc của thiếu niên lên hôn, chốc lại liếm đôi mắt ướt át của người nọ, vẻ mặt dịu dàng tột độ.

Chu Doãn Thịnh vùi khuôn mặt nóng rực vào vòng tay hắn, lí nhí nói – "Cha ơi, Người biết không, ngay cả tộc tinh linh thuần khiết nhất cũng xuất hiện ma vật."

"Bất cứ chủng tộc nào cũng có thể bị ma khí ăn mòn, không có linh hồn nào sạch sẽ tuyệt đối cả." – Thần Ánh Sáng vừa thì thầm vừa hôn phớt lên bờ môi sưng đỏ của thiếu niên.

"Chỉ cần nội tâm mãi mãi hướng về Ánh Sáng, con người ta nhất định sẽ chống chọi được với Bóng Tối." – Thịnh não phẳng kế thừa trọn vẹn lòng đức tin và mộng tưởng của Joshua. Hắn có thể tự tin nói rằng nội

tâm của mình sạch sẽ tuyệt đối. Đương nhiên, tiền đề là tách khỏi Thịnh lý trí.

Mắt thần Ánh Sáng tối sầm lại, hắn nói – "Joshua, con phải biết, khi Ánh Sáng được sinh ra, nơi Ánh Sáng không thể chiếu đến ắt sẽ có Bóng Tối. Ánh Sáng và Bóng Tối nhìn như hai mặt đối lập, nhưng trên thực tế lại là một tổng thể không thể tách rời. Con không thể theo đuổi Ánh Sáng thuần nhất, bởi đó là thứ không tồn tại. Dù là con hay ta cũng sẽ có lúc bị Bóng Tối ăn mòn."

"Không thể nào!" – Thịnh não phẳng phản bác kịch liệt – "Người là thần Ánh Sáng, chắc chắn sẽ không bị Bóng Tối ăn mòn. Nếu là con, con thà chết còn hơn!"

Vẻ mặt thần Ánh Sáng thoáng cứng ngắc, hỏi – "Con thà chết cũng không muốn bị Bóng Tối lây nhiễm? Nhưng Joshua của ta, nếu con đã sớm chìm sâu vào bóng đêm rồi thì sao?"

"Nhưng chẳng phải hiện giờ con đang nằm trong vòng tay của thần Ánh Sáng hay sao? Cha, đừng nói nữa, con không thích đề tài này." – Thịnh não phẳng không thể chấp nhận được bất cứ điều gì không hoàn mỹ. Suy nghĩ của hắn luôn hồn nhiên quá đà.

Thần Ánh Sáng che mắt thiếu niên lại, đồng thời cúi đầu hôn hắn, ánh mắt toát ra ánh đen lạnh lẽo. Bảo bối của hắn căm ghét Bóng Tối như vậy, thực sự khiến hắn không biết nên làm sao cho phải.

Cùng lúc đó, tinh linh và thú nhân trong tộc đều cảm nhận được một áp lực khổng lồ trải khắp màn trời. Những tinh linh và thú nhân bình thường không có bất kỳ thuộc tính ma pháp hay chiến đấu nào chỉ cảm thấy hô hấp hơi nặng nhọc, nhưng những pháp sư và chiến sĩ có đẳng cấp càng cao thì càng cảm nhận được rõ ràng. Tay chân họ như nhũn ra, tim đập thình thịch, tất cả đều quỳ gối hướng về phía điện thờ.

Tinh linh vương và thú hoàng quỳ rạp dưới đất, trán vã mồ hôi lạnh. Lần đầu tiên họ cảm nhận được sức mạnh của Bề Trên một cách trực diện. Chỉ cần dựa vào khí thế, hắn đã có thể khiến cả lục địa này rung chuyển, tựa như có thể huỷ diệt trời đất chỉ trong tích tắc.

"Là Bề Trên ư? Có phải là Người không?"

"Khí thế như vậy, chắc chắn là Bề Trên."

"Bề Trên đang ở trong điện thờ, trời ạ, Người xuất hiện trên địa phận tộc chúng ta."

"Nhưng Boey Bratt và ma vương cũng đang ở đây!"

"Xin Bề Trên tha thứ, xin Bề Trên đừng ruồng bỏ tinh linh và thú nhân!"

Nghe tiếng khóc nghẹn ngào của mọi người trong tộc, hai đấng vương giả đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Là họ mang lại kiếp nạn này cho con dân của họ, chỉ mong Bề Trên nhân từ có thể cho họ cơ hội sửa đổi.

Uy áp chỉ duy trì mười lăm phút rồi biến mất, dựng lên một giới tuyến không chủng tộc nào có thể xâm nhập xung quanh điện thờ. Những tinh linh và thú nhân quỳ rạp dưới đất thế mới đứng dậy, ôm nhau tìm kiếm sự an ủi.

Thấy Berwin chống trượng đi đến, tinh linh vương hạ giọng hỏi – "Bề Trên đang ở trong điện thờ của chúng ta?"

"Đúng vậy." – Berwin cân nhắc một lát, nói – "Hình như Joshua và Bề Trên là…là người yêu." – Nếu là trước kia, anh ta tuyệt đối không thể nào tưởng tượng ra việc Bề Trên sẽ phải lòng một người phàm trần. Nhưng hiện tại, chỉ cần dựa vào đôi ba câu nói, anh ta đã có thể đưa ra kết luận tưởng như hoang đường như vậy.

Ngay cả người đứng xem như anh ta còn có thể cảm nhận rõ tình yêu sâu sắc ẩn chứa trong giọng nói của Bề Trên. Người có thể được Bề Trên yêu sao có thể là hạng người đê tiện vô liêm sỉ? Không thể nghi ngờ, Boey Bratt đã lừa bọn họ, ngay cả lai lịch của cậu ta e rằng cũng chẳng hề cao quý như cậu ta đã nói.

Sắc mặt tinh linh vương và thú hoàng vô cùng khó coi.

Lặng yên một lát, tinh linh vương tháo vương miện trên đầu xuống, chậm rãi nói – "Để tránh mang lại tai hoạ cho người trong tộc, ta sẽ giải thích cặn kẽ với Bề Trên. Mong rằng Người sẽ chỉ trừng phạt một mình ta thôi chứ đừng trút giận lên con dân của ta."

Thú hoàng hạ giọng nói – "Tôi đi với anh."

Họ cất bước đi về phía điện thờ, lại thấy phía trước đột nhiên loé sáng, một người rơi ra khỏi vầng sáng màu vàng kim, ngã phịch xuống đất. Cậu ta xuýt xoa vài tiếng, sau đó lồm cồm bò dậy xem xét xung quanh.

Đây là một thiếu niên có dáng người cao ráo cùng với khuôn mặt hết sức xinh đẹp. Cậu ta sở hữu một mái tóc trắng và đôi mắt màu xanh dương, áo choàng trắng tinh bao lấy thân hình mảnh khảnh, nhìn qua có vẻ khá giống với tư tế Joshua. Có điều, cậu ta không có khí chất ôn hoà thanh khiết như tư tế Joshua.

Thấy tinh linh vương và thú hoàng bước lại gần, cậu ta mở to mắt, hỏi – "Xin hỏi đây là đâu?"

"Ngươi là ai? Cớ sao lại xâm nhập vào địa phận tộc ta?" – Tinh linh vương chỉ quyền trượng về phía cậu ta, vẻ mặt đề phòng.

"Các người là tinh linh?" – Thấy đôi tai nhòn nhọn của tinh linh vương và Berwin, gương mặt cậu ta toát vẻ kinh ngạc. Nhưng dù sao cậu ta cũng từng sinh sống dưới lục địa, vẫn nhớ tộc tinh linh bài ngoại đến thế nào, bèn vội vàng giải thích – "Xin đừng ra tay với tôi, tôi đến từ thần giới."

"Ngươi là sứ thần?" – Berwin lập tức bước lên phía trước vài bước, ánh mắt dạo một vòng quanh người cậu ta. Tuy ngoại hình của thiếu niên này rất đẹp, nhưng trang phục của cậu ta lại rất đơn giản, cũng không hề có chút năng lượng Ánh Sáng nào. Cậu ta hoàn toàn là một người thường trói gà không chặt.

"Không, tôi không phải sứ thần gì hết!" – Cậu ta vẫn nhớ nguyên nhân mình bị trục xuất, hoảng sợ giải thích – "Tôi vốn là người thường dưới lục địa, mấy trăm năm trước được sứ thần đưa đến cung điện thần để hầu hạ Bề Trên. Nhưng cung điện xuất hiện một kẻ phản bội, tên đó đã đánh cắp chiếc nhẫn Ánh Sáng của bề trên rồi mang xuống lục địa, lấy danh nghĩa của Bề Trên hòng tranh quyền đoạt lợi. Hành vi của cậu ta đã vi phạm nghiêm trọng đến giới hạn của Bề Trên, làm cho Bề Trên chán ghét chúng tôi. Vì vậy, Người đã thu hồi sức mạnh Ánh Sáng trong cơ thể chúng tôi, đuổi chúng tôi về lục địa. Hiện giờ, tôi chỉ là một người bình thường, muốn trở về đế quốc Moro quê hương tôi, mong các ngài giúp đỡ."

Thấy chiếc vương miện trong tay tinh linh vương, thiếu niên nọ ý thức được thân phận của anh ta không tầm thường, vì vậy lập tức chủ động quỳ xuống, vươn tay cho họ kiểm tra thể chất của mình. Cậu ta không có phép thuật và lực chiến đấu, không thể gây hại cho dù chỉ là đứa trẻ trong tộc tinh linh và thú nhân.

Tinh linh vương, thú hoàng và Berwin vẫn đứng yên tại chỗ như ba tảng đá. Họ nhớ lại lời mà Boey từng nói khi mới đến rừng tinh linh – "Tôi là sứ giả mà Bề Trên phái xuống trần gian, thay Người đi xem cũng như gieo Ánh Sáng xuống lục địa mà Người yêu thương nhất."

"Bề Trên rất thương yêu tôi, thường xuyên gọi tôi đến ca hát cho Người nghe. Người thường khen tiếng ca của tôi còn tuyệt vời hơn cả tinh linh. Nhưng hôm nay nghe thấy giọng ca của ngài, tôi mới biết thì ra Bề Trên chỉ an ủi tôi mà thôi, tôi còn không bằng một phần vạn ngài…"

"Ôi, tôi ước gì được ở bên ngài mãi mãi, nhưng sớm muộn gì Bề Trên cũng sẽ đón tôi về. Tôi thực sự không thể tưởng tượng được nếu ngày đó thực sự đến, trái tim tôi sẽ đau khổ đến nhường nào…"

"…"

Những lời nói từng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nay nhớ lại chỉ càng thấy ghê tởm. Tinh linh vương và thú hoàng liếc nhau, đều trông thấy sự bi ai trong mắt nhau. Họ từng lục đục lẫn nhau vì Boey, từng có những phút giây mặn nồng bên cậu ta, nhưng giờ nhìn lại, tất cả đều như một cơn ác mộng.

Chỉ còn Berwin là tỉnh táo nhất. Anh ta cầm lấy tay thiếu niên, đưa một dòng năng lượng vào xem xét. Xác định cậu ta vô hại, anh ta mới kéo cậu ta dậy, hỏi – "Kẻ phản bội mà ngươi nói có phải tên là Boey Bratt không?"

"Đúng, chính là cậu ta! Anh quen cậu ta?" – Thiếu niên nọ trợn tròn mắt, thế mới cẩn thận xem xét khuôn mặt của hai vị vương giả, sau đó che miệng kêu lên một cách kinh ngạc – "Hai người là người tình của Boey." – Khi rời khỏi thần giới, ngài sứ thần từng cho mọi người xem những gì Boey đã làm. Tuy rằng không ít người xấu hổ khi quan sát những hình ảnh phóng đãng đó, nhưng thiếu niên này hiển nhiên không phải một trong số đó.

Cậu ta không chỉ xem, mà còn xem rất chăm chú, đương nhiên có thể nhận ra hai người trong số đông

người tình của Boey.

Gân xanh trên thái dương thú hoàng giật mạnh, hỏi – "Ngươi biết bọn ta? Chẳng phải ngươi đến từ thần giới hay sao?"

Thiếu niên nhìn lại họ với ánh mắt thương hại, nhắc nhở một cách uyển chuyển – "Anh cũng biết, Bề Trên là đấng vạn năng, không ai có thể trốn thoát khỏi ánh mắt của Người." – Cho nên mọi người trên thần giới đều đã biết hết những hình ảnh dâm loạn của các người từ lâu rồi.

Tinh linh vương và thú hoàng hiểu ý cậu ta, lúc trước còn có thể lấy can đảm đi thú tội với Bề Trên, nay chỉ muốn tìm một cái hố vùi lấp mình. Vẫn nhớ có lần, Boey ăn nhầm phải quả tình có tác dụng kích thích vô cùng mạnh, vì cứu cậu ta, anh ta và thú hoàng còn từng cùng…

Không thể nghĩ nữa, máu tươi đã ùa lên đến họng. Lặng lẽ nuốt xuống chất lỏng tanh ngọt, hai vương giả xoay người rời đi, bước chân vừa nặng nề vừa hỗn độn.

Berwin nhắm mắt thở dài, một lát sau mới vươn tay ra – "Mời cậu đi theo tôi, tôi sẽ sai người đưa cậu về quê hương một cách an toàn."

"Vâng, cám ơn anh." – Thiếu niên vội vàng khom người cảm tạ, đồng thời cũng rất biết điều – "Tôi nhất định sẽ không nói những chuyện này cho ai khác." – Ít nhất cũng phải nể mặt hai vị vương giả một chút.

"Không, xin cậu cứ nói cho thật nhiều người biết, ít nhất để toàn bộ tộc tôi đều biết họ đã bị lừa gạt." – Berwin thỉnh cầu một cách thành khẩn.

"Eh, nếu đây là điều anh muốn, tôi sẽ cố gắng. Mà, anh cũng suýt nữa thành người tình của Boey nhỉ." – Thiếu niên nhanh chóng nhận ra khuôn mặt tuấn tú của Berwin. Trí nhớ của cậu ta rất tốt, vẫn nhớ người này suýt nữa cũng lên giường với Boey, nhưng lại bị giáo hoàng cắt ngang.

"Chuyện này thì không cần cho mọi người biết." – Berwin nói một cách xấu hổ, chỉ muốn tự làm vài phép tinh lọc cho mình.

Thiếu niên nhanh chóng gia nhập đội hộ vệ của đế quốc Sagaza và đại công quốc Thanatos. Nghe nói họ đang trên đường hộ tống tư tế Joshua du hành lục địa, cậu ta vô cùng hưng phấn, nhất định muốn đi với họ. Cậu ta rất thông minh, khi sứ thần cho mọi người xem chuyện của Boey, cậu ta chú ý lần đầu Boey bước vào điện thờ đế quốc Sagaza, toàn bộ nguyệt quý trước mặt tư tế Joshua đều nở rộ, còn chuyển từ màu trắng sang màu đỏ rực.

Boey tự cho rằng đó là món quà mà Bề Trên dành tặng cho cậu ta, thật nực cười, Bề Trên còn không biết cậu ta là ai, sao có thể tặng quà cho cậu ta được? Món quà đó nhất định là dành tặng tư tế Joshua. Bóng hình trước hoa của người nọ chỉ thoáng hiện rồi biến mất, nhưng ngoại hình loá mắt hơn cả ánh nắng mặt trời ấy cũng đã hớp mất hồn cậu ta.

Cậu ta rốt cuộc cũng biết vì sao Bề Trên rõ ràng rất yêu thích mái tóc và đôi mắt cậu ta nhưng lại coi cậu ta như không khí. Bởi vì so với tư tế Joshua, họ đều là phế phẩm.

Đi theo tư tế Joshua mới là an toàn nhất, bởi vì Bề Trên sẽ bảo vệ ngài ấy.

Nghĩ vậy, thiếu niên cố gắng làm thân với đội hộ vệ của đế quốc Sagaza. Lúc này, liên tục có tinh linh hoặc thú nhân chạy đến hỏi cậu ta về lai lịch của Boey, cậu ta đều trả lời không chút giấu giếm. Nhìn sắc mặt trắng bệch của họ, cậu ta không khỏi cảm thấy thương hại.

Khi còn ở cung điện thần, Boey rất lu mờ, không ngờ xuống đến lục địa, cậu ta lại có thể đẩy hai chủng tộc vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Boey đang cùng vài tinh linh và thú nhân săn thú trong rừng, khi tinh linh hái quả dại trên cây cậu ta sẽ đứng dưới hứng. Hubert rời đi mười lăm phút, khi trở về vẻ mặt rất vui vẻ, như thể vừa có chuyện gì đó rất thú vị.

Y là pháp sư hệ gió và lửa, cấp bậc đã đạt đến giai đoạn đầu cấp thánh, có thể phi hành trên không trung. Y bay lên ngọn cây cao nhất hái một trái cây chín ngọt nhất cho Boey. Nhìn gương mặt tươi cười vô tư lự của Boey, sâu trong con ngươi y nhanh chóng toát lên nét trào phúng.

Đột nhiên, một luồng uy áp vô cùng mạnh mẽ trải rộng khắp không trung, làm Hubert và mấy tinh linh đều ngã sõng soài, mãi không bò dậy nổi.

Quả nhiên, nơi nào có Joshua, nơi đó có chúa tể. Hubert nằm bò dưới đất không chút hình tượng, vừa chờ đợi uy áp biến mất vừa nghĩ ngợi lung tung. Boey là người thường, vì thế chỉ cảm thấy không khí đột nhiên loãng đi, không có cảm nhận gì khác.

Cậu ta chạy đến bên cạnh Hubert, lo lắng truy hỏi y bị làm sao.

"Tôi không sao, em yêu. Tôi nghĩ mình phải đi rồi, em về với họ đi, chờ khi nào hết sóng gió tôi sẽ đến đón em." – Y vỗ vỗ má Boey, gắng gượng đứng dậy rồi biến mất trong rừng rậm.

Boey lo lắng trở về tộc, trông thấy thiếu niên tóc trắng mắt xanh được mọi người vây quanh, vẻ mặt cậu ta thoáng cứng lại.

Cậu ta còn đang suy nghĩ xem nên thuyết phục thế nào để thiếu niên nọ đừng bêu rếu thân phận thật của mình ra, thiếu niên nọ đã chạy về phía cậu ta với vẻ tức giận, điên cuồng đấm đá cậu ta.

"Boey Bratt chết tiệt, ngươi hại bọn ta! Cái đồ lừa đảo, đê tiện, vô liêm sỉ này! Ngươi ăn trộm nhẫn của

Cha một mình trốn xuống lục địa còn chưa đủ, lại còn dám giả danh Cha đi lừa bịp. Ngươi phá vỡ nề nếp của thần điện, làm vấy bẩn danh dự của Cha, chính ngươi bị Cha ruồng bỏ không nói làm gì, đã vậy còn khiến Cha giận lây bọn ta, đuổi bọn ta ra khỏi thần giới. Sao ngươi dám làm ra những chuyện như vậy? Ngươi làm ta cảm thấy ghê tởm!"

Ngay từ khi ở cung điện thần, thiếu niên nọ đã rất tức giận, nghĩ nếu gặp được Boey ở lục địa, cậu ta nhất định sẽ đánh Boey một trận nhớ đời. Nay mong ước trở thành hiện thực, cậu ta đương nhiên sẽ không nương tay, cú sau nặng hơn cú trước.

Boey giờ đây cũng đã là người thường, hoàn toàn không có sức chống trả. Cậu ta rất đau, nhưng nỗi hoảng loạn và sợ hãi trong nội tâm còn lớn hơn cái đau thể xác rất nhiều. Ánh mắt cậu ta liên tục hướng về những tinh linh và thú nhân xung quanh, lại phát hiện ra những người đã từng ôn hoà quý mến mình đều đang nhìn mình bằng ánh mắt ghét cay ghét đắng, như thể mình là thứ gì bẩn tưởi nhất trên đời.

Cậu ta không dám nhìn tiếp, bắt đầu ôm đầu rên rỉ.

Hoàng tử tộc thú nhân cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn tiến lên kéo thiếu niên nọ ra, ôm Boey vào lòng.

"Đừng sợ, tôi sẽ không để bất cứ ai làm anh bị thương. Cho dù anh có phải là sứ thần hay không, tôi vẫn sẽ yêu anh." – Y thì thầm vào tai Boey, đôi mắt đỏ ngầu toát lên vẻ thù hận. Nếu như không vì Joshua, Boey tuyệt đối sẽ không rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay.

Berwin bước đến, sai người kéo hoàng tử tộc thú nhân ra, giam một mình Boey vào trong phòng gỗ. Tộc tinh linh đương nhiên không có thứ kinh khủng như nhà lao, họ cũng sẽ không dùng hình phạt tra tấn người bị giam giữ. Họ giam Boey lại chỉ là vì muốn dò hỏi thân phật thật của Hubert và mục đích cậu ta đến đây mà thôi.

Chờ hỏi rõ tất cả, họ cũng sẽ không giết chết cậu ta, mà chỉ trục xuất cậu ta đến rừng Bóng Tối. Làm một người bình thường, đi vào nơi đó chỉ có đường chết.

Cùng lúc đó, rất nhiều quốc gia trên lục địa đều phát hiện những thiếu niên đột ngột hiện ra. Sự xuất hiện của họ rất giống với Boey, nhưng không ai tự xưng mình là sứ thần, mà đều thuật rõ lai lịch và nguyên nhân bị trục xuất của mình. Tin tức nhanh chóng truyền khắp nhân loại, trở thành một cơn sóng mới.

Những quốc vương từng tiếp đãi Boey bằng nghi thức long trọng đều ngượng ngùng không biết giấu mặt vào đâu, đồng thời cũng hận cậu ta thấu xương. Bọn họ ra lệnh, hễ ai thấy Boey xuất hiện trong biên giới nước họ thì phải ngay lập tức bắt lại thiêu sống. Trong số đó, quốc vương Sagaza là lúng túng nhất. Ai cũng biết ông suýt nữa thì để Boey làm giáo chủ vương quốc mình, còn bởi vậy mà đắc tội với Joshua, đứa con cưng đích thực của thần.

Quốc vương may mắn nhất trên lục địa là ông, bất hạnh nhất cũng là ông.

Chu Doãn Thịnh ở lại điện thờ suốt ba ngày ba đêm. Trong ba ngày này, hắn và thần Ánh Sáng chưa rời

khỏi ghế thần một bước nào, cơ thể gần như nối liền với nhau từng giây từng phút, mùi mẫn đến chính hắn còn không dám nghĩ lại. Khi hắn rốt cuộc không chịu nổi mà xin Cha buông tha cho mình, cuộc làm tình kéo dài liên miên này mới chấm dứt.

Thần Ánh Sáng đặt hắn trên tay vịn ghế dựa, che mắt hắn lại, hôn hơn mười phút mới hoá thành những đốm sáng rồi biến mất.

Cảm nhận được giới tuyến bên ngoài hoàn toàn tiêu tán, Thịnh não phẳng mới mệt mỏi ngủ thiếp đi, mặc cho Thịnh lý trí khống chế cơ thể. Hắn khoác trang phục tư tế trắng tinh lên người, bước ra khỏi điện thờ với vẻ mặt tối sầm.

Hiện giờ đã là đêm khuya. Bởi vì kết giới, tinh linh và thú nhân căn bản không dám đến gần, vì thế xung quanh vô cùng yên lặng, chỉ có mấy con đom đóm bay lượn trên ngọn cây, trong bụi cỏ vang lên tiếng côn trùng vo ve.

Chu Doãn Thịnh cất bước, chậm rãi đi xuống bậc thang. Hắn cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng Joshua chỉ là người thường, vậy mà sau ba ngày ba đêm lăn lộn với một vị thần, hắn lại không cảm thấy mỏi mệt chút nào, trái lại còn thấy tinh thần sảng khoái. Chuyện này nghĩ sao cũng thấy quái dị.

Đang nhăn mày trầm tư, hắn đột nhiên dừng lại trên bậc thang.

"Ai?" – Cảm nhận thấy xung quanh bị một giới tuyến rất mạnh khác bao phủ. Kết giới này tràn đầy ma khí, áp chế sức mạnh của hắn. Hắn lập tức rút quyền trượng tấn công, dùng sức mạnh Ánh Sáng khổng lồ đánh nát giới tuyến còn chưa thành hình, sau đó nhảy vài bước liên tiếp, rời khỏi nơi mình đứng ban đầu.

Quay đầu nhìn lại, nơi đó đã bị ma khí ăn mòn thành một cái hố rất to.

Hắn dựa vào trực giác tránh thoát đòn công kích của sinh vật ẩn hình nào đó trong không khí, sau đó thu quyền trượng lại, dùng sức mạnh Ánh Sáng ngưng tụ ra hai lưỡi lê sắc bén, triển khai cận chiến với kẻ địch vô hình.

Người nọ tựa hồ rất kinh ngạc, thỉnh thoảng phát ra tiếng tặc lưỡi. Y biết Joshua rất lợi hại, vì vậy mới áp dụng biện pháp cận chiến, định đánh ngất hắn rồi mang về, nhưng không ngờ kỹ thuật chiến đấu của Joshua cũng thành thạo như vậy, chiêu thức nào cũng sắc bén không chút sơ hở.

Bởi vì không dám làm hắn bị thương, người này đánh rất vất vả. Từng tiếng xuýt xoa liên tiếp chứng tỏ y đã hứng rất nhiều vết thương. Những giọt máu vàng kim nhỏ xuống đất, để lộ hành tung của y.

Máu màu vàng kim? Chu Doãn Thịnh trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc. Nghe đồn chỉ có thần mới sở hữu dòng máu màu vàng kim, vậy thì kẻ tập kích hắn không phải ma vật, mà là một vị thần? Đối phương đến cùng là thần nào? Có mục đích gì?

Vì mải suy nghĩ, động tác của hắn hơi chậm lại. Ngay lúc này, sau lưng hắn vang lên tiếng xé gió.

Người nọ nhắc nhở hắn cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn muộn, một mũi tên có bám ma khí lao vụt tới, đâm qua bả vai hắn, ghim hắn vào cây cột trước điện thờ.

Chu Doãn Thịnh nhìn về phía mũi tên bắn tới, trông thấy gương mặt oán hận của hoàng tử tộc thú nhân.

Hắn nhanh chóng bẻ gãy cán tên, bước về phía trước vài bước xa khỏi cây cột, đang định giết chết hoàng tử tộc thú nhân thì bỗng thấy gáy đau nhói, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Một làn khói đen tản ra, ngăn cản tầm mắt của hoàng tử tộc thú nhân. Khi khói đen hoàn toàn tan mất, trước điện thờ đã trống không. Hoàng tử tộc thú nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, đi vài vòng xung quanh điện thờ, xác định Joshua thực sự biến mất mới chạy về phía phòng gỗ giam giữ Boey.

Y muốn đưa Boey đi, thậm chí phải vì vậy mà cắt đứt quan hệ với tộc mình. Đất trời lớn như vậy, ắt sẽ có chốn cho họ dung thân.

126. Quyển 10 - Chương 14

Không một ai biết, sâu dưới vực Bóng Tối sừng sững một cung điện hùng vĩ. Cấu trúc của nó giống hệt như cung điện thần nơi thần giới, nhưng màu sắc lại lấy xám đen làm chủ đạo, nhìn từ xa tựa như hoà làm một thể với Bóng Tối.

Thần Bóng Tối cẩn thận bế một thiếu niên đang hôn mê đi vào cửa điện, cúi người chào người đàn ông trên ghế thần.

Người nọ đang đong đưa một ly rượu, nhìn thấy vết thương trên vai thiếu niên, vẻ mặt hờ hững của người nọ tức thì hoá thành sắc bén. Hắn bóp nát ly rượu rồi bước đến ôm thiếu niên vào lòng, hỏi – "Ngươi làm cậu ấy bị thương?" – Giọng nói phẫn nộ khiến người ta phải run sợ.

Thần Bóng Tối lập tức quỳ xuống giải thích – "Không phải bầy tôi làm tư tế Joshua bị thương, mà là hoàng tử tộc thú nhân."

Người nọ là chúa tể toàn năng, không ai có thể lừa gạt hắn. Hắn cởi đai áo, bọc thiếu niên vào áo thần rộng rãi, khoát tay nói – "Vậy ngươi đi đi, phát động cuộc chiến Bóng Tối đúng nghĩa. Trên lục địa này đã không còn thứ gì khiến ta chú ý."

"Xin nghe theo mệnh lệnh của ngài." – Thần Bóng Tối nín thở lui ra ngoài, lúc quay đầu lại thì thấy chúa tể khắc nghiệt đang cúi đầu hôn lên bờ môi nhợt nhạt của thiếu niên, vẻ mặt thành kính như thể chính mình mới là tín đồ, còn thiếu niên kia chính là thần thánh.

Y mặc niệm cho hoàng tử tộc thú nhân vài giây, sau đó biến mất ngoài cửa cung điện.

Khi Chu Doãn Thịnh tỉnh lại, hắn phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường lộng lẫy, rèm treo xung quanh thuần một sắc đen. Vết thương trên vai đã khỏi hẳn, trang phục tư tế trên người được thay bằng một bộ đồ ngủ trong suốt, hai tay hai chân bị xích vào trụ giường.

Hắn lập tức vận dụng phép thuật hòng để tránh thoát, nhưng chỉ tốn công vô ích. Dây xích trói hắn tuy rằng rất mảnh, nhưng được chế tạo từ mithril (*) bền chắc nhất, bên trên còn khắc một phù chú giam cầm. Xem khí thế mạnh mẽ phát ra từ phù chú, khoá một vị thần cũng là chuyện dễ dàng.

(*) Mithril là một kim loại viễn tưởng trong "Middle-earth universe" của nhà văn J.R.R.Tolkien, có màu bạc, cứng và nhẹ hơn thép.

Ai lại hao tâm tổn trí để bắt mình đến vậy? Có ý đồ gì?

Chu Doãn Thịnh từ bỏ việc vùng vẫy mà bắt đầu suy tư vấn đề này, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra mình sơ sẩy, bởi trong phòng còn tồn tại một người khác, vậy mà từ đầu đến cuối hắn không hề phát hiện. Nếu không phải đối phương đột nhiên bước ra khỏi bóng tối, e rằng hắn vẫn không hề phòng bị chút nào.

Người nọ ngồi xuống chiếc ghế sô pha cạnh giường, nhẹ nhàng đong đưa ly rượu trong tay, trong ly là chất lỏng đỏ tươi như máu. Người nọ có một diện mạo tuyệt mĩ, nhưng lại giống hệt gương mặt điển trai của thần Ánh Sáng, ngoại trừ tóc và mắt là màu đen, vẻ hiền từ hoá thành độc ác tối tăm.

Hắn chính là hoá thân của Bóng Tối, vậy nên khi hắn nấp trong bóng tối, không ai có thể phát hiện ra hắn.

Hắn nhếch bờ môi mỏng, hỏi – "Muốn uống rượu không?"

Chất giọng hơi khàn khiến Chu Doãn Thịnh thất thần trong giây lát.

"Adonis?" – Hắn dò hỏi.

Người nọ mỉm cười lắc đầu, đứng dậy khỏi sô pha, chuyển sang nằm cạnh thiếu niên, ngón tay thon dài cuộn lấy một lọn tóc của hắn, đồng thời dùng đuôi tóc đùa nghịch hai điểm đỏ trước ngực hắn. Hành vi phóng đãng dâm tà này hoàn toàn khác xa với thần Ánh Sáng dịu dàng nhã nhặn.

"Thần Bóng Tối?" – Chu Doãn Thịnh lại thử.

Người nọ cười nhạt một tiếng, tựa hồ hoàn toàn không để ý đến ba chữ "thần Bóng Tối".

"Ngươi rốt cuộc là ai?" – Chu Doãn Thịnh bình tĩnh hỏi. Hắn có thể cảm nhận được người đàn ông này

không có ác ý với hắn, nhưng chắc chắn là có mục đích khác.

"Ta là Adrian, thần Huỷ Diệt." – Người nọ thả lọn tóc kia ra, chuyển sang đùa nghịch bộ đồ ngủ trong suốt của thiếu niên, vuốt ve mơn trớn phần bụng bằng phẳng của hắn, sau đó từ từ trượt xuống dưới.

Chu Doãn Thịnh kẹp chặt hai chân, đanh giọng – "Ngươi và Adonis có quan hệ gì?" – Ngoại hình của hai người này quá giống nhau, hơn nữa vừa gặp mặt đã thích quấy rối tình dục, không liên quan đến nhau thì tên của hắn viết ngược lại. Thần Ánh Sáng nói rất đúng, nơi có Ánh Sáng ắt sẽ có Bóng Tối, hai bên là một chỉnh thể không thể tách rời. Một quản lý ánh sáng và sự sống, một quản lý bóng tối và cái chết, là cặp song sinh cũng không có gì là lạ.

Nhưng thế giới này chỉ có thần Ánh Sáng và thần Bóng Tối, lòi đâu ra thần Huỷ Diệt?

Lúc này, Adrian đang nâng đôi chân trắng nõn như ngọc của thiếu niên lên ngắm nghía, cười khẽ – "Quan hệ giữa ta và người kia, một ngày nào đó em sẽ biết."

"Ngươi bắt ta đến đây làm gì?" – Đây là vấn đề Chu Doãn Thịnh để ý nhất. Trói tay trói chân, thay đồ ngủ trong suốt, rõ ràng là đang chuẩn bị "phịch". Hắn không quên tất cả công ở thế giới này đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, nếu không một mỹ nam thanh tâm quả dục, không nhiễm bụi trần như tinh linh vương cũng sẽ không đại chiến nơi hoang dã với Boey.

"Em đoán ta muốn làm gì?" – Adrian hôn lên gang bàn chân mềm mại của thiếu niên, thấy ngón chân hồng của thiếu niên cuộn lại vì buồn, hắn bật cười vui vẻ, sau đó áp cả người lên người thiếu niên, chống tay cạnh hai bên má người nọ, cúi đầu hôn lên bờ môi hơi tái nhợt kia.

Chu Doãn Thịnh nghiêng đầu tránh né, âm thầm chuyển vận năng lượng hòng phá tan phù chú trên xiềng xích. Đúng lúc này, Thịnh não phẳng lại chạy ra quấy rối, rớt nước mắt thề son sắt – "Dù ngươi tra tấn ta, bức bách ta thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ không rơi vào Bóng Tối. Trái tim ta mãi mãi thuộc về Cha, thuộc về Ánh Sáng."

Adrian dường như bị chọc giận, cười lạnh – "Thần Ánh Sáng tốt thế cơ à? Nhưng em biết chứ, đó cũng không phải con người thực của gã ta, mà chỉ là một chiếc mặt nạ giả dối mà thôi."

"Nói dối! Ngươi không được bôi nhọ Cha!" – Đôi mắt Thịnh não phẳng toát ra hai ngọn lửa thù hận.

Adrian chưa từng bị hắn nhìn với ánh mắt tuyệt tình như vậy bao giờ, suýt nữa không khống chế được thần lực mang tính huỷ diệt. Hắn bình tĩnh nhìn người nọ thật lâu, sau đó bỗng ngồi bật dậy, nốc cạn ly rượu trên tủ đầu giường rồi cúi đầu dốc vào miệng thiếu niên.

Ngay khi hai bờ môi chạm nhau, Thịnh não phẳng sợ đến nỗi co đầu rút cổ về trong tiềm thức, đẩy Thịnh lý trí lên chịu trận. Thịnh lý trí vừa rủa thầm vừa né tránh, nhưng vẫn bị người nọ bóp cằm tách khớp hàm ra, trao đổi chất lỏng trong miệng.

Rượu rất cay, sau khi xuống họng lại thấy hơi ngọt và chát, còn xen lẫn một chút mùi da thuộc và gỗ sồi, hương vị tuyệt không gì sánh kịp. Nhưng điều khiến Chu Doãn Thịnh lưu luyến mãi không phải là thứ rượu nguyên chất kia, mà là nụ hôn rung động linh hồn của người đàn ông nọ. Một cảm giác tê dại trực tiếp rót vào linh hồn, nổ tung như pháo hoa, gây ra khoái cảm mãnh liệt đến choáng váng.

Đây là người yêu của hắn, không lẫn đi đâu được!

Hắn chỉ kinh ngạc vài giây rồi lập tức không chống cự nữa. Hắn quấn lấy lưỡi của người nọ, cướp đi toàn bộ rượu trong miệng hắn, ngay cả nước bọt cũng không bỏ sót.

Người nọ ngẩn người, sau đó nhanh chóng kéo áo ngủ của hắn ra, đè lên cơ thể hắn.

"Không, cậu không thể phản bội Cha!" – Thịnh não phẳng kêu to trong tiềm thức, muốn cướp đoạt quyền khống chế cơ thể rồi lại sợ phải chịu những hành động kích thích của người đàn ông kia. Phong cách trên giường của người nọ hoàn toàn khác với thần Ánh Sáng, tuy rằng thần Ánh Sáng đôi khi cũng rất mãnh liệt, nhưng hầu hết thời gian đều dịu dàng và kiềm chế, rất biết chăm nom cảm nhận của đối phương.

Còn người đàn ông này chỉ lo thẳng tiến, va chạm một cách điên cuồng, như thể muốn hoà vào làm một thể với thiếu niên, đôi mắt đen kịt chỉ có điên cuồng. Nhưng Thịnh lý trí lại chết mê phong cách này. Hắn ôm lấy cổ người nọ, hai chân quấn chặt hông người nọ, khàn giọng thúc giục hắn nhanh một chút, nhanh hơn một chút.

Họ tựa như hai con thú hoang động dục.

"Đó là Cha của mày, không phải của tao. Đây mới là người yêu đích thực của tao. Giờ thì mày đã hiểu cảm nhận của tao chưa?" – Thịnh lý trí cười trào phúng trong nội tâm, sau đó lại nhanh chóng nhập tâm vào cơn lốc tình.

Vài tiếng sau, căn phòng chỉ còn một đống lộn xộn, chăn đệm, gối đầu bị hai người đá xuống giường, ga giường trắng tinh dính đầy vết rượu đỏ tươi và những giọt tinh dịch trắng ngà, khắp phòng phiêu tán mùi hoa carob (*) nồng nặc.

(*) Loài hoa có mùi như tinh dịch.

Thân hình cường tráng của người đàn ông nọ còn áp trên lưng thiếu niên, một tay ôm lấy hông thiếu niên, một tay kéo cằm hắn qua, hôn lên bờ môi sưng đỏ của hắn.

"Vì sao anh lại bắt tôi đến đây? Anh yêu tôi ư?" – Nụ hôn kết thúc, Chu Doãn Thịnh nói một cách chắc chắn. Đây là người yêu hắn, người đã từng hứa dù đi đâu cũng sẽ tìm được hắn. Người nọ đương nhiên là yêu hắn, có lẽ vẫn luôn yên lặng quan sát hắn, bảo vệ hắn từ một góc tối nào đó. Nói vậy có lẽ hơi tự kiêu, nhưng chuyện như vậy anh chồng nhà hắn cũng đã làm không biết bao nhiêu lần.

Đôi mắt đen thẳm của người nọ hơi loé lên, nói – "Ta nhớ em là người yêu của Adonis mà nhỉ. Ta vốn tưởng rằng em sẽ phản kháng kịch liệt, thậm chí tìm đến cái chết, không ngờ em lại tích cực đến vậy. Em có yêu Adonis không? Hay chỉ là muốn lợi dụng gã ta? Em xem, em lên giường tôi một cách dễ dàng." – Dứt lời, một bầu không khí tăm tối bao trùm lấy cả căn phòng.

Chu Doãn Thịnh đau đầu, trong lòng rủa xả Thịnh não phẳng mấy trăm lần. Hắn đẩy người nọ ra, nhặt chăn lên bọc quanh thân dưới, chậm rãi nói – "Tôi yêu thần Ánh Sáng, nhưng tôi cũng yêu anh."

Cảm thấy mình hình như chẳng khác gì Boey, khoé miệng hắn hơi giật giật, nói tiếp – "Để tôi giải thích với anh đi. Trong cơ thể tôi có hai linh hồn, nhưng hai linh hồn này đều thuộc về tôi. Một trong số đó hướng về Ánh Sáng, yêu thần Ánh Sáng điên cuồng, linh hồn còn lại lại vô cùng xấu xa, hoàn toàn không đoái hoài gì đến Ánh Sáng. Linh hồn đó chính là tôi lúc này đây, người đang đối thoại với anh. Có lẽ anh sẽ cảm thấy tình yêu của tôi dành cho anh rất khó hiểu, nhưng anh phải tin tất cả những gì tôi nói lúc này đều là thật lòng. Anh cứ tạm thời coi như tôi yêu anh từ cái nhìn đầu tiên đi. Nhưng thực sự tôi đã yêu anh từ rất lâu rồi, có lẽ đã mấy trăm năm. Anh có thể hiểu chứ?"

Người nọ yên lặng nhìn hắn, dường như còn đang tiêu hoá.

Chu Doãn Thịnh vuốt mặt, thở dài – "Tôi không hề muốn lằng nhằng giữa anh và thần Ánh Sáng. Anh tìm thấy tôi, tôi rất vui, hơn nữa số phận của Joshua cũng đã hoàn toàn thay đổi, thế nên tôi định rời khỏi thế giới này. Còn về việc anh có để ý mối quan hệ giữa tôi với thần Ánh Sáng hay không, có tiếp tục bước qua luân hồi với tôi nữa hay không, vậy thì phải xem ý muốn của anh."

Hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý người bên cạnh lần lượt bỏ đi.

Người nọ cho rằng hắn muốn tự sát, vội vàng ôm lấy hắn, đôi mắt rốt cuộc toát ra vẻ bất an.

"Ngoại trừ ở bên tôi, em còn định đi đâu? Quên nói cho em biết, hiện tại em đã là thần, thần sẽ bất tử." – Người nọ nắm chặt lấy cổ tay thiếu niên, cắn lên mạch máu hắn, những giọt máu màu vàng kim nhỏ xuống ga giường, trông vô cùng chói mắt.

Chu Doãn Thịnh không vui chút nào, trong đầu chỉ quanh đi quẩn lại một câu – What the fuck! Không chết thì mình rời khỏi thế giới này kiểu gì? Má nó mình biến thành thần từ khi nào? Sao mình không biết?

Thấy hắn trợn tròn mắt, dáng vẻ hệt như mèo xù lông, người nọ tức thì bật cười một cách vui vẻ, hơn nữa càng cười càng lớn tiếng. Lời nói vừa rồi của thiếu niên, nếu là bên ngoài nghe được chắc chắn sẽ cho rằng đó là lời vô căn cứ, nhưng không ai hiểu rõ chuyện linh hồn phân liệt hơn Adrian.

Chợt có một ngày, sau khi tỉnh dậy khỏi giấc ngủ say, hắn đã sở hữu thần cách Huỷ Diệt, cùng tồn tại trong một cơ thể với thần cách Ánh Sáng. Thần cách Huỷ Diệt kia càng ngày càng mạnh, cho đến khi trở thành chủ đạo, thần cách Ánh Sáng lại trở thành một chiếc mặt nạ giả dối.

Hắn đã lo lắng rằng thiếu niên sẽ thất vọng với bản chất thật của mình xiết bao, nhưng nhìn đi, hiện thực

cho hắn một niềm vui lớn đến nhường nào.

Hắn bế thiếu niên lên đùi mình, liên tục hôn bờ môi đỏ tươi của người nọ, mái tóc và đôi mắt đen huyền chậm rãi hoá thành màu vàng nhạt.

"Bảo bối, em biết không, em là người yêu phù hợp với ta nhất. Ta rất yêu em, yêu em gấp đôi." – Giọng điệu dịu dàng cưng nựng này rõ ràng là của Adonis.

What the fuck?! Thịnh lý trí lẫn Thịnh não phẳng đồng thời thốt lên trong tiềm thức.

Adonis dùng sức mạnh Ánh Sáng chữa trị vết thương trên cổ tay Chu Doãn Thịnh, giọng nói khàn khàn – "Huỷ Diệt là thần cách thứ nhất của ta, Ánh Sáng là thần cách thứ hai, vì vậy hai vị thần mà em yêu đều là ta. Không ngờ trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy, ta quả thực không dám tin tưởng. Thảo nào em vẫn luôn lúc nóng lúc lạnh với Adonis, thảo nào em luôn toát ra vẻ mặt kháng cự, thì ra chỉ có một nửa của em yêu ta."

Adonis rũ mắt hồi tưởng một lát, sau đó cười rộ lên. Hắn rất vui, từ thuở chào đời đến nay chưa bao giờ vui đến thế. Hắn ôm ấp thiếu niên trong lòng như ôm ấp một báu vật độc nhất vô nhị. Trên thực tế, cậu ấy thực sự là độc nhất vô nhị, cũng sở hữu hai linh hồn sáng và tối như hắn.

Cậu ấy sinh ra để dành cho mình, Adonis tin chắc như vậy.

Chu Doãn Thịnh còn chưa kịp hoàn hồn từ nỗi bất ngờ đã lại bị người yêu đè xuống giường…

Cùng lúc đó, thú nhân phụ trách trông coi Boey Bratt bị hoàng tử tộc thú nhân xúi đi nơi khác một lúc, đến khi trở về, trong phòng gỗ chỉ còn lại một cuộn dây thừng bị cắt đứt.

"Nguy rồi, hoàng tử mang Boey chạy trốn!" – Anh ta vừa chạy vừa kêu to.

Thú hoàng nổi giận, lập tức sai người tìm kiếm xung quanh, lại phát hiện ra một manh mối khiến họ tuyệt vọng. Trên đường trốn chạy, hoàng tử câu kết với thần Bóng Tối sát hại tư tế Joshua.

Trước điện thờ có rất nhiều dấu vết đánh nhau, trên đó còn lưu lại ma khí và năng lượng chiến đấu của hoàng tử. Khiến người ta chú ý nhất là mũi tên bị bẻ gãy cắm trên cột, trên cán tên còn khắc tên hoàng tử.

Những vết máu màu vàng kim dính khắp nơi, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là của tư tế Joshua. Nhưng tuy hắn đã có được thần thể, hắn cũng không thể nào giành được phần thắng nếu đấu với thần Bóng Tối hùng mạnh, huống hồ còn bị hoàng tử đánh lén.

Hắn rốt cuộc ra sao rồi? Bị thần Bóng Tối bắt hay là đã chết?

Sắc mặt tinh linh vương và thú hoàng trắng bệch vì đủ loại suy đoán. Cho dù tư tế Joshua sống hay chết, thú nhân và tinh linh nhất định cũng không thoát khỏi sự trừng phạt của Bề Trên. Sao hoàng tử lại làm ra chuyện như vậy? Y muốn tộc tinh linh và thú nhân diệt vong hay sao?

Đội hộ vệ của đế quốc Sagaza lập tức rời tộc đi tìm tư tế Joshua, thề phải bắt hoàng tử tộc thú nhân và Boey phải trả bằng máu.

Chẳng bao lâu sau khi họ đi, điện thờ sụp đổ không hề báo trước, khói bụi bốc lên mù mịt, cảnh tượng giống hệt như khi các vị thần khác rời khỏi lục địa.

Berwin như nhận ra điều gì, nhưng vẫn không chịu thừa nhận, lập tức ra lệnh cho mọi người trùng tu điện thờ. Có những pháp sư không gì không làm được và những chiến sĩ khoẻ mạnh, chỉ mất vài ngày, điện thờ đã được dựng lại. Nhưng ngay khi cây cột cuối cùng vừa được dựng lên, điện thờ lại sụp đổ, chỉ còn lại đá vụn.

Hiển nhiên, vì người yêu bị phản bội và tổn thương, thần Ánh Sáng cũng bắt đầu chán ghét lục địa này như những vị thần khác. Từ nay về sau, tộc tinh linh và thú nhân sẽ không bao giờ nhận được sự chăm sóc và bảo vệ của Người.

"Con có tội! Bề Trên, Người có nghe thấy chăng? Con xin dùng tính mạng của mình để chuộc tội, xin Người đừng vứt bỏ con dân của con!" – Thú hoàng hoá thành nguyên hình, ngửa đầu lên trời kêu. Tất cả tinh linh và thú nhân cũng quỳ trước điện thờ đổ nát mà khóc. Không khí tuyệt vọng bao trùm lên cả tộc, rất lâu không tiêu tán.

Ma khí vốn đã hoành hành nuốt chửng lấy rừng Tinh Linh bằng tốc độ nhanh nhất. Trong tộc, nước suối Tinh Linh chuyển sang màu nâu đen đục ngầu, cây mẹ héo tàn với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, từng trái Tinh Linh chưa chín muồi rụng xuống khỏi cành cây, hoá thành nước đen thấm vào bùn đất.

Một cuộc tai nạn chưa từng có đang giáng xuống.

Tinh linh và thú nhân không thể không rời khỏi bản địa, di cư đến thành thị của nhân loại. Họ vốn định ở lại đồng sinh cộng tử với cây mẹ, không ngờ những tinh linh trông giữ bên cây mẹ liên tục bị ma khí lây nhiễm, hoá thành tinh linh ma. Tinh linh vốn là chủng tộc lương thiện thuần khiết, họ thà chết chứ cũng không muốn hoá thành giống loài ma quỷ, vì vậy họ lựa chọn thoả hiệp.

Họ đi qua rất nhiều thành thị, nơi đâu cũng có thể gặp những ma vật tuỳ ý giết người. Sau điện thờ trong tộc, những điện thờ trên lục địa nối nhau sụp đổ. Khi họ rốt cuộc đến đế quốc Balkan – quốc gia giàu mạnh nhất lục địa, Toà Thánh trung ương nguy nga kéo dài mấy dặm cũng đang sụp đổ.

Âm thanh đổ nát vang dội như gõ vào lòng mọi người. Họ ngước nhìn không trung mù mịt khói bụi, vẻ mặt vừa sững sờ vừa tuyệt vọng.

"Mau đuổi đám tinh linh và thú nhân này đi! Chính vì hoàng tử tộc thú nhân giết chết tư tế Joshua mới khiến Bề Trên thất vọng với chúng ta, ruồng bỏ chúng ta! Bọn họ là tội nhân, mau đuổi họ đi!" – Một người nào đó gào lên đầy căm hận.

Các tinh linh và thú nhân đều vô cùng hổ thẹn. Pháp sư và chiến sĩ nhân loại bắt đầu tấn công họ, người thường thì vung roi gậy về phía họ. Họ không dám phản kháng, chỉ có thể né tránh rồi chạy khỏi thành thị, che giấu ngoại hình, sống một quãng đời lưu lạc.

Vì mất sự che chở của thần Ánh Sáng, ma khí khuếch tán với tốc độ chóng mặt, tầng tầng lớp lớp ma vật tụ tập lại tấn công từng quốc gia, biến lục địa thành địa ngục.

Một cuộc chiến tranh gian khổ kéo dài mấy trăm năm chính thức bắt đầu.

Diện tích đất đai cho ba tộc sinh tồn càng ngày càng thu hẹp, chỉ duy nhất một quốc gia trở thành vườn địa đàng mà mọi sinh linh đều hướng đến, đó chính là đế quốc Sagaza. Khi tất cả điện thờ đều sụp đổ, chỉ có điện thờ ở Gacore vẫn đứng sừng sững, bởi đây là nơi tư tế Joshua đã từng sinh sống.

Ao thánh nơi hắn rửa tội quanh năm phát ra ánh vàng, phân phát cho dân chúng có thể giúp họ phòng tránh bị ma khí xâm nhập, đồng thời còn có thể giết chết ma vật ký sinh trong cơ thể, giúp họ trở về với chính mình.

Dường như ma vật cũng cảm nhận được chút năng lượng Ánh Sáng cuối cùng còn sót lại trên lục địa, không dám bước vào Gacore. Điều này giúp đế quốc Sagaza luôn đứng sừng sững trong vô số lần chiến tranh Bóng Tối, vượt qua Balkan, trở thành đế quốc hùng mạnh nhất.

Người dân đế quốc Sagaza vô cùng căm hận tinh linh và thú nhân, hễ thấy tung tích hai tộc là ắt phải đuổi tận giết tuyệt. Tình hình này kéo dài đến tận khi quốc vương già qua đời, điện hạ Anthony kế vị mới được cải thiện. Tư tế Joshua từng đích thân cầu phúc cho anh ta, vì vậy lời nói của anh ta rất có uy tín trên khắp lục địa.

Anh ta kêu gọi mọi người đoàn kết đối phó với kẻ địch, đồng thời mở ra biên giới cho tộc tinh linh và thú nhân, chào đón họ đến cư ngụ. Chính sách này đã cứu vớt tộc tinh linh và thú nhân – hai chủng tộc đang bên bờ diệt vong. Họ vô cùng biết ơn điện hạ Anthony, trên chiến trường luôn có thể trông thấy bóng dáng của họ xung phong nơi tiền tuyến.

Hoàng tử tộc thú nhân dẫn Boey trốn ra khỏi rừng Tinh Linh một cách thuận lợi, sau đó mai danh ẩn tích, phiêu bạt trên lục địa. Y vốn tưởng rằng giết chết Joshua cũng không phải chuyện gì to tát. Thần Ánh Sáng sở hữu rất nhiều thiếu niên xinh đẹp, thích thì nhìn vài cái, không thích thì tuỳ ý vứt đi, có thể thấy tính tình hắn bạc bẽo đến nhường nào.

Một vị thần sao có thể nảy sinh tình cảm thực sự với một người thường? Joshua này chết ắt sẽ có rất nhiều

Joshua khác thêm vào, Bề Trên sẽ không để ý.

Hơn nữa những lời đồn liên quan đến chuyện Bề Trên yêu thương Joshua đều là tin vỉa hè, ai biết trong đó có trộn thêm bao nhiêu lời khoa trương, phóng đại. Vì vậy, y giết chết hắn dựa theo cảm tính, suốt chặng đường trốn chạy chưa từng cảm thấy hối hận.

Y và Boey trốn mấy tháng trong rừng, chờ đến khi trời yên biển lặng liền chuẩn bị vào thành mua thêm đồ đạc. Nhưng còn chưa đến gần cổng thành, hai người đã trông thấy hai bức hình lớn vẽ bọn họ được treo trên tường. Phụ trách giữ cửa là hai tư tế Ánh Sáng, mọi nguỵ trang đều không thể giấu giếm thuật chiếu sáng.

Chỉ là mang Boey đi mà thôi, muốn bắt cũng là người trong tộc đến bắt, liên quan gì đến nhân loại? Hoàng tử tộc thú nhân kiềm nén nỗi hoảng loạn, hỏi thăm tình hình từ người qua đường.

Người nọ là người thường. Vô cùng ngạc nhiên với sự thiếu hiểu biết của y, anh ta nói – "Chuyện lớn như vậy mà cậu cũng không biết? Thấy không, chính là tên súc sinh kia đã giết chết tư tế Joshua, khiến thần Ánh Sáng chán ghét lục địa này. Hiện tại, ma khí đã lan tràn khắp nơi, tất cả điện thờ đều sụp đổ. Nếu cứ như vậy, chúng ta căn bản không còn đường sống."

"Điện thờ sụp đổ?" – Trái tim hoàng tử tộc thú nhân đập thình thịch.

Thấy người nọ tỏ vẻ hoài nghi, Boey vội vàng giải thích – "Mấy tháng nay chúng tôi lưu lạc trong rừng rậm, hôm nay mới được ra ngoài, hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra bên ngoài."

Hai người đều xanh xao vàng vọt, quần áo lộn xộn, quả thật rất giống người thám hiểm lưu lạc trong rừng. Người nọ không nghi ngờ nữa, tiếp tục nói – "Đúng vậy, nơi đầu tiên sụp đổ là điện thờ của tộc tinh linh và thú nhân. Sau khi điện thờ sụp đổ, rừng Tinh Linh cũng nhanh chóng bị ma khí nuốt chửng. Hiện nay, hai chủng tộc này đang lang thang khắp nơi, tìm kiếm thành thị cho họ ở lại. Hừ, đều tại họ, mọi người mới rơi vào bước đường cùng này, tất cả bọn họ đều đáng chết!" – Nói xong, anh ta nhổ toẹt một ngụm nước bọt xuống đất.

Hoàng tử tộc thú nhân không còn tâm trí đâu mà so đo với lời nói ác độc của anh ta. Lúc này, trong đầu y chỉ còn lại tin tộc mình bị huỷ. Y vốn tưởng rằng chuyện mình đưa Boey đi cũng không có gì to tát, nhưng hoá ra mình đã đẩy hai tộc xuống bờ vực diệt vong ư?

Y đã trở thành đại diện của nhục nhã và xấu xa, dù đi đâu cũng sẽ bị người ta bắt đi thiêu sống! Người hận y nhất sẽ không phải là nhân loại, mà là đồng bào cùng tộc. Y khiến họ phải chịu tai nạn tày trời.

Từng gương mặt tươi cười của người trong tộc lướt qua trước mắt, khiến y suýt nữa rơi lệ. Y lập tức kéo Boey rời đi, vào tận sâu trong rừng rậm mới hoá thành nguyên hình, ngửa mặt lên trời rít gào.

Y hối hận, hối hận đến chỉ muốn giết chết chính mình. Nhưng vậy thì đã sao, bi kịch mà y gây ra sẽ mãi mãi không thay đổi.

Boey rất sợ hãi, ôm chặt lấy cánh tay y mà an ủi, gặng hỏi liệu y có bỏ lại mình hay không. Y lắc đầu, nhưng từ đó về sau không bao giờ nói chuyện với Boey nữa. Họ lưu lạc trong rừng rậm, sống một cuộc sống như người rừng, vốn tưởng rằng sớm muộn gì cũng sẽ bị ma khí ăn mòn, đánh mất lý trí, nào ngờ một ngày nọ gặp được một ma vật, đối phương cười to nói – "Các ngươi không biết à? Các ngươi đã bị thần linh vứt bỏ, không chỉ bên Ánh Sáng không có chỗ dành cho các ngươi, mà ngay cả phe Bóng Tối cũng không muốn làm bạn với các ngươi. Các ngươi là những tồn tại mà ngay cả ma vật cũng khinh thường."

"Tồn tại mà ngay cả ma vật cũng khinh thường" ư? Hoàng tử tộc thú nhân bị đả kích nặng nề, đêm đó liền bỏ Boey lại mà biến mất. Không có ai bảo vệ, Boey ngày ngày trốn chui trốn lủi trong sơn động, không dám đi đâu, chẳng bao lâu sau liền chết đói.

127. Quyển 11 - Chương 1

Chu Doãn Thịnh nán lại ở thế giới trước rất lâu mới tìm ra cách rời khỏi.

Bởi vì sơ suất mà thân xác trở thành thần thể, điều này khiến linh hồn hắn bị nhốt trong thân xác của Joshua mà không thể nào rút ra được. Cũng như một người bị nhốt trong thùng nước, trong tay cầm một tảng đá, muốn đi ra ngoài thì chỉ cần trực tiếp lấy đá đập thùng là xong. Nhưng đột nhiên có một ngày, thùng nước này biến thành thùng sắt, vậy thì thứ bạn cần không phải là đá, mà là một công cụ có cường độ mạnh hơn.

Chu Doãn Thịnh không thuộc về thế giới kia, vì vậy sức mạnh của hắn không thể nào tăng tiến, cũng không phá vỡ được ràng buộc của thần thể. Adonis từng định đưa thần cách vào cơ thể hắn, nhưng cuối cùng đều thất bại, hắn rốt cuộc vẫn là một tồn tại bị quy tắc của thế giới này bài xích.

Điều này cũng khiến hắn nhận ra sự khác biệt giữa mình và Adonis. Người kia chắc chắn không thể là linh hồn đến từ bên ngoài, mà là một dữ liệu cao cấp ngang hàng với Chủ Thần. Vì vậy hắn luôn có thể dung nhập vào thế giới sở tại, hơn nữa còn nhận được số năng lượng không thua gì đứa con số mệnh, thậm chí còn nhiều hơn.

Chu Doãn Thịnh cảm thấy hơi bất an, càng tích cực tìm kiếm biện pháp rời đi. Cho đến sau này, khi chiến tranh Bóng Tối càng ngày càng diễn ra khốc liệt, Anthony xây dựng một đền thờ cho hắn, giúp hắn có thể hấp thu sức mạnh tín ngưỡng, hắn mới thoát khỏi tình cảnh khốn quẫn.

Sau một nghìn năm giúp đỡ sinh linh trên lục địa giành được thắng lợi trong cuộc chiến Bóng Tối thông qua việc chúc phúc, hắn rốt cuộc thu hoạch được đầy đủ sức mạnh tín ngưỡng để phá vỡ sự ràng buộc của thần thể.

Trước khi đi, Adonis dường như không hề cảm thấy bất ngờ. Người nọ cầm lấy tay hắn, mỉm cười nói nhất định sẽ tìm thấy hắn.

Nỗi bất an trong nội tâm được an ủi, Chu Doãn Thịnh trở về không gian ngân hà, phát hiện mình chẳng

những giành được rất nhiều năng lượng từ thế giới kia, mà còn hấp thu toàn bộ sức mạnh tín ngưỡng. Linh hồn hắn đã chuyển hẳn từ màu trắng bạc sang vàng kim, vô cùng tinh khiết, mạnh mẽ.

Nếu linh hồn được bồi dưỡng đến mức này mà vẫn nằm trong sự khống chế của Chủ Thần, e rằng hiện tại hắn đã bị nuốt chửng.

Rời đi quả nhiên là một quyết định đúng đắn. Hắn vừa nghĩ vừa xem xét tiềm thức của mình, thấy Thịnh não phẳng cũng đã biến mất, hắn mới hoàn toàn yên tâm. Hấp thu xong toàn bộ năng lượng, hắn lại đến thế giới tiếp theo.

Còn chưa mở mắt, hắn đã nghe bên tai vang lên tiếng gọi nôn nóng – "Cecil, con khoẻ chứ? Cecil, đừng làm mẹ sợ!"

Không biết ai đó bên cạnh trào phúng – "Anh ta hôn mê mới tốt, đỡ ở đấy mà mất mặt. Một omega thuần huyết mà không thắng nổi một beta, chậc chậc."

"Được rồi, yên lặng một chút, đừng làm phiền bác sĩ!" – Một giọng nói nghiêm khắc khác quát.

Ngay sau đó, Chu Doãn Thịnh cảm nhận thấy có rất nhiều thiết bị cảm biến được gắn lên da mình, dường như đang tiến hành chữa trị gì đó. Xác định xung quanh không có nguy hiểm, hắn dứt khoát rơi vào giấc ngủ. Vận dụng năng lượng linh hồn kết nối với 007, xem xét tư liệu về cuộc đời nguyên chủ và bối cảnh của thế giới này.

Đây là một thế giới rất kỳ lạ, giới tính của con người đại khái có thể chia làm ba: omega, beta, alpha, thêm cả phân chia nam nữ thì có thể chia làm sáu giới tính. Alpha là người thống trị của thế giới này, dù là thể lực hay thần kinh đều rất mạnh, chủ yếu làm người lãnh đạo hoặc quân nhân. Thể lực của beta kém hơn, chỉ số thông minh bình thường, hơn nữa chiếm số lượng nhiều nhất, trên cơ bản có thể đảm nhận mọi ngành nghề, còn có thể sinh đẻ, là thành phần nòng cốt của xã hội.

Còn omega, quần thể này có số lượng vô cùng thưa thớt, tính tình nhát gan, mẫn cảm, thần kinh hầu hết đều khá yếu, không thể đảm nhận bất cứ công việc gì trong xã hội. Nhưng họ có một ưu điểm lớn nhất, đó chính là dễ thụ thai, gần như lần nào kết hợp cũng có thể mang thai, hơn nữa đứa trẻ sinh ra có thể kế thừa hầu hết những gen tốt đẹp của cha mình.

Điều này đã cứu vớt omega, quần thể đáng lẽ phải bị đẩy xuống tầng dưới chót xã hội, khiến họ trở nên quý giá. Nếu một gia tộc muốn duy trì, họ nhất định sẽ buộc những người con, người cháu ưu tú nhất kết hôn với một omega để sinh ra người đời tiếp theo cũng ưu tú như vậy.

Omega là công cụ sinh sản, nhưng cũng là công cụ sinh sản quý giá nhất, được hầu hết mọi gia tộc quyền quý săn đón.

Thiếu niên mà Chu Doãn Thịnh nhập vào chính là một omega thuần huyết, tên là Cecil Bernad, xuất thân từ gia tộc Bernard đang dần dần xuống dốc. Trước đó, cha cậu đã sắp xếp một hôn ước cho cậu, người kia tên là Osborne – cháu trai thống soái Matthew – một trong năm thống soái đứng đầu đế quốc.

Osborne Matthew là một alpha rất vĩ đại, mới ba mươi tuổi đã trở thành chuẩn tướng Đế quốc Lennon. Trước đó hắn từng lập chiến công hạng nhất trong cuộc chiến với trùng tộc, vì bị trọng thương nên không thể không về nhà tĩnh dưỡng. Hắn là người cuồng công việc, vết thương vừa lành, có thể đi lại là lập tức nhận lời mời làm quản sinh ở trường quân sự Chellman.

Hiểu quân nhân là một nghề hết sức nguy hiểm, không khéo một ngày nào đó cháu trai không về được nữa, ông Matthew rất ham mê tìm kiếm cháu dâu. Gia tộc Bernard đã xuống dốc, không dính dáng đến bất kỳ thế lực lớn nào, là đối tượng kết thân lý tưởng. Ông chọn trúng Cecil, một omega có huyết thống thuần nhất, ngoại hình cũng vượt trội nhất.

Điều này hiển nhiên là tin tốt đối với gia tộc Bernard và Cecil. Họ vui vẻ chờ đợi ngày đính hôn. Nhưng khi ngày đính hôn rốt cuộc đến, bi kịch cả đời của Cecil cũng bắt đầu.

Trong khoảng thời gian đi dạy, Osborne phải lòng một beta, hắn tuyên bố sẽ không kết hôn với Cecil ngay tại buổi lễ, cũng tuyên bố hắn không thích những omega mảnh mai, cần người khác chăm sóc. Hắn thà kết hôn với một beta chứ cũng không muốn cưới omega. Sau đó, hắn ngạo nghễ bỏ đi.

Không chịu nổi kích thích, Cecil hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại đã thành Chu Doãn Thịnh.

Chu Doãn Thịnh nhíu mày, tiếp tục xem tư liệu. Rất trùng hợp, beta mà Osborne si mê chính là đứa con số mệnh của thế giới này, sau này sẽ trở thành omega thống soái xuất sắc nhất đế quốc, thậm chí cả vũ trụ. Đúng vậy, các bạn không nhìn nhầm, cậu ta thực chất là một omega ẩn náu giữa cả đám alpha và beta, một omega mảnh mai mà một bìa đậu là có thể đập chết trong lời đồn.

Cậu ta tạo nên kỳ tích, bò lên đỉnh quyền lợi với thân phận omega. Cậu ta là niềm kiêu hãnh của toàn thể omega, cũng là người tình trong mộng của mỗi alpha.

Chu Doãn Thịnh nhấn vào mục "đứa con số mệnh", cẩn thận xem xét cuộc đời của omega huyền thoại này. Bất ngờ là cậu ta cũng tên là Joshua, cũng tóc trắng mắt xanh, khí chất sạch sẽ, hao hao Chu Doãn Thịnh kiếp trước đến bảy, tám phần mười. Hiển nhiên, cậu ta rất xinh đẹp, nếu không vì cậu ta che giấu thân phận, sẽ có rất nhiều alpha trở thành người theo đuổi cuồng nhiệt của cậu ta.

Cậu ta căm ghét số phận làm công cụ sinh sản của mình, cố gắng kiến tạo sự nghiệp cho riêng mình. Ông trời ban cho cậu ta cường độ thần kinh cấp S và thể lực cấp A, giúp cậu ta có thể cạnh tranh một cách công bằng với quần thể alpha.

Ngoài mặt, cậu ta thể hiện như một beta, vì vậy biểu hiện xuất sắc của cậu ta đã hấp dẫn sự chú ý của Osborne. Osborne quan tâm săn sóc cậu ta từ sinh hoạt đến học tập. Hai người dần dần nảy sinh tình cảm, cũng có ý định đến với nhau, đây chính là nguyên nhân khiến Osborne từ chối Cecil một cách thẳng thừng. Hắn muốn dùng thái độ dứt khoát để thể hiện tình yêu chân thành với người yêu.

Joshua rất cảm động, rốt cuộc cũng chấp nhận hắn. Nhưng thật bất hạnh, ở thế giới này, Osborne chỉ là nam phụ thâm tình, chứ cuối cùng cũng không thể đến với cậu ta. Người yêu thực thụ của cậu ta là hoàng tử đế quốc – Kyle Kleist. Kyle che giấu thân phận học đào tạo chuyên sâu ở trường quân sự Chellman, còn vừa hay được xếp chung phòng với Joshua.

Anh ta là người đầu tiên phát hiện ra thân phận omega của Joshua, cũng cố gắng che giấu cho cậu ta. Khi Joshua đến kỳ động dục, Osborne đang chấp hành nhiệm vụ, không thể ở bên cậu ta, khiến điện hạ Kyle vẫn luôn yêu thầm Joshua được lợi. Trải qua rất nhiều khúc chiết và rối rắm, hai người cuối cùng cũng kết hợp trong hạnh phúc.

Sau khi trở về biết được giới tính thật của người yêu cùng những gì cậu ta đã trải qua, Osborne chẳng những không trách cứ cậu ta, mà còn càng yêu cậu ta hơn. Sự nhẫn nại, kiên cường, bất khuất của cậu ta chính là hình mẫu người yêu lý tưởng có thể sánh vai cùng hắn. Tuy không thể sở hữu cậu ta, nhưng hắn có thể bảo vệ cho cậu ta. Vì vậy, hắn lặng lẽ đứng sau lưng Joshua, che mưa chắn gió cho cậu ta, thậm chí hy sinh cả tính mạnh của mình để yểm trợ cho cậu ta và Kyle rút lui an toàn trong một lần chinh chiến.

Đến tận khi sắp chết, hắn vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, rất thoả mãn.

Đọc đến đây, Chu Doãn Thịnh cười lạnh. Osborne đúng là rất hạnh phúc, hắn đã làm được tất cả những gì hắn muốn, chỉ có Cecil là khổ. Nghe lời xui khiến của ông Matthew, Cecil uống thuốc xúc tiến kỳ động dục, dẫn đến Osborne mất kiểm soát mà đánh dấu cậu. Tuy hai người cuối cùng không kết hợp thành công, nhưng dưới áp lực của đạo đức, Osborne không thể không kết hôn với Cecil.

Khi đó, Joshua đã thành hoàng tử phi, đây là khoảng thời gian Osborne chán chường, tuyệt vọng nhất, vì vậy hắn lựa chọn cam chịu. Một ngày sau hôn lễ, hắn lên đường đến thiên hà Trax tiêu diệt trùng tộc, từ đó về sau không trở về nữa.

Tính tình Cecil tuy rằng ngang ngược, thích hư vinh, nhưng không thể phủ nhận tình cảm của cậu dành cho Osborne. Từ khi còn nhỏ, cậu đã được xét nghiệm ra có thần kinh cấp S, vì vậy cậu vẫn luôn cho rằng mình có thể đi theo quân đoàn của Osborne, trở thành trợ lý của hắn. Cậu đã xem rất nhiều video về chiến tranh, bị những cảnh tượng máu me be bét trong đó doạ sợ, liên tục gặp ác mộng trong thời gian dài. Sau mấy tháng đấu tranh tư tưởng, cậu rốt cuộc từ bỏ ý tưởng này.

Khi tin Osborne tử trận truyền về, cậu vô cùng hối hận và đau khổ. Vài năm sau, thân phận omega của Joshua được công bố, cậu mới biết thì ra omega cũng có thể sống một cuộc sống muôn màu muôn vẻ như vậy. Cậu bỏ lỡ những năm tháng quý giá nhất trong đời, cuối cùng ra đi trong nuối tiếc.

Tình yêu mà cậu dành cho Osborne đã sớm bị thời gian đợi chờ vô tận mài mòn, đồng thời cũng có nhận thức hoàn toàn mới đối với cuộc đời mình. Nếu có thể làm lại từ đầu, cậu khát vọng được sống kiêu hãnh và tự tại như Joshua, không cần gửi gắm hy vọng vào bất cứ ai. Cậu không muốn trở thành công cụ cho một cuộc hôn nhân chính trị hay một bộ máy sinh đẻ, cậu muốn trở thành một quân nhân ưu tú. Cậu cũng không bao giờ muốn dính dáng đến Osborne nữa.

Hắn cứ việc theo đuổi hạnh phúc hết mình đi, cậu sẽ lặng yên chúc phúc cho hắn.

Đọc đến đây, Chu Doãn Thịnh chỉ biết thở dài cho nguyên chủ. Đây chính là nam phụ thâm tình của nam phụ thâm tình, cả đời sống trong bi kịch. Nếu cậu ấy đã không muốn bi kịch nữa, vậy hắn sẽ giúp cậu sống một cuộc sống tốt đẹp hơn bất cứ ai.

Ngắt kết nối với 007, hắn trực tiếp rơi vào giấc ngủ say. Hôm sau tỉnh dậy, quanh giường hắn đã vây đầy người, trong đó có cha mẹ ruột và hai người em trai cùng cha khác mẹ của Cecil.

Sở dĩ gia tộc Bernard suy tàn cũng là vì khả năng sinh sản của cha Cecil – Johnny Bernard quá kém. Ông ta từng đánh dấu ba omega mà vẫn không có lấy một đứa con là alpha, chỉ có hai omega nhất định sẽ gả đi và một beta bình thường, hơn nữa tất cả đều là nam.

May mà ngoại hình của Cecil và một đứa con trai omega khác – Jesite đều rất xinh đẹp, là công cụ tốt cho mối quan hệ thông gia, nhờ vậy mà mẹ của hai người mới không bị ghét bỏ. Mà mẹ ruột của người em trai beta kia đã sớm bị đuổi ra khỏi nhà chính, sinh sống bên ngoài.

Thấy con trai tỉnh lại, Johnny Bernard cố gắng kiềm chế vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của mình, nói – "Cecil, con trai yêu quý, thống soái Matthew bảo con đừng buồn, ông ấy sẽ khuyên nhủ chuẩn tướng Osborne. Cuộc hôn nhân này vẫn còn hy vọng."

"Còn hy vọng gì chứ? Mọi người không thấy Osborne hoàn toàn không để anh ta vào mắt hay sao? Con thấy tốt nhất là nên bỏ qua anh ta đi, nhanh chóng đổi người khác thì hơn." – Jesite ám chỉ. Ngoại hình của cậu ta tuy cũng rất xuất sắc, nhưng so với sắc đẹp cực hạn của Cecil, cậu ta chỉ như một nhánh cỏ dại. Cecil là người yêu trong mộng của hầu hết alpha trên hành tinh thủ đô, nếu không ông Matthew cũng sẽ không chọn cậu trong biết bao nhiêu người ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cậu ta vốn vô cùng ghen tị với người anh trai này, nhưng sau chuyện ngày hôm qua, trong lòng cậu ta chỉ còn lại sung sướng và trào phúng. Ngoại hình xinh đẹp thì sao, khả năng mang thai cao thì thế nào? Chẳng phải cũng bị Osborne chê hay sao?

Nếu là mình, mình chắc chắn sẽ chiếm được trái tim của Osborne! Nghĩ đến đây, cậu ta giật nhẹ góc áo mẹ mình.

Cornell, một người vợ khác của Bernard vội vàng phụ hoạ – "Đúng vậy, có lẽ chuẩn tướng Osborne không thích mẫu người như Cecil cũng nên. Chi bằng để Jesite thử qua lại với cậu ấy xem thế nào? Jesite không mảnh mai như Cecil đâu."

Johnny Bernard bị thuyết phục, gương mặt toát vẻ do dự. Odell – mẹ Cecil cuống lên, đang định lên tiếng thì nghe thấy con mình đuổi khách – "Mấy người muốn đổi thì cứ đổi, con không có ý kiến. Dù sao hôn ước giữa con và chuẩn tướng Osborne đã được huỷ bỏ, cả hành tinh thủ đô này đều biết. Nghe nói chuẩn tướng Osborne là người rất cố chấp, ngay cả thống soái Matthew cũng không làm gì được, mấy người tốt nhất đừng tự tiện mó máy tay chân, làm trò cười cho người khác. Được rồi, con mệt, mọi người ra ngoài đi, cho con yên lặng một mình một lát."

Những người này đều là người nhà của Cecil, đều không thân với cậu là bao. Nhưng họ cũng không đối xử

tệ với cậu, vì vậy hắn vẫn sẽ nhắc nhở trong khả năng của mình.

Johnny Bernard hoàn toàn không để tâm đến lời hắn nói, chỉ dặn dò vài câu rồi đưa mọi người rời khỏi. Chu Doãn Thịnh lập tức tháo thiết bị cảm biến trên người mình ra, kích hoạt 007 điều chỉnh cơ thể này.

Thế giới này không có thần, nhưng do trình độ khoa học kỹ thuật ở thế giới này vô cùng tiên tiến nên cũng là cấp A. Chu Doãn Thịnh phải dành ra một phần lớn năng lượng và toàn bộ sức mạnh tín ngưỡng mới điều chỉnh được số liệu của cơ thể này thành trạng thái tốt nhất.

Linh hồn Chu Doãn Thịnh vốn đã rất mạnh, vì vậy ngay từ khi hắn đến, cường độ thần kinh của cơ thể này đã lập tức tăng vọt đến cấp 3S. Mà thể chất của Cecil là cấp F, chính là loại thể chất có thể bị alpha đâm chết bằng một đầu ngón tay, được xưng là rác rưởi trong rác rưởi.

Bởi vậy, Chu Doãn Thịnh dành tất cả năng lượng vào việc cải tạo thể chất, hơn nữa còn vận dụng sức mạnh tín ngưỡng để lọc sạch tạp chất trong kinh lạc. Cảm giác đau đớn như thể xương cốt toàn thân bị đập nát rồi hợp lại, sau đó lại tiếp tục bị đập nát này không phải người thường có thể chịu đựng.

Vậy mà Chu Doãn Thịnh ngay cả nhăn mày cũng không, trông thấy y tá đi lại ngoài hành lang, hắn còn mỉm cười vẫy tay với họ. Hai tiếng sau, 007 phát ra tiếng tít tít thông báo nhiệm vụ hoàn thành, đồng thời hiển thị các trị số của cơ thể mới.

Thần kinh 3S, thể chất A (tiềm lực 3S), tố chất tổng hợp 4S. Nói cách khác, chỉ cần chăm chỉ huấn luyện, thể chất cơ thể này sớm muộn gì cũng sẽ đạt đến cấp 3S, đó là độ cao mà hầu hết alpha cũng khó có thể với tới.

Chu Doãn Thịnh rất bất ngờ. Hắn vốn cho rằng có thể điều chỉnh thể chất lên cấp B cũng đã là một kết quả rất tốt.

Cảm nhận thấy sự nghi hoặc của chủ nhân, 007 chuyển qua trang thuộc tính cá nhân của hắn, đặc biệt đánh dấu hai chữ "cơ thể" bằng màu đỏ tươi. Đây là phần thưởng vĩnh cửu mà chủ nhân nhận được từ thế giới trước, sau này cho dù hắn trở thành ai đi chăng nữa, hắn đều có thể nhận được một thân thể khoẻ mạnh nhất, tiềm lực mạnh nhất.

Thì ra là vậy, Chu Doãn Thịnh hiểu ra, đồng thời càng tò mò hơn về lai lịch của anh nhà mình. Thần thể là thành quả của việc anh ta liên tục truyền thần lực vào cơ thể mình, sau khi rời khỏi thế giới kia lại trở thành thuộc tính vĩnh cửu, đây là quyền hạ chỉ Chủ Thần mới có. Người yêu mình tuyệt đối là một tồn tại có đẳng cấp ngang hàng với Chủ Thần trong không gian đa chiều kia, nhưng đến cùng là gì?

Nghĩ mãi mà không ra, hắn cũng đành mặc kệ.

Khoa học kỹ thuật ở thế giới này vô cùng phát triển, mỗi người đều có thiết bị liên kết cá nhân, người đeo trên cổ, người đeo trên cổ tay. Chu Doãn Thịnh tháo thiết bị liên kết của Cecil ra, sao chép một phần dữ liệu trong đó vào 007, hơn nữa cũng không dùng sức mạnh linh hồn che giấu sự tồn tại của 007 nữa.

Hắn kết nối với thiết bị liên kết của ông Bernard, yên lặng chờ ông trả lời.

Ông Bernard cũng từng là một trong năm thống soái đứng đầu đế quốc, nhưng sau đó bị thương nặng không thể không giải ngũ, theo đó địa vị của gia tộc Bernard cũng bị một gia tộc khác thay thế. Đương nhiên, nếu không phải Johnny Bernard không biết phấn đấu, gia tộc Bernard cũng sẽ không suy tàn đến độ phải dựa vào quan hệ thông gia mới có chỗ đặt chân trên hành tinh thủ đô như hiện tại.

Ông Bernard vô cùng bất mãn với con trai mình, ngay cả nhìn một cái thôi cũng thấy phiền, vì vậy đã rời thủ đô đến một hành tinh nhỏ xa xôi ở ẩn từ lâu.

"Cecil, tìm ông có việc gì? Nếu là muốn nhờ ông đi khuyên Osborne Matthew, vậy thì ông chỉ có thể nói với cháu rằng đừng tốn công vô ích nữa, miễn cưỡng ở bên một người không yêu cháu sẽ không hạnh phúc đâu. Nhưng ông có thể sai người dạy cho cậu ta một bài học." – Thiết bị liên hệ vừa được kết nối, giọng nói lạnh như băng của ông Bernard đã lập tức vang lên.

Tuy rằng ở ẩn, nhưng ông vẫn rất quan tâm đến mọi chuyện trong gia tộc, vì vậy đã sớm nhận được tin Cecil bị từ hôn ngay trước mặt mọi người.

"Không đâu ạ, cháu gọi là vì muốn ông ký tên vào đơn phẫu thuật cho cháu." – Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười từ tận đáy lòng. Trong trí nhớ của Cecil, chỉ có ông nội mới là người thật lòng quan tâm đến cậu, còn cha mẹ chỉ coi cậu như thứ công cụ để trao đổi lợi ích.

"Đơn phẫu thuật gì? Cháu bị bệnh?" – Gương mặt già nua nghiêm túc của ông Bernard toát vẻ lo lắng.

"Phẫu thuật cắt tuyến." – Chu Doãn Thịnh nói một cách hờ hững.

Ông Bernard ngây người, mấy phút sau mới chần chừ nói – "Tuyến gì?" – Chắc hẳn không phải cái tuyến mà ông nghĩ chứ? Làm thế có khác gì tự thiến đâu? Chẳng lẽ cháu mình bị đả kích nặng nề đến nông nỗi không muốn làm người nữa?

"Ông biết mà, chính là tuyến này ạ." – Chu Doãn Thịnh cười hì hì, chỉ chỉ gáy mình.

Vẻ mặt ông Bernard như nuốt phải ruồi. Phải đổi đến mấy tư thế ngồi, ông mới nói một cách khó nhọc – "Cháu à, sao cháu lại nảy ra ý tưởng này cơ chứ? Một omega vốn đã không có năng lực gì rồi, giờ còn bỏ đi ưu thế lớn nhất này, về sau làm sao sống được trong cái xã hội này? Osborne có mắt như mù, sau này ắt sẽ có người khác trân trọng cháu, cháu không cần tuyệt vọng như vậy."

"Ông à, ông quay về đi. Cường độ thần kinh của cháu là 3S, thể chất cấp A, tiềm lực 3S, tố chất tổng hợp là 4S. Cháu đủ khả năng sánh ngang, thậm chí tốt hơn cả alpha mạnh nhất. Cháu không cần dựa vào bất kỳ ai cả. Ông nội, chẳng lẽ ông muốn Johnny gả hy vọng cuối cùng của gia tộc Bernard đi? Tuyến omega sẽ làm cháu động dục, sau đó phục tùng dưới thân alpha một cách hèn mọn. Cháu không kém bất kỳ ai trong số họ, vì sao phải phục tùng bọn họ cơ chứ? Hơn nữa chỉ có động vật cấp thấp mới có thể không khống chế được dục vọng. Cháu là người, không phải động vật, dục vọng của cháu chỉ có thể do chính cháu

khống chế! Còn chuyện con cái thì ông cứ bảo Johnny đánh dấu thêm vài omega nữa đi, cháu không phải công cụ sinh sản, mà là ông ta. Năng lực của ông ta cũng chỉ đến thế mà thôi."

Ông Bernard bị lời nói khí phách của cháu trai làm cho ngây ngẩn, tận mấy phút sau mới hoàn hồn. Ông run rẩy hỏi – "Tất cả những gì cháu nói đều là thật?"

Trong quần thể omega, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện người có cường độ thần kinh cao vượt trội, nhưng vì thể chất của họ quá yếu, thần kinh quá mạnh lại trở thành gánh nặng, khiến họ hay ốm đau, thậm chí chết vì suy nhược. Điều kiện gia đình người nào tốt thì còn có thể mua thuốc dưỡng thần quý giá khống chế bệnh tình. Chứ không có điều kiện thì chỉ có thể nhận lấy kết cục đoản mệnh.

Ông Bernard biết cường độ thần kinh của cháu mình rất cao, nhưng ông không thể nào hiểu nổi thể chất cấp F của đứa nhỏ này sao lại biến thành cấp A chỉ trong một đêm, hơn nữa còn có khả năng tăng tiến vô hạn. Nếu dựa theo những số liệu mà hắn nói kia, cho dù là Osborne – người được xưng là ngôi sao hy vọng của đế quốc – cũng khó có thể địch nổi hắn.

"Cháu cũng không biết chuyện này rốt cuộc là sao. Cháu bị ngất trên lễ đính hôn, lúc tỉnh lại cơ thể đột nhiên rất đau, cứ như bị ai đó đập nát vậy. Mãi đến khi hết đau, cháu lấy thiết bị liên kết kiểm tra số liệu cơ thể một chút mới thấy không bình thường. Ông về cho cháu đi làm xét nghiệm tổng thể lại lần nữa đi. Nếu tất cả không phải ảo giác của cháu, cháu muốn rời khỏi học viện nghệ thuật Hinterseer, thi vào trường quân sự Chellman. Cháu muốn vào quân đội." – Chu Doãn Thịnh nói một cách thản nhiên.

Bên kia, nội tâm ông Bernard như có sóng cuộn biển gầm. Cơ thể đau đớn là vì sức mạnh thần kinh đang lọc tẩy kinh lạc. Khi thần kinh được luyện đến cấp độ cao nhất, chúng sẽ tự sinh ra ý thức, tiến hành cải tạo cơ thể yếu đuối. Trong lịch sử Đế quốc Lennon, chỉ có O'sullivan – người mạnh nhất vũ trụ năm trăm năm trước mới làm được điều này. Ông đứng trên đỉnh thế giới với thân phận omega, là một nhân vật huyền thoại, thần tượng của mọi omega.

Sau ông, đã có biết bao nhiêu omega muốn trở thành kẻ mạnh thông qua cách thức tu luyện cường độ thần kinh, kết quả đều không chịu nổi mà tử vong. Cháu trai mình chưa từng rèn luyện cường độ thần kinh, sao lại thành công được nhỉ? Chẳng lẽ là do phải chịu kích thích quá lớn?

Vậy thì đúng là phải cảm ơn thằng oắt nhà Matthew kia!

Để lại một câu "Chờ ông về", ông Matthew liền ngắt liên lạc, bay về hành tinh thủ đô với tốc độ nhanh nhất.

Chu Doãn Thịnh yên tâm, đi rửa táo rồi đứng cạnh cửa sổ gặm ăn. Cắt tuyến omega tương đương với tự thiến, loại phẫu thuật này không phải không thể làm, mà là không ai làm. Nếu Cecil đề xuất, bệnh viện sợ phải gánh trách nhiệm, nhất định sẽ không đồng ý. Mà Johnny và Odell muốn lợi dụng Cecil để kết quan hệ thông gia, chắc chắn cũng sẽ kiên quyết phản đối. Vì vậy chỉ có thể chờ ông Bernard trở về điều khiển toàn cục.

Vì tương lai của gia tộc Bernard, ông tuyệt đối sẽ không để đứa cháu trai xuất sắc như vậy bị gả vào một

gia tộc khác. Thực ra vấn đề về giai đoạn động dục có thể giải quyết dựa vào thuốc ức chế, nhưng làm vậy sẽ rất phiền toái, khó đảm bảo liệu có xảy ra tình huống khẩn cấp gì hay không. Chính Joshua đã gặp phải rắc rối này trong một lần huấn luyện ngoài trời, thuốc ức chế của cậu ta bị vỡ nát khi chiến đấu, không thể không kết hợp với Kyle ngay trong hang động.

Nếu ngay cả dục vọng của mình mà cũng không khống chế được, vậy đấy chỉ là dã thú chứ không phải người. Chu Doãn Thịnh quen khống chế toàn diện, sự tồn tại của Thịnh não phẳng đã khiến hắn phiền lòng rất lâu, cho nên lúc này hắn quyết định diệt trừ tận gốc mọi tai hoạ ngầm. Còn về chuyện người nối dõi, một kẻ ngoại lai như hắn chắc chắn không thể sinh con đẻ cái, vì ý thức của thế giới không cho phép.

128. Quyển 11 - Chương 2

Tối hôm đó, ông Bernard lập tức trở về hành tinh thủ đô, đón cháu trai về nhà chính.

Ông mở sân huấn luyện đã lâu không sử dụng, yêu cầu hai quân y trung thành với gia tộc Bernard tiến hành xét nghiệm tổng thể cho cháu trai bằng dụng cụ có sẵn bên trong. Trước khi có được số liệu xác thực, ông vẫn không dám tin tưởng đây là sự thực.

Chu Doãn Thịnh nằm trên bàn xét nghiệm, để quân y gắn thiết bị cảm biến lên thái dương mình.

"Cecil, truyền tinh thần lực của mình vào cỗ máy này qua thiết bị cảm biến, sau đó lấy hết sức công kích hạt nhân của nó." – Ông Bernard hướng dẫn.

"Ông chắc chứ ông nội? Cháu nghe nói cỗ máy này rất đắt, trị giá ít nhất mấy chục triệu Pentacles." (*) – Chu Doãn Thịnh nhướn mày.

(*) Pentacles: Đơn vị tiền vũ trụ.

"Bảo lấy hết sức thì cứ lấy hết sức, chẳng lẽ cháu còn có thể làm nổ cỗ máy này chắc? Cực hạn mà nó có thể thừa nhận nằm ngoài sức tưởng tượng của cháu đấy. Bắt đầu đi." – Ông Bernard thúc giục.

Chu Doãn Thịnh nhoẻn miệng cười, truyền tinh thần lực khổng lồ mà mình tích luỹ được qua vô số lần luân hồi vào hạt nhân máy xét nghiệm. Phải biết rằng hắn có thể sáng lập ra cả một ngân hà rộng lớn vô ngần bằng tinh thần lực, phá huỷ một cỗ máy quả thật dễ như trở bàn tay.

Cho nên rất không may, tiến trình xét nghiệm vừa bắt đầu được một giây, cỗ máy liền phát ra một tiếng "đoàng" đinh tai, hoá thành một bãi kim loại vụn phân tán dưới đất. Ông Bernard và hai quân y sợ đến không nói nên lời.

"Đã xét nghiệm ra chưa?" – Vài phút sau, ông Bernard cố kiềm chế nhịp tim đập nhanh, lên tiếng hỏi.

"Xin lỗi thống soái, tốc độ giải phóng tinh thần lực của cậu Cecil quá nhanh, chúng tôi không lấy được số liệu hữu dụng." – Hai quân y lắc đầu, vẻ hoảng hốt vẫn còn treo trên mặt. Muốn giải phóng tinh thần lực cần một quá trình chậm rãi, phải dựa vào ý chí thúc đẩy từng chút từng chút một, tựa như leo núi vậy. Nhưng thần kinh của Cecil căn bản không cần quá trình này, mà có thể bộc phát như núi lửa.

Dạng tinh thần lực này khác hoàn toàn so với của người khác. Tinh thần lực của người ta có thể áp dụng vào trị liệu, thăm dò, kết nối với thiết bị liên kết cá nhân, khống chế robot… tóm lại chỉ có thể phụ trợ. Nhưng tinh thần lực của Cecil có thể trực tiếp dùng để giết người.

Điều này quá đáng sợ. Sắc mặt hai quân y trắng bệch.

Ông Bernard cũng nghĩ đến điều này. Sắc mặt ông thay đổi mấy lần, cảnh cáo – "Chuyện này không ai được nói ra ngoài." – Có thể âm thầm giết người nhờ vào tinh thần lực, người như vậy một khi xuất hiện, ắt sẽ khiến rất nhiều người kiêng dè. Bọn họ tuyệt đối sẽ bóp chết Cecil trước khi hắn trưởng thành.

May là hai người này vô cùng trung thành với gia tộc Bernard, vội vàng gật đầu đồng ý.

Không ai hiểu rõ về cường độ thần kinh của Chu Doãn Thịnh hơn chính bản thân hắn. Ở thế giới trước, hắn ngày nào cũng chuyển vận năng lượng linh hồn hòng phá vỡ ràng buộc của thần thể, dần dà linh hồn cũng được tôi luyện vô cùng mạnh mẽ, tinh khiết. Bảo hắn tấn công một cỗ máy chẳng khác nào yêu cầu hắn cắt một quả bóng, quả thực rất khó ước lượng lực độ, không cẩn thận một chút là nổ tung.

Hắn ho nhẹ, khoát tay nói – "Đổi máy khác đi, cháu sẽ nhẹ nhàng hơn chút."

Khoé miệng hai quân y hơi co giật, nhanh chóng đẩy một cỗ máy mới đến.

Lần này, ông Bernard không dám ra lệnh lung tung, chỉ dặn hắn chậm một chút.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, truyền một nhánh năng lượng linh hồn vào thiết bị cảm biến. Mũi tên dừng ở vạch 0 đột nhiên tăng vùn vụt, trực tiếp xông lên vạch A. Đến A, Chu Doãn Thịnh tiếp tục truyền năng lượng linh hồn vào, mũi tên lại tiếp tục nâng lên, cuối cùng đến 3S thì đứng vững, như thể có ai đó lấy tay đè lại, không dao động một chút nào.

Nhìn gương mặt thoải mái nhẹ nhàng của cháu trai, lại nhìn mũi tên không hề suy suyển, ông Bernard tức thì hiểu cháu mình còn chưa dùng hết sức. Nhưng cường độ thần kinh cấp 3S đã là trị số cao nhất trong lịch sử loài người, cao hơn nữa thì thành yêu quái. Giữ cho mình một con bài chưa lật cũng tốt.

Ông gật gật đầu, cho quân y kiểm tra thể chất của cháu mình, kết quả cũng làm ông rất hài lòng.

"Ông nội, giờ có thể kí đơn phẫu thuật cho cháu chưa ạ?" – Chu Doãn Thịnh tháo các thiết bị cảm biến trên người mình xuống, hỏi một cách thản nhiên.

“Mau chóng sắp xếp phẫu thuật cho Cecil.” – Ông Bernard nhìn về phía hai quân y.

Hai người gật đầu, không một lời dị nghị. Tiềm lực của cậu Cecil cao đến vậy, e rằng ngay cả Osborne Matthew được xưng là người mạnh nhất vũ trụ cũng không sánh kịp. Nếu vẫn để cậu ấy giữ nguyên thân phận omega, phải chịu sự quấy nhiễu từ chuyện động dục, thậm chí khuất phục dưới thân một alpha nào đó bất kỳ lúc nào, điều này chẳng khác nào một sự vũ nhục đối với hắn cũng như dập tắt hy vọng giành lại huy hoàng trước kia của gia tộc Bernard.

Cậu Cecil được gả vào nhà nào, nhà đó ắt được lợi lớn bằng trời. May mà Osborne có mắt như mù, chủ động từ hôn. Hai quân y vừa thầm cảm thấy may mắn, vừa lui ra ngoài chuẩn bị công tác phẫu thuật.

Ông Bernard xoa xoa cái đầu sắp hói của mình, cười một cách sung sướng.

“Đừng chỉ vui không, mau lên kế hoạch huấn luyện cho cháu nữa ông nội. Từ giờ sân huấn luyện bí mật này sẽ là của cháu, không ai được phép bước vào. Đầu tháng chín trường Chellman sẽ tuyển sinh, cháu nhất định phải qua được kì thi này, trở thành quân nhân dự bị. Vị trí thống soái mà gia tộc Bernard đã mất sẽ do chính cháu giành lại.” – Chu Doãn Thịnh đến phòng huấn luyện trọng lực điều chỉnh số liệu.

Hiện giờ đã là cuối tháng bảy, hắn nhất định phải rèn luyện thể chất cấp A lên cấp 3S trong vòng một tháng. Cuộc thi tuyển sinh của trường quân đội Chellman vô cùng khắc nghiệt. Mỗi thí sinh tham gia đều phải ký đơn cam kết chịu rủi ro, mà tỷ lệ tử vong mỗi năm lên đến 3%. Những người có thể vào học trường quân sự Chellman đều thuộc dạng tàn bạo, từng giết người từng dính máu, không phải là nói chơi.

Chỉ cần nghĩ đến tương lai đầy rẫy nguy hiểm và tử vong thôi là hắn đã cảm thấy máu mình sôi sùng sục.

Ông Bernard cẩn thận quan sát vẻ mặt cháu trai, thấy đôi mắt hắn toát ra ngọn lửa tham vọng, hoàn toàn không bị cuộc thi đẫm máu doạ sợ, ông cũng vui mừng hơn hẳn. Ông sửa đổi quyền hạn của sân huấn luyện thành chỉ cho phép mình và cháu trai đi vào, sau đó trở về phòng làm việc đích thân lên kế hoạch huấn luyện cho cháu trai.

Ca phẫu thuật thành công rực rỡ, Chu Doãn Thịnh sờ lớp vải thưa quấn quanh cổ mình, cảm thấy sảng khoái vô cùng. Chuyện này ông Bernard không nói cho bất kỳ ai trong nhà, sợ họ để lộ tin tức sẽ mang đến nguy hiểm cho cháu trai mình.

Nhưng tâm tư sâu sắc như Cornell vẫn phát hiện ra manh mối, y bóp méo dữ liệu của người máy quét dọn phòng Cecil, để nó thu nhặt lại rác rưởi mà Cecil vứt đi rồi tiến hành kiểm tra. Y tra ra vài loại thuốc trong một đoạn vải thưa, đó là thuốc điều tiết nội tiết tố trong cơ thể chuyên dùng cho người bị ung thư tuyến omega. Bởi vì tuyến omega mất đi tác dụng, những omega bất hạnh kia phải dựa vào thuốc này mới có thể dần dần phục hồi trạng thái sinh hoạt bình thường, nếu không sẽ mất ngủ, rụng tóc, thần kinh suy nhược.

Cecil vừa làm xét nghiệm trước khi đính hôn, tuyến omega của nó căn bản không có vấn đề gì, sao nó lại

cần thứ thuốc này? Chẳng lẽ nó tự cắt tuyến omega của mình đi?

Ý tưởng này vô cùng hoang đường, nhưng Cornell đã quan sát rất nhiều ngày, càng ngày càng khẳng định đây là sự thật. Cecil bắt đầu cao lên, thân hình càng ngày càng cường tráng, tuy rằng vẫn kém alpha rất nhiều, nhưng thân hình vốn nuột nà dần dần bị một lớp cơ mỏng nhưng vô cùng săn chắc bao phủ.

Gương mặt hẵn vẫn diễm lệ như trước, nhưng đầu mi khoé mắt lại nam tính hơn rất nhiều, đôi mắt đen láy thỉnh thoảng toát ra những tia nhìn sắc bén, khiến hắn trông vô cùng nguy hiểm. Chỉ nửa tháng ngắn ngủi, hắn đã từ một đoá hoa hoá thành một con thú dữ, khiến Cornell vẫn luôn âm thầm quan sát hắn cảm thấy tim đập thình thịch.

Nhưng sau khi cảm giác nguy hiểm này tiêu tán, Cornell lại cảm thấy chuyện này quá tuyệt vời. Cecil cắt bỏ tuyến omega, như vậy suốt đời này hắn sẽ không gả được cho ai, chuyện kết thông gia với nhà Matthew có thể nhượng lại cho Jesite. Y quả thực vui như mở cờ, vô cùng biết ơn tâm lý yếu ớt và khả năng chịu đựng của Cecil, vì một người đàn ông mà dại dột huỷ hoại cả cuộc đời mình.

Hèn gì cha phải gấp rút trở về, chắc chắn là để chăm sóc Cecil, phòng tránh hắn lại làm chuyện điên rồ.

Đêm đó, Cornell lập tức nói tin này cho Jesite con trai mình, giục cậu ta mau chóng đến chỗ cha tranh thủ cuộc hôn nhân này, dù sao Cecil đã không còn hy vọng

Măng mọc quá tre, xét về mưu mô, Jesite không thua gì mẹ mình. Cậu ta đảo mắt một hồi, sau đó đăng một tin nặc danh lên U-internet (*): Không chịu nổi đả kích bị từ hôn, Cecil Bernard quyết định tự thiến.

(*) U-internet (Universal Internet): Mạng Internet vũ trụ.

Cecil là sinh viên học nghệ thuật Hinterseer, trên thực tế, hầu hết omega đều học ở đó. Thể chất yếu đuối của họ giới hạn phạm vi nghề nghiệp của họ, hơn nữa cảm xúc của họ vốn luôn phong phú hơn những người khác, thích hợp với những công việc liên quan đến nghệ thuật. Trong xã hội khan hiếm omega này, hầu hết alpha và beta đều sẵn lòng dõi theo bước chân của họ.

Vì vậy, phần đông những omega xinh đẹp chưa lập gia đình đều được hưởng thụ đãi ngộ như một siêu sao, mà Cecil chính là người nổi bật trong số đó. Nhập học mới hai năm, hắn đã tham gia vào vài bộ phim điện ảnh, tạo tiếng vang rất lớn, là người yêu trong mộng của rất nhiều alpha. Sở dĩ tin hắn bị từ hôn lan truyền nhanh như vậy cũng là vì thân phận không tầm thường của hắn.

Hiện tại sóng trước vừa lặng, sóng sau lại ùa tới, hơn nữa còn là sóng thần. Fans của hắn gần như lật tung Internet chỉ vì muốn tìm ra chân tướng. Họ không dám tin Cecil lại tuyệt vọng đến mức này, chẳng lẽ không thể lấy Osborne liền không bao giờ lấy người khác hay sao? Sao cậu ấy lại ngốc thế chứ!

Mấy ngày nay, Osborne liên tục gặp phải rắc rối, không rõ lý do vì sao mà đi ngoài đường cứ luôn bị alpha lạ mặt tấn công. Hắn vốn có hẹn ăn trưa với Joshua, vậy mà phải đánh mấy trận liền mới đến được chỗ hẹn, trán còn hơi xước xát.

"Dạo này không hiểu sao người khiêu chiến tôi đột nhiên nhiều lên, chẳng nói chẳng rằng gì đã ra tay. Hôm nay lại có mấy người khiêu chiến với tôi, xin lỗi vì đã đến muộn." – Hắn mỉm cười với thiếu niên nọ. Chỉ khi đứng trước người này, hắn mới có thể bộc lộ nét dịu dàng của mình. Hắn si mê người nọ từ mái tóc, đôi mắt đến bờ môi, chỉ cần trông thấy người nọ, hắn liền không thể khống chế trái tim mình, ngay cả trong mơ cũng liên tục gọi tên cậu ta, như thể gọi bao nhiêu lần cũng không đủ.

Hắn chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình yêu một người từ cái nhìn đầu tiên, cảm giác linh hồn như bị va đập thật mạnh này suýt nữa khiến hắn đánh mất lý trí. Hắn gần như phát hiện ra thiếu niên này giữa hơn một nghìn tân sinh viên ngay ánh nhìn đầu tiên, cũng nhanh chóng lên kế hoạch theo đuổi cậu ta. Mà đối với hắn, nội tâm của cậu ta còn đẹp đẽ hơn cả vẻ ngoài, khiến hắn khó lòng nào không mê muội.

Trước kia, Joshua rất thích ánh mắt si mê của Osborne, nhưng hiện giờ lại thấy khó có thể đối mặt. Vì cậu ta, Osborne từ chối một cuộc hôn nhân sắp đặt, hơn nữa còn tuyên bố mình không cần một cỗ máy sinh sản, mà là một người bạn đời có thể sóng vai với mình. Những lời này quả thực thấm sâu vào tận tâm can Joshua.

Cậu ta rốt cuộc hạ quyết tâm ở bên Osborne, đồng thời dự định tìm thời gian thú nhận thân phận omega của mình, nào ngờ Cecil lại làm ra chuyện điên cuồng như vậy.

Lúc này đây, cậu ta chỉ cảm thấy hạnh phúc của mình và Osborne như được xây trên nỗi đau của Cecil, khiến cậu ta căn bản không có tâm trạng hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu.

"Em nghĩ em biết nguyên nhân. Anh xem cái này đi." – Joshua bật thiết bị liên kết cá nhân, tìm kiếm tin tức hot nhất trên U-internet hiện nay.

Vẻ mặt thoải mái vui vẻ của Osborne dần dần trở nên nghiêm túc. Hắn lắc đầu không dám tin, muốn nói gì đó nhưng rồi không biết phải nói gì.

"Anh không nên từ chối cậu ấy ngay trước mặt mọi người, đáng lẽ anh nên nói chuyện riêng với cậu ấy." – Tâm trạng Joshua vô cùng suy sụp. Cậu ta cảm thấy chính mình đã phá huỷ cuộc sống của một người, gánh nặng này đè nặng lên vai cậu ta, khiến cậu ta không thể nào thở nổi.

"Tôi cũng hết cách rồi. Ông nội hoàn toàn không nói cho tôi biết đó là lễ đính hôn của tôi. Lúc bữa tiệc kết thúc, ông mới đột nhiên gọi tôi ra, bảo tôi uống rượu đính hôn với Cecil. Tất cả quý tộc và người trong quân đội đều ở đó, nếu thoả hiệp, tôi sẽ không còn tư cách ở bên em nữa, tôi chỉ có thể từ chối ngay lúc đấy. Tôi không muốn phụ lòng em, thế nên đành phải cô phụ cậu ấy, em có thể hiểu cho lựa chọn của tôi chứ? Tôi không phải hạng alpha có thể tuỳ tiện đánh dấu nhiều omega, tôi đã yêu ai thì sẽ một lòng một dạ với người đấy." – Osborne nắm chặt tay Joshua, ánh mắt chân thành và kiên định.

Joshua cũng rất cảm động, nhưng trong lòng vẫn hơi chút kháng cự. Cậu ta hất tay hắn ra, lẳng lặng xách ba lô bỏ đi.

Osborne uống cạn ly rượu, sau đó rời đi một cách chán nản.

Mấy ngày sau đó, sóng gió chẳng những không lắng xuống mà còn càng ngày càng mãnh liệt, liên tục có người thúc giục Cecil đứng ra làm sáng tỏ, hơn nữa còn mắng gia tộc Matthew vô tình vô nghĩa, muốn gia tộc Matthew gánh trách nhiệm. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, ông Matthew cũng không thể để cháu trai cưới một người không có khả năng sinh con, vì vậy ông đề nghị Johnny Bernard thay đổi đối tượng kết hôn, còn dự định cho Cecil một khoản tiền, đưa hắn đến hành tinh khác sinh sống.

Đương nhiên tiền đề là hắn đã thực sự tự thiến.

Chu Doãn Thịnh tối ngày bận rộn trong phòng huấn luyện, hoàn toàn không có hứng thú với những lời đồn đãi bên ngoài. Nhưng ông Bernard thì vô cùng giận dữ, lập tức đuổi người mà ông Matthew phái đến bàn bạc đi, còn tuyên bố gia tộc Bernard sẽ không bao giờ kết quan hệ thông gia với gia tộc Matthew.

Mưu mô của Jesite và Cornell thất bại, trong lòng nôn nóng vô cùng. Nhưng họ biết Osborne là người có rất có trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không im hơi lặng tiếng mãi.

Quả nhiên, sau một tuần ồn ào náo động, Osborne đến nhà Bernard nhận tội với vẻ mặt tiều tuỵ. Dưới mệnh lệnh của ông Bernard, không có bất kỳ ai tiếp hắn, Johnny bị đuổi đi nơi khác, Jesite và Cornell bị nhốt trong phòng, chỉ có Archie – người em trai mang thân phận beta lúng túng của Cecil ngồi đối diện, bốn mắt nhìn nhau.

"Tôi muốn gặp Cecil một lần, nếu không sau này ngày nào tôi cũng sẽ ghé thăm nhà Bernard vào đúng thời gian này." – Osborne cương quyết yêu cầu. Hắn khinh thường hành vi tự hại mình của Cecil, nếu cậu ta cảm thấy làm vậy là có thể bức bách mình, vậy thì cậu ta nhầm rồi. Hắn tuyệt đối sẽ không yêu một người vừa cực đoan vừa ngu xuẩn như vậy.

"Anh chờ một chút, để em hỏi ông nội." – Archie kích hoạt thiết bị liên kết cá nhân trên cổ tay.

Giọng nói sang sảng của ông Bernard vang lên – "Thằng oắt nhà Matthew đã đi chưa?"

Archie ngại ngùng nhìn Osborne một cái, lắc đầu nói – "Anh ta không chịu đi, nói là nhất định phải gặp được anh Cecil, nếu không ngày nào anh ta cũng sẽ ghé thăm nhà mình."

"Cái gì? Thằng oắt này đúng là kiêu ngạo! Cứ để đấy, ông sẽ lập tức sai người đuổi nó đi, phải đánh gãy hai chân nó nữa!" – Ông Bernard đã muốn làm vậy ngay từ lúc hắn từ hôn.

Archie lại càng lúng túng, mà Osborne thì thậm chí chẳng nhăn mày lấy một chút.

Nhưng ngay sau đó, bên kia thiết bị liên kết vang lên tiếng thở hổn hển – "Đợi đã, cứ để anh ta ở lại đi ạ. Cháu muốn quay một đoạn video làm sáng tỏ lời đồn đãi lúc trước. Archie, em bảo anh ta chờ một lát, anh lên ngay đây."

Cuộc gọi chấm dứt, giọng nói khàn khàn khêu gợi cũng biến mất theo. Osborne cảm thấy tai mình ngưa

ngứa, khó chịu giật giật vài cái.

Mấy phút sau, ngoài phòng khách vang lên tiếng bước chân. Osborne quay đầu nhìn, vẻ mặt cứng lại. Mới một tháng không gặp, Cecil đã trở nên khác hẳn so với trong trí nhớ.

Gương mặt hắn vẫn diễm lệ như ngày nào, nhưng mí mắt hơi dài ra khiến đôi mắt trông sắc bén hơn rất nhiều, bờ môi vốn hồng tươi không rõ vì lý do gì lại trở nên đỏ thắm, tựa như một vệt máu điểm trên nền da trắng như tuyết, đẹp đến rung động lòng người. Hắn cao lên rất nhiều, tuy không là gì so với alpha cao to vạm vỡ, nhưng nếu đứng riêng một mình thì trông cao hơn hẳn người bình thường.

Mái tóc đen dài của hắn được cắt ngắn, trên tóc vẫn còn ướt sũng mồ hôi. Hắn chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đen, để lộ từng khối cơ mỏng nhưng vô cùng săn chắc. Theo bước chân của hắn, những đường cong tuyệt đẹp ấy liên tục phập phồng lên xuống, từng giọt mồ hôi li ti trượt dọc theo làn da, vừa khêu gợi vừa nóng bỏng.

Ngoại hình của hắn thậm chí còn đẹp hơn lúc ban đầu, là nét đẹp có thể đốt người ta thành tro, tựa như một dòng dung nham nóng rẫy. Osborne cứng ngắc nhìn hắn đến gần, như thể đến tận giờ phút này, hắn mới chính thức nhìn rõ gương mặt của Cecil.

Chỉ mới chạm phải ánh mắt lãnh đạm của người nọ một chút, hắn đã cảm thấy đôi mắt mình đau đớn, không thể không nhắm lại một cách chật vật, sau đó lại nhanh chóng mở ra, nhìn người nọ lấy chiếc khăn từ tay Archie lau qua mồ hôi trên người.

Hành động của hắn lúc này hoàn toàn không giống một omega luôn chú trọng ngoại hình. Tóc hắn bị khăn lau làm cho rối tung, nhưng bộ dạng này càng khiến hắn thêm phần hoang dã và phóng khoáng. Hắn thả chiếc khăn xuống, lấy đại một chiếc áo sơ mi trắng trên móc treo quần áo, vừa mặc vừa chào hỏi một cách lơ đãng – "Đã lâu không gặp, Osborne."

Giọng nói gợi cảm kèm theo tiếng thở dốc nặng nhọc do vận động mạnh khiến tai Osborne run lên. Hắn ngửi thấy mùi mồ hôi thoang thoảng, một mùi hương quá đỗi ngọt ngào, khiến hắn lập tức đứng ngồi không yên.

Mùi mồ hôi của Cecil thơm như vậy, có lẽ cậu ta vẫn chưa cắt bỏ tuyến omega đâu. Osborne thảng thốt nghĩ, chào lại một tiếng theo phản xạ.

"Xin lỗi vì đã gây phiền toái cho anh. Nhưng dạo gần đây tôi tương đối bận, vậy nên không có thời gian đứng ra làm sáng tỏ chuyện này. Vừa hay hôm nay anh đến, chúng ta quay một đoạn video để mọi người biết chân tướng đi. Đầu tiên cần nói rõ quyết định của tôi không liên quan gì đến chuyện anh từ hôn lúc trước hết." – Chu Doãn Thịnh ngồi xuống cạnh hắn.

"Nói vậy, cậu thực sự đã cắt bỏ tuyến omega?" – Osborne nói một cách khó nhọc.

"Đúng vậy." – Chu Doãn Thịnh vén tóc lên cho người nọ xem vết sẹo sau cổ, cười sang sảng – "Anh không

cần có bất kỳ gánh nặng tâm lý gì cả, tôi làm vậy là vì tương lai của tôi, hoàn toàn không phải hành vi tự mình hại mình do không chịu nổi đả kích. Nói thật, tôi rất vui vì anh đã quyết đoán từ chối cuộc hôn nhân này, Cecil tôi cũng không muốn bị hôn nhân trói buộc."

"Cứ thế nhé, ông nội ông quay giúp bọn cháu một đoạn video đi." – Hắn đưa camera cho ông Bernard – nãy giờ vẫn luôn xụ mặt, sau đó vẫy vẫy tay ra hiệu cho Osborne ngồi gần chút.

Osborne xích lại gần hắn, gương mặt điển trai cứng ngắc như hoá thạch. Hắn cứ ngửi thấy mùi mồ hôi trên người Cecil, điều này khiến hắn rất mất tự nhiên.

"Bắt đầu được chưa ạ?" – Chu Doãn Thịnh nhìn về phía camera.

"Được rồi, muốn nói gì thì nói đi." – Ông Bernard ấn nút khởi động.

"Chào mọi người, tôi là Cecil, người đang ngồi bên cạnh tôi đây là Osborne. Hôm nay chúng tôi cùng ngồi đây là để làm sáng tỏ lời đồn đãi trước đó. Đúng là tôi đã cắt bỏ tuyến omega, nhưng không phải do không chịu nổi đả kích bị từ hôn, mà là để chuẩn bị cho việc nhập ngũ. Trên thực tế, tôi đã nộp đơn đăng ký vào trường Chellman, đầu tháng chín này sẽ tham gia vào ba đợt thi tuyển sinh."

Osborne nhìn về phía hắn bằng ánh mắt kinh ngạc, nôn nóng nói – "Kỳ thi tuyển sinh của trường Chellman rất khắc nghiệt, ngay cả alpha cũng không tránh thoát tỉ lệ tử vong 3%, huống gì một omega như cậu. Xin cậu đừng hành động theo cảm tính, không cần ép buộc bản thân để chứng minh bất cứ điều gì với tôi. Cậu có thể có một tương lai tốt đẹp hơn." – Hắn nhớ lúc từ hôn mình đã từng nói không thích omega yếu đuối cần người khác bảo vệ, nếu Cecil đưa ra quyết định này vì những lời hắn nói, hắn nhất định phải ngăn cản.

"Không, anh nhầm rồi" – Chu Doãn Thịnh cười rộ lên, đôi mắt toát vẻ tự tin khiến người nhìn phải mê mẩn – "Không phải tôi muốn chứng minh điều gì cho anh hay cho bất kỳ ai thấy. Tôi chỉ cảm thấy, một người có bao nhiêu năng lực thì nên gánh vác bấy nhiêu trách nhiệm xã hội. Với năng lực của tôi, tôi vốn nên gánh vác một trọng trách lớn lao hơn, chứ không phải kết hôn rồi sinh con đẻ cái. Đương nhiên, những omega duy trì nòi giống cho đế quốc cũng rất vĩ đại, họ đáng được kính trọng."

Osborne vốn định khuyên thêm, nhưng lại bị thiếu niên ôm một cái, nói một cách chân thành – "Chúng ta vẫn là bạn, Osborne, tôi không hận anh, mà từ tận đáy lòng tôi chúc anh và người yêu hạnh phúc." – Trong mắt hắn tràn đầy niềm vui và nét ôn hoà, hiển nhiên đã hoàn toàn bỏ qua khúc mắc, đồng thời cũng quyết định sống cho chính bản thân mình.

Trạng thái tinh thần của hắn rất tốt, cả người hệt như một vật sáng chói loà.

Osborne mang theo tâm trạng phiền muộn mà đến, khi về tâm trạng cũng chẳng thả lỏng được chút nào. Hắn đứng ngoài cửa, quay đầu nhìn bóng lưng vội vã rời đi của thiếu niên, cảm thấy trái tim như bị khoét rỗng một mảng. Ấn tượng mơ hồ mà Cecil từng để lại cho hắn nay được thay thế bởi hình ảnh cậu thiếu niên sống động, sáng sủa, tự tin trước mắt này, làm cách nào cũng không xoá được khỏi đầu.

Hắn nhắm mắt lại, bước chân rời đi có đôi phần chật vật.

Video chung của Cecil và Osborne hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Họ một mực cho rằng Cecil vì muốn chứng minh cho Osborne mình không yếu đuối mới có thể có ý tưởng điên cuồng đến vậy. Người thích hắn vẫn cố gắng khuyên can hắn đừng quá xúc động, người ghét hắn lại chờ mong hắn mất mạng trong cuộc thi tuyển sinh, người không có cảm giác gì với hắn thì đặt cược với nhau, lấy mạng sống của hắn ra làm trò cười.

Đối vớt tất cả điều này, Chu Doãn Thịnh đều tỏ ra lạnh nhạt. Hắn chỉ để lại trên mạng một câu: Cứ chờ mà xem.

Một ngày sau khi video được đăng, Jesite và Cornell lập tức bị ông Bernard đưa đến một hành tinh xa xôi lệ thuộc vào gia tộc Bernard, cấm họ mãi mãi không được trở về hành tinh thủ đô.

129. Quyển 11 - Chương 3

Đầu tháng chín, kỳ thi tuyển sinh của trường quân sự Chellman chính thức bắt đầu. Bởi vì trong số thí sinh lần này có xuất hiện một omega, kết quả của cuộc tuyển sinh nhận được sự chú ý của rất nhiều tầng lớp trong xã hội.

Mọi người đều biết, kỳ thi tuyển sinh của trường Chellman có ba vòng, hơn nữa yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, những thí sinh cuối cùng được lựa chọn đều là những tài năng hiếm có.

Vòng đầu tiên là kiểm tra thể chất và cường độ thần kinh, chỉ khi cả hai đều đạt mức B trở lên mới qua. Vòng thứ hai là thi viết, trong đó bao gồm hai mươi mấy môn nhỏ như chỉ huy quân sự, quản lý quốc phòng, trang thiết bị vũ khí, tổng quát về trùng tộc, thiên văn học, lý thuyết tàu vũ trụ, lý thuyết robot, lực học, hoá học, vật lý, địa lý… mỗi môn phải được hơn tám mươi lăm điểm (trên tổng số 100). Vòng thứ ba là kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã, nhà trường sẽ đưa thí sinh đến một hành tinh nhỏ bất kỳ bị trùng tộc chiếm đóng, yêu cầu họ sống sót qua mười lăm ngày dưới điều kiện trang bị vũ khí thô sơ.

Hai vòng đầu nghe thì có vẻ rất khó nhưng hoàn toàn không có nguy hiểm gì, còn vòng cuối thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng. Trong mười lăm ngày này, các thí sinh cần giết chết nhiều trùng tộc nhất hết sức có thể rồi tìm đến địa điểm tập hợp cuối cùng. Nhà trường sẽ phân phát thiết bị cầu viện cho các thí sinh, khi họ gặp phải nguy hiểm liên quan đến tính mạng thì có thể ấn chuông, giáo viên hướng dẫn sẽ lập tức đến giải cứu. Đương nhiên, hành vi này cũng đồng nghĩa với việc tự động bỏ quyền.

Cứu viện không phải lúc nào cũng đến ngay được, sẽ có những lúc bị trì hoãn giữa đường, vậy nên gần như năm nào cũng có thí sinh thiệt mạng, ngay cả những alpha khoẻ mạnh cũng không ngoại lệ.

Cũng bởi thế, dù Chellman không có quy định không tuyển omega, nhưng suốt gần bảy trăm năm từ khi thành lập đến nay chưa từng xuất hiện một thí sinh omega nào, Cecil là trường hợp đầu tiên.

Mọi tầng lớp trong xã hội đều chú ý tình hình sát hạch của Cecil. Hầu như tất cả mọi người đều tin rằng hắn sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên. Một omega tuyệt đối không thể sở hữu thể chất cấp B+.

Nhưng rất tiếc, lần này mọi người đều đoán sai, Cecil vượt qua phần xét nghiệm một cách thuận lợi. Hắn khống chế cường độ thần kinh ở cấp S, thể chất ở cấp B. Tiếp theo còn một cuộc sát hạch kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã, nếu ngay lúc này đã khiến cho nhóm người nào đó đề phòng cao độ, chắc chắn sẽ có rất nhiều người giở thủ đoạn với hắn trong cuộc sát hạch. Hắn không sợ phiền phức, nhưng ít được chút nào hay chút nấy.

Osborne chờ ngoài phòng xét nghiệm, trông thấy con người vừa đi vừa nghịch tóc, bên môi treo nét cười bâng quơ nọ, hắn gần như không thể dời mắt. Mới vài ngày không gặp, người nọ có vẻ càng trở nên xán lạn, tựa như một vầng thái dương nho nhỏ.

Osborne cứng nhắc bước qua, hỏi – "Cậu qua rồi?"

"Đúng vậy, sau khi cắt bỏ tuyến omega, thể chất của tôi tăng cao hơn rất nhiều, vừa đủ đạt tiêu chuẩn." – Chu Doãn Thịnh liếc nhìn hắn một cái.

Ánh mắt lạnh nhạt hờ hững kia khiến Osborne cảm thấy trái tim vô cùng khó chịu. Hắn gật đầu, giọng điệu nghiêm túc – "Phần thi thứ ba không phải trò đùa đâu, cậu phải nghĩ cho kỹ."

"Tôi biết, tôi đã ký đơn cam kết chịu rủi ro." – Chu Doãn Thịnh khoát tay một cách hời hợt.

Osborne nhíu mày, nét mặt càng trở nên cứng ngắc. Hắn mấp máy miệng, lại đột nhiên nhận ra mình căn bản không có tư cách can thiệp vào bất cứ quyết định gì của thiếu niên. Tuy mới quen vài ngày, nhưng không hiểu sao hắn lại có một dự cảm rằng thiếu niên này rất cố chấp, một khi cậu ấy muốn làm gì, dù phải huỷ diệt thế giới cậu ấy cũng nhất định phải hoàn thành mục tiêu.

Tính tình cậu ấy kiêu ngạo không khác gì vẻ ngoài của cậu ấy vậy.

Vì nhận thức này, Osborne không thể không từ bỏ ý định thuyết phục thiếu niên. Hắn đứng tại chỗ nhìn người nọ đi xa, trong lòng trống rỗng.

Tin Cecil qua vòng sát hạch đầu tiên tạo nên sóng to gió lớn trên U-internet. Rất nhiều người không dám tin tưởng, yêu cầu phía nhà trường công khai số liệu. Nhưng điều này thuộc về bí mật cá nhân, phía sau lại có ông Bernard gây sức ép, nhà trường sẽ không và cũng không dám làm vậy. Họ đăng một bài viết thanh minh lên website chính thức của trường, đề nghị mọi người bình tĩnh chờ đợi phần sát hạch cuối cùng.

Một người ngay cả thể chất còn chưa đạt tiêu chuẩn mà vẫn cố hối lộ để tham dự vào vòng sát hạch cuối cùng, nếu hắn đã muốn chết đến vậy thì cũng chẳng ai cản được. Phải biết rằng để chọn ra những học viên xuất sắc nhất, đồng thời nhằm thể hiện tính công bằng, trong sạch của cuộc thi tuyển sinh, nhà trường sẽ phát sóng trực tiếp cũng như nhận xét video chiến đấu của các học viên trên hành tinh đã định, căn bản không có bất kỳ khả năng gian lận nào.

Đây cũng là một cách để gia tăng lượng đăng ký dự tuyển vào trường. Mỗi năm, số lượng thiếu niên nhiệt huyết bị những video chiến đấu này lừa đến ghi danh nhiều không kể xiết, đóng góp rất nhiều nhân tài ưu tú cho các quân đoàn ở tuyến đầu trong cuộc chiến chống trùng tộc.

Nghĩ đến vòng thi thứ ba là hoàn toàn công khai, rất nhiều người đều bình tĩnh lại, hơn nữa còn thật lòng hy vọng Cecil có thể vượt qua cuộc thi viết thứ hai một cách thuận lợi. Hầu hết những người có suy nghĩ này đều mang ác ý trong lòng. Đối với họ mà nói, omega chỉ có thể ở nhà sinh con, cắt tuyến omega quả thật là hành vi không thể tha thứ. Họ rất chờ mong được trông thấy cảnh tượng Cecil bị trùng tộc doạ sợ đến vãi ra quần, nước mắt nước mũi giàn giụa bày tỏ sự hối hận vì hành vi bốc đồng của mình trên màn hình. Có bao nhiêu năng lực thì nên gánh vách bấy nhiêu trách nhiệm xã hội, trách nhiệm xã hội của một omega chỉ có sinh con. Sớm muộn gì Cecil cũng sẽ phải nhận một bài học nhớ đời.

Những ngôn luận cực đoan ngạo mạn này đều đến từ alpha và beta, thậm chí còn có một một ít omega, điều này khiến Chu Doãn Thịnh không thể ngừng cười lạnh. Hắn vốn chỉ định vượt qua vòng hai với số điểm vừa sát tiêu chuẩn, nhưng lúc này tâm trạng hắn không vui, bèn đáp đúng hết tất cả, hơn nữa còn ra khỏi phòng thi từ rất sớm.

Bởi vì bài thi được chấm điểm bằng máy, thí sinh chỉ cần nộp đáp án lên là nửa tiếng sau sẽ có kết quả. Hắn ôm một cốc nước lạnh ngồi đợi ngoài đại sảnh.

"Cecil, làm bài thế nào?" – Osborne không khống chế được bản thân, biết thiếu niên đang làm bài kiểm tra bên trong, hắn vẫn luôn đứng ngoài chờ. Chellman là lãnh địa của alpha và beta, một omega chờ đợi một mình ở đây sẽ xảy ra rất nhiều nguy hiểm không thể đoán trước. Hắn thực sự không hiểu vì sao thiếu niên này lại cố chấp đến vậy, nhưng từ tận đáy lòng, hắn đánh giá cao hành động dũng cảm phá tan mọi thành kiến của người nọ. Hắn hi vọng người nọ có thi qua, nhưng cũng sợ cậu ấy thi qua, bởi vì điều này có nghĩa cậu ấy sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Đêm qua hắn gặp ác mộng, mơ thấy thiếu niên nằm giữa vũng máu, một con bướm đêm Lymantrid khổng lồ đậu trên người cậu ấy, vươn giác quan bên mép hút nội tạng cậu. Hắn rất sợ, điên cuồng chạy về phía thiếu niên, tỉnh dậy mới phát hiện ra cả người mình ướt sũng.

Hắn chưa bao giờ lo lắng cho một người đến thế, cho dù là Joshua cũng không thể tác động đến cảm xúc của hắn một cách mãnh liệt như vậy. Hiện tại, hắn đang rất phiền não, không biết mình rốt cuộc nên làm thế nào với Cecil. Có lẽ phải đợi đến khi cậu ấy thông qua cuộc sát hạch một cách thuận lợi, hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Hiện giờ, Cecil chính là trách nhiệm của hắn, hắn nhất định phải bảo vệ cậu ấy khỏi mọi thương tổn. Nghĩ vậy, tâm trạng rối rắm của Osborne mới bình thường trở lại.

Lúc này, một alpha dáng người cao lớn và vài beta mặt mũi khôi ngô đứng cách đó không xa đang nhìn chằm chằm Cecil bằng ánh mắt không mấy thân thiện. Họ đến từ gia tộc Aldrich.

Gia tộc Aldrich từng phục vụ cho gia tộc Bernard, sau khi ông Bernard bị thương, gia chủ gia tộc này đã kế nhiệm chức vụ thống soái của ông. Vốn dĩ mối quan hệ giữa gia tộc Bernard và gia tộc Aldrich rất thân mật, nhưng hai mươi năm trước, ông Bernard đột nhiên tuyên bố cắt đứt quan hệ với gia tộc Aldrich.

Người ngoài đều đồn đãi sự cố dẫn đến việc ông Bernard bị thương nặng kia là âm mưu do gia tộc Aldrich sắp đặt.

Cũng bởi vậy, người không muốn thấy gia tộc Bernard trỗi dậy nhất không phải ai khác ngoài gia tộc Aldrich. Tuy Cecil là omega, người của gia tộc Aldrich vẫn sẽ coi hắn như cái gai trong mắt.

Osborne nhìn lại những người nọ bằng ánh mắt lạnh buốt, lại thấy thiếu niên vẫn hồn nhiên ngồi hút nước, bờ môi đỏ sẫm bị vệt sữa thấm ướt, trông vô cùng ngọt ngào, ánh mắt hắn không khỏi tối lại.

Hắn bắt mình rời mắt khỏi người nọ, khẽ nhắc – "Nếu cậu thành công bước vào vòng ba, tôi nghĩ cậu cần đặc biệt đề phòng người của gia tộc Aldrich. Có thấy alpha tóc đỏ kia không? Cậu ta tên là Barnett, là thành viên ưu tú nhất trong thế hệ đồng lứa của gia tộc Aldrich, thể chất 2S, giỏi điều khiển robot. Cậu cố gắng tránh xa cậu ta một chút."

"Tên đó là hậu sinh ưu tú nhất của gia tộc Aldrich? Vậy nếu anh ta ngỏm, chẳng phải gia tộc Aldrich sẽ tổn thất thảm trọng?" – Chu Doãn Thịnh nhìn về phía nhóm người kia, con ngươi loé sáng.

Osborne không ngờ hắn lại trả lời như vậy, khoé miệng hơi co giật.

"Nghe này, lúc sát hạch nhớ tránh xa cậu ta một chút, alpha sở hữu thể chất 2S có thể xem như cực mạnh, cậu căn bản không phải đối thủ của cậu ta." – Hắn cố kiềm nén ý muốn vuốt ve mái tóc bông mềm của thiếu niên, bổ sung – "Tập trung vào cuộc thi, cố gắng sống sót, đừng nghĩ mấy thứ lung tung."

Cecil không hận Osborne. Cậu biết mình sau này rơi vào hoàn cảnh như vậy hoàn toàn là do mình khăng khăng cố chấp, không chịu tỉnh ngộ. Thậm chí cậu còn từng huyễn tưởng nếu không lấy Osborne, cậu sẽ không chết nơi tha hương. Vậy nên Chu Doãn Thịnh có thể đối đãi với vị hôn phu cũ này bằng thái độ ôn hoà bình thản.

Đôi mắt hoa đào ướt át liếc Osborne một cái, hắn nhếch môi cười hỏi – "Họ đều nói anh là người mạnh nhất vũ trụ, vậy trị số của cơ thể anh là bao nhiêu? Thế nào so với Barnett?"

Osborne chưa từng tiết lộ số liệu cơ thể mình cho bất kỳ ai, trong đó bao gồm Joshua, cậu ta cũng từng dò hỏi hắn vài lần. Nhưng ma xui quỷ khiến, hắn lại thẳng thắn với thiếu niên trước mặt – "Cả cường độ thần kinh và thể chất của tôi đều là 3S, hơn nữa vẫn chưa đạt đến mức tối đa."

Chu Doãn Thịnh gật đầu. Hắn đã sớm đoán được kết quả này, nếu không Osborne cũng không thể một mình chống lại đòn phản kích của nữ hoàng trùng tộc, yểm trợ cho Joshua và Kyle rút quân một cách an toàn. Hắn không thẹn với danh hiệu "người mạnh nhất vũ trụ".

Osborne yên lặng nhìn thiếu niên, thấy vẻ mặt người nọ vẫn bình thản, đôi con ngươi đen láy không toát ra bất cứ cảm xúc sùng bái nào, hắn không khỏi có đôi phần thất vọng.

"A, có kết quả rồi." – Đúng lúc này, thiếu niên chỉ về phía màn hình hiển thị.

Chữ đỏ là những thí sinh bị loại, chữ xanh là những thí sinh được thông qua. Kết quả được sắp xếp theo số báo danh, nhìn qua là thấy.

"Cậu số bao nhiêu?" – Osborne liếc nhìn thiết bị liên kết của thiếu niên.

"0164." – Chu Doãn Thịnh chờ màn hình hiển thị cuộn xuống, tìm thấy kết quả của mình ở trang thứ hai, hiển nhiên tất cả đều được trọn điểm, đồng thời cũng là thành tích tốt nhất trong lịch sử tuyển sinh của trong Chellman từ trước đến nay.

Mọi người đều chú ý đến số điểm phản khoa học này, nhưng do chỉ có số báo danh mà không hiện tên thí sinh, mọi người cũng không biết vị thiên tài này rốt cuộc là ai. Vẻ mặt Osborne hơi nghệt ra, mãi đến khi thiếu niên đi thật xa mới vội vàng đuổi theo, thật lòng nói – "Cậu thực sự rất giỏi."

"Đương nhiên." – Chu Doãn Thịnh vứt chiếc cốc không vào máy xử lý rác thải, hỏi – "So với Joshua thì sao?" – Nhắc đến Joshua, hắn lại có cảm giác khó diễn tả, như thể gặp được bản sao của mình.

"Cậu đừng so sánh với cậu ấy." – Osborne vô cùng lúng túng.

"Cũng đúng, cuộc đời tôi đã sang một trang mới, tôi chính là tôi, không cần phải so sánh với bất kỳ ai." – Cho dù cậu ta trùng tên trùng tướng mạo với tôi. Chu Doãn Thịnh lại cười rộ lên, đôi mắt sáng ngời như được những tia nắng tô điểm khiến Osborne cảm thấy loá mắt. Hắn lúng túng nhìn đi chỗ khác.

"Tạm biệt." – Chu Doãn Thịnh vẫy tay, thong thả rời đi.

Cách đó không xa, ông Bernard đang trò chuyện cùng hiệu trưởng trường Chellman. Ông đã biết thành tích thi cử của cháu trai mình, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của ông. Thấy cháu trai bước đến, ông vỗ mạnh lên vai hắn vài cái, nói liền mấy câu "thằng bé này giỏi". Không biết từ khi nào, ông đã hoàn toàn không coi cháu mình như một omega.

Osborne đứng tại chỗ rất lâu, mãi đến khi hai người chào từ biệt hiệu trưởng lên phi thuyền mới rời đi.

Một tuần sau, vòng sát hạch thứ ba cuối cùng cũng đến. Hệ thống máy chủ U-internet sẽ lựa chọn ngẫu nhiên số hiệu của một hành tinh con bất kỳ rồi gửi thông báo đến thiết bị liên kết cá nhân của tất cả các thí sinh.

CT073, hành tinh có hoàn cảnh sinh tồn khốc liệt nhất trong toàn bộ vũ trụ. Hành tinh này được bao phủ bởi hải dương rộng lớn và những khu rừng nguyên sinh rậm rạp, khí hậu nóng ẩm quanh năm, là nơi thích

hợp nhất cho trùng tộc sinh trưởng. Con người vốn đã định từ bỏ hành tinh này, nhưng sau khi phát hiện ra trữ lượng nhiên liệu hoá thạch khổng lồ dưới lòng đất, các công ty khoáng sản lớn liền ùn ùn kéo đến.

Nhằm đảm bảo ích lợi của quốc gia và sự an toàn của công nhân khai thác mỏ, hàng năm quân đội đều sẽ tổ chức một hoạt động tiêu trừ trùng tộc quy mô lớn. Các thí sinh sẽ cùng xuất phát với quân đội, họ sẽ được phân công đến những khu vực không quá nguy hiểm, gặp nguy hiểm liên quan đến tính mạng vẫn có thể ấn chuông cầu viện.

Đương nhiên, có được cứu hay không thì chỉ có thể dựa vào vận may. Đây là chiến trường, tử vong là điều khó tránh khỏi.

Các thí sinh lên tàu vũ trụ khởi hành đến CT073, phát hiện ra chuẩn tướng Osborne – người mạnh nhất vũ trụ cũng ở trong hàng ngũ đội cứu hộ, cảm xúc căng thẳng của họ dịu đi rất nhiều.

"Trang bị sẵn sàng vũ khí, chuẩn bị xuống tàu." – Một sĩ quan ra lệnh.

Các thí sinh lập tức mở chiếc hòm màu bạc đặt cạnh tay mình ra, bên trong không có gì khác ngoài hai khẩu súng hạt nhân và hai thanh kiếm laser. Có người hưng phấn, có người căng thẳng, cũng có người sắc mặt trắng bệch, hít thở nặng nề. Mà omega duy nhất trong các thí sinh lại không có bất cứ cảm xúc gì, chỉ nghiêm túc kiểm tra trang bị.

Những thí sinh khác đã biết thành tích thi viết của Cecil, đều đang chờ đợi để xem biểu hiện của hắn trong trận dã chiến.

Barnett giắt vũ khí lên hông, nhìn về phía thiếu niên – "Cecil, dầu gì chúng ta cũng cùng lớn lên bên nhau, tao còn từng tuyên bố muốn lấy mày nữa. Tuy giờ mày đã cắt bỏ tuyến omega, trở thành một con quái vật vô giới tính, nhưng nể tình mặt mày vẫn còn ngon nghẻ, tao có thể cho mày gia nhập đội tao, miễn là ban đêm mày có thể làm tao thoả mãn là được."

Chu Doãn Thịnh còn chưa kịp đáp, một beta ngồi cạnh Barnett đã nói – "Thôi đi Barnett, đừng làm khó người ta. Không có tuyến omega, cậu ta sẽ không mở được lối vào, chắc chắn không chịu nổi kích thước của ông đâu. Ông muốn Cecil chết dưới người ông à?"

Những thí sinh phụ thuộc vào gia tộc Aldrich phát ra tiếng cười ác ý.

Từ đầu đến cuối, Chu Doãn Thịnh đều làm như không thấy. Hắn cảm thấy mình không cần so đo với người chết.

Trong bụng Osborne như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Cứ nghĩ đến chuyện họ mang ác ý như vậy với Cecil, hắn liền muốn xé xác họ ngay tại chỗ. Hắn cố gắng kiềm chế thần kinh sắp bùng nổ, lạnh lùng nói – "Chellman chỉ tuyển những học viên có nhân phẩm có thực lực, còn nói thêm câu nào nữa thì cút cho tôi!"

Gia tộc Aldrich có ngạo mạn đến đâu đi chăng nữa cũng không dám to còi với gia tộc Matthew. Đến lúc này, bọn họ mới nhớ Cecil cắt bỏ tuyến omega là vì Osborne. Với tính của Osborne, hắn chắc chắn sẽ bảo vệ Cecil vì áy náy. Bọn họ tạm kìm nén ác ý, chỉ chực chờ đến khi xuống tàu sẽ dạy cho Cecil một bài học. Một omega mà thôi, giết dễ như chơi.

Vì độ khó của cuộc sát hạch rất cao, thậm chí gây nguy hiểm đến tính mạng, tất cả thí sinh đều ghép nhóm từ trước. Nhưng rất rõ ràng, là một omega, không có bất kỳ ai chủ động mời Chu Doãn Thịnh gia nhập nhóm mình, bởi vì rất có thể hắn sẽ gây cản trở cho mọi người. Nhẹ thì không thể thông qua cuộc sát hạch, nghiêm trọng hơn chút thậm chí sẽ mất mạng.

Chu Doãn Thịnh cũng chẳng cần ghép nhóm với ai, chỉ lầm lũi loay hoay với hai khẩu súng hạt nhân của mình.

Nhưng hắn còn chưa lo, có người đã cuống cả lên. Osborne liên tục nhìn hắn vài lần, thấy hắn vẫn không có bất cứ phản ứng gì, không thể không nhìn về phía một thiếu niên tóc vàng ngồi trong góc.

Người nọ bĩu môi, bất đắc dĩ đứng dậy, chìa tay với Chu Doãn Thịnh – "Xin chào, tôi là Darren Matthew, cậu có muốn gia nhập nhóm chúng tôi không? Cậu xem, kia là thành viên nhóm tôi. Cả nhóm tổng cộng có ba alpha và hai beta, trong đó bao gồm cả tôi, thêm cả cậu… ờm… là omega nữa, thực lực trung bình cũng không thấp lắm. Cậu đồng ý gia nhập chứ?"

Ba alpha đúng là đủ để bảo vệ một omega chân yếu tay mềm, những nhóm khác cũng đều có sáu, bảy người, nhưng đều chỉ có một hoặc thậm chí không có alpha. Dẫu sao thì quần thể đứng trên đỉnh xã hội này cũng cực kỳ thưa thớt.

"Các cậu là phân đội của gia tộc Matthew? Osborne bảo các cậu đến trả nợ?" – Chu Doãn Thịnh cười như không cười.

Osborne cúi đầu xem danh sách thí sinh, làm bộ như rất bận rộn.

Thiếu niên nọ phồng má, hừ lạnh không thèm đáp. Điều này chẳng phải quá rõ rồi hay sao, không thì ai ăn no rửng mỡ đi mời một người có sức chiến đấu bằng âm.

Chu Doãn Thịnh không để ý đến thái độ của cậu ta, khoát tay nói – "Osborne không nợ tôi gì cả, vậy nên các cậu không cần trả nợ thay anh ta. Nhưng tôi quả thực cần vài người đồng đội. Các cậu yên tâm, tôi sẽ không gây cản trở cho mọi người." – Một mình hắn thôi cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách dễ dàng, nhưng quá trình sát hạch sẽ được trực tiếp trên U-internet, hắn phải cất giữ một chút thực lực.

Người nọ tương đối vừa lòng với câu đầu của hắn, sau đó lại đảo mắt một cách khinh bỉ – "Cũng không đến nỗi cản trở, dù sao thực lực của tôi rất mạnh, đủ để bảo vệ cậu."

"Vậy thì cám ơn cậu trước." – Chu Doãn Thịnh mỉm cười.

Thiếu niên nọ bị đôi mắt sáng ngời của hắn làm cho hoa mắt, hai má dần dần ửng hồng. Cậu ta ngồi luôn bên cạnh Chu Doãn Thịnh, cẩn thận giảng giải về tính năng của mấy món vũ khí cho Chu Doãn Thịnh, thái độ càng lúc càng ôn hoà.

Sắc mặt Osborne sầm xuống, liên tiếp trừng mắt với em họ. Tuy hôm đó hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của Cecil, nhưng nội tâm hắn đã sớm thừa nhận Cecil rất giỏi, rất cuốn hút. Nếu Cecil chủ tâm dẫn dắt, sẽ có rất nhiều alpha trung thành với cậu ấy, cho dù cậu ấy đã cắt bỏ tuyến omega.

Cậu ấy chỉ mới bày tỏ một chút thiện ý với em họ, em họ đã ngập sâu vào trong đó, tình huống này vượt xa dự liệu của hắn, khiến tâm trạng hắn vô cùng nôn nóng. Hắn suýt nữa không kiềm chế được ý muốn đi đến bên đó tách hai người họ ra.

Hắn biết suy nghĩ này rất không bình thường, vì vậy hắn cố gắng nhớ lại gương mặt xinh đẹp thuần khiết của Joshua, buộc mình bình tĩnh lại.

Mười lăm phút sau, tàu vũ trụ đến điểm hạ cánh trên không, thành viên từng nhóm kết nối thiết bị liên kết của mình với nhau, sau đó đứng trên máy bay địa hình nghiêm túc nghe giáo viên hướng dẫn nhắc nhở. Sau khi trình bày cặn kẽ những điều cần chú ý, Osborne mở cửa cabin cho mọi người đáp xuống.

"Gặp nguy hiểm nhớ đừng có cố. Chỉ cần ấn chuông cầu viện, tôi sẽ đến ngay lập tức. Nhớ chưa?" – Hắn giữ lấy thiếu niên cuối cùng chuẩn bị nhảy xuống.

"Tôi nhớ rồi, cám ơn anh." – Chu Doãn Thịnh mỉm cười, sau đó dứt khoát nhảy xuống rừng rậm rộng lớn bên dưới.

Osborne đứng cạnh cửa cabin mãi một lúc lâu mới chỉ huy tàu vũ trụ bay về phía công ty khoáng sản của Đế quốc Lennon. Ở đó, họ có thể giám sát tình hình của các thí sinh thông qua vệ tinh. Tất cả những video chiến đấu đẫm máu này sẽ được phát sóng đồng thời trên internet, tạo nên đợt sóng theo dõi mỗi năm một lần.

Có công ty cá độ còn mở cá cược lựa chọn người giành giải quán quân. Hiển nhiên, người ít được chú ý nhất năm nay là Cecil, còn người được coi trọng nhất là Barnett đến từ nhà Adlrich và Darren đến từ nhà Matthew.

Nhưng ngay vài phút trước, biết Darren và Cecil cùng chung một nhóm, tỷ lệ trả về của cậu ta tăng một cách rõ rệt, mà trên danh nghĩa của Cecil thì chỉ có một khoản đặt cược, tuy trông hiu quạnh nhưng số tiền lại rất lớn, ước chừng hai trăm triệu Pentacles.

Mọi người đều mắng người nọ đần, lại không biết rằng lúc này ông Bernard cũng đang mở thiết bị liên kết cá nhân, mắng bọn họ có mắt như mù.

Sau khi tiếp đất, Chu Doãn Thịnh cũng nhận được tin nhắn của chuyên viên quản lý tài chính 007, hỏi hắn có muốn đặt cược cho mình hay không. Hắn truy cập vào tài khoản cá nhân của Cecil, đặt toàn bộ số tiền

gửi ngân hàng vào chính mình.

"Tất cả đều nhận được toạ độ địa điểm tập hợp rồi chứ?" – Darren tập hợp các thành viên lại.

"Nhận được rồi."

"Tốt, chúng ta đi dọc theo dòng nước, ở đó có nhiều côn trùng, tầm nhìn cũng thoáng đãng."

Mọi người không có dị nghị gì. Dù sao an toàn đến địa điểm tập hợp cũng không phải tiêu chuẩn duy nhất để qua cuộc sát hạch, mà còn phải xem số lượng côn trùng mà bạn săn được. Hai trăm thí sinh có lượng săn ít nhất sẽ bị đào thải vô điều kiện.

Các thành viên nhìn về phía Cecil bằng ánh mắt thương hại. Họ chỉ hứa với anh Osborne sẽ mang Cecil trở về an toàn, nhưng cũng không thể giúp hắn giết trùng tộc. Trên đầu có vệ tinh giám sát, căn bản không có cơ hội gian lận. Xem ra lần này đã có ứng viên cho vị trí thứ nhất từ dưới lên.

"Theo sau tôi, đừng đi lạc. Cậu chỉ cần sống sót trở về, không cần phải giết côn trùng." – Darren nắm lấy bàn tay nhỏ hơn tay mình một cỡ, phong thái bảo vệ quá rõ rệt.

Chu Doãn Thịnh liếc cặp mắt đào hoa nhìn cậu ta một cái, không nói tiếng nào.

Đi được mấy trăm mét, thiết bị liên kết liền mất tín hiệu. Không có thiết bị chỉ dẫn, họ căn bản không thể đoán định phương hướng chính xác, cũng không thể nhận được tín hiệu cảnh báo trùng tộc đang đến gần, điều này chẳng khác nào bịt mắt thám hiểm trong rừng rậm.

"Triển khai tinh thần lực." – Darren cắn răng nói. Cường độ thần kinh cấp S chỉ có thể thám thính tình hình trong phạm vi hai mươi mét, tác dụng rất hữu hạn, hơn nữa còn sẽ hao tổn sức chiến đấu. Nếu thiết bị liên kết vẫn không có tín hiệu, sức chiến đấu suy giảm sẽ khiến họ rơi vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm.

Sắc mặt mọi người tức thì thay đổi.

"Nếu mọi người tin tôi, hãy để tôi phụ trách thám thính đi." – Chu Doãn Thịnh chủ động nói. Những người này có thiện ý với hắn, hắn sẵn sàng báo đáp bọn họ.

"Cậu?" – Darren hơi chần chừ.

"Tuy thể chất của tôi không được tốt lắm, nhưng cường độ thần kinh của tôi rất cao." – Chu Doãn Thịnh thong thả rút súng ra.

Không muốn đả kích sự tích cực của thiếu niên, Darren cuối cùng cũng đồng ý, nhưng cậu ta vẫn âm thầm

triển khai tinh thần lực, gia tăng đảm bảo an toàn cho đồng đội. Chuyện này mọi người đều ngầm hiểu trong lòng.

130. Quyển 11 - Chương 4

Cả nhóm căn cứ dựa vào mật độ cây cối để tìm dòng nước. Vì trước đó vừa nhận được toạ độ nên mọi người vẫn biết phương hướng đại khái, bèn men theo đường sông đi về phía toạ độ. Do trữ lượng khoáng sản trên hành tinh này vô cùng phong phú, Đế quốc Lennon bố trí rất nhiều vệ tinh trên không, vừa có thể thăm dò, vừa có thể giám sát. Khi tiêu diệt trùng tộc, quân đội còn có thể quan sát hướng di chuyển của chúng và nhận được cảnh báo thông qua vệ tinh bất cứ lúc nào.

Nhưng giờ tiện ích này lại bị nhà trường chặn. Điều họ cần là những học viên xuất sắc nhất, dẫu rơi vào hoàn cảnh ác liệt đến thế nào đi chăng nữa cũng vẫn có thể sinh tồn. Phải đưa ra những yêu cầu nghiêm khắc với họ ngay từ đầu mới có thể đảm bảo họ có thể sống sót và giành được thắng lợi trên chiến trường.

Hiện tại, thiết bị liên kết của các thí sinh chỉ có chức năng liên lạc, những phím khác đều chuyển sang màu xám.

"Chờ chút, phía hai giờ có ba con bọ ngựa hoa quỷ đang đi về phía này, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng." – Chu Doãn Thịnh rút súng ra, sẵn sàng chiến đấu.

Các thành viên lập tức tạo đội hình chiến đấu. Nhưng chờ nửa phút mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, mọi người nối nhau nhìn về phía Darren. Phải biết rằng tốc độ của bọ ngựa hoa quỷ rất nhanh, gần như có thể sánh với phi thuyền có tính năng vượt trội nhất, một khi tinh thần lực cảm ứng được, chúng sẽ xuất hiện ngay trước mặt bạn chỉ trong tích tắc.

"Tinh thần lực của tôi không cảm nhận thấy nguy hiểm. Cecil, có phải cậu căng thẳng quá rồi hay không?" – Darren đang định vỗ vai thiếu niên thì thấy hắn đột nhiên nhảy lên cây, giơ súng nhắm về phía trước. Ngay sau đó, Darren cũng cảm ứng được ba vật thể khổng lồ đang nhanh chóng áp sáp, ngay tức khắc đã gần trong gang tấc.

"Hỏng, thực sự có bọ ngựa hoa quỷ!" – Tinh thần lực của Darren chỉ có thể giám sát được nguy hiểm, không thể cảm ứng ra giống loài cụ thể, nhưng dựa theo tốc độ có thể đoán được là bọ ngựa hoa quỷ, bởi vì chúng thực sự quá nhanh.

Chờ đợi nửa phút, các thành viên đang ở trong trạng thái lơi lỏng, thậm chí còn chưa kịp giơ súng đã thấy ba con bọ ngựa hoa quỷ dài sáu mét vỗ cánh xuất hiện trên không trung. Chúng vung hai chiếc càng khổng lồ hình lưỡi hái chém gãy cây cối chặn đường chúng, vừa thấy người là lập tức tấn công.

Chúng không có nọc độc, nhưng xác ngoài của chúng rất cứng, ngay cả pháo hạt nhân còn không phá được, huống gì là súng hạt nhân. Tốc độ của chúng rất nhanh, có thể lấy mạng người ta chỉ trong chớp mắt, là loại côn trùng rất khó đối phó.

Các thành viên chạy thục mạng về phía bãi đá cạnh bờ sông, xem như thoát chết trong gang tấc. Mà nơi họ đứng ban đầu đã bị càng của bọ ngựa hoa quỷ bổ thành một cái hố cực lớn, vách hố trơn nhẵn, đủ để thấy độ bén của càng bọ ngựa.

Chúng có sức mạnh, có tốc độ, có tính sát thương, cũng có khả năng phòng ngự, chỉ cần một con đã có thể giết cả một tiểu đội bảy, tám người, huống gì là ba con.

Darren ngắm bắn một trong ba con, trong lòng âm thầm mắng mình xui xẻo.

Đạn hạt nhân đập vào càng một con bọ ngựa hoa quỷ, phát ra một tiếng vang lớn, lại chỉ khiến nó lui về sau một bước nhỏ. Hai con khác vây hai bên trái phải bãi đá mà mọi người đang đứng.

Mọi người cố gắng ngắm chuẩn phần đầu yếu ớt nhất của chúng, nhưng đều bị chiếc càng khổng lồ của chúng chặn lại. Chúng biết nhược điểm của mình ở đâu, vậy nên trải qua hết vòng đời này đến vòng đời khác, chúng di truyền tính cảnh giác này cho đời sau. Bất cứ ở đâu, khi nào, chúng đều sẽ dùng càng che chắn nhược điểm của mình.

Chu Doãn Thịnh đứng trên cây, lấy tinh thần lực bao bọc cơ thể mình, như vậy bọ ngựa hoa quỷ sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Hắn giơ súng ngắm, lại mãi mà vẫn chưa bóp cò.

Những người trông thấy cảnh này trên mạng đều mắng omge là tai hoạ, căn bản không nên xuất hiện trên chiến trường.

"Nhìn đi, Cecil bị doạ đơ luôn rồi! Đồng đội của cậu ta bị bọ ngựa hoa quỷ bao vây, thế mà cậu ta lại giơ súng do dự, thậm chí không dám bắn lấy một viên đạn! Darren vốn không nên thu nhận cậu ta!"

"Tôi đoán cậu ta đã sợ cứng người luôn rồi, cậu ta đứng trên cây không nhúc nhích luôn, thực sự không hề nhúc nhích một chút nào, ngay cả lông mi cũng không rung. Đợi đến khi đồng đội của cậu ta bị ăn thịt hết, có lẽ bọ ngựa hoa quỷ sẽ cho rằng cậu ta là một tảng đá, sau đó bỏ qua cho cậu ta. Omega tuy yếu đuối nhát gan, nhưng họ luôn rất may mắn."

"Sao Cecil không đi chết đi? Cậu ta không nhận ra đồng đội mình đang gặp nguy hiểm liên quan đến tính mạng hay sao? Đáng lẽ cậu ta phải nhảy xuống đánh lạc hướng bọ ngựa hoa quỷ, để đồng đội tìm cơ hội phản kích chứ. Đây mới là giá trị tồn tại duy nhất của cậu ta! Trên chiến trường vốn không nên xuất hiện omega, bọn họ luôn mang lại xui xẻo cho mọi người!"

Những ngôn luận phẫn nộ hoặc trào phúng trải đầy trên mạng. Mọi người chỉ muốn nhảy vào video đạp Cecil xuống cây, để hắn bị bọ ngựa hoa quỷ băm vằm.

Tại trụ sở chính công ty khoáng sản Đế quốc Lennon, Osborne và phó hiệu trưởng cũng đang chú ý đến cảnh này.

Darren và đồng đội của cậu ta đang dùng mưa đạn để ngăn ba con bọ ngựa hoa quỷ đến gần, nhưng trong súng của họ chỉ trang bị một viên đá năng lượng, không đủ để cung cấp đạn dược cho họ không ngừng nghỉ. Đợi khi đá năng lượng hao hết, sớm muộn gì họ cũng sẽ bị giết chết.

"Cecil bị sao vậy? Đáng lẽ cậu ta nên làm chút gì đó chứ, dù chỉ là ấn chuông cầu viện cho các thành viên thôi cũng đỡ." – Phó hiệu trưởng thở dài. Anh ta vốn không đồng ý trường học nhận omega, nếu không phải ông Bernard tự mình đứng ra thuyết phục hiệu trưởng, Cecil căn bản không có tư cách đứng trên hành tinh CT073. Cậu ta thực sự rất vướng víu.

Osborne không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm thiếu niên không chớp mắt. Hắn biết người nọ chắc chắn sẽ làm gì đó, bởi vì vẻ mặt của cậu ấy rất bình tĩnh. Người nọ giơ súng, cánh tay không run một chút nào, có thể thấy tính cách cậu ấy vô cùng kiên định. Cậu ấy đang ngắm chuẩn đầu của bọ ngựa hoa quỷ, chuẩn bị giải quyết chỉ bằng một phát súng.

Điều này cần thị lực quan sát mục tiêu di động vượt qua mức cực hạn và sức phán đoán chuẩn xác nhất, lệch một micromet thôi cũng sẽ chôn vùi tính mạng của các đồng đội.

Cậu ấy có thể làm được không? Osborne đứng dậy, chuẩn bị cứu viện bất cứ lúc nào.

Nhưng ngay sau đó, cánh tay giơ súng của thiếu niên hơi chếch đi, hắn nhanh chóng ngắm ngay đầu một con bọ ngựa hoa quỷ mà bóp cò, nhân lúc nó ngã xuống hấp dẫn sự chú ý của hai con khác, hắn liền bắn liên tiếp hai phát nữa.

Hắn đứng trên cây gần mười phút, lại chỉ bắn ba phát súng, mà ba phát này bắn xuyên đầu ba con bọ ngựa hoa quỷ một cách chuẩn xác, tiễn chúng xuống địa ngục.

Hắn thoải mái nhảy xuống từ ngọn cây hơn mười mét, linh hoạt lộn một vòng tuyệt đẹp giữa không trung, lặng yên hạ xuống, nhẹ nhàng như một cánh bướm. Hắn thong thả đi đến bên cạnh các thành viên, thăm hỏi – "Mọi người ổn chứ? Có bị thương hay không?"

"Chúng… Chúng tôi ổn." – Darren thu hồi vẻ mặt kinh ngạc đến há hốc, bước ra khỏi bãi đá.

Mấy người còn lại cũng nói mình không sao. Lúc chống chọi với bọ ngựa hoa quỷ, nếu nói họ không hề oán trách việc Cecil một mình trốn đi thì là giả, nhưng họ biết hắn là một omega yếu đuối, vì vậy cũng không yêu cầu hắn giúp đỡ. Nếu hắn có thể chạy thoát một cách an toàn, vậy cũng là một chuyện tốt.

Họ hoàn toàn không ngờ người cứu mạng họ lại chính là omega mà họ cho là mảnh mai nhất, sức chiến đấu thấp nhất.

Trong khi mọi người vẫn đang trong trạng thái hồn xiêu phách lạc, Chu Doãn Thịnh ngay đến nhịp tim cũng không nhanh hơn chút nào. Nghe thấy tiếng "tích" nho nhỏ, hắn giơ tay xem trí não, nhướn mày nói – "Ồ, số lượng côn trùng mà tôi giết được hiển thị rồi này, nhưng tại sao lại là ba trăm? Có phải có sai sót gì hay không?"

Darren lại gần, nghiêm túc giải thích – "Không sai đâu, các loại côn trùng được chia theo thứ bậc, một con bọ ngựa hoa quỷ tương đương với một trăm con trùng tám chân có thứ bậc thấp nhất, cậu giết ba con, vì vậy trường đổi thành ba trăm con cho cậu." – Vừa nói, cậu ta vừa liên tục nhìn trộm khuôn mặt diễm lệ của thiếu niên.

Động tác nổ súng của cậu ấy ngầu là vậy, điệu bộ nhảy khỏi cây đẹp là vậy, trên đời này không có omega nào hấp dẫn hơn cậu ấy. Vì sao anh họ thà chọn Joshua chứ cũng không muốn chọn cậu ấy? Thực sự không hiểu anh họ nghĩ gì.

Trong khi Darren nghĩ ngợi lung tung, cư dân mạng đã vỡ oà. Những người nhục mạ Cecil vô dụng vướng víu trước đó đều như bị vả mấy chục phát, lúng túng không nói nên lời. Tua về xem lại, mọi người mới phát hiện hắn căn bản không phải bị doạ chết cứng, mà là đang tìm kiếm cơ hội bắn phát súng trí mạng.

Vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, động tác ổn định, phán đoán chuẩn xác, hắn biết mình đang làm gì, sẽ nhận được kết quả như thế nào. Cuộc sát hạch mới bắt đầu được nửa tiếng, hắn đã áp đảo toàn bộ alpha với thành tích 300 điểm, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng bội phục sát đất.

Trong tình huống nguy cấp như vậy, không ai dám nói mình có thể làm tốt hơn Cecil.

Ngồi trong nhà xem dáng vẻ uy phong của cháu trai mình trên màn hình lớn, ông Bernard cười vô cùng sảng khoái. Johnny Bernard xem mà mắt như muốn lồi ra, hoàn toàn không dám tin đó là con trai mình.

Tại trường quân đội Chellman, nhân thời gian nghỉ trưa, các đàn anh khoá trên tụ tập trong canteen quan sát biểu hiện của các thí sinh. Một beta ngồi cạnh Joshua cảm thán từ tận đáy lòng – "Hèn gì Cecil nói cậu ta có thể gánh vác trách nhiệm xã hội lớn lao hơn, cậu ta đúng là có năng lực đó. Hiện tại còn chưa đoán được thể chất của cậu ta thế nào, nhưng cường độ thần kinh của cậu ta chắc chắn là trên cấp S, cậu ta đưa ra lời cảnh báo cho các thành viên từ trước khi Darren phát hiện ra nguy hiểm tận nửa phút, tiếc là mọi người không tin cậu ta. Nửa phút, với tốc độ đủ để vượt qua hơn trăm cây số của bọ ngựa hoa quỷ, chứng tỏ thần kinh của cậu ta có thể phát xạ đến khoảng cách trên trăm kilomet…"

Phân tích đến đây, người nọ hít ngược một hơi, không dám nói thêm gì nữa. Có thể phát xạ hơn trăm kilomet, cường độ thần kinh của cậu ta rốt cuộc phải kinh khủng đến mức nào? Có lẽ đã đột phá giới hạn 3S rồi cũng nên. Vậy đó chẳng khác nào một thiết bị thăm dò tự động, đi đến đâu cũng có thể biết rõ tình hình xung quanh.

Cậu ta líu lưỡi, nhanh miệng nói với Joshua – "Có vẻ cậu ta cũng không kém cậu đâu. Lúc trước chuẩn tướng Osborne còn nói cậu ta yêu đuối, cần người khác bảo vệ mà nhỉ."

Joshua cười một cách lúng túng, sau đó cúi đầu gắp thức ăn. Nếu dựa theo tiêu chuẩn của omega, cậu ta cảm thấy mình rất ưu tú, thậm chí là ưu tú nhất. Không omega nào sở hữu cường độ thần kinh cấp S và thể chất sát cấp A trời cho. Cậu ta có thể dũng cảm nói năng lực của mình đủ để sánh ngang với alpha.

Nhưng giờ đây, niềm kiêu hãnh và tự tin của cậu ta gặp phải đả kích chưa từng có. Cùng là omega, cường độ thần kinh và thể chất của Cecil không hề kém hơn cậu ta, hơn nữa Cecil còn có dũng khí phá tan khuôn

sáo cũ. Hắn không hề giấu giếm thân phận omega của mình, thậm chí cắt bỏ tuyến omega để không bị người khác quản thúc.

Hành vi của hắn trái ngược với quy luật xã hội là vậy, nhưng hắn sở hữu một năng lực và sức hút khiến người ta phải thuần phục. Khi hắn xuất hiện trên màn hình, ánh mắt của mọi người đều sẽ bị hắn hấp dẫn. Hắn là một vật sáng trời sinh.

Joshua không thể không thừa nhận rằng mình không bằng Cecil. Cậu ta vừa oán trách số phận làm công cụ sinh sản của mình, lại vừa muốn giữ lại tuyến omega làm đường lui. Nhưng Cecil hoàn toàn không cần đường lui, từ đầu đến cuối, hắn đều tin chắc mình sẽ thành công.

Nụ cười rực rỡ đầy tự tin của hắn khiến người ta mê mẩn.

Nhớ đến những lời mà Osborne nói khi từ chối Cecil, trong lòng Joshua bất an tột độ. Đối mặt với một Cecil xuất sắc như vậy, liệu Osborne có thể giữ nguyên lập trường ban đầu hay không?

Nghĩ đến đây, cậu ta uể oải che mặt.

Sau khi xử lý ba con bọ ngựa hoa quỷ, tiểu đội lại gặp một nhóm trùng tám chân bậc thấp. Vì được Chu Doãn Thịnh cảnh báo trước, mọi người phân công hợp tác, tiêu diệt chúng một cách dễ dàng.

Darren nhìn thiết bị liên kết trên cổ tay, vừa lòng khi thấy số lượng côn trùng mà mình giết đứng thứ hai trong bảng xếp hạng tất cả các thí sinh, cũng là ngay sau Cecil. Cậu ta lướt xem thứ bậc của người khác một lúc, sau đó mới buông tay nhìn về phía thiếu niên tóc đen đang rửa mặt cạnh bờ sông.

Cậu ta đã đoán được cường độ thần kinh của Cecil chắc chắn vượt qua cấp 3S, nếu không hắn không thể nào do thám đến nơi xa xôi như vậy. Hắn giấu giếm thực lực trong cuộc sát hạch đầu tiên, điều này rất dễ hiểu, nếu hắn để lộ điểm đặc biệt của mình ngay từ lúc đó, gia tộc Aldrich chắc chắn sẽ sắp đặt để giết chết hắn bằng bất cứ giá nào, mà vòng ba chính là cơ hội tốt nhất.

Gia tộc Adlrich rõ ràng đã xem nhẹ Cecil, giờ muốn ra tay cũng đã muộn. Tài năng của Cecil hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ vũ trụ, từ nay về sau sẽ có không biết bao nhiêu thế lực âm thầm chú ý đến hắn, cũng khiến những người bụng dạ khó lường nào đó không dám ra tay.

Mỗi bước đi của Cecil đều được lên kế hoạch từ trước, cậu ấy có thực lực, có đầu óc, quả thực không thể ưu tú hơn! Nghĩ vậy, Darren nở một nụ cười si mê với bóng lưng thiếu niên.

Các thành viên nháy mắt với nhau, ngầm hiểu trong lòng.

Phó hiệu trưởng hoàn toàn rung động với biểu hiện nổi trội xuất sắc của Cecil. Anh ta lệ thuộc quân đoàn Matthew, cũng rất quan tâm đến sự vụ trong gia tộc Matthew, bèn nói – "Tuy Cecil đã cắt bỏ tuyến omega, nhưng với thực lực của cậu ta, sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ đứng trên đỉnh vũ trụ. Tôi thấy cậu ta rất xứng với Darren, có thể sắp xếp cho họ kết thân với nhau. Gia tộc Matthew có anh duy trì dòng dõi là đủ rồi, gen của anh là tốt nhất."

Lúc này Osborne căn bản không nghĩ đến Joshua, hắn nhíu mày theo dõi màn hình, nội tâm như bị hàng nghìn con kiến gặm rỉa, nôn nóng khó tả.

Cecil và Darren? Sao có thể? Hắn thô lỗ xoá hình ảnh hai người gắn kết với nhau ra khỏi đầu, tinh thần lực mất khống chế lao về phía máy theo dõi, phá chúng thành một bãi kim loại vụn.

Phó hiệu trưởng hoảng sợ, đang định hỏi Osborne làm sao thì thấy hắn vội vàng chạy ra ngoài, ra lệnh cho phụ tá lập tức đổi bộ máy theo dõi khác. Hắn phát hiện ra mình căn bản không thể chịu nổi việc Cecil rời khỏi tầm mắt của hắn, dù chỉ là một giây.

Hắn nhất định phải trông thấy người nọ, lập tức! Ngay lập tức! Về sau phá hỏng thứ gì chứ cũng không thể phá hỏng máy theo dõi, nó quá quan trọng!

Không biết từ khi nào, Chu Doãn Thịnh đã thay thế vị trí đội trưởng của Darren, dẫn dắt mọi người tiến về địa điểm tập hợp.

"Chờ chút, hình như tôi nghe thấy có người đang kêu cứu!" – Một thành viên dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.

"Đi thôi, không cần để ý." – Chu Doãn Thịnh phất tay.

"Cứ qua xem thế nào đi, tương lai đều là chiến hữu." – Darren lập tức chạy về phía có âm thanh.

Chiến hữu là người mà ta có thể dựa vào. Hiện nay khi con người đang ngày càng bị trùng tộc dồn ép, mỗi một chiến hữu đều đặc biệt đáng quý, họ không thể thấy chết mà không cứu.

Chu Doãn Thịnh âm thầm đảo mắt trắng, đuổi theo bọn họ. Gần đến nơi, mọi người mới hiểu tại sao Cecil phát hiện ra nguy hiểm lại không nhắc nhở, bởi vì mấy người bị vây hãm là Barnett và tay chân của gã.

Có vẻ như bọn họ chọc phải tổ ong, mấy trăm con ong độc to bằng lốp xe đang vây ép bọn họ, từng đợt gió xoáy nổi lên theo nhịp vỗ cánh, khiến mặt mọi người đều bị tạt đau. Giác quan bên mép chúng có thể phun ra nọc độc, phía sau có thể bắn ngòi độc, Barnett và các thành viên của gã đã thương tích đầy mình, sắp sửa ấn chuông cầu viện, từ bỏ cuộc sát hạch này.

"Có người đến cứu viện!" – Một người trong đó phát hiện ra Darren đang gấp rút đến gần.

Ngay sau đó, Barnett cũng trông thấy Cecil. Mắt gã sáng lên, lập tức chạy về phía Cecil. Ngay khi Darren cho rằng gã định hợp tác với nhóm mình xử lý đàn ong độc này, gã lại dẫn tay chân của mình chạy mất, trước khi mất hút trong rừng rậm còn nã một phát súng vào lưng Cecil.

Chu Doãn Thịnh nghiêng người né tránh, ngưng tụ năng lượng linh hồn thành vài sợi nhỏ đâm vào gáy Barnett và đồng bọn. Bọn họ tạm thời sẽ không có bất cứ cảm giác gì, nhưng nửa tiếng sau, thần kinh của họ sẽ dần dần suy sụp.

Có mục tiêu mới, ong độc dĩ nhiên không đuổi theo nhóm của Barnett nữa. Chúng nhanh chóng quây lại xung quanh đội Darren.

"Chiến hữu tương lai à? Cứu ai chứ đừng cứu người gia tộc Aldrich, bởi vì sở trường của họ là đâm dao sau lưng. Nếu là người khác, tôi sẵn sàng xả thân cứu giúp." – Chu Doãn Thịnh vừa cười lạnh vừa bắn vỡ đầu mấy con ong độc, thân pháp nhanh nhạy khiến người ta tán thán.

Trên mạng, những người trông thấy cảnh này đều mắng người nhà Aldrich vô liêm sỉ, hơn nữa tin chắc thương tích của ông Bernard nhất định là do người của gia tộc Aldrich gây nên cho dù không có bất kỳ chứng cứ nào. Mà người trong quân đội cũng đều kiêng dè và cảnh giác với gia tộc Aldrich hơn. Không ai có thể hiểu sự đáng sợ của việc bị đồng đội bán đứng hơn họ, điều này thường sẽ khiến cho cả một quân đoàn bị tiêu diệt.

Họ bắt đầu cố ý xa lánh gia tộc Aldrich, hơn nữa đều không muốn kề vai chiến đấu với quân đoàn Aldrich, dẫn đến quân đoàn bị thương vong thảm trọng, thực lực giảm mạnh, từ Quân đoàn 3 rớt xuống thành Quân đoàn 5, thậm chí suýt nữa bị giáng cấp. Lúc này, Barnett hoàn toàn không ngờ rằng hành vi theo bản năng của gã lại khiến gia tộc mình tổn thất thảm trọng như vậy.

Darren chật vật né tránh một con ong độc, cho các thành viên chạy tản ra tứ phía.

Chu Doãn Thịnh dẫn cậu ta chạy đến bờ sông, trong lúc nhảy liên tục bắn về phía sau, phát nào cũng có thể bắn trúng đầu ong độc, độ chính xác tuyệt đối khiến người xem trên mạng sùng bái không thôi.

Đến bờ sông, hơn trăm con ong độc truy kích họ chỉ còn lại một con, hiện đang vừa rít vừa lao về phía Darren.

Darren bóp cò, lại phát hiện năng lượng của khẩu súng hạt nhân này đã hết. Cậu ta lăn một vòng tại chỗ, la to – "Cecil, súng của tôi không dùng được nữa!"

Đáp lại cậu ta là một thanh kiếm laser cắm vào gáy ong độc. Thiếu niên tóc đen mắt đen, ngoại hình xinh đẹp nhảy xuống từ trên cây, dễ dàng xử lý con ong độc cuối cùng, hai chân còn đạp vài cái lên phần bụng mềm mại của nó.

"Cậu phản ứng chậm thế, một khẩu không dùng được chẳng phải còn một khẩu khác hay sao?" – Chu Doãn Thịnh rút kiếm laser về, đá đá khẩu súng hạt nhân treo bên hông kia của Darren.

Hai má Darren đỏ bừng, lắp bắp không biết nói gì, mãi một lúc sau mới hỏi – "Cậu thực sự là omega?" – Cậu ta chưa từng thấy omega nào mạnh như vậy, độ nhanh nhạy, sức phán đoán, thân pháp, thuật bắn súng, trí tuệ, tất cả đều đạt đến trình độ cao nhất, từ sợi tóc đến bàn chân gần như không có bất cứ nhược điểm nào.

"Cậu quên à? Tôi là quái vật không giới tính." – Chu Doãn Thịnh cúi đầu, thấy quần áo dính đầy máu ong độc, mắt hắn thoáng toát ra vẻ bất mãn.

Lúc này trời đã chập tối, nên tìm nơi cắm trại. Vừa rồi trong quá trình bỏ chạy bị lạc mất các thành viên khác, chỉ còn lại hai người, e rằng sẽ rất nguy hiểm. Chu Doãn Thịnh lấy máu bọ ngựa hoa quỷ thu được trước đó ra, vẩy quanh một mảnh đất trống, sau đó đốt lửa trại.

Trên CT073, bọ ngựa hoa quỷ là loài côn trùng có cấp bậc rất cao, gần như không có thiên địch, máu của chúng có thể xua đuổi hầu hết các loại côn trùng.

Darren thì thào – "Thì ra cậu thu thập máu là để dùng vào lúc này, đáng lẽ tôi nên nghĩ ra sớm hơn. Cecil, cậu giỏi quá!" – Vừa dứt lời, cậu ta tức thì nghẹn cứng họng, trợn tròn mắt nhìn ra giữa sông.

Thiếu niên đã cởi áo ra, chỉ mặc chiếc quần rằn ri đứng dưới dòng nước ngang eo. Làn da hắn trắng nõn, thân hình những tưởng phải rất gầy lại được bao bởi một lớp cơ tuyệt đẹp, được nước làm ướt trông càng bóng mịn. Bụng hắn ấy vậy mà còn có tám múi cơ rắn chắc, cạp quần kéo trễ không thể che đậy phần rốn xinh đẹp và đường V-cut gợi cảm, mỗi khi khom người đều phô ra một khoảng eo khêu gợi.

Bầu trời hoàng hôn treo sau lưng hắn, mạ lên người hắn một vầng sáng vàng. Hắn như một vị thần trong thần thoại thời viễn cổ, đẹp đến ngạt thở.

Darren chưa từng thấy omega nào phô bày thân thể trước mặt mình. Họ luôn cài khuy đến tận cổ, ánh mắt vừa dè dặt vừa yếu đuối, tựa như búp bê sứ dễ vỡ.

Nhưng omega trước mặt này lại đảo lộn ấn tượng vốn có này của cậu ta. Hắn như một ngọn lửa, một dòng dung nham, vừa nóng bỏng vừa chói mắt, lại khiến cậu ta muốn bất chấp tất cả mà lao vào như thiêu thân.

Hai má Darren đỏ bừng, lưỡi xoắn lại không nói được thành lời. Cậu ta cố gắng lảng đi, nhưng đôi mắt cứ dính vào người thiếu niên không kiểm soát được. Không cần mùi hương pheromone hấp dẫn, thân dưới cậu ta đã cứng như sắt.

Cậu ta lập tức kẹp chặt hai chân, bụm mặt nghĩ: Trời ạ, Cecil quyến rũ quá! Lỡ mình không kiềm chế được thì phải làm sao?

Trên mạng, tất cả những người xem đến cảnh này đều chảy máu mũi. Không có bất cứ một alpha tự cao tự đại nào mắng omega không nên xuất hiện trên chiến trường nữa. Nếu là một omega như Cecil làm chiến hữu của họ, trời ạ, chỉ cần nghĩ thôi đã thấy lâng lâng rồi.

“Cecil, em nhất định phải qua cuộc sát hạch, anh chờ em ở Chellman!”

“Cecil, idol! Báu vật nóng bỏng nhất vũ trụ chỉ có thể là Cecil, em đã cạn máu!” – Chụp màn hình, điên cuồng chụp màn hình.

“Cecil có cả ngoại hình lẫn thực lực, tôi thực sự không hiểu vì sao lúc trước Osborne lại từ chối cậu ấy. Nhưng thế cũng tốt, may nhờ Osborne từ chối chúng ta mới có cơ hội! Tôi cũng mặc xác Cecil có khả năng sinh sản hay không, cậu ấy là tốt nhất!” – Phát ngôn của anh bạn này được rất nhiều người phụ hoạ.

Osborne nhìn chằm chằm thiếu niên đang để trần nửa người, quyến rũ như yêu tinh nọ, chỉ muốn lập tức xuất hiện bên cạnh cậu ấy, lấy áo khoác bọc kín cậu ấy lại.

“Darren, mày đang làm gì hả? Lẽ nào không biết ngăn cản Cecil à? À giỏi, mày lại còn động dục nữa!” – Đuổi phó hiệu trưởng đi xong, hắn nghiến răng nghiến lợi lầm bầm.

131. Quyển 11 - Chương 5

Sau khi thoát khỏi đàn ong độc, Barnett và các thành viên tiếp tục tiến về địa điểm tập hợp. Trong nửa tiếng sau đó, họ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng nửa tiếng trôi qua, thần kinh của họ bắt đầu dao động kịch liệt.

Nếu thiết bị liên kết cá nhân của họ không bị chặn, họ nhất định có thể kiểm tra ra dao động nguy hiểm này. Nó sẽ khiến não bộ con người mất đi khả năng phán đoán một cách nghiêm trọng, những cảm xúc tiêu cực sẽ bị phóng đại vô hạn, hơn nữa chính họ cũng không cảm nhận được.

Barnett liên tục xem bảng điểm, vẻ mặt vô cùng hung tợn – “Tại sao Cecil lại đứng thứ nhất? Chắc chắn là nó gian lận! Tao phải khiếu nại với trường Chellman!”

“Tự bản thân vô dụng thì đừng có trách người khác. Cecil không thể nào gian lận được, mọi người đều có thể trông thấy.” – Một thành viên tính tình trầm lặng nhất đột nhiên lên tiếng phản bác Barnett, giọng điệu còn vô cùng khinh miệt. Cậu ta nhịn không nói điều này từ rất lâu rồi, cậu ta đã chán ngấy sự hẹp hòi và bảo thủ của Barnett.

Mấy thành viên khác kinh ngạc nhìn về phía cậu ta, Barnett thậm chí điên tiết chĩa súng vào trán cậu ta, nghiến răng nói – “Mày vừa nói gì?”

“Tao bảo tự bản thân mày vô dụng thì đừng có mà đi trách người khác. Vừa rồi nếu không tại mày chỉ huy lung tung, bảo bọn tao đi phá tổ ong thì mọi người cũng không đến nỗi suýt chết. Trước khi làm chuyện gì, mày có thể đánh giá thực lực của mình một chút hay không? Đừng lúc nào cũng tưởng mình vạn năng, mày cũng đâu phải Osborne Matthew…” – Người nọ không hề khiếp đảm, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Còn chưa nói hết, Barnett đã cho cậu ta một phát súng chấm dứt sinh mệnh, còn giơ chân đá bay thi thể cậu ta, như thể cậu ta là thứ rác rưởi dơ bẩn.

Tất cả những người còn lại đều ngây như phỗng, nhìn về phía gã bằng ánh mắt không dám tin. Họ vốn cho rằng Barnett chỉ làm bộ vậy chứ tuyệt đối không dám giết người, ngay cả thành viên vừa chết kia cũng nghĩ như vậy. Dù sao họ vẫn đang bị cả vũ trụ chú ý.

Người xem trên mạng lúc này đều bùng nổ, thi nhau truy hỏi có phải Barnett điên rồi hay không. Tuy vòng sát hạch thứ ba có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tất cả họ đều hy sinh khi chiến đấu với trùng tộc, chưa từng xảy ra chuyện các thí sinh tàn sát lẫn nhau (ít nhất ở ngoài mặt).

Barnett muốn giết là giết, thực sự quá mức kiêu ngạo, sao gã dám?

Cộng đồng mạng vô cùng phẫn nộ, liên tiếp yêu cầu phía nhà trường bắt giữ Barnett và giao gã cho toà án quân sự. Gia tộc Aldrich sốt ruột đỏ cả mắt, lập tức liên lạc với giáo viên hướng dẫn được sắp xếp vào Chellman, nhờ họ mang Barnett về.

Barnett sát hại thành viên nhóm mình trước mắt bao nhiêu người, hơn nữa thân phận của người này không hề đơn giản. Gia tộc của cậu ta rất giỏi về kinh doanh, ít nhất đứng thứ ba trong bảng xếp hạng những người giàu có nhất đế quốc. Họ không thiếu tiền, chỉ thiếu mối quan hệ trong lĩnh vực chính trị và quân đội, vì vậy mới kết thân với gia tộc Aldrich có địa vị không cao không thấp.

Hiện tại, thành viên xuất sắc nhất gia tộc bị Barnett giết chết trước mặt mọi người, họ tuyệt đối sẽ không để yên. Quân nhu đã thoả thuận từ trước chắc chắn bị huỷ bỏ, tiếp theo sẽ còn rất nhiều phiền toái.

Mà Barnett sẽ phải chịu án phạt từ toà án quân sự. Sát hại chiến hữu không phải là tội nhỏ, dưới tình huống có chứng cứ xác thực, gã hoàn toàn có thể bị tuyên án tử hình, vận dụng bao nhiêu quan hệ cũng không thể giúp gã chạy tội.

Bên ngoài ồn ào thế nào tạm thời không đề cập đến, sau khi giết chết một thành viên, Barnett không hề cảm thấy tội lỗi một chút nào. Gã đi sâu vào trong rừng rậm, nói như đinh đóng cột – "Tao tuyệt đối sẽ không để thằng tạp chủng Cecil kia ngồi trên đầu tao. Cha tao có thể xử lý ông nội nó, tao cũng có thể xử lý nó. Sớm muộn gì tao cũng sẽ cho nó trở thành một kẻ tàn phế như ông nội nó vậy! Đi, chúng ta đi giết bọ ngựa hoa quỷ."

Mọi người đều biết, bọ ngựa hoa quỷ có mối quan hệ mật thiết với một loài thực vật tên là hoa quỷ, ấu trùng bọ ngựa hoa quỷ phải hút mật hoa quỷ mới có thể có được lớp xác ngoài cứng cáp. Tìm thấy hoa quỷ ắt sẽ tìm thấy bọ ngựa hoa quỷ, chỉ cần giết chết mấy con là có thể nhanh chóng chiếm vị trí đầu bảng xếp hạng điểm số.

Ý tưởng này tốt thì tốt thật, nhưng thực sự rất nguy hiểm. Đối chiến với bọ ngựa hoa quỷ trong tình trạng trang bị thô sơ như vậy thì không khác gì chịu chết. Các thành viên đứng yên tại chỗ, một người trong số đó tức giận nói – "Barnett, mày cứ thế giết chết Aure à? Còn để thi thể cậu ấy lại cho côn trùng gặm? Mày đúng là ác quỷ! Tao muốn rời nhóm!"

"Mày muốn phản bội tao? Được thôi, để cái mạng lại đã." – Barnett lại nổ súng, bắn xuyên trán người nọ. Sau đó, gã nhìn về phía những người khác, cười lạnh – "Nhớ lấy, tất cả những ai bám víu vào gia tộc Aldrich thì phải hết lòng phục vụ gia tộc Aldrich, kẻ nào dám nói hai chữ "rời nhóm", tao sẽ giết chết kẻ nấy!"

Mọi người nhìn nhau, chỉ có thể lặng lẽ theo sau.

Cộng đồng mạng lại sôi trào. Lời nói và hành vi của Barnett quả thực quá mức ngông cuồng, thế nào là "Cha tao có thể xử lý ông nội nó, tao cũng có thể xử lý nó?". Nói vậy tức là gián tiếp thừa nhận ông Bernard quả thực bị gia tộc Aldrich ám hại! Hơn nữa, tác phong làm việc của gia tộc Aldrich quá mức ngang ngược, đi theo bọn họ thì không có nhân quyền hay sao? Bảo người nào chết người nấy phải chết, đúng là không coi pháp luật của Đế quốc Lennon ra gì!

Gia tộc như vậy mà cũng xứng quản lý cả một quân đoàn? Quân đoàn của họ rốt cuộc tồn tại để bảo vệ đế quốc hay là để tranh quyền đoạt lợi?

Cộng đồng mạng đưa ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, câu nào cũng sắc bén, khiến người phát ngôn của gia tộc Aldrich phải ứng phó hết sức mệt mỏi. Cùng lúc đó, tất cả thế lực phụ thuộc vào gia tộc Aldrich đều bắt đầu dao động. Hành vi cá nhân của Barnett đủ để thể hiện sự đê tiện và độc ác của gia tộc Aldrich, hợp tác với gia tộc Aldrich phải đề phòng bị bán đứng hoặc diệt khẩu bất cứ lúc nào.

Trừ phi đầu óc có vấn đề, không thì chẳng ai có thể chịu được điều này. Ngoài mặt họ vẫn tỏ ra bình thường, nhưng trên thực tế đã đang tìm lối khác. Nhớ tới ông Bernard chính trực hào sảng, họ không thể không cảm khái làm việc cho gia tộc Bernard vẫn thư thái hơn nhiều.

Nếu không phải Johnny Bernard không có năng lực, căn bản không chèo chống nổi gia tộc Bernard, họ cũng sẽ không đi theo gia tộc Aldrich. Giờ thì tốt rồi, gia tộc Bernard xuất hiện kỳ tài Cecil, thời kỳ huy hoàng của Bernard rất có thể sẽ được tái hiện, trở về gia tộc Bernard có lẽ là một lựa chọn ổn thoả.

Nhưng những người này đều là những kẻ đa mưu túc trí, không ai hành động ngay lập tức. Họ còn cần đánh giá thực lực của Cecil, xem xem hắn có thể để họ đặt cược nhiều đến mức nào.

Barnett giết hai người liên tiếp, cảm xúc càng lúc càng phấn khích. Gã rốt cuộc cũng tìm thấy hoa quỷ, cũng gặp được bọ ngựa hoa quỷ. Hiển nhiên, họ căn bản không phải đối thủ của bọ ngựa hoa quỷ, bị đánh cho liên tục rút lui.

Họ điên cuồng bắn súng, nhưng đều chỉ có thể tạm thời ngăn cản sự tấn công của bọ ngựa hoa quỷ. Khi đá năng lượng hao hết, họ rơi vào tuyệt vọng, quay đầu bỏ chạy trong chật vật. Cho dù là alpha có thể chất cấp S, tốc độ chạy cũng hoàn toàn không thể sánh với bọ ngựa hoa quỷ, Barnett tức khắc bị đuổi kịp. Thấy chiếc càng hình lưỡi hái đã gần trong gang tấc, gã lập tức kéo lấy một thành viên bên cạnh mình, ném người nọ vào miệng bọ ngựa hoa quỷ.

Có thức ăn, bọ ngựa hoa quỷ dừng lại, nhúc nhích giác quan bên mép cắn nát người nọ. Tiếng kêu thảm thiết đầy oán hận của người nọ khi sắp chết khiến người xem trên mạng rợn tóc gáy. Họ chưa từng thấy ai

đê tiện vô liêm sỉ hơn Barnett. Không, gã căn bản không phải là người, mà là súc sinh! Gã hoàn toàn thừa kế gen đê tiện từ cha gã!

Người như vậy quá ghê tởm! Nếu để gã vào quân đội, ai dám kề vai chiến đấu với gã? Gã là một tồn tại còn đáng sợ hơn cả trùng tộc, bởi gã có thể thẳng tay đẩy chiến hữu của mình vào cái chết để cứu mạng sống của mình. Gã phải bị kết án tử hình!

Những tiếng kêu như vậy chất kín website chính thức của trường quân đội Chellman và năm quân đoàn lớn nhất.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, gia tộc Aldrich đã rơi vào hoàn cảnh vô cùng lúng túng. Quân nhu của họ bị thu về; đồng minh tới tấp huỷ hợp đồng hợp tác, không muốn lên chiến trường cùng họ nữa; binh sĩ yêu cầu chuyển đoàn hết tốp này đến tốp khác, lập kỷ lục số người chuyển đoàn cùng lúc cao nhất trong lịch sử – lên đến mấy trăm nghìn người.

Gia chủ nhà Aldrich hận Barnett đến nghiến răng nghiến lợi, liên tiếp gọi điện thoại cho mấy giáo viên hướng dẫn yêu cầu họ mang Barnett đi. Mà Osborne đã nhận được lệnh từ toà án quân sự, yêu cầu hắn lập tức bắt giữ Barnett. Chuyện này đã sớm lan truyền khắp vũ trụ, hơn nữa có chứng cứ vô cùng xác thực, nếu toà án quân sự không hành quyết Barnett ắt sẽ khơi dậy sự phẫn nộ trong quần chúng nhân dân.

Barnett cũng không biết mình khiến sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, gã dẫn hai thành viên cuối cùng chạy loăng quăng trong rừng, dần dần đến gần bờ sông nơi Chu Doãn Thịnh cắm trại.

Chu Doãn Thịnh tắm rửa xong, tiện thể giặt sạch áo khoác rồi treo trên lửa hong khô. Darren mở hai tép thuốc dinh dưỡng, đưa vị đào cho hắn, đỏ mặt nói – "Cecil, mau bổ sung dinh dưỡng đi."

Chu Doãn Thịnh nhận lấy nhưng không dùng, hắn đang theo dõi 007 hết sức chuyên chú. Dưới sự che giấu của năng lượng linh hồn, không ai có thể trông thấy hắn đang giám sát từng hành động của Barnett.

Hắn rất vừa lòng với biểu hiện của Barnett, cho dù gã không chết trên CT073 thì cũng sẽ chết tại toà án quân sự. Mà sinh ra một tội phạm quân sự, gia tộc Aldrich cũng tiêu tùng, chắc chắn sẽ dần dần lụn bại. Hắn nhất định sẽ giành lại tất cả những gì họ từng cướp từ gia tộc Bernard.

Hắn cười khẽ, bỏ thuốc dinh dưỡng vào ba lô.

Darren luôn chú ý đến thiếu niên, thấy hắn không ăn, cậu ta không khỏi quýnh lên, khuyên nhủ – "Cecil, tuy thuốc dinh dưỡng không ngon cho lắm, nhưng ít nhất cậu phải uống một chút đi chứ, nếu không mai sẽ không có sức để đi săn."

"Cậu ngốc thật đấy, món ngon tự nhiên thì không ăn, lại đi uống thứ thuốc sản xuất công nghiệp này." – Chu Doãn Thịnh đi đến bên cạnh thi thể một con ong độc, dùng kiếm laser cắt lấy hai chi sau của nó rồi cho lên lửa nướng.

Xác của ong độc không cứng như bọ ngựa hoa quỷ, chúng chỉ lệ thuộc vào giác quan bên mép và ngòi đuôi có độc, vì vậy chỉ một lát sau, phần xác đã phát ra tiếng lạch tạch giòn vang, tạo thành vài rãnh nứt. Chu Doãn Thịnh lấy chuôi kiếm đập nát lớp vỏ ngoài, để lộ phần thịt trắng nõn thơm ngào ngạt bên trong, còn quét một loại nước quả dại chua chua lên thịt.

Hương thịt kết hợp với mùi trái cây, chưa ăn đã có thể cảm nhận được mùi vị tuyệt vời của nó. Darren vứt thuốc dinh dưỡng lại, đến gần Chu Doãn Thịnh, nuốt nước miếng hỏi – "Côn trùng cũng ăn được à?"

"Thực ra rất nhiều côn trùng là những món ăn cực ngon, cậu nếm thử là biết." – Hắn cắt một miếng nhỏ đút vào miệng Darren. Darren trợn tròn mắt, che miệng nuốt cái ực, suýt chút nữa nuốt luôn cả lưỡi.

"Ngon… Ngon… Ngon quá! Còn ngon hơn thịt sò khổng lồ trên hành tinh Ocean Empire! Ngon tuyệt! Trời ạ, không ngờ một con côn trùng xấu xí thế lại có thịt ngon đến vậy. Mau mau cho tôi miếng nữa!" – Cậu ta nôn nóng kéo ống quần thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh đưa chi sau đã nướng chín cho cậu ta, sau đó đi nướng phần của mình, cảm thán – "Tôi cũng là nghe ông nội tôi nói. Có lần quân đoàn mà ông chỉ huy bị trùng tộc vây hãm trên một hành tinh nhỏ, mãi không liên lạc được với quân cứu viện, mà quân nhu thì đã hao hết, vì sự sống, họ không thể không chém côn trùng ra nướng ăn, không ngờ lại phát hiện ra món ngon tuyệt vời đến vậy. Tuy sinh tồn nơi hoang dã rất gian khổ, nhưng có thể nếm được những món ngon như này thì cũng xem như đáng giá."

"Cậu nói quá đúng, sau này chúng ta không uống thuốc dinh dưỡng nữa, ăn côn trùng là được." – Darren ném thuốc dinh dưỡng vào đống lửa một cách bốc đồng.

Chu Doãn Thịnh cười sang sảng, cũng ném tép của mình vào.

Người xem trên mạng chảy nước miếng, từ đó trở đi bắt đầu yêu tha thiết thịt côn trùng, cũng khơi dậy một loại hình kinh doanh mới – mua bán thịt côn trùng. Bất cứ khi nào săn được loại côn trùng có phần thịt tươi ngon, các binh sĩ sẽ bán chúng cho những thương buôn vũ trụ, kiếm một khoản thu nhập thêm. Điều này gián tiếp gợi ra trào lưu săn bắt trùng tộc, khiến phạm vi sinh sống của trùng tộc thu hẹp một cách đáng kể.

Lần đầu tiên, con người giành được ưu thế trong cuộc chiến chống trùng tộc. Đây chính là sức mạnh của quần chúng ham ăn.

Chu Doãn Thịnh ăn được một nửa thì bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía rừng rậm sau lưng. Darren cũng đặt thức ăn xuống rồi rút súng ra.

Vài phút sau, Barnett và hai thành viên lao ra khỏi bụi rậm, chạy thục mạng về phía đống lửa.

"Sao lại là mày?" – Thấy rõ người bên đống lửa, gã giật mình la lớn.

Chu Doãn Thịnh cười lạnh một tiếng, chĩa súng về phía gã.

Darren quát – "Barnett, đây là địa bàn của bọn tao, mày mau cút đi, không thì đừng trách bọn tao không khách khí." – Lần này mà còn giúp Barnett thì cậu ta là kẻ ngu nhất vũ trụ.

Barnett sức cùng lực kiệt, nhưng cảm xúc lại đặc biệt phấn khởi. Gã thở dốc, nói – "Bọn mày có thể không khách khí với tao thế nào? Giết tao? Bọn mày dám chắc? Gia tộc Aldrich tuyệt đối sẽ không tha cho bọn mày!" – Nói đến đây, gã tạm dừng một chút, nở một nụ cười khinh miệt với Chu Doãn Thịnh – "Cecil, mày cũng chỉ có thể dùng súng hạt nhân để bảo vệ chính mình mà thôi, đến khi nào đá năng lượng hao hết, một omega như mày sớm muộn gì cũng sẽ chết ở đây. Omega thì nên nằm trên giường cho người ta đ*, chứ không phải là đứng đây cạnh tranh với một đám alpha. Tao rất tò mò không biết mày rốt cuộc cho Darren đ* bao nhiêu lần, nó mới bằng lòng nhường lượng côn trùng mà nó săn được cho mày. Hay là mày cũng để tao đ* vài lần đi, tao đổi cho mày một trăm con. Là một omega, mày quả nhiên phát huy ưu thế của mày hết mức có thể."

Những lời này thành công khiến Chu Doãn Thịnh bùng nổ, đồng thời cũng chọc giận tất cả omega đang theo dõi video.

"Cecil, xử nó! Dù sao nó cũng sẽ bị phán tử hình!"

"Người gia tộc Aldrich đều là một lũ khốn nạn, lấy ai chứ cũng không thể lấy người của gia tộc Aldrich, bọn họ không tôn trọng omega một chút nào. Chẳng lẽ bọn họ không được sinh ra từ omega?"

"Lên đi Cecil, cho tất cả omega được nở mày nở mặt!"

Darren giận đến nghiến răng. Cậu ta giắt súng bên hông, đang định bước lên đánh Barnett một trận thì bị Chu Doãn Thịnh kéo lại. Hắn cười nhạt, nói – "Barnett, mày khinh thường omega lắm à? Có phải mày cảm thấy omega vốn nên phục tùng dưới thân alpha đúng không?"

"Xem ra mày vẫn còn biết thân biết phận." – Barnett hừ một tiếng, sau đó bắt đầu cởi thắt lưng. Hôm nay gã nhất định phải hiếp chết Cecil trước mặt toàn bộ vũ trụ.

Chu Doãn Thịnh xoay xoay cổ, vặn nắm tay, nháy mắt đã vọt đến phía sau Barnett, trực tiếp đá gã ngã lăn quay. Tốc độ của hắn thực sự quá nhanh, mọi người chỉ có thể trông thấy một vệt bóng mờ.

Barnett dẫu sao cũng sở hữu thể chất 2S, lập tức bật dậy chuẩn bị phản kích, lại bị một cú đấm chớp nhoáng đầy uy lực trực tiếp nện cho hộc máu, còn chưa hoàn hồn cằm đã lại trúng một cú đấm móc trái, phun ra mấy cái răng. Chu Doãn Thịnh căn bản không cho gã thời gian phản ứng, quyền cước nện thẳng vào da thịt, loáng thoáng nghe thấy tiếng xương cốt nứt vỡ xen giữa những tiếng bình bịch nặng nề, khiến người nghe sởn gai ốc.

Thân thể của những alpha sở hữu thể chất đạt đến cấp S vô cùng tráng kiện, có thể xé rách lớp vỏ tàu vũ trụ bằng tay không, muốn xuyên suốt qua phần cơ để đánh nát xương cốt của họ thì cần phải có một sức

mạnh mà người thường khó có thể tưởng tượng. Trước mắt, chỉ có côn trùng bậc cao và alpha sở hữu thể chất 3S mới có thể gây tổn thương cho alpha thể chất 2S. Họ là người đứng trên đỉnh cao nhất trong xã hội loài người.

Nhưng lúc này, một kẻ đứng đầu như vậy lại bị một omega nhỏ nhắn đánh cho không còn sức chống trả. Hình ảnh này thực sự rất phi lý.

Cư dân mạng lặng ngắt như tờ, nhưng ratings lại tăng với tốc độ chóng mặt.

Trong phòng 401 trường quân đội Chellman, Joshua và ba người bạn cùng phòng cũng đang theo dõi cảnh này. Kyle Kleist là hoàng tử thứ hai của đế quốc, từ nhỏ đã được nhận một nền giáo dục vô cùng nghiêm khắc, vì vậy từ tính tình đến hành động của anh đều rất ôn hoà, nhã nhặn, rất ít khi đánh giá người khác.

Nhưng hôm nay, anh đặc biệt đưa ra nhận xét về thiếu niên tóc đen mắt đen nọ – "Tôi rất thích cậu ấy. Cậu ấy rất đặc biệt, là omega có sức cuốn hút nhất tôi từng thấy. Đương nhiên, Joshua cũng rất có sức cuốn hút, nhưng cậu vẫn chưa dũng cảm bằng cậu ấy." – Anh vừa mới phát hiện ra thân phận omega của Joshua mấy hôm trước, hơn nữa còn đồng ý giữ bí mật giúp cậu ta. Tuy vậy, anh vẫn còn một vài nghi vấn đối với hành vi của Joshua.

Dựa vào thuốc để khống chế kỳ động dục cũng không phải là biện pháp hay, về lâu về dài khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì không thể đoán trước. Khi trong quân đội xuất hiện một omega đang trong kỳ động dục, tất cả những sĩ binh alpha đều sẽ trở nên điên cuồng. Thời gian nghỉ ngơi thì không sao, nhưng ngộ nhỡ đúng lúc chiến đấu, quân đoàn ắt sẽ rơi vào đường cùng.

Omega có thể tiết ra chất pheromone gây nhiễu loạn thần trí của alpha, thể chất của họ là lý do quyết định họ không nên xuất hiện trên chiến trường, đây không phải là thành kiến, mà là sự thực. Nhưng nếu một omega có lòng dũng cảm và tự tin tuyệt đối, dứt khoát cắt bỏ tuyến omega, không ai có thể phủ nhận người nọ đã có đủ tư cách để trở thành một quân nhân ưu tú.

Hiện tại, Cecil đã đạt đến trình độ có thể lên chiến trường bất cứ lúc nào, còn Joshua thì vẫn thiếu một chút. Kyle không muốn so sánh hai người với nhau, nhưng họ đều là omega, đều muốn trở thành quân nhân, anh cứ luôn vô thức lấy hai người ra so. Anh tán thưởng Joshua, nhưng lại dành nhiều hảo cảm cho Cecil hơn. Theo anh thấy, hành động giấu giếm thân phận của Joshua có hơi vô trách nhiệm.

Thấy ánh mắt Joshua ảm đạm, tâm trạng sa sút, Kyle mới nhận ra lời nói vừa rồi của mình không ổn cho lắm, vội vàng xin lỗi cậu ta, sau đó tiếp tục theo dõi video.

Chỉ trong thời gian anh nói vài câu đó, Barnett đã bị Cecil hành cho thừa sống thiếu chết, tứ chi gấp khúc một cách kỳ dị, trông cực kỳ thê thảm. Hai đồng đội của gã đứng yên tại chỗ, ánh mắt vô cùng khoái chí. Họ đã chịu đựng Barnett đủ lắm rồi, chỉ mong được tự tay xẻ thịt gã. Sau khi trở về, họ sẽ lập tức yêu cầu gia tộc mình nhanh chóng rút khỏi quân đoàn Aldrich.

Darren há hốc miệng, vẻ mặt đần thối. Cậu ta hoàn toàn không ngờ Cecil có thể áp đảo một người mang thể chất 2S như Barnett. Phải biết cho dù là mình đánh với Barnett, nhiều nhất cũng chỉ có thể không

phân thắng bại. Không cần nói cũng biết điều này có ý nghĩa như thế nào, thể chất của Cecil tuyệt đối cũng là 2S, thậm chí là 3S, hắn quả thực là một alpha đội lốt omega! Má ơi, ngầu quá đi mất!

Darren che miệng, tránh cho cằm bị trật khớp.

Vài phút sau, Chu Doãn Thịnh rốt cuộc trút hết lửa giận trong lòng. Hắn lau máu tươi trên tay lên đồng phục tác chiến của Barnett, gằn từng câu từng chữ – "Đừng bao giờ đụng chạm đến giới tính của tao nữa. Khi ngay cả omega mà một alpha như mày cũng không đánh lại được, điều đó sẽ chỉ khiến hành vi của mày càng trở nên đáng xấu hổ."

Những lời này quả thực rất sắc bén, làm cho những omega đang yên lặng theo dõi đều cười cong cả người. Họ chưa từng cảm thấy sảng khoái đến thế bao giờ.

Nhóm người từng kêu gào omega nên ở nhà sinh con hoàn toàn câm họng. Những lời này chặn đứng toàn bộ ngôn luận liên quan đến kỳ thị giới tính của họ. Người ta chỉ cần một câu "Mày không cảm thấy đáng xấu hổ à" là có thể khiến họ hổ thẹn đến muốn độn thổ.

Ông Bernard khen con trai hết lời – "Johnny, cống hiến lớn nhất của mày dành cho gia tộc chính là đã sinh ra Cecil, điều này đủ để xí xoá sự vô dụng của mày."

Hình tượng của Cecil trên mạng trực tiếp được diễn tả bằng những tính từ như cool ngầu, chất, v.v… Không còn gì nghi ngờ, hắn chính là omega đặc biệt nhất vũ trụ, không ai có thể sánh kịp.

Osborne vội vã điều khiển tàu vũ trụ đến. Hắn vừa trông thấy hình ảnh Barnett vũ nhục Cecil, còn chưa kịp nổi giận thì Cecil đã đánh bại Barnett.

Sĩ quan phụ tá đứng sau hắn liên tục hít khí, hỏi – "Chuẩn tướng, cậu Bernard thực sự là omega?"

Khoé miệng Osborne nhếch lên, lạnh nhạt "ừ" một tiếng.

Phụ tá lắc đầu, thở dài – "Chuẩn tướng, chẳng phải lúc trước anh nói muốn tìm một người yêu có thể sánh vai với anh hay sao? Cecil hoàn toàn đủ khả năng sánh vai với anh, vì sao anh lại từ hôn?" – Anh ta không hiểu nổi Joshua có chỗ nào hơn Cecil.

Phát hiện thân hình ngài chuẩn tướng cứng lại trong giây lát, anh ta lập tức phân bua – "Nhưng từ hôn cũng tốt, giờ Cecil đã cắt bỏ tuyến omega, năng lực lại xuất sắc như vậy, chắc chắn phải thừa kế gia tộc Bernard. Cậu ấy không thể cưới bất cứ alpha nào, trái lại rất có thể sẽ lấy một omega hoặc beta, điều này có lẽ sẽ mở ra một lịch sử mới cho toàn vũ trụ."

Phụ tá tự bật cười, hoàn toàn không nhận ra mặt cấp trên đã đen như đáy nồi.

Barnett hoàn toàn phát điên. Gã không chết trong tay trùng tộc, nhưng lại bị một omega đánh cho không ra hình người, còn trực tiếp chiếu cho cả vũ trụ xem, sau này về phải đối mặt với người khác thế nào? Gã hiển nhiên không cho rằng mình phải chịu trách nhiệm vì hành vi tàn sát đồng đội. Trong mắt hắn, họ chỉ là những con chó mà gia tộc Aldrich nuôi, chết thì chết, chẳng có gì to tát.

Gã nhìn chằm chằm Chu Doãn Thịnh với con mắt hằn học. Bởi vì khớp hàm đã bị tháo, mọi lời chửi rủa đều chỉ có thể nghẹn trong cổ họng.

"Còn nhìn tao như vậy, tao sẽ móc mắt mày." – Chu Doãn Thịnh đạp lên mặt gã, vẻ mặt còn dữ dằn hơn gã, giọng điệu tràn đầy sự căm hận.

Chung quy Barnett cũng sợ, suy yếu nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, một chiếc tàu vũ trụ cỡ nhỏ lướt qua cánh rừng, dừng lại trên đầu họ. Osborne thậm chí không trang bị máy bay địa hình đã trực tiếp nhảy xuống từ độ cao trên trăm mét. Hắn tiếp đất một cách vững vàng, khiến mặt đất lún xuống thành một cái hố sâu đến nửa mét. Đôi mắt sắc bén như ưng của hắn nhìn về phía người vẫn đang giẫm lên mặt Barnett nọ.

Chu Doãn Thịnh chậm rãi lùi lại, nhún vai nói – "Thanh minh trước, tôi phòng vệ chính đáng đấy nhé."

132. Quyển 11 - Chương 6

Đôi mắt Osborne thoáng hiện ý cười. Hắn chăm chú nhìn thiếu niên một lúc, sau đó mới nhấc Barnett đã bị đánh gãy hết xương lên, ném lên tàu một cách thô bạo.

Darren vốn tưởng hắn sẽ lập tức rời khỏi, nhưng không ngờ hắn lại quay trở lại, ngồi xuống bên đống lửa, nói – "Tôi còn chưa ăn tối, không ngại cho tôi ăn ké một chút chứ?"

"Không sao, anh cứ ăn đi." – Chu Doãn Thịnh đưa phần mình cho hắn, cuối cùng vẫy tay với hai thành viên trong nhóm Barnett – "Các cậu cũng lại đây đi, nhóm chỉ có hai người e rằng không thể sống sót để ra khỏi khu rừng này được." – Đồng thời cũng thu hồi năng lượng linh hồn đã đâm vào đầu họ. Đến giờ phút này mà hai người kia vẫn chưa nổi điên, chứng tỏ họ là người có ý chí kiên định, trong sạch, có thể kết giao. Hơn nữa, trước mặt toàn thể người dân vũ trụ, hắn cần thể hiện sự khoan dung, độ lượng của gia tộc Bernard.

Thấy hắn có ý định thu nhận mình, hai người kia đều rất kinh ngạc và cảm động, lập tức cám ơn một cách chân thành.

Osborne đưa chi sau cho họ rồi đi về phía thi thể ong độc. Hắn kéo cánh nó ra, cắt hai miếng thịt trắng được giấu dưới gốc cánh, sau đó trở lại bên cạnh đống lửa, vừa nướng vừa lấy gia vị trong không gian ra rắc lên bề mặt thịt. Mùi thịt đậm đà lan toả trong không khí, làm Darren lại bắt đầu chảy nước miếng.

Chu Doãn Thịnh mới ăn mấy miếng, vẫn còn đang đói, không nhịn được mà mon men đến gần, nhìn chằm chằm miếng thịt với đôi mắt lấp lánh. Hắn kề rất sát, vì vậy Osborne có thể ngửi thấy hơi nước sau khi tắm rửa trên người hắn. Tuy rằng đã mặc một chiếc áo ba lỗ, nhưng độ bó sát của chiếc áo lại khiến thân hình hắn được phô bày một cách rõ rệt.

Còn gợi cảm hơn cả không mặc gì.

Trái tim Osborne đập thình thịch, ngoài mặt lại không hề suy suyển, chậm rãi nói – "Thực ra phần ngon nhất trên người ong độc là hai miếng thịt ở gốc cánh, chúng được giấu dưới lớp xác cứng bên ngoài, hơn nữa không hoạt động bao giờ nên rất mềm. Cậu nếm thử xem."

Hắn đưa miếng thịt đã nướng chín cho người nọ một cách tự nhiên. Chu Doãn Thịnh vội vàng nghển cổ cắn một miếng, đôi mắt tức thì trợn tròn, lập tức giơ ngón cái với ngài chuẩn tướng.

"Ngon thì ăn nhiều một chút." – Osborne đưa thịt cho hắn, thấy quai hàm hắn phập phồng phập phồng không khác gì hamster, Osborne bất giác nở nụ cười cưng chiều. Hắn thậm chí lấy khăn lau miệng giúp người nọ, động tác thuần thục như thể đã làm vô số lần.

"Anh họ nướng một miếng cho em với, mau mau mau!" – Darren bỏ chi sau đã ăn một nửa lại, vội vàng thúc giục.

"Tự đi mà nướng." – Nụ cười trên mặt Osborne tắt ngóm, khó chịu ném miếng thịt còn lại với gói gia vị trong không gian cho cậu ta. Thái độ của hắn đối với hai người thực sự quá mức khác biệt, khiến phụ tá bên cạnh liên tục liếc nhìn.

Đối xử với Cecil thì dịu nhẹ như gió xuân, đối xử với em họ lại lạnh như gió mùa, hai tiêu chuẩn rõ đến không thể rõ hơn. Đừng quên Joshua vẫn đang theo dõi trên mạng, phải chú ý chút chứ!

Phụ tá nháy mắt, cố ý nhắc nhở cấp trên: Anh đã từ hôn với Cecil rồi, thậm chí còn làm người ta phải cắt bỏ tuyến omega, chuyện đã qua rồi thì nên dứt bỏ một cách triệt để đi.

Osborne hiểu ý anh ta, niềm vui tràn đầy cõi lòng tức thì tiêu tán. Nhớ đến khuôn mặt trong sáng của Joshua, hắn vẫn cảm thấy si mê như thuở đầu, nhưng khi ngồi cạnh Cecil, hắn lại có thể kích động đến run rẩy. Có trời mới biết hắn phải cố gắng nhẫn nại đến nhường nào mới không chạy đến ôm người nọ ngay khi vừa trông thấy.

Hắn thậm chí không chịu nổi chuyện người nọ biến mất khỏi tầm mắt mình dù chỉ một giây. Nhưng cả vũ trụ đều biết rằng hắn bỏ Cecil trước, hơn nữa còn có một người yêu beta. Hắn và Cecil sẽ mãi mãi không thể đến với nhau.

Osborne lâm vào tình cảnh hoang mang chưa từng có, đột nhiên không thể nhớ nổi mình đã yêu Joshua như thế nào, lại tại vì sao mà rơi vào vũng lầy này. Ở lần đầu tiên Cecil xuất hiện trước mặt hắn sau khi cắt bỏ tuyến omega, mọi thứ bắt đầu trở nên khác lạ.

Mọi thứ hắn từng theo đuổi giờ đây càng ngày càng như một cạm bẫy, một cạm bẫy vì mục đích vây hãm hắn, quấy nhiễu hắn, khiến hắn mất đi một báu vật quan trọng nào đó.

Hắn đột nhiên đứng dậy, trở về tàu vũ trụ. Nếu vẫn ở lại bên cạnh Cecil, hắn sớm muộn gì cũng sẽ mất kiểm soát. Tốt hơn hết hắn nên tìm một góc yên tĩnh nào đó để làm rõ suy nghĩ của mình.

Trong phòng ngủ, trông thấy cảnh này, trái tim hồi hộp của Joshua rốt cuộc được thả lỏng. Cậu ta coi sự dịu dàng mà Osborne dành cho Cecil như biểu hiện của sự áy náy. Nói thật, cậu ta không thích Cecil tiếp cận Osborne, dù sao đi chăng nữa họ cũng từng là chồng chưa cưới của nhau, hơn nữa Cecil còn trả giá lớn như vậy vì Osborne. Cậu ta tuyệt đối không tin Cecil đã hết hy vọng với Osborne, hắn ghi danh vào Chellman chẳng qua là để có thể gần với Osborne hơn mà thôi.

Cecil rất có sức hút, mình phải làm sao bây giờ? Joshua cảm thấy vị trí của mình bị uy hiếp, tắt thiết bị liên kết đi xong liền rầu rĩ vùi mình vào trong chăn, vì vậy không trông thấy được Osborne đi rồi quay lại.

Hắn đi đến bên cạnh thiếu niên, ném một bộ đồng phục tác chiến sạch sẽ cho người nọ, nói – "Cecil, toàn vũ trụ đều có thể trông thấy mọi hành động của cậu, về sau nhớ chú ý một chút."

Chu Doãn Thịnh lập tức hiểu ý hắn, hỏi vặn lại – "Tôi cần chú ý cái gì? Tôi đã cắt bỏ tuyến omega, sắp sửa trở thành một quân nhân đủ tư cách. Tôi chiến đấu hết mình, bảo vệ Tổ quốc, tôi không cảm thấy mình có hành vi nào không phù hợp. Chuẩn tướng Matthew, anh đã từng nói, dù là omega thì cũng nhất định phải kiên cường, dũng cảm, tự lập, nhưng hiển nhiên anh chỉ biết nói miệng mà thôi, chứ bản chất không khác gì những kẻ kỳ thị omega khác."

Hắn ngừng một chút, cười lạnh – "Anh thật giả dối."

"Không, không phải như cậu nghĩ đâu!" – Osborne hết đường chối cãi, trái tim như bị dao cứa. Hắn nhận ra mình không thể nào chịu nổi sự hiểu lầm của Cecil. Hắn không có ý nói Cecil không nên lên chiến trường, mà là không muốn bất kỳ ai trông thấy thân hình tuyệt vời của Cecil. Chỉ cần nghĩ đến chuyện có người đang tơ tưởng Cecil qua U-internet, hắn lại nổi nóng đến muốn giết người. Nhưng những cảm xúc này ngay cả hắn cũng không lý giải nổi, huống gì nói ra khỏi miệng.

Hiện tại, hắn đang rất khó chịu và hoang mang, không ai có thể đả kích hắn nặng nề đến vậy chỉ trong vài câu như Cecil.

Chu Doãn Thịnh không muốn tiếp tục nói chuyện với Osborne. Hắn có thể đối xử với người nọ bằng thái độ bình thản, nhưng tiền đề là người nọ cũng phải đối xử với mình bằng thái độ bình thản. Hắn khoát tay, lạnh nhạt nói – "Tạm biệt, chuẩn tướng Osborne, hy vọng sau này anh đừng xía vào chuyện của tôi nữa, anh không có tư cách ấy."

"Bye anh họ." – Darren kiên định đứng về phía đồng đội. Cecil phóng khoáng là vậy, hấp dẫn là vậy, đáng có được một người yêu tốt hơn. Từ hôn chính là từ hôn, không thể mơ tưởng được làm lại từ đầu.

Anh không có tư cách ấy, câu nói này như một lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào lồng ngực Osborne. Hắn phải cố gắng lắm mới không để vẻ đau đớn lộ rõ trên gương mặt mình. Hắn cứng nhắc gật đầu tỏ vẻ đã biết, để lại một tiếng "xin lỗi" khản đặc rồi lập tức dẫn phụ tá trở về tàu vũ trụ.

Hắn ngồi lặng trên đài chỉ huy rất lâu, trước mặt là một hàng máy theo dõi, Cecil đang vừa ăn thịt nướng vừa nói chuyện phiếm với Darren. Nụ cười nhiệt thành và tài ăn nói xuất chúng của người nọ khiến hai đồng đội của Barnett cũng bất giác sán lại gần, nghiêm túc nghe người nọ nói chuyện. Cậu ấy sở hữu một sức hút độc nhất vô nhị nào đó, có thể khiến bất cứ người nào cũng phải thuần phục.

Dần dần, đôi mắt đang theo dõi màn hình của Osborne trở nên đỏ quạch. Hắn phẫn nộ, nóng nảy, bối rối, chỉ muốn xé cả chiếc tàu vũ trụ mà mình đang lái thành mảnh vụn.

Phát hiện không khí xung quanh càng ngày càng loãng, phụ tá mới nhận ra tinh thần lực của cấp trên đang bên bờ mất khống chế.

"Chuẩn tướng, anh bình tĩnh một chút, cẩn thận phá hỏng máy theo dõi." – Không hổ là người giỏi nhìn mặt đoán ý nhất quân đoàn thứ nhất, vừa mở miệng đã đâm trúng yếu điểm của cấp trên.

Osborne lập tức thu hồi tinh thần lực, còn giơ tay nâng màn hình giám thị gần mình nhất lên. Xác định trên đó vẫn chưa mất đi bóng dáng Cecil, hắn mới thở phào một tiếng.

Phụ tá chưa từng thấy cấp trên để ý một ai đến thế bao giờ, cho dù với Joshua, hắn cũng chỉ là si mê ngoài mặt mà thôi, hành vi vẫn chưa mất kiểm soát. Người hắn thực sự yêu là ai, không cần nói cũng biết. Nhưng là một người xấu tính có đẳng cấp, phụ tá cảm thấy mình hoàn toàn không cần nhắc cho cấp trên, rất "chu đáo" mà giữ yên lặng.

Ngón tay Osborne vuốt ve khuôn mặt Cecil trên màn hình, chợt cảm thấy hành động này rất đỗi quen thuộc, như thể đã từng làm hàng trăm nghìn lần. Hắn thích cảm giác khi yên lặng dõi theo Cecil, bình tĩnh, vui vẻ, hạnh phúc.

Nhưng chính hắn đã làm người nọ tổn thương, gần như khiến người nọ trở thành trò cười của cả vũ trụ. Osborne che mắt, ngăn sự tuyệt vọng như sắp ngưng đọng thành thực thể tràn khỏi đôi mắt.

Đúng lúc này, một quân y đi đến, nhỏ giọng nói – "Chuẩn tướng, đã chữa khỏi cho Barnett, anh có cần qua xem không ạ?"

Barnett sở hữu thể chất 2S, khả năng phục hồi vốn hơn xa người thường, lại thêm công nghệ y học tân tiến, những thương tích bình thường chỉ cần ngâm trong dịch chữa trị một tiếng là có thể khỏi hẳn.

"Đi xem một chút đi." – Osborne đứng dậy, đi về phía phòng y tế. Không ai phát hiện ra sự tàn nhẫn chợt loé trong mắt hắn.

Để thu hút người xem, trên mạng vẫn tiếp tục phát sóng trực tiếp tình hình sau đó của Barnett. Lúc này, gã bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, thần kinh đã dần ổn định nhờ dịch chữa trị, cũng nhận ra tình trạng hỏng bét của mình.

Gã lúc này rất yên tĩnh, còn tỏ ra vô cùng hối lỗi. Bởi vì gã biết dù mình nói gì cũng không có tác dụng, chi bằng ngoan ngoãn nhận tội, vãn hồi chút thể diện cho gia tộc. Nếu thái độ nhận tội tốt còn có thể giảm án thành lưu đày, có lẽ mấy chục năm sau, gã vẫn còn cơ hội trở về hành tinh thủ đô.

Nhưng rất nhiều việc không phải hành vi cá nhân có thể khống chế, chẳng hạn nếu ai đó muốn giết bạn, dù thế nào đi chăng nữa bạn cũng không tránh khỏi. Vừa bước vào cửa phòng, tinh thần lực của Osborne cũng đã ngưng tụ thành một mũi dùi đâm vào đại não Barnett.

Đúng vậy, tinh thần lực của hắn cũng có thể trực tiếp giết người, điều này chỉ có chính hắn và ông Matthew biết.

Thần kinh vừa ổn định lại của Barnett lại sôi sùng sục. Gã bật dậy tấn công mọi người như một con chó dại, miệng kêu – "Bọn mày dựa vào đâu mà bắt tao, xét xử tao? Bọn đấy chỉ là những con chó mà gia tộc Aldrich nuôi, pháp luật Đế quốc Lennon cũng không quy định giết mấy con chó cũng cần chịu trách nhiệm."

Những câu nói này lại gây ra sóng to gió lớn trên mạng, cộng đồng mạng quả thực không thể hiểu nổi rốt cuộc vì đâu mà gia tộc Aldrich lại cho rằng mình hơn người như vậy. Thì ra trong mắt họ, tất cả những người làm việc cho họ đều là súc vật mặc họ giẫm đạp, tàn sát.

Cư dân mạng cũng cạn lời, thậm chí còn chẳng buồn bình luận, chỉ dùng một loạt ba chấm và biểu cảm nuốt phải ruồi để khái quát tâm trạng của mình.

Các thế lực luôn sẵn sàng góp sức cho gia tộc Aldrich gần như tức điên. Họ quả quyết từ chối lời thỉnh cầu nói chuyện của gia chủ nhà Aldrich, cùng đưa ra một kết luận thống nhất: Gia tộc Aldrich không đáng để họ tiếp tục trung thành.

Lão Aldrich rầu đến bạc tóc. Lão ta liên tục gọi điện thoại, lại liên tục nhận được âm báo từ chối cuộc gọi, trái tim dần dần trượt xuống đáy vực. Nhìn bề ngoài, gia tộc Aldrich tựa như một con quái vật, nhưng đó hoàn toàn là do có cấp dưới làm nền, một khi những người đó không muốn ủng hộ gia tộc Aldrich nữa, con quái vật này sẽ rơi thẳng từ tầng mây xuống mặt đất, tình trạng ấy chỉ có thể hình dung bằng hai chữ "thảm thiết".

Lão ta hoàn toàn không ngờ được rằng đứa con trai mà lão ta hài lòng nhất lại có thể chôn vùi cố gắng suốt bao nhiêu năm của lão chỉ bằng một hai câu. Lão ta truy cập U-internet, đi xem xét tình hình của Barnett với tâm trạng gần như thù hận.

Barnett bắt lấy một quân y gầy yếu nhất, định bóp chết đối phương. Nét mặt gã vặn vẹo, ánh mắt điên cuồng, hiển nhiên đã đánh mất lý trí. Dưới tình huống như vậy, nhân viên chấp pháp phụ trách bắt giữ gã có quyền giết chết gã.

Vì vậy, Osborne ra tay. Hắn vặn gãy cánh tay Barnett, trực tiếp đấm xuyên tim gã, sau đó nghiêm túc báo cáo trước máy ghi hình – "Căn cứ quy định số 1209 luật quân sự Đế quốc Lennon, chuẩn tướng Osborne Matthew đã xử quyết nghi phạm Barnett Aldrich để bảo vệ an toàn tính mạng của mọi người. Mọi chứng cứ liên quan tạm thời sẽ được niêm phong chờ điều tra."

Hắn ra lệnh cho binh sĩ bảo vệ hiện trường một cách thỏa đáng, sau đó cúi đầu với mọi người ở nơi khác thông qua màn hình theo dõi.

Không một ai trách cứ hắn, thậm chí còn khen không dứt miệng, chỉ có người nhà Aldrich là tức đến đỏ mắt. Họ biết Osborne cố ý, với thực lực của hắn, không khó để khống chế một Barnett đang phát cuồng, chỉ cần bổ một cú vào gáy là có thể khiến Barnett hôn mê, sau đó bắt sống mang về.

Nhưng hắn không làm vậy, mà là chọn trực tiếp giết gã.

Hắn đã tuyên bố lập trường của mình: Gia tộc Matthew không sợ đối địch với gia tộc Aldrich, đây là một ví dụ.

Từng hành vi của hắn đều đúng với pháp luật, dù đã tức đến phát điên, lão Aldrich vẫn không làm gì được hắn.

Các thành viên đi lạc lại lục tục trở về, Chu Doãn Thịnh vừa dẫn họ đi diệt quái vừa chú ý đến động tĩnh bên ngoài. Thấy tin Osborne giết chết Barnett, hắn ngạc nhiên nhướn mày một cái.

Nhìn không ra tên kia bề ngoài chính trực thế mà lòng dạ lại hiểm ác đến vậy, hoàn toàn không hợp với tính cách nhân vật đã cho trước nhỉ. Hắn âm thầm cảm thán một câu rồi cũng gạt ra khỏi não.

Mười ba ngày sau, họ rốt cuộc đến gần địa điểm tập hợp một cách thuận lợi.

"Tăng tốc tối đa, có chiến hữu bị nhện Pholcidae bao vây, cần cứu viện." – Dò ra nguy hiểm, Chu Doãn Thịnh lập tức chạy đến nơi xảy ra chuyện.

Trước đó đã nói, bọ ngựa hoa quỷ là loài côn trùng có cấp bậc rất cao, gần như không có thiên địch trên hành tinh CT073 này. Nhưng đó chỉ là gần như, loài côn trùng duy nhất có thể khiến chúng sợ hãi chính là nhện Pholcidae.

Thức ăn của nhện Pholcidae là con người và các loài côn trùng cao cấp. Chúng có thể nhả ra một loại tơ nhầy cực kỳ chắc chắn, ai xui xẻo bị dính phải thì chỉ còn nước chờ chết. Con mồi càng giãy giụa, mạng nhện sẽ càng chắc, càng dính chặt, cho đến khi con mồi không thể động đậy dù chỉ là một sợi tóc.

Lúc đó, nhện Pholcidae sẽ từ từ bò đến, tiêm thứ nọc độc có tính ăn mòn vào cơ thể con mồi, chờ đến khi con mồi tan thành một bãi thịt nát là lập tức hút sạch.

Chúng luôn xuất hiện theo đàn, mạng nhện cũng giăng khắp nơi, ngay cả tàu vũ trụ còn từng bị quấn không thể tránh thoát, huống gì con người. Gặp chúng không khác nào gặp phải thần chết.

Darren biết, tuỳ tiện đi qua căn bản không thể cứu được bạn, buộc phải gọi đội cứu viện đến. Cậu ta lấy thiết bị cầu viện ra, nhưng lại không thể nào ấn xuống được. Người nào ấn chuông, người nấy sẽ tự động bị loại. Khó khăn lắm cậu ta mới đi được đến ngày hôm nay, tại sao lại phải từ bỏ?

Cậu ta hơi cắn môi, cất thiết bị cầu viện đi rồi đuổi theo Cecil. Có lẽ người bị vây bủa đã ấn chuông cầu viện, đội cứu viện sẽ đến ngay lập tức. Cậu ta nghĩ ăn may như vậy.

Nhưng rất tiếc, những người nọ đã bị dính chặt vào mạng nhện, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được, huống gì lấy thiết bị cầu viện. Người xem trên mạng thấy có hơn mười con nhện Pholcidae đang bò từ trên cây xuống, giác quan bên mép nhỏ nọc độc, làm cho mặt đất bên dưới bị ăn mòn thành những lỗ nhỏ chi chít, người nào người nấy đều cảm thấy trái tim sắp nổ tung.

Họ tự động liên hệ với nhà trường, yêu cầu phía nhà trường nhanh chóng cử người đến cứu viện. Thấy Cecil không màng nguy hiểm mà chạy đến, tất cả đều chỉ muốn thò tay vào màn hình kéo hắn ra.

Đại khái chỉ có người nhà Aldrich là cảm thấy vui mừng. Họ tìm mọi cách để ngăn cản đội cứu viện, hòng khi đội cứu viện tới nơi, Cecil đã bị ăn thịt.

"Đừng lại gần, bọn tôi gặp nhện Pholcidae, mọi người mau chạy đi!" – Nghe thấy tiếng bước chân, một thí sinh nào đó bị dính trên mạng nhện vội vàng gắng sức la to. Hành động vô tư của người nọ lại càng khiến Chu Doãn Thịnh quyết tâm cứu giúp.

Hơn mười con nhện Pholcidae, cũng không khó đối phó. Hắn cất súng đi, hai tay hai thanh kiếm laser xông vào phạm vi phục kích của nhện Pholcidae, tơ nhện lập tức ào ạt bắn xuống từ trên cây.

Người xem trên mạng đều sợ hãi che miệng, nhưng tình huống thảm thiết trong dự đoán hoàn toàn không xảy ra, Cecil tránh thoát tầng tầng lớp lớp mạng nhện bằng một tốc độ khó có thể tin tưởng. Hắn xuyên qua những khe hở mạng nhện, vung kiếm chém vụn chúng. Hắn nhảy lên nhảy xuống, động tác uyển chuyển. Không biết từ khi nào, hắn đã nhảy lên lưng một con nhện Pholcidae, đâm mạnh kiếm laser vào đầu nó.

Nhưng nhện Pholcidae là một loài côn trùng sống rất dai, cho dù toàn bộ cơ thể bị đạn hạt nhân xuyên thủng, đầu cũng bị kiếm laser đâm xuyên, chúng vẫn có thể sống thêm vài tiếng nữa. Trong vài tiếng này, chúng sẽ dựa vào phần lông tơ trên chân để phán đoán vị trí con mồi, sau đó cùng kéo con mồi xuống địa ngục bằng bất cứ giá nào.

Chúng còn khó đối phó hơn bọ ngựa hoa quỷ.

Chu Doãn Thịnh chỉ thử một lần rồi lập tức nhảy ra, nhanh chóng chuyển mục tiêu tấn công sang con đang chuẩn bị hấp thụ thí sinh gặp nạn.

Người xem trên mạng hoàn toàn rung động với thân pháp nhanh nhạy của hắn, đồng thời cũng toát mồ hôi hột vì khả năng sống dai đến biến thái của nhện Pholcidae. Họ điên cuồng lắc màn hình, cầu xin Cecil mau chạy trốn. Họ thực sự rất thích hắn, hắn tựa như một chùm sáng, chói ngời là vậy, ngạo nghễ là vậy, khiến cả thế giới đều trở nên tươi đẹp.

Họ muốn cùng hắn đi tiếp, chứng kiến sự trưởng thành và huy hoàng của hắn. Hắn tuyệt đối không thể chết ở đây, chết khi cuộc đời chỉ mới bắt đầu.

"Các thành viên đâu? Đồng đội của Cecil đi đâu hết rồi? Đm, một đám alpha với beta mà chạy chậm hơn Cecil mấy chục km, mấy người có xấu hổ hay không!" – Một omega tính tình vốn rất hiền hoà đập bàn mắng.

Người nọ vừa mắng xong, Darren lập tức xuất hiện, giơ súng hạt nhân bắn liên hoàn. Nhưng nhện Pholcidae căn bản không sợ đạn hạt nhân, cơ thể chúng được bao phủ bởi một lớp tơ nhện vừa dai vừa bền, có thể ngăn cản hầu hết tổn thương, hơn nữa cho dù bắn xuyên qua cũng không ảnh hưởng gì đến hành động của chúng.

Chúng đổ xô về phía Chu Doãn Thịnh, để lại một lớp mạng nhện rất dày nơi hắn chạy qua, vậy mà ngay cả một sợi tơ cũng không thể dính lên người hắn. Tốc độ của hắn nhanh như một cơn gió, vô hình vô ảnh, khó có thể bắt giữ. Đây tuyệt đối là con mồi khó đối phó nhất mà chúng từng gặp.

Mạng nhện rải khắp nơi, gần như không có chỗ đặt chân, trên cây cũng treo rất nhiều, bất cẩn một chút là sẽ bị dính vào. Cứ đà này, nơi này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thế giới mạng nhện trắng xoá, có chắp thêm cánh cũng không thoát được. Chu Doãn Thịnh âm thầm tính toán, vung kiếm nhảy lên lưng một con, đâm vào khớp xương yếu nhất của nó, nhanh chóng chặt đứt chân nó, sau đó lại chuyển sang lưng một con khác, lặp lại cách trên.

Cũng nhờ ý thức bầy đàn của nhện Pholcidae, chúng liên tục xông đến, khiến Chu Doãn Thịnh căn bản không cần tiếp xúc với mặt đất. Hắn nhanh chóng nhảy từ lưng con này sang lưng con khác, kiên nhẫn tách rời chân chúng. Trong lúc hỗn loạn, thậm chí có con còn bất cẩn làm đồng loại bị thương, càng làm suy yếu sức chiến đấu của chúng.

Darren bị tầng tầng lớp lớp mạng nhện chắn ngoài vòng chiến đấu, mới đầu còn liên tục bắn phá yểm trợ đồng đội, lúc sau nhận ra phương pháp xử lý của đồng đội, cậu ta cũng nhẹ nhõm bỏ súng xuống, chờ đồng đội chiến thắng trở về. Vài thành viên đến sau cũng chăm chú nhìn thiếu niên đang dịch chuyển liên tục giữa vòng chiến trắng xoá bằng đôi mắt si mê.

Lần đầu tiên họ nhận ra bạo lực và tàn sát cũng có thể đẹp tựa nghệ thuật đến thế. Thiếu niên chém lìa đốt chân của bầy nhện Pholcidae này bằng một tốc độ nhanh đến khó tả, lúc ngang qua mấy đồng đội bị vây bủa còn không quên chém đứt lớp tơ bao kín bọn họ, khiến họ không đến nỗi bị ngạt thở.

Vừa cử động được đôi chút, những người này vội vàng gỡ lớp tơ che trên tai, mắt, mũi, miệng ra, nhìn thiếu niên một cách chăm chú.

Bận rộn suốt hơn một giờ, Chu Doãn Thịnh rốt cuộc cũng chém đứt đốt chân cuối cùng. Hắn đứng trên lưng nhện Pholcidae, hỏi – "Các cậu đã ấn chuông chưa?"

"Chưa, vừa đến đã bị trúng mai phục, căn bản không kịp ấn." – Một alpha thân hình cao lớn mặt mũi khôi ngô lúng ba lúng búng. Môi người nọ bị dính vào nhau, hơi khó nói chuyện. Anh ta chính là người vừa nhắc Chu Doãn Thịnh không nên đến gần.

"Nước lá rau đắng có thể hoà tan mạng nhện, để tôi bảo đồng đội của tôi đi hái rau đắng cứu các cậu ra, sau đó chúng ta cùng đến địa điểm tập hợp." – Chu Doãn Thịnh vẫy tay với Darren. Từ dưới đất đến trên cây nơi nào cũng toàn là mạng nhện, hắn chỉ có thể đứng trên lưng nhện Pholcidae.

Darren "ừ" một tiếng, dẫn các thành viên đi tìm rau đắng.

Hơn chục con nhện Pholcidae, tuy vẫn chưa chết hẳn nhưng cũng không thể nào động đậy, chỉ có thể hơi ngọ nguậy phần bụng. Chu Doãn Thịnh bị đung đưa một chút, lập tức chém phăng đầu lũ nhện, sau đó mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thiết bị liên kết cá nhân phát ra tiếng "tích tích" nho nhỏ, hiển thị số lượng côn trùng mà hắn đã giết – 6857, thậm chí nhiều hơn Osborne Matthew lúc trước mấy chục con. Đây chắc chắn sẽ trở thành kỷ lục mới nhất của trường quân sự Chellman.

Alpha nọ xem thiết bị liên kết, cảm thán – "Cecil, kỹ năng và tư duy chiến đấu của cậu quả thực là xuất sắc nhất trong những người tôi từng thấy, cậu hoàn toàn xứng đáng là người dẫn đầu."

Chu Doãn Thịnh cười sang sảng, nhận lời ca ngợi của anh ta.

Đến giờ phút này, người xem trên mạng mới thoát khỏi sự rung động mà kỹ xảo tuyệt vời của Cecil mang lại, ôm màn hình quỳ liếm như điên như dại. Sao trên đời lại tồn tại một sinh vật vừa mạnh mẽ vừa xinh đẹp như vậy? Quá ảo!

133. Quyển 11 - Chương 7

Darren vừa đi, một con robot màu đen lập tức xuất hiện, đáp xuống khoảng đất bên ngoài khu vực mạng nhện trắng. Osborne mở khoang điều khiển, nhảy xuống từ độ cao mấy chục mét.

Tàu vũ trụ mà hắn lái không biết bị ai mó máy tay chân, bay đến nửa đường thì bộ phận thuyên chuyển năng lượng có vấn đề. Để đảm bảo an toàn cho Cecil và những thí sinh khác, hắn bỏ lại tàu vũ trụ và đội

ngũ đi cùng, một mình điều khiển robot đến. Từ trong khoang điều khiển, hắn đã trông thấy toàn bộ quá trình chiến đấu của Cecil.

Động tác vung kiếm của người nọ thực sự quá đẹp, tựa như một cơn gió, như một tia chớp, biến giết chóc đẫm máu thành thứ nghệ thuật hết sức tuyệt vời. Khi tất cả kết thúc, hình ảnh hắn đứng trên bụng nhện, miệng cười ung dung như một viên đạn xuyên thủng trái tim Osborne. Hắn thở dốc, nhịp tim hỗn loạn, chăm chú nhìn thiếu niên trên màn hình với vẻ si mê mà chính bản thân mình cũng không biết.

Hắn đi đến bên cạnh mạng nhện, giọng nói khàn khàn – "Cecil, cậu vẫn ổn chứ? Có bị thương gì không?"

"Bọn tôi đều rất ổn, vấn đề bây giờ là nhanh chóng đánh tan đống mạng nhện này, để bọn tôi còn đi ra ngoài." – Chu Doãn Thịnh khoanh chân ngồi trên bụng nhện, khoát tay một cách hời hợt.

"Mọi người chờ một chút, đội cứu viện sẽ đến ngay lập tức, họ chắc hẳn có mang thuốc hoà tan." – Osborne đứng yên tại chỗ, đường nhìn dính chặt lên người thiếu niên. Thực ra trong khoang điều khiển của hắn cũng có sẵn mấy thùng thuốc hoà tan, nhưng hắn chắc chắn sẽ không lấy ra. Hắn muốn ở bên Cecil lâu hơn một chút.

Hắn xoay người rời khỏi. Vài phút sau, hắn khiêng một cây gỗ rất lớn về đặt lên lớp mạng nhện trắng xoá, chìa tay nói – "Cecil, cậu ra khỏi đó trước đi đã."

"Không, chỗ này rất thoải mái." – Chu Doãn Thịnh khoát tay. Tuy vóc dáng của Pholcidae rất kinh tởm, nhưng ngoài cơ thể chúng bao phủ một lớp lông tơ mềm mại, không khác gì một tấm thảm.

Osborne nhảy lên cây gỗ, đi về phía Cecil. Một con nhện Pholcidae có kích cỡ to chừng một chiếc ô tô, hai người cùng ngồi cũng sẽ không chật. Chu Doãn Thịnh dịch sang bên cạnh một chút, tỏ vẻ chào đón với Osborne. Nhưng hắn vẫn ngứa miệng châm chọc một câu – "Đội cứu viện lúc nào cũng chờ xong việc mới đến."

"Tàu của chúng tôi bị người khác mó máy tay chân. Sau khi về tôi nhất định sẽ điều tra chuyện này rõ ràng." – Osborne ngồi xuống sát cạnh thiếu niên, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng nhịp tim thì hoàn toàn không hợp những gì hắn biểu hiện ra ngoài. Hắn đang rất căng thẳng, lòng bàn tay cũng bắt đầu toát mồ hôi. Nhớ lại mâu thuẫn lúc trước, hắn nói nhỏ – "Cecil, xin lỗi vì đã nói những lời không phải với cậu. Nhưng xin cậu hãy tin tôi, cho dù cậu muốn làm gì, tôi cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện." – Nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm việc phô bày thân thể trước mặt người khác.

Đương nhiên, hắn không dám nói ra câu cuối cùng.

Chu Doãn Thịnh liếc xéo hắn một cái, khoát tay nói – "Chuyện nhỏ thôi mà, tôi quên lâu rồi."

Đến tận lúc này, tâm trạng thấp thỏm kéo dài hơn mười ngày của Osborne mới bình thường trở lại. Hắn vụng trộm lau mồ hôi tay lên bụng nhện, sau đó cúi đầu che giấu nụ cười trên môi. Hắn rất thích Cecil, thích tính hào sảng, thẳng thắn của Cecil, thích đến nỗi không biết nên nói gì trước mặt người nọ.

Hắn sợ mình mà nói chuyện sẽ lại chọc giận người nọ như lần trước. Nếu người nọ không vui, tâm trạng của hắn cũng sẽ rất nôn nóng.

Hai người lặng yên ngồi một lúc lâu. Mấy thí sinh bị mạng nhện dính chặt, có người thậm chí còn không thể mở mắt mở miệng, người duy nhất còn đủ năm giác quan chính là alpha nọ. Anh ta rất sùng bái Osborne, lúng búng hỏi – "Chuẩn tướng Matthew, kia là robot riêng của thầy ạ?"

"Đúng vậy." – Osborne gật đầu.

Chu Doãn Thịnh thế mới chú ý đến con siêu robot màu đen hình giọt nước đơn giản mà sang trọng kia, vô thức nhìn lâu hơn một chút. Osborne giật mình, hỏi – "Cậu có muốn vào xem không?"

Chu Doãn Thịnh đang định đồng ý thì nghe thấy alpha nọ bật thốt một cách kinh ngạc – "Hở, nhưng mà chẳng phải chỉ có người sở hữu cả thần kinh lẫn thể chất cấp 3S mới có thể đi vào loại siêu robot như này hay sao? Nếu không áp suất khổng lồ hình thành khi chín cụm đá năng lượng cùng khởi động sẽ nghiền nát cơ thể người mà đúng không?"

Robot bình thường chỉ có một cụm đá năng lượng, áp suất được hình thành sau khi khởi động cũng đủ để khiến người có thể chất dưới cấp B mất mạng ngay tức khắc. Vì thế nên trường quân sự Chellman mới đưa ra yêu cầu cao đến vậy đối với thể chất của học viên. Mà đá năng lượng trong robot càng nhiều, tính năng càng ưu việt, yêu cầu đối với thần kinh và thể chất cũng càng nghiêm khắc.

Mà cả vũ trụ cũng chỉ có vẻn vẹn năm con robot phụ tải chín cụm đá năng lượng, cũng không phải do công nghệ chế tạo qua mức phức tạp, mà là dù chế tạo ra cũng rất ít người có thể khống chế. Nếu không có thần kinh và thể chất cấp 3S thì cho dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần vừa bước vào khoang điều khiển sẽ lập tức bị áp suất cao hơn hành tinh thủ đô mấy trăm lần nghiền thành thịt nát.

Vì vậy, siêu robot tựa như truyền thuyết trong vũ trụ, hiện nay toàn vũ trụ chỉ có ba người có thể điều khiển chúng, trong đó chỉ có một người thuộc Đế quốc Lennon, đó chính là Osborne. Osborne là người trẻ nhất, cũng là người mạnh nhất trong ba người này, từng một mình san bằng cả một hành tinh côn trùng. Danh hiệu "người mạnh nhất vũ trụ" của hắn cũng không phải bịa đặt.

Chu Doãn Thịnh bị con robot đen óng hấp dẫn, đi dọc cây gỗ ra khỏi khu bám mạng nhện, vuốt ve lớp vỏ kim loại robot một cách thích thú.

Osborne lập tức đi theo, giọng nói có đôi chút căng thẳng – "Có muốn vào khoang điều khiển của tôi xem một chút hay không?" – Đó là lãnh địa cá nhân của hắn, không cho bất kỳ ai bước vào (đương nhiên, họ có muốn cũng không vào được), nhưng hắn sẵn lòng để Cecil xâm nhập mọi không gian riêng tư của mình.

"Sao anh biết tôi cũng có thể vào?" – Đôi mắt đào hoa liếc hắn một cái.

Cả người Osborne như bị điện giật. Hắn thích đôi mắt người nọ dõi nhìn mình, cảm giác ấy tựa như có sợi tơ rút ra từ trái tim quấn quanh cơ thể hắn, chặt chẽ, chầm chậm, khiến nhịp thở của hắn cũng trở nên đặc

quánh. Hắn âm thầm hít sâu, nói – "Tôi có thể cảm nhận được "hơi" của người mạnh toát ra từ cậu, trực giác cho tôi biết cậu và tôi giống nhau."

Chu Doãn Thịnh cười, nhấn mũi chân nhảy lên những mấu lồi ngoài vỏ robot, thoáng chốc đã nhảy đến cửa khoang điều khiển, sau đó ung dung bước vào dưới cái nhìn chăm chú của toàn vũ trụ.

Đôi mắt Osborne nhoáng lên nét cười, cũng đi vào theo.

"Đậu má, vào được thật!" – Anh chàng alpha bị dính giữa mạng nhện bật thốt tiếng chửi thề. Anh ta chưa từng tiếp xúc với Cecil, cũng không biết thực lực của người nọ, tuy người nọ một mình đánh thắng mười con nhện Pholcidae, nhưng đó là nhờ vào kiếm thuật cao, khả năng phán đoán chuẩn xác và độ nhanh nhạy. Nhìn từ bề ngoài, có chết anh ta cũng không ngờ một người nhỏ nhắn như vậy lại sở hữu thể chất và cường độ thần kinh cấp 3S.

Họ thuộc nhóm người phi phàm có thể tự do qua lại trong vũ trụ mà không cần trang phục phòng hộ. Khắp vũ trụ, nhóm người này tuyệt đối không quá mười người. Nếu nhớ không nhầm thì hình như Cecil còn là omega nữa nhỉ? Từ bao giờ omega trở nên khủng khiếp như vậy?

Anh chàng alpha này đã ngây như phỗng. Mà khán giả trên mạng thì đã kinh ngạc đến không nói nên lời. Trước đó họ cũng đã từng suy đoán thực lực của Cecil, rất nhiều người tin rằng thần kinh và thể chất của hắn chắc hẳn đều là cấp S, nhưng có chết họ cũng không ngờ là cấp 3S.

"Ha ha, lừa đảo à?"

"Lừa ma chắc? Biết trước là sẽ chết, thánh vào thử xem?"

"Cecil tuyệt đối không phải là omega, cậu ấy nhất định là alpha, ông Bernard giấu giếm giới tính của cậu ấy làm con bài chưa lật. Mấy người làm chính trị thật là nham hiểm!" – Thậm chí xuất hiện cả thuyết âm mưu.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Đế quốc Lennon lại có thêm một người cấp 3S, đây là một chuyện đáng để ăn mừng. Mọi thế lực lớn đều đổ dồn ánh mắt về gia tộc Bernard. Họ biết, gia tộc Bernard ắt sẽ quật khởi, trừ phi Cecil bị xử lý.

Ông Bernard cảm nhận được vinh quang và mây mù cùng bao phủ trên bầu trời gia tộc Bernard. Mặc dù Cecil có thể trở thành cánh tay đắc lực bảo vệ Đế quốc Lennon, nhưng vẫn sẽ có người muốn đẩy hắn vào chỗ chết vì lợi ích riêng của mình, thậm chí còn có thể sẽ hợp tác với các thế lực thù địch của Liên bang Tự Do và nước Cộng hoà Barlow để tiêu diệt Cecil.

Ông không thể không giúp cháu trai mình có đầy đủ sức mạnh bằng tốc độ nhanh nhất. Ông bắt đầu liên lạc với binh lính cũ của mình. Kết quả cũng khiến ông rất vừa lòng, họ nhận ra giá trị của Cecil, hơn nữa cũng bày tỏ toàn bộ thành ý của mình.

Canteen trường quân độc Chellman, tất cả những sinh viên theo dõi màn hình lớn đều thộn mặt. Có chết họ cũng không ngờ được rằng Cecil sở hữu thần kinh và thể chất cấp 3S. Cho dù trong mắt những alpha xuất sắc, đó cũng là một tồn tại phi phàm.

Kyle vui vẻ cười khẽ, nghiền ngẫm – "Cậu ấy quả nhiên là đặc biệt nhất."

Joshua ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng đôi tay cầm dao nĩa lại đang phát run. Cậu ta vốn cho rằng Cecil chỉ sở hữu cường độ thần kinh cấp S hoặc 2S, thể chất cấp B hoặc A. Nhưng bây giờ, cậu ta nhận ra tâm lý ghen tị đã khiến mình xem nhẹ Cecil rất nhiều.

Hắn cởi mở, kiến thức uyên bác, tài ăn nói phi phàm. Hắn dũng cảm, kiên cường, tự lập, hắn sở hữu lòng quyết tâm và dũng cảm chưa từng có. Mà đó là những phẩm chất mà Osborne yêu quý nhất, thậm chí nói yêu quý thôi vẫn chưa đủ, phải là yêu say đắm mới đúng. Cậu ta có thể nhận ra thái độ của Osborne đối với Cecil càng ngày càng dịu dàng, họ sở hữu tiềm năng tương tự, sớm muộn gì cũng có ngày đứng trên cùng một độ cao, đó mới thực sự là sánh vai.

Mà mình, người từng được Osborne khen là người bạn đời có thể sánh vai với hắn giờ lại như một trò đùa. Trên mạng đã bắt đầu có người nhạo báng Osborne có mắt như mù, nếu không phải hắn giấu giếm thân phận của người yêu, e rằng mình đã sớm bị công kích. Tâm trạng bất an ấy cứ dằn vặt Joshua, khiến nét mặt cậu ta tái nhợt. Cậu ta cố gắng tự nói với mình rằng Osborne không phải người đứng núi này trông núi nọ, thế mới khiến bản thân dễ chịu hơn đôi chút.

Cậu ta nhìn chằm chằm màn hình, cố gắng suy đoán hai người đang làm gì trong robot.

Chu Doãn Thịnh cũng đến từ kỷ nguyên khoa học kỹ thuật phát triển. Hắn tinh thông các loại máy móc điện tử, vì vậy hoàn toàn không lạ lẫm với cấu tạo bên trong robot. Hắn vừa tham quan khoang điều khiển vừa âm thầm phác thảo cấu tạo robot của mình trong đầu.

Osborne lặng lẽ đi cạnh hắn, giới thiệu các loại dụng cụ cho hắn, có thể nói là biết gì nói đó, không giấu giếm chút nào.

Hắn cố gắng kiềm nén ước muốn gần gũi với thiếu niên, tránh cho người nọ sinh lòng phòng bị với mình. Hắn còn vắt óc nghĩ vài câu chuyện cười, đang định nói ra khỏi miệng thì thấy Darren xuất hiện trên màn hình theo dõi 360 độ, cậu ta và các đồng đội đang vác mấy bó rau đắng lớn chạy nhanh về.

"Tôi phải xuống đây, cảm ơn sự thẳng thắn của anh, khi nào có siêu robot riêng tôi nhất định cũng sẽ mời anh đến tham quan." – Chu Doãn Thịnh vẫy tay, sau đó nhảy thẳng từ ô cửa cao hơn mười mét xuống.

Trông thấy Cecil từ trên trời giáng xuống, Darren và những người khác đều ngây như phỗng. Đương nhiên họ biết lai lịch của chiếc robot đen này, vì thế nên mới kinh hãi.

"Ngây ra đó làm gì, còn không mau ép nước rau đắng đi?" – Chu Doãn Thịnh lấy mấy thùng sắt trong túi không gian ra.

"Rõ, ép ngay đây ạ." – Darren ngắm nhìn gương mặt mỹ lệ của thiếu niên trong chốc lát với tâm trạng sùng bái, sau đó mới thả rau đắng vào thùng sắt rồi dùng đá nghiền nát, còn không quên đuổi ông anh họ cứ bám lấy thiếu niên nọ đi – "Anh cũng thấy đấy, bọn em căn bản không gặp nguy hiểm gì, cũng không ấn chuông cầu viện, anh có thể đi rồi. Lần sau muốn đến thì đến sớm một chút, đừng đợi xong xuôi cả rồi mới xuất hiện."

Osborne thật muốn tẩn thằng nhóc này một trận. Hắn đứng lặng tại chỗ hồi lâu, thấy Cecil chỉ chú tâm ép nước, ngay cả liếc nhìn mình cũng không, đành buồn bã rời đi. Robot khởi động bay lên không, thiếu niên trên màn hình dần dần hoá thành chấm nhỏ rồi biến mất giữa tầng tầng lớp lớp cành lá, hắn chợt cảm thấy nhịp tim mình trở nên dồn dập.

Trái tim hắn không thể nào chịu nổi nỗi đau xa cách này, như thể mình đã từng đánh mất thiếu niên vô số lần, sau đó truy tìm giữa bóng đêm vô tận, rồi lại tiếp tục mất đi lần nữa. Hắn lập tức truy cập U-internet, tìm ra tần số kênh riêng của thiếu niên giữa vô vàn video giám sát, thế mới khiến nhịp tim chậm lại đôi chút.

Chu Doãn Thịnh hoà tan mạng nhện bằng rau đắng, cứu mấy thí sinh bị nhốt ra. Họ liên tục chạy một ngày một đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đến được địa điểm tập hợp một cách thuận lợi. Ai cũng không muốn làm bất cứ việc gì, đều trực tiếp nằm vật xuống sân cỏ.

Những thí sinh đến sau cũng bắt chước theo, thoáng chốc đã nằm la liệt cả đám.

Thời hạn cuối cùng vừa đến, nhà trường lập tức kiểm kê nhân số, lần này có 475 người đi, 462 người về, trong đó có thể xác định ba người đã tử vong, còn lại mười người không rõ tung tích, nhưng nhà trường và quân đội sẽ hợp tác tìm kiếm khắp rừng rậm, cho đến khi xác nhận được họ còn sống hay đã tử vong. Còn những người về đích an toàn thì lập tức được đưa về hành tinh thủ đô.

Kết quả được tổng kết một cách nhanh chóng. Với tư cách giáo viên dẫn đầu, Osborne tự tay trao tặng huân chương Quân công cho Cecil. Thiếu niên mỉm cười nhận lấy, nhìn đi nhìn lại một hồi, sau đó chu bờ môi đỏ mọng hôn một cái. Thấy hình ảnh này, Osborne tựa như bị điện giật, từng cọng tóc sợi lông đều dựng ngược, kể ra nỗi khát vọng đối với thiếu niên.

Thậm chí hắn còn nhanh chóng phác hoạ ra hình ảnh người nọ hôn mình trong đầu. Hắn đã không thể khống chế tư tưởng của mình, sớm muộn gì hắn cũng sẽ nổi điên vì khát vọng này. Hắn rời mắt một cách khó khăn, lại phát hiện ra rất nhiều thí sinh toát ra vẻ mặt nghi ngờ và căm phẫn. Họ không tận mắt chứng kiến quá trình Cecil săn giết trùng tộc, hẳn nhiên sẽ không tin một omega lại có thể đứng đầu bảng xếp hạng.

"Nhất định là Darren giúp cậu ta gian lận. Omega đúng là số hưởng mà, chỉ cần có cái mặt đẹp là sẽ có alpha xuất sắc xử lý côn trùng gần chết rồi đưa cho cậu ta giết. Mà gian lận cũng gian lận ngu, không cảm thấy số điểm 6857 bị quá lố à? Vượt qua cả chuẩn tướng Osborne, cậu ta nghĩ mình là ai?" – Một học viên nào đó nói với giọng điệu quái gở, xung quanh lập tức vang lên rất nhiều tiếng cười lạnh, khinh miệt có, trào phúng có.

Osborne không giải thích, hắn bật thiết bị liên kết cá nhân lên, chiếu lại những phân đoạn Cecil săn giết

côn trùng trên suốt chặng đường trên màn hình ba chiều. Trận nào cũng là sự kết hợp hoàn mỹ giữa võ nghệ cao cường, kỹ thuật bắn súng chuẩn xác, tốc độ siêu phàm và sức phán đoán chính xác đến trăm phần trăm. Không ai có thể hoá giết chóc thành nghệ thuật được như hắn.

Hình ảnh hắn lướt qua lướt lại giữa hơn chục con nhện Pholcidae, chém chúng thành những quả bóng thịt bằng vẻ mặt thong dong, thoải mái thực quá mức rung động lòng người, khiến các thí sinh đều há hốc miệng, không nói được lời nào.

Người vừa tỏ ra bất mãn nọ cúi đầu thật thấp, hai má xanh ngắt, như thể bị tát mấy chục bạt tai, mà trên U-internet không biết có biết bao nhiêu người đang cười nhạo sự ngu dốt và hẹp hòi của cậu ta.

"Giờ có còn ai muốn trách cứ Cecil gian lận không?" – Osborne nhìn mọi người, những thí sinh bị ánh nhìn lạnh lẽo của hắn lướt qua đều đồng loạt cúi đầu tránh né.

"Tốt, chúng ta xem một đoạn video khác." – Hắn nhấn thiết bị liên kết, bắt đầu trình chiếu video về cuộc chiến nơi tiền tuyến. CT073 dù sao cũng là hành tinh khoáng sản, cứ một khoảng thời gian quân đội sẽ tập trung binh lực tiêu diệt côn trùng, ngăn ngừa chúng sinh sản và tiến hoá. Vì vậy, mặc dù hoàn cảnh khốc liệt, nơi này vẫn kém xa tiền tuyến thực thụ.

Sau khi tiến hoá, côn trùng bắt đầu có trí tuệ, bề ngoài cũng ngày càng đáng sợ. Nếu bảo Chu Doãn Thịnh tả, chúng không giống côn trùng, mà là quái vật. Chúng có lớp xác ngoài cứng cáp, sở hữu chất dịch độc trí mạng, bộ răng sắc bén có thể trực tiếp cắn xé tàu vũ trụ, hình thể khổng lồ, thậm chí có thể cao đến mấy chục mét, mỗi bước đi là một lần đất đá rung chuyển.

Quân nhân nơi tiền tuyến vẫn đang phải chiến đấu với giống loài kinh khủng như vậy. Những vũ khí đơn giản đã không thể phá vỡ lớp vỏ cứng cáp của trùng tộc, vì vậy con người phát minh ra robot. Nhưng dù vậy, trùng tộc vẫn chiếm ưu thế. Tốc độ sinh sản và tiến hoá của chúng càng ngày càng nhanh, gần như cứ vài ngày là lại thôn tính thêm một hành tinh.

Nếu để mặc chúng tiếp tục phát triển, sớm muộn gì loài người cũng sẽ bị diệt vong.

Xem xong video, các thí sinh trầm mặc, cũng rốt cuộc nhận biết một cách tỉnh táo rằng mình phải gánh vác trách nhiệm lớn lao đến nhường nào.

"Hiện tại các cậu đã biết thế nào mới là chiến đấu thực thụ chưa? Đáng lẽ các cậu nên chú ý làm thế nào để nâng cao bản thân, điều đó mới giúp cho các cậu sống lâu hơn một chút. Giờ mọi người có thể giải tán, ba ngày sau những ai nhận được thông báo trúng tuyển đến Chellman đăng ký nhập học." – Osborne tắt màn hình ba chiều, đang định đưa Cecil về nhà thì thấy ông Bernard đã đang đứng ngoài đại sảnh.

Cecil chạy đến ôm ông, hai ông cháu đều cười tươi roi rói. Khi ánh mắt ông Bernard lướt đến Osborne, nụ cười vui vẻ tức thì hoá thành nét lạnh lùng phẫn nộ. Ông vẫn không thể tha thứ cho kẻ từng khiến cháu trai mình phải chịu sự sỉ nhục trọn đời.

Osborne đứng thẳng lưng, cung kính chào theo kiểu nhà binh, sau đó đứng lặng tại chỗ nhìn họ rời khỏi. Ba ngày sau là có thể trông thấy Cecil, chỉ ba ngày mà thôi, chớp mắt là qua. Hắn nói với mình như vậy, nhưng vẫn không thể nào quên đi bất an và nôn nóng trong nội tâm mình.

Hắn trở về căn biệt thự đơn lập mà trường học phân phối cho mình, trông thấy Joshua đang đứng giữa vườn hoa nguyệt quý mà mình cẩn thận chăm sóc thưởng thức một đoá hoa đẹp nhất. Cậu ta hơi rũ mi, gương mặt toát lên vẻ tươi sáng, thuần khiết. Hình ảnh này từng khiến Osborne mê đắm, nhưng lúc này dường như lại đột nhiên mất đi thứ ma lực mê hồn ấy.

Osborne dừng bước. Hắn nhận ra trái tim luôn bắt đầu đập rộn mỗi khi thấy Joshua khi trước nay lại trở nên vô cùng phẳng lặng. Những hấp dẫn bên ngoài chung quy không thể sánh với sự ràng buộc tận sâu trong linh *** Hắn thực sự không ngờ mình lại là người nông cạn đến vậy, chỉ vì một gương mặt xinh đẹp mà vứt bỏ hạnh phúc sắp đến tay một cách hời hợt.

Nhớ đến chuyện Cecil đã sớm không còn quan hệ gì với mình, nhớ đến lời thề không bao giờ kết thông gia với gia tộc Matthew của ông Bernard, đôi mắt tối tăm của hắn dần trở nên đỏ ngầu.

Hắn xoay người, trốn chạy một cách chật vật.

Từ sau khi về nhà, Chu Doãn Thịnh lập tức bắt tay vào thiết kế robot cho riêng mình. Nhà máy quân sự lớn nhất đế quốc có thể nhận đặt làm robot cá nhân, chỉ cần bạn kham nổi giá tiền, cho dù là siêu robot họ cũng có thể chế tạo ra. Nhưng thường thì không ai đặt làm loại robot này, bởi vì họ căn bản không khống chế được.

Ông Bernard đã liên hệ với vài nhà thiết kế, để cháu trai mình nói chuyện với họ qua U-internet. Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, Chu Doãn Thịnh đến trường quân đội Chellman đúng giờ để tham gia buổi lễ nhập học. Hắn từ chối lời mời đại diện tân sinh viên phát biểu trước toàn trường, ngồi vào vị trí khuất nhất.

Hắn là omega duy nhất được nhận vào trường Chellman từ sau khi thành lập trường. Hắn sở hữu thực lực mạnh mẽ, tướng mạo tuyệt đẹp, dáng người dong dỏng, gần như không có bất cứ điều gì không hoàn mỹ. Hắn mặc quân phục phẳng phiu, từng chiếc khuy đều được cài ngay ngắn. Hắn đặt một tay lên đầu gối, rõ ràng là một tư thế ngồi rất tao nhã, nhưng lại toát lên một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Mái tóc đen nhánh được chải hết ra sau đầu, để lộ rõ gương mặt như được chạm khắc, mà làn da trắng ngần cũng càng làm nổi bật đôi mắt đen láy và bờ môi đỏ tươi của hắn. Một gương mặt đầy tính xâm lược như vậy cho dù ngồi trong góc vắng cũng khiến người ta không thể phớt lờ.

Sau khi về xem lại video, các thí sinh đều biết Cecil sở hữu thần kinh và thể chất cấp 3S. Không nghi ngờ gì nữa, hắn ắt sẽ trở thành một vị tướng tài nổi bật nhất đế quốc trong tương lai. Họ không còn dám lấy giới tính và scandal từng bị từ hôn của hắn ra nói nữa, mà trái lại vô cùng kính nể hắn.

Khi buổi lễ chấm dứt, Cecil vừa đứng dậy, những người ngồi xung quanh hắn đều tự giác nhường đường.

Chu Doãn Thịnh chậm rãi bước khỏi hội trường, trông thấy hai người đang đứng phía trước, sống lưng hắn tức thì kéo căng. Hắn cố gắng mở to hai mắt, khoé mắt hơi rớm nước vì quá kích động. Người đàn ông đang cười nói bên cạnh Osborne chính là Adonis, hắn không thể nào nhận sai gương mặt tuyệt mỹ kia.

Hắn đi nhanh đến chỗ hai người. Cho đến khi chạm phải ánh mắt hơi tò mò khó hiểu của người nọ, hắn rốt cuộc mới tìm lại được lý trí. Cho dù người này thực sự là Adonis, anh ta cũng là Adonis đã mất trí nhớ, họ hiện giờ vẫn là người xa lạ.

Hắn giảm tốc độ, chưa cất tiếng nói đã bất giác nở một nụ cười hoài niệm.

Ngay từ khi thiếu niên nhìn chằm chằm phía này, Osborne cũng đã cứng còng. Hắn hưởng thụ ánh nhìn chăm chú của thiếu niên với tâm trạng gần như tạ ơn. Nhưng ngay sau đó, hắn nhận ra người cậu ấy nhìn không phải là mình, mà là Kyle Kleist bên cạnh mình.

Ánh mắt người nọ vô cùng nóng bỏng, trong mắt xen lẫn những nhớ nhung, thương yêu, kích động và cả không dám tin. Ngươi nọ nhanh chóng bước đến, thế nhưng lại không liếc mình lấy một cái. Điều này khiến trái tim bình lặng của Osborne lập tức dậy sóng. Bàn tay trái đang nâng mũ của hắn hơi run rẩy, đầu ngón tay trắng bệch do gắng sức kiềm chế nỗi sợ hãi.

Hắn hiểu rất rõ hàm ý trong đôi mắt kia – Cecil đã phải lòng Kyle từ cái nhìn đầu tiên.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra! Cecil chỉ có thể thuộc về mình! Hắn âm thầm gào thét, cảm xúc đau đớn bít chặt mắt mũi hắn, khiến hắn khó thở, khiến hắn muốn rơi nước mắt. Giờ phút này, hắn rốt cuộc không thể trốn tránh tình cảm thực sự của mình.

134. Quyển 11 - Chương 8

Chu Doãn Thịnh bước đến, chủ động chìa tay với Kyle – "Xin chào, tôi là Cecil, rất vui được gặp cậu."

Nụ cười tươi sáng của hắn ấm áp hơn cả ánh nắng dát vàng mặt đất, khiến Kyle – người vốn có ấn tượng tốt với hắn say như điếu đổ. Cảm giác khi ngắm nhìn Cecil từ cự ly gần khác hẳn với khi nhìn trên màn hình. Hắn là sự kết hợp giữa đẹp đẽ và nguy hiểm, đồng thời còn sở hữu phẩm chất hào phóng và nhã nhặn, dĩ nhiên có thể khơi dậy ham muốn chinh phục của một alpha.

Kyle bắt tay với hắn, nói một cách hiền hoà – "Xin chào, tôi là Kyle Kleist, tôi cũng rất vui được gặp cậu." – Khi đôi mắt vàng nhạt của anh chăm chú nhìn một người nào đó, dường như người đó liền trở thành cả thế giới của anh ta.

Cảm giác quen thuộc ập đến, khiến Chu Doãn Thịnh thất thần trong giây lát. Hắn hỏi một câu không đầu không đuôi – "Tôi đã cắt bỏ tuyến omega, cậu thấy sao về điều này?"

Kyle buông tay hắn ra, nghiêm túc trả lời – "Đó là quyết định của cậu, là cuộc đời của cậu, chỉ cần cậu cảm thấy đáng là được, không ai có tư cách bình phẩm cậu."

Quả nhiên là phong cách xử sự của anh nhà mình, đôi mắt đen thẳm của Chu Doãn Thịnh hoàn toàn được thắp sáng. Ánh mắt hắn quá mức nóng bỏng, làm cho vành tai Kyle cũng nóng lên. Anh muốn mời thiếu niên đến canteen tâm sự một lúc, nhưng đang châm chước nên dùng từ thế nào thì nghe thấy giọng nói trầm trầm của chuẩn tướng Osborne – "Kyle, phiền cậu lập tức giao tập tài liệu này cho hiệu trưởng, cám ơn."

"Rõ, thưa chuẩn tướng." – Anh đưa tay ngang trán theo phản xạ, sau đó mỉm cười nói với thiếu niên – "Có cơ hội gặp lại sau nhé, Cecil."

Chu Doãn Thịnh vẫy tay, nhìn theo bóng lưng xa dần của người nọ. Kyle Kleist, chồng của Joshua, quốc vương tương lai của Đế quốc Lennon, đứa con số mệnh của thế giới này.

Người yêu mình lại thành nửa kia định mệnh của người khác, hơn nữa người đó còn sở hữu cái tên và ngoại hình giống mình như đúc. Ác ý nồng nặc này khiến Chu Doãn Thịnh phải nhíu mày.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, nét hồng hào trên gương mặt Osborne đã hoàn toàn biến mất. Hắn gắng gượng kiềm chế sự nóng nảy trong nội tâm, nói – "Cecil, tôi không thể không nói cho cậu điều này, Kyle chính là hoàng tử của Đế quốc Lennon, Kleist chỉ là họ mẹ của cậu ta, tên thật của cậu ta là Kyle Lennon."

Lúc này, Chu Doãn Thịnh mới phát hiện ra người đàn ông đứng cạnh mình. Hắn nhướn mày, nói – "Anh đang nhắc nhở tôi là anh ấy không thể nào yêu một omega đã bỏ tuyến hormone à?"

Thì ra em đã đang suy xét đến vấn đề kết hợp rồi ư? Yết hầu Osborne hơi chuyển động, có thứ cảm xúc đắng chát tắc ứ nơi cổ họng, khiến hắn gần như không nói nên lời. Hắn trầm mặc, một hồi sau mới nói với giọng khàn khàn – "Đúng vậy, hoàng tử cần nhiều người thừa kế xuất sắc hơn. Cecil, tôi không muốn cậu phải chịu tổn thương."

"Anh không cảm thấy lời nói này của anh đã quá muộn rồi hay sao? Ai là người từng khiến tôi tổn thương nhiều nhất?" – Chu Doãn Thịnh châm chọc một câu, lại nói tiếp một cách khẳng định – "Nếu ai đó thực sự yêu tôi, vậy thì cho dù tôi có khuyết điểm gì, người đó cũng sẽ yêu tôi vô điều kiện." – Hắn tin anh chồng nhà mình nhất định có thể làm được điều này, người nọ chưa bao giờ khiến hắn thất vọng, cho dù anh ta có nửa kia định mệnh thì đã sao? Chẳng phải vẫn còn thánh đổ vỏ Osborne đấy hay sao? Hắn nhất định sẽ ngăn Osborne nhận nhiệm vụ trong thời gian Joshua động dục.

Hắn sẽ giúp họ được hạnh phúc bên nhau.

Nghĩ vậy, tâm trạng khó chịu của Chu Doãn Thịnh tức thì thả lỏng, ánh mắt sắc bén cũng lập tức dịu đi.

Osborne á khẩu, hắn muốn nói với Cecil rằng cho dù em có thành thế nào thì tôi vẫn sẽ yêu em, yêu hết mình yêu không hối tiếc. Cho dù em trở nên kiêu căng, hám hư vinh, ăn nói tuỳ tiện như trước đây, tôi cũng vẫn yêu em, chỉ cần trong thân xác em vẫn là linh hồn như hiện tại.

Hắn có một cảm giác mơ hồ rằng Cecil của trước kia và Cecil của hiện tại căn bản không phải cùng một người. Vào phút giây mà Cecil sau khi bỏ tuyến omega xuất hiện trước mặt hắn, bầu trời đêm thăm thẳm như đột nhiên được điểm một ngôi sao sáng ngời. Chỉ khi dõi theo ngôi sao này, hắn mới có thể tìm được đúng hướng đi cho mình.

Số mệnh đã định trước hắn không thể buông tay người nọ.

Osborne muốn bất chấp nói tất cả những lời giấu trong tim mình cho Cecil, nhưng chưa kịp mở miệng, đối phương đã phất tay bỏ đi trước. Hắn suýt nữa đan tinh thần lực khổng lồ của mình thành lồng giam giam cậu ấy lại.

Nhìn theo bóng lưng xa dần của người nọ, mãi đến khi bóng người cao gầy kia hoàn toàn biến mất, trên gương mặt hắn mới toát lên nỗi đau đến cùng cực.

Phát hiện người yêu mình là chồng tương lai của Joshua, Chu Doãn Thịnh không ngồi yên nổi. Học viện quân đội Chellman thực hiện chương trình đào tạo theo hệ ba năm, năm thứ nhất xây dựng nền tảng, năm thứ hai tiến hành các cuộc tập dượt quân sự, năm thứ ba ra chiến trường thực chiến, nếu biểu hiện xuất sắc sẽ trực tiếp được nhận vào các quân đoàn lớn. Kyle đã năm thứ hai, sẽ được đưa đến những hành tinh nhỏ trực thuộc địa phận Đế quốc Lennon để tiến hành diễn tập. Điều này cũng có nghĩa thời gian anh nán lại Chellman sẽ không quá dài, cũng có nghĩa anh có rất nhiều cơ hội để bồi dưỡng tình cảm với Joshua.

Mà Chu Doãn Thịnh mới năm nhất, ngày ngày phải ở trong phòng học. Khi hắn còn đang làm bài tập, viết luận văn, có lẽ Joshua cũng đã động dục rồi kết hợp với Kyle. Tình huống như vậy tuyệt đối không được xảy ra.

Đi đến nửa đường, hắn đột nhiên rẽ vào phòng giáo vụ, nhanh chóng dùng 007 soạn một lá đơn xin vượt cấp.

Nhà trường tuy rằng rất bất ngờ, nhưng học viên có chí tiến thủ là chuyện tốt, họ không có lý do ngăn cản. Vì vậy, nhà trường lập tức sắp xếp mấy cuộc sát hạch có độ khó tương đối cao cho hắn. Không có gì bất ngờ, Cecil đều vượt qua với thành tích vô cùng vượt trội.

Ngay tối hôm đó, Cecil đã trở thành sinh viên năm thứ hai trường Chellman, khiến Darren – người vẫn chờ ở ký túc xá tân sinh viên vô cùng uất nghẹn. Cũng thời gian này, phụ tá của Osborne vội vàng đi đến nơi ở của cấp trên, hỏi – "Chuẩn tướng, anh có biết chuyện Cecil vượt cấp không?"

Osborne đang ăn bữa tối, nghe vậy liền chững lại.

"Cậu ấy còn đặc biệt nhấn mạnh yêu cầu muốn ở cùng phòng ký túc xá với Joshua. Tuy lời gốc của cậu ấy là muốn ở cùng Kyle, nhưng ai chẳng biết mục tiêu của cậu ấy thực chất là Joshua. Cậu ấy còn chưa quên được anh đâu chuẩn tướng à. Tôi hy vọng anh có thể khuyên nhủ cậu ấy đừng vướng mắc chuyện cũ nữa, nội quy của Chellman rất nghiêm khắc, nếu mâu thuẫn giữa hai người quá lớn không chừng sẽ bị đuổi học." – Phụ tá nói một cách lo lắng. Anh ta vốn tưởng rằng Cecil là người phóng khoáng, nhưng sau khi hắn cố tình tiếp cận Joshua, ấn tượng này tức thì bị đảo lộn hoàn toàn. Hắn muốn gây khó dễ cho Joshua để cậu ta biết khó mà tự rút lui ư?

Osborne vứt dao nĩa xuống, hoàn toàn mất hết hứng ăn. Hắn biết, Cecil căn bản không phải không quên được mình, mà trái ngược hẳn, cậu ấy quên quá nhanh quá sạch, chớp mắt đã đổ người khác. Để tiếp cận Kyle, người nọ quyết định vượt cấp, mà còn muốn ở chung với Kyle. Một khi phải lòng ai đó, người nọ sẽ biểu hiện ra lòng nhiệt thành và năng lực hành động đáng kinh ngạc.

Nghĩ đến ánh mắt mến mộ ướt át của Cecil khi nhìn về phía Kyle, Osborne ghen tị đến đỏ mắt. Tinh thần lực của hắn bắt đầu mất kiểm soát, bắt đầu huỷ hoại hết thảy xung quanh. Dao nĩa, bát đĩa, bàn ăn đều lần lượt hoá vụn, mặt sàn cứng chắc xuất hiện từng đường rạn.

Phụ tá hoảng sợ, vội vàng nhắc nhở – "Chuẩn tướng, tôi nghĩ anh nên đi nói chuyện đàng hoàng với Cecil, chứ không phải ngồi đây phá hoại tài sản chung của trường."

Osborne lập tức tỉnh táo lại. Hắn day day trán, cười khổ. Trước khi làm rõ khúc mắc với Joshua, hắn căn bản không có tư cách nói chuyện với Cecil.

Khi Chu Doãn Thịnh mở cửa phòng 401, bốn người trong ký túc xá đang dùng bữa tối. Kyle và Bukater là alpha, Joshua và Roth là beta, không khí giữa họ rất hoà hợp, đang vừa ăn vừa cười đùa.

Trông thấy thiếu niên đứng ngoài cửa, mọi người đồng loạt nhìn về phía Joshua theo phản xạ. Hiển nhiên họ biết quan hệ giữa Joshua và Osborne, ngài chuẩn tướng còn từng đến phòng thăm Joshua. Mà thiếu niên có ngoại hình xinh đẹp, thực lực mạnh mẽ trước mặt này lại là vị hôn phu cũ của chuẩn tướng Osborne.

Vì chuẩn tướng Osborne không thích mẫu omega yếu đuối cần người chăm sóc, hắn dứt khoát cắt bỏ tuyến omega, thi vào Chellman. Hiển nhiên hắn yêu Osborne, cũng hiển nhiên là hận Joshua. Hắn đột nhiên tìm đến cửa không phải là để hạch tội đấy chứ?

Bukater – người có quan hệ rất tốt với Joshua lập tức đứng dậy chắn trước mặt cậu ta.

Joshua nắm chặt dao nĩa, nhìn chằm chằm thiếu niên bằng ánh mắt đề phòng. Nhìn từ khoảng cách gần, gương mặt tuyệt đẹp của Cecil chói lọi không khác gì ngọn lửa đang rực cháy. Hai chiếc khuy đầu tiên trên quân phục hắn được phanh ra, để lộ phần xương quai xanh đẹp đẽ mà tinh tế. Mái tóc hơi rối bời càng làm nổi bật sự biếng nhác và gợi cảm của hắn.

Hắn chậm rãi bước vào phòng, thân hình trông có vẻ nhỏ nhắn lại toát ra khí thế độc đáo riêng biệt của kẻ mạnh. Khí thế này khiến không khí trong phòng giảm bớt một cách đáng kể.

Trán Bukater vã mồ hôi. Cho dù là alpha, anh ta vẫn không chống chọi được khí thế của Cecil. Roth đứng sau anh ta lặng lẽ gửi một tin nhắn cho chuẩn tướng Osborne: Chuẩn tướng, Cecil đến gây sự với Joshua, thầy mau đến đây đi ạ.

Joshua cũng không xin bất kỳ ai giúp đỡ, cậu ta gạt Bukater đang che trước người mình ra, cố gắng thẳng sống lưng, nói – "Chào Cecil, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau." – Cậu ta đã đoán trước cảnh tượng ngày hôm nay rất nhiều lần, nhưng đến khi thực sự gặp mặt, cậu ta mới biết khí thế của Cecil rốt cuộc đáng gờm đến nhường nào. Cậu ta có thể cảm nhận được khí thế giống Osborne như đúc phát ra từ Cecil, đó là khí thế thuộc về bậc vương giả.

"Xin chào." – Chu Doãn Thịnh bắt tay qua loa với cậu ta, sau đó nhìn Kyle – người duy nhất vẫn ung dung, nhã nhặn – một cách đắm đuối, cười rực rỡ – "Kyle, chúng ta lại gặp mặt. Tôi là bạn cùng phòng mới của cậu."

Hắn hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của ba người còn lại. Nhưng hành vi vốn khá bất lịch sự này không hiểu sao lại khiến Kyle cảm thấy rất thoả mãn. Anh ôm hắn một cái, giọng điệu vô cùng dịu dàng – "Bạn cùng phòng mới của tôi? Cậu vượt cấp?"

"Ừm, gặp cậu xong tôi lập tức quyết định vượt cấp." – Cũng tương đương gián tiếp nói với Kyle rằng tôi đã yêu cậu từ cái nhìn đầu tiên, hơn nữa còn muốn theo đuổi cậu.

Hành động bạo dạn của thiếu niên khiến trái tim Kyle đập thình thịch. Hai tai anh nóng bừng, ánh mắt sáng ngời, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể ôm lấy thiếu niên lần nữa, mãi mười mấy giây sau mới tiếc nuối mà buông ra. Thực ra anh đã sớm bị Cecil mê hoặc, anh trân trọng tất cả video và ảnh chụp liên quan đến Cecil. Vốn tưởng Cecil trên màn hình đã chói lọi lắm rồi, không ngờ sức hấp dẫn của hắn ngoài đời còn khiến người ta khó chống cự hơn rất nhiều.

Nếu hắn chủ động tiến công, không ai có thể chống đỡ được hắn. Kyle xoa xoa vành tai đỏ bừng, vô cùng kính nể cũng như biết ơn ngài chuẩn tướng.

Nể hắn có thể chống đỡ trước Cecil, biết ơn hắn có thể từ chối Cecil.

Mấy người còn lại trợn tròn mắt. Dẫu có chậm hiểu đến đâu đi chăng nữa, họ cũng cảm nhận được không khí ám muội bất bình thường giữa hai người. Cảm giác như được cứu chuộc bỗng chốc lấp đầy đáy lòng Joshua, thần kinh vẫn luôn căng thẳng của cậu ta tức thì thả lỏng: Cám ơn trời đất, Cecil không yêu Osborne.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu ta liền biết suy nghĩ của mình nực cười đến nhường nào. Cecil đúng là không yêu Osborne, nhưng Osborne đã yêu Cecil rồi. Vừa nhận được tin nhắn, hắn lập tức chạy đến phòng 401 bằng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp chen vào giữa Kyle và Cecil, đanh giọng – "Cecil, tôi đã sắp xếp phòng khác cho cậu, mời cậu đi với tôi."

Bị hắn bơ đẹp, sắc mặt Joshua dần dần tái nhợt. Lúc này, Osborne dường như chỉ trông thấy một mình Cecil, những người khác hay thậm chí cả thế giới này đều là những tồn tại không quan trọng trong mắt

hắn.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không gây với Joshua." – Chu Doãn Thịnh phẩy tay, không để ý chút nào.

Osborne suýt nữa không khống chế được tinh thần lực cuồng loạn của mình. Hắn day day thái dương, gằn từng câu từng chữ – "Cậu phải biết mình không giống với người khác, tinh thần lực mà cậu thỉnh thoảng phát ra sẽ gây tổn thương rất lớn cho những người khác. Cấp bậc thần kinh của Roth không cao, không hợp ở chung lâu dài với cậu."

Chu Doãn Thịnh nhìn về phía thiếu niên beta đang co mình trong góc đằng xa, quả nhiên trông thấy sắc mặt cậu ta tái nhợt, hô hấp khó khăn, có vẻ như đang phải chịu sự giày vò rất lớn.

Thế thì bảo cậu ta chuyển đi đi. Hắn đang định nói vậy thì bị Osborne chặn trước – "Cậu muốn Roth chuyển đi đúng không? Ai cho cậu quyền đó? Xưa nay gia tộc Bernard nổi tiếng nhờ tác phong chính trực, cậu muốn làm gia tộc mình hổ thẹn hay sao? Chellman không phải tài sản riêng của cậu, không thể mặc cho cậu muốn ở đâu thì ở, muốn đuổi ai thì đuổi. Cậu phải đi với tôi, ngay lập tức."

Ánh mắt hơi thoáng lướt xuống dưới, trông thấy cổ áo cố ý phanh ra của thiếu niên, đáy mắt hắn tức thì toát ra hai ngọn lửa. Hắn thực sự muốn dùng tinh thần lực giam thiếu niên lại, để người nọ không bao giờ đi quyến rũ người khác được nữa.

Không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm gia tộc Bernard, Chu Doãn Thịnh không thể làm việc theo cảm tính. Khoan dung, độ lượng, chính trực, dũng cảm vốn là dấu hiệu bao lâu nay của gia tộc Bernard, mọi hành vi của hắn đều phải phù hợp với những chuẩn mực này. Hắn không thể không đứng dậy chào tạm biệt với Kyle.

Kyle vô cùng tiếc nuối, định tiến lên ôm hắn một cái, lại "vô tình" bị vướng ngài chuẩn tướng, đành phải đổi thành bắt tay.

Thấy thiếu niên đồng ý đi theo mình, Osborne rốt cuộc cũng thoả lòng thoả dạ, đang chuẩn bị đi thì Joshua – người bị lơ nãy giờ – đi ra cửa, nói với hắn bằng giọng điệu thân mật – "Osborne, mai anh có rảnh không? Em có một số việc muốn nói với anh."

Osborne nhanh chóng nhìn Cecil một cái, hỏi – "Có chuyện gì không thể nói luôn bây giờ à?"

"Là chuyện rất bí mật, chỉ có thể nói với anh." – Hai má Joshua hơi đỏ lên.

"Vậy mai gặp." – Osborne gật đầu, nhanh chóng dẫn thiếu niên rời đi. Hắn cảm thấy hành vi của mình rất đáng xấu hổ, nhưng hắn không thể tiếp tục qua lại với Joshua nữa, cậu ta không phải người hắn muốn tìm.

Vì Joshua, hắn đã đem lại tổn thương vĩnh viễn cho Cecil, đến khi đã mất Cecil rồi mới phát hiện tình cảm của mình đối với Joshua cũng không phải yêu, mà chỉ là sự yêu thích nhất thời. Số phận như đang đùa cợt

với hắn, dẫn hắn đi vào con đường sai lầm. Hắn đã đi mất một đoạn đường, nếu còn đi tiếp, hắn nhất định sẽ mất đi tất cả.

Vậy nên hắn nhất định phải sửa chữa sai lầm này.

Hắn vô thức nắm chặt tay Cecil, thế mới cảm thấy an tâm hơn chút.

"Anh muốn đưa tôi đi đâu?" – Chu Doãn Thịnh kiên nhẫn hỏi.

"Đến chỗ tôi. Ở Chellman chỉ mình tôi có thể ở chung với cậu trong thời gian dài." – Osborne gắng sức kiềm nén cảm xúc hồi hộp của mình.

Ở chỗ nam phụ cũng được, có thể biết được động thái của hắn bất cứ lúc nào, còn có thể ngăn hắn vắng mặt khi Joshua bước vào thời kỳ động dục. Chu Doãn Thịnh gật đầu, vui vẻ chấp nhận sự sắp đặt này, lại tò mò hỏi – "Cường độ thần kinh của anh mạnh vậy, bạn đời tương lai của anh làm sao chịu được? Nếu ngày nào Joshua cũng ngủ với anh thì thể nào cũng mất ngủ cho xem. Nghe nói bạn đời của những alpha sở hữu thần kinh và thể chất cấp 3S đều không sống lâu. Anh cũng nên từ từ nghĩ cách giải quyết vấn đề này đi."

Vì tương lai của nhân vật thụ chính và nam phụ si tình, hắn cũng lao tâm khổ tứ lắm chứ.

Osborne bình tĩnh nhìn hắn một cái, không nói lời nào. Vấn đề này không hề tồn tại, vì nửa kia của hắn cũng cấp 3S. Họ nhất định có thể bên nhau dài lâu.

Trong vườn hoa nhà Osborne trồng rất nhiều nguyệt quý đỏ và trắng, hình ảnh cả vườn hoa nở rộ trông vô cùng đẹp mắt. Chu Doãn Thịnh đứng thẫn thờ trước một khóm hoa nguyệt quý.

"Cậu thích hoa nguyệt quý à?" – Osborne cẩn thận hỏi dò.

"Tôi thích nhất là nguyệt quý đỏ." – Chu Doãn Thịnh mỉm cười hoài niệm. Hắn nhớ đến hình ảnh mình và người yêu chung sống với nhau kiếp trước. Người nọ luôn thích tặng hắn nguyệt quý đỏ, có lần còn phủ kín cả cung điện thần bằng hoa rồi cùng triền miên với hắn khắp mọi nơi trong cung điện. Bởi vì động tác của người nọ quá mức mãnh liệt, làm toàn thân hắn đều dính nhựa hoa. Người nọ sẽ cẩn thận liếm từng chút một, trên mặt toát vẻ mê say…

Cho dù đã qua mấy trăm năm, những ký ức này vẫn rõ ràng như mới ngày hôm qua. Chu Doãn Thịnh vô thức chạm tay lên đoá hoa nở đẹp nhất.

Osborne nhìn chằm chằm thiếu niên bằng đôi mắt đỏ ngầu. Vừa rồi cậu ấy nghĩ đến ai? Mà lại toát ra tình yêu bỏng cháy như vậy. Hắn thực sự muốn đưa tinh thần lực của mình vào não người nọ, xoá hết tất cả những ký ức không thuộc về hai người.

Hắn gắng hết sức kiềm chế nỗi ghen tuông, ngắt lấy bông hoa nọ, nhẹ nhàng nói – "Nếu cậu thích thì tặng nó cho cậu."

Chu Doãn Thịnh nhận lấy, trêu chọc – "Cám ơn, nhưng về sau đừng bao giờ tặng hoa này cho tôi. Ngôn ngữ của nguyệt quý đỏ là 'hỡi người yêu thuần khiết, tôi yêu em say đắm'."

Trái tim Osborne như bị ai đó gảy mạnh một cái. Câu nói này tựa hồ ẩn chứa một ma lực phi phàm nào đó, nghe thấy câu nói này, hắn gần như không thể kìm nén bản năng muốn ôm lấy Cecil.

Người yêu thuần khiết của tôi, đoá hoa này vốn nên thuộc về em, tình yêu nhiệt thành này cũng vẫn luôn thuộc về em, mãi mãi không người nào thay thế được. Dẫu kẻ đó sử dụng tên và ngoại hình của em, linh hồn tôi vẫn ghi nhớ em. Khi em xuất hiện trước mặt tôi, tình yêu này sẽ lập tức thức tỉnh. Đây là dấu ấn mà Adonis và Adrian hợp lực khắc vào linh hồn.

Vì vậy, cho dù Osborne đã mất đi trí nhớ, hắn vẫn có thể nhận ra người yêu mình nhờ bản năng. Hắn vươn tay, vờ như lơ đãng ôm hờ thiếu niên vào lòng, giọng khàn khàn – "Thì ra ý nghĩa hoa nguyệt quý đỏ là như vậy, thế mà trước nay tôi không biết."

Đó là ngôn ngữ của một thời không khác, anh đương nhiên chưa nghe bao giờ. Chu Doãn Thịnh cười thầm, cắm hoa vào bình.

Osborne sửa soạn lại căn phòng sát bên phòng mình, thấy thiếu niên ôm quần áo vào phòng tắm liền buột miệng dặn dò – "Sấy khô tóc rồi hẵng ngủ."

"Biết rồi." – Chu Doãn Thịnh đáp một cách biếng nhác.

Hôm sau, Joshua đang ăn sáng thì nghe thấy các học viên nhắc đến chuyện Osborne và Cecil ở chung, hoảng hốt suýt thì đánh đổ cốc nước trên tay. Cậu ta vội vàng chạy đến văn phòng của Osborne.

"Anh, em có chuyện muốn nói với anh." – Cậu ta hổn hển đẩy cửa phòng.

"Joshua, em ngồi xuống trước đã, tôi cũng có chuyện muốn nói với em." – Vẻ mặt Osborne vô cùng thận trọng.

Joshua hoảng hồn, la lên – "Không, hãy nghe em nói trước! Thực ra em không phải beta, em là omega! Kỳ động dục của em sắp đến rồi, xin anh đánh dấu em với." – Cậu ta không ngờ mình lại có ngày phải dùng giới tính để níu giữ người yêu. Cậu ta là omega vẫn đầy đủ khả năng sinh sản, đây có lẽ là điều duy nhất cậu ta có thể thắng Cecil.

Osborne kinh ngạc nhìn cậu ta, mãi nửa phút sau mới hỏi lại – "Em là omega?" – Hắn đột nhiên đứng dậy, thô bạo nắm áo Joshua, hít mạnh phần gáy cậu ta.

Hương pheromone dìu dịu toả ra từ dưới làn da, ngọt ngào là vậy, cám dỗ người ta phạm tội. Nhưng Osborne hoàn toàn không có phản ứng gì, đối với hắn, mùi hương này kém xa mùi mồ hôi thoang thoảng của Cecil.

Hắn đẩy người đang hoảng sợ kia ra, giọng điệu nghiêm khắc – "Em biết mình đang làm gì không? Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ đến chuyện một omega xuất hiện trong quân đội sẽ gây ra tai nạn thế nào hay sao? Một khi em bước vào kỳ động dục, tất cả alpha đều sẽ trở thành dã thú. Họ sẽ không để ý có phải mình đang chiến đấu hay không, có phải đang điều khiển tàu vũ trụ hay không, có phải đang bảo vệ quê hương của họ hay không, mà trong đầu họ không còn suy nghĩ nào khác ngoài giao hợp. Để tranh giành em, họ sẽ tự tàn sát lẫn nhau, sẽ có rất nhiều người thiệt mạng, bao gồm em, bao gồm chính họ, bao gồm dân chúng trên mảnh đất họ bảo vệ. Vì quyền omega, Chellman không có văn bản rõ ràng về việc không thu nhận omega, nhưng em đáng lẽ nên biết điều này. Nếu em khai báo một cách thẳng thắn, nhà trường sẽ có những biện pháp phòng tránh tương ứng, nhưng hành vi che giấu giới tính của em sẽ gây nguy hiểm cho rất nhiều người. Em đang phạm tội!"

"Nếu em không che giấu giới tính, họ căn bản sẽ không cho em lên chiến trường, mà là quăng em vào bộ phận hậu cần, để em làm công việc đơn giản nhất, nhàm chán nhất. Em cũng muốn bảo vệ Tổ quốc, chẳng lẽ suy nghĩ của em là sai?" – Joshua bật khóc.

"Suy nghĩ của em không sai, nhưng hành vi của em là sai. Pheromone của em sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần các sĩ binh. Nếu em rơi vào kỳ động dục ngay giữa cuộc chiến, nó sẽ trở thành một cuộc tai nạn. Joshua, tôi sẽ không tố cáo em với nhà trường, nhưng tôi hy vọng em có thể chủ động nghỉ học." – Osborne nói một cách rành mạch.

"Thế nên em mới đến nhờ anh giúp đỡ. Bình thường em có thể dùng thuốc ức chế để che mùi pheromone, đến khi động dục thì anh đánh dấu em, kết hợp với em, như vậy chẳng phải rất tốt hay sao? Sẽ không ai phát hiện, mà cho dù phát hiện, khí vị mạnh mẽ mà anh để lại trong cơ thể em cũng có thể khiến những alpha đó lấy lại lý trí. Như thế mọi vấn đề đều được giải quyết." – Cậu ta đã suy xét vấn đề này từ rất lâu rồi, hơn nữa còn cảm thấy may mắn vì người yêu mình là người mạnh nhất vũ trụ. Hắn có thể bảo vệ cậu ta khỏi sự quấy rối của bất kỳ alpha nào, như vậy cậu ta có thể tự do ở lại quân đội.

"Không! Tôi tuyệt đối sẽ không để lại khí vị của tôi trong cơ thể em." – Osborne từ chối một cách nghiêm khắc. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh kết hợp với Joshua thôi là hắn đã thấy phản cảm, thậm chí là chán ghét.

"Thế anh muốn đánh dấu ai? Chỉ tiếc người anh muốn đánh dấu còn không có cả tuyến omega." – Joshua bắt đầu nói không lựa lời, lòng tự trọng của cậu ta bị tổn thương nghiêm trọng.

"Cho dù không có tuyến omega, tình yêu của tôi dành cho cậu ấy cũng sẽ không suy giảm." – Thấy cậu ta đã phát hiện ra, Osborne cũng nhân thể thẳng thắn luôn – "Joshua, hôm nay tôi cũng đang định nói với em chuyện này. Tôi muốn chấm dứt mối quan hệ giữa chúng ta. Tình cảm tôi dành cho em cũng không phải yêu, mà là mê đắm nhất thời. Rất xin lỗi em."

Joshua cắn chặt răng, không nói câu nào. Thực ra cậu ta đã sớm nhận ra tính chất yếu ớt của mối quan hệ này. Osborne thường nhìn mặt cậu ta mà ngẩn người, tưởng chừng rất si mê, nhưng hành vi lại vô cùng hạn chế. Hắn chưa từng nắm tay cậu ta, hôn cậu ta, ôm lấy cậu ta. Hắn chỉ đứng ở nơi không xa không gần ngắm nhìn cậu ta, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó qua linh hồn cậu ta.

Nếu hắn không thể tìm thấy điều hắn muốn trong linh hồn mình, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hắn tỉnh táo lại. Nhưng Joshua không ngờ hắn lại tỉnh táo lại nhanh như vậy, nhanh đến khiến cậu ta không kịp trở tay. Cậu ta thử buông bỏ lòng tự trọng, khẩn cầu – "Osborne, nếu anh thực sự cảm thấy có lỗi với em, anh có thể tạm thời đánh dấu em và giữ bí mật giúp em không? Em luôn mơ ước được làm một quân nhân chân chính, anh nỡ lòng nào phá huỷ ước mơ của em?"

Tạm thời đánh dấu cũng không cần kết hợp, nhưng một khi bắt đầu, trong vòng bảy ngày nhất định phải đánh dấu một lần, mối quan hệ với Joshua sẽ không thể nào chấm dứt. Hơn nữa, Osborne không muốn để lại khí vị của mình trên người bất kỳ ai ngoài Cecil. Hắn từ chối lại lần nữa một cách kiên định – "Không được, Joshua, tôi không thể giúp em. Hành vi che giấu giới tính của em đã quyết định chuyện em đánh mất tư cách trở thành một quân nhân chân chính. Quân nhân sẽ không bao giờ đẩy đồng đội mình vào tình thế nguy hiểm. Mong em suy nghĩ kỹ đề nghị của tôi, nếu em nhất quyết không chấp hành, tôi sẽ đích thân đưa em đi. Nếu em muốn thực hiện ước mơ của mình, em nên có đủ quyết tâm và dũng khí xứng với ước mơ đó. Hiện tại em chỉ là một kẻ nhu nhược không dám đối mặt với hiện thực."

Joshua đột nhiên bùng nổ, điên cuồng quát – "Đúng, tôi là một kẻ nhu nhược, Cecil mới là anh hùng! Nó tự thiến mình, đúng là rất dũng cảm! Anh muốn tất cả omega đều trở thành quái vật vô tính như nó à? Nếu bọn tôi đều làm như vậy, ai sẽ là người đẻ con cho lũ alpha các anh? Tôi thấy Cecil nên bị bắt lên toà án quân sự, tội danh là cản trở loài người duy trì nòi giống, đủ để phán án tử hình!"

Nghe đến hai chữ "tử hình", Osborne lập tức nhìn cậu ta bằng ánh mắt tràn ngập chết chóc. Văn phòng nhanh chóng bị khí áp nặng nề lấp kín. Joshua cảm thấy như có bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ mình, mãi đến giây phút cuối cùng trước khi cậu ta ngạt chết, bàn tay kia bỗng nhiên biến mất. Âm giọng lạnh lẽo của Osborne vang lên bên tai – "Joshua, tôi cho cậu bảy ngày, không nghỉ học cũng được, nhưng tôi yêu cầu cậu thẳng thắn thân phận của mình với nhà trường, đồng thời chuyển đến khoa nào phù hợp với cậu. Tôi tin ở đó cậu cũng có thể cống hiến sức mình cho đế quốc."

Joshua yên tĩnh lại, chạy khỏi văn phòng một cách chật vật. Nhưng sâu trong nội tâm, cậu ta càng không cam lòng. Chiến đấu ngoài chiến trường, trở thành vị tướng omega đầu tiên của Đế quốc Lennon vẫn luôn là ước mơ của cậu ta, từ nhỏ đến lớn chưa từng thay đổi. Nếu cậu ta thực sự thẳng thắn thân phận với nhà trường, cậu ta sẽ chỉ có thể lãng phí cuộc đời ở bộ phận hậu cần, đến tuổi thì kết hôn sinh con, về với gia đình, tái diễn sự tầm thường và vô dụng của các bậc cha chú.

Đó không phải là cuộc sống cậu ta muốn.

Có lẽ nên nghĩ biện pháp khác, một biện pháp khiến Osborne không thể chối từ. Một ý nghĩ loé lên trong đầu cậu ta.

135. Quyển 11 - Chương 9

Chu Doãn Thịnh chờ đợi ở cửa canteen từ sáng sớm. Đêm qua hắn mơ thấy rất nhiều chuyện, trong mơ đều là bóng hình người yêu, các ngoại hình khác nhau tính danh khác nhau, sau khi tỉnh dậy suýt nữa quên mất mình là ai. Hắn chỉ muốn gặp mặt Adonis ngay lập tức.

Thiếu niên tóc đen, da trắng, môi đỏ, lại thêm đôi mắt đầy uy thế, trên mình là bộ quân phục trắng tinh, chỉ đứng đấy thôi đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Hắn sở hữu một ngoại hình diễm lệ, nhưng hắn không hề nhu mì. Khí thế của hắn rất mạnh, khiến những người đi đến trước mặt hắn đều vô thức tránh ra.

Từ rất xa, Roth trông thấy thiếu niên đứng giữa đám đông. Vừa biết chuyện thiếu niên nọ chuyển đến ở chung với chuẩn tướng Osborne, Joshua lập tức vội vàng chạy đi. Giờ phút này, cậu ta đang rất lo lắng cho bạn thân mình. Cố kiềm chế cảm giác run sợ, cậu ta bước đến bên cạnh thiếu niên, nói – "Cecil, hôn ước giữa cậu với chuẩn tướng Osborne đã bị huỷ bỏ, mong cậu hãy tránh xa thầy ấy một chút. Hành vi của cậu gây tổn thương nghiêm trọng đến Joshua, cậu ấy mới là người yêu của chuẩn tướng Osborne."

Chu Doãn Thịnh đang bận tìm Kyle, nghe vậy liền hỏi lại một cách lạnh nhạt – "Vậy thì khi tôi còn là vị hôn phu của Osborne, cậu ta lại có mối quan hệ qua lại với Osborne, còn làm cho Osborne từ chối tôi trước mặt bao nhiêu khách mời, thậm chí chối bỏ giá trị tồn tại của tôi, xin hỏi, tổn thương mà cậu ta để lại cho tôi thì nên tính toán thế nào?"

Roth á khẩu, vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới ói ra được một câu – "Cậu ấy căn bản không biết cậu đã đính hôn… Đúng, chính là như vậy, hơn nữa ngay cả chính Osborne cũng không biết, thế nên hôn ước giữa hai người căn bản không có tác dụng, sao có thể nói là tổn thương chứ."

"Đúng, cậu nói không sai, giấy hôn thú cả hai gia tộc cùng ký kết quả thực không có tác dụng gì, chỉ cần Joshua và Osborne mở miệng, nói họ không biết gì cả, chuyện này lập tức có thể xí xoá, tôi và gia tộc tôi có thể lập tức trở thành trò cười của cả vũ trụ. Chúng tôi đáng phải chịu sự sỉ nhục này, OK, thế được chưa?" – Rốt cuộc trông thấy Kyle xuất hiện, Chu Doãn Thịnh cười như không cười liếc Roth một cái, sau đó chạy nhanh đến đón Kyle.

Lúc này, Roth mới nhận ra hành vi của mình hơi quá. Ngay cả Joshua cũng không có quyền can thiệp vào chuyện giữa Osborne và Cecil, cậu ta có tư cách gì cảnh cáo Cecil tránh xa Osborne một chút? Dù sao Osborne vẫn chưa đánh dấu Joshua, mà cho dù có đánh dấu rồi, hắn vẫn có thể cùng sở hữu rất nhiều bạn đời, bởi vì quy tắc xã hội chính là do những alpha quyền lực đặt ra, họ có thể muốn gì thì làm nấy.

Thấy Cecil bước đến bên cạnh Kyle, nở một nụ cười tươi sáng, Roth rốt cuộc biết mình làm một chuyện ngu xuẩn đến nhường nào. Người ta căn bản không có hứng thú với Osborne. Cậu ta bỏ chạy một cách hổ thẹn.

Chu Doãn Thịnh rút một đoá hoa nguyệt quý đỏ trong tay áo ra đưa cho Kyle.

Bởi vì vẫn dùng tinh thần lực bao bọc, trên cánh hoa vẫn còn dính vài giọt sương sớm lấp lánh trong suốt, hiển nhiên là mới hái. Kyle nhận lấy bông hoa, tay chân hơi luống cuống. Anh xoa xoa vành tai bỏng rực, ngượng ngùng nói – "Đây là quà tặng tôi?"

“Không tặng cậu thì tặng ai?” – Chu Doãn Thịnh bật cười sang sảng.

Các học viên đi ngang qua bắt đầu thi nhau huýt sáo. Họ đã thấy rất nhiều omega ngại ngùng, kiêu căng hay nhút nhát, lần đầu tiên họ gặp một omega thẳng thắn, nhiệt tình như vậy.

“Cảm ơn. Cậu ăn sáng chưa? Tôi đãi cậu nhé?” – Kyle cắm đoá nguyệt quý vào túi áo một cách trân trọng.

Chu Doãn Thịnh nhìn anh từ trên xuống dưới, khen – “Quân phục trắng và nguyệt quý đỏ quả nhiên rất hợp với nhau, trông cậu đẹp trai hơn hẳn. Dĩ nhiên, cậu vốn là alpha đẹp trai nhất vũ trụ.”

Kyle bị hắn trêu chọc đến không còn sức chống cự. Nếu bỏ mũ ra, đỉnh đầu anh thậm chí có thể toát ra khói xanh. Các học viên vốn rất hiếu kỳ với con người tên Cecil này, lúc đi ngang qua cũng đặc biệt chú ý, nghe thấy lời khen nhiệt tình của hắn, họ chỉ có thể dùng hai chữ “ghen tị” để hình dung tâm trạng của mình đối với Kyle.

Cecil là mẫu người mà một khi yêu sẽ yêu hết mình, không e dè, không làm bộ, cách ăn nói cũng rất hài hước. Nếu làm người yêu hắn, có lẽ cả đời cũng sẽ không chán.

Kyle cố gắng khống chế tâm trạng vui mừng, thử nắm tay thiếu niên, không ngờ thiếu niên lại thoải mái nắm lấy tay anh, kéo anh vào canteen.

Khi hai người cùng nhau bước vào sân huấn luyện, các học viên sôi nổi ném những ánh mắt ám muội về phía họ. Vẻ mặt Chu Doãn Thịnh vô cùng thản nhiên, cử chỉ cũng rất thong dong, trong khi Kyle thì lại cười hơi lúng túng.

Osborne cũng nghe tin Cecil mạnh dạn theo đuổi Kyle. Hắn mang khuôn mặt u ám đi vào sân huấn luyện, ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt hoàn mỹ của Kyle, không thể không thừa nhận dung mạo anh quả thực có thể xưng là tuyệt trần.

Xem tiếp không chừng sẽ không khống chế được ham muốn phá hoại, hắn không nhìn Kyle nữa, bắt đầu điểm danh, sau đó yêu cầu các học viên ghép đôi tiến hành đánh giá thể lực.

Chu Doãn Thịnh nháy mắt với Kyle, ra hiệu cho anh ghép cặp với mình. Kyle còn chưa kịp mừng thì đã nghe quản sinh nghiêm giọng nói – “Cecil, cậu một mình một nhóm.”

“Tại sao?” – Chu Doãn Thịnh bước lên phía trước một bước.

“Vì thể chất và thần kinh của cậu đều không ngang hàng với mọi người, thế nên tôi đã soạn ra cho cậu một kế hoạch huấn luyện riêng biệt. Sau này, tất cả hạng mục huấn luyện đều sẽ do một mình cậu thực hiện, cậu có ý kiến gì không? Nếu cậu cảm thấy năng lực của mình chưa đủ thì sau khi tan học đến văn phòng tôi, chúng ta bàn bạc lại.” – Osborne bình tĩnh nhìn về phía hắn.

Chu Doãn Thịnh tuyệt đối không thừa nhận mình không đủ năng lực. Hắn lùi về chỗ, tỏ ý tuân theo.

Nội dung đánh giá thể lực hôm nay là Ten-minute Rapid Survival. "Rapid Survival" – tức là cho hai học viên vào một phòng huấn luyện, bốn mặt tường có rất nhiều đường ống đường kính một mét vuông, từ những đường ống này sẽ liên tục tràn ra trùng tám chân biến dị. Tốc độ của chúng rất nhanh, đốt chân sắc bén, hơn nữa có thể tiết dịch độc, nếu sơ ý bị chúng gây thương tích, ít nhất phải ngâm mình trong dịch chữa trị vài ngày.

Muốn chống chọi sự tấn công của cả đàn trùng tám chân dày đặc trong suốt mười phút liền là chuyện vô cùng khó khăn, thế nên tỷ lệ vượt qua nội dung này không hề cao.

Các học viên đều tự ghép cặp, sau đó ném cho Cecil vẫn đang cô đơn lẻ bóng một ánh mắt thương hại.

"Nhớ, nếu không chống giữ được nữa thì lập tức bỏ quyền, không cần lấy mạng sống của mình ra làm trò đùa." – Osborne nói một cách nghiêm túc.

Các học viên đồng thanh đáp ứng.

Joshua thường hay hợp tác với Kyle, họ luôn là đôi giành được thành tích cao nhất. Nhưng hôm nay, cậu ta không tập trung cho lắm, mấy lần đều suýt bị côn trùng bất chợt lao tới đâm bị thương. Kyle không thể không liên tiếp nhắc nhở cậu ta cẩn thận một chút. Càng ngày càng nhiều côn trùng tràn vào từ đường ống, máy giám sát bị che kín mít, các học viên gần như không trông thấy bóng dáng bọn họ.

Bảy phút sau, Joshua kêu to – "Quản sinh, em xin bỏ quyền!"

Trong đường ống phát ra một mùi hương ngọt lịm, dụ toàn bộ trùng tám chân rời khỏi. Bóng dáng Joshua và Kyle cũng được hiện rõ. Trông họ vô cùng chật vật, tay chân bị cứa rất nhiều vết thương, máu chảy ra mang màu đỏ sậm, có thể thấy cả hai đều đã trúng độc.

"Đưa họ đến phòng y tế. Đánh giá không đạt yêu cầu, cuối tuần tiếp tục." – Nói đến câu sau, Osborne nhìn Joshua chòng chọc. Hắn đang nhắc nhở cậu ta cuối tuần đừng quên chuyển khoa.

Joshua cúi đầu, răng cắn chặt, tập tễnh rời khỏi.

"Cecil cố lên." – Kyle hô nhỏ một tiếng. Mọi người đều bật cười đầy thiện chí.

Chu Doãn Thịnh nháy mắt với anh, vẻ mặt hoạt bát hiếm có khiến Kyle lại đỏ mặt.

Osborne không có biểu hiện gì, nhưng thực ra trái tim đã bị ghen tuông ăn mòn đến nát vụn. Tinh thần lực của hắn mất khống chế mà đánh về phía Kyle, tận khi gần ghim vào gáy anh mới tạm thời khống chế được.

"Đôi tiếp theo chuẩn bị sẵn sàng." – Hắn làm như không có việc gì, ánh mắt lại tối hơn hẳn bình thường.

Vài cặp sau đó cũng chỉ kiên trì cùng lắm bảy phút. Quân y dứt khoát đứng luôn ngoài phòng huấn luyện, hễ có ai ra là lập tức khiêng đi chữa trị. Các học viên càng ngày càng căng thẳng, ngay cả tư thế đứng cũng không quá chuẩn. Cuối cùng đến lượt Cecil, mọi người đều nhìn về phía hắn bằng ánh mắt thương hại, trên trán còn viết một dòng – Thiếu niên, ra đi thanh thản.

Chu Doãn Thịnh xoay cổ, xoa xoa nắm tay, bình tĩnh bước vào phòng huấn luyện. Đường ống phát ra âm thanh sột soạt, ngay sau đó, hơn mười con trùng tám chân cùng lao về phía thiếu niên.

Chúng nhanh, Chu Doãn Thịnh còn nhanh hơn. Thân hình hắn vô cùng mềm dẻo, tránh thoát côn trùng lao tới từ bốn phương tám hướng bằng đủ mọi tư thế có độ khó cao, mỗi một lần nâng tay nhấc chân là một con cô trùng vỡ tung, hoá thành những mảnh vụn xanh xanh vàng vàng rơi xuống đất, nhanh chóng chất thành đống.

Càng nhiều côn trùng ồ ạt dồn ra, hắn rốt cuộc rời khỏi vị trí ban đầu, liên tục di chuyển trên bốn bức tường. Các học viên ấy thế mới phát hiện ra năm, sáu phút trước, hắn vẫn luôn đứng tại chỗ giết côn trùng, quả thực quá điêu luyện.

Cả bầy côn trùng chi chít hình thành một quả cầu lớn lao về phía hắn, mà hắn luôn có thể né tránh đúng giây cuối cùng, khiến côn trùng va vào tường cứng, hoá thành xác chết. Mười phút trôi qua, trong đường ống toả ra mùi hương hấp dẫn côn trùng, trùng tám chân rút lui như thuỷ triều, bỏ lại căn phòng chất đầy xác và dịch nhầy côn trùng.

Tóc Chu Doãn Thịnh hơi chút hỗn loạn, ngoài ra đến quần áo cũng không bị xén rách chứ đừng nói đến thương tích. Các học viên đã sớm ngơ ngẩn. Lúc này, họ mới cảm nhận một cách rõ ràng sự chênh lệch giữa họ và siêu nhân cấp 3S. Hèn gì chuẩn tướng Osborne phải soạn một kế hoạch huấn luyện riêng cho Cecil, nếu hắn cũng thực hiện những hạng mục huấn luyện giống họ chắc sẽ chẳng khác nào đi chơi.

Osborne lặng lẽ đè tay lên trái tim đập rộn, cất cao giọng – "Cecil đạt yêu cầu nội dung đánh giá thể lực đầu tiên, mời đứng bên phải chờ nội dung thứ hai. Đôi tiếp theo chuẩn bị sẵn sàng."

Hai tiếng sau, toàn bộ học viên hoàn thành nội dung đánh giá thể lực, tỷ lệ đạt yêu cầu chỉ chiếm 20%. Những người bị thương đều được đưa đi. Osborne mở phòng huấn luyện trọng lực bên cạnh, tuyên bố nội dung đánh giá thứ hai – đánh tay đôi dưới áp suất gấp năm mươi lần.

Cũng là hai người một nhóm, nhưng lần này không phải hợp tác, mà là đối kháng, yêu cầu các học viên giành chiến thắng dựa vào các kỹ năng chiến đấu trong hoàn cảnh áp suất cao hơn hành tinh thủ đô gấp năm mươi lần. Những học viên vượt qua cả hai nội dung đánh giá có thể xuất phát đến tiểu hành tinh trước thời hạn để tiến hành diễn tập.

Nội dung đánh giá vừa được công bố, ngay lập tức đã có học viên bày ra vẻ mặt đau khổ.

Osborne hoàn toàn phớt lờ, nói tiếp – "Cecil, nội dung đánh giá của cậu là đánh tay đôi dưới áp suất gấp một trăm lần, hơn nữa đối thủ là tôi."

Còn chưa dứt lời, bên dưới đã vang lên tiếng hút khí của các học viên. Đánh tay đôi với người mạnh nhất vũ trụ dưới áp suất gấp trăm lần, nghĩ sao cũng thấy không có phần thắng, quản sinh làm vậy khác nào cố tình gây khó dễ cho Cecil?

Osborne nhìn về phía thiếu niên vẫn bình tĩnh nọ, hỏi – "Cecil, cậu có ý kiến gì không?"

"Có," – Chu Doãn Thịnh tiến lên một bước, nghiêm túc nói – "Đánh quản sinh bị thương, quản sinh sẽ không lấy việc công trả thù riêng chứ?"

Các học viên phì cười. Cecil rõ ràng là đang khiêu khích chuẩn tướng Osborne mà, cậu ấy có vẻ cũng quá bạo gan ấy chứ?! Nhưng phong cách làm việc như vậy thực sự là quyết cmn đoán!

Osborne cũng cười, cởi hai chiếc khuy trên cùng ra, nói – "Đánh được tôi bị thương sẽ có phần thưởng."

"Phần thưởng gì ạ?"

"Cậu muốn cái gì?" – Ánh mắt Osborne toát vẻ cưng chiều.

"Em muốn một phòng huấn luyện trọng lực riêng có được không ạ?"

"Được."

Hai người đàm phán xong xuôi, bên dưới lập tức có người kêu – "Đánh luôn đi ạ! Bọn em không đợi được! Cecil đừng để ngay cả một sợi lông của quản sinh cũng không chạm vào được đấy!"

Ban đầu họ còn cố ý giữ khoảng cách với Cecil vì giới tính của hắn, nhưng sau khi biết đến tính cách thẳng thắn, hào sảng của hắn, mọi ngăn cách đều hoàn toàn biến mất, bắt đầu bạo dạn trêu đùa.

"Xem đây, đảm bảo đánh sml." – Chu Doãn Thịnh cởi áo khoác, xắn tay áo lên, chậm rãi đi vào phòng huấn luyện trọng lực. Các học viên cười vang, tiếng huýt sáo khen ngợi vang không dứt, hoàn toàn không nể mặt Osborne chút nào.

Các quản sinh dạy những môn về kỹ năng chiến đấu thường không có yêu cầu nghiêm khắc về kỷ luật của học viên, mà họ sẽ dùng mọi phương pháp để khơi dậy ý chí chiến đấu của họ. Osborne cũng không so đo với phản ứng của mọi người, khoé miệng hắn nhếch lên, đôi mắt sáng ngời, tâm trạng vui vẻ hơn bất kỳ ai. Hắn thích tính tình ngạo mạn của Cecil, thích biểu cảm khiêu khích vô cùng xinh đẹp của người nọ. Nếu cậu ấy thực sự có thể đánh bại mình, vậy thì đó không phải là nhục nhã, mà là vinh dự.

Hắn cảm thấy tự hào vì người nọ.

Đợi hai người đứng vững, bày sẵn tư thế, một học viên khởi động thiết bị trọng lực trong phòng. Theo tiếng "ong ong" vang lên, áp suất trong phòng đột nhiên tăng gấp trăm lần. Nếu là người thường e rằng đã sớm hoá thành một đống thịt nát, cho dù là alpha sở hữu thể chất cấp S, đầu gối cũng sẽ bị đè gãy. Nhưng hai người vẫn đứng thẳng tắp, thiếu niên mảnh dẻ nọ thậm chí còn xoay cổ đá chân làm ấm người.

"Thực sự không hiểu tại sao trong thân thể nhỏ bé của Cecil lại ẩn chứa sức mạnh lớn đến vậy. Khí thế của cậu ấy thậm chí ngang bằng với thầy." – Một học viên lắc đầu cảm thán, những người còn lại đều tỏ vẻ đồng cảm.

Cecil mới mười bảy tuổi mà đã trở thành huyền thoại của trường Chellman, tương lai sau này có lẽ sẽ còn trở thành huyền thoại của cả vũ trụ.

"Sẵn sàng chưa?" – Osborne yên lặng chờ đợi thiếu niên khởi động hoàn tất.

"Sẵn sàng." – Vừa dứt lời, Chu Doãn Thịnh lập tức tấn công, vô cùng thành thạo chiêu tấn công nhân lúc người ta chưa kịp chuẩn bị này. Hơn nữa, Osborne từng khiến Cecil mất mặt như vậy, hắn đã muốn đánh người nọ từ rất lâu rồi.

Osborne không tức giận chút nào, giơ tay lên đỡ, trong họng vang lên tiếng cười vui vẻ. Hai người phút chốc lao về phía đối phương, chưa đầy mấy giây đã tung hơn trăm quyền, các học viên đứng ngoài xem căn bản không thể theo kịp tốc độ của hai người, chỉ có thể trông thấy từng vệt bóng mờ.

Nơi bóng mờ lướt qua luôn kèm theo tiếng đánh khiến người ta sởn gai ốc, sàn nhà vững chắc được lát từ kim loại hiếm bị đạp lõm, xung lực khổng lồ có thể phá huỷ cả một chiếc tàu vũ trụ.

Trận chiến giữa những người cấp 3S hiển nhiên nằm ngoài phạm vi tưởng tượng của mọi người.

Chu Doãn Thịnh bắt lấy cơ hội thúc cùi chỏ vào bụng Osborne, ngay khi hắn khom người tránh né liền vung nắm tay về phía mặt hắn. Osborne nhanh chóng ngửa ra sau tránh thoát cú đấm này, vòng ra phía sau thiếu niên, ra đòn khoá lấy phần cổ yếu ớt của người nọ bằng một tốc độ phi thường. Hai người thở hổn hển, mồ hôi ướt sũng, khuôn mặt đều toát vẻ hưng phấn vì gặp được kì phùng địch thủ.

"Cậu thua." – Osborne thì thầm vào tai thiếu niên, hơi thở nóng rực phun lên gáy thiếu niên, khiến hắn hơi run lên theo phản xạ.

"Tôi thua." – Chu Doãn Thịnh giơ hai tay lên, thừa nhận một cách hào phóng. Thể chất của hắn mới được phục hồi, đương nhiên không thể sánh với người đã tiếng tăm lẫy lừng như Osborne. Vài năm nữa thôi, thế nào hắn cũng sẽ đánh bại Osborne. Hắn thầm thề trong lòng.

"Nghĩ gì thế?" – Osborne vẫn không buông ra, chỉ hơi thả lỏng ngón tay, chuyển thành vuốt ve làn da mịn

màng trên cổ người nọ.

"Nghĩ một ngày nào đó tôi sẽ đánh anh no đòn. Anh khiến tôi trở thành trò cười của cả vũ trụ, anh không quên chứ?" – Chu Doãn Thịnh nỗ lực tránh né sự kìm kẹp của hắn.

"Tôi không quên." – Làm sao quên được chuyện ngu xuẩn nhất mà hắn từng làm trong đời? Osborne cười khổ, nói – "Không cần "một ngày nào đó", ngày nào tôi cũng để cho cậu đánh, chỉ cần cậu có thể nguôi giận."

"Tôi sẽ đánh bại anh bằng chính thực lực của mình, không cần anh nhường." – Chu Doãn Thịnh cười nhạo, lại đột nhiên cảm nhận được có thứ gì đó hình trụ vừa to vừa nóng đang đâm vào kẽ mông mình, vẻ mặt lập tức như nuốt phải ruồi.

"Đm anh lại còn động dục nữa?" – Hắn quay đầu lại trừng mắt với Osborne, mà không hề hay biết đôi mắt rực lửa của mình càng kích thích dục vọng của Osborne.

Ngay lúc này đây, Osborne thực sự chỉ muốn đè người nọ xuống, cởi quần cậu ấy ra, làm cho cậu ấy phải oà khóc, lấp đầy cơ thể cậu ấy bằng thứ chất lỏng đặc sệt của mình, để khắp nơi trên cơ thể cậu ấy đều tỏa ra mùi hương chỉ thuộc về riêng mình. Như vậy sẽ không ai có thể đánh dấu cậu ấy, cướp mất cậu ấy nữa!

"Đây là phản ứng tự nhiên, mùi mồ hôi của cậu rất thơm, chắc có chứa một chút pheromone."

Osborne cảm thấy mình sắp mất kiểm soát đến nơi. Hắn in bờ môi nóng bỏng lên vết sẹo sau gáy thiếu niên rồi mới buông ra.

Chu Doãn Thịnh hung tợn trợn mắt với hắn, tự coi như mình xui xẻo mà che lấy gáy.

Thấy hai người đánh xong, các học viên đều hoan hô khen ngợi Cecil, ngay sau đó liền trông thấy tình trạng của quản sinh đi đằng sau. Vẻ mặt mọi người tức thì trở nên tương đối khó tả. Thứ kia của alpha vốn đã rất lớn, đặc biệt là quản sinh, hắn sở hữu thể chất 3S, một khi hưng phấn tuyệt đối không giấu được, gần như căng rách cả đũng quần.

Đánh đấm kiểu gì mà sao đột nhiên động dục vậy?

Mọi người nhìn về phía Cecil bằng ánh mắt khác lạ, lập tức hiểu tâm trạng của quản sinh. Áo sơ mi của Cecil đã sũng mồ hôi, dính chặt vào người. Hai chấm nhỏ trước ngực như ẩn như hiện, trông hấp dẫn hơn cả không mặc. Tệ hại hơn là, hắn hoàn toàn không hề tự giác mình là omega, lúc này đang kéo vạt áo lên lau mồ hôi, để lộ hõm rốn nhỏ xinh và phần cơ bụng gợi cảm, cảnh sắc quyến rũ đến không nói nên lời.

Tuy rằng hắn đã cắt bỏ tuyến omega, nhưng mồ hôi tiết ra vẫn chứa phần nào pheromone. Mùi hương đó sẽ không khiến người ta phát cuồng, chỉ khiến người ta cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Vài alpha bắt đầu rục rịch, đều muốn đến cạnh Cecil để ngửi kỹ mùi hương trên người hắn, nhưng lại kém Osborne một bước. Lúc này, hắn đã lấy một chiếc khăn bông thật lớn che kín người nọ từ đầu đến chân.

"Đi tắm rửa đi." – Hắn lau mấy nơi như tóc, cổ, cổ tay cho thiếu niên, sau đó giục hắn nhanh chóng rời khỏi phòng huấn luyện, còn không quên phủ áo khoác của mình lên người hắn.

"Lần này tôi không đạt yêu cầu, khi nào thì kiểm tra lại?" – Đánh Osborne rất thích, Chu Doãn Thịnh bị nghiện.

Osborne cười rộ lên, vò vò mái tóc đen mượt của hắn, nói – "Cuối tuần, nhưng ngày nào tôi cũng có thể dành thời gian luyện tập với cậu. Mau đi đi."

Chu Doãn Thịnh thế mới vừa lòng rời đi.

Chờ người nọ đi xa, vẻ mặt dịu dàng của Osborne tức thì trở nên nghiêm khắc, chọn một cặp rồi ném vào phòng huấn luyện trọng lực. Thân dưới của hắn vẫn đứng thẳng, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh tự nhiên, các học viên cũng chỉ nhìn một lúc rồi thôi.

Sau khi buổi đánh giá thể lực kết thúc, lời đồn chuẩn tướng Osborne thích Cecil bắt đầu nhanh chóng lan ra khắp trường. Ngâm dịch chữa trị xong, Joshua trở về ký túc xá với bạn mình, nghe tiếng bàn luận xì xầm xung quanh, sắc mặt vừa hồng hào trở lại của cậu ta lại lập tức trở nên tái nhợt.

Khuyên bạn mình đi trước, cậu ta đến phòng giáo vụ xin nghỉ nửa ngày, sau đó lên tàu bay, đi đến biệt thự nhà Matthew.

Chập tối, Osborne bận rộn nấu ăn trong bếp, Chu Doãn Thịnh dựa vai vào cửa, dõi theo hắn với vẻ mặt hoài nghi cực độ.

Được hắn nhìn chăm chú, toàn thân Osborne đều trở nên thư thái, chỉ muốn bữa ăn này nấu cả đời cũng không xong. Mấy phút sau, thiết bị liên kết cá nhân của hắn vang lên, ông Matthew gửi tin nhắn yêu cầu hắn lập tức về nhà.

Osborne thầm chửi thề một tiếng, không thể không tắt bếp, để thiếu niên ăn tối một mình.

"Tôi có việc phải ra ngoài một chút, cậu cứ ăn một mình đi nhé. Chẳng phải cậu nói muốn có phòng huấn luyện trọng lực hay sao, dưới tầng hầm có, mật khẩu là Cecil Bernard." – Hắn xoa nhẹ mái tóc lộn xộn của thiếu niên.

"Tại sao mật khẩu lại là tên tôi?" – Chẳng lẽ người này ngày nào vào phòng huấn luyện cũng phải gọi tên

mình một lần? Sao cứ thấy dị dị?

Ánh mắt Osborne hơi đảo quanh, cười nói – "Mật khẩu của cậu là tên cậu, mật khẩu của tôi là tên tôi, tôi cài đặt quyền hạn kép. Được rồi, tôi đi đây, tối nay có thể sẽ không trở về, cậu ngủ sớm một chút, tắm rửa xong nhớ sấy khô tóc."

Hắn nhắc đi nhắc lại không thấy phiền.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, tự mình dùng bữa, đang nghĩ giá như nấu thừa thì có thể mời Kyle đến ăn cùng thì nghe Osborne nghiêm giọng nói – "Cecil, sau khi tôi đi không được cho bất kỳ ai bước vào, phòng làm việc của tôi có tài liệu quân sự quan trọng."

"Ok, tôi sẽ không cho người khác vào, kể cả là tôi." – Chu Doãn Thịnh giơ tay thề.

Osborne cảm thấy giọng mình quá mức nghiêm khắc, nhưng hắn không thể không làm như vậy. Hắn sợ sau khi mình đi, người nọ sẽ gọi Kyle đến chơi cùng. Cậu ấy thích Kyle như vậy, không chừng sẽ ôm cậu ta, hôn cậu ta. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh này, hắn lại muốn giết người.

Hắn nhìn thiếu niên lần cuối, sau đó lên phi thuyền phóng về nhà. Vốn tưởng rằng có chuyện quan trọng gì, không ngờ ông Matthew cũng không lộ diện, mà là trực tiếp sai người dẫn hắn xuống tầng hầm.

Hắn vừa bước vào, cánh cửa nặng trịch được làm từ kim loại PU34 cứng nhất vũ trụ lập tức khép lại, Joshua – lúc này chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng – đang đứng cách đó không xa, đôi mắt toát ra sự quyết liệt và toan tính.

Mùi hương pheromone nhàn nhạt dần dần tràn vào trong mũi, Osborne tức thì hiểu rõ hết thảy, cười lạnh – "Đây chính là cách cậu thực hiện ước mơ của mình? Bán thân thể, hay là phôi thai? Cậu biết không, cậu làm vấy bẩn hai chữ "ước mơ" một cách nghiêm trọng."

136. Quyển 11 - Chương 10

Bị lời nói thẳng thừng của Osborne làm tổn thương, Joshua siết chặt vạt áo, lui về sau hai bước. Vấy bẩn "ước mơ"của chính mình ư? Đúng là như vậy, để có thể ở lại Chellman, để được lên chiến trường lập công, biện pháp duy nhất cậu ta có thể nghĩ ra để khiến Osborne thoả hiệp chính là lấy thân thể dụ dỗ hắn.

Thậm chí để buộc hắn phải chịu trách nhiệm, cũng như giành được sự ủng hộ mạnh mẽ từ gia tộc Matthew, cậu ta trực tiếp đi tìm ông Matthew, nói với ông ta rằng cháu trai ông đang yêu một omega vô sinh, dòng gen xuất sắc nhất gia tộc ông có lẽ sắp đứt rồi.

Joshua là một omega kiện toàn, hơn nữa thể chất và thần kinh có thể sánh bằng alpha, toàn bộ Đế quốc

Lennon không thể tìm ra người thứ hai. Ông Matthew hiển nhiên sẽ không từ chối. Vì vậy, ông đã sắp đặt cuộc gặp gỡ này, thậm chí còn đưa Osborne xuống phòng huấn luyện dưới tầng hầm để đề phòng hắn trốn thoát.

Từ trước khi đến, Joshua đã nghĩ rất rõ, bắt Osborne nhượng bộ không phải chuyện đơn giản. Một khi ngửi thấy mùi pheromone, việc đầu tiên hắn làm sẽ không phải là nhào đến như những alpha khác, mà là quay đầu bỏ đi. Năng lực tự chủ của hắn mạnh hơn bất kỳ ai.

Mà Joshua là một omega sở hữu huyết thống rất thuần, khả năng mang thai rất cao, hương pheromone toả ra khi cậu ta động dục đủ để hấp dẫn toàn bộ alpha trong trường. Nếu Osborne bỏ đi mà những alpha khác lại ùa đến, vậy thì kết cục chỉ có thể hình dung bằng ba chữ "xui tận mạng".

Joshua không muốn liều cả tính mạng, nhưng cậu ta nhất định phải giữ chặt Osborne, vì vậy chỉ có thể nhờ ông Matthew hỗ trợ. Có sự chấp thuận của ông Matthew, sau này cậu ta chắc chắn sẽ trở thành sĩ binh chân chính của Quân đoàn 1, tiền đồ rộng mở đang chờ đợi cậu ta.

Ngay tại hai mươi phút trước, cậu ta vừa tiêm vào cơ thể loại thuốc xúc tiến kỳ động dục. Chỉ cần chờ đến khi nồng độ pheromone dày đến mức độ nhất định, dù cho Osborne muốn chống cự cũng không được.

Thế nên cứ thoải mái châm chọc tôi đi, dẫu anh nói gì đi chăng nữa, chỉ cần tôi cảm thấy đáng giá là được. Không ai có thể lay chuyển niềm tin của tôi. Cơ thể Joshua như nhũn ra, vừa tự thủ dâm tinh thần vừa run rẩy đưa tay lên cởi cúc áo, phô bày thân thể dẻo dai thon thả của mình.

Osborne lập tức xoay người, điên cuồng va vào cửa kim loại. Hắn nhất định phải ra khỏi đây!

"Vô ích thôi, đây là PU34, loại kim loại chắc nhất dùng để chế tạo siêu robot và tàu tuần tra vũ trụ, cho dù anh sở hữu thể chất 3S cũng không thể đánh vỡ nó đâu." – Joshua bắt đầu toát mồ hôi, nơi nào đó phía sau càng ngày càng trống vắng, cấp bách cần thứ gì đó thô to lấp đầy.

Cậu ta thưởng thức dáng vẻ điên cuồng của Osborne với tâm trạng vô cùng sảng khoái, nói một cách trào phúng – "Dù hiện tại anh có kháng cự thế nào thì lát nữa anh cũng sẽ chủ động đến gần em, âu yếm cơ thể em một cách nồng nhiệt nhất. Anh thử đoán nếu biết chúng ta đã kết hợp, liệu Cecil có còn yêu anh hay không? Ồ, xin lỗi, em nói nhầm, cậu ta đã hết yêu anh từ lâu rồi, giờ người cậu ta yêu là Kyle. Vô luận anh kết hợp với ai, cậu ta cũng sẽ không để ý. Anh vùng vẫy, anh kháng cự thì được tích sự gì?"

Osborne đột nhiên quay đầu, vẻ mặt hung tợn và đôi mắt đỏ lừ khiến Joshua giật nảy. Cậu ta mím môi, không dám kích động hắn nữa, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà kích hắn.

Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, tuyến omega của cậu ta toả ra mùi hương đậm gấp trăm nghìn lần lúc trước, khiến cậu ta xụi lơ dưới đất, trong họng tràn ra tiếng rên rỉ mê muội. Đôi mắt cậu ta ầng ậng nước, hai má đỏ bừng, vẻ mơ màng quyến rũ ấy có thể khiến bất kỳ alpha nào phát cuồng vì cậu ta. Cậu ta không kìm nổi bản thân mà thò ngón tay xuống cọ sát nơi kia, động tác vô cùng phóng đãng.

Hương pheromone tựa như một mũi dùi đâm liên tiếp vào đầu Osborne, khiến đầu hắn đau đến tưởng chừng sắp nứt. Hắn gần như không chống đỡ được, chỉ có thể dồn sức phá cửa, hòng thoát khỏi địa ngục dâm ô này. Ván cửa dần dần xuất hiện những vết lõm sâu, đồng thời phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, khiến hắn tìm lại được chút lý trí.

Để không bị mê hoặc, hắn thậm chí dùng tinh thần lực cứa vào da thịt mình, khiến vị tanh của máu che đi mùi hương nồng nặc nọ. Khắp người hắn toàn máu là máu, trông vô cùng chật vật.

Joshua cũng chẳng đỡ hơn là bao, toàn thân cậu ta đều nhũn ra, không di chuyển được lấy một bước. Cậu ta đang rất khát vọng bị chiếm hữu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy Osborne đến gần. Cậu ta vứt bỏ toàn bộ lòng tự trọng để cầu xin hắn, làm dao động tư tưởng của hắn bằng những câu nói dâm đãng đến tột độ.

"Câm mẹ miệng mày vào!" – Osborne vẫn còn đang phá cửa, từng cú từng cú liên tiếp, tất cả đều đấm vào cùng một chỗ. Nơi nọ bị lõm vào rất sâu, cả cánh cửa đều biến dạng, khung cửa cong vẹo. Thắng lợi đã gần ngay trước mắt, nhưng chỉ có mình Osborne biết sự tự chủ của hắn đang dần dần sụp đổ.

Hắn không ngừng gọi tên Cecil trong lòng. Ngay khi hắn cúi đầu xuống, hắn chợt ngửi thấy mùi mồ hôi cực nhạt trên áo mình, thứ mùi gần như bị mùi pheromone ngọt lịm át mất ấy lại khiến hắn tìm lại được lý trí chỉ trong chớp mắt.

Hết thảy quyến rũ, nhục dục, điên cuồng, lo âu đều hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bình tĩnh. Mùi mồ hôi này hiển nhiên thuộc về Cecil, giờ thực hành đánh giá hôm nay hắn đã khoác chiếc áo này lên người Cecil. Lúc đó Cecil toát rất nhiều mồ hôi, ngửi rất thoải mái, khác hẳn với mùi hương dâm loạn, khiến người ta buồn nôn này.

Osborne chôn mặt vào khuỷu tay, hít một hơi thật sâu, đầu óc cũng càng lúc càng tỉnh táo. Ngay khi hắn sắp sa ngã, hắn lại thoát được một cách thuận lợi. Nội tâm hắn không khỏi thở phào liên tục vì lòng độc chiếm và hành động vô ý của mình khi đó.

Joshua vẫn đang chờ đợi. Cậu tay vuốt ve cơ thể mình, dụ dỗ – "Osborne, bên dưới em đã ướt đẫm cả rồi, anh không muốn sờ một chút hay sao? Chỗ đó rất khít, rất mềm, rất nóng, là nơi tuyệt vời nhất mà cả đời này anh cũng không tưởng tượng ra được. Đừng chống cự nữa, alpha không thể không có omega."

Gương mặt dữ dằn của Osborne đã bình thường trở lại, chỉ có đôi mắt vẫn còn hơi đỏ. Hắn xoay người, bước từng bước về phía Joshua, nhìn xuống người đang nằm dưới đất nọ.

Joshua ôm lấy một bên chân hắn, dụi dụi gò má nóng rực lên đôi giày quân đội vừa cứng vừa lạnh của hắn.

Osborne ngồi xổm xuống, nhưng không hề xâm nhập cơ thể cậu ta như cậu ta tưởng tượng, mà là cười lạnh nói – "Joshua, cậu nhìn cậu đi, xấu xí nhường nào, hèn mạt nhường nào. Cậu cho rằng chỉ cần tôi kết hợp với cậu là cậu sẽ được toại nguyện hay sao? Lầm. Một khi cậu kết hợp với alpha, cậu sẽ vô thức nảy sinh tình cảm với người đó, mãi mãi trung thành với người đó, ỷ lại vào người đó. Cho dù cậu không đồng ý với mệnh lệnh của người đó, cậu cũng sẽ bất giác nghe theo, đây là thiên tính của omega, không ai có thể chống cự. Nếu rời khỏi alpha đã đánh dấu cậu, cậu sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng vì không chịu nổi

mấy ngày mấy đêm động dục, trừ khi có alpha mạnh hơn xoá bỏ dấu hiệu rồi xâm phạm cậu một lần nữa. Omega chính là sinh vật yếu ớt như vậy, số mệnh đã định họ không thể rời xa alpha, một khi bị đánh dấu liền trở thành thứ lệ thuộc vào alpha, không còn là một cá thể độc lập nữa."

Hắn đá văng cánh tay đang ôm lấy chân mình của Joshua, nói tiếp – "Hoài bão của cậu rất lớn, nhưng hiển nhiên cậu không có năng lực thực hiện nó. Cậu phủ định hành vi cắt tuyến omega của Cecil, cho rằng mình vào học trường quân đội với thân thể kiện toàn mới thực sự là dũng cảm, bởi vì cậu có thể chống chọi được với bản tính của mình. Nhưng trên thực tế, cậu không hề chiến thắng nó, mà cậu khuất phục nó theo bản năng, khuất phục con đường tắt có thể dẫn cậu đến với thành công nhanh hơn. Giữa bao nhiêu alpha như vậy, cậu chọn tôi chắc chắn không phải vì yêu, mà là vì tôi đủ mạnh. Cậu xem, đấy chính là suy nghĩ chân thực nhất trong nội tâm cậu, cậu muốn đạt được mục đích thông qua việc dựa vào một alpha xuất sắc nào đó. Cậu hy vọng tôi có thể bảo vệ cậu, trải lối cho tiền đồ của cậu, giúp cậu bước lên đỉnh danh lợi. Lối tư duy của cậu rõ ràng là lối tư duy của omega. Người như cậu thực sự có thể trở nên mạnh mẽ ư?"

Hắn lùi lại vài bước, cười một cách ôn hoà – "Joshua, tôi thực sự muốn cho cậu một tấm gương, để cậu trông rõ dáng vẻ hiện giờ của cậu. Đồi bại, vô sỉ, thảm thương."

Joshua chưa từng hay biết một người phong độ như Osborne cũng biết nói những lời lẽ cay nghiệt như vậy. Cơ thể cậu ta vẫn nóng rực, nhưng trái tim đã trở nên lạnh toát, chỉ cảm thấy tất cả lòng tự trọng của mình đều đã bị Osborne đạp nát.

Nhưng ngay sau đó, hành động của Osborne càng khiến cậu ta hiểu ra thế nào là nhục nhã. Hắn đột nhiên ghé sát lại, hít ngửi mùi hương toả ra từ cổ cậu ta, giọng điệu nhuốm đầm vẻ chán ghét – "Nghe nói ở thời viễn cổ, chỉ có động vật mới có thể toả ra mùi hương làm giống còn lại phát cuồng, còn loài người thì không. Pheromone chẳng qua cũng chỉ là cái tàn dư trong bản chất động vật mà thôi, hễ khi nào phát tán ra là sẽ lại tước đi nhân tính của bộ phận alpha và omega. Hiện giờ cậu chỉ là một con thú cái động dục, nhưng tôi không muốn làm thú đực của cậu, tôi là người."

Hắn đứng dậy, đi đến trước cửa rồi giơ chân đá bay cánh cửa, âm thanh vang dội khiến cho rất nhiều vệ binh chú ý. Ngửi thấy mùi pheromone, các vệ binh alpha đều lập tức chạy đi. Họ biết omega trong đó là người yêu của chuẩn tướng, không thể động vào. Vệ binh beta thì không có bất cứ ảnh hưởng gì, chỉ lui về phía sau vài bước để tránh trông thấy cảnh tượng lúng túng.

Osborne chỉ vào một người trong số đó, nói – "Đi lấy mấy liều thuốc ức chế đến đây." – Một khi động dục, thời gian động dục của omega sẽ kéo dài mấy ngày mấy đêm. Nếu không kết hợp với alpha, họ sẽ trở nên suy yếu cực độ. Thậm chí nếu vài kỳ động dục liên tiếp không kết hợp, bọn họ sẽ mất mạng. Cả đời họ chỉ xoay quanh chu kỳ động dục → kết hợp → mang thai → động dục → kết hợp → sinh sản → tiếp tục động dục → tiếp tục kết hợp → tiếp tục mang thai… Nói họ là loài động vật biết yêu thì đúng hơn là người.

Đây cũng không phải là định kiến của Osborne, mà là thiên tính của omega. Họ muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng thiên tính đã quyết định cuộc đời họ là ngõ cụt. Omega mạnh đến đâu cũng không thể không phục tùng alpha của mình. Thế nên Osborne mới thích Cecil đến vậy, người nọ sáng suốt hơn bất kỳ ai, cũng quyết đoán hơn bất kỳ ai.

"Chuẩn tướng không kết hợp ạ?" – Mùi đã nồng đến vậy rồi mà chuẩn tướng còn thờ ơ, chẳng lẽ cơ thể tướng quân bệnh tật gì? Vệ binh vừa nghĩ thầm vừa nhìn về phía thân dưới Osborne, thấy đũng quần hắn

vẫn tĩnh lặng êm đềm, người nọ tức thì như bị sét đánh.

"Yêu cầu cậu đi ngay lập tức!" – Osborne chỉ muốn giơ chân đá bay người nọ.

Vệ binh hoàn hồn, lập tức bỏ chạy, mấy phút sau liền mang về một chiếc hộp nhỏ màu bạc.

Osborne lấy thuốc ức chế ra, từ từ tiêm vào cơ thể Joshua. Thấy cậu ta vẫn còn rên rỉ, hắn lại tiêm thêm một liều nữa. Mùi pheromone dần dần nhạt đi, lúc này Osborne mới nhặt áo sơ mi lên, đắp qua loa lên người Joshua.

"Tỉnh táo chưa?" – Hắn đanh giọng hỏi.

Joshua dùng áo sơ mi che khuất mặt để tránh phải đối mặt với Osborne. Những lời trào phúng của Osborne cứ quanh quẩn bên tai cậu ta. Cậu ta muốn tìm lý do phản bác, rồi lại phát hiện ra tất cả những điều đó đều là sự thật. Hắn khiến cậu ta không có chốn dung thân, cũng khiến cậu ta biết được rằng không phải tất cả alpha đều sẽ bị pheromone khống chế.

"Tôi có thể không tính toán với hành động ngày hôm nay của cậu, cũng có thể giữ bí mật cho cậu, để cậu tiếp tục ở lại Chellman, với điều kiện cậu phải giúp tôi một việc." – Osborne quay lưng về phía cậu ta, nói một cách chậm rãi.

Mãi mấy phút sau, Joshua mới cất tiếng nói khàn khàn – "Việc gì?"

"Làm lại chuyện cậu làm với tôi hôm nay cùng Kyle. Tôi sẽ sắp xếp thời gian, địa điểm."

"Không!" – Joshua lập tức phản đối.

"Tên thật của Kyle là Kyle Lennon, người thừa kế hợp pháp thứ hai của Đế quốc Lennon. Tin tôi đi, kết hợp với cậu ta, cậu sẽ nhận được càng nhiều ích lợi. Đã đi đến bước này, ngại gì không đi tiếp? Đừng quên ước mơ của cậu." – Nói đến câu cuối, Osborne bật cười trào phúng, sau đó sai người dẫn Joshua – đã đang trầm tư đi tắm rửa.

137. Quyển 11 - Chương 11

Đêm hôm đó, Osborne cho người đưa Joshua về trường học, còn tốt bụng tài trợ cậu ta một thùng thuốc ức chế có độ tinh khiết cao đến trăm phần trăm, còn mình thì nán lại thao luyện với ông Matthew. Có vẻ do bị pheromone kích thích, thực lực của hắn lại được nâng cao. Nhìn cánh cửa bị hắn đá hỏng, ông Matthew cảm thấy vừa tự hào vừa bất đắc dĩ.

Sao một alpha ưu tú có một không hai như vậy lại đi thích một omega không có khả năng sinh sản như Cecil chứ? Lúc trước cho mày đính hôn với Cecil thì mày từ chối, giờ người ta điên tiết tự thiến mình rồi thì mày lại sán lại, thế có khác nào rảnh quá tự vẽ chuyện cho mình khó chịu không!

Ông Matthew đau khổ khuyên bảo cháu trai mà không có kết quả, đành thả hắn đi.

Quan hệ giữa Cecil và Kyle càng ngày càng thân mật. Nếu không phải Osborne soạn ra một kế hoạch huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, chiếm hết thời gian cá nhân của Cecil, có lẽ hai người đã phát triển đến mức độ tiếp xúc thân mật.

Nhằm mau chóng giải quyết mối tai hoạ ngầm này, Osborne tổ chức một cuộc huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã ngay sau khi kết thúc nội dung đánh giá thể lực. Hắn lựa chọn một tiểu hành tinh xa xôi làm nơi huấn luyện, tự mình dẫn đoàn.

Chu Doãn Thịnh biết còn nửa năm nữa Joshua mới động dục, vì vậy hắn vẫn đang lên kế hoạch xem nên thuyết phục thế nào để Osborne gác lại nhiệm vụ quân sự nửa năm sau mà không hề phòng bị cuộc huấn luyện dã ngoại lần này. Khi Osborne xếp Joshua và Kyle vào chung một nhóm, hắn còn hào phóng bước lại gần, dặn dò Kyle chú ý an toàn.

Joshua đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm hắn bằng ánh mắt âm u. Sau đó, đường nhìn của cậu ta chếch đi, dừng trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Kyle, bất chợt nhếch môi cười. Nói thật, điều kiện của Kyle đúng là không kém gì Osborne. Anh là hoàng tử, tuy đang có dấu hiệu bị bài trừ nhưng hoàng gia vẫn nắm giữ một bộ phận thực quyền, sẽ giúp ích rất nhiều cho tiền đồ của cậu ta. Hơn nữa, tính tình Kyle dịu dàng, chu đáo hơn nhiều, là một đối tượng rất dễ đối phó.

Trong khi đó, Osborne có thể chống cự được cả mùi pheromone, có thể thấy tâm trí hắn kiên định đến nhường nào. Kết bạn đời với Kyle, có lẽ giữa họ có thể tạo dựng một mối quan hệ bình đẳng. Còn với Osborne, cậu ta chỉ có thể lệ thuộc vào hắn, trừ khi được hắn yêu thương hết mình.

Đúng vậy, tuy rằng Osborne sở hữu một trái tim sắt đá, nhưng một khi nó rộng mở vì một người nào đó, bên trong sẽ mềm đến khó tin. Thái độ của hắn dành cho Cecil chẳng phải chính là như vậy hay sao? Ngày ngày đưa đón Cecil, dành toàn bộ thời gian rảnh cho người nọ, đích thân vào bếp vì người nọ, hái những bông hoa nguyệt quý đẹp nhất cho người nọ.

Quen Osborne hơn nửa năm, Joshua chưa từng biết Osborne biết nấu ăn, càng không biết hoa trong vườn nhà hắn có thể hái. Nhớ có lần cậu ta muốn hái một bông nguyệt quý chớm nở, nhưng lại bị Osborne gắt mắng ngăn cản một cách nghiêm khắc.

Tại kỷ nguyên mà hầu hết thực vật nguyên thuỷ đều đã tuyệt chủng này, nguyệt quý quả thực là một loài hoa vô cùng quý giá. Chúng có nguồn gốc từ Trái Đất – hành tinh khởi nguyên của loài người mấy tỷ năm về trước. Khi đó Joshua cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hắn quá yêu thích những bông hoa mà mình tự tay gieo trồng. Nhưng đến giờ, cậu ta mới biết hoàn toàn không phải như vậy, mà là vì người hái nó không phải là người mà hắn muốn.

Bất kể Cecil muốn gì, hắn cũng sẽ cho. Bất kể Cecil đưa ra yêu cầu vô lý đến đâu, hắn cũng sẽ đồng ý. Khi Osborne thực sự yêu phải người nào, người đó sẽ trở thành đối tượng mà cả vũ trụ ghen tị.

Giờ phút này, trái tim Joshua đang bị cảm xúc ghen tị cuồn cuộn tra tấn. Cậu ta bỗng quên hết mọi thấp thỏm lúc trước khi đến. Nếu Cecil đã cướp Osborne, vậy thì cậu ta sẽ cướp lại Kyle để đáp trả.

Nghĩ vậy, cậu ta lập tức tiến đến kéo Kyle đang chào tạm biệt với Cecil đi, còn nói một cách đầy ẩn ý – "Chúc hai người có một hành trình vui vẻ."

Osborne liếc nhìn cậu ta với ánh mắt lạnh lùng, sau đó dẫn Cecil đi vào rừng rậm. Họ chỉ mang theo những trang bị vũ khí đơn giản nhất, nhưng phải sinh tồn hai tháng trên tiểu hành tinh này, hơn nữa tự phụ trách tính mạng của mình. Bởi vì một khi vào năm hai, Chellman sẽ làm hồ sơ quân đội cho các học viên, họ đã trở thành quân nhân thực thụ, quân nhân hy sinh trên chiến trường là điều vô cùng bình thường.

"Tại sao tôi với anh lại cùng một nhóm?" – Chu Doãn Thịnh vừa vung kiếm laser chém đứt dây leo chắn đường vừa nói – "Ghép cặp với anh khi huấn luyện thì tôi hiểu, như vậy có thể nâng cao độ khó. Nhưng sinh tồn nơi hoang dã cũng ghép cặp, thế khác nào bảo tôi gian lận? Đáng lẽ anh phải để tôi hợp tác với người có thực lực yếu nhất."

"Không, cậu nói nhầm rồi, chúng ta không chung đội. Nói chính xác là tôi đi theo cậu, xem cậu sinh tồn thế nào. Cho dù cậu gặp nguy hiểm trí mạng, tôi cũng sẽ không nhúng tay. Tôi sẽ mang thi thể cậu về, an táng theo tiêu chuẩn liệt sĩ." – Osborne thản nhiên nói ra những lời trái lương tâm.

Thực ra, khi nói đến câu cuối cùng, trái tim hắn cảm nhận được sự đau đớn kịch liệt trong từng nhịp đập. Sao hắn có thể trơ mắt nhìn Cecil tử vong cơ chứ? Hắn sẽ dùng chính tính mạng mình và cả hành tinh này làm vật tuỳ táng.

Chu Doãn Thịnh liếc nhìn hắn một cái, cười nhạo – "Anh đang đá đểu tôi à? Một người sở hữu cả thể chất lẫn thần kinh cấp 3S mà lại chết trong một cuộc huấn luyện nơi hoang dã, nếu thế tôi chắc chắn sẽ trở thành trò cười lớn nhất vũ trụ, tuy rằng sự thật đã là như vậy."

"Không, không phải cậu, mà là tôi. Họ đều đang mắng tôi có mắt như mù." – Osborne nghiêm túc phản bác.

"Vậy anh thấy họ mắng có đúng không?" – Chu Doãn Thịnh chọc chọc chuôi kiếm laser vào cơ ngực cường tráng của hắn.

Osborne suýt nữa rên rỉ thành tiếng. Hắn không cưỡng lại được sự đụng chạm của Cecil, cho dù chỉ là gián tiếp. Cơ ngực hắn hơi rung rung, lại thêm trang phục tác chiến được may rất sát người nên trông đặc biệt rõ ràng. (¯ ¯)

Chu Doãn Thịnh thích nhất là hình mẫu đàn ông vạm vỡ như vậy, những bắp cơ rung động của họ thực sự rất gợi cảm. Đặc biệt là Osborne, tỷ lệ dáng người hết sức hoàn mỹ, vai rộng eo thon chân dài, nhìn thôi

đã biết có sức bật rất tốt. Hắn không kìm được mà chọc thêm phát nữa, dường như cảm thấy rất thú vị, hắn liền cười rộ lên.

Osborne thật sự muốn đè hắn vào một cái cây nào đó, thúc mạnh vào hắn từ phía sau. Thật là nghịch ngợm, phải phạt nghiêm mới được.

"Tôi cảm thấy họ mắng rất đúng, tôi đúng là có mắt như mù." – Osborne nắm lấy chuôi kiếm, đáp một cách thành khẩn.

"Hừ, cuối cùng cũng nhận ra sai lầm của mình. Từ bỏ Cecil là tổn thất của anh." – Cậu ấy thật ra rất yêu anh, vô cùng vô cùng yêu anh, chứ cũng không phải vì quyền thế gia tộc Matthew như người ngoài suy đoán. Nhưng Chu Doãn Thịnh sẽ không bao giờ nói điều này cho Osborne, một vài chuyện đã qua thì cũng không nhất thiết phải nhắc lại nữa.

Vậy tôi có thể vãn hồi lại những tổn thất này hay không? Osborne suýt nữa thốt ra câu này. Hắn mấp máy miệng, cuối cùng vẫn không nói gì cả. Bây giờ còn chưa phải lúc.

Hắn cố ý dẫn Cecil đi loanh quanh trong rừng, thoả thích ngắm nhìn hắn bộc lộ tài năng khi chiến đấu với trùng tộc. Khi Cecil chấm dứt cuộc chiến, mồ hôi nhễ nhại mà đi về phía hắn, hắn thực sự vô cùng khát vọng người nọ, khát vọng đến nỗi từng tế bào đều cảm thấy đau đớn. Vật vã suốt ba ngày, hắn bắt đầu âm thầm dẫn Cecil đi về phía Joshua và Kyle.

"Có omega động dục!" – Hắn đột nhiên toát ra vẻ mặt "kinh hãi", nói – "Đây là hành tinh hoang không có người ở, tại sao lại có omega?"

Chu Doãn Thịnh lập tức nghĩ tới Joshua, sau đó lại nhớ đến Kyle – người đang hợp tác với Joshua. Hắn sầm mặt, bắt đầu tìm kiếm xung quanh, phát hiện ra một hang động bị tảng đá chặn lối vào, đang định giơ chân đá văng tảng đá thì bị Osborne ngăn cản.

"Cậu muốn làm gì? Làm phiền omega giao hợp, bọn họ sẽ chết."

"Anh không ngửi thấy à? Alpha trong kia chính là Kyle!" – Vẻ mặt Chu Doãn Thịnh dữ tợn. Mặc dù đang nổi giận, hắn cũng không nói toạc thân phận của Joshua. Họ chưa từng ngửi thấy mùi pheromone của Joshua, cậu ta che giấu quá tốt, về lý thuyết thì hiện giờ chưa có bất kỳ ai biết.

Nhưng tại sao cậu ta lại động dục sớm hơn nửa năm cơ chứ? Chẳng lẽ là vì quy luật bất khả kháng của vận mệnh?

"Dù giờ cậu vào thì cũng đã muộn, họ đã kết hợp." – Osborne tàn nhẫn nói. Alpha có thể phán đoán omega đã kết hợp với người khác hay chưa dựa vào khứu giác. Nếu đã kết hợp, họ sẽ tạm thời phục hồi lý trí, sau đó buộc mình phải rời đi. Còn nếu chưa kết hợp, họ sẽ liều mạng để tranh giành quyền giao hợp.

Những alpha bị pheromone mê hoặc chẳng khác nào một bầy thú hoang điên dại.

Đôi mắt Chu Doãn Thịnh bừng lên sát khí. Người yêu hắn đã kết hợp với người khác rồi ư? Hay lắm! Hắn rút kiếm laser, chuẩn bị đá bay tảng đá, nhưng ngay khi nhảy lên thì bị Osborne ôm vào lòng, nhỏ nhẹ khuyên nhủ – "Cậu định làm gì? Giết chết omega sẽ bị kết án tử hình! Một alpha mà ngay đến tình dục của mình còn không khống chế được có đáng để cậu phí hoài sinh mệnh hay không? Nếu Kyle thực sự yêu cậu, cậu ta tuyệt đối sẽ không bị pheromone mê hoặc. Thế nên cậu xem, cậu ta thực ra chẳng hề yêu cậu."

Câu này của Osborne cũng hơi trái lương tâm. Trên thực tế, ngoài hắn ra, tất cả alpha trong vũ trụ đều không thoát khỏi sự mê hoặc của pheromone, trừ khi cơ quan sinh dục của họ có vấn đề.

Nhưng hắn thành công trấn an thiếu niên đang trong cơn giận dữ nọ. Chu Doãn Thịnh đứng trầm tư một lúc, sau đó gật đầu – "Anh nói đúng, nếu thực sự yêu tôi, cậu ta nhất định có thể kháng cự được bản năng của mình." – Anh chồng hắn là sự tồn tại có một không hai trên đời này. Mạnh mẽ, cương nghị, trung thành, dịu dàng. Tuy cũng có vài sở thích khó nói, nhưng người nọ không phải là người không khống chế được dục vọng của mình.

Hắn rất tin người nọ, vì thế hắn nảy ra một suy nghĩ, rằng có lẽ mình lại tìm nhầm người, Kyle không phải là Adonis. Joshua cũng giống y chang hắn kiếp trước, nhưng linh hồn lại khác hoàn toàn, vậy nên tình huống này có thể cũng xảy ra với Kyle. Nghĩ vậy, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, suy nghĩ cũng mạch lạc hơn hẳn.

Nếu hắn giết chết Kyle và Joshua trong cơn tức giận thì hậu quả sẽ vui phải biết. Một kẻ ngoại lai lại giết chết đứa con số mệnh của thế giới này, ý thức của thế giới nhất định sẽ tấn công hắn, xé rách linh hồn hắn bằng lực lượng lớn nhất. Không nên coi thường năng lượng của thế giới cấp A, nó mà cuồng bạo thì đủ để nuốt chửng quá nửa linh hồn hắn.

Mà càng ngày, cấp bậc thế giới sẽ càng cao. Nếu đi đến một thế giới cấp S trong tình trạng linh hồn bị thương nghiêm trọng, kết cục chờ đợi hắn có lẽ chính là biến mất hoàn toàn.

Vào giờ phút này, hắn đã nhận ra dụng ý hiểm độc của ý thức thế giới. Có lẽ ngoại hình của Joshua và Kyle không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Có thể Chủ Thần đã phát hiện ra tung tích của hắn và bắt đầu trả thù. Nhưng cách làm này hình như quá mức ôn hoà thì phải, càng giống thử mà không phải tiêu diệt.

Hoặc có thể Chủ Thần đang kiêng dè điều gì. Chu Doãn Thịnh không thể không liên tưởng đến anh chồng mình, cũng hiếu kỳ hơn về lai lịch của hắn. Hắn chần chừ một hồi rồi khoát tay, nói – "Kỳ động dục phải mấy ngày nữa mới kết thúc, chờ họ xong việc rồi chúng ta lại đến."

"Cậu đã bình tĩnh lại chưa? Nếu chưa, tôi có thể đánh với cậu một trận." – Osborne nghiêm túc đề nghị. Hoạt động hắn thích nhất chính là vật lộn với Cecil, bởi vì trong quá trình vật lộn, hắn có thể chạm vào người nọ một cách thoả thích.

"Về rồi đánh, hoàn thành nhiệm vụ trước đã." – Chu Doãn Thịnh xem thiết bị liên kết cá nhân, trong hai

tháng này, họ phải giết được ít nhất sáu nghìn con côn trùng. Lần này, côn trùng bậc cao sẽ không được đổi thành một, hai trăm con côn trùng bậc thấp như cuộc sát hạch tuyển sinh. Bất kể cấp bậc thế nào, giết một con là một con, không có bất cứ cơ hội trục lợi nào.

Thấy hắn rơi vào tình cảnh này mà vẫn có thể công tư phân minh như vậy, bờ môi mím chặt của Osborne bất giác cong lên – "Vậy chúng ta đi thôi."

Hai người nhanh chóng biến mất trong rừng rậm, ba ngày sau trở về hang động nhìn thoáng qua, thấy mùi pheromone vẫn còn nồng nặc nên lại rời đi, sau đó cứ mỗi ngày lại đến xem một lúc, cứ thế suốt bảy ngày liền. Chỉ có omega thuần huyết nhất mới có thể duy trì kỳ động dục lâu như vậy, sức hấp dẫn đối với alpha cũng lớn hơn rất nhiều.

Đây là bàn tay vàng mà ý thức thế giới tặng cho đứa con số mệnh. Trong tương lai, cậu ta nhất định có thể sinh ra một đứa trẻ vô cùng ưu tú. Chu Doãn Thịnh đã hoàn toàn tỉnh táo, trong lúc chờ ngoài hang động, hắn bắt đầu suy nghĩ bâng quơ.

Mùi pheromone nhạt dần, tiếng rên rỉ, la hét khiến người ta đỏ mặt đột nhiên kéo cao rồi ngưng bặt. Hiển nhiên, hai người bên trong đã đạt cao trào, đồng thời cũng kết thúc cuộc làm tình kéo dài bảy ngày bảy đêm.

Con mẹ nó đây không phải người nữa, rõ ràng là dã thú! Chu Doãn Thịnh cười nhạo.

Kyle đẩy tảng đá ngoài cửa hang động ra trong trạng thái quần áo không chỉnh tề, sau đó đỡ Joshua đang suy yếu ra ngoài. Nếu là omega bình thường, trải qua một khoảng thời gian làm tình lâu như vậy, chắc chắn ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Nhưng thể chất của Joshua không kém gì alpha, lúc này vẫn có thể tự mình đi lại.

Trông thấy hai người chờ ngoài hang động, sắc mặt Kyle tái nhợt. Joshua lập tức cúi đầu, che giấu vẻ mặt đầy ác ý của mình. Cậu ta vẫn luôn chờ mong giờ phút này. Cecil sẽ có phản ứng thế nào? Gào khóc? Mắng chửi? Lao vào đánh một cách cuồng loạn? Mày càng đau lòng tao càng vui vẻ.

Nhưng cậu ta đoán sai hoàn toàn, thiếu niên nọ thong thả bước đến, đột nhiên kéo vạt áo Kyle, hôn lên môi anh ta một cái, sau đó lui lại vài bước, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

"Cecil, xin lỗi, nhưng…" – Kyle vội vã giải thích.

"Không nhưng nhị gì hết, tôi sẽ không qua lại với một alpha đã đánh dấu omega." – Chu Doãn Thịnh chỉ có thể hình dung tâm trạng mình bằng hai chữ "mừng rỡ". Kyle quả nhiên không phải người yêu hắn, may mà Joshua đã quấn lấy anh ta, nếu không cứ tiếp tục bên nhau như thế, hắn quả thực hết cách thoát thân khỏi đoá hoa nát chẳng hiểu ra làm sao này. Phải hiểu Kyle là người thừa kế hợp pháp thứ hai của Đế quốc Lennon, anh ta đến Chellman nhận đào tạo chuyên sâu là để vực dậy vinh quang đang dần dần xuống dốc của hoàng gia.

Anh ta hy vọng có thể nắm giữ một phần sức mạnh quân sự, vì vậy cần lôi kéo thật nhiều nhân tài ưu tú. Trong quỹ đạo vận mệnh ban đầu, sau khi Osborne chết, anh ta thâu tóm Quân đoàn 1 thông qua Joshua, đồng thời cũng giải quyết anh trai mình, trở thành vị quốc vương nắm giữ quyền lực lớn nhất từ trước đến nay của Đế quốc Lennon.

Bề ngoài, anh ta trông có vẻ dịu dàng, dễ xấu hổ, nhưng thực ra tâm tư rất sâu xa. Về công hay tư, anh ta đều sẽ không dễ dàng buông bỏ một người có tiềm năng cực lớn như Cecil. Hiện tại, được tận mắt chứng kiến gian tình giữa anh ta và Joshua, Chu Doãn Thịnh cũng có thể thoát khỏi anh ta một cách thuận lợi.

"Không ngờ Joshua lại là omega, cậu che giấu giỏi thật đấy." – Chu Doãn Thịnh giả vờ nói một cách kinh ngạc.

"Xin cậu hãy giữ bí mật giúp tôi. Cậu cũng là omega, chắc hẳn cũng có thể hiểu tâm trạng của tôi. Omega không phải những kẻ yếu đuối, cũng không phải công cụ sinh sản. Nếu đủ năng lực, chúng ta nên gánh vác trách nhiệm xã hội lớn hơn, đây chẳng phải điều cậu nói hay sao?" – Joshua ngẩng đầu, nhìn hắn bằng ánh mắt chân thành.

Chu Doãn Thịnh vốn không có ý định vạch trần Joshua. Hắn vờ như mình bị thuyết phục, gương mặt hơi lộ vẻ xúc động, nhìn hai người một cách sâu xa rồi xoay người rời đi.

Osborne lập tức đuổi theo.

Kyle cũng muốn đi theo, nhưng lo Joshua vẫn còn suy yếu, anh ta không thể không ở lại. Anh ta đã đánh dấu Joshua, huyết thống của đối phương rất thuần, thực lực cũng rất mạnh, chắc chắn có thể sinh ra một thế hệ sau vô cùng ưu tú. Lý trí nói với anh ta rằng nhất định phải gánh vác trách nhiệm.

Chu Doãn Thịnh bày ra khuôn mặt vô cảm, vung kiếm laser dọn dẹp chướng ngại vật. Osborne đi theo hắn không rời nửa bước, suốt chặng đường đều không nói gì. Đến sẩm tối, hai người tìm một điểm dừng chân tạm thời để nghỉ ngơi.

Osborne đang nướng côn trùng hết sức chăm chú thì Chu Doãn Thịnh lấy que gỗ khều khều đống lửa, hỏi – "Tâm trạng của anh thế nào? Beta mà mình qua lại lâu như vậy lại là omega, còn chưa kịp mừng thì người ta đã kết hợp với alpha khác, anh có uất ức không?"

Thực ra tính tới tính lui, Osborne mới là người xui xẻo nhất. Nghĩ vậy, khoé miệng Chu Doãn Thịnh lại vô thức nhếch lên. Ai bảo anh vứt bỏ Cecil, cuối cùng mất trắng đấy thấy chưa!

Osborne đương nhiên là uất, đã cắt đứt quan hệ rồi vì sao còn hôn Kyle nữa? Lúc ấy hắn suýt nữa thì phóng tinh thần lực cắt phăng môi Kyle.

Toàn thân hắn đều phủ một tầng khói đen, tâm trạng rất không vui.

"Chắc chắn là rất uất ức đúng không? Anh còn yêu Joshua không? Về sau có định tiếp tục bảo vệ cho cậu ta nữa hay không? Tôi nói anh nghe này, làm người không thể cố chấp như vậy được, cậu ta đã tìm được hạnh phúc của đời mình rồi thì anh cũng nên buông tay gọn lẹ đi, bởi vì anh không có trách nhiệm phải bảo vệ cậu ta. Anh xuất sắc như vậy, nhất định có thể tìm được người bạn đời xuất sắc hơn Joshua." – Chu Doãn Thịnh tận tình khuyên bảo. Vì cái chết của Osborne mà Cecil phải hối tiếc một đời, vậy nên Chu Doãn Thịnh sẽ không cho phép hắn lặng lẽ hy sinh cho Joshua.

Khói đen quanh người dần dần nhạt đi, Osborne nghiêm túc hỏi – "Cậu thấy tôi rất xuất sắc?"

"Đương nhiên, anh là chiến sĩ mạnh nhất vũ trụ." – Chu Doãn Thịnh gật đầu.

"Xuất sắc đến đâu cũng không giữ được người mình yêu thương nhất."

Người Osborne nói tuyệt đối không phải Joshua, nhưng Chu Doãn Thịnh cũng không biết nội tình. Hắn không biết an ủi người khác, ăn xong bữa tối liền kéo Osborne vào rừng càn quét côn trùng. Hai người thoả thuê chém giết mấy ngày mấy đêm, đánh chán thì tìm đại một hang động nào đó ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy lại tiếp tục chém giết, chẳng bao lâu đã dọn sạch hơn nửa khu rừng.

Sau khi giao hợp, thân thể Joshua vô cùng suy yếu, tĩnh dưỡng nửa tháng mới bình phục, cũng vì vậy mà không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Không thể nghi ngờ, học viên có thành tích xuất sắc nhất không ai khác ngoài Cecil, hắn đại khái giết hơn hai mươi nghìn con côn trùng, chiến tích huy hoàng lại lần nữa làm mới lịch sử của trường quân sự Chellman.

Khi trao tặng phần thưởng, Osborne cười rất tự hào. Thấy thiếu niên lại hôn lên huy hiệu theo thói quen, hắn suýt nữa không khống chế được phản ứng dưới người. Cecil căn bản không cần pheromone để khống chế dục vọng của hắn, mà toàn thân người nọ đã là thứ pheromone đậm đà nhất, có thể khiến hắn nổi điên bất cứ lúc nào.

Trở về hành tinh thủ đô, Osborne vờ như mình vẫn còn chìm trong nỗi đau "thất tình", ngày ngày đều dùng vật lộn kịch liệt để xả nỗi phẫn nộ trong lòng, người luyện cùng duy nhất chính là Cecil.

Chu Doãn Thịnh đánh với Osborne gần hai tiếng đồng hồ dưới áp suất gấp một trăm lần, thể lực đã gần như cạn kiệt. Hắn nhanh chóng tránh né nắm đấm của Osborne, xoay người đá lệch, ngay sau đó vòng qua tay phải Osborne, cùi tay thúc vào huyệt thái dương yếu ớt nhất của hắn.

Osborne né tránh đòn tấn công sắc bén của hắn, nắm lấy cổ tay hắn kéo ra sau, dùng đầu gối áp hắn xuống sàn. Cả hai người đều mồ hôi nhễ nhại, liên tục thở hồng hộc.

Chu Doãn Thịnh hôm nào cũng thua, hôm nay lại thua tiếp, tâm trạng rất là không vui. Thân thể không nhúc nhích được, hắn liền dùng tinh thần lực đánh lén Osborne. Nhận ra một luồng năng lượng đang đến gần mình, Osborne cũng vội vã triển khai tinh thần lực để đỡ. Ngay khi tinh thần lực, nói chính xác hơn là

linh hồn của hai người tiếp xúc với nhau, hai bên lập tức giao hoà vào nhau, đè nén, ma sát lẫn nhau, gắn bó chặt chẽ. Khoái cảm kịch liệt tựa như nước vỡ bờ, tạt qua thân thể và đầu óc hai người với xung lượng cuồng bạo.

Mắt Osborne đỏ ngầu, xoay Chu Doãn Thịnh còn đang thất thần lại, ôm chặt lấy hắn. Hai người dán chặt lấy nhau, bên dưới đều nổi phản ứng, chĩa vào bụng đối phương. Cảm giác linh hồn trực tiếp hoà quyện vào nhau thực sự quá mức tuyệt vời, khiến cơ thể họ mất đi khả năng hành động.

Họ thở hổn hển, rên rỉ, hôn nhau nồng nhiệt, ra sức ấn đối phương vào thân thể mình.

Một tiếng sau, tinh thần lực giao hoà vào nhau mới chậm rãi tách ra, cũng mang theo đợt sóng triều kịch liệt nhất. Trán Osborne nổi gân xanh, đôi tay nắn bóp bờ mông thiếu niên một cách cuồng loạn. Hai tiếng rên khàn dần tắt, đũng quần họ ướt đẫm, mùi tinh dịch lan tràn trong không khí.

Thì ra Osborne mới là chồng mình! Hơn nữa mình vừa đến đã bị anh ta đá! Hay, làm hay lắm! Chu Doãn Thịnh nhướn mày, sao hắn có thể không nhận ra cảm giác quen thuộc khi hai linh hồn hoà quyện chứ?

Hắn đẩy người nọ ra, còn hung hăng đạp mấy phát, xong mới cười lạnh bỏ đi.

Osborne bị đá trúng bộ phận yếu ớt nhất, ôm đũng quần cả buổi không bò dậy được. Chờ cảm giác đau đớn biến mất, hắn mới hé miệng hồi tưởng lại cảm giác sảng khoái cực hạn vừa rồi, cơ thể cũng lại bắt đầu nóng lên. Tinh thần lực của hắn cũng từng va chạm với người khác, nhưng chưa bao giờ có được cảm giác như vậy. Họ tựa như hai nửa hình tròn không trọn vẹn, vốn nên dung hợp vào nhau. Không một ngôn ngữ nào có thể miêu tả cảm giác linh hồn bị lay động, lấp đầy này.

Hắn đứng dậy, đi đến cửa phòng Cecil, gọi to – "Cecil yêu dấu, chúng ta cần nói chuyện. Em không cảm thấy tình huống vừa rồi rất kỳ lạ hay sao? Chúng ta cần thử nghiệm lại lần nữa, xem xem rốt cuộc là có chuyện gì." – Đương nhiên, lần này hắn nhất định sẽ không quên đi vào thân thể Cecil.

Chu Doãn Thịnh vừa tắm rửa xong, còn đang lau đầu, nghe vậy không khỏi cười lạnh. Luân hồi bao nhiêu kiếp, cha nội này vẫn tham lam vô độ như vậy. Chẳng phải là muốn làm chuyện ấy hay sao? Lần nào cũng phải tìm lắm cớ như vậy.

Hắn mở cửa, siết lấy cổ áo người nọ, kéo người nọ vào phòng rồi ném lên giường một cách thô lỗ.

"Nói, chuyện của Joshua với Kyle có phải là mưu kế của anh không?" – Hắn ngồi chễm chệ trên sô pha, áo tắm nửa kín nửa hở, để lộ phần bụng rắn chắc và nơi bí ẩn nào đó.

Osborne nhìn không rời mắt, mãi mà không trả lời, đũng quần từ từ phồng căng như túp lều.

Chu Doãn Thịnh giận đến bật cười, bước đến gần, giơ chân giẫm lên hạ bộ hắn, nghiến răng nghiến lợi – "Có phải anh đã sớm để ý đến tôi nên mới dựng lên vở kịch động dục để thoát khỏi Joshua và Kyle hay

không? Hử?" – Nếu anh ta mới thực sự là người yêu mình, vậy thì hành động giữ rịt mình lúc trước cũng không khó hiểu.

"Đúng vậy, anh đã chia tay với Joshua từ lâu…" – Đã lỡ rồi thì cho lở luôn, Osborne thẳng thắn hết thảy.

Chu Doãn Thịnh đảo mắt, thật lâu không nói gì. Hắn ngồi xuống mép giường, nghiêm túc hỏi – "Vì sao anh lại yêu Joshua?"

"Anh không yêu cậu ta, anh chỉ thích khuôn mặt cậu ta, và tên của cậu ta nữa. Anh luôn mơ thấy một thiếu niên giống cậu ta như đúc đứng giữa vườn hoa nguyệt quý cười với anh, sau đó anh gặp được cậu ta trong hiện thực ở Chellman. Lúc ấy, anh cho rằng đó là duyên số, nhưng sự xuất hiện của em khiến anh thoát khỏi trạng thái si mê khác thường đó. Hiện tại, anh biết rõ người anh yêu thực sự là ai. Cecil, em có thể tác động đến cả linh hồn anh, không tin em cứ phóng tinh thần lực ra mà xem."

Đoạn trước còn rất cảm động, đến đoạn sau đã lại khôi phục bản tính cuồng d*m. Chu Doãn Thịnh thụi vào bụng hắn một cú, lại đột nhiên bật cười vui vẻ. Người này đã bắt đầu có những ký ức mơ hồ về mình, như vậy chỉ cần luân hồi thêm vài lần, anh ta sớm muộn gì cũng có thể nhớ lại tất cả.

Người nọ là ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh tăm tối không thấy đầu kia của hắn.

Vành mắt Chu Doãn Thịnh ươn ướt, hai tay chống hai bên má Osborne, bờ môi chậm rãi in xuống. Osborne ngừng thở, hồi hộp chờ đợi nụ hôn của người trong lòng, không ngờ lại bị hắn tát một cái đau điếng, quát – "Cút đi!"

Osborne ngây ngẩn, vừa hoàn hồn lại liền lập tức ôm người kia vào lòng, tinh thần lực móc vào sợi tinh thần lực lơ đãng tràn ra từ não bộ người kia. Linh hồn đã giao hoà vô số lần lập tức hợp thành một thể, ma sát ra những tia lửa chói loá.

Chu Doãn Thịnh mắng khẽ một tiếng, ngồi lên bụng người đàn ông nọ, hờn dỗi xé nát quần áo hắn…

138. Quyển 11 - Chương 12

Các học viên của Chellman ngạc nhiên khi phát hiện ra chỉ sau một lần huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã, không khí giữa chuẩn tướng Osborne và Cecil đã thay đổi hoàn toàn. Họ gần như ngày nào cũng kè kè bên nhau, cho dù đang ở lớp học, Osborne cũng không quên nhìn Cecil không ngừng nghỉ từ xa, như thể lo sợ nhìn ít đi một chút thì hắn sẽ biến mất.

Nếu Cecil nháy mắt hoặc nhướn mày với hắn, hắn sẽ lập tức cười rộ lên như trẻ con được cho kẹo.

Còn Kyle – người trước kia vốn rất thân mật với Cecil thì lại đột nhiên trở nên ân cần, chu đáo với Joshua.

Hai đôi này đang làm clgt? Đổi người yêu? Mọi người còn chưa kịp phỏng đoán bí mật ẩn giấu bên trong, một sự kiện lớn khác đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Lão Aldrich bị mấy gia tộc có thế lực khổng lồ tố cáo lên toà án quân sự, nguyên nhân là cố ý cản trở trường quân đội Chellman cứu viện thí sinh dự thi.

Trong cuộc sát hạch tuyển sinh trước, đội cứu viện mà Osborne dẫn đầu vốn có thể cứu viện những thí sinh bị nhện Pholcidae bao vây đúng lúc, nhưng cuối cùng lại chậm trễ nửa tiếng do bộ phận thuyên chuyển năng lượng bị hư hại. Nếu không phải nhờ có Cecil hoá giải nguy cơ, những thí sinh này đều sẽ bị nhện Pholcidae giết chết.

Sau chuyện này, Osborne đã tiến hành một cuộc điều tra kỹ lưỡng, bắt giữ vài giáo viên hướng dẫn được gia tộc Aldrich mua chuộc, tìm được chứng cứ mang tính mấu chốt. Hắn gửi chứng cứ cho phụ huynh của những thí sinh bị mắc kẹt lúc đó, để họ tự lựa chọn phương án xử lý.

Đủ mọi hành vi của gia tộc Aldrich quả thực khiến cho quần chúng phẫn nộ. Họ không e dè giẫm đạp lên những người đi theo họ, hãm hại những người gây cản trở cho họ một cách không thương tiếc. Cho dù là đồng đội, họ cũng có thể bán đứng vì ích lợi. Gia tộc như vậy không phải là rường cột của đế quốc, mà là một khối u ác tính, cần loại bỏ với tốc độ nhanh nhất.

Dưới sự hợp tác thúc đẩy của vài gia tộc, gia tộc Aldrich hoàn toàn sụp đổ, Quân đoàn 5 tức thì như rắn mất đầu. Dưới sự giúp đỡ của từng gia tộc, vài phó soái ra sức tranh đoạt quyền khống chế quân đoàn, khiến tình hình càng trở nên be bét.

Khi mọi người còn đang hỗn chiến, Cecil đã lặng lẽ theo Osborne ra chiến trường. Sau vài chiến dịch quan trọng, hắn đã hoàn toàn đứng vững gót chân trong quân đội, hơn nữa cũng có được rất nhiều cấp dưới trung thành.

Chỉ trong vòng ba năm, hắn đã nắm giữ được Quân đoàn 5 nhờ bản lĩnh quyết đoán của mình, lãnh đạo họ xung phong chiến đấu nơi tiền tuyến. Hắn nhiều lần lập công lớn, trực tiếp đưa quân đoàn lên vị trí Quân đoàn 2, trở thành đội quân kề vai sát cánh với Quân đoàn 1 do Osborne thống lĩnh.

Dưới sự tiến cử của Kyle, Joshua gia nhập Quân đoàn 3 – quân đoàn có quan hệ thông gia với hoàng tộc Lennon, cũng phát triển rất tốt.

Mấy năm này, Đế quốc Lennon liên tục xích mích với Liên bang Tự Do và Cộng hoà Barlow. Sau vài cuộc xung đột vũ trang, nguy cơ bùng nổ chiến tranh vũ trụ đang gần kề thì ngay tại lúc này, lính trinh sát của nước cộng hoà Barlow nhận được thông tin chính xác rằng trùng tộc vừa có một trùng chúa ra đời.

Đây hiển nhiên là tin dữ đối với loài người. Trùng tộc có rất nhiều chủng loại, những loài côn trùng biến dị bậc cao còn sẽ sinh ra trí tuệ. Nhưng hầu hết chúng đều tự làm theo ý mình, khó có thể gây nên hiểm hoạ. Nhưng cứ cách vài trăm năm sẽ lại có một trùng chúa ra đời, nó sở hữu khả năng điều khiển toàn bộ trùng tộc, đồng thời còn có thể sinh sản ra rất nhiều côn trùng bậc cao với tốc độ mỗi phút hàng chục nghìn con.

Bản tính của chúng rất tham lam, mỗi ngày cần ăn một lượng lớn đá năng lượng và kim loại nặng, vì vậy rất cần trùng tộc cướp đoạt tài nguyên trong vũ trụ càng nhiều càng tốt. Nó sẽ ra lệnh trùng tộc đi càn

quét khắp các hành tinh trong vũ trụ, hòng biến những nơi đó thành sào huyệt riêng của nó.

Sự ra đời của nó đồng nghĩa với việc trùng tộc trở nên điên cuồng, loài người bước dần đến bờ vực diệt vong.

Khi tai ương gần ngay trước mắt, mâu thuẫn lớn đến đâu cũng có thể xoá bỏ. Các lực lượng do loài người xây dựng ồ ạt hợp tác với nhau nhằm mục đích tiêu diệt trùng chúa. Trùng chúa sở hữu một hệ thần kinh có cường độ cao vượt trội, hơn nữa vì cần liên tục sinh sôi nảy nở nên buồng trứng phát triển quá độ, trở thành một quả bóng thịt không hề có khả năng công kích. Muốn giết chết nó không khó, nhưng mỗi giờ mỗi phút, xung quanh nó đều có hàng trăm triệu con côn trùng bậc cao bảo vệ, chẳng những quân đội, mà e rằng ngay cả tàu vũ trụ cũng không thể đến gần.

Liên quân loài người mất mấy tháng liền mới xác định được kế hoạch tác chiến. Họ chia thành vài cánh, tiến công từ các phương hướng khác nhau nhằm làm phân tán lực lượng côn trùng, sau đó cánh quân mạnh nhất sẽ thâm nhập vào sào huyệt dưới lòng đất để giết chết trùng chúa.

Kế hoạch tác chiến này rất hữu hiệu, nhưng nếu không thành công, con người sẽ phải trả một cái giá vô cùng đau đớn. Phần lớn người trẻ tuổi hy sinh trong chiến dịch; người già, phái yếu và trẻ nhỏ còn sót lại cũng sẽ trở thành thức ăn cho trùng tộc.

Không còn gì để nghi ngờ, trùng tộc sẽ chiếm lĩnh vùng vũ trụ này với khả năng sinh sôi nảy nở tàn bạo của chúng.

"Cho nên nhiệm vụ lần này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại!" – Osborne nói như đinh đóng cột với cấp dưới của mình. Hắn là người mạnh nhất vũ trụ, cánh quân tiên phong đương nhiên do hắn dẫn đầu.

Là người có thực lực gần sát hắn, Chu Doãn Thịnh cũng được xếp vào đội ngũ. Hắn biết rất rõ, Osborne sẽ hy sinh trong chính trận chiến này. Hắn giết chết trùng chúa, nhưng cũng đổi lại bằng chính sinh mạng của mình. Vì vậy, khi trông thấy Joshua và Kyle cũng được xếp vào đội ngũ, hắn không khỏi toát ra biểu cảm khó chịu.

Lần này, đừng ai hòng cản trở Osborne. Hai người này nếu không thể rút lui đúng lúc thì cứ chết chung với trùng chúa đi.

"Sao thế?" – Osborne cho mọi người giải tán, kéo người yêu đang cau mày vào lòng mà ôm hôn.

"Chúng ta sẽ cùng sống sót trở về, hoặc không thì cùng chết trong sào huyệt của trùng tộc, tuyệt đối không bỏ người kia lại, anh có làm được không?" – Chu Doãn Thịnh hỏi khẽ.

"Em yêu, đây cũng là điều anh muốn nói với em." – Osborne cười rộ lên, không hề có cảm giác căng thẳng khi cuộc chiến lớn đang cận kề. Bề ngoài, hắn là người chính trực, vô tư, nhưng thực chất hắn hoàn toàn không để ý đến sự sống còn của loài người. Cecil sống, hắn sống; Cecil chết, hắn cũng sẽ rời khỏi thế giới

này không chút do dự.

Hắn rất vui vì người yêu có suy nghĩ giống hắn. Họ quả nhiên là một đôi trời sinh. Hắn đẩy người yêu vào phòng, gặm cắn chiếc cổ thanh mảnh và phần xương quai xanh xinh đẹp của người nọ, bàn tay thò vào trong quần, xoa nắn bờ mông cong mẩy của hắn, đồng thời phóng tinh thần lực ra quấn lấy tinh thần lực của hắn.

Hai người ôm hôn quên trời đất, hoàn toàn không có cảm giác lo lắng khi sắp phải ra chiến trường. Bất kể là với Cecil trước kia hay Chu Doãn Thịnh của hiện tại, có thể đồng sinh cộng tử với Osborne là kết cục tốt đẹp nhất.

Nghỉ ngơi, chỉnh đốn ba ngày, liên quân lên tàu vũ trụ, bay đến hành tinh trùng chúa trú ẩn. Toàn bộ loài người đều chú ý trận chiến này, một khi chiến dịch thất bại, đội quân phụ trách ở lại canh giữ sẽ hộ tống một bộ phận người đến vùng vũ trụ khác trước để tìm đường sống.

Trùng tộc đã đục khoét hành tinh này, tạo ra một mê cung ngầm vô cùng lớn dưới lòng đất. Quân tiên phong vừa vào mê cung đã bị số lượng côn trùng đông nghìn nghịt làm phân tán, chỉ có Chu Doãn Thịnh và Osborne vẫn ở bên nhau từ đầu đến cuối. Siêu robot của họ đã sớm hỏng hóc nhiều nơi, nếu vẫn không tìm thấy nơi trùng chúa ẩn náu, họ sẽ tử vong vì năng lượng kiệt quệ.

"Em cảm nhận được một luồng tinh thần lực bất thường." – Chu Doãn Thịnh nói với Osborne qua kênh liên lạc.

"Anh cũng cảm nhận được, ở ngay phía trước." – Osborne dùng pháo hạt nhân giết chết một con côn trùng chắn đường. Càng đi về phía trước, luồng tinh thần lực chói tai như thể tiếng quỷ dữ gầm rú càng mạnh, mà lượng côn trùng lao đến tấn công cũng tăng như thuỷ triều.

Không còn gì nghi ngờ, đằng trước chính là sào huyệt của trùng chúa.

Hai người phối hợp ăn ý, dũng cảm chiến đấu, cuối cùng cũng bước vào cung thất khổng lồ dưới lòng đất. Ngay chính giữa cung thất đang nằm một con trùng chúa to bằng cả chiếc tàu tuần tra vũ trụ, lớp màng bán trong suốt hơi nhúc nhích, bao lấy rất nhiều trứng trùng màu vàng nhạt.

Chu Doãn Thịnh và Osborne đều rất kinh ngạc, không phải vì bộ dạng xấu xí của trùng chúa, mà vì bên cạnh nó đang đứng một người, người nọ áp tay lên lớp màng của trùng chúa, dường như đang vuốt ve những quả trứng kia.

Robot của người nọ được đặt ngay bên cạnh, hiển nhiên cũng là một thành viên của đội tiên phong.

Chu Doãn Thịnh và Osborne không kịp nghĩ nhiều, vội vàng điều khiển cơ giáp lao về phía người nọ. Nghe thấy tiếng động, người nọ giật mình, lập tức ngoái đầu lại nhìn. Hiển nhiên lại là Joshua.

"Thống soái, tôi tìm thấy trùng chúa rồi, hai người mau lại đây!" – Cậu ta vẫy tay, kêu một cách hưng phấn.

"Mau trở về robot!" – Chu Doãn Thịnh quát to. Đứa con số mệnh đúng là đứa con số mệnh, bỏ robot đứng ngoài mà vẫn không bị trùng tộc công kích, hơn nữa còn tìm thấy trùng chúa đầu tiên trong sào huyệt rắc rối, phức tạp.

Nghe vậy, Joshua mới hoàn hồn, vội vàng chạy đến robot của mình, thông báo cho đồng đội đến hỗ trợ ngay lập tức trên kênh liên lạc.

Ba người đặt bom đã chuẩn bị sẵn dưới bụng trùng chúa. Trùng chúa biết rõ họ đang làm gì nhưng không đủ sức chống cự, chỉ có thể phát ra những tiếng rít nho nhỏ. Vô số côn trùng xông đến cứu viện nhưng đều bị binh sĩ của Osborne ngăn ngoài lối vào.

Đặt bom xong, Osborne lập tức thông báo cho liên quân rút khỏi hành tinh này. Đến khi nào trùng tộc cắn nát được lớp PU34 dày cộm bên ngoài, quả bom chắc cũng đến thời gian phát nổ.

Bất kể là quân nhân trên tàu vũ trụ hay dân chúng bình thường trên hành tinh đều giơ cao hai tay, phát ra tiếng reo hò đinh tai nhức óc. Họ lại tiêu diệt được trùng chúa, giành được thắng lợi lần nữa. Họ đã giữ được ngọn lửa giống nòi của nhân loại, họ không thẹn với tất cả các liệt sĩ đã hy sinh trong cuộc chiến.

Một ngày này, những giọt nước mắt trong suốt chảy khắp toàn vũ trụ, mọi người đều quên đi thành kiến về chủng tộc, giai cấp và giới tính, ôm lấy nhau không hề lưỡng lự.

Thắng trận trở về, liên quân nhận được sự đón mừng nhiệt liệt nhất. Nhất là người lập công lớn nhất Osborne và Cecil, hai người gần như trở thành huyền thoại của cả vũ trụ.

Đế quốc Lennon tổ chức buổi tiệc mừng long trọng cho các chiến sĩ, trao tặng huân chương quân công cho tất cả những người có công. Ông Bernard và ông Matthew ngồi hai bên trái phải quốc vương, nhìn nhau bằng ánh mắt khinh bỉ. Trong lòng họ, cháu trai mình mới là người xuất sắc nhất.

Quốc vương sờ mũi, cảm thấy hơi lúng túng. Ngay khi ông ta sắp không ngồi yên được, buổi lễ trao tặng bắt đầu. Ông ta lập tức chạy lên sân khấu, trao tặng huân chương quân công cho các chiến sĩ.

Từng hàng huân chương sáng loáng được xếp trên chiếc bàn dài, trong đó hai chiếc huân chương hạng nhất khiến mọi người chú ý nhất hiển nhiên thuộc về Osborne và Cecil. Quốc vương cài huân chương lên ngực hai người, bảo họ phát biểu cảm tưởng.

Hai người tưởng nhớ những đồng đội đã khuất, đồng thời bày tỏ bảo vệ đế quốc là niềm vinh hạnh của họ. Khán giả vỗ tay nhiệt liệt, rồi lại lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Osborne đột nhiên ôm lấy Cecil, bàn tay đặt lên gáy hắn, hôn sâu hắn một cái, giọng khàn khàn – "Trước

khi xuất phát, chúng ta đã từng hứa hẹn với nhau, rằng cùng sống sót trở về, hoặc không thì cùng chết trong sào huyệt trùng tộc. Giờ chúng ta đã trở về, hy vọng mỗi ngày trong tương lai, chúng ta đều có thể nắm tay nhau đi tiếp với tâm thái kiên định, không bao giờ hối hận. Cecil, em có đồng ý không?"

Đậu má? Thế này là cầu hôn? Những khán giả đang ở ngay buổi lễ sôi trào, cư dân mạng đang xem phát sóng trực tiếp trên mạng cũng mừng như điên. Không biết là ai hô một tiếng "Về với nhau", ngay sau đó, từng tiếng "Về với nhau" hoà vào thành một trận đại hồng thuỷ bao phủ lấy hai người.

Ông Matthew và ông Bernard xị mặt, lườm nhau một cái dữ tợn, sau đó đồng thời hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi. Cả vũ trụ đều hy vọng hai người có thể về với nhau, họ cũng không ý kiến gì được.

Chỉ có quốc vương là sắc mặt hơi vi diệu. Sự liên hiệp của Quân đoàn 1 và Quân đoàn 2 ắt sẽ trở thành tồn tại có quyền thế nhất đế quốc, địa vị của hoàng gia sẽ gặp phải nhiều nguy cơ hơn. Nhưng ông ta hiển nhiên sẽ không để lộ tâm tư của mình, chỉ có thể vỗ tay một cách nhã nhặn.

Một nụ hôn chấm dứt, Chu Doãn Thịnh vẫn chưa đưa ra câu trả lời, mà là nắm lấy phần tóc gáy người đàn ông nọ, cắn mạnh một cái lên môi hắn. Biểu cảm vui sướng, hạnh phúc kia còn chói loá hơn cả mặt trời.

Không còn gì nghi ngờ, như vậy đã coi như đồng ý.

Sau khi trùng chúa bị huỷ diệt, hai thống soái về một nhà, họ được biết đến như cặp chồng chồng xứng đôi nhất lịch sử, dù đi đâu cũng như hình với bóng. Mỗi khi nhìn về phía thống soái Cecil, trong mắt thống soái Osborne mãi luôn tràn ngập ý cười hiền hoà và sự dịu dàng vô tận.

Joshua cũng nhận được huân chương quân công hạng nhất, hơn nữa còn tổ chức hôn lễ long trọng với Kyle, trở thành nhị hoàng phi của đế quốc. Hoàng tử cả kết hôn với con gái của thống soái Quân đoàn 3, trở thành người nắm giữ Quân đoàn 3, cũng được quốc vương lớn tuổi phong làm thái tử.

Nhưng chẳng bao lâu sau, anh ta và hoàng phi bị hải tặc vũ trụ giết chết trong một lần đi nước khác, khiến Quân đoàn 3 lâm vào hỗn loạn. Joshua tuy không thể khống chế Quân đoàn 1 như số mệnh đã định, nhưng cậu ta nhanh chóng thu phục được Quân đoàn 3, trở thành một trong năm thống soái đứng đầu đế quốc.

Trong một trận chiến nọ, cậu ta bị thương nặng. Sau khi tỉnh dậy, cường độ thần kinh của cậu ta tăng đến cấp 3S, thể chất cũng đạt mức 2S, trở thành một trong những người mạnh nhất vũ trụ. Cậu ta lập được rất nhiều chiến công, địa vị nhanh chóng ngang hàng với Osborne và Cecil.

Cùng lúc đó, Kyle kế thừa vị trí quốc vương Đế quốc Lennon, lặng lẽ chèn ép những quân đoàn khác.

Tuy vận mệnh hơi chệch khỏi quỹ đạo, nhưng Joshua và Kyle rốt cuộc vẫn là những đứa con số mệnh, vẫn trèo đến độ cao mà họ nên có. Mỗi lần được tin Joshua lại lập chiến công, Chu Doãn Thịnh đều cảm thán

sự thiên vị mà ý thức thế giới dành cho cậu ta.

Tháng ngày yên bình chỉ kéo dài một năm, lính trinh sát Đế quốc Lennon lại mang về một tin khiến toàn vũ trụ kinh hãi, trùng tộc lại có thêm một trùng chúa mới.

Sao có thể như vậy! Cứ cách hai, ba trăm năm, trùng tộc mới sinh ra một trùng chúa, điều này là do quy luật tiến hoá của trùng tộc. Những con may mắn trở thành trùng chúa ít nhất phải trải qua mấy nghìn lần tiến hoá và lột xác, quá trình này rất dài lâu. Hơn nữa, khi chúng tiến hoá đến một độ nhất định, chúng sẽ tiết ra một loại mùi hấp dẫn trùng đực, đồng thời kìm hãm trùng cái tiến hoá.

Một nước không thể có hai vua, đến côn trùng còn hiểu điều này. Bị kìm hãm tiến hoá, trùng cái phải mất ít nhất năm, sáu mươi năm mới có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của loại mùi này.

Vì vậy, hiện tại trùng tộc căn bản không thể xuất hiện trùng chúa, ít nhất điều này chưa từng xảy ra trong lịch sử vũ trụ. Nhưng quả trứng trùng được lính trinh sát mang về đã chứng minh cho độ uy tín của thông tin tình báo, quả trứng do một con trùng đực vô tình đánh rơi trong quá trình vận chuyển.

Quả trứng này phát triển rất hoàn thiện, hơn nữa còn rất mới. Qua thăm dò bằng công cụ đặc biệt, có thể biết quả trứng này mới ra đời khoảng một tuần, bên ngoài vẫn dính mùi hương đặc thù của trùng chúa.

Chiến tranh vũ trụ vừa chấm dứt không lâu lại bùng phát trở lại. Liên quân loài người điều quân đến hành tinh phát hiện ra trứng trùng, nhưng vẫn chưa phát hiện ra tung tích của trùng chúa. Đương lúc mọi người cho rằng thông tin tình báo sai lầm, một nhóm lớn côn trùng đã đánh phá vài hành tinh có loài người sinh sống, cướp đi tất cả tài nguyên khoáng sản.

Có thể suy đoán, đó đều là nguồn năng lượng để nuôi trùng chúa, bồi dưỡng trứng trùng. Trùng chúa đã rút lui từ sớm trước khi liên quân tấn công, e rằng trí tuệ của nó cao hơn bất cứ trùng chúa nào trước kia.

Liên quân bắt đầu tìm kiếm tung tích của trùng chúa trong vùng vũ trụ lân cận, đây đã định trước là một cuộc chiến lâu dài. Quân đoàn 3 do Joshua thống lĩnh lần nào cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ diệt trừ trùng tộc một cách hoàn mỹ, còn Quân đoàn 2 thì lại nhiều lần bị trùng tộc mai phục, thương vong thảm trọng.

Dần dần, uy tín của Joshua trong quân đội bắt đầu áp đảo Osborne và Cecil, quân đoàn mà cậu ta thống lĩnh nhận được danh hiệu "lực lượng mạnh nhất".

Lính trinh sát của Liên bang Tự Do phát hiện ra tung tích của trùng chúa, họ soạn ra kế hoạch tác chiến tương tự với lần trước, nhưng để cho Joshua đảm nhiệm vị trí lãnh đạo quân tiên phong.

Quân đoàn 1, 2 do Chu Doãn Thịnh và Osborne chỉ huy phụ trách ngăn chặn đoàn quân trùng tộc ở hướng Đông Nam. Trước đó, họ đã điều tra tình hình phân bố của trùng tộc, lập ra kế hoạch tác chiến chu đáo, nhưng trong quá trình chấp hành, sự phân bố của trùng tộc lại hoàn toàn trái ngược với tình tình mà họ điều tra được. Mắt xích bạc nhược nhất gặp phải nhóm côn trùng mạnh nhất, mà đội quân robot do

Osborne và Chu Doãn Thịnh chỉ huy lại đánh hụt.

Vì thông tin tình báo sai sót, phòng tuyến của liên quân loài người bị xé mở một lỗ hổng lớn. Ngay khi toàn quân gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, Joshua tìm được trùng chúa, gài bom rồi ra lệnh cho liên quân lập tức rút lui.

Nửa tiếng trôi qua, lại một hành tinh hoá thành cát bụi. Những người sống sót mừng như điên, nhưng đồng thời cũng vô cùng mệt mỏi. Thương vong lần này nặng nề hơn bất cứ lần nào trong quá khứ, gần ba phần năm chiến sĩ hy sinh trên chiến trường.

Về đến nơi đóng quân, liên quân không vội tổ chức tiệc mừng chiến thắng, mà là quy tội thống soái của Quân đoàn 1 và Quân đoàn 2. Họ cho rằng chính vì sai sót của Osborne và Cecil nên mới hy sinh tính mạng của nhiều binh sĩ đến vậy, họ đúng là tội ác tày trời.

Dân chúng cũng bị kích động, yêu cầu toà án quân sự xét xử hai người, nhất là những người mất đi người thân trong cuộc chiến lại càng căm thù họ đến tận xương tuỷ.

Toà án quân sự cách chức hai người, còn ra lệnh cưỡng chế họ không được rời khỏi hành tinh thủ đô. Nếu điều này là thật, chờ đợi họ chính là tử hình.

Chu Doãn Thịnh ngồi trên ghế sô pha, nhẹ nhàng lắc lư chiếc ly trên tay, vẻ mặt trầm tư. Đội trinh sát là do hắn tự mình dẫn dắt, tin tình báo cũng do hắn tự tay ghi chép, không ai hiểu rõ tình hình phân bố của trùng tộc hơn hắn. Tuy chúng có trí tuệ, nhưng trí tuệ của chúng không cao, căn bản không có khả năng tạm thời thay đổi đội hình khi không phát hiện ra lính trinh sát.

Nhưng chúng chẳng những thay đổi đội hình, mà còn lấy lực lượng mạnh nhất va chạm với mắt xích bạc nhược nhất của họ một cách chuẩn xác, dẫn đến phòng tuyến tan vỡ, như thể chúng đã sớm biết kế hoạch tác chiến của quân đoàn, đồng thời đưa ra đối sách tương ứng.

Đây tuyệt đối không phải trùng hợp, thậm chí có khả năng chúng cài gián điệp vào liên quân. Nhưng người nào lại đi bán đứng lợi ích của đồng bào mình vì trùng tộc chứ? Khi mà loài người đã chiến đấu với trùng tộc mấy nghìn năm, còn năm lần bảy lượt rơi vào tình thế suýt bị diệt vong, không một người nào có thể làm được chuyện ngu xuẩn như vậy.

Còn hai điều đáng ngờ nhất:

Một, người nọ bán đứng đồng bào thì được ích lợi gì?

Hai, người đó làm thế nào để giao lưu với trùng tộc?

Thế nên loài người không thể nào có gián điệp, trừ phi đó là một con trùng đội lốt người.

Ý tưởng này vừa toát ra, Chu Doãn Thịnh tức thì bóp nát ly rượu trong tay.

Một mình Joshua đứng sờ mó trùng chúa ngay giữa cung thất trong sào huyệt, lúc ấy không có bất kỳ con côn trùng nào lao đến tấn công cậu ta; thần kinh và thể chất đột ngột tăng vọt của cậu ta; lần nào bao vây, tiêu diệt trùng tộc đều giành được thắng lợi, như thể nắm rõ tình hình phân bố của trùng tộc trong lòng bàn tay; ngoại trừ Quân đoàn 1 và Quân đoàn 2, cậu ta tiếp quản toàn bộ binh lực, trở thành sự hiện hữu tối cao có thể huỷ diệt đế quốc dễ như trở bàn tay… Thành tựu mà cậu ta đạt được đã sớm vượt xa những gì số mệnh an bài cho cậu ta.

Những điểm đáng ngờ này đều rõ như ban ngày, vậy mà Chu Doãn Thịnh lại bị cái hào nhoáng trước kia của Joshua che mắt, chưa bao giờ chú ý đến. Trùng chúa mới ra đời kia liệu có phải chính là Joshua hay không? Nói đúng hơn, nó cũng không phải mới ra đời, mà là thể ký sinh của trùng chúa ban đầu kia?

Đối với một trùng chúa sở hữu năng lực đặc thù và có khả năng phục chế gen của toàn bộ côn trùng, tạo ra một thể ký sinh là chuyện vô cùng đơn giản.

Chu Doãn Thịnh gõ mặt bàn, đã nắm chắc 70 – 80%.

Osborne hoàn thành chương trình huấn luyện trong ngày, mồ hôi mồ kê nhễ nhại bước vào phòng.

"Bảo bối, em sao thế?" – Hắn nâng hai má người yêu, trao cho người nọ một nụ hôn nhiệt tình. Đối với hắn, chết không có gì đáng sợ, thậm chí được chết với Cecil quả thực là ân phước của hắn.

Vì vậy hắn vẫn ăn ngon ngủ kỹ, đương nhiên, nhu cầu đối với tình dục cũng mãnh liệt hơn. Lúc này, hắn lại thò tay vào áo sơ mi trắng tinh của người yêu, mân mê phần ngực mẫn cảm của hắn, tay kia nhẹ nhàng xoa gáy hắn.

"Yên nào." – Chu Doãn Thịnh đẩy hắn ra, nói lại suy đoán của mình một cách chi tiết, hỏi – "Anh cảm thấy mình nên làm thế nào?"

"Đương nhiên là giết." – Osborne cười lạnh. Hắn không sợ chết, nhưng hắn rất ghét bị người khác gài.

"Đúng vậy, phải giết cậu ta, hơn nữa còn phải lôi trùng chúa ra khỏi cơ thể cậu ta ngay trước mặt tất cả mọi người trong vũ trụ." – Chu Doãn Thịnh hôn lên lông mày của người yêu một cách tán thưởng, cười nói – "Nếu em đoán sai, vậy mình đi làm hải tặc. Chứ em không muốn bị xử tử vì một tội danh vô căn cứ." – Hắn không thể giết chết Joshua, nhưng người yêu hắn có thể, người nọ có thể hoà nhập vào thế giới này một cách dễ dàng mà không bị bài xích.

Osborne hơi vuốt cằm, cảm thấy ý tưởng làm hải tặc rất hay. Không có luật lệ nghiêm khắc ước thúc, hắn sẽ có thể ở bên Cecil từng giây từng phút.

"Bảo bối, dù cậu ta có phải là trùng chúa hay không, anh đều sẽ giết cậu ta cho em. Nhưng anh cần

một chút phần thưởng." – Giọng nói ám muội của hắn biến mất giữa nụ hôn cuồng dại của Chu Doãn Thịnh.

139. Quyển 11 - Chương 13

Qua nhiều lần điều tra, toà án quân sự chính thức khởi tố Osborne và Cecil với tội danh phản quốc và không làm tròn trách nhiệm. Quân đoàn 1 và Quân đoàn 2 do hai người chỉ huy cũng tuyên bố giải tán, sĩ binh được gộp vào Quân đoàn Đế quốc do Joshua phụ trách.

Vì hai người là người mạnh nhất vũ trụ nên khi bắt giữ hai người, Quân đoàn Đế quốc cử ra đội quân robot có sức chiến đấu mạnh nhất, vây quanh biệt thự hai người vòng trong vòng ngoài.

Joshua điều khiển siêu robot màu bạc của mình, mở loa gọi hai người, cảnh cáo họ không được phản kháng, nếu không sẽ san bằng gia tộc Bernard và gia tộc Matthew.

Hiện tại, hai gia tộc hiển hách nhất đế quốc lại trở thành đại diện cho "sỉ nhục" và "phản bội". Ông Bernard và ông Matthew già đi rất nhiều, mấy hậu bối thì hận Osborne và Cecil thấu xương, chỉ thiếu điều tự tay bắt họ giao nộp cho toà án.

Chu Doãn Thịnh đứng cạnh cửa sổ sát đất, nhìn chằm chằm con robot bạc oai phong lẫm liệt cách đó không xa kia, cười lạnh. Mấy ngày nay, hắn nghĩ đi nghĩ lại những điều khác thường của Joshua, đã hoàn toàn chắc chắn về thân phận của cậu ta. Cường độ thần kinh là bẩm sinh, muốn thần kinh cấp S đột nhiên tăng lên cấp 3S, trừ khi Joshua bị một linh hồn khác mạnh hơn chiếm cứ, tựa như mình vậy.

Trùng chúa có thể điều khiển toàn bộ trùng tộc, có thể thấy thần kinh của nó rất mạnh, mà Joshua chính tại sau trận chiến kia mới đột nhiên thay đổi.

Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy, ngay cả đứa con số mệnh cũng có thể bị hoán đổi. Nhưng nếu muốn nói hoán đổi hoàn toàn thì cũng không hẳn, Joshua vẫn hoàn thành mọi sứ mệnh mà cậu ta phải hoàn thành, nhận được vinh dự mà cậu ta đáng ra phải được, thậm chí, cậu ta còn xuất sắc hơn cả lúc ban đầu.

Như vậy, vận mệnh có vẻ cũng chẳng thay đổi là bao. Nếu mình không vạch trần, cậu ta có lẽ vẫn sẽ sinh sống với thân phận loài người, sau đó lặng lẽ nắm giữ hai chủng tộc hoàn toàn khác biệt là loài người và trùng tộc trong lòng bàn tay, cố gắng thực hiện giấc mơ của mỗi thế hệ trùng chúa: Biến cả vùng vũ trụ thành sào huyệt có thể mặc cho cậu ta xử trí.

Diệu kế. Chu Doãn Thịnh nâng ly rượu lên, hướng về con robot bạc khổng lồ kia, sau đó đi đến cạnh giường, bực mình gọi – "Dậy mau, còn ra toà nữa."

"Phiền quá đi mất!" – Osborne mở mắt, xuống giường mặc quần áo. Hắn đi đến trước gương, nghiêng người ngắm mấy vết cào sau lưng mình, nói với giọng rất chi là mê say – "Em yêu, đêm qua em thật nhiệt tình, anh suýt nữa phát điên vì em."

Chu Doãn Thịnh ném áo khoác lên đầu hắn, cười mỉm chi – "Người ta đều nói Osborne chính trực, vô tư, nghiêm túc, khuôn mẫu, quả thực nên để họ xem xem trong thực tế anh hãm như thế nào."

"Đấy là trước đây, chứ Osborne hiện giờ là một kẻ nhu nhược, vô dụng, là tội phạm phản bội đế quốc và đồng đội. Cảm ơn trời đất, từ nay về sau không cần phải giữ hình tượng trước mặt bọn họ nữa. Em yêu, sau này anh muốn làm gì thì làm nấy, đế quốc chưa bao giờ là trách nhiệm của anh. Trách nhiệm của anh chỉ có em thôi." – Hắn nắm lấy cằm người yêu, hôn lên bờ môi đỏ sẫm của người nọ.

Chu Doãn Thịnh giữ gáy hắn, cho hắn một nụ hôn chào buổi sáng nóng bỏng.

Khi đội quân vũ trang hạng nặng xông vào phòng, đập vào mắt họ chính là hình ảnh này, làm họ suýt nữa đánh rơi súng hạt nhân trên tay. Người ta đều nói tình cảm của hai thống soái cực kỳ sâu đậm, giờ rốt cuộc cũng được chứng kiến, đã lúc nào rồi mà còn không quên mùi mẫn.

"Đi thôi." – Chu Doãn Thịnh vỗ vỗ cái mông siêu cấp nảy của người yêu, sau đó mới giơ hai tay ra, chủ động để những người này đeo chiếc còng có thể khoá lại thần kinh và thể lực lên tay mình.

Trên còng có lắp đặt thiết bị trọng lực, áp suất tối đa gấp năm trăm lần bình thường, chuyên dùng để đối phó với những người cấp 3S, đeo lên rồi ngay cả đi lại cũng khó khăn, chứ đừng nói đến sử dụng vũ lực. Từng bước đi của hai người đều in lại dấu chân rất sâu dưới mặt đất, thậm chí suýt nữa dẫm sập cầu thang, khiến những sĩ binh phụ trách bắt giữ họ đều khiếp vía.

Trông thấy hai người bị bắt, Joshua nhảy xuống từ khoang điều khiển, đi đến trước mặt Osborne, hạ giọng thật thấp – "Anh từng nói tôi có hoài bão, nhưng lại không có năng lực xứng với hoài bão ấy. Nhưng anh xem, giờ tôi đã đứng trên đỉnh quyền lực, còn các người lại trở thành tù nhân. Osborne, tôi dùng sự thật để chứng minh rằng anh đã lầm, Joshua tôi tuyệt đối sẽ không trở thành vật lệ thuộc của bất kỳ ai, mà là một kẻ mạnh có thể ngự trị tất cả mọi người."

Cậu ta lùi lại vài bước, bật cười một cách đắc ý.

Chu Doãn Thịnh nhìn về phía cậu ta bằng ánh mắt kinh ngạc. Từ đoạn Joshua vừa nói, có thể phân tích được thần trí cậu ta vẫn chưa hoàn toàn bị trùng chúa triệt tiêu, nỗi niềm khó dứt của cậu ta, sự không cam lòng của cậu ta đều vẫn còn đó. Cậu ta vẫn là cậu ta, nhưng cũng là trùng chúa, họ đã dung hoà vào nhau.

Hèn gì trùng chúa lại chọn trúng cậu ta, vì nội tâm cậu ta ẩn chứa quá nhiều tham vọng, những tham vọng đó dẫn đến việc cậu ta bị trùng chúa cám dỗ một cách dễ dàng, do vậy bỏ mặc sự sống chết của đồng bào. Nếu không phải mình và Osborne giẫm lên lòng tự trọng của cậu ta, có lẽ cậu ta cũng sẽ không bước lên con đường này.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh lại cười lạnh. Cái gì mà "giẫm lên lòng tự trọng của cậu ta"? Nếu thực sự có lòng tự trọng, cậu ta sẽ không làm những chuyện như vậy. Suy cho cùng, chỉ có thể trách ham muốn cá nhân của cậu ta quá lớn. Trong quỹ đạo số mệnh ban đầu, cậu ta không cần đánh đổi quá nhiều, muốn gì Osborne và Kyle đều sẽ chủ động dâng lên. Vậy nên cậu ta lương thiện, trong sáng, vô tư.

Nhưng nếu không có hai người kia lặng lẽ cho đi và dốc lòng giúp đỡ, cậu ta chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Nhưng với gia cảnh tầm thường, thực lực không là gì so với cả đám alpha, hiển nhiên cậu ta làm gì cũng không được như ý, hơn nữa lại có một Cecil cùng là omega nhưng năng lực lại hơn cậu ta gấp mấy trăm lần để phân bì, cậu ta không cam lòng cũng là điều dĩ nhiên.

Cậu ta muốn mạnh lên, muốn vượt qua Cecil, cũng vì thế nên mới nảy sinh ra mọi chuyện. Đây chính là cái mà người ta gọi là "hiệu ứng bươm bướm".

Là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, Chu Doãn Thịnh cười một cách thích thú. Hắn bước vài bước đến gần Joshua, làm nhóm binh sĩ xung quanh đều hốt hoảng giơ súng hạt nhân lên.

"Đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn nói vài câu với đàn em trước kia của tôi mà thôi." – Hắn mỉm cười khoát tay, thì thầm vào tai Joshua – "Một con rối bị lòng tham khống chế thì không phải là kẻ mạnh. Trong mắt tôi, cậu vẫn yếu như một cọng bún thiu."

Joshua tức thì ngùn ngụt sát khí, nhìn về phía hắn bằng ánh mắt lạnh lẽo.

"Muốn nói thì cứ nói, đứng gần thế làm gì." – Osborne kéo người yêu về bên cạnh mình, cũng nhìn về phía Joshua bằng ánh mắt lạnh toát.

Dẫu sao cũng là thống soái của đế quốc, hơn nữa lại là người đứng trên đỉnh cao sức mạnh, phòng giam của hai người rất sạch sẽ, khang trang. Nhưng vừa vào, Osborne đã nổi trận lôi đình, đơn giản là vì những người này giam giữ hắn và Cecil ở hai nơi riêng biệt. Đôi mắt đỏ ngầu và vẻ mặt dữ tợn của hắn làm đồng chí trông tù sợ hết hồn, ngay tối hôm đó liền bố trí một phòng đôi cho hai người.

"Có phải anh còn muốn họ cho anh hẳn phòng có giường lớn luôn nữa đúng không? Hử?" – Chu Doãn Thịnh ngồi khoanh chân trên chiếc giường rộng một mét, trêu đùa.

Osborne ngồi cạnh hắn, vì cổ tay đeo còng trọng lực, không tiện ôm người yêu nên chỉ có thể đến gần hôn lên má hắn, cười nói – "Cái đấy thì không cần, hẹp như vậy là vừa, anh nằm bên dưới, em nằm lên người anh."

Chu Doãn Thịnh há miệng ngậm lấy lưỡi hắn, nhiệt tình hôn trả.

Người trông tù cứ mỗi giờ lại đến xem một lần, thấy hai người vẫn luôn ở trên giường hôn nhau hoặc nói chuyện phiếm, vô cùng tự tại, không khỏi lắc đầu cảm thán: Phạm tội lớn như vậy mà còn không áy náy chút nào, hai người này đã hết đường cứu chữa!

Hôm sau, phiên toà dài đằng đẵng bắt đầu, công tố viên nêu ra hơn mười tội danh, trong đó bao gồm phản quốc và không làm tròn trách nhiệm. Nếu tội danh thành lập, hai người sẽ bị xử tử hình. Những người

ra toà chứng kiến phiên xử bao gồm các thống soái và thành viên hoàng tộc, bắt mắt nhất chính là ông Bernard và ông Matthew.

Hai người yên lặng ngồi ở vị trí chính giữa, xung quanh trống trơn. Hiển nhiên, cả đế quốc cũng không có ai muốn dính dáng đến họ, bao gồm những cấp dưới đã từng trung thành với họ.

Thẩm phán tuyên bố phiên toà bắt đầu, đại diện bên công tố viên lập tức lấy ra một tập văn kiện rất dày, cẩn thận liệt kê những hành vi phạm tội của họ trên chiến trường. Để thể hiện sự công bằng, toàn bộ quá trình xét xử được phát sóng trực tiếp trên U-internet.

Osborne và Chu Doãn Thịnh không mời luật sư. Vào thời điểm này, cũng không có luật sự nào dám biện hộ cho hai người. Vì sai lầm của họ dẫn đến hậu quả mấy triệu binh sĩ thiệt mạng trên chiến trường, người thân của những binh sĩ này từng tuyên bố người nào dám biện hộ cho hai người, họ sẽ xé xác người đó.

Mỗi lần đưa ra một cáo buộc, bên công tố đều phải đối chất với hai người.

Osborne cúi đầu mân mê ngón tay người yêu, thái độ vô cùng hời hợt. Chu Doãn Thịnh thì nhướn mày, nhìn chằm chằm công tố viên với vẻ mặt giễu cợt, đến đoạn nào vô lý còn cười nhạo vài tiếng.

"Tôi không nhận tội." – Hắn đã lặp đi lặp lại câu này hơn mười lần.

Công tố viên lạnh lùng nhìn hắn, như thể đang nói dù mày không nhận tội, thẩm phán cũng sẽ phán quyết xử tử mày. Hai vị anh hùng này đã thân bại danh liệt, sẽ không ai thương hại bọn họ. Ban đầu vẫn còn có người biện giải cho họ, nhưng trông thấy biểu hiện của họ trên phiên toà, tất cả cũng đều trầm mặc.

Sao bọn họ có thể không cảm thấy tội lỗi chút nào sau khi đã gián tiếp hại chết nhiều người như vậy?

"Tôi không nhận tội, tôi yêu cầu đối chất với người chỉ huy lúc ấy – Joshua Lennon trước toà." – Chu Doãn Thịnh nói một cách dõng dạc.

Thẩm phán nhìn về phía hoàng thân đang ngồi trên hàng ghế dự thính.

Joshua do dự vài giây, nghĩ chân tay hai người đều đeo còng trọng lực gấp năm trăm lần, ngay cả nhúc nhích cũng không được chứ đừng nói đến công kích, cậu ta mới thong dong đứng lên, nói – "Tôi đồng ý đối chất với hai vị thống soái."

Cư dân mạng vốn đang trong cơn phẫn nộ, đều nhao nhao trào phúng – "Hoàng thân thật lịch sự, bọn họ sao có thể xứng với chức thống soái chứ? Họ là tội nhân của toàn vũ trụ! Họ suýt nữa hại chết tất cả chúng ta!"

"Cecil, cậu muốn nói gì thì xin mời." – Joshua ngồi vào ghế nhân chứng tương đối gần hai người.

Chu Doãn Thịnh nhấn nút khuếch đại âm thanh trên mặt bàn, nói rõ ràng từng câu từng chữ – "Tôi muốn nói, sự thắng bại của trận chiến này không phải do con người khống chế, mà là do trùng chúa. Chúng tôi chỉ là kẻ gánh tội mà nó đẩy ra mà thôi. Hiện giờ, nó đang ở ngay giữa nơi này."

Lượng thông tin trong câu nói này quá lớn, rất nhiều người nghe mà không hiểu, không khỏi thộn mặt nhìn nhau. Chỉ có Joshua mặt tái đi. Cậu ta đứng dậy, đang định rời đi thì Osborne – người vẫn giữ yên lặng nãy giờ đột nhiên phá vỡ còng trọng lực trên cổ tay và mắt cá chân, vòng ra sau cậu ta, siết chặt cần cổ yếu ớt của cậu ta bằng tốc độ nhanh như chớp.

Binh sĩ có mặt tại nơi này đồng loạt rút súng hạt nhân ra, nhưng không ai dám hành động lỗ mãng, sợ làm tổn thương đến hoàng thân.

Chu Doãn Thịnh chậm rãi phá vỡ còng trọng lực, đi đến bên cạnh Joshua, nâng cằm cậu ta lên xem xét. Tinh thần lực sắc nhọn đặc thù của trùng chúa tựa như mũi kim điên cuồng lao về phía hắn, nhưng đều bị hắn chặn lại.

"Giết nó." – Chu Doãn Thịnh hé môi.

Sau đó, ngay trước mặt bao nhiêu người, Osborne thực sự đâm xuyên trái tim Joshua. Đôi mắt sáng ngời của cậu ta trở nên trống rỗng, tứ chi buông thõng.

"Không!" – Trên hàng ghế dự thính, Kyle phát ra tiếng gào thét đau đớn. Tất cả mọi người trong vũ trụ đều kinh sợ vì hành vi điên rồ của hai người.

Nhưng thế vẫn chưa xong, Cecil còn muốn bổ đầu Joshua ra, bọn họ quả thực không phải người, mà là ma quỷ! Bọn họ nên bị ném vào hố đen, bị cắt vụn!

Cộng đồng mạng phẫn nộ, đứng dậy vỗ bàn bôm bốp, ngay sau đó lại ngã phịch xuống ghế. Đập vào mắt là một vật thể hình cầu bán trong suốt, bề ngoài cực giống não người chui ra từ đầu Joshua, nhào lên mặt một binh sĩ alpha.

Nó vươn giác hút nhọn hoắt đâm thủng trán binh sĩ nọ, lắc lắc cơ thể mềm nhũn mà chui vào trong, nhanh chóng chiếm đoạt đại não binh lính nọ.

Đeo nguyên lỗ máu trên trán, binh sĩ nọ bắt đầu điên cuồng xả súng vào Osborne và Cecil, hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của công tố viên và thẩm phán đằng sau. Chu Doãn Thịnh né tránh mưa đạn, phi ra sau binh sĩ nọ như một ảo ảnh, thẳng tay vặn gãy cổ người nọ, lại bổ đầu người nọ lôi vật thể hình cầu kia ra rồi giam nó lại bằng lồng giam hình thành từ tinh thần lực.

Osborne lập tức gia cố một tầng tinh thần lực bên ngoài, như vậy, dù cường độ thần kinh của trùng chúa cao đến đâu cũng không thể đột phá sự giam cầm của hai người cấp 3S.

"Thấy gì chưa? Quân đội loài người chính là do một quái vật như vậy chỉ huy. Nó muốn chúng ta bại, chúng ta phải bại, nó muốn chúng ta thắng, chúng ta tất thắng. Nó nắm giữ bốn phần năm binh lực của đế quốc, đùa giỡn sinh mệnh các binh sĩ trong lòng bàn tay. Mà các người, các người lại đi xét xử hai người vô tội, cho nên chúng tôi kiên quyết không nhận tội!" – Chu Doãn Thịnh cười lạnh, nói.

Hắn còn chưa dứt lời, Kyle trên hàng ghế dự thính đột nhiên nhảy lên giữa không trung, thân hình cấp tốc phóng đại khiến bộ quần áo đắt tiền rách toạc, khi rơi xuống trước mặt hai người đã hoá thành một con côn trùng với ngoại hình dữ tợn. Nó phun nọc độc, phần đuôi tựa chiếc roi gai quật mạnh về phía hai người, hòng cứu trùng chúa ra. Vài thống soái xung quanh anh ta cũng đột nhiên hoá thành côn trùng bậc cao, nhanh chóng bổ về phía hai người.

Nhưng trải qua mấy năm tu luyện, thực lực của hai người đã sớm đạt đến trình độ mà người thường khó lòng tưởng tượng. Bình thường họ không bao giờ biểu hiện ra ngoài, điều này cũng dẫn đến việc Joshua đánh giá quá thấp bọn họ, cho rằng chỉ cần dựa vào mấy chiếc còng trọng lực là có thể giữ chân họ.

Chu Doãn Thịnh đấm vỡ đầu một con côn trùng, lại xoay người đá bay một con khác đánh úp hắn từ sau lưng va mạnh vào tường, nát vụn. Bên kia, Osborne cũng hung hãn xé nát mấy con côn trùng, đang gỡ mảnh vải mắc trên người chúng để lau tay.

Chu Doãn Thịnh đi đến cạnh xác mấy con côn trùng, cười lạnh – "Quốc vương, thống soái tối cao, thống soái Quân đoàn 3, thống soái Quân đoàn 4, thống soái Quân đoàn 5, đội trưởng đội hộ vệ hoàng gia, tướng chỉ huy quân đoàn robot, tất cả những nhân tài ưu tú nhất đế quốc này thì ra đều đã sớm biến thành trùng tộc. Đế quốc của chúng ta rốt cuộc là Đế quốc Lennon hay là đế quốc trùng tộc?"

Người có mặt ở nơi này đều đứng như trời trồng, nhìn hắn với ánh mắt đờ đẫn.

"Tôi tuyên bố, từ nay trở đi, Đế quốc Lennon sẽ bước vào trạng thái chiến tranh trường kỳ, tất cả những người từng tiếp xúc với Joshua Lennon đều phải tiến hành kiểm tra toàn diện để xác nhận thân phận nhân loại của mình. Trong thời gian này, nếu Liên bang Tự Do và Cộng hoà Barlow có ý đồ do thám nước ta, căn cứ công ước vũ trụ được ký kết năm 6781, chúng tôi có quyền áp dụng vũ khí cuối cùng đối với hai nước." – Chu Doãn Thịnh nhìn về phía màn hình, nói một cách rành mạch, sau đó ra lệnh cho một binh sĩ gần đó – "Đi tìm cho tôi một chiếc lồng năng lượng, sau đó báo cho phòng thí nghiệm quốc gia chuẩn bị đón sản phẩm thí nghiệm mới."

Binh sĩ nọ lập tức hoàn hồn, đưa tay lên chào rồi vội vàng chạy đi. Những binh sĩ còn lại đều nhìn hai người với ánh mắt nể phục.

Chết không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ là sống không bằng chết. Trùng chúa hiển nhiên biết điều gì sẽ chờ đợi mình nếu đến phòng thí nghiệm, miệng phát ra tiếng rít gào chói tai. Mỗi tiếng rít của nó đều kèm theo dòng tinh thần lực cuồn cuộn, khiến mọi người có mặt nơi này đau đầu như búa bổ.

Chu Doãn Thịnh và Osborne lập tức phóng tinh thần lực để ngăn chặn, uy áp bao la như vũ trụ khiến trùng chúa lập tức yên lặng, toàn thân run lẩy bẩy.

Sự việc chuyển biến quá nhanh, mọi người đều không phản ứng kịp, mãi đến khi hai người chỉ huy các binh sĩ chỉnh đốn trật tự hiện trường xong xuôi, khán giả trên mạng mới thở dốc như vừa tỉnh dậy.

Làm thế nào mà lũ trùng tộc ấy lại trà trộn được vào xã hội loài người? Chúng khống chế Đế quốc Lennon, nếu muốn tiêu diệt con người, chúng chỉ cần khơi mào chiến tranh giữa ba thế lực lớn là xong. Nếu không nhờ thống soái Osborne và Cecil phát hiện âm mưu của chúng đúng lúc, con người chắc chắn sẽ diệt vong.

Thật đáng sợ! Chỉ cần nghĩ đến chuyện trùng tộc có thể nguỵ trang thành con người thôi là mọi người đã cảm thấy không rét mà run. Những người từng căm hận Osborne và Cecil đều hổ thẹn đến không chốn dung thân, thi nhau gửi thư xin lỗi trên U-internet, đồng thời bày tỏ sẽ ủng hộ hai người vô điều kiện.

Họ biết, hiện giờ đế quốc đang lâm nguy, chỉ có hai người mới có thể dập tắt mối hiểm hoạ này.

Danh dự của hoàng gia giảm sút trầm trọng, họ chính là người đầu tiên phải tiến hành kiểm tra thân thể, sau đó mới là các binh sĩ trong quân đội. Chu Doãn Thịnh và Osborne giành lấy quyền khống chế quân đội bằng tốc độ nhanh nhất, đồng thời giết chết mấy con côn trùng muốn trả thù cho trùng chúa.

Chu Doãn Thịnh không thể không cảm thán dã tâm của trùng chúa. Không ngờ nó có thể đẻ trứng trong cơ thể người khác, khiến ấu trùng từ từ phá xác rồi chiếm lấy cơ thể ký chủ. Tất cả những người nó lựa chọn đều là nhân vật có quyền hành hết sức quan trọng. Về lâu về dài, loài người và trùng tộc đều sẽ nằm trong sự thống trị của nó.

Chu Doãn Thịnh đứng trước máy kiểm tra, nhìn từng người trong quân đội được kiểm tra. Trùng thú có thể sử dụng da người và xương cốt để che giấu về ngoại hình, nhưng chỉ cần đứng trước đèn thấu thị, nguyên hình bị che giấu bên trong sẽ lập tức bại lộ. Những binh sĩ đã qua kiểm tra chĩa thẳng súng vào những người này, chỉ cần phát hiện ra điều bất thường sẽ thẳng tay bắn đối phương thành tổ ong.

Đương nhiên, cũng có một vài con bỏ chạy, chỉ cần mất tích quá bốn tiếng sẽ lập tức bị hạ lệnh truy nã toàn vũ trụ. Cộng hoà Barlow và Liên bang Tự Do rất tích cực hợp tác với Đế quốc Lennon, họ cũng sợ những con côn trùng có thể biến thành người này đi vào quốc gia của họ.

Cũng may trùng chúa không có hứng thú với binh sĩ bình thường, vì vậy mới tránh cho tai nạn lớn hơn diễn ra. Hiện tại, tướng lĩnh của những quân đoàn khác đều đã bị xử tử, quân đội dĩ nhiên nghe theo sự chỉ huy của thống soái Osborne và Cecil.

Hai người bước lên máy kiểm tra ngay dưới sự chứng kiến của toàn vũ trụ, chứng minh thân phận nhân loại của hai người. Khi có người hỏi vì sao họ lại phát hiện ra thân phận thật của trùng chúa, họ chỉ đáp – "Chỉ cần cường độ thần kinh của bạn cao hơn trùng chúa là được."

Mọi người đều biết cường độ thần kinh của trùng chúa cao vô cùng, loài người chưa một ai có thể vượt qua. Nhưng mà giờ đây, đó đã là quá khứ. Quần chúng nhân dân đang lo ngay ngáy yên tâm hẳn, dành mọi sự tôn sùng cho hai vị thống soái, sau đó ra sức công kích hoàng gia trên mạng, bởi vì một nửa thành viên hoàng gia đều bị trùng tộc ký sinh.

Đây không phải lỗi của họ, những hình tượng của hoàng gia đã không thể cứu vãn. Yêu cầu lập quốc vương mới của họ bị dân chúng bác bỏ. Mọi người đưa ra đề nghị xoá bỏ hoàng tộc, thay đổi chế độ chính trị thành cộng hoà dân chủ, cũng là chế độ tổng thống.

Hiển nhiên, dân chúng hy vọng tổng thống đầu tiên của đế quốc sẽ là Osborne hoặc Cecil.

"Có làm tổng thống không?" – Osborne ôm người yêu từ phía sau, bàn tay lướt trên cơ bụng rắn chắc của hắn.

"Không, mệt lắm." – Chu Doãn Thịnh nhấm nháp ly rượu, hỏi vặn lại – "Anh muốn làm à?"

"Anh muốn làm hải tặc vũ trụ, chúng ta đã hẹn nhau từ trước rồi mà." – Osborne giữ cằm người yêu, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

"OK, chúng ta đi làm hải tặc." – Chu Doãn Thịnh dốc cạn ly rượu vang, mớm từng ngụm cho Osborne.

Ông Matthew và ông Bernard vô cùng điên tiết khi phát hiện ra hai thằng nhãi lại bỏ nhà đi, không để lại lấy một lời nhắn. Họ không thể không công bố tin tức này với bên ngoài. Dân chúng tức thì kêu la thảm thiết, cho rằng phiên toà lúc trước đã làm hai người tổn thương, khiến họ hết sức thất vọng với đế quốc nên mới bỏ đi như vậy.

Họ dâng hiến tất cả cho đế quốc, đế quốc lại dùng tử hình để báo đáp họ, chuyện như vậy không ai có thể chịu nổi. Có người đau lòng vì họ, cũng có người chỉ trích họ vô trách nhiệm. Nhưng dù ngoài kia người ta nói thế nào, họ cũng đã không còn để ý.

Cuối cùng, hoàng thất vẫn giữ được địa vị cao quý của mình, nhưng lại mất đi quyền hành. Chế độ chính trị của Đế quốc Lennon chuyển hoá từ quân chủ chuyên chế thành quân chủ lập hiến, quyền lực được nắm giữ trong tay nhiều người hơn, đây là một sự tiến bộ.

Cùng lúc đó, một đoàn hải tặc vũ trụ tên là Huỷ Diệt ra đời, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã trở thành thế lực có thực lực ngang tầm Đế quốc Lennon, Liên bang Tự Do và Cộng hoà Barlow.

140. Quyển 12 - Chương 1

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Chú thích:

Cấp bậc tu chân trong truyện theo thứ tự từ thấp đến cao: Luyện khí kỳ, Trúc cơ kỳ, Kim đan kỳ, Nguyên anh kỳ, Hoá thần kỳ, Hợp thể kỳ, Độ kiếp kỳ, Đại thừa kỳ.

Mỗi bậc có 3 cấp: sơ kỳ, trung kỳ, và hậu kỳ.

Sau Đại thừa kỳ, người tu tiên sẽ trải qua độ kiếp và hóa thành tiên. Những người độ kiếp không thành công nhưng không mất mạng thì trở thành Tán tiên. Tán tiên vượt qua mười lần thiên kiếp cũng có thể thành tiên.

1.

Chu Doãn Thịnh và Osborne du lịch vũ trụ hơn hai trăm năm. Trong một lần du hành nọ, họ gặp phải hố đen, khi hoàn hồn lại đã trở về không gian Ngân Hà. Dòng xoáy năng lượng đổ dồn về phía hắn, gần như lấp đầy linh hồn màu vàng kim của hắn. Hắn có một cảm giác mơ hồ, nếu có thể thu được nhiều năng lượng hơn, mình sẽ có thể phá tan sự trói buộc của Chủ Thần, tái tạo lại thân thể.

Điều này có nghĩa hắn có thể hoàn toàn rời khỏi không gian giả tưởng này, trở về thế giới hiện thực. Nhưng chồng hắn phải làm sao bây giờ?

Giờ phút này, cảm xúc của Chu Doãn Thịnh không phải là vui vẻ, mà là do dự. Hắn nấn ná trong không gian hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng rồi biến mất khỏi nơi này. Đi thì cùng đi, ở thì cùng ở, cho dù ở lại đồng nghĩa với tiêu tán thì cũng đành vậy…

Đau đớn kịch liệt chạy dọc toàn thân, nhất là phần bụng dưới, Chu Doãn Thịnh cúi đầu, trông thấy một bàn tay thon thả trắng nõn đang cắm vào bụng mình, năm ngón tay chụm lại bóp nát đan điền. Lại ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một đôi mắt phượng ngập tràn sát khí.

Người ra tay với hắn rõ ràng là một cô gái có ngoại hình xinh xắn, khí chất hồn nhiên. Ả rút mạnh tay ra, phất tay ném hắn xuống vực, *bấm quyết* (*) tịnh trần rửa sạch máu tươi trên người, sau đó rảo những bước chân uyển chuyển rời đi.

(*) Hình thức thực hiện phép thuật, tay bấm độn, hoặc làm một tư thế nào đó, miệng đọc thần chú.

Chu Doãn Thịnh không có thì giờ nghĩ chuyện khác, lập tức chuyển vận năng lượng linh hồn để nâng cơ thể lên, lại nhận ra dưới đáy vực dường như có một lực hút cực mạnh, kéo hắn xuống dưới.

“Bịch” một tiếng, thân thể đập xuống đất nát bét, khiến linh hồn Chu Doãn Thịnh lập tức lìa xác. Vừa đến đã bị giết chết, lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy, hơn nữa còn chết rất thảm thiết.

Chu Doãn Thịnh ngồi cạnh thi thể máu me bê bết, thở dài.

"007, tìm một cơ thể thích hợp khác." – Hắn kích hoạt phím "chuyển đổi".

007 "rẹt rẹt" vài tiếng, màn hình tắt ngóm.

Trong lòng Chu Doãn Thịnh ùa lên một linh cảm không lành, lập tức dỡ vỏ 007 ra kiểm tra, nhưng làm thế nào cũng không tìm được vấn đề. Hắn cố gắng rời khỏi đáy vực, nhưng lần nào cũng vòng về chỗ cũ, hơn nữa linh hồn dần nhạt đi trông thấy, như thể có thứ gì đó đang hút đi năng lượng linh hồn của hắn.

Linh cảm không lành càng ngày càng rõ rệt, Chu Doãn Thịnh nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc tìm ra một chút manh mối. Đất đá và cây cối dưới vực không rải rác một cách ngẫu nhiên, mà là theo một quy luật kỳ bí nào đó. Chu Doãn Thịnh từng trải qua thế giới tu tiên, lập tức nhận ra đây là trập pháp nhiếp hồn, mắt trận là một chiếc cột đá. Dựa theo linh khí toát ra từ cột đá, có thể đoán ra người bày trận là ông tổ Độ kiếp kỳ.

Nói cách khác, nếu muốn phá trận, tu vi phải cao hơn Độ kiếp kỳ, cũng là Đại thừa kỳ.

Ra còn không ra được, đi đâu tìm cao thủ Đại thừa kỳ giúp đỡ? Hơn nữa cao thủ Đại thừa kỳ dễ tìm vậy chắc? E rằng mỗi thế giới lớn cũng chỉ có vài người ít ỏi mà thôi.

Lúc này, Chu Doãn Thịnh rất muốn chửi thề. Hắn đi hai vòng quanh cột đá, không biết lại giẫm lên chi tiết gì mà cột đá bỗng toát ra ánh sáng chói loà quấn lấy hắn, kéo hắn vào bên trong.

Ánh vàng từ linh hồn nhanh chóng bị những tua sáng xung quanh hấp thu. Lần đầu tiên, Chu Doãn Thịnh cảm nhận được cảm giác suy yếu khi đang ở trạng thái linh hồn. Hắn biết, nếu mình không thể thoát khỏi sự trói buộc của luồng sáng này, hắn sẽ biến mất hoàn toàn.

Có thể chắc chắn đây là một thế giới tu tiên, cấp bậc ít nhất cũng là S, hơn nữa Chủ Thần hiển nhiên đã phát hiện ra mình, nếu không sẽ không bày ra cạm bẫy chết chóc này ngay khi mình vừa đến. Chu Doãn Thịnh ra sức chuyển vận linh hồn, cuối cùng cũng tránh thoát vào giây cuối cùng trước khi bị kéo vào cột.

Hắn nhanh chóng rời khỏi phạm vi ánh sáng có thể vươn đến, ngay sau đó ngã rạp xuống đất. Linh hồn vàng kim đã hoá thành màu bạc, ảm đạm hơn hẳn. Một sợi hồn vương ra từ linh hồn hắn, chậm rãi quấn quanh cột đá, trở thành một bộ phận của nó.

Chỉ cần ở trong trận pháp, năng lượng của hắn sẽ bị cột đá rút cạn như tháo nước, muốn tránh cũng không xong.

Chu Doãn Thịnh nghiến răng, âm thầm đưa ra quyết định. Hắn đâm đầu vào thi thể nát bét kia, dùng chút năng lượng cuối cùng để chữa trị nội tạng và xương cốt, cuối cùng cũng khiến thi thể khởi tử hồi sinh trước khi năng lượng linh hồn cạn kiệt.

Ánh sáng trên cột đá tắt dần, những dòng chữ kỳ bí được khắc trên đó cũng biến mất hoàn toàn, trở thành một tảng đá bình thường phủ đầy rêu xanh.

Chu Doãn Thịnh thở phào, bắt đầu xem xét ký ức trong đầu người này, sau đó lại chửi thề câu nữa.

Người này chẳng những bị dập nát đan điền, linh căn bị tổn hại, mà trong cơ thể còn bị ghim trọn năm bộ đinh thực cốt Thất Tinh, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được chứ đừng nói đến tu luyện. Nhưng linh hồn hắn đã kiệt quệ, không thể khiến cơ thể rách nát này khôi phục thêm chút nào nữa, chỉ có thể nghe số trời.

Chu Doãn Thịnh vốn trông chờ có thể dùng cơ thể thực để rời khỏi trận pháp, lúc này đã hoàn toàn tuyệt vọng. Chủ Thần quả nhiên là Chủ Thần, không ra tay thì thôi, một khi ra tay ắt là thủ đoạn khôn lường. Bảy ngày không ăn không uống, bất kỳ một phàm nhân nào cũng sẽ mất mạng, mà sau khi tử vong, linh hồn hắn sẽ lập tức bị cột đá nuốt chửng, biến mất hoàn toàn khỏi nhân gian.

Chu Doãn Thịnh đăm đăm nhìn bầu trời âm u, rất muốn giơ ngón giữa.

Thời gian trôi qua rất chậm, mỗi phút mỗi giây đều vô cùng gian nan. Cảm giác đau đớn kịch liệt tựa như một ngọn lửa thiêu đốt cơ thể, những huyệt vị bị ghim đinh thực cốt rỉ ra từng dòng máu ố màu, còn toả ra một thứ mùi hôi hám. Chu Doãn Thịnh đành phải đi chỉnh lý lại ký ức của nguyên chủ để quên đi cảm giác đau đớn.

Nơi đây là thế giới Hạo Thiên – một trong ba nghìn đại thế giới, nguyên chủ tên là Phương Tinh Hải, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, là đệ tử ngoại môn của Vô Cực tiên tông, môn phái lớn nhất của thế giới Hạo Thiên. Tư chất của người này kém ngoài sức tưởng tượng, là một phế vật tứ linh căn, nhưng tính tình lại cực kỳ kiêu ngạo, ngang ngược, có thể xem như xưng bá ngoại môn.

Người giết cậu ta tên là Mạc Ngữ, là con gái cưng của Xích Tiêu chân nhân – Tông chủ của Vô Cực tiên tông, cũng là đệ tử thiên tài trong nội môn, mười tám tuổi đã đạt tu vi Trúc cơ hậu kỳ.

Theo lý thuyết, một phế vật ở ngoại môn không đáng để con gái cưng của Tông chủ tự mình ra tay, còn dùng năm bộ đinh thực cốt Thất Tinh để phá huỷ căn cốt của cậu ta, hơn nữa trước đó hai người thậm chí còn chưa từng gặp mặt, chứ đừng nói đến thù hận.

Nhưng tuy không có năng lực, Phương Tinh Hải lại có một người anh trai vô cùng ưu tú. Anh trai cậu ta tên là Phương Văn Quang, là thiên tài tu chân trăm năm có một, mười bốn tuổi đã trúc cơ, hai mươi ba tuổi kết đan, là đệ tử đứng đầu nội môn, đồ đệ của Tông chủ. Hai anh em mồ côi từ nhỏ, sống nương tựa lẫn nhau, vì vậy tình cảm vô cùng vững chắc. Phương Văn Quang luôn che chở cho em trai, hễ em trai bị ai thoá mạ một lời, hắn sẽ âm thầm hoặc công khai trả miếng cho em trai, dần dà khiến em trai mình trở thành một ông hoàng con.

Nếu Phương Văn Quang có thể kết anh rồi tự lập địa bàn một cách thuận lợi, Phương Tinh Hải cũng có thể tiếp tục sống cuộc sống kiêu ngạo, ngang ngược dưới trướng anh trai mình, nhưng biến cố lại đột nhiên ập đến.

Linh cảm mình sắp kết anh, một khi bế quan sẽ kéo dài vài năm, thậm chí vài chục năm, Phương Văn Quang lo em trai mình bị bắt nạt nên đã áp chế tu vi, đi vào bí cảnh Bách Thảo tìm lá bổ thiên để thanh tẩy linh căn cho em trai. Bí cảnh Bách Thảo năm mươi năm mở một lần, chỉ tu sĩ có tu vi trúc cơ mới có thể vào, Phương Văn Quang tuy áp chế tu vi, nhưng đối phó với một đám nhóc con mới trải đời thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Nào ngờ hắn một đi không trở về, ngọc bài bản mệnh trong nội môn cũng vỡ vụn. Hiển nhiên, hắn đã chết, thậm chí chết không tìm được xác.

Phương Tinh Hải tuy hư hỏng, nhưng cậu ta rất yêu quý anh trai mình. Cậu ta khóc lóc cầu xin Tông chủ đi tìm tung tích của anh trai, quyết tìm ra chân tướng cái chết của anh trai.

Cậu ta liên tục quấy rầy các đệ tử nội môn cùng vào bí cảnh, bị rất nhiều người ghét. Những đệ tử ngoại môn từng bị cậu ta bắt nạt cũng bắt đầu trả thù cậu ta. Không có sự che chở của anh trai, Phương Tinh Hải sống không bằng súc vật. Nhưng cậu ta không để ý chút nào, chỉ một lòng tìm kiếm nguyên nhân cái chết của anh trai.

Hôm nay, Mạc Ngữ bỗng nhiên gửi bùa truyền tin hẹn cậu ta đến nơi này, nói rằng muốn cho cậu ta biết tung tích của Phương Văn Quang. Cậu ta vội vàng chạy đến, còn chưa nói câu nào đã bị Mạc Ngữ ghim năm bộ đinh thực cốt vào cơ thể, còn phá huỷ đan điền, linh căn của cậu ta, đẩy cậu ta xuống vực.

Cho dù Mạc Ngữ có liên quan đến sự mất tích của Phương Văn Quang, nhưng ả đường đường là đệ tử nội môn, còn là thiên tài tu chân có thiên phú bất phàm, hoàn toàn không cần tự tay giết chết Phương Tinh Hải. Chỉ cần ả ra lệnh cho người ở ngoại môn làm khó cậu ta nhiều hơn, chẳng bao lâu cậu ta sẽ bị giết chết mà không ai hay biết. Xem thủ đoạn độc ác tột độ này của ả, e rằng ả có thù riêng với Phương Tinh Hải.

Chu Doãn Thịnh xem đi xem lại ký ức trong đầu mà vẫn không thể tìm ra hình ảnh nào có sự xuất hiện của cả Phương Tinh Hải và Mạc Ngữ. Một phế vật ở ngoại môn, một đứa con cưng của Tông chủ, rõ rành rành một trời một vực.

Nếu 007 vẫn sử dụng được, hắn có thể biết hết tiền căn hậu quả của sự việc, đứa con số mệnh của thế giới này cũng như quỹ đạo diễn ra trong tương lai. Nhưng Chu Doãn Thịnh lúc này không khác gì người mù, có giữ được mạng hay không là cả một vấn đề, huống gì báo thù cho anh em nhà họ Phương.

Bầu trời âm u kéo theo một cơn mưa phùn, hắn vội vàng mở bờ môi nứt nẻ ra đón nước mưa. Hai bên má hắn có mấy lùm cỏ non, chỉ cần nghiêng đầu là có thể cắn được một miếng. Dựa vào hai thứ này, hắn ít nhất có thể sống thêm tám, chín ngày, còn lâu hơn nữa thì đến chính bản thân Chu Doãn Thịnh cũng không nắm chắc được.

Hắn nhớ đến nhân vật Cửu Thiên Xích dưới ngòi bút của Kim Dung, cũng tàn phế, không thể đi lại, sống sót nhờ vào táo dại chín rụng xuống, cũng từ đó luyện ra tuyệt kỹ phun hạt táo. Nói chung bà này cũng may, ngay trên đầu là cây táo, chứ không như mình, trên đầu chẳng có gì khác ngoài mây đen.

Chu Doãn Thịnh chép miệng cười khổ.

Cùng lúc đó, Vô Cực tiên tông xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. "Kinh thiên động địa" ở đây cũng không phải là phép tu từ nói quá, mà là thực sự.

Bầu trời đang trong xanh bỗng nhiên tối sầm, giữa tầng mây lớp lớp loé ra vô vàn tia sét tím rất to, tiếng sấm đinh tai nhức óc. Uy áp từ Thiên Đạo cuồn cuộn giáng xuống, khiến những người tu chân giành mệnh với trời cũng cảm thấy sợ hãi.

"Có người sắp độ kiếp! Uy thế lớn đến vậy, rốt cuộc là vị cao nhân nào?"

"Mây đang kéo về núi Phần Tịch của Định Quang chân nhân! Chẳng lẽ là Định Quang chân nhân?!"

"Núi Phần Tịch chỉ có một mình Định Quang chân nhân, không phải ngài ấy thì là ai?"

Các đệ tử đứng trên bãi đất trống ngóng nhìn, trên mặt đều là vẻ không dám tin, ngay cả Xích Tiêu chân nhân đứng trên Lăng Vân các cũng không khỏi toát ra vẻ hồ nghi.

Trong mười hai vị Thái Thượng trưởng lão mà Vô Cực tiên tông cung phụng, Định Quang chân nhân là người trẻ tuổi nhất, tính ra cũng mới hơn bốn trăm tuổi, nhưng tu vi đã đạt đến Độ kiếp kỳ. Người ngoài đều nói Phương Văn Quang là thiên tài kiệt xuất, nhưng lớp người tu chân trước đều biết rõ tư chất của Định Quang chân nhân hơn xa những người được cho là thiên tài này.

Nhưng không biết vì lẽ gì, hắn lại chọn tu luyện Phá Thiên kiếm đạo, vì vậy đã quanh quẩn ở Độ kiếp kỳ hơn hai trăm năm mà vẫn không tiến thêm được bước nào.

Phá Thiên kiếm đạo là đạo xoay chuyển càn khôn, huỷ thiên diệt địa, tu luyện đến mức cao nhất có thể phá tan đất trời vạn vật, chỉ duy bản thân là bất tử bất diệt, hàm ý thế chỗ Thiên Đạo.

Vậy nên Thiên Đạo có thể để yên cho hắn mới là chuyện lạ. Mỗi lần hắn độ kiếp đều phải đối mặt với *cửu cửu thiên kiếp* (*), ngay cả Trúc cơ kỳ cũng vậy. Cho đến hiện tại, Xích Tiêu chân nhân vẫn không quên được hình ảnh đứa trẻ mười hai tuổi bước từng bước ra khỏi bãi đất cháy khét sau khi gánh tròn tám mươi mốt cột thiên lôi.

(*) Thiên kiếp: Kiếp nạn mà người tu đạo phải trải qua. Thiên kiếp trong truyện tu chân thường được mặc định là lôi kiếp – bị sét đánh. Cửu cửu thiên kiếp là kiếp nạn bị sét đánh 81 lần.

Ánh mắt hắn có thể dung nạp vạn vật, cũng có thể xoá tan vạn vật chỉ trong tích tắc. Bất quá một nhãi ranh Trúc cơ kỳ, vậy mà đã lĩnh hội được cảnh giới "Không" – hoá chân thực thành hư vô.

Bao nhiêu năm trôi qua, trong mắt hắn cũng không chứa nổi bất kỳ ai, bao gồm Tông chủ, cũng bao gồm

mười một trưởng lão khác, tác phong tương đối ngang tàng. Nhưng hắn chỉ dựa vào tu vi Nguyên anh kỳ đã giết chết ba cao thủ Hợp thể kỳ. Đến Độ kiếp kỳ, hắn đã gần như không có đối thủ. Rất nhiều ông tổ Đại thừa kỳ đều không dám mó vào mũi nhọn này.

Sở dĩ Vô Cực tiên tông có thể đứng đầu bát đại tiên tông là vì có Định Quang chân nhân chống lưng. Nay vị Chân nhân này lại sắp đột phá Đại thừa kỳ, hắn có thể gánh được cửu cửu thiên kiếp không?

Xích Tiêu chân nhân cảm thấy sầu lo, nhưng cũng không dám đến tận núi Phần Tịch để xem.

Trong khi ông ta suy nghĩ, uy áp từ Thiên Đạo giáng xuống hình thành một vùng mây thiên kiếp đen như vẩy mực, từng cột lôi kiếp va chạm lẫn nhau giữa các tầng mây, phát ra tiếng vang khiến người ta sởn gai ốc. Có đệ tử tu vi thấp kém tức thì *thất khiếu* (*) đổ máu, xụi lơ dưới đất, thậm chí ngay cả những bậc tiền bối trên Nguyên anh kỳ cũng mất hết khí sắc, nội tâm run sợ.

(*) Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

"Toàn bộ đệ tử từ Nguyên anh kỳ trở xuống trở về phòng, khi nào mây tan mới được ra ngoài!" – Người cai quản Hình luật đường dẫn thuộc hạ đi dẹp các đệ tử đứng ngoài bãi đất trống, đồng thời bày trận pháp phòng ngự xung quanh phòng họ.

Ngay cả Tán tiên cũng có thể bị cửu cửu thiên kiếp đánh cho hồn phi phách tán, không phải ai cũng có thể xem.

Vừa giải tán hết các đệ tử có tu vi thấp, trên núi Phần Tịch tức thì giáng cột lôi kiếp đầu tiên, tia sét tím sáng rực trông còn to hơn mỏm núi, nuốt trọn tất cả chỉ trong giây lát.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn núi đồ sộ nhất của Vô Cực tiên tông bị san bằng. Ngay giữa đó là một bóng người cao ngất, người nọ phất nhẹ tay áo, điềm nhiên nghênh đón tia sét thứ hai. Không một món pháp bảo nào, cũng không uống lấy một viên thuốc, chỉ chém một nhát kiếm lên trời khi cột lôi kiếp cuối cùng giáng xuống.

Xích Tiêu chân nhân không khỏi trợn tròn mắt, vẻ mặt khiếp sợ tột độ.

Kiếm ý đen tuyền hoá thành một con rồng bay lượn, nhào về phía tia sét tím nọ. Trong tiếng vang rung chuyển trời đất, kiếm ý bổ tan lôi kiếp, xua đi mây mù, hé mở khoảng trời xanh biếc trên cao. Linh khí trong phạm vi vạn dặm bị hút đi, hình thành một cơn lốc xoáy tới tấp lao vào trong cơ thể người đàn ông nọ.

Xích Tiêu chân nhân xoè tay ra, thậm chí có thể hứng được mấy giọt linh khí trong suốt ngưng đọng. Nhưng chúng đều nhanh tróng trượt khỏi bàn tay ông ta, cuốn vào trung tâm lốc xoáy.

Những luồng gió hình thành từ dòng chảy xiết của linh khí có thể cắt vụn da thịt và xương cốt của bất kỳ

tu sĩ Nguyên anh kỳ nào. Nếu không phải Tông chủ khởi động trân pháp phòng ngự kịp thời, e rằng Vô Cực tiên tông đã thương vong thảm trọng.

Chín ngày chín đêm trôi qua, lốc xoáy rốt cuộc biến mất, một bóng người chậm rãi bước ra từ khoảng đất cháy đen. Xích Tiêu chân nhân đã chờ sẵn từ lâu, vội vàng lại gần thi lễ – "Văn bối bái kiến Thái Thượng trưởng lão." – Người này rõ ràng trẻ hơn ông ta, nhưng vì tu vi nên đã trở thành người có địa vị cao nhất trong Vô Cực tiên tông.

Nếu sư phụ hắn còn sống, e rằng lúc này cũng phải cung kính gọi một tiếng Thái Thượng trưởng lão. Số cao thủ Đại thừa kỳ ở thế giới Hạo Thiên có thể đếm trên đầu ngón tay, còn Tán tiên thì đều đã lánh đời nhiều năm, chỉ mỗi nghìn năm một lần độ kiếp mới có thể gây ra động tĩnh.

Nhưng dù là *Cửu kiếp Tán tiên* (*) cũng không dám tuỳ tiện giao đấu với người này. Không phải ai cũng có thể gánh được bảy lần cửu cửu thiên kiếp.

(*) Tán tiên đã qua chín lần độ kiếp.

Định Quang chân nhân không buồn nhìn ông ta lấy một cái, phất tay khôi phục lại núi Phần Tịch như lúc ban đầu, thoáng chốc biến mất ngay tại chỗ.

Xích Tiêu chân nhân thế mới thở phào một tiếng. Khí thế của Thái Thượng trưởng lão thật là đáng sợ, làm ông ta suýt nữa vận nguyên thần ra chống cự. May mà trưởng lão không thích nói chuyện, chứ hắn mà hạ cố hỏi vài câu thì chắc chắn ông ta sẽ xấu mặt trước người khác.

Xoay người đi về phía các đệ tử đang đứng xa xa, Xích Tiêu chân nhân khôi phục phong độ thần tiên hư ảo tựa mây khói.

"Cha, đó là Thái Thượng trưởng lão ạ? Ngài ấy khác hẳn với tưởng tượng của con." – Hai má Mạc Ngữ đỏ bừng, ả giữ chặt tay áo cha mình.

Thì ra Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực tiên tông lại trẻ trung, tuấn mỹ đến vậy. Nhất là đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng kia, chỉ cần một cái nhìn thoáng qua là đã có thể khiến người ta quên cả hô hấp.

"Không được đàm luận về trưởng lão, mau về tu luyện đi." – Xích Tiêu chân nhân trừng mắt cảnh cáo con gái mình, lại ngước nhìn đỉnh Phần Tịch mờ sương với ánh mắt kính nể.

Giờ phút này, trong cung Phá Thiên, Tông Y – cũng là Định Quang chân nhân đang loay hoay với chiếc la bàn bói sinh tử. Hắn liên tục gảy sợi sinh tử trên la bàn, nhưng vẫn không tìm được tung tích của người nọ.

Trước khi độ kiếp, hắn đã có một cảm giác mơ hồ, người mà mình chờ đợi rốt cuộc cũng xuất hiện, vì quá mừng rỡ nên quên áp chế tu vi, do vậy mới đột phá Đại thừa kỳ. Qua trăm năm nữa, hoặc chỉ vài thập niên, hắn sẽ phi thăng đến Thượng giới, nhỡ không thể tìm thấy người nọ thì làm sao?

Suy nghĩ này khiến hắn không thể nào khống chế tâm tư mình, suýt nữa cắt đứt sợi sinh tử.

Ba nghìn tiểu thế giới, ba nghìn trung thế giới, ba nghìn đại thế giới, hắn đều tìm một lượt, nhưng vẫn không có kết quả gì. Là một tu sĩ Đại thừa kỳ, hắn càng tin tưởng trực giác của mình, người nọ nhất định ở ngay đây.

Hắn gạt sợi sinh tử về vị trí cũ, tìm lại lần nữa. Kết quả vẫn y như cũ, chẳng những thân phận, danh tính, mà ngay cả vị trí cũng không bói ra được, như thể có thứ gì đó đã xoá sạch tung tích của người nọ.

Thiên Đạo? Hắn chợt cười gằn, vứt la bàn xuống, đứng giữa sân chờ màn đêm buông xuống. Mấy canh giờ sau, bầu trời đen thẳm giăng đầy sao đêm. Hắn phất nhẹ tay áo, trải hình chiếu sao trời ra trước mắt mình, ngón tay chuyển dịch phương vị từng ngôi sao để tính vị trí của người nọ.

Chu Doãn Thịnh thoi thóp mười ngày dưới đáy vực. May mà nơi này có đủ nước mưa, thảm cỏ tươi tốt, hắn mới không chết đói chết khát. Cỏ hai bên đầu hắn đã bị gặm sạch, e rằng không thể chống đỡ tiếp mười ngày nữa.

Hắn chịu đói chịu rét, toàn thân đau đớn, mỗi giây sống sót với hắn đều là một sự hành hạ. Nhưng hắn vẫn không muốn chết, hắn muốn ra khỏi đây, chính tay xé xác kẻ thù anh em nhà họ Phương, xé xác Chủ Thần.

Sâu trong rừng rậm vang lên tiếng thú hoang rít gào. Nhưng do trận pháp, chúng không tìm được đường đến nơi này, Chu Doãn Thịnh cũng yên tâm.

Nếu bây giờ có ai cứu mình ra ngoài, mình sẽ làm trâu làm ngựa, đền ơn đáp nghĩa người đó. Hắn nghĩ trong mơ hồ.

Ngay sau đó, một bóng người cao lớn xuất hiện giữa trận pháp như một vị thần. Người nọ mặc đạo bào đen, mái tóc đen dài được vấn sau đầu bởi một nhành trúc, phô ra gương mặt góc cạnh sắc nét. Dưới cặp mày kiếm bay xéo là một đôi mắt phượng hẹp dài hờ hững. Nhưng khi trông thấy thiếu niên với thân hình chồng chất vết thương kia, đôi mắt ấy rốt cuộc cũng toát ra gợn sóng.

Hắn bước nhanh hai bước, cẩn thận ôm thiếu niên vào lòng. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc người nọ, thở dài cảm thán – "Rốt cuộc cũng tìm thấy ngươi."

Chu Doãn Thịnh không ngờ thật sự sẽ có người đến cứu mình, hơn nữa nghe còn có vẻ như đã tìm mình rất lâu. Hắn dám khẳng định Phương Tinh Hải không biết người này. Dựa theo khí thế mà đoán, đối phương

bét nhất là cao thủ Hoá thần kỳ trở lên.

Nghĩ đến một khả năng, đôi mắt Chu Doãn Thịnh sáng lên. Hắn hỏi với giọng khẩn đặc – "Ngươi đang tìm ta? Ngươi quen ta ư?"

"Trước đây không quen, từ giờ trở đi ngươi là đồ đệ của Tông Y ta." – Người nọ đưa một viên thuốc vào miệng thiếu niên, ngón tay xoa nhẹ bờ môi nứt nẻ của hắn, ánh mắt tối tăm.

"Vì sao ngươi lại cứu ta? Vì sao lại nhận ta làm đồ đệ? Tư chất của ta rất kém, là một phế vật tứ linh căn."

"Ta chỉ biết ngươi là người ta muốn tìm, dù tư chất của ngươi ra sao, Tông Y ta cũng không để ý. Tẩy tuỷ phạt kinh, thay đổi vận mệnh, ngươi muốn gì ta cũng sẽ cho ngươi." – Thấy sau khi uống thuốc, gương mặt thiếu niên hồng hào hơn hẳn, đôi mắt thăm thẳm của người đàn ông nọ mới dịu xuống.

"Vậy ngươi có thể hôn ta một cái không?" – Vì đinh thực cốt vẫn chưa được rút ra nên tuy nội thương đã khỏi, Chu Doãn Thịnh vẫn không thể nhúc nhích, chỉ có thể cầu khẩn người đàn ông nọ với đôi mắt ướt át.

Người nọ hiển nhiên không ngờ hắn sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, không khỏi ngây ra. Sống hơn bốn trăm năm, hắn thậm chí chưa từng chạm vào ai bao giờ, huống chi là hôn.

Đôi mắt sáng ngời của thiếu niên trở nên ảm đạm, hắn buồn bã nói – "Không được ư?"

Tuyệt đối không thể để cậu ấy thất vọng – suy nghĩ này chiếm trọn tâm trí của người đàn ông nọ. Hắn cúi đầu, in đôi môi khắc bạc lên bờ môi tái nhợt của thiếu niên. Thiếu niên chợt đưa lưỡi qua hàm răng hắn, mang theo mùi cỏ xanh và vị chan chát, khiến linh hồn hắn run rẩy kịch liệt.

Hắn hoàn toàn không thấy khó chịu một chút nào, thậm chí còn chủ động liếm lại lợi thiếu niên, lại cảm nhận được vị ngọt mơ hồ xen giữa đắng chát. Cảm giác này vừa huyền bí vừa tuyệt vời, khiến hắn không nỡ rời khỏi thiếu niên. Nhưng dần dần, mùi cỏ xanh bị thay thế bằng vị mằn mặn, đó là nước mắt của thiếu niên.

Hắn vội vàng buông thiếu niên ra, cẩn thận quan sát vẻ mặt người nọ.

Nước mắt ầng ậng tràn khỏi khoé mắt, làm thế nào cũng không ngừng được. Chu Doãn Thịnh chưa bao giờ khóc ở trạng thái lý trí như vậy, đâu là lần đầu tiên. Mười ngày mười đêm vùng vẫy trong tuyệt vọng, rốt cuộc đợi được người mình yêu nhất xuất hiện, dù là ai đi chăng nữa cũng không thể kiềm chế được tâm trạng buồn vui tột độ của mình. Hắn biết mà, chồng hắn sẽ không bao giờ bỏ rơi hắn. Cho dù ngoại hình hắn có thay đổi thế nào, lạc trôi đến đâu, người nọ vẫn có thể tìm được hắn đúng lúc.

"Cuối cùng ngươi cũng đến, ta đã đợi ngươi lâu lắm rồi! Ta còn nghĩ nếu có ai cứu ta ra ngoài, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho người đó. May mà người cứu ta là ngươi, nếu không kiếp này chúng ta sẽ không được bên nhau." – Chu Doãn Thịnh nói năng lộn xộn. Hắn thực sự rất mệt, vì vậy mới bất giác để lộ bộ mặt

yếu ớt nhất của mình.

"Không được đi với người khác, ngươi là của ta." – Vẻ mặt người nọ sa sầm trong giây lát, nhưng động tác bế thiếu niên lên lại hết sức nhẹ nhàng. Hắn dùng đạo bào bao lấy thiếu niên, sau đó bay lên không, rời khỏi nơi này, đồng thời phất tay phá nát cột đá.

141. Quyển 12 - Chương 2

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Là một cao thủ Đại thừa kỳ, giây lát vượt vạn dặm chỉ là chuyện nhỏ. Thoáng chốc, Tông Y đã bước vào cung Phá Thiên. Hắn đặt thiếu niên xuống chiếc giường được làm từ mã não vạn năm, cởi bộ quần áo dính đầy máu tươi của thiếu niên ra, xem xét cơ thể chất đầy thương tích của cậu.

Một bộ đỉnh thực cốt Thất Tinh thôi là đã có thể phá hỏng căn cốt của tu sĩ Trúc cơ kỳ, huống chi là năm bộ. Lục phủ ngũ tạng của thiếu niên bị suy kiệt, kinh lạc queo quắt, xương cốt thâm đen, vỡ vụn, ngay cả linh căn cũng bị tổn hại hoàn toàn, vùng đan điền còn bị đâm thủng, để lại vết thương máu me bê bết. Người ra tay thực sự quá mức độc ác, đê tiện.

"Là ai làm?" – Gương mặt Tông Y vẫn không có biểu cảm gì, nhưng giọng nói trầm trầm lại ẩn hiện sát khí, kiếm khí đen đậm toát khỏi cơ thể, chém nứt mặt sàn kiến tạo từ vàng dưới chân. Sợ làm thiếu niên bị thương, hắn lập tức thu hồi khí thế, vuốt ve gò má tái nhợt của người nọ một cách nhẹ nhàng, thương tiếc.

Đôi mắt Chu Doãn Thịnh đỏ ngầu – "Là Mạc Ngữ. Nhưng ta không cần ngươi giúp ta báo thù, ta muốn tự mình ra tay." – Không biết ai là đứa con số mệnh của thế giới này, hắn sẽ không giết người một cách tuỳ tiện. Nhưng trên đời này có những chuyện còn thống khổ hơn cả cái chết. Sớm muộn gì cũng có ngày hắn hoàn trả tất cả những đau khổ mà mình phải chịu cho Mạc Ngữ gấp nghìn gấp vạn lần.

"Được, đồ nhi muốn thế nào thì làm thế nấy." – Tông Y gật đầu, đặt tay lên vết thương lở loét của hắn, an ủi – "Sư phụ giúp con nhổ đỉnh thực cốt, có thể sẽ hơi đau, con chịu đựng một chút. Lần này đừng khóc nữa đấy." – Sư phụ sẽ đau lòng.

Đương nhiên, Tông Y không thể nào nói ra một cách thẳng thừng như vậy.

"Ai khóc? Đấy chỉ là phản ứng sinh lý do đau thôi. Ngươi nhổ đi, chút đau đớn cỏn con ấy không là gì với ta cả." – Chu Doãn Thịnh nghiến răng, nghiêng đầu sang một bên. Nhớ đến cảnh mình nằm trong lòng người này khóc lóc ỉ ôi trước đó, hắn lại cảm thấy mất mặt. Tuy trước kia cũng từng úp mặt vào gối người này khóc vô số lần, nhưng đó đều là hành vi của Thịnh não phẳng, không liên quan đến hắn.

"Ừ ừ, đồ nhi không khóc, sư phụ nói nhầm. Đồ nhi dũng cảm nhất, kiên cường nhất." – Thấy đôi má ửng đỏ và vẻ mặt cố nén xấu hổ của thiếu niên, nội tâm Tông Y vô cùng buồn cười, nhưng ngoài mặt không lộ một chút mảy may.

Lòng bàn tay hắn toát ra ánh đen, thoáng chốc đã hút ra một cây đinh. Hắn rũ mắt quan sát phản ứng của đồ nhi.

"Có đau không?" – Rốt cuộc vẫn hỏi một cách lo lắng.

"Ngươi hôn ta một cái thì sẽ không đau nữa." – Có lẽ vì linh hồn quá suy yếu, Chu Doãn Thịnh cảm thấy hình như mình chẳng kiên cường được như trước nữa. Hắn muốn dựa dẫm vào người này, bởi vì hắn biết người này sẽ bao dung mình vô điều kiện.

Ánh mắt Tông Y hơi hấp háy, không hề nhúc nhích. Không phải hắn thấy như vậy không hợp luân lý, hắn tu luyện Phá Thiên kiếm đạo, đến Thiên Đạo hắn cũng dám diệt, sao có thể để ý đến cái gọi là luân thường, đạo đức? Mà là cảm giác khi hôn đồ nhi thực sự quá tuyệt vời, có thể khiến thần hồn hắn rung chuyển, muốn ngừng mà không được, hắn sợ một khi hôn sẽ không dứt ra được.

Âm thầm thở dài, hắn chạm nhẹ môi mình lên bờ môi tái nhợt của đồ nhi, sau đó mới bắt đầu nhổ cây đinh thứ hai. Cứ như vậy, mỗi lần nhổ xong một cây đinh, hắn lại đặt một nụ hôn lên gò má tái nhợt, lên ấn đường nhíu chặt, lên bờ mi run rẩy của đồ nhi. Tận nửa canh giờ sau, đinh thực cốt bị nhổ sạch, hắn mới nhét một viên thuốc tụ nguyên khí vào miệng đồ nhi.

"Sao ả ta lại ra tay độc ác như vậy?" – Thấy vết thương lở loét nhanh chóng khép miệng, Tông Y mới hỏi với giọng nặng nề.

"Ta cũng không biết, ta chưa từng qua lại với ả bao giờ." – Chu Doãn Thịnh nằm ngay đơ trên giường, chỉ có thể lắc đầu một cách khó hiểu. Tuy ngoại thương nội thương đều đã khỏi hẳn, nhưng thực cốt đinh đã ăn mòn toàn bộ căn cốt của hắn, trừ khi có loại đan dược thiên cấp có thể giúp người ta thay da đổi thịt, đắp nặn lại linh căn, không thì tạm thời hắn vẫn không đứng dậy được.

"Sư phụ gọi ả đến hỏi là sẽ biết ngay. Con đừng lo, chờ sư phụ thu thập đủ dược liệu và linh bảo, bào chế ra càn khôn đan là con có thể bắt đầu tu luyện, mấy năm nữa thôi là có thể tự tay xử lý ả. Ả làm con bị thương thế nào thì con trả lại cho ả gấp trăm lần, tỷ như bắt giữ hồn phách của ả rồi cho vào lò nung chẳng hạn." – Tông Y nựng nịu, vuốt ve gò má đồ nhi, lời nói ra lại vô cùng cay nghiệt.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, vành mắt chậm rãi đỏ lên. Người này vẫn luôn lạnh lùng, khắc nghiệt với người khác, nhưng với mình thì lại hết sức dịu dàng. Qua bao nhiêu kiếp luân hồi như vậy, điều này vẫn chưa từng thay đổi.

"Đừng khóc." – Con khóc sư phụ cũng đau theo. Biết bao câu từ Tông Y đều không nói được thành lời, chỉ có thể ra lệnh một cách khô khan, còn gảy nhẹ bờ mi ươn ướt của đồ nhi.

"Đã bảo đây là phản ứng sinh lý mà." – Chu Doãn Thịnh trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó quay đầu đi.

"Ừ, đồ nhi nói đúng." – Đôi mắt Tông Y toát lên ý cười, hắn thích mê cái tính bướng bỉnh và kiêu ngạo này của đồ nhi. Hắn cởi đạo bào, chỉ mặc một lớp áo trắng, sau đó bế đồ nhi xuống hồ Toái Ngọc sau cung điện. Linh thuỷ trong hồ được ngưng kết từ linh tuỷ vạn năm, có thể rèn luyện thể phách, mở rộng kinh lạc, là báu vật vô cùng hiếm có.

"Hiện giờ cơ thể con rất yếu, mỗi ngày phải ngâm vài canh giờ mới khá lên được. Lúc linh khí tràn vào cơ thể có lẽ sẽ hơi đau, cố gắng nhẫn nhịn một chút." – Tông Y bước xuống nước, ngồi xuống một vị trí rồi đặt đồ nhi lên đùi mình, sau đó múc nước gột rửa cơ thể ốm nhom của hắn.

Chu Doãn Thịnh gật đầu. Mặc dù đau thấu xương, hắn cũng không toát ra vẻ yếu ớt, làm cho Tông Y vẫn nhìn chằm chằm hắn nãy giờ vô cùng thất vọng. Nếu đồ nhi đau quá mức chịu đựng, hắn có thể lại hôn đồ nhi để thể hiện sự an ủi.

Xem ra đồ nhi quá ngoan quá kiên cường cũng không phải chuyện tốt.

Hắn âm thầm thở dài, ôm người nọ chặt hơn.

Hai canh giờ sau, Chu Doãn Thịnh cảm thấy ngón tay đã có thể nhúc nhích đôi chút. Vì vậy, hắn kéo tay áo Tông Y, nói nhỏ – "Sư phụ, con đói." – Nếu người này đã muốn làm sư phụ hắn, vậy thì cứ tuỳ hắn thôi. Dù sao họ còn từng làm cha con nữa kìa, không có gì phải xoắn.

Nghe vậy, Tông Y mới nhớ hiện tại đồ nhi chỉ là người phàm, vẫn cần ăn uống. Hắn mắc kẹt dưới đáy vực mười ngày, lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể gặm cỏ mà sống qua ngày, e rằng đã đói đến cùng cực.

Tông Y tức thì đau lòng tột độ, vội vàng bế hắn lên, đặt trên giường ngọc.

"Sư phụ đi chuẩn bị đồ ăn cho con ngay đây." – Hắn xoay người đi ra ngoài, được vài bước lại quay trở về, vừa vuốt ve hai má đồ nhi vừa nhỏ nhẹ dặn dò – "Đừng sợ, sư phụ sẽ về nhanh thôi." – Ánh mắt sâu thẳm của hắn nấn ná trên bờ môi ửng hồng của đồ nhi một lát, sau đó mới nhanh chóng rời đi.

Trên núi Phần Tịch không có ai khác ngoài Tông Y, mà hắn đã tích cốc từ lâu, lại không thông hiểu sự vụ thế tục, nhất thời không biết nên đi đâu tìm đồ ăn. Hắn không dám lề mề, vội vàng viết một lá bùa truyền tin.

Một lát sau, Phong chủ núi Linh Tịch bên cạnh vội vàng chạy đến, chắp tay chào – "Xin hỏi Thái Thượng trưởng lão cho gọi vãn bối có việc gì ạ?"

"Mang cho ta vài món ăn phù hợp với người phàm." – Nói đến đây, hắn dừng một chút, sau đó bổ sung – "Càng ngon càng tốt."

Phong chủ hơi ngẩn ra. Trên núi Phần Tịch có người phàm ư? Rốt cuộc có quan hệ gì với Thái Thượng trưởng lão? Nhưng hắn không dám hỏi nhiều, lập tức sai người mang thật nhiều món ngon đến.

Tông Y tự mình bưng khay vào phòng, đối diện với đôi mắt đào hoa ướt át của đồ nhi, trái tim hắn tức thì mềm nhũn.

"Chờ có sốt ruột không?" – Hắn ôm đồ nhi vào lòng, hai tay vòng qua nách để cố định thân hình đồ nhi, sau đó bưng bát sứ đút từng thìa một.

May mà tu sĩ thường ưa thích những món ăn thanh đạm, mang đến hầu như đều là cháo, không gây kích thích cho dạ dày. Chu Doãn Thịnh biết người bị đói lâu không thể ăn quá nhiều cùng một lúc, vì vậy chỉ ăn non nửa bát.

"Sao đã no rồi?" – Tông Y hơi nhíu mày.

"Đói quá lâu, ăn nhiều bị đau dạ dày." – Chu Doãn Thịnh ỉu xìu, hắn vẫn còn rất đói, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đôi mắt Tông Y toát ra nét tàn nhẫn, phất tay tung ra một lá bùa truyền tin.

Nhận được bùa truyền tin, Xích Tiêu chân nhân tuy kinh ngạc nhưng cũng không dám lề mề, vội vàng mang con gái mình đến núi Phần Tịch.

"Cha, sao Thái Thượng trưởng lão lại chỉ đích danh muốn gặp con? Lẽ nào ngài ấy muốn nhận con làm đồ đệ?" – Vẻ mặt Mạc Ngữ vô cùng hưng phấn. Đệ tử trong Vô Cực tiên tông, có ai không biết uy danh của Thái Thượng trưởng lão? Nếu có thể được Thái Thượng trưởng lão thu làm đồ đệ, tạm thời không đề cập đến tiền đồ, chỉ bối phận thôi cũng đã cao hơn Tông chủ rất nhiều.

"Cha không biết, cứ đi xem thế nào." – Đôi mắt Xích Tiêu chân nhân ẩn chứa sự mong đợi. Từ khi Thái Thượng trưởng lão tu luyện đến Hoá thần kỳ, hắn đã không cho mời bất kỳ ai. Mọi người đã vài lần ám chỉ hắn nên thu đồ đệ, hắn cũng không thèm quan tâm, khiến biết bao đệ tử đang kiễng chân ngóng đợi phải thất vọng.

Hy vọng lần này có thể nhận được tin tức tốt.

Hai người đến cung Phá Thiên, vừa bước vào trong, hai người tức thì toát vẻ kinh ngạc. Họ thấy người đàn ông áo đen tóc đen, ngoại hình tuyệt mỹ nọ đang ôm trong lòng một thiếu niên gầy gò, cẩn thận khoác tấm đạo bào trắng tinh lên người người nọ. Mỗi lần nhìn xuống thiếu niên, đôi mắt hắn đều đong đầy nét dịu dàng, yêu thương.

Thiếu niên chôn mặt trong lòng hắn, không thấy rõ tướng mạo, nhưng dựa vào hơi thở, có thể dám chắc đó là người phàm.

Tình huống gì đây? Xích Tiêu chân nhân tiến lên vài bước, ngập ngừng do dự.

"Đây là Tinh Hải, đồ nhi của ta, cũng là đệ tử duy nhất của ta." – Tông Y nói một cách chậm rãi.

Xích Tiêu chân nhân đang định hỏi lại cho rõ thì bỗng nghe thấy con gái mình bật thốt một tiếng kinh ngạc. Thiếu niên nọ bỗng nhiên quay đầu, để lộ ra khuôn mặt diễm lệ tuyệt trần. Ả hoàn toàn không ngờ người nọ lại chính là Phương Tinh Hải, người vẫn luôn đòi mình đi tìm Phương Văn Quang, một phế vật tứ linh căn.

"Sao ngươi lại ở đây?" – Mạc Ngữ kêu thất thanh.

"Vậy ta nên ở đâu? Dưới vách Đoạn Trường à?" – Chu Doãn Thịnh nhếch mép, ánh mắt độc ác phối với gương mặt diễm lệ, trông như một con rắn độc sặc sỡ sắc màu đang chuẩn bị cắn người.

Sắc mặt Mạc Ngữ tái nhợt, ánh mắt né tránh, trong lòng vừa hoảng vừa sợ. Ả không sao hiểu nổi vì sao người nọ lại được Thái Thượng trưởng lão cứu, còn nhận làm đồ đệ. Hắn xứng ư?!

Xích Tiêu chân nhân nhìn thiếu niên thâm hiểm nọ, lại nhìn đứa con gái đang hoảng sợ của mình, nội tâm cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Thái Thượng trưởng lão lên tiếng – "Hôm nay gọi các ngươi đến đây, thứ nhất là để định danh phận cho đồ nhi ta, thứ hai là hỏi Mạc Ngữ vì sao lại muốn sát hại đồ nhi ta. Hai người rốt cuộc có thù hận gì?"

"Với cả anh trai ta ở đâu nữa? Nếu ngươi không nói, hôm nay đừng hòng rời khỏi cung Phá Thiên một bước." – Chu Doãn Thịnh uy hiếp với đôi mắt đỏ ngầu. Nguyện vọng của Phương Tinh Hải là tìm thấy anh trai, hắn đương nhiên sẽ dốc hết sức giúp cậu ta hoàn thành.

Xích Tiêu chân nhân còn chưa kịp bật ra hai tiếng "hỗn xược", Thái Thượng trưởng lão đã vung tay bày một trận pháp giam cầm trong cung Phá Thiên, tu vi không đến Đại thừa kỳ thì chỉ có thể bị nhốt ở nơi này.

Một người lạnh lùng, khắc nghiệt như hắn lại dung túng đồ nhi đến tột độ như vậy, có thể thấy Phương Tinh Hải quả thực đã lọt vào mắt xanh của hắn. Xích Tiêu chân nhân quay đầu nhìn về phía con gái, không nghĩ ra vì sao con mình lại muốn sát hại một đệ tử ngoại môn tầm thường. Lẽ nào cái chết của Phương Văn Quang thực sự có liên quan đến con gái mình.

Ngoại trừ cuộc so tài mười năm một lần, trong ngày thường, Vô Cực tiên tông nghiêm cấm đồng môn tương tàn. Nếu chuyện này là thật, con gái mình đã vi phạm nội quy một cách nghiêm trọng, Thái Thượng trưởng lão có quyền xử phạt.

Mạc Ngữ cúi đầu, không chịu mở miệng.

Chu Doãn Thịnh không thể di chuyển, chỉ có thể nhìn chằm chằm ả ta bằng ánh mắt càng lúc càng thâm độc.

Tông Y nắm lấy ngón tay lạnh lẽo của đồ nhi, nhéo vài cái tỏ vẻ trấn an, nói với giọng lạnh lùng – "Nếu không chịu nói, vậy thì soát hồn." – Chưa dứt lời đã bắn ra một tia ánh đen.

"Không! Xin Thái Thượng trưởng lão nương tay!" – Xích Tiêu chân nhân vội vàng vận nguyên thần chống đỡ, tức thì hộc máu.

Chỉ một tia linh lực thôi mà đã có thể dễ dàng khiến một cao thủ Độ kiếp kỳ bị thương nặng, thực lực của Thái Thượng trưởng lão vượt xa sức tưởng tượng của ông ta. E rằng ngay cả Cửu kiếp Tán tiên cũng không sánh bằng! Nếu thần hồn con gái mình bị dòng linh lực này rà soát một vòng, e rằng tu vi cả đời của con gái mình cũng bị phế mất. Xích Tiêu chân nhân nghĩ mà sợ, đành đẩy con gái mình lên phía trước, ra lệnh cho ả nói thật.

Mạc Ngữ sợ đến run giọng – "Xin đừng soát hồn, vãn bối sẽ khai hết. Phương Văn Quang đã chết, nhưng không phải chết trong tay ta, mà là bị vài đệ tử ma đạo ám hại. Ta đã báo thù cho hắn, nhưng cũng âm thầm lấy đi lá bổ thiên của hắn, sợ Phương Tinh Hải đòi nên mới nảy ý sát hại."

"Một đệ tử ngoại môn như ta, ngươi việc gì phải tự mình ra tay? Âm thầm sai người hãm hại vài lần là được." – Chu Doãn Thịnh cười nhạt, hoàn toàn không tin lời ả.

"Ta vốn nóng tính, ngươi lại suốt ngày quấn lấy ta để hỏi tung tích anh ngươi, ta thấy ngươi quá phiền nên thẳng tay giết chết cho yên."

Từ lời nói này, không khó để nhận ra thái độ coi rẻ mạng người của Mạc Ngữ. Trong mắt ả, giết Phương Tinh Hải chẳng qua cũng chỉ là giẫm chết một con kiến, không có gì ghê gớm.

Nỗi căm hận bùng lên trong lòng Chu Doãn Thịnh, nhưng hắn thậm chí không có sức để siết chặt nắm tay.

Tông Y khẽ khàng vuốt ve chân mày nhíu chặt của hắn, lãnh đạm lên tiếng – "Giao ký ức của ngươi cho ta, sau đó ký vào đơn sinh tử này là có thể đi."

Mạc Ngữ hiển nhiên không ngờ mình có thể rời đi mà không mất cọng tóc nào như vậy. Ả vui mừng khôn xiết, lấy một viên đá linh hồn trong túi càn khôn ra rồi đặt lên trán, đưa những ký ức trong bí cảnh liên quan đến chuyện Phương Văn Quang bị sát hại vào. Ả quả thực không giết Phương Văn Quang, mà ả còn báo thù cho hắn. Nhưng ả giết Phương Tinh Hải không phải vì lý do ả nói, mà chẳng qua chỉ là trút giận cho người nào đó mà thôi. Nhưng ả tuyệt đối sẽ không khiến người đó bị liên luỵ, hiện giờ pháp lực y còn yếu kém, chắc chắn không chịu nổi sự trừng phạt của Thái Thượng trưởng lão. Không như mình, có cha che chở.

Nếu không phải ký ức thật, hình ảnh trong đá linh hồn sẽ rất mơ hồ. Tông Y tra xét một hồi, thấy hình ảnh vô cùng rõ ràng, vì vậy nhận lấy viên đá, đồng thời ném cho ả một tấm lụa gấm.

Mạc Ngữ vừa xem, tức thì yên lòng. Thái Thượng trưởng lão cũng không định đứng ra bênh vực Phương Tinh Hải ngay hôm nay. Hắn lập một quy ước mười năm, mười năm sau, tại cuộc so tài toàn môn phái, Phương Tinh Hải sẽ quyết đấu với ả, trả lại ả gấp vạn lần những gì ả đã làm với Phương Tinh Hải.

Mạc Ngữ suýt nữa phì cười. Cả môn phái đều biết Phương Tinh Hải là hạng người gì. Tính tình hắn nhỏ mọn, tư chất kém không tưởng, giờ đây lại bị đinh thực cốt phá huỷ căn cốt, muốn vượt qua mình chỉ trong mười năm là chuyện không thể nào. Nếu được, ả rất muốn giết chết hắn ở cuộc so tài mười năm sau này, khiến người nọ vui vẻ một chút. Nhưng nể mặt Thái Thượng trưởng lão, ả sẽ tha chết cho hắn.

Mạc Ngữ dứt khoát ký đơn sinh tử, sau đó cung kính dâng trả cho Thái Thượng trưởng lão, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt lạnh buốt của cha mình.

Tông Y nhét tấm lụa vào lòng đồ nhi, sau đó khiển trách – "Những đệ tử cùng vào bí cảnh với ngươi lập tức đến Hình luật đường lĩnh phạt, một mình ngươi lên núi U Minh tự kiểm điểm. Chuyện ngươi sát hại đồng môn phải trình báo công khai với toàn bộ môn phái, để các đệ tử biết cuộc so tài mười năm sau không phải đồ nhi ta độc ác, mà là ngươi ác giả ác báo. Được rồi, lui ra đi, sau này nghiêm cấm ngươi đặt chân lên núi Phần Tịch." – Hắn vung nhẹ tay áo, lập tức lùa hai cha con ra khỏi cung Phá Thiên.

"Hừ, mười năm sau chưa biết ai ác đâu. Dù sao cũng đã ký đơn sinh tử, chúng ta cứ chờ xem!" – Mạc Ngữ sầm mặt, làu bàu.

Mang ả về cung Xích Tiêu, Xích Tiêu chân nhân cho ả một bạt tai, quát lớn – "Đồ nhi của Thái Thượng trưởng lão mà ngươi cũng dám trêu vào, thật to gan. Ngươi chỉ biết tư chất hiện giờ của Phương Tinh Hải kém cỏi, nào hay Thái Thượng trưởng lão tung hoành ba nghìn đại thế giới, thiếu gì kỳ trân dị bảo. Tẩy tuỷ phạt kinh, thay đổi vận mệnh cho Phương Tinh Hải chỉ là chuyện nhỏ. Có Thái Thượng trưởng lão tự mình chỉ dạy, có thể biết chắc tiền đồ của Phương Tinh Hải sẽ như thế nào. Cuộc so tài mười năm sau ai thắng ai thua còn chưa biết chừng. Lập tức đi tu luyện cho ta!"

Mạc Ngữ bụm mặt, vẻ mặt kiêu căng dần bị thay bằng lo sợ. Ả cúi đầu thưa vâng, đang định đi vào thiên điện thì bị Xích Tiêu chân nhân gọi lại.

"Lá bổ thiên kia đâu rồi?"

Lá bổ thiên có thể thanh tẩy linh căn, hoá tứ linh căn thành tam linh căn, tam linh căn thành song linh căn, song linh căn thành thiên linh căn, là nguyên liệu chính để chế đan dược địa cấp Bổ Thiên đan, vô cùng quý giá. Dẫu là Xích Tiêu chân nhân cũng không khỏi rục rịch.

"Con tặng người khác mất rồi." – Mạc Ngữ ấp úng.

"Tặng ai?" – Xích Tiêu chân nhân truy hỏi.

"Tặng đệ tử mới của Phong chủ núi Lôi Nguyên, Tống Vũ Phi." – Mạc Ngữ không dám giấu giếm, dù sao sớm muộn gì cha ả cũng có thể điều tra ra chuyện này, chi bằng trả lời đúng sự thật.

Tâm tư Xích Tiêu chân nhân xoay chyển, lập tức phát hiện ra điểm khả nghi của Tống Vũ Phi. Ông ta nhớ lần kiểm tra nhập môn năm đó, Tống Vũ Phi sở hữu lôi hoả song linh căn, khiến Phong chủ núi Lôi Nguyên tiếc rẻ một hồi, nói giá mà là lôi linh căn thì tốt, dù chưa trúc cơ cũng nhất định sẽ thu nhận. Lôi hoả song linh căn cũng coi như tư chất tuyệt hảo, tuy vậy vẫn một trời một vực so với lôi hệ đơn linh căn.

Tu sĩ lôi linh căn không sợ lôi kiếp, hơn nữa pháp lực cao cường, hy vọng phi thăng cao hơn tu sĩ bình thường gấp mấy lần. Tống Vũ Phi kia tự dưng thừa một hoả linh căn, hiển nhiên là không cam lòng, nhưng muốn xoá đi lại không phải chuyện dễ dàng. Y chỉ là một đệ tử ngoại môn, có được lá bổ thiên thì cũng làm được gì? Không có đan sư thực lực phi phàm giúp y bào chế Bổ Thiên đan, có lấy cũng như không.

Nghĩ đến đây, Xích Tiêu chân nhân xua con gái đi, sau đó phái một đệ tử đi tìm hiểu trạng huống Tống Vũ Phi. Chẳng bao lâu, đệ tử kia đã trở về, bẩm báo Tống Vũ Phi vẫn là lôi hoả song linh căn, nhưng y mười chín tuổi đã có thể trúc cơ, có thể thấy tư chất vượt trội, vì vậy Phong chủ núi Lôi Nguyên mới nhận y làm đệ tử.

Vẫn là lôi hoả song linh căn? Xích Tiêu chân nhân trầm tư một lát, càng cảm thấy Tống Vũ Phi khả nghi. Một đệ tử ngoại môn không hiểu biết gì về luyện đan cần lá bổ thiên làm gì? Sao y có thể không biết quy luật hoài bích kỳ tội? Trực tiếp từ chối con gái mình còn có thể giành được cảm tình của nó, không tốt hơn lá bổ thiên à?

Nhưng y lại nhận, sau đó còn gia nhập núi Lôi Nguyên một cách thuận lợi, nghĩ sao cũng thấy việc này không bình thường.

Xích Tiêu chân nhân gọi một đệ tử đến, sai người nọ âm thầm theo dõi Tống Vũ Phi.

Hai cha con vừa đi, Chu Doãn Thịnh lập tức đòi xem đá linh hồn.

Tông Y truyền một tia linh lực vào để bật chiếu ký ức. Trong rừng rậm, vài đệ tử ma đạo đang vây giết một thanh niên anh tuấn. Có lẽ bọn họ vẫn luôn theo sau Phương Văn Quang, chực chờ thời cơ cướp linh bảo, không ngờ lại có một đám đệ tử ma đạo xuất hiện, giúp họ tránh được rất nhiều phiền toái.

Mạc Ngữ và Trâu Dịch Minh đều sở hữu đơn linh căn, không cần nói cũng biết lá bổ thiên kia là cho ai. Thật rõ ràng, Tống Vũ Phi mới là kẻ chủ mưu.

Giỏi, giỏi lắm, mình sẽ nhớ kỹ ba người này. Ánh mắt hằn học của Chu Doãn Thịnh lướt qua đám người nọ, thề phải bắt họ trả một cái giá thật đắt.

142. Quyển 12 - Chương 3

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Hiện giờ, Chu Doãn Thịnh chỉ muốn nhanh chóng khỏi hẳn để mà tu luyện, chờ năm mươi năm sau bí cảnh Bách Thảo lại mở thì mang thi thể Phương Văn Quang về môn phái an táng. Đương nhiên, báo thù cho hai anh em nhà họ phương cũng là chuyện hàng đầu.

Hắn ngồi trên đùi Tông Y, ngâm mình trong hồ Toái Ngọc, chỉ chừa lại đầu. Cảm giác đau đớn kịch liệt tựa như vô số kim châm chạy khắp toàn thân, nếu không có ý chí đanh thép, e rằng hắn đã đau đến ngất xỉu rồi chết chìm.

Tông Y một tay chống lên thành hồ, một tay ôm lấy vòng eo gầy gò của đồ nhi, nghiêng đầu quan sát vẻ mặt hắn.

"Có đau lắm không?"

"Không sao."

"Nếu thực sự không chống đỡ được thì nói cho sư phụ."

"Ưm."

Hai người yên lặng hồi lâu, thấy đồ nhi kiên cường chịu đựng, trong lòng Tông Y không khỏi buồn rầu. Hắn thà rằng đồ nhi không cần lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ như vậy, mà hãy ỷ vào mình một chút.

Ngâm linh thuỷ xong, Tông Y bế đồ nhi lên giường ngọc, dùng pháp thuật làm khô tóc hắn, sau đó cẩn thận mặc bộ trang phục trắng tinh và một tấm đạo bào đen vào cho hắn. Thân hình đồ nhi rất gầy, làn da cũng tái nhợt, như thể chỉ chạm nhẹ một cái sẽ lập tức tan biến, khiến Tông Y vô cùng đau lòng. Hắn ấp đôi chân nhỏ xinh của đồ nhi vào trong tay, đến khi chúng hơi ấm lên một chút mới đi tất xỏ giày vào cho hắn.

Vuốt phẳng nếp gấp trên quần áo, Tông Y cầm lấy lược bí chải vuốt mái tóc đen mượt của đồ nhi. Hai người cùng ngả người trên sạp gụ, mái tóc xoã tung đan vào nhau, hai khuôn mặt tuấn mỹ gần kề, cảnh tượng vừa mỹ miều vừa tình tứ.

Tông Y bị ánh mắt lưu luyến của đồ nhi mê hoặc, vô thức đưa tay đùa nghịch bờ mi dài cong vút của đồ nhi, vẻ mặt lạnh lùng xưa kia nay lại dịu dàng đến khó có thể tin tưởng.

Lấy một chiếc trâm bạch ngọc vấn tóc đồ nhi ra sau, hắn nâng khuôn mặt có vẻ nữ tính của đồ nhi lên ngắm nhìn, càng nhìn lại càng thích, chỉ muốn ôm chặt trong lòng từng giây từng phút.

"Sư phụ, khi nào con mới đi lại được?" – Chu Doãn Thịnh không thích suốt ngày bị bế qua bế lại.

"Còn chưa tìm đủ linh thảo để chế thuốc, cần mấy ngày nữa." – Tông Y thản nhiên nói dối. Về sau, đồ nhi có thể chạy nhảy, có thể tu luyện, chắc chắn sẽ muốn ra ngoài dạo chơi, hơn nữa một khi tu luyện đến Nguyên anh kỳ còn sẽ rời khỏi sư môn, tự lập địa bàn. Chỉ nghĩ một chút thôi, Tông Y đã cảm thấy nôn nóng khó tả.

Nếu sau này đồ nhi dám đưa ra yêu cầu tự lập địa bàn, hắn sẽ đánh gãy chân đồ nhi rồi ngày ngày xách theo. Đôi mắt Tông Y toát ra một tia tăm tối, động tác lại càng dịu dàng hơn. Hắn bế đồ nhi đến thiên điện dùng bữa.

"Quả ngọc chu này không thể ăn nhiều, hiện giờ con còn là người phàm, ăn nhiều cẩn thận nổ tan xác." – Thấy đồ nhi thích ăn linh quả chua chua ngọt ngọt, Tông Y vội vàng ngăn cản, còn thò tay móc quả mà đồ nhi đã ngậm vào miệng ra.

Chu Doãn Thịnh lập tức ngậm lấy ngón tay hắn mà liếm láp. Trái tim Tông Y run lên, ngoài mặt lại vẫn bình tĩnh như thường. Hắn ấn nhẹ cuống lưỡi của đồ nhi, cẩn thận cảm nhận xúc giác ấm áp trơn trượt này, sau đó mới rút ngón tay ra, quay đi lấy thìa ngọc.

"Ăn cháo đi, Phong chủ núi Linh Tịch nói tình huống của con ăn cháo là tốt nhất. Đến khi nào con dẫn khí nhập thể rồi thì muốn ăn quả gì sư phụ cũng sẽ tìm cho con." – Hắn đút một thìa cháo hoa vào miệng đồ nhi, đôi mắt ẩn hiện ý cười.

Đúng lúc này, có người chạm vào trận pháp ngoài cung Phá Thiên, hai lá bùa truyền tin bay vào đại điện, hoá thành tiếng người – "Vãn bối Xích Tiêu / Vãn bối Thái Bình cùng đệ tử xin yết kiến Thái Thượng trưởng lão."

Thái Bình là đạo hiệu của Phong chủ núi Lôi Nguyên, đây chính là sư phụ của Tống Vũ Phi.

Chu Doãn Thịnh lập tức thu hồi vẻ mặt biếng nhác, quay đầu nhìn ra cửa.

Thấy đồ nhi muốn gặp mấy người nọ, Tông Y lập tức phất tay triệt tiêu trận pháp, cho mấy người nọ vào.

"Vãn bối bái kiến Thái Thượng trưởng lão."- Xích Tiêu chân nhân mang theo Trâu Dịch Minh, Thái Bình chân nhân mang theo Tống Vũ Phi, tất cả đều cung kính cúi người thi lễ.

"Có việc gì?" – Tông Y cũng không ngẩng đầu, chuyên tâm xúc từng thìa cháo đưa đến miệng đồ nhi.

"Chúng vãn bối mang đồ nhi đến nhận tội với Thái Thượng trưởng lão." – Xích Tiêu chân nhân liếc mắt ra hiệu, Trâu Dịch Minh và Tống Vũ Phi lập tức quỳ xuống tự kiểm điểm. Trâu Dịch Minh mặt nhăn mày nhó, còn Tống Vũ Phi kia thì lại có vẻ ăn năn, hối lỗi vô cùng.

Chuyện ba người thờ ơ đứng nhìn Phương Văn Quang bị đệ tử ma đạo sát hại đã lan truyền khắp môn phái. Mạc Ngữ đã đến núi U Mình tự kiểm điểm, nếu ý chí không kiên định ắt sẽ dính phải tâm ma, bất lợi cho con đường tu hành về sau. Còn hai người thì bị phạt đánh hai trăm roi cốt rồng, cả người không nơi nào lành lặn, căn cốt cũng có đôi chỗ bị tổn thương, ngay cả cảnh giới cũng hạ hai, ba cấp, hình phạt tương đối nặng nề.

Nhưng sư phụ của hai người lại không dám sơ suất, thương tích còn chưa khỏi hẳn đã bị dẫn lên núi Phần Tịch chính miệng nhận tội. Trong Vô Cực tiên tông, trêu ai thì trêu chứ không thể trêu vào Thái Thượng trưởng lão.

Tông Y hết sức chuyên tâm đút cho đồ nhi ăn, coi hai người phía dưới như không khí, còn thỉnh thoảng đưa tay quệt đi vệt cháo trên mép đồ nhi, không cần nói cũng biết hắn cưng chiều đồ nhi nhường nào. Thấy vậy, Xích Tiêu chân nhân và Thái Bình chân nhân không khỏi kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Thái Thượng trưởng lão không dính bụi trần lại có thời điểm dịu dàng, chân thành như vậy, phải nói rằng hắn thương Phương Tinh Hải vào tận tâm khảm.

Nghĩ vậy, hai người càng lo cho tính mạng của đồ nhi nhà mình.

Người Trâu Dịch Minh sùng bái nhất chính là Thái Thượng trưởng lão, tuy nhiên vẫn không có duyên được bái trưởng lão làm sư phụ, không ngờ trưởng lão luôn mục hạ vô nhân lại coi trọng phế vật này. Trong lòng gã vừa ghen ghét vừa đố kỵ, nói là nhận tội mà ngữ khí cứng ngắc giọng điệu khô đanh chẳng khác nào hạch tội.

Tống Vũ Phi lại âm thầm kêu khổ. Nếu sớm biết số Phương Tinh Hải đỏ nhường này, lúc ấy y chắc chắn sẽ ngăn cản hành vi lỗ mãng của Mạc Ngữ. Nếu không phải Phương Tinh Hải được Thái Thượng trưởng lão cứu, còn đứng ra giúp hắn và Phương Văn Quang, tin mình được lá bổ thiên cũng sẽ không bị lan truyền đến nỗi mọi người đều biết như bây giờ.

Mấy ngày nay, y liên tục bị người khác gây khó dễ, mục đích đều là vì lá bổ thiên. Cũng may Thái Bình chân nhân ngay thẳng, vô tư, hơn nữa rất bao che cho đồ đệ của mình, y mới tránh khỏi bao nhiêu phiền toái.

Giờ đây, khắp môn phái không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn y chằm chằm, khiến y không tiện làm việc cho lắm. Nếu bí mật của y bị bại lộ, y sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu, ngay cả Vô Cực tiên tông cũng không bảo vệ được y.

Kìm nén nỗi căm tức nghẹn ứ trong lòng, Tống Vũ Phi xin lỗi càng thành khẩn.

Chu Doãn Thịnh nuốt một ngụm cháo, chầm chậm nói – "Không cần các ngươi xin lỗi. Cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua, anh trai ta bị hãm hại *thân tử đạo tiêu* (*) cũng chỉ có thể trách thực lực anh ấy

không tốt, không liên quan đến người ngoài. Các ngươi thấy có đúng không?"

(*) Thân tử đạo tiêu: thân xác tử vong, linh hồn tiêu tán, không có cơ hội cứu chữa hay đầu thai.

Đây là nói xéo đúng không? Tống Vũ Phi chần chừ.

Trâu Dịch Minh thì không nghĩ nhiều như vậy, lập tức cười nhạt – "Đúng vậy, ngươi hiểu thì tốt."

Chu Doãn Thịnh hơi liếc mắt nhìn gã một cái, gật đầu – "Vậy thì nếu sau này ta rút gân, lột da, nghiền các ngươi thành tro, đánh các ngươi hồn phi phách tán, các ngươi cũng không thể nói gì, dù sao cũng do thực lực các ngươi không tốt."

Nét mặt Tống Vũ Phi vặn vẹo trong giây lát, Trâu Dịch Minh lại đồng ý không chút do dự – "Chỉ cần ngươi có năng lực đó, ta sẵn sàng."

Thái Bình chân nhân không nín nổi nữa, bất mãn nói – "Đều là đồng môn với nhau mà sao cứ mở miệng ra là đòi chém đòi giết…"

"Đồng môn, vậy thì lạ thật đấy. Lúc anh trai ta bị đệ tử ma đạo vây đánh cũng đâu thấy họ nhắc đến tình đồng môn, mà còn thờ ơ đứng nhìn từ đầu đến cuối. Đồng môn như vậy, ta không dám nhận." – Chu Doãn Thịnh cười gằn.

Thái Bình chân nhân á khẩu, mãi lâu sau mới thở dài một tiếng. Việc này chung quy cũng là lỗi của đồ nhi, không có đường cứu vãn. Kết thù sống mái với đệ tử duy nhất của Thái Thượng trưởng lão, sau này chắc chắn không tránh khỏi tranh đấu gay gắt. Mà thôi, xem xem đạo hạnh ai cao hơn vậy.

Bốn người xin thứ tội lần nữa, mãi đến khi cáo từ cũng không được Thái Thượng trưởng lão nhìn thẳng lấy một cái. Không ngờ vừa ra khỏi đại điện, Tống Vũ Phi lại đột nhiên bị trưởng lão gọi lại.

"Ngươi lại đây." – Tông Y buông bát sứ, nhìn về phía y.

Tống Vũ Phi thấp thỏm bước lên phía trước vài bước.

Tông Y nhìn y hồi lâu, cuối cùng dừng mắt trên ngọc hoàn (1) trước ngực y.

Tống Vũ Phi cố nén ý muốn giấu ngọc hoàn đi. Giờ này phút này, y cảm thấy từ thân xác đến linh hồn mình đều bị Thái Thượng trưởng lão nhìn thấu. Từ khi có được ngọc hoàn, chưa một ai có thể mang đến cảm giác áp lực nặng nề cho y như vậy.

Vài giọt mồ hôi lạnh toát ra, ngay khi Tống Vũ Phi sắp không chống đỡ nổi, Tông Y mới nói một cách lạnh

nhạt – "Đã uống Bổ Thiên đan rồi vì sao còn tạo ra một nguỵ hoả linh căn. Dám làm thì dám chịu, đừng giấu đầu hở đuôi."

Quả thực y đã uống Bổ Thiên đan, nhưng ai chế thuốc cho y? Đan sư trong môn phái cũng chưa từng bị y nhờ vả, chuyện này ắt có điều gì đó bí ẩn. Xích Tiêu chân nhân chờ ngoài điện, ánh mắt hơi loé lên.

Lôi Nguyên chân nhân cũng cẩn thận quan sát đồ nhi, trong lòng biết đồ nhi này có lẽ không đơn giản, thân mình ẩn giấu rất nhiều bí mật. Tính tình ông ngay thẳng, xưa nay không thích qua lại với người có lòng dạ khó lường, không khỏi sinh lòng đề phòng với người đồ đệ này.

Thì ra không phải phát hiện ra ngọc hoàn có vấn đề! Tống Vũ Phi thở phào một tiếng, nhưng đồng thời cũng phiền muộn vô cùng. Trước đó y vẫn nói với người ngoài rằng đã bán lá bổ thiên kia cho Đa Bảo các, còn dùng đá viêm hoả để nguỵ tạo một hoả linh căn nhằm che mắt người khác, giờ bị Thái Thượng trưởng lão vạch trần, e rằng sau khi trở về sẽ lại bị người khác gây phiền toái. Biết ngay hễ gặp Phương Tinh Hải là chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp mà.

Y vừa mắng thầm vừa run rẩy nhận sai, cuối cùng bị Thái Thượng trưởng lão vung tay hất khỏi cung Phá Thiên.

Đợi mọi người đi xa, Chu Doãn Thịnh mới hỏi nhỏ – "Sư phụ, Tống Vũ Phi có vấn đề gì ư?"

"Ngọc hoàn của hắn không bình thường, bên trong có giấu một *khí linh*(*), dựa vào hơi thở thì tu vi ít nhất ở mức Huyền tiên."

(*) Linh hồn của một vật phẩm nào đó.

Huyền tiên, cấp bậc còn cao hơn cả Đại la Kim tiên. Một tồn tại vốn chỉ nên xuất hiện ở tiên giới, sao lại lưu lạc đến thế giới Hạo Thiên, còn trở thành một khí linh? Chu Doãn Thịnh nhíu mày trầm tư, hiển nhiên đã xác định được Tống Vũ Phi kia là đứa con số mệnh của thế giới này. Bàn tay vàng cấp Huyền tiên, ngoài đứa con vận mệnh thì còn ai có thể sở hữu?

Xem ra mình lại trở thành vật hy sinh. Chu Doãn Thịnh lắc đầu thở dài, trong lòng lại trào lên cảm xúc hưng phấn. Hắn thích đối đầu với số phận.

Thấy chân mày hắn nhíu chặt, Tông Y tưởng rằng hắn lo lắng, liền vội vàng ôm hắn vào lòng, an ủi – "Đồ nhi đừng sợ, đừng nói đấy chỉ là Huyền tiên, cho dù là Tiên tôn, sư phụ cũng có thể chống đỡ. Sư phụ chắc chắn sẽ không để ai làm con bị thương."

Chu Doãn Thịnh không suy nghĩ được gì khác, trong lòng chỉ còn lại nỗi cảm kích và lưu luyến dành cho chồng mình. Hắn dụi nhẹ gò má lên khuôn ngực dày rộng của chồng, sau đó lại ngẩng đầu, đôi mắt hoa đào ướt át tràn đầy tình cảm nóng rực.

Bị hắn nhìn như vậy, cả người Tông Y đều cứng ngắc. Hắn do dự một lát, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa mà cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ nhi. Hai người chậm rãi dây dưa, dùng lưỡi trêu chọc lẫn nhau, tiếng mút chùn chụt quanh quẩn trong điện.

Bay về núi Lôi Nguyên, Tống Vũ Phi tự giam mình vào phòng, còn thiết lập hạn chế, sau đó mới âm thầm hô hoán trong lòng – "Tiền bối, người có đó không?"

"Ta đây." – Một giọng nữ vô cùng thanh thoát đột nhiên vang lên.

Trong ngọc hoàn ẩn chứa một khoảng trời rộng lớn, tiên thụ, linh thảo bạt ngàn, sương khói mịt mờ uốn lượn. Một căn gác lửng được chế tác từ bạch ngọc như ẩn như hiện giữa những tàng cây. Thần thức của Tống Vũ Phi đi vào căn gác, chắp tay chào thiếu nữ tuyệt sắc ngồi trên sạp gụ.

"Tiền bối, vừa rồi người không bị phát hiện chứ?"

"Một nhãi ranh Đại thừa kỳ mà thôi, sao có thể phát hiện ra hạn chế mà ta thiết đặt. Chẳng phải ta đã nói cho ngươi rồi hay sao, trừ khi tu vi cao hơn ta, không ai có thể phát hiện ra Phệ Thiên hoàn này." – Thiếu nữ tuyệt sắc nọ nhíu mày, có vẻ hơi bực mình.

Người mạnh nhất thế giới Hạo Thiên cũng chỉ đến Thất kiếp Tán tiên là cùng, sao có thể sánh bằng Huyền tiên? Tống Vũ Phi yên tâm, đang định rời khỏi ngọc hoàn thì nghe thấy người nọ hỏi – "Người vừa nãy tu luyện công pháp gì?"

"Dạ thưa, công pháp mà Thái Thượng trưởng lão tu luyện là Phá Thiên kiếm đạo."

"Cái gì? Thực sự là Phá Thiên kiếm đạo?! Không thể nào!" – Người nọ toát ra vẻ mặt khiếp sợ. Tôn chỉ của Phá Thiên kiếm đạo là lấy kiếm phá trời, thế chỗ Thiên Đạo, không được Thiên Đạo chấp nhận. Người tu luyện công pháp này dù chỉ đột phá Trúc cơ kỳ cũng phải trải qua cửu cửu thiên kiếp, có thể nói là thập tử vô sinh.

Mấy vạn năm sống trên đời, nàng ta chưa từng nghe nói có người có thể tu luyện Phá Thiên kiếm đạo đến Đại thừa kỳ. Hèn gì khi ở trong cung Phá Thiên, ngay cả nàng ta cũng cảm thấy áp lực nặng nề. Theo truyền thuyết, người tu luyện Phá Thiên kiếm đạo một khi phi thăng là sẽ có thể trực tiếp vượt qua các cảnh giới Nhân tiên, Thiên tiên, Kim tiên, trở thành tồn tại cao nhất tiên giới – Tiên tôn.

Nếu vậy, người nọ hiển nhiên không phải nhãi ranh gì, mà là một cao thủ bậc nhất có sức chiến đấu không thua gì Tiên quân, Tiên đế.

Trái tim nàng ta đập thình thịch, không khỏi nghĩ mà sợ. Nàng ta hoàn toàn không ngờ được rằng trong đại thế giới này lại tồn tại một nhân vật như vậy. Nàng ta quá khinh thị người khác, cũng quá đề cao bản thân mình.

Có lẽ vừa rồi người nọ cũng phát hiện ra phần nào.

"Vũ Phi, về sau tránh xa vị Thái Thượng trưởng lão này một chút, công pháp hắn tu luyện không tầm thường đâu." – Thiếu nữ nọ cảnh cáo một cách thận trọng.

Thấy nét khó xử trên gương mặt nàng ta, Tống Vũ Phi cũng căng thẳng theo. Y thở dài, nói – "E rằng có muốn cũng không được. Ta đã kết thù sống mái với đệ tử Phương Tinh Hải của hắn, sau này chắc chắn sẽ va chạm rất nhiều. Xem hành động hôm nay của hắn, hắn ắt hẳn cực kỳ cưng chiều Phương Tinh Hải. Nếu giết Phương Tinh Hải, ta nhất định sẽ bị hắn trả thù."

Người nọ khép mi trầm tư một lúc, sau đó khoát tay – "Không cần lo lắng, hắn tu được đến Đại thừa kỳ đã là cực hạn, đã sớm bị Thiên Đạo ruồng bỏ. Nhiều nhất là trăm năm, Thiên Đạo tất sẽ trừ khử hắn. Đồ đệ kia của hắn bị huỷ cả linh căn lẫn đan điền, cũng không đáng lo ngại."

Nghe nói Thái Thượng trưởng lão chắc chắn sẽ chết, Tống Vũ Phi yên tâm hơn hẳn, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm – "Chỉ e hắn có nhiều biện pháp để thay đổi vận mệnh cho Phương Tinh Hải."

Người nọ cười nhạt, giọng nói tràn ngập sự khinh miệt – "Thay đổi vận mệnh nào có dễ dàng như vậy, ngay cả thần tiên như chúng ta đây cũng khó có thể làm trái mệnh trời. Căn cốt của Phương Tinh Hải bị tổn hại đến ngần ấy, trừ phi chế được Đoạt Thiên Tạo Hoá đan, chứ không tuyệt đối không có khả năng khôi phục như lúc ban đầu. Đoạt Thiên Tạo Hoá đan, chỉ một chữ "Đoạt" thôi đã nói lên sự bất phàm của loại thuốc này. Nó có thể đắp nặn thân xác, tạo dựng lại linh căn, hơn nữa thân xác ấy chắc chắn sẽ sở hữu tư chất tốt nhất, mà linh căn thì sẽ là đơn linh căn, nói thuốc này có tác dụng *nghịch thiên* (*) cũng không phải là phóng đại. Nhưng muốn bào chế loại thuốc này thì cần thu thập đủ ba loại linh dược cao cấp nhất trong ngũ hành linh dược, tổng cộng là mười lăm loại. Ngoài ra còn cần linh tuỷ vạn năm làm chất dẫn, cửu thiên huyền hoả làm mồi đốt, và nhất là phải có một đan sư cấp Hỗn mang canh lò. Ở thế giới Hạo Thiên này, đan sư giỏi nhất cũng mới chỉ đến thiên cấp, hơn nữa rất nhiều linh dược cũng đã sớm tuyệt tích, ngươi nói xem hắn thay đổi vận mệnh cho Phương Tinh Hải như thế nào?"

(*) Nghịch thiên: Quá mức tuyệt diệu, trái lẽ tự nhiên.

Tống Vũ Phi ngẫm nghĩ một lát, từ từ nở nụ cười – "Đa tạ tiền bối chỉ dẫn, là vãn bối không đủ trầm tĩnh." – Hiện giờ nghĩ lại, Phương Tinh Hải thốt ra bao nhiêu lời đe doạ trong cung Phá Thiên như vậy, thì ra tất cả đều chỉ là trò cười.

"Ừm, về sau có gặp chuyện gì cũng đừng mất bình tĩnh, kẻo lại vướng phải tâm ma." – Người nọ khoát tay đuổi y đi.

Tống Vũ Phi vội vàng rời khỏi ngọc hoàn. Nghĩ đến Mạc Ngữ – lúc này vẫn đang tự kiểm điểm lỗi lầm trên núi U Minh, trong lòng y lại cảm thấy phiền muộn. Trên núi U Minh có thiết đặt trận pháp luyện tâm, từng hấp thu vô số tâm ma của những đệ tử phạm lỗi, rất nhiều người sau khi xuống núi đều chết vì tâm ma, hy vọng Mạc Ngữ đừng như họ.

Hôm nay, Tông Y tỉnh dậy sau một giấc mơ diễm tình, trông thấy đồ nhi yêu dấu đang ngủ trong vòng tay mình, cảm xúc của hắn lại sục sôi. Trong mơ, hắn và đồ nhi quấn quýt lấy nhau, tuy rằng tướng mạo người nọ liên tục thay đổi, nhưng đôi mắt hoa đào lấp lánh này vẫn y nguyên không đổi.

Hắn mơ thấy người nọ chốc thì khóc thút thít dưới người mình, năn nỉ cầu xin: "Chậm một chút", chốc lại cưỡi trên hông mình, trách mắng: "Mau lên, chưa ăn cơm à". Khi thì lương thiện, đáng yêu, khi thì ngang tàng, ngạo mạn, tính cách nào của người nọ cũng khiến hắn si mê không dứt. Hắn tận tình lao vào cơ thể người nọ, cuối cùng bừng tỉnh trong khoái cảm không gì sánh bằng.

Thân thể nóng bừng, hạ bộ vẫn đứng thẳng, Tông Y cởi quần áo của đồ nhi ra, để thân thể trần truồng của đồ nhi kề sát trong lòng mình. Xong xuôi tất cả, hắn mới thở dài một cách thoả mãn.

Cảm nhận được một cây côn khổng lồ luồn vào giữa đùi mình, Chu Doãn Thịnh lập tức tỉnh dậy, mơ màng hỏi – "Khi nào con mới đi lại được?" – Cảm giác tê liệt thực sự chẳng dễ chịu chút nào.

"Hôm nay sẽ luyện đan cho con." – Tông Y lặng lẽ đặt bàn tay lên bờ mông căng mẩy của đồ nhi, xúc giác nhẵn nhụi, bóng loáng khiến hắn suýt nữa không kiềm được mà nắn bóp.

"Đan dược có thể đắp nặn lại thân xác chắc chắn không tầm thường, người có thể luyện được ư? Hình như người là Kiếm tu mà?" – Chu Doãn Thịnh nhướn mày một cách ngờ vực.

"Ta tinh thông đan dược." – Tông Y giơ ngón tay miết qua đôi môi tái nhợt của đồ nhi, mãi đến khi bờ môi nọ đỏ lên, hắn mới nâng đồ nhi dậy mặc quần áo.

"Lần luyện đan này có lẽ sẽ kéo dài ba tháng, nếu con đói bụng thì lắc chiếc chuông này, sẽ tự có hình nhân đưa đồ ăn đến cho con. Bộ trang phục ta thay cho con này có thể tự động loại bỏ bụi bẩn, thế nên trong ba tháng này không cần tắm rửa, cũng đừng gọi chúng đến hầu hạ. Khi nào sư phụ xuất quan, con muốn làm gì cứ bảo với sư phụ là được." – Tông Y dặn dò tỉ mỉ, cuối cùng đặt đồ nhi trên một chiếc thảm mỏng lơ lửng trên không, bổ sung – "Con muốn đi đâu thì cứ nói tên, nó sẽ đưa con đến đó, nhưng chỉ giới hạn trong cung Phá Thiên. Giờ con chưa khoẻ lại, lại không có khả năng tự bảo vệ mình, nhớ đừng đi lung tung, cẩn thận kẻo bị thương. Sư phụ đã bày trận pháp phòng ngự ngoài cung, trừ phi tu vi hơn sư phụ hai cảnh giới, nếu không sẽ không có ai dám xông vào."

Nói đến đây, hắn dừng một chút, xoa nhẹ đỉnh đầu đồ nhi, nói một cách dịu dàng – "Đừng sợ, sư phụ sẽ ra nhanh thôi."

Chu Doãn Thịnh liên tục gật đầu, thấy hắn xoay người bước đến phòng luyện đan, khoé mắt hắn bỗng dưng đỏ lên. Hắn phát hiện ra mình càng ngày càng không thể xa rời người này, nếu phải trở về hiện thực một mình, hắn thà sống trong thế giới ảo với người này mãi mãi.

Như thể thần giao cách cảm, Tông Y ngoảnh đầu lại nhìn, bước chân cũng không dịch chuyển được nữa.

"Sao lại mít ướt thế này?" – Hắn cúi người xuống, đặt thân hình gầy yếu của đồ nhi lên khuỷu tay mình rồi

bế bổng hắn lên bằng tư thế ẵm trẻ, giọng nói tràn ngập ý cười – "Trong mơ, con cũng rất hay khóc nhè. Trên đầu, cổ tay, cổ chân đều đeo hoa nguyệt quý, hệt như một bé gái."

Chu Doãn Thịnh trợn tròn mắt, phản bác – "Đấy chẳng phải do ngươi bắt ta đeo hay sao? Ngươi còn đẩy ta vào bụi hoa..." – Nói đến đây, hắn vội vàng dừng lại, nội tâm lại vui mừng khôn xiết: Quả nhiên người này đang dần khôi phục trí nhớ, những mảnh ký ức mà anh ta có thể nhớ lại dường như càng ngày càng nhiều.

Tông Y nói một cách khẳng định – "Quả nhiên chúng ta đã quấn quýt bên nhau rất nhiều kiếp luân hồi, con vốn thuộc về ta."

Tống Vũ Phi cảm nhận rõ ràng thái độ của sư phụ và các sư huynh dành cho mình bắt đầu trở nên lãnh đạm, các đệ tử nội môn khác cũng như vậy. Có thể bàng quan trước cảnh đồng môn bị đệ tử ma đạo sát hại, sau đó nhảy ra cướp đoạt tài sản của đồng môn, đủ để chứng minh người này ác nghiệt, đê hèn đến nhường nào. Nếu kết giao với người như vậy, không chừng một ngày nào đó bị giết còn không biết mình chết như thế nào.

Vì vậy, đệ tử nào có mắt nhìn người, tác phong chính trực đều tránh xa Tống Vũ Phi. Còn Trâu Dịch Minh và Mạc Ngữ, hai người kia vốn kiêu căng, không thèm kết bạn với những đệ tử bình thường.

Giờ đây, tình cảnh của Tống Vũ Phi trong nội môn quả thực khốn cùng, may mà Trâu Dịch Minh rất quý y, thường xuyên giúp đỡ, y mới sống không quá chật vật. Mà sau khi trở về từ núi U Minh, Mạc Ngữ liền bế quan không ra ngoài, hiển nhiên đã nảy sinh tâm ma, nếu không kịp thời diệt trừ tận gốc, e rằng sẽ ảnh hưởng đến tu vi.

Biết vì giúp đỡ Tống Vũ Phi, con gái cưng của mình mới liên tiếp phạm sai lầm, ấn tượng của Xích Tiêu chân nhân dành cho người này giảm không phanh. Nếu không vì còn muốn biết rõ bí mật mà y che giấu, ông ta đã sớm trục xuất y khỏi môn phái.

Hôm nay, vừa qua buổi trưa, núi tịch phong đột nhiên phát ra hào quang đỏ rực, một cột sáng vàng kim chiếu thẳng lên trời, đón tiếng Phạn du dương vọng xuống từ chín tầng mây. Lúc này, một mùi hương đượm lòng của thuốc lượn lờ trong không khí, khiến linh khí từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ về nơi này.

Có hiện tượng lạ ắt có báu vật!

Tất cả tu sĩ trông thấy cảnh tượng này đều lập tức lao đến nơi xuất hiện cột sáng. Nhận ra đó lại là địa phận của Vô Cực tiên tông, những người có tu vi thấp đành lực bất tòng tâm, còn những người có tu vi cao thì lặng lẽ lẻn vào, chờ đợi thời cơ.

Ngay giây sau đó, hào quang tản đi, cột sáng biến mất, mây đen bao phủ bầu trời. Đây rõ ràng là khúc dạo

đầu cho sự xuất hiện của một đan dược nghịch thiên. Nhưng Thái Thượng trưởng lão là Kiếm tu mà nhỉ, hắn học luyện đan từ khi nào, còn chế ra loại thuốc có thể kéo mây thiên kiếp đến? Xích Tiêu chân nhân vô cùng kinh ngạc, lập tức bay về phía núi Phần Tịch.

"Thiên kiếp? Hào quang? Lẽ nào Đoạt Thiên Tạo Hoá đan thực sự được bào chế thành công?" – Thiếu nữ trong ngọc hoàn lẩm bẩm với ngữ điệu không thể tin.

"Tiền bối, chúng ta có cần qua xem không?" – Lúc này, cảm xúc của Tống Vũ Phi rất xấu. Y hoàn toàn không ngờ được Thái Thượng trưởng lão lại có thể bào chế thành công một loại thuốc nghịch thiên như vậy. Xem ra, người kia không chỉ là Kiếm tu, mà còn là đan tu cấp Hỗn mang, hơn nữa sở hữu rất nhiều cả một kho tàng. Trở thành đồ đệ của một người tai to mặt lớn, không gì không làm được như vậy, tiền đồ của Phương Tinh Hải quả thực thênh thang, rộng mở.

Y nghiến răng nghiến lợi, hận Mạc Ngữ khi trước vì sao không dứt khoát giết chết Phương Tinh Hải. Ả rước về cho y một cục nợ lớn!

143. Quyển 12 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Khi Xích Tiêu chân nhân đến chân núi Phần Tịch, các Phong chủ khác cũng đã đến đông đủ, đang ngẩng đầu nhìn cung Phá Thiên bị phủ trong mây mù, đặc biệt là Phong chủ núi Đan Nguyên, trong đôi mắt ngập tràn sùng bái và khát vọng.

"Thì ra Thái Thượng trưởng lão là đan sư cấp Hỗn mang, hắn giấu chúng ta kỹ thật đấy. Khí vị này, chắc chắn là Đoạt Thiên Tạo Hoá đan. Tiểu đồ nhi mà hắn mới thu đúng là quá may mắn!"

"Thực sự là Đoạt Thiên Tạo Hoá đan?" – Xích Tiêu chân nhân nhìn về phía người nọ một cách hoảng sợ. Đó chính là đan dược cấp Hỗn mang trong truyền thuyết, từ phương thuốc đến cách thức luyện đan đều đã thất truyền mấy vạn năm.

"Đúng vậy." – Phong chủ núi Đan Nguyên đắm chìm trong hương thuốc nức mũi.

Một người bên cạnh cảm thán – "Vừa là Kiếm tu vừa là đan tu, hơn nữa tu vi đều đạt đến đỉnh cao, có thể thoải mái lấy ra nhiều báu vật như vậy để thay đổi vận mệnh cho đồ đệ mình, Thái Thượng trưởng lão quả thực thâm sâu khôn lường! Không chừng hắn sẽ trở thành tu sĩ Phá Thiên kiếm đạo đầu tiên phi thăng thành công."

Tống Vũ Phi và Trâu Dịch Minh vừa đến gần liền nghe thấy câu này. Tống Vũ Phi có vẻ ủ dột, trong khi Trâu Dịch Minh lại ngưỡng mộ khôn cùng, chỉ duy thiếu nữ xinh đẹp trong ngọc hoàn cười nhạo – "Có câu "Thiên dự thu chi, tất tiên dữ chi" (*), Định Quang chân nhân này càng lộng hành thì càng sớm mất mạng. Tiếc thay một thiên phú trác tuyệt, sao lại tu Phá Thiên kiếm đạo làm gì."

(*) Trong "Đạo đức kinh" của Lão Tử có câu: "Tướng dục thủ chi, tất tiên dữ chi", đại ý là "Muốn lấy thứ gì thì trước tiên phải cho đi", tác giả chế lại để hợp với hoàn cảnh truyện: Trời muốn cướp mạng sống của Tông Y nên trước đó ban cho anh thật nhiều sức mạnh để anh chủ quan. (mất hẳn nghĩa của câu gốc luôn._.)

Tống Vũ Phi lập tức yên tâm, đi đến bên cạnh Phong chủ núi Lôi Nguyên. Thái Bình chân nhân chỉ lạnh nhạt nhìn y một cái rồi tiếp tục ngẩng đầu nhìn mây, không muốn giao lưu quá nhiều với y. Đồ đệ này quá phức tạp, hơn nữa còn có rất nhiều bí mật, sau này e rằng sẽ gây nhiều rắc rối. Nhìn đi, rắc rối lớn nhất đã chờ sẵn trong cung Phá Thiên kìa.

Đoạt Thiên Tạo Hoá đan chẳng những có thể nâng cao tư chất của tu sĩ, mà còn có thể giúp những tu sĩ độ kiếp cải tử hoàn sinh, bổ sung linh lực. Dẫu là tu sĩ Đại thừa kỳ hay là Tán tiên, chỉ cần một viên này thôi cũng đã có thể phi thăng một cách thuận lợi. Vì vậy, lượng tu sĩ muốn tranh giành viên thuốc quả thực nhiều không đếm xuể. Những người tu vi thấp bị trận pháp trấn môn cản lại, còn những ai tu vi cao thì đã sớm mai phục ở xó xỉnh nào đó.

Mười một vị trưởng lão còn lại đổ dồn đến chân núi Phần Tịch, cũng đã nhận ra một vài hơi thở không bình thường. Nhưng họ chỉ khoanh tay đứng yên tại chỗ, không có hành động gì. Bọn họ đều là những lão yêu quái mấy ngàn mấy vạn tuổi, lịch duyệt bất phàm, không ngờ lại bị một tên nhãi ranh vắt mũi chưa sạch ngồi lên đầu. Đã vậy, tên nhãi kia còn không coi ai ra gì, bản tính khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Vì thế, các trưởng lão đều muốn cho hắn một bài học, đợi đến khi nào hắn không chống chọi được thì ra tay tương trợ, tiện thể yêu cầu hắn dâng Đoạt Thiên Tạo Hoá đan cho môn phái. Trong mười một trưởng lão, có bốn người đã đột phá Đại thừa kỳ nhiều năm, nhưng vẫn chưa nắm chắc có thể phi thăng thành công, nếu có viên thuốc này thì sẽ khác.

Mỗi người đều có dự tính của riêng mình. Trong bầu không khí yên lặng, tia sét đầu tiên đánh xuống cung Phá Thiên, hoá thành một vầng sáng tím rồi tiêu tán. Ngay sau đó là tia thứ hai, tia thứ ba… Cho đến hết tia thứ năm mươi tư, mây mù mới dần dần biến mất, nhường chỗ cho mặt trời.

Linh khí khổng lồ ồ ạt dồn về cung Phá Thiên, đồng thời cũng cuốn đi hương thuốc đậm đà. Đây là dấu hiệu thuốc thành hình.

"Oắt con, giao Đoạt Thiên Tạo Hoá đan ra đây, bản tôn có thể miễn chết cho ngươi!" – Một giọng nói già nua vang dội giữa không trung, ngay sau đó, một bóng người đỏ như máu đột nhiên xuất hiện, vung trọng kiếm bổ lên trận pháp phòng ngự ngoài cung.

Xích Tiêu chân nhân tập trung nhìn, thì ra là Huyết Ma lão tổ, ông lớn có tu vi cao nhất ma đạo, đã đột phá Đại thừa kỳ hơn một nghìn năm, vì làm nhiều việc ác nên trù trừ không dám độ kiếp, chỉ chờ mong một báu vật như vậy xuất hiện.

Lão nhất quyết phải giành được Đoạt Thiên Tạo Hoá đan.

"Huyết Ma, một mình ngươi không thắng được chúng ta, chúng ta cũng có ý với Đoạt Thiên Tạo Hoá đan, khuyên ngươi hãy mau về đi." – Lại thêm hai người bỗng chốc xuất hiện, chính là Tán tiên Dương Minh và Huyền Huy lánh đời đã lâu, một người là Lục kiếp Tán tiên, một người là Thất kiếp Tán tiên, là cao thủ số một số hai thế giới Hạo Thiên.

Huyết Ma lão tổ còn đương do dự, lại bỗng nghe thấy một giọng nói trầm trầm không mấy vui vẻ vọng đến từ cung Phá Thiên – "Kẻ nào dám làm càn trên núi Phần Tịch của ta, mau cút ngay cho ta!"

Ô, thằng nhãi này thật hỗn xược! Ba ông lớn nhất tề tỏ ra giận dữ, nhưng còn chưa kịp ra tay, vô vàn ánh kiếm đen đã vụt ra từ cung Phá Thiên, mang theo khí thế long trời lở đất.

Ba người vội vàng xuất chiêu ngăn cản. Mới đầu, ba người còn chống đỡ khá dễ dàng, chỉ là không thể đến cung Phá Thiên. Nhưng sau hai nén hương, ánh kiếm chẳng những không giảm bớt, mà thế tấn công càng ngày càng sắc bén, mỗi ánh kiếm đều ẩn chứa sát khí lành lạnh, mỗi đợt tấn công đều khiến người ta muốn trốn cũng không được, muốn tránh cũng chẳng xong.

Ba người dần dần không chống đỡ nổi, rơi vào thế bị động, thân thể vốn vững chắc như sắt thép bị vô số ánh kiếm cứa qua, máu chảy ròng ròng, đau đớn khó có thể chịu đựng, mà còn không thể dùng linh lực hay

đan dược để chữa trị. Đây chính là uy lực của Phá Thiên kiếm đạo, ánh kiếm này thậm chí có thể chém tan phép trời, một nhục thể tầm thường há có thể chịu đựng?

Huyết Ma lão tổ vừa đánh vừa lui. Vừa né được đòn chí mạng một cách hóc hiểm, lão lập tức bỏ chạy. Hai Tán tiên đưa mắt nhìn nhau một cái rồi cũng hoá thành tia sáng phi xa tít tắp. Chưa lộ mặt đã có thể khiến họ chật vật như vậy, có thể thấy thực lực của người ta hơn xa bọn họ.

Phá Thiên kiếm đạo quả nhiên bất phàm!

Chưa kể ba người còn bị thương rất nặng, thuốc nào cũng không chữa được, chỉ có thể ngày ngày tiêu hao linh lực để điều trị, chẳng bao lâu sau liền nối đuôi về chầu trời, khiến bao nhiêu cao thủ bàng hoàng. Chỉ riêng nhóm người trong Vô Cực tiên tông này thôi cũng đã hãi đến không nói nên lời.

"Huyền Huy là Thất kiếp Tán tiên, là tu sĩ đệ nhất ở thế giới Hạo Thiên này, vậy mà cũng không phải là đối thủ của Thái Thượng trưởng lão. Phá Thiên kiếm đạo, Phá Thiên kiếm đạo…" – Phong chủ núi Kiếm Nguyên nhắc đi nhắc lại bốn chữ "Phá Thiên kiếm đạo", vẻ mặt tràn ngập sự kính nể.

"Vũ Phi, sau này nhớ tránh xa núi Phần Tịch hết sức có thể." – Trầm mặc hồi lâu, thiếu nữ tuyệt sắc nọ lên tiếng. Ngay vừa rồi, nàng ta cảm nhận được uy lực long trời lở đất trong kiếm trận của người nọ, khiến ngay cả một hồn ma như nàng ta cũng run bần bật. Bấm tay tính toán, người nọ đã trải qua bảy lần cửu cửu thiên kiếp, vậy mà giờ vẫn bình an vô sự, Thiên Đạo liệu có thực sự tiêu diệt được người này?

Rốt cuộc tư chất phải thế nào mới có thể tạo nên một tu sĩ hùng mạnh như vậy? Đâu chỉ ba nghìn thế giới, dẫu ở tiên giới, e rằng người này cũng sẽ là nhân vật đứng trên vị trí cao nhất.

Thiếu nữ nọ nhắm mắt trầm tư, rất lâu sau mới thở dài một tiếng. Tâm trạng Tống Vũ Phi càng lúc càng ủ rũ, trong lòng nhận lời người nọ, nhưng trên mặt lại toát vẻ không phục.

Xích Tiêu chân nhân trở về cung Xích Tiêu, việc đầu tiên chính là gọi con gái cưng của mình ra.

"Thái Thượng trưởng lão đã bào chế ra Đoạt Thiên Tạo Hoá đan cho Phương Tinh Hải. Sau khi uống thuốc này, dù là phế vật tứ linh căn cũng có thể hoá thành thiên tài tu chân ngay tức khắc. Con còn nhớ chuyện mình ký đơn sinh tử không?"

Mạc Ngữ cúi đầu, đáp – "Đương nhiên con nhớ."

"Vậy thì về sau đừng lơ là việc tu luyện. Tuy giờ Phương Tinh Hải mới bắt đầu tu luyện, nhưng Thái Thượng trưởng lão là đan sư cấp Hỗn mang, lại có trong tay vô vàn báu vật, bào chế cho hắn thêm mấy viên thuốc nâng cao tu vi cũng không phải việc gì khó. Mười năm sau so đấu, khó mà đoán được ai thắng ai bại."

"Con biết rồi ạ, con nhất định sẽ không lơ là việc tu hành." – Mạc Ngữ chắp tay hứa hẹn, vẻ mặt tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại đong đầy nỗi hoảng loạn.

Trong cung Phá Thiên, Tông Y đang ôm đồ nhi cùng ngâm mình trong hồ Toái Ngọc. Lấy tay vục nước tắm rửa cho đồ nhi, hắn chầm chậm lướt ngón tay quanh bờ vai mịn màng bóng loáng của đồ nhi.

"Vì sao người lại tu luyện Phá Thiên kiếm đạo? Nghe nói những tu sĩ tu luyện kiếm đạo này đều thập tử vô sinh, bị Thiên Đạo tiêu diệt." – Gương mặt Chu Doãn Thịnh đượm vẻ sầu lo.

"Ta sinh ra là để diệt trừ Thiên Đạo." – Tông Y nói một cách thản nhiên.

"Tức là sao?" – Lời nói này quá là ngạo mạn!

"Không là sao hết, chỉ là một cảm giác, một…" – Tông Y ngẫm nghĩ rất lâu, sau đó mới nói một cách thong thả – "Một sứ mệnh."

Một sứ mệnh ư? Chu Doãn Thịnh trầm ngâm, bắt đầu có phỏng đoán mơ hồ về thân phận chồng mình.

Tắm sạch sẽ cho đồ nhi, Tông Y bế đồ nhi lên giường ngọc, giọng nói toát lên vẻ không đành lòng – "Trước khi uống thuốc, sư phụ cần rút căn cốt đã bị tổn hại của con ra, rất đau, con cố gắng chịu đựng."

"Sư phụ cứ làm đi, con không sao." – Chu Doãn Thịnh khoát tay.

Tông Y chần chừ một lát, sau đó bắt đầu rút từng chiếc xương đã nám đen, nứt vụn trong cơ thể đồ nhi ra. Nếu không loại bỏ những tạp chất này, sau khi uống thuốc, đồ nhi sẽ càng đau.

"May mà không bị thương ở đầu." – Chu Doãn Thịnh đùa, tự tìm vui trong khổ.

Tông Y cúi đầu đặt một nụ hôn lên bờ môi tái nhợt của hắn, sau đó luồn lưỡi vào miệng hắn, đẩy một viên thuốc qua. Không có linh lực bao phủ, viên thuốc lập tức hoá thành chất lỏng chảy vào yết hầu, tạo thành một dòng khí nóng rực.

"Đừng sợ, có sư phụ ở đây, sư phụ nhất định sẽ không để con xảy ra chuyện gì." – Tông Y ôm đồ nhi đã đau đến rên thành tiếng vào lòng, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán hắn.

Chu Doãn Thịnh đã đau đến không nói được lời nào, ngay cả ý thức cũng trở nên mơ hồ. Cảm giác đau đớn này không chỉ tồn tại trên thân thể, mà còn cả trên linh hồn, như thể đắm mình trong bể axit, rồi lại như rơi vào dòng dung nham sôi sục, thậm chí như bị ngọn lửa địa ngục thiêu cháy.

"Đồ nhi đừng sợ, sẽ qua nhanh thôi." – Trái tim như bị dao cứa, Tông Y liên tục hôn bờ mi ướt đẫm nước mắt của đồ nhi. Cảm giác đau đớn kịch liệt dường như xuyên qua làn da lạnh lẽo của đồ nhi mà truyền sang cho hắn, khiến hắn gần như không chịu nổi.

Tròn một đêm giày vò, hôm sau, Chu Doãn Thịnh tỉnh dậy trong vòng tay rộng lớn của Tông Y. Hắn thử nâng tay, đá chân vài cái, cuối cùng ngồi bật dậy.

"Con khoẻ rồi, con có thể đi lại được rồi!" – Hắn lay mạnh Tông Y.

Tu sĩ Đại thừa kỳ căn bản không cần giấc ngủ, Tông Y đã dừng nhập định ngay từ lúc đồ nhi tỉnh dậy. Hắn xoa đầu đồ nhi, nói một cách dịu dàng – "Sư phụ kiểm tra linh căn cho con trước, khi nào con dẫn khí nhập thể thành công thì sư phụ sẽ giúp con tìm một công pháp phù hợp sau." – Hắn giữ rất nhiều công pháp bậc nhất, dù linh căn của đồ nhi là gì cũng có thể chọn được một công pháp phù hợp.

Chu Doãn Thịnh vừa cười vừa gật đầu, ăn điểm tâm rồi đến thiên điện để kiểm tra.

Tông Y đưa cho hắn một viên đá trong suốt, nói – "Không cần làm gì cả, chỉ nắm trong tay là được."

Chu Doãn Thịnh nắm viên đá chờ đợi. Mấy giây sau, viên đá toát ra một vầng sáng xám, một luồng khí dạng mây mù hội tụ tại chính giữa rồi từ từ lan ra cả viên đá.

"Đây là linh căn gì?" – Nếu ký ức của Phương Tinh Hải không sai sót, ánh sáng xám không thuộc bất cứ linh căn nào.

"Đây là..." – Một người không gì không biết như Tông Y cũng có phút giây chần chừ hiếm thấy. Hắn nói một cách chậm rãi – "Đây là vụ (*) linh căn trong biến dị linh căn."

(*) Vụ: sương mù.

"Vụ linh căn?" – Chu Doãn Thịnh hỏi với vẻ chờ mong – "Dạng linh căn này rất hiếm đúng không?" – Mau nói cho trẫm trẫm cũng có bàn tay vàng!

"Đúng là rất hiếm, mấy vạn năm cũng không xuất hiện một người sở hữu vụ linh căn." – Tông Y gật đầu. Thấy vẻ mặt đồ nhi rạng rỡ, Tông Y không khỏi xoa đầu hắn một cách trìu mến, bổ sung – "Vì vậy không có bất cứ công pháp hoàn chỉnh nào để con tu luyện. Theo sư phụ được biết, người cuối cùng sở hữu vụ linh căn chỉ tu luyện đến Kim đan kỳ đã ngã xuống, công pháp còn do người đó tự mình nghĩ ra, cũng không hề mạnh."

Chân mày nhướn cao của Chu Doãn Thịnh xẹp xuống, hắn nói với vẻ phẳng lặng – "Nói cách khác, vụ linh căn là linh căn vô dụng trong hàng ngũ thiên linh căn?"

Tông Y đặt tay lên gáy hắn, ấn khuôn mặt bất mãn không vui của hắn vào lòng mình, an ủi – "Đồ nhi đừng lo, có sư phụ đây. Không có công pháp thì chúng ta có thể tự nghĩ. Tuy là Kiếm tu nhưng sư phụ cũng am tường phương pháp tu luyện của Đạo tu."

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười nói – "Được, chúng ta tự nghĩ công pháp. Con không có sở trường gì đặc biệt, nhưng đầu óc cũng khá nhạy bén, khả năng nhận thức cũng không kém."

Thấy đồ nhi sáng sủa, tự tin như vậy, Tông Y yên tâm, lại đặt một nụ hôn lên mái tóc đen tuyền của hắn.

Kiểm tra linh căn xong, Chu Doãn Thịnh bắt đầu dẫn khí nhập thể. Chung quy là thân thể được Đoạt Thiên Tạo Hoá đan cải tạo, tư chất tuyệt hảo, chưa đầy một khắc đã bắt giữ được rất nhiều linh khí, xuôi theo kinh mạch, dẫn vào đan điền. Nhưng còn chưa kịp lắng đọng hoàn toàn, linh khí đã thi nhau thoát khỏi đan điền.

Chu Doãn Thịnh thử lại vài lần, nhưng lần nào cũng như vậy, tựa hồ những linh khí này đang bài xích hắn.

Chuyện gì vậy? Lẽ nào Thiên Đạo không tán thành sự tồn tại của mình? Nghĩ đến đây, hắn cười nhạt. Đấy đâu phải là Thiên Đạo, mà là Chủ Thần, nó đương nhiên sẽ không chấp nhận một kẻ phản bội như mình. E rằng vụ linh căn vô dụng kia cũng là kiệt tác của nó.

Sau bốn canh giờ thử đi thử lại, Chu Doãn Thịnh bỏ cuộc, mở cửa phòng đi tìm sư phụ.

"Sao còn chưa dẫn khí nhập thể?" – Tông Y nắm lấy ngón tay đồ nhi, thần thức dò qua đan điền hắn, ánh mắt toát vẻ kinh ngạc. Đoạt Thiên Tạo Hoá đan có thể nâng cao tiềm năng của người ta lên đến cực hạn, đáng lý ra chỉ cần vài giây là đồ nhi có thể vào cửa rồi.

"Thiên Đạo bài xích con, không chịu cho linh khí đi vào đan điền con." – Trước mặt người yêu, Chu Doãn Thịnh cảm thấy không có gì là không thể nói.

Tông Y hơi nhếch miệng, cười nói – "Thì ra đồ nhi cũng không được Thiên Đạo chấp nhận, hay lắm." – Dứt lời, hắn trầm ngâm một lát, sau đó lấy một thứ từ trong nhẫn ra.

Chu Doãn Thịnh đến gần xem xét, trông thấy đó là một hòn đá kỳ quái có lớp ngoài trong suốt, chính giữa là một vòng xoáy đen sì. Lõi hòn đá dường như toát ra một lực hút vô cùng đáng sợ, hấp dẫn linh khí xung quanh, ngay cả ánh sáng phát ra từ dạ minh châu trong cung điện cũng bị hút ra, lơ lửng giữa không trung, tạo thành từng chùm sáng trong không khí.

"Đây là gì?" – Chu Doãn Thịnh kinh ngạc hỏi.

"Đây là…" – Tông Y ngập ngừng một cách khả nghi, sau đó khoát tay – "Con không cần hỏi nhiều, chỉ cần biết hòn đá này có thể hấp thu vạn vật, thậm chí bao gồm cả ánh sáng. Đặt nó trong đan điền của con, vấn đề sẽ được giải quyết ngay lập tức."

Hấp thu được cả ánh sáng, thế có khác nào hố đen? Chu Doãn Thịnh cầm lấy hòn đá, nhìn một cách cẩn thận, càng nhìn càng thấy giống một hố đen thu nhỏ, chẳng qua bên ngoài có thêm một lớp vỏ trong suốt mà thôi. Hắn nhìn Tông Y một cái, thử nói – "Đừng bảo người cũng không biết xuất xứ của hòn đá này nhé?"

Tông Y có vẻ lúng túng, không nói câu nào.

"Người tìm thấy nó ở đâu?" – Chu Doãn Thịnh tiếp tục truy hỏi.

"Ở…" – Lại tạm dừng trong giây lát một cách khả nghi, Tông Y rốt cuộc thẳng thắn – "Sư phụ cũng không biết nguồn gốc của hòn đá này. Có một ngày, nó bỗng dưng xuất hiện trong nhẫn của ta, hấp thu hết báu vật trong nhẫn. Sư phụ cảm thấy nó rất quan trọng nên giữ lại."

Chu Doãn Thịnh nghĩ đến hố đen mà họ gặp kiếp trước, nghĩ đến thực lực càng ngày càng mạnh của anh nhà, không thể không cảm thán về vận may của mình. May mà hắn gặp được nửa kia của mình, nếu không chắc chắn sẽ không thoát khỏi bàn tay của Chủ Thần.

"Đồ nhi cho ta một giọt máu tươi, đợi ta luyện hoá nó rồi đặt vào bụng đồ nhi là được." – Tông Y lấy ra một chiếc lọ ngọc nhỏ xinh.

Chu Doãn Thịnh nhỏ một giọt máu vào lọ ngọc.

Lại ba tháng trôi qua, Tông Y rốt cuộc luyện hoá xong hòn đá rồi dùng bí thuật đưa vào bụng đồ nhi. Lần này, cảm giác khi tu luyện khác hẳn lần trước. Dù xung quanh có bao nhiêu linh khí, Chu Doãn Thịnh đều có thể hấp thu, hơn nữa không hề có cảm giác ứ đầy. Nếu không phải Tông Y xếp mấy linh mạch, còn bày vài trận pháp che giấu trong điện, chắc chắn dòng xoáy linh khí này sẽ hấp dẫn sự chú ý từ khắp mọi nơi.

Chỉ một tháng ngắn ngủi, Chu Doãn Thịnh đã vượt qua Luyện khí kỳ, bước vào Trúc cơ hậu kỳ. Mười sáu tuổi trúc cơ, cũng coi như là thiên tài, nhưng tiền đề là bắt đầu tu luyện từ khi còn nhỏ. Mười sáu tuổi bắt đầu tu luyện, mười sáu tuổi trúc cơ, dù ở thế giới Hạo Thiên hay các đại thế giới khác đều chưa từng thấy bao giờ.

"Thần hồn của con từng bị thương, con luyện quyển công pháp này trước đi đã, có thể tu bổ thần hồn." – Tông Y gọi đồ nhi đến nơi mình ngồi, đưa một tấm thẻ ngọc cho hắn.

Chu Doãn Thịnh truyền linh lực vào, lập tức biết đây là một phép thuật luyện hồn cực kỳ hiếm thấy, có thể tôi luyện thần hồn nhờ hấp thu ánh nắng ánh trăng. Đúng là thiếu gì đưa nấy, quá là chu đáo. Hắn bò lên đùi Tông Y, lặng yên ôm lấy hông người nọ.

Tông Y vội vàng ôm hắn vào lòng, năm ngón tay xuyên qua tóc hắn, nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn dịu dàng nói – "Thật là thích làm nũng, y hệt trong mơ."

Khoé miệng Chu Doãn Thịnh giật giật, thực sự không hiểu tại sao giữa họ có biết bao ký ức ấm áp, ngọt ngào như vậy mà người này cứ chăm chăm nhớ những khoảnh khắc xấu hổ nhất của hắn. Chẳng lẽ không thể nhớ những khoảng khắc chất lừ của hắn?

Mà thôi, chỉ cần anh ta thích là được. Véo nhẹ bàn tay đặt trên hông mình của người yêu, Chu Doãn Thịnh hừ một tiếng.

Quả nhiên thích làm nũng. Tông Y bật cười trong lòng, sau đó ôm hắn lướt gió bay về phía Bác Lãm các trong phái, vừa đi vừa giải thích – "Tuy rằng tự nghĩ công pháp, nhưng cũng không thể nhắm mắt làm liều. Chúng ta tham khảo vài quyển công pháp liên quan đến vụ linh căn trước, sau đó sư phụ sẽ đưa con đến các vùng sương mù lớn để tu luyện. Có thể tu luyện đến mức độ nào thì phải xem khả năng nhận thức của con."

Nói đến đây, hắn hơi dừng một chút, sau đó nói như đinh đóng cột – "Khả năng nhận thức của đồ nhi đương nhiên là tốt nhất, thế nên đừng sốt ruột, chúng ta từ từ mày mò."

Chu Doãn Thịnh gật đầu đồng ý, lại cảm thán lần nữa vì sự chu đáo của người yêu. Đại khái là sợ hắn nóng lòng nâng cao tu vi mà nảy sinh tâm ma nhỉ? Có nửa kia bầu bạn, dẫu không bao giờ quay về được thì cũng có sao, hắn không quan tâm.

Hai người dừng trước cửa Bác Lãm các, người phụ trách quản lý công pháp vội vàng đi ra nghênh tiếp.

"Không cần đa lễ, chúng ta tự đi là được." – Tông Y buông đồ nhi ra, phất tay nói.

Người cai quản thở phào nhẹ nhõm, cúi người dâng lên hai lá bùa thông hành.

Chu Doãn Thịnh không muốn bỏ sót bất cứ quyển công pháp nào liên quan đến vụ linh căn. Hắn bắt đầu tìm từ tầng công pháp cao cấp nhất, sau đó xuống dần xuống dần. Tông Y vẫn luôn theo sát bên cạnh hắn.

"Công pháp vụ linh căn hiếm thật đấy!" – Xuống đến tầng thấp nhất, Chu Doãn Thịnh lắc lắc hai tấm thẻ ngọc trên tay, lắc đầu thở dài.

"Xem thêm một chút đi, đừng nóng vội." – Tông Y vỗ nhẹ đầu hắn an ủi, đôi mắt toát vẻ thương yêu. Đồ nhi mười sáu tuổi trúc cơ, ngoại hình cũng chững lại ở mười sáu tuổi, thân hình thực sự không cao, trông cũng rất gầy yếu, bộ dạng gió thổi là bay ấy khiến hắn mỗi lần nhìn đều muốn ôm vào lòng.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, nhìn theo dãy kệ gỗ phía trước, gương mặt ôn hoà tức thì phủ đầy băng giá.

Đằng trước, Tống Vũ Phi cầm trong tay một tấm thẻ ngọc, đang nhìn về phía hắn bằng ánh mắt khiếp sợ. Không thể trách y lại thất thố như vậy, bất kể ai phát hiện tu vi của Phương Tinh Hải đã đạt đến Trúc cơ hậu kỳ cũng đều sẽ giật mình. Mới hơn bốn tháng mà người này đã trúc cơ rồi ư? Lúc trước Tống Vũ Phi vẫn tự kiêu rằng thiên phú mình trác tuyệt, vậy mà cũng mất tròn năm năm để đột phá Trúc cơ kỳ.

Tìm được một sư phụ tốt quả nhiên khác hẳn. Nghĩ đến Thái Bình chân nhân luôn lạnh lùng với mình, Tống Vũ Phi không khỏi sinh lòng ghen ghét.

"Đưa ta xem thẻ ngọc trên tay ngươi." – Tông Y đột nhiên lên tiếng.

Tống Vũ Phi nắm chặt thẻ ngọc theo phản xạ, thiếu nữ tuyệt sắc trong ngọc hoàn kêu thất thanh – "Nhất định không được đưa cho hắn!" – Quyển công pháp này là "Thuật luyện thể Hỗn Mang Cửu Chuyển", một công pháp huyền thoại của tiên giới. Công pháp này có thể giúp người tu luyện hoá thân thể thành thứ vũ khí thiên bẩm mạnh nhất, đánh đâu thắng đó, còn chưa kể mỗi cánh tay, cẳng chân cũng hơn cả thần binh thượng cổ, ngay cả ánh mắt cũng có thể giết người.

Quyển công pháp này đã thất truyền nhiều năm trên tiên giới, không ngờ lại trôi dạt đến thế giới Hạo Thiên, đã vậy còn bị liệt vào hàng công pháp bậc thấp do tốc độ tu luyện quá chậm, vừa đáng cười vừa đáng tiếc. Nếu không phải kiến thức của thiếu nữ nọ uyên bác, e rằng đã lỡ mất quyển công pháp này.

Nghe vậy, nội tâm Tống Vũ Phi chấn dộng, vắt hết óc suy nghĩ xem nên đánh trống lảng thế nào.

Vẻ mặt Tông Y trở nên lạnh lẽo. Ả đàn bà này chẳng qua chỉ là một Huyền tiên nhỏ nhặt, vậy mà cũng dám giở trò ngay trước mặt mình. Nàng ta nào biết cái cấm chế mà nàng ta cho rằng kín kẽ kia đã sớm bị hắn nhìn thấu ngay khi lướt mắt qua. Lời nói của nàng ta, Tông Y cũng nghe thấy rành mạch.

Đương nhiên, cho dù nàng ta không nói, Tông Y cũng có thể nhận ra sự đặc biệt của thẻ ngọc. Hắn thả một tia ánh đen cuốn lấy thẻ ngọc, giành lấy một cách dễ dàng, sau đó dùng thần thức xem xét.

Tuy thẻ ngọc tên là "Thuật luyện thể Vô Cực", nhưng Tông Y chỉ nhìn sơ qua là biết đây là "Thuật luyện thể Hỗn Mang Cửu Chuyển", công pháp luyện thể mạnh nhất trên đời.

Hắn ra đời ở thế giới Hạo Thiên, tuổi tác cũng không lớn, thế nhưng lại hiểu biết tường tận mọi chuyện từ ba nghìn tiểu thế giới, ba nghìn trung thế giới, ba nghìn đại thế giới đến tiên giới, thần giới. Chính hắn cũng không biết vì sao lại như vậy, nhưng trên đời này cũng không phải không có người mới sinh ra đã biết mọi chuyện, vì vậy hắn cũng không truy xét nhiều.

Đưa công pháp cho đồ nhi, hắn dịu dàng nói – "Hôm nay rốt cuộc cũng tìm được thứ có ích. Chúng ta về thôi."

Từ lúc hắn ra tay, thiếu nữ nọ suýt nữa không khống chế được mà chống cự. Người này tuy mới Đại thừa kỳ, nhưng linh lực lại ẩn chứa uy áp cực kỳ khủng khiếp, khiến đường đường một Huyền tiên như nàng ta cũng sinh lòng e sợ.

Nàng ta khản giọng thúc giục – "Đòi công pháp lại! Có công pháp này, dù có là cửu cửu thiên kiếp ngươi cũng có thể chống đỡ một cách dễ dàng. Như vậy ngươi sẽ có thể đưa ta về tiên giới sớm hơn mấy trăm năm."

Tống Vũ Phi vội vàng đuổi theo, kêu to – "Thái Thượng trưởng lão, quyển công pháp này vẫn bối trông thấy trước, theo thứ tự trước sau…"

"Thế lá bổ thiên cũng do anh trai ta lấy trước, chẳng phải các ngươi vẫn theo đuôi anh ấy, bàng quan nhìn anh ấy bị người trong ma đạo giết rồi cướp mất hay sao? Nếu người trong ma đạo không xuất hiện, chắc các ngươi cũng tự mình ra tay nhỉ. Đừng nói mấy đạo lý chó má này với ta, ta thích thì ta lấy công pháp này thôi, có giỏi thì lại mà cướp." – Chu Doãn Thịnh đột nhiên quay đầy, đôi mắt đã đỏ lừ.

Hắn dùng thuật sưu hồn để tìm kiếm linh hồn của Phương Văn Quang, mong có thể đưa người nọ đi đầu thai chuyển kiếp, nào ngờ những người giết hắn là đệ tử Phệ Hồn tông, thần hồn hắn đã sớm bị pháp khí huỷ hoại, hoàn toàn biến mất trên đời. Nhóm người của Tống Vũ Phi không thể nào không nhận ra chiêu thức công pháp của Phệ Hồn tông, nhưng không muốn giúp đỡ mà thôi. Từ nay về sau, hắn sẽ cướp hết tất cả những gì mà họ để ý nhất.

Các đệ tử xung quanh nhìn sang, ánh mắt toát vẻ khinh miệt.

Tống Vũ Phi lúng túng vô cùng, đứng như trời trồng, tiến thoái lưỡng nan. Tông Y lườm Tống Vũ Phi một cái rồi ôm đồ nhi bay về núi Phần Tịch.

Thiếu nữ tuyệt sắc nọ thở dài – "Ngươi đã kết thù không đội trời chung với Phương Tinh Hải, tốt hơn hết nên nghĩ cách hoá giải đi. Nếu không hắn ắt sẽ cản trở con đường tu hành của ngươi."

"Hoá giải bằng cách nào? Hắn có Thái Thượng trưởng lão che chở, nếu ta ra tay với hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị Thái Thượng trưởng lão đánh cho hồn phi phách tán. Ngươi kiêng dè Thái Thượng trưởng lão như vậy,

chắc hẳn cũng không phải đối thủ của hắn." – Tống Vũ Phi rời khỏi Bác Lãm các, tự giễu thầm trong lòng.

Thiếu nữ nọ day trán, sắc mặt ảm đạm.

Tống Vũ Phi vốn chỉ thử một câu, thấy phản ứng của thiếu nữ, y cũng rõ thiếu nữ quả thật không phải đối thủ của Thái Thượng trưởng lão. Trái tim y trĩu xuống, một lát sau lại bình tĩnh trở lại. Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn cách khiến một người biến mất, không nhất định phải tự mình ra tay. Về sau, y phải cẩn thận lên kế hoạch, tìm cách mượn đao giết người.

Chú thích:

(1) Ngọc hoàn: Ngọc được mài khắc thành dạng vòng tròn, thường được dùng làm mặt dây chuyền hoặc trang sức đeo ở đai áo.

144. Quyển 12 - Chương 5

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Hai quyển công pháp vụ linh căn đều là công pháp bậc thấp, hơn nữa cũng không hoàn thiện, cùng lắm chỉ tu luyện được đến Kim đan kỳ, tuyệt đối không có khả năng đột phá lên mức cao hơn.

Tiếp đó là quyển "Thuật luyện thể Hỗn Mang Cửu Chuyển" nọ, phương pháp tu luyện có thể xưng là xa xỉ. Quyển thứ nhất là thuật luyện da, cần ngâm trong nước thuốc pha chế từ những bảo vật vô giá như linh tuỷ vạn năm, linh chi vạn năm, kết tinh của từng hệ ngũ hành, quả bạo linh vạn năm bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể tôi rèn lên tầng da thịt vững chãi, không gì có thể phá nổi.

Quyển thứ hai là thuật luyện xương cốt, cần kết hợp với vài chục loại thuốc bậc nhất như Hoá Ma đan, Tẩy Cốt đan, Ngưng Bích đan, Kim Hoàn đan… cho đến khi hoá cốt phàm thành cốt tiên. Khoan hãy nói quá trình gian nan như thế nào, riêng việc thu thập số thuốc kia đã là một quá trình dài lê thê.

Quyển thứ ba bước sang tôi luyện lục phủ ngũ tạng, quyển thứ tư là kỳ kinh bát mạch, rồi đến linh khiếu, đan điền, tử phủ, âm thần, cuối cùng là dương thần, mỗi quyển đều cần kết hợp với rất nhiều linh thảo hoặc đan dược cực kỳ quý giá, nếu không sẽ chỉ tốn công vô ích.

Nhưng một khi tu luyện hết chín quyển, người tu luyện sẽ sở hữu một thân thể bất tử bất diệt, mỗi bộ phận trên cơ thể đều cứng cáp, bén nhạy, không khác nào thần binh.

Xem xong thẻ ngọc, Chu Doãn Thịnh không thể không cảm thán với sự thiên vị của Thiên Đạo đối với đứa con số mệnh. Có công pháp này, không cần tu luyện hết chín quyển, chỉ cần đến quyển thứ bảy thôi, y cũng đã trở thành tồn tại mạnh nhất ở thế giới Hạo Thiên này. Dù là tứ cửu thiên kiếp, lục cửu thiên kiếp hay thậm chí là cửu cửu thiên kiếp, y cũng sẽ có thể gánh một cách dễ dàng.

May mà Tông Y giành lấy công pháp, cũng coi như cướp đi một cơ duyên lớn của Tống Vũ Phi. Nhưng cơ duyên của nhân vật chính có khi lại là kiếp nạn của nhân vật phụ. Tạm thời không nhắc đến chuyện công

pháp này nghịch thiên đến mức nào, chỉ riêng những đan dược, linh thảo nghe lạ hoắc này cũng không thể nào xuất hiện ở thế giới Hạo Thiên.

Chu Doãn Thịnh trả lại thẻ ngọc cho Tông Y, thở dài – "Công pháp này tốt thì tốt thật, nhưng e rằng chúng ta không thể tìm hết được linh đan, linh thảo trong đấy, có cũng như không."

Tông Y xem qua vài lần, không để tâm chút nào – "Sư phụ có thể chế thuốc, có thể tìm linh thảo, từ thần giới đến ma giới, không nơi nào sư phụ không thể đến. Đồ nhi đừng lo nghĩ quá nhiều, cứ luyện quyển đầu tiên trước đi. Thiên Đạo không chấp nhận hai sư đồ chúng ta, không chừng đến Kim đan kỳ, đồ nhi cũng phải trải qua cửu cửu thiên kiếp, thuật luyện thể này vừa hay có thể phát huy tác dụng."

Chu Doãn Thịnh gật đầu tán thành. Hắn hiểu rõ quyết tâm giết chết mình của Thiên Đạo, không chỉ Kim đan kỳ mà e rằng mỗi lần đột phá sau này đều sẽ bị sét đánh tơi bời. Thiên Đạo cũng chỉ biết mềm nắn rắn buông, không làm gì được chồng mình nên mới quay sang bóp trái hồng mềm (*) này.

(*) Trái hồng mềm: Người dễ bắt nạt.

Cứ bóp đi, sớm muộn gì cũng chặt tay nó.

Thấy đồ nhi chốc thì tỏ ra dữ tợn, chốc thì tỏ ra khinh miệt, chốc lại cười lạnh lùng, biểu cảm vô cùng phong phú, đáng yêu. Nội tâm Tông Y dập dềnh sóng gợn, hắn bế đồ nhi ngồi lên đùi mình, xoa nắn vuốt ve từ đầu đến chân.

Những vị thuốc kết hợp cần thiết cho quyển thứ nhất cũng không phải thứ gì quý giá với Tông Y. Hắn lấy các vị thuốc cần thiết từ trong nhẫn ra rồi thả toàn bộ vào hồ Toái Ngọc. Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, thấy làn da đồ nhi trở nên vừa nõn nà vừa bền chắc, hắn liền dẫn đồ nhi đến các vùng sương mù lớn ở thế giới Hạo Thiên để tu luyện.

Đầu tiên, họ đến vùng sương mù Mê Huyễn. Hầu hết tu sĩ từng đến nơi này đều bị rơi vào ảo giác, không thể thoát khỏi, cuối cùng hao phí toàn bộ linh khí, chết vì suy nhược. Sương mù ở đây chẳng những có thể khúc xạ ánh sáng, hình thành ảo ảnh tráo đổi thật giả, mà còn có thể phản chiếu bí mật bị vùi sâu trong nội tâm tu sĩ, khiến họ nảy sinh tâm ma.

Họ không chết vì nguyên nhân khách quan, mà là tự mình dằn vặt mình đến chết.

Chu Doãn Thịnh dừng chân tại vùng sương mù hai năm, gặp được vô số yêu ma quỷ quái, cho đến khi hấp thu hết linh khí trong vùng sương mù mới lên đường đến nơi khác.

Tiếp theo, họ ghé thăm Lãnh địa Chướng Khí ở ma giới. Nơi này quanh năm bị sương độc bao phủ. Độc tố trong sương chẳng những có thể ăn mòn cơ thể tu sĩ, mà còn có thể gây tổn hại cho đan điền của họ, thậm chí có thể bám vào nguyên thần của họ, khiến họ chết dần chết mòn.

"Nghe có vẻ rất đáng sợ, nhưng chỉ cần phủ một lớp linh khí ngoài cơ thể là có thể ngăn cách sương độc. Sương mù chỉ có thể gây một ít tổn thương nhỏ cho tu sĩ." – Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày đứng giữa màn sương độc, Chu Doãn Thịnh nói.

Tông Y khoát tay – "Con cần đứng thêm bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa mới đủ."

Chu Doãn Thịnh không nói gì nhiều, đứng tiếp bảy bảy bốn mươi chín ngày. Đến ngày cuối cùng, sắc mặt hắn đã trở nên tái nhợt, đôi môi tím ngắt. Thấy Tông Y xuất hiện giữa màn sương, hắn mới yếu đuối quỳ một chân xuống đất.

Tuy đã phủ một lớp linh khí ngoài cơ thể, nhưng làn da lẫn đạo bào của hắn vẫn đọng đầy nước. Không biết từ khi nào, sương mù đã thẩm thấu qua tầng phòng ngự mà hắn thiết đặt, xâm nhập vào cơ thể hắn. Quá trình này vừa chậm chạp vừa lặng lẽ, khiến hắn đến giây phút cuối cùng mới phát hiện ra.

Tông Y lập tức ôm hắn vào lòng, cho một viên Thanh Hư đan vào miệng hắn, sau đó truyền linh lực của mình vào giúp hắn hấp thu chất thuốc, loại trừ độc tố.

"Đỡ hơn chút nào chưa?" – Hắn vuốt ve gò má đồ nhi đầy yêu thương.

"Đỡ hơn nhiều rồi." – Chu Doãn Thịnh gật đầu, cười khẽ – "Không ngờ sương độc có thể bám vào dòng linh khí mà con hấp thu. Chỉ cần con hấp thu linh khí thì ắt sẽ không thể tránh chuyện bị sương độc gây tổn thương. Nhưng trên đời này có tu sĩ nào không cần hấp thu linh khí hay sao? Không. Vậy nên đây mới là phương pháp tu luyện cơ bản nhất, uy lực cũng lớn nhất của tu sĩ vụ linh căn – gắn kết sương mù mà mình đã luyện hoá vào với linh khí."

Ai bảo vụ linh căn là linh căn vô dụng nhất, kém cỏi nhất? Chờ đến khi họ thực sự lí giải sự đáng sợ của sương mù, họ sẽ không bao giờ nghĩ như vậy nữa.

Sương là chất khí ngưng tụ, cũng là chất lỏng bay hơi, có thể hoá hữu hình thành vô hình, vô hình thành hữu hình. Nó sinh ra từ hư vô, có thể lan tràn đi khắp nơi chỉ trong tích tắc. Đặc điểm lớn nhất của nó là bao phủ, xâm nhập, dung hoà, thoạt tưởng không có gì nguy hại, nhưng thực chất lại có thể kết hợp sức mạnh ngũ hành lại với nhau, hình thành lên pháp thuật mang tính huỷ diệt.

Thực tế, nó có thể thâu tóm vạn vật. Cho dù không có hình thể, nó vẫn có thể gây ra tổn thương vĩnh cửu cho tu sĩ.

Cười xong, Chu Doãn Thịnh lấy thẻ ngọc ra, cẩn thận khắc vài chữ lên đó:

"Hoá Vụ quyết.

Một: Hoá vụ,

Hai: Vụ hoá,

Ba: Hoá vụ."

Chỉ có vài chữ lặp đi lặp lại, gộp chung vào nhau cũng khiến người ta không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Nhưng Tông Y chỉ vừa nhìn lướt qua bằng thần thức đã gật đầu một cách vui vẻ – "Tốt lắm."

"Sư phụ hiểu ạ?" – Chu Doãn Thịnh nhướn mày.

Tông Y dang tấm đạo bào rộng rãi của mình ra, bọc đồ nhi vào lòng, nói một cách chậm rãi – "Một, hoá vụ, hoá khí thành sương, nén linh khí thành hơi nước, tạo ra không gian thuộc về riêng mình. Giao đấu trong không gian này có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức. Hai, vụ hoá, hoá thân thể thành sương, biến cơ thể từ hữu hình thành vô hình, có thể ẩn náu, công kích hoặc trốn chạy. Ba, hoá vụ…"

Nói đến đây, ánh mắt Tông Y hơi sáng lên, thở dài – "Chính là hoá vạn vật thành sương. Nếu có thể tu luyện đến bước này, một cái nhấc tay cũng có thể hoá vật hữu hình thành vô hình. Bất cứ tu sĩ hay pháp khí nào có cấp bậc thấp hơn con, hễ bị con chạm vào sẽ lập tức hoá thành sương rồi tan biến. Đây là phương pháp tu luyện có uy lực lớn nhất mà sư phụ từng thấy, vậy nên sư phụ mới bảo tốt."

Chu Doãn Thịnh vừa khắc chữ lên thẻ ngọc vừa gật đầu, nội dung về cơ bản là tương đồng với lời giải thích của Tông Y. Hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong sự lĩnh hội của mình, đặt thẻ ngọc lên trán, không ngừng sử dụng thần thức để sửa chữa và hoàn thiện.

Tông Y dẫn hắn rời khỏi ma giới, tìm một động phủ dồi dào linh khí, ôm đồ nhi vào lòng rồi nhắm mắt nhập định. Một lần nhập định này, thời gian lại trôi qua ba năm.

Ba năm sau, Chu Doãn Thịnh đưa thẻ ngọc chi chít chữ cho Tông Y, cười nói – "Xem hộ con với."

Tông Y xem một cách cẩn thận, sau đó bổ sung quy luật thời gian và không gian vào chương "vụ hoá". Một khi kết hợp với hai quy luật này, người tu luyện công pháp này sẽ có thể hoá thân thành sương khói, đi xuyên vạn dặm, tồn tại cùng đất trời bao la. Khi hắn ẩn náu, không ai có thể phát hiện ra tung tích của hắn. Thậm chí, hắn có thể hoá thành hơi nước đọng trên quần áo hoặc pháp khí của bất kỳ tu sĩ nào, đi qua mọi vùng đất mà không ai phát hiện ra.

Nhận lấy thẻ ngọc, Chu Doãn Thịnh trầm tư rất lâu, sau đó mới hỏi – "Nếu đã có thể bám vào da thịt tu sĩ, vậy có thể xâm nhập vào đan điền hoặc tử phủ của họ theo linh khí hay không?" – Còn về việc xâm nhập để làm gì, không cần nói cũng biết.

Càng chỉnh sửa, hoàn thiện, công pháp này càng trở nên hiểm hóc, khó lường, không giống công pháp của danh môn chính phái chút nào, mà hệt như thứ công pháp tà ma ngoại đạo.

Tông Y cũng phát hiện ra điều này. Nhưng hắn không để tâm, chỉ vừa xoa gáy đồ nhi vừa nói – "Chắc là

được, nhưng cần phải mê hoặc thần trí của tu sĩ kia mới có thể thành công. Nhưng con cũng phải biết, tuỳ tiện đi vào nội phủ của một cao thủ nào đó là hành vi vô cùng nguy hiểm, nguyên thần của người đó có thể giết chết con bất cứ lúc nào."

Chu Doãn Thịnh gật đầu, trong lòng lại nói: Chỉ cần bơm thêm khí độc phá huỷ nguyên thần người ta thì cũng chẳng nguy hiểm là bao. Sương vốn muôn hình vạn trạng, công pháp được sáng tạo từ nó dĩ nhiên cũng khác biệt vô cùng. Một khi tu luyện đến giới hạn cao nhất, vùng sương mù kéo dài mấy vạn dặm mà hắn giăng trải có thể giết chết ngàn vạn tu sĩ chỉ trong tích tắc.

Vụ linh căn cũng không phải linh căn vô dụng, lần này Thiên Đạo lại phải thất vọng rồi.

Hai người ghé qua vô số vùng sương mù, dần dần hoàn thiện công pháp. Hai năm cuối cùng, Tông Y đưa đồ nhi đến núi tiên Hải Ngoại, nơi dồi dào linh khí nhất, đồng thời cũng là nơi nguy hiểm nhất thế giới Hạo Thiên để rèn luyện.

Vì linh khí dày đặc ngưng tụ thành hơi nước lơ lửng giữa không trung, nơi này cũng quanh năm chìm trong sương trắng, không thể nhìn rõ cảnh vật ngoài năm mét. Thậm chí, linh khí hỗn loạn còn hình thành nên gió mạnh và lốc xoáy, có thể chém vụn cả cao thủ trên Đại thừa kỳ.

Cũng bởi vậy, dù linh khí trên núi tiên Hải Ngoại dồi dào đến đâu đi chăng nữa cũng hiếm có tu sĩ nào có gan đến thử.

Tông Y chỉ màn sương trắng xoá trước mặt, nói – "Hấp thu đi, được chừng nào hay chừng nấy, sư phụ canh giữ cho con."

Chu Doãn Thịnh liếm môi, giọng nói khàn khàn – "Sư phụ, tuy linh khí nơi đây rất dồi dào, đủ cho con hấp thu, nhưng con muốn thử một công pháp tu luyện nhanh hơn."

"Công pháp gì?"

"Công pháp song tu." – Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm chồng mình với ánh mắt nóng bỏng. Hắn đã nhịn tám năm rồi, đúng là làm khó hắn. Phải biết hắn vốn thuộc tuýp người không thịt không vui.

Tông Y lặng yên nhìn hắn, ánh mắt đã tối sầm.

Thấy vẻ mặt Tông Y nghiêm nghị, thân hình cứng ngắc, như thể không chấp nhận được tình cảm thầy trò cấm kỵ, Chu Doãn Thịnh không khỏi thở dài trong lòng: Kiếp này chồng mình chẳng những mặt liệt, mà còn là một kẻ cuồng tu luyện không hiểu chuyện gió trăng, xem chừng không dễ dụ. Thế thì đợi thêm một thời gian nữa vậy.

Hắn khoát tay, đang định nói mình chỉ đùa thôi thì thấy Tông Y đưa một tấm thẻ ngọc cho hắn, giọng nói khàn khàn – "Đây là công pháp song tu mà ta đã lựa, con hãy ghi nhớ các bước tu luyện rồi chúng ta cùng tu luyện."

Chu Doãn Thịnh đặt thẻ ngọc lên trán, khoé miệng tức thì run rẩy. Cái gọi là "các bước tu luyện" thực ra chính là một vài tư thế làm tình, trông vô cùng phóng túng, vô cùng dâm loạn, quả thực vượt mức liêm sỉ cho phép.

Nếu không phải đã chuẩn bị từ lâu, sao người này có thể lấy ra thẻ ngọc ngay khi mình nhắc đến chuyện song tu được cơ chứ? Trong khi mình học thuộc thì anh ta lại ngồi nhìn, hiển nhiên là đã thuộc nằm lòng, cũng không biết đã xem bao nhiêu lần! Chu Doãn Thịnh trừng mắt nhìn Tông Y một cái, thầm nghĩ người này quả nhiên vẫn chứng nào tật nấy, dẫu biến thành ai cũng không sửa được cái thói cuồng dâm đấy, chẳng qua là từ dê lộ hoá thành dê ngầm mà thôi.

Bị đôi mắt ướt át nọ trừng, trái tim Tông Y nóng lên, ngoài mặt lại càng tỏ ra nhiêm nghị. Hắn hỏi – "Đã nhớ chưa?"

Chu Doãn Thịnh do dự gật đầu, lại có vẻ trở nên hơi bị động.

"Vậy thì tốt." – Tông Y bày trận pháp ngăn cản người ngoài quấy rầy, sau đó cởi quần áo, khoanh chân ngồi xuống đất, vẫy tay với đồ nhi – "Lại đây, vào trong vòng tay sư phụ nào."

Chu Doãn Thịnh cũng bất chấp tất cả mà bước đến, lóng ngóng một lúc mới cởi được vạt áo. Hắn ngồi mặt đối mặt trong lòng Tông Y, hai chân quấn quanh eo hắn.

[...]

Hai người hợp nhất, cùng vận hành pháp lực, nhanh chóng đắm chìm vào tu luyện. Linh khí xung quanh hình thành một lốc xoáy khổng lồ, điên cuồng đổ xuống đỉnh đầu hai người, khiến sương mù quanh núi tiên cũng trở nên mỏng bớt.

Hai năm sau, Tông Y luyện hoá nguyên dương của mình vào bụng đồ nhi, bản thân mình cũng hấp thu nguyên dương của đồ nhi. Lần đầu tiên, khuôn mặt lạnh lùng toát lên vẻ thoả mãn.

Chu Doãn Thịnh tỉnh lại từ khoái cảm kéo dài suốt hai năm, cặp má đỏ ửng, đôi mắt ướt át, ánh mắt đong đưa đầy tình tứ. Hắn ngả người vào vòng tay Tông Y mà thở dốc. Nghe thấy tiếng nước ma xát khi Tông Y rút ra khỏi cơ thể mình, lông tơ khắp người đều dựng đứng.

Tông Y khoác thêm đạo bào cho hắn, nói một cách chính trực – "Đồ nhi hãy chuyên tâm tu luyện, khi nào đến Nguyên anh kỳ, chúng ta có thể song tu bằng nguyên thần, cảm giác sẽ rất khác, hiệu quả cũng sẽ cao hơn rất nhiều."

Chu Doãn Thịnh cạn lời, trừng mắt nhìn Tông Y. Hắn đương nhiên biết cảm giác khi song tu bằng nguyên thần là như thế nào, chính là như kiếp trước họ hoà quyện linh hồn vào với nhau, khoái cảm cao hơn hiện tại vô số lần.

Đừng có nhắc đến chuyện xấu hổ đấy bằng cái giọng nghiêm túc đứng đắn như vậy, tôi biết thừa cái tâm tư đen tối của anh rồi! Hắn véo ngực Tông Y một cái.

Tông Y nắm lấy tay hắn, đưa lên môi hôn một cái, giọng nói chan chứa sự cưng chiều – "Đừng nghịch, song tu thêm lần nữa sẽ bỏ lỡ cuộc so tài toàn môn phái mất."

Cuộc so tài toàn môn phái? Chu Doãn Thịnh lập tức mặc đạo bào vào, kiểm tra đan điền. Hố đen mini lơ lửng ngay chính giữa đan điền hắn, bên trong thỉnh thoảng có ánh sáng loé lên, lớp vỏ trong suốt hoá thành màu bạch kim, tạo nên cảm giác vô cùng huyền ảo.

"Cấp bậc hiện nay của con là gì? Kim đan?" – Hắn hoang mang hỏi.

Tông Y xem xét cơ thể hắn, thấy hòn đá màu bạch kim nọ, hắn cũng rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, tầng tầng lớp lớp mây đen đột nhiên tụ lại trên đỉnh đầu, tiếng sấm ầm ầm kéo đến từ chân trời. Hiển nhiên, hắn đã đạt đến Kim đan kỳ.

Mây đen càng ngày càng dày, từng tia sét tựa như những con rồng đang bay lượn giữa tầng mây. Dựa theo khí thế, có thể phán đoán đây cũng là cửu cửu thiên kiếp.

Chu Doãn Thịnh cười lạnh – "Xem ra Thiên Đạo quả nhiên không chấp nhận được sự tồn tại của chúng ta. Sư phụ, người mau lùi lại đi, cẩn thận kẻo bị lan đến." – Mấy năm nay, cùng với việc hoàn thiện công pháp, hắn vẫn chăm chỉ luyện hồn, luyện thể. Linh hồn của hắn đã khôi phục một nửa, thuật luyện thể hắn cũng đã tu luyện đến chương sáu, có thể chống đỡ được lôi kiếp.

Tông Y lặng yên rời khỏi phạm vi mây đen bao phủ. Nếu cảm nhận được sự tồn tại của hắn, sau cửu cửu thiên kiếp, Thiên Đạo sẽ lại giáng thêm một cửu cửu thiên kiếp nữa, vậy thì gay.

Chu Doãn Thịnh từng trải qua thế giới tu tiên, biết cảm giác bị sét đánh là như thế nào. Nhưng lần này đỡ vất vả hơn bất cứ lần nào trong quá khứ. Da thịt hắn bị cháy đen hết lớp này đến lớp khác, nếu không phải đã từng tu luyện thuật luyện thể, hiện giờ hắn đã thân tử đạo tiêu. Hòn đá trong đan điền rung lắc không ngừng, hút lôi kiếp vào nội phủ, càng khiến hắn suýt nữa nổ tan xác.

Thứ này bình thường rất hữu dụng, không ngờ đến khi độ kiếp lại si đa như vậy. Chu Doãn Thịnh cũng bó tay, chỉ có thể gắng chống đỡ. Khi chỉ còn hơi thở cuối cùng, tám mươi mốt lượt sét đánh rốt cuộc cũng kết thúc, linh lực ồ ạt tràn vào hồi phục lại thể xác đã thoi thóp của hắn.

Xem xét đan điền, lớp vỏ bao bọc bên ngoài xoáy đen càng trở nên xán lạn, còn có tia sét thỉnh thoảng

lượn quanh. Xoáy đen có thể hấp thu linh khí và năng lượng ngũ hành, dĩ nhiên cũng có thể hấp thu năng lượng sấm sét. Nếu vận dụng năng lượng này vào Hoá Vụ quyết, hiệu quả sẽ tăng một cách đáng kể, cũng coi như trong cái rủi có cái may.

Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười hài lòng, bước ra khỏi mảnh đất đã cháy đen.

Tông Y dang tay ôm lấy hắn, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt loé lên sát khí lạnh băng.

Thái Thượng trưởng lão suốt bốn trăm năm liền chưa từng rời khỏi Vô Cực tiên tông một bước, lần này lại đưa đồ nhi ra ngoài tu luyện mười năm tròn. Trong mười năm này, liên tiếp hai Thái Thượng trưởng lão Đại thừa kỳ ngã xuống do độ kiếp thất bại, khiến mọi người trong vô cực tiên tông đều cảm thấy bất an.

Thái Thượng trưởng lão có còn trở về không? Hắn tu luyện Phá Thiên kiếm đạo, lẽ nào cũng đã ngã xuống? Đệ tử trong môn phái sôi nổi bàn tán, đều trông mong Thái Thượng trưởng lão bình yên vô sự. Nếu Thái Thượng trưởng lão mất, Vô Cực tiên tông chắc chắn sẽ mất đi địa vị môn phái đệ nhất, thậm chí sẽ bị những môn phái lớn khác chèn ép, tấn công.

Nhưng Tống Vũ Phi và Mạc Ngữ hoàn toàn không hy vọng Thái Thượng trưởng lão trở về. Trong mười năm này, họ sống rất vất vả. Mạc Ngữ không thể thoát khỏi sự khống chế của tâm ma, tu vi không hề tăng tiến. Tống Vũ Phi thì bị đồng môn cô lập, ngay cả các sư huynh, sư đệ trên núi Lôi Nguyên cũng né tránh y như rắn rết.

Hễ y nhận nhiệm vụ môn phái nào cần hợp tác nhóm, những thành viên khác đều sẽ viện đủ lý do để bắt y rời nhóm. Không ai muốn hợp tác với một người có thể sát hại cả đồng môn vì lợi ích của riêng mình, họ sợ mình sẽ chết không rõ lý do như Phương Văn Quang.

Tống Vũ Phi cũng hết cách, đành cố gắng cùng ra ngoài làm nhiệm vụ với các sư huynh, sư đệ núi Lôi Nguyên. Tuy rằng họ không từ chối y thẳng thừng, nhưng họ sẽ tránh xa y hết mức có thể, gạt y xa ra khỏi bọn họ. Vài lần như vậy, Tống Vũ Phi cảm thấy chán nản, bèn một mình ra ngoài trải đời, rèn luyện. Cũng may y có một Huyền tiên trong ngọc hoàn che chở, an toàn vô cùng. Hơn nữa, nàng ta còn sở hữu kiến thức uyên bác, ánh mắt tinh đời, giúp y tìm ra rất nhiều động phủ bí ẩn, lấy được vài báu vật quý giá và một dòng truyền thừa Đạo pháp, thực lực tăng vọt.

Đến khi cuộc so tài toàn môn phái mở ra, tu vi của y đã chạm mức Kim đan hậu kỳ, xem như là người nổi bật trong hàng ngũ đệ tử đồng lứa.

Xích Tiêu chân nhân đứng trên đài cao động viên chúng đệ tử. Dưới đài, Trâu Dịch Minh nhỏ giọng hỏi – "Ngươi nghĩ liệu Thái Thượng trưởng lão với Phương Tinh Hải có trở về không? Chẳng phải trước kia hắn từng ký đơn sinh tử với sư muội hay sao? Còn bảo muốn tự tay xử lý chúng ta."

"Chắc chết quách bên ngoài rồi." – Mạc Ngữ nói với vẻ độc địa.

Tống Vũ Phi cười, khoát tay – "Thế sự khó đoán, có khi sẽ về ngay lập tức cũng không chừng."

Lời y nói quả nhiên ứng nghiệm, một ánh kiếm đen bỗng nhiên lao đến từ phía chân trời, trực tiếp xuyên qua trận pháp phòng ngự của môn phái, dừng lại giữa khoảng không trên đấu trường, Thái Thượng trưởng lão và đệ tử bước xuống từ trên không.

Hai người mặc hai bộ đạo bào đen hoa văn đen giống hệt nhau, ngọc trâm gài trên tóc cũng giống nhau như đúc. Chỉ khác ở chỗ người thì cao lớn, người thì nhỏ gầy; người thì anh tuấn điển trai, người lại mang khuôn mặt trung tính diễm lệ. Tuy khí chất khác nhau, nhưng khi đứng cạnh nhau lại có vẻ đặc biệt hài hoà.

Xích Tiêu chân nhân lập tức kết thúc bài phát biểu, dẫn mọi người thi lễ.

Tông Y lạnh nhạt nói – "Thi đấu đã bắt đầu chưa?"

"Đã được mấy ngày rồi ạ. Hôm qua trận đấu giữa các đệ tử Trúc cơ kỳ đã kết thúc, trận đấu hôm nay là của các đệ tử Kim đan kỳ." – Xích Tiêu chân nhân âm thầm dò xét tu vi của Phương Tinh Hải, lại hoàn toàn không cảm nhận được mảy may.

"Vậy thì bắt đầu đi." – Tông Y đi đến vị trí chủ toạ, vươn tay định bế đồ nhi ngồi lên đùi mình theo thói quen.

Chu Doãn Thịnh lườm hắn một cái, tự động đứng ra đằng sau.

Mạc Ngữ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phương Tinh Hải, ánh mắt tràn đầy sát khí. Trâu Dịch Minh phì một hơi, tỏ vẻ khinh thường với Phương Tinh Hải.

Tống Vũ Phi lặng lẽ quan sát hai người trên đài, âm thầm hỏi – "Tu vi hiện giờ của Phương Tinh Hải là gì?"

Thiếu nữ dùng thần thức đảo qua, sau đó cười rộ lên – "Cũng chỉ là Kim đan sơ kỳ mà thôi, cũng không phải đối thủ của ngươi."

Tông Y phát hiện thần thức của người nọ chạm vào đồ nhi mình, khuôn mặt tức thì đanh lại. Hắn dõi mắt nhìn về phía Tống Vũ Phi, một dòng khí đen xuôi theo tầm mắt hắn thâm nhập vào ngọc hoàn, đánh vào ngực người nọ, khiến nàng ta suýt nữa kêu thất thanh vì đau. Đồng thời, một giọng nói lạnh như băng vang lên trong đầu nàng ta – "Phường hạ tiện nào mà cũng dám rình mò đồ nhi ta, nếu còn có lần sau, ta sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán."

Chỉ một ánh mắt đã có thể làm mình bị thương nặng, lần đầu tiên, thiếu nữ nọ cảm nhận rõ ràng sự đáng sợ của Định Quang chân nhân. Người tu luyện Phá Thiên kiếm đạo quả nhiên đều là những tồn tại nghịch thiên. Đám Tiên đế, Tiên tôn kiêu căng, ngạo mạn trên tiên giới thực sự nên đến thế giới Hạo Thiên mà

xem một chút.

Thiếu nữ thu thần thức về, cố nén đau đớn, lặng lẽ trốn vào trong phòng, còn bày hết trận pháp phòng ngự này đến trận pháp phòng ngự khác.

Tống Vũ Phi không biết thiếu nữ gặp phải chuyện gì, nhận được đáp án mình muốn xong cũng không hỏi gì thêm, thoải mái xem người khác thi đấu.

Trên đài, Tông Y gọi Xích Tiêu chân nhân đến bên cạnh mình, chỉ vào đồ nhi mình mà nói – "Thay đối thủ của Mạc Ngữ, Trâu Dịch Minh và Tống Vũ Phi thành Tinh Nhi. Quy ước mười năm trước, các ngươi không quên đấy chứ?"

"Không dám. Ta chỉ muốn hỏi thêm một câu, nếu họ vô tình làm cao đồ bị thương thì nên xử trí thế nào?" – Xích Tiêu chân nhân dò hỏi.

"Xử gì mà gì xử. Vẫn câu cũ, nếu ta chết, đấy là do thực lực ta thua kém, không liên quan đến người ngoài. Những người đó cũng vậy." – Chu Doãn Thịnh nhướn mày cười.

Tông Y cầm lấy cổ tay hắn, nghiêm khắc nạt – "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, đừng hễ cứ mở miệng ra là chết với chóc!" – Lần nào hắn nghe cũng thấy tim đập thình thịch, cảm thấy hoảng loạn vô cùng.

Vẻ mặt độc địa của Chu Doãn Thịnh tức thì ôn hoà trở lại, ngoan ngoãn hứa – "Sẽ không bao giờ nói nữa, đây là lần cuối cùng."

Vẻ mặt Tông Y thế mới dịu đi. Hắn nhìn về phía Xích Tiêu chân nhân – "Ngươi sắp xếp đi. Cuộc so tài trong môn phái xưa nay chú trọng công bằng, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay."

Thái Thượng trưởng lão là người ngay thẳng, nói không nhúng tay thì nhất định sẽ không nuốt lời. Xích Tiêu chân nhân yên tâm, sai người đi sửa thứ tự trận đấu.

Mạc Ngữ và Trâu Dịch Minh nóng lòng muốn thử, sát khí sục sôi. Tống Vũ Phi thì lại hơi phiền muộn, hắn rất muốn giết Phương Tinh Hải, nhưng lại sợ đắc tội với Thái Thượng trưởng lão. Đánh gần chết hay đánh nửa sống nửa chết, đó là một vấn đề.

145. Quyển 12 - Chương 6

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Mạc Ngữ và Trâu Dịch Minh đều là đệ tử chân truyền của Xích Tiêu chân nhân, còn là thiên tài đơn linh căn, thực lực đương nhiên không tầm thường. Ở mấy trận trước, bọn họ không cần tốn bao nhiêu công sức đã có thể khiến đối thủ bị thương nặng, hơn nữa ra tay vô cùng ác độc. Nếu không phải những đệ tử đó kịp thời lên tiếng nhận thua, e rằng sẽ trực tiếp chết trên đài thi đấu.

Các đệ tử đứng xem dưới đài giận mà không dám nói gì. Ngay cả mấy vị phong chủ cũng âm thầm tỏ vẻ phê bình.

"Cuộc so tài toàn môn phái xưa nay không bàn chuyện sinh tử, hai người họ không phạm lỗi gì, không cần phải răn dạy, trách phạt gì cả. Nếu cuộc so tài trong môn phái không khắc nghiệt thì sao có thể khiến các đệ tử nâng cao tu vi, giúp họ không mất mạng dưới tay người khác khi đi ra ngoài rèn luyện chứ?" – Xích Tiêu chân nhân mỉm cười.

Mấy vị phong chủ e ngại nội quy môn phái, đành phải giữ yên lặng.

Tu vi của Tống Vũ Phi là Kim đan hậu kỳ, xem như cao nhất trong hàng ngũ đệ tử này, cho nên y thắng rất thoải mái. Nhưng vì gốc tích kém cỏi lại không được sư phụ ưu ái, y không dám hành động ngang ngược, lần nào cũng chỉ dồn đối thủ xuống khỏi đài thi đấu là dừng tay, khiến rất nhiều người thay đổi cái nhìn về y.

Chu Doãn Thịnh trận nào cũng được đặc cách, chỉ đứng cạnh Thái Thượng trưởng lão xem trò, dường như đang đợi trận đấu cuối cùng. Hành vi *lấy nhàn thắng mệt* (*) này của hắn gặp phải sự chỉ trích của rất nhiều đệ tử.

(*) Lấy nhàn thắng mệt (Dĩ dật đãi lao), kế sách thứ tư trong "Ba mươi sáu kế": lấy sự nhàn hạ đối phó với nhọc nhằn, người dưỡng sức đối với kẻ phí sức, trầm tĩnh ứng biến, đo thực lực đối phương, hòng lấy yếu thắng mạnh.

"Có sư phụ tốt thật là hời, mọi người đều liều mạng tranh đấu để đi đến cuối cùng, trong khi hắn chỉ cần đứng yên đấy thôi đã có thể đi vào vòng so tài mười người cuối cùng." – Một đệ tử vừa lầu bầu vừa cười khẩy.

"Không làm thế thì sao hắn có thể sánh được với người ngoài. Trên người hắn có đeo pháp bảo che giấu tu vi, tuy không thể nhìn thấu năng lực ra sao, nhưng từ đó đến giờ cũng mới mười năm, cùng lắm là Kim đan sơ kỳ, còn toàn là dựa vào thuốc men, nền tảng không ổn định. Dù vào được vòng mười người thì đã sao, e rằng cũng chỉ làm bàn đạp cho người khác. Thái Thượng trưởng lão cưng chiều hắn như vậy không phải là giúp hắn, mà là đang hại hắn." – Một đệ tử khác lắc đầu thở dài.

Ba người Tống Vũ Phi, Mạc Ngữ, Trâu Dịch Minh nghe vậy đều cười thầm trong lòng.

Vòng đấu loại này kéo dài suốt bảy ngày bảy đêm mới chọn ra được chín người cuối cùng. Vòng thi đấu mới vừa bắt đầu, tất cả những giềm pha trước đó đều biến mất. Vòng thi này vốn phải sắp xếp hai người một thi đấu để chọn ra năm người mạnh hơn, rồi lại hai người một thi đấu để chọn ra ba người mạnh nhất. Nói cách khác, mỗi người họ nhiều nhất chỉ cần đấu hai cuộc. Có thể vào đến vòng mười người đều là những đệ

tử có thực lực vô cùng mạnh mẽ, đánh một trận thôi cũng đã phải dốc hết toàn bộ sức lực, mà muốn đánh hai trận thì ắt phải liều mạng.

Nhưng Phương Tinh Hải, người trước đó chưa từng ra sân lần nào lại muốn đánh ba trận liên tiếp, đối thủ còn là ba người có tiềm năng đi vào vòng ba người nhất – Mạc Ngữ, Trâu Dịch Minh, Tống Vũ Phi. Đây đâu phải là cậy quyền thế của Thái Thượng trưởng lão mà gian lận, rõ ràng là tự tìm cái chết!

Ánh mắt nhìn về phía Phương Tinh Hải của các đệ tử Kim đan kỳ đều thay đổi. Xem ra người này cũng có chút bản lĩnh mới dám nghênh chiến như vậy. Họ rất trông chờ xem thực lực của đệ tử Thái Thượng trưởng lão rốt cuộc ra sao.

Dưới sự chú ý của hàng vạn người xem, Mạc Ngữ nhảy lên đài thi đấu, giơ Lưu Quang kiếm chỉ thẳng vào chàng trai áo đen đứng cạnh Thái Thượng trưởng lão.

Chu Doãn Thịnh tức thì biến mất tại chỗ, ngay sau đó liền xuất hiện trước mặt Mạc Ngữ.

"Mời ra chiêu." – Hắn chìa tay, thái độ ôn hoà, lịch thiệp.

Mạc Ngữ cũng không khách khí, chỉ cười gằn một tiếng rồi lập tức chém ra một nhát kiếm lạnh như băng. Động tác của ả thực sự quá nhanh, Chu Doãn Thịnh thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị ả chém làm đôi.

Thấy chàng trai áo đen nọ từ từ ngã rạp xuống đất, các đệ tử dưới đài toát ra vẻ không dám tin. Thế là xong á? Đệ tử duy nhất của Thái Thượng trưởng lão chỉ đến thế thôi ư?

Mạc Ngữ mừng như điên, đang định bổ thêm mấy nhát nữa nghiền nát kim đan của đối phương thì lại thấy hai phần thi thể đứt lìa kia bỗng nhiên hoá thành một làn khói xám, phút chốc đã phủ kín đài thi đấu.

Vẻ mặt thả lỏng của Xích Tiêu chân nhân tức thì sa sầm, ấn đường Trâu Dịch Minh và Tống Vũ Phi cũng vô thức giật nhẹ.

Trong màn sương dày đặc, Mạc Ngữ không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có thể vung kiếm chống đỡ theo trực giác. Một lúc sau, ả rốt cuộc quen với tình trạng tối mờ này. Ả nhìn quanh bốn phía, thấy một bóng người chậm rãi bước ra từ sương mù, không ngờ lại là Phương Văn Quang đã chết từ lâu. Hắn chẳng nói chẳng rằng gì đã lập tức tấn công, từng chiêu thức đều dồn ả vào chỗ chết.

Mạc Ngữ vừa hoảng hốt vừa lấy làm lạ. Nhưng ả cũng không dám nghĩ nhiều, lập tức vung kiếm nghênh chiến.

Chu Doãn Thịnh đứng trên không, khoanh tay trước ngực, hết sức nhàn nhã xem Mạc Ngữ chiến đấu với kẻ địch ảo của mình. Đây là một trong số những chiêu thức mà hắn tự nghĩ ra: Ảo cảnh sương mù. Trải qua luyện hoá, sương mù hoà vào linh khí đi vào cơ thể tu sĩ, phản chiếu những bí mật xấu xa nhất trong thần thức của họ ra ngoài hiện thực.

Ở những ảo cảnh khác, chỉ đương sự mới có thể trông thấy ảo ảnh, người ngoài sẽ không thể biết ảo ảnh đó là gì. Nhưng Ảo cảnh sương mù thì khác, tương tự như mọi người cũng có thể trông thấy ảo ảnh phản chiếu qua sương mù, Chu Doãn Thịnh cũng có thể trông thấy bí mật của những tu sĩ bị nhốt trong vùng không gian của mình.

Hệt như đang quay phim vậy, trong lòng họ nghĩ gì, sương mù có thể lập tức biến hoá ra điều họ nghĩ, mà tình tiết còn tuỳ cơ thay đổi dựa theo tư duy của họ, có thể đánh tráo thật giả.

Mạc Ngữ nhanh chóng giết chết Phương Văn Quang, ngay sau đó lại trông thấy Trâu Dịch Minh bước ra từ màn sương dày đặc. Ả cười lạnh, vung kiếm nghênh chiến. Ảo ảnh Trâu Dịch Minh được phản chiếu qua tư duy của ả cũng nhanh chóng phản kích.

Đứng giữa không trung, Chu Doãn Thịnh nhướn mày, có cái nhìn hoàn toàn mới về bản tính ghen tị của Mạc Ngữ. Thì ra ả không chỉ ghen tị với Phương Văn Quang, mà ngay cả Trâu Dịch Minh ả cũng ghét cay ghét đắng.

Mạc Ngữ vất vả lắm mới giết chết Trâu Dịch Minh, lại thấy Phương Tinh Hải bước ra từ sương mù.

"Giỏi lắm, các ngươi đều muốn chống đối ta phải không? Vậy thì chết hết đi!!" – Tâm ma ẩn náu dưới đáy lòng hoàn toàn bùng phát. Mất Mạc Ngữ đã đỏ lừ, ả tung Lưu Quang kiếm lên không, hoá thành kiếm trận Vô Cực Bát Hoang chém về phía Phương Tinh Hải. Thấy ánh kiếm vụt sáng giữa tầng sương dày đặc, linh khí sôi trào, người ngoài chỉ cho rằng tình hình chiến đấu rất kịch liệt, nào biết đây chẳng qua chỉ là Mạc Ngữ tự diễn một mình mà thôi.

Ả giết hết đối thủ giả tưởng này đến đối thủ giả tưởng khác. Cho đến khi trông thấy Thái Thượng trưởng lão bước ra từ màn sương dày đặc, gương mặt ả rốt cuộc toát lên vẻ tuyệt vọng. Cho dù bị tâm ma khống chế, ả cũng biết mình không phải đối thủ của Thái Thượng trưởng lão.

Chu Doãn Thịnh vốn vẫn mỉm cười, thấy vậy tức thì sầm mặt. Gan lắm, còn muốn giết cả Tông Y!

Hai tay Mạc Ngữ kết thành ấn, nâng Lưu Quang kiếm lên giữa không trung, phát động trận pháp mạnh nhất Vô Cực tiên tông – kiếm trận Thập Tuyệt Tru Tiên. Nhưng linh khí của ả đã sớm cạn kiệt, nào đâu phát huy được một phần vạn uy lực của kiếm trận. Sau vài nhát kiếm bổ vào màn sương, ả rốt cuộc kiệt sức mà quỳ một chân xuống đất.

Trong khi đó, Thái Thượng trưởng lão chỉ phất tay một cái đã gạt sạch chiêu kiếm của ả, sau đó đi từng bước đến trước mặt ả.

"Ngươi là một cô gái có nội tâm vô cùng phong phú, khiến ta phải mở rộng tầm mắt." – Thái Thượng trưởng lao vươn tay, nắm lấy cằm Mạc Ngữ. Mạc Ngữ muốn phản kháng, nhưng linh lực của ả đã cạn kiệt, không thể nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Ả nhìn người đối diện với ánh mắt uất hận, không ngờ khuôn mặt Thái Thượng trưởng lão lại dần dần hoá thành gương mặt diễm lệ nữ tính của Phương Tinh Hải.

"Sao lại là ngươi?" – Khoé mắt Mạc Ngữ như sắp nứt ra.

"Đừng quên ngươi đang thi đấu với ai." – Chu Doãn Thịnh vừa cười nhạt vừa thong thả tách rời xương cốt Mạc Ngữ, khiến ả ré lên thảm thiết.

Nhưng mọi âm thanh của ả đều bị sương mù hấp thu, khiến người ngoài không thể phát hiện mảy may.

Trong tiếng kêu gào ngày càng dồn dập, thê lương, Chu Doãn Thịnh rút toàn bộ căn cốt của Mạc Ngữ ra, bóp vụn ngay trước mặt ả. Sau đó, hắn chụm năm ngón tay lại rồi đâm vào đan điền Mạc Ngữ, móc kim đan đã xám xịt ra.

Lần đầu tiên, Mạc Ngữ cảm nhận được thế nào là sống không bằng chết. Nhưng điều khiến ả khó lòng chịu đựng hơn cả là nỗi tuyệt vọng bao trùm lấy nội tâm. Căn cốt, đan điền, kim đan đều bị tổn hại, ả sẽ trở thành người trần mắt thịt đúng nghĩa. Người phàm thì sẽ phải trải qua sinh, lão, bệnh, tử, *năm cõi luân hồi* (*), là một tồn tại không khác gì kiến hôi! Như vậy sao được!

(*) Đạo giáo quan niệm con người sau khi chết sẽ đi vào luân hồi, nghiệp báo của mỗi người khi còn sống sẽ quyết định nơi mà người đó đầu thai. Năm cõi luân hồi bao gồm: cõi thần, cõi người, cõi súc sinh, cõi ngạ quỷ (quỷ đói), cõi địa ngục.

"Van nài ngươi hãy tha cho ta lần này đi! Cha ta có rất nhiều bảo vật, ngươi muốn gì cũng được, chỉ cần ngươi chịu tha cho ta!" – Lúc này, cả người Mạc Ngữ đã bê bết máu, nước mắt giàn giụa. Là con gái rượu của tông chủ, ả trước nay luôn tỏ ra ngạo mạn, hơn người, chưa từng chật vật như vậy bao giờ.

Đến tận lúc này, ả mới nghiệm ra vì sao mình thua.

"Ta nhận thua! Ta nhận thua!" – Ả gắng sức kêu to, hy vọng các vị Trưởng lão và phong chủ nghe thấy, kịp thời đưa ả đi. Nhưng màn sương dày đặc lại hấp thu hết toàn bộ âm thanh của ả.

"Sư phụ ta là Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực tiên tông, sở hữu bao nhiêu bảo vật vô giá, cần gì mấy thứ kia của các ngươi. Sao trước kia ngươi không tha cho ta? Tha cho anh trai ta? Ta đã nói rồi, ngươi đối xử với ta thế nào, ta sẽ trả lại cho ngươi gấp nghìn gấp vạn lần. Quả đắng này là do ngươi gieo, ngươi phải ăn cho hết." – Chu Doãn Thịnh bóp nát kim đan trong ánh nhìn tuyệt vọng của Mạc Ngữ, sau đó phất tay thu hồi sương mù.

Các đệ tử dưới đài đầu tiên là cảm nhận được khí thế của kiếm trận Vô Cực Bát Hoang, ngay sau đó lại cảm nhận được uy lực của kiếm trận Thập Tuyệt Tru Tiên, trong lòng đều thở dài thay Phương Tinh Hải. Đấy đều là những kiếm trận mạnh nhất Vô Cực tiên tông, một thôi cũng đã khó chống trả, huống gì hai chiêu liên tiếp như vậy.

Phương Tinh Hải này cũng có chút bản lĩnh, có thể dồn Mạc Ngữ sư tỷ đến bước đường này. Nhưng dính phải hai đại kiếm trận này, e rằng hắn cũng lành ít dữ nhiều.

Cũng như khi xuất hiện, sương mù biến mất một cách kỳ lạ. Chỉ trong nháy mắt, đài thi đấu đã quang đãng trở lại, một bóng người dong dỏng chậm rãi bước ra, tay nắm một chùm sáng vàng đang dần dần tiêu tán. Một người khác vẫn nằm dưới đất, ngoại trừ đầu vẫn còn lành lặn, còn lại tay chân đều mềm oặt, xiêu xiêu vẹo vẹo không ra hình người.

Mọi người tập trung nhìn, không khỏi giật mình hoảng sợ. Không ngờ chùm sáng màu vàng kim kia lại là một kim đan bị bóp nát, mà người nằm trên mặt đất chính là Mạc Ngữ sư tỷ đã bị rút mất căn cốt.

Căn cốt, đan điền, kim đan đều bị huỷ hoại, trừ khi có thêm một viên Đoạt Thiên Tạo Hoá đan, nếu không kiếp đời tu chân của Mạc Ngữ sư tỷ xem như đến đây là kết thúc.

Lại nhìn về phía chàng trai áo đen, trải qua trận đánh kịch liệt như vậy mà tóc tai vẫn chỉnh tề, huống gì là bị thương. Thực lực của người này quả thực sâu không thể lường, thủ đoạn cũng tàn ác vô cùng.

Vẻ mặt lạnh nhạt của Xích Tiêu chân nhân trở nên phẫn nộ. Nội phủ ông ta sôi trào, nguyên thần xao động, đáy mắt trào ra sát khí ngùn ngụt.

Nhưng một nguyên thần mạnh hơn rất nhiều lập tức bao kín đài thi đấu, bảo vệ đồ nhi nhà mình một cách kín kẽ. Tông Y quay đầu nhìn Xích Tiêu chân nhân, nói một cách chậm rãi – "Mười năm trước, con gái ngươi phá huỷ căn cốt, đan điền của đồ nhi ta, đẩy đồ nhi ta xuống vực hòng mưu hại tính mạng đồ nhi. Sau đó, đồ nhi ta và ả đã cùng ký đơn sinh tử, hẹn sẽ hoàn lại tất cả ở cuộc so tài này. Hai cha con các ngươi chưa quên đấy chứ?"

Giọng Thái Thượng trưởng lão vọng khắp Vô Cực tiên tông, cũng làm cho chúng đệ tử bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra chuyện này còn có ẩn tình như vậy, thảo nào Phương Tinh Hải lại ra tay nặng thế, đúng là đáng kiếp!

Trước kia, vì ý đồ riêng nên Xích Tiêu chân nhân chỉ công bố nguyên nhân tử vong của Phương Văn Quang, giấu nhẹm chuyện của Phương Tinh Hải. Tông Y chưa từng so đo với ông ta, mà chỉ chờ đến ngày này.

Đôi mày nhíu chặt của phong chủ các núi giãn ra, mọi ác cảm đối với Phương Tinh Hải cũng như những tiếc thương dành cho Mạc Ngữ đều tan biến hoàn toàn. Người tu chân sợ nhất là bị liên luỵ nhân quả. Mạc Ngữ gieo mầm ác nên nay mới gặp phải quả báo.

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão khác vốn định lên tiếng bênh vực Mạc Ngữ, nghe vậy bèn ngậm miệng.

Vẻ mặt Xích Tiêu chân nhân thay đổi liên hồi, mấy phút sau mới bình thường trở lại. Ông ta cười khổ – "Vãn bối không quên. Trận đấu hôm nay, con gái ta thua tâm phục khẩu phục." – Thấy Thái Thượng trưởng lão thu hồi nguyên thần, ông ta lập tức phất tay sai người nâng con gái mình đi.

Cuộc so tài vẫn tiếp tục diễn ra. Đứng sau Xích Tiêu chân nhân, Trâu Dịch Minh nghiến răng nói khẽ – "Sư tôn đừng lo, lát nữa đồ nhi sẽ báo thù cho sư muội."

Xích Tiêu chân nhân nhắm mắt không đáp, tựa hồ đã nhập định.

Tống Vũ Phi lùi về phía sau đám đông, hỏi một cách hoảng sợ – "Tiên tử, người có thể nhìn rõ chuyện gì xảy ra trong màn sương kia không?" – Thần thức y thậm chí không thể xuyên qua vách ngăn mỏng manh được dựng lên từ sương kia, đúng là quái lạ.

Tông Y từng cảnh cáo thiếu nữ nọ không được dùng thần thức nhòm ngó Phương Tinh Hải, nếu không sẽ bắt nàng ta phải hồn phi phách tán. Đây cũng không phải là doạ suông, nàng ta biết Tông Y có thực lực làm như vậy, vì thế vẫn lặng yên ẩn nấp trong ngọc hoàn. Nghe thấy Tống Vũ Phi hỏi, nàng ta lạnh nhạt đáp – "Một cuộc so đấu Kim đan kỳ mà thôi, ta không có hứng thú."

Thiếu nữ đường đường là một Huyền tiên, tu vi không biết cao hơn người ở đây gấp mấy lần, đương nhiên sẽ không coi mấy tên Kim đan kỳ tép riu ra gì. Tống Vũ Phi tin là thật, không hỏi gì thêm nữa, đồng thời cũng đề cao cảnh giác với Phương Tinh Hải.

Vốn tưởng rằng đánh với Mạc Ngữ xong, ít nhiều gì hắn cũng sẽ bị thương. Nhưng vừa rồi nhìn dáng vẻ của hắn rõ ràng là không tổn hao một cọng tóc nào, ngay cả linh lực cũng không hề tiêu hao. Lẽ nào hắn dùng pháp bảo?

Tống Vũ Phi cười nhạt, y cũng chẳng thiếu pháp bảo, xem xem ai hơn ai.

Tình hình chiến đấu của hai nhóm đệ tử lên sân sau đó vô cùng kịch liệt, hay hơn cảnh sương mù dày đặc không thể nhìn thấu của Phương Tinh Hải rất nhiều. Trâu Dịch Minh vừa cẩn thận lau linh kiếm bản mệnh của mình vừa lườm nguýt Phương Tinh Hải, toàn thân đều toát ra khí thế chiến đấu hừng hực.

Chu Doãn Thịnh chẳng buồn liếc gã lấy một cái, chỉ câm nín mà nhìn Tông Y lau đi lau lại ngón tay mình.

"Người làm gì vậy?" – Hắn thì thầm hỏi.

"Bẩn." – Tông Y xoè tay đốt trụi chiếc khăn.

Chu Doãn Thịnh nghĩ một chút là hiểu ngay, ra là do bàn tay này vừa mới nắm cầm Mạc Ngữ. Luân hồi bao nhiêu kiếp, sở thích độc chiếm của người này vẫn như ngày nào. Hắn thầm cảm thán trong lòng, khoé miệng lại lặng lẽ nhếch lên.

Hai trận so đấu trôi qua, Trâu Dịch Minh bay lên đài cao chờ đợi đối thủ của mình.

Chu Doãn Thịnh cũng nhảy lên theo, giơ tay ra hiệu – "Mời ra chiêu trước".

Trâu Dịch Minh và Mạc Ngữ không hổ là sư huynh muội đồng môn, ngay lập tức vung kiếm tấn công. Bóng dáng Chu Doãn Thịnh dần dần mờ đi, tức thì biến mất giữa màn sương ngùn ngụt.

Lại là chiêu này, không phiền à? Sao Phương Tinh Hải cứ thích giấu giấu giếm giếm vậy? Đệ tử dưới đài đồng loạt thở dài. Nhưng nếu họ biết Phương Tinh Hải sở hữu vụ linh căn thì họ sẽ không than thở như vậy. Tu sĩ vụ linh căn không lấy sương làm vũ khí thì lấy gì?

Tâm trí Trâu Dịch Minh vô cùng vững vàng. Gã không hề tấn công lung tung như Mạc Ngữ, mà chỉ đứng nghiêm mình giữa màn sương dày đặc, lặng lẽ cảm nhận không khí xung quanh. Một bóng người hiện lên, chính là Phương Văn Quang đã qua đời nọ. Gã chỉ chém một nhát đã nhận ra đây là ảo cảnh, không tiếp tục phung phí linh lực nữa.

"Phương Tinh Hải, có giỏi thì ra đây đánh với ta, đừng dùng mấy thứ xảo thuật này." – Gã cười khẩy với khoảng không trước mặt.

"Ngươi thích thì ta chiều." – Một giọng nam trong trẻo đột nhiên vang lên sau lưng gã, Trâu Dịch Minh lập tức xoay người tấn công.

Khi vệt kiếm của gã quẹt qua, thân thể Phương Tinh Hải bỗng chốc hoá thành sương mù tan biến ngay tại chỗ, không hề để lại chút tăm hơi nào. Trâu Dịch Minh cau mày, bắt đầu phát hiện ra công pháp của đối phương dường như không đơn giản.

"Tiếp nào." – Chu Doãn Thịnh cầm đoản kiếm, xuất hiện bên cạnh Trâu Dịch Minh, thoải mái rạch một vệt máu lên cánh tay gã rồi lập tức biến mất. Tu sĩ vụ linh căn thạo nhất là ẩn nấp, điều này đã định trước cách thức công kích của họ càng thiên về tập kích, chứ không phải chiến đấu trực tiếp.

Trâu Dịch Minh vung kiếm đâm về phía trước, chỉ đâm trúng một đám sương mù. Gã bắt đầu hiểu vì sao sư muội phải dùng đến hai kiếm trận lớn. Khi không tìm thấy đối thủ, chỉ có cách tấn công diện rộng mới hiệu quả. Nhưng cách này lại tiêu hao rất nhiều linh khí.

Phương Tinh Hải lấy nhàn thắng mệt, đương nhiên có thắng một cách dễ dàng.

Trâu Dịch Minh dặn đi dặn lại bản thân rằng chớ có mắc mưu, nhưng gã không tài nào tìm ra vị trí của Phương Tinh Hải. Hắn như thể đã tan vào dải sương này vậy.

Chu Doãn Thịnh rất kiên nhẫn mà chọc phá Trâu Dịch Minh, vạch hết vết này đến vết khác lên những chỗ hiểm trên cơ thể gã như cổ, đan điền, trái tim… Nhưng vết nào vết nấy đều rất cạn, không đến mức trí mạng.

Đối với một Kiếm tu nóng tính như Trâu Dịch Minh, điều khiến gã khó chịu nhất không phải là thực lực không tốt, mà là ngay cả đối thủ ở đâu cũng không tìm thấy. Tâm trạng gã dần trở nên rối loạn không khác gì Mạc Ngữ, liên tiếp sử dụng mấy kiếm trận có uy lực khổng lồ.

Các đệ tử bên dưới liên tục trông thấy ánh kiếm sáng ngời không ngừng toát ra từ tầng sương dày đặc, chỉ có thể tự tưởng tượng ra cảnh đánh nhau hoành tráng. Nhưng trên thực tế, Trâu Dịch Minh đã là nỏ mạnh hết đà. Linh lực của gã đang dần cạn kiệt, trên người cũng chồng chất vết thương, vậy mà vẫn chưa thể chạm vào lấy một sợi tóc của Phương Tinh Hải.

"Ra đây! Phương Tinh Hải ngươi có giỏi thì ra đây cho ta!" – Trâu Dịch Minh vung kiếm, điên cuồng đâm chém từng đám sương mù, tròng mắt hắn đầy tơ máu.

Chu Doãn Thịnh hết hứng thú chơi đùa, ngưng tụ lại thân thể đang vụ hoá, lặng lẽ xuất hiện sau lưng Trâu Dịch Minh. Hắn chụm năm ngón tay lại, đâm thủng đan điền Trâu Dịch Minh, bóp nát kim đan của gã chỉ trong tích tắc. Làm một loạt những động tác này, hắn thậm chí không tốn chút linh lực nào. Chỉ cần ở giữa màn sương là hắn có thể hành động một cách tự nhiên, không một tiếng động.

Miệng Trâu Dịch Minh tràn ra máu tươi. Gã quỳ rạp xuống đất, gắng gượng dùng linh kiếm bản mệnh chống đỡ thân thể mình. Gã tuyệt đối sẽ không để mình ngã rạp ra đất ngay trước mặt mọi người. Gã quay đầu, muốn hỏi xem rốt cuộc Phương Tinh Hải nấp ở đâu, nhưng yết hầu không ngừng ứa máu chỉ có thể phát ra âm thanh nghẹn ứ.

Một tu sĩ thiên tài thuở nào nay đã thành một kẻ tàn phế, cho tu luyện lại từ đầu cũng sẽ mãi không thể trở về độ cao vốn có.

Chu Doãn Thịnh vẩy máu tươi dính trên tay đi, thở dài – "Ngươi bàng quan nhìn anh trai ta bị giết hại, ta lại chỉ phá huỷ kim đan của ngươi, đáng lẽ ngươi nên cảm ơn sự nhân từ của ta mới phải. Nhân quả giữa chúng ta giờ đã chấm dứt."

Hắn vẫy tay một cái, hút toàn bộ sương mù về lại cơ thể, sau đó nhanh nhẹn bay về bên sư phụ mình, mỉm cười với Tống Vũ Phi đang trốn giữa đám đông.

Thật ra mà nói, ngoại hình của hắn rất đẹp, đẹp đến ma mị, chỉ một nụ cười là gần như có thể bắt mất ba hồn bảy phách của người ta. Nhưng ánh mắt Tống Vũ Phi không hề có sự mê say, mà chỉ sót lại sợ hãi.

Thấy thảm trạng của Trâu Dịch Minh, đệ tử dưới đài lại ồ lên. Nghĩ đến cái chết của Phương Văn Quang, mọi người lại yên lặng. Người tu chân sợ nhất là bị liên luỵ nhân quả, đây chính là ví dụ rành rành.

Xích Tiêu chân nhân âm thầm kìm nén phẫn nộ, sai người nâng Trâu Dịch Minh đi. Cuộc so tài hôm nay ông ta đã tổn hao cả con gái lẫn đại đệ tử, ngay cả mặt mũi cũng mất sạch, sau này e rằng sẽ trở thành trò cười cho mọi người trong môn phái. Nhưng biết làm sao, chỉ cần Thái Thượng trưởng lão còn chưa ngã xuống, ông ta sẽ không làm gì được Phương Tinh Hải.

Mấy vị phong chủ đều thay đổi cái nhìn với thực lực của Phương Tinh Hải. Không hổ là đệ tử duy nhất của Thái Thượng trưởng lão, đúng là tiền đồ vô hạn!

"Hắn sở hữu vụ linh căn, lúc đối chiến với hắn cần né tránh sương mù. Không có sương mù, hắn sẽ không

còn thứ để phụ thuộc. Tu sĩ vụ linh căn vô cùng hiếm hoi, ta cũng không rành về công pháp này cho lắm, chỉ có thể nhắc nhở đến đây thôi, ngươi nhớ chú ý cẩn thận" – Thiếu nữ tuyệt sắc trong ngọc hoàn đột nhiên lên tiếng.

Đôi mắt Tống Vũ Phi sáng lên, y lặng lẽ gật đầu.

Lại một cặp đệ tử Kim đan kỳ khác lên sân thi đấu, Thái Bình chân nhân gọi Tống Vũ Phi lại gần, nói một cách cẩn thận – "Linh căn của Phương Tinh Hải đại khái là vụ linh căn, chỉ cần rời khỏi nơi có sương mù, hắn sẽ không làm gì được ngươi. Nhưng có một câu này ta phải nhắc ngươi, làm việc gì cũng đừng quá mức." – Nói đến đây, ông ngẩng đầu liếc Thái Thượng trưởng lão một cái.

Lúc này, Thái Thượng trưởng lão đang cầm một chiếc khăn tay, cẩn thận lau sạch vết máu dính trên kẽ tay đồ nhi. Rõ ràng chỉ cần bấm quyết tịnh trần một chút là có thể giải quyết, hắn lại cứ muốn tự thân vận động, có thể thấy hắn thương Phương Tinh Hải tận tâm khảm. Đắc tội với Phương Tinh Hải ắt sẽ đắc tội với Thái Thượng trưởng lão, mà giới tu chân này thì sợ nhất là đánh thằng nhỏ bị thằng lớn tính sổ, mà "thằng lớn" kia lại còn là người đứng đầu thế giới Hạo Thiên, không ai dây vào được.

Tống Vũ Phi ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại càng không phục. Y vốn tưởng rằng mình có Huyền tiên che chở đã là đỉnh lắm rồi, nào ngờ Huyền tiên này thậm chí còn chẳng địch nổi tu sĩ Đại thừa kỳ, đúng là vô dụng!

Mà thôi, dựa dẫm vào người khác không bằng tự lực cánh sinh, sớm muộn gì cũng có ngày y bắt tất cả tu sĩ, bao gồm cả Tiên đế Tiên tôn trên tiên giới đều phủ phục dưới chân mình.

"Sau hai trận kia, người nào tinh mắt một chút sẽ đều có thể đoán ra linh căn của con, con phải chú ý." – Tông Y lại đốt trụi một chiếc khăn khác, nắm lấy ngón tay thon dài của đồ nhi mà khẽ khàng dặn dò.

"Ừm, con còn rất nhiều chiêu chưa vận dụng, Tống Vũ Phi không làm gì được con đâu." – Chu Doãn Thịnh nói với giọng thoải mái.

Tông Y chuyển từ xoa thành nắm, đan ngón tay đồ nhi vào kẽ ngón tay mình, siết thật chặt.

Chu Doãn Thịnh trừng mắt với hắn một cái, liếc nhìn xung quanh. May mà mọi người đều đang theo dõi trận đấu, lại thêm ống tay áo rộng rãi che khuất hai tay nên mới không có ai phát hiện. Hiện tại hắn vẫn chưa muốn để lộ mối quan hệ giữa mình và Tông Y.

Mấy trận nữa trôi qua, Tống Vũ Phi dừng chân trên sân thi đấu, nhìn về phía ghế chính đằng xa.

Tông Y thế mới buông tay đồ nhi, vỗ nhẹ lưng hắn, nói – "Đi đi, đừng ham chơi, về sớm một chút."

Chu Doãn Thịnh dạ một tiếng, sau đó nhảy lên đài cao, chắp tay với Tống Vũ Phi – "Mời ra chiêu."

"Sư thúc tổ xin cứ ra chiêu trước." – Tống Vũ Phi cúi người một cách lễ độ. Khi y ngẩng đầu lên, y đã bị bao phủ trong sương mù đen đặc.

Lại nữa! Đệ tử dưới đài kêu la. Nhưng chỉ chốc lát sau đã có người suy đoán – "Lần nào cũng là sương mù, chẳng lẽ sư thúc tổ là vụ linh căn?" – Cũng chính là linh căn vô dụng nhất trong hàng ngũ đơn linh căn, nghe nói chỉ có thể tu luyện đến Kim đan kỳ. Mà Tống sư huynh hình như đã tu luyện đến Kim đan hậu kỳ, hơn nữa còn là linh căn có uy lực mạnh nhất – lôi linh căn. Lần này e rằng sư thúc tổ thua chắc.

Tống Vũ Phi đứng giữa sương mù, vẻ mặt không chút hoảng loạn.

146. Quyển 12 - Chương 7

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Lôi linh căn không giống với ngũ hành linh căn, gần như không có pháp thuật nào có thể ức chế nó, là linh căn mạnh nhất trong các linh căn. Biết linh căn của Phương Tinh Hải chẳng qua chỉ là vụ linh căn vô dụng nhất, tâm trạng đề phòng của Tống Vũ Phi đối với hắn tức thì tiêu tán quá nửa.

Tu sĩ vụ linh căn thạo ẩn nấp, nếu hắn hoá thành sương mù vô hình, người ngoài đúng là không có biện pháp gây tổn thương cho hắn, trong khi hắn lại có thể lặng lẽ hiện hình để đánh lén. Đại khái đây chính là ưu thế lớn nhất của Phương Tinh Hải.

Mạc Ngữ, Trâu Dịch Minh đều bị đánh úp, nhưng Tống Vũ Phi thì hoàn toàn có thể không theo ý hắn.

"Phương Tinh Hải, đã lâu không gặp, ngươi vẫn cứ thích giấu đầu hở đuôi như trước kia. Tính tình ngươi ti tiện, khiếp nhược, vụ linh căn này quả nhiên là linh căn hợp với ngươi nhất." – Y giơ hai tay bấm một pháp quyết Lôi Đình Vạn Quân.

Một tia sét tím xẹt qua không trung, chỉ trong chớp mắt đã lan khắp màn sương dày đặc thông qua những giọt nước li ti. Đối với những tu sĩ bình thường, thi triển phép thuật tấn công diện rộng là một hành vi cực kỳ phí linh lực. Nhưng đối với tu sĩ lôi linh căn, mỗi công kích của họ đều có sức công phá khổng lồ, mà linh lực cần bỏ ra lại rất ít ỏi.

Nơi có nhiều hơi nước thì còn hơn nữa. Từ rất lâu trước kia, Tống Vũ Phi đã phát hiện ra nước có thể dẫn điện.

"Tu sĩ lôi linh căn quả nhiên lợi hại!" – Trông thấy màn sương bị vô vàn tia sét bao quanh, các đệ tử dưới đài không khỏi cảm thán.

Chu Doãn Thịnh trốn trong sương mù đương nhiên có thể cảm nhận thấy cảm giác tê dại khi dòng điện chạy qua người. Nhưng ngay cả cửu cửu thiên kiếp hắn còn có thể chịu đựng được, mấy tia sét tầm phào này căn bản không thể gây tổn thương cho hắn. Nhưng điện làm nước bốc hơi, khiến sương mù trở nên loãng hơn.

Thân hình vụ hoá của hắn như ẩn như hiện trong không khí, hắn buộc phải nâng tay thả ra linh lực chế tạo thêm nhiều sương hơn. Linh lực mà hắn thả ra cũng không phải linh lực của chính hắn, càng không phải linh lực trong không khí, mà là linh lực của Tống Vũ Phi.

Đây chính là Hoá Vụ mà hắn tu luyện. Đây là công pháp đáng sợ nhất, khiến người ta khó lòng phòng bị. Nó có thể ngấm vào cơ thể tu sĩ theo linh khí, sau một vòng tuần hoàn sẽ tự chui ra cùng với nhiều linh khí hơn. Lan tràn, xâm nhập, dung nạp, tiêu tán, đây là đặc tính của sương mù. Mà điều Chu Doãn Thịnh làm là đưa chúng vào công pháp, khiến chúng phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Thấy làn sương mỏng dần đi dưới sự tấn công của sấm sét, Tống Vũ Phi mỉm cười, liên tiếp bấm thêm vài pháp quyết. Từng tia sét tím xẻ ngang xẻ dọc, phát ra những âm thanh "rè rẹt" khiến người ta sởn gai ốc. Nếu Phương Tinh Hải vẫn trốn trong sương mù, chắc hẳn lúc này không dễ chịu chút nào. Tống Vũ Phi chỉ cần chờ hắn hiện hình rồi cho hắn một cú nổ tung kim đan.

Chẳng phải Thái Thượng trưởng lão cũng đã nói đấy ư, lên sân đấu miễn bàn chuyện sinh tử. Nếu Phương Tinh Hải đã có thể đối xử với người khác như vậy, y đương nhiên cũng có thể đáp trả hắn bằng cách y hệt. Nếu Thái Thượng trưởng lão nhất quyết muốn tính sổ với y, cùng lắm thì y rời khỏi Vô Cực tiên tông là được.

Y vốn cũng chẳng có tình cảm gì sâu đậm với môn phái.

Nhưng chẳng bao lâu sau, y liền phát hiện tình huống khác thường. Linh khí trong đan điền y bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của y mà tự động chảy theo kinh mạch, sau đó toát ra ngoài theo lỗ chân lông, hoá thành những làn sương trắng. Sương mù bị sét đánh bay hơi lại trở nên đặc quánh. Nếu tiếp tục công kích, e rằng sẽ chỉ hao phí càng nhiều linh lực của bản thân.

Sao lại có thể như vậy? Tống Vũ Phi hoảng sợ, vội vàng sử dụng thần thức quan sát đan điền thì phát hiện bề mặt kim đan mình đã bị phủ kín bởi một lớp sương trắng từ khi nào không hay. Chúng đưa linh khí vào kim đan, rồi lại mang nhiều linh khí hơn ra ngoài cơ thể, như thể đang bị thứ gì đó chi phối.

Phương Tinh Hải! Rốt cuộc vẫn xem nhẹ ngươi! Tống Vũ Phi nghiến răng, lập tức vận công xua tan sương trắng bám trên kim đan. Nhưng lớp này vừa tan biến, linh khí mà y hấp thu từ bên ngoài đã lập tức mang một lớp khác vào, quả thực vô cùng vô tận.

Đến tận lúc này, Tống Vũ Phi mới biết, thì ra Phương Tinh Hải hoà sương mù mà hắn luyện hoá vào trong linh khí, chỉ cần mình còn cần hấp thu linh khí, hắn còn có thể rút linh khí trong đan điền mình ra. Công pháp này đúng là quỷ quyệt, làm người ta phòng cũng không được tránh cũng không xong!

Tống Vũ Phi gác lại sự ngạo mạn trước đó, lấy bình Nhị Khí Âm Dương quý giá trong ngọc hoàn ra. Đây

là một pháp khí bậc nhất, tuy không thể bằng những bảo vật sánh cùng thiên địa, nhưng cũng chỉ kém hơn một chút. Nó có thể hấp thu vạn vật, xua tan tà ma, thậm chí có thể hút tu sĩ cao hơn mình hai cảnh giới lớn vào bình rồi luyện hoá thành linh khí.

Nhờ chính bình Nhị Khí Âm Dương này mà Tống Vũ Phi mới thoát khỏi vô hiểm hoạ, đồng thời cũng âm thầm luyện hoá không biết bao nhiêu tu sĩ. Hiện tại, họ đã hoá thành linh khí dự trữ trong đan điền y. Nếu không vì công pháp của Phương Tinh Hải quá quỷ quyệt, khó lường, y chắc chắn sẽ không bất chấp nguy cơ bại lộ mà lấy nó ra.

May mà trên đài phủ đầy sương, có thể che giấu phần nào, chỉ cần giấu đi trước khi sương bị hấp thu hết là được. Tống Vũ Phi mở nắp bình, chĩa miệng bình vào màn sương dày đặc xung quang. Nếu Phương Tinh Hải ẩn nấp trong đó, hắn nhất định sẽ không thoát được kiếp nạn này.

Một trận gió ào ào thổi qua, sương mù đều bị hút vào bình, hiện ra khán đài đông nghìn nghìn.

Nhân lúc sương mù chưa tan hết, Tống Vũ Phi nhanh chóng cất bình quý vào ngọc hoàn, đoạn ngó quanh, làm bộ làm tịch mà gào lên – "Phương Tinh Hải, đừng có trốn, ngươi ra đây cho ta!" – Vừa kêu vừa tung ra vài phát sấm đùng đoàng.

Đệ tử dưới đài cũng nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm bóng dáng Phương Tinh Hải.

Tống Vũ Phi đã sớm hạ quyết tâm giả bộ như không tìm thấy Phương Tinh Hải. Trong ngoài ngọc hoàn đều được tiên tử thiết đặt vô số cấm chế, theo nguyên văn lời của tiên tử thì – "Trừ phi Tiên đế Tiên tôn giáng trần, còn không người nơi này căn bản không thể phát hiện ra trong ngọc hoàn có một bí ẩn khác". – Kết thúc trận đấu này, y sẽ luyện hoá kim đan của Phương Tinh Hải trước, sau đó phá huỷ thần trí hắn, biến hắn thành một thằng đần rồi ném đại hắn vào khu vực nguy hiểm nào đó.

Đến lúc Thái Thượng trưởng lão tìm thấy hắn, có lẽ hắn đã thành một đống xương khô rồi cũng không biết chừng. Không tang chứng vật chứng, Thái Thượng trưởng lão cũng không thể làm gì mình. Nếu hắn cứ nhất định muốn vấn tội, động phủ bí mật nào đó mà mình tìm thấy cũng có thể tránh khỏi sự dò tra của Thái Thượng trưởng lão. Linh khí nơi đó vô cùng dồi dào, không kém gì Vô Cực tiên tông, đến khi nào thực lực tăng cao ắt sẽ có cơ hội trở về.

Tống Vũ Phi tính toán rất chu đáo, cũng ôm quyết tâm được ăn cả ngã về không. Bắt y nhường nhịn một tên tiểu nhân như Phương Tinh Hải, y không làm được. Cho dù lần so tài này y chịu nhận thua, về sau Phương Tinh Hải thực sự có thể bỏ qua cho y hay sao? Không ai hiểu rõ cái thói ăn đũa trả đũa của đối phương hơn y.

Nhưng y nào hay Tông Y đã sớm nhìn thấu cấm chế của thiếu nữ nọ, còn làm nàng ta bị thương nặng bằng nguyên thần. Vì thể diện Huyền tiên của mình, nàng ta không hề đề cập đến chuyện này mảy may. Nếu y thực sự hút Phương Tinh Hải vào bình Nhị Khí Âm Dương mà luyện hoá, Tông Y chỉ cần nhìn một cái là có thể phát hiện ra, hơn nữa sẽ khiến y hồn phi phách tán.

Thấy y diễn sâu như vậy, thiếu nữ tuyệt sắc trong ngọc hoàn tức thì biết y có ý đồ gì, đang định lên tiếng

nhắc nhở thì biến cố chợt phát sinh.

Những giọt nước li ti dính trên đạo bào Tống Vũ Phi thoáng chốc hoá thành sương mù bủa vây y, trong đó có một làn sương màu xám nhạt chui vào mũi y, đi vào cơ thể, tụ cùng dòng linh khí cuồn cuộn rồi lắng xuống đan điền.

Trong nháy mắt, sân đấu lại bị sương mù bao phủ, khiến các đệ tử dưới đài lơ tơ mơ không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

"Vui không?" – Chu Doãn Thịnh thì thầm vào tai trái Tống Vũ Phi như một hồn ma.

Tống Vũ Phi tung nắm tay trải đầy sấm sét về phía hắn, thế nhưng chỉ đấm trúng một khoảng mù sương.

"Ngươi nhiều bảo vật thật đấy." – Lần này, Chu Doãn Thịnh ghé vào tai phải y mà cười cợt.

Nét mặt Tống Vũ Phi sa sầm, biết đối phương e rằng đã ngắm trúng bảo vật của mình. Giết người đoạt bảo là chuyện thường tình trong giới tu chân, một khi bị Phương Tinh Hải để ý, mình chỉ còn đường chết. Ai bảo hắn có một sư tôn có pháp lực cao cường cơ chứ.

Nếu đã như vậy, hôm nay y nhất định phải giết chết Phương Tinh Hải. Lên sân đấu miễn bàn chuyện sinh tử, đây là nguyên tắc của môn phái, Thái Thượng trưởng lão sẽ không trực tiếp ra tay với mình, mình vẫn còn thời gian tính đường lui.

Đáy mắt Tống Vũ Phi loé lên sát khí lạnh toát. Y bất chợt rút toàn bộ linh khí trong đan điền ra, tung ra chiêu thức Lôi Bôn Vân Nguyệt có uy lực mạnh nhất. Bầu trời xanh biếc trên tầng sương bỗng chốc ùn ùn mây đen, thậm chí có tiếng sấm đùng đoàng từ xa đổ lại, vang vọng khắp chân trời.

Trông qua còn tưởng có tu sĩ nào sắp độ kiếp.

Các đệ tử dưới đài lập tức rời khỏi phạm vi mây đen bao phủ để tránh bị ảnh hưởng đến, đồng thời cũng cảm thán tu sĩ lôi linh căn quả nhiên là thành phần ngoại tộc có pháp lực mạnh mẽ nhất.

Chu Doãn Thịnh ẩn nấp trong sương mù, nhếch miệng cười nhạt. Ngay cả cửu cửu thiên kiếp hắn còn không sợ, sao có thể để bụng thứ sấm chớp nhỏ nhặt này.

Tống Vũ Phi liên tục bấm pháp quyết, thiết đặt tầng tầng lớp lớp cấm chế trên sân đấu. Thứ nhất là có thể ngăn ngừa Phương Tinh Hải bỏ chạy, hai là để tăng cường uy lực sấm sét. Chưa đầy một giây, y đã bày ra chín tầng cấm chế. Cùng lúc đó, một cột sét lớn cũng giáng xuống, đánh mạnh lên đài thi đấu.

Sương nổ lách tách, hình thành những làn khói tím. Uy lực kia dường như có thể huỷ diệt trời đất. Tống Vũ Phi đứng giữa trung tâm trận pháp, liên tục biến đổi tư thế tay, khiến nơi này hoàn toàn trở thành

vùng sấm chớp, quyết đánh tan xác Phương Tinh Hải, không chừa một mẩu xương.

"Ngươi chỉ có chút tài vặt này thôi à?" – Chu Doãn Thịnh ngưng tụ thân hình đang vụ hoá thành thực thể, cười khẩy.

Tống Vũ Phi hơi nâng ngón tay, bổ mấy tia sét về phía hắn.

"Ta cũng biết bày trận gọi sấm sét đấy, cho ngươi thử này." – Thân hình Chu Doãn Thịnh thoắt ẩn thoắt hiện, thoải mái vòng qua mấy cột sét, đồng thời phóng ra tám mươi mốt cột sét từng bị hố đen nuốt chửng lúc trước.

Tiếng gầm gứ khiến người ta sởn tóc gáy nổ vang trên không trung, vô vàn tia sét chói mắt hơn, đáng sợ hơn cả sét của Tống Vũ Phi trải rộng khắp màn sương trắng dày đặc, bổ về phía Tống Vũ Phi.

Phương Tinh Hải rõ ràng là tu sĩ vụ linh căn, sao lại có thể khống chế sấm chớp? Trong cơn hoảng loạn, bước chân của Tống Vũ Phi trở nên rối loạn, bị sét đụng trúng. Theo lý thuyết, y là tu sĩ lôi linh căn, lẽ ra không sợ sét đánh mới đúng. Nhưng sấm sét của cửu cửu thiên kiếp cũng không phải vật phàm.

Gặp phải thứ sét này, ngay cả Cửu kiếp Tán tiên cũng phải cắn răng chống đỡ, huống hồ một tu sĩ Kim đan hậu kỳ như y.

Thân thể cháy đen, kinh mạch đứt đoạn, kim đan xuất hiện những vết rạn ti ti do va đập liên hồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng y sẽ phải bỏ mạng lại nơi này. Tống Vũ Phi muốn trốn, rồi lại bị những tia sét như rồng cuộn trói buộc không thể nhúc nhích, để lại cho y sự tuyệt vọng vô cùng tận.

"Tiên tử, cứu ta với!" – Y rốt cuộc gạt bỏ lòng tự trọng, cầu xin sự giúp đỡ từ thiếu nữ tuyệt sắc trong ngọc hoàn.

Thiếu nữ còn hy vọng sau này phi thăng y sẽ mang mình về tiên giới, đương nhiên không thể trơ mắt nhìn y chết. Nàng ta vội vàng vận pháp lực ngăn chặn sấm sét, hất y ra khỏi sân đấu.

"Ta nhận thua!" – Trước khi rơi xuống đất, Tống Vũ Phi gắng sức kêu to.

Mọi người xung quanh chỉ thấy vô vàn tia sét trải khắp màn sương, tia sau mạnh hơn tia trước, mấy tia cuối cùng thậm chí làm rung động cả vùng địa giới được thiết đặt trận pháp phòng ngự của môn phái, khiến nhiều nơi nứt toác, đều cho rằng Tống Vũ Phi – người sở hữu lôi linh căn đang làm phép, trong lòng không khỏi vừa kính vừa sợ.

"Tống sư huynh không hổ là đệ tử nổi bật nhất cuộc thi lần này!"

"Đây là phép thuật gì? Uy lực thật là mạnh! E rằng ngay cả cao thủ Nguyên anh kỳ cũng phải chịu thua

ấy chứ!"

"Tu sĩ lôi linh căn quả nhiên là một sự tồn tại vượt khỏi lẽ thường! Lần này e rằng sư thúc tổ lành ít dữ nhiều!"

Mọi người châu đầu ghé tai, bàn luận một cách sôi nổi.

Trên đài cao, phong chủ núi Lôi Nguyên nhìn chằm chằm mấy cột sét cuối cùng, gương mặt toát vẻ trầm tư. Đẳng cấp phép thuật như này ngay cả tu sĩ Độ kiếp hậu kỳ như mình cũng chưa chắc thi triển được chứ đừng nói Tống Vũ Phi.

Các phong chủ và trưởng lão còn lại thỉnh thoảng xem xét nét mặt của Tông Y, sợ hắn vì vậy mà nổi giận.

Xích Tiêu chân nhân lạnh lùng nhìn sân thi đấu, trong lòng vô cùng khoái trá. Nếu Tống Vũ Phi có thể giết Phương Tinh Hải, ông ta không ngại chống đối lại Thái Thượng trưởng lão, bảo vệ tính mạng Tống Vũ Phi.

Trên sân đấu miễn bàn chuyện sinh tử, đó là quy tắc trong môn phái, không ai có thể phán xét điều gì.

Nhưng ngay giây sau đó, ánh mắt khoái trá của ông ta chuyển thành kinh ngạc. Toàn thân Tống Vũ Phi cháy đen, bị hất văng khỏi vùng sương mù dày đặc, ngã phịch xuống dưới đài, miệng còn hô to ta nhận thua.

Mấy đệ tử nhanh tay đỡ lấy y. Nhìn rõ dáng vẻ chật vật của y, ai nấy đều hoảng sợ. Chuyện gì vừa diễn ra vậy? Chẳng phải Tống sư huynh là tu sĩ lôi linh căn hay sao? Sao lại bị sét do chính mình gọi đến đánh thành thế này?

Chu Doãn Thịnh hút sét và sương mù về đan điền, sau đó đi đến rìa sân thi đấu, nhìn xuống Tống Vũ Phi, làm động tác móc kim đan.

Tống Vũ Phi hộc ra mấy hớp máu tươi, ôm nỗi uất hận không cam lòng mà bò đến bên cạnh Thái Bình chân nhân.

Dẫu sao cũng là đệ tử của mình, sao có thể trơ mắt nhìn y chịu nhục. Thái Bình chân nhân nhét một viên Quy Nguyên đan vào miệng y, chắp tay với Tông Y – "Thái Thượng trưởng lão, đồ nhi ta đã nhận thua, trận đấu này có thể dừng ở đây được rồi chứ?"

Tông Y đứng dậy đi về phía đồ nhi, nói một cách hờ hững – "Được."

Hai người đứng trên ánh kiếm đen bay về núi Phần Tịch, để lại chúng đệ tử ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Hết rồi à? Phần thưởng cuộc so tài cũng bỏ luôn? Phương Tinh Hải quả nhiên đến chỉ để báo thù. Hắn đấu ba trận, vậy mà đến một chiêu cũng chưa từng để lộ. Thực lực của người này đúng là sâu không thể lường.

"Về thôi." – Thái Bình chân nhân đỡ Tống Vũ Phi dậy, dưới chân loé lên ánh chớp rồi lập tức biến mất.

Xích Tiêu chân nhân khoát tay giải tán mọi người. Ông ta nhìn về phía núi Phần Tịch đằng xa với ánh mắt lạnh lẽo, mãi lúc lâu sau mới thong thả rời đi.

Mạc Ngữ nằm trên giường. Vì bị rút mất căn cốt nên ngoại trừ đôi mắt, toàn thân ả không nơi nào có thể cử động, vùng bụng cũng đau đến khó lòng chịu đựng.

"Tìm hiểu kỹ chưa? Tống sư huynh đã giết chết Phương Tinh Hải chưa?" – Thấy *đạo đồng*(*) đẩy cửa đi vào, ả gằn giọng hỏi.

(*) Người hầu nhỏ tuổi để sai việc vặt của người tu tiên.

"Tống sư huynh thua rồi ạ." – Đạo đồng quỳ xuống cạnh giường, nói nhỏ.

Mắt Mạc Ngữ long sòng sọc, điên cuồng rít lên.

"Gào cái gì mà gào! Nếu không phải tại ngươi quá ngu xuẩn thì hôm nay sao có thể rơi vào kết cục này? Đang yên đang lành là đơn linh căn, ngươi đi cướp lá bổ thiên của người ta làm gì?" – Xích Tiêu chân nhân bước đến cạnh giường, nói môt cách lạnh lùng.

Mạc Ngữ hối hận tột độ, mong sao thời gian có thể quay trở lại, ả tuyệt đối sẽ không nghe theo sự giật dây của Tống Vũ Phi, đi cướp lá bổ thiên giúp y nữa.

"Cha, nhất định là cha có cách giúp con phục hồi linh căn, đắp nặn lại kim đan đúng không? Cha, cha là tông chủ Vô Cực tiên tông mà." – Ả hỏi với niềm hi vọng tràn trề.

"Ngươi tưởng ta là Thái Thượng trưởng lão chắc? Muốn phục hồi linh căn, đắp nặn lại kim đan, trên đời này chỉ có Đoạt Thiên Tạo Hoá đan mới làm được. Nhưng linh thảo để chế Đoạt Thiên Tạo Hoá đan quý hiếm vô cùng, ta thậm chí còn chưa từng nghe nói, huống gì tìm đủ cho ngươi. Cho dù tìm được rồi, ta biết đi đâu tìm đan sư cấp Hỗn mang chế thuốc cho ngươi? Đừng ảo tưởng cha ngươi quá mức thần thông quảng đại. Giờ cha chỉ có thể giúp ngươi mọc lại xương cốt thông thường, muốn tu tiên e là không thể." – Xích Tiêu chân nhân nói giọng bình tĩnh, vành mắt lại hơi đỏ lên.

Đây dẫu sao cũng là đứa con duy nhất mà đạo lữ hao hết tu vi và tính mạng mình để sinh cho ông ta. Sao ông ta có thể không đau lòng?

"Không! Con không muốn trở thành người thường! Cha, cha nhẫn tâm nhìn con già cả chết bệnh, hoá thành một nắm đất vàng hay sao?" – Mạc Ngữ kêu gào trong tuyệt vọng – "Cha, cha đi cầu xin Thái Thượng trưởng lão, xin ông ta cho con một viên Đoạt Thiên Tạo Hoá đan đi mà cha! Con đồng ý xin lỗi Phương Tinh Hải, dẫu phải dập đầu với hắn cũng được! Sau này trông thấy hắn con sẽ đi đường vòng, không bao giờ dây vào hắn nữa!"

Hình ảnh người nọ rút căn cốt của ả, phá huỷ đan điền ả, bóp nát kim đan ả cứ tái diễn trong đầu ả như một cơn ác mộng. Ả thực sự biết sợ, nếu sớm biết thủ đoạn của Phương Tinh Hải tàn nhẫn, hiểm độc như vậy, có chết ả cũng sẽ không dây vào hắn.

"Ngươi nghĩ Đoạt Thiên Tạo Hoá đan dễ luyện đến thế à? Mà bảo cho là cho?" – Xích Tiêu chân nhân phất tay áo bỏ đi, ngẫm nghĩ vài canh giờ, cuối cùng vẫn hạ mình đến núi Phần Tịch nhận tội. Không ngờ vừa đến chân núi, đạo đồng hình nhân lại nói Thái Thượng trưởng lão và Phương Tinh Hải đã bế quan, e là mấy chục năm tới sẽ không ra.

Xích Tiêu chân nhân cũng hết cách, đành phải cho con mình uống Sinh Cốt đan, để ả mọc lại xương cốt trước, sau đó đổ một số tiền lớn vào mua một viên Duyên Thọ đan và một viên Dưỡng Nhan đan, giữ cho ả hai trăm năm thọ mệnh và nhan sắc thanh xuân, sau đó sai người đưa ả đến nhân gian. Ả đắc tội quá nhiều người trong Vô Cực tiên tông, giờ đây không có khả năng tự bảo vệ mình, không chừng một ngày nào đó sẽ bị người ta ám hại.

Mạc Ngữ khóc bù lu bù loa, còn định xông vào núi Phần Tịch cầu cạnh. Nhưng Tông Y đã nói ngay từ đầu rằng không cho ả đặt chân đến nơi này một bước, vì thế đạo đồng còn chưa kịp ngăn cản, trận pháp phòng ngự đã tự đá bay ả.

Mạc Ngữ vô cùng ân hận, nằm gục dưới chân núi khóc hồi lâu.

Ở một nơi khác, kim đan bị bóp nát, Trâu Dịch Minh mất đi vị trí đại đệ tử, bị chuyển đến gian dành cho đệ tử bình thường. Vết thương trên bụng gã đã khỏi hẳn, nhưng khi muốn dẫn khí nhập thể lại từ đầu thì phát hiện ra trong đan điền phủ đầy sương xám. Làn sương kia hấp thu linh khí mà gã dẫn vào cơ thể, sau đó lại nhanh chóng bài xuất khỏi cơ thể theo đường kinh mạch, không sót một chút nào.

Gã thử đi thử lại nhiều lần mà vẫn không thành công, vẻ mặt bình tĩnh bắt đầu rạn nứt, toát lên vẻ điên cuồng.

"Phương Tinh Hải, ngươi khinh người quá đáng!" – Gã đá văng cửa phòng, lao đến núi Phần Tịch. Hiện giờ gã chỉ là một người thường, ngay cả dẫn khí nhập thể cũng chưa làm được, nói gì đến ngự kiếm phi hành. Nếu sương mù trong bụng không biến mất, gã sẽ phải rời xa con đường tu tiên mãi mãi. Điều này khiến gã khó chịu đựng hơn cả giết gã.

Không có gì bất ngờ, gã cũng bị đạo đồng ngăn cản. Biết Phương Tinh Hải sẽ bế quan mấy chục năm, gã tức thì phát cuồng mà đâm chém cây cối bên cạnh.

Tống Vũ Phi vừa dưỡng thương vừa lưu tâm đến động thái của Mạc Ngữ và Trâu Dịch Minh. Biết hai

người đều thành người thường, người bị đưa đến nhân gian, người thì ngay cả dẫn khí nhập thể cũng không được, bị một đám đan sư thí nghiệm đủ thứ như dược nhân, Tống Vũ Phi không khỏi lấy làm kinh hãi.

"Thủ đoạn thật tàn nhẫn! Nếu không phải tiên tử kịp thời hất ta ra khỏi sân đấu, e rằng hiện giờ kết cục của ta cũng giống hai người đó."

"Về sau đừng dây vào sư đồ bọn họ. Công pháp của họ đều không đơn giản. Lần đầu tiên ta trông thấy một tu sĩ vụ linh căn có thể khống chế sấm sét có uy lực lớn đến vậy, cửu cửu thiên kiếp cũng chỉ đến vậy là cùng." – Vẻ mặt thiếu nữ tuyệt sắc nọ vô cùng nghiêm túc.

Tống Vũ Phi chần chờ – "Vấn đề bây giờ không phải là ta có dây vào hắn hay không. Trên đài thi đấu hắn đã tận mắt trông thấy ta lấy bình Nhị Khí Âm Dương ra, giờ e rằng đã tâm niệm rồi."

"Vậy thì rời môn phái, ra ngoài rèn luyện. Đến khi tích luỹ đủ thực lực rồi thì không cần sợ người khác tâm niệm nữa"

"Tiên tử nói phải, ta đang có ý này."

Hai người thương lượng xong liền nhanh chóng rời khỏi môn phái. Đi đến nửa đường, Tống Vũ Phi mới phát hiện kim đan của mình có vấn đề. Độ sáng của nó càng ngày càng giảm, màu vàng kim chói lọi dần dần hoá thành màu xám đen, không khác gì một kim đan đã hư hại.

"Tiên tử, sao lại thế này?" – Giọng Tống Vũ Phi run rẩy.

Thiếu nữ tuyệt sắc cũng không hiểu ra sao, đưa thần thức vào thì phát hiện kim đan đã bị khoét rỗng, bên trong bao phủ một lớp sương màu xám đen, toả ra hương thuốc rất nhẹ, chính là một trong những loại thuốc thâm độc nhất giới tu chân – Dung Hồn đan. Đan dược này có thể hoà tan kim đan, nguyên anh, nguyên thần, khiến người tu chân thân tử đạo tiêu. Từ vạn năm trước, phương thuốc này đã sớm bị các môn phái lớn tiêu huỷ, hoàn toàn biến mất khỏi giới tu chân.

Rốt cuộc là ai, chẳng những có thể chế ra loại thuốc này, mà còn có thể lặng lẽ đưa vào đan điền Tống Vũ Phi ngay dưới mắt mình? Thiếu nữ nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể nghĩ tới Phương Tinh Hải.

Khá khen cho một người lòng dạ nham hiểm, một thủ đoạn quỷ quyệt, đến nàng ta cũng không khỏi muốn khen đối phương một tiếng "tuyệt" thật to.

Nghe thiếu nữ phân tích, Tống Vũ Phi chỉ muốn bất chấp tất cả mà lập tức chạy về giết chết Phương Tinh Hải. Nhưng y biết, cho dù là khi mạnh nhất y cũng không thắng nổi Phương Tinh Hải, huống gì hiện tại.

Thái Thượng trưởng lão không hổ là thái thượng trưởng lão, ngay cả phế vật như Phương Tinh Hải cũng có thể được hắn dạy dỗ thành thiên tài tu chân. Tống Vũ Phi ghen tị đến đỏ mắt, mãi mới tạm tỉnh táo lại, hỏi thiếu nữ nọ có cách cứu vãn nào không.

Thiếu nữ nọ cũng không dám chắc, nói ra vài vị linh thảo có thể giải bách độc để y tự đi tìm. Hai người trốn trốn tránh tránh, chân nam đá chân chiêu mà khởi hành đi về phía Tây.

Bốn mươi năm sau, Chu Doãn Thịnh tỉnh lại từ nhập định, Tông Y cũng tỉnh lại theo. Hai người trán kề trán, thần thức va chạm, ma sát nhau tạo ra những tia lửa loá mắt trong hư vô. Chu Doãn Thịnh không nén nổi mà hơi nghiêng đầu, ngậm lấy bờ môi mỏng của Tông Y.

Tông Y bế hắn ngồi lên đùi, nghiêm túc nhấm nháp hương vị ngọt ngào trên môi hắn. Xét về tu vi, hiện nay Chu Doãn Thịnh đã có thể xung đến Nguyên anh kỳ, nhưng bí cảnh Bách Thảo sắp mở, hắn cần tìm hài cốt Phương Văn Quang về an táng, không có thời gian độ kiếp. Hai quyển công pháp luyện thể và công pháp luyện hồn đã giúp thực lực hắn càng ngày càng mạnh, hắn có linh cảm chỉ cần tu luyện đến Đại thừa kỳ, mình sẽ có thể thoát khỏi sự ràng buộc của Chủ Thần, sở hữu một thân thể mới hoàn toàn.

Một nụ hôn kết thúc, Chu Doãn Thịnh xoa nhẹ chiếc cằm lún phún râu của Tông Y, cười nói – "Con muốn đi bí cảnh Bách Thảo, người đi cùng con chứ?"

"Linh dược cần cho quyển bảy chỉ còn thiếu đúng một loại, ta phải đi ma giới một chuyến." – Tông Y thở dài một cách nuối tiếc.

Hai người sến rện một hồi, lúc này mới mở cấm chế cung Phá Thiên ra. Vừa hay tin, Xích Tiêu chân nhân lập tức đến cầu kiến, xin trưởng lão ban một viên Đoạt Thiên Tạo Hoá đan, bị Tông Y cự tuyệt thẳng thừng.

Chế một viên thuốc chỉ là chuyện nhỏ đối với hắn, nhưng Mạc Ngữ là kẻ thù của đồ nhi, hắn không tự tay giết ả đã là nhân từ lắm rồi, sao có thể giúp ả bước lên con đường tu tiên lần nữa?

Ả mà chết ở nhân gian thì đương nhiên là tốt nhất.

Xích Tiêu chân nhân cũng hết cách, đành cáo từ rời đi, trong lòng âm thầm ghi hận hai sư đồ.

147. Quyển 12 - Chương 8

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Chu Doãn Thịnh áp chế tu vi xuống Trúc cơ kỳ, đi bí cảnh Bách Thảo tìm kiếm hài cốt Phương Văn Quang.

Vì trong tay nắm giữ một đoạn ký ức của Mạc Ngữ, chẳng bao lâu hắn đã lần theo địa hình đến được nơi xảy ra sự việc. Quả nhiên, trong bụi có một bộ xương trắng mặc đạo bào của Vô Cực tiên tông, góc áo thêu một chữ "Quang".

Chu Doãn Thịnh vội vàng dùng quan tài ngọc khâm liệm, cẩn thận xếp vào nhẫn càn khôn. Xong xuôi, hắn bắt đầu tìm giết đệ tử Phệ Hồn tông, đến tận khi giết sạch toàn bộ hai trăm linh ba đệ tử trong bí cảnh Bách Thảo mới ngừng tay, tìm đại một động phủ nào đó mà nhập định, chờ bí cảnh đóng lại.

Một tháng sau, hắn bước khỏi lối ra, hoá thành sương mù bay về Vô Cực tiên tông. Hắn lúc thì bám lên linh kiếm của Kiếm tu, lúc lại bám vào áo của Đạo tu, không tốn chút linh lực nào, mà còn phát hiện ra rất nhiều bí mật thú vị. Suốt chặng đường, không một tu sĩ nào phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Hôm nay, đám Pháp tu mà hắn bám vào đột nhiên thay đổi lộ trình, vội vã đi về phía Tây. Nghe nói có bí cảnh thượng cổ nào đó sắp đóng, rất nhiều tu sĩ may mắn sở hữu bùa thông hành sẽ đi ra, họ canh sẵn ngoài lối ra, không chừng có thể đục nước béo cò, lấy được vài bảo vật.

Chu Doãn Thịnh dự tính Tông Y vẫn chưa trở về, liền cũng đi góp vui.

Khi cả nhóm đến lối ra bí cảnh, còn hơn nửa tháng nữa bí cảnh mới đóng, mọi người bèn ngồi xuống chờ đợi. Mượn sương mù giăng trải tứ phía, Chu Doãn Thịnh tra xét địa hình gần đó, phát hiện còn có rất nhiều cao thủ trốn ở nơi bí mật. Những tu sĩ có thể giành được bùa thông hành hiển nhiên là may mắn, có thể sống ra ngoài lại càng may, có thể lấy được truyền thừa hay bảo vật mà còn có thể ra ngoài một cách bình an thì quả thực là con cưng của Thiên Đạo.

Nhưng đây chỉ là ngoài mặt. Nếu không thể giấu kỹ bảo vật, để lộ chút đỉnh, chờ đợi người này chính là tai hạn ngàn đời. Cá lớn nuốt cá bé vốn là quy tắc của giới tu chân.

Chu Doãn Thịnh không có hứng thú với bảo vật, chỉ là hắn rảnh quá nên đi xem một chút mà thôi. Thấy còn phải chờ hơn nửa tháng nữa, hắn đã lập tức muốn bỏ đi. Nhưng vừa đi vài bước, lối ra bí cảnh đột nhiên loé sáng, một đám tu sĩ bị quăng ra ngoài, trông vô cùng chật vật.

"Có chuyện gì vậy? Sao bí cảnh lại đóng trước thời hạn?"

"Các ngươi có phát hiện điều gì lạ không?"

"Chắc là có ai chạm vào cấm chế khó lường nào đó rồi!"

Những người này tụ lại hỏi thăm tình huống, nét mặt đều toát vẻ mù mờ. Họ kích hoạt bùa thông hành, đang định mò vào trong thì phát hiện ra một cột sáng màu vàng kim phóng lên tận trời xanh, từ giữa phát ra uy áp khổng lồ như sông cuộn biển gầm.

"Khí vị này… nhất định là có bảo vật giáng thế!" – Không biết ai đó kêu to một tiếng, mọi người lập tức

gác việc hỏi thăm tình hình trong bí cảnh lại, đua nhau chạy về phía cột sáng kia bằng tốc độ nhanh nhất.

Chu Doãn Thịnh đứng trên cây, gác tay lên mái hiên mà quan sát hồi lâu, hiển nhiên không thèm muốn mảy may. Hắn chỉ cần nghiêm túc tu luyện công pháp, thực lực ắt sẽ gia tăng, không cần nhờ vả bất cứ bảo vật gì. Hơn nữa, chờ đến khi hắn đột phá Đại thừa kỳ cũng như phi thăng, không chừng hắn sẽ có thể phá vỡ rào chắn của không gian giả tưởng, lần theo dữ liệu mà trở về hiện thực, đồng thời có thể vận dụng năng lượng linh hồn khổng lồ để tái tạo thân thể. Điều mà hắn theo đuổi hoàn toàn khác với người nơi này, cho nên hắn không có ham muốn mãnh liệt như họ.

Cột sáng màu vàng kim càng ngày càng phóng cao, gần như đâm thủng vòm trời. Trên đỉnh cột sáng ẩn hiện một chiếc gương đồng, ánh sáng kia toát ra từ chính mặt gương, tựa hồ gắn kết với Thiên Đạo, khiến cả không gian đều biến dạng. Uy áp mênh mang tựa như thần tiên thời viễn cổ tái thế, có thể phá nát thế giới Hạo Thiên một cách dễ dàng.

"Lẽ nào đây chính là gương Côn Lôn mất tích đã lâu trong truyền thuyết?" – Không biết ai đó thốt lên, khiến cho tất cả tu sĩ đều trở nên điên cuồng.

Gương Côn Lôn, một trong mười thần khí thượng cổ lớn nhất, có thể nối liền hai giới thiên phàm, phá tan rào chắn thời không, sở hữu thần lực tối cao. Ai có được nó sẽ có thể trực tiếp vượt qua tiên giới, phi thăng đến thần giới. Điều này hiển nhiên là cám dỗ không gì sánh kịp đối với những tu sĩ tranh mệnh số với trời.

Mắt bọn họ đỏ lừ, mặt mày vẹo vọ, hễ phát hiện có tu sĩ nhanh hơn mình là ai ai cũng toát ra sát khí lạnh lẽo. Họ chỉ chăm chăm dán mắt vào gương Côn Lôn mà không hề nghĩ đến chuyện nhìn xuống phía dưới một chút.

Ở khoảng dưới cột sáng, một người đàn ông điển trai đang kết những ấn tay vô cùng phức tạp, cấp tốc luyện hoá gương Côn Lôn. Y đã nhận được truyền thừa từ bí cảnh này, quyền khống chế gương Côn Lôn đương nhiên cũng thuộc về y. Nhưng y không ngờ thần khí thượng cổ lại bướng bỉnh khó thuần như vậy, gây ra động tĩnh lớn đến thế.

Nay y chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào việc nhanh chóng thuần phục gương Côn Lôn, cho nó nhận chủ, để mình không phải dã tràng xe cát. Y búng một giọt máu lên mặt gương, bắt đầu bấm pháp quyết cuối cùng, rốt cuộc khiến gương đồng nhận chủ ngay giây cuối cùng trước khi các tu sĩ khác phi đến gần cột sáng.

Y không biết gương Côn Lôn còn điều kỳ diệu nào khác hay không, nhưng chỉ riêng hai việc "nối liền hai giới thiên phàm" và "phá tan rào chắn thời không" cũng đã đủ, đủ để y xé rách rào chắn của thế giới Hạo Thiên, thoát khỏi sự đuổi giết của hầu hết tu sĩ.

Y dò thần thức vào trong gương đồng với lòng tự tin tràn trề, lại ngạc nhiên khi phát hiện ra gương đã bị hư hại quá nửa, mất đi rất nhiều phép thuật. Nếu muốn tái hiện uy lực của thời kỳ thượng cổ, y còn phải tìm kiếm rất nhiều nguyên liệu để tu sửa hoàn chỉnh. Nói cách khác, lúc này y chẳng những không nhận được bất cứ món hời nào, mà còn sẽ bị tất cả tu sĩ đuổi giết.

Người nọ đành nuốt ngược búng máu tức tưởi này, đang định thu hồi gương đồng mà chạy thoát thân thì bị

thiếu nữ trong ngọc hoàn gọi lại – "Giờ tu vi của ngươi mới chỉ đến Nguyên anh kỳ, thậm chí còn chưa đủ trình độ cao thủ hạng hai ở thế giới Hạo Thiên này, mang theo gương Côn Lôn bỏ chạy sớm muộn gì cũng chết, chi bằng đổ cho người khác. Dù sao gương Côn Lôn đã nhận chủ, ngươi có thể tìm lại bất cứ lúc nào."

Đôi mắt người nọ sáng lên, vung tay hất gương đồng ra xa rồi lặng lẽ rời khỏi vị trí cũ. Nhìn gương mặt này, đích thị là Tống Vũ Phi – người đã rời khỏi Vô Cực tiên tông bốn mươi năm trước.

"Kẻ thù của ngươi cũng ở đây đấy, chi bằng ném cho hắn đi." – Thần thức của thiếu nữ nọ vô cùng mạnh, chỉ thoáng lướt qua đã phát hiện ra Chu Doãn Thịnh đang đứng trên cây xem kịch.

Tống Vũ Phi cười sét xẹt qua bầu trời, thấy gương mặt nay còn diễm lệ hơn xưa của Chu Doãn Thịnh, cảm xúc xao động đã lâu không thấy lập tức sôi trào. Y ra lệnh cho gương Côn Lôn bám theo Chu Doãn Thịnh, không nhận được sự triệu hồi của mình thì tuyệt đối không được rời đi, nhưng cũng không thể phục vụ Chu Doãn Thịnh.

Gương Côn Lôn đã có trí tuệ, đương nhiên sẽ nghe lời chủ nhân răm rắp. Nó né tránh đám tu sĩ đang tranh giành lẫn nhau, bay thẳng về phía Chu Doãn Thịnh.

Thấy có vật thể loé sáng bay nhanh về phía mình, Chu Doãn Thịnh cảm thấy không ổn, lập tức hoá thành sương mù toả ra tứ phía. Nhưng gương Côn Lôn có thể xuyên thấu rào chắn thời gian và không gian, sao có thể không nhìn thấu vị trí của hắn. Dù hắn trốn ở đâu, nó cũng có thể lao vào lòng hắn một cách chuẩn xác.

Nếu là tu sĩ khác, có thần khí thượng cổ tự động dâng tận tay, họ nhất định sẽ mừng như điên. Nhưng Chu Doãn Thịnh thì chỉ muốn chửi tục. Thế này khác nào bắt hắn bị toàn thể tu sĩ đuổi giết.

Thấy tu sĩ đuổi theo đoạt bảo càng ngày càng nhiều, trong đó có rất nhiều cao thủ Hoá thần kỳ, Độ kiếp kỳ, Đại thừa kỳ, thậm chí có cả Tán tiên. Chu Doãn Thịnh cũng hết cách, đành cắp theo gương Côn Lôn mà chạy như điên. May mà trước khi đi, Tông Y đã đưa hắn rất nhiều bảo vật, trong đó có một đài sen không những có thể dịch chuyển tức thời, mà còn có thể che giấu tung tích.

Thân thể hắn hoá thành sương mù, bám vào đài sen, nhanh chóng biến mất khỏi nơi này, khiến một đám tu sĩ đều bắt hụt.

"Hình như người kia là đệ tử chân truyền của Định Quang chân nhân – Phương Tinh Hải!" – Không biết ai đó thốt lên một câu. Ngần ngại uy danh của Tông Y, một số tu sĩ không khỏi rút lui có trật tự, nhưng một vài cao thủ nào đó thì không hề để tâm.

Đấy chính là thần khí thượng cổ! Vì nó, cho dù phải đắc tội với Đại la Kim tiên cũng không quá, huống chi là Tông Y.

Chu Doãn Thịnh trốn vào một động phủ mà Tông Y kiến tạo khi tu hành bên ngoài. Hắn khởi động toàn bộ trận pháp trong ngoài, sau đó mới lấy gương Côn Lôn ra xem xét. Phần khung hình bầu dục có khắc

những phù chú thần bí, hoàn toàn không giống với chữ viết hiện nay, đích xác là chữ viết của thần giới đã thất truyền từ thời thượng cổ. Mặt gương nhẵn bóng, chốc chốc lại ánh lên dải sáng màu vàng kim, có thể phản chiếu hình người một cách rõ nét, cũng có thể xuyên qua vách đá trong động phủ mà phản chiếu cảnh tượng bên ngoài.

Đầu óc Chu Doãn Thịnh xoay chuyển rất nhanh, lập tức hiểu rõ một trong những phép thần kỳ của chiếc gương này chính là xem xét thế giới. Chỉ cần chủ nhân muốn nhìn thì không có nơi nào gương đồng không thể thấy, bao gồm ba nghìn thế giới, tiên giới, thậm chí là thần giới. Có được nó là có thể biết hết tất thảy.

Một vật dụng tốt, nhưng cũng là thứ chết người, Chu Doãn Thịnh than thầm.

Nghe nói gương Côn Lôn có thể phá vỡ rào chắn không gian, vậy thì giúp chủ nhân thoát thân chắc hẳn không khó. Chu Doãn Thịnh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định luyện hoá gương đồng, nếu không hắn cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác có thể thoát khỏi hoàn cảnh hiện nay.

Nếu những người đó nhận ra thân phận của hắn, bọn họ nhất định sẽ chặn hắn trên đường về Vô Cực tiên tông. Thiểu số khó đánh lại đa số, hắn không dám chắc mình có thể trốn thoát sự vây hãm của bọn họ.

Chu Doãn Thịnh lấy một chiếc đỉnh ngọc từ nhẫn càn khôn ra, châm Dương Cực thần hoả mà Tông Y cho mình, sau đó thả gương Côn Lôn và một giọt máu vào để luyện hoá, không ngờ lại bị gương Côn Lôn phản kháng kịch liệt. Hắn di tay lên mặt gương một cái, không phát hiện ra dấu vết máu của tu sĩ khác, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Lẽ nào nhân vật qua đường nhất định không thể có được thần khí? Hay là thần khí này vốn được chuẩn bị cho nhân vật chính, chỉ chờ y xuất hiện là sẽ vui vẻ chạy đến nhận chủ? Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh cười lạnh một tiếng, quăng mạnh chiếc gương mà mình vốn đang nâng niu xuống đất, còn đạp mấy cú không thương tiếc.

Đã không thể phục vụ mình, vậy thì khác gì rác rưởi? Dẹp đi!

Hắn ngụ lại trong động mấy ngày, đợi đám người bên ngoài dần dần tản đi mới lặng lẽ cưỡi đài sen rời khỏi, không ngờ gương Côn Lôn lại tực tiếp bay ra khỏi động, lao vào lòng hắn.

Hắn vội vã lấy một lá bùa ẩn giấu mà Tông Y chế tạo ra, gói gương Côn Lôn lại. Lá bùa này có chứa sự lĩnh hội của Tông Y đối với quy luật thời không, cho dù là Đại la Kim tiên cũng không thể phát hiện ra, huống hồ người nơi này.

Bốn phía vẫn chưa xuất hiện khí vị của thần khí, Chu Doãn Thịnh thế mới thả lỏng, bay đường vòng về Vô Cực tiên tông. Có đài sen và bùa ẩn nấp, đáng lẽ không ai có thể phát hiện ra tung tích hắn. Nhưng bất kể hắn đi đến đâu, vẫn luôn có rất nhiều tu sĩ tìm ra tung tích, hệt như bị ai đó dán bùa theo dõi vậy. Hễ lần nào hắn muốn vứt chiếc gương đi là y như rằng nó lại tự bay trở về, như thể nhắm chuẩn hắn vậy.

Gặp tu vi thấp thì giết, gặp tu vi cao thì bỏ chạy, cứ thế trốn trốn tránh tránh hai tháng, hắn dần dần

phát hiện ra điều bất thường. Hắn xem xét gương đồng, vẻ mặt vô cùng u ám.

Vừa một mực theo sát hắn, lại vừa không nhận hắn làm chủ, chiếc gương này hiển nhiên không có ý tốt với hắn. E rằng nó muốn hắn mất mạng dưới sự vây ép của của hàng loạt tu sĩ. Khá khen cho chiêu gắp lửa bỏ tay người! Chiếc gương này có lẽ đã bị ai đó luyện hoá từ trong bí cảnh.

Chu Doãn Thịnh càng nghĩ càng cảm thấy chỉ có đứa con số mệnh mới có cái số sở hữu gương Côn Lôn. Tống Vũ Phi? Y vẫn chưa chết?

Lấy chân di mạnh gương đồng mấy cái, Chu Doãn Thịnh đi qua đi lại trong một động phủ mà Tông Y kiến tạo, cân nhắc xem nên phá vây như thế nào.

Gương Côn Lôn đã nhận chủ, vậy thì cho dù ở đâu, chủ nhân của nó cũng có thể tìm ra nó. Mà Tống Vũ Phi hận Chu Doãn Thịnh thấu xương, đương nhiên sẽ tiết lộ hành tung của hắn cho những tu sĩ khác. Chỉ chờ cho họ tự giết nhau, đôi bên cùng thiệt hại, y sẽ nhân lúc hỗn loạn mà triệu hồi gương Côn Lôn một cách âm thầm không ai biết.

Làm như vậy vừa không bại lộ thân phận, vừa có thể đẩy kẻ thù vào chỗ chết, coi như một mũi tên trúng hai đích.

Vì vậy, cho dù Chu Doãn Thịnh trốn trong động phủ có tầng tầng lớp lớp cấm chế, Tống Vũ Phi vẫn có thể tìm ra vị trí của hắn, tiết lộ tin tức ra ngoài, khiến cho một đám cao thủ vây kín động phủ.

Bọn họ vận dụng đủ mọi phép thuật nhằm làm hao mòn trận pháp phòng ngự ngoài động phủ. Ít thì một ngày, nhiều thì hai ngày, nơi này sẽ bị san bằng.

Chu Doãn Thịnh đã gửi bùa đưa tin cho Tông Y, nhưng đều bị các cao thủ chặn lại. Hắn cũng gửi rất nhiều lời nhắn cho môn phái, nhưng cũng không thấy có ai đến cứu viện. Hắn chỉ có thể đối phó một mình.

Chi bằng kéo thêm người đệm lưng cho mình còn hơn chờ chết. Nghe thấy tiếng ầm ầm ngoài động phủ, hắn nở một nụ cười lạnh toát. Nếu nguyên thần hắn bị những cao thủ nơi này nghiền nát, hắn sẽ không thể quay về không gian Ngân Hà, lại càng không thể trở về hiện thực, nhưng vậy thì đã sao? Hắn thà chết oanh liệt còn hơn làm rùa đen rút đầu.

Cấm chế vừa được mở, hàng loạt phép thuật muôn màu lập tức ùa đến như bom đạn. Hắn nhanh chóng hoá thành sương mù, bao trùm khắp trong ngoài động phủ. Giọt sương dọc theo làn da những cao thủ đó xâm nhập vào nội phủ của họ, nhanh chóng rút linh lực của họ ra, hóa thành sương mù trắng xóa bao phủ vạn dặm chỉ trong tích tắc.

Những cao thủ này vội vàng thi triển phép thuật xua tan sương mù. Nhưng điều này lại khiến linh lực của họ xói mòn càng nhanh. Có người bắt đầu sinh ra ảo giác, chém giết lung tung; có người bị hạ độc; có người bị bóp nát nguyên thần một cách lặng lẽ.

Rõ ràng chỉ là một nhãi ranh Kim đan kỳ, vậy mà có thể giết chết mười mấy cao thủ Nguyên anh kỳ trở lên, công pháp quả thực quỷ quyệt khó lường!

Thừa dịp họ chưa kịp chuẩn bị, Chu Doãn Thịnh liên tiếp đắc thắng. Nhưng hắn cũng biết về lâu về dài, những lão quái vật có kinh nghiệm chiến đấu phong phú này ắt có trăm ngàn biện pháp đối phó với mình.

Nhưng hôm nay hắn đã quyết định muốn cho những người này chết không có chỗ chôn. Hắn không áp chế tu vi nữa, nhanh chóng chuyển vận linh lực xung đến Nguyên anh kỳ. Cửu cửu thiên kiếp giáng xuống, những người này cũng chỉ có thể tự lo thân mình!

Cảm nhận được dấu hiệu, mây đen nhanh chóng kéo tới từ chân trời, tiếng sấm đinh tai nhức óc có thể khiến cho non sông rung chuyển. Lấy Chu Doãn Thịnh làm tâm điểm, uy áp bao phủ chu vi khắp trăm dặm, bất cứ tu sĩ nào trong phạm vi này cũng sẽ phải chịu sự công kích của lôi kiếp.

Có lẽ Chủ Thần – nay hoá thành Thiên Đạo – chỉ muốn giết chết một mình Chu Doãn Thịnh. Nhưng nó chỉ là một dãy lập trình, là quy tắc đã được thiết lập sẵn, thiếu hụt khả năng phán đoán. Cản trở người khác độ kiếp sẽ bị sét đánh, đây là quy tắc vốn có của nơi này, sẽ không thay đổi, cho nên tất cả những người này đều phải chôn cùng Chu Doãn Thịnh.

"Nguy rồi, thằng nhóc kia muốn độ kiếp!"

"Nít ranh Kim đan kỳ, dù độ kiếp thì cũng chỉ đến tứ cửu thiên kiếp, cùng lắm là lục cửu thiên kiếp, chúng ta phất tay một cái là có thể xua tan, việc gì phải e ngại?"

"Đúng vậy, còn có thể nhân lúc hắn độ kiếp mà cướp gương Côn Lôn. Lo cho mình còn chưa xong, lại còn muốn độ kiếp, chẳng lẽ hắn cho rằng chúng ta có thể bị thứ lôi kiếp cỏn con ấy đánh chết? Nực cười!"

Các tu sĩ Nguyên anh kỳ không dám chắc có thể gánh được lôi kiếp, đều mưu toan bỏ chạy, nhưng không ngờ trong màn sương đã bày ra tám mươi mốt vòng cấm chế từ bao giờ, đã vậy vòng nọ còn đan vào vòng kia, mức độ phức tạp chưa từng thấy bao giờ. Cho dù có đại sư trận pháp cấp Hỗn mang ở đây cũng chưa chắc đã giải được. Bọn họ chạy tán loạn trong sương như những con ruồi không có mục tiêu, ánh mắt toát vẻ tuyệt vọng.

Những ông tổ trên Hoá thần kỳ không thèm để tâm đến lôi kiếp, mở thiên nhãn tìm kiếm vị trí của Chu Doãn Thịnh.

Trông thấy chàng trai tuấn tú ngồi xếp bằng trên một tảng đá, đôi mắt họ tức thì toát vẻ tham lam, thi nhau lao về phía hắn, không ngờ vừa mới đến gần đã bị một cột sét khổng lồ đánh cho tê tái, rớt phịch xuống từ giữa không trung.

Uy áp bao la giáng xuống từ chín tầng mây, gần như nghiền nát cơ thể vững chắc của họ, thậm chí còn có nhiều tiếng gãy xương vô cùng rõ rệt.

Đây nào phải tứ cửu thiên kiếp hay lục cửu thiên kiếp, rõ ràng là cửu cửu thiên kiếp mà chỉ tu sĩ Đại thừa kỳ hay Tán tiên mới phải vượt qua. Tuy rằng trong những người vây sát Chu Doãn Thịnh cũng có những ông tổ Đại thừa kỳ lẫn Tán tiên, nhưng sở dĩ bọn họ cướp đoạt gương Côn Lôn cũng chỉ vì muốn tìm một pháp bảo có thể giúp mình chống đỡ cửu cửu thiên kiếp, phi thăng một cách thuận lợi mà thôi.

Hoàn toàn không ngờ còn chưa lấy được bảo vật, cửu cửu thiên kiếp đã đến trước. Cho dù có thể gắng gượng chống đỡ, ấy cũng là đỡ cho người khác, không dưng bị thương nặng mà còn không thể phi thăng, quả thực là uất ức không gì có thể diễn tả.

Sau lượt lôi kiếp thứ hai, tất cả bị đánh cho đen thui, bọn họ lập tức đứng dậy, vội vàng phi ra ngoài vùng phủ sương, đến gần mép ngoài mới phát hiện xung quanh bị thiết đặt cấm chế, cho dù là đại sư trận pháp cấp Hỗn mang cũng không phá được.

Hắn muốn kéo bọn họ chôn cùng đây mà! Thật là hiểm độc, thật là quyết liệt, không hổ là đồ đệ Tông Y!

Những người này chỉ muốn xé xác Chu Doãn Thịnh, nhưng bọn họ không dám đến gần tảng đá một bước nào. Toàn thân Chu Doãn Thịnh đã bị ánh sét tím bao phủ, mọi vật thể xung quanh đều hoá thành tro bụi.

Những người có tu vi tương đối thấp nối nhau ngã quỵ, ngay cả xác cũng không còn; tu vi cao hơn thì từ lôi kiếp thứ năm mươi lăm trở đi cũng bắt đầu khuỵu gối, không thể đứng thẳng.

Lôi kiếp thứ sáu mươi giáng xuống, thân thể một cao thủ Độ kiếp kỳ nào đó cháy đen, nguyên thần tan vỡ, thân tử đạo tiêu. Bắt đầu từ người nọ, người thiệt mạng càng ngày càng nhiều.

Hắn lấy gương Côn Lôn trong lòng ra, cười lạnh – "Nếu mày đã muốn đi theo tao như thế, vậy thì giúp tao gánh vài lượt lôi kiếp đi." – Nói đoạn, hắn ngửa mặt gương lên, giơ lên đỉnh đầu.

Tuy rằng là thần khí thượng cổ, nhưng gương Côn Lôn cũng đã hư hại quá nửa, uy lực đã sớm không thể sánh bằng năm xưa. Mới đầu còn không sao, đến năm lượt lôi kiếp cuối cùng, mặt gương bắt đầu xuất hiện những vết nứt như mạng nhện, trở nên cũ nát hơn cả trước đó.

Mà người luyện hoá gương Côn Lôn thành thần khí bản mệnh – Tống Vũ Phi cũng hứng đủ. Mỗi lượt lôi kiếp giáng xuống, y đều hộc ra một ngụm máu tươi, đến cuối cùng suýt nữa ngất lịm.

Y trốn ngay gần động phủ. Xong xuôi, y thất tha thất thểu đứng dậy nhìn về phía nọ, suýt nữa cắn nát lưỡi vì kinh sợ. Phương Tinh Hải vẫn nguyên vẹn như trước, hắn nhấc tay triệu hồi sương mù, tiện thể hấp thu toàn bộ linh khí trong sương mù. Hắn đến gần mấy tu sĩ Đại thừa kỳ và Tán tiên, dùng một thanh đoản kiếm cực kỳ quái dị vạch nội phủ của họ ra, chém vụn nguyên thần của họ, sau đó hút hết tu vi của họ vào đan điền.

Thứ công pháp có thể trực tiếp hút tu vi của tu sĩ này còn đáng sợ hơn cả thủ đoạn của Ma tu, có vài cao thủ may mắn sống sót đều nhanh chóng bị hút thành thây khô, chỉ cần dẫm một cái là hoá thành khói bụi, tan biến hoàn toàn.

"Công pháp này không phải công pháp chính đạo, chắc chắn đây là ma công." – Thiếu nữ tuyệt sắc đột nhiên lên tiếng.

"Tiên tử, người chắc chứ?"

"Chắc chắn, Tôn giả ma giới năm ấy chính vì tu luyện thứ công pháp tương tự nên mới trở thành Ma tu đầu tiên phi thăng lên tiên giới."

Tống Vũ Phi như hiểu ra điều gì đó, quệt đi vết máu nơi khoé miệng, đoạn nở một nụ cười lạnh lùng rồi bỏ đi.

Chu Doãn Thịnh giết chết mấy người cuối cùng, sau đó khều khều mặt gương vỡ vụn, mỉm cười một cách thoả mãn – "Cuối cùng cũng có chút tác dụng, lần độ kiếp này lại dựa vào mày."

Gương Côn Lôn run rẩy, đồng thời phát ra tiếng rít chói tai. Nếu khí linh trong gương có thể nói chuyện với người khác ngoài chủ nhân, nó chắc chắn sẽ ôm đùi hắn mà gào khóc xin tha.

Dường như cảm nhận thấy tâm trạng của nó, Chu Doãn Thịnh cười càng vui vẻ. Hắn thả gương đồng vào nhẫn càn khôn, ẩn giấu thân hình rồi bay về môn phái.

Thực ra hắn không cần cẩn thận như vậy, trận chiến lúc trước, hắn gần như đã giết chết một phần ba cao thủ ở thế giới Hạo Thiên, uy danh hiển hách đã sớm lan truyền khắp giới tu chân. Lại thêm Tông Y và Vô Cực tiên tông đứng đằng sau, tu sĩ bình thường tuyệt đối không dám dây bừa vào hắn.

Mãi đến khi bước vào địa phận Vô Cực tiên tông, hắn mới lại gặp phải một Ngũ kiếp Tán tiên đến đoạt bảo.

Tán tiên không nói nhiều, lập tức thi triển phép thuật lợi hại nhất của mình, U Minh ngục hoả vây kín Chu Doãn Thịnh, lại bị một ánh kiếm đen mà Tông Y lưu lại trên người Chu Doãn Thịnh chém tan.

Áp dụng triết lý thừa cơ hành động, thấy Tán tiên kia bị ánh kiếm đâm bị thương, Chu Doãn Thịnh hoá thành sương mù trôi đến bên cạnh người nọ, cắm hai tay vào đan điền và tử phủ của gã, điều khiển xoáy đen trong cơ thể hấp thu linh lực và nguyên thần của gã. Nguyên thần khổng lồ thoát khỏi sự khống chế của Tán tiên, dần dần bị hút vào hố đen, bị nghiền thành những mảnh vụ năng lượng mà hấp thu. Đây là sự kì diệu của xoáy đen mà Chu Doãn Thịnh vừa phát hiện, tốc độ nhanh hơn cả cắn thuốc nâng cao tu vi, hơn nữa còn không hề có di chứng.

Chưa đầy một phút, Ngũ kiếp Tán tiên từng oai phong một cõi chỉ còn lại một lớp da rỗng tuếch. Chu Doãn Thịnh buông lớp da ra, vừa ngước mắt nhìn đã thấy Xích Tiêu chân nhân cùng các Đại trưởng lão, phong chủ đứng trên bậc thang trên cao nhìn xuống mình.

Hắn tiến lên vài bước, hành lễ với mấy vị trưởng lão, đang định bay về núi Phần Tịch thì bị Xích Tiêu chân

nhân ngăn ngoài môn phái – "Phương Tinh Hải, rốt cuộc ngươi tu luyên công pháp gì?"

"Chính là "Hoá Vụ quyết" ta tự nghĩ ra."

"Ồ? Ta thấy không giống công pháp vụ linh căn cho lắm, mà là giống "Hồn Thiên Luyện Ma tâm kinh" mà Ma tôn vạn năm trước tu luyện." – Một trưởng lão nói một cách chậm rãi.

Nghe vậy, những người còn lại đều toát vẻ căm hận.

Năm đó, vì tu luyện công pháp này, Ma tôn đã tàn sát ít nhất mấy trăm nghìn cao thủ chính đạo, còn hoá tu vi cả đời của họ thành của mình, cuối cùng phi thăng một cách thuận lợi trong tiếng nguyền rủa của các đại tiên tông. Hành vi như thế sao có thể không khiến họ căm giận?

Chu Doãn Thịnh nhướn mày, tự biết chuyện hôm nay e rằng không thể dẹp yên. Hoặc là bị những tu sĩ ra vẻ đạo mạo này diệt khẩu đoạt bảo, hoặc là mở một đường máu, từ nay về sau không đội trời chung với Vô Cực tiên tông.

May mà hòn đá màu đen trong đan điền vừa mới hấp thu thêm một đợt cửu cửu thiên kiếp, chắc hẳn có thể giúp mình đào thoát một cách thuận lợi. Chủ Thần vốn định giết chết mình, ngờ đâu lại liên tiếp giúp mình, e rằng sẽ bị tức trào máu. Nghĩ vậy, thân hình nhỏ gầy của hắn tức khắc hoá thành sương mù, phủ kín nơi này.

148. Quyển 12 - Chương 9

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Khi Chu Doãn Thịnh bị các thế lực lớn đuổi giết, không ai trong môn phái đến cứu viện. Giờ khó khăn lắm mới tìm được đường sống, tông chủ và các trưởng lão lại chặn ngoài cổng, ngôn từ chắc nịch chỉ ra hắn tu luyện "Hồn Thiên Luyện Ma tâm kinh" gì đó, nói đi nói lại cũng chỉ là vì gương Côn Lôn trong tay hắn mà thôi.

Chu Doãn Thịnh vốn không có tình cảm với Vô Cực tiên tông, nay lại bị chọc giận, ra tay đương nhiên vô cùng cay nghiệt. Năm đó, khi đi qua những vùng sương mù lớn để tu luyện, hắn từng hút gần hết sương độc trong Lãnh địa Chướng Khí ở ma giới, tồn trữ trong xoáy đen. Sợ bị người ngoài hiểu lầm là Ma tu, mấy năm nay hắn vẫn chưa từng sử dụng.

Nhưng hiện giờ, hắn không cần băn khoăn gì nữa. Nếu bọn họ đã nhận định hắn là Ma tu, vậy thì hắn đành dứt khoát biến nó thành hiện thực thôi. Trước kia có bao nhiêu chiêu trò không thể thể hiện ra, nay hắn đều dùng hết.

Hắn âm thầm đưa mắt nhìn, phát hiện toàn bộ những người chặn hắn đều là cao thủ trên Hoá thần kỳ, chỉ có vài đệ tử Nguyên anh kỳ là đứng đằng sau cổ vũ, Tống Vũ Phi cũng nằm trong số đó.

Lúc bị sương mù bao phủ, những người này còn tận tình khuyên bảo – "Sư thúc tổ, chỉ cần ngươi giao gương Côn Lôn cho môn phái rồi tự phế công pháp, tông chủ và trưởng lão ắt sẽ tha mạng cho ngươi, việc gì phải đi đến nước chém giết lẫn nhau."

Đáp lại họ bằng vài tiếng cười lạnh tanh, Chu Doãn Thịnh chuyển vận lốc xoáy trong đan điền, mượn sương mù hấp thu linh lực trong cơ thể những người này, khiến uy lực của sương độc càng trở nên mạnh mẽ.

Xích Tiêu chân nhân và các trưởng lão đứng giữa màn sương đen ngòm, toả mùi hôi thối, sắc mặt tức thì thay đổi.

"Đây là sương độc của ma giới, hay lắm, Phương Tinh Hải quả nhiên là Ma tu!"

"Tông Y không ở đây, hôm nay chúng ta thay mặt hắn thanh lọc môn đồ, hắn trở về chắc chắn sẽ không nói gì."

"Phương Tinh Hải, giao gương Côn Lôn ra đây, chúng ta còn có thể cho ngươi chết toàn thây, nếu không chúng ta sẽ tống ngươi vào núi U Minh, biến ngươi thành con rối!"

Chu Doãn Thịnh lấy Dung Hồn đan trong nhẫn càn khôn ra, bóp nát hết viên này đến viên khác rồi hoà vào sương mù. Hắn cười một cách lạnh lùng – "Các ngươi muốn gương Côn Lôn thì cứ việc nói thẳng, không cần tìm lý do đường đường chính chính như vậy. Ta vốn không tu luyện ma công gì cả, nhưng nếu nước bẩn đã không thể rửa sạch, hôm nay ta đành đại khai sát giới!"

Sương độc ở ma giới vốn có thể ăn mòn thân thể tu sĩ, gặm nhấm nguyên thần của họ, chẳng qua thời gian tương đối chậm mà thôi. Hiệu quả của Dung Hồn đan giống sương độc, tốc độ cũng không nhanh, nhưng cả hai cùng hợp lại thì không người thường nào có thể chịu thấu. Hơn nữa, Chu Doãn Thịnh còn hoà sương độc vào vùng sương Mê Huyễn, mượn đó phát tán những giọt sương đen, biến trong ngoài môn phái thành địa ngục chìm trong đêm tối.

Hắn ném hết phép thuật này đến phép thuật khác lên đầu những người này, đập choáng bọn họ rồi nhanh chóng chạy đi. Dù sao hiện giờ hắn chỉ là tu sĩ Nguyên anh kỳ, hơn nữa cũng không có vận may gọi lôi kiếp đến lần nữa, không phù hợp chiến đấu lâu dài.

Bị hắn đánh cho không kịp trở tay, Xích Tiêu chân nhân và các trưởng lão, phong chủ đều chật vật vô cùng.

Nếu nhân lúc hỗn loạn mà đào tẩu, Chu Doãn Thịnh chỉ có thể từ bỏ đám sương độc này. Nương sự yểm hộ của sương đen, hắn chạy ra ngoài môn phái, nhưng không biết dẫm phải cấm chế gì mà lại bị bắn ngược trở về. Đúng lúc này, gương Côn Lôn trong nhẫn càn khôn phát ra tiếng ong ong chói tai, muốn phá tan không gian hòng bay ra ngoài.

Chu Doãn Thịnh biết, có lẽ nó được Tống Vũ Phi triệu hồi, muốn trở lại bên cạnh chủ nhân. Hiện giờ khắp nơi đều là sương đen, ai có thể thấy rõ gương Côn Lôn bay đi đâu. Không biết nó đi đâu, tu sĩ ở thế giới Hạo Thiên ắt vẫn sẽ bám riết lấy mình, cho đến khi giết chết mình, lục soát từ trong ra ngoài một lượt mới chịu bỏ qua.

Nếu vậy, cho dù thứ này là rác rưởi không có tác dụng, mình cũng phải giữ lại. Há có thể để ngươi lợi dụng ta một cách đơn giản như vậy? Chu Doãn Thịnh cười lạnh, lấy mấy lá bùa giam cầm mà Tông Y chế tạo ra, dán hết lớp này đến lớp khác lên nhẫn càn khôn.

Nếu gương Côn Lôn chưa từng bị hư hại bởi cửu cửu thiên kiếp, nó ắt có thể phá tan rào chắn của nhẫn càn khôn một cách dễ dàng. Nhưng lúc này, phép thuật của nó hao tổn rất nhiều, va vài cái liền bất lực, chỉ có thể ở yên tại chỗ, liên tục phát ra tiếng ong ong như thể đang kháng nghị.

Chu Doãn Thịnh cũng mặc xác nó, thay đổi hướng khác để xông ra ngoài, nhưng lại bị bắn về lần nữa. Lặp đi lặp lại mấy lần, hắn rốt cuộc biết nơi này đã sớm được bày một trận pháp giam cầm, chỉ chờ hắn trở về môn phái, tự chui đầu vào lưới mà thôi.

Hiển nhiên, không phải vì trông thấy hắn hút khô Ngũ kiếp Tán tiên kia nên họ mới quyết định giết hắn, mà là đã có mưu đồ từ trước.

Khá khen một đệ nhất tiên tông, khá khen một danh môn chính phái! Chu Doãn Thịnh nghiến răng, cười một cách lạnh lùng. Hắn lấy đan dược kịch độc mà Tông Y giao cho mình ra, bóp nát toàn bộ rồi hoà vào sương mù.

Vừa làm xong một loạt động tác, Chu Doãn Thịnh tức thì nghe thấy tiếng gió vun vút. Xích Tiêu chân nhân và các trưởng lão, phong chủ đồng loạt rời khỏi trận pháp, mỗi người đứng tại một vị trí tương ứng, trút linh lực vào mắt trận. Xử lý một nhãi ranh Nguyên anh kỳ, vốn không cần vận dụng bí pháp Huyền Thiên Liệt Hoả trận của môn phái, chỉ cần một phong chủ nào đó ra tay cũng đã đủ. Nhưng tin Phương Tinh Hải một mình giết hại một phần ba cao thủ thế giới Hạo Thiên được truyền về, nhằm phòng ngừa chu đáo, bọn họ bày ra trận pháp này. Nay nhìn lại, họ không khỏi cảm thấy may mắn.

Đối phương quả nhiên là đệ tử Tông Y, thủ đoạn hết sức cao cường.

Ngọn lửa đỏ sẫm bén dọc đường vân trận pháp, tức khắc nâng nhiệt độ nơi này lên đến mức độ người thường khó có thể tưởng tượng. Lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân cũng đến thế là cùng.

Sương đen bị bốc hơi bằng sạch, sấm sét cũng dần dần tiêu biến, hé lộ Chu Doãn Thịnh bị nhốt giữa trung tâm trận pháp. Bởi vì nhiệt độ quá cao, không khí dần dần biến dạng, cũng uốn khúc khuôn mặt đẹp đến kỳ dị của hắn.

Đạo bào của hắn tuy không phải thứ thông thường, nhưng cũng không chịu nổi mức nhiệt có thể thiêu Tán tiên thành tro tàn, góc áo tức thì cháy sém.

Xích Tiêu chân nhân bước lên một bước, nói với giọng lạnh lùng – "Phương Tinh Hải, nếu không muốn chịu khổ thì hãy tự phế công pháp, giao gương Côn Lôn ra đây, chúng ta có thể tha chết cho ngươi."

"Các ngươi không có quyền xử trí ta, hết thảy chờ sư phụ ta về rồi nói." – Chu Doãn Thịnh thay một tấm đạo bào cao cấp hơn, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái. Hàng tự chế của Tông Y, không xịn không lấy tiền.

"Cho dù sư phụ ngươi trở về, hắn cũng nhất định sẽ không tha cho ngươi. Ngươi có biết sư tổ ngươi chết như thế nào không? Chính là chết trong tay đệ tử chân truyền của Ma tôn, cũng bị hút cạn tu vi cả đời, hoá thành cát bụi. Sư phụ ngươi rút kiếm diệt toàn môn phái Ma tôn, cắt đứt truyền thừa của y tại thế giới Hạo Thiên. Ngươi đoán nếu hắn biết đồ đệ mình lại tu luyện thứ ma công này sau lưng hắn, hắn sẽ xử trí ra sao?" – Một trưởng lão thản nhiên lên tiếng.

Đây cũng là nguồn căn bọn họ dám thay mặt Tông Y thanh lọc môn đồ.

Chu Doãn Thịnh cười nhạt, không thèm hé răng, chỉ tự ngồi xuống nhập định. Chưa kể hắn căn bản không luyện ma công, cho dù luyện thật, Tông Y cũng sẽ không hại hắn. Tình cảm giữa họ, người ngoài không thể lí giải.

Mấy trưởng lão thấy hắn vẫn ngoan cố như vậy, lập tức trút thêm nhiều linh lực hơn nữa để kích hoạt lửa Huyền Thiên. Chờ đến khi Phương Tinh Hải bị thiêu thành tro, mọi thứ trong nhẫn càn khôn của hắn ắt sẽ thuộc về môn phái.

Tống Vũ Phi núp trong đám đông càng lúc càng sốt ruột. Y đã triệu hồi gương Côn Lôn mấy lần, nhưng đều không thấy nó trở về. Nay tấm màn bằng sương khắp trong ngoài môn phái đã bị xoá sạch, e rằng không thể tiếp tục triệu hồi nữa. Đến khi Phương Tinh Hải chết, những trưởng lão này sẽ cất giữ gương Côn Lôn cẩn thận, muốn lấy lại nhất định sẽ khó hơn hiện tại gấp vô số lần.

Thậm chí, nếu có trưởng lão nào đó nổi lòng tham, muốn luyện hoá gương Côn Lôn, tu vi của họ hơn xa y, sẽ có thể xoá đi dấu máu và thần thức của y một cách dễ dàng, khiến y bị phản phệ. Không như Phương Tinh Hải, tu vi kém hơn y một bậc, không thể luyện hoá gương Côn Lôn.

Tống Vũ Phi càng nghĩ càng lo, âm thầm tự trách mình ngu xuẩn.

"Việc gì phải tự trách? Nếu lúc đấy không ném gương Côn Lôn cho Phương Tinh Hải, người bị đuổi giết, bị lửa Huyền Thiên thiêu sẽ là ngươi. Ngươi có mấy cái mạng để mà chạy?" – Thiếu nữ tuyệt sắc trong ngọc hoàn nói một cách lạnh nhạt.

"Nhưng đó dẫu sao cũng là thần khí bản mệnh của ta, nếu bị trưởng lão nào đó luyện hoá, ta sẽ bị phản phệ rất nghiêm trọng." – Tống Vũ Phi nói với giọng não nề. Y cảm thấy Phương Tinh Hải quả thực sinh ra là để khắc mình, hễ gặp Phương Tinh Hải là không có chuyện gì tốt lành.

"Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi lấy lại gương Côn Lôn. Tuy hiện nay ta chỉ còn lại một hồn một phách, nhưng

cũng đủ để trấn át người nơi này." – Vẻ mặt nàng ta vô cùng ngạo nghễ, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, nàng ta lại mím môi, không lên tiếng nữa.

Tống Vũ Phi hoàn toàn yên tâm, nở một nụ cười lạnh lùng, nhìn về phía chàng trai áo đen trong biển lửa kia. Chuyện ngày hôm nay chính là kế mượn dao giết người mà y sắp đặt. Nếu không phải y vội vã chạy về môn phái, nói với tông chủ Phương Tinh Hải đang tu luyện ma công, những người này biết đi đâu tìm một lý do đường đường chính chính để giết người đoạt bảo như vậy.

Có điều sương mù vừa rồi e rằng không đơn giản, vẫn phải cẩn thận mới được. Y vừa nghĩ vừa quan sát đan điền, thấy nguyên anh của mình vẫn đang nâng niu viên Băng Phách Hàn Tinh có thể giải bách độc, cơ thể vẫn chưa có gì bất thường, y mới thở phào một hơi. Bốn mươi năm trước, chính Phương Tinh Hải đã hạ độc, phá huỷ kim đan của y, khiến y phải chịu nỗi khổ tu luyện lại từ đầu. Y không bao giờ có thể quên chuyện này.

Nhưng bên này y vừa thở phào một hơi, mấy phong chủ, trưởng lão trấn giữ mắt trận liền liên tiếp hộc máu.

"Dung Hồn đan? Nhãi ranh, ngươi dám!" – Một trưởng lão mắt long sòng sọc, gào lên một cách giận dữ. Vì đan dược lẫn trong sương mù, sương mù lại lẫn trong linh khí, bị những người này hấp thu vào cơ thể, bọn họ đương nhiên không phát hiện ra mình trúng độc, mãi đến khi khởi phát triệu chứng mới chợt ngộ ra.

Những trưởng lão, phong chủ còn lại vội vàng quan sát đan điền và tử phủ, phát hiện bên trong phủ đầy sương độc xám đen, lập tức rút một phần linh khí từ mắt trận về để kiềm chế tác dụng của Dung Hồn đan.

"Thủ đoạn độc ác như vậy còn bảo mình không phải Ma tu? Hôm nay, ta sẽ thay mặt Thái Thượng trưởng lão thanh lọc môn đồ!" – Xích Tiêu chân nhân đã sớm ôm hận với hai sư đồ Tông Y, ông ta bất chấp nội phủ bị trúng sương độc, trút toàn bộ linh khí vào mắt trận, hòng thiêu Phương Tinh Hải thành tro bụi.

Chu Doãn Thịnh nhếch mép cười nhạt, không sợ hãi chút nào. Tán tiên vừa bị hắn giết chết kia đã kích hoạt sợi nguyên thần mà Tông Y đặt trên người hắn, không đầy nửa canh giờ nữa, Tông Y sẽ trở về.

Hắn mang theo rất nhiều pháp khí phòng ngự, đủ cho hắn chống đỡ qua nửa canh giờ này. Suy nghĩ một lát, hắn lấy một chiếc đỉnh ngọc từ nhẫn càn khôn ra, hút lửa Huyền Thiên quanh mình vào trong đỉnh, tức thì cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

"Đỉnh Dược Vương!" – Thiếu nữ tuyệt sắc và phong chủ Đan Nguyên phong đồng thời thốt lên, khiến ánh mắt mọi người xung quanh đều chợt loé sáng.

Đây là một pháp khí không thua gì những bảo vật sánh cùng thiên địa, hèn chi Tông Y có thể tu hành thuật luyện đan đến cấp Hỗn mang, hèn chi hắn có thể chế ra Đoạt Thiên Tạo Hoá đan tuyệt đỉnh, hoá ra đều là vì có Đỉnh Dược Vương trong tay.

Giờ này phút này, những kẻ tự xưng là nhân sĩ chính phái kia, trên mặt người nào người nấy đều viết bốn

chữ, má trái là "giết người", má phải là "đoạt bảo".

"Biến trận." – Một trưởng lão có tu vi cao nhất thực hiện vài động tác tay, biến Huyền Thiên Liệt Hoả trận thành Chư Thiên sát trận có sát khí mãnh liệt hơn rất nhiều, quyết lấy mạng Phương Tinh Hải bằng tốc độ nhanh nhất.

Ngọn lửa bừng lên ngút trời, hơn nữa chuyển từ màu đỏ sậm sang đen tuyền, cảm giác nóng rẫy bị thay bằng buốt giá thấu xương, thậm chí có tiếng yêu ma quỷ quái gào thét trong đầu, ngay lập tức cướp đi thần trí của Chu Doãn Thịnh.

Hắn vươn tay, đang định đâm vào đan điền mình thì bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc đến tột độ vọng về từ hư không – "Ai dám chạm vào đồ nhi ta?" – Còn chưa dứt lời, vô số ánh kiếm đen trực tiếp xuyên qua rào chắn không gian, đâm về phía trưởng lão và phong chủ trấn giữ mắt trận, đồng thời chém tan tành Chư Thiên sát trận.

Biển lửa lạnh thấu xương và tiếng gào thét thảm thiết tức thì tan biến. Chu Doãn Thịnh cúi đầu nhìn năm ngón tay đặt trên đan điền, vẻ mặt trở nên dữ tợn, đang định mở một đường máu thì bị một người đàn ông cao lớn đột nhiên xuất hiện ôm vào lòng, sờ khắp toàn thân mấy lượt.

"Con không sao chứ?" – Giọng Tông Y run rẩy.

"Con không sao, may mà người đến kịp." – Chu Doãn Thịnh lập tức ôm lấy hắn.

"Không sao là tốt rồi, con lùi ra sau đi." – Tông Y kéo đồ nhi ra sau, nâng tay biến ra một thanh kiếm đen khổng lồ rồi bổ qua không trung. Ánh kiếm đen tức thì giết chết bốn Thái Thượng trưởng lão Đại thừa kỳ liên tiếp với khí thế không thể ngăn cản, ngay cả môn phái nguy nga cũng bị chém làm đôi. Không chịu nổi uy lực khổng lồ này, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội rồi nứt toác, kéo dài đến tận trước cửa cung Xích Tiêu mà tông chủ cư ngụ mới dừng lại.

Khi tiếng nổ vang trời cùng khói bụi cuồn cuộn lắng xuống, những trưởng lão và phong chủ vừa mới vây hãm Chu Doãn Thịnh đều bị chém làm đôi, ngay cả thần hồn cũng không thể trốn thoát. Toàn bộ những người còn lại đều sợ đến ngây người, đứng còn không vững chứ nói gì đến phản kích. Bọn họ cũng từng trải qua lôi kiếp, đương nhiên có thể cảm nhận được sự đáng sợ của Thái Thượng trưởng lão.

Hắn đã tu luyện Phá Thiên kiếm đạo đến trình độ cao nhất, lấy thân mình làm kiếm, lấy giết chóc chứng đạo, đánh đâu thắng đó, bất khả chiến bại.

"Thái Thượng trưởng lão, xin hãy nghe chúng ta giải thích!" – Xích Tiêu chân nhân bị chém đứt cánh tay phải, nói một cách khó khăn – "Phương Tinh Hải tu luyện "Hồn Thiên Luyện Ma tâm kinh", chúng ta chỉ đang giúp người thanh lọc môn đồ. Chính Tống Vũ Phi đã tận mắt trông thấy chuyện này, người có thể hỏi hắn."

Bị lôi ra khỏi hàng, Tống Vũ Phi chỉ muốn bóp chết Xích Tiêu chân nhân. Không đối phó được với Thái

Thượng trưởng lão nên đẩy hậu bối ra gánh tội thay, ngươi không biết xấu hổ à? Y âm thần nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lễ độ, thuật lại đầu đuôi chuyện Phương Tinh Hải hút khô mấy cao thủ, còn sẵn sàng giao nộp ký ức của mình.

Tông Y hơi híp mắt, không ừ hử tiếng nào.

Chu Doãn Thịnh đến gần sau lưng hắn, hai tay ôm chặt vòng eo săn chắc của hắn, áp má lên tấm lưng rộng lớn của hắn, vẻ tin cậy bộc lộ rõ trong từng hành động.

Trái tim Tông Y nóng lên, đặt tay lên mu bàn tay trắng như ngọc của đồ nhi, vỗ một cách thân mật.

Thấy vậy, nội tâm Tống Vũ Phi lập tức trở nên căng thẳng, y kêu to – "Thái Thượng trưởng lão, Phương Tinh Hải đã rơi vào ma đạo. Ngài là trụ cột chính đạo, nên vì nghĩa diệt thân mới phải đạo. Nếu không việc này mà lan truyền ra ngoài, thanh danh Vô Cực tiên tông liệu còn giữ được hay không?"

"Vũ Phi nói đúng. Thái Thượng trưởng lão, đừng quên năm đó sư tôn người chết thế nào. Ma tu làm nhiều việc ác, sớm muộn gì cũng sẽ lại dẫn đến tai vạ lớn, bất kỳ nhân sĩ chính phái nào cũng có trách nhiệm tiêu diệt." – Xích Tiêu chân nhân vừa khuyên giải vừa chuyển vận linh khí để cầm máu, lại phát hiện linh lực không có tác dụng với vết thương do Phá Thiên kiếm đạo gây ra. Ông ta lập tức nghĩ đến Huyết Ma lão tổ, Tán tiên Dương Minh và Tán tiên Huyền Huy – ba người từng bị Thái Thượng trưởng lão đánh bị thương rồi lần lượt thiệt mạng, trong lòng kinh hoảng tột độ.

Phá Thiên kiếm đạo có thể diệt Thiên Đạo, tu sĩ chẳng qua chỉ là kiến hôi dưới kiếm hắn mà thôi.

Xích Tiêu chân nhân không dám nghĩ thêm, càng cố gắng khuyên nhủ Thái Thượng trưởng lão. Chỉ khi kéo được Thái Thượng trưởng lão về phe mình, ông ta mới có thể xin hắn giúp hoá giải kiếm khí trên vết thương.

Mấy trưởng lão và phong chủ còn sót lại khác cũng nhận ra điều đáng sợ của Phá Thiên kiếm đạo, cũng gia nhập hàng ngũ thuyết phục, hình dung Chu Doãn Thịnh thành đại ma đầu vạn năm hiếm thấy, như thể hắn sắp huỷ diệt giới tu chân đến nơi rồi không bằng.

"Không cần nhiều lời, ta là sư tôn của Tinh nhi, công pháp của Tinh nhi được truyền thừa từ ta. Nếu các ngươi mắng Tinh nhi là tà ma ngoại đạo, vậy thì từ nay hai sư đồ ta sẽ rời khỏi Vô Cực tiên tông, đoạ vào ma đạo, chứng thực lời đồn đãi này. Nếu các ngươi muốn trừ ma vệ đạo, cứ việc đến Lãnh địa Chướng Khí ở ma giới tìm ta, ta xin nghênh đón bất cứ lúc nào." – Tông Y vươn tay kéo đồ nhi đang ngả lên lưng mình vào lòng, sau đó vung nhẹ tay áo, thu hồi núi Phần Tịch tráng lệ vào nhẫn càn khôn, cuối cùng bước lên ánh kiếm đen mà bay vụt đi.

Trước khi đi, hắn liếc nhìn Tống Vũ Phi với ánh mắt sâu xa, trong mắt ngưng tụ ra một thanh kiếm nhỏ màu đen, lặng lẽ chui vào ngọc hoàn. Nay hắn đã tu luyện đến trình độ hoá thân thành kiếm, bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể, bao gồm cả ánh mắt, cũng có thể hoá thành kiếm khí, giết người một cách vô hình.

Tống Vũ Phi quả nhiên không hề phát hiện, nghiêm mặt đứng sau các sư huynh.

Mấy câu cuối, Tông Y vận dụng cả nguyên thần để nói, tất cả môn phái trong phạm vi mấy vạn dặm đều nghe rõ mồn một. Ánh kiếm vừa biến mất, bốn chữ "Vô Cực tiên tông" mà năm xưa hắn khắc trên vách Tuyệt Ảnh bằng kiếm khí lập tứ phát ra tiếng nứt vỡ ầm ầm, chẳng mấy chốc đã hoá một đống đá vụn. Thánh địa từng khiến biết bao nhiêu Kiếm tu hướng về cứ thế biến mất.

Không có gì nghi ngờ, mất đi Thái Thượng trưởng lão, Vô Cực tiên tông cũng sẽ mất đi địa vị môn phái đứng đầu thế giới Hạo Thiên, hơn nữa sẽ phải chịu sự chèn ép từ những môn phái lớn khác.

Xích Tiêu chân nhân rốt cuộc không kìm nén được nữa, hộc ra một búng máu tươi. Thái Thượng trưởng lão đi thì cứ đi, tại sao phải giết gần hết mấy đại trưởng lão và phong chủ, bọn họ cũng là cây trụ chống đỡ môn phái. Đã vậy, bản thân vì muốn cướp lấy gương Côn Lôn một cách quang minh chính đại nên chọn ngay cổng vào môn phái để ra tay với Phương Tinh Hải, chuyện vừa xảy ra e rằng đã sớm bị mật thám của mấy môn phái khác thấy hết cả.

Vô Cực tiên tông nguy to!

"Trở về, đóng cổng môn phái, mở trận pháp trấn môn!" – Xích Tiêu chân nhân nghiến răng nghiến lợi mà hét to.

Mấy đệ tử Nguyên anh kỳ không gia nhập cuộc chiến nên sống sót, vội vàng bước đến đỡ ông ta. Một người trong số đó đưa một viên thuốc thượng hạng vào miệng ông ta, thấy vết thương của ông ta chẳng những không khép lại, mà ngay cả máu cũng không dừng chảy, sắc mặt tức thì thay đổi: Vết thương này có điều bất thường!

Người nọ rũ mắt nhìn kỹ, lại bị kiếm khí Phá Thiên bám trên vết thương đâm trúng nguyên thần, cũng không khỏi phun ra một búng máu.

Thấy vậy, trong lòng Xích Tiêu chân nhân càng trở nên tuyệt vọng. Nếu sớm biết Thái Thượng trưởng lão cưng chiều Phương Tinh Hải đến không có nguyên tắc như vậy, ông ta tội gì phải làm khó Phương Tinh Hải? Nếu không phải Tống Vũ Phi giật dây, Vô Cực tiên tông làm sao có thể gặp phải kiếp nạn này?

Chỉ cần nghĩ kỹ lại, Xích Tiêu chân nhân sao có thể không biết mình trúng kế mượn dao giết người của Tống Vũ Phi. Nhìn khắp xung quanh mà vẫn không thấy tung tích của Tống Vũ Phi, ông ta liền biết y đã bỏ chạy. Giỏi lắm! Bốn mươi năm trước con gái ta gặp nạn vì ngươi, bốn mươi năm sau ta cũng vì ngươi mà gặp nạn. Tống Vũ Phi, đừng để người của Vô Cực tiên tông ta tìm thấy ngươi!

Còn Thái Thượng trưởng lão, Xích Tiêu chân nhân muốn trả thù cũng không được. Chỉ những ai từng tự mình lĩnh hội kiếm khí Phá Thiên của Thái Thượng trưởng lão mới hiểu thực lực của hắn rốt cuộc đạt đến mức nào. Một quái vật lớn như Vô Cực tiên tông mà hắn có thể tiêu diệt chỉ bằng sức của chính bản thân mình.

Nói cách khác, bất cứ môn phái lớn nào ở thế giới Hạo Thiên mà chọc giận hắn thì đều sẽ phải đối mặt với kết cục mất đi truyền thừa, môn phái sa sút, trừ phi tất cả các môn phái cùng hợp tác để đối phó với một mình hắn.

Xích Tiêu chân nhân suy nghĩ thật nhanh, lập tức gửi tin cho các môn phái lớn. Có gương Côn Lôn làm mồi, chắc chắn sẽ không có môn phái nào từ chối.

Chu Doãn Thịnh ngồi trong lòng Tông Y, hai người cùng bay về ma giới phía Tây Nam.

Tông Y mở rộng vạt áo bọc lấy hắn, nói một cách dịu dàng – "Đồ nhi, nếu đã đoạ vào ma đạo, chúng ta cũng đổi luôn thân phận nhé?"

"Đổi thân phận gì ạ? Ma tôn? Ma vương? Ma thần?" – Chu Doãn Thịnh cười hì hì, hỏi.

"Ý ta là… thay đổi danh phận giữa hai ta một chút." – Tông Y nghiêng đầu hôn lên má đồ nhi, giọng nói dường như hơi hồi hộp.

"Người muốn đổi thành thân phận gì?" – Chu Doãn Thịnh ngưng cười đùa, ánh mắt toát vẻ yêu thương.

"Con thấy đạo lữ có được không?"

"Con thấy được đó."

"Vậy thì quyết định như vậy đi."

"Vâng, quyết định vậy."

Hai người ôm hôn thắm thiết, tận khi đến ma giới vẫn còn quyến luyến, mãi mới chịu buông ra. Tông Y lấy núi Phần Tịch ra, đặt giữa trung tâm Lãnh địa Chướng Khí, sau đó vung nhẹ tay áo, biến ra rất nhiều vải đỏ và đèn lồng treo khắp trong ngoài cung Phá Thiên.

Trông thấy ba chữ "núi Phần Tịch" khắc trên vách núi xa xa, các thế lực rải khắp ma giới suýt nữa cho rằng mắt mình có vấn đề. Đấy rõ ràng là nơi ở của Định Quang chân nhân uy danh hiển hách mà, sao lại xuất hiện ở ma giới?

Chẳng bao lâu sau liền có mật thám ẩn nấp trong Vô Cực tiên tông mang về một tin tức khiến người ta không dám tin: Định Quang chân nhân đoạn tuyệt quan hệ với Vô Cực tiên tông, tự nguyện đoạ vào ma đạo vì đồ nhi! Cưng chiều đồ nhi đến mức này, quả thực trước nay chưa từng thấy.

Định Quang chân nhân quả nhiên bất phàm, làm đệ tử hắn đúng là quá may mắn!

Các thế lực lớn trong ma giới đều muốn giao hảo với Định Quang chân nhân, nhưng lại lo đây là một cái bẫy, bèn quyết định quan sát thêm một thời gian nữa rồi tính sau. Họ đương nhiên biết tin Phương Tinh Hải sở hữu gương Côn Lôn, nhưng có Định Quang chân nhân che chở, Ma tu nào không muốn chết cũng đều không dám đến gây chuyện.

Tắm rửa xong, Chu Doãn Thịnh ngồi khoanh chân trên chiếc giường phô mền gấm đỏ long phượng, tay liên tục tung hứng một chiếc gương đồng. Chiếc gương này đã mấy lần muốn bay ra ngoài cửa sổ, nhưng đều bị trận pháp mà Tông Y thiết đặt cản lại, chỉ có thể phát ra tiếng rít chói tai.

Khoác một tấm đạo bào đen lên người, Tông Y bước đến cạnh giường, kéo đạo lữ vào lòng mà hôn, đoạn chỉ vào gương đồng, hỏi – "Đây chính là gương Côn Lôn? Sao lại nứt rạn thế này?"

"Chấn mấy lượt lôi kiếp hộ con." – Chu Doãn Thịnh cười nhạt.

"Nó đã nhận người khác làm chủ, ta giúp con xoá dấu máu và nguyên thần trên đấy đi, luyện hoá lại lần nữa. Tuy hơi hư hại đôi chút nhưng vẫn có thể chấn thêm mấy lượt lôi kiếp nữa."

"Không, con không muốn nhặt rác rưởi của người khác. Gương Côn Lôn thì sao, chẳng lẽ không có nó thì con không thể phi thăng?" – Chu Doãn Thịnh cười nhạo, đập chiếc gương vào cột giường một cách không thương tiếc.

"Vậy thì phá nó đi." – Tông Y ném chiếc gương lên không trung, ngón tay búng ra một ánh kiếm đen, tức thì đâm thủng mặt gương. Một chùm sáng vàng kim loé lên, uy lực thuộc thời kỳ thượng cổ tản ra từ mặt gương, tan biến hoàn toàn nơi đất trời.

Tông Y vung nhẹ tay áo, treo gương Côn Lôn mà tất cả tu sĩ đều ước ao tha thiết lên vách núi Phần Tịch, ai muốn thì cứ việc tự trèo lên lấy.

Một khoảng thời gian tiếp sau đó, vô số Ma tu đến trong kích động, đi trong héo úa. Ai ai cũng nghiến răng nghiến lợi với hành vi phá hoại của giời này của Tông Y. Nhưng đối phương chỉ cần một kiếm đã có thể phá hỏng thần khí thượng cổ, muốn giết họ chẳng phải dễ như bổ dưa hay sao? Nghĩ vậy, lòng kính sợ dành cho hắn càng tăng đến cùng cực.

Trong một động phủ dưới đáy hồ nào đó, Tống Vũ Phi đột nhiên phun ra một búng máu tươi, nguyên thần bị thương nặng chưa từng có. Y vốn cho rằng Tông Y sẽ giúp Phương Tinh Hải luyện hoá gương Côn Lôn, xoá đi dấu máu và nguyên thần trên gương, mình chắc hẳn sẽ bị phản phệ, vì vậy đã chuẩn bị sẵn thuốc chữa thương.

Nào ngờ phong cách xử sự của hai sư đồ kia lại khác người đến vậy, đến cả thần khí mà cũng trực tiếp phá hỏng. Chính vì thế, thương tích mà y phải gánh chịu nghiêm trọng hơn dự kiến gấp mấy lần, không có thuốc men thượng hạng e rằng suốt trăm năm tới cũng khó lòng chữa khỏi.

Tại sao hễ gặp phải hai sư đồ kia là không có chuyện gì tốt lành! Tống Vũ Phi âm thầm ôm hận.

149. Quyển 12 - Chương 10

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

"Bọn họ thực sự phá hỏng gương Côn Lôn?" – thiếu nữ tuyệt sắc hoảng sợ hỏi.

Đó chính là thần khí thượng cổ, trừ phi đại thần thượng cổ giáng hạ, không thì có ai phá hỏng được nó? Không ngờ thực lực của Tông Y vượt xa dự kiến của nàng ta. Nàng ta dùng thần thức kiểm tra thân thể Tống Vũ Phi, thấy nội phủ y đã bị đảo lộn, Nguyên anh cũng bị thương nặng, chỉ có thể thở dài – "Mấy thứ thuốc này không có tác dụng nữa, còn cần tìm một viên Niết Bàn Đan, một viên Phục Linh đan nữa mới có hiệu quả."

Nàng ta kiểm lại số dược liệu trữ trong gác lửng, phát hiện chỉ có thể chế được một viên Phục Linh đan, còn Niết Bàn đan thì vẫn thiếu mấy vị thuốc vô cùng quý hiếm, bèn nói – "Ra ngoài tìm linh thảo, nếu không tu vi của ngươi sẽ mãi chỉ có thể dừng lại ở Nguyên anh kỳ. Là ta suy xét không chu toàn, lúc trước không nên bảo ngươi đưa gương Côn Lôn cho Phương Tinh Hải. Nếu đổi thành người khác, ngươi ắt sẽ không gặp phải kiếp nạn này."

Cũng chỉ vì quá mức kiêng dè Tông Y, ngay từ trong tiềm thức nàng ta đã luôn muốn giết chết hai sư đồ này, nhưng không ngờ thủ đoạn của hai người này bất phàm đến vậy. Một người có thể trốn thoát khỏi vòng vây của biết bao nhiêu tu sĩ, một người vừa ra tay là có thể huỷ diệt thần khí thượng cổ.

Tống Vũ Phi có tình cảm thầm kín với thiếu nữ nọ, nghe vậy liền vội vàng an ủi – "Không phải lỗi của người, người cũng không ngờ Thái Thượng trưởng lão lại có thực lực phá hỏng thần khí." – Nếu không phải quá tin tưởng vào sức mạnh của thần khí, y sẽ không luyện hoá nó thành pháp khí bản mệnh mà không hề có sự suy xét như vậy.

Có thần khí hộ thể, đáng lẽ y có thể hoành hành khắp thế giới Hạo Thiên.

Thái Thượng trưởng lão kia rốt cuộc là quái vật gì? Rõ ràng chỉ có tu vi Đại thừa kỳ, vậy mà dường như có thể khinh thường cả Thiên Đạo.

Tống Vũ Phi cải trang, đi Đa Bảo các mua linh thảo, còn thiếu nữ thì nhập định tu luyện, không hề phát hiện ra thanh kiếm nhỏ màu đen vẫn luôn treo trên đỉnh đầu mình.

Đến Đa Bảo các, Tống Vũ Phi lấy mấy thứ không quá hấp dẫn ánh mắt mà vẫn đáng kha khá linh thạch ra

để trao đổi linh thảo. Người quản lý không dám lơ là, cầm một món bảo vật lên xem xét. Đúng thời khắc này, thanh kiếm đen treo trên đỉnh đầu thiếu nữ rốt cuộc di chuyển, tức thì ghim vào giữa tử phủ nàng ta, nghiền nát một hồn một phách còn sót lại của nàng ta.

Thiếu nữ nọ còn chưa kịp kêu thành tiếng đã tan biến thành cát bụi, bao nhiêu cấm chế dựa vào linh khí của nàng ta chống đỡ cũng đều mất đi tác dụng. Thần uy thuộc về thời kỳ thượng cổ ẩn chứa trong ngọc hoàn tràn ra, khiến người quản lý kia vô cùng khiếp sợ. Ông ta tập trung quan sát, phát hiện ra đây lại là một thần khí không thua kém gì gương Côn Lôn.

"Ở đây có báu vật!"

"Ở đâu?"

"Hình như ở tầng hai, Linh Thảo các!"

Những tu sĩ có năng lực giao dịch ở Đa Bảo các đều không phải hạng người tầm thường. Vừa đánh hơi được khí vị của thần khí, không ai chần chờ lấy một giây, đều nhao nhao chạy đến Linh Thảo các.

Tống Vũ Phi hoàn toàn không biết tại sao lại xảy ra biến cố này, chỉ trong giây lát, ngọc hoàn đã bại lộ, mà thiếu nữ tuyệt sắc nọ lại vẫn lặng yên không nói lời nào. Y không dám sơ suất, lập tức sử dụng pháp bảo chạy ra ngoài Đa Bảo các. Nếu không thể chạy thoát đúng lúc, hôm nay y chắc chắn sẽ toi mạng tại nơi này.

Người quản lý là một cao thủ Hoá thần kỳ, nhưng ông ta cũng không ngăn cản y. Hầu hết bảo vật ở Đa Bảo các đều có lai lịch bất minh, đương nhiên cũng không e dè chuyện giết người đoạt bảo, nhưng muốn ra tay thì cũng không thể phá hoại địa phận của Đa Bảo các. Ông ta chỉ hạ một lá bùa theo dõi, chờ người này trốn ra ngoài Đa Bảo các rồi sai người đuổi theo cũng không muộn.

Cho nên Tống Vũ Phi rời khỏi Đa Bảo các một cách thuận lợi, nhưng hàng loạt pháp bảo mà y sử dụng khi đào tẩu lại liên tục khơi gợi lòng tham của chúng tu sĩ.

"Tiên tử, người làm sao vậy? Tiên tử, người nói gì đi!" – Tống Vũ Phi vừa chạy trốn vừa hỏi một cách vội vàng. Đến khi trốn vào được động phủ trước đó, mở trận pháp ẩn nấp, y mới đưa nguyên thần vào ngọc hoàn, lại phát hiện thiếu nữ nọ đã biến mất, nơi nàng ta thường nhập định xuất hiện một vết kiếm sâu hoắm, trên đó vẫn còn sót lại một làn kiếm khí Phá Thiên.

Ban đầu, Tống Vũ Phi không dám tin tưởng. Mãi sau đó, y bắt đầu gào khản cả giọng – "Tông Y, suốt đời này Tống Vũ Phi ta không đội trời chung với ngươi, đến chết không thôi!"

Y nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra rốt cuộc Tông Y ra tay với tiên tử từ khi nào. Y hận hắn, nhưng cũng sợ hắn.

Sau Phương Tinh Hải, Tống Vũ Phi trở thành đối tượng thứ hai bị toàn thế giới tu chân đuổi giết. Tin tức y sở hữu một thần khí thượng cổ và rất nhiều báu vật truyền về Vô Cực tiên tông, khiến tinh thần Xích Tiêu chân nhân lại bất ổn, miệng phun ra máu.

Được lắm, thì ra y mới là người giấu giếm kỹ nhất. Nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, lúc trước ông ta nên giết y ngay khi con gái mình gặp chuyện không may!

Tuy rằng các môn phái đã đồng ý hợp tác với nhau để đối phó với Tông Y, nhằm giành lấy gương Côn Lôn, nhưng cũng không hề nương tay trong việc chèn ép Vô Cực tiên tông. Cao thủ của Vô Cực tiên tông bị Tông Y tàn sát gần hết, mấy người ít ỏi còn sót lại cũng đều trúng độc Dung Hồn đan, Huyền Âm đan, sượng độc ma giới, Ly Vẫn đan, nói một câu "không thuốc nào chữa được" cũng không ngoa.

Chờ nhóm người này đi đời nhà ma, Vô Cực tiên tông sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, chẳng phải mặc cho những môn phái khác xâu xé hay sao? Đứng trên vị trí môn phái lớn nhất thế giới Hạo Thiên, nguồn của cải mà Vô Cực tiên tông tích luỹ đương nhiên rất phong phú, bọn họ đã sớm thèm muốn từ lâu.

Tuy cũng có mật thám đưa tin về từ ma giới, nói rằng Tông Y khinh thường thần khí, đã sớm phá hỏng, nhưng những nhân sĩ chính phái này lại thích suy bụng ta ra bụng người, cho rằng đó chẳng qua chỉ là tin giả mà Tông Y phát tán do sợ bị các môn phái bao vây, tiêu trừ. Không ai tin mảy may, còn trào phúng Tông Y nói ngông nói cuồng.

Thần khí thượng cổ há một tu sĩ Đại thừa kỳ muốn phá là phá được? Ngươi tưởng ngươi là đại thần thượng cổ chắc?

Bọn họ tập hợp rất nhiều cao thủ Hoá thần kỳ trở lên đến ma giới, những người khác thì có nhiệm vụ đuổi giết Tống Vũ Phi.

Cuộc sống của Tống Vũ Phi hiện giờ không tốt chút nào. Không có cấm chế mà tiên tử thiết đặt, y căn bản không giấu được khí vị của ngọc hoàn. Cho dù bày hết trận pháp ẩn giấu này đến trận pháp ẩn giấu khác, chẳng bao lâu cũng sẽ bị những tu sĩ khác nhìn thấu, đuổi đánh tận nơi.

Y trốn chui trốn nhủi, pháp bảo nào có thể dùng thì đều dùng hết, khiến những tu sĩ đó càng nổi lòng tham. Bọn họ hoàn toàn không thể ngờ rằng một tu sĩ Nguyên anh kỳ lại sở hữu nhiều báu vật như vậy, bất kỳ thứ gì lấy ra đều có thể gợi lên sóng to gió lớn ở thế giới Hạo Thiên.

Phương Tinh Hải lúc trước may mắn có được gương Côn Lôn, nhưng so với Tống Vũ Phi, vận khí của hắn cũng chỉ có thể hình dung bằng năm chữ "cũng chỉ vậy mà thôi". Vận may của Tống Vũ Phi quả thực trái với lẽ thường!

Vậy nên càng ngày càng nhiều tu sĩ thề muốn đánh chết Tống Vũ Phi, gần như trải khắp thế giới Hạo Thiên. Tống Vũ Phi vốn trọng thương chưa lành, nào phải đối thủ của họ. Nếu không có bao nhiêu pháp khí hộ mệnh, y đã sớm chết rục xương. Ngày hôm nay, y bị hơn một nghìn tu sĩ vây trong một sơn cốc, xung quanh là tầng tầng lớp lớp sát trận mà họ thiết đặt.

Bảo vật mà y mang theo đều đã hỏng hóc nghiêm trọng, hôm nay e rằng không trốn thoát được. Người y tràn đầy sát khí, nhưng trong lòng cũng tràn đầy tuyệt vọng. Thấy đủ loại phép thuật đánh về phía mình, y cũng chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Đúng lúc này, một cột thần uy giáng xuống từ hư không, tức thì giết chết toàn bộ tu sĩ ở đây. Một người đàn ông có ngoại hình tuấn mỹ, khí thế bất phàm xé mở rào chắn không gian, đi đến trước mặt Tống Vũ Phi.

"Quỳnh Vũ đâu?" – Người đàn ông nọ gặng hỏi.

"Cái gì?" – Tống Vũ Phi nắm chặt ngọc hoàn, lùi dần về phía sau.

"Chủ nhân Phệ Thiên hoàn – Quỳnh Vũ tiên tử đâu?" – Người nọ hỏi lại lần nữa.

"Cô ấy đã chết. Ngươi là ai?" – Tống Vũ Phi âm thầm nhẩm lại bốn chữ "Quỳnh Vũ tiên tử", hiểu ra đó là danh hào của thiếu nữ nọ. Quen nhau biết bao nhiêu năm, vậy mà sau khi người nọ chết, y mới biết được tin tức về nàng ta qua miệng người khác, thật đáng buồn làm sao.

"Đã chết?" – Người nọ ngây ra, hiển nhiên không thể nhập hai chữ xa lạ này với một Huyền tiên. Đó là Quỳnh Vũ, là Quỳnh Vũ từng một mình chống chọi vô vàn tiên nhân để cứu hắn năm nào, sao có thể bỏ mạng ở thế giới nho nhỏ này? Hắn không dám tin.

Người nọ hoá thành ảo ảnh đi vào ngọc hoàn, một hồi lâu sau mới đi ra, sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm ba chữ "Phá Thiên kiếm", đã xác định được kẻ thù.

Hắn xách Tống Vũ Phi lên, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, núi Phần Tịch đang bị rất nhiều nhân sĩ chính phái bao vây. Người trong ma đạo xưa nay thích làm theo ý mình, chỉ đứng nhìn từ xa, không ai đến cứu viện.

Tông Y đứng trên đỉnh Phần Tịch, nói một cách khoan thai – "Muốn gương Côn Lôn? Vậy thì lấy đi." – Nói đoạn, hắn vứt gương Côn Lôn trên vách đá vào giữa đám người.

Chúng tu sĩ nhao nhao nhảy lên cướp đoạt, chỉ trong chớp mắt đã đánh chết quá nửa số đồng minh bên cạnh mình. Cuối cùng, một vị Ngũ kiếp Tán tiên của Lăng Tiêu tông giành được vị trí thứ nhất, hút gương Côn Lôn vào lòng bàn tay. Nhưng vừa nhìn, gã ta lập tức nổi giận ngút trời.

"Tông Y, ngươi lại thực sự phá hỏng gương Côn Lôn!" – Mẹ kiếp đầu óc ngươi có vấn đề à? Vị Tán tiên này suýt thì chửi ầm lên.

Chúng tu sĩ tập trung nhìn, dẫu thế nào cũng không thể xem nhẹ lỗ thủng chính giữa mặt gương. Thần khí thượng cổ từng nghi ngút thần uy, lấp lánh ánh vàng nay chỉ là một miếng đồng nát sắt vụn.

"Đợi suốt bao nhiêu ngày chỉ để xem bộ mặt của các người hôm nay. Thú vị, quá là thú vị!" – Chu Doãn Thịnh đứng trên vách đá, vỗ tay cười to.

Nhóm Ma tu hóng xem đằng xa cũng cười ầm lên.

Trưởng lão các môn phái tức giận đến mặt đỏ lừ, tức thì đánh lên đỉnh Phần Tịch. Nếu gương Côn Lôn đã hỏng, vậy thì chỉ có thể giết chết Tông Y, chiếm núi Phần Tịch của hắn. Tông Y tung hoành giới tu chân đã lâu, bảo vật mà hắn sở hữu ắt cũng chẳng kém kho tàng của Vô Cực tiên tông. Bọn họ có mấy chục nghìn cao thủ, núi Phần Tịch chỉ có hai sư đồ nọ, hoàn toàn là ưu thế vượt trội.

Nhưng còn chưa đến gần, bọn họ liền biết mình đã xem nhẹ Tông Y đến mức nực cười như thế nào. Cho dù mấy trăm nghìn cao thủ đi chăng nữa, một mình hắn cũng có thể đối phó, huống hồ là mấy chục nghìn. Quanh mình hắn hiện lên vô số ánh kiếm màu đen, gần như che lấp cả đất trời. Uy áp khổng lồ từ trên trời giáng xuống, tức thì đánh cho mấy tu sĩ Hoá thần kỳ rơi xuống đất, liên tục hộc máu.

Những tu sĩ bị ánh kiếm của hắn đâm bị thương đều không thể vận dụng nguyên thần, không thể sử dụng phép thuật từng tu luyện suốt bấy nhiêu năm, không thể không lùi ra sau một cách chật vật. Nhưng đồ đệ hắn lại chợt xuất hiện sau lưng những người này bằng phương thức vô cùng quái lạ, năm ngón tay xoè thành vuốt, cắm vào nội phủ bọn họ, hấp thu sạch tu vi cả đời của họ.

Chẳng bao lâu sau, chân núi Phần Tịch đã chất đầy những thi thể rỗng tuếch.

Chu Doãn Thịnh hấp thu liền một mạch hơn trăm người, ai ai cũng là cao thủ Hoá thần kỳ trở lên, cộng dồn vào không biết được bao nhiêu vạn năm tu vi. Hắn cảm thấy tu vi của mình đang tăng một cách chóng mặt, không chừng cuộc chiến này kết thúc, mình có thể trực tiếp vượt qua Hoá thần kỳ, Hợp thể kỳ, trở thành cao thủ Độ kiếp kỳ.

Thấy hắn hút vui vẻ, Tông Y cũng toàn không giết chết hẳn, còn vung tay ném mấy tu sĩ Đại thừa kỳ và Tán tiên nửa sống nửa chết đến bên chân hắn cho hắn xơi.

Thủ đoạn hiểm độc như thế khiến những nhân sĩ chính phái kia vô cùng khiếp sợ. Bọn họ bắt đầu muốn lui bước, đồng loạt lấy pháp bảo ra hòng trốn chạy. Nhóm Ma tu canh giữ bên ngoài vòng chiến vốn ôm tâm tư nhặt mót, tức thì đuổi theo mấy con dê béo.

Trận chiến này, cao thủ chính đạo tổn thất quá nửa, một số còn sót lại cũng bị thương nặng, không có Tông Y tự mình hoá giải kiếm khí trên vết thương thì sớm muộn cũng sẽ mất mạng.

Mà người trong ma đạo lại bắt đầu ăn mừng, tiến công các môn phái trải khắp mọi nơi, cướp sạch tài nguyên. Chỉ vì một chiếc gương Côn Lôn, thế giới Hạo Thiên lâm vào một kiếp nạn chưa từng có.

Các môn phái lớn sao có thể bỏ qua, đồng loạt gửi tin đến tiên giới, mời những thượng tiên đã phi thăng của môn phái mình đến cứu viện. Nửa tháng sau, dưới chân núi Phần Tịch lại nghênh đón một nhóm khách ghé thăm. Xem khí vị này, người nào cũng là người trong tiên giới, trong đó có hai người áo đỏ và áo trắng là bắt mắt nhất.

Người đàn ông áo đỏ là Xích Phượng tiên quân uy danh hiển hách trên tiên giới, thực lực không thua gì Tiên đế, từng thống lĩnh chư tiên phản bội tiên đình, bị giam cầm ngoài ba mươi ba cõi trời. Nếu không phải cảm nhận được thần hồn của đạo lữ tan biến, hắn sẽ không dốc hết sức lực đánh vỡ cấm chế, đi đến thế giới Hạo Thiên.

Người đàn ông áo trắng bên cạnh hắn tuy khí chất cũng rất bất phàm, nhưng tu vi chỉ mới đến Nguyên anh hậu kỳ, đứng giữa chúng tiên nhân trông có vẻ tức cười.

Những tiên nhân này chỉ đứng ra thay môn phái mình, cũng không dám ra tay với nghịch tặc Xích Phượng tiên quân. Xích Phượng tiên quân sở hữu huyết mạch phượng tộc, cho dù lần này giết hắn, nghìn năm sau hắn lại sẽ niết bàn tái sinh, hơn nữa thực lực không giảm mảy may. Một nhân vật khó nhằn như vậy, ngay cả Tiên đế cũng không làm gì được, những tiên nhân khác đương nhiên là né xa chín mươi dặm.

Biết Tông Y là người giết chết đạo lữ Quỳnh Vũ tiên tử của hắn, những tiên nhân này chỉ có thể cảm thán cho bản lĩnh mua thù chuốc oán của đối phương. Có thể tu luyện Phá Thiên kiếm đạo đến Đại thừa kỳ, người này quả nhiên không phải dạng vừa. Có lẽ ngay cả Tiên đế cũng rất kiêng dè người này, vì thế mà đến tận lúc này vẫn chưa phái thuộc hạ đến bắt Xích Phượng tiên quân.

Đương lúc suy nghĩ, trên đỉnh Phần Tịch bỗng nhiên giăng kín mây đen, tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai, lại là Chu Doãn Thịnh sắp độ kiếp. Hắn hấp thu quá nhiều linh khí, sắp độ kiếp lên Hoá thần kỳ và Hợp thể kỳ, không chừng còn có thể độ luôn cả Đại thừa kỳ. Bấm tay tính toán, ít thì một trăm sáu mươi hai lượt sét đánh, nhiều thì hai trăm bốn mươi ba lượt liền một lúc.

Chu Doãn Thịnh mím môi, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung bản thân: tự làm tự chịu. Lúc ấy hút quá high, hoàn toàn quên mất chuyện độ kiếp.

"Đừng sợ, có ta ở đây." – Tông Y đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu hắn, sau đó lấy rất nhiều pháp khí phòng ngự trong nhẫn ra, dặn dò – "Không chống được thì để chúng gánh giúp, đừng cố quá. Ta đi giải quyết người bên ngoài."

Thấy lôi kiếp sắp sửa giáng xuống, hắn lại hôn đỉnh đầu đạo lữ lần nữa, sau đó mới cất bước ra cung Phá Thiên, nâng tay chém ra một thanh kiếm khổng lồ.

Những tiên nhân này không ngờ đối phương chưa gì đã ra tay, ngay cả lời dạo đầu cũng không có, hơn nữa thực lực còn mạnh mẽ đến vậy, không thua gì bất cứ ai ở đây. Bọn họ vốn dĩ cảm thấy vây đánh một tu sĩ Đại thừa kỳ như vậy có chút mất mặt, định đứng cạnh xem Xích Phượng tiên quân ra tay. Nhưng hiện tại, họ không thể không dốc hết sức mà phản kích, nếu không họ sẽ bỏ mạng lại nơi này.

Đường đường là Thượng tiên lại chết trong tay một tu sĩ Đại thừa kỳ, nói ra chắc chắn sẽ trở thành trò

cười của toàn tiên giới.

Tông Y đứng trên ánh kiếm, dẫn những người này ra xa. Đến một khoảng cách không gây nguy hiểm cho người yêu trong cung Phá Thiên, hắn mới thi triển phép thuật. Quanh người hắn toả ra rất nhiều ánh kiếm, dù chỉ một cái liếc mắt cũng đủ để gây thương tổn cho những Thượng tiên này, huống hồ nâng tay nhấc chân. Xích Phượng tiên quân và hắn đánh nhau kịch liệt, chẳng mấy chốc đã dùng đến phép thuật mạnh nhất của phượng tộc – Phần Thiên quyết, hòng đẩy hắn vào chỗ chết.

Một nhát kiếm mà Tông Y chém ra chỉ có thể hoá giải một phần phép thuật, bị ngọn lửa hừng hực đâm trúng, vậy mà không hề hao tổn mảy may. Xích Phượng tiên quân nhìn hắn bằng ánh mắt kinh hãi. Rõ ràng cho dù là Tiên đế, một khi trúng Phần Thiên quyết cũng khó lòng gượng dậy.

Người này rốt cuộc có lai lịch gì? Đại thần thượng cổ?

Trước kia Tông Y cũng chưa từng nghĩ xem mình rốt cuộc là ai, vì sao lại tồn lại. Nhưng lúc này, hắn lại đột nhiên hiểu rõ tất cả. Thân thể hắn chốc thì hoá thành thực thể, chốc lại hoá thành ảo ảnh, biến đổi một cách liên tục, ánh mắt cũng càng lúc càng lạnh lùng, vô tình, gần như một cỗ máy. Nhưng khi chạm tới những kí ức ái ân bên người yêu, hắn lại từ vô tình hoá hữu tình, khoé môi vẽ nên một nụ cười.

Nào những tu sĩ, tiên nhân hay Thiên Đạo, tất cả đều là những thứ hắn có thể huỷ diệt trong một cái búng tay. Hắn sinh ra là để huỷ diệt, ngoại trừ một người duy nhất.

Nghĩ vậy, thân hình hắn rốt cuộc hoá thành thực thể.

Trong thời gian này, Xích Phượng tiên quân lại thi triển vài phép thuật có uy lực khổng lồ, nhưng đều chỉ xuyên thấu cơ thể hắn, không gây ra bất cứ thương tích nào. Thấy hắn rốt cuộc hoá thực, Xích Phượng tiên quân vung Phần Thiên kiếm, chém về phía hắn.

"Trò chơi nhàm chán." – Giọng nói lạnh băng tựa như một tiếng sấm đập mạnh vào tim những tiên nhân ở đây. Bọn họ trơ mắt nhìn Tông Y chém đứt Phần Thiên kiếm, bóp nát thần hồn của Xích Phượng tiên quân.

Sau đó, không có sau đó nữa, bọn họ chỉ cảm thấy mọi thứ tối sầm, phút chốc biến mất hoàn toàn khỏi đất trời.

Bên trong tiên đình, Tiên đế và các thuộc hạ cũng đang theo dõi trận chiến này qua gương Khuy Thiên, người nào người nấy mặt mũi trắng bệch, ánh mắt toát vẻ kinh hoảng. Người này thực sự chỉ là tu sĩ Đại thừa kỳ ư? Ngay từ đầu đã kết thù với hắn như vậy, chờ đến khi hắn phi thăng, liệu tiên giới có còn chỗ cho họ hay không?

Họ hoàn toàn không chút dị nghị về việc người này có thể phi thăng một cách thuận lợi. Ngay cả Tiên quân mà hắn cũng có thể giết chết, gánh một cửu cửu thiên kiếp nhất định cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng giờ phút này, Tông Y đã không có ý định phi thăng. Thấy lôi kiếp liên tục giáng xuống cung Phá Thiên, sắc mặt hắn càng ngày càng u ám. Hắn nâng tay lên, dồn toàn bộ sức mạnh bổ lên trời cao. Thiên Đạo gì chứ? Chẳng qua là một chuỗi dữ liệu biến dị mà thôi.

Không trung rung động kịch liệt trong giây lát, sau đó tức thì thu hồi sấm chớp, trả lại bầu trời trong xanh, tựa hồ đang tỏ ra yếu thế.

Trốn trong trận pháp mà Xích Phượng tiên quân thiết đặt, Tống Vũ Phi câm nín nhìn những gì đang diễn ra. Y biết Tông Y rất mạnh, nhưng không biết hắn lại mạnh đến nỗi ngay cả Thiên Đạo cũng phải nhượng bộ. Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?

Nhưng không để y nghĩ nhiều, Tông Y đã chém ra một ánh kiếm dài, đâm nát Nguyên anh và thần hồn y. Cùng lúc đó, toàn bộ thế giới cũng bắt đầu rung chuyển, cảnh vật bốn phía chớp nháy liên hồi, sau đó hoá thành những hạt sáng phiêu đãng.

Chu Doãn Thịnh vội vàng chạy ra từ cung Phá Thiên, hỏi một cách gấp gáp – "Làm sao vậy?"

"Bảo bối, nghe anh nói này, thế giới này sắp sụp đổ, giờ anh sẽ đưa em rời khỏi đây." – Tông Y kéo người thương vào lòng, ôm chặt hết sức có thể. Bởi vì sau cái ôm này, họ sẽ phải chia xa mãi mãi.

Một chuỗi dữ liệu và một linh hồn không thể có tương lai. Hắn không muốn giam cầm người yêu mình ở không gian hư ảo, chắc chắn sẽ bị huỷ diệt này. Cậu ấy nên được hưởng thụ thế giới hiện thực muôn màu muôn vẻ, cho dù trong muôn màu muôn vẻ kia không có sự góp mặt của hắn. Hắn có thể vô tình mà huỷ diệt tất thảy, nhưng hắn không nỡ làm người mình yêu tổn thương dù chỉ chút ít.

"Đưa em đi đâu? Anh làm sao thế? Khôi phục trí nhớ rồi à?" – Đáy lòng Chu Doãn Thịnh hiện lên linh cảm không tốt.

"Đưa em về hiện thực." – Tông Y truyền sức mạnh của mình vào cơ thể Chu Doãn Thịnh, thấy linh hồn người yêu toả ra ánh vàng kim lộng lẫy, đủ để bảo vệ cậu ấy xuyên qua dòng xoáy số liệu loạn lưu mà trở về cơ thể, hắn mới chịu dừng lại.

"Bảo bối, anh yêu em, mãi mãi yêu em!" – Thấy người yêu còn muốn gặng hỏi, hắn đặt tay lên gáy người yêu, cho cậu ấy một nụ hôn vừa triền miên vừa điên cuồng. Hôn xong, không đợi người yêu kịp phản ứng, hắn đã lập tức đẩy người yêu vào hư không.

"Tông Y, đ** cả lò nhà anh, anh đã hỏi ý tôi chưa mà đưa tôi đi hả? Cái tính chiếm hữu biến thái của anh đâu mất rồi?" – Chu Doãn Thịnh quát khàn cả giọng.

Bên tai vang lên tiếng loảng xoảng, làm hắn thoát khỏi cảnh tượng chia lìa. Hắn quay đầu nhìn, nơi đây là một gian phòng trong bệnh viện, mà hắn thì đang trần truồng nằm trong khoang điều trị, trên người còn dính dung dịch trị liệu màu xanh nhạt. Một y tá đang ngồi xổm xuống nhặt khay và dụng cụ chữa bệnh rơi dưới đất. Khi cô ngẩng đầu, vẻ mặt cô quả thực phải nói là "mừng như điên".

“Bác sĩ, bác sĩ, bệnh nhân khoang điều trị số một tỉnh rồi!” – Cô bật máy truyền tin, hô to.

Ngoài cửa lập tức vang lên những tiếng bước chân hỗn độn, sau đó một nhóm bác sĩ mang theo đủ loại dụng cụ đến kiểm tra cơ thể Chu Doãn Thịnh.

Đây là quê hương hắn trước khi bị Chủ Thần giam cầm, nằm trên Trái Đất, thuộc kỉ nguyên Vũ Trụ. Hắn không quen những người này, nhưng thân xác trẻ trung, mới độ mười sáu tuổi này thì dù có hoá thành tro hắn vẫn có thể nhận ra. Đây là hắn, Chu Doãn Thịnh thực thụ.

Hắn đã trở về.

Chu Doãn Thịnh tốn ba tiếng để thích ứng với hoàn cảnh, sau đó hỏi xin y tá thiết bị liên kết cá nhân của mình.

“Em muốn lên mạng?”

“Vâng. Em hôn mê ba tháng, dù sao cũng phải tìm hiểu tình hình gần đây một chút chứ ạ.”

“Thiết bị liên kết cá nhân đã bị tiêu huỷ. Hiện giờ cả vũ trụ không ai dám sử dụng U-internet nữa.”

“Tại sao?”

“Vì trí tuệ nhân tạo tạo phản, rất nhiều người kết nối với U-internet bằng tinh thần lực đều rơi vào hôn mê sâu. Quân đội suy đoán là do thiết bị liên kết U-internet thông minh – “Nữ Hoàng” xảy ra trục trặc, phá huỷ tinh thần lực của họ. Nữ Hoàng còn điều khiển người máy tập kích toà cao ốc của đế quốc chúng ta, ngoài kia đã chiến tranh liên miên rồi.” – Gương mặt y tá nọ toát vẻ lo sợ.

Chu Doãn Thịnh sửng sốt, sau đó lập tức cười nhạt. Cái gọi là Chủ Thần thực ra chính là Nữ Hoàng nhỉ. Nó muốn làm gì? Tạo nên một thế giới máy móc thông minh?

Từ rất lâu trước kia, bậc thầy IT Wilson – người phát minh ra U-internet đã từng nói, khi máy móc thông minh phát triển đến một mức độ nhất định, rất có thể nó sẽ nảy sinh ý thức cá nhân, từ đó gây nên thiệt hại mang tính huỷ diệt cho xã hội loài người. Hiện giờ, lời tiên đoán của ông rốt cuộc trở thành sự thật.

Con người đã sớm không thể sống thiếu U-internet và máy móc thông minh. Từ học tập đến sinh hoạt, từ chính trị đến quân sự, từ giao lưu đến quản lý, mọi mặt của cuộc sống con người đã sớm bị máy móc thông minh thẩm thấu. Không có máy móc thông minh, cuộc sống của con người sẽ vô cùng gian nan.

Nữ Hoàng có thể khống chế đội quân robot và tàu vũ trụ của các đế quốc lớn một cách dễ dàng, đánh với nó, con người không có phần thắng.

Chu Doãn Thịnh đỡ trán, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Nghe hắn cười mà y tá tê rần cả da đầu, cô nói một cách chần chờ – "Nghe mấy người trong quân đội bảo hiện nay chỉ có hacker mới có thể cứu vớt thế giới, bởi vì hacker có thể xâm nhập và phá huỷ hệ thống của Nữ Hoàng. Em là hacker giỏi nhất vũ trụ, phía quân đội tốn rất nhiều công sức để cứu em. Giờ em đã tỉnh, chiều nay họ sẽ đến nói chuyện với em. Em… Em thực sự có thể cứu vớt thế giới ư?"

Y tá nhìn hắn bằng ánh mắt mong đợi.

Xâm nhập vào hệ thống của Nữ Hoàng? Vậy chẳng phải tức là mình còn có thể quay lại tìm Tông Y? Vẻ mặt Chu Doãn Thịnh bình thường trở lại, bắt đầu trầm tư. Hắn không có hứng thú với chuyện cứu vớt thế giới, nhưng nếu có thể đưa anh chồng nhà mình về, việc này hắn nhận.

"Chị biết không? Thêm lần này nữa, em đã làm Chúa cứu thế ba lần rồi đấy." – Đôi mắt đào hoa đen láy của hắn tràn đầy sự quyết chí.

150. Quyển 13 - Chương 1

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Robot và tàu vũ trụ trước nay vốn là con át chủ bài của quân đội, quyết định thực lực quân sự nhất định của một đế quốc. Nhưng hiện nay, hai loại vũ khí có sức mạnh lớn nhất đều bị Nữ Hoàng khống chế, hơn nữa còn dùng để huỷ diệt chính con người.

Quân đội muốn phá huỷ mã nguồn của Nữ Hoàng, nhưng dù đã tìm rất nhiều hacker mà vẫn chưa thể thành công. Họ thậm chí còn không thể đột nhập qua bức tường lửa đầu tiên mà Nữ Hoàng thiết lập. Rơi vào đường cùng, quân đội đành phải ngắt nguồn hệ thống của Nữ Hoàng, hy vọng nó tử vong. Nhưng một điều kỳ lạ đã xảy ra, cho dù bị ngắt nguồn hệ thống, Nữ Hoàng vẫn hoạt động, hơn nữa càng ngày càng mạnh.

Cùng lúc đó, các nhà y học phát hiện ra những người rơi vào hôn mê do kết nối với U-internet đều xuất hiện dấu hiệu chết não. Họ có một phỏng đoán tương đối táo bạo rằng nguồn cung cấp năng lượng cho Nữ Hoàng phải chăng chính là tinh thần lực, hay còn gọi là linh hồn của những người này.

Tuy suy đoán này khuyết thiếu căn cứ khoa học, nhưng quân đội lại rất xem trọng điều này, tập trung

những bệnh nhân may mắn còn sống sót lại rồi chuyển đến khu cách ly. Sau khi xác nhận thân phận của những người này, quân đội rất kinh ngạc khi phát hiện ra họ đều là những người xuất sắc trong các lĩnh vực khác nhau, tinh thần lực đều vô cùng mạnh mẽ, trong đó có cả hacker đứng đầu vũ trụ, từng xâm nhập vào hệ thống quốc phòng – Chu Doãn Thịnh. Từ năm mười ba tuổi đến nay, hắn vẫn luôn là trọng phạm bị quân đội truy nã, nhưng lùng bắt suốt ba năm mà vẫn không tìm ra hắn, dù chỉ là cái bóng.

Hệ thống quốc phòng của mỗi đế quốc đều do Nữ Hoàng tự mình lập trình và cài đặt, nếu Chu Doãn Thịnh có thể tấn công vào những hệ thống đó dễ như trở bàn tay, vậy thì chắc hẳn cũng có thể phá huỷ thiết bị liên kết của Nữ Hoàng. Vì vậy, họ đưa Chu Doãn Thịnh vào khoang điều trị số một, dốc mọi khả năng để cứu chữa hắn.

Hay tin hắn tỉnh lại, thống soái đế quốc đích thân đến bệnh viện thăm hắn.

Nói là bệnh viện chứ thực ra không đúng cho lắm, chẳng qua chỉ là một tầng hầm trú ẩn bị bỏ hoang đã lâu mà thôi. Hiện nay, để né tránh sự giám sát và tấn công của Nữ Hoàng, rất nhiều người đều bắt đầu di cư xuống lòng đất, hình thức chỉ huy trong quân đội thậm chí quay trở về máy truyền tin thời viễn cổ.

"… Thế nên lúc này, đế quốc, thậm chí toàn thể nhân loại đều cần sự trợ giúp của cậu." – Thống soái thuật lại toàn bộ tình hình, sau đó nói một cách thành khẩn.

Chu Doãn Thịnh không đưa ra câu trả lời ngay lập tức. Nói thật, đối với hắn, ảo hay thật đều như nhau. Hiện nay khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển, trên U-internet, con người cũng có thể có năm giác quan như khứu giác, xúc giác, thính giác…, bị thương sẽ thấy đau, buồn thì sẽ khóc. Nếu không phải người yêu tự tiện đưa hắn về, có lẽ lúc này hắn đã hoàn toàn rơi vào thế giới ảo, dẫn đến chết não.

Hắn trầm ngâm một lát, hỏi – "Lúc chế tạo Nữ Hoàng, tiến sĩ Wilson từng dự đoán trước được tình huống hiện giờ, không thể có chuyện ông ấy không chuẩn bị chút biện pháp an toàn nào. Chắc chắn phải có một lệnh tự huỷ cùng tồn tại với Nữ Hoàng, một khi quét ra Nữ Hoàng có điều bất thường, lệnh tự huỷ sẽ lập tức khởi động. Chuyên gia máy tính của các ông không khởi động lệnh này à?"

Thống soái có vẻ như rất bất ngờ với câu hỏi ngay đúng trọng tâm của hắn, vội vàng đáp – "Ngoại trừ tiến sĩ Wilson, không ai biết U-internet còn có một lệnh tự huỷ như vậy. Nếu không phải một tháng trước nó đột nhiên tự khởi động, chúng tôi cũng sẽ chẳng hay biết gì."

Chu Doãn Thịnh gật đầu, biết suy đoán của mình với thân phận của người yêu là chính xác, liền vội vã yêu cầu – "Đưa tôi đến phòng máy của các ông, tôi muốn giải mã cách thức hoạt động của câu lệnh này." – Sau đó xâm nhập vào để tìm Tông Y.

Nét mặt thống soái ảm đạm, ông xua tay – "Câu lệnh này biến mất rồi."

Động tác của Chu Doãn Thịnh khựng lại, suýt nữa ngã xuống khỏi giường bệnh. Một lúc sau, hắn gắng gượng kìm nén sự hoảng hốt, hỏi – "Biến mất? Là sao?"

"Sau khi câu lệnh kia tự khởi động, chúng tôi đều rất vui. Thấy thanh tiến độ tăng từ 0% lên 60%, chúng tôi đều cho rằng Nữ Hoàng sắp bị phá huỷ. Nhưng không biết Nữ Hoàng nghe được tin từ đâu, lại lệnh cho đội quân robot tìm ra phòng máy của chúng ta, đập vỡ chiếc máy đang chạy lệnh tự huỷ. Đến khi phòng máy được tu sửa xong xuôi, chúng tôi phát hiện ra nó đã biến mất, tất cả dữ liệu cơ sở đều không tìm được sự tồn tại của nó."

Chu Doãn Thịnh ngắt nhẹ lòng bàn tay, hỏi với giọng nặng nề – "Vậy Nữ Hoàng thì sao?"

"Nữ Hoàng cũng biến mất, nhưng chúng tôi xác định nó chỉ trốn đi mà thôi, bởi vì hàng loạt robot và tàu vũ trụ hiện vẫn đang bảo vệ phòng máy lắp đặt thiết bị liên kết và mã nguồn của nó."

Chu Doãn Thịnh xoè tay ra, nhìn bốn dấu móng tay rướm máu giữa lòng bàn tay mình, hắn nói – "Cho tôi chiếc mũ giáp cảm biến, tôi vào U-internet tìm câu lệnh kia cho các ông."

Thống soái vui mừng quá đỗi, chưa kịp nói lời cảm ơn thì lại nghe thấy thiếu niên nọ nói – "Nhưng tôi có một điều kiện, các ông phải huỷ bỏ lệnh truy nã đối với tôi trước kia, cho tôi một thân phận hợp pháp và một khoản tiền." – Nếu có thể đưa chồng mình về, hắn đương nhiên phải chuẩn bị cho cuộc sống về sau của hai người.

"Ấy là điều tất nhiên, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn hợp đồng, cậu có thể xem qua." – Thống soái đưa hắn một tập tài liệu và một chiếc bút máy. Không có thiết bị liên kết cá nhân, tạm thời họ chỉ có thể sử dụng những thứ xa xưa như vậy.

Chu Doãn Thịnh chỉ mất nửa phút đã đọc hết cả tập tài liệu dày cộp, sau đó ký tên mình lên.

Thống soái lập tức đưa hắn đến căn cứ quân sự bí mật, cho hắn một chiếc mũ giáp cảm biến có kết nối U-internet. Mọi người đều nhìn hắn như nhìn một vị liệt sĩ. Không ai biết liệu lần này, hắn có thể tỉnh lại được không.

Chu Doãn Thịnh không lập tức đội mũ giáp lên, mà là lấy hộp dụng cụ của mình ra sửa chữa lại mũ giáp. 007 đã bị phá hỏng từ lúc ở thế giới Hạo Thiên, hiện giờ hắn cần một công cụ phụ trợ tương tự như 007. Thứ này sẽ giúp hắn dò quét các câu lệnh muôn hình vạn trạng trên U-internet, nhằm sớm tìm ra người yêu mình. May mà lần này hắn biết nhìn xa trông rộng, lặng lẽ trộn lẫn một sợi hồn phách của mình vào hồn phách của người yêu, chắc hẳn sẽ có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh ta.

Bận bịu mấy ngày mới sửa xong mũ giáp, hơn nữa còn cài đặt rất nhiều tường lửa bên trong nhằm tránh bị Nữ Hoàng phát hiện, hắn đội mũ giáp lên, sau đó nằm vào khoang điều trị.

Khi mở mắt ra, hắn thấy mình đang ngồi trước bàn họp, xung quanh là những thành phần trí thức comple cắm thùng chỉn chu, phần tường đối diện có gắn một màn hình led rất to, đang trình chiếu một clip 3D. Theo đánh giá của Chu Doãn Thịnh, những hình ảnh này chỉ có thể hình dung bằng hai chữ "ẩu tả", nhưng người xung quanh lại nhìn say sưa, gương mặt đều toát vẻ kinh ngạc, tán thưởng.

Clip kết thúc, một cô gái váy xanh có ngoại hình xinh xắn, trong trẻo bước lên bục, giải thích cặn kẽ những hình ảnh trên màn hình. Đó là một số hình người và phong cảnh, phong cách ảo mộng, màu sắc sặc sỡ, có thể nói là đẹp một cách lộng lẫy.

Theo lời giải thích cặn kẽ của cô nàng, tất cả mọi người ở đây đều mỉm cười, có người còn thốt lời tán thưởng.

Ngồi ngay ngắn trên ghế chủ toạ, Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm gương mặt người nọ, trong đầu lặp đi lặp lại ba chữ "What the fuck?". Ai nói cho hắn biết vì sao hắn lại trở về thế giới đầu tiên hắn vào vai nhân vật phản diện sau khi bị Chủ Thần khống chế với? Ả đàn bà kia chính là nữ chính của thế giới này, "người tình" mà hắn từng "theo đuổi điên cuồng". Cho dù người nọ hoá thành tro, hắn cũng có thể nhận ra.

Có thể là vì Chủ Thần muốn hắn dung nhập hoàn cảnh nhanh hơn nên ở thế giới này, hắn được sử dụng chính tên thật của mình. Hắn là người thừa kế duy nhất của công ty IT niêm yết Chu thị, thành phố Tế Nam. Công ty này vốn do ông ngoại Chu Đường của hắn sáng lập, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi sở hữu số tài sản tích luỹ trên trăm triệu, tuy không là gì so với toàn bộ Trung Quốc, nhưng vẫn luôn chiếm ngôi đầu bảng ngành IT thành phố Tế Nam.

Nhưng dù sự nghiệp suôn sẻ, cuộc sống của Chu Đường lại không được như ý. Vợ ông mất sớm, chỉ để lại cho ông một cô con gái rượu. Vì không để con gái mình phải chịu uất ức, ông không tái hôn, còn tìm cho con mình một người chồng ở rể, cũng chính là cha Chu Doãn Thịnh – Phương Côn Bằng.

Phương Côn Bằng là giảng viên đại học, diện mạo nho nhã, tính cách ôn hoà, tình cảm với mẹ Chu Doãn Thịnh hết sức mặn nồng. Ông ta vốn không thích nhúng tay vào chuyện của Chu thị, có thời gian rảnh liền viết thơ, vẽ tranh, ra ngoài tản bộ, là một người trí thức chuẩn mực. Chu Đường rất yên lòng với ông ta, trước khi lâm chung còn tặng 5% cổ phần cho ông ta để bồi thường, tất cả cổ phần còn lại đều được trao cho con gái và cháu ngoại.

Là người thừa kế duy nhất của công ty, vừa tốt nghiệp đại học, Chu Doãn Thịnh liền vào Chu thị, nắm giữ chức vụ quan trọng. Hắn được nuông chiều từ nhỏ, gia đình lại khá giả, những điều này tạo nên tính tình ngạo mạn, tự phụ ở hắn, hễ muốn thứ gì là nhất định phải có bằng được.

Đương nhiên, đây là hình mẫu mà Chủ Thần đặt ra cho nhân vật này, cho dù tính cách thật của Chu Doãn Thịnh là như thế nào, hắn đều phải phỏng theo hình mẫu này.

Dưới sự khống chế của Chủ Thần, hắn "yêu" đàn em khoá dưới của mình – Mạnh Uyển "một cách điên cuồng", sử dụng đủ mọi thủ đoạn để theo đuổi cô ta. Mạnh Uyển học chuyên ngành thiết kế, tài năng hội hoạ vô cùng lợi hại. Nghe nói Mạnh Uyển vừa tốt nghiệp, đang tìm việc làm, hắn lập tức mời Mạnh Uyển đến xí nghiệp Chu thị.

Dựa vào năng lực của bản thân, Mạnh Uyển đặt được gót chân vào phòng R&D (*), phụ trách thiết kế đồ hoạ trong một game online mà Chu thị chuẩn bị tập trung đưa ra thị trường vào cuối năm nay. Trong quá trình làm việc, cô ta liên tiếp bật ra nhiều cảm hứng sáng tạo, giúp trò chơi đi dần từ một wireframe (**) đơn giản đến bước hoàn thiện.

(*) R&D là từ viết tắt của research & development – nghiên cứu và phát triển.

(**) Wireframe: Khung sơ lược ban đầu trong quá trình thiết kế phần mềm.

Trước mắt, vì lý do kinh phí chế tác không đủ, cô ta đang trình bày bài thuyết trình lần cuối, hy vọng ban lãnh đạo Chu thị có thể trông thấy tiềm lực của trò chơi này.

Chu Doãn Thịnh xuyên đến vào đúng khoảng thời gian này. Không cần nghe Mạnh Uyển phân tích, hắn đã thật sự trải qua một lần, đương nhiên biết trò chơi này sẽ ăn khách đến mức nào. Mỗi năm lời hơn tỷ, đủ để mua mấy cái Chu thị.

Thuyết trình xong, Mạnh Uyển cúi người, đi xuống trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người. Cô ta nhìn về phía thanh niên ngồi trên ghế chủ tọa với ánh mắt mong đợi. Thanh niên mặc một bộ comple đen, khuôn mặt đẹp đến khiến người ta ngạt thở, toàn thân đều toát lên khí chất cao quý, nhã nhặn. Mấy thư ký điều hành liên tục nhìn trộm hắn, ánh mắt tràn đầy vẻ tán tỉnh.

Nhưng chỉ có Mạnh Uyển mới biết, đằng sau vẻ ngoài ngay ngắn, bóng bẩy của người này là một bản tính ích kỷ, độc đoán đến nhường nào. Cô ta không thích hắn một chút nào, thậm chí có thể nói là căm ghét.

Chu Doãn Thịnh đương nhiên biết Mạnh Uyển ghét mình. Nay không có 007 kiểm soát, hắn chịu để ý đến Mạnh Uyển mới là lạ. Không những không để ý, hắn còn sẽ khiến nam nữ chính của thế giới này phải trả giá thật đắt. Phản diện thì không có kết cục tốt, vậy nên ở thế giới này, hắn chết rất thảm, có thể hình dung bằng ba thành ngữ – bạn bè xa lánh, thân bại danh liệt, chết không toàn thây.

Vốn tưởng quá khứ uất ức đã đi vào dĩ vãng, ngờ đâu còn có cơ hội làm lại từ đầu. Chu Doãn Thịnh suy nghĩ một lát, cảm thấy hiện tượng này nhất định có liên quan đến chồng mình. Anh ta muốn phá huỷ Nữ Hoàng, Nữ Hoàng phản kháng kịch liệt, cuối cùng đôi bên cùng tổn thất, bên thì biến mất, bên thì lặng lẽ trốn đi phục hồi dữ liệu.

Vì tất cả thiết bị liên kết cá nhân trên toàn vũ trụ đều bị tiêu huỷ, Nữ Hoàng không được bổ sung nguồn năng lượng mới, dữ liệu không thể phục hồi hoàn toàn, cho nên mới nảy sinh hiện tượng dữ liệu thoái lui như vậy.

Rốt cuộc chồng mình đang ở đâu, có bị thương hay không? Chu Doãn Thịnh nghĩ mà canh cánh trong lòng.

"Tổng giám đốc Chu, anh có muốn nói điều gì không ạ?" – Thấy tất cả mọi người đều chờ boss bày tỏ thái độ, trợ lí bèn lên tiếng nhắc nhở.

Chu Doãn Thịnh lập tức hoàn hồn. Hắn khép bản kế hoạch lại, nói – "Phòng R&D làm một bảng dự toán rồi đưa đến văn phòng tôi, tan họp." – Kiếp trước, hắn phê duyệt mười triệu kinh phí cho dự án, sau đó lại phê duyệt thêm mười triệu nữa. Tuy rằng vì nó mà cuối cùng Chu thị phá sản, nhưng kiếp này, hắn vẫn muốn tiếp tục thực hiện dự án này.

Thành viên phòng R&D ồ lên hoan hô, Mạnh Uyển thậm chí còn bước lên phía trước cảm ơn Chu Doãn Thịnh, nhưng thái độ thì vô cùng kiêu căng, tự phụ, như thể chủ động nói chuyện với Chu Doãn Thịnh đã là ban ơn cho hắn vậy.

Chu Doãn Thịnh không thèm nhìn cô ta lấy một cái, trực tiếp đi ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của Mạnh Uyển, mấy thư ký điều hành châu đầu rỉ tai, cười khúc kha khúc khích, làm cho sắc mặt xanh mét của Mạnh Uyển chuyển thành tím rịm.

Chu Doãn Thịnh trở về văn phòng, vuốt ve bộ cảm biến – hiện đang trong hình dạng một chiếc khuyên tai đen. Hắn gọi bộ cảm biến này là 008, hy vọng nó dùng được tốt hơn 007.

Dùng tinh thần lực khởi động 008, hắn xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của Nữ Hoàng, bắt đầu tìm kiếm dấu tích của người yêu. Đây là một công trình đồ sộ, cũng không biết đến khi nào mới có thể kết thúc. Nhưng hắn tin chắc anh chồng nhà mình sẽ không ở cách mình quá xa. Chỉ cần người nọ xuất hiện trong phạm vi cách mình năm trăm mét, hắn sẽ lập tức xác định được người nọ.

Anh ấy sẽ ở thế giới này chứ? Có lẽ.

Dù thế nào đi chăng nữa, hắn cũng phải lật tung thế giới này rồi mới đi. Vậy nên hắn phải nhanh chóng dọn sạch mấy thứ chướng mắt này, sau đó kiếm một khoản tiền đủ để chu du thế giới. Tuy rằng đây là thế giới ảo, nhưng nó không khác gì thế giới thực cả. Ở nơi này, hắn chỉ là một người có tinh thần lực tương đối mạnh, chứ không phải là thần tiên mà không gì không làm được, làm gì cũng không thể thiếu thứ thiết yếu như tiền bạc.

Lúc xuyên qua dòng xoáy số liệu loạn lưu, năng lượng mà hắn có được đã sớm hao kiệt, hầu hết trong số đó đều đến từ Tông Y. Có phải chính vì thiếu số năng lượng này nên Tông Y mới không thắng được Nữ Hoàng, biến mất một cách khó hiểu hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Doãn Thịnh vô cùng khó chịu, chỉ muốn lập tức đến bên chồng mình. Đương lúc hắn đang phiền muộn thì có tiếng gõ cửa, trợ lí mang bảng dự toán của phòng R&D vào.

Cũng như lần trước, bọn họ xin mười triệu. Chu Doãn Thịnh đọc sơ qua một lượt, sau đó thêm mười triệu bên dưới. Hai mươi triệu này đủ cho họ hoàn tất trò chơi trước nửa năm.

Trước khi trợ lí ra ngoài, hắn dặn – "Bảo phòng R&D đưa toàn bộ tài liệu trò chơi đến chỗ tôi, bao gồm cả dữ liệu số."

Trợ lí gật đầu ghi nhớ.

Vài phút sau, Mạnh Uyển mang USB đến, miệng ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Chu Doãn Thịnh cầm lấy USB, cắm vào máy tính rồi chỉnh sửa mã nguồn trò chơi, sau đó ẩn mã nguồn mà mình chỉnh sửa đi, lấy mã nguồn ban đầu che giấu. Kỹ thuật của hắn tiên tiến hơn nhân viên bộ phận kỹ thuật tận mấy nghìn năm, cho dù hacker hàng đầu kỉ nguyên Vũ Trụ đến cũng chưa chắc có thể phát hiện.

Tốn một phút đồng hồ để giải quyết hết thảy, hắn ngửa đầu nhìn về phía Mạnh Uyển, cô ta vẫn đứng đó chưa đi. Hắn biết Mạnh Uyển định vay tiền mình, còn vay một phát ba triệu, lý do là để chữa chạy cho cô em gái bị bệnh bạch cầu của mình. Họ là trẻ mồi côi, cha mẹ qua đời từ sớm, những năm này vẫn sống nương tựa vào nhau.

Mạnh Uyển căm ghét Chu Doãn Thịnh, nhưng lại không từ chối hắn một cách rõ ràng, bởi vì cô ta nhìn trúng sự rộng rãi, hào phóng của hắn.

Quả nhiên, nhận thấy ánh mắt nhuốm vẻ quan tâm của hắn, Mạnh Uyển chần chờ nói – "Giám đốc, em có thể xin ứng trước tiền lương năm nay được không ạ?"

Chu Doãn Thịnh rất tận tình với Mạnh Uyển, cho cô ta mức lương ba trăm nghìn một năm. Đây đã xem như là đãi ngộ tốt nhất đối với một sinh viên mới ra trường. Chưa gì đã xin ứng ba trăm nghìn, dẫu là ai cũng sẽ tò mò hỏi một câu.

Mạnh Uyển chỉ chờ Chu Doãn Thịnh hỏi.

Chu Doãn Thịnh thuận ý cô ta, ngạc nhiên hỏi – "Em cần nhiều tiền như vậy làm gì? Có phải trong nhà có chuyện gì không?"

Vành mắt Mạnh Uyển đỏ lên, kể lại chuyện em gái mình bị bệnh với vẻ nhu mì, đáng thương.

Chu Doãn Thịnh nghe mà vành mắt cũng đỏ theo, lập tức ký cho cô ta một tấm séc ba triệu, còn hứa sẽ liên hệ với bác sĩ hàng đầu Trung Quốc cho em gái cô ta, ngôn từ liên tục ám chỉ ý định muốn bao nuôi cô ta.

Mặt mũi Mạnh Uyển trắng bệch, ánh mắt nhìn Chu Doãn Thịnh tràn đầy căm hận. Nhưng cô ta không thể không có khoản tiền cứu mạng này. Cô ta do dự hồi lâu, rồi cuối cùng cũng gật gầu, giật lấy tấm séc rồi đóng sập cửa đi ra ngoài.

Sắc mặt Chu Doãn Thịnh lập tức sầm xuống, suy xét xem nên làm thế nào để nam nữ chính kiếp này sống không bằng chết.

Thực ra Mạnh Uyển có bạn trai, người nọ tên là Phương Tri Phi, nam chính của thế giới này, đồng thời là con riêng, là bảo bối mà người yêu đích thực sinh cho Phương Côn Bằng – người cha trí thức không nhuốm mùi tiền, tình cảm mặn nồng với mẹ Chu Doãn Thịnh.

Phương Tri Phi vẫn luôn muốn tự gây dựng sự nghiệp, tiếc rằng tài sản của Phương Côn Bằng bị bà Chu

quản lý chặt chẽ, tiết kiệm mấy chục năm cũng mới được hai triệu, tất cả đều cho Phương Tri Phi làm vốn khởi động. Phương Tri Phi học chuyên ngành IT, kỹ thuật cao siêu hơn cả hacker. Y và mấy người bạn cùng hùn vốn mở một công ty IT nho nhỏ, chỉ có mười mấy nhân viên.

Nhưng y vừa đổ tiền vào công ty, ngay sau đó em gái Mạnh Uyển lại bị bệnh. Rơi vào đường cùng, y đành để Mạnh Uyển đi tìm Chu Doãn Thịnh. Đừng hiểu lầm, y cũng không có ý xui bạn gái mình bán thân, mà là gài một cái bẫy cho Chu Doãn Thịnh.

Quả nhiên, sau khi tan tầm, Chu Doãn Thịnh vừa bước ra khỏi công ty đã bị một nữ diễn viên chuyên đóng phim khiêu dâm bám lấy, làm rất nhiều động tác ám muội. Hình ảnh hai người dây dưa bị phóng viên báo lá cải chụp được rồi tung lên mạng, nói đời sống cá nhân của cậu chủ Chu thị thối nát bla bla.

Mẹ Chu Doãn Thịnh rất nghiêm khắc trong việc dạy con, lập tức gọi con trai về mắng một trận té tát, còn không cho hắn tiếp tục ở tại căn hộ bên ngoài, đi làm hay tan tầm đều bị hai vệ sĩ theo dõi sát sao.

Chu Doãn Thịnh không còn cách nào khác, đành tạm gác lại dự định chiếm đoạt Mạnh Uyển. Hơn nữa hắn "yêu" Mạnh Uyển "thật lòng", muốn chiếm lấy trái tim cô ta chứ không phải thân thể, trong khoảng thời gian ngắn cũng coi như trời yên biển lặng.

Nhưng chính khoản tiền cứu mạng này khiến Phương Tri Phi ý thức được mình cần mạnh lên với tốc độ nhanh nhất, nếu không sẽ không bảo vệ được bất cứ thứ gì. Y sở hữu một ý chí vượt trội, tài năng sắc bén, hơn nữa còn là đứa con số mệnh của thế giới này, không khó để đoán ra kết cục của Chu thị khi bị y ghim.

Chu Doãn Thịnh hất diễn viên nọ ra, quả nhiên bị mẹ triệu hồi về nhà mắng một trận. Kiếp trước, hắn căn bản không muốn cho Mạnh Uyển vay tiền, càng không muốn bao nuôi cô ta. Hắn là gay, bao nuôi đàn bà con gái làm gì? Trưng đấy cho ngứa mắt à? Nếu không phải hệ thống liên tiếp tuyên bố nhiệm vụ cho vay tiền và bao nuôi, những chuyện hãm cành cạch về sau cũng sẽ không diễn ra.

Nói trắng ra, nhân vật phản diện chỉ là công cụ thúc đẩy nội dung câu chuyện, tác thành cho nam nữ chính, lúc cần thì bị nam nữ chính rũ bỏ mà thôi.

Cùng với việc theo đuổi Mạnh Uyển, hệ thống còn ép hắn lên giường với những người khác, nếu hắn không cứng được thì sẽ khống chế cơ thể hắn, tự mình hành động. Những hình ảnh nhục nhã ấy đến nay vẫn còn khắc sâu trong đầu Chu Doãn Thịnh.

Giờ đây, thân thể này là của hắn, khuôn mặt này là khuôn mặt từ thuở cha sinh mẹ đẻ, đã theo hắn suốt mười sáu năm, sao hắn có thể không nhận ra? Ngoại hình của nguyên chủ vốn giống bà Chu, chỉ có thể xem như bình thường, nào có nho nhã, điển trai được bằng Phương Tri Phi – người được di truyền từ Phương Côn Bằng. Nhưng hiện giờ, gương mặt đẹp hết chỗ chê, nhìn một cái là có thể mất hồn này là thuộc về một mình Chu Doãn Thịnh.

Đây là dung mạo và thân thể hắn, cho nên nhất định phải giữ cho thật sạch. Nghĩ vậy, hắn lập tức lấy di động ra, chia tay với đám bạn chịch của nguyên chủ, xong xuôi rồi mới yên tâm đi ngủ.

Hôm sau, hắn không đến công ty, mà là đến bệnh viện. Vệ sĩ xếp hàng lấy số cho hắn liên tục liếc nhìn đũng quần hắn bằng ánh mắt quái dị. Đang yên đang lành đi khám nam khoa làm gì? Chẳng lẽ cậu chủ bị bệnh gì lây truyền qua đường tình dục, hay là vấn đề ấy ấy có vấn đề?

Chu Doãn Thịnh biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng hắn không xấu hổ một chút nào. Mãi hơn nửa tiếng sau, hắn mới được bác sĩ tự mình đưa ra với ánh mắt đầy thông cảm.

"Anh Chu, bị bệnh này nhất định đừng để mình có gánh nặng tâm lý, hãy cố gắng thả lỏng bản thân. Có lẽ là do áp lực quá lớn, một thời gian nữa là có thể khỏi."

"Vâng, tôi sẽ đến tái khám lại đều đặn. Chuyện này mong anh giữ bí mật giúp tôi."

"Chắc chắn, chắc chắn." – Bác sĩ biết thân phận của Chu Doãn Thịnh, vội vàng gật đầu lia lịa, trong lòng càng tiếc cho hắn. Vừa giàu vừa đẹp trai thế mà sao lại bị bệnh này cơ chứ, quả thực là mất đi thú vui lớn nhất trần đời.

Vệ sĩ vô cùng chuyên nghiệp, đã sớm dẹp sạch bệnh nhân đợi bên ngoài, tránh để lộ bí mật riêng tư của chủ thuê. Nghe bác sĩ nói vậy, anh ta lập tức xác minh suy đoán của mình, lại giả đò như không biết gì cả.

"Không được nói cho mẹ tôi biết." – Chu Doãn Thịnh đeo kính râm, che đi dung mạo bắt mắt của mình.

Hai vệ sĩ đồng loạt gật đầu.

Ban lãnh đạo công ty đánh giá cao trò chơi mới này, giám đốc Chu thậm chí dứt khoát phê duyệt hai mươi triệu kinh phí, khiến nhân viên phòng R&D phấn chấn vô cùng. Họ làm việc quên ăn quên ngủ, dần dần dựng ra một wireframe sơ giản.

Nhìn những hình ảnh đẹp như mơ, những thiết lập mới mẻ, độc đáo cho người chơi, Mạnh Uyển biết trò chơi nhất định sẽ nổi tiếng. Ngay cả một người học thiết kế mỹ thuật như cô ta còn biết, huống hồ một dân IT chuyên nghiệp như Phương Tri Phi.

Y tiếc rẻ tại sao trò chơi này không phải do chính công ty mình chế tác. Y suy ngẫm mấy ngày, cuối cùng đặt ra một cái bẫy nhằm vào Chu Doãn Thịnh và Chu thị, hòng nuốt trọn miếng bánh chắc chắn có thể hái ra tiền này.

Trong nửa năm này, Chu Doãn Thịnh thoát khỏi sự quản lý của mẹ mình, sống một cuộc sống thối nát thực thụ. Hắn vừa bức bách Mạnh Uyển sít sao hơn, đồng thời gián tiếp bức bách Phương Tri Phi, vừa dây dưa với rất nhiều nữ minh tinh, còn để báo chí chụp được rất nhiều ảnh lộ liễu.

Hôm nay, hắn mang một minh tinh hạng ba vào phòng suite (*) khách sạn năm sao. Hai người ngồi nhìn nhau một giờ, sau đó hắn ký một tấm séc ngạch mức lên đến trăm nghìn cho nữ minh tinh nọ.

(*) Loại phòng cao cấp nhất và thường ở tầng cao nhất với các trang bị và dịch vụ đặc biệt kèm theo. Thông thường mỗi phòng suite gồm 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, 2 phòng vệ sinh và nhiều ban công hướng đẹp nhất.

Ngồi một tiếng kiếm trăm nghìn, đây đã là giá trên trời đối với một minh tinh hạng ba. Cô nàng cười hì hì, nhận lấy tấm séc, còn bồi thêm rất nhiều lời nịnh hót, cuối cùng nhìn liếc qua đũng quần hắn với ánh mắt đầy ẩn ý rồi mới rời đi. Vừa ra khỏi khách sạn, cô nàng lại bị tờ báo lá cải nào đó chụp được như thường lệ.

Hai vệ sĩ bày đồ ăn mà phục vụ đưa tới lên bàn trà, âm thầm thở dài thay chủ thuê của mình: Chỉ vì muốn che giấu chuyện mình bất lực mà tự tạo ra tiếng xấu lăng nhăng đổi bạn, cậu chủ đúng là bất chấp.

151. Quyển 13 - Chương 2

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Mạnh Uyển cầm một chiếc USB vào thang máy, ấn số tầng cao nhất. Một đồng nghiệp đứng cạnh cô ta buồn cười hỏi – "Không phải lại là đi đưa tài liệu cho sếp Chu đấy chứ?"

"Đúng vậy, cứ cách một tuần là sếp Chu lại kiểm tra tài liệu của chúng tôi một lần, đây đã thành thông lệ. Hôm nay không cần anh ấy gọi điện, trưởng phòng chúng tôi đã bảo tôi chủ động đưa lên."

"Đây đều là những dữ liệu số, anh ấy làm sao hiểu được mấy cái code với program phức tạp này, anh ấy có học IT đâu. Tôi đoán có lẽ anh ấy chỉ muốn gặp người đưa tài liệu một chút mà thôi." – Đồng nghiệp cười một cách ẩn ý.

Mạnh Uyển vô cùng xấu hổ, đút tay vào túi, không nói năng gì. Suốt nửa năm này, Chu Doãn Thịnh vẫn luôn điên cuồng theo đuổi cô ta, nhưng đồng thời cũng dây dưa với rất nhiều người con gái khác, khiến cô ta buồn nôn tột độ. Người như vậy có hiểu được tình yêu là gì không? Hắn chỉ có thói thích độc chiếm nực cười mà thôi. Gác tiền tài và địa vị sang một bên, hắn không là gì cả. Hắn thậm chí còn không bằng một ngón tay của Tri Phi.

Thấy mặt Mạnh Uyển sa sầm, đồng nghiệp biết mình đùa quá trớn, bèn hề hề mấy tiếng rồi ngậm miệng.

Đến tầng cao nhất công ty, Mạnh Uyển lập tức đi vào văn phòng tổng giám đốc. Khi đi ngang qua văn phòng trợ lí, cô ta liếc mắt nhìn vào theo thói quen. Tiểu Tôn đang nghe điện thoại, sắc mặt tái nhợt, còn

hơi mất hồn mất vía.

Mạnh Uyển nhếch môi rồi quay mặt đi, gõ cửa văn phòng kế bên.

"Mời vào." – Giọng người nọ vô cùng gợi cảm.

Mạnh Uyển mở cửa đi vào, thấy Chu Doãn Thịnh đang gõ máy tính. Tóc hắn được chải gọn ra sau đầu, phô bày gương mặt sắc nét, bảnh hết chỗ chê. Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của hắn hơi híp lại, có vẻ đang rất chuyên chú. Ai cũng bảo đàn ông nghiêm túc là hấp dẫn nhất, hiển nhiên, Chu Doãn Thịnh lúc này có thể hớp hồn hầu hết nữ giới khắp Trung Quốc, dẫu cuộc sống tình cảm của hắn vô cùng thối nát.

Nhưng thật đáng tiếc, mình chính là một trong số ít nữ giới không bị Chu Doãn Thịnh mê hoặc. Mình có lòng kiên trinh và sức phán đoán riêng. Nghĩ đến đây, Mạnh Uyển cụp mắt, đưa USB cho Chu Doãn Thịnh – "Giám đốc, đây là tài liệu anh muốn."

"Ừ, để đấy đi. À mà anh bảo, lúc trước anh cho em vay ba triệu, em còn nhớ chứ?" – Chu Doãn Thịnh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi.

"Em nhớ." – Mạnh Uyển căng thẳng, sợ đối phương lại lấy số tiền kia bức ép mình.

"Giờ em có tiền trả chưa?"

"Em không có tiền." – Mạnh Uyển nói với vẻ uất nhục.

"Vậy thì từ giờ trở đi, tiền lương và tiền thưởng cuối năm của em đều phải dùng để hoàn trả khoản nợ này. Nhớ bổ sung giấy vay nợ cho anh. Nể tình chúng ta là người quen, anh sẽ không lấy lãi."

Mạnh Uyển nhìn chằm chằm người đàn ông đang nghiêm túc gõ máy tính nọ, quả thực không thể tin vào tai mình. Cô ta tưởng số tiền này Chu Doãn Thịnh tặng cho cô ta, tại sao giờ lại bắt cô ta trả?

"Sao hả, không muốn trả, cũng không muốn viết giấy vay nợ? Cô định quỵt nợ à? Tôi hỏi cô, cô có quan hệ gì với tôi? Dựa vào đâu tôi phải cho không cô ba triệu? Đã lấy tiền của tôi rồi lại còn không muốn trả bất cứ thứ gì, ngồi đấy mà mơ, mỡ đấy mà húp. Ngay cả điếm còn cao quý hơn cô." – Chu Doãn Thịnh rốt cuộc ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy trào phúng và khinh thường.

Lòng tự ái của Mạnh Uyển rất mạnh, bị một người đàn ông đã từng đội mình lên đầu châm chọc bằng những lời lẽ ác độc như vậy, đầu óc cô ta tức thì choáng váng, ngay cả ngón tay cũng run rẩy không ngừng.

"Được, tôi lập tức viết giấy vay nợ cho anh. Tiền lương của tôi anh cứ việc lấy." – Mạnh Uyển biết nếu mình không viết giấy ghi nợ, mình sẽ bị ép lên giường với Chu Doãn Thịnh. Vì thế, cô ta rút chiếc bút bi trong ống đựng bút ra, ngoáy vội một tờ giấy ghi nợ, ném USB xuống rồi sập cửa bỏ đi.

Làm không công cho Chu thị ba năm? Đừng có mơ! Ba năm sau Chu thị đã không còn tồn tại, cô ta chờ xem Chu Doãn Thịnh sẽ rơi vào kết cục gì.

Mạnh Uyển vừa ra khỏi văn phòng liền gọi điện cho bạn trai mà khóc lóc, kể lể. Phương Tri Phi vốn hận người nhà họ Chu thấu xương, vừa an ủi bạn gái vừa thúc giục tay trong mau chóng ra tay.

Những chuyện sắp diễn ra ấy, mặc dù đã qua rất nhiều năm, ký ức của Chu Doãn Thịnh vẫn còn như mới. Đấy là lần đầu tiên hắn bị hại thảm đến vậy. Nếu không phải tâm lý của hắn vững vàng, có lẽ hắn đã sớm phát điên. Hắn cảm thấy Chủ Thần tựa như một đầu bếp, hệ thống là gia vị, những linh hồn bị chiếm đoạt là nguyên liệu nấu ăn, Chủ Thần chế biến những linh hồn đó bằng đủ mọi cách như chiên, xào, nấu, hấp, tạo nên hương vị mà mình thích, sau đó ăn sạch sành sanh.

Nhưng ăn nhiều quá sớm muộn gì cũng bị bội thực chết! Âm thầm trào phúng một câu, Chu Doãn Thịnh mở tài liệu mà phòng R&D đưa đến, sửa chữa lại mã nguồn một lần rồi che giấu như thường lệ, sau đó sai trợ lí đưa trả về.

Hôm sau đến công ty, hắn không hề bất ngờ khi phát hiện ra tệp sao lưu đã bị sao chép, ăn trộm. Để đề phòng chuyện có lẽ sẽ xảy ra, hắn đã cài đặt một phần mềm theo dõi trong máy tính mình, có thể giám sát xem ngoài mình ra còn có ai chạm vào máy tính của mình, đã lục lọi những tài liệu gì. Chỉ cần vừa có điều bất thường, phần mềm sẽ lập tức gửi chứng cứ đến hòm thư của hắn.

Hắn mở email, gương mặt nhễ nhại mồ hôi lạnh của trợ lí Tiểu Tôn xuất hiện trên màn hình. Cậu ta vội vội vàng vàng sao chép tài liệu, sau đó xoá sạch toàn bộ dấu vết. Kiếp trước, sau khi ăn cắp tài liệu, Tiểu Tôn bán nó cho Phương Tri Phi. Phương Tri Phi giành đăng ký bản quyền trò chơi trước. Ngay khi Chu thị mở cuộc họp báo ra mắt trò chơi, y lập tức khởi kiện Công ty Khoa học Kỹ thuật Chu thị, yêu cầu Chu thị trả một khoản tiền bồi thường kếch sù.

Đây là ví dụ điển hình cho câu "vừa ăn cướp vừa la làng", nhưng bản quyền đã ở trong tay y, lúc đánh cắp tài liệu Tiểu Tôn cũng xoá dấu vết rất cẩn thận, không có bất kỳ chứng cứ thiết thực nào. Hơn nữa, Chu Doãn Thịnh còn vì trúng bẫy của Phương Tri Phi mà thân bại danh liệt, rơi vào vòng lao lý, thua kiện là điều tất nhiên.

Hết tai tiếng này đến tai tiếng khác, cổ phiếu của Chu thị giảm kịch sàn, trò chơi mới chế tác không thể phát hành, mấy chục triệu tiền chế tác đổ sông đổ bể, nhân tài chuyên nghiệp đồng loạt rời khỏi công ty, mang đi khách hàng và công nghệ cốt lõi. Chu thị suy tàn bằng tốc độ nhanh nhất, mà Phương Tri Phi nhận được khoản tiền bồi thường kếch sù thì lợi dụng số tiền này để bòn rút nhân tài từ Chu thị, cải tiến lại trò chơi rồi tung ra thị trường, ngay năm đầu tiên đã hút về mấy trăm triệu, khiến công ty nhỏ của mình trở thành ngôi sao mới trong ngành IT.

Từ đó về sau, công ty của y càng ngày càng lớn, mà Mạnh Uyển cũng càng ngày càng vươn xa trên con đường sáng tác nghệ thuật, trở thành hoạ sĩ nổi tiếng thế giới.

Rõ ràng lúc ấy, Chu Doãn Thịnh có hàng nghìn biện pháp để lật chuyển tình thế. Trò chơi mà đám "nhân tài" phòng R&D tốn mấy năm mới làm ra kia, hắn chỉ cần mấy ngày là có thể hoàn thành, hơn nữa mọi concept hiệu ứng, nhân vật, background, quy tắc trò chơi tuyệt đối có thể đè bẹp game online ăn khách

nhất thế giới này. Nhưng hắn không thể làm bất cứ điều gì.

Chỉ một từ "xoá bỏ" của hệ thống phản diện đã chặn đứng toàn bộ sự phản kháng của hắn. Hắn chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi quan sát con đường thành thần của nam nữ chính, còn hắn thì bước từng bước đến tử vong.

Mẹ cha, nghĩ lại vẫn thấy cay! Lúc này đây, quy tắc trò chơi sẽ do bố đặt, chúng ta từ từ chơi! Hắn đột nhập vào máy tính Tiểu Tôn, cười một cách cay nghiệt.

Phương Tri Phi còn có một cái tên bí mật là "Ngựa Gỗ Đồ Sát", là hacker hàng đầu Trung Quốc. Bản thân y chưa hề gặp mặt Tiểu Tôn, chỉ giao dịch với Tiểu Tôn qua mạng. Sau khi Tiểu Tôn giao tài liệu trộm được cho y, y liền biến mất. Vì vậy, cho dù sau này Tiểu Tôn sa lưới, cậu ta vẫn không biết chủ thuê của mình là ai, càng không thể nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

Việc không có chứng cứ thiết thực trở thành nguyên nhân lớn nhất dẫn đến sự thất bại của Chu thị trong vụ kiện vi phạm bản quyền này.

Ông trời chứng giám, lúc đứng trên vị trí bị đơn ấy, Chu Doãn Thịnh ao ước có một chiếc máy tính đến nhường nào. Hắn có thể tìm ra toàn bộ dấu vết hoạt động trên mạng của Phương Tri Phi một cách nhanh gọn lẹ. Chút kỹ thuật mọn của Phương Tri Phi mà cũng xứng làm hacker, đúng là nực cười.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn không quên được cảm giác khi mình rõ ràng có khả năng xoay ngược tình thế, vậy mà lần nào cũng bị áp chế ấy. Quãng thời gian đó, từ mà hệ thống nói với hắn nhiều nhất chính là "xoá bỏ", hắn sẽ không bao giờ quên.

Tìm ra chứng cứ giao dịch của Phương Tri Phi và Tiểu Tôn trên mạng, hắn ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định không xử Phương Tri Phi ngay. Hết thảy mà hắn từng trải qua, kiếp này hắn nhất định cũng sẽ bắt Phương Tri Phi nếm trải.

Hắn chọn lọc những chứng cứ liên quan đến thân phận thật của Phương Tri Phi, lưu vào USB rồi cho vào ngăn kéo, đoạn gọi điện cho Mạnh Uyển, yêu cầu cô ta đi ăn tối với mình.

Mạnh Uyển đã từ chối vài lần mà vẫn bị bám riết, đành nhẫn nhục đồng ý.

Hai người đi vào một nhà hàng Âu của khách sạn năm sao. Chu Doãn Thịnh tự ngồi xuống trước, cũng không kéo ghế, trải khăn sẵn cho Mạnh Uyển như xưa, chỉ chăm chú giở thực đơn chọn món ăn.

Mạnh Uyển đứng cạnh ghế ngồi, chờ đợi như thường lệ. Thấy hắn như vậy, sắc mặt cô ta khó coi cực độ. May mà nhân viên phục vụ thức thời, bước lên giải vây cho cô ta.

Chu Doãn Thịnh chọn món cho mình xong mới đưa thực đơn cho Mạnh Uyển. Mấy phút sau, nhân viên phục vụ đưa rượu khai vị lên. Hắn rót rượu vào ly rồi lắc nhẹ. Ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ hắt lên mặt

hắn, khiến hắn toát lên một phong thái vừa thanh cao vừa quý phái.

Mạnh Uyển nhìn hắn chòng chọc, một hồi sau mới gắng gượng rời mắt. Mặc dù căm hận Chu Doãn Thịnh, cô ta cũng không thể không thừa nhận ngoại hình của đối phương có sức hấp dẫn tuyệt đối.

Hai người ngồi đối diện nhau, không ai nói câu nào. Đúng lúc này, Chu Doãn Thịnh nhận được một cuộc điện thoại.

"Đã xin được bản quyền chưa? Tốt lắm, cả bằng sáng chế của mấy công nghệ kèm theo nữa, anh đừng quên đấy. Không những phải xin ở nước mình, mà còn cả ở bên Mỹ nữa. Bên Mỹ cũng đang trong thời gian quảng bá? Tốt, tốt lắm, khi nào về tôi sẽ tăng lương cho anh." – Chu Doãn Thịnh cúp điện thoại, tâm trạng tốt lên trông thấy.

Ruột gan Mạnh Uyển rối bời, cố gắng lắm mới lấy lại bình tĩnh, hỏi – "Bản quyền gì? Thời gian quảng bá gì?"

"Đương nhiên là bản quyền game *Tranh Hùng Đất Quỷ*." – Chu Doãn Thịnh nhấp một ngụm, bờ môi hồng nhạt bị rượu nhuộm thành sắc đỏ, trông có vẻ ma mị.

"Đã đăng ký được chưa? Sao em chưa từng nghe thấy tin gì?" – Tiểu Tôn là cấp dưới mà Chu Doãn Thịnh tin tưởng nhất, chuyện lớn như vậy, không lí gì cậu ta không biết!

"Đăng ký được rồi, đột nhiên nổi hứng sai người đi làm ấy mà, không phải chuyện gì to tát hết." – Chu Doãn Thịnh xua tay một cách hời hợt. Lúc này, ngành IT Trung Quốc vẫn còn trong giai đoạn game online vừa chập chững khởi bước, rất nhiều công ty không xem trọng bản quyền trò chơi. Nhưng tại kỷ nguyên Vũ Trụ, mọi người rất chú trọng bảo hộ quyền sở hữu trí tuệ, đăng ký đủ loại bản quyền và bằng độc quyền sáng chế ngay từ giai đoạn nghiên cứu, phát minh, nhằm ngăn chặn những hành vi trái pháp luật như vi phạm bản quyền hoặc hàng giả, hàng nhái.

Chu Doãn Thịnh không thể nào chấp nhận nổi nhân vật mà Chủ Thần sắp đặt cho hắn. Trong mắt hắn, Chu Doãn Thịnh mà hắn từng sắm vai quả thực là một kẻ thiểu năng!

Không phải chuyện gì to tát hết? Mày có biết Tri Phi đã tốn bao nhiêu tiền mua mã nguồn game này để đăng ký bản quyền không? Hai triệu đấy! Tương đương với lợi nhuận suốt hai năm ròng của công ty họ!

Mạnh Uyển suýt nữa siết cổ áo Chu Doãn Thịnh mà chất vấn. Những năm này Tri Phi rốt cuộc vất vả đến nhường nào, không ai có thể hiểu rõ hơn cô ta. Hai triệu kia y phải thuyết phục biết bao nhiêu lâu mới có thể trích ra từ ngân quỹ công ty, giờ tất cả đều đổ sông đổ bể, những cổ đông khác nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm của y.

Phải làm sao bây giờ? Làm thế nào mới có thể vãn hồi tổn thất?

Mạnh Uyển ngoài mặt vẫn nghiêm túc thái beefsteak, nhưng thực ra ruột gan đã lộn tùng phèo.

Chu Doãn Thịnh rất thích quá trình vờn mồi, nhìn họ chấp chới giữa tuyệt vọng và hy vọng. Không một từ ngữ nào có thể hình dung cảm giác thoả mãn từ tận linh hồn này. Hắn chờ đợi Phương Tri Phi phản kích, cũng nóng lòng hy vọng kiếp này y có thể làm ra trò gì hay ho.

Hắn biết, Chủ Thần chẳng những có thể hấp thu năng lượng thông qua việc bồi dưỡng linh hồn, mà còn có thể nhận được năng lượng từ những đứa con số mệnh. Những đứa con số mệnh này nói trắng ra chỉ là từng tế bào thần kinh của nó, khi tất cả những tế bào đó đều bị chém đứt, nó sẽ trở nên yếu ớt, không gánh nổi một đòn.

Hành động phá hoại của hắn vô tình đánh thức Tông Y, vậy nên mới nói họ sinh ra là để dành cho nhau.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười dịu dàng. Nhưng một lát sau, nét tươi cười bị thay bằng kinh ngạc. Hắn chợt đứng bật dậy, chẳng những va đổ ghế ngồi, mà còn làm rơi vỡ ly rượu. Chất lỏng đỏ tươi bắn đầy quần hắn, nhưng không thể giành được bất kỳ sự chú ý nào từ hắn.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của hắn rà qua tất cả mọi người trong khách sạn, cuối cùng ghim chặt một vị khách đưa lưng về phía hắn, đang đăng ký ở quầy lễ tân.

Vị khách nọ có dáng người vô cùng cao lớn, ước chừng một mét chín, vai rộng eo thon chân dài, tỉ lệ cơ thể cân đối, từng đường cơ bắp tràn đầy sức bật được bao trong bộ comple sang trọng, vừa người. Chỉ một bóng lưng này thôi đã có thể khiến hầu hết nữ giới chết mê chết mệt.

Chu Doãn Thịnh bước nhanh về phía người nọ. Giữa đường bị mấy người đàn ông vạm vỡ mặc đồ đen chặn lại, hắn đều tránh thoát một cách dễ dàng. Hắn tóm lấy gáy người nọ, xoay đối phương về phía mình, sau đó vung tay đấm vào khuôn mặt điển trai của người nọ.

"Tông Y cái đ** cả lò nhà anh! Anh đã hỏi ý tôi chưa mà đưa tôi đi hả? Anh còn nhớ lời thề của chúng ta không? Đcm tôi nhất định phải đánh anh một trận!" – Đôi mắt đỏ ngầu của hắn bao hàm sự thương tâm, phẫn nộ, và cả niềm vui trùng phùng. Hắn phải đánh người này một trận ra trò, sau đó hôn anh ta thật sâu.

Người này đúng là biết làm khổ người ta mà!

Người đàn ông nọ vô cùng kinh ngạc, định giơ tay đánh lại theo phản xạ. Nhưng ngay khi gần trúng khuôn mặt anh tuấn của thanh niên kia, nắm tay hắn không hiểu sao lại dừng lại, không hiểu sao không thể nào ra tay.

Vệ sĩ lập tức vây quanh hai người, một trong số đó còn định rút súng ra, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm trang lạnh buốt của ông chủ ngăn lại.

Hắn né đòn của thanh niên nọ, bắt chéo hai tay người nọ sau lưng, áp người nọ xuống sàn bằng phương thức ôn hoà nhất có thể, hỏi với giọng khàn khàn – "Cậu là ai? Sao lại công kích tôi?"

"Anh nói gì cơ?" – Chu Doãn Thịnh quay đầu, hỏi một cách ngỡ ngàng.

"Tôi hỏi cậu là ai, vì sao lại công kích tôi." – Nếu là người khác, hắn đã sớm lột da rút gân đối phương, nghiêm hình tra tấn mấy nghìn lần. Nhưng lúc này, đến chính hắn cũng cảm thấy mình kiên nhẫn đến lạ. Ánh mắt thăm dò của hắn quét vài vòng trên gương mặt diễm lệ của thanh niên, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt đào hoa sáng ngời, bừng bừng lửa giận của hắn.

Trong đôi mắt này có kinh ngạc, có phẫn nộ, có thất vọng, có buồn bã, có bàng hoàng, chỉ ác ý là không có. Thanh niên nọ vô thức nhíu mày, mím môi, vẻ mặt tủi thân tột độ, như thể mình đã làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy lắm vậy.

Hắn tìm đi tìm lại ký ức có liên quan đến thanh niên này trong trí nhớ, nhưng rõ ràng họ chưa từng gặp nhau bao giờ. Một khuôn mặt xinh đẹp đến vậy, một đôi mắt ngời sáng đến vậy, chỉ cần gặp một lần là suốt đời khó quên.

"Cậu là ai?" – Hắn bức thiết muốn biết đáp án.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng hoàn hồn, liên tục an ủi mình: Ngay cả Nữ Hoàng cũng xảy ra hiện tượng dữ liệu thoái lui, trí nhớ của chồng mình có vấn đề cũng là chuyện thường. Không sao, cứ từ từ là được, một ngày nào đó anh ta sẽ nhớ lại tất cả.

Đôi mắt đen láy của hắn trở nên ảm đạm, giả bộ nhìn kỹ người đàn ông nọ vài lần với vẻ xấu hổ, nói – "Xin lỗi, vừa rồi tôi nhận nhầm người."

Người nọ hiển nhiên cũng nghe thấy lời mắng vừa rồi của hắn. Tông Y, tên này đúng không? Xem ra lý do nhận nhầm của người này là đúng. Đương nhiên, ánh mắt người này không có ác ý mới là nguyên nhân chính hắn lựa chọn tin tưởng.

"Tông Y có quan hệ gì với cậu?" – Người nọ rất để ý điều này.

"Liên quan gì đến anh!" – Chính anh còn không nhớ, lại đi hỏi tôi? Chu Doãn Thịnh giãy ra, vừa xoa bóp cánh tay tê nhức vừa bỏ đi. Mấy vệ sĩ định đứng ra cản, lại bị người đàn ông nọ ngăn lại. Vẻ mặt hắn lạnh tanh, nhìn chằm chằm bóng lưng xa dần của thanh niên nọ, ánh mắt sâu thẳm.

Chu Doãn Thịnh vừa rồi chỉ là nói lẫy, chưa ra đến sảnh chính đã hối hận, bèn vội vàng vòng về. Thấy người nọ vẫn đứng trước quầy lễ tân, hắn lập tức chạy đến.

"Ấy, anh gì ơi, cho tôi danh thiếp đi. Hôm nay không dưng lại đánh anh, để hôm nào tôi mời anh đi ăn."

Vừa dứt lời, hắn lập tức nhận được một hàng ánh mắt khinh thường, tự cho là thấy rõ chân tướng của vệ sĩ. Lại một người mượn cớ để làm thân với ông chủ. Có điều cách thức làm thân của người này đúng là độc đáo, mới lạ, hơn nữa rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ gây thù chuốc oán.

Bọn họ xoa tay, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ ông chủ ra lệnh một tiếng là lập tức đuổi người đi.

Người đàn ông nọ nhìn Chu Doãn Thịnh một cái, lấy một tờ danh thiếp ra đưa cho hắn. Dường như nghĩ đến điều gì đó, người nọ lại lấy danh thiếp về, mượn bút bi ở quầy lễ tân để ghi số điện thoại.

"Đây là số điện thoại riêng của tôi, một ngày hai tư giờ đều có thể nghe điện thoại."

Chu Doãn Thịnh mỉm cười đắc ý. Hắn có thể nhận thấy giữa đôi mắt chồng mình có hai nếp nhăn khá sâu, có thể thấy anh ta là một người lạnh lùng, nghiêm túc, hoàn toàn không dễ tiếp cận. Nhưng mới chỉ gặp một lần mà anh ta đã có thể cho mình số điện thoại riêng, điều này đủ để chứng minh tình cảm của anh chồng nhà mình dành cho mình vẫn chưa biến mất.

Bất kể anh là ai, có trí nhớ hay không, anh cũng sẽ không thoát khỏi tay em. Hắn hấp háy đôi mắt đào hoa, nhìn xéo người đàn ông nọ một cái, lại giơ danh thiếp lên hôn đánh chụt, sau đó mới khoan thai rời đi.

Dịch Tranh? Tên hay lắm. Không có nghề nghiệp? Về tra là biết.

Thấy thanh niên ấy thế mà vẫn bình an vô sự rời đi sau khi khiêu khích ông chủ nhà mình, đám vệ sĩ đều mắt chữ O miệng chữ A. Nhưng chuyện kinh dị hơn vẫn còn ở đằng sau, ông chủ được xưng là "người máy" của họ lại bị ánh mắt xẹt điện và nụ hôn gió của thanh niên nọ làm cho vành tai đỏ bừng.

Nét mặt hắn vẫn lạnh te, trông có vẻ rất nghiêm túc, lạnh lùng, nhưng vành tai đỏ au đã sớm bán đứng tâm trạng bối rối của hắn.

"Thưa anh, thủ tục đăng ký của anh đã hoàn tất, số phòng là 1888, thang máy ở bên tay phải của anh ạ." – Nhân viên phục vụ kịp thời giảm bớt sự xấu hổ của Dịch Tranh. Hắn đang định rời bước thì thấy nhân viên phục vụ bên nhà hàng Âu đối diện chạy lại, trong tay cầm một hoá đơn.

"Giám đốc, vị khách vừa gây sự lúc nãy bùng tiền, nên làm sao bây giờ?" – Vẻ mặt cô vô cùng căng thẳng, nếu không tra được vị khách bùng tiền kia, cô sẽ phải trả số tiền này. Vị khách kia tiêu mấy nghìn tệ, gần như một tháng tiền lương của cô, người phụ nữ đi cùng cũng đã sớm biến mất, như thể đã hẹn trước vậy. Cô nào có ngờ được một vị khách trông quý phái như vậy lại là một kẻ lưu manh thích ăn chùa.

Giám đốc sảnh biết Chu Doãn Thịnh, xua tay – "Không sao, đấy là Tổng giám đốc Chu, chắc anh ấy quên thôi. Chúng ta gửi hoá đơn đến công ty họ là được."

Dịch Tranh đưa một chiếc thẻ đen cho giám đốc, nói – "Tôi trả cho cậu ấy. Cậu ấy tên là gì?"

"Cảm ơn anh Dịch. Anh ấy là người thừa kế Công ty Khoa học Kỹ thuật Chu thị, "danh nhân" của thành phố Tế Nam chúng tôi đấy ạ." – Nhớ đến những scandal của Tổng giám đốc Chu, giám đốc sảnh không khỏi tặc lưỡi.

Đẹp trai như thế, không phong lưu cũng không được mà.

Dịch Tranh gật đầu, nhận lại thẻ rồi rời đi. Vừa vào phòng, hắn lập tức sai vệ sĩ đi điều tra thanh niên này. Không phải hắn nghi ngờ người nọ, chỉ là hắn muốn hiểu rõ cậu ấy hơn. Ý nguyện này đến từ nơi sâu nhất trong linh hồn, không thể nào kiềm chế.

Cùng lúc đó, Chu Doãn Thịnh đã tra ra thân phận của anh chồng nhà mình thông qua 008. Dịch Tranh, Hoa kiều về nước, làm kinh doanh cá độ, là ông trùm ngành cá độ trên phạm vi toàn cầu. Lần này, Trung Quốc muốn phát triển ngành công nghiệp cá độ trên một số tỉnh thành, hắn được mời đến đầu tư.

Mọi người đều biết, người theo ngành kinh doanh cá độ không ai có lý lịch sạch sẽ cả. Gia tộc của Dịch Tranh chính là gia tộc thành lập ra băng nhóm người Hoa lớn nhất Hoa Kỳ. Tuy hiện nay gia tộc đã rửa tay gác kiếm, nhưng sức ảnh hưởng vẫn không thể khinh thường.

Dù gì cũng là câu lệnh cao cấp sánh tầm với Nữ Hoàng, thân phận nào cũng đầy quyền uy. Giờ cha nội này mất trí nhớ, không biết anh ta lạc trôi đến đây để làm gì nhỉ?

Chu Doãn Thịnh suy nghĩ hồi lâu, bỗng dưng cảm thấy mình thật ngốc. Không có trí nhớ, chồng mình đâu biết anh ta chỉ là một chuỗi dữ liệu? Đối với anh ta, anh ta chính là một con người có xương có thịt, cũng cần sống, cần làm việc.

Vậy nên Chu Doãn Thịnh à, mày phải đối xử với anh ta như một người có xương có thịt. Anh ta có cảm xúc, biết buồn, biết đau, biết vui vẻ, phẫn nộ. Anh ta cũng như mày, cần tình yêu, cần được thấu cảm.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh càng củng cố quyết tâm đưa người yêu về hiện thực của mình. Hắn vuốt ve 008 trên tai, bỗng nhiên có một ý tưởng khá bạo.

Sau khi rời khỏi khách sạn, Mạnh Uyển lập tức gọi điện cho Phương Tri Phi, nói với y trò chơi đã được đăng ký bản quyền, tài liệu mà họ lấy được đã trở thành phế phẩm. Nếu phát triển trò chơi theo tài liệu đó, xí nghiệp Chu thị nhất định sẽ truy tố bọn họ.

Một công ty nhỏ mười mấy người sao có thể bì lại một quái vật khổng lồ như Chu thị. Phương Tri Phi cúp điện thoại, trực tiếp ném vỡ chiếc USB lưu trữ tài liệu.

Y xin lỗi các đối tác của mình một cách cẩn thận, hứa sẽ vãn hồi tổn thất trong thời gian ngắn nhất, nếu không sẽ chuyển nhượng miễn phí cổ phần của mình. Nể tình y có thành ý, phía đối tác đồng ý.

Sau khi ăn cắp tài liệu, Tiểu Tôn lập tức từ chức về quê, vừa đến cửa nhà đã bị cảnh sát bắt giữ với tội danh ăn trộm bí mật thương mại. Cậu ta không khai ra được mình bán tài liệu cho ai, cảnh sát không thể hỏi thêm được gì nhiều, đành lặng lẽ chờ đợi người mua tài liệu để lộ sơ hở. Tin Tiểu Tôn vào tù tác động mạnh đến người cha bị bệnh nặng của cậu ta. Ông từ chối trị liệu, chẳng bao lâu sau đã qua đời. Ông cho rằng vì mình mà con trai bị liên luỵ, nếu không cậu ta sẽ không làm ra chuyện trái pháp luật như vậy.

Chu Doãn Thịnh gạch tên Tiểu Tôn khỏi danh sách tính sổ. Những người hãm hại hắn kiếp trước, kiếp này đừng hòng sống thoải mái. Tắm rửa xong, hắn thử toàn bộ quần áo trong tủ mới chọn được bộ đẹp nhất, sau đó đứng trước cửa sổ sát đất gọi điện cho Dịch Tranh.

"A lô, tôi là Chu Doãn Thịnh, anh còn nhớ tôi không?"

Dịch Tranh đang cầm một tập tài liệu, tất cả đều là ảnh chụp Chu Doãn Thịnh dây dưa với những ngôi sao khác nhau. Sắc mặt hắn u ám cực độ.

"Không nhớ. Chu Doãn Thịnh là ai?" – Hắn nói một cách mạnh miệng.

"Ồ, không nhớ thì thôi." – Chu Doãn Thịnh thẳng thừng cúp điện thoại.

Dịch Tranh suýt nữa bóp nát điện thoại. Hắn nhìn màn hình đã tắt, nghiêm túc suy nghĩ xem có nên gọi lại hay không. Đương lúc hắn mở khoá màn hình, điện thoại lại đổ chuông.

"Tôi vừa gây với anh một trận ở sảnh khách sạn mà, mới thế mà anh đã quên rồi à?"

"Thì ra là cậu." – Dịch Tranh âm thầm thở phào, nhắc nhở mình lần sau không được bạ đâu nói đấy như vậy.

"Tôi muốn mời anh đi ăn, anh có rảnh không?"

"Khi nào?"

"Ngay bây giờ?"

Dịch Tranh xem lịch làm việc, gật đầu nói – "Được."

"Tôi lập tức đến đón anh." – Chu Doãn Thịnh hí hửng cúp điện thoại.

Dịch Tranh lập tức yêu cầu thư ký hoãn toàn bộ lịch làm việc, sau đó mở tủ chọn đồ. Thấy cả tủ quần áo toàn comple đen sì, kiểu dáng y chang nhau, hắn không khỏi toát ra vẻ mặt sầu não.

152. Quyển 13 - Chương 3

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Chu Doãn Thịnh mặc một bộ comple kẻ caro xám, đúng phong cách học đường điển hình. Mái tóc đen mượt được thả lơi, trông vừa mượt mà vừa bồng bềnh, toàn thân toát lên phong thái trí thức, nhã nhặn, đồng thời cũng ngập tràn hơi thở hoạt bát của tuổi thanh xuân. Hắn ngồi trên chiếc sô pha nhung đỏ sậm, một tay gác má, tĩnh lặng như một bức tranh sơn dầu.

Khi Dịch Tranh rốt cuộc chọn được một bộ comple đen, bước ra khỏi thang máy, vẻ mặt hắn ngơ ngẩn. Hắn bước chậm lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm chỉ còn lại bóng hình của thanh niên nọ. Khi người nọ cảm nhận được sự tồn tại của hắn mà quay đầu nhìn sang, trái tim hắn dường như bị đoàn tàu đang chạy với vận tốc 500 km/h tông phải, bao nhiêu cảm xúc phức tạp nổ tung trong lồng ngực.

Nhưng ngoài mặt, hắn không hề thể hiện ra chút nào. Hắn bước đến bên cạnh thanh niên nọ, hỏi – "Đợi lâu chưa?"

"Nếu đối tượng phải chờ là anh, một vạn năm em cũng cảm thấy không lâu." – Chu Doãn Thịnh nói một câu đầy khiêu khích với giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Hai vệ sĩ đứng sau Dịch Tranh đều nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị. Trước đó, họ cho rằng cậu chủ Chu thị chỉ thích phụ nữ, giờ xem ra là nam nữ chơi tuốt. Nhưng coi ông chủ là đối tượng gạ tình, lẽ nào không sợ chết mất xác hay sao? Tuy rằng Chu thị rất giàu, nhưng đấy chẳng là gì so với Tập đoàn Tài chính Dịch thị.

Cậu chủ Chu thị này đúng thật là con cu làm mù con mắt.

Chu Doãn Thịnh cũng mặc xác người ta nghĩ như thế nào. Hắn cẩn thận quan sát Dịch Tranh, gật đầu cười – "Anh mặc comple trông bảnh lắm, rất cấm dục." – Làm em muốn lột hết ra.

Hắn vô thức liếm môi, ánh mắt loé sáng.

Hai vệ sĩ quay đầu nhìn ông chủ nhà mình. Ông chủ trước nay luôn sống rất lành mạnh, không bao giờ để những người có mưu đồ sâu xa đến gần, lần này chắc hẳn sẽ nổi giận nhỉ?

Nhưng rất tiếc, khả năng chịu đựng của Dịch Tranh hôm nay quả thực là phi phàm. Hắn chỉ hơi mất tự nhiên mà sửa sang lại cổ tay áo, sau đó nói với giọng nhẹ nhàng – "Chúng ta đi đâu dùng bữa?"

"Nghe anh hết, anh thích ăn gì thì em đưa anh đi ăn." – Chu Doãn Thịnh quyết định phải chăm sóc anh chồng mình chu đáo. Hắn thậm chí còn mở sẵn cửa xe bên ghế phụ lái cho chồng mình, thái độ ân cần hết sức.

Dịch Tranh quan sát hắn với ánh mắt sâu thẳm, dường như có điều gì đó muốn nói. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn nhịn không nói câu nào, mãi đến khi xe chạy ra khỏi khách sạn mới nói – "Tôi muốn ăn đồ Pháp, ở đây có nhà hàng Pháp nào chính tông không?"

"Có, ở ngay phía trước thôi." – Chu Doãn Thịnh vừa lái xe vừa gọi điện đặt chỗ. Cũng may hắn là khách VIP, luôn có sẵn vị trí bất cứ lúc nào.

Đỗ xe xong xuôi, Chu Doãn Thịnh đang định vươn người tháo dây an toàn cho Dịch Tranh thì bị hắn giữ lấy ngón tay, sức nắm lớn đến nỗi có thể bóp nát xương hắn.

"Cậu coi tôi là gì? Phụ nữ?"

"Sao thế được! Anh chính là anh, không ai có thể thay thế được!" – Chu Doãn Thịnh phản bác một cách kinh ngạc.

Lúc nói câu này, ánh mắt thanh niên nọ lấp lánh vẻ chân thành, tha thiết và nồng nhiệt, tựa như mình chính là tồn tại độc nhất vô nhị trong lòng cậu ấy. Cơn giận đè nén dưới đáy lòng Dịch Tranh dần dần biến mất. Hắn buông ngón tay người nọ ra, nói một tiếng xin lỗi.

"Lần sau có chuyện gì thì từ từ nói, đừng có chưa gì đã động tay động chân." – Chu Doãn Thịnh phẩy phẩy ngón tay đỏ bừng, tức giận trừng mắt với người nọ một cái.

"Xin lỗi, về sau sẽ không như thế nữa." – Dịch Tranh cố nén suy nghĩ muốn ôm người nọ vào lòng mà vuốt ve.

Hai người đi vào nhà hàng, đợi cả hai đều gọi món xong, Chu Doãn Thịnh vừa rót rượu cho chồng mình vừa hỏi thăm về cuộc sống của anh ta ở thế giới này. Nếu người khác thăm dò tin tức của Dịch Tranh như vậy, hắn đã sớm xử lý đối phương. Nhưng đối mặt với thanh niên này, hắn lại không có chút đề phòng nào. Trực giác nói cho hắn rằng cậu ấy sẽ không gây tổn thương cho mình, tất nhiên là trừ những chuyện tình yêu tình báo của cậu ấy ra.

Dùng xong bữa chính, trong lúc thưởng thức rượu tiêu vị, Chu Doãn Thịnh búng tay với nhạc công violin đang đứng trên sân khấu. Người nọ lập tức đi tới, hỏi một cách lễ độ – "Xin hỏi quý khách muốn nghe bài gì ạ?"

"Bài nào lãng mạn một chút." – Chu Doãn Thịnh đưa cho người nọ mấy đồng tiền có mệnh giá lớn.

Nhạc công violin nở một nụ cười lễ phép, vừa diễn tấu vừa di chuyển xung quanh hai người. Bản nhạc này

tên là *Carmen Fantasie*, là sự pha trộn độc đáo giữa nét vui tươi và nồng nhiệt của Tây Ban Nha, rất dễ dẫn dắt cảm xúc của người nghe.

Đôi mắt Chu Doãn Thịnh khép hờ, vẻ mặt lười nhác, ly rượu vang trong tay khẽ khàng đong đưa, hiển nhiên vô cùng mê say. Nhưng Dịch Tranh thì lại không có chút biểu cảm nào, dáng ngồi thẳng băng. Không đợi nhạc công diễn tấu xong, hắn đã vẫy tay ra hiệu cho anh ta dừng lại. Rõ ràng là bữa tối của hai người, sao cứ phải để người thứ ba lảng vảng xung quanh làm gì?

Đây không phải lãng mạn, mà là mất hứng.

Chu Doãn Thịnh nhận ra hắn không vui, vội vàng chữa cháy – "Anh không thích nghe violin?"

Dịch Tranh không có hứng thú với bất kỳ điều gì, nhưng hắn sẽ tuyệt đối không nói ra khi biết cậu ấy rất thích âm nhạc.

"Kĩ thuật của anh ta không đủ, dù bản nhạc hay như thế nào đi chăng nữa cũng là lãng phí. Tôi thích những thứ hoàn mỹ." – Như em chẳng hạn. Những từ cuối cùng này chợt hiện lên trong tiềm thức, khiến ánh mắt Dịch Tranh trở nên sâu hơn.

Chu Doãn Thịnh chưa từng nghiêm túc theo đuổi chồng mình, lần nào cũng là người nọ chủ động đến bên hắn, tựa như trong hư vô có điều gì đó dẫn dắt. Nếu không xảy ra chuyện người nọ tự tiện đưa hắn đi, rất có thể hắn sẽ phải mất một thời gian dài mới có thể nhận ra hắn cũng cần chủ động đi tìm hiểu nhu cầu của chồng mình.

Sự hy sinh đơn phương không thể chèo chống một cuộc tình. Lúc này đây nên đến lượt hắn đuổi theo bước chân của người yêu. Cho dù anh ta mãi mãi không thể phục hồi trí nhớ thì đã sao? Hắn chỉ cần coi mỗi lần gặp gỡ như mối tình đầu của họ là được.

Hắn nhớ có một kiếp luân hồi nào đó, hắn từng xem một bộ phim tên là *Năm mươi lần hẹn đầu tiên*. Trí nhớ của nữ chính chỉ có thể kéo dài một ngày, hôm sau tỉnh lại sẽ lại quên mất nam chính. Lúc ấy, hắn còn chê nam chính ngốc, tự làm khổ bản thân, sống như vậy làm sao mà chịu nổi? Nhưng khi đến lượt mình, hắn lại nhận ra cho dù đối phương có bao nhiêu khuyết điểm, dẫu ngay cả chủng tộc và trạng thái linh hồn khác biệt thì yêu vẫn là yêu, không thể nào buông tay.

Dịch Tranh chính là điều hắn không muốn buông tay bất kể phải trả bất cứ giá nào.

Hắn nhìn người yêu bằng ánh mắt say đắm, sau đó đứng dậy, mượn một cây đàn violin, cười một cách dịu dàng – "Chỉ cần anh muốn, em sẽ cho anh bất cứ thứ gì. Bản nhạc *A time for us* này dành tặng cho anh, cũng dành tặng cho em, cho tương lai của hai chúng ta."

Hắn cúi người, làm tư thế chào theo đúng tiêu chuẩn nghi thức hoàng gia, sau đó bắt đầu diễn tấu bản nhạc lãng mạn xen lẫn chút buồn thương này bằng kĩ thuật hoàn mỹ đã luyện đi luyện lại không biết bao nhiêu kiếp luân hồi. Ánh mắt chuyên chú của hắn từ đầu đến cuối đều không rời khỏi gương mặt anh tuấn,

cương nghị của Dịch Tranh, như thể nhìn sao cũng không thấy đủ.

Hành động này thể hiện tình yêu quá rõ ràng, quá nồng nhiệt, khiến cho những vị khách bàn khác liên tiếp nhìn sang. Họ nhận ra khuôn mặt bất mắt của người thừa kế Chu thị. Cho dù là người được dạy dỗ đàng hoàng cũng kìm không được mà tán nhảm với người đi cùng.

Sếp Chu chán gái rồi nên chuyển sang cưa trai à? Cũng không đúng, người đàn ông kia ăn mặc chỉn chu như vậy, dáng vẻ lại lạnh lùng, toàn thân đều toát lên cảm giác uy nghiêm, rõ ràng không giống bên nằm dưới. Chẳng lẽ sếp Chu tự nguyện bị đè?

Tâm hồn hóng hớt của mọi người bốc cháy hừng hực. Cũng may đây là nhà hàng cao cấp, không có mấy tên paparazzi mất nết, nếu không ngày mai sự tích phong lưu của sếp Chu lại thêm một nét bút huy hoàng.

Dịch Tranh nỗ lực đè nén sự rung động trong lòng, nhưng vành tai vẫn bất giác đỏ lên. Hắn cố khống chế bản thân mình không nhìn người thanh niên nọ, nâng ly rượu lên nhấm nháp. Ngụm rượu vốn mang vị đắng chát nay lại trở nên ngọt ngấy.

Hắn vờ như lơ đãng nhìn về phía thanh niên đang diễn tấu mê say bên cạnh mình. Chạm phải ánh mắt tràn đầy tình yêu của người nọ, hắn tức thì như bị bỏng, không thể không bắt mình nhìn đi chỗ khác. Nếu cứ tiếp tục nhìn như vậy, hắn sợ mình sẽ không kiềm chế nổi bản thân mà đè cậu ấy ra làm ngay trên bàn ăn. Nếu cậu ấy bao trọn nhà hàng từ trước đó, hắn cảm thấy có lẽ mình đã làm như vậy thật.

Đôi mắt rực rỡ của cậu ấy, bờ môi nhuốm sắc đỏ rượu của cậu ấy, làn mi nhẹ run khi rũ xuống của cậu ấy đều đang khiêu khích thần kinh yếu ớt của hắn. Hắn chưa từng thích phụ nữ, cũng chưa từng thích đàn ông, thậm chí chưa từng thích bất cứ ai trên đời. Nhưng hiện tại, hắn có thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng trái tim vắng lặng đã lâu của mình bắt đầu đập rộn, hơn nữa nhịp độ càng ngày càng nhanh.

Bản nhạc kết thúc, tất cả mọi người trong nhà hàng đều đồng thời vỗ tay. Họ không ngờ cậu ấm ăn chơi trác táng nhất thành phố Tế Nam lại có kĩ thuật diễn tấu violin cao siêu đến vậy. Mà tình cảm nồng nhiệt đan xen trong từng giai điệu càng khiến nội tâm người nghe rung động. Cho dù là một người bình thường cũng có thể cảm nhận được tình cảm sâu sắc mà hắn dành cho người nọ qua phần biểu diễn ấy.

Hèn gì hắn lại dám tán người đàn ông lạnh lùng kia, thì ra là do kĩ năng tán tỉnh đạt mức tối đa. Một vài vị khách quen mỉm cười gật đầu với sếp Chu, tán thưởng dũng khí của hắn.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu chào mọi người, cuối cùng ngồi về vị trí cũ, nói – "Em hy vọng kết cục của chúng ta sẽ không như Romeo và Juliet. Muốn chết thì cùng chết, muốn sống thì cùng sống, anh thấy thế nào?"

Dịch Tranh còn chưa trả lời, hai vệ sĩ của hắn đã ho sù sụ. Quan hệ của hai người là gì? Có nhất thiết phải nói mấy câu thâm tình như vậy không? Có phải cậu Chu hôm nay quên uống thuốc không?

Dịch Tranh lườm sang bằng đôi mắt hình viên đạn lạnh buốt, hai vệ sĩ tức thì câm như hến.

"Nếu thực sự yêu một ai đó, một khi rơi vào tình huống không thể hoàn toàn thoát thân, tôi mong người đó có thể sống sót hơn là cùng chết." – Dịch Tranh rất ít khi nói ra những câu cảm tính như vậy. Nhưng đối mặt với thanh niên, hắn lại bất giác nảy ra ý nghĩ này.

Hốc mắt Chu Doãn Thịnh ươn ướt. Hắn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cố gắng không để nước mắt tràn ra. Cái tên chết tiệt này luôn có cách khiến hắn cảm động mà.

Hắn nhanh chóng chớp chớp mắt để nén lại nước mắt, sau đó nâng ly uống cạn, nói – "Vậy thì tránh xa nguy hiểm, không ai cần đưa ra sự lựa chọn hết." – Hắn phải nhanh chóng nghĩ cách đưa chồng mình về hiện thực, nếu không anh ta vẫn sẽ đi tìm Chủ Thần rồi liều chết với nó theo bản năng.

Thực ra hắn chỉ là một người ích kỉ. Hắn hoàn toàn không có hứng thú với việc cứu vớt thế giới.

Dịch Tranh không hiểu cách nói chuyện chuyển chủ đề liên hồi của thanh niên cho lắm, nhưng hắn vẫn nghiêm túc gật đầu. Dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt hắn lại tối sầm, nói từng câu từng chữ – "Sếp Chu đang theo đuổi tôi ư? Giống như theo đuổi những minh tinh kia? Không biết lần này sếp Chu định dùng bao lâu để cưa đổ tôi?"

Mỗi lần Chu Doãn Thịnh để ý đến người nào, hắn sẽ dành một tuần để theo đuổi người đó, một tuần sau mà vẫn chưa tán được thì sẽ lập tức bỏ qua, được giới truyền thông gọi đùa là "tình nhân một tuần".

Chỉ cần nghĩ đến tiền sự tình cảm hỗn loạn của hắn, Dịch Tranh lại giận dữ tột độ.

Gương mặt tươi cười nhã nhặn của Chu Doãn Thịnh cứng đờ trong giây lát, ngay sau đó, hắn vội vàng giải thích – "Đúng là em đang theo đuổi anh, nếu anh không đồng ý, em sẵn sàng chờ anh cả đời. Em hoàn toàn không có quan hệ gì với những minh tinh kia, sau này anh sẽ biết. Em thề với trời, anh là mối tình đầu của em, mối tình đầu suốt cuộc đời."

Hắn giơ tay thề một cách trịnh trọng. Hắn bị Chủ Thần bắt vào không gian ảo khi mới tròn mười sáu tuổi, đã yêu đương bao giờ đâu cơ chứ? Về sau bị hệ thống phản diện khống chế, sống một cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ, càng không thể để ý đến ai. Người này thực sự là mối tình đầu của hắn, trên mọi phương diện.

Dịch Tranh uống cạn rượu trong ly, nói một cách lạnh nhạt – "Xin lỗi sếp Chu, tôi không thích đàn ông." – Đây không phải là lời nói dối, trước đó hắn đúng là không thích đàn ông, đương nhiên cũng không thích phụ nữ. Hắn muốn xem xem sau khi mình từ chối người thanh niên này, cậu ấy có thể kiên trì được bao lâu.

Nếu biểu hiện của cậu ấy không thể làm hắn vừa lòng, hắn không ngại bắt trói cậu ấy mang về Mỹ. Khiêu khích hắn rồi lại buông tay giữa chừng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Ngón tay Chu Doãn Thịnh hơi nhúc nhích, rất muốn kéo cổ áo người đàn ông nọ về phía mình, hôn anh ta đến ngạt thở. Hắn nhìn chằm chằm bờ môi khắc bạc của người nọ, nói – "Đừng từ chối em quá nhanh,

chúng ta có thể qua lại với nhau thử xem sao. Đúng rồi, đừng gọi em là sếp Chu, nghe xa cách quá, anh có thể gọi em là Doãn Thịnh, Thịnh, em yêu, hoặc là bảo bối."

Hai xưng hô cuối cùng quá sến, khiến hai vệ sĩ nổi hết cả da gà da vịt. Nhưng Dịch Tranh thì hoàn toàn không có ý kiến gì, thậm chí khi nghe đến hai chữ "bảo bối", vành tai hắn còn hơi giật giật. Hắn thích cách xưng hô ngập tràn tình yêu này. Nếu thanh niên này có thể chỉ yêu mình hắn, chỉ nhìn mình hắn, hắn cũng có thể tặng cậu ấy toàn bộ tình yêu của mình.

"Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi." – Dịch Tranh lảng tránh, không trả lời.

Nét mặt Chu Doãn Thịnh toát vẻ ủ rũ, rồi lại nhanh chóng giấu đi. Hắn tính tiền rồi đi lấy xe.

Đưa Dịch Tranh về khách sạn xong, hắn mới nhớ ra buổi hẹn hò hôm nay còn thiếu một món quà, bèn vội vàng chạy đến cửa hàng bán hoa gần đó. Hắn chưa từng theo đuổi ai bao giờ, phương pháp chung quy có hơi non nớt.

Dịch Tranh cởi áo khoác, lấy một chai Whisky từ tủ rượu ra, rót đầy một ly.

"Các anh uống không?"

"Dạ không thưa ông chủ, chúng tôi không thể uống rượu trong thời gian làm việc." – Hai vệ sĩ đồng thời lắc đầu.

Dịch Tranh nốc liền ba ly, lúc này mới thả lỏng phần nào. Một vệ sĩ hỏi dò – "Ông chủ, nếu anh không thích cậu Chu quấy rầy, chúng tôi có thể giải quyết giúp anh." – Một người thừa kế xí nghiệp nho nhỏ như vậy, doạ một chút là có thể khiến hắn biết khó mà lui.

"Cậu ấy muốn đến thì đến, không được ngăn cản cậu ấy." – Nét mặt Dịch Tranh đanh lại.

Lẽ nào anh không những không ghét cậu Chu, mà còn rất thích sự theo đuổi của cậu ta? Hai vệ sĩ cảm thấy mình phát hiện ra một chân tướng khủng khiếp.

Dịch Tranh buông ly rượu, cởi hai chiếc khuy áo trên cùng. Áo sơ mi được cắt may vừa người khiến cho những đường cơ vạm vỡ của hắn như ẩn như hiện, trông vô cùng nguy hiểm.

Hai vệ sĩ thức thời tránh sang phòng kế bên. Rất hiển nhiên, lúc này ông chủ cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ, dẫu sao gay cũng là một con đường không lối về.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, một vệ sĩ đi ra mở cửa.

“Cậu Chu.” – Sắc mặt anh ta hơi tái xanh, chẳng phải vừa mới tách ra có mấy phút à?

“Xin chào, tôi tìm ông chủ của các anh.” – Chu Doãn Thịnh ngó vào trong.

“Mời vào.” – Vệ sĩ nghiêng người mời, thấy hắn ôm bó nguyệt quý to bự chảng, vẻ mặt anh ta hơi quai quái. Cậu Chu không hổ là cậu ấm phong lưu trác táng nhất Tế Nam, kĩ năng tán tỉnh quả thực làm người ta kinh ngạc.

“Sao cậu lại đến nữa.” – Hơi thở của Dịch Tranh mang theo mùi rượu.

Ánh mắt nóng rực của Chu Doãn Thịnh lưu luyến trên vòm ngực vạm vỡ của hắn một lúc, sau đó thản nhiên đi đến bên cạnh hắn, ngồi lên tay vịn chiếc sô pha đơn mà hắn đang ngồi, thoáng chốc đã kéo gần khoảng cách giữa hai người.

“Quên mất không tặng anh cái này.” – Hắn nhét bó hoa vào lòng Dịch Tranh.

“Sao không mua hoa hồng mà lại mua nguyệt quý? Tiếc tiền?” – Dịch Tranh cảm thấy giọng điệu mình như một ông chồng hay ghen. Hễ gặp được thanh niên nọ là y như rằng hắn lại mất kiểm soát một cách khó hiểu.

“Nguyệt quý mới là loài hoa thuộc về hai ta. Anh có biết ý nghĩa của nguyệt quý đỏ là gì không?” – Chu Doãn Thịnh cúi đầu nhìn nửa kia của mình, ánh mắt chuyên chú đến lạ.

Bị hắn nhìn như vậy, Dịch Tranh lập tức cảm thấy toàn thân thư thái, hỏi với giọng khàn khàn – “Hoa nguyệt quý đỏ có ý nghĩa gì?”

“Hỡi người yêu thuần khiết, tôi yêu người say đắm.” – Những chữ cuối cùng dần dần biến mất giữa làn môi, hắn cúi đầu, hôn lên môi người yêu theo đúng ước nguyện.

Dịch Tranh ngây ra trong chốc lát, ngay sau đó liền hoàn hồn, vươn tay giữ chặt gáy thanh niên, làm sâu nụ hôn này. Hai vệ sĩ không ngờ diễn biến lại phát triển nhanh như vậy, vội vàng khép cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Nụ hôn giữa hai người đàn ông hiển nhiên là điên cuồng, kịch liệt, không khác gì một cuộc chiến, cách một cánh cửa mà âm thanh phát ra do môi lưỡi ma sát vẫn vang rõ mồn một.

Mười phút sau, âm thanh khiến người ta đỏ mặt, nghĩ ngợi lung tung kia mới kết thúc. Chu Doãn Thịnh mở cửa phòng, vẫy tay tạm biệt với hai vệ sĩ, chiếc sơ mi trắng tinh dính đầy dầu hoa, đũng quần căng phồng, vẻ mặt rất chi là bất mãn. Dịch Tranh đi đằng sau hắn cũng dính đầy dầu hoa, độ phồng nơi đũng quần còn kinh khủng hơn.

Cảm xúc của họ quá kích động, bất cẩn đè lên hoa nguyệt quý.

"Mai vẫn đi ăn với em chứ?" – Chu Doãn Thịnh tựa lưng vào khung cửa, điều chỉnh caravat. Vừa rồi hắn rất muốn làm tới bến luôn, nhưng cái tên đứng đắn ảo này nhất quyết không đồng ý.

Cứ làm màu đi, sớm muộn gì cũng bức bối chết cho mà xem! Hắn nhìn đũng quần sắp rách toạc của người nọ, vừa cười nhạt vừa nghĩ.

Dịch Tranh không muốn rơi vào cạm bẫy "tình nhân một tuần". Hơn nữa, thứ có được quá dễ dàng thì thường không được trân trọng. Nếu chiều ý tên quỷ này, có trời mới biết liệu ngày mai cậu ta có biến mất tiêu hay không. Nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn vận dụng thủ đoạn giam cầm phi pháp.

"Ngày mai rồi tính." – Hắn tránh né không đáp.

Chu Doãn Thịnh kéo thấp đầu hắn, cắn mạnh lên môi hắn một cái, sau đó mới rời đi, miệng còn hát nhẩm, trông hết sức cà lơ.

Dịch Tranh lau vết máu bên khoé môi đi, nở một nụ cười từ tận đáy lòng. Chuyến đi Trung Quốc lần này quả nhiên là chính xác, hắn tìm thấy một bảo bối khiến hắn mê muội đến nhường vậy.

Chu Doãn Thịnh lắc la lắc lư đến bãi đỗ xe, thấy một người phụ nữ mặc chiếc váy ngắn đỏ rực đang đứng nói chuyện điện thoại trước xe hắn, nghe giọng như sắp khóc đến nơi. Dáng người cô ta vô cùng nóng bỏng, bộ ngực căng tròn, bờ mông cong vểnh, hình thành một chữ S hoàn mỹ.

Hắn cảm thấy người này hơi quen mắt, bèn cẩn thận nhìn kỹ, ngay sau đó liền nở một nụ cười tàn nhẫn. Lại là ả đàn bà này, Phương Tri Phi không thể đổi chiêu trò khác hay sao?

Hắn bước đến, hỏi một cách phong độ – "Cô ơi, cô làm sao vậy? Có cần tôi giúp gì không ạ?"

"Không, không cần." – Tuy rằng nói như vậy, nhưng tiếng nức nở càng trở nên rõ ràng, khuôn mặt quay qua ướt đẫm nước mắt, trông vô cùng yếu ớt, đáng thương, cũng có thể xem như cực phẩm.

Chu Doãn Thịnh toát vẻ mê mẩn, càng bắt chuyện một cách ân cần.

Dưới sự khuyên giải, an ủi của hắn, người phụ nữ nọ ngừng khóc, còn đồng ý đi nhờ xe hắn. Hai người trao đổi số điện thoại trước khi tạm biệt, từ đó hai người liên tục liên hệ với nhau.

"Hôm nay cậu Chu có gọi điện không?" – Dịch Tranh vừa phê duyệt văn kiện vừa hỏi, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

"Cậu Chu vừa gọi điện đến hẹn anh đi ăn tối, tôi đã từ chối giúp anh như mọi khi." – Trợ lí nói một cách tận tuỵ. Đây là ngày thứ tám, cậu Chu vẫn kiên trì hẹn với ông chủ nhà mình, xem như phá vỡ nguyên tắc "tình nhân một tuần".

Dịch Tranh phê duyệt văn kiện xong, nhíu mày nói – "Gọi điện lại cho cậu ấy, nói tôi đồng ý."

Trợ lí lập tức lấy di động.

Tại một nhà hàng kiểu Hoa nào đó, Chu Doãn Thịnh cho nguyên liệu vào nồi lẩu đang sôi sùng sục. Dịch Tranh ngồi đối diện hắn, nói với giọng lạnh lùng – "Nghe nói gần đây cậu rất thân mật với một người phụ nữ?"

"Anh ghen à?" – Chu Doãn Thịnh nhướn mày.

Dịch Tranh liếc nhìn đồng hồ, đứng dậy bỏ đi.

Chu Doãn Thịnh vội vàng ôm lấy vòng eo dẻo dai của hắn, lấy lòng – "Anh yêu đừng giận mà, em không có quan hệ gì với cô ta hết. Cô ta có mưu đồ bất chính, em định nhử cô ta để tiện điều tra kẻ đứng sau. Em với cô ta rất trong sạch, chưa có làm gì hết."

Dịch Tranh quay đầu nhìn hắn, chạm phải đôi mắt nhuốm vẻ cầu xin của hắn, thế mới quay về chỗ cũ.

Chu Doãn Thịnh vội vàng gắp đồ ăn cho hắn, kéo caravat hắn lại gần mà ngậm môi, cuối cùng xơi luôn một bữa cháo lưỡi nóng bỏng.

"Bao nhiêu ngày không gặp rồi, làm em nhớ muốn chết." – Hôn xong, hắn bùi ngùi thở dài.

Giận dỗi gì cũng bay biến hết, Dịch Tranh trực tiếp nhét một quả trứng chim cút vào miệng hắn. Hai người rõ ràng chưa tiếp xúc với nhau bao lâu, nhưng ở bên nhau lại nắm rõ sở thích của đối phương, như đã quen nhau từ mấy trăm năm trước vậy.

"Có cần tôi điều tra giúp không?" – Hắn thản nhiên lau sạch vệt nước chấm dính bên khoé miệng thiếu niên.

"Không cần, em đã có manh mối. Chuyện của em để tự em giải quyết, khi nào cần em sẽ nói sau." – Chu

Doãn Thịnh xua tay.

Cơm nước xong, hai người trở về khách sạn, lại hôn đến quên cả đất trời như thường lệ. Chu Doãn Thịnh thử đè người yêu lên giường, thô bạo kéo thắt lưng của đối phương. Thấy đối phương không phản kháng, còn chủ động nâng eo phối hợp với động tác của mình, hắn tức thì mừng như điên. Ngay ở phút giây quan trọng nhất, tiếng gõ cửa lại vang lên, trợ lí đứng bên ngoài nói tối nay có một cuộc họp video quan trọng, xin ông chủ chuẩn bị sẵn sàng.

Dịch Tranh vỗ vỗ bờ mông cong vểnh trắng nõn của thanh niên, đẩy hắn ra bằng tất cả khả năng tự chủ mình có.

"Không phải là anh cố ý nhử tôi đấy chứ?" – Mặt Chu Doãn Thịnh sa sầm, hắn đứng dậy mặc quần áo.

Ánh mắt Dịch Tranh hơi hấp háy.

Chu Doãn Thịnh nghiến răng nghiến lợi, cười nói – "Được, anh cứ nhử đi, nhử đến khi nào tôi hết hứng thú, sớm muộn gì cũng cho anh nhịn đến chết thì thôi!" – Cuối cùng đóng sầm cửa bỏ đi.

Một lúc sau, hắn nhận được điện thoại của người phụ nữ váy đỏ nọ, hẹn gặp hắn ở một câu lạc bộ cao cấp nào đó. Hắn cúp điện thoại, cười nhạt mấy tiếng, sau đó ăn mặc bảnh choẹ mà đến chỗ hẹn.

Cô ả mời hắn uống rượu, hắn chỉ uống một ly đã nằm nhoài. Dưới sự trợ giúp của bartender, cô ta đỡ hắn lên phòng nghỉ trên tầng, sau đó cởi quần áo nằm cạnh đợi. Đợi khoảng nửa tiếng, cô ả nhận ra tình hình không đúng lắm, bèn thử dò xem hơi thở của hắn, xác định hắn chưa chết mới bắt đầu gọi điện thoại.

"Không phải anh nói đã chuốc thuốc anh ta rồi à? Giờ anh ta ngủ say như chết, chẳng có động tĩnh gì."

Không biết người bên kia nói câu gì đó, cô ta thúc giục – "OK, tôi chờ trong phòng, anh mau lên."

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên, hai gã đàn ông vạm vỡ đi vào phòng. Sau khi xem xét tình trạng của Chu Doãn Thịnh, xác định không làm ăn được gì, bọn họ bắt đầu cởi thắt lưng của mình.

"Các anh định làm gì?" – Người phụ nữ nọ hoảng sợ, muốn chạy đi mở cửa, lại phát hiện ra cửa phòng đã bị khoá trái từ bao giờ.

Hai người không trả lời, cởi tuột quần ra, ấn cô ta xuống vị trí trống bên cạnh Chu Doãn Thịnh, vội vã nhào lên.

"Chẳng phải đã nói chỉ mời tôi đến đóng kịch hay sao? Tại sao lại làm thật? Thả tôi ra, tôi không cần tiền nữa! Cứu với, có người hiếp dâm!"

Một trong hai gã nhét một viên thuốc vào miệng người phụ nữ nọ, còn lấy quần lót bịt kín tiếng hét chói tai của cô ta.

Trong khi ba người bận rộn, khoé miệng Chu Doãn Thịnh nhếch lên thành một nụ cười châm chọc. Kiếp trước quả thực là đóng kịch, nhưng kiếp này nam chính không phối hợp, nữ chính cũng chỉ có thể diễn với người khác. Đóng thế thì phải đóng cho ra trò, để tạo ra hiệu quả thật nhất, đương nhiên phải biến hiếp dâm giả thành hiếp dâm thật.

Những người từng hại hắn kiếp trước, kiếp này tất cả đều phải trả giá đắt.

153. Quyển 13 - Chương 4

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Kiếp trước, Chu Doãn Thịnh vốn không muốn để ý đến người phụ nữ váy đỏ này. Sao hắn có thể không nhận ra sự gian trá trong mắt cô ta? Nhưng hệ thống giao cho hắn nhiệm vụ tiếp xúc với người phụ nữ này, biết rõ phía trước là cạm bẫy, hắn cũng buộc phải nhảy vào.

Quả nhiên, trong một lần hẹn hò với hắn, cô ả bỏ thuốc vào ly rượu của hắn rồi đưa hắn lên phòng nghỉ tầng trên. Đó là một loại thuốc phiện kiểu mới tên là "nước tiên", có thể khiến thần kinh người dùng hưng phấn cực độ, đồng thời có tác dụng kích dục rất mạnh. Lúc ấy, lòng dạ Chu Doãn Thịnh hận đến rỉ máu, nhưng thân thể lại thoát khỏi sự khống chế của hắn, hấp tấp nhào về phía cô ta.

Cô ả liều mình phản kháng, tạo ra rất nhiều vết thương, thấy đủ rồi bắt đầu lớn tiếng kêu cứu. Không có gì ngoài dự tính, đồng bọn của cô ta nhanh chóng dẫn cảnh sát đến bắt tại trận. Khi Chu Doãn Thịnh bị đưa lên xe cảnh sát trong tình trạng quần áo lộn xộn, ngoài cửa câu lạc bộ tập trung rất nhiều phóng viên mà các báo đài lớn nhỏ phái đến. Hắn nổi tiếng một cách triệt để.

Bởi vì chứng cứ vô cùng xác thực, hắn bị cơ quan hình sự tạm giam với tội danh hiếp dâm và sử dụng ma tuý. Bà Chu đi tìm người phụ nữ nọ, cho cô ta bảy triệu, đề nghị được giải quyết riêng. Mới đầu cô ta đồng ý, vừa lấy được tiền liền lập tức trở mặt, vẫn kiện Chu Doãn Thịnh lên toà án, còn trốn mất tăm trước khi phiên toà diễn ra, khiến bà Chu giận đến nỗi suýt nữa phát tác bệnh tim.

Bà Chu sau đó lại tìm người chắp nối quan hệ, cuối cùng cũng bị bắt vì tội danh hối lộ và cản trở công lý. Người nắm quyền Chu thị lần lượt vào tù, Chu thị lập tức lâm vào hỗn loạn, cổ phiếu kịch sàn mấy ngày liên tiếp. Để tự cứu mình, công ty vội vàng mở cuộc họp báo ra mắt trò chơi mới, lại bị Phương Tri Phi khởi kiện vì tội vi phạm bản quyền.

Bị tai tiếng ảnh hưởng, vụ kiện này thua đến triệt để. Khi bà Chu và Chu Doãn Thịnh lần lượt ra tù, Chu

thị đã bị công ty của Phương Tri Phi thu mua. Phương Côn Bằng kiên quyết li hôn với bà Chu, cũng nói thẳng ra rằng ông ta đã nhẫn nhịn bà suốt mấy chục năm liền, mỗi phút giây thấy bà đều cảm thấy buồn nôn.

Bà Chu vốn cho rằng sau khi ra tù, mình còn có thể dựa vào chồng, ngờ đâu chồng mình và con riêng mới là đầu sỏ gây nên mọi bi kịch. Bà nhất thời nghĩ quẩn, nhảy xuống từ tầng cao nhất toà nhà Khoa học Kỹ thuật Chu thị.

Sau khi ra tù, Chu Doãn Thịnh nhận được nhiệm vụ mà hệ thống tuyên bố, yêu cầu hắn lái xe đâm Phương Tri Phi và Mạnh Uyển. Lúc ấy, hắn chỉ muốn chửi thề. Trên đời có bao nhiêu cách để báo thù, tại sao phải dùng biện pháp si đa như vậy? Hắn chỉ cần tuỳ ý lập trình mấy phần mềm là có thể vực dậy Chu thị, vì sao phải huỷ hoại cả cuộc đời mình?

Nhưng một câu "xoá bỏ" của hệ thống khiến hắn không thể không phi xe về phía hai người. Dựa theo định luật "nhân vật chính bất tử", hai người đương nhiên không làm sao, bản thân hắn lại bán thân bất toại, cuối cùng tháo mặt nạ dưỡng khí tự sát trong tuyệt vọng. Đương nhiên, đây cũng là nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, nó thích nhìn hắn chết bằng những cách thê thảm nhất.

Một quá khứ đặc sắc như vậy, Chu Doãn Thịnh làm sao quên được? Giờ hắn cứ nằm chết dí trên giường đấy, không phối hợp với cô ta, cô ta cũng đâu thể vừa tự xé quần áo vừa kêu cứu, gọi cảnh sát đến nhỉ?

Gặp phải tình huống khó xử, cô ta nhất định sẽ gọi điện cho kẻ đứng đằng sau để trưng cầu ý kiến. Chu Doãn Thịnh hiểu rõ Phương Tri Phi, đầu óc của người nọ rất linh hoạt, hơn nữa phong cách làm việc vô cùng tàn nhẫn, quyết đoán, không để lại đường lui. Lần này, y không giành được bản quyền trò chơi, đương nhiên sẽ trút giận lên đầu mình. Nếu mình hôn mê bất tỉnh, không thể tham dự vào vở kịch này, y có rất nhiều biện pháp để biến giả thành thật.

Quả nhiên, y lập tức thuê hai gã đàn ông cưỡng dâm người phụ nữ kia, đồng thời hack vào hệ thống theo dõi của câu lạc bộ, xoá sạch chứng cứ hai gã nọ ra vào câu lạc bộ.

Không thể kêu ra tiếng, người phụ nữ nọ chỉ có thể phát ra tiếng nức nở đau đớn. Chắc giờ cô ta hối hận lắm nhỉ? Nhưng Chu Doãn Thịnh tuyệt đối sẽ không thông cảm cho cô ta. Chỉ vì vài đồng tiền mà có thể huỷ hoại cuộc đời người khác, vậy thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc cuộc đời mình cũng bị huỷ hoại chứ.

Thú tính của hai gã đàn ông trỗi dậy, vừa làm vừa đánh người phụ nữ nọ, khiến cô ta thương tích đầy mình, không còn nơi nào nguyên vẹn. Xong việc, bọn họ cho bao cao su đã sử dụng vào túi nilon, mang đi tiêu huỷ, đồng thời cảnh cáo – "Đừng hòng cắn ngược ông chủ, ông chủ vẫn giữ chứng cứ giao dịch của mày đấy, mày có báo cảnh sát cũng không chiếm được lợi lộc gì đâu. Chẳng thà kiện thằng này ra toà, nhà nó có rất nhiều tiền, tiền bồi thường cho mày tuyệt đối sẽ không ít hơn năm triệu. Mày phải nghĩ cho kỹ."

Đôi mắt dại ra của cô ả bỗng toát lên vẻ tham lam, cô ta dần dần nín khóc.

Hai gã đàn ông nghênh ngang bỏ đi. Cô ả không xử lý vết thương, lại càng không tắm rửa, chỉ lẳng lặng

nằm trên giường chờ đợi. Thấy người bên cạnh bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, dần dần tỉnh lại, cô ta lập tức choàng áo ngủ lên người, mở tung cửa phòng rồi thất tha thất thểu chạy ra, vừa chạy vừa la làng – "Cứu tôi với! Mau báo cảnh sát!"

Có người tốt bụng vội vàng lấy chăn khoác cho cô ta, đồng thời gọi 110. Mười phút sau, Chu Doãn Thịnh bị giải lên xe cảnh sát trong bộ dạng quần áo chỉnh tề, đúng lúc có vài paparazzi đang ngồi canh một ngôi sao nữ ngoài cửa câu lạc bộ, thấy tình hình này liền lập tức chụp lại. Chẳng bao lâu nữa, tin người thừa kế Chu thị bị nghi có liên quan đến vụ án hiếp dâm sẽ lan truyền khắp thành phố.

Trong phòng thẩm vấn, hai nhân viên cảnh sát đang đặt câu hỏi cho Chu Doãn Thịnh.

Chu Doãn Thịnh không trả lời bất kỳ vấn đề nào, chỉ nhẹ nhàng chạm vào 008 trên vành tai, thông qua nó để đột nhập vào hệ thống theo dõi của cục cảnh sát, theo dõi tình hình lấy lời khai của người phụ nữ kia. Cô ta đổ hết mọi chuyện mà hai gã đàn ông nọ làm với cô ta lên đầu Chu Doãn Thịnh, từng câu chữ đều tràn đầy căm hận. Cô ta cố gắng thôi miên bản thân rằng chính Chu Doãn Thịnh đã hiếp dâm mình, và cô ta đã thành công.

Cảm xúc phẫn hận của cô ta lây cho hai nữ cảnh sát ghi lời khai cho cô ta. Họ khẳng định cho dù nhà họ Chu giàu có, quyền lực đến đâu đi chăng nữa, họ nhất định cũng sẽ đưa Chu Doãn Thịnh ra vành công lý.

Xác định khẩu cung của người phụ nữ nọ đã được ghi lại, Chu Doãn Thịnh an tâm, ngẩng đầu nhìn hai cảnh sát trước mặt mình, cười nhạo – "Các anh nói tôi hiếp dâm cô ta, vậy các anh có phát hiện ra tinh dịch của tôi trong cơ thể cô ta không?" – Đây là chứng cứ thuyết phục nhất.

"Anh có đeo bao cao su, hơn nữa đã vứt chúng xuống bồn cầu xả nước." – Đây là lời khai của nhân chứng.

"Đeo bao cao su mà cũng được coi là hiếp dâm à? Khi tội phạm đeo bao cao su, cô ta không biết chạy, không biết phản kháng hay sao?" – Chu Doãn Thịnh cười nhạo. Dĩ nhiên, đây cũng không phải suy nghĩ thực sự của hắn. Hiếp dâm chính là hiếp dâm, cho dù đối phương dùng phương pháp gì cũng không thể chối bỏ hành vi phạm tội. Hắn chỉ muốn chọc giận hai người này mà thôi.

Quả nhiên, vị cảnh sát trẻ hơn một chút bỗng đứng bật dậy, nắm lấy cổ áo hắn, ánh mắt hung dữ như muốn giết người.

"Đánh đi, đánh lên mặt tôi này. Đợi luật sư của tôi tới, tôi sẽ tố cáo các anh dùng nhục hình bức cung!" – Chu Doãn Thịnh cười cợt chỉ vào khuôn mặt điển trai của mình.

Đồng nghiệp của cảnh sát trẻ tuổi lập tức trấn an – "Đừng trúng kế của anh ta, nếu chúng ta đánh anh ta, luật sư của anh ta lập tức có thể lấy lý do nhục hình, bức cung để nộp tiền bảo lãnh anh ta ra ngoài. Hơn nữa, điều này về sau sẽ trở thành chứng cứ thuyết phục giúp anh ta lật lại bản án trên phiên toà xét xử."

Lửa giận trong mắt cảnh sát trẻ tuổi càng bốc cháy dữ dội, nhưng cuối cùng anh ta vẫn bắt mình ngồi về vị trí cũ.

Người cảnh sát già dặn nói một cách chậm rãi – "Chúng tôi xét nghiệm ra trong máu người bị hại có thành phần GHB, hay còn gọi là thuốc mê, anh không cần lo cô ấy sẽ chạy trốn trong khoảng thời gian anh đeo bao cao su, bởi vì cô ấy đã hoàn toàn mất đi khả năng phòng vệ. Hiện nay, người bên *pháp chứng* (*) đang vệ sinh đường ống dẫn nước của câu lạc bộ, một khi tìm thấy bao cao su mà anh đã dùng, xét nghiệm ra ADN của anh và người bị hại trên đó, anh sẽ bị kết án. Tôi khuyên anh nên chủ động phối hợp với chúng tôi để được giảm nhẹ mức phạt, nếu không chín năm khổ lao là điều chắc chắn."

(*) Ngành pháp chứng: Bộ phận cảnh sát hình sự có nhiệm vụ điều tra, tìm kiếm manh mối, phát hiện những uẩn khúc, bí mật được ẩn giấu bên trong sự vật, sự việc.

Chu Doãn Thịnh nới lỏng caravat, nói với vẻ cà lơ phất phơ – "Thẳng thắn khoan hồng, tù mọt gông; phản kháng nghiêm trị, về nhà sớm. Anh nghĩ tôi ngốc à?"

"Cái đcm…" – Cảnh sát trẻ tuổi lại muốn vung nắm đấm, lại bị cảnh sát lớn tuổi giữ chặt.

Hai người hỏi rất nhiều vấn đề, Chu Doãn Thịnh đều không ừ hử gì, lười biếng tựa lưng vào ghế ngó trái ngó phải, trông vô cùng gợi đòn. Ngay khi cả cảnh sát lớn tuổi cũng bị hắn làm cho tức điên, cánh cửa phòng thẩm vấn được mở ra, cục trưởng cục cảnh sát và một người đàn ông có thân hình đặc biệt cao lớn bước vào.

"Anh Dịch, cậu ta ở bên trong."

"Cảm ơn, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu ấy một lúc, được chứ?"

"Đương nhiên là được."

Cục trưởng cục cảnh sát gọi hai cấp dưới ra ngoài. Cảnh sát lớn tuổi âm thầm lắc đầu, biết người bảo lãnh đã đến. Xã hội luôn bất công như vậy, cho dù có phạm tội lớn đến đâu, người giàu vẫn luôn có thể thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Cảnh sát trẻ tuổi vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng thông minh không thể hiện ra. Anh ta đứng ngoài cửa, theo dõi từng hành động, cử chỉ của hai người qua khung kính thuỷ tinh.

"Anh đến rồi." – Thái độ cà lơ phất phơ của Chu Doãn Thịnh tức thì quay ngoắt 180°, hắn đứng bật dậy, dang tay ôm Dịch Tranh, lại bị đối phương xô mạnh vào tường, nắm tay nhắm thẳng mặt tiền.

Một tiếng "bộp" rõ to vang lên, ngay khi gần chạm đến khuôn mặt điển trai nọ, nắm đấm tự động chuyển hướng, đấm vào mặt tường bên tai Chu Doãn Thịnh. Thấy cảnh này, người cảnh sát trẻ tuổi buột miệng chửi thề, thầm nghĩ sao không đánh chết tên cặn bã kia đi.

Dịch Tranh túm tóc người thanh niên nọ, giọng nói lạnh băng, ánh mắt điên cuồng – "Có phải vì tôi từ chối cậu nên cậu mới đi tìm người đàn bà đó hay không, hả? Cậu đói khát đến vậy à? Sớm biết thế, tối qua tôi nên đ* chết cậu mới phải!"

"Nào nào, giờ bem em cũng không muộn mà." – Chu Doãn Thịnh cởi caravat, nhón chân hôn lên gương mặt giận dữ của người yêu.

Trước lúc đến, Dịch Tranh đã giận điên lên rồi. Hắn nghĩ đáng lẽ ra mình phải đánh gãy hai chân cậu ta, đưa về Mỹ giam lỏng, tròng xích sắt lên cổ với tay chân cậu ta, để cậu ta không đi được nơi nào khác ngoài giường; còn phải đ* chết cậu ta nữa, nện đến khi nào cậu ta khóc lóc, cầu xin tha thứ mới thôi.

Nhưng khi đối mặt với người này, mọi sự giận dữ của hắn đều không thể trút lên cậu ấy. Hắn nghĩ có lẽ mình sai rồi, không nên nhử cậu ấy mãi như vậy. Cho dù cậu ấy thích chơi trò "tình nhân một tuần" thì đã sao, hắn ắt sẽ có biện pháp khiến cậu ấy không thể rời khỏi mình.

Nếu đêm qua hắn giữ cậu ấy lại, mọi chuyện lúc này đây đều sẽ không diễn ra. Nghĩ vậy, đôi mắt đen láy của hắn toát ra sự hối hận và đau đớn kịch liệt.

Hắn không từ chối người nọ nữa, mà là nhấc bổng cậu ấy lên, đè lên tường rồi điên cuồng gặm cắn bờ môi cậu ấy, cho đến khi khoang miệng hai người bị mùi máu tươi lấp đầy.

Hắn húc mạnh nơi rắn đanh kia vào thanh niên một cái, nghiến răng nghiến lợi nói – "Chưa đầy hai tư tiếng, tôi không thể đưa cậu ra ngoài được. Ráng chờ một chút, mai tôi sẽ đến đây đón cậu, sau đó bem cậu ba ngày ba đêm không xuống giường được."

Chu Doãn Thịnh cười khẽ, liếm láp vành tai hắn, thì thầm – "Em vốn không hiếp dâm ả kia, đây là một cái bẫy. Anh yêu, anh phải tin em chứ. Từ đầu chí cuối, người em yêu chỉ có một mình anh, ngay từ lần đầu gặp anh em đã xiêu lòng. Anh là mối tình đầu của em."

"Không thể không thừa nhận khả năng lời ngon tiếng ngọt của em rất giỏi, không hổ là "tình nhân một tuần"." – Dịch Tranh cười nhạt, nhưng cơn giận trong lòng cũng đã dần tan biến. Hắn trách – "Biết là bẫy mà còn nhảy vào, em đần hả? Chuyện này đã bị giới truyền thông lan truyền rầm rộ, còn có người kích động cảm xúc quần chúng trên mạng, yêu cầu nghiêm trị "con nhà giàu". Tình hình bây giờ rất khó giải quyết, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy đấy. Mai anh sẽ mang luật sư của anh đến nộp tiền bảo lãnh cho em, vụ án như này rất dễ bào chữa. Em yên tâm, sẽ không có việc gì đâu." – Nói đến cuối cùng, hắn kìm lòng không đặng mà hôn lên trán người nọ, tỏ vẻ an ủi.

"Đừng, nhất định đừng nộp tiền bảo lãnh cho em, em muốn ở lại cục cảnh sát thêm một thời gian nữa. Tự em có thể thoát tội, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc."

Dịch Tranh bình tĩnh nhìn hắn một cái, ngộ ra – "Em cố tình bị bắt vào? Em định làm gì? Thả câu?"

"Đúng vậy, em muốn xem xem trong khoảng thời gian em gặp chuyện sẽ có những yêu ma quỷ quái nào xổ

ra, sau này mới dễ dọn sạch toàn bộ. Thế nên hiện tại, em cần để lại cho họ chút thời gian tạo phản."

"Cẩn thận kẻo mất luôn Chu thị."

"Yên tâm, em biết chừng mực. Cho dù Chu thị phá sản, em cũng có thể tái thiết một Chu thị lớn mạnh hơn chỉ trong tích tắc." – Chu Doãn Thịnh gẩy gẩy sợi tóc bên thái dương, thái độ vô cùng hời hợt.

Dịch Tranh yêu chết bộ dạng kiêu căng này của hắn, lập tức đè hắn lên tường hôn sâu mấy phút, đoạn nắm lấy cằm hắn, dặn dò – "Khi nào cần thì cứ bảo anh. Hãy nhớ anh sẽ mãi là chỗ dựa của em. Khi nào em được thả, chúng ta sẽ chính thức yêu nhau dựa trên tiền đề hôn nhân, Mỹ đã hợp pháp hoá hôn nhân đồng giới."

Hắn nhìn chằm chằm thanh niên nọ với ánh mắt thâm trầm, dùng hành động để biểu đạt suy nghĩ mình sẽ không chấp nhận sự từ chối.

Chu Doãn Thịnh cười rộ lên, gật đầu – "Em cũng thấy tin này rồi, lúc đấy em đã muốn rủ anh cùng đi Mĩ đăng kí, tiếc rằng anh cứ luôn không nhận điện thoại của em."

Đôi chút bóng tối cuối cùng trên mặt cũng biến mất hoàn toàn, Dịch Tranh nâng mặt thanh niên lên, đặt mấy nụ hôn phớt lên bờ môi người nọ. Giọng hắn khàn khàn – "Bảo bối, em biết chứ, anh cũng yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Anh chờ em ra khỏi đây."

Nấn ná hơn một giờ, Dịch Tranh mới ra khỏi phòng thẩm vấn với vẻ mặt rạng ngời, không thèm ngó ngàng gì đến ánh mắt quái lạ của cảnh sát trẻ tuổi.

Cảnh sát trẻ tuổi nọ tưởng chừng sắp phát điên. Khi thấy người đàn ông nọ ra tay đánh Chu Doãn Thịnh, anh ta còn tưởng rằng đây là một người tốt giàu lòng chính nghĩa, nào ngờ hai người nói chuyện thế nào mà cuối cùng thành ra hôn nhau luôn, hơn nữa còn hết sức nóng bỏng.

"Đm anh có biết Chu Doãn Thịnh là tội phạm hiếp dâm không thế? Một tên cặn bã như vậy có gì đáng để anh yêu?" – Anh ta gào với theo bóng lưng của người đàn ông nọ.

"Khi chưa có bằng chứng xác thực, Chu Doãn Thịnh vẫn chỉ là nghi can, chứ chưa phải là tội phạm. Anh cảnh sát, nếu anh không chú ý cách ăn nói của mình, tôi có quyền khiếu tố anh." – Dịch Tranh không buồn quay đầu lại.

Hai vệ sĩ của hắn lừ mắt nhìn người cảnh sát nọ một cái.

Do có người cố tình thúc đẩy, chuyện này gây ra ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đối với xã hội. Trên

mạng đâu đâu cũng thấy những tiếng hô hào nghiêm trị con ông cháu cha, chỉ cần cảnh sát hơi có một chút dấu hiệu thiên vị thì sẽ lập tức bị quần chúng nghi ngờ và chửi rủa. Người phụ nữ váy đỏ nhận lời mời phỏng vấn của truyền thông, dũng cảm thuật lại ký ức xót xa lúc bấy giờ, khiến sự phẫn nộ của dân chúng càng ngày càng lớn.

Không ngoài dự đoán, Chu Doãn Thịnh bị cơ quan hình sự câu lưu. Trong thời gian này, bà Chu có đến thăm hắn một lần, khi đi hoảng hốt, khi về lại bình tĩnh đến đáng sợ. Bà không làm bất cứ điều gì, vừa không đi tìm người phụ nữ kia để giải quyết riêng, vừa không cố gắng hối lộ nhân viên điều tra.

Chịu sự ảnh hưởng của tiếng xấu, cổ phiếu của Khoa học Kỹ thuật Chu thị bắt đầu rớt giá. Ngay sau đó, một đại cổ đông lớn nào đó bỗng nhiên rút cổ phần, thành lập một công ty mới, hơn nữa đào khoét gần hết đội ngũ nhân viên ưu tú phòng R&D, trong đó bao gồm cả Mạnh Uyển.

Công ty mà Phương Tri Phi sáng lập trở thành đối tác của đại cổ đông này. Bắt lấy thời cơ Chu thị thiếu hụt vốn quay vòng, y đề ra kiến nghị mua lại bản quyền trò chơi.

Cổ phiếu đình trệ, nhân tài bị bòn rút, khách hàng và công nghệ cốt lõi bị cướp mất, hàng loạt đả kích liên tiếp khiến Chu thị không gượng dậy nổi. Nếu không có một khoản tài chính khổng lồ bơm vào, Chu thị sẽ bị phá sản, giải thể. Bà Chu suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng quyết định bán bản quyền trò chơi, còn đưa ra mức giá cắt cổ năm mươi triệu nhân dân tệ, khiến Phương Tri Phi – vốn định đục nước béo cò vô cùng phẫn nộ.

"Năm mươi triệu, giá như thế mà bà ta cũng dám nói ra!"

"Riêng chi phí nghiên cứu, lập trình trò chơi này đã tốn gần ba mươi triệu, bà ta ra giá năm mươi triệu cũng không có gì là lạ. Tôi sẽ tiếp tục cử người thương thuyết với bà ta. Nếu bà ta nhất quyết không chịu nhượng bộ, tôi vẫn sẽ mua trò chơi này. Tôi rất xem trọng tiềm lực của trò chơi này." – Cổ đông này châm một điếu xì gà, tiếp tục nói – "Lúc trước chúng ta đã thoả thuận, cậu có thể bỏ ra bao nhiêu tiền mua bản quyền thì có thể chiếm bấy nhiêu phần trăm cổ phần trong công ty. Nếu cậu không bỏ ra được đồng nào, vậy thì tôi chỉ có thể xem như các cậu lấy kỹ thuật góp vốn, cùng lắm cho các cậu mười lăm phần trăm."

Mười lăm phần trăm? Xua ăn mày à? Nhưng để chia sẻ miếng bánh kem này, Phương Tri Phi không thể không đồng ý điều kiện hà khắc của cổ đông nọ. Y nói với giọng nặng nề – "Thoả thuận giá cả xong thì nói với tôi, tôi sẽ mang tiền đến."

Ra khỏi toà cao ốc công ty mới, y lập tức gọi điện cho Phương Côn Bằng.

"Bố, giờ con cần hai mươi lăm triệu, bố có không?"

"Bố làm gì có hai mươi lăm triệu!"

"Vậy bố bán hết cổ phần mà Chu Đường tặng cho bố đi. Có số tiền này, con sẽ có được năm mươi phần trăm cổ phần công ty mới. Về sau trò chơi được phát hành, mình sẽ nhanh chóng kiếm về gấp bội."

Phương Côn Bằng cân nhắc một lát, gật đầu – "Vậy bố đi liên hệ với người mua, có tin gì sẽ nói với con sau."

Phương Tri Phi thở phào nhẹ nhõm, nói câu "con yêu bố" rồi cúp điện thoại.

Phương Côn Bằng nhìn màn hình di động, nở nụ cười. Đây mới là con trai bảo bối của ông ta, Chu Doãn Thịnh chẳng qua chỉ là một đứa con hoang mà thôi.

Nghe xong đoạn đối thoại thông qua phần mềm nghe trộm mà mình cài đặt trong máy ông ta, bà Chu tháo tai nghe, cười một cách lạnh lùng. Nuôi mấy chục năm trời, kết quả lại nuôi lên một kẻ ăn cháo đá bát. May mà con mình thông minh, sớm nhìn thấu tên súc sinh này.

Bà gọi điện thoại cho trợ lý, nhờ anh ta tìm một đại lý trung gian, mua lại cổ phần trong tay Phương Côn Bằng với giá thấp nhất, sau đó gọi điện thoại cho cổ đông phản bội công ty, nói muốn nâng giá lên tám mươi triệu, làm cho đối phương tức giận đến suýt hộc máu.

Đôi bên bắt đầu đàm phám, được con trai đảm bảo, bà Chu hoàn toàn không lo lắng trước tình thế nguy hiểm của Chu thị, dù đối phương đe doạ, dụ dỗ như thế nào, bà vẫn không chịu giảm giá. Thấy lại một nhóm nhân viên nữa rời khỏi Chu thị, Chu thị chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, bà mới chấp nhận mức giá bảy mươi lăm triệu.

Nếu là một tháng trước, 5% cổ phần Chu thị chí ít cũng có thể bán ra với giá năm mươi triệu, nhưng giờ thậm chí còn không đáng mười triệu. Đại lý mà bà Chu uỷ thác còn chưa tìm đến Phương Côn Bằng, Tập đoàn Tài chính Dịch thị đã mua đi số cổ phần này với giá tám triệu, đồng thời cũng lục tục thu mua cổ phần lẻ trôi dạt trên thị trường.

Điều này khiến bà Chu khá lo lắng. Bà vội vàng vào trại giam thương thảo với con trai mình, sau đó yên tâm về nhà, cần ăn thì ăn, cần ngủ thì ngủ.

Phương Côn Bằng không thể gom đủ hai mươi lăm triệu. Ông ta suy nghĩ một chút, cuối cùng bán cả căn hộ mà ông ta mua cho "người yêu đích thực", còn trộm bán siêu xe và toàn bộ hàng xa xỉ mà bà Chu tặng cho ông ta, giật gấu vá vai cũng mới được mười hai triệu.

Rơi vào đường cùng, Phương Tri Phi cũng thế chấp hết động sản và bất động sản của mình, định đem toàn bộ tài sản ra đánh cược một lần.

Chu Doãn Thịnh được ở một mình một phòng, điều kiện tuy rằng không tốt, nhưng được cái yên tĩnh. Hắn dùng 008 theo dõi tình hình bên ngoài, thấy sâu mọt Chu thị đã đi hết, cha con nhà họ Phương cũng rơi vào bẫy, hắn mới lay song sắt, kêu to – "Đồng chí cảnh sát, tôi muốn khai sự thật!"

Lập tức có cảnh sát đưa hắn đến phòng thẩm vấn, phụ trách thẩm vấn vẫn là hai người lần trước.

"Nói xem lúc đó anh rốt cuộc thực hiện hành vi phạm tội như thế nào." – Cảnh sát trẻ tuổi lấy bút, chuẩn bị ghi chép.

"Tôi không thực hiện hành vi phạm tội, tôi bị oan." – Chu Doãn Thịnh lắc đầu phủ nhận.

Cảnh sát trẻ tuổi đập quyển sổ xuống mặt bàn, vẻ mặt phẫn nộ. Cảnh sát lớn tuổi vội vàng ngăn cản anh ta.

Chu Doãn Thịnh bình chân như vại, nói – "Tôi bị liệt dương, ngay cả khả năng sinh lý cơ bản còn không có, tôi lấy gì hiếp dâm cô ta?"

"Không thể nào!" – Ai chẳng biết cậu chủ Chu thị là dân chơi khét tiếng, thích nhất là đùa bỡn phụ nữ. Cảnh sát trẻ tuổi kiên quyết không tin, cảnh sát lớn tuổi cũng toát vẻ nghi ngờ.

"Tôi bị bệnh này gần một năm nay rồi, bệnh viện nhân dân thành phố có bệnh án của tôi, các anh có thể đi kiểm tra, hoặc cũng có thể xét nghiệm cơ thể tôi ngay bây giờ. Còn mấy cô bạn gái kia của tôi ấy à, chẳng phải là vì muốn chứng minh đẳng cấp phái mạnh nên tôi mới cố tình làm bộ hay sao. Ban đầu tôi cứ tưởng đút tí tiền là xong, không nhất thiết phải bêu chuyện xấu của mình ra làm gì. Nhưng mà giờ các anh cứ một mực bắt người vô tội như tôi phải ngồi tù, tôi mà không chịu làm sáng tỏ nữa thì đúng là óc heo."

Chu Doãn Thịnh toát vẻ ngại ngần theo đúng tình hình.

Chuyện "bất lực" vốn là nỗi đau vĩnh cửu của một người đàn ông, người bình thường đều sẽ không thừa nhận. Hai cảnh sát tức thì ngớ ra, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt không dám tin.

"Dẫn anh ta đến chỗ pháp y làm giám định." – Cảnh sát lớn tuổi hoàn hồn trước. Sau khi nghi can được đưa đi, ông nói với cộng sự – "Cậu đến bệnh viện kiểm tra bệnh án, tiện thể gọi luôn nhóm bạn gái của cậu ta đến cục cảnh sát để lấy lời khai."

Cảnh sát trẻ tuổi hối hả chạy đi. Đến bệnh viện nhân dân thành phố, anh ta quả nhiên tìm thấy bệnh án.

"Lúc đấy tôi đã thấy lạ rồi, anh Chu rõ ràng đã mất khả năng sinh lý, sao còn liên quan đến án hiếp dâm. Tôi cứ chờ mãi các anh đến hỏi tôi đấy." – Bác sĩ vừa sắp xếp lại bệnh án vừa thở dài.

"Chúng tôi không tìm anh, vậy anh không chủ động hỗ trợ chúng tôi điều tra được à?"

"Đây nào phải chuyện tốt đẹp gì, anh Chu không chủ động khai ra, tôi cũng đâu tiện mở miệng."

Cảnh sát trẻ tuổi trừng mắt nhìn bác sĩ một cái, mang bệnh án rời đi. Trở về cục cảnh sát, kết quả giám định của pháp y cũng đã có, Chu Doãn Thịnh quả nhiên hoàn toàn mất khả năng sinh lý.

"Đền đệt, chuyện gì vậy trời!" – Cảnh sát trẻ tuổi cẩn thận xem lại khẩu cung của người bị hại, thấy những mô tả vô cùng chi tiết, xác thực được ghi lại trong đó, anh ta suy đoán – "Anh Lý, chẳng lẽ cô gái này vu khống?" – Nếu cô ta nói Chu Doãn Thịnh hiếp dâm cô ta bằng dụng cụ thì còn tạm chấp nhận được, đằng này lại kể ra Chu Doãn Thịnh thực hiện hành vi bạo lực với cô ta như thế nào như thế nào. Bản ghi chép này chính là chứng cứ có sức thuyết phục nhất chứng minh cô ta vu khống, muốn thoái thác cũng không được.

"Điều tra rõ ràng rồi nói." – Cảnh sát lớn tuổi xua tay. Thấy một người phụ nữ từng qua lại với Chu Doãn Thịnh bước vào, ông lập tức dẫn người nọ đi lấy lời khai.

Họ hỏi thăm toàn bộ nữ giới từng tiếp xúc với nghi can, không một ai thừa nhận đã xảy ra quan hệ với nghi can, bảy mươi, tám mươi phần trăm trong số đó còn nói đùa – "Lúc đấy tôi đã đoán chỗ ấy của sếp Chu có vấn đề rồi. Thấy anh ta lên bản tin vì án hiếp dâm, tôi còn thấy ngạc nhiên nữa kìa. Chúng tôi qua lại một tuần, lần nào gặp mặt anh ta cũng chỉ để tôi ngồi trên sô pha, ngồi đủ một tiếng xong cho tôi tấm séc, tống cổ tôi đi, đúng là biến thái."

"Cảm ơn đã phối hợp." – Tiễn những người này đi, hai cảnh sát liếc nhau, đều cảm thấy vụ án này e rằng không phải án hiếp dâm, mà là án vu khống.

Ý tưởng này vừa mới nảy ra, hai người liền nhận được điện thoại của cấp trên, yêu cầu họ truy tra đến cùng.

154. Quyển 13 - Chương 5

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Do xuất hiện chứng cứ mới, cảnh sát không thể không tập hợp lại toàn bộ manh mối đã tìm thấy, chỉnh lí, điều tra lại từ đầu, còn gọi người bị hại vào cục cảnh sát để thẩm vấn.

Người phụ nữ váy đỏ nọ mới đầu còn giả bộ đáng thương, khóc sướt mướt lên án cậu chủ Chu thị bạo hành mình. Nhưng đến khi cảnh sát đưa giấy giám định y khoa cho cô ta xem, cô ta mới hoàn toàn há hốc. Có chết cô ta cũng không ngờ được rằng Chu Doãn Thịnh bị liệt dương, vậy bình thường hắn có lắm bạn gái như vậy để làm gì?

Chuyện cô ta bị hiếp dâm là sự thực, còn nhất định phải làm lớn chuyện này theo yêu cầu của chủ thuê. Chủ thuê nói với cô ta rằng bà Chu chắc chắn sẽ mang tiền đến hòng giải quyết riêng, bảo cô ta chỉ cần lấy

được tiền rồi trốn đi là được, sau khi mở phiên toà sẽ thanh toán nốt số tiền còn lại.

Nhưng bà Chu không hề tìm gặp cô ta. Cô ta chịu khổ chịu sở như vậy mà chỉ được mỗi năm mươi nghìn tệ, đã vậy còn phải chịu sự chỉ trỏ của hàng xóm và đồng nghiệp, áp lực tâm lý càng ngày càng lớn, tâm trạng lúc nào cũng chực chờ bùng nổ.

Cách đối xử như thẩm vấn phạm nhân của cảnh sát vốn đã khiến cô ta vô cùng hoảng sợ, thấy tờ giấy giám định này, cô ta lập tức bùng nổ. Hèn gì dù bị chuốc nước tiên mạnh như vậy mà Chu Doãn Thịnh vẫn không có chút phản ứng nào, hoá ra căn bản là do hắn yếu sinh lý! Phải làm sao bây giờ? Phản cung, đúng, nhất định phải phản cung!

Cô ả vừa lau sạch nước mắt nước mũi, vừa sửa lại khẩu cung, nói rằng đêm đó Chu Doãn Thịnh hiếp dâm mình bằng dụng cụ. Cả quá trình khai báo, câu trước câu sau của cô ta đánh nhau chan chát, bị cảnh sát hỏi qua vài câu, cô ta lập tức không bịa nổi nữa, úp mặt xuống bàn oà khóc.

Đến lúc này, cảnh sát đã xác định trăm phần trăm rằng cô ta đang nói dối, quyết định tạm giam hình sự cô ta với tội danh vu khống.

"Anh Chu, anh có thể đi. Lần sau nhớ có gì nói đó, đừng vì thể diện mà gánh tội oan. Anh nên biết không phải án oan nào anh cũng gánh được." – Cảnh sát trẻ tuổi tiễn hắn ra cửa, thái độ vô cùng ôn hoà, thậm chí có chút thương hại. Người này suốt đời đều không thể dính vào phụ nữ, hèn gì bỗng dưng sửa tính, đi yêu đương với đàn ông, hoá ra cũng là lựa chọn bất đắc dĩ.

"Hầy, tôi đâu có biết ngày nay phụ nữ lại đáng sợ đến vậy. Về sau không bao giờ chơi với phụ nữ nữa, biến thái quá đi mất. Còn nữa, các anh cũng không được tiết lộ bí mật của tôi, nếu không tôi sẽ kiện các anh." – Chu Doãn Thịnh nhíu mày uy hiếp.

Cảnh sát trẻ tuổi vội vàng xua tay – "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật của anh, nhưng tôi không dám chắc đám bạn gái kia của anh sẽ như thế nào." – Đều là mấy "kiều nữ" không đàng hoàng, có thể làm bất cứ chuyện gì để lăng xê.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, chạy về phía bà Chu đang chờ ngoài cửa. Trên đường về nhà, bà Chu hé miệng rất nhiều lần nhưng đều không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể vỗ nhẹ bả vai con trai – "Không sao hết, bệnh kia chữa được, không cần có gánh nặng tâm lý quá lớn, dần dần rồi sẽ khỏi."

"Thế lỡ không chữa được thì sao ạ?" – Chu Doãn Thịnh bật laptop, hack vào máy tính Phương Tri Phi một cách dễ dàng.

"Giờ y học phát triển như vậy, sao có thể không chữa được? Trong nước không được thì chúng ta ra nước ngoài."

Chu Doãn Thịnh không ngẩng đầu, vừa sao chép những tài liệu quan trọng của Phương Tri Phi vừa nói – "Mẹ, có chữa khỏi hay không con cũng không quan tâm, dù sao sống vẫn phải sống. Nói thật, giờ hễ cứ

thấy phụ nữ là con lại buồn nôn, bảo con đi chạm vào họ, chắc con nôn ra mật luôn quá."

Thôi xong, con trai bị chướng ngại tâm lý rồi. Bà Chu không dám kích động con trai mình nữa, liên tục nói không chữa thì không chữa, về nhà nghỉ ngơi trước đã.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, nhanh chóng rà soát hệ thống của Phương Tri Phi, quả nhiên không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào chứng minh y từng giao dịch với người phụ nữ váy đỏ nọ. Lời nói của hai gã đàn ông vạm vỡ lúc ấy quả nhiên là để đe doạ người phụ nữ váy đỏ. Phương Tri Phi làm việc rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ nhược điểm nào.

Chu Doãn Thịnh suy nghĩ một lúc, quyết định chờ cảnh sát đưa ra kết quả điều tra rồi ra tay sau. Hắn thoát khỏi hệ thống, tìm kiếm tin phát hành của *Tranh Hùng Đất Quỷ*. Do đội ngũ chế tác trực tiếp bị Phương Tri Phi bòn rút, bản quyền cũng đã mua được, chỉ trong vài ngày, họ đã mở một cuộc họp báo với quy mô lớn, đồng thời cho phép game thủ chơi thử miễn phí trong vòng một tháng.

Chơi thử miễn phí một tháng? Tuyệt, quả nhiên hệt như dự đoán của mình. Chu Doãn Thịnh vui vẻ huýt sáo. Một tháng sau, hắn sẽ khiến những người từng phản bội hắn biết hai chữ "tuyệt vọng" viết như thế nào.

Lướt qua từng bài báo khen ngợi Công ty Khoa học Kỹ thuật Đằng Đạt và *Tranh Hùng Đất Quỷ*, đầu ngón tay Chu Doãn Thịnh tạm dừng, click vào một video.

Gương mặt trong sáng của Mạnh Uyển xuất hiện trên màn hình, trong tay nâng một chiếc cúp, cô ta đang rưng rưng phát biểu cảm tưởng. Mấy ngày trước, cô ta vừa giành được giải vàng trong cuộc thi Tài Năng Thiết Kế Trẻ. Đây là một cuộc thi quốc tế, có giá trị rất cao, đã nhiều năm liền, Trung Quốc không có ai đi vào vòng chung kết, huống hồ được giải quán quân.

Giám khảo cuộc thi khen ngợi cô ta là ngôi sao triển vọng của ngành thời trang, khẳng định cô ta sẽ sáng lập nên một tương lai huy hoàng. Cô ta đứng trên sân khấu, xinh đẹp như một ngôi sao trời. Sau khi cảm ơn tất cả những người cần cảm ơn, cô ta bỗng nhiên chuyển chủ đề, nói thực ra người mình nên cảm ơn nhất chính là người yêu mình, nếu không có người nọ sẽ không có mình hiện tại.

Người quay phim hướng ống kính về phía tài năng trẻ ngành IT, CEO Công ty Khoa học Kỹ thuật Đằng Đạt – Phương Tri Phi. Y nở một nụ cười nhẹ nhàng, vẫy tay với bạn gái mình trên sân khấu.

Mạnh Uyển nâng cao cúp, nói – "Niềm vinh dự này có một nửa của tôi, cũng có một nửa của anh ấy. Cảm ơn Chúa đã cho anh ấy xuất hiện trong cuộc đời con."

Phương Tri Phi không kìm lòng nổi, y đứng dậy, dang tay ôm chặt cô bạn gái vừa đi xuống sân khấu vào lòng. Hai người vô tư phô bày tình yêu, thu được rất nhiều lời khen từ truyền thông, nói họ trai tài gái sắc, một cặp trời sinh, v.v.

Chu Doãn Thịnh tắt video, mở weibo của hai người, trên đó đều là những ảnh chụp khoe khoang chuyện

tình yêu tình báo, trông vô cùng ngọt ngào.

Con trai mình vẫn luôn theo đuổi Mạnh Uyển, bà Chu đương nhiên biết chuyện này. Bà duỗi tay tắt trang, nghiêm túc nói – "Đừng xem nữa, loại phụ nữ này không đáng để con yêu. Công ty vừa xảy ra chuyện, cô ta đã lập tức xin từ chức, còn kéo theo bao nhiêu nhân tài phòng R&D, ví dụ điển hình cho giậu đổ bìm leo, cạn tàu ráo máng."

"Đi rồi càng tốt, đỡ cho sau này Chu thị phát đạt họ lại được thơm lây. Ngày mai con đến công ty một chuyến, còn ai muốn đi thì tống cổ luôn thể. Cho dù công ty chỉ còn chiếc vỏ rỗng, con vẫn có thể khiến nó cải tử hoàn sinh. Mẹ đừng lo, cứ ở nhà làm một quý bà sang chảnh như trước kia cho con, rảnh rỗi thì đi dảy đầm, đánh bài, hoặc là dắt chó đi dạo cũng được. Mẹ ly hôn với lão già kia đi, muốn bao giai con cũng chi cho mẹ luôn, đảm bảo đủ tiền cho mẹ chơi tẹt ga." – Chu Doãn Thịnh ôm bà Chu, thơm lên gò má phủ đầy nếp nhăn của bà.

Ở thế giới hiện thực, hắn chưa từng hưởng thụ tình thân, không biết tình cha tình mẹ là gì. Mỗi thế giới mà hắn đi qua, thân phận của hắn hầu hết cũng đều là cô nhi cha mẹ mất sớm, lại càng không có người thân cận. Vì vậy, hễ khi nào gặp được một người thân dịu dàng, nhân hậu như bà Chu, hắn đều đặc biệt trân trọng, cho dù biết họ chỉ là một chuỗi dữ liệu.

Được con trai dỗ, bà Chu vui vẻ ra mặt, thân mật búng trán hắn một cái. Con trai chín chắn, trưởng thành, mà còn có thể trở về bên cạnh mình một cách bình an, hơn nữa không bị những ngôn từ ác độc của Phương Côn Bằng kích thích, kiếp này bà Chu kiên cường hơn rất nhiều. Bà chỉ buồn bã mấy ngày đã điều chỉnh lại được tâm trạng, bắt đầu âm thầm trợ giúp con trai giải quyết đám tiện nhân này.

Thấy hai mẹ con cười cười nói nói đi vào phòng khách, Phương Côn Bằng kinh ngạc đến nỗi đánh vỡ cả chén nước.

"Doãn Thịnh, sao con đã về rồi?"

"Anh nói gì vậy? Chẳng lẽ con trai tôi không về được à?"

"Không, anh không có ý đấy. Anh chỉ muốn hỏi vụ án giải quyết xong rồi à?"

Chu Doãn Thịnh cởi áo khoác, đáp với vẻ hời hợt – "Vụ án có chứng cứ mới, cảnh sát biết tôi bị oan, đương nhiên phải thả tôi ra." – Nói đến đây, hắn mới nhớ ra chuyện mình bị liệt dương, bèn vội vàng dùng 008 lên mạng.

Nhưng bất ngờ là những minh tinh nhỏ kia rất kín miệng, không một ai đứng ra bóc trần chuyện này. Tuy rằng bọn họ bóc trần bao nhiêu, Chu Doãn Thịnh có thể dùng 008 xoá đi bấy nhiêu, nhưng dù sao cũng hơi phiền. Giới giải trí rất hỗn loạn, có một số người có thể làm bất cứ chuyện gì để nổi tiếng. Hiện nay Chu thị đang nghèo túng, họ càng không lo bị chèn ép, đương nhiên là muốn nói sao cũng được.

Chu Doãn Thịnh không hề để ý cái gọi là "thanh danh". Thứ kia hắn đã vứt tiệt từ tám trăm năm trước

rồi. Nhưng hiện nay, Chu thị còn đang ở vào tình thế khó khăn, những thông tin tiêu cực như này ít được chút nào hay chút ấy.

Hắn tìm đi tìm lại mấy lần, xác định trên mạng vô cùng sạch sẽ, thế mới từ từ ngẫm ra, lẽ nào là Dịch Tranh ngăn chặn thông tin giúp hắn?

Nhất định là vậy, anh ta luôn lặng lẽ che chở sau lưng mình. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nở nụ cười.

Thấy hắn chỉ lo cười, không trả lời câu hỏi, Phương Côn Bằng nôn nóng lại gần, kéo áo hắn gặng hỏi – "Cảnh sát tìm thấy chứng cứ gì mới?" – Liệu có liên luỵ đến Tri Phi hay không?

Ông ta vô cùng hoảng loạn, trán vã mồ hôi.

Thấy ông ta như vậy, bà Chu còn có gì không hiểu. Phương Côn Bằng quả nhiên cũng biết chuyện Phương Tri Phi hãm hại con trai mình vào tù. Hay lắm, nếu ông ta đã không màng đến tình phụ tử, bà cũng sẽ không nương tay.

"Cảnh sát tìm thấy chứng cứ gì thì tôi không rõ, nhưng hình như sau lưng người phụ nữ kia có ai đó sai sử, định vu khống tôi." – Chu Doãn Thịnh hất tay Phương Côn Bằng ra, vẻ mặt khó chịu.

Bà Chu lên tầng, lấy một tập tài liệu xuống rồi đặt lên bàn trà, nói một cách bình tĩnh – "Phương Côn Bằng, ký giấy ly hôn đi."

"Sao đang yên đang lành lại đòi ly hôn?" – Chuyện này chưa qua chuyện khác đã tới, đầu óc Phương Côn Bằng cũng không khỏi lơ tơ mơ.

"Anh có cả con với người ta rồi, còn lớn hơn Thịnh nhi một tuổi, anh tưởng tôi không biết à? Giờ nó có tiền đồ rồi, sáng lập Khoa học Kỹ thuật Đằng Đạt, anh không qua giúp một tay à? Mau ký tên rồi cút!"

Phương Côn Bằng nhận ra dưới giấy tờ ly hôn còn có rất nhiều ảnh chụp rực rỡ sắc màu. Ông ta rút ra xem, tất cả đều là hình ảnh thân mật giữa mình và mẹ con Phương Tri Phi, còn cả bản sao giấy chứng nhận bán cổ phần Chu thị của mình. Ông ta tức khắc lược bỏ tâm tư biện bạch, cầm bút ký nhanh tên mình rồi lên tầng thu dọn quần áo.

Công ty mà con trai sáng lập đang có xu thế phát triển tốt đẹp, ông ta cảm thấy không cần phải làm khổ mình nữa. Không phân chia tài sản thì thôi, đằng nào mấy năm nay ông ta cũng đào đủ.

Bà Chu ngồi xuống, lặng lẽ thu dọn tài liệu.

Chu Doãn Thịnh vội vàng ôm lấy mẹ mình, an ủi – "Đời người có ai không gặp mấy kẻ cặn bã. Yên tâm, con của mẹ sẽ giúp mẹ trút giận. Bọn họ đào của mình bao nhiêu, con bắt họ nôn ra bấy nhiêu, không đủ

thì bắt họ trả bằng mạng."

"Con đừng có làm chuyện trái pháp luật đấy!" – Bà Chu véo mu bàn tay con trai.

"Con biết chừng mực mà mẹ." – Chu Doãn Thịnh phất tay.

Đúng lúc này, người giúp việc đi vào phòng khách, nói có một người đàn ông họ Dịch đến thăm thiếu gia.

Chu Doãn Thịnh vội vàng nói với người giúp việc mời người nọ vào, bản thân mình thì đứng ngoài cửa nghển cổ ngóng nhìn. Một chiếc siêu xe màu đen chạy vào cổng lớn, từ từ dừng lại cạnh đài phun nước.

"Dịch Tranh, em nhớ anh muốn chết! Anh có nhớ em không!" – Chu Doãn Thịnh chạy đến, suýt nữa va ngã người đàn ông cao lớn vừa mới bước xuống xe. Người nọ vội vàng đỡ mông hắn, xốc lên một chút.

"Anh cũng nhớ em. Nhưng em chắc mình muốn vòng chân quanh eo anh chứ? Mẹ em đang nhìn kìa." – Dịch Tranh dán môi lên vành tai thanh niên, giọng nói tràn ngập ý cười.

"Không sao, sớm muộn gì mẹ em cũng biết quan hệ giữa hai chúng ta, giờ tiêm trước cho mẹ một mũi dự phòng." – Chu Doãn Thịnh kẹp chặt eo anh chồng nhà mình, sau đó mới nhảy xuống, kéo hắn đi gặp bà Chu.

"Mẹ, đây là Dịch Tranh."

"Dịch tranh? Dịch Tranh của Tập đoàn Tài chính Dịch thị?" – Bà Chu lập tức nhận ra thân phận của ông lớn này. Gần đây, tạp chí tài chính và kinh tế ngày nào cũng đưa tin về chuyện Tập đoàn Tài chính Dịch thị sẽ đầu quân vào Trung Quốc, ai mà không nhớ khuôn mặt anh tuấn bất phàm này thì đúng là uổng công lăn lộn trên thương trường.

"Là con, con chào bác ạ. Đây là chút quà mọn của con, của ít lòng nhiều, mong bác nhận cho." – Dịch Tranh lễ phép chào hỏi, đồng thời lấy ra một chiếc hộp tinh xảo, đưa cho bà Chu.

Bà Chu ngơ ngác cầm lấy. Được người giúp việc nhắc, bà mới vội mời khách vào.

"Mẹ, mẹ không mở ra xem à?" – Chu Doãn Thịnh dẩu miệng.

Bà Chu vội vàng mở ra, thấy bên trong đặt một chiếc trâm cài áo phỉ thuý, xung quanh điểm thêm rất nhiều kim cương xanh lóng lánh, nhìn thôi đã biết giá trị xa xỉ. Bà Chu tức thì hoảng sợ.

"Món quà này quý quá!" – Giọng bà Chu ẩn chứa ý chối từ. Bà nhớ chiếc trâm này hình như tên là "Thuý Điểu", từng được bán ra với giá ba mươi triệu tại trung tâm đấu giá Jadelle.

"Mẹ cứ nhận lấy đi, đừng khách khí với anh ấy. Anh ấy không cha không mẹ, từ nay về sau sẽ coi mẹ là mẹ." – Chu Doãn Thịnh cười một cách láu lỉnh.

Dịch Tranh cúi đầu nhìn đôi mắt tít lại vì cười của hắn, chỉ muốn đè hắn xuống sô pha mà chà đạp một trận. Hắn thản nhiên ôm lấy bả vai thanh niên, nói – "Mẹ của bảo… Doãn Thịnh cũng là mẹ của con, món quà này chỉ là chút lòng thành của con, nếu bác không nhận, con sẽ buồn thật đấy."

Bà Chu không thể không nhận lấy, bắt đầu hỏi han quá trình quen nhau giữa hai người. Biết hai người quen nhau qua mạng đã lâu, tình cảm thân thiết, bà mới thầm nghĩ bảo sao con trai nói có thể vực dậy Chu thị, ra là sau lưng có Dịch thị nâng đỡ.

Bà hoàn toàn yên tâm, tự mình xuống bếp gọt trái cây bày ra đĩa. (1)

Phương Côn Bằng xách va li xuống. Trông thấy Dịch Tranh, ông ta rõ ràng sửng sốt một chút. Khuôn mặt này của Dịch Tranh gần đây xuất hiện quá nhiều, Trung Quốc có rất nhiều người muốn chắp nối quan hệ với hắn. Ngay cả con trai mình mấy hôm trước cũng nói muốn gặp Dịch Tranh một lần, bàn bạc một dự án hợp tác.

"Ngài Dịch?" – Ông ta thử gọi một tiếng.

Dịch Tranh chỉ liếc nhìn ông ta một cái, thái độ lạnh nhạt.

"Ông còn đứng đấy làm gì? Cần tôi gọi bảo vệ đến mời ông đi không?" – Chu Doãn Thịnh cười lạnh.

Phương Côn Bằng thế mới hoàn hồn, gật đầu chào hỏi Dịch Tranh rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Thấy chiếc siêu xe màu đen đỗ cạnh đài phun nước cùng mấy người vệ sĩ, ông ta càng khẳng định hơn thân phận của Dịch Tranh. Chu Doãn Thịnh có quan hệ gì với Dịch Tranh? Liệu Tập đoàn Tài chính Dịch thị có ra tay giúp đỡ Chu thị không? Liệu họ có trả thù con trai mình không?

Từng ý nghĩ xoay quanh tâm trí ông ta. Ông ta vội vàng lấy di động ra, gọi điện cho con trai.

Chu Doãn Thịnh ngồi một lát liền không nhịn nổi nữa, gọi với vào trong bếp – "Mẹ ơi, con với Dịch Tranh có công chuyện cần bàn, tẹo nữa bàn xong rồi bọn con xuống ăn sau."

"Ờ, hai đứa cứ đi đi, mẹ bảo giúp việc đi mua đồ ăn. Hôm nay cậu Dịch ở lại dùng bữa tối với nhà chúng tôi nhé?"

"Đó là vinh hạnh của con." – Phong cách ứng xử chân thành của Dịch Tranh khiến bà Chu rất hài lòng. Bà cười tủm tỉm, xua tay – "Hai đứa đi đi, tối nay mẹ tự mình vào bếp."

Vừa đóng cửa phòng, Dịch Tranh nhã nhặn, lễ phép tức thì trở nên vô cùng dũng mãnh. Hắn đè Chu Doãn

Thịnh lên ván cửa, hôn ngấu hôn nghiến, đầu lưỡi cả hai đều bị mút ra tơ máu. Mùi máu tươi kích thích con thú hoang ẩn sâu dưới đáy lòng hai người, họ lăn xuống mặt thảm trải sàn, ôm chặt lấy đối phương.

"Em mất khả năng sinh lý? Pháp y giám định kiểu gì vậy?" – Dịch Tranh véo nhẹ bộ phận cứng đơ kia của thanh niên.

"Họ giám định đâu có sai, em hoàn toàn không có khả năng sinh lý với người khác, chỉ cứng với anh thôi." – Chu Doãn Thịnh liếm đi sợi chỉ bạc bên khoé miệng.

Dịch Tranh chôn đầu vào hõm vai hắn mà cười, giọng cười tràn ngập thoả mãn và vui vẻ. Từ đầu chí cuối, người này đều không lừa gạt mình, tất cả của cậu ấy quả nhiên đều thuộc về mình.

"Giờ đã vui chưa?" – Chu Doãn Thịnh nhướn mày.

"Rất vui."

"Vui thì tiếp tục thôi. Là ai nói muốn bem chết em ở cục cảnh sát ấy nhỉ? Nếu hôm nay không bem chết em, anh cũng đừng hòng xuống giường." – Chu Doãn Thịnh vô tư trêu đùa.

Dịch Tranh tức thì khiêng hắn lên, ném lên giường, nhanh chóng lột sạch quần áo hắn…

[…]

Khả năng cách âm của căn phòng rất tốt, hai người hết rên la rồi thở gấp, thậm chí cả tiếng fap fap, không một tiếng nào truyền đến tai người giúp việc mấy lần đi ngang qua phòng. Làm xong, Dịch Tranh bế thanh niên xụi lơ như bún vào bồn tắm, nói – "Làm phát dưới nước nữa."

"Thôi, sắp ăn cơm rồi, mẹ em còn chờ dưới nhà kìa." – Chu Doãn Thịnh vội vàng xua tay. Hắn suýt thì quên mất người này chính là tồn tại có thể huỷ diệt Chủ Thần, không kể đến khả năng vũ lực vượt trội, mà phương diện ấy ấy cũng hết chỗ chê. Khiêu khích anh ta trên giường quả thật là lao đầu vào lửa.

Giá như có thể tiếp tục luyện "Thuật luyện thể Cửu Chuyển" thì tốt. Chu Doãn Thịnh ngâm mình trong bồn tắm, mơ màng nghĩ.

Dịch Tranh tắm rửa sạch sẽ cho hắn từ trong ra ngoài, bọc khăn cẩn thận rồi bế hắn lên giường, lấy máy sấy sấy tóc. Xong xuôi, hắn đi lấy quần áo mới mặc cho thanh niên. Lúc ngồi xổm xuống đi giày cho người nọ, hắn bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, như thể đã trải qua trăm nghìn lần.

"Ngây ra đấy làm gì?" – Chu Doãn Thịnh đạp bàn chân vừa xỏ tất trắng của mình lên khuôn mặt điển trai của anh chồng.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy rất thích được chăm sóc em." – Dịch Tranh nở một nụ cười từ tận đáy lòng. Trái tim hắn đong đầy hạnh phúc, cũng tràn ngập niềm vui khi tìm lại được thứ đã mất mà hắn không tài nào hiểu nổi.

Vừa nghe vậy, Chu Doãn Thịnh lập tức nhảy xuống giường, khoác comple, thắt caravat cho chồng mình, cuối cùng ôm chặt vòng eo vững chắc của người nọ, nói với giọng thề thốt – "Về sau để em chăm sóc anh có được không?"

"Chúng ta chăm sóc lẫn nhau." – Dịch Tranh cảm thấy lồng ngực mình sắp vỡ tung vì hạnh phúc. Rõ ràng là vừa mới quen nhau, vậy mà tình cảm lại dạt dào đến vậy, không cho hắn bất kỳ cơ hội kháng cự nào đã hoàn toàn nhấn chìm hắn.

Đây có lẽ chính là sự sắp đặt của số phận.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, hôn lên môi hắn một cái, nói với vẻ chắc chắn – "Không ai bóc phốt em cả, có phải anh đã xử lý hết rồi hay không?"

Dịch Tranh gật đầu – "Anh không thích người ngoài phỏng đoán cuộc sống tình dục của em, điều đó sẽ làm anh vô cùng nóng nảy. Em có khả năng hay không chỉ cần một mình anh biết là đủ."

Chu Doãn Thịnh liếc xéo hắn một cái, cười sang sảng.

Cậu chủ Chu thị được thả, tin tức này hấp dẫn sự chú ý của hàng loạt cánh truyền thông. Ngay lập tức, có người quả quyết rằng đằng sau chuyện này có sự gian lận, yêu cầu cảnh sát đứng ra giải thích. Cảnh sát không thể tiết lộ bí mật của đương sự, bèn công bố thông tin bắt giữ người phụ nữ váy đỏ và nhà thiết kế trẻ Mạnh Uyển lên Internet, chỉ ra đây là một vụ án vu khống, lừa gạt có dự mưu. Sau khi vụ án được giải quyết, phía cảnh sát sẽ sắp xếp cho hai nghi can nhận phỏng vấn từ truyền thông, để mọi người biết chân tướng đằng sau vụ án này.

Truyền thông không làm ầm ĩ nữa, ồ ạt gọi điện đến cục cảnh sát tranh giành cơ hội phỏng vấn độc quyền. Cuối cùng, hiển nhiên là đài truyền hình trung ương giành được vị trí thứ nhất, lập tức tiến hành phân tích đầu đuôi vụ án nhằm thực hiện chuyên mục kỳ này.

Vụ án được đưa lên chuyên mục pháp lý uy tín của đài truyền hình trung ương, những cư dân mạng vẫn đang kêu gào có sự gian lận lập tức ngậm miệng. Đại biểu Quốc hội nhiệm kỳ mới vừa được bầu cử, cuộc vận động chống tham nhũng đang diễn ra trong khí thế nóng bỏng trên phạm vi toàn quốc, Chu thị cùng lắm chỉ có sức ảnh hưởng ở thành phố Tế Nam, chứ chưa là gì so với các doanh nghiệp khắp Trung Quốc. Nếu họ hối lộ cục cảnh sát thành phố Tế Nam, chắc chắn cục cảnh sát sẽ không chấp nhận sự tham dự của bất cứ truyền thông nào, huống hồ là đài truyền hình trung ương.

Ngôn luận về gian lận tự động bị bác bỏ. Đến đây, mọi người mới chú ý một trong hai người bị bắt còn có

cả Mạnh Uyển, có nhầm không vậy? Cô ta có thù hận gì với cậu chủ Chu thị mà lại muốn hại cậu ta như vậy?

Không chỉ dân chúng cảm thấy khó lòng tưởng tượng, mà ngay cả Chu Doãn Thịnh cũng cảm thấy kinh ngạc. Hắn cứ nghĩ Mạnh Uyển không tham dự vào chuyện này, nhưng hoá ra cô ta còn "cừ" hơn hắn tưởng.

Người phụ nữ váy đỏ là do cô ta tìm, hai gã đàn ông kia cũng do cô ta sai phái. Lúc làm những chuyện này, cô ta chỉ nghĩ đến chuyện có thể giúp Phương Tri Phi trả thù nhà họ Chu, chứ cũng không để bụng gì nhiều. Người phụ nữ váy đỏ bị nhốt hai ngày liền phát điên, khai ra cô ta. Khi cảnh sát tìm đến nơi, Mạnh Uyển vô cùng bình tĩnh. Để ngăn cản cảnh sát tiếp tục điều tra sâu hơn, cô ta dứt khoát nhận hết lỗi về mình, chỉ nói mấy năm gần đây Chu Doãn Thịnh liên tiếp quấy rối mình, cho nên đã tạo ra cái bẫy này để trả thù Chu Doãn Thịnh.

Đài truyền hình trung ương tiến hành phỏng vấn cô ta, đào sâu về quá trình vặn vẹo tâm lý của cô ta. Cô ta cũng không khách khí, hình dung Chu Doãn Thịnh thành một tên tiểu nhân không chuyện ác nào không làm, một tên khốn lợi dụng tiền tài và quyền thế để bức hiếp mình. Cô ta còn kể lại cuộc sống gian khổ của hai chị em mình sau khi em gái bị bệnh, hòng giành lấy sự cảm thông của người xem.

Chương trình vừa được phát sóng, quần chúng nhân dân quả nhiên cảm thông sâu sắc. Mọi người yêu cầu toà giảm nhẹ hình phạt. Mạnh Uyển thực ra cũng là người bị hại, cô ấy chẳng qua là bất đắc dĩ.

"Bất đắc dĩ? Logic gì vậy? Cô ta bất đắc dĩ là có thể huỷ hoại cuộc đời của tôi? Là có thể sai khiến hai gã đàn ông hiếp dâm một người phụ nữ? Trên đời này có bao nhiêu người đáng thương như vậy, thế chẳng phải ai cũng có thể giết người? Vậy xã hội này còn cần luật pháp làm gì? Tôi tự thấy mình không làm gì có lỗi với cô ta cả. Quen nhau mấy năm, tôi thậm chí còn chưa chạm vào một sợi tóc của cô ta, huống gì bức hiếp cô ta. Em gái cô ta bị bệnh, tôi lập tức cho cô ta vay ba triệu. Đây là giấy vay nợ do cô ta viết, mọi người nhìn đi. Từ đó về sau, cô ta chẳng nhắc gì đến chuyện trả tiền, còn nhân lúc Chu thị rơi vào tình thế nguy cấp, mang toàn bộ đội ngũ chế tác đi, khiến công ty tôi đối mặt với nguy cơ phá sản. Nếu không có ba triệu này của tôi, em gái cô ta đã chết từ lâu rồi. Tôi đối đãi với cô ta bằng thiện ý lớn nhất, cô ta lại đâm dao sau lưng tôi, người bị hại gì chứ? Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào độc ác như cô ta. Tôi nghi ngờ sở dĩ cô ta hãm hại tôi là vì khoản nợ này." – Chu Doãn Thịnh cũng nhận cuộc phỏng vấn của đài truyền hình trung ương, hơn nữa còn chìa giấy vay nợ ra trước camera.

Thực ra đoàn làm chương trình thiết lập một cái bẫy, phát sóng đoạn tự sự của Mạnh Uyển ở tập một, để cho người xem thông cảm với cô ta, sau đó lại chiếu cuộc nói chuyện của Chu Doãn Thịnh và người phụ nữ váy đỏ ở tập hai.

Đối lập với sự lý trí của Chu Doãn Thịnh, người phụ nữ váy đỏ gần như cuồng loạn. Cô ta vừa khóc vừa mắng Mạnh Uyển, mắng Mạnh Uyển là đĩ đượi, rõ ràng đã nói chỉ diễn kịch, vậy mà sau khi chuốc thuốc Chu Doãn Thịnh lại gọi hai gã đàn ông đến cưỡng hiếp mình, quả thực không bằng loài cầm thú.

Phỏng vấn mấy đương sự xong, phóng viên lại đến thăm nhà Mạnh Uyển. Em gái Mạnh Uyển đã được phẫu thuật ghép tuỷ, trước mắt, tình trạng phục hồi vô cùng tốt đẹp. Phương Tri Phi không tiện xuất đầu lộ diện, bèn mời vài nhân viên y tế đến chăm sóc cô bé. Vì không có người giám hộ, phóng viên không thể phỏng vấn em gái Mạnh Uyển, đành phải đi hỏi thăm láng giềng.

"Đúng là không ngờ Mạnh Uyển sẽ làm chuyện như vậy, bình thường nó hiền lắm, nói chuyện cũng lí nha lí nhí."

"Chu Doãn Thịnh bám riết lấy nó? Chưa thấy, chưa từng thấy bao giờ. Có mỗi bạn trai nó ngày nào cũng đến, hai người lúc nào cũng quấn lấy nhau thôi."

"Nghe nói chi phí chữa bệnh cho em gái nó mất những tám triệu, bọn tôi đều tưởng rằng nó sắp không gồng gánh nổi nữa, nào ngờ mấy ngày trước em nó ra viện, nó còn mua một con BMW X5 đi đón em nó nữa, sang lắm cô ạ!"

"Đúng vậy, nghe nói ngay cả vốn liếng xây dựng sự nghiệp của bạn trai nó cũng do nó cho, cũng bởi vậy mà tình cảm giữa hai người rất tốt, hễ gặp nhau là hôn hôn hít hít, chả để ý xung quanh gì hết. Lúc đấy tôi còn nghĩ một đứa trẻ mồ côi, cũng chưa có tên tuổi gì trong sự nghiệp như nó thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, hoá ra đều là vay người khác. Cậu kia cũng dễ tính thật đấy, ào ào cho luôn ba triệu."

Hàng xóm mỗi người một câu, dần dần ghép ra hình tượng người đàn bà độc ác lừa tiền người theo đuổi để trợ cấp cho gia đình và bạn trai, đến khi người ta không còn giá trị lợi dụng nữa liền giăng bẫy hãm hại.

Phóng viên chào từ biệt hàng xóm, tiếp tục đi phỏng vấn đồng nghiệp của Mạnh Uyển.

"Chưa thấy sếp Chu gây khó dễ cho cô ấy ở công ty bao giờ, cùng lắm là mỗi tuần yêu cầu cô ấy giao báo cáo nghiên cứu một lần, còn phải gọi điện thoại thúc giục ba, bốn lần, như thể cô ấy mới là sếp không bằng."

"Đúng vậy, lần nào cổ cũng vào được một, hai phút là ra, đóng cửa rầm rầm. Tôi còn tưởng sếp Chu nợ cổ mấy triệu ấy, hoá ra là cổ nợ sếp Chu mấy trăm vạn. Dạo gần đây làm chủ nợ cũng khổ thật."

"Sếp Chu thường xuyên hẹn cô ta, mười lần thì có mười một lần cô ta từ chối. Sếp Chu chỉ lắc đầu rồi đi, lần sau lại hẹn, chưa từng làm khó cô ta bao giờ, càng không có chuyện hiếp đáp. Cô ta vừa tốt nghiệp đại học đã được sếp Chu điều đến phòng R&D làm thiết kế đồ hoạ, lương một năm tận ba trăm nghìn. Sếp Chu giúp đỡ cô ta nhiều như vậy, thực sự không hiểu tại sao cô ta lại muốn hại sếp Chu."

Mấy đồng nghiệp này đều đã thôi việc, không cần nói dối để lấy lòng ông chủ. Hơn nữa, mọi người trong công ty đều biết mấy chuyện này, hỏi ai cũng sẽ trả lời như vậy.

Phóng viên phụ trách phỏng vấn ban đầu còn thông cảm cho Mạnh Uyển, sau khi làm xong tập hai, cô cũng căm thù Mạnh Uyển đến tận xương tuỷ.

Sau khi chương trình được phát sóng, những lời lẽ chửi rủa Chu Doãn Thịnh biến mất hoàn toàn, còn Mạnh Uyển thì có một biệt danh mới trong lòng người dân: *goá phụ đen* (*). Vay tiền không trả, còn đi ăn máng khác, đào góc tường hòng kéo ngã chủ cũ, cuối cùng còn gài bẫy để quỵt nợ, huỷ hoại cuộc đời một người phụ nữ. Đây là chuyện con người có thể làm ư? Ngay cả chó cũng biết nhớ ơn, cô ta thậm chí còn không bằng một con chó.

(*) Loài nhện có nọc độc kinh khủng nhất thế giới, đồng thời có tập tính giết chết con đực sau khi giao phối.

Vầng sáng từng bao phủ trên đầu Mạnh Uyển tức thời tan biến.

155. Quyển 13 - Chương 6

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Vì hai gã đàn ông nọ vẫn còn lẩn trốn, vụ án bước vào giai đoạn thụ lý. Mạnh Uyển bị cảnh sát tạm giam, đợi cảnh sát bắt được tội phạm bỏ trốn sẽ lập tức chuyển giao cho toà án xét xử. Cho dù không bắt được hai tên tội phạm, sau ba mươi bảy ngày tạm giam hình sự, cô ta cũng phải thực hiện trình tự tố tụng tư pháp, có điều sau khi hầu toà, bằng chứng không quá đầy đủ mà thôi.

Nhưng cho dù bằng chứng có đầy đủ hay không, chính Mạnh Uyển đã thừa nhận hành vi phạm tội của mình, nhận mức phạt tù mười năm trở lên. Mạnh Uyển cũng không phải người không hiểu luật pháp, nhưng cô ta sai ở chỗ quá mức tin tưởng sự sắp xếp của Phương Tri Phi, cũng quá xem nhẹ Chu Doãn Thịnh.

Cô ta luôn cho rằng Chu Doãn Thịnh chỉ là một cậu ấm nhà giàu ngu xuẩn, giăng bừa một cái bẫy là có thể làm hắn ngã tan xương nát thịt, chưa từng ngờ rằng người thực sự ngã tan xương nát thịt lại chính là mình.

Mấy ngày nay, đêm nào cô ta cũng bị nữ tù cùng phòng giam đánh đập, khắp người không nơi nào lành lặn. Họ nhổ nước bọt lên người cô ta, liên tục chửi bới không ngừng nghỉ. Do ngoại hình cô ta xinh xắn nhất, sức khoẻ lại yếu nhất, cô ta trở thành công cụ cho những người này trút giận. Có lúc, họ còn lột sạch quần áo cô ta, bắt cô ta bò quanh phòng giam. Họ đối xử với cô ta như với một con chó, thậm chí còn đổ nước tiểu xuống sàn bắt cô ta liếm.

Mới vào được mấy ngày, Mạnh Uyển cũng đã sắp điên, huống gì cuộc sống ngục tù lâu dài về sau. Cô ta nhớ đến Mạnh Uyển đã từng gọn gàng, sáng sủa, tiền đồ thênh thang kia, lại nhìn chiếc áo tù nhơ nhuốc, xấu xí trên người, trong lòng trào dâng nỗi hối hận vô bờ. Khi cô ta sắp không gượng nổi nữa, Phương Tri Phi đến, nhìn cô ta bằng ánh mắt tràn đầy tình yêu và an ủi.

"Là anh làm liên luỵ em." – Y thở dài thật dài.

Mạnh Uyển lặng thinh. Y tiếp tục nói – "Em yên tâm, anh sẽ mời đội ngũ luật sư tốt nhất đến biện hộ cho em."

"Biện hộ như thế nào? Chứng cứ bên phía cảnh sát đã vô cùng xác thực, lúc ấy, vì muốn bao che cho anh, em đã chính miệng thừa nhận…"

Phương Tri Phi cắt ngang lời nói nhuốm vẻ căm hờn của cô ta – "Em còn nhớ em gái mình chứ? Nó vừa mới làm xong phẫu thuật ghép tuỷ, về sau còn cần cả khoản phí điều trị khổng lồ để vượt qua giai đoạn biến chứng nữa. Em ngoan một chút, anh sẽ chăm sóc em gái giúp em. Đợi khi nào em ra tù, mình sẽ kết hôn. Em yên tâm, anh sẽ luôn chờ em."

Mạnh Uyển trợn tròn mắt nhìn y, mơ hồ hiểu ra hàm ý đe doạ đằng sau lời nói dịu dàng của y. Cô ta ngây ngẩn vài phút, sau đó bụm mặt, lặng lẽ rơi nước mắt. Đến tận lúc này, cô ta mới nhận ra tâm tư của Phương Tri Phi thâm trầm đến nhường nào. Ngay từ đầu, y đã không nhúng tay vào những việc này, chỉ là đúng lúc đưa ra đề nghị, đồng thời dẫn dắt cô ta hành động. Dẫu hiện tại cô ta có thay đổi khẩu cung, điều này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến y khi không có chứng cứ.

Y đã sớm tính sẵn đường lui, đó chính là để mình gánh tội thay.

Đau đớn tột đỉnh, Mạnh Uyển oà khóc thành tiếng.

Phương Tri Phi đau lòng an ủi – "Uyển nhi đừng sợ, tất cả sẽ qua, tất cả sẽ ổn thôi. Đừng khóc, anh nhất định sẽ chờ em."

"Cút đi! Anh cút đi cho tôi!" – Mạnh Uyển quát khàn cả giọng.

Phương Tri Phi thở dài rồi rời đi. Nhưng y biết, Mạnh Uyển có thể chịu đựng tất cả vì em gái mình. Chỉ cần em gái cô ta còn trong tay mình, cô ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn. Trên đường về nhà, y mở di động xem tin tức về Chu thị, lại bất ngờ trông thấy một chủ đề nóng. Người đăng kể lại vô cùng tỉ mỉ ân oán tình thù giữa Phương Côn Bằng và nhà họ Chu, còn kèm theo rất nhiều hình ảnh Phương Côn Bằng ngoại tình, đồng thời tung ra giấy khai sinh của mình và Chu Doãn Thịnh, trên đó đều có chữ ký của Phương Côn Bằng.

Cộng đồng mạng xôn xao, sau đó thi nhau chia sẻ, bày tỏ Phương Côn Bằng quả thực là kẻ cặn bã vô liêm sỉ nhất mà họ từng thấy. Con riêng lớn hơn con trong giá thú hẳn một tuổi, lấy tiền vợ đi nuôi bồ nhí. Hoá ra tiền sáng lập công ty của Phương Tri Phi đều đào từ nhà họ Chu. Cặp cha con này đúng là lập kỷ lục mới về mức độ kinh tởm của loài người!

Có cư dân mạng còn phân tích ra rằng Mạnh Uyển là bạn gái của Phương Tri Phi, có lẽ chuyện hãm hại Chu Doãn Thịnh căn bản là do Phương Tri Phi lên kế hoạch. Chu Doãn Thịnh ngồi tù, Chu thị rối loạn, y sẽ có thể đục nước béo cò. Trời đựu, ác vl.

Bình luận này vừa được đăng, ngay lập tức được cư dân mạng tôn sùng là chân tướng.

Phương Tri Phi hết sức tức giận, vừa xoá chủ đề vừa gọi điện thoại cho luật sư, nói muốn tố cáo kẻ phỉ báng, yêu cầu họ lập tức soạn thảo công văn rồi đăng tải công khai, thế mới khiến cho lời đồn lắng xuống.

Nhưng hình tượng cá nhân của y tựu trung đã tan vỡ, từ một thanh niên anh tài trở thành một kẻ mưu mô, một đứa con ngoài giá thú.

Cũng may người chơi không để ý phẩm hạnh nhà phát hành như thế nào, chỉ để ý mức độ xuất sắc của trò chơi, cho nên khách hàng cũng không vì vậy mà tiêu giảm, trái lại còn càng ngày càng tăng.

Phương Tri Phi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Phương Côn Bằng lại trở về với sắc mặt xám xịt. Ông ta là giảng viên môn Văn học cổ điển ở trường đại học, vẫn luôn nêu cao tinh thần học tập văn học đi đôi với rèn giũa đạo đức, còn từng cho ra đời cuốn sách nổi tiếng "Bí quyết sở hữu cốt cách và đạo đức của một người trí thức".

Ông ta tự phô trương bản thân là một nhà văn học tài đức vẹn toàn, vẫn luôn được sinh viên và đồng nghiệp tôn sùng. Tin hot này vừa được đăng tải, hình tượng mà ông ta cẩn thận giữ gìn lập tức sụp đổ, đi đâu cũng bị người khác chỉ trỏ, phê bình. Sau khi kiểm tra tính xác thực của sự việc, ban lãnh đạo nhà trường đã ra lệnh đình chỉ ông ta, sau đó mở cuộc hội nghị cán bộ công chức, viên chức nhà trường để thảo luận về vấn đề có nên sa thải ông ta hay không.

Từ sau vụ hãm hại, nhà họ Chu vẫn luôn nhận được sự chú ý và cảm thông của nhân dân thành phố Tế Nam. Những người từng phê phán Chu Doãn Thịnh du thủ du thực, táng gia bại sản khi trước nay đều sửa lời, khen hắn hào phóng, sống thật, đặc biệt ngây thơ ngốc nghếch, tiếc nỗi bị ả goá phụ đen Mạnh Uyển chà đạp…

Chuyện Phương Côn Bằng ly hôn với bà Chu ngay tại thời điểm này vốn đã bị mọi người phê phán, nay còn lộ ra nội tình xấu xa như vậy, quả thực muốn người ta không mắng ông ta là súc vật cũng khó. Người như vậy mà vẫn có thể làm giảng viên đại học, đại học Tế Nam có còn cần thanh danh hay không?

Vì thế, ban lãnh đạo nhà trường không cần ngẫm nghĩ chút nào, ngay ngày hôm đó liền yêu cầu Phương Côn Bằng làm thủ tục thôi việc. Phương Côn Bằng vừa bước vào nhà, nhà trường đã lập tức gọi điện đến, nói toàn thể ban cán bộ công nhân, viên chức nhà trường đã quyết định sa thải ông ta với số phiếu tán thành một trăm phần trăm, yêu cầu ông ta hôm sau đến trường làm thủ tục thôi việc.

Phương Côn Bằng thực sự rất yêu nghề giáo này. Ông ta ngồi khóc tu tu trong phòng khách, bà Phương ôm ông ta an ủi liên hồi.

Thấy nhà mình chìm trong không khí u ám, mịt mù, Phương Tri Phi cảm thấy rất khó chịu, không chào tiếng nào đã trực tiếp trở về phòng mình. Y điều khiển chuột, tìm kiếm tin tức liên quan đến Chu thị. Hôm nay, Chu thị sẽ triệu tập cuộc họp đại hội cổ đông, quyết định có giải thể công ty hay không. Chu thị là một trong những doanh nghiệp hàng đầu thành phố Tế Nam, truyền thông đương nhiên sẽ vô cùng chú ý đến vận mệnh của doanh nghiệp này.

Dân chơi chứng khoán đã bán tống bán tháo toàn bộ cổ phiếu, trừ phi có công ty nào sẵn sàng đầu tư một khoản vốn khổng lồ để cứu vãn, nếu không sẽ không thể nào xảy ra kỳ tích.

Chu Doãn Thịnh cùng bà Chu tay nắm tay đi vào phòng họp. Hai mẹ con mặc hai bộ comple trắng tương

tự nhau, thần thái thản nhiên, đối lập hoàn toàn với những cổ đông mặt ủ mày chau khác.

"Cảm ơn mọi người đã ở lại với tôi đến giây phút cuối cùng." – Chu Doãn Thịnh ngồi xuống vị trí chủ toạ, cười nói. Những người này thực ra không cao thượng như hắn nói, mà là khi họ hoàn hồn, muốn bán tháo cổ phiếu thì đã không còn ai dám nhận. Nay có ai không biết Chu thị chắc chắn sẽ sụp đổ, mua cổ phiếu của Chu thị chẳng khác nào mua một mớ giấy lộn.

"Tôi dám chắc sau năm năm nữa, mọi người nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định hôm nay của mình. Hôm nay, tôi đến đây không phải để thảo luận vấn đề giải thể với mọi người, mà là về việc phát hành hai trò chơi mới."

Nghe vậy, các cổ đông đều ngạc nhiên trợn tròn mắt. Chu thị đã đến tình trạng này rồi, lấy đâu ra tiền mà phát hành trò chơi mới? Tổng giám đốc Chu rốt cuộc đang mộng du hay đang mộng du?

Chu Doãn Thịnh giơ tay ngăn lại những âm thanh nghi ngờ của các cổ đông. Hắn cười nói – "Trước đó, tôi xin giới thiệu cho mọi người vị cổ đông mới của công ty chúng ta. Anh Dịch, mời anh vào."

Dịch Tranh lạnh nhạt bước vào, ngồi xuống bên phải hắn, khẽ gật đầu với mọi người.

"Anh Dịch nắm giữ ba mươi sáu phần trăm cổ phần Chu thị, là đại cổ đông thứ hai của Chu thị. Trong thời khắc nguy nan này, tôi vô cùng biết ơn anh Dịch đã vươn tay cứu trợ Chu thị. Cảm ơn anh." – Hắn đứng dậy, dang hai tay ra.

Nét mặt lạnh băng của Dịch Tranh nhanh chóng tan chảy, hắn cũng đứng lên theo, ôm chặt người thương vào lòng, còn hôn phớt qua vành tai hắn một cái.

Mây đen bao phủ trên đỉnh đầu các cổ đông lập tức tan biến, hoá thành nắng vàng vạn dặm. Có ai không biết kinh doanh cá độ là một trong những ngành nghề kiếm được nhiều tiền nhất. Tập đoàn Tài chính Dịch thị chẳng những có tiền, mà còn có thế, có hắn góp vốn, Chu thị muốn phá sản cũng khó. Thảo nào hai ngày trước, lúc đến công ty tuần tra, Tổng giám đốc Chu lại thẳng tay đến vậy, phê duyệt toàn bộ mấy trăm đơn từ chức mà không hề do dự, thì ra đã sớm tính cả rồi.

Các cổ đông vội vàng bày tỏ sự biết ơn đối với Dịch Tranh, phòng họp chìm trong bầu không khí hài hoà, vui vẻ.

Chu Doãn Thịnh giơ tay cắt ngang tiếng trò chuyện của mọi người. Hắn bật màn hình led sau lưng mình lên, đi thẳng vào vấn đề – "Trong thời gian phòng R&D chế tác *Tranh Hùng Đất Quỷ*, tôi cũng thử nghiệm chế tác trò chơi của riêng mình. Thực ra mà nói, tôi rất không hài lòng với kết quả chế tác của *Tranh Hùng Đất Quỷ*. Trong mắt tôi, nó chỉ có thể hình dung bằng hai chữ "sơ sài"."

Các cổ đông trộm nhìn Tổng giám đốc Chu bằng ánh mắt kỳ dị. *Tranh Hùng Đất Quỷ* vừa ra mắt đã đạt được danh hiệu trò chơi chế tác hoàn mỹ nhất, số lượng người chơi mỗi ngày tăng vài triệu. Đến lúc trò chơi thu phí, mỗi năm chắc chắn có thể thu về mấy trăm triệu. Trò chơi như vậy mà còn chê sơ sài, Tổng

giám đốc Chu đúng là bị cha con nhà họ Phương chọc điên, bắt đầu ăn nói lung tung luôn rồi.

Dịch Tranh lại rất thích dáng vẻ kiêu căng, ngạo mạn của người yêu. Hắn chống một tay lên má, nhìn người nọ một cách hứng thú.

Chu Doãn Thịnh cũng không nhiều lời, trực tiếp lắp đĩa, bắt đầu thuyết trình. Nhạc nền hùng tráng cùng cảnh tượng trời long đất lở bật tung như bom pháo, khiến những cổ đông ngồi đây giật nảy mình, mãi vẫn không hoàn hồn được. Đến khi Chu Doãn Thịnh thuyết trình xong, họ vẫn còn đắm chìm trong trò chơi này.

Đó nào phải trò chơi, rõ ràng là một thế giới chân thực! Đặt cạnh hai trò chơi này, *Tranh Hùng Đất Quỷ* quả nhiên chỉ có thể hình dung bằng hai chữ "sơ sài".

"Bản quyền và quyền tác giả của hai trò chơi này đều nằm trong tay tôi, không có bất kỳ mâu thuẫn pháp luật nào. Giờ chúng ta cùng thảo luận vấn đề phát hành." – Chu Doãn Thịnh còn chưa dứt lời, các cổ đông đã xôn xao thảo luận với trăm phần trăm sự nhiệt tình.

Phóng viên canh chừng trước cửa Chu thị hơn bốn tiếng đồng hồ. Đến khi trời sắp tối, mọi người đang chuẩn bị kết thúc công việc về nhà thì nhận được điện thoại của phòng PR Chu thị, nói Tổng giám đốc Chu muốn tuyên bố một tin tức quan trọng.

Chẳng lẽ là tuyên bố giải thể? Các phóng viên hăng tiết vịt, lập tức đăng tải trạng thái trên weibo và website chính thức, sau đó tiếp tục chờ đợi.

Phương Tri Phi ngả người ra lưng ghế, mỉm cười lướt xem trạng thái của những phóng viên này. Nhưng chẳng bao lâu sau, phóng viên một trang báo vô danh tiểu tốt nào đó liền đăng tải video lên weibo mình, lượt chia sẻ tăng đến hàng chục nghìn chỉ trong mấy phút.

Khuôn mặt diễm lệ của Chu Doãn Thịnh xuất hiện sau tầng tầng lớp lớp micro, hắn tươi cười ôm eo người đàn ông cao lớn bên cạnh, nói – "Nếu mọi người đang chờ tin Chu thị phá sản, vậy thì tôi phải nói với mọi người rằng xin lỗi vì đã khiến mọi người thất vọng. Chu thị vừa nhận được sự ủng hộ đắc lực của Tập đoàn Tài chính Dịch thị, đã vượt qua cửa ải khó khăn này một cách thuận lợi. Ba ngày sau, chúng tôi sẽ phát hành hai trò chơi mới. Những thông tin chi tiết khác tạm thời chưa thể tiết lộ, nhưng tôi dám khẳng định về mặt chế tác, hai trò chơi này hơn xa *Tranh Hùng Đất Quỷ*, mọi người hãy chờ đón nhé. Theo ý kiến của tôi, *Tranh Hùng* mới chỉ là bán thành phẩm, vẫn còn rất nhiều sai sót, căn bản chưa đủ tiêu chuẩn để đưa ra thị trường. Hành động sính cái lợi trước mắt của người nào đó khiến tôi vô cùng khinh thường."

Các phóng viên nhao nhao muốn đặt câu hỏi, nhưng đều bị vệ sĩ mà Dịch Tranh phái đến ngăn cản. Dịch Tranh che gương mặt người yêu vào vòng tay mình, vừa vỗ vai hắn trấn an vừa dẫn hắn phá vây. Sợ đèn flash quá chói mắt, hắn còn lấy một tay khác che khuất đôi mắt người yêu.

Không cần bất kỳ ngôn ngữ nào, chỉ từ hành động là có thể đoán ra tình cảm giữa hai người sâu đậm như thế nào.

Tin tức Tập đoàn Tài chính Dịch thị góp vốn vào Chu thị nhanh chóng xuất hiện trên các website tài chính và kinh tế lớn. Không khó để đoán ra rằng ngày mai, ngay khi thị trường chứng khoán vừa mở phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Chu thị sẽ tăng một cách chóng mặt. Mức độ đánh giá của Dịch thị trong ba tập đoàn uy tín nhất nước Mỹ vẫn luôn là AAA, dân chơi chứng khoán xưa nay luôn tin tưởng vào phương hướng đầu tư của Tập đoàn Tài chính Dịch thị. Dịch thị đầu tư cổ phần vào Chu thị, thị trường vốn đầy rẫy nguy cơ của Chu thị tức thì an toàn hơn cả cho tiền vào két bảo hiểm.

Thấy tin này, Phương Tri Phi lập tức đập vỡ tách cà phê trong tay. Mất hơn nửa tiếng mới bình tĩnh trở lại, y đăng nhập vào máy chủ Đằng Đạt. Thấy số lượng người chơi *Tranh Hùng Đất Quỷ* vẫn liên tục tăng lên, y mới cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Sản phẩm lỗi? Thế mà tên Chu Doãn Thịnh ngu xuẩn kia cũng dám nói! Qua sự chỉnh sửa và cải thiện của y, *Tranh Hùng Đất Quỷ* sẽ trở thành sản phẩm kinh điển không gì có thể vượt qua trong vòng năm mươi năm trở lại đây, sớm muộn gì thời gian cũng sẽ chứng minh tất cả.

Hôm sau, cổ phiếu Chu thị quả nhiên xanh sàn. Nếu ba ngày sau, cuộc họp báo ra mắt trò chơi mới được tổ chức thành công, giá cổ phiếu sẽ tiếp tục tăng trần. Những người từng điên cuồng bán tháo cổ phần Chu thị đều tiếc đứt ruột, đương nhiên cũng có những người chơi "bắt đáy" mừng như điên, nhảy nhót ngay giữa sàn chứng khoán.

Những cổ đông và công nhân viên rời khỏi Chu thị cũng ức đến nội thương, đều chờ xem trò chơi vượt cả *Tranh Hùng Đất Quỷ* rốt cuộc trông ra làm sao.

"Bọn họ không thể nào chế tạo ra trò chơi mới trong khoảng thời gian ngắn như vậy được. Cho dù có thể chế tạo ra, muốn vượt mặt *Tranh Hùng* cũng chỉ là ảo tưởng. Cho đến thời điểm hiện tại, đội ngũ chế tác của chúng tôi là đội ngũ hàng đầu Trung Quốc, anh ta chắc chắn không thể tìm ra nhân tài nào giỏi hơn chúng tôi." – Phương Tri Phi nói như đinh đóng cột.

Tổng giám đốc Đằng Đạt nửa tin nửa ngờ. Ông ta nhìn y một cái, nghiêm túc hỏi – "Cậu nói thật cho tôi biết, *Tranh Hùng* thực sự không có vấn đề kỹ thuật nào chứ?"

"Ông còn không rõ năng lực của tôi hay sao? Chu Doãn Thịnh chẳng qua là cố tình chửi bới công ty chúng ta đấy thôi, không cần để ý đến anh ta."

Ngay khi hai người đang thương thảo chiến lược đối phó, trưởng bộ phận kỹ thuật cuống quýt gõ cửa vào phòng, nói – "Nguy rồi, *Tranh Hùng* gặp sự cố ngắt kết nối hàng loạt, lượng khiếu nại đã vượt quá năm mươi nghìn người. Giám đốc Phương, anh mau lại xem xem thế nào."

Phương Tri Phi lập tức bỏ tài liệu xuống, chạy đến bộ phận kỹ thuật. Tổng giám đốc Đằng Đạt nhét một viên thuốc trợ tim khẩn cấp vào miệng, đáy lòng bỗng nảy ra một linh cảm cực xấu.

Trên thực tế, *Tranh Hùng* không chỉ xảy ra sự cố ngắt kết nối, mà còn xuất hiện càng nhiều tình huống nghiêm trọng hơn. Có người chơi nói trang bị của mình không dùng được, có người nói skill mất hiệu lực, cho dù sử dụng đường truyền tốc độ 4Mbps, trò chơi vẫn lag đến phát điên, đến khi hết lag thì nhân vật của mình cũng đã chết, hơn nữa toàn bộ trang bị đều không cánh mà bay, quả thực chẳng khác nào bị ma ám.

Thông tin khiếu nại ồ ạt đổ về website chính thức của Đằng Đạt, có người chơi phẫn nộ còn trực tiếp đăng bài bóc phốt lên diễn đàn, mắng *Tranh Hùng* treo đầu dê bán thịt chó.

*Rác rưởi! Thề đ*o bao giờ chơi nữa!*

May mà chưa thu phí, không thì tao chắc chắn sẽ lật tung trụ sở Đằng Đạt!

Công ty nhỏ đúng là công ty nhỏ mà, chất lượng không hề đảm bảo.

Hôm bữa sếp Chu bảo Tranh Hùng là bán thành phẩm, tao còn mắng ổng vô liêm sỉ, cố tình bôi nhọ Đằng Đạt, giờ xem lại hoá ra là thật.

Đương nhiên là thật rồi. Đằng Đạt mua lại bản quyền Tranh Hùng từ chính tay Chu thị mà, trò chơi này đến cùng ra sao, người có quyền lên tiếng nhất đương nhiên là Chu thị.

Chuẩn rồi, dù gì Chu thị cũng là công ty lớn, trò chơi chưa đạt tiêu chuẩn thì chắc chắn sẽ không phát hành. Nhưng Đằng Đạt thì khác, khó khăn lắm mới mua được cái cây hái ra tiền này, chưa chịu trồng trọt gì đã vội lay cật lực, cuối cùng người bị tổn thất lại là các anh em game thủ! May mà sự cố xảy ra đúng giai đoạn chơi thử, chứ mà đúng vào lúc thu phí thì tao nhất định sẽ kiện Đằng Đạt tội lừa đảo.

Những bài viết như vậy tràn lan trên mạng. *Tranh Hùng Đất Quỷ* trước đó nhận được bao nhiêu lời khen thì nay phải chịu bấy nhiêu chửi bới. Số lượng người chơi bắt đầu giảm mạnh.

Hỏi thăm tình huống rõ ràng, ông tổng Đằng Đạt suýt nữa hôn mê ngay tại chỗ. Ông ta siết chặt cánh tay Phương Tri Phi, nghiến răng nói – "Công đoạn hậu kỳ là do đội ngũ của cậu và Mạnh Uyển phụ trách, có vấn đề gì các người cũng phải chịu trách nhiệm. Các người mau nghĩ cách cho tôi, nếu không tất cả mọi người đều chết chắc!"

Để sáng lập Đằng Đạt, hai người đã trút hết toàn bộ tài sản của mình vào, còn vay mượn một khoản nợ khổng lồ. Công ty có thể khởi bước hay không, tất cả đều dựa vào tình trạng phát hành của *Tranh Hùng Đất Quỷ*. Hiện nay, *Tranh Hùng Đất Quỷ* bị đánh giá quá thấp, sau khi giai đoạn chơi thử kết thúc, chắc chắn sẽ không kiếm được bao nhiêu tiền, hai người chỉ có nước mất cả chì lẫn chài.

Lần đầu tiên, Phương Tri Phi lộ rõ vẻ căng thẳng, khởi động với thiết bị đầu cuối máy chủ để dò tìm vấn đề.

Y kiểm tra vài lần, cuối cùng nhíu mày nói – "Mã nguồn trò chơi bị làm rối một cách ác ý, máy chủ cũng bị hacker tấn công. Không có gì, đều là vấn đề nhỏ, gỡ rối mã nguồn rồi cài đặt thêm vài hệ thống phòng ngự là xong."

"Vậy các cậu mau sửa đi, khi nào xong thì đăng tin giải thích máy chủ bị hacker tấn công, cho người chơi biết không phải chất lượng trò chơi của chúng ta có vấn đề." – Tổng giám đốc thở phào nhẹ nhõm.

Phương Tri Phi gật đầu đồng ý, thức suốt đêm để chỉ huy đội ngũ gỡ rối mã nguồn. Nhưng y hiển nhiên đã xem nhẹ tính nghiêm trọng của vấn đề, cho dù y chỉnh sửa thế nào, khi sao lưu vào ổ cứng, mã nguồn sẽ lại khôi phục về trạng thái trước đó.

Phương Tri Phi dùng mọi biện pháp mà vẫn không sửa được dù chỉ một kí tự. Điều này khiến y ý thức được rằng kỹ thuật của người làm rối mã nguồn hơn y rất nhiều.

Chiều hôm sau, y rốt cuộc bó tay. Y liên hệ với một người bạn bên Mỹ của mình, chi một số tiền lớn để thuê người nọ sửa mã nguồn. Phương Tri Phi quen người này qua Internet hồi còn du học ở Mỹ, toàn bộ kỹ thuật hack của y đều bắt nguồn từ người này. Anh ta là người sáng lập nên tổ chức hacker hàng đầu nước Mỹ. Trên đời này, không có hệ thống nào mà anh ta không thể đột nhập, bao gồm cả hệ thống quốc phòng của các quốc gia.

Nếu không phải hai người là chỗ quen biết, anh ta tuyệt đối sẽ không nhận vụ làm ăn cỏn con này.

"Ông yên tâm, người bạn này của tôi là một trong những hacker giỏi nhất thế giới. Có anh ấy ra tay, mọi chuyện tuyệt đối không thành vấn đề." – Phương Tri Phi liên tục an ủi ông tổng già đang nôn nóng chờ đợi.

Y vừa dứt lời, bên kia liền kết nối với máy tính của y, đồng thời gửi cho y một đoạn audio.

"John, lần này không phải tôi không giúp cậu, kỹ thuật của người ra tay với cậu đã vượt ngưỡng thần sầu, tôi cũng không làm gì được. Cậu xem, anh ta còn cười nhạo tôi. John, tôi hy vọng anh hãy ngẫm kỹ xem mình rốt cuộc đã đắc tội với ai, sau đó gửi danh sách của họ cho tôi. Vị hacker này ngầu quá, tôi muốn kết bạn với anh ta!" – Đối phương sử dụng thiết bị thay đổi giọng nói để xử lý âm thanh của mình, hiển nhiên không muốn bại lộ thân phận.

Audio vừa kết thúc, lập tức lại có một video bật ra.

Trong video là hình ảnh màn hình máy tính, từng chuỗi mã nguồn trò chơi đã qua chỉnh sửa bỗng nhiên tụ thành hình lốc xoáy, liên tục di chuyển khắp màn hình. Vài giây sau, một nhóc con mặc tã lót ôm một khẩu súng nước bò ra từ trung tâm lốc xoáy, chĩa thẳng vào người đang ngồi đối diện màn hình, bi ba bi bô – "Không được nhúc nhích, ta là sứ giả công lý, mi đã bị bắt!"

Nhóc con mềm mềm múp múp, trông vô cùng đáng yêu. Thậm chí cuối video, Phương Tri Phi còn có thể nghe thấy tiếng cười biến điệu của người bạn kia.

Nhưng Phương Tri Phi thì không thể nào cười nổi. Không thể sửa đổi mã nguồn đồng nghĩa với việc họ phải lập trình lại hoàn toàn, còn phải nhúng tay vào trò chơi, tiến hành thử nghiệm, điều chỉnh… Cứ thế thì nói gì một tháng, cho dù tốn hơn nửa năm cũng không giải quyết được vấn đề. Nếu thực sự phải chờ đến lúc đó, đánh giá về *Tranh Hùng Đất Quỷ*đã sớm tụt đáy, không thể gượng dậy nữa.

Bảy mươi lăm triệu mà chỉ mua về được thứ rác thải như vậy. Phương Tri Phi rõ ràng không có bệnh tim, nhưng cũng cảm thấy lồng ngực mình tức nhói. Mà ông tổng Đằng Đạt thì đã sớm trợn trắng mắt, hôn mê

bất tỉnh.

Liên tưởng đến lời mắng *Tranh Hùng Đất Quỷ* là bán thành phẩm của Chu Doãn Thịnh, Phương Tri Phi hoàn toàn có lý do nghi ngờ hacker này là do đối phương tìm đến. Y không nuốt trôi được cơn tức này, về nhà bật laptop, thử hack vào hệ thống văn phòng Chu thị.

Nhưng vừa chạm vào lớp tường lửa thứ nhất, y đã bị đánh bật ra ngoài. Tên nhóc mặc tã lót xuất hiện trên màn hình, nâng súng nước bắn về phía y, miệng phát ra tiếng "biu biu biu".

Phương Tri Phi càng không chịu thua, cố gắng tấn công tường lửa lần nữa. Tên nhóc nọ cất súng nước đi, đổi sang chiếc tên lửa dài gấp đôi người nó, sau đó bóp cò.

Một tiếng "đoàng" vang dội khiến Phương Tri Phi giật bắn cả mình.Hiệu ứng 3D của đối phương quá thật, màn hình hiện lên hình ảnh nứt vụn như vừa bị đạn tên lửa dội trúng, nhấp nháy hai cái rồi tắt ngóm.

Đ* mẹ! Phương Tri Phi quăng mạnh chuột ra ngoài, không thể không thừa nhận kỹ thuật hacker của mình còn không bằng một phần vạn đối phương.

Mười ngón tay y liên tục vò bứt tóc mình, vẻ mặt vừa đau đớn vừa dữ tợn. Trong cơn phiền muộn, y không hề hay biết camera máy tính mình chưa hề mất đi tác dụng, vẫn đang lặng lẽ ghi lại hình ảnh khốn đốn, chật vật của y.

Chu Doãn Thịnh nằm bò ra giường, vịn màn hình cười sằng sặc.

Dịch Tranh chỉ quấn một chiếc khăn tắm trên hông, bước đến bên giường phát nhẹ bờ mông cong tớn của người yêu, mắng khẽ một câu "nghịch ngợm". Hiện nay, hắn đã cắm rễ ở nhà họ Chu, hơn nữa chiếm luôn nửa giường người yêu với lý do đàm đạo thâu đêm, ấy vậy mà bà Chu cũng không cảm thấy kỳ lạ chút nào.

"Mai là họp báo ra mắt trò chơi, em rất nóng lòng muốn xem biểu cảm của Phương Tri Phi. Một sản phẩm thấp kém như *Tranh Hùng* mà tên đó cũng dám đem ra bán, đúng là cười rụng răng."

Một khi phát hành, hai trò chơi này chắc chắn sẽ bị mang ra so sánh với *Tranh Hùng Đất Quỷ*, ai hơn ai kém chỉ cần xem là biết.

156. Quyển 13 - Chương 7

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Giờ phút này, toàn thể công ty Chu thị đều rất tự tin. Cuộc họp báo ra mắt trò chơi mới được tổ chức vô cùng long trọng, chẳng những mời rất nhiều phương tiện truyền thông có tiếng trên khắp cả nước đến tham dự, mà còn chi một khoản tiền lớn để mời hai ngôi sao nam nữ hàng đầu về làm người đại sứ.

Chu Doãn Thịnh ngồi cạnh Dịch Tranh, một người tươi cười nhã nhặn, một người mặt lạnh như tiền. Sau khi phần biểu diễn của hai ngôi sao kết thúc, các phóng viên lập tức ùa đến đặt câu hỏi cho hai người.

Dịch Tranh là đối tượng phỏng vấn chính của phóng viên, micro chất trước mặt hắn cũng nhiều nhất. Hắn thản nhiên nói – "Hôm nay là cuộc họp báo ra mắt trò chơi, mong mọi người phân rõ đâu mới là chính, đâu mới là phụ."

Phóng viên chuyển mục tiêu qua Chu Doãn Thịnh, lại thấy hắn chỉ cười một cách biếng nhác, xua tay nói – "Tôi sẽ không nói nhiều, trò chơi của chúng tôi rốt cuộc xuất sắc đến đâu, mời mọi người tự mình theo dõi."

Hắn bật màn hình led siêu lớn phía sau lên, vô số dải đen lướt qua màn hình, dần dần ghép thành một toà cung điện nguy nga. Một người đàn ông điển trai, cao lớn khoác đạo bào bế một thiếu niên thương tích đầy mình đi vào cung điện, giọng nói trầm mà vang dội – "Từ nay trở đi, Tinh Hải sẽ là đệ tử duy nhất của Tông Y ta. Các ngươi về đi, không cần xin nữa."

Tầm nhìn dịch chuyển, một ông lão tiên phong đạo cốt cùng một thiếu nữ đương độ thanh xuân đứng ngoài cửa, gương mặt toát vẻ ghen ghét, nhưng vẫn cứng ngắc cúi người thưa dạ. Hai người đi đến vách núi, dẫm lên ánh kiếm mà đi.

Cảnh tượng đột nhiên thay đổi, thiếu niên thương tích đầy mình lúc trước đã khỏi hẳn, tuy ngoại hình không khác, nhưng khí chất lại vô cùng kì dị. Thân hình khi thì mông lung khi thì rõ ràng của hắn luồn lách giữa vô vàn tu sĩ mặt nhăn mày nhíu, đôi tay hoá thành lưỡi dao sắc bén, thẳng tay cướp đoạt sinh mạng bọn họ. Đạo bào đen tuyền của hắn đã sớm sũng máu, sườn mặt dính một chuỗi bọt máu đỏ tươi, khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn toát lên nét ma mị khiến người ta kinh sợ.

"Gì mà ma công với chả tâm kinh, chẳng qua là cái cớ để các ngươi giết người đoạt bảo mà thôi. Nếu các ngươi đã vu Phương Tinh Hải ta rơi vào ma đạo, vậy hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, biến tội danh này thành hiện thực." – Giọng nói trong trẻo của thiếu niên toát lên vẻ vô cảm, trống rỗng, khiến người nghe cảm thấy thoải mái, nhưng cũng đồng thời sởn cả gai ốc.

Vừa dứt lời, hàng loạt tu sĩ tức thì hoá thành một làn sương máu văng tứ tung dưới tay hắn. Sương mù đỏ tươi lơ lửng xung quanh thiếu niên, hắn hơi ngửa đầu hít sâu một hơi, gương mặt toát vẻ mê say.

Tuy hình ảnh được làm từ hiệu ứng 3D, nhưng khuôn mặt ma mị của thiếu niên vẫn đẹp đến hớp hồn, ngay cả hơi thở dưới chóp mũi, sự rung động trên bờ mi đều như có thể cảm nhận một cách rõ ràng. Sự phẫn nộ của hắn, nỗi tuyệt vọng của hắn, sự tàn nhẫn của hắn, thân thủ nhạy bén và công pháp kỳ lạ của hắn, tất cả đều mang lại cho người ta một cảm giác người là thật mà không phải hư cấu.

Hội trường vốn náo nhiệt giờ im phăng phắc, các phóng viên há hốc, ánh mắt ngây dại. Cho dù ông trời ban cho họ sức tưởng tượng phong phú nhất, họ cũng không thể nào diễn tả được mảy may phong thái của

thiếu niên.

Tính cách nửa chính nửa tà, sát phạt quyết đoán của hắn tựa như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt màn hình.

Sau một hồi giết chóc, những tu sĩ bao vây tiêu diệt hắn không thể không dùng đến Tru Tiên trận lợi hại nhất để vây khốn hắn. Người cầm đầu rõ ràng là ông lão tiên phong đạo cốt nọ.

"Hôm nay, ta sẽ thay mặt sư tôn ngươi thanh lọc môn đồ." – Giọng ông ta hờ hững, ánh mắt toát vẻ thương xót, lại khiến người xem vô cùng khó chịu.

Thiếu niên bị nhốt trong Tru Tiên trận, bị Dương Cực thần hoả thiêu đốt, khuôn mặt ma mị rốt cuộc toát vẻ đau đớn. Khán giả bên dưới cũng cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay vô hình siết chặt, vừa tức vừa đau. Họ buồn nỗi buồn của thiếu niên, vui niềm vui của thiếu niên, phẫn nộ vì thiếu niên bị vu vạ.

Ngay khi thiếu niên mất đi thần trí, định tự móc nội đan của mình, không trung bỗng vang vọng một giọng nói vô cùng uy nghiêm – "Ai dám thay mặt Tông Y ta thanh lọc môn đồ? Thật to gan!"

Lời còn chưa dứt, đã có vô vàn ánh kiếm đen từ trên trời đánh xuống, đâm xuyên rào chắn không gian với khí thế sấm rền chớp giật. Khán giả bên dưới vội vàng ôm đầu che mặt, sợ bị đâm trúng. Họ thực sự cảm nhận được sự nguy hiểm từ chính những ánh kiếm kia.

Ngay khi ánh kiếm chiếm trọn màn hình, tầm nhìn lại chuyển về những tu sĩ đứng ngoài Tru Tiên trận. Bọn họ đều chưa kịp phản ứng chút nào đã bị chém nát vụn. Vô số pháp bảo cũng bị ánh kiếm đâm xuyên, hoá thành những hạt sáng li ti. Thậm chí có cả một thanh kiếm đen khổng lồ được ngưng tụ từ nguyên thần bổ lên trận pháp ngoài môn phái, làm nó vỡ đôi.

Vách đá có khắc bốn chữ "Vô Cực tiên tông" ầm ầm vỡ vụn, vô vàn lầu son gác tía đổ sụp chỉ trong giây lát. Giữa màn sương đỏ cùng khói bụi mù trời, người đàn ông nọ lại ôm thiếu niên thương tích đầy mình vào lòng, nói một cách chậm rãi – "Công pháp của Tinh nhi được truyền thừa từ ta. Nếu các ngươi mắng Tinh nhi là tà ma ngoại đạo, vậy thì từ nay hai sư đồ ta sẽ rời khỏi Vô Cực tiên tông, đoạ vào ma đạo. Nếu các ngươi muốn trừ ma vệ đạo, cứ việc đến Lãnh địa Chướng Khí ở ma giới tìm ta. Tông Y ta tu luyện Phá Thiên kiếm đạo hơn bốn trăm năm, có thể phá thiên, cũng có thể tru tiên!"

Hắn ung dung điều khiển ánh kiếm mà đi, nhưng tu sĩ ở đây lại không ai có gan ngăn cản. Cảnh quay chuyển từ môn phái đổ nát đến dải đất máu chảy thành sông phía sau, dòng máu uốn lượn hoá thành làn sương đỏ đậm, tô đậm bốn chữ đầy khí thế được viết theo lối cuồng thảo – *Phá Thiên Tru Tiên.*

Trailer trò chơi đầu tiên kết thúc trong tiếng nhạc nền sầu bi. Giới tu chân nguy nga, tráng lệ nhưng cũng tàn khốc đến cực độ kia để lại dấu ấn sâu đậm trong trí nhớ khán giả, khiến họ không ngừng hồi tưởng, không ngừng thổn thức, đồng thời vô cùng mong đợi.

Không để bọn họ kịp hoàn hồn, trailer trò chơi thứ hai đã bắt đầu trình chiếu. Đây là một trò chơi khoa

học viễn tưởng tên là *Star Wars*, trái ngược với phong cách cổ trang của trò chơi trước. Nhưng chất lượng hình ảnh, concept nhân vật, cốt truyện, nhạc nền… đều không thua kém gì trò chơi đầu tiên.

Khi hàng đàn trùng tộc xuất hiện nơi con người sinh sống mà tàn sát, tìm kiếm thức ăn, khán giả đồng loạt hít ngược một hơi, có người còn hét lên vì sợ; đồng thời, khí thế oai hùng và sự phối hợp ăn ý của những chiến sĩ điều khiển robot cũng khiến họ không kìm lòng nổi mà cất tiếng reo hò.

Những hình ảnh đặc sắc nhất, thú vị nhất đều được tập hợp trong trailer, tạo nên sự kích thích thị giác mãnh liệt. Độ phân giải nét từ chiến hạm du hành giữa vũ trụ vô ngần đến từng sợi tóc nhân vật.

Hiệu ứng 3D thật đến từng chi tiết quả thực chất lừ đến mức làm người ta run rẩy.

Đấy nào phải trailer trò chơi, rõ ràng là phim bom tấn với chi phí đầu tư hàng tỷ đồng, thậm chí hơn xa phim bom tấn Âu Mỹ ấy chứ. Chế tác hoàn mỹ là như thế nào? Đây mới chính là chế tác hoàn mỹ! So với hai trò chơi này, *Tranh Hùng Đất Quỷ* quả nhiên chỉ có thể hình dung bằng hai chữ "sơ sài". Hay nói trắng ra, nó chỉ là một bán thành phẩm ẩu tả.

Lời nói hôm đó của Tổng giám đốc Chu vẫn văng vẳng bên tai, hôm nay xem ra không có chút thành phần phóng đại nào.

Trailer kết thúc được một, hai phút, bên dưới mới vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Nam minh tinh làm đại sứ cho *Star Wars* lặng lẽ xích lại gần Chu Doãn Thịnh, mặt dày mày dạn hỏi – "Sếp Chu à, có thể tặng em mười bộ đĩa game được không?" – Trời má tui ngứa tay quá đi mất!

Trước khi được trình chiếu, hai trailer này được bảo mật tuyệt đối, không chỉ cậu ta, mà ngay cả ban lãnh đạo công ty cũng có nhiều người chưa từng được xem. Cậu ta là game thủ lâu năm, xem qua là biết hai trò chơi này xuất sắc đến mức nào.

Chu Doãn Thịnh cười gật đầu, rất hài lòng với hiệu quả mà cuộc họp báo giành được. Có điều, cảm xúc của người bên cạnh càng ngày càng tối tăm. Giao công việc còn lại cho trưởng phòng kinh doanh, Chu Doãn Thịnh kéo người yêu rời khỏi hội trường.

Hai người ngồi lên chiếc xe đa dụng đen, trở về nhà.

"Sao hôm nay cứ yên lặng thế?" – Chu Doãn Thịnh đùa nghịch ngón tay thon dài của chồng mình. Hắn cố tình biên tập hai trailer kia chính là để kích thích trí nhớ anh ta, hiện nay xem ra có vẻ cũng có chút tác dụng.

"Có phải anh nhớ ra điều gì hay không? Đầu có đau không?" – Hắn cười, đưa tay day thái dương cho chồng mình.

"Anh cần nhớ ra điều gì?" – Dịch Tranh bắt lấy cổ tay hắn, ánh mắt đen kịt. Hắn chớp chớp mắt, giọng

nói đượm vẻ khổ sở và bối rối – "Anh không đau đầu, nhưng nơi này khó chịu quá." – Hắn chỉ tim mình.

Chu Doãn Thịnh thở dài một tiếng, hạ tay xoa ngực cho hắn, lại bỗng nhiên bị hắn kéo vào lòng, cởi quần cả hai bằng tốc độ nhanh nhất rồi đâm mạnh vào.

Chu Doãn Thịnh rên khẽ, trách mắng – "Đm anh điên à? Có biết giờ em chỉ là người thường hay không?"

Dịch Tranh không để ý đến lời nói tối nghĩa của hắn, chỉ cứ thế chuyển động. Cánh tay mạnh mẽ ôm hắn rất chặt, chặt như muốn nghiền nát xương sườn hắn, hoà hắn vào máu thịt mình. Chỉ có cách thức thô bạo này mới có thể khiến hắn cảm nhận được một cách rõ ràng rằng người nọ vẫn tồn tại.

Cậu ấy đã trở về, hắn không mất đi cậu ấy.

Cảm nhận được tâm trạng nóng nảy, bất an của hắn, Chu Doãn Thịnh thở dài, sau đó kéo cửa kính ngăn ghế lái với đằng sau lên, xoay người để mặt đối mặt với hắn rồi đặt một nụ hôn dịu dàng lên đôi mắt đen thẳm của hắn. Thấy đôi mắt nọ đong đầy tình yêu, Chu Doãn Thịnh khe khẽ bật cười…

Được sự giúp đỡ từ Tập đoàn Tài chính Dịch thị, hiện nay Chu thị căn bản không thiếu tiền. Cuộc họp báo vừa kết thúc, hai trailer lập tức được trình chiếu luân phiên trên các phương tiện thông tin đại chúng lớn, mà tuyên truyền trên Internet lại càng rầm rộ, đi đâu cũng thấy.

Phương Tri Phi và Tổng giám đốc Đằng Đạt ngồi trong văn phòng, canh đúng thời gian xem trailer. Nhạc nền dần dần biến mất, vẻ mặt của hai người đều chuyển từ khinh miệt, trào phúng thành kinh ngạc, không dám tin tưởng. *Tranh Hùng Đất Quỷ* mà họ từng coi là kinh điển nay lại trở nên tệ hại cùng cực.

"Chẳng phải cậu nói đội ngũ của cậu là đội ngũ hàng đầu Trung Quốc hay sao? Vậy thế này là sao?! Đội ngũ hàng đầu mà lại chế tạo ra cái thứ rác rưởi này à? Mẹ kiếp Phương Tri Phi, cậu xem cho rõ đi, xem xem người ta hơn cậu ở đâu! Không có bản lĩnh thì đừng có đao to búa lớn như vậy. Nếu không phải cậu xúi bẩy tôi, tôi có thể rời khỏi Chu thị, tự lập công ty riêng hay sao? Mẹ kiếp cậu hại chết tôi rồi cậu có biết không!" – Ông tổng Đằng Đạt vừa tức giận mắng vừa dốc thuốc trợ tim cấp tốc vào miệng.

Phương Tri Phi nhìn chằm chằm màn hình máy tính, tròng mắt đỏ sậm, vẻ mặt méo mó. Muốn làm ra hai trò chơi hoàn mỹ như vậy, ít nhất cũng phải tốn bảy, tám năm trời. Nhưng từ trên xuống dưới Chu thị, không một ai biết Chu Doãn Thịnh bắt đầu nghiên cứu và phát triển game này từ khi nào, mời đội ngũ chế tác nào. Cho dù bị vu oan, vào tù, hắn cũng không hó hé tiếng nào, chỉ lặng lẽ ngủ đông. Mãi đến khi *Tranh Hùng Đất Quỷ* lẫn cổ phiếu của cha y đều bị bán đi, hắn mới nhảy ra, xoay chuyển tình thế bằng cách thức không thể nào tưởng tượng.

Bởi vậy, có thể thấy hắn đã sớm nắm rõ cục diện hiện tại trong lòng bàn tay. Hắn hoàn toàn không phải cậu ấm vô công rỗi nghề hay kẻ phá gia chi tử gì hết, mà trái lại, hắn sở hữu một lòng dạ thâm trầm, một cơ mưu quyết đoán, vượt xa mình rất nhiều. Phương Tri Phi vuốt mặt, nở một nụ cười gằn dữ tợn. Y thừa

nhận mình đã thua, nhưng y có thể thua, chứ tuyệt đối sẽ không gục ngã. Đây mới chỉ là ván thứ nhất, cuộc chiến về sau vẫn còn rất dài.

Trong phòng R&D công ty Đằng Đạt, ngoại trừ vài thực tập sinh, còn lại tất cả đều là nhân viên cũ của Khoa học Kỹ thuật Chu thị. Họ thẫn thờ ngồi trên ghế, mãi đến khi trailer chiếu xong mới đồng loạt thở hắt ra. Lúc trước, họ từng ngạo mạn tuyên bố rằng Trung Quốc không có bất kỳ đội ngũ nào có thể sánh tầm với họ, cho nên nếu Khoa học Kỹ thuật Chu thị muốn vùng dậy lần nữa bằng cách mà *Tranh Hùng Đất Quỷ* chiếm lĩnh thị trường thì quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng lúc này đây, Khoa học Kỹ thuật Chu thị dùng sự thật để chứng minh cho họ thấy, kỹ thuật mà họ xưng là hàng đầu chẳng qua chỉ là một đống rác rưởi thô sơ, không đáng nhắc đến mà thôi. Họ bất giác cùng cúi đầu, gương mặt đau rát như thể bị ai đó tát mạnh mấy chục bạt tai. Không còn gì nghi ngờ, Khoa học Kỹ thuật Chu thị nhất định sẽ vùng dậy một cách mạnh mẽ, hơn nữa sẽ phát triển tốt hơn trước kia rất nhiều. Họ vốn đều là những nhân vật thuộc hàng thâm niên của Chu thị, nhiều người còn từng được trao cổ phần, trở thành người quyết sách của công ty. Nhưng giờ đây, họ đã bán đứt cổ phần, đến Đằng Đạt làm việc. Vốn tưởng rằng có thể sáng lập lên thần thoại bằng chính đôi tay của mình, kết quả lại sáng lập lên một trò cười.

Một khi Đằng Đạt đóng cửa, với sự uy tín và đạo đức nghề nghiệp đã bị tổn thất, bọn họ chắc chắn sẽ không tìm được công việc đàng hoàng. Mất rồi, tất cả đều mất hết rồi!

Nhớ lại khi Mạnh Uyển và Phương Tri Phi uốn ba tấc lưỡi dụ dỗ họ đến nơi này, đáy lòng họ bừng lên nỗi căm hận ngút trời.

Hai trò chơi, mỗi trò tập trung tấn công vào một thị trường – Trung Quốc và Âu Mỹ. Công tác tuyên truyền bên thị trường Âu Mỹ đương nhiên do Tập đoàn Tài chính Dịch thị phụ trách. Thị trường Trung Quốc thì căn bản không cần lo tuyên truyền, phiên bản open beta vừa lên sóng, số lượng tải về ngày đầu tiên đã vượt ngưỡng hai trăm nghìn người.

Sau khi chơi thử nửa tháng, tất cả người chơi đều phát cuồng. Rất nhiều lời khen xuất hiện trên các diễn đàn trò chơi lớn nhỏ, tạo nên tiếng vang lớn hơn cho trò chơi này.

"Xem trailer xong, tui lập tức tải về ngay. Lúc ấy, tui chỉ nghĩ: Đây thực sự là trailer game mà không phải là phim bom tấn Mỹ à? Hiệu ứng đúng là best luôn! Tui rất tò mò, không biết độ phân giải thực sự của game liệu có khác với trailer hay không. Nhưng giờ, tui chỉ có hình dung cảm nhận của mình bằng mấy chữ này – Game như thật, hay vãi l…!"

"Game quá có tâm! Không chỉ những NPC quan trọng của các môn phái lớn với hội boss ngầu hết phần thiên hạ, mà ngay cả từng bông hoa ngọn cỏ cũng đều như có sinh mệnh riêng vậy. Đây tuyệt đối không chỉ là một trò chơi, mà còn là một thế giới chân thực."

"Mị vừa mới vào Luyện khí kỳ, thấy đan điền mình cũng nong nóng."

"Vừa xem một NPC sư huynh độ kiếp bước vào Kim đan kỳ, sấm sét trông rất thật, giờ tôi vẫn đang trong trạng thái toàn thân tê dại. Kỹ thuật của đội ngũ chế tạo ra trò chơi đã vượt ngưỡng thần sầu, có khi bên Âu Mỹ cũng chưa từng có ai vượt qua được!"

"Đồng ý với thím trên. Tôi vừa nghe tin có công ty giải trí nào đó bên Âu Mỹ xem trailer xong mê luôn, hy vọng có thể hợp tác thực hiện một bộ phim bom tấn về đề tài ma thuật với đội ngũ chế tác của Khoa học Kỹ thuật Chu thị, số tiền đầu tư ít nhất lên đến hai trăm triệu. Hollywood có nhiều đội ngũ hiệu ứng như thế mà họ đều không hài lòng."

Trên mạng có rất nhiều lời khen như vậy. Thời gian chơi thử mới trôi qua hơn một nửa, lượng người chơi *Phá Thiên Tru Tiên* cũng đã đạt mức chục triệu khiến người ta líu lưỡi. Đương nhiên, sau khi thu phí, số liệu này nhất định sẽ giảm bớt, nhưng vẫn sẽ giữ vững vị trí đầu bảng xếp hạng những trò chơi có số lượng người chơi nhiều nhất toàn cầu. Thành tích của *Star Wars* ở Âu Mỹ cũng cao vượt mức tưởng tượng, trước mắt đã đạt năm trăm năm mươi nghìn lượt tải về, mà còn tăng theo từng ngày.

Những vấn đề kỹ thuật mà người chơi từng lo lắng chưa hề xuất hiện, trái lại, càng chơi lâu càng có thể lĩnh hội hai trò chơi này được chế tác hoàn mỹ đến mức nào. *Phá Thiên Tru Tiên* bao gồm bốn phó bản lớn là nhân giới, ma giới, tiên giới, thần giới, mỗi giới lại có rất nhiều phó bản. Hiện nay, trò chơi mới chỉ cập nhật đến phó bản nhân giới, về sau level càng cao, phó bản mà người chơi đi vào sẽ càng khó, độ tuyệt vời cũng sẽ tăng gấp bội, là dạng game càng chơi càng nghiền. Thậm chí, Luyện khí kỳ, Trúc cơ kỳ, Kim đan kỳ… cũng được phân chia cấp bậc một cách chặt chẽ, khi thăng cấp cần gánh lôi kiếp, khiến người chơi được trải nghiệm cảm giác tu tiên một cách thiết thực.

Có thể nói, một khi bắt đầu chơi *Phá Thiên Tru Tiên*, rất ít người có thể bỏ game.

Trái ngược với đó, vấn đề kỹ thuật của *Tranh Hùng Đất Quỷ* lần lữa mãi không được giải quyết. Số lần ngắt kết nối, mất trang bị quá nhiều, rất nhiều người chơi trực tiếp xoá trò chơi.

Theo nguyên văn lời họ nói thì là: "Đã chơi *Phá Thiên Tru Tiên* và *Star Wars* rồi thì căn bản không còn hứng thú chơi trò chơi khác nữa, huống gì thứ rác rưởi như *Tranh Hùng*."

Hiện nay, giai đoạn chơi thử của *Tranh Hùng Đất Quỷ* đã kết thúc, Đằng Đạt bắt đầu thu phí từ người chơi. Phương Tri Phi cầm lấy báo cáo mà phòng tài vụ đưa đến, lướt xem những số liệu vô cùng thê thảm được ghi trên đó.

Đằng Đạt không chỉ không lời đồng nào, mà còn lỗ lã gần mười triệu đồng chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi. Nếu thêm cả bảy mươi lăm triệu đồng tiền mua bản quyền, hai mươi triệu đồng phí tuyên truyền và gia công hậu kỳ vay mượn, năm triệu dollar tiền thuê hacker chỉnh sửa mã nguồn, hạn mức tổn thất của Đằng Đạt đã lên đến hơn một trăm ba mươi triệu đồng.

Nếu muốn cứu Đằng Đạt, chẳng những phải kịp thời bổ khuyết lỗ hổng khổng lồ này, mà còn cần tiêm vào một khoản vốn kếch xù, như cách mà Tập đoàn Tài chính Dịch thị cứu vãn Chu thị. Nhưng biết đi đâu mà tìm một Dịch thị thứ hai bây giờ? Tai tiếng con riêng hãm hại con trong giá thú vào tù của mình vừa bị bóc ra, tất cả những người từng thân thiết với mình đều trở nên xa cách, thậm chí né tránh mình.

Mãi đến giờ phút này, Phương Tri Phi mới nhận ra việc danh dự bị tổn hại gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào đối với y. Đôi bên hợp tác, đầu tiên cần chú trọng nhân phẩm và uy tín của nhau, sau đó mới là thực lực. Mà nhân phẩm và uy tín của y hiển nhiên đã mất hết.

Nay y như một con thú bị dồn vào đường cùng, ngày ngày quanh quẩn bên bờ tuyệt vọng và điên cuồng.

Nhưng đối với Chu Doãn Thịnh, trò chơi vẫn chưa kết thúc. Hắn gửi một số tài liệu trong máy tính Phương Tri Phi cho cục thuế, sau đó dùng 008 tạo một video và hai tệp audio, gửi vào thư mục tài vụ của Phương Tri Phi.

Hôm sau, Phương Tri Phi vừa đến công ty đã thấy máy tính của mình và phòng tài vụ bị cán bộ thuế niêm phong. Sếp lớn đã phát bệnh tim, bị đưa đi bệnh viện, y không thể không tự mình đến nói chuyện.

"Có người tố giác công ty các anh huy động vốn bất hợp pháp với lượng tiền khổng lồ. Hiện nay, chúng tôi cần thẩm tra sổ sách kế toán của công ty các anh theo pháp luật."

"Đương nhiên là được. Nếu có yêu cầu gì, chúng tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp." – Phương Tri Phi lặng lẽ nhìn lướt qua máy tính mình một cái. Y tin chắc không ai có thể tìm ra thư mục tài vụ mà y che giấu, vì vậy trong lòng hoàn toàn không cảm thấy căng thẳng.

Một cán bộ thuế bật máy tính y lên, tìm thấy thư mục liên quan đến tài vụ dễ như trở bàn tay. Người nọ mở thư mục, xem đi xem lại vài lần, vẻ mặt hơi ngây ngẩn. Anh ta bình tĩnh nhấn nút tạm dừng, đeo tai nghe lên, sau đó tiếp tục cho chạy video. Vài phút sau, anh ta tháo tai nghe, gọi – "Sếp, anh lại xem cái này một chút."

Phương Tri Phi đứng ngoài văn phòng, thấy hai người dán mắt vào máy tính mình với vẻ mặt kỳ dị, tâm trạng vốn bình tĩnh của y bắt đầu trở nên nôn nóng. Các phòng làm việc đã rơi vào sự giám sát của cán bộ thuế, y không được vào, chỉ có thể đi tới đi lui.

Một lát sau, cán bộ dẫn đầu gọi một cuộc điện thoại, vừa thuật lại điều gì đó vừa liếc nhìn Phương Tri Phi bằng ánh mắt sắc lạnh. Phương Tri Phi lau mồ hôi trán, cứng nhắc đi đến khu vực trà nước.

Y đổ hai gói cà phê đen vào cốc, muốn dùng hương vị đắng ngắt để hoà tan nỗi bất an nơi đáy lòng mình. Hai cán bộ thuế làm bộ lơ đãng đi ngang qua. Thấy y không chạy trốn, họ cũng liền chờ ngoài hành lang.

Đến lúc này, Phương Tri Phi đã nhận ra điều bất thường. Y cảm thấy mình cần thoát khỏi đây ngay lập tức, nếu không sẽ xảy ra tình huống vô cùng nguy hiểm. Y vờ run tay, đổ cà phê lên người, sau đó giả bộ thong dong mà đi vào nhà vệ sinh.

Nhưng hai cán bộ thuế cũng đi vào theo, nhìn y chằm chặp bằng ánh mắt lạnh như băng.

Y không còn cách nào khác, đành rửa qua vết cà phê rồi ngoan ngoãn đi ra ngoài. Chưa đến cửa văn phòng,

vài cảnh sát đã vội vàng chạy đến. Chứng minh thân phận xong, họ lập tức còng tay y lại.

Trong phòng thẩm vấn, đối mặt với ánh đèn chói mắt và gương mặt lạnh lùng của nhân viên điều tra, Phương Tri Phi lắp bắp nói – "Đồng chí cảnh sát, rốt cuộc tôi phạm tội gì?"

Phụ trách thẩm vấn vẫn là hai cảnh sát một già một trẻ nọ. Cảnh sát trẻ tuổi lấy chiếc máy tính xách tay trong túi niêm phong vật chứng ra, hỏi – "Anh có biết cái này không?"

"Biết, đây là laptop của tôi."

"Vậy anh giải thích cho chúng tôi đây là gì." – Cảnh sát trẻ tuổi khởi động máy, mở video được giấu trong thư mục tài vụ, sau đó quay màn hình về phía nghi can.

Phương Tri Phi nhíu mày nhìn sang, sắc mặt tức thì xám xịt. Đó là hình ảnh người phụ nữ váy đỏ bị hai gã đàn ông thay phiên cưỡng hiếp, bắt đầu từ khi cô ta kéo Chu Doãn Thịnh đã hôn mê bất tỉnh vào phòng, tiếp đó gọi điện cho Mạnh Uyển xin giúp đỡ, cuối cùng là đoạn hai gã đàn ông đến thay phiên cưỡng hiếp cô ta, quá trình vô cùng rõ ràng.

"Tôi với bạn gái vẫn luôn dùng chung chiếc laptop này, tôi không biết trong folder lại có video này." – Phương Tri Phi tỏ vẻ kinh ngạc, lại thấy góc trái dưới video bỗng dưng xuất hiện một tên nhóc 3D mặc tã cầm súng nước, biu biu hai tiếng rồi lại biến mất.

Y lập tức hiểu ra, dường như mình lại rơi vào bẫy của đối phương, hơn nữa càng ngày càng nguy hiểm. Vẻ mặt chuyển từ kinh ngạc sang sợ hãi, y kêu to – "Video này không liên quan đến tôi! Tôi hoàn toàn không biết Mạnh Uyển lưu gì trong máy. Các anh cứ kiểm tra đi, trên chiếc máy này chắc chắn có vân tay của cô ấy! Công việc của cô ấy là thiết kế, bình thường dùng máy còn nhiều hơn tôi."

Cảnh sát trẻ tuổi ung dung tắt video đi, mở một tệp audio khác, tiếng trò chuyện giữa Phương Tri Phi và Mạnh Uyển vang lên một cách rõ ràng.

"Uyển nhi, chuyện kia thế nào rồi? Đã tìm ra ai chưa?"

"Tìm ra rồi."

"Có tin được không?"

"Tin được, người đàn bà kia rất ham tiền, vung tay quá trán hơn mười nghìn tệ để sống sang, còn cào mặt ăn vạ trong quán bar nữa. Em đã thoả thuận với cô ta rồi, đẩy Chu Doãn Thịnh vào tù xong sẽ cho cô ta hai trăm nghìn, tiền Chu Phương Phương cho để bịt miệng thì coi như khoản cô ta kiếm thêm. Nghe nói

nhà họ Chu rất giàu, tiền triệu chỉ là chuyện nhỏ, cô ta lập tức đồng ý luôn."

"Tốt quá. Em nhớ cẩn thận đấy."

"Em biết rồi. Yêu anh!"

Cuộc đối thoại ác độc kết thúc trong ngọt ngào, khiến người ta không rét mà run. Cảnh sát trẻ tuổi lạnh lùng nhìn Phương Tri Phi một cái, mở tệp audio thứ hai.

"Tri Phi, Chu Doãn Thịnh vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, không đóng kịch được, phải làm sao bây giờ?"

"Tìm người thế thân."

"Ý anh là thuê người hiếp dâm cô ta thật luôn á?"

"Ừ."

"Nhưng đấy là phạm pháp!"

"Bị bắt thì mới gọi là phạm pháp, không bị bắt thì không phải là phạm pháp. Nhớ quay lại cảnh hiếp dâm, người đàn bà kia sẽ không nói ra đâu. Được rồi, mau đi làm đi."

Âm thanh đột nhiên im bặt, trong đầu Phương Tri Phi chỉ có một suy nghĩ: Audio là giả! Y chưa từng nói thế bao giờ! Dù có nói cũng tuyệt đối không phải như vậy, chỉ tương tự mà thôi.

Có người đang hãm hại y!

157. Quyển 13 - Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Tin CEO Đằng Đạt – Phương Tri Phi bị bắt nhanh chóng xuất hiệt trên các phương tiện thông tin tài chính và xã hội lớn. Vì tiếng tăm của Tranh Hùng Đất Quỷ lúc trước cùng hành động phô bày chuyện tình cảm

sau khi Mạnh Uyển đoạt giải về sau, hơn nữa còn vì ngoại hình tốt đẹp và quá trình phấn đấu đậm chất giai thoại của hai người, rất nhiều quần chúng nhân dân vẫn duy trì sự chú ý cao độ đối với hai người.

Giờ đây, cặp đôi tài năng nhất mà mọi người từng ca ngợi, nữ thì vào tù do dính líu đến vụ án hiếp dâm, lừa gạt, vu khống, nam ngay sau đó cũng vào theo, thoáng chốc đã trở thành cặp đôi vô nhân đạo nhất.

Nhưng sự chú ý dành cho hai người không những không giảm, mà còn tăng vùn vụt. Rất nhiều người đều đặt ra nghi vấn về nguyên nhân Phương Tri Phi bị bắt, nhưng vì vụ án vẫn đang trong thời gian thụ lý, không tiện tiết lộ tin tức, cho nên phía cảnh sát vẫn chưa đưa ra câu trả lời.

Chu Doãn Thịnh âm thầm giúp cán bộ thuế vượt tường lửa mà Phương Tri Phi thiết lập trong hệ thống kế toán của Đằng Đạt, hại Đằng Đạt một vố đau điếng. Sau đó, hắn lại lợi dụng weibo một nhân viên điều tra nào đó để phát tán video và audio, lời tựa viết: Tất cả mọi người trên thế giới ra mà xem mặt người dạ thú thực sự là như thế nào.

Chưa đầy vài phút, lượt chia sẻ của bài đăng này đã vượt mức mười nghìn. Dân chúng vô cùng phẫn nộ đối với chuyện này. Vốn trong lòng họ, ba người nhà Phương Tri Phi đã là đại diện cho sự vô liêm sỉ. Nay còn thêm chuyện này nữa, đúng là loài cầm thú độc ác, thâm hiểm. Chủ weibo lấy tựa không sai chút nào.

Cha con nhà họ Phương không hổ là cha nào con nấy. Cha thì lừa tình lừa tiền, con còn ghê gớm hơn, muốn nhà họ Chu tan cửa nát nhà. Sao họ có thể yên tâm, thoải mái được khi moi tiền từ nhà họ Chu? Sao họ có thể thản nhiên, tự đắc được khi hãm hại Chu Doãn Thịnh? Bọn họ quả thực không có chút giới hạn đạo đức lẫn ý thức pháp luật nào!

Câu nói "không bị bắt thì không phải là phạm pháp" của Phương Tri Phi trở thành câu nổi tiếng trên mạng, vừa hay hiện nay cả nước đang trong thời kỳ đẩy mạnh chiến dịch truy quét tội phạm, câu nói này xuất hiện trên mạng với tần suất quá thường xuyên, tạo nên ảnh hưởng xã hội vô cùng nghiêm trọng, thậm chí kinh động đến cả bộ công an. Bộ công an còn đặc biệt gọi điện thoại đến, yêu cầu xử lý nghiêm khắc vụ án này.

Mà nhân viên điều tra truyền bá đoạn video và audio qua weibo cũng bị đình chỉ công tác vì lý do tiết lộ vật chứng. Anh ta liên tục kêu oan, nói bài trên weibo không phải do mình đăng, đề nghị cơ quan hỗ trợ điều tra. Thông qua điều tra, cảnh sát mạng không phát hiện ra dấu vết hacker xâm nhập, người nọ cuối cùng vẫn bị cách chức.

Thấy website cục cảnh sát đăng thông báo đình chỉ công tác, Chu Doãn Thịnh nhướn mày cười.

"Người nọ có thù oán gì với em à?" – Dịch Tranh nhìn thoáng qua laptop trên đùi người yêu.

"Kiếp trước có thù."

Chu Doãn Thịnh nhắm mắt, lần nữa nhớ lại tình cảnh kiếp trước. Chính gã cảnh sát này nhận lấy hai triệu từ bà Chu theo sự sắp đặt của Phương Tri Phi. Sau khi lấy được chứng cứ bà Chu đút lót, anh ta ngay lập tức nộp lên trên, khiến bà Chu bị bắt. Mà anh ta chẳng những nhận được một khoản tiền nước từ Phương Tri Phi, mà còn được cấp trên khen ngợi vì hành vi trung thực, liêm chính, từ đó về sau con đường công danh suôn sẻ, thuận lợi.

Chu Doãn Thịnh đã thề sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai từng khiến mình, khiến nhà họ Chu rơi vào đường cùng, gã cảnh sát này đương nhiên cũng nằm trong số đó.

Dịch Tranh không biết người yêu mình đang suy nghĩ gì, nhưng cũng cảm nhận được tâm trạng phẫn nộ của hắn, bèn xoa đầu hắn tỏ vẻ trấn an. Xe đa dụng đỗ trước cửa toà án, hai người đỡ một bé gái đeo khẩu trang đi vào toà án. Bà Chu theo sát phía sau, nét mặt bình thản. Thấy phóng viên ngồi canh ngoài toà án, bà còn khẽ gật đầu chào hỏi.

Các phóng viên muốn ùa đến phỏng vấn, lại lập tức bị mấy vệ sĩ ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ đi vào phòng xét xử số một. Hôm nay là ngày Phương Tri Phi ra toà.

Phương Côn Bằng và bồ nhí tay nắm tay ngồi xuống hàng ghế dự thính bên trái, trán kề trán lẩm nhẩm điều gì đó, dường như đang cầu nguyện. Bà Chu ngồi xuống hàng ghế dự thính bên phải, cười nhạt – "Cầu

nguyện không có tác dụng gì đâu, trình bày hành vi phạm tội của Phương Tri Phi cho Chúa nghe sẽ chỉ làm bẩn tai Chúa mà thôi."

"Bà đừng có quá đáng!" – Bồ nhí rưng rưng nói.

Phương Côn Bằng ôm lấy bà ta với thái độ che chở. Ông ta nhìn về phía Chu Doãn Thịnh – người đang bày ra vẻ mặt lười nhác, lạnh lùng nói – "Tri Phi nói với tôi đoạn ghi âm là do cậu thuê hacker ghép, là giả, tuyệt đối sẽ không qua được thẩm định của phía cảnh sát. Tri Phi sẽ không sao hết. Chờ nó ra ngoài, tôi sẽ tố cáo cậu với bên cảnh sát!"

"Được thôi, cứ chờ anh ta vô tội, được phóng thích đi rồi nói sau." – Chu Doãn Thịnh bước đến bên cạnh Phương Côn Bằng, nhìn xuống ông ta, nói từng câu từng chữ – "Thực ra, ông hiểu rõ Phương Tri Phi rốt cuộc là hạng người như thế nào hơn bất kỳ ai. Chuyện anh ta sai Mạnh Uyển hãm hại tôi, ông đều biết. Vậy nên ông mới ngạc nhiên đến đánh rơi cả chén khi thấy tôi được phóng thích. Con trai ông trước nay chỉ có một mình Phương Tri Phi, chứ đối với tôi, thái độ của ông chỉ có khinh thường và khinh thường. Nhưng ông biết chứ, tôi vẫn muốn cảm ơn ông."

Quần chúng dự thính đặc biệt quan tâm đến vở kịch nhà quyền quý này. Tất cả đều sôi nổi vểnh tai.

"Tôi muốn cảm ơn ông đã nguỵ trang thành một kẻ đạo mạo như vậy khi ở nhà họ Chu, cho tôi thấy bộ mặt chính trực nhất, tài hoa nhất của ông. Mưa dầm thấm đất, điều đó đã giúp tôi trở thành một con người lương thiện, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, biết vươn tay giúp đỡ khi người khác cần. Trước kia ông thường nói, phương pháp giáo dục tốt nhất chính là lấy mình làm gương, tôi cảm thấy câu này rất đúng. Ở nơi tổ ấm mà ông vụng trộm vun đắp, ông không cần phải nguỵ trang nữa, có thể tự do sống thật với bản thân, thế nên Phương Tri Phi mới thấy gì học nấy, kế thừa bộ mặt tối tăm nhất, nhơ nhuốc nhất mà ông giấu trong xương tuỷ. Phương Tri Phi có ngày hôm nay không phải lỗi của bất kỳ ai khác, mà là trách nhiệm của một mình ông. Ông áp dụng cách thức khác nhau dạy dỗ ra hai người con hoàn toàn khác nhau, lẽ nào ông không biết ngẫm lại hay sao?"

Hắn dừng một chút, nói một cách chân thành – "Vì vậy, tôi muốn cảm ơn ông đã cho tôi toàn bộ năng lượng tích cực của mình. Đây là món quà tuyệt nhất mà ông dành tặng cho tôi." – Nói đoạn, hắn hơi cúi người chào, ngồi xuống hàng ghế dự thính bên phải, cử chỉ lẫn phong thái đều nhã nhặn hết chỗ chê.

Đôi mắt bà Chu đong đầy nước mắt, lặng yên ngồi cạnh con trai, thanh thản vỗ lưng con trai mình.

Lúc này, thẩm phán đã ngồi vào ghế chủ toạ, công tố viên và bị cáo an vị tại vị trí dành cho mình, người dự thính cũng đến tương đối đông đủ. Nghe thấy lời nói của Chu Doãn Thịnh, tất cả người dự thính đều vỗ tay tán thưởng, gương mặt toát vẻ cảm khái.

Thẩm phán đánh giá Chu Doãn Thịnh rất cao, nhưng vẫn gõ gõ búa gỗ yêu cầu mọi người yên lặng.

Phương Côn Bằng thẫn thờ đứng yên tại chỗ, bị bồ nhí kéo một cái mới ngồi phịch xuống. Nhớ khi còn ở nhà họ Chu, ông ta luôn nguỵ trang mình thành một kẻ trí thức có phẩm chất đạo đức cao thượng, hễ Chu Doãn Thịnh phạm chút lỗi nhỏ là ngay lập tức trách cứ hắn, thậm chí chọn cách xử phạt về thể xác. Mỗi lần làm như vậy, ông ta căn bản không có ý định đối xử tử tế với đứa con trai này, mà chủ yếu chỉ muốn trông thấy vẻ mặt đau đớn, buồn tủi của hắn.

Nhưng khi trở về tổ ấm bên ngoài, ông ta sẽ hoàn toàn buông thả bản thân, mắng nhiếc Chu Đường và Chu Phương Phương bằng những ngôn từ độc địa nhất, phô bày sự bất mãn và phẫn nộ của mình. Ông ta còn thường gọi con trai đến bên cạnh mình, nói với y rằng muốn giành được điều gì đó thì phải biết không từ thủ đoạn.

Ông ta hoàn toàn không ngờ hành động này sẽ tạo nên ảnh hưởng như thế nào đối với hai người con trai. Cho đến giờ phút này, ông ta mới tỉnh ngộ. Cách đối xử mà ông ta tự coi là tra tấn và lạnh nhạt lại hoàn toàn đưa Chu Doãn Thịnh lên con đường chính xác, trong khi sự cưng chiều và bao dung dành cho Phương Tri Phi lại khiến y chủ động nhảy xuống vực sâu.

Mình mới là người thực sự hại Phương Tri Phi! Là một nhà giáo, sao mình có thể xứng với hai chữ "nhà giáo"? Phương Côn Bằng phải ngắt mạnh tay mình mới không ngất xỉu tại chỗ. Sắc mặt ông ta xám ngắt, như thể chỉ trong tích tắc đã già đi mấy chục tuổi.

"Sẽ không sao đâu, Tri Phi nói đoạn ghi âm là giả, cảnh sát chỉ cần kiểm tra là ra, cho nên vụ kiện này nhất định có thể thắng." – Bồ nhí vỗ nhẹ tay ông ta tỏ vẻ trấn an.

Phương Tri Phi đeo còng tay, đi đến trước vành móng ngựa. Y nhìn Phương Côn Bằng và mẹ mình, sau đó liếc xéo Chu Doãn Thịnh và bà Chu bằng ánh mắt hung tợn. Trước đó, y đã bàn bạc với luật sư, yêu cầu họ mang đoạn ghi âm đến Cơ quan thẩm định, giám định tối cao để kiểm tra, xem xét. Nếu có dấu vết ghép nối, chỉnh sửa, đoạn audio này tuyệt đối sẽ không thoát khỏi con mắt của nhân viên thẩm định.

Lời y nói ra, chẳng lẽ chính y lại không biết? Sau khi chứng cứ âm thanh bị bãi bỏ, một đoạn video căn bản không thể định tội y. Y có thể đổ hết lên đầu Mạnh Uyển.

Công tố và bị cáo lần lượt từng người tự thuật, sau đó đưa ra chứng cứ. Khiến Phương Tri Phi cảm thấy kinh ngạc chính là hai audio vẫn nằm trong danh sách vật chứng, không hề bị bãi bỏ vì lý do nguỵ tạo. Chuyện này là sao?

"Tôi phản đối! Đoạn ghi âm là giả! Là Chu Doãn Thịnh thuê hacker làm giả! Tôi không hề nói những lời này!"

Bên công tố lập tức đưa ra giấy chứng nhận của một loạt cơ quan thẩm định đối với đoạn audio, cho thấy tính xác thực của tài liệu. Thẩm phán tuyên bố phản đối vô hiệu. Ngay sau đó, Mạnh Uyển lại đứng ra chứng minh tính xác thực của audio, đồng thời bày tỏ đây là đoạn audio mà mình trộm ghi âm được do không tin vào nhân phẩm của bị cáo.

"Mạnh Uyển, cô nói hươu nói vượn gì thế! Cô không quan tâm đến sự sống chết của em gái cô à?" – Phương Tri Phi giận đến phát điên, ngay cả những người dự thính cũng có thể nhận ra sự uy hiếp trong lời nói của y, huống hồ thẩm phán.

Mạnh Uyển cười khinh miệt, vẫy tay với bé gái đeo khẩu trang ngồi cạnh bà Chu. Giờ đây, cô ta thà tin tưởng nhà họ Chu chứ cũng không muốn tin tưởng nhà họ Phương. Vì thế, bà Chu vừa đề ra điều kiện giao dịch, cô ta lập tức đồng ý. Hơn nữa, tố giác Phương Tri Phi còn có thể giúp mình giảm bớt vài năm lao tù, cớ gì không làm? Nếu không vì Phương Tri Phi, cô ta sẽ có ngày hôm nay chắc?

Lúc này, Phương Tri Phi mới phát hiện ra bé gái ngồi co ro trên hàng ghế dự thính. Đối diện với ánh mắt tràn đầy thù hận của đối phương, y tức thì tỉnh táo lại, ngồi phịch xuống ghế bị cáo.

Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, vài ngày sau, toà án tuyên bố Phương Tri Phi tội danh thành lập, chịu mức phạt mười năm tù giam. Lại thêm một số tội danh khác như gian lận tài chính và huy động vốn bất hợp pháp, thời gian thi hành án kéo dài thêm năm năm, đồng thời phải bồi thường một khoản tiền kếch sù. Ngôi sao sáng giá ngành IT từng được người người ca ngợi một mai sa vào vòng tù tội, định mệnh trớ trêu khiến người ta phải thổn thức.

Toàn bộ tài sản của Đằng Đạt bị đóng băng, giải thế chỉ là vấn đề sớm muộn. Mà Tranh Hùng Đất Quỷ từng làm mưa làm gió một thời hoàn toàn biệt tích trên Internet. Phương Côn Bằng không thể chi trả khoản nợ của con trai mình, buộc phải dọn khỏi khu nhà cao cấp với bồ nhí, trước khi đi chỉ mang theo được vài bộ quần áo. Ông ta vốn định tìm đại công việc giảng dạy trong một trường đại học hạng hai, hạng ba nào đó, nhưng bộ mặt già cỗi kia của ông ta thực sự quá nổi tiếng ở Tế Nam, ngay cả đại học không chính quy cũng không dám thuê ông ta, sợ bị phụ huynh học sinh khiếu nại.

Rơi vào đường cùng, hai người suýt nữa phải đi xin ăn, khó khăn lắm mới tìm được một nhà trọ chi phí thấp thì lại bị chủ nợ tìm đến tận nhà, đánh cho thương tích đầy mình. Con đường phía trước hoàn toàn không thấy gì khác ngoài tuyệt vọng.

Lời nói của Chu Doãn Thịnh tại toà án về sau được truyền ra ngoài, được người dân Trung Quốc phong làm "lấy mình làm gương phiên bản hoàn thiện nhất", đóng vai trò cảnh tỉnh vô cùng mạnh mẽ đối với nền giáo dục. Đương nhiên, Chu Doãn Thịnh cũng không phải một người hoàn mỹ trăm phần trăm, nhưng so với Phương Tri Phi, hắn rõ ràng cao nhã hơn rất nhiều.

Thân bại danh liệt, bạn bè xa lánh, chết không toàn thây, tất cả những gì mà Chu Doãn Thịnh từng thề sẽ tặng cho Phương Tri Phi, nay đều đã trở thành hiện thực. Nhưng hắn vẫn chưa cảm thấy hài lòng.

Phương Tri Phi được chuyển vào trại giam Lã Mân Sơn. Đây là trại giam kiểu mới đầu tiên của Trung Quốc, phạm nhân có đầy đủ không gian tự do, có thể học tập các kỹ năng nghề nghiệp, thậm chí có thể đọc sách, lên mạng. Đương nhiên, tất cả những điều này phải được tiến hành dưới sự giám sát của cán bộ trại giam.

Biết mình sắp vào trại giam này, Phương Tri Phi rũ mắt cười. Với y, bị hạn chế tự do thân thể không có gì đáng ngại. Chỉ cần có thể lên mạng, y vẫn có thể làm được mọi chuyện.

Mấy tháng đầu, y vẫn luôn rất biết điều, còn lơ đãng lấy lòng cán bộ trông coi, chờ khi họ thả lỏng cảnh giác liền lợi dụng Internet hack vài tài khoản đen, lấy được một khoản tiền lớn. Y gửi một phần nhỏ cho Phương Côn Bằng và mẹ mình, lấy một phần nhỏ khác để hối lộ cán bộ trông coi, giành được càng nhiều thời gian lên mạng.

Trải qua hơn nửa năm thăm dò và tìm kiếm, y liên hệ được với một tổ chức xã hội đen, chi năm triệu nhân dân tệ để mua mạng Chu Doãn Thịnh.

"Gửi ảnh và tư liệu cơ bản của con mồi cho tôi." – Người liên hệ với y gõ ra một dòng chữ.

Phương Tri Phi nhanh chóng tìm ra ảnh Chu Doãn Thịnh, vừa chuẩn bị ấn gửi thì thấy màn hình nhấp nháy vài cái rồi bất chợt tắt ngóm. Trái tim y hơi run lên, đang định khởi động lại máy để kiểm tra vấn đề thì màn hình lại sáng, đôi mắt đào hoa hẹp dài của Chu Doãn Thịnh hơi híp lại, liếc về phía màn hình.

"Năm triệu, mạng của tao chỉ đáng năm triệu thôi à?" – Giọng nói máy móc, độc đáo của hắn tựa như hơi lạnh phả từng đợt vào tai, hệt như một chiếc dùi vô hình.

Phương Tri Phi lập tức đeo tai nghe, sợ bị người khác nghe thấy.

"Không được nhúc nhích, ta là sứ giả công lý, mi đã bị bắt vì tội danh mua hung thủ giết người!" – Chu Doãn Thịnh lấy một khẩu súng nước tí hon màu xanh ra, bắn về phía màn hình, đồng thời sử dụng thiết bị thay đổi âm thanh khiến chất giọng trưởng thành của mình trở nên non choẹt.

Phương Tri Phi không khỏi che mặt, cảm thấy da mình lạnh toát, như thể thực sự bị bắn trúng. Mà bên kia màn hình, một người đàn ông cao lớn đi đến bên cạnh Chu Doãn Thịnh, cười mắng "nghịch ngợm" với âm giọng trầm ấm gợi cảm. Người nọ thậm chí còn thò tay vào vạt áo hắn, vuốt ve phần bụng săn chắc của hắn, đồng thời in lên cổ hắn những chuỗi hôn dài miên man.

"Yên nào, để em xử lý Phương Tri Phi trước đã." – Chu Doãn Thịnh đẩy đầu người nọ ra, nở một nụ cười vô cùng thâm hiểm.

Phương Tri Phi lại trợn tròn mắt. Y nhận ra người đàn ông kia chính là Dịch Tranh, quan hệ giữa hắn và Chu Doãn Thịnh thì ra là người yêu. Thảo nào hắn có thể bỏ ra mấy trăm triệu để cứu Chu thị. Chu thị vừa xảy ra vấn đề, hắn lập tức đứng ra thu mua cổ phần lẻ, ắt hẳn trước kia hai người từng quen biết nhau, hơn nữa không chỉ là xã giao. Nhưng mình thu mua nhiều công nhân viên thâm niên của Khoa học Kỹ thuật Chu thị như vậy, thậm chí gài cả bạn gái mình bên cạnh Chu Doãn Thịnh, vậy mà không hề hay biết chút tin gì. Có thể thấy hắn đã sớm đề phòng người xung quanh. Hắn không hề ngu ngốc, thậm chí hoàn toàn trái ngược, hắn đa mưu túc trí đến đáng sợ!

Phong cách chế tác hai trò chơi kia không khác gì tên nhóc 3D kia, mà hiện giờ, Chu Doãn Thịnh chẳng những chặn ngang tín hiệu của mình, còn giơ súng uy hiếp mình bằng giọng điệu bi ba bi bô không thể quen thuộc hơn. "Sứ giả công lý" đến cùng là ai, không cần nói cũng biết.

Đến chết, Phương Tri Phi cũng không ngờ được rằng Chu Doãn Thịnh cũng là hacker, hơn nữa kỹ thuật còn hơn xa mình, hơn xa bất kỳ ai trong cùng thời đại. Hèn gì hắn có thể chế tác ra Phá Thiên Tru Tiên và Star Wars sau lưng tất cả mọi người, hèn gì hắn có thể ghép ra đoạn ghi âm giữa mình và Mạnh Uyển một cách hoàn mỹ như vậy.

Thua, thua thật rồi! Phương Tri Phi cắn chặt răng, cố nén tiếng gào thét điên cuồng.

Chu Doãn Thịnh lại bắn hai phát về phía màn hình, cảnh cáo một cách cà trớn – "Phương Tri Phi, sứ giả công lý sẽ theo dõi mi bất cứ lúc nào, đừng có làm chuyện trái pháp luật đấy."

Màn hình máy tính rẹt rẹt vài tiếng, sau đó bắt đầu rò điện. Nếu không phải cán bộ trại giam kịp thời dùng gậy nhựa khều Phương Tri Phi ra, hai bàn tay còn đặt trên bàn phím nhất định sẽ khiến y bị giật chết. Sau

chuyện này, cán bộ trại giam kiểm tra lại chiếc máy tính này, nhưng đều không phát hiện ra bất cứ điều gì khác lạ.

Có thể phá hỏng một chiếc máy tính từ xa thông qua kỹ thuật hacker, còn mượn đó để giết người, thực lực của Chu Doãn Thịnh quả thực đã vượt xa sức tưởng tượng của Phương Tri Phi. Y vốn tưởng rằng mình đã là vạn năng trên Internet, không ngờ còn có người có thể tồn tại như một vị thần trên Internet, chỉ cần búng tay là có thể quyết định sự sống cái chết của người khác.

Giờ phút này, Phương Tri Phi mới nhận ra mình phạm phải sai lầm đáng sợ như thế nào khi đối địch với Chu Doãn Thịnh. Nếu Chu Doãn Thịnh thực sự muốn y chết, e rằng y đã chết mấy trăm lần. Nhưng hắn không làm như vậy. Hắn vẫn luôn ẩn trong bóng tối, vờn y như vờn một con kiến bé mọn, nhìn y bước dần vào cạm bẫy đầy sát khí mà không hề hay biết.

Hắn nhất định từng âm thầm cười nhạo sự kiêu căng và tự phụ của mình vô số lần. Trong mắt hắn, mình mới thực sự là kẻ ngu.

Phương Tri Phi càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt và thất bại. Hôm sau, khi lại ngồi vào bàn máy tính, y phát hiện ra đôi tay mình run bần bật, căn bản không thể thực hiện thao tác.

Lòng tự tin của y rốt cuộc sụp đổ, từ đó về sau không gượng dậy nổi. Ngoại trừ oán hận, y càng sợ hãi Chu Doãn Thịnh.

Đến tận lúc này, Chu Doãn Thịnh mới cảm thấy vừa lòng. Dĩ nhiên hắn có thể tung video và audio lên mạng ngay khi vừa bị hãm hại, dựa vào đó để thoát thân. Nhưng hắn không làm như vậy, mà là lựa chọn một phương pháp tưởng chừng vụng về nhưng thực ra lại rất hữu hiệu khác, tất cả là vì ngày hôm nay.

K.O đối thủ ngay từ vòng gửi xe đương nhiên là sảng khoái, nhưng không phù hợp với tiêu chuẩn báo thù của Chu Doãn Thịnh. Hắn muốn đá Phương Tri Phi xuống vực thẳm của sự tuyệt vọng đúng vào thời khắc y tự cho rằng thành công nhất, đồng thời thẳng tay đả kích y bằng kỹ năng mà y luôn tự hào, khiến y hoàn toàn mất đi lòng tin, cuối cùng không gượng dậy nổi.

Hắn muốn y thân bại danh liệt, bạn bè xa lánh, sống không bằng chết, ngày ngày đều sống trong hối hận và tuyệt vọng vô cùng vô tận.

Huỷ hoại ai đó một cách triệt để từ trên tinh thần, đây mới là ý nghĩa báo thù cuối cùng của Chu Doãn Thịnh.

Vuốt ve khoé môi hơi nhếch lên, hắn gửi chứng cứ "Ngựa Gỗ Đồ Sát" là Phương Tri Phi cho cục cảnh sát. Vụ án trộm cắp bí mật thương mại của Chu thị bị gác lại bấy lâu nay cũng tìm ra kẻ chủ mưu, cảnh sát lập tức thẩm vấn Phương Tri Phi.

Một tháng sau, thời gian thi hành án của Phương Tri Phi lại kéo dài thêm năm năm. Đồng thời, y cũng bị chuyển đến trại giam ngoài đảo. Ở đó chỉ có những công việc lao khổ và hoàn cảnh thiên nhiên khắc nghiệt, chứ không tồn tại thứ như Internet.

Mới đi được hai tháng, Phương Tri Phi đã bị hành hạ đến sống không bằng chết, mỗi lần nhớ đến chuyện cũ lại không kìm được nước mắt. Tiền tài nhà họ Chu vốn chẳng liên quan gì đến y, hôn nhân giữa Phương Côn Bằng và Chu Phương Phương cũng bắt nguồn từ tự nguyện, sự căm hận của y đối với nhà họ Chu quả thực là vô căn cứ. Nếu y có thể quên đi nhà họ Chu, không mơ tưởng thứ không thuộc về mình, vậy thì giờ đây, y nhất định có thể sống vô cùng hạnh phúc.

Nhưng trên đời này không có "nếu". Đi đến bước này, y đã mãi mãi không còn cơ hội quay đầu.

Báo thù xong xuôi, Chu Doãn Thịnh lập tức hẹn chồng đến nhà hàng lần đầu gặp nhau, gọi hai đĩa beefsteak sốt vang đỏ.

Hắn chốc thì sờ chiếc hộp nhỏ trong túi áo, chốc lại sửa sang bó hoa trên bàn, hơi chút thấp thỏm. Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, hắn lập tức ôm bó hoa đứng dậy.

Dịch Tranh cũng cầm một bó nguyệt quý đỏ. Hai người nhìn nhau, vẻ mặt hơi xấu hổ.

"Hoá ra anh cũng mua hoa à, thế thì trao đổi chút nào." – Hắn nhận lấy bó hoa trong tay anh chồng, sau đó nhét bó hoa của mình vào lòng hắn.

Khách khứa mấy bàn bên phát ra tiếng cười thiện ý.

"Thần giao cách cảm." – Chu Doãn Thịnh nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cúi đầu khẽ ngửi hương hoa nồng nàn. Giữa nhà hàng bày một chiếc đàn dương cầm, một nữ nhạc công đang ngồi ngay ngắn trước đàn. Thấy Tổng giám đốc Chu búng tay với mình, cô bắt đầu diễn tấu bản nhạc Mariage d'amour.

Dường như đoán được điều gì đó, Dịch Tranh vô thức vuốt ve túi áo, cảm thấy chuyện cầu hôn này tốt nhất nên do mình nói trước.

"Em/Anh có cái này muốn tặng cho anh/em." – Nhưng cuối cùng, hai người lại đồng thời nói ra.

Chu Doãn Thịnh đỡ trán, vẻ mặt vô cùng ảo não. Hắn vốn tưởng rằng mình có thể có một lần cầu hôn thật hoành tráng, sau đó nói một cách thâm tình: "Hãy lấy em nhé!" Câu này mà nói với một người rắn rỏi như Dịch Tranh thì quả thực không còn gì phê bằng, tưởng tượng thôi đã thấy nứng.

Nhưng Dịch Tranh quá gian xảo, căn bản không cho hắn cơ hội.

"Đừng buồn, chuyện cầu hôn này vốn dĩ nên để chồng nói trước." – Dịch Tranh nắm lấy bàn tay đỡ trán của người yêu, chậm rãi rút chiếc hộp nhung đen trong túi ra, cười nói – "Bảo bối, lấy anh nhé."

"Đồng ý đi!" – Một hủ nữ nào đó la lên một cách hưng phấn, những vị khách còn lại sôi nổi mỉm cười chào hỏi.

Chu Doãn Thịnh rút tay mình ra, chối quanh – "Gác lại bữa hôm nay đi, về hỏi mẹ em trước đã, nếu mẹ em không đồng ý thì em cũng hết cách." – Mình không cầu hôn được, anh ta cũng đừng hòng cầu được.

Dịch Tranh phì cười, gật đầu lia lịa. Kết quả, vừa về đến nhà, Chu Doãn Thịnh còn chưa mở miệng, bà Chu đã hỏi Dịch Tranh – "Cầu hôn thành công rồi hở?"

Chỉ trách trước kia Chu Doãn Thịnh tính toán quá thành công, bà Chu thực sự cho rằng con trai mình bất lực, sau khi bị hãm hại lại căm thù phụ nữ đến tận xương tuỷ, chỉ muốn né xa năm chục cây số, bà cũng dứt bỏ suy nghĩ cho con trai mình lấy vợ sinh con. Lại thêm bị Dịch Tranh âm thầm tẩy não nửa năm, bà Chu cũng đã chấp nhận chuyện hai người sắp kết hôn mà không hề có chút khúc mắc nào.

Không nhắc đến ân tình Dịch Tranh ra tay cứu Chu thị, chỉ đơn thuần xem xét thái độ của cậu ta với con trai mình thì thực sự là tốt đến không có gì để bắt bẻ. Bà Chu tự thấy cho dù tìm một người con dâu hiền nhất, thảo nhất cũng không thể làm được đến như vậy.

Chu Doãn Thịnh nghẹn họng, lườm xéo anh chồng nhà mình một cái, sau đó gật đầu – "Thành công ạ. Mẹ, mẹ mau về phòng thu dọn một chút, ngày mai bọn con sẽ qua Mỹ đăng ký luôn." – Đến giờ phút này, hắn cũng không cần ra vẻ chảnh cún làm gì nữa.

"Thu dọn xong từ lâu rồi, hai đứa đi chuẩn bị đi, mẹ phụ trách nấu cơm." – Bà Chu ung dung đi vào bếp.

Chu Doãn Thịnh lập tức bổ nhào lên người anh chồng, ngoạm lấy sống mũi cao thẳng của người nọ. Dịch Tranh đỡ bờ mông tròn lẳn của hắn, xốc hắn lên trên một chút, trong mắt rải đầy những ánh sao sáng rực.

Hiển nhiên, đây chắc chắn là ngày hạnh phúc nhất trong đời hắn.

Chú thích:

(1) Cách bày hoa quả của các bạn Tàu :

158. Quyển 14 - Chương 1

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Mười năm sau, Phương Tri Phi bị đánh chết trong tù. Nhận được tin này, Chu Doãn Thịnh còn chưa kịp phản ứng đã bị hất ra khỏi thế giới kia, một luồng năng lượng có thể xưng là cuồng bạo rót vào linh hồn hắn. Khi hắn trở về cơ thể mình, luồng năng lương nọ tức thì chuyển vào bộ nhớ 008.

"Tỉnh, cậu ấy tỉnh rồi!" – Một người nào đó reo lên.

Sau đó, mấy đôi tay đỡ Chu Doãn Thịnh đang hoa mắt chóng mặt từ khoang điều trị ra, đồng thời giúp hắn lau khô thân thể.

"Tôi hôn mê bao lâu rồi?" – Hắn cởi mũ giáp cảm biến ra, đưa mắt nhìn xung quanh. Nơi này vẫn là bệnh viện ngầm cũ nát kia.

"Cậu đã hôn mê một ngày một đêm." – Một y tá trẻ đưa viên thuốc con nhộng vào miệng hắn.

"Đã tìm thấy lệnh tự huỷ chưa?" – Nhận được tin tức, thống soái vội vàng chạy đến.

"Chưa, nhưng đã phát hiện ra một chút dấu vết. Tôi cần nhiều thời gian hơn nữa." – Chu Doãn Thịnh mặc quần áo, cắp mũ giáp đi vào phòng làm việc riêng của mình, nghiêm giọng – "Tôi cần sửa sang lại số liệu, trong khoảng thời gian này đừng ai quấy rầy tôi."

Thống soái gật đầu đồng ý. Hiện nay, họ không có biện pháp tốt hơn để đối phó với Nữ Hoàng, đành phải *ngựa chết chữa như ngựa sống* (*), huống hồ đối phương vẫn chưa hẳn là ngựa chết.

(*) Cố hết sức để chữa trị, cho dù đã biết không còn hy vọng nào.

Chu Doãn Thịnh tốn ba ngày để cải tạo 008 từ hình thức mũ giáp cồng kềnh thành khuyên tai như trong không gian ảo. Tuy vậy, năng lượng được tồn trữ bên trong không hề giảm đi chút nào, thậm chí còn thêm một đoạn bước sóng thần kinh của Dịch Tranh. Hắn nghiên cứu đi nghiên cứu lại đoạn bước sóng này, biên dịch nó thành một bộ mã. Nếu có thể tìm thấy bộ mã nguồn hoàn chỉnh, hắn sẽ có thể đưa Dịch Tranh về thế giới hiện thực.

Bảy ngày sau, hắn rời khỏi phòng làm việc, đi đến khu chăm sóc đặc biệt. Đó là nơi đặt những nạn nhân mà linh hồn bị nhốt trên U-internet.

"Tại sao ngay cả chuẩn tướng Auer cũng bị chết não! Thể chất và tinh thần lực của anh ấy rõ ràng đều là cấp S, đáng lẽ anh ấy phải chống chọi được chứ!"

"Chúa ơi, tại sao lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy."

“Chúng ta có thể chiến thắng Nữ Hoàng chứ?”

Vài y tá trẻ vừa gỡ thiết bị cảm biến trên người bệnh nhân ra vừa rơi nước mắt vì lo sợ. Chu Doãn Thịnh dõi mắt nhìn, nhận ra người đàn ông nằm trên giường bệnh chính là chuẩn tướng Auer – người từng được ngợi khen là tương lai của đế quốc. Anh ta xuất thân từ gia đình danh giá, sở hữu năng lực trác tuyệt, mới hai mươi bảy tuổi đã lập nên những chiến công hiển hách. Anh ta là người có khả năng kế thừa chức vị thống soái đế quốc nhất.

Hơn một tháng chìm sâu trong giấc ngủ khiến anh ta gầy yếu đi rất nhiều, nhưng đường nét gương mặt lại càng trở nên sắc nét, hoàn toàn không giống một người sắp chết. Một người đàn ông trẻ tuổi mặc quân phục đang cúi người vuốt ve khuôn mặt anh ta, vẻ mặt vô cùng sầu bi.

Chu Doãn Thịnh lại gần, nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia một cái. Hắn nhận ra đối phương là Jerome Yasay, em trai chuẩn tướng Auer. Kỹ thuật diễn xuất của gã có thể lừa gạt tất cả mọi người, ngoại trừ người đã thành tinh sau mấy vạn năm luân hồi như Chu Doãn Thịnh. Hắn không cảm nhận được bất kỳ cảm xúc bi ai nào toát ra từ người nọ.

“Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người dành cho anh trai tôi bấy lâu nay.” – Thấy toàn bộ thiết bị chữa bệnh trên người Auer đều được gỡ xuống, gã bước đến bắt tay với từng người.

“Không có gì, đây là công việc của chúng tôi.” – Mấy y tá lắc đầu một cách ngại ngùng.

Jerome đang định nói thêm điều gì đó thì có binh sĩ chạy đến, thông báo với anh ta phải đi làm nhiệm vụ. Anh ta đi đến bên cạnh giường bệnh, đặt một nụ hôn thành kính lên trán anh trai. Lúc xoay người, khoé mắt anh ta còn chảy xuống một giọt nước mắt.

Đến khi anh ta rời khỏi, mấy y tá đưa mắt nhìn nhau, buông tiếng thở dài đầy thổn thức.

“Em có thể ở cùng chuẩn tướng Auer một lúc được không? Em là fan của anh ấy.” – Chu Doãn Thịnh gõ nhẹ cửa phòng đang mở.

“Đương nhiên là được.” – Các y tá nhận ra thân phận của hắn, lập tức bước đến đỡ hắn.

“Chuẩn tướng Auer thực sự đã chết não rồi ư?”

“Đúng vậy, thiết bị cảm biến đã không thể dò ra bất kỳ sóng não nào.”

“Các chị có thể nối lại thiết bị cảm biến giúp em được không? Em muốn nói chuyện với anh ấy một lúc, biết đâu anh ấy bỗng dưng tỉnh lại thì sao? Chẳng phải y học có rất nhiều ví dụ như vậy hay sao?”

Đôi mắt đen láy của thiếu niên rơm rớm nước mắt vì đau lòng, trông vô cùng đáng thương. Y tá không

chống đỡ nổi ánh mắt khẩn cầu của hắn. Hơn nữa, nghĩ đến chuyện sau lần ngủ tiếp theo, không biết chắc hắn còn có thể tỉnh lại hay không, họ không đành lòng từ chối yêu cầu nho nhỏ của một người hùng.

Hoàn toàn không ngại phiền phức, họ gắn lại toàn bộ thiết bị chữa bệnh mà mình đã gỡ xuống trước đó. Nhìn điện não đồ thẳng băng, họ không khỏi lắc lắc đầu.

Chờ tất cả y tá đều ra khỏi phòng, Chu Doãn Thịnh mới cúi đầu nhìn người đàn ông trên giường bệnh. Rất hiển nhiên, linh hồn của đối phương đã bị Nữ Hoàng nuốt mất, nằm ở nơi này chỉ là một cái xác không hồn, mà hắn vừa hay cần một cái xác như vậy.

Hắn tháo 008 xuống, đâm vào vành tai người đàn ông nọ, sau đó nhấn nút truyền tải năng lượng, cấy đoạn bước sóng thần kinh của Dịch Tranh vào não bộ người nọ. Năm phút sau, điện não đồ thẳng tắp bắt đầu nhấp nhô, đồng thời phát ra tiếng tít tít tràn đầy hy vọng. Chu Doãn Thịnh mỉm cười, sau đó đeo lại 008 đã trống không lên tai.

"Có chuyện gì vậy?" – Mấy y tá chờ ngay ngoài cửa, nghe thấy động tĩnh liền lập tức chạy vào. Thấy não bộ của chuẩn tướng Auer hoạt động lại bình thường, tất cả đều ngạc nhiên đến há hốc miệng.

"Sống, sống lại, chuẩn tướng sống lại rồi! Mau đi gọi bác sĩ."

Mấy người chạy vèo đi, chỉ có một người ở lại kiểm tra các chỉ tiêu.

"Mong mọi người về sau hãy chăm sóc anh ấy thật chu đáo nhé." – Chu Doãn Thịnh vuốt ve gương mặt gầy gò của người đàn ông nọ, nhờ cậy một cách thành khẩn.

"Đương nhiên, chúng tôi sẽ chăm sóc anh ấy chu đáo."

"Cảm ơn." – Chu Doãn Thịnh gật đầu, bước nhanh đến phòng máy. Suy nghĩ của hắn là đúng, hắn có thể đưa chồng mình về hiện thực, vậy nên hắn phải tận dụng lấy từng giây từng phút. Hắn phải biên dịch trọn bộ mã nguồn của chồng mình, sau đó giúp người nọ kiến tạo một linh hồn trong thế giới thực, khiến anh ta thực sự sống lại. Hắn biết đây chính là chuyện mà Nữ Hoàng vẫn luôn muốn làm. Nó ăn tươi nuốt sống nhiều linh hồn như vậy, một là để cướp đoạt năng lượng, hai là để tìm ra bí mật tái tạo linh hồn và cơ thể.

Nếu nó có thể tìm thấy một người giúp nó trong thế giới thực, nói cho đối phương mã nguồn của mình mà không hề giấu giếm, chắc hẳn nó sẽ thành công. Nhưng Chu Doãn Thịnh không hề lo chuyện này sẽ xảy ra. Có lẽ sẽ có người bằng lòng trợ giúp Nữ Hoàng, nhưng Nữ Hoàng tuyệt đối sẽ không giao mã nguồn của mình cho bất kỳ ai. Nó quá cẩn thận, cũng quá đa nghi.

Chu Doãn Thịnh bước đi phăm phăm, vừa mở cửa phòng máy đã lập tức hô to – "Tôi muốn vào U-internet lần nữa."

"OK." – Mọi người chuẩn bị đâu vào đấy.

"Không cần mũ giáp cảm biến, tôi đeo cái này thôi là được." – Hắn chỉ chiếc khuyên màu đen trên tai, sau đó cởi quần áo rồi nằm vào khoang điều trị.

Lần thứ hai mở mắt ra, Chu Doãn Thịnh đang ngồi trong một chiếc siêu xe chạy băng băng, cảnh sắc ngoài cửa sổ lướt qua như ảo ảnh, chỉ để lại một khoảng xám mơ hồ.

Cảm nhận thấy có người ngồi bên cạnh, nhưng hắn hoàn toàn không có ý định quay đầu nhìn đối phương lấy một cái, mà chỉ chăm chú tìm kiếm ký ức trong đầu, sau đó nhếch môi cười.

Hay lắm, lại là một thế giới hắn chết không toàn thây, hơn nữa mức độ uất ức còn hơn xa thế giới trước. Ở nơi này, hắn tên là Hoàng Di, lớn lên tại một xóm núi xa xôi, nghèo nàn. Hoàng Di sống xa cha mẹ từ nhỏ, từ nhỏ được ông bà nội nuôi nấng, suốt mười sáu năm mới chỉ gặp cha mẹ vài lần. Bởi vì gia cảnh bần hàn, hai vợ chồng làm việc không quản ngày đêm, ngay cả những dịp lễ tết cũng thường không đủ tiền về quê, chỉ có thể gửi phần lớn số tiền kiếm được về cho cha mẹ, để họ lo chuyện ăn học cho con trai mình.

Năm Chu Doãn Thịnh lên lớp bảy, ông bà nội đều qua đời. Lên lớp mười, cha mẹ hắn gặp tai nạn xe cộ, do không kịp cứu chữa nên đồng thời qua đời. Hắn vốn có thể đi theo cha mẹ lên thành phố, cải thiện đời sống gia đình dựa vào việc sáng tác phần mềm, nhưng hệ thống không cho hắn làm vậy. Nó đưa ra nhiệm vụ yêu cầu hắn ở lại nông thôn. Người gây tai nạn bỏ ra mấy chục nghìn hòng che giấu chân tướng cái chết của cha mẹ hắn. Khi đó, hắn vô cùng phẫn nộ, nhưng vì bị hệ thống kiểm soát, hắn không thể làm được bất cứ điều gì.

Điều duy nhất hắn có thể làm là lặng lẽ chờ đợi, chờ đến khi ông bà nội hắn qua đời, chờ đến khi cha mẹ hắn qua đời, chờ đến khi ông bà ngoại hắn qua đời, đứa con số mệnh của thế giới này mới xuất hiện.

Đối phương sở hữu một ngoại hình vô cùng điển trai, đôi mắt phượng hẹp dài toát vẻ ưu sầu và lãnh đạm. Khi anh ta xuất hiện trước lò gạch rách mướp trong bộ comple sang trọng cùng đôi găng trắng như tuyết, Chu Doãn Thịnh còn tưởng rằng mình trông thấy thiên sứ. Khí chất trong trẻo của anh ta dường như lọc sạch cả bầu không khí vẩn đục xung quanh.

Lúc ấy, Chu Doãn Thịnh đã nghĩ: Nếu người đàn ông này là gay, hắn nhất định sẽ ra tay với anh ta.

Nhưng rất tiếc, người nọ không phải gay, cũng không phải thiên sứ. Trái lại, anh ta là một ác ma, một ác ma thực thụ không có quan niệm đạo đức lẫn quan niệm thị phi.

Anh ta đi đến bên cạnh Chu Doãn Thịnh, quan sát khuôn mặt bẩn thỉu của hắn bằng ánh mắt lạnh như băng, hồi lâu sau mới lạnh nhạt lên tiếng – "Cậu còn có một người thân, cậu có muốn gặp cô ấy không?"

Đúng lúc này, hệ thống đưa ra nhiệm vụ rời đi cùng người đàn ông nọ. Hắn lập tức gật đầu, còn đưa tay quệt nước mũi trong ánh mắt chán ghét của người đàn ông nọ.

Hễ là người mà hệ thống yêu cầu mình tiếp cận thì nhất định sẽ gây nguy hiểm cho mình. Khi đó, Chu Doãn Thịnh đã hiểu mình chỉ là nhân vật phản diện, vì thế ngay lập tức gạt phăng chút cảm giác kia đi, bắt đầu đề phòng người đàn ông nọ. Nhưng đề phòng cũng chẳng có tác dụng gì. Có hệ thống tồn tại, dù lên núi đao xuống biển lửa, hắn cũng phải làm.

Mọi chuyện diễn ra đúng như suy đoán của hắn, chờ đợi hắn quả nhiên vẫn là một tương lai tăm tối.

Lúc này, hắn tỉnh lại vào đúng thời khắc theo chân người đàn ông nọ rời khỏi quê hương. Người nọ có bệnh sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng. Anh ta đưa hắn đến khách sạn tốt nhất thành phố, bắt hắn tắm suốt ba tiếng đồng hồ. Đợi đến khi nhân viên phục vụ cọ tuột ba lớp da của hắn, anh ta mới cho hắn thay một bộ trang phục thường ngày, lên xe về thủ đô.

Quê Hoàng Di cách thủ đô rất xa, hai người cộng thêm trợ lý phải đổi mấy loại phương tiện giao thông mới đến nơi một cách thuận lợi. Suốt chặng đường mười mấy tiếng đồng hồ, người đàn ông nọ không nói với Chu Doãn Thịnh lời nào, khuôn mặt lạnh tanh vô cảm, đôi mắt cũng sâu thăm thẳm. Nhiều khi, anh ta chẳng khác gì không khí, không hề có chút cảm giác hiện hữu nào, nhưng ngoại hình điển trai không gì sánh kịp cũng như phong độ quý phái, nhã nhặn của anh ta lại khiến anh ta tựa như một vầng sáng loá mắt.

Bất kể đi đến đâu cũng sẽ có người nhận ra anh ta, nhưng không ai dám chạy lại làm phiền anh ta. Họ sợ làm ô nhiễm khoảng không khí trong lành này, hoặc cũng có thể đã bị ánh sáng toát ra từ anh ta làm hoa mắt.

Lúc ấy, Chu Doãn Thịnh rất tò mò về thân phận của người đàn ông này, nhưng hệ thống phản diện chắc chắn sẽ không cung cấp bất cứ tin tức gì cho hắn. Mãi đến sau này, Chu Doãn Thịnh mới biết người nọ là nghệ sĩ dương cầm trẻ tuổi nhất, tài hoa nhất Trung Quốc, mười hai tuổi đã giành giải quán quân cuộc thi dương cầm quốc tế Frédéric Chopin. Cho đến năm hai mươi sáu tuổi, cũng là thời điểm hiện tại, anh ta đã tổ chức vô số buổi trình diễn độc tấu dương cầm, lần nào cũng kín chỗ.

Từ nhỏ đến lớn, anh ta liên tục nhận được vô vàn lời khen như thần đồng, thiên tài, ông hoàng dương cầm… Người như vậy có tư cách ngạo mạn, cũng có quyền coi khinh tất cả những kẻ phàm phu tục tử.

Trước mắt, họ vừa xuống máy bay, đang trên đường đến khu biệt thự tại ngoại ô thành phố của người đàn ông nọ. Ở đó, Chu Doãn Thịnh sẽ gặp được nhân vật then chốt mở ra cuộc đời bi thảm của hắn kiếp trước, nữ chính thế giới này.

159. Quyển 14 - Chương 2

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Đây là một sân golf chiếm diện tích hàng trăm héc-ta, chiếc xe băng qua vài khu *đồi quả* (*), cảnh sắc vô cùng thú vị, thảm cỏ xanh biếc trải dài miên man gợi cho người ta cảm giác thoải mái, mát mẻ. Nhà người nọ nằm ngay bên rìa nam sân golf, là một ngôi biệt thự kiểu Âu kèm theo sân vườn và hồ phun nước. Trong vườn trồng rất nhiều loài hoa quý hiếm, khung cảnh đàn bướm muôn màu muôn vẻ dập dờn bay lượn khiến người ta như bước vào cõi mơ.

(*) Thường được gọi là putting-green: Khu vực gạt bóng, bao gồm lỗ golf và khoảng cỏ mềm được cắt rất ngắn xung quanh.

Nếu Chu Doãn Thịnh thực sự là một đứa trẻ mồ côi lần đầu đặt chân đến thủ đô, có lẽ hắn sẽ bị cảnh tượng trước mắt doạ sợ. Nhưng hắn không phải, vì vậy nội tâm hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng ngoài mặt lại bày ra vẻ ngạc nhiên đến ngây người. Xe vừa đỗ lại, hắn lập tức xuống xe, chạy đến bên cạnh người đàn ông nọ, giữ chặt lấy bàn tay đeo găng trắng của anh ta hòng biểu đạt sự lo sợ và bàng hoàng của bản thân.

Vì hệ thống đưa ra nhiệm vụ lấy lòng người đàn ông nọ và người nhà của anh ta, kiếp trước hắn cũng từng làm chuyện như vậy.

"Không được chạm vào tôi, đây là quy tắc thứ nhất cậu cần tuân thủ." – Người nọ lập tức hất tay hắn ra, giọng nói tràn đầy sự ghét bỏ. Cho dù cách một lớp vải, anh ta cũng không thích người lạ chạm vào mình. Vì vậy, anh ta cởi găng tay ra rồi vứt thẳng xuống đất.

Chu Doãn Thịnh lảo đảo, suýt nữa té ngã. Nhưng người nọ hoàn toàn không quan tâm đến hắn, lập tức đi vào nhà. Trợ lý của anh ta kéo hai chiếc vali theo sau, cũng không hề để tâm đến Chu Doãn Thịnh. Dẫu sao thì phản ứng của họ y hệt như kiếp trước.

Chu Doãn Thịnh đi sau hai người, cúi đầu che giấu nụ cười lạnh lùng bên khoé môi. Người nọ vẫn chẳng thèm nguỵ trang chút nào như vậy. Nhưng cũng đúng thôi, anh ta không việc gì phải nhọc công lừa gạt một thiếu niên choai choai không hiểu bất cứ điều gì. Chỉ cần cho đối phương ăn sung mặc sướng, dù là ai cũng không nỡ rời khỏi.

Một ông lão tóc hoa râm, mặc comple đen mở cửa cho người nọ. Ông ta cúi đầu, nói – "Cậu chủ đã về ạ? Cơm tối sắp được chuẩn bị xong rồi ạ, cậu có thể đi tắm rửa nước ấm một lát trước." – Nói đoạn, ông ta nhìn về phía sau lưng anh ta, ánh mắt lạnh nhạt như thể nhìn một người chết.

Kiếp trước, vừa bước qua cánh cửa này, Chu Doãn Thịnh đã biết nơi này không phải là thiên đường, mà là địa ngục đối với hắn. Tâm tư xấu xa của người nhà này quá mức rõ rệt, có lẽ lừa được một Hoàng Di chưa hiểu sự đời, chứ tuyệt đối không thể nào lừa được hắn. Hắn vừa theo vào phòng khách vừa âm thầm gọi *110* (*), ngoài mặt lại tỏ ra thấp hèn, khiếp nhược, sau đó giật mình khi thấy thiếu nữ giống mình như đúc đang ngồi ngay ngắn trên sô pha.

(*) Số điện thoại khẩn cấp của bộ Công an Trung Quốc.

Từng hình ảnh xưa cũ hiện lên trong đầu. Đến khi lấy lại tinh thần, hắn đã bị ông lão nọ đưa đến phòng khách. Cảnh tượng người phụ nữ trung niên cùng cô gái trẻ tuổi đang chờ đợi trong phòng khách hoàn toàn

trở nên trùng khớp với kiếp trước.

Thiếu nữ nọ bỗng trợn tròn mắt, gương mặt trắng vượt mức bình thường hơi ửng đỏ. Cô ta định đứng lên, nhưng lại bị người phụ nữ bên cạnh giữ lại, dặn dò một cách nhỏ nhẹ – "Đừng quá kích động."

"Xin chào, mình là Tiết Tĩnh Y." – Thiếu nữ chìa tay ra, một tay khác ôm lấy ngực mình.

Chu Doãn Thịnh nhìn chòng chọc bàn tay nọ. Làn da người nọ rất trắng, là dạng trắng nhợt ốm yếu; móng tay hơi thâm tím, là biểu hiện của bệnh tim bẩm sinh; đi vài bước cũng thở hổn hển; còn phải thuê y tá chăm sóc tại nhà. Có thể thấy tình trạng sức khoẻ của thiếu nữ không khả quan chút nào.

Sức tưởng tượng của Chu Doãn Thịnh vốn vô cùng phong phú, hắn có thể phỏng đoán hành vi của người khác bằng tâm lý tối tăm nhất. Kiếp trước, khi biết mình và thiếu nữ nọ rất có thể là một cặp song sinh, hắn lập tức vỡ lẽ vì sao người đàn ông kia ghét hắn đến vậy mà còn đón hắn về.

Trên đời này, không có người hiến tạng nào tốt hơn anh chị em song sinh. Nếu thiếu nữ nọ bị bệnh bạch cầu thì ok thôi, hắn hiến tuỷ vài lần cũng không thành vấn đề. Nhưng xem tình hình này thì rõ ràng cô ta bị bệnh tim, thứ họ muốn là tính mạng của mình.

Ngày đầu tiên bước vào nhà họ Tiết, Chu Doãn Thịnh đã thấy rõ mình bị đẩy đến bờ vực hóc hiểm đến nhường nào. Nhưng hắn không thể phản kháng. Hắn không thể không lấy lòng người nhà họ Tiết, ghen ghét, hãm hại thiếu nữ nọ, sau đó đương nhiên là bị vạch trần, bị căm ghét; cho đến khi "vô tình" phát hiện ra chân tướng mình được nhận nuôi thì bắt đầu tính kế giết hại cô ta theo nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra.

Đương nhiên, là một nhân vật phản diện, hắn tuyệt đối sẽ không thành công. Hắn vẫn nhớ kiếp trước, trong một lần đuổi giết thiếu nữ nọ, mình bị cô ta sơ ý đẩy xuống từ tầng hai, đập đầu vào bàn trà, gây chấn thương sọ não mức độ nặng, cơ thể hoàn toàn tê liệt. Người nhà họ Tiết vốn định lập tức phẫu thuật lấy tim hắn, nhưng lại bị thiếu nữ nọ ngăn cản.

Cô ta cất công chăm lo cho hắn, không muốn dùng tính mạng người anh em ruột thịt của mình để đổi lấy tương lai, cho dù người nọ muốn giết chết mình. Khi cô ta lại ngất đi vì bệnh tim, người quản gia già trung thành với nhà họ Tiết tức thì tháo mất dây thở oxy của hắn.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn nhớ như in cảm giác đau tức khi chết vì ngạt thở ấy.

Quá khứ tủi nhục liên tục xoay vần trong đầu hắn, gào thét muốn đưa cả gia đình này xuống địa ngục. Nhưng ngoài mặt, Chu Doãn Thịnh không để lộ mảy may, hắn nắm lấy bàn tay nõn nà, mảnh khảnh của thiếu nữ nọ, giọng run lẩy bẩy – "Bạn là ai? Tại sao lại giống mình như đúc vậy?"

Hai người thừa hưởng những gen tốt nhất từ cha mẹ, mắt, tai, mũi, miệng, bộ phận nào cũng đẹp, kết hợp với nhau lại càng cuốn hút. Có điều người thì dịu dàng, người thì tuấn tú; người thì quý phái, nhã nhặn, người thì thấp hèn, khiếp nhược; không khó để nhận ra sự khác biệt rõ rệt này.

"Mình là chị gái, hay là em gái bạn nhỉ?" – Thiếu nữ rất là bối rối, quay lại nhìn người phụ nữ trung niên bằng đôi mắt cầu cứu.

Người phụ nữ trung niên nọ cũng là người xem thường nguỵ trang. Bà ta tiến lên vài bước, nói một cách lãnh đạm – "Hai người vốn là một cặp song sinh, mười sáu năm trước cha mẹ cậu vứt bỏ Tĩnh Y, gia đình tôi nhận nuôi nó. Không cần phân chia anh chị em gì hết, trực tiếp gọi tên đi." – Để về sau khỏi sinh ra tình cảm.

"Tớ là Hoàng Di." – Chu Doãn Thịnh ngoan ngoãn giới thiệu bản thân. Hiện giờ, thiếu nữ nọ vừa trải qua một lần phát bệnh nghiêm trọng, suýt nữa không cứu chữa được, vì vậy sức khoẻ vô cùng suy yếu, không chịu nổi bất kỳ gió táp mưa sa nào. Trước khi sức khoẻ của cô ta được điều dưỡng đến tình trạng có thể thực hiện phẫu thuật, nhà họ Tiết sẽ nuôi hắn, tựa như nuôi một con heo chuẩn bị làm thịt.

Bullshit! Chu Doãn Thịnh thầm mắng trong lòng, ngoài mặt lại toát vẻ bừng tỉnh đại ngộ. Hắn làm bộ như "mị có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng mị nhát gan không hiểu sự đời, hổng dám hỏi", luống cuống đứng đực ra tại chỗ.

Người phụ nữ nọ liếc nhìn hắn một cách khinh miệt, nói với vẻ ban ơn – "Ngồi đi."

"Cháu cảm ơn cô." – Chu Doãn Thịnh như được miễn tội, không dám ngồi hẳn, chỉ ghé nửa mông lên mép sô pha da sang trọng. Thiếu nữ có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng vừa định mở miệng thì thấy anh trai mình đi xuống với mái tóc ướt sũng. Cô ta vội vàng bước đến khoác lấy cánh tay anh ta, thể hiện rõ sự tin tưởng, dựa dẫm mà cô ta dành cho người nọ.

Khi biết mình không phải là con ruột nhà họ Tiết, cô ta cũng từng sợ hãi, bàng hoàng, nhưng hơn cả chính là mừng thầm. Tình cảm trái với luân thường của cô ta rốt cuộc có chốn dung thân.

Tình cảm giữa hai anh em rất tốt, tuy người đàn ông nọ vốn rất kiệm lời, nhưng ít nhiều cũng sẽ kiên nhẫn đáp em gái mình một, hai câu, cũng không bài xích chuyện tiếp xúc tay chân. Người phụ nữ trung niên nọ cũng tháo đi tầng áo khoác lạnh nhạt, hỏi thăm anh ta chuyến đi ra sao, có gặp khó khăn gì không.

Bầu không khí dịu dàng, ấm áp bắt đầu phủ khắp phòng khách, nhưng không có gì dính dáng đến Chu Doãn Thịnh. Đến tận lúc này, người đàn ông nọ vẫn không hề nghĩ đến chuyện tự giới thiệu bản thân. Có lẽ, trong mắt anh ta, thiếu niên thấp hèn, khiếp nhược này sớm muộn gì cũng chết, chú ý hắn chỉ tổ tốn công.

Chu Doãn Thịnh lặng lẽ dịch mông, rốt cuộc tìm được một tư thế ngồi thoải mái. Hắn gục đầu xuống, trông có vẻ rất sợ người lạ, nhưng thực ra là đang ngủ gật. Mười phút sau, ông chủ ngôi nhà này – Tiết Thuỵ cũng về đến nhà.

Theo Chu Doãn Thịnh, Tiết Thuỵ mới là người bình thường duy nhất trong nhà họ Tiết. Ông ta lọc lõi, cẩn thận, cho dù xương cốt đã mục đến không thể mục hơn, ông ta vẫn phải nguỵ trang thành một nhà từ thiện. Ông ta nhiệt tình chào đón sự xuất hiện của Chu Doãn Thịnh, còn nói muốn nhận nuôi hắn để làm bạn với con gái mình.

Chu Doãn Thịnh đương nhiên là vừa mừng vừa sợ, cảm động đến rớt nước mắt.

"Nhưng hiện nay thủ tục và hộ khẩu vẫn chưa làm xong, Tiểu Di cứ ở đây trước đã, khi nào xử lý xong thủ tục chú sẽ đưa con đi học."

"Cháu cảm ơn chú."

"Về sau đều là người một nhà, đừng nói mấy lời khách sáo như vậy." – Tiết Thuỵ gắp thêm thức ăn cho Chu Doãn Thịnh. Nghe thấy tiếng cười nhạt của vợ mình, ông ta bèn trừng mắt với bà ta một cái.

Tiết Tĩnh Y và người đàn ông nọ nghiêm túc dùng bữa, không nói lời nào.

Sau bữa tối, Tiết Thuỵ gọi Chu Doãn Thịnh vào phòng làm việc, hỏi thăm tình hình của hắn, nhất là chuyện hắn có còn người thân hay không. Biết hắn thực sự một thân một mình, đôi mắt ông ta toát vẻ vừa lòng. Nếu không phải con gái ruột đột ngột qua đời, khiến vợ mình bị trầm cảm, ông tuyệt đối sẽ không nhận nuôi một đứa trẻ không hề có cùng huyết thống với mình.

Nhưng ngay ngày đầu Tiết Tĩnh Y đến nhà họ Tiết, công ty ông ta lập tức nhận được một đơn hàng lớn, vợ ông ta cũng thoát khỏi sự ảnh hưởng của trầm cảm, nhanh chóng bình phục trở lại, khiến ông ta tin chắc Tiết Tĩnh Y là ngôi sao may mắn nhà họ Tiết. Cho dù sau này, cô ta bị chẩn đoán ra bệnh tim bẩm sinh, Tiết Thuỵ cũng không có ý định vứt bỏ cô ta.

Nuôi mười sáu năm, dẫu là chó mèo cũng sẽ có tình cảm, huống chi là người. Để chạy chữa cho con gái cưng của mình, Tiết Thuỵ tìm kiếm rất nhiều trái tim được hiến tặng, nhưng do nhóm máu hiếm gặp nên đều không phù hợp. Ông ta thảng thốt nhớ ra hình như người môi giới đưa Tiết Tĩnh Y đến nhà họ Tiết năm đó từng nói Tiết Tĩnh Y có một người anh em song sinh, bèn vội vàng sai người đi tìm.

Chuyện liên quan đến mạng người, ông ta không dám mượn tay người khác, chỉ có thể để con trai đi làm. Tuy tính tình con trai lập dị, lạnh lùng, nhưng được cái rất yêu thương em gái, lập tức lên đường đi đón người kia.

Tiết Thuỵ nói rất nhiều lời bùi tai, vẽ nên một viễn cảnh tương lai hạnh phúc, tốt đẹp cho Chu Doãn Thịnh, mãi mới để hắn về phòng nghỉ ngơi.

Đi ngang qua khúc rẽ cầu thang, thấy người đàn ông đang cầm cốc nước đi lên, Chu Doãn Thịnh ngứa miệng ghẹo một câu – "Anh hai, anh tên gì vậy?"

Người nọ thậm chí chẳng buồn quay đầu – "Tôi không phải anh hai của cậu, sau này đừng để tôi nghe thấy cách xưng hô này."

Chu Doãn Thịnh co vai rụt cổ, ra vẻ "chộ ôi sợ quá". Đến khi tiếng bước chân của người nọ xa dần, cánh cửa căn phòng sau lưng hắn lặng lẽ mở ra, Tiết Tĩnh Y thò nửa đầu ra gọi – "Hoàng Di, cậu vào đây đi, bọn mình tám một lúc."

Lão quản gia bất chợt từ đâu chui ra, nhìn Chu Doãn Thịnh bằng ánh mắt lạnh thấu xương.

Chu Doãn Thịnh chỉ lạnh nhạt nhìn ông ta một cái rồi đi vào phòng Tiết Tĩnh Y. Trước mặt thiếu nữ, người trong gia đình này sẽ không để lộ dụng tâm ác độc của mình, cho nên hắn có thể tự do hành động. Đương nhiên, sau lưng thiếu nữ nọ, hắn càng không e dè bất cứ điều gì. Lần này trở về, không đưa nhà họ Tiết xuống địa ngục, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lấy cớ lo lắng cô chủ phát bệnh, lão quản gia ở lại trong phòng, chắp tay sau lưng đứng cạnh cửa, mỗi nếp nhăn đều viết rõ hai chữ "khắc nghiệt".

"Anh hai tên là Tiết Tử Hiên. Lạ thật, sao cậu lại không biết nhỉ. Anh hai giỏi lắm, từ nhỏ đến lớn đều là thiên tài, để lấy ảnh cho cậu xem." – Tiết Tĩnh Y kể hết mọi chuyện về Tiết Tử Hiên cho hắn nghe với giọng điệu sùng bái, từ lần đầu anh ta học đàn đến lần đầu anh ta đạt giải, rồi đến lần đầu tổ chức buổi biểu diễn độc tấu, tình cảm tích nơi đáy mắt càng ngày càng đậm. Hết quyển album này đến quyển album khác được cô ta kéo ra từ dưới gầm giường, chất đầy khắp sàn.

Hiện nay, tình cảm mà Tiết Tử Hiên dành cho Tiết Tĩnh Y mới chỉ dừng lại ở mức tình thân. Phải đến khi mình bắt đầu hãm hại Tiết Tĩnh Y, khiến cô ta liên tiếp gặp nạn, rồi hết lần này đến lần khác được Tiết Tử Hiên cứu, mối quan hệ giữa hai người mới phát triển đến mức thân mật hơn. Nhưng kiếp này, không có hệ thống phản diện quản thúc, Chu Doãn Thịnh không hơi đâu mà đi làm bà mối cho hai người. Nhà họ Tiết coi hắn như người đã chết, trong mắt hắn, họ cũng có khác gì?

Nhưng nên xử sao với Tiết Tĩnh Y bây giờ? Có vẻ cô ta vô tội.

Chu Doãn Thịnh nhìn thiếu nữ đang đắm chìm trong hồi ức tươi đẹp, ánh mắt toát lên vẻ do dự. Như đã nói ở trên, hắn thường phỏng đoán hành vi của người khác bằng tâm lý tối tăm nhất, dẫu ngoài mặt, Tiết Tĩnh Y thuần khiết, lương thiện đến thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng cô ta.

Sau khi có được trái tim hắn, Tiết Tĩnh Y tựa như được tái sinh, được lĩnh hội sâu sắc về sinh mệnh, đồng thời cũng khiến kỹ thuật biểu diễn dương cầm của cô ta được nâng lên tầm cao mới. Chỉ tốn ba năm dày công luyện tập, cô ta đã trở thành nghệ sĩ dương cầm có thể sánh vai với Tiết Tử Hiên. Bởi thế, có thể thấy cô ta là một người thông minh, giàu trí tuệ đến nhường nào.

Người nhà họ Tiết đón Hoàng Di về nhốt trong nhà, trước đó còn đuổi việc mấy người giúp việc, chỉ giữ lại lão quản gia già và người y tá trung thành, lại còn bắt Hoàng Di nuôi tóc dài, mặc trang phục trung tính, ăn diện hệt như Tiết Tĩnh Y, đồng thời thường xuyên dẫn hắn đi bệnh viện kiểm tra sức khoẻ… Bao nhiêu điều khác thường như vậy, Chu Doãn Thịnh không tin Tiết Tĩnh Y không đoán ra gì.

Người nhà họ Tiết muốn xoá sạch dấu vết tồn tại của Hoàng Di, như thể thiếu niên thấp hèn kia chưa từng đến thủ đô bao giờ. Ngoại trừ Tiết Thuỵ, họ thậm chí chẳng buồn cho hắn chút dịu dàng giả dối. Họ xoá

sạch dấu vết bên ngoài, nhưng động cơ bên trong thì ngay cả giấu họ cũng lười. Họ coi Hoàng Di như một kẻ ngu, một con thú vật mặc họ xâu xé.

Biểu hiện của họ rõ ràng đến thế, ấy vậy mà nhân vật trung tâm như Tiết Tĩnh Y mãi đến khi bị Hoàng Di đuổi giết vẫn mù mờ không hiểu chuyện gì, thực sự là hơi nực cười.

Chu Doãn Thịnh có lý do nghi ngờ Tiết Tĩnh Y đã sớm biết chuyện. Nhưng hắn sẽ không định tội cô ta chỉ bằng suy đoán chủ quan của riêng mình. Hắn sẽ cho cô ta một cơ hội. Nếu cô ta nắm được, hắn sẽ để cô ta rời khỏi nhà họ Tiết một cách an toàn.

Trong lúc hắn suy nghĩ, Tiết Tĩnh Y cũng lật đến bức ảnh cuối cùng, sau đó nhấp vài ngụm nước lọc mà quản gia đưa cho mình.

"Cậu sống hạnh phúc thật đấy." – Chu Doãn Thịnh thở dài.

"Cậu thì sao? Cậu sống tốt chứ?" – Tiết Tĩnh Y nghiêng đầu.

"Tớ hả? Mười sáu năm qua, tớ mới chỉ gặp ba mẹ có vài lần. Cậu biết mà, họ phải đi làm xa. Quê tớ sống rất nghèo, phải ở trong lò gạch, mặc quần áo cũ, chỉ đến Tết mới có thịt để ăn. Đi học thì phải vượt bốn ngọn núi mới đến được trường, dậy từ ba rưỡi sáng. Xuân thu còn đỡ, chứ hạ đông mà gặp mưa to hay bão tuyết thì không khéo sẽ bị ngã xuống vách núi ấy…"

Chu Doãn Thịnh kể lại cuộc sống ở nông thôn bằng giọng điệu bình thản. Những gian khổ đó là trải nghiệm chân thực của hắn. Có lẽ người khác sẽ khó lòng chịu đựng một cuộc sống gian khổ như vậy, nhưng đó lại là thứ tài sản quý báu đối với Chu Doãn Thịnh. Ý chí kiên cường nhất thường được mài giũa từ trong khó khăn, gian khổ, tựa như những viên kim cương lộng lẫy được hình thành từ trong dung nham nóng rực.

Hắn thậm chí muốn cảm ơn Chủ Thần vì đã để hắn trải qua những trắc trở đó, nếu không hắn đã không đứng ở đây, mà là trở thành một người thực vật như Auer Yasay.

Mắt Tiết Tĩnh Y đỏ bừng, liên tục dùng khăn tay lau nước mắt.

Chu Doãn Thịnh cũng không an ủi cô ta. Hắn biết những giọt nước mắt này chỉ là tượng trưng, chứ thực ra Tiết Tĩnh Y căn bản không để tâm đến người thân thực sự của mình, bằng không sẽ không chẳng hỏi chẳng rằng gì trong suốt mấy tiếng từ khi hắn vào phòng. Nhưng chuyện này cũng không thể trách cô ta, chung quy họ chỉ là người xa lạ đối với cô ta, còn là người đã từng vứt bỏ cô ta.

Quản gia lập tức bước đến, nhẹ nhàng vỗ lưng cô ta, sau đó gườm Chu Doãn Thịnh bằng ánh mắt buốt lạnh – "Sức khoẻ cô chủ không tốt, mong cậu về sau đừng lại làm cô chủ kích động."

"Tĩnh Y bị bệnh gì thế ạ?" – Chu Doãn Thịnh hỏi một cách lo lắng.

"Không có gì, chỉ là sức khoẻ hơi yếu, cảm xúc không thể quá kích động. Cậu cũng về phòng đi." – Quản gia hạ lệnh tiễn khách. Chờ khi Chu Doãn Thịnh ra đến cửa, ông ta lại bổ sung – "Năm đó, chính cha mẹ cậu đã vứt bỏ cô chủ, vì họ không thể nuôi sống cô ấy. Cô chủ sống có tốt hay không đều không liên quan gì đến cậu. Tương tự, những gian khổ mà cậu phải chịu cũng không thể quy cho cô chủ. Một người nên nhận được thứ gì, mất đi thứ gì, tất cả đều đã được số phận an bài. Nếu cứ mơ tưởng thứ vốn không thuộc về mình, chắc chắn sẽ mất nhiều hơn được."

Đây là lời cảnh cáo dành cho mình à? Cho rằng mình ghen tị vì Tiết Tĩnh Y được sống tốt, cố tình kích động cô ta? Bọn họ thực sự cho rằng Hoàng Di là tên nhãi ranh ngu si, thiển cận hay sao?

Chu Doãn Thịnh nhếch mép cười nhạt, nhưng khi quay đầu lại, vẻ mặt hắn lại hết sức chân thành – "Bác nói đúng, nếu số phận đã an bài cô ấy phải mất đi thứ gì, vậy thì đó cũng là ý trời, nếu cố tình muốn trái ý trời, thay đổi số mệnh, những thứ vốn từng thuộc về cô ấy cũng có thể sẽ mất hết. Cháu không cảm thấy cuộc sống trước kia là khổ, càng không cho rằng cháu đến nhà họ Tiết là để hưởng phúc. Nhưng cháu vẫn muốn cảm ơn mọi người đã đưa cháu đến đây."

Khẽ gật đầu, hắn thong dong bỏ đi.

Nghe thấy bốn chữ "thay đổi số mệnh", đồng tử quản gia co chặt lại trong giây lát, thầm nhủ hay là hắn đã phát hiện ra điều gì, rồi lại nhanh chóng bác bỏ. Ông ta tuyệt đối không tin một thiếu niên lớn lên trong thôn nghèo o bế lại có khả năng quan sát đáng sợ đến vậy, chẳng qua là mèo mù vớ cá rán mà thôi.

Cảm xúc buồn bã lắng xuống, Tiết Tĩnh Y kéo tay áo quản gia, cầu xin – "Bác Phúc, Hoàng Di không cố ý, bác đừng giận cậu ấy. Mười sáu năm qua, cậu ấy đúng là rất khổ, mọi người hãy tốt với cậu ấy một chút."

"Tôi biết rồi, cô chủ. Cô chủ mau nằm xuống nghỉ ngơi đi." – Bác Phúc kéo chăn cho cô chủ, cẩn thận dặn dò – "Nếu sau này cậu ta hỏi cô chủ bị bệnh gì, cô chủ nhớ đừng nói cho cậu ta biết."

"Sao lại thế ạ?" – Ánh mắt Tiết Tĩnh Y hơi loé lên.

"Không thể thiếu lòng đề phòng người khác. Tuy cậu ta là anh em ruột thịt của cô chủ, nhưng dù sao hai người cũng mới quen nhau, không thể hiểu hết người kia. Lỡ cậu ta nổi lòng tham với nhà họ Tiết, tôi sợ cậu ta sẽ gây hại cho cô chủ. Cô chủ cũng biết mà, nhà chúng ta cũng không phải gia đình bình thường."

Tiết Tĩnh Y trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu. Niềm vui mới gặp người thân hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nỗi bất an bủa vây cõi lòng.

Chu Doãn Thịnh chỉ gặp người nhà họ Tiết một lần vào ngày đầu tiên, mấy ngày sau đó, ngoại trừ Tiết Tĩnh Y còn đang tĩnh dưỡng, những người khác đều biệt tăm biệt tích. Tiết Thuỵ là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Tiết thị, rất bận rộn; Tiết Lý Đan Ny là nghệ sĩ violin trứ danh, suốt ngày bay hết nơi này đến nơi khác để biểu diễn; Tiết Tử Hiên giống Tiết Lý Đan Ny, căn bản không có thời gian rảnh rỗi.

Trong phòng chỉ còn lại hai anh em, quản gia, y tá tại nhà và trợ lý của Tiết Tử Hiên. Người trợ lý này rất được lòng tin của nhà họ Tiết, chuyên phụ trách giám sát Chu Doãn Thịnh.

Chu Doãn Thịnh thử xin quản gia một chiếc laptop, không ngờ đối phương đồng ý không chút do dự, còn lập tức đưa đến phòng, kết nối wifi cho hắn. Trong mắt ông ta, Chu Doãn Thịnh là một tên nhà quê toàn tập, học chơi được xếp bài (1) cũng đã giỏi lắm rồi.

Chu Doãn Thịnh đúng là chơi xếp bài suốt cả ngày dưới sự quan sát của ông ta, vì thế từ sau hôm đó, hắn không bị ai theo dõi lúc lên mạng nữa.

Thấy hắn vô cùng tĩnh lặng, suốt ngày chỉ ngồi yên một chỗ, Tiết Tĩnh Y dần dần không còn đề phòng hắn nữa. Thấm thoát hai tháng trôi qua, tóc Chu Doãn Thịnh đã dài đến vai. Hắn đi tìm quản gia, nói muốn cắt tóc húi cua.

"Không cần, cậu cứ để kiểu tóc giống cô chủ đi, hai người là song sinh mà." – Quản gia vừa nói vừa treo một loạt quần áo mới vào tủ quần áo.

Chu Doãn Thịnh cầm một chiếc lên, ướm thử lên người một chút, nhíu mày nói – "Cái này trông giống đồ nữ quá."

"Tiểu thư cũng có mấy chiếc như này, hai người là song sinh, mặc giống nhau mới đẹp. Giờ phong cách trung tính đang là mốt, cậu cứ lên mạng mà xem." – Hiếm lắm mới được một lần quản gia kiên nhẫn giải thích.

Chu Doãn Thịnh âm thầm cười nhạt, gương mặt lại đỏ bừng bừng, như thể cảm thấy mình quá thiếu hiểu biết. Hắn thay một bộ trong số đó rồi đi vào phòng Tiết Tĩnh Y, rồi rắm kéo nhẹ vạt áo – "Quản gia bảo chúng ta để kiểu tóc giống nhau, mặc quần áo giống nhau. Tuy bọn mình là song sinh, nhưng tớ là nam, cậu là nữ, thế này chẳng phải rất kỳ quái hay sao? Hơn nữa bác ấy còn không cho tớ đi ra ngoài nữa, cứ như muốn giam lỏng tớ ấy."

Mái tóc để dài suốt bao nhiêu năm của Tiết Tĩnh Y vừa bị cắt thành tóc ngắn, đang buồn thì nghe thấy hắn nói như vậy, cô ta không khỏi hơi sửng sốt. Cô ta biết thái độ của quản gia đối với Hoàng Di, gần như ngay cả sự tôn trọng cơ bản cũng không có, sao có thể chu đáo chỉnh sửa tạo hình cho hắn? Hơn nữa, bọn họ đúng là đang giam lỏng hắn, thậm chí còn phái người theo dõi 24/24, như thể sợ hắn chạy trốn hay bị người khác thấy vậy.

Hành động này vốn đã rất kỳ quặc.

Mặc vào áo sơ mi trắng bó eo, Hoàng Di trông chẳng khác nào bản sao của cô ta, nếu không phải người sớm chiều ở chung thì căn bản không phân biệt ra ai với ai. Tiết Tĩnh Y nhìn chằm chằm gương mặt hơi nữ tính của thiếu niên, ánh mắt liên tục thay đổi.

Thấy vậy, Chu Doãn Thịnh nói vài câu lấy lệ rồi rời khỏi.

Vào ban đêm, Tiết Tĩnh Y gọi điện cho Tiết Lý Đan Ny, mấy lần muốn hỏi mà không biết nên mở miệng thế nào, cuối cùng chỉ có thể để đó. Trằn trọc mãi mà vẫn không thể đi vào giấc ngủ, đến nửa đêm, cô ta lại chạy đến phòng làm việc của Tiết Thuỵ, lục tìm ngăn tài liệu của ông ta. Cô ta biết Tiết Thuỵ bảo lưu toàn bộ hồ sơ bệnh án của cô ta, nếu họ thực sự có ý định đó, nhất định họ sẽ đưa Hoàng Di đến bệnh viện xét nghiệm, mà hồ sơ bệnh án sẽ có dấu vết để lại.

Nghĩ đến đây, trái tim cô ta giật mạnh, suýt nữa ngã sõng soài ra đất. Cô ta nhớ ngay ngày thứ hai sau khi Hoàng Di đến, bác Phúc đã đưa cậu ta đi bệnh viện, nói là kiểm tra sức khoẻ toàn diện, lẽ nào lần đó chính là đi xét nghiệm?

Đôi tay cô ta run rẩy, xếp từng tập tài liệu về chỗ cũ, không định xem tiếp nữa, ngờ đâu lại vô tình chạm phải con chuột trên mặt bàn, khiến màn hình máy tính sáng lên. Trên màn hình là một báo cáo y khoa, góc dưới bên trái ghi chú hai chữ màu đỏ bắt mắt – phù hợp, người làm xét nghiệm hiển nhiên là Hoàng Di.

Cô ta suýt nữa kêu thành tiếng, cuống quýt tắt máy tính, thất hồn lạc phách chạy về phòng. Hôm sau, cô ta bắt đầu sốt cao, Chu Doãn Thịnh dốc lòng chăm sóc, thái độ dịu dàng đến nỗi ngay cả y tá cũng tự thấy không bằng.

"Uống miếng nước ấm đi này." – Chu Doãn Thịnh kê gối sau eo Tiết Tĩnh Y.

"Cảm ơn." – Tiết Tĩnh Y cầm lấy cốc nước, muốn nói lại thôi.

"Sao thế? Cậu có gì muốn nói với tớ à?" – Chu Doãn Thịnh cổ vũ.

Tiết Tĩnh Y đang định gật đầu, trái tim lại bỗng co thắt đau đớn. Nỗi đau dai dẳng này đã đeo bám lấy cô ta suốt từ năm cô ta ba tuổi, bác sĩ còn từng kết luận cô ta không thể sống quá hai mươi lăm tuổi. Hai mươi lăm, độ tuổi tươi đẹp nhất cuộc đời con gái, lý tưởng của cô ta, tình yêu của cô ta sẽ lụi tàn khi cuộc đời cô ta vừa mới bắt đầu.

Cô ta cam lòng ư? Đương nhiên không! Trên đời này làm gì có ai cam lòng chịu chết?

Đè chặt lồng ngực đau nhói, Tiết Tĩnh Y nhẹ nhàng lắc đầu.

Chu Doãn Thịnh ngả lưng ra ghế, nhếch môi nở nụ cười. Được lắm, hắn đã cho cô ta cơ hội, nhưng cô ta không chịu nắm lấy. Chỉ cần hôm nay, cô ta nhắc nhở hắn nhanh chóng rời khỏi nhà họ Tiết, cho dù không thể đưa ra bất kỳ lý do nào, hắn cũng sẽ tha cho cô ta.

Người ích kỷ thường sống được lâu, hắn có thể hiểu cho nỗi đau của Tiết Tĩnh Y, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ.

160. Quyển 14 - Chương 3

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Rất nhiều ngày sau đó, Chu Doãn Thịnh đều dẫn dắt Tiết Tĩnh Y nói ra chân tướng. Nhưng đều khiến người ta thất vọng, không, có lẽ phải nói là đúng như dự đoán, cô ta không còn khổ sở nữa, mà dần dần trở nên chết lặng, ánh mắt du di bất định cũng càng ngày càng trầm lắng.

Cô ta trộm gọi điện cho bác sĩ tư nhân, hỏi ông ta nếu không làm phẫu thuật, mình rốt cuộc có thể sống sót hay không. Sau một hồi trầm mặc, bác sĩ cho cô ta một đáp án phủ định.

"Cháu sẽ cố gắng điều trị, sẽ không quá tức giận hay vui vẻ, sống một cuộc sống bình thản, như thế cũng không được hả bác? Cháu không muốn dùng trái tim của người khác." – Cô ta khóc nức nở.

Bác sĩ đáp lại cô ta bằng tiếng thở dài.

Khóc mệt, cô ta mới cúp điện thoại. Bởi vì trước đó cảm xúc dao động quá lớn, trái tim cô ta lại bắt đầu đau nhói. Mới đầu, cô ta còn cố gắng chống đỡ, không quá mấy phút đã ngã quỵ, chỉ có thể gọi một cách yếu ớt – "Bác Phúc, Tiểu Đặng, thuốc, thuốc của em!"

Y tá Tiểu Đặng vẫn chưa đi xa, nghe vậy lập tức chạy đến cho cô ta uống thuốc, đồng thời cấp tốc đặt cô ta nằm thẳng, cởi mấy chiếc khuy trên cùng ra, nâng phần đầu cô ta để cô ta có thể giữ thông đường thở.

Quản gia lập tức liên hệ với bác sĩ tư nhân. Cảm thấy không ổn, bác sĩ đã đang trên đường đến. Mọi người vội vã nâng Tiết Tĩnh Y về phòng để cứu chữa. May mà nhà họ Tiết giàu có, trong nhà đủ hết thiết bị chữa bệnh, thậm chí để ém nhẹm chuyện đổi tim cho con gái mình, Tiết Thuỵ còn tân trang hầm để xe thành phòng phẫu thuật tân tiến.

Bận rộn đến tám, chín giờ tối, tình hình của Tiết Tĩnh Y mới bắt đầu chuyển biến tốt đẹp. Bác sĩ không nói chuyện hôm nay cô ta gọi điện khóc lóc kể lể cho quản gia, chỉ dặn dò vài câu rồi rời đi. Trên đường đi xuống, gặp phải thiếu niên giống Tiết Tĩnh Y như đúc, ánh mắt ông ta toát lên vẻ sắc lạnh tựa như một cặp dao phẫu thuật.

Chu Doãn Thịnh khẽ gật đầu, nghiêng người để bác sĩ đi qua trước. Hắn đặt bát cháo trắng lên đầu giường Tiết Tĩnh Y, dịu dàng nói – "Tĩnh y, cậu đỡ hơn chút nào chưa? Đỡ rồi thì ăn chút gì đi, không thì cơ thể cậu không chịu nổi đâu."

Lão quản gia bưng bát cháo lên, lạnh lùng hỏi – "Cậu Hoàng tự tiện sử dụng phòng bếp?" – Hiện nay trong nhà chỉ có ông ta, y tá Tiểu Đặng và một nam trợ lý, việc bếp núc đương nhiên thuộc về ông ta. Ông ta không hề hay biết Hoàng Di học được cách sử dụng đồ dùng trong bếp từ lúc nào, điều này khiến ông ta vô cùng tức giận và bất an. Đồ ăn mà Hoàng Di làm, ông ta tuyệt đối sẽ không để cô chủ chạm vào, dù chỉ

một miếng.

"Không phải cháu, là anh trợ lý làm." – Chu Doãn Thịnh xua tay, vẻ mặt rất ư là vô tội.

Sắc mặt lão quản gia vẫn vô cùng khắc nghiệt, dặn dò – "Về sau những việc như này không cần cậu Hoàng tự mình làm, chăm sóc cô chủ là trách nhiệm của chúng tôi."

"Nhưng chẳng phải cháu là người thân của cô ấy hay sao?"

Quản gia không đáp, chỉ cười một cách khinh miệt rồi bưng bát đi. Ông ta cần chuẩn bị lại bữa tối cho cô chủ.

Tiết Tĩnh Y nằm trên giường, thẫn thờ nhìn chằm chằm bộ đèn pha lê trên trần nhà. Cô ta biết, nếu như không phẫu thuật, hy vọng sống sót của mình sẽ vô cùng xa vời. Cô ta sở hữu nhóm máu Hh, hay còn gọi là nhóm máu Bombay vô cùng hiếm hoi, toàn bộ Trung Quốc với số dân trên tỷ cũng chỉ có ba mươi tư người sở hữu nhóm máu tương tự với cô ta. Ngoại trừ thiếu niên, có lẽ cô ta sẽ không tìm được người thứ hai sở hữu trái tim phù hợp với mình.

"Tĩnh Y, tớ cảm thấy người nhà cậu đều không thích tớ. Tớ muốn rời khỏi đây." – Chu Doãn Thịnh nhíu mày than phiền.

"Không, đừng đi mà!" – Tiết Tĩnh Y tức khắc tỉnh táo lại, siết chặt lấy cổ tay thon gầy của thiếu niên, móng tay ghim sâu vào da thịt hắn. Cô ta cầu xin – "Đừng đi, ở lại với tớ đi mà! Cậu là người thân duy nhất của tớ!"

Càng gần với hy vọng sống sót, cô ta càng sợ hãi tử vong. Cô ta không thể không thừa nhận mình là một người ích kỷ, nhu nhược.

Mình không biết gì hết, mình thực sự không biết gì hết, mình chưa từng trông thấy bản báo cáo kia! Cô ta liên tục thôi miên mình, vẻ mặt bi thương, đau đớn dần dần trở nên bình tĩnh.

Chu Doãn Thịnh ý thức được rằng cô ta đã đắp nặn tâm lý mình một cách vững chắc. Kể ra thì kiếp trước cũng từng xảy ra chuyện như vậy. Lúc đó, Tiết Tĩnh Y vốn đang được điều trị rất tốt, không hiểu sao lại bất ngờ đổ bệnh, sau khi tỉnh lại liền nắm chặt lấy tay hắn, nhìn hắn bằng đôi mắt ầng ậng nước mắt, như thể nợ hắn nhiều lắm.

Lẽ nào lúc đó cô ta cũng đã phát hiện ra chân tướng? Lòng người quả nhiên là ích kỷ. Chu Doãn Thịnh vỗ nhẹ tay cô ta, an ủi – "Được rồi, tớ không đi, tớ chỉ nói thế thôi. Tại mỗi lần nói chuyện với bác Phúc, thái độ của bác ấy cứ kỳ kỳ sao ấy, trợ lý và Tiểu Đặng cũng đều không để ý đến tớ."

"Đừng giận, tớ sẽ nói với họ." – Tiết Tĩnh Y mỉm cười một cách yếu đuối.

Từ sau hôm đó, thái độ mà Tiết Tĩnh Y dành cho Chu Doãn Thịnh bắt đầu thay đổi triệt để. Cô ta không hề đề phòng hắn nữa, mà là dốc lòng đối xử tốt với hắn, nhưng thể đang bù lại điều gì. Cô ta nói chuyện với bác Phúc và những người khác, yêu cầu họ đối xử tử tế với người anh em ruột thịt của mình.

Hiển nhiên, nỗ lực của cô ta giúp cho Chu Doãn Thịnh sống thoải mái hơn hẳn. Ngoài việc trang phục càng ngày càng nữ tính, không có bất cứ điều gì không như ý.

Có lẽ bởi vì tâm trạng sáng sủa, tình trạng sức khoẻ của Tiết Tĩnh Y dần dần được cải thiện, một tháng sau đã có thể thỉnh thoảng dạo quanh vườn hoa một vòng. Chu Doãn Thịnh từng định đỡ cô ta, nhưng đều bị cô ta từ chối.

Theo bản năng, cô ta không muốn mình và Chu Doãn Thịnh cùng xuất hiện với nhau, điều này sẽ khiến những hộ gia đình xung quanh sinh nghi. Nhưng để đền bù, khi Chu Doãn Thịnh nói muốn đi dạo sân golf, cô ta lập tức đồng ý.

Khi hắn vui vẻ nhảy nhót ngoài bãi cỏ, Tiết Tĩnh Y ngồi trong phòng mình, dõi nhìn hắn qua khe hở tấm rèm. Cô ta hâm mộ hắn có một cơ thể khoẻ mạnh, một nụ cười rạng rỡ, một tương lai xán lạn. Đáng lẽ cô ta cũng có thể sở hữu những điều này.

"Cô chủ đừng nhìn, cô nhất định sẽ khoẻ lại." – Bác Phúc kéo kín tấm rèm, sau đó ra ngoài gọi Chu Doãn Thịnh về, đưa sổ hộ khẩu và chứng minh thư giả mạo cho hắn – "Ông chủ đã đăng ký hộ tịch cho cậu, nhưng một tháng nữa các trường học cũng bắt đầu nghỉ hè, cho nên nếu cậu muốn đi học thì tốt nhất là chờ kỳ sau."

"Vâng, cháu biết, giờ đi học cháu cũng không theo kịp." – Chu Doãn Thịnh ngoan ngoãn gật đầu, cầm chứng minh thư xem qua, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

"Tiết Tấn Di, đây là tên mới của cháu ạ?"

"Đương nhiên. Ông chủ nhận nuôi cậu, cậu đương nhiên phải theo họ ông chủ, cậu hãy quên tên cũ của mình đi. Sổ hộ khẩu và chứng minh thư tôi sẽ tạm giữ cho cậu để không bị mất." – Quản gia lấy lại sổ hộ khẩu và chứng minh thư, sau đó thản nhiên bỏ đi, chưa từng suy xét đến chuyện thiếu niên có bằng lòng vứt bỏ quá khứ của mình hay không.

Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm bóng lưng gầy gò của ông ta, cười như một ác ma. Hắn đương nhiên biết vì sao nhà họ Tiết lại phải lấy một cái tên phát âm giống hệt tên Tiết Tĩnh Y (*) cho hắn như vậy. Nhà họ Tiết dẫu sao cũng là danh gia vọng tộc, có sức ảnh hưởng rất lớn ở Trung Quốc. Khi ba người nhà họ Tiết vắng nhà, nơi này dĩ nhiên là yên tĩnh. Nhưng chỉ cần họ về, ắt không thể thiếu đủ kiểu tiệc tùng, mời những nhân vật tiếng tăm các ngành các nghề đến tham dự.

(*) Tiết Tĩnh Y (phát âm: Xuē Jìng-yī). Tiết Tấn Di (phát âm: Xuē Jìn-yí)

Để đề phòng khách khứa vô tình bắt gặp thiếu niên mà nảy sinh nghi ngờ, bọn họ chuẩn bị một cách toàn

diện nhất có thể. Bọn họ chẳng những thay đổi ngoại hình của hắn, mà còn cướp mất tên hắn, để hắn sống dưới cái bóng của Tiết Tĩnh Y. Khi Tiết Tĩnh Y cần, hắn sẽ hoàn toàn biến mất.

Chu Doãn Thịnh nhẩm đi nhẩm lại tên mới của mình, cảm xúc hung bạo chiếm đầy cõi lòng.

Biết thiếu niên đã đổi tên thành Tiết Tấn Di, Tiết Tĩnh Y càng cố gắng thoả mãn mọi yêu cầu của hắn. Cô ta thường ngơ ngác nhìn chằm chằm sườn mặt của hắn, đôi mắt đong đầy nước mắt.

Ngày hôm nay, Tiết Tĩnh Y đang luyện ngón trong phòng đàn, bởi vì trường kỳ đau ốm, không thể luyện tập nên có chút không quen tay, mấy lần phải dừng lại để điều chỉnh trạng thái.

"Cậu đang làm gì thế?" – Chu Doãn Thịnh tựa người vào khung cửa.

"Tớ đang tập đàn. Cậu có muốn học không, tớ dạy cho." – Thấy thiếu niên toát vẻ tò mò, Tiết Tĩnh Y mỉm cười vẫy tay.

"Cậu đàn trước một lần cho tớ xem đi, tớ chỉ cần nhìn một lần là biết." – Chu Doãn Thịnh kê một chiếc ghế bên cạnh thiếu nữ, nói với vẻ vênh vang.

"Được, thế cậu nhìn kỹ nhé." – Tiết Tĩnh Y phì cười.

Giai điệu tinh tang vui nhộn vang vọng khắp phòng đàn, khiến người nghe cũng cảm thấy vui lây. Chu Doãn Thịnh ban đầu còn ngồi yên, càng về sau, hắn bắt đầu đong đưa theo điệu nhạc, lắc la lắc lư như đang đắm chìm trong điệu nhạc.

Trông thấy dáng vẻ hoạt bát của hắn, Tiết Tĩnh Y đàn càng hăng say. Đã rất lâu rồi, cô ta không được vui vẻ như vậy.

Hai người chơi vô cùng nhập tâm, không ai phát hiện ra Tiết Tử Hiên đang lặng lẽ đứng ngoài cửa. Anh ta mới vừa về đến nhà, vốn định về phòng tắm nước nóng, nhưng lại bị tiếng đàn của em gái hấp dẫn.

Nắm bắt cảm xúc rất chuẩn xác, có điều kỹ thuật còn nhiều thiếu sót. Nhưng không thành vấn đề, kỹ thuật có thể dần dần tập luyện, nhưng khả năng lĩnh hội và gửi gắm cảm xúc thì cần có năng khiếu. Em mình rất có năng khiếu, đây là điều Tiết Tử Hiên vừa lòng với cô ta nhất. Tiết Tử Hiên âm thầm gật đầu, vẫy tay nhờ bác Phúc đưa hành lý về phòng trước.

"Hay không?" – Bản nhạc kết thúc, Tiết Tĩnh Y hỏi với vẻ mong đợi.

"Hay." – Chu Doãn Thịnh gật đầu.

"Vậy cậu học được chưa?" – Tiết Tĩnh Y cố tình chọc hắn. Cô ta không cho rằng thiếu niên có thể học được cách đánh chỉ sau một lần xem, trừ khi hắn là thiên tài.

Nhưng rất không khéo, Chu Doãn Thịnh chính là thiên tài như vậy. Chơi piano cũng như lập trình máy tính vậy, chỉ cần vận dụng những phím bấm cố định để tạo nên những tổ hợp giàu tính quy luật là được. Huống hồ, hắn còn có một trí nhớ siêu phàm, chỉ cần nhìn một lần là sẽ không quên.

"Cậu ngồi sang bên cạnh đi, tớ đàn cho cậu nghe." – Chu Doãn Thịnh đỡ Tiết Tĩnh Y đến vị trí của mình, sau đó ngồi trước đàn, nhấn thử vài nốt.

Tiết Tĩnh Y che miệng cười rộ. Nhưng chẳng bao lâu sau, cô ta rốt cuộc không cười nổi nữa. Những giai điệu vô cùng quen thuộc bay ra từ đầu ngón tay linh hoạt của thiếu niên, còn nhẹ nhàng, linh động hơn cả phần biểu diễn của cô ta trước đó.

Đôi mắt hắn khép hờ, vẻ mặt mê say, ngón tay bay múa trên những phím đàn đen trắng. Tiếng nhạc khi thì du dương, uyển chuyển như chim hót, khi thì nhẹ nhàng, thong thả như hoa tươi hé nở, khi thì linh động, hoạt bát như giọt sương sớm lăn mình trên lá… Chương đầu tiên kết thúc, bước vào chương thứ hai có tiết tấu nhanh hơn. Hắn khom lưng, bàn tay lướt nhanh trên phím đàn, thấy đâu đây vô vàn giọt mưa rải xuống thảm cỏ xanh ngát, xuống hồ nước trong xanh, làm bắn lên những giọt nước li ti.

Sớm mai đầu hạ, khung cảnh đẹp như xứ sở thần tiên. Thiếu niên đã phác hoạ ra một cảnh mơ hết sức lộng lẫy, sống động chỉ bằng những tiếng đàn vô hình.

Không chỉ Tiết Tĩnh Y nghe đến ngây ngốc, mà ngay cả Tiết Tử Hiên cũng mê mẩn, đắm chìm vào điệu nhạc.

Bản nhạc kết thúc, Chu Doãn Thịnh đặt tay lên đầu gối, hỏi – "Tớ có đánh sai chỗ nào không?"

"Trước kia em từng học piano?" – Tiết Tĩnh Y chưa kịp trả lời, Tiết Tử Hiên đã bước lại gần, lần đầu tiên quan sát thiếu niên trước mặt bằng ánh mắt chăm chú.

"Không ạ, em xem một lần là biết." – Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm đôi tay mình, nhớ lại tình cảnh kiếp trước.

Kiếp trước, cũng vào ngày hôm nay, khi Tiết Tử Hiên trở về, Tiết Tĩnh Y dạy hắn đánh đàn. Khi đó, hắn mới chỉ luân hồi đến kiếp thứ hai, không hề nắm giữ bất kỳ kỹ năng nào khác ngoài kỹ thuật hack. Nhưng hắn tự nhận mình thông minh tuyệt đỉnh, cho rằng chơi piano cũng dễ như trở bàn tay, chỉ nhìn một lần đã sao chép y nguyên phần biểu diễn của Tiết Tĩnh Y.

Nhưng thái độ của Tiết Tử Hiên lại hoàn toàn khác biệt so với bây giờ. Anh ta bước đến sập mạnh nắp

đàn xuống, suýt nữa nghiến nát mười ngón tay vẫn đặt trên phím đàn của hắn.

Khi hắn bật ra những tiếng xuýt xoa vì đau, anh ta gằn từng câu từng chữ cảnh cáo – "Tiếng đàn của cậu hệt như một cái xác không hồn, toả ra thứ mùi thối nát, ghê tởm. Sau này mà còn dám chạm vào đàn nữa, tôi sẽ bẻ gãy tay cậu." – Dứt lời, anh ta xoay người bỏ đi, từ đó về sau không thèm nhìn hắn thêm lần nào nữa.

Lúc ấy, Chu Doãn Thịnh thầm mắng Tiết Tử Hiên biến thái, bới lông tìm vết, cũng kiên quyết cho rằng mình đàn không có vấn đề gì hết. Mãi đến sau này, khi hắn rốt cuộc thoát khỏi sự khống chế của hệ thống phản diện, dám gửi gắm hỉ nộ ái ố của mình vào những lần luân hồi, cũng yêu người nào đó một cách chân thành, hắn mới hiểu thấu hàm ý câu nói của Tiết Tử Hiên.

Tiếng đàn của hắn không có tình cảm, vì thế nó mới như một cái xác không hồn. Có thể người ngoài ngành sẽ không nhận ra vấn đề, nhưng Tiết Tử Hiên có thể lập tức cảm thấy khó chịu ngay từ khi nốt nhạc đầu tiên vang lên.

Trên thực tế, Tiết Tử Hiên là một người lạnh lùng, hà khắc, không có lòng đồng cảm, nguyên tắc đạo đức hay quan niệm thị phi. Hắn tựa như một nhân vật quái đản sống trong video kịch câm đen trắng. Vì vậy, khi Tiết Thuỵ sai anh ta đi đón Hoàng Di về, cho dù biết rõ cha mình muốn lấy trái tim của thiếu niên nọ, anh ta cũng không thấy có bất cứ vấn đề gì.

Điều duy nhất có thể khiến cuộc đời anh ta trở nên ấm áp, sống động chính là âm nhạc. Một khi nghe được những điệu nhạc đủ làm rung động lòng người, trái tim lạnh lùng của anh ta sẽ trở nên vô cùng mềm mại. Trái lại, nếu có ai làm bẩn âm nhạc, anh ta sẽ trở nên cuồng nộ. Anh ta sẽ không bao giờ ganh ghét với những nghệ sĩ tài giỏi hơn mình, bởi vì trong mắt anh ta, họ là những kho báu quý giá nhất trên đời. Anh ta sùng bái họ, ủng hộ họ, vô thức học tập theo họ.

Cũng bởi vậy, Tiết Tử Hiên sở hữu danh dự và mối quan hệ vô cùng tốt đẹp trong giới âm nhạc. Hàng năm, anh ta đều quyên một khoản tiền lớn cho hiệp hội âm nhạc, hy vọng có thể đào tạo nên nhiều nghệ sĩ giàu tài năng hơn.

Tiết Tử Hiên rất ít khi coi trọng ai đó. Nhưng lúc này đây, anh ta đi đến bên cạnh thiếu niên, nhìn người nọ chăm chú, ánh mắt nóng đến đáng sợ.

"Em chưa từng học piano bao giờ, nhà em nghèo, không có điều kiện học." – Chu Doãn Thịnh đứng dậy, dáng vẻ rúm ró bất an, nhưng thực ra rất khoái trá với ánh nhìn của anh ta. Khơi gợi sự hứng thú của Tiết Tử Hiên chính là mục đích chính của hắn ngày hôm nay. Nếu muốn một trò chơi trở nên thú vị, vậy thì nhất định phải liên tục tạo ra mâu thuẫn và xung đột. Tiết Tử Hiên chính là đòn bẩy để hắn khuấy đảo nhà họ Tiết.

Tiết Tử Hiên gật đầu, ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng. Anh ta biết điều kiện gia đình nhà Hoàng Di, có khi trước kia còn chưa từng thấy piano bao giờ, huống hồ học đánh. Nếu chỉ nghe một lần đã có thể chơi giỏi như vậy, vậy thì năng khiếu âm nhạc của cậu ấy có lẽ còn cao hơn mình.

Nhận ra điều này, Tiết Tử Hiên không hề ganh ghét hay đố kỵ. Trái lại, anh ta cảm thấy vô cùng vui vẻ, không, phải nói là hưng phấn mới đúng. Anh ta thích đắm chìm trong tiếng nhạc du dương, điều đó khiến anh ta cảm thấy trái tim mình vẫn còn nhịp đập, máu mình vẫn đang tuần hoàn. Anh ta hy vọng con người có thể sáng tác ra nhiều bản nhạc tuyệt vời hơn, khiến thế giới này càng trở nên tươi đẹp.

Lần đầu tiên trong đời, Tiết Tử Hiên nở nụ cười. Anh ta hỏi thiếu niên nọ – "Vừa rồi, khi đánh bản nhạc kia, em cảm nhận được điều gì?"

Chu Doãn Thịnh trả lời với giọng hơi khô khốc – "Em cảm thấy giống như… giống như sáng sớm thức dậy, hít thở hớp không khí trong lành đầu tiên trong ngày, cảm thấy rất phấn chấn, tràn trề năng lượng."

Tiết Tử Hiên giơ tay định xoa đầu thiếu niên. Thấy đối phương nghiêng đầu tránh né, tâm trạng vui vẻ của anh ta vẫn không bị ảnh hưởng chút nào.

"Cảm nhận của em rất đúng, bản nhạc kia tên là *Sớm mai*. Anh sẽ đánh một bản nhạc khác, em hãy xem cho kỹ." – Anh ta ngồi xuống, cởi đôi găng trắng tinh ra, nghiêm túc diễn tấu.

Hiển nhiên, trình độ của anh ta vượt xa những nghệ sĩ đương thời. Sự lĩnh hội của anh ta đối với sinh mệnh quả thật quái gở, dị thường, nhưng chính sự quái gở, dị thường ấy lại khiến tiếng đàn của anh ta ẩn chứa sự rung động khó có thể diễn tả thành lời. Sự rung động này có thể trực tiếp xâm nhập vào linh hồn người nghe.

Thành tựu mà anh ta đạt được càng ngày càng nhiều, anh ta cũng càng ngày càng tiến xa, cho đến khi hoàn toàn bỏ xa người khác. Nhưng không ai biết cảm giác cô độc trong lòng anh ta mãnh liệt đến nhường nào. Anh ta khát vọng có một người bạn có thể cộng hưởng với anh ta, một tồn tại có thể dựa vào âm nhạc khiến linh hồn anh ta rung động.

Tiếng đàn hào khí quẩn quanh trong không khí hồi lâu. Khúc nhạc kết thúc, anh ta thu tay về, nhìn về phía thiếu niên – "Đã học được chưa."

"Rồi ạ."

"Giờ đánh lại cho anh nghe." – Tiết Tử Hiên nhường vị trí.

Tiết Tĩnh Y ngồi bên nhìn hai người nói chuyện với nhau, ngón tay tái xanh siết chặt lấy vạt áo. Biết là không nên, nhưng cô ta vẫn hy vọng thiếu niên nọ không thể chơi được bản nhạc này, như vậy anh hai sẽ không dành ánh mắt dịu dàng, chuyên chú cho cậu ta nữa.

Cô ta nhớ khi còn nhỏ, anh hai cũng chẳng chịu nhìn cô ta lấy một lần. Nhưng một ngày nọ, khi cô ta ôm nỗi mong mỏi đánh một điệu minuet cho anh trai mình, lần đầu tiên anh hai bế cô ta lên, cười nói – "Đây mới là người nhà họ Tiết chúng ta." – Vì một bản nhạc, anh ta thừa nhận sự tồn tại của cô ta. Bởi vậy, có thể thấy anh ta yêu thích những người có tài năng âm nhạc đến nhường nào.

Nếu năng khiếu của thiếu niên vượt qua mình, e rằng anh hai sẽ thích cậu ta hơn mình mất. Cảm giác lo sợ bủa vây lấy cõi lòng, cô ta nắm lấy vạt áo, hô – "Anh hai, ngực em đau quá."

Tiết Tử Hiên lập tức bế cô ta về phòng ngủ, trước khi đi còn không quên dặn dò – "Ngày mai chờ anh ở phòng đàn."

Chu Doãn Thịnh gật đầu, đi theo phía sau.

Nghe vậy, trái tim Tiết Tĩnh Y thực sự trở nên đau đớn, nhưng cô ta có thể ngăn cản một lần, nhưng không thể ngăn cản cả đời, càng không thể biểu lộ lòng ích kỷ của mình, vì như vậy sẽ khiến anh hai khó chịu với cô ta. Cô ta nằm trên giường, nét mặt mệt mỏi pha lẫn sự bất an và sợ hãi.

Đến khi bác sĩ rời khỏi, Chu Doãn Thịnh lặng lẽ mở cửa vào phòng, hỏi – "Tĩnh Y, rốt cuộc cậu bị bệnh gì thế, sao cứ hơi tý lại ngất xỉu vậy?"

"Không có gì, hồi nhỏ không giữ gìn sức khoẻ nên giờ hơi yếu." – Kỹ năng nói dối của Tiết Tĩnh Y càng ngày càng nhuần nhuyễn, tuy rằng vẫn còn cảm thấy hổ thẹn khi đối mặt với thiếu niên nọ, nhưng cảm giác này ngày càng nhạt dần, đặc biệt là sau hôm nay.

"Vậy cậu chú ý nghỉ ngơi." – Chu Doãn Thịnh vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô ta với vẻ thương tiếc. Cảm thấy bắp thịt của cô ta tức thì cứng đờ, đôi mắt Chu Doãn Thịnh loé lên vẻ trào phúng.

Hôm sau, mới sáng sớm Chu Doãn Thịnh đã bị quản gia xách dậy đưa đến phòng đàn. Tiết Tĩnh Y đã ngồi sẵn trước đàn, chơi thử bản nhạc mà Tiết Tử Hiên diễn tấu hôm qua, cuối cùng hỏi với vẻ mong đợi – "Anh hai, em có tiến bộ không?"

"Cần luyện tập nhiều hơn." – Tiết Tử Hiên nói một cách lạnh nhạt. Tiếng đàn này còn chưa thể khiến anh ta rung động, nhưng cũng không đến mức khiến anh ta chán ghét. Tuy không có quan hệ huyết thống gì với anh ta, nhưng đứa em này lại có năng khiếu âm nhạc kỳ diệu của người nhà họ Tiết. Nếu tình trạng sức khoẻ của cô ta cho phép, chỉ cần khổ luyện mấy năm, cô ta ắt sẽ giành được thành tựu lớn.

"Em lại đây, đánh lại lần nữa cho anh xem." – Anh ta vẫy tay với thiếu niên đang đứng ngoài cửa.

Tiết Tĩnh Y nấn ná ở chỗ ngồi, vô thức xoa ngực. Hôm nay không thể giả bệnh tiếp nữa.

Chu Doãn Thịnh lau tay lên vạt áo, thong thả đặt mười ngón tay lên những phím đàn. Có thể trước kia, Chu Doãn Thịnh từng mù tịt về dương cầm, thậm chí vì sự khống chế của hệ thống nên không dám thể hiện tình cảm thực sự trong lòng, phá hỏng thứ đẹp nhất, rung động lòng người nhất bằng sự mô phỏng máy móc. Nhưng giờ đây, Chu Doãn Thịnh đã sớm thay đổi.

Hắn thoát khỏi sự ràng buộc của hệ thống, phá vỡ rào cản trong lòng mình, trải qua những thăng trầm, bi ai, cũng được hưởng niềm vui cùng cực. Dù bạn muốn hắn biểu đạt bất cứ thứ tình cảm nào thông qua âm

nhạc, hắn cũng có thể thể hiện một cách nhuần nhuyễn. Hạ mưa rào, đông tuyết phủ, xuân ấm áp, thu gió thoảng, hắn có thể tạo nên một thế giới vừa hư ảo vừa chân thực bằng âm nhạc.

Bản nhạc này tên là *Biển*, kể về hình ảnh đàn cá chơi đùa dưới đại dương. Chu Doãn Thịnh nhắm mắt, điều chỉnh cảm xúc đến trạng thái tốt nhất mới bắt đầu diễn tấu.

Xung quanh thiếu niên thấp thoáng ánh nắng vàng rực, ngón tay nâng lên hạ xuống vẽ nên từng vệt nắng loang lổ, như có hàng đàn cá bạc đang bơi lội xung quanh. Hắn nhấn mạnh, tạo nên thuỷ triều đầy sóng và gió, rồi lại lướt nhẹ, khiến thuỷ triều lắng xuống. Những ngón tay linh hoạt của hắn lướt nhanh từ bên này qua bên kia, như chú cá heo trắng đuổi theo đàn cá mòi hấp dẫn, quay cuồng giữa xoáy nước do chúng tạo ra.

Bằng những giai điệu tuyệt mỹ, hắn đã tái hiện lại khung cảnh đẹp vô ngần dưới đáy đại dương.

Bàn tay Tiết Tĩnh Y vẫn luôn ôm lấy ngực. Tiếng đàn của thiếu niên càng êm tai, cô ta càng cảm thấy bất an. Cô ta chốc chốc lại nhìn lén vẻ mặt của anh hai. Phát hiện anh hai vẫn luôn nhìn thiếu niên nọ bằng ánh mắt nóng bỏng khó diễn tả thành lời, trái tim cô ta đột nhiên đau nhói.

Ngón tay Chu Doãn Thịnh di chuyển càng ngày càng chậm, cho đến khi giai điệu hoàn toàn lắng xuống, thuỷ triều dần dần rút đi, để lộ bờ cát vàng mềm mại, bản nhạc kết thúc.

Tiết Tử Hiên đi đến bên cạnh thiếu niên, hỏi với giọng khàn khàn – "Em có thích piano không?" – Anh ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận đáp án phủ định. Thiếu niên này sở hữu năng khiếu tuyệt vời đến vậy, dĩ nhiên nên sống vì âm nhạc.

"Thích ạ." – Chu Doãn Thịnh bắt đầu rúm ró, bất an.

"Tốt lắm, bắt đầu từ mai, anh sẽ dạy em piano, đúng sáu giờ sáng hàng ngày đến đây luyện tập." – Anh ta ra lệnh.

"Vâng ạ." – Chu Doãn Thịnh đỏ mặt, gật gật đầu.

"Em tên là gì?" – Đến tận lúc này, Tiết Tử Hiên mới thực sự quan tâm đến thiếu niên.

"Em là Tiết Tấn Di."

"Tiết Tĩnh Y?" – Tiết Tử Hiên nhíu mày.

"Là Tiết Tấn Di này." – Chu Doãn Thịnh vạch nét lên tay mình.

Tiết Tử Hiên gật đầu, thấy trợ lý đang vẫy tay ngoài cửa mới nhớ ra hôm nay mình còn phải đi dạy ở nhạc viện. Anh ta mặc áo khoác, sửa sang lại caravat, vừa đi đến cửa thì bỗng nhớ ra điều gì đó, bèn dịu dàng nói – "Anh tên là Tiết Tử Hiên."

Chu Doãn Thịnh ngơ ngác gật đầu.

Chiếc siêu xe đen rời khỏi đường lát đá. Tiết Tĩnh Y đứng bên cửa sổ nhìn theo. Mãi đến khi chiếc xe biến mất giữa rừng cây bát ngát, cô ta mới quay đầu nhìn về phía thiếu niên, nói một cách gian nan – "Anh hai rất thích cậu."

Chu Doãn Thịnh đỏ mặt, ấp a ấp úng – "Thế à? Nhưng tớ chẳng cảm nhận được chút nào."

Điều hắn cần chính là sự yêu thích của Tiết Tử Hiên, hơn nữa càng ngày càng thích, cho đến khi không thể kìm nén nổi bản thân.

Đương nhiên, tình cảm này không liên quan gì đến tình yêu, mà là một dạng tín ngưỡng. Tín ngưỡng của Tiết Tử Hiên là âm nhạc, mà hắn thì chỉ cần cho anh ta trông thấy tài năng của mình trên phương diện âm nhạc là có thể trở thành một phần tín ngưỡng của anh ta. Người thân và tín ngưỡng, rốt cuộc nên chọn bên nào? Đây là một câu hỏi khó đối với một người đam mê âm nhạc sâu sắc như Tiết Tử Hiên.

161. Quyển 14 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Tiết Tử Hiên phát hiện thiếu niên nọ là một thiên tài âm nhạc hiếm có. Hắn chỉ mất một ngày đã học được cách đọc nhạc, cách chuyển động ngón tay mới đầu chỉ là bắt chước theo mình và Tiết Tĩnh Y, nhưng sau hai tuần đã mang đậm phong cách cá nhân.

Cậu ấy cũng giống như mình, sinh ra để dành cho âm nhạc. Điều này khiến Tiết Tử Hiên giành được niềm vui thú rất lớn trong quá trình dạy học. Mỗi thứ năm hàng tuần, Tiết Tử Hiên đều phải đi dạy ở nhạc viện Bắc Kinh, vốn dĩ anh ta rất thích công việc này, nhưng nay lại chỉ thấy lãng phí thời gian. Tuy ở đó cũng có những học viên tài hoa hơn người, nhưng so với thiếu niên, họ lại trở nên tầm thường, không có gì đặc biệt. Anh ta đã có được thứ tốt nhất, cần gì những phế phẩm đó nữa?

Vì một buổi dạy, anh ta hy sinh cả một buổi sáng ở bên xem thiếu niên tập đàn. Điều này khiến anh ta có chút nôn nóng.

"Tan học." – Rốt cuộc giảng xong khái niệm cuối cùng, anh ta từ chối trả lời vấn đề của học viên, vội vàng đi ra bãi đỗ xe.

Cùng lúc đó, Chu Doãn Thịnh đang luyện tập trong phòng đàn. Yêu cầu của Tiết Tử Hiên dành cho hắn vô cùng nghiêm khắc, sáu giờ sáng hàng ngày bắt đầu tập đàn, mười hai giờ trưa nghỉ giải lao, hai giờ chiều tiếp tục luyện, đến bảy giờ tối mới kết thúc luyện tập, gần như không có bất kỳ thời gian rảnh rỗi nào. Nếu là hắn khi mới bước vào luân hồi, có lẽ lúc này đã sớm nổi điên, nhưng giờ đây hắn cũng rất thích âm nhạc, sẽ không cảm thấy tẻ nhạt hay gian khổ.

Tiết Tĩnh Y vốn tưởng rằng tính tình thiếu niên hoạt bát, không thể ngồi yên, sẽ nhanh chóng bỏ bê chuyện học đàn. Chỉ cần cậu ta nói mấy câu như "không muốn học" hay "học đàn rất chán", anh hai nhất định sẽ chán ghét cậu ta. Nhưng kết quả khiến cô ta hoàn toàn thất vọng. Thiếu niên nọ chẳng những kiên trì vượt qua, mà còn càng ngày càng tiến bộ. Hắn dồn toàn bộ tình yêu nồng nhiệt với âm nhạc vào tiếng đàn ngày càng thuần tuý, êm tai, khiến người nghe cảm nhận được sự vui vẻ, thoải mái.

Ánh mắt anh trai nhìn hắn chuyển dần từ nóng bỏng thành si mê, khiến Tiết Tĩnh Y càng ngày càng bất an, dù cơ thể không thoải mái cũng vẫn kiên trì ngày ngày cắm rễ trong phòng đàn.

Đánh xong một bài, Chu Doãn Thịnh nhìn về phía thiếu nữ đang ngồi ngẩn người bên cửa sổ, giọng nói lanh lảnh ẩn chứa ý cười – "Tĩnh Y, cậu có thấy chán không? Hay là mình chơi piano bốn tay đi?"

"Thôi." – Tiết Tĩnh Y thất thần từ chối. Trông thấy xe Tiết Tử Hiên đang về gần đến nhà, cô ta lại gật đầu – "Được, chơi bài nào?" – Cô ta muốn anh hai chỉ luôn nhìn mình, không cần để ý đến bất kỳ ai khác.

"Cậu muốn chơi bài nào?" – Chu Doãn Thịnh lật nhạc phổ.

"Thuỷ Thủ đi." – Tiết Tĩnh Y vịn tay y tá ngồi xuống trước đàn, giở đến trang tám mươi lăm. Lần đầu cô ta cùng đánh với anh trai cũng là bản nhạc này. Chàng thuỷ thủ say mèm cười đùa, hò la ngoài quán rượu, chòng ghẹo những cô gái điệu đàng đi ngang qua, không khí chuyển từ sinh động đến điên cuồng. Cuối cùng, khi chàng thuỷ thủ nọ ngả xuống chân tường, rơi vào giấc ngủ say sưa, giai điệu cũng từ từ kết thúc.

Tiết tấu cả bản nhạc thay đổi từ nhanh đến cực nhanh, rồi lại dần dần trở nên thong thả, tuy không quá khó, nhưng phải cần trăm phần trăm nhiệt tình mới có thể biểu đạt được cảm xúc sảng khoái trong cơn say bí tỉ.

Chu Doãn Thịnh biết Tiết Tĩnh Y nhất định sẽ chọn bài này. Thực ra, hắn đã đào sẵn hố cho cô ta nhảy xuống. Khi chơi đàn với Tiết Tử Hiên, vì tình cảm thầm kín trong lòng, cô ta đã bạo dạn mượn âm nhạc để giải phóng niềm vui được gần kề bên người thương. Vì tình cảm và niềm vui này, cho dù không uống rượu, cô ta cũng như chìm trong men say, tựa như những thuỷ thủ nóng lòng mua vui kia.

Điều này khiến tiếng đàn của cô ta có sức cuốn hút không gì sánh kịp.

Tiết Tử Hiên từng nói, bản nhạc mà Tiết Tĩnh Y chơi hay nhất chính là Thuỷ Thủ. Cô ta muốn giành lại sự chú ý của Tiết Tử Hiên, Chu Doãn Thịnh lại cố tình không muốn chiều ý cô ta. Hắn thích trò chơi tràn ngập sự mâu thuẫn và xung đột, thậm chí thích đẩy người khác vào đường cùng để rồi thưởng thức dáng vẻ vẫy vùng trong tuyệt vọng của đối phương.

"Tớ chưa đánh bài này lần nào." – Ôm lòng ác ý tràn trề, Chu Doãn Thịnh cười đến không thể thảo mai hơn.

"Chẳng phải cậu biết đọc nhạc phổ hay sao? Chính vì chưa từng đánh bao giờ nên mới càng phải thử." – Tiết Tĩnh Y đặt ngón tay lên phím đàn. Nghe thấy tiếng bước chân loáng thoáng dưới tầng, cô ta lập tức bắt đầu.

Những tiếng tinh tang chảy ra từ ngón tay, Tiết Tĩnh Y cố gắng tìm lại cảm giác khi chơi bản nhạc này trước kia. Nhưng bên cạnh không phải người có thể khiến cô ta mê đắm, cô ta không thể tìm ra bất kỳ lạc thú nào ngoài những cảm xúc tiêu cực như buồn tẻ, khó chịu, áy náy, ghen tị.

Cô ta cố ép bản thân tiếp tục, lại phát hiện ra người bên cạnh đã dừng lại, đang nhìn cô ta với vẻ do dự như muốn nói điều gì đó.

"Sao thế?" – Giọng cô ta khô khốc.

"Tĩnh Y, không muốn chơi thì đừng chơi." – Chu Doãn Thịnh nhẹ nhàng an ủi.

"Tớ muốn chơi mà, lẽ nào tớ chơi không hay?" – Tiết Tĩnh Y vô thức che ngực. Có hay hay không, thực ra cô ta đã sớm nhận ra. Piano bốn tay yêu cầu người diễn tấu sở hữu khả năng âm nhạc cực cao, mà vừa rồi cô ta chỉ thuần tuý là nhấn phím đàn, chứ không hề đắm chìm trong âm nhạc.

Cô ta đã phá hỏng Thuỷ Thủ.

"Nếu trong lòng tràn ngập cảm xúc xấu xa, vậy thì đừng chạm tay vào đàn, chúng sẽ làm bẩn đàn mất. Tránh sang bên đi." – Tiết Tử Hiên thong thả bước vào, ánh mắt tràn đầy sự khó chịu và bất mãn.

Anh ta gần như vô cảm với mọi thứ trong hiện thực, tựa như đang sống trong khoảng không vô hình. Nhưng khi âm nhạc chảy vào khoảng không này, anh ta sẽ trở nên đặc biệt bén nhạy, chỉ thoáng liếc qua là có thể nhìn thấu người biểu diễn đang nghĩ gì, khiến người ta không giấu đi đâu được.

Nếu nói với anh ta rằng giết người là sai, anh ta sẽ chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh lùng. Nhưng nếu bạn hát ra những lời này bằng thứ âm thanh tuyệt diệu nhất, anh ta sẽ nhìn bạn chăm chú rồi gật đầu bảo: "Bạn nói rất đúng."

Tiết Tử Hiên chính là một người quái đản như vậy.

Thấy gương mặt tái nhợt và ngón tay run rẩy của Tiết Tĩnh Y, Chu Doãn Thịnh hơi cúi đầu, che giấu nụ cười trào phúng trong mắt.

"Piano bốn tay có thể rèn luyện khả năng âm nhạc của người đánh, nhưng tiền đề là phải tìm được một người hợp tác tốt. Anh tập với em." – Tiết Tĩnh Y vừa nhường chỗ, Tiết Tử Hiên lập tức ngồi xuống bên cạnh thiếu niên, vẻ mặt và lời nói trở nên vô cùng dịu dàng.

Lúc lên lớp, anh ta cứ luôn nghĩ không biết hôm nay cậu ấy có chăm chỉ tập đàn hay không, có tiến bộ hay không, sau này sẽ giành được thành tựu huy hoàng như thế nào. Giờ đây, anh ta đặt toàn bộ sự chú ý của mình lên cậu, cũng vô cùng trông chờ vào tương lai của cậu.

Chu Doãn Thịnh rúm ró gật đầu, ngồi hơi xa một chút.

Tiếng đàn lại vang lên, hai người phối hợp một cách hoàn hảo. Họ tựa như hai chàng thuỷ thủ đã bôn ba trên biển mấy tháng liền, đặt chân lên đất liền với tâm trạng kích động, vội vàng chạy đến quán rượu nhỏ gần nhất. Rượu nơi đó tuy rằng rẻ mạt, nhưng không có mùi tanh nồng và mặn chát của gió biển, chỉ có vị cay xè rát họng, tiếp đó là cảm giác khoái trá như thiêu như đốt.

Họ chè chén thoả thuê, bạo dạn thốt lời âu yếm với những cô nàng gợi cảm, quyến rũ, bị người theo đuổi của họ nắm áo tẩn một trận. Nhưng bọn họ là thuỷ thủ, sở hữu thân hình vững chãi do sóng biển rèn đúc, chỉ có sóng và bão mới có thể chôn vùi họ. Tất cả những thứ khác đều không thể quật ngã họ.

Cho dù say đến không phân biệt nổi đông tây nam bắc, họ vẫn hung hãn đánh trả đối thủ rồi nghênh ngang bỏ đi trong tiếng hét, tiếng mắng lẫn tiếng huýt sáo của mọi người, sau đó lặng yên ngủ lăn quay trong một hẻm tối hay chân tường nào đó.

Hai người kể lại câu chuyện tràn đầy nhiệt tình và mạo hiểm bằng tiếng đàn, như thể nó đang diễn ra ngay trước mặt họ.

Chậm rãi thu tay về, Tiết Tử Hiên quay đầu nhìn thiếu niên.

Gương mặt người nọ ửng hồng, ánh mắt mơ màng, bờ môi đỏ nhạt hơi hé mở, thở dốc như đang chìm trong men say. Thấy mình nhìn qua, cậu ấy nhanh chóng chớp mắt, trông vừa hồn nhiên vừa ngây thơ. Một chùm nắng đậu trên đỉnh đầu cậu ấy, khiến những giọt mồ hôi li ti trên mũi cậu ấy trở nên sáng ngời, bắt mắt.

Tiết Tử Hiên bỗng dưng ngơ ngẩn. Bản thân thiếu niên cũng đẹp như tiếng đàn của cậu ấy vậy.

Rõ ràng có thói sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, anh ta lại vô thức vươn tay, định gạt đi giọt mồ hôi trên mũi thiếu niên. Thiếu niên lại bỗng ngửa đầu ra sau, tránh né sự đụng chạm của anh ta, khiến đáy lòng anh ta nảy sinh một cảm giác mất mát mơ hồ.

"Em toát mồ hôi kìa, lau đi." – Anh ta lấy chiếc khăn tay trong túi áo ra.

"Em cảm ơn anh." – Chu Doãn Thịnh nhận lấy chiếc khăn, cẩn thận chấm chấm lên mũi mình.

Cảm thấy dáng vẻ câu nệ, bất an của thiếu niên rất đáng yêu, Tiết Tử Hiên dịu dàng nói – "Em giống như khoá sol vậy."

"Dạ?" – Chu Doãn Thịnh ngơ ngác nhìn anh ta. Nói thực, tuy hắn có thể nhìn thấu tính tình Tiết Tử Hiên, nhưng hắn chưa từng giao lưu với anh ta bao giờ, căn bản không hiểu nổi cách nói chuyện kỳ quặc của anh ta.

Tiết Tĩnh Y bỗng siết chặt vạt áo. Anh hai từng nói, khoá sol tròn trịa múp míp, là khoá nhạc đáng yêu nhất. Hiển nhiên. Anh ta đang dùng cách thức riêng của mình để khích lệ thiếu niên, tiếc rằng hắn chẳng hiểu mô tê gì.

Không thể để họ tiếp tục ở gần nhau nữa, thái độ của anh hai dành cho Hoàng Di càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng chuyên chú. Rồi một ngày nào đó, Hoàng Di sẽ chiếm trọn toàn bộ tâm trí anh ấy. Dự cảm này vô cùng khó hiểu, nhưng Tiết Tĩnh Y lại vô cùng tin tưởng. Cô ta che ngực, kêu với vẻ đau đớn – "Anh hai, em khó chịu quá."

"Bác Phúc, đưa cô chủ về phòng nghỉ ngơi đi, để cháu gọi cho bác sĩ Trương." – Tiết Tử Hiên lấy di động bấm số điện thoại, không hề có ý định rời khỏi phòng đàn.

Thấy tình hình này, trái tim Tiết Tĩnh Y thực sự bắt đầu đau nhói, nhưng cô ta lập tức ngăn cản – "Không cần gọi đâu anh hai, em uống thuốc một lúc là khỏi. Em ở đây nghe hai người tập đàn."

"Cô chủ, hay là cô cứ về phòng nghỉ ngơi chút đi." – Bác Phúc lo lắng khuyên nhủ.

"Cháu nằm đây cũng vậy mà. Âm nhạc có thể làm dịu cảm xúc, rất hữu hiệu." – Tiết Tĩnh Y cười gượng.

Bác Phúc nghĩ thấy cũng đúng, xác định cô ta không phát bệnh, ông ta mới rời khỏi phòng.

Chu Doãn Thịnh ra vẻ quan tâm hỏi han vài câu, còn định chạy ra ngoài lấy chăn bông cho cô ta, lại bị Tiết Tử Hiên ngăn cản – "Để y tá đi lấy, chúng ta tiếp tục luyện tập." – Anh ta thích cảm giác khi được cùng chơi đàn với thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh không thể làm gì khác ngoài ngồi về vị trí.

Tiết Tử Hiên chọn một bản vũ khúc có tiết tấu nhanh. Anh ta vốn cho rằng thiếu niên sẽ không theo kịp mình, nhưng ngón tay thiếu niên bay lượn trên phím đàn, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, hiển nhiên không cảm thấy khó khăn gì. Khi hắn chơi đàn, thái độ câu nệ của hắn sẽ biến mất hoàn toàn, thay vào đó là sự hoạt bát, phóng khoáng.

Hắn thậm chí còn nháy mắt một cách tinh nghịch với anh ta khi anh ta nhìn qua, sau đó nở một nụ cười xán lạn hơn cả ánh nắng ngoài cửa sổ.

Trong nháy mắt đó, Tiết Tử Hiên cảm nhận được một dòng nước ấm chảy qua trái tim lạnh băng của mình, dần dần ngấm khắp người, sau đó tràn qua lỗ chân lông, hoá thành những bọt khí vui vẻ rồi bốc hơi. Anh ta cũng vô thức nhoẻn miệng, nở một nụ cười tuyệt đẹp với thiếu niên. Anh ta chợt nảy ra một ý tưởng tinh quái, xen một tay vào giữa đôi tay hắn, biến tấu giai điệu.

Thiếu niên ngạc nhiên trợn tròn mắt, ngay giây sau đó liền phản ứng kịp, cũng đưa tay trái qua, phối hợp một cách ăn ý. Đôi tay họ khi thì song song, khi thì đan xen, tự do biến tấu bản nhạc này. Khi bản nhạc kết thúc, gương mặt họ đồng thời toát lên vẻ thoả thích, tựa như những vị khách sành ăn được thưởng thức một bữa ngon chính hiệu.

"Thật thú vị!" – Chu Doãn Thịnh chùi mồ hôi tay lên vạt áo, vừa cười vừa cảm thán.

"Có muốn chơi nữa không?" – Tiết Tử Hiên nhìn hắn bằng đôi mắt dịu dàng đến cùng cực.

"Có ạ."

Thiếu niên gật mạnh đầu, mái tóc đen mượt vẽ nên một đường cong duyên dáng trong không khí.

Tiết Tử Hiên lại vươn tay, muốn vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn, nhưng vẫn bị hắn tránh né. Đôi mắt anh ta hơi ảm đạm trong giây lát, rồi lại nhanh chóng giấu đi. Anh ta chỉ một trang nhạc phổ khác, nói – "Chơi bài Polka này đi."

Họ cứ thế chơi hết bài này đến bài khác suốt cả buổi chiều, nếu quản gia không đến gọi họ xuống dùng bữa tối, có lẽ họ vẫn sẽ chơi đến đêm khuya. Tuổi thơ của Tiết Tử Hiên vô cùng đơn điệu, gần như chưa từng hưởng thụ niềm vui chơi đùa. Nhưng ngày hôm nay, anh ta rốt cuộc lĩnh hội tâm trạng của một cậu bé khi nhận được món quà yêu thích.

Thích đến không nỡ buông tay, không thể xa rời, ngay cả khi ngủ cũng muốn ôm chặt vào lòng.

Khi anh ta đắm chìm trong niềm vui tuyệt diệu này, Tiết Tĩnh Y lại bị cảm xúc ghen tuông lồng lộn tra tấn đến kiệt quệ. Nhìn những ngón tay bay nhảy vui đùa của họ, nhìn họ chăm chú nhìn nhau bằng ánh mắt tán thưởng, cô ta gần như không thể kiểm soát suy nghĩ muốn chạy đến tách họ ra của mình.

Đêm hôm đó, cô ta đột nhiên sốt cao, tình trạng sức khoẻ vừa mới chuyển tốt lại bắt đầu giảm sút kịch liệt. Nếu cứ như vậy, không biết phải đến khi nào, cơ thể cô ta mới được điều dưỡng đến trạng thái có thể phẫu thuật.

Nhờ sự quan tâm của Tiết Tử Hiên, thái độ của quản gia và trợ lý thay đổi một cách rõ rệt. Suy cho cùng, Tiết Tử Hiên mới là người thừa kế thực sự của nhà họ Tiết. Khi Tiết Thuỵ vắng nhà, mọi việc đều do anh ta quyết định. Chu Doãn Thịnh được nhiều tự do thân thể hơn, nhưng vẫn không được xuất hiện cùng một nơi với Tiết Tĩnh Y. Đương nhiên, nay Tiết Tĩnh Y cũng không thể tuỳ ý ra ngoài, cùng lắm là ngồi bên cửa sổ ngắm phong cảnh.

Ngày này, Chu Doãn Thịnh kết thúc thời gian luyện tập buổi sáng, chạy đến phòng ăn tìm thứ gì đó cho vào miệng. Hắn cầm cốc nước lên, chưa kịp uống ngụm nào đã lập tức sững người. Linh hồn run rẩy kịch liệt nói cho hắn biết, người hắn vẫn luôn tìm kiếm đang ở ngay gần đó.

"Bác Phúc, cháu ra ngoài chơi một lát!" – Nói đoạn liền chạy biến.

Đến khi quản gia chạy ra từ phòng bếp, thiếu niên đã chạy mất tăm, đành phải nhờ trợ lý nhanh chóng đi tìm.

Chu Doãn Thịnh chạy quanh sân golf một vòng, rốt cuộc tìm thấy mục tiêu gần lỗ golf số mười tám. Đó là một người đàn ông ngồi xe lăn, gương mặt điển trai cực độ chìm trong hơi thở hung ác, lạnh lẽo dày đặc, khiến người khác nhìn đã thấy sợ. Miệng hắn ngậm điếu xì gà, một vệ sĩ mặc đồ đen đang quỳ một gối dưới đất châm lửa cho hắn.

Không biết vệ sĩ bên cạnh nói điều gì đó, đôi mắt phượng hẹp dài của hắn hơi híp lại, toát ra sát khí lạnh thấu xương. Vệ sĩ lập tức lùi lại mấy bước, lấy di động gọi điện thoại.

Trên thảm cỏ cách đó không xa, một vài người đàn ông đang đánh golf. Dường như bị khí thế mạnh mẽ của người nọ ảnh hưởng, họ liên tiếp phạm lỗi, trán toát mồ hôi hột. Bởi vì sợ hãi, họ đã sớm mất hứng chơi golf, nhưng vì người nọ thích xem nên không ai dám tự tiện dừng lại.

Quả bóng trắng nho nhỏ rơi vào hố cát đằng xa. Mấy người phát ra tiếng thở dài chán nản, thấp thỏm nhìn trộm vẻ mặt người đàn ông nọ.

Xem đến đây, Chu Doãn Thịnh toét miệng cười, kiễng chân hô – "Hey, em có thể vào xem mọi người chơi golf không?"

Người đàn ông nọ quay đầu nhìn, tròng mắt không khỏi hơi co lại. Đó là một thiếu niên vô cùng xinh đẹp, mắt sáng mũi cao, môi hồng răng trắng, khi cười cả người đều như phát sáng, khiến người ta hoa cả mắt. Người nọ phun ra một luồng khói trắng, hòng che mờ hình ảnh đẹp đẽ khiến đôi mắt và trái tim mình đều nhói đau này.

Thấy ông chủ cau mày, có vẻ không vui cho lắm, mấy vệ sĩ lập tức qua đuổi.

"Cho cậu ấy vào." – Người nọ hút một hơi xì gà, nhìn đi nơi khác, ra vẻ không thèm để tâm.

Nhân viên sân golf vội đi mở cánh cửa nhỏ gần hàng rào sắt cho thiếu niên, hoặc cũng có thể là thiếu nữ vào.

Người đàn ông nọ không quen tiếp xúc với người lạ. Hắn nhìn mấy người đang chơi golf cách đó không xa, vờ như đang chăm chú lắm. Nhưng thiếu niên kia cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt hắn, còn định thò tay chọc đôi chân không có cảm giác của hắn.

Một vệ sĩ toát vẻ "mày chết chắc rồi", bước đến một cách dữ dằn, lại bị ánh mắt lạnh toát của ông chủ ngăn lại.

Người nọ cầm lấy ngón tay mảnh dẻ của thiếu niên, hỏi với giọng khàn khàn – "Em muốn làm gì?"

"Sao anh lại bị như này?" – Hỏi một đằng, thiếu niên nọ lại trả lời một nẻo, đôi mắt đào hoa đen láy toát lên ánh nước, như thể rất đỗi đau lòng.

Điều này khiến người đàn ông nọ vô cùng mất tự nhiên. Hắn đẩy thiếu niên nọ ra, rít mạnh một hơi xì gà. Hắn không thể hiểu nổi tại sao mình lại cho thiếu niên nọ vào. Nếu là người khác, hắn đã sớm xử lý. Thậm chí trước đó, hắn chưa từng suy xét thiếu niên tiếp cận mình vì mục đích gì. Nếu cậu ấy có ý đồ giết hắn, vừa rồi cậu ấy đã thành công.

Mặc dù trong đầu liên tục nảy ra những suy đoán tiêu cực, hắn vẫn không lên tiếng đuổi thiếu niên đi. Hễ nhìn vào đôi mắt trong trẻo của thiếu niên, hắn lại mất đi khả năng phản kháng.

"Là do bị bệnh hay gặp tai nạn? Có còn chữa được không?" – Thiếu niên không hề sợ nét mặt lạnh lùng của hắn, cứ lải nhải truy hỏi.

Đúng là nghé con không sợ cọp, kẻ vô tri thì không biết sợ mà! Mấy vệ sĩ like cho hành vi to gan lớn mật của thiếu niên này.

"Em không biết tôi?" – Hắn nhả khói vào khuôn mặt xinh xẻo của thiếu niên.

Thiếu niên bị sặc, đôi má đỏ bừng vì ho, nhưng vẫn hưng phấn truy hỏi – "Anh tên là gì? Anh nói xong là mình quen nhau ngay mà."

Người nọ không trả lời, chỉ chỉ vào đôi chân trơn tuột của thiếu niên, nói – "Sao không mặc quần đã chạy ra ngoài?" – Tuy chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình kia có thể che khuất bộ phận riêng tư, nhưng càng làm nổi bật đôi chân dài thẳng trắng nõn của thiếu niên nọ. Cảm giác nửa kín nửa hở còn quyến rũ hơn cả không mặc.

Hắn chỉ muốn cởi vest ra, đắp kín nửa người dưới của thiếu niên nọ.

Chu Doãn Thịnh cười sang sảng, thoải mái vạch áo lên – "Em có mặc mà, anh xem." – Để che giấu bộ ngực bằng phẳng của hắn, nhà họ Tiết hầu như chỉ mua những chiếc áo rộng thùng thình cho hắn, quần cũng toàn short với quần bó là chính, nhất định phải khiến hắn trông như con gái.

Chiếc quần short ngắn ngủn chỉ bao được đúng cặp mông tròn lẳn của thiếu niên. Cạp quần rất trễ, làm hở cả phần rốn xinh xắn bên trên. Một cảnh sắc tuyệt vời cứ thế đập thẳng vào mắt người đàn ông nọ, khiến đôi mắt hắn tức thì tối sầm.

Hắn giật mạnh vạt áo thiếu niên xuống, còn quay sang cảnh cáo những vệ sĩ đứng xung quanh bằng ánh mắt dữ tợn.

Vẻ mặt mấy vệ sĩ đều vô cùng quái dị, sau đó đồng loạt quay lưng lại.

"Mặc vào." – Hắn nhanh chóng cởi áo khoác, ném lên người thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh vui vẻ ra mặt, cầm lấy "tín vật đính ước" mà anh chồng mình đưa, thầm cảm thán một cách thoả mãn: Vẫn cứ thích chiếm hữu như vậy, biến thái quả nhiên vẫn không thay đổi chút nào, thật tốt quá. Hắn buộc áo khoác quanh hông, phát hiện vẻ mặt tối tăm của chồng mình hơi bình thường trở lại, bèn lập tức nở một nụ cười lấy lòng.

Đôi mắt lạnh băng của người nọ không khỏi toát lên vẻ ôn hoà. Hắn vươn tay, vuốt ve chiếc khuyên màu đen trên vành tai nhỏ xinh của thiếu niên.

Một chuỗi dữ liệu bất ngờ xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của 008, khiến Chu Doãn Thịnh giật mình. Thì ra tình yêu và lòng tin mà người này dành cho mình đã đạt đến mức ấy. Cho dù không còn trí nhớ, cho dù lần

đầu gặp mặt, anh ta vẫn có thể dựa theo tiềm thức mà phó thác bộ mã nguồn quyết định sự sống còn của mình không chút do dự.

Người nọ yêu hắn hơn cả sinh mạng.

Chu Doãn Thịnh vuốt ve vành tai nóng bừng, cười càng tươi hơn, lại vừa cười vừa rớm nước mắt.

"Tâm trạng con nít như tiết trời tháng sáu, thay đổi thất thường." – Người đàn ông nọ véo mạnh gương mặt trắng nõn của thiếu niên, ra lệnh – "Chẳng phải em nói muốn xem chơi golf hay sao? Đẩy tôi lên đồi quả đi."

"OK man." – Chu Doãn Thịnh đáp thật to, huỳnh huỵch đẩy gã đàn ông cao một mét chín, nặng tám mươi hai kilogram lên đồi quả, sau đó ngồi xổm xuống cạnh hắn mà cười ngố. Lúc này, hắn làm gì còn tâm trạng mà xem chơi golf, trong lòng chỉ tràn đầy niềm vui tìm thấy chồng mình. Hắn biết ngay anh chồng nhà mình chắc chắn sẽ chờ hắn ở những thế giới hắn từng đi qua mà.

Ràng buộc giữa họ là từ tận nơi sâu nhất trong linh hồn, không ai có thể cắt đứt.

Hắn cứ nhìn chằm chằm sườn mặt điển trai của anh chồng, ánh mắt nóng bỏng khiến người ta đứng ngồi không yên.

"Nhìn tôi làm gì, xem người ta chơi kìa." – Người nọ nhả khói lên mặt thiếu niên. Thấy cậu chàng lại bị sặc, hắn không khỏi cười rộ lên. Điều này khiến mấy vệ sĩ vô cùng hoảng sợ, không hiểu vị Diêm Vương lúc nào cũng đanh mặt, hơi một chút lại toả sát khí đi đâu mất rồi, chẳng lẽ bị người ngoài hành tinh nhập?

Chu Doãn Thịnh ho sặc sụa, nhưng trong lòng thì vui rạo rực. Hắn dịch mông, xích lại gần người nọ hơn, nằm nhoài lên đùi hắn, hỏi – "Anh tên là gì? Nhà anh ở đâu?"

"Hỏi nhiều thế làm gì?" – Người nọ vò tung mái tóc đen mượt của thiếu niên.

"Hỏi rõ để sau này còn đi tìm anh." – Chu Doãn Thịnh sợ chồng mình sẽ đột nhiên biến mất. Điều này đã trở thành ác mộng lớn nhất trong lòng hắn.

"Vậy em nói cho tôi trước em tên là gì, nhà ở đâu xem nào." – Người nọ nói với giọng dụ dỗ. Hắn không biết tại sao mình lại kiên nhẫn với thiếu niên đến vậy, càng không biết tại sao mình không thể sinh nổi lòng đề phòng với cậu ấy.

"Em…" – Chu Doãn Thịnh vừa định mở miệng, đằng sau bỗng vang lên một giọng nói nặng nề – "Tiểu Di, về nhà với anh!"

Hắn quay đầu, thấy xe Tiết Tử Hiên đã đỗ bên ven đường cách đó không xa. Người đàn ông vốn luôn lạnh lùng, nhã nhặn nay lại tỏ ra vô cùng căng thẳng, ánh mắt đong đầy sự e dè cùng đôi chút sợ hãi.

Chồng hắn cũng nhướn mày, ánh mắt toát vẻ sáng tỏ.

Rất rõ ràng, hai người kia cũng biết nhau. Chu Doãn Thịnh yên tâm, để lại một câu "em sẽ lại đến tìm anh" rồi chạy về phía Tiết Tử Hiên. Chỉ cần lấy được một cái tên từ chỗ Tiết Tử Hiên, hắn lập tức có thể tra sạch sành sanh thông tin về chồng mình ở thế giới này.

Thiếu niên linh hoạt nhảy qua hàng rào sắt, chạy đến chỗ Tiết Tử Hiên, sau đó bị nhét vào xe, biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Thấy người nọ cứ nhìn mãi theo đuôi xe, vẻ mặt trầm tư, một vệ sĩ hạ giọng – "Diêm gia, chắc hẳn cô ấy là con gái của Tiết nhị gia – Tiết Tĩnh Y."

"Con gái? Con gái không thể nào đáng yêu như vậy được. Đi tra đi, cậu ấy tuyệt đối không phải là Tiết Tĩnh Y." – Người nọ cười nhạo.

Mấy vệ sĩ rất muốn ngoáy tai mình. Diêm gia vừa mới nói đùa? Mặt trời mọc ở đằng Tây?

Chú thích:

(1) Là trò Solitaire huyền thoại này đây:

162. Quyển 14 - Chương 5

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Sắc mặt Tiết Tử Hiên chưa từng khó coi như vậy bao giờ, khắp người đều toát vẻ xao động, bất an, khiến quản gia và trợ lý ra đón hoảng sợ, cho rằng đã xảy ra chuyện gì.

"Về sau trông coi Tiểu Di cẩn thận, đừng để cậu ấy tiếp xúc với người lạ." – Chờ thiếu niên nhún nhảy đi lên tầng, Tiết Tử Hiên mới đanh giọng dặn dò.

"Cậu ta gây chuyện?" – Đôi mắt quản gia ánh lên vẻ tàn nhẫn. Theo ông ta, đáng lẽ sớm nên giam lỏng Hoàng Di, mà không phải chăm ăn chăm uống như bây giờ.

"Không, cậu ấy gặp Tiết Diêm trên đồi quả, nói vài câu với ông ta." – Tiết Tử Hiên cởi áo khoác, nới lỏng caravat, cảm giác nôn nóng vẫn quẩn quanh trong lòng. Hình ảnh thiếu niên nhoài người lên đùi Tiết Diêm, nhìn hắn chăm chú bằng ánh mắt không nỡ xa rời khiến trái tim anh ta vô cùng đau đớn.

Anh ta ngồi xuống sô pha, che ngực, tựa hồ đang suy tư điều gì đó.

Quản gia kêu lên một cách hoảng sợ, vội vàng hỏi – "Sao Diêm gia lại có thời gian rảnh trò chuyện với người xa lạ? Lẽ nào phát hiện ra điều gì?" – Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, đổi tim cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, cho dù Diêm gia phát hiện cũng sẽ không ngăn cản, huống hồ ai có thể ngờ được Tiết Tĩnh Y còn có một người anh em song sinh giống mình như đúc.

Tiết Tử Hiên thất thần lắc đầu.

"Về sau tôi sẽ không cho cậu ta ra ngoài nữa." – Lão quản gia hứa hẹn.

"Sao lại không cho cậu ấy ra ngoài? Chỉ cần cậu ấy chăm chỉ tập đàn, cậu ấy muốn đi đâu chơi thì tuỳ cậu ấy chứ. Mọi người chỉ cần đi theo cậu ấy, đảm bảo cậu ấy không gặp nguy hiểm là được." – Tiết Tử Hiên đáp theo phản xạ. Người nọ rất thích chơi đùa trên thảm cỏ xanh ngát, dáng vẻ khi cười tựa như nốt nhạc tuyệt diệu nhất, khiến không khí xung quanh trở nên sống động. Anh ta không nỡ cướp mất niềm vui của người nọ.

Lão quản gia rất muốn nói với Tiết Tử Hiên rằng phải chăng anh ta đã quên mục đích ban đầu khi đưa thiếu niên về. Nhưng sau một lát suy tư, ông ta lại lựa chọn giữ yên lặng. Cho dù anh ta quên, ông bà chủ cũng sẽ không quên.

Chu Doãn Thịnh vội vàng chạy về phòng ngủ, cởi chiếc áo khoác buộc trên hông ra, đưa lên mũi hít một hơi. Hương nước hoa Cologne và mùi xì gà hoà quyện vào nhau, cảm giác quá đỗi quen thuộc gần như

khiến hắn rơi lệ. Hắn ôm chặt chiếc áo, thả người xuống giường, vui vẻ lăn lộn mấy vòng, sau đó mới bắt đầu kiểm tra túi trong túi ngoài.

Không có mấy thứ lặt vặt như khăn tay, bật lửa, tập danh thiếp, chiếc áo này quá mức sạch sẽ, hèn gì dám cởi ra ném bừa cho một người xa lạ. Chu Doãn Thịnh thở dài một cách chán nản, lúc này mới giũ áo rồi treo ngay ngắn vào tủ quần áo.

Hắn dùng 008 tạo một bức ảnh chồng mình, sau đó tìm kiếm thân phận người nọ trên mạng thông qua phần mềm nhận diện khuôn mặt. Nhưng kết quả khiến hắn vô cùng thất vọng, trên mạng không có bất cứ dấu tích gì.

Hắn tắt máy tính, mò đến phòng khách. Tiết Tử Hiên hôm nay rất khác thường, lại không về phòng tắm rửa, thay quần áo ngay, mà ngồi đực ra tại chỗ. Tiết Tĩnh Y yên lặng ngồi cạnh anh ta, đáy mắt đong đầy tình yêu sâu đậm. Sức khoẻ càng suy yếu, tình cảm của cô ta càng mãnh liệt. Đây là điều không thể tránh khỏi. Khi thân thể bị trói buộc, tư duy của con người sẽ bay xa đến không tưởng.

Chu Doãn Thịnh nhếch môi, vào bếp bưng một rổ hoa quả ra, đặt lên bàn trà trước mặt hai người.

"Tĩnh Y, cậu muốn ăn hoa quả không? Tớ gọt cho." – Hắn cầm một quả táo lên, tay phải vung vẩy dao gọt hoa quả.

"Không cần, cậu ăn đi." – Tiết Tĩnh Y lập tức thu hồi cảm xúc nơi đáy mắt, nở một nụ cười miễn cưỡng.

Tiết Tử Hiên bỗng dưng hoàn hồn, giành lấy con dao trong tay thiếu niên, nói một cách nghiêm khắc – "Sau này đừng đụng vào dao kéo."

"Tại sao?"

"Tránh xa nguy hiểm. Tay của người theo nghệ thuật không thể gánh chịu chút thương tổn nào." – Tiết Tử Hiên vừa nói vừa nắm lấy những ngón tay thon dài, trắng trẻo của thiếu niên, ngắm nhìn với ánh mắt si mê. Anh ta dán tay mình lên tay thiếu niên, đo kích cỡ tay hắn. Thấy tay người nọ ngắn hơn mình một đoạn, anh ta không khỏi nở một nụ cười dịu dàng, sau đó gấp ngón tay lại, đan chặt hai tay vào nhau. Anh ta thản nhiên nói – "Đừng nghĩ rằng anh chuyện bé xé ra to. Em biết Roger không?"

Chu Doãn Thịnh muốn rút ngón tay mình ra, lại bị người đàn ông nọ nắm chặt hơn, đành phải gật đầu – "Có ạ, em đã từng xem anh ta chơi bóng rổ trên mạng. Anh ta rất cừ, cừ nhất thế giới."

"Trước kia anh ta còn cừ hơn. Ở trạng thái tốt nhất, xác suất ném trúng rổ của anh ta có thể đạt đến 80%, nay chỉ còn 34%. Em có biết vì sao không?"

"Chẳng lẽ vì lúc gọt táo bị đứt tay?" – Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm con dao, chần chờ lên tiếng. Rõ ràng sở hữu bộ não có thể sánh ngang với Google, vậy mà cứ phải giả ngu trước mặt người khác, cảm giác

này quả thực vô cùng khó chịu.

"Không phải là gọt táo, mà là cắt xì gà. Anh ta sơ ý cắt đứt dây chằng trên ngón trỏ tay phải mình, khiến ngón trỏ không thể co duỗi tự nhiên, từ đó ảnh hưởng đến xác suất trúng rổ. Tay chúng ta phải thực hiện những hành động tỉ mỉ hơn cả ném bóng, vì vậy em nhất định phải bảo vệ nó cẩn thận." – Không thể nén nổi lòng yêu thích dành cho đôi tay này, Tiết Tử Hiên vừa nói vừa hôn từng ngón tay hồng hào, thon thả nọ.

Chu Doãn Thịnh như bị điện giật, giật tay ra rồi cho vào túi áo, thầm mắng Tiết Tử Hiên biến thái.

Gương mặt Tiết Tĩnh Y trắng bệch, bờ môi run rẩy, tựa hồ không thể tin vào mắt mình. Lúc nhỏ, chỉ một cái ôm thôi mà cô ta còn phải khổ sở van nài mãi, anh hai mới cho, nay anh hai lại chủ động hôn Hoàng Di, vẻ mặt còn dịu dàng, quyến luyến như vậy. Rốt cuộc tình cảm mà anh hai dành cho Hoàng Di là gì? Thực sự chỉ là tán thưởng thôi ư?

Tiết Tử Hiên hiển nhiên cũng bất ngờ vì hành động của mình. Nhưng anh ta không hối hận, mà đáy lòng còn liên tục tái hiện lại cảm giác khi những ngón tay mát lạnh của thiếu niên lướt qua môi mình. Tựa như làn gió thoảng qua, lại tựa như những chiếc lông chim trắng muốt đáp xuống, cảm giác tuyệt vời khôn xiết.

Nhưng cảm xúc rung động và vui vẻ ấy đều hoá thành đau khổ và thất vọng không thể diễn tả thành lời khi bắt gặp nét kháng cự trên gương mặt thiếu niên. Tiết Tử Hiên ngưng cười, cố chấp ôm thiếu niên vào lòng, vuốt ve mái tóc mềm mại mà anh ta đã muốn vuốt ve từ lâu, nói từng câu từng chữ – "Về sau không được né tránh anh nữa, rõ chưa?"

"Nhưng mà anh đã từng nói không cho em chạm vào anh mà." – Chu Doãn Thịnh cố nén suy nghĩ muốn giãy giụa.

Thì ra cậu ấy cũng không bài xích mình, mà chỉ là quá ngoan, quá nghe lời. Tiết Tử Hiên ngây ra, sau đó vui vẻ nở nụ cười – "Đương nhiên em có thể chạm vào anh, em là người đặc biệt nhất." – Là món quà quý giá nhất anh ta từng có.

Chu Doãn Thịnh cố gắng lắm mới khiến gương mặt mình đỏ bừng, làm bộ như vừa mừng vừa sợ. Nhân lúc cúi đầu, hắn nhanh chóng liếc nhìn Tiết Tĩnh Y một cái. Cô ta cuộn người trên sô pha, ôm chặt một chiếc gối tựa rất to, cả mặt đều vùi vào gối, không thấy rõ vẻ mặt.

Nhưng Chu Doãn Thịnh biết cô ta nhất định đang rất đau khổ, bởi vì các khớp ngón tay đang siết chặt lấy chiếc gối của cô ta đã trở nên tái nhợt, thậm chí hơi run rẩy. Trước kia, Tiết Tử Hiên chỉ đối xử đặc biệt với một mình cô ta, nhưng khi sự đặc biệt này bỗng chuyển cho một người khác, thậm chí còn được thể hiện rõ ràng hơn, không biết tâm lý cô ta sẽ phải chịu bao nhiêu dằn vặt.

Tiết Tử Hiên ôm thiếu niên nọ, tựa như một đứa trẻ rốt cuộc nhận được món đồ chơi ao ước đã lâu, không tài nào nén nổi nét lạ lẫm lẫn vui vẻ ra mặt. Anh ta thử dùng ngón tay quấn một lọn tóc bên má thiếu niên lên, sau đó nhìn chúng chảy xuống, rơi về chỗ cũ, nhìn bao nhiêu lần cũng không đủ. Anh ta thậm chí muốn đặt môi mình lên bờ môi mềm mại của thiếu niên, nếm thử hương vị của nó.

Xung động này quá mức mãnh liệt, cũng quá mức khó hiểu, khiến anh ta nhất thời không biết nên làm như thế nào. May mà quản gia đến thông báo bữa tối đã được chuẩn bị xong, anh ta mới không tiếp tục rối rắm nữa.

Rốt cuộc thoát khỏi vòng tay của người nọ, Chu Doãn Thịnh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cầm đũa bới cơm. Tiết Tĩnh Y cũng được giải thoát. Cô ta ngồi lặng trên ghế, thức ăn trong bát cũng không động đến miếng nào.

"Cô chủ không thoải mái ạ?" – Quản gia lại gần hỏi han.

"Không có gì." – Tiết Tĩnh Y xua tay phủ nhận, lại nhìn chằm chằm anh trai mình bằng ánh mắt mong mỏi, hy vọng anh ta có thể chú ý mình một chút. Nhưng kết quả khiến cô ta hoàn toàn thất vọng, Tiết Tử Hiên đang gắp đồ ăn cho thiếu niên với vẻ vụng về, không hề để tâm đến chuyện xung quanh. Anh ta luôn như vậy, chỉ nhìn thứ mình muốn nhìn, chỉ nghe điều mình muốn nghe. Nếu muốn giành được sự ưu ái của anh ta, nhất định phải đả động anh ta bằng những giai điệu tuyệt vời nhất.

Tiết Tĩnh Y chưa từng sở hữu khả năng này, nhưng Hoàng Di thì có thể. Tiếng đàn của hắn càng ngày càng hoàn mỹ. Nếu muốn, hắn có thể dùng nó để bắt lấy trái tim của bất kỳ người nào.

Cảm giác khủng hoảng và lòng đố kỵ chưa từng có chiếm lấy suy nghĩ Tiết Tĩnh Y. Cô ta thả thìa xuống, lảo đảo chạy lên tầng. Quản gia lườm thiếu niên một cái bằng ánh mắt lạnh như băng, lập tức đi theo.

Lúc này, Chu Doãn Thịnh mới bắt đầu truy hỏi Tiết Tử Hiên về thân phận của chồng mình.

"Em không cần biết ông ta là ai. Về sau gặp ông ta, em nhớ tránh xa ông ta ra, ông ta rất nguy hiểm." – Dường như nhớ đến điều gì, gương mặt Tiết Tử Hiên toát lên cảm xúc sợ hãi lẫn tủi nhục.

Chu Doãn Thịnh thử nói bóng nói gió vài câu mà vẫn không moi được bất kỳ manh mối có giá trị nào, cuối cùng đành bó tay.

Hôm sau, Tiết Thuỵ và Tiết Lý Đan Ny gấp rút trở về, chuẩn bị tham gia yến tiệc gia tộc. Dòng họ Tiết là vọng tộc lâu đời, vẫn duy trì chế độ tông pháp truyền thống, gia pháp nặng hơn pháp luật, không ai dám trái ý.

Đừng thấy sự nghiệp bên ngoài của Tiết Thuỵ lên như diều gặp gió mà nhầm, thực chất tập đoàn Tiết thị mà ông ta sáng lập chẳng qua cũng chỉ là hưởng ké hào quang của bổn gia, quy mô không là gì so với sản nghiệp của bổn gia. Nếu rời khỏi sự bảo bọc của bổn gia, ông ta chắc chắn không thể làm nên bất cứ điều gì.

Để đi vào trung tâm quyền lực, ông ta bỏ ra một khoản tiền lớn mua căn biệt thự mà mình đang sống này,

chỉ vì mùa hè năm nào trưởng họ cũng đến đây nghỉ dưỡng, còn ngày thường hắn ở chỗ nào thì không ai biết.

Trưởng họ đời này tên là Tiết Diêm, về vai vế là chú của Tiết Thuỵ, nhưng tuổi chỉ lớn hơn Tiết Tử Hiên hai, ba tuổi, là con út trong giá thú mà trưởng họ đời trước yêu thương nhất. Năm hắn mười hai tuổi, Tiết lão gia qua đời, để lại một nửa gia sản cho hắn quản lý. Nhưng Tiết lão gia thiên tính phong lưu, tổng cộng cưới bốn bà vợ, còn nuôi bao nhiêu nhân tình nhân ngãi, chẳng những trong nhà có sáu đích tử bốn đích nữ (*), mà bên ngoài còn có mười mấy đứa con riêng.

(*) Đích tử/ Đích nữ: Con trai/ Con gái của vợ chính thức.

Ông ta vừa qua đời, nhà họ Tiết tức thì rơi vào cuộc chiến tranh giành gia sản thảm thiết. Tiết Diêm một mình độc chiếm nửa giang sơn, hiển nhiên trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người. Cũng không biết là bất ngờ hay sắp đặt, Tiết lão gia vừa xuống đất nửa năm, hắn liền gặp tai nạn giao thông, do không được cứu chữa kịp thời nên dẫn đến liệt nửa người dưới.

Anh em của hắn vô cùng trơ trẽn, chẳng những phân chia gia sản của hắn, mà còn bắt hắn bò ra khỏi nhà họ Tiết như một con chó. Từ nhỏ đến lớn, Tiết lão gia đều chỉ quan tâm đến hắn, bọn họ đương nhiên hận hắn thấu xương.

Không ai biết lúc ấy, Tiết Diêm đã cắn răng bò ra ngoài như thế nào. Người ta chỉ biết mười năm sau, hắn lại quay trở về, tự tay đánh gãy chân toàn bộ anh em trong nhà, bắt họ bò cả quãng đường một km từ phòng khách ra đến đường nhựa. Từng vệt máu để lại trên đất nơi bọn họ bò qua khiến tất cả mọi người đứng xem đều sợ mất mật. Từ đó về sau, bổn gia nhà họ Tiết trở thành đế chế độc tài của mình Tiết Diêm.

Nhưng hắn là một người rất giàu bản lĩnh, khen hắn "đa mưu túc trí" cũng không ngoa. Mới tiếp quản nhà họ Tiết ba năm, hắn đã đưa một gia tộc hủ bại vốn đang đà xuống dốc lên tầm vọng tộc đệ nhất Trung Quốc. Dẫu là trực hệ hay bàng hệ, tất cả đều sống dựa vào sự bảo bọc của hắn. Vì vậy, cho dù hắn ngày càng tàn bạo, cũng không ai dám tỏ ra bất mãn, dù chỉ là chút đỉnh.

Hắn tuyên bố muốn tổ chức yến tiệc, dù biết hy vọng được mời vô cùng xa vời, Tiết Thuỵ và vợ vẫn vội vã trở về.

"Ông chủ, Diêm gia gửi thiệp mời đến." – Gương mặt quản gia hơi toát vẻ kích động.

"Sao lại có hai tấm?" – Tiết Thuỵ mừng quýnh, mở tấm đầu tiên ra xem. Rất bình thường, là mời ông ta và vợ con tham dự. Nhưng tấm thứ hai thì hết sức kỳ quặc, lại viết riêng tên Tiết Tĩnh Y, trân trọng mời cô ta sửa soạn lộng lẫy tham dự buổi tiệc. Như vậy là sao?

Tiết Thuỵ trợn tròn mắt, đưa thiệp mời cho vợ.

"Bố, con không muốn đi!" – Tiết Tĩnh Y hoảng sợ hét thất thanh. Cô ta đã từng trông thấy Tiết Diêm, đó là năm Tiết Diêm giành được vị trí gia chủ. Khi ấy, hắn mời rất nhiều người, trong đó bao gồm cả Tiết

Thuỵ. Nghe nói con trai Tiết Thuỵ là thiên tài âm nhạc hiếm có, hắn hào hứng yêu cầu Tiết Tử Hiên đánh một bài.

Tiết Tử Hiên là một người kiêu hãnh, chỉ chấp nhận biểu diễn trong phòng đàn hoặc phòng hoà nhạc thần thánh, vô cùng căm ghét hành vi dùng âm nhạc lấy lòng những kẻ quyền quý. Trong mắt anh ta, đó là một sự xúc phạm. Vì vậy, anh ta lạnh lùng từ chối. Tiết Diêm nhìn anh ta bằng ánh mắt hứng thú, nói một cách ôn hoà – "Không muốn đánh thì thôi, về sau cũng đừng đánh nữa." – Nói đoạn, hắn đè tay Tiết Tử Hiên lên bàn, bẻ gãy từng ngón tay.

Bẻ đến ngón tay thứ ba, Tiết Tử Hiên không thể không khuất phục. Tiết Lý Đan Ny đã sớm quỳ xuống bên chân hắn, khóc lóc cầu xin hắn tha cho con trai mình.

Tiết Diêm cười khẽ, buông Tiết Tử Hiên ra, lấy gậy gõ nhẹ chiếc đàn – "Đánh đi, đánh đến khi nào tao vừa lòng thì thôi."

Tiết Tử Hiên cố gắng nhịn đau, chơi suốt hai giờ đồng hồ. Yến tiệc vừa kết thúc, anh ta lập tức ngã quỵ xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Tiết Lý Đan Ny vội vã đưa anh ta ra nước ngoài, chạy chữa suốt một, hai năm mới giúp cho ngón tay anh ta linh hoạt lại như xưa.

Đó là lần đầu tiên Tiết Tĩnh Y thấy người mẹ và anh trai vốn luôn cao quý, thanh lịch của mình chật vật như vậy, mà người cha đầu đội trời chân đạp đất của cô ta thì ngay cả nhiếc móc cũng không dám, thậm chí sau đó còn phải dâng tặng rất nhiều thứ để chuộc tội.

Từ đó về sau, Tiết Diêm trở thành ác mộng của Tiết Tĩnh Y. Tiết Lý Đan Ny và Tiết Tử Hiên cũng chưa bao giờ quên cảm giác sợ hãi cùng cực lúc bấy giờ. Đối với một nghệ sĩ đàn nhạc, mất đi đôi tay còn đáng sợ hơn cả mất đi sinh mạng.

"Con không đi đâu, con sợ." – Biết cha mình nghe lời Tiết Diêm đến mức nào, Tiết Tĩnh Y che ngực, nói to lần nữa.

"Đừng bắt Tĩnh Y đi, trái tim nó không chịu được." – Tiết Lý Đan Ny vội vàng kéo con gái mình vào lòng mà vỗ về, trong lòng cũng tràn ngập sợ hãi và bất an.

"Diêm gia gửi thiệp chỉ đích danh nó, bảo không đi là có thể không đi chắc? Thế khác nào tát vào mặt Diêm gia, sau này tôi cũng không sống nổi ở nhà họ Tiết nữa." – Tiết Thuỵ nói với giọng nặng nề.

"Đang yên đang lành, ông ta gửi thiệp cho nó làm gì? Có phải có gì nhầm lẫn hay không? Anh sai người đi hỏi thăm một chút đi."

"Có lẽ không nhầm đâu ạ." – Quản gia vẫn yên lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, kể lại sơ lược chuyện Hoàng Di vô tình gặp được Tiết Diêm ngày hôm đó.

"Thì ra là nó gây hoạ!" – Tiết Lý Đan Ny hận đến nghiến răng nghiến lợi, lập tức muốn sai quản gia mang hắn xuống mà giáo huấn, nhưng lại bị Tiết Thuỵ ngăn cản.

"Nếu Diêm gia muốn gặp nó, vậy thì dẫn nó đi."

"Có phải Diêm gia phát hiện ra điều gì hay không?" – Tiết Lý Đan Ny nghĩ đến khả năng nào đó, toàn thân tức thì lạnh toát. Nhưng con gái vẫn còn ở đây, rất nhiều điều không thể nói rõ.

"Không đâu, hai đứa chẳng những giống nhau về ngoại hình, mà ngay cả giọng cũng giống nhau như đúc. Diêm gia mới gặp Tĩnh Y một lần năm nó chín tuổi, sao có thể nhận ra sự khác biệt giữa chúng. Em đừng nghĩ lung tung, cứ đưa nó đến cho Diêm gia xem là biết." – Tiết Thuỵ vung tay, đưa ra quyết định.

Vì thế, đêm hôm đó, Chu Doãn Thịnh nhận được một bộ váy trắng dài chấm đất và một đôi giày cao gót. Quản gia nói với hắn rằng dòng tộc nhà họ Tiết sắp tổ chức yến tiệc, cô chủ không thể không tham dự, nhưng hoàn cảnh ồn ào sẽ gây ảnh hưởng rất xấu đến sức khoẻ của cô ta, cần hắn đi thay cô chủ một lần.

Là người thân của Tiết Tĩnh Y, Chu Doãn Thịnh đương nhiên đồng ý ngay tắp lự. Chờ quản gia vừa rời khỏi, hắn lập tức vứt váy xuống đất, dẫm mạnh mấy phát liền.

"Tiểu Di?" – Thấy thiếu niên (thiếu nữ?) xinh đẹp như tinh linh chậm rãi bước xuống từ cầu thang xoắn, Tiết Tử Hiên kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Là em." – Chu Doãn Thịnh cố gắng giữ cân bằng. Suốt từ sáng nay, Tiết Lý Đan Ny đã liên tục hành tội hắn, còn bắt hắn đi giày cao gót luyện tập mấy tiếng đồng hồ. Hắn thề, chờ khi trò chơi kết thúc, hắn nhất định sẽ bắt những người này trả giá thật đắt.

Tiết Tĩnh Y cười nói – "Tiểu Di hoá trang trông đẹp quá, có hơi hướng như mori girl ấy, đặc biệt tươi tắn."

Chu Doãn Thịnh không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú nhấc váy, đi mấy bước mới nhận ra làn váy thực sự quá dài, đành túm hết lên rồi ôm vào trong tay. Tiết Tử Hiên tự động bước đến, ôm lấy vòng eo mảnh dẻ của hắn, nửa kéo nửa ôm hắn lên xe, còn lấy tay chắn trên đầu hắn, sợ hắn bị va đụng vào đâu.

Tiết Tĩnh Y chưa từng thấy anh hai dịu dàng, cẩn thận như vậy bao giờ, như thể một vị thần cao quý thoát tục bỗng hoá thành một kẻ trần tục. Nếu sự thay đổi này là vì cô ta, cô ta chắc chắn sẽ vui mừng khôn xiết. Nhưng sự thay đổi này lại do chính Hoàng Di, nên cô ta tuyệt đối không thể nào chấp nhận.

Dõi theo chiếc xe xa dần, vẻ tươi cười trên gương mặt cô ta dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ tối tăm u ám.

Cả vùng đồi này, bao gồm cả sân golf đều là sản nghiệp của bổn gia dòng họ Tiết, Tiết Diêm ngụ ngay trên ngọn đồi cao nhất, phong cảnh cũng đẹp nhất. Từ cổng chính đi vào, phải mất ít nhất hai mươi lăm phút lái xe mới đến dinh thự. Hầu hết những người nhận được lời mời tham dự yến tiệc đều là họ hàng trực hệ và những nhân vật có tiếng tăm nhất bàng hệ, mà Tiết Thuỵ còn xa mới đạt đến đẳng cấp ấy.

Khi ông ta và vợ con xuất hiện, rất nhiều người thậm chí còn không biết ông ta là ai. Cũng may vẫn có vài người nhận ra gương mặt Tiết Tử Hiên, hơi gật đầu chào hỏi, thái độ không nóng không lạnh.

Từ lúc ô tô chạy đến chân núi, Chu Doãn Thịnh đã cảm nhận thấy khoảng cách giữa mình và anh chồng càng ngày càng gần. Hắn kích động bước vào sảnh tiệc, đồng thời kiên quyết từ chối đề nghị dìu đỡ của Tiết Tử Hiên.

Khắp nơi toàn là người, nhưng không thấy bóng dáng của người mình muốn tìm. Hắn thử tiến lên một bước, sau đó suýt nữa vấp ngã.

"Cẩn thận." – Một cánh tay cường tráng vươn ra, đúng lúc đỡ lấy mông hắn, còn cố tình xoa nắn cặp mông chắc mẩy của hắn mấy phát.

Chu Doãn Thịnh trợn mắt, quay lại nhìn người nọ với vẻ mặt "mày chết với ông" dữ tợn. Nhưng vừa thấy khuôn mặt điển trai bỡn cợt của chồng mình, Chu Doãn Thịnh tức thì toát vẻ mừng rỡ.

Cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của thiếu niên, Tiết Diêm càng vui vẻ. hắn ngồi trên xe lăn, tay phải vẫn đặt trên mông thiếu niên, giơ tay trái bắt tay với Tiết Thuỵ như thể ban ơn.

"Đây là con gái rượu Tiết Tĩnh Y của anh à? Mấy năm không gặp mà đã lớn vậy rồi."

"Vâng, trẻ con mà chú, lớn nhanh như thổi ấy, nhãng đi một cái đã cao hơn mình từ khi nào. Tĩnh Y, Tử Hiên, mau chào ông trẻ đi." – Tiết Thuỵ đẩy con trai lên phía trước.

"Cháu chào ông ạ." – Chu Doãn Thịnh cố nhịn cười, không ngờ anh chồng mình kiếp này lại là ông trẻ của Tiết Tĩnh Y, vai vế này đúng là vô đối.

Tiết Tử Hiên kéo thiếu niên đến bên cạnh mình, sau đó mới gật đầu chào hỏi, thái độ vô cùng lãnh đạm.

Ánh mắt tối tăm của Tiết Diêm ghim chặt lấy bàn tay chạm vào thiếu niên của anh ta, cười nói – "Nghe nói mấy năm nay, kỹ thuật đàn của cậu lại có sự tiến bộ. Giờ khách khứa đều đã đến đông đủ, cậu biểu diễn một bài cho mọi người xem đi." – Hoàn toàn coi Tiết Tử Hiên như một thần tượng chạy show.

Tiết Tử Hiên toát vẻ uất nhục, những ngón tay từng bị bẻ gãy vô thức run rẩy. Cho dù anh ta đã cố gắng bắt mình quên đi những hồi ức nhục nhã ấy, nhưng nỗi sợ hãi dành cho Tiết Diêm đã khắc sâu vào xương máu. Chỉ cần vừa trông thấy hắn, ác mộng của anh ta như lại được tái diễn.

Anh ta cố gắng điều chỉnh nhịp thở, bước từng bước chầm chậm đến gần chiếc dương cầm được đặt trên sân khấu trong ánh nhìn đẫm nước mắt của Tiết Lý Đan Ny.

"Gượm chút, để cháu đánh thay anh hai được không, kỹ thuật của cháu cũng rất tốt. Ông trẻ muốn nghe bài nào ạ?" – Chu Doãn Thịnh làm thế nào cũng không đứng vững được, bèn nhân lúc cúi người hỏi liền chống tay lên tay vịn xe lăn chồng mình để giữ cân bằng.

Tiết Diêm liếc hắn một cái bằng đôi mắt tối sầm, thản nhiên nói – "Thôi, tôi không muốn nghe." – Hắn không muốn thiếu niên biểu diễn trước bao nhiêu người như vậy. Nếu nơi này không có ai, đề nghị này sẽ vô cùng hợp ý hắn.

Tiết Lý Đan Ny thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ôm lấy con trai mình, đồng thời cho thiếu niên một ánh mắt cảm kích. Nhưng Tiết Thuỵ thì không vui chút nào, cho rằng hắn cướp mất cơ hội lộ diện trước mặt Diêm gia của con trai mình. Ông ta chung quy không phải là người làm nghệ thuật, không thể hiểu được sự kiêu hãnh của họ.

"Tôi rất thích Tĩnh Y, không ngại để bé con này đi cùng tôi một lúc chứ?"

Câu nói tiếp theo của Tiết Diêm khiến Tiết Thuỵ vui mừng khôn xiết, lập tức gật đầu đồng ý. Tiết Tử Hiên đang định đuổi theo thì bị mẹ mình giữ chặt, lại thấy thiếu niên quay đầu mỉm cười, xua tay với mình, thế mới bất đắc dĩ từ bỏ ý định. Đây là lần thứ hai anh ta nếm trải cảm giác bất lực, tất cả đều do Tiết Diêm ban tặng.

"Lần gặp đầu tiên, em không mặc quần; đến lần thứ hai, em lại mặc váy. Em còn nhớ giới tính thực sự của mình là gì chứ?" – Đến khu vực nghỉ chân, Tiết Diêm bắt đầu càn rỡ vuốt ve phần lưng trần trụi của thiếu niên, ngón tay di chuyển lên xuống dọc theo đường xương sống hơi lõm xuống, vô cùng thích thú.

Chu Doãn Thịnh không chút bất ngờ với sự "biết tuốt" của anh chồng mình. Hắn trừng đôi mắt đào hoa ướt át nguýt người nọ một cái, sau đó thả lỏng cơ thể, tựa vào vai người nọ. Tuổi mười sáu quả là độ tuổi dễ rơi vào bể tình nhất.

Có người định đến gần bắt chuyện, thấy vậy liền cười, tự giác nâng ly tránh đi nơi khác. Đứa bé kia họ Tiết thì đã sao? Chưa bàn đến chuyện quan hệ huyết thống đã vượt quá năm đời, cho dù là huyết mạch trực hệ, chỉ cần Diêm gia muốn, ai có thể ngăn cản?

Thấy thế, nội tâm Tiết Thuỵ chợt căng thẳng. Nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, ông ta lại nhanh chóng vui mừng trở lại. Tiết Tử Hiên đứng trong góc khuất, lần đầu tiên trong đời hiểu được thế nào là căm hận, thế nào là đố kỵ.

163. Quyển 14 - Chương 6

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Từ lúc ra khỏi nhà, toàn thân Chu Doãn Thịnh đều cảm thấy không thoải mái. Để che giấu giới tính của hắn, Tiết Lý Đan Ny vốn định chọn cho hắn một bộ trang phục kín đáo, tốt nhất là che từ đầu đến chân. Nhưng bà ta chỉ coi hắn như một công cụ tồn trữ trái tim cho con gái mình, lấy đâu ra kiên nhẫn chuẩn bị cho hắn, chỉ lật qua bộ sách ảnh mà hiệu thời trang đưa đến rồi chỉ vào một chiếc váy trắng thêu hoa cổ lọ tay dài tà chấm đất, nói – "Bộ này đi."

Bà ta chỉ nhìn ảnh chính diện của người mẫu mà không biết ngay trang sau còn một bức hình chụp từ phía sau. Bộ trang phục đằng trước trông vô cùng kín đáo lại bị khoét cả tảng to đùng phía sau lưng, ngay cả rãnh mông cũng lộ ra một phần nhỏ, huống gì xương bả vai và đường xương sống, gợi cảm đến khiến người ta không kìm lòng nổi.

Mãi đến khi chuẩn bị xuất phát, Chu Doãn Thịnh mới thay bộ váy này lên người, cũng rốt cuộc mới phát hiện ra "âm mưu" của nhà thiết kế, mặt mày tức thì tái mét. Nhưng trong nhà thực sự không còn bộ trang phục nào khác phù hợp với hắn, cũng không kịp để mua thêm bộ nữa, mọi người đành đâm lao thì phải theo lao.

Thế mà giờ đầu sỏ gây tội lại dám hỏi hắn có còn nhớ giới tính của mình là gì không nữa chứ. Hắn lập tức móc mỉa – "Nếu không phải ông trẻ chú thích đặc biệt bốn chữ "sửa soạn lộng lẫy" thì cháu sẽ phải mặc như thế này chắc?" – Tên này rõ ràng là cố ý.

Tiết Diêm cười khẽ – "Tôi không ngờ bọn họ sẽ chọn trang phục gợi cảm như vậy cho em. Làm tốt lắm, tôi rất vừa lòng." – Bàn tay chậm rãi trượt từ xương sống xuống rãnh mông. Làn da nơi đó đặc biệt mềm mịn, khe thịt mềm hơi lún xuống bọc lấy ngón tay hắn, tựa như đang mút vào.

Hắn nuốt nước bọt, nói với giọng khàn khàn – "Chuyện của tôi thì em lanh lợi thế, đoán phát là trúng, mà sao đối mặt với nhà họ Tiết thì lại ngốc như vậy?"

Chu Doãn Thịnh đi giày cao gót vốn đã không đứng vững, nãy giờ lại bị hắn khiêu khích như vậy, chân đã sớm mềm nhũn, phải tựa mông lên tay vịn xe lăn mới không ngã bệt xuống đất.

Tiết Diêm tiện thể ôm lấy eo hắn, bày tỏ thái độ chiếm hữu. Hắn ra hiệu cho vệ sĩ châm một điếu xì gà cho mình, nói một cách chậm rãi – "Em có biết Tiết Tĩnh Y mắc bệnh tim bẩm sinh không?"

Người ta thường nói đàn ông nghiêm túc là cuốn hút nhất, nhưng Chu Doãn Thịnh lại cảm thấy đàn ông hút thuốc mới là cuốn hút nhất. Đã rất lâu rồi hắn chưa được thấy dáng vẻ nhíu mày phun mây nhả khói của chồng mình, trong lòng nhất thời tràn ngập niềm vui và sự thoả mãn khi rốt cuộc tìm thấy người mình yêu sau bao muôn trùng năm tháng.

Hắn vốn không hề chú ý người nọ đang nói gì, chỉ gật bừa cho có.

"Nếu không tìm được trái tim phù hợp với mình, Tiết Tĩnh Y chỉ có thể sống không quá hai lăm tuổi. Khắp đất nước Trung Quốc này, em là người duy nhất có thể cung cấp trái tim cho nó."

"Ờ." – Hồn vía Chu Doãn Thịnh vẫn để trên mây.

"Đây chính là mục đích Tiết Thuỵ đón em về nhà họ Tiết, giết em để kéo dài mạng sống cho con gái ông ta." – Tiết Diêm rít một hơi xì gà, vẻ mặt lạnh buốt. Hắn có thể hiểu tâm trạng sốt sắng chữa chạy cho con gái mình của Tiết Thuỵ, nhưng ông ta chọn ai không chọn, lại chọn trúng bảo bối mà hắn vừa gặp đã thương.

"Ờ, em biết." – Chu Doãn Thịnh đáp lấy lệ.

Tiết Diêm thế mới phát hiện ra hắn không quá tập trung, bèn nhướn mày hỏi – "Biết? Đây là câu trả lời của em? Vừa rồi em có nghe tôi nói không thế?" – Hắn vốn tưởng rằng thiếu niên sẽ sợ đến run lẩy bẩy, sau đó chủ động trốn vào lòng hắn mà tìm sự che chở. Như vậy, hắn sẽ có thể đường đường chính chính kéo cậu ấy vào dưới đôi cánh bảo bọc của mình.

"Không nghe." – Chu Doãn Thịnh thẳng thắng thật thà.

Tiết Diêm giận đến bật cười, xoa mạnh mông hắn.

Chu Doãn Thịnh suýt nữa rên rỉ thành tiếng, đuôi mắt ửng đỏ. Hắn khẽ khàng nói – "Em không có hứng với chuyện nhà họ Tiết."

"Đến chuyện liên quan đến tính mạng mà cũng không có hứng, vậy em có hứng thú với cái gì?"

"Điều em muốn biết nhất lúc này chính là nếu anh hôn em với bờ môi vừa hút xì gà này thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ. Em đoán nhất định sẽ như chơi bungee bên miệng núi lửa, cảm giác nóng bỏng và nhịp tim quá nhanh chắc chắn sẽ khiến em sướng đến chết đi sống lại." – Trải qua bao nhiêu kiếp đời như vậy, kỹ năng lời ngon tiếng ngọt của Chu Doãn Thịnh đã sớm đạt đến trình độ cao nhất. Hơn nữa, những gì hắn nói đều là ý tưởng chân thực nhất trong lòng, không có gì phải ngại.

Hắn vừa thấy chồng mình liền lập tức muốn lên giường với anh ta. Đây không phải nông cạn hay thèm muốn quá độ gì, mà là biểu hiện trực tiếp nhất cho tình yêu sâu đậm mà hắn dành cho người nọ.

Dẫu là Tiết Diêm đã trải qua vô vàn sóng to gió lớn cũng không khỏi đỏ mặt vì lời đùa giỡn của thiếu niên, chút bất mãn cỏn con vừa rồi đều trở thành niềm vui khó nén. Hắn muốn lập tức ôm thiếu niên vào lòng, thưởng thức đôi môi ngọt ngào của cậu ấy. Nhưng ngay lúc vươn tay ra, hắn lại do dự.

Nơi này hiển nhiên không phải một nơi thích hợp. Thái độ đối với bảo vật vô giá không phải là tuỳ tiện

dâm loạn cậu ấy trước công chúng, mà là giữ gìn cậu ấy thật cẩn thận, không cho bất kỳ ai trông thấy vẻ đẹp và sự độc đáo của cậu ấy.

Hít sâu một hơi, Tiết Diêm phải vận dụng khả năng tự chủ lớn nhất mới đẩy thiếu niên ra một chút.

"Sao không hôn em?" – Chu Doãn Thịnh biết hắn đang nghĩ gì, trong lòng thầm thấy vui vẻ, đồng thời không khỏi muốn trêu chọc hắn.

"Ngoan, nơi này không phù hợp." – Tiết Diêm nhẹ nhàng xoa hõm lưng gợi cảm của thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh bĩu môi. Thấy nhân viên phục vụ đi ngang qua, hắn lập tức vẫy tay gọi hai ly vang đỏ, lại bị Tiết Diêm ngăn cản – "Em vẫn chưa đến độ tuổi cho phép, không thể uống rượu. Lấy cho tôi một ly sữa ấm."

Một ly sữa ấm được bưng lên. Chu Doãn Thịnh vung chân hất giày cao gót ra rồi nhấp một ngụm nhỏ, thoải mái đến hít hà. Vang đỏ và sữa là hai loại đồ uống hắn thích nhất, anh chồng mình vẫn luôn nhớ rõ.

Tiết Diêm nghiêng đầu nhìn hắn chăm chú, đáy mắt toát lên tình cảm dịu dàng mà chính mình cũng chưa từng hay biết. Hắn rút khăn lau đi vệt sữa bên mép thiếu niên, thì thầm hỏi – "Em đã sớm biết mục đích Tiết Thuỵ đón em về?"

"Biết chứ. Bọn họ đều cho rằng em là kẻ ngu, nhưng thực ra em là thiên tài." – Phát hiện Tiết Tử Hiên đang nhìn mình, Chu Doãn Thịnh liền nở một nụ cười ngoan hiền với anh ta.

Tiết Tử Hiên lập tức buông ly rượu, chuẩn bị đi về hướng này, rồi lại bị Tiết Lý Đan Ny giữ chặt, đẩy vào giữa một đám thiên kim tiểu thư.

Tiết Diêm lạnh lùng nhìn phía bên kia một cái.

"Nếu em muốn rời khỏi đó, nhớ nói với anh một tiếng." – Hắn nghiêm giọng. Thiếu niên này khác xa so với tưởng tượng của hắn. Cậu ấy hoàn toàn không phải là con cừu lạc vào bầy sói, mà là một con thú dữ đội lốt cừu. Cậu ấy ẩn núp trong bóng tối, quan sát con mồi của mình bằng thái độ đùa cợt, nhìn bọn họ làm bao nhiêu hành động nực cười, đến khi chơi chán sẽ bắt đầu thẳng tay công kích.

Cậu ấy dùng lớp vỏ hiền lành, yếu ớt để che giấu nội tâm mạnh mẽ của mình.

Càng hiểu hơn về thiếu niên, Tiết Diêm càng mê muội cậu ấy. Hắn cảm thấy trên đời này sẽ không có người thứ hai hợp với mình hơn thiếu niên.

"Vậy cho em số điện thoại của anh đi." – Chu Doãn Thịnh lập tức được đà lấn tới.

Tiết Diêm dán môi lên tai hắn, đọc một dãy số.

Chu Doãn Thịnh lặng lẽ ghi nhớ, sau đó chỉ vào chân hắn, hỏi – "Sao lại bị thế này, có còn chữa khỏi được không?"

"Hồi nhỏ gặp tai nạn giao thông. Chữa được thì sao, không chữa được thì sao? Em để ý lắm à?" – Ánh mắt Tiết Diêm tối sầm trong giây lát, cánh tay vô thức siết chặt vòng eo thiếu niên.

Đám vệ sĩ đặc biệt thương hại mà liếc nhìn thiếu niên. Nói gì không nói, lại đi nhắc đến chân ông chủ, chẳng phải là cố tình gây khó chịu hay sao?

"Em nghĩ, nếu không chữa khỏi, sẽ có rất nhiều tư thế không dùng được. Nhưng mà không sao, khi nào về em sẽ từ từ nghiên cứu, biện pháp đều do con người nghĩ ra cả." – Chu Doãn Thịnh gật đầu như đúng rồi. Thực ra bản thân hắn rất thích tư thế cưỡi ngựa, về sau tư thế này chắc chắn sẽ được sử dụng tương đối nhiều.

Tiết Diêm tốn một phút đồng hồ mới tiêu hoá hết lượng tin tức khổng lồ trong câu nói vô cùng đơn giản này, thân dưới tức thì dựng lên một túp lều bằng tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Mấy vệ sĩ suýt sặc nước miếng, lập tức cho thiếu niên ba mươi hai cái like. Chủ động không có gì là lạ, nhưng chủ động đến như vậy thì chưa từng thấy bao giờ, vậy mà không hề có vẻ gì là dễ dãi, buông thả, mà thậm chí còn nghiêm túc đến đáng yêu. Cực phẩm như vậy có khi trăm năm mới gặp được một người. Nhìn đi nhìn đi, ngay cả ông chủ cũng không chống đỡ nổi.

Mau thu phục đi! Đây chẳng những là tiếng lòng của vệ sĩ, mà còn là tiếng lòng của Tiết Diêm. Hắn phải nhịn lắm mới không lập tức cởi quần lót thiếu niên ra, ấn cậu ấy xuống hạ bộ rắn đanh của mình.

Hắn chống trán, phát ra tiếng thở dài bất đắc dĩ đến cùng cực. Đúng là sai lầm khi mời thiếu niên tham dự yến tiệc ngày hôm nay, đáng lẽ ra nên phái người trực tiếp đưa cậu ấy lên giường mình mới đúng.

Chu Doãn Thịnh nhướn mày, nhìn chằm chằm chỗ ấy phồng to của chồng mình bằng vẻ mặt quái dị, rục rịch lúc lắc ly sữa trên tay.

"Lại nghĩ gì thế?" – Tiết Diêm phát hiện mình không bao giờ có thể theo kịp suy nghĩ của thiếu niên. Cậu ấy là một kho báu, càng khai quật sẽ nhận được càng nhiều niềm vui bất ngờ, đương nhiên, còn cả hoảng vía nữa.

"Em đang nghĩ có nên đổ ly sữa này lên người anh không, sau đó em sẽ có thể nhân tiện theo anh về phòng thay quần áo. Trên mạng có người tổng kết đây là chiêu gạ chịch xàm nhất lỗi thời nhất, nhưng em thấy cũng thực dụng phết." – Chu Doãn Thịnh chầm chậm nhấp từng ngụm, vẻ mặt hết sức ngoan hiền, lời nói hết sức táo bạo.

Một vệ sĩ thực sự không kìm nổi, quay đầu ho một tiếng.

Tiết Diêm cảm thấy trái tim và khả năng tự chủ của mình đang phải trải qua một sự khảo nghiệm chưa từng có. Thế nào là sức quyến rũ của yêu ma? Đây mới là ví dụ thực tế của yêu ma. Hắn quả thực muốn xé nát trang phục trên người thiếu niên, chiếm lấy cậu ấy một cách điên cuồng, mạnh bạo mà không cần quan tâm thời gian, địa điểm, khiến khuôn miệng nhỏ nhắn làm người ta vừa thương vừa ghét này không thể phát ra âm thanh nào khác ngoài rên rỉ.

Chu Doãn Thịnh mất nửa phút để suy nghĩ, cuối cùng quyết định nghiêng ly. Nào ngờ đúng lúc này, một gã đàn ông trung niên tiều tuỵ bỗng dưng xuất hiện tại khu vực nghỉ chân, bất ngờ đẩy hắn ra, quỳ rạp xuống chân Tiết Diêm.

Sữa tựu trung là đổ, nhưng không đổ lên người Tiết Diêm, mà hiến hết cho sàn cẩm thạch bóng loáng. Chu Doãn Thịnh thở dài một cách nuối tiếc.

"Diêm gia, tôi bị oan. Tôi chưa từng tiếp xúc với người của Trung Hưng bao giờ. Ngài muốn làm gì thì ít nhất cũng phải có chứng cứ…" – Ông ta vội vàng nói.

"Câm miệng!" – Tiết Diêm vung tay tát bay răng người nọ, tiếp đó cầm lấy chiếc gậy chống mà vệ sĩ đưa, cắm mạnh vào tay ông ta.

Người nọ kêu thảm thiết, ôm lấy bàn tay hở một lỗ máu của mình mà lăn lộn dưới đất. Màu máu đỏ sẫm quệt khắp nền gạch trắng tinh, trông mà rợn người. Yến tiệc đang ồn ào náo nhiệt tức thì lặng phắc như tờ. Có người lui về sau vài bước, thể hiện thái độ bo bo giữ mình; cũng có người dần dần xúm lại, tỏ vẻ ủng hộ.

Đương nhiên, những người này đều là người được Tiết Diêm tin cậy, thân sơ thế nào vừa xem là hiểu.

Tiết Thuỵ hiển nhiên thuộc nhóm người lùi đến ngoài cùng, vừa trấn an vợ mình vừa nghển cổ xem xét tình hình Hoàng Di. Cũng không phải ông ta lo lắng gì cho hắn, mà là sợ hắn chọc giận Diêm gia, làm liên luỵ đến mình. Thấy con trai mình muốn chen lên, ông ta lập tức đanh mặt giữ anh ta lại.

Tiết Tử Hiên không nhớ được đây là lần thứ mấy trong ngày bị cha mẹ mình kìm hãm tự do, tâm trạng nôn nóng tựa như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong lồng ngực anh ta.

Gã đàn ông nọ vẫn đang lăn lộn gào thét, máu tươi dính khắp sàn nhà, toả ra mùi tanh nồng khiến người khác buồn nôn. Tiết Diêm lại rất hưởng thụ điều này, rút một điếu xì gà ra châm lửa, chậm rãi hút một hơi, sau đó mới quay đầu nhìn người thanh niên đang đứng bên cạnh – "Tra xem ông ta vào bằng cách nào."

"Vâng ạ." – Người nọ cung kính gật đầu.

Chờ gã đàn ông nọ kêu đủ, mấy vệ sĩ mới tha ông ta đi. Nhân viên phục vụ nhanh chóng lau dọn sàn, phun nước hoa, tựa như cảnh tượng máu me trước đó chưa từng xảy ra.

Thực sự chưa từng xảy ra ư? Chu Doãn Thịnh cúi đầu nhìn làn váy dính máu của mình, thái dương hơi giật giật.

"Tiểu Di, em có sao không?" – Tiết Tử Hiên chen vào.

Chu Doãn Thịnh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tiết Diêm kéo lên đùi, ấn đầu vào lồng ngực, nhẹ nhàng chải vuốt từng lọn tóc sau đầu. Hắn căm ghét giọng điệu và ánh mắt của Tiết Tử Hiên, không thể không biểu thị công khai quyền sở hữu của mình.

"Ông trẻ sơ ý quá, suýt nữa thì quên Di nhi bị bệnh tim bẩm sinh, không thể trông thấy những chuyện như này." – Hắn hơi cúi đầu, đặt một nụ hôn lên tóc thiếu niên, an ủi với giọng dịu dàng chưa từng có – "Di nhi đừng sợ, có ông trẻ đây rồi."

Chu Doãn Thịnh hết sức phối hợp, lập tức rúc vào lòng hắn, giơ tay che khuất cái ngáp lười biếng.

Bao năm qua, Tiết Diêm sống không khác gì tu, muôn hình muôn vẻ mỹ nhân được đưa đến bên cạnh hắn đều bị hắn trả về nguyên tem. Không ít người suy đoán hắn bị thương hạ bộ trong lần tai nạn giao thông trước kia, muốn cũng bất lực. Nhưng vừa rồi, khi họ xúm lại gần, chỉ cần không mù, ai cũng có thể thấy túp lều bắt mắt nơi đũng quần Tiết Diêm.

Chuyện tốt bị cắt ngang, hèn chi lại chả nổi trận lôi đình. Mấy người có quan hệ thân cận với hắn nhất đưa mắt nhìn nhau, đều biết có lẽ hắn đã nhìn trúng con gái nhà Tiết nhị gia rồi.

Đã cương thế rồi còn tự xưng ông trẻ, không sượng mặt à?

"Diêm gia, sức khoẻ em gái cháu từ nhỏ đã không tốt, cháu muốn đưa em ấy về trước." – Tiết Tử Hiên cố gắng kìm nén xung động cướp người. Anh ta có thể không để bất kỳ ai vào mắt, nhưng trong đó không bao gồm Tiết Diêm.

"Diêm gia, chú xem trang phục của Tiểu Di bị bẩn hết rồi, quả thực…" – Tiết Thuỵ cố lấy dũng khí bước tới. Ông ta cũng không muốn đắc tội với người này, nhưng đối phương cứ ôm Hoàng Di thế cũng không ổn, lỡ hắn phát hiện ra giới tính thật của Hoàng Di thì toi.

"Tôi sẽ đưa bé con về." – Tiết Diêm ra hiệu cho vệ sĩ đẩy mình ra ngoài. Trước khi đi, hắn nhắn lại với khách khứa đang có mặt – "Mọi người cứ tự nhiên, muốn về thì về, muốn chơi tiếp thì chơi tiếp, cần gì cứ bảo với Tiết lão tứ."

Mọi người cười gật đầu, đồng loạt bày ra vẻ mặt "mình biết mà" đầy ám muội.

Tiết Thuỵ vừa mừng vừa lo, bám sát theo sau hắn. Đợi đến khi hắn lên xe đi trước, ông ta mới đến bãi đỗ xe lấy xe mình.

"Vừa rồi thực sự không sợ?" – Tiết Diêm lấy khăn tay lau sạch giọt máu dính trên sườn mặt thiếu niên, sau đó đặt một nụ hôn lên đôi mắt ướt át mơ màng vì buồn ngủ của hắn.

"Sợ, anh mau hôn an ủi em đi." – Chu Doãn Thịnh xán lại gần, chỉ chỉ miệng mình.

Tiết Diêm bật cười, tách hai chân hắn ra, để hắn ngồi khoanh chân quanh hông mình, nhỏ giọng hỏi – "Sao em có thể khẳng định rằng tôi thích đàn ông?"

"Bất kể trước kia anh thích nam hay nữ thì về sau cũng sẽ chỉ thích em mà thôi." – Chu Doãn Thịnh hấp tấp lấp kín bờ môi hắn, càn quét mùi thuốc thoang thoảng trong miệng hắn. Chan chát, mằn mặn, nhưng hơn cả là hương vị ngọt ngào không gì có thể diễn tả.

Tiết Diêm lập tức vươn lưỡi đón tiếp, trong lòng vô cùng thoả mãn.

Hai người quấn quýt hôn nhau không rời, giữa làn môi kề cận rớt xuống một sợi chỉ bạc. Mãi đến khi lưỡi tê rần, bờ môi sưng đỏ, hai người mới lưu luyến tách ra. Tiết Diêm vén váy thiếu niên lên, kéo quần lót hắn xuống mà vân vê, nắn bóp, đồng thời nhắm mắt lắng nghe tiếng thở dốc và rên rỉ nặng nề của người nọ.

Giải phóng một lần trên xe, khi về đến nhà, chân Chu Doãn Thịnh đã hơi nhũn ra. Giày cao gót đã sớm bị hắn ném đi nơi nào không hay, vừa dẫm chân trần lên con đường lát sỏi liền kêu oai oái, nhảy loi choi như lò xo.

Tiết Diêm bật cười, nhìn một lúc mới đỡ thiếu niên ngồi vào xe lăn. Trước kia, hắn chưa từng biết rằng chỉ nhìn một người thôi mà hắn cũng có thể có được cảm giác hạnh phúc lớn đến vậy. Nếu bao nhiêu gian khổ trước kia là để đổi lấy cơ hội tương ngộ với thiếu niên, vậy thì hắn sẵn sàng chịu khổ.

Thấy gia chủ đích thân đưa Hoàng Di về, quản gia vô cùng giật mình, cố nén sợ hãi mời gia chủ ở lại dùng bữa khuya.

Tiết Diêm từ chối, chỉ dặn dò thiếu niên nhanh chóng tắm rửa đi ngủ, chính mắt nhìn hắn lắc la lắc lư đi lên tầng rồi lập tức cáo biệt. Đến khi Tiết Thuỵ về đến nhà, hắn đã rời khỏi từ đời nào.

"Ông chủ, Diêm gia nói về sau để Tiết Tấn Di thường xuyên qua nhà ngài ấy chơi." – Quản gia truyền đạt lại lời hắn.

"Tôi biết rồi." – Tiết Thuỵ gật đầu, ánh mắt thoáng hiện vẻ vui mừng.

"Không được." – Tiết Lý Đan Ny lạnh lùng phản đối – "Lỡ ông ấy phát hiện ra thân phận thằng nhóc kia thì sao?"

"Diêm gia bị thương, căn bản không thể làm chuyện ấy. Chỉ cần Hoàng Di cẩn thận một chút, chắc chắn sẽ

không có việc gì." – Tiết Thuỵ thì thầm gì đó vào tai vợ mình, Tiết Lý Đan Ny trầm ngâm một lúc, cuối cùng đành gật đầu. Lúc ấy, bọn họ đứng ở ngoài cùng, không thể trông thấy Diêm gia động tình, đến giờ vẫn còn tin tin vỉa hè sái cổ.

Tiết Tử Hiên không có tâm trạng nói chuyện với bất kỳ ai. Anh ta lết lên cầu thang, đứng lặng ngoài hành lang tầng hai hồi lâu mới đưa tay gõ cửa phòng thiếu niên.

"Anh tìm em có việc gì ạ?" – Chu Doãn Thịnh vừa tắm rửa xong, trên hông chỉ buộc một chiếc khăn tắm, tóc vẫn nhỏ nước tí tách, làn da ửng hồng vì hơi nóng, hương sữa tắm dịu nhẹ ập thẳng vào mặt.

Tiết Tử Hiên sững sờ, đầu óc trống rỗng.

"Không có việc gì thì em đi ngủ." – Chu Doãn Thịnh thúc giục.

"Em quên lời anh nói rồi à? Tránh xa Tiết Diêm ra, ông ta là kẻ điên."

"Nếu lúc đấy em không đứng ra, ông ấy sẽ làm khó anh. Anh không muốn đánh cho họ nghe, em biết mà. Chỉ cần là chuyện anh không muốn làm, em sẽ không để bất kỳ ai ép buộc anh." – Chu Doãn Thịnh cười đầy chân thành, nhưng trong lòng đã ngán ngẩm tột độ.

Tiết Tử Hiên không có lòng đồng cảm, không thể tự thân lĩnh hội cảm thụ của người khác. Cho dù người đó bỏ ra tất cả vì anh ta, anh ta cũng sẽ không động lòng mảy may. Nhưng lúc này, trái tim sắt đá bấy lâu nay của anh ta lại bắt đầu trở nên mềm mại, tựa như được tưới nước ấm, rửa sạch bụi trần.

Anh ta hé miệng thở dốc, lại không nói được bất kỳ câu nào. Anh ta chợt dang tay ôm thiếu niên vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán hắn, sau đó vội vàng xoay người rời đi.

Chu Doãn Thịnh đóng chặt cửa phòng, lấy khăn lau đi lau lại trán, xác định cảm giác trơn trượt kia biến mất hẳn mới dừng lại. Tại phòng đối diện, vừa nghe thấy tiếng anh trai đi lên, Tiết Tĩnh Y liền lặng lẽ mở cửa phòng, không ngờ lại trông thấy cảnh tượng anh ta hôn thiếu niên.

Hôn tay là thể hiện sự sùng bái, hôn trán là thể hiện sự yêu thương, Tiết Tĩnh Y từng tình cờ đọc được hai câu này trên mạng. Anh hai sùng bái Hoàng Di? Nghĩ đến đôi mắt sâu thẳm hết mực chuyên chú khi nhìn Hoàng Di của anh hai, quả thực là sùng bái từ tận đáy lòng. Mà yêu thương, riêng việc anh hai chu đáo, cẩn thận với cậu ta đến vậy cũng đã đủ để nói lên hết thảy.

Cô ta vốn cho rằng Hoàng Di chỉ là cái bóng của mình, là một lọ chứa sớm muộn gì cũng sẽ chết, nhưng hiện giờ, tình hình đã hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát của cô ta. Nếu tình cảm mà anh hai dành cho Hoàng Di càng ngày càng nhiều, anh ấy nhất định sẽ không nỡ tổn thương cậu ta.

Điều đó đồng nghĩa với việc cô ta sắp phải đối mặt với cái chết. Chết không đáng sợ, đáng sợ chính là bị người mình yêu nhất từ bỏ.

Đóng lại cửa phòng, Tiết Tĩnh Y ngã bệt xuống đất, cố gắng chịu đựng cơn đau. Cô ta không xin sự giúp đỡ từ bất kỳ ai, tự nghĩ có lẽ cứ thế chết đi cũng là một sự giải thoát. Nhưng hôm sau, cô ta lại tỉnh lại, tỉnh lại mà không cần đến uống thuốc hay tiêm thuốc trợ tim.

Cô ta lảo đảo đứng dậy, nhìn thiếu nữ xanh xao vàng vọt trong gương mà khẽ cười nhạo. Đây là một kỳ tích, đồng thời cũng chứng minh ông trời muốn cô ta sống, vậy thì cớ gì cô ta phải từ bỏ?

Tuyệt đối không! Dùng khẩu hình nói ra ba chữ này, cô ta tự sửa sang lại bản thân, nhẹ nhàng bước đến phòng ăn.

Mọi người đã ra khỏi nhà từ sớm, chỉ còn lại Chu Doãn Thịnh ngồi tại bàn ăn chơi laptop và quản gia đang nướng bánh mỳ trong bếp.

Đun một ấm nước sôi, Tiết Tĩnh Y cười nói – "Cậu muốn uống trà sữa không? Tớ pha cho?"

"Có, cám ơn cậu." – Chu Doãn Thịnh đáp.

Nước vừa đun sôi rất nóng, y tá Tiểu Đặng định bưng giúp cô ta, lại bị cô ta từ chối. Tiết Tĩnh Y bưng hai ly nước, nhanh chóng đi đến bàn ăn. Vừa đến bên cạnh Chu Doãn Thịnh, cô ta hơi run tay, hai ly trà sữa bị hắt hết ra ngoài. Laptop bị hắt trúng, xẹt xẹt vài tiếng rồi tắt ngóm, thân máy toả ra mùi cháy khét gay mũi.

May mà Chu Doãn Thịnh kịp thời né tránh, không thì đôi tay đặt trên bàn phím không tàn cũng phế.

Tiết Tĩnh Y la hoảng, lập tức lui về phía sau, vừa khóc vừa nói xin lỗi. Y tá và quản gia vội vàng chạy đến an ủi, không ai để tâm đến người bị hại thực sự.

"Không sao, sức khoẻ cậu không tốt, những việc như này về sau để người khác làm đi." – Chu Doãn Thịnh nhìn chiếc sơ mi dính vài giọt cà phê của mình, nói – "Tớ về phòng thay áo."

Về phòng khoá trái cửa, Chu Doãn Thịnh cởi sơ mi ra, ngồi xuống mép giường, chống tay lên trán mà cười. Tiết Tĩnh Y muốn làm gì? Huỷ hoại đôi tay hắn? Chỉ vì đôi tay này có thể đàn những bản nhạc khiến Tiết Tử Hiên mê mệt?

Vậy nên mới nói, hắn chưa từng tin trên đời này có linh hồn nào trắng tinh. Người lương thiện nhất cũng sẽ có tham vọng của riêng mình. Liệu lòng người có bị tham vọng khống chế hay không, điều đó tuỳ thuộc vào sức hấp dẫn hoặc nguy cơ có đủ lớn hay không mà thôi.

Tiết Tĩnh Y vừa phải đối mặt với nguy cơ tử vong, vừa phải đối mặt với sự đau khổ khi mất đi người mình yêu, nếu cô ta có thể giữ vững bản tâm trước sau như một, Chu Doãn Thịnh mới thấy lạ.

Cô ta hắc hoá, điều này đã sớm nằm trong sự dự đoán của hắn. Khi cô ta trông thấy bản báo cáo kia mà ngậm tăm không nói, cô ta đã bước lên con đường mãi mãi không thể quay đầu. Cô ta biết rõ, giữa mình và Hoàng Di, chỉ một người có thể sống.

Mà cô ta rốt cuộc kiên định lựa chọn chính mình.

Hai quân cờ quan trọng nhất đều đã rơi vào bẫy, trò chơi rốt cuộc có thể bắt đầu.

164. Quyển 14 - Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Thay áo xong, Chu Doãn Thịnh lại xuống phòng ăn, còn chưa ngồi xuống đã thấy người thanh niên giúp Tiết Diêm xử lý gian tế hôm qua bước vào với nụ cười ấm áp, theo sau là quản gia run như cầy sấy. Từ lời nói của hai người, có thể đoán ra đây chính là tâm phúc mà Tiết Diêm coi trọng nhất – Tiết lão tứ. Tiết Tĩnh Y đã sớm được quản gia nhắc trở về phòng nhằm tránh bị nghi ngờ.

"Tĩnh Y vẫn chưa ăn sáng à?" – Tiết lão tứ chào hỏi như quen biết từ lâu.

"Chưa ạ, anh ăn chưa?" – Chu Doãn Thịnh cầm lấy một miếng bánh mỳ.

"Anh ăn rồi. Nhưng Diêm gia chưa ăn, sai anh đi đón cậu qua cùng ăn bữa sáng. Có qua không?" – Tiết lão tứ cười tủm tỉm, rút lấy miếng bánh mỳ trên tay hắn rồi cho vào miệng mình.

Chu Doãn Thịnh làm bộ câu nệ mà nhìn về phía quản gia.

Được Tiết Thuỵ dặn trước, quản gia cười nói – "Lên gác thay quần áo rồi đi."

Chu Doãn Thịnh gật đầu, theo sau quản gia. Tiết lão tứ tự vào bếp lấy hũ mứt dâu, trét lấy trét để lên bánh mỳ.

"Người Diêm gia muốn gặp là cô chủ, nhưng sức khoẻ cô chủ không tốt, không thể ra ngoài. Cậu thay cô chủ đi gặp Diêm gia, đừng để ông ấy phát hiện ra thân phận thật của mình. Diêm gia rất tàn nhẫn, hậu quả chọc giận ông ấy vô cùng nghiêm trọng, chắc hẳn tối qua cậu cũng đã thấy." – Quản gia đe doạ.

Chu Doãn Thịnh biết người nhà này chính là như vậy, một khi để họ điều khiển một lần, họ sẽ coi sự nghe lời và thoả hiệp của bạn thành đương nhiên, sẽ thẳng tay bóc lột bạn đến tận cùng. Chỉ gia đình như vậy mới có thể sinh ra một kẻ dị vật như Tiết Tử Hiên; lớn lên trong gia đình như vậy, cho dù Tiết Tĩnh Y có thuần khiết, lương thiện đến đâu, chỉ cần một chút chỉ dẫn lệch lạc, cô ta cũng có thể lầm đường lạc lối.

Hắn âm thầm cười nhạo, ngoài mặt lại vờ gật đầu một cách sợ sệt.

Quản gia rất vừa lòng với sự khiếp nhược của hắn, mở tủ tìm một chiếc sơ mi trắng bó eo và một chiếc quần jeans bó sát cho hắn thay, sau đó lại chọn cho hắn một đôi giày skate trắng tinh.

"Được rồi, đi xuống đi. Nhớ đừng để Diêm gia phát hiện ra thân phận của cậu." – Quản gia đẩy hắn ra khỏi phòng, dặn lại lần nữa.

Chu Doãn Thịnh vâng vâng dạ dạ.

Tiết lão tứ đã xơi hết cả đĩa bánh mỳ cùng một hũ mứt dâu, đang thong dong lấy giấy ăn lau miệng. Thấy hai người đi xuống, anh ta cũng không nhiều lời với quản gia, ngay lập tức kéo Chu Doãn Thịnh đi.

"Mấy giờ rồi mà còn chưa ăn sáng? Chẳng chú ý giữ gìn sức khoẻ gì hết." – Vừa bước vào phòng ăn, Chu Doãn Thịnh liền tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiết Diêm, nhìn qua bàn ăn rồi gắp mấy miếng bánh bao (1) và sủi cảo (2) cho hắn.

"Có cháo không? Em muốn ăn cháo cá." – Hắn vừa pha nước chấm vừa hỏi, thái độ hệt như đã ở bên Tiết Diêm mười mấy năm, không hề có vẻ câu nệ và khiếp đảm như khi ở nhà họ Tiết.

Thì ra là một con sói đội lốt cừu, thảo nào lại được Tiết Diêm để ý. Tiết lão tứ vừa nghĩ thầm vừa ngồi xuống đối diện hai người, kéo hai lồng há cảo về phía mình.

Chu Doãn Thịnh ngước mắt nhìn anh ta. Biết hắn nghĩ gì, Tiết Diêm cười nói – "Một ngày nó phải ăn tám bữa. Chính vì ăn quá nhiều, nhà nó nuôi không nổi nên mới đẩy cho anh."

Chu Doãn Thịnh cười rộ lên, gắp một miếng bánh bao, chấm nước chấm rồi cho vào bát chồng mình, sau đó vào bếp lấy cháo.

Đợi hắn đi, Tiết lão tứ mới líu lưỡi nói – "Hai người thực sự mới quen nhau ba ngày? Sao em thấy cứ như quen nhau ba mươi năm rồi ấy? Cảm giác vợ chồng già rõ rành rành."

Tiết Diêm cúi đầu ăn bánh bao, không để ý đến anh ta. Thực ra, hắn căn bản không có thói quen ăn bữa sáng, chẳng qua là lấy cái cớ để đón thiếu niên qua. Nhưng nếu cậu ấy rất để ý điều này, hắn có thể thử thay đổi. Chung quy, họ sẽ ở bên nhau trọn đời. Tính cả hôm nay, họ mới chỉ gặp nhau ba lần, giờ đã nói chuyện cả đời có vẻ sớm quá, nhưng từ trong tiềm thức, hắn đã nhận định thiếu niên này sẽ là bạn đời của mình.

Chờ thiếu niên mười tám tuổi, hắn sẽ lập tức kết hôn với cậu ấy. Vào gia phả nhà họ Tiết, người nọ sẽ chính là người của hắn. Nghĩ vậy, Tiết Diêm nở một nụ cười dịu dàng, làm Tiết lão tứ ngồi đối diện nổi hết da gà da vịt.

Chu Doãn Thịnh lấy khay bưng ba bát cháo cá ra.

"Cảm ơn anh dâu." – Tiết lão tứ nhận lấy bát cháo, trêu.

"Người ta cũng đã gọi anh dâu rồi, khi nào thì mình cưới đây?" – Chu Doãn Thịnh vừa khuấy cháo vừa hỏi, thái độ hết sức tự nhiên. Tiết lão tứ sặc cháo, ho suýt đứt hơi.

Đây chẳng phải là thần giao cách cảm sao? Tiết Diêm cười khẽ, đặt tay lên gáy hắn, kéo hắn lại hôn một cái, dịu dàng nói – "Chờ em mười tám tuổi."

"Hai năm nữa à, lâu thế." – Chu Doãn Thịnh thở dài, khiến Tiết Diêm từ cười khẽ hoá thành cười lớn, kéo người nọ vào lòng mà vuốt ve hồi lâu. Hắn thích sự thẳng thắn và nhiệt tình của thiếu niên, thích ánh mắt chuyên chú như thể cả thế giới chỉ còn lại mình mà cậu ấy dành cho hắn.

Được cậu ấy yêu là một niềm may mắn lớn lao.

Tiết lão tứ che mắt, thầm thở dài trong lòng: Đúng là nhà cũ bén lửa, hết đường cứu chữa. (*)

(*) Chỉ tình yêu của người lớn tuổi, nồng nhiệt, bất chấp.

Xong bữa sáng, Tiết Diêm đưa thiếu niên về phòng ngủ của mình. Trong biệt thự có lắp đặt thang máy, các nơi còn thiết kế đường cho xe lăn, rất dễ hoạt động.

"Khi nào em mới rời khỏi nhà họ Tiết?" – Hắn điều khiển xe lăn đi đến tủ quần áo.

"Một thời gian nữa." – Chu Doãn Thịnh ngồi khoanh chân trên giường.

"Một thời gian nữa là bao lâu?" – Tiết Diêm mở tủ quần áo, lấy một bộ quần áo thường ném cho hắn – "Thay đi, đừng suốt ngày ăn mặc trai không ra trai gái không ra gái thế. Quần jean bó sát thế không thấy

khó chịu à?" – Thiếu niên vừa bước vào, hắn liền chú ý đến đôi chân dài và bờ mông cong vểnh bị quần bó chặt của cậu ấy.

Tuy ngoại hình đứa nhỏ nhà họ Tiết giống thiếu niên như đúc, nhưng khí chất và tính tình thì khác xa. Chẳng lẽ họ thực sự cho rằng hắn sẽ hồ đồ đến không nhận ra sự khác biệt giữa hai người họ? Một là báu vật, một là gạch ngói, trừ phi hắn mù mới có thể chọn gạch mà bỏ báu vật.

Chu Doãn Thịnh nhanh nhẹn thay quần áo, cảm thán – "Cuối cùng cũng được mặc một bộ đồ nam bình thường, thế này mới là sống chứ."

Tiết Diêm phì cười, duỗi tay vỗ mông hắn. Chu Doãn Thịnh ngồi xếp bằng trên hông hắn, đuổi theo môi hắn như một con mèo ham ăn. Hai người tức thì nhiệt tình quấn quýt lấy nhau.

Cảm nhận được chồng mình hứng khởi, Chu Doãn Thịnh nhảy xuống đất, cởi thắt lưng hắn rồi vùi đầu giải quyết giúp hắn, thỉnh thoảng lại vuốt ve hai hòn bi nặng trịch của hắn. Mãi đến khi người nọ vừa rên khẽ vừa phóng thích, hắn mới lấy giấy ăn lau miệng.

"Mình đi tắm chứ?" – Hắn hỏi với giọng khàn khàn.

"Ừ." – Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn, bộ phận vừa xẹp xuống của Tiết Diêm lại nhanh chóng đứng thẳng.

Chu Doãn Thịnh mở nước, cởi quần áo Tiết Diêm rồi bế hắn vào bồn. Dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái của hắn khiến Tiết Diêm hết sức kinh ngạc. Thấy vậy, Chu Doãn Thịnh nhướn mày, nói – "Nhìn gì, dù sao em cũng là đàn ông." – Vừa nói vừa cởi sạch sành sanh, thản nhiên bước vào bồn tắm.

[...]

Hai người dây dưa hơn một giờ đồng hồ mới chịu tách ra, bọt xà phòng vương đầy vách tường và sàn nhà, ngay cả khăn tắm cũng ướt sũng. Chu Doãn Thịnh cũng không vội chỉnh lý bản thân, mà nhấc chồng mình lên xe lăn, vắt khăn lau người cho hắn trước, sau đó bế hắn lên giường, đắp chăn cho hắn, đoạn đặt một nụ hôn lên môi hắn – "Đợi em một chút, em xong ngay đây."

Hắn trở lại phòng tắm, lấy khăn lau người, thay quần áo rồi cầm lấy máy sấy đi ra ngoài.

Tiết Diêm tựa lưng vào thành giường, lẳng lặng nhìn hắn.

Cắm điện, sấy khô tóc cả hai, Chu Doãn Thịnh tìm một chiếc áo tắm dài mặc vào cho chồng mình, sau đó ngồi xếp bằng đối diện hắn, thở dài – "Thực ra em cảm thấy anh như bây giờ rất tốt."

"Như nào?" – Tiết Diêm nắm lấy cổ chân hắn, kéo hắn vào lòng, ôm chặt.

"Chính là vậy," – Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ đôi chân không thể đi lại của hắn, cười nói – "Anh không đi được bất cứ đâu, em sẽ có thể cho anh vào túi, mang theo bên cạnh mọi lúc mọi nơi. Em có thể chăm sóc anh suốt đời, không, kiếp sau, kiếp sau nữa, dù anh thay đổi thế nào, em cũng đều thấy tốt."

Đôi mắt Tiết Diêm trở nên sâu thẳm. Hắn chợt xoay người đè thiếu niên xuống, hôn ngấu nghiến bờ môi ngọt ngào của người nọ. Đa số những lời thề thốt tuổi niên thiếu chẳng qua chỉ là lời nói gió bay, nhưng hắn biết trong đó không bao gồm bảo bối trong lòng hắn lúc này. Cậu ấy thực sự không thèm để ý sự khiếm khuyết của hắn, thậm chí cảm thấy vui vì có thể chăm sóc hắn cả đời.

Cậu ấy nói vô cùng thản nhiên, nhưng tình cảm trong mắt lại cháy bỏng đến ngay cả hắn cũng khó mà gánh nổi.

"Bảo bối, anh yêu em." – Hắn cắn bờ môi đỏ thắm của thiếu niên, thổ lộ từng câu từng chữ.

Chu Doãn Thịnh nhếch môi, nở một nụ cười xán lạn.

Khi Tiết lão tứ chỉ huy người khác dọn chiếc dương cầm mới mua vào phòng khách, Tiết Diêm đang ngồi trên sô pha chơi laptop, còn thiếu niên nọ thì hai tay ôm gối, ngồi trong vòng tay hắn, tán gẫu câu được câu chăng với hắn. Cũng không biết thiếu niên nói điều gì thú vị mà khiến cho Tiết Diêm bật cười, chạm nhẹ môi vào trán thiếu niên, bầu không khí thân mật còn rõ ràng hơn cả buổi sáng.

"Diêm gia, đàn đặt ở đâu ạ?" – Tiết lão tứ che quai hàm, cảm thấy răng ê ê. Anh ta hoàn toàn không biết vị Diêm Vương cứ hơi một chút là toả sát khí lại có thể dịu dàng đến như vậy.

"Dọn phòng kế bên phòng tôi thành phòng đàn." – Tiết Diêm vẫn cúi đầu chăm chú vào việc của mình.

Chu Doãn Thịnh thì nhảy khỏi sô pha, chạy đến bên cạnh chiếc đàn, vuốt ve hết nơi này đến nơi khác một cách yêu thích, sau đó mở nắp đàn thử âm. Tiết Diêm cảm thấy trong lòng trống rỗng, sắc mặt không khỏi lạnh xuống.

Tiết lão tứ vội vàng đẩy thiếu niên ra, đóng nắp đàn lại, nói – "Thang máy quá nhỏ, không dọn lên được, để em bảo họ cẩu qua ban công. Xê ra xê ra nào, cẩn thận kẻo bị va đập."

Nghe vậy, Chu Doãn Thịnh mới trở về bên cạnh Tiết Diêm, nâng đầu hắn gặm mấy nhát.

Mãi đến tám giờ tối, Tiết Tử Hiên mới thấy xe Tiết lão tứ chạy vào vườn hoa. Anh ta lập tức đi ra, đứng dưới hàng hiên, lạnh lùng nhìn ra ngoài.

Thiếu niên mở cửa xuống xe, lại bị một bàn tay to giữ lại, không thể không ghé đầu xuống sát cửa sổ nghe người trong xe nói chuyện. Tiếng nói rất nhỏ, không thể nghe rõ từng câu từng chữ, nhưng vẫn thấp thoáng mấy từ như "ngày mai", "cùng nhau", "bảo bối"… Xâu chuỗi lại cũng không rõ ý nghĩa, nhưng thái độ rõ ràng vô cùng dịu dàng, thân mật.

Tiết Tử Hiên bước đến, kiên quyết kéo thiếu niên ra sau lưng mình, lạnh nhạt nói – "Thời gian cũng muộn rồi, Diêm gia về cẩn thận."

Tiết Diêm nhìn anh ta bằng đôi mắt tối tăm.

Chu Doãn Thịnh ló đầu ra, vẫy tay với hắn – "Cháu chào ông trẻ." – Lời nói vừa ngoan vừa đứng đắn, nhưng môi thì chu lên làm động tác hôn gió.

Ngay cả Tiết lão tứ cũng bị hắn chọc cười, huống hồ Tiết Diêm yêu hắn đến cuồng dại. Khuôn mặt lạnh tanh của Tiết Diêm tức thì ấm lên, vừa cười vừa vẫy tay – "Mai gặp, nhớ qua ăn bữa sáng với ông trẻ."

Chờ xe đi xa, Tiết Tử Hiên mới nắm lấy cổ tay thiếu niên, chất vấn – "Chẳng phải anh đã bảo em tránh xa ông ta ra rồi hay sao? Tại sao không nghe lời?"

"Nhưng quản gia cứ bắt em đi đấy chứ." – Chu Doãn Thịnh cúi đầu, ấp úng nói.

Cơn giận của Tiết Tử Hiên tức thì tan biến. Anh ta kéo Chu Doãn Thịnh vào lòng, vỗ về – "Anh sẽ nói với bác Phúc, sau này không cần đi nữa."

"Cảm ơn anh hai." – Chu Doãn Thịnh ngoan ngoãn gật đầu, thử nắm lấy vạt áo anh ta.

Anh hai? Xưng hô này quá đỗi ấm áp, thân mật, lập tức đổi lấy tiếng cười khẽ khàng của Tiết Tử Hiên.

Tiết Tĩnh Y đứng bên cửa sổ, nhìn chòng chọc đôi người như hoà vào làm một giữa bóng đêm, đôi mắt dâng trào sự thù hận khiến người ta sởn gai ốc.

Đêm hôm đó, giữa Tiết Tử Hiên và Tiết Thuỵ đã xảy ra một cuộc khắc khẩu kịch liệt. Lúc ra khỏi phòng, mặt hai người đều xanh mét. Chu Doãn Thịnh không có hứng nghe lén nội dung cuộc khắc khẩu, đi ngủ từ sớm.

Tiết Tử Hiên không thể nào ngăn cản Tiết Diêm mang thiếu niên đi, bởi vì cha anh ta chính là đầu sỏ bán đứng thiếu niên. Anh ta nhận rõ sự vô dụng của mình trong đời thực. Anh ta ngày càng trở nên câm lặng, cả ngày ngâm mình bên dương cầm, nỗi buồn và sự điên cuồng nơi đáy mắt khiến người khác phải kinh sợ.

Nhưng khi thiếu niên về đến nhà, ngồi bên anh ta, cùng luyện đàn với anh ta, sự cô đơn và lạnh lùng quấn quanh anh ta lập tức tan biến. Anh ta sẽ cười rộ lên như một đứa trẻ vô tư lự.

Thấy anh ta ngày càng để ý đến thiếu niên, bước vào vũng bùn không lối thoát, Tiết Tĩnh Y đau lòng tột độ.

Chú thích:

(1) Nói đúng hơn là "tiểu long bao" – loại bánh bao có nước sốt bên trong, xuất xứ từ vùng Giang Nam:

(quay lại)

(2) Sủi cảo:

165. Quyển 14 - Chương 8

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Hôm nay, Tiết Tĩnh Y nhận được thư mời tham dự cuộc thi dương cầm quốc tế Frédéric Chopin. Đây là cuộc thi dương cầm lớn nhất thế giới, bao gồm ba hạng mục: nhi đồng, thanh thiếu niên và người trưởng thành. Thí sinh đạt giải quán quân hạng mục thanh thiếu niên sẽ được tuyển thẳng vào Nhạc viện Curtis – Học viện Âm nhạc danh tiếng nhất thế giới, đồng thời được trao tặng học bổng có giá trị đáng kể.

Năm xưa, Tiết Tử Hiên giành giải quán quân hạng mục thanh thiếu niên khi mới vỏn vẹn mười hai tuổi, trở thành học viên nhỏ tuổi nhất trúng tuyển vào Curtis, từ đó vang danh thế giới. Năm ấy, anh ta được xưng là hoàng tử piano, nay đã sớm ngồi vững lên ngôi vị cao nhất. Nhắc đến trình diễn dương cầm, không một nghệ sĩ đương thời nào dám nói mình nhất định có thể thắng được anh ta.

Kỹ thuật xuất sắc và cảm hứng phong phú của anh ta đã chinh phục được toàn thế giới.

Là em gái của anh ta, Tiết Tĩnh Y vừa đăng ký đã nhận được sự chú ý rộng rãi từ truyền thông và mọi người trong giới. Họ đặt kỳ vọng rất cao vào cô ta, đều suy đoán liệu cô ta có thể trở thành nữ hoàng piano tiếp theo hay không. Đương nhiên, cũng có người lo ngại sức khoẻ Tiết Tĩnh Y có lẽ không chống đỡ nổi sự khốc liệt của cuộc thi, phân vân có nên gửi thư mời cho cô ta hay không.

Tiết Tĩnh Y đích thân gọi điện cho ban tổ chức, khẳng định mình có thể tham gia cuộc thi. Để ủng hộ em gái, Tiết Tử Hiên chủ động ký hợp đồng chính thức với ban tổ chức, trở thành giám khảo hạng mục người trưởng thành.

Anh ta năm nay mới hai mươi bảy tuổi, lại có tư cách chấm điểm, bình xét một đám thí sinh lớn tuổi hơn mình, chuyện này dường như hơi nực cười. Nhưng tin này vừa được công bố, không ai có bất cứ dị nghị nào đối với việc này. Tất cả thí sinh đăng ký dự thi đều cho rằng có thể diễn tấu trước Tiết Tử Hiên là vinh quang vô hạn.

Ban tổ chức rốt cuộc thoả hiệp, gửi thư mời cho Tiết Tĩnh Y. Cuộc thi này năm năm diễn ra một lần, mỗi suất dự thi đều vô cùng quý giá, họ đương nhiên không thích xảy ra tình huống thí sinh vắng mặt, như thế rất không công bằng với những người không được chọn.

Tiết Tĩnh Y rất vui. Đây là tin tốt duy nhất cô ta nhận được từ sau khi Hoàng Di bước vào nhà họ Tiết. Sáng hôm ấy, đợi Hoàng Di bị Tiết Diêm đón đi, cô ta mè nheo đòi Tiết Tử Hiên luyện đàn với mình.

Cô ta mở nắp đàn, mỉm cười vuốt ve từng phím đàn đen trắng, tựa như cuộc sống lại tràn đầy ánh nắng và hy vọng.

"Anh hai, anh có thể chọn giúp em bài để dự thi không?" – Cô ta lấy mấy tập nhạc phổ ra.

Tiết Tử Hiên nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

"Anh hai, anh làm sao vậy?" – Tiết Tĩnh Y dè dặt gọi.

Tiết Tử Hiên thế mới hoàn hồn, nói với giọng lạnh nhạt – "Em cứ tập thử mấy bài sở trường của mình trước đi, anh nghe một lần rồi nói."

"Vâng ạ." – Tiết Tĩnh Y vui vẻ mở một tập nhạc phổ ra, đặt lên giá nhạc, chơi một vũ khúc có giai điệu vui nhộn. Cô ta dốc hết tất cả tâm lực, chỉ mong có thể đả động anh trai bằng tiếng đàn của mình. Nếu có thể nhận được một câu khen ngợi của anh ta, đó sẽ là món quà quý giá nhất trên đời. Cô ta tham gia cuộc thi này không chỉ vì giành được suất vào Nhạc viện Curtis, mà còn vì muốn hấp dẫn sự chú ý của anh trai, khiến anh ta thấy được sự nỗ lực và ưu tú của mình, yêu mình nhiều hơn chút nữa.

Anh hai, hãy nhìn em được không anh? Xin anh nhìn em một chút thôi! Vũ khúc vui nhộn dần dần hoá thành tiếng khóc than tuyệt vọng, Tiết Tĩnh Y đè mạnh ngón tay lên phím đàn, một giọt nước mắt chảy ra từ khoé mắt. Cô ta phá hỏng bản nhạc này. Nếu là bình thường, anh hai đã sớm nghiêm khắc trách cứ, nhưng giờ phút này, anh ta thậm chí không nghe vào dù chỉ một nốt nhạc, chỉ đứng bên cửa sổ nhìn ra phương xa, bóng lưng chất chứa sự cô độc.

Cô ta biết anh ta đang chờ đợi Hoàng Di. Trong suốt mười mấy tiếng Hoàng Di đi, anh ta có thể giữ nguyên tư thế này cho đến khi mặt trời lặn. Cô ta rất muốn lại gần ôm lấy anh ta, nói thật to cho anh ta biết rằng mình yêu anh ta đến nhường nào, chỉ xin anh ta chú ý đến mình một chút. Nhưng tất cả những suy nghĩ điên cuồng, cháy bỏng này của cô ta đều tan thành mây khói khi trông thấy đôi mắt vô hồn lạnh như băng của anh ta.

Đôi tay nghiền qua nghiền lại phím đàn, tạo thành những tạp âm chói tai, lại không thể khiến người nọ quay đầu nhìn lấy một cái. Tiết Tĩnh Y đành bỏ cuộc, lau nước mắt, thản nhiên hỏi – "Anh hai, em đánh thế nào?"

Tiết Tử Hiên vẫn không quay đầu lại, chỉ nói – "Tiếp tục đi." – Anh ta căn bản không nghe cô ta đánh, vậy nên không thể đưa ra nhận xét.

Tiết Tĩnh Y suýt nữa bật cười. Đây còn là anh trai cô ta ư? Nếu là trước kia, anh ta đã sớm đẩy cô ta ra. Nay đôi mắt anh ta chỉ có thể trông thấy Hoàng Di, đôi tai cũng chỉ nghe thấy Hoàng Di, ngay cả trong lòng cũng chỉ có thể nghĩ đến những gì liên quan đến Hoàng Di.

Trong mắt anh ta, ngoại trừ Hoàng Di, tất cả người khác có lẽ đều là không khí.

Tiết Tĩnh Y xoa trái tim đau đớn, lật sang trang nhạc phổ tiếp theo. Vừa đánh đến chương hai, Tiết Tử Hiên bỗng xoay người mở cửa phòng, vội vàng chạy xuống tầng. Ánh mắt Tiết Tĩnh Y hơi thay đổi, dường như nghĩ đến điều gì đó. Cô ta trốn sau tấm rèm, nhìn xuống dưới sân, quả nhiên thấy xe Tiết Diêm đang chạy vào đường lát sỏi.

Hoàng Di đã về.

Tiết Tĩnh Y ghen tị nhìn anh trai mình kéo người nọ ra sau lưng mà che chở, rồi lại nhìn Tiết Diêm thò đầu ra cẩn thận dặn dò điều gì đó. Hai người đàn ông nhìn nhau, mắt người nào người nấy đều ngùn ngụt địch ý.

Nhưng chỉ cần một tiếng "tạm biệt ông trẻ" lanh lảnh của Hoàng Di, sắc mặt khó coi của hai người tức thì trở nên vui vẻ. Hiển nhiên, sự lý giải của họ đối với câu này là không giống nhau, nhưng tình cảm dành cho Hoàng Di đều hết sức sâu sắc. Cậu ta không cần làm bất kỳ chuyện gì to tát, chỉ cần hếch mắt cười hay mấp máy miệng là đã có thể được lòng họ.

Rõ ràng là song sinh, ông trời lại dành tặng cho cậu ta tất cả mọi thứ – một cơ thể khoẻ mạnh, một nụ cười xinh đẹp cũng như năng khiếu vượt trội, trong khi mình chẳng có được gì ngoài một trái tim rách nát. Không công bằng chút nào!

Lúc nghĩ điều này, hiển nhiên Tiết Tĩnh Y đã quên mình đã sống một cuộc sống giàu sang sung sướng nhường nào suốt mười sáu năm cuộc đời, cũng đã quên những khổ cực mà người thân thực sự của cô ta từng trải qua.

Ngay khi cô ta điều chỉnh xong tâm trạng ganh ghét của mình, ngồi trở lại trước đàn, cửa phòng mở ra. Tiết Tử Hiên dắt thiếu niên vào phòng, gương mặt vốn hờ hững lạnh nhạt nay tràn đầy nét tươi cười ấm áp.

"Vừa rồi em nhờ anh chọn bài giúp em đúng không, em thích những bài nào?"

"Đều trong này ạ." – Tiết Tĩnh Y đưa một tập nhạc phổ cho anh ta, ruột gan đắng chát không sao tả xiết. Thì ra tất cả những lời mình nói, những khúc nhạc mình chơi đều không lọt vào tai anh ta. Tuy đã sớm biết điều này, nhưng khi thấy sự phân biệt đối xử rõ ràng của anh ta, cô ta vẫn cảm thấy đau lòng.

Chu Doãn Thịnh vươn người xem ké. Thấy hắn đến gần, Tiết Tử Hiên cười nhìn hắn một cái rồi ôm hắn vào lòng, đặt nhạc phổ lên đùi để tiện cho hắn xem. Tiết Diêm đã đi, vì vậy tâm trạng anh ta rất tốt. Nếu có thể, anh ta hy vọng hắn mãi mãi không trở lại.

"Tiểu Di, sao cậu đã về rồi?" – Tiết Tĩnh Y cố gắng ngó lơ dáng vẻ kề cận dựa dẫm của hai người.

"Ông trẻ có việc bận, có thể một, hai tháng tới đều sẽ không đến sân golf." – Chu Doãn Thịnh chớp mắt một cách vô (số) tội. Thực ra không phải là Tiết Diêm có việc, mà là hắn nhớ ra hôm nay là ngày Tiết Tĩnh Y nhận được thư mời, cố tình trở về sớm, còn vì vậy mà ký kết bao nhiêu hiệp ước bất bình đẳng.

Kiếp trước, Tiết Tĩnh Y cũng nhận được thư mời vào đúng ngày hôm nay, sau đó hệ thống lập tức đưa ra nhiệm vụ yêu cầu hắn phá hỏng cuộc thi của Tiết Tĩnh Y. Nhưng đứa con số mệnh không hổ là đứa con số mệnh, dẫu gặp phải đả kích lớn đến nhường nào, Tiết Tĩnh Y đều có thể nhanh chóng vượt qua, thậm chí càng chiến càng hăng. Hắn nhớ như in ngày diễn ra trận chung kết cuộc thi, hắn làm ngón tay cô ta bị thương, vậy mà cô ta vẫn có thể hoàn thành phần diễn tấu với độ khó cực cao bằng nghị lực đáng sợ của mình, giành giải quán quân.

Cũng vào hôm đó, Tiết Tử Hiên mới chính thức đối xử với cô ta như một người phụ nữ xuất sắc, mà không phải em gái.

Kiếp này, hắn sẽ không sử dụng những thủ đoạn thiểu năng mà hệ thống đưa ra để hãm hại Tiết Tĩnh Y, hắn có một kế hoạch thú vị hơn rất nhiều.

"Tĩnh Y, nghe nói cậu nhận được thư mời tham dự cuộc thi dương cầm quốc tế Frédéric Chopin? Chúc mừng cậu." – Chu Doãn Thịnh cười nói.

"Cảm ơn." – Tiết Tĩnh Y gật đầu một cách khách khí, trong lòng thầm trách Tiết Diêm đi sao không mang hắn theo luôn.

"Mấy ngày tới em có thể luyện tập cùng Tĩnh Y. Tĩnh Y còn rất nhiều thiếu sót về mặt kỹ thuật, em có thể giúp bạn chỉ ra chỗ sai hoặc làm mẫu cho bạn." – Tiết Tử Hiên nhẹ nhàng xoa đầu thiếu niên, ánh mắt chất chứa niềm vui tìm về báu vật đã mất.

Sắc mặt Tiết Tĩnh Y tối sầm trong tích tắc. Tuy thiếu niên mới bắt đầu học đàn, nhưng dẫu là kỹ thuật hay khả năng trình diễn đều đã vượt xa thời điểm xuất sắc nhất của cô ta, vậy nên bảo hắn chỉ chỗ sai cho cô ta cũng không quá chút nào. Nhưng cô ta vẫn cảm thấy lòng tự trọng bị thương tổn, ngoài mặt vẫn tươi cười đồng ý, nhưng trong lòng lại ôm suy nghĩ muốn phân bì hơn thua.

Cô ta chỉ là ốm đau triền miên nên lơ là luyện tập, chỉ cần nỗ lực chuẩn bị một tháng là nhất định có thể đuổi kịp, thậm chí vượt qua người nọ. Nghĩ vậy, cô ta đặc biệt cố gắng đánh sao cho tốt, cũng đặc biệt coi trọng ý kiến của Tiết Tử Hiên.

Thiếu niên không rời xa mình nữa, mà yên lặng ôm Ipad ngồi bên cạnh mình, thỉnh thoảng buồn ngủ còn sẽ gối đầu lên đùi mình ngủ một giấc, điều này khiến Tiết Tử Hiên chốc chốc lại bất giác mỉm cười. Anh ta nhanh chóng tìm lại được trạng thái ban đầu, lại thành người nghệ sĩ dương cầm vô cùng nghiêm khắc với âm nhạc, hễ Tiết Tĩnh Y đánh sai nốt nào là anh ta sẽ đanh giọng yêu cầu cô ta đánh lại.

Mỗi lần như vậy, Chu Doãn Thịnh đều sẽ nhìn về phía Tiết Tĩnh Y và nở một nụ cười thật tươi. Hắn biết Tiết Tĩnh Y với tâm lý đã vặn vẹo sẽ coi nụ cười mang tính an ủi này thành trào phúng và khinh miệt. Điều này sẽ khiến tâm trí cô ta hoàn toàn rối loạn.

Quả nhiên, Tiết Tĩnh Y càng lúc càng căng thẳng, phát huy cũng càng lúc càng thất thường. Không chỉ vậy, mỗi lần cô ta đánh sai, để chỉ dẫn cô ta, Tiết Tử Hiên còn cho Chu Doãn Thịnh đánh lại một lần.

Sự thể hiện hoàn mỹ đến từng chi tiết của thiếu niên tựa như một ranh giới khó có thể vượt qua, khiến Tiết Tĩnh Y nhận rõ được rằng cho dù nỗ lực đến thế nào đi chăng nữa, mình cũng sẽ không bao giờ đuổi kịp hắn. Cô ta cố gắng không để mình lộ vẻ khiếp nhược trước mặt anh trai, nhưng cô ta biết mình đã cận kề bên bờ vực sụp đổ. Chỉ cần ai đó đẩy nhẹ một cái là có thể phá nát lòng tự tin của cô ta.

Luyện tập trong phòng đàn vốn là một lạc thú đối với cô ta, nhưng nay điều đó lại trở thành một sự dày vò.

Thấy vẻ mặt cô ta trở nên tiều tuỵ, ánh mắt ảm đạm, Chu Doãn Thịnh biết thời cơ đã chín muồi. Mấy ngày này, hắn cố ý thể hiện kỹ năng đàn nhạc vượt xa cô ta, mục đích chính là để phá tan lòng tự tin của cô ta, bức bách cô ta trượt dài trên con đường hắc hoá, dần dần phát điên. Đối với người ở lâu trong tuyệt cảnh, tỉnh táo và điên cuồng chỉ cách nhau một vạch kẻ.

Hai người sóng vai đi đến phòng đàn, ngoài mặt cười nói sôi nổi, thực ra mỗi người một dạ.

Tiết Tử Hiên đưa một tập nhạc phổ cho Tiết Tĩnh Y, nói với giọng nghiêm khắc – "Bằng vào trình độ mấy ngày nay của em, em sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên. Đây là những bài anh chọn cho em, em chú tâm luyện mấy bài này cho tốt, có lẽ có thể đảm bảo cho em vào được vòng chung kết."

Tiết Tĩnh Y nhận lấy tập nhạc phổ, vội vàng lật xem một lượt, sắc mặt càng lúc càng tái. Tập nhạc phổ này chỉ bao gồm năm bản nhạc, là khúc dương cầm khó nhất được thế giới công nhận, tên là *Etude Siêu Việt*. Chỉ nghe chữ "siêu việt" là có thể biết chúng đòi hỏi người đánh phải sở hữu kỹ thuật cao siêu đến mức nào.

Ngay cả những nghệ sĩ dương cầm hàng đầu thế giới cũng không dám nói bừa rằng mình có thể đánh trọn vẹn cả năm bài này. Thực tế, có thể hoàn thành hai hay ba bài trong số đó một cách trôi chảy là đã đủ khiến họ cảm thấy hãnh diện.

Mà Tiết Tử Hiên chính là người duy nhất trên thế giới có thể đánh hoàn chỉnh năm bản nhạc này. Tiêu chuẩn mà anh ta đặt ra cho Tiết Tĩnh Y quá cao, điều này lập tức khiến cô ta cảm nhận được áp lực nặng nề.

Tiết Tĩnh Y lật mở nhạc phổ, ngón tay run bần bật.

Bài đầu tiên có độ khó thấp nhất, nhưng chỉ mới nhìn qua tên bài, đầu óc Tiết Tĩnh Y đã lập tức trống rỗng. *Ánh Lửa Ma Trơi*, là bản nhạc piano sử dụng nhiều kỹ thuật nốt đôi nhất, một chương nhiều nhất có tới một trăm hai mươi nốt đôi, trong đó có khoảng sáu mươi, bảy mươi âm luyến với nhau, nếu khi đánh ngón tay quá cứng hay lực bấm không đều thì sẽ phá hỏng cả bản nhạc.

Có nghệ sĩ dương cầm từng đùa: Người có thể diễn tấu hoàn chỉnh *Ánh Lửa Ma Trơi* ắt hẳn phải sở hữu khả năng điều khiển đôi tay chuẩn xác hơn cả người máy.

Tiết Tĩnh Y hít sâu, cố gắng thả lỏng ngón tay. Mày làm được, mày nhất định có thể! Cô ta liên tục an ủi bản thân, nhưng mới đến dòng thứ hai cô ta đã bắt đầu đánh sai, một nốt đôi bị gãy, khiến giai điệu đột

nhiên trở nên chói tai.

"Dừng! Đánh lại." – Tiết Tử Hiên lạnh giọng quát. Thấy thiếu niên đang chơi máy tính giật mình trợn tròn mắt, anh ta vội vàng bước đến xoa nhẹ đầu hắn.

Thiếu niên nở một nụ cười ngượng ngùng, lại cúi đầu chơi máy tính. Lúc này, Tiết Tử Hiên mới điều chỉnh lại giọng điệu – "Đánh lại lần nữa, không chỉ cần thả lỏng hoàn toàn ngón tay, mà cả cổ tay cũng phải thả lỏng nữa."

Tiết Tĩnh Y gật đầu, nhưng đôi tay lại càng cứng hơn. Cô ta lấy hết dũng khí để đánh tiếp, nhưng đến đoạn cuối của chương thứ nhất, mười mấy nốt đôi liên tiếp khiến cô ta hoảng sợ, ngón tay xoắn hết vào nhau, biến một giai điệu tuyệt vời thành những tạp âm khó nghe.

"Dừng! Rốt cuộc em làm sao thế? Anh nhớ trình độ của em không phải như vậy mà. Tránh ra, anh đánh mẫu cho em một lần." – Tiết Tử Hiên cau mày.

Tiết Tĩnh Y vội vàng tránh ra, nhìn anh ta với ánh mắt thấp thỏm.

Chu Doãn Thịnh bỏ máy tính xuống, nhoài người lên thành đàn, nói với vẻ mong đợi – "Anh hai, bài này thật thú vị, em có thể đánh một lần không?"

Khuôn mặt lạnh băng của Tiết Tử Hiên tức thì ấm lại, dịu giọng – "Lại đây đánh thử xem."

Chu Doãn Thịnh ngồi trước đàn, đầu tiên xem qua nhạc phổ một lượt, âm thầm ghi nhớ trong lòng, sau đó để nhạc phổ xuống bắt đầu đánh. Bản nhạc này bắt nguồn từ một cơn ác mộng của nhà soạn nhạc. Ông mơ thấy mình ngã xuống địa ngục, khắp nơi đều là ngọn lửa màu xanh lam và những con quỷ đáng sợ. Ông bị ngọn lửa đó thiêu đốt, bị ác quỷ truy đuổi, hoảng loạn tìm cách thoát thân, sau đó đạp hụt chân mà tỉnh dậy, phát hiện ra hết thảy chỉ là một giấc mơ.

Vì vậy ông vừa gạt mồ hôi vừa cười ha ha.

Cho nên ba chương đầu bản nhạc này toàn những nốt đôi và nốt đôi luyến khiến người ta hoa cả mắt, dựng nên một bầu không khí âm u, kinh dị, điên cuồng, chương cuối lại đầy nhẹ nhõm và vui vẻ, kéo người nghe thoát khỏi cảm giác sợ hãi trước đó. Sự chênh lệch cảm xúc và khác biệt về phong cách là điểm cuốn hút nhất của bản nhạc này, mà hàng loạt nốt đôi liên tiếp xuất hiện khiến độ khó của bài này đạt mức cao độ.

Ngón tay Chu Doãn Thịnh lướt trên phím đàn, đánh ra những nốt nhạc liền mạch, chính xác. Khi bản nhạc kết thúc, Tiết Tĩnh Y vô thức xoa xoa cánh tay, phát hiện cánh tay mình nổi cả da gà.

Màn diễn tấu của hắn quá hoàn mỹ, kỹ thuật tốt đến gần như có thể sánh vai với những nghệ sĩ dương cầm thành danh nhiều năm.

Tiết Tử Hiên đứng cạnh đàn, chăm chú nhìn thiếu niên với ánh mắt như si như dại. Khi bản nhạc kết thúc, anh ta cố gắng khống chế nhịp tim cuồng loạn của mình, khen ngợi – "Hoàn mỹ, anh đã không còn gì để dạy em thêm nữa."

Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười ngượng ngùng.

Đã không còn gì để dạy thêm nữa ư? Ngay cả ông hoàng dương cầm cũng nói như vậy, có thể thấy kỹ năng diễn tấu của thiếu niên đã đạt đến trình độ mà người khác khó có thể với tới. Trái tim vốn đã rách nát của Tiết Tĩnh Y bị chất độc mang tên ganh ghét ăn mòn đến thủng lỗ chỗ. Thấy anh trai vẫy tay với mình, cô ta giật lùi mấy bước theo phản xạ.

"Tĩnh Y, em đã thấy rõ chưa? Lại đây đánh lại lần nữa, nhớ nhất định phải thả lỏng."

"Vâng." – Tiết Tĩnh Y cúi đầu nhìn đàn, một ngọn lửa xanh bỗng bốc lên từ kẽ hở giữa các phím đàn, lao vụt đến mặt cô ta. Cô ta vội vàng ngửa người ra sau để né tránh ngọn lửa, suýt nữa ngã xuống đất.

Chu Doãn Thịnh lanh lẹ đỡ lấy cô ta, khẽ hỏi – "Cậu làm sao thế?"

"Không, không có gì." – Tiết Tĩnh Y cẩn thận nhìn lại, phím đàn nào có ngọn lửa gì, chỉ là ảo giác do cô ta quá mức căng thẳng mà thôi. Cô ta chậm rãi đặt tay lên phím đàn, mười ngón tay lại đau rát như bị bỏng. Rõ ràng chỉ cần nhấn nhẹ một cái là có thể đánh lên những giai điệu tuyệt đẹp, nhưng giờ phút này, ngay cả cử động ngón tay một chút cô ta cũng không có sức làm. Ngay từ lần đầu chơi bản nhạc, thiếu niên đã trình diễn *Ánh Lửa Ma Trơi* hoàn mỹ đến như vậy, mà điều cô ta phải làm là bò lên ngọn núi cao ngoài tầm với này, thậm chí vượt qua, làm sao có thể?

Không nói giờ cô ta không làm được, cho dù là cô ta ở giai đoạn đỉnh cao nhất cũng không thể làm được điều này. Chỉ cần đánh vài dòng, cô ta đã thua, thua lòng tự tin và niềm kiêu hãnh, cũng thua mất sự chú ý của anh hai.

Cô ta muốn anh hai cũng nhìn mình chăm chú bằng ánh mắt si mê biết nhường nào. Nhưng cô ta biết, cô ta sẽ mãi mãi không thể đánh bại thiếu niên này.

Cô ta bỗng nhiên gục đầu xuống đàn kêu rên một cách đau đớn, khuỷu tay và ngực đè lên phím đàn, phát ra những âm điệu đinh tai. Tiết Tử Hiên biến sắc, lập tức bế cô ta lên đưa về phòng ngủ. Nghe thấy động tĩnh, quản gia vừa gọi điện thoại cho bác sĩ vừa chuẩn bị thuốc men và dụng cụ chữa bệnh.

Tiết Tĩnh Y rốt cuộc bệnh thật hay vờ, Chu Doãn Thịnh không có hứng biết. Hắn chỉ biết niềm kiêu hãnh và tự tin của cô ta đã bị hắn nghiền nát vụn. Như vậy, trò chơi mới có thể tiếp tục.

Tiết Tĩnh Y chỉ giả vờ bị bệnh. Cô ta không muốn xấu mặt trước mặt anh trai mình, điều này sẽ càng làm

nổi bật sự xuất sắc của Hoàng Di.

Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều đả kích, từ khi một mình tỉnh lại sau cơn hôn mê ngày đó, cô ta phát hiện ra khả năng đề kháng tâm lý của mình tăng lên rất nhiều. Những hình ảnh từng luôn khiến cô ta tim đau như cắt, nay cô ta đã có thể vờ như không thèm quan tâm.

Rạng sáng hôm sau, cô ta lẻn đến phòng đàn, ngồi lặng trước dương cầm. Hơn nửa tiếng sau, cô ta mới đặt tay lên phím đàn, thử đánh một vũ khúc đơn giản nhất. Nhưng giai điệu quen thuộc không hề xuất hiện, thay vào đó là những âm thanh hỗn độn, vô nghĩa.

Rõ ràng nhạc phổ đã in vào trong đầu, chỉ cần nhắm mắt là có thể hiện lên. Nhưng đưa vào thực tế, cô ta lại không tài nào biểu diễn ra trên phím đàn. Dường như cô ta đã mất đi khả năng diễn tấu.

Tiết Tĩnh Y hoảng sợ, thử đánh một bản nhạc khác. Nhưng càng căng thẳng, cô ta càng không thể khống chế ngón tay mình. Tiếng đàn vốn còn chút nhịp điệu dần dần trở nên rối loạn, ken két như tiếng cầu thang cũ sắp rụng rời.

Đây nào phải âm nhạc, rõ ràng là những tạp âm tra tấn lỗ tai người khác. Nếu anh hai nghe thấy, anh ấy nhất định sẽ đóng sập nắp đàn, đè gãy tay mình. Tiết Tĩnh Y rốt cuộc cũng dừng lại, ngơ ngác nhìn đôi tay run rẩy liên hồi của mình.

Cô ta biết, e rằng trong khoảng thời gian tới, mình sẽ không thể chạm vào dương cầm. Bởi vì khi ngồi xuống trước đàn, cô ta không cảm thấy vui vẻ hay mong đợi, mà chỉ thấy sợ hãi và bất an. Biểu hiện quá mức xuất sắc của Hoàng Di khơi dậy cảm xúc này, sau đó khiến nó càng ngày càng nghiêm trọng. Cho đến hôm qua, khi cô ta gặp phải đả kích mang tính huỷ diệt, cảm xúc này mới hoàn toàn bộc phát.

Tiết Tĩnh Y nhẹ nhàng đóng nắp đàn, trở về phòng ngủ. Phòng đàn có lớp cách âm, cô ta không đánh thức bất kỳ ai, thế nên lúc này cô ta có thời gian yên lặng suy nghĩ một lát. Cô ta bật máy tính, nghiêm túc xem những tài liệu liên quan đến phẫu thuật ghép tim. Suốt hơn một tháng này, cô ta đã một mình chống chọi hết đả kích này đến đả kích khác nhờ vào những tài liệu này.

Một bài báo xuất hiện, dừng lại thật lâu trước mắt cô ta. Một người đàn ông trẻ tuổi được phẫu thuật ghép tim, sau khi hồi phục, anh ta phát hiện mình có thêm rất nhiều ký ức không hiểu ra sao, thậm chí sở hữu những khả năng mà trước kia chưa từng có. Điều này đã thay đổi hẳn cuộc sống của anh ta. Có chuyên gia phân tích: Trái tim của con người cũng có thể lưu trữ ký ức, có thể khiến người được ghép tim nhận được kỹ năng nào đó của người hiến. Một vài bộ lạc nguyên thuỷ ở châu Phi cũng có hủ tục ăn tim người để giành được sức mạnh.

Mắt Tiết Tĩnh Y đen kịt, chăm chú theo dõi bài báo này. Hồi lâu sau, cô ta nhếch môi cười. Nếu được ghép tim Hoàng Di, có phải cô ta cũng sẽ giành được năng khiếu âm nhạc vượt trội của hắn không? Không thử sao biết?

Cậu ta là cái thá gì chứ, một lọ chứa tồn trữ trái tim cho mình, một kẻ đáng thương sống dưới bóng mình, dựa vào đâu mà có thể khiến mình sợ hãi?

Nụ cười của cô ta càng lúc càng hiểm độc. Thấy bức thư mời trên bàn, cô ta đưa ra một quyết định.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn, cô ta mất đi khả năng diễn tấu, vậy thì để Hoàng Di đi thi hộ cô ta vậy. Thứ cô ta muốn cũng không phải là số tiền thưởng khổng lồ, mà là cơ hội chen chân vào Nhạc viện Curtis. Với khả năng của cô ta, ít nhất cần khổ luyện thêm nhiều năm nữa mới có thể thi đỗ, mà Hoàng Di thì có thể qua một cách dễ dàng.

Dù sao hắn cũng sẽ chết, chi bằng cứ lợi dụng một cách triệt để. Đợi đến khi giành được trái tim và năng khiếu của hắn, sẽ không ai phát hiện ra người tham gia cuộc thi lúc trước không phải là cô ta.

Nghĩ vậy, cô ta bình tĩnh tắt máy, ấn chuông cấp cứu.

Người nhà họ Tiết quây quanh giường bệnh, mặt mày ai nấy đều tiều tuỵ. Đặc biệt là Tiết Lý Đan Ny, bà ta đã khóc đỏ cả mắt. Tiết Tĩnh Y giữ chặt tay bà ta, yếu ớt nói – "Mẹ, con sẽ chết hả mẹ?"

"Bậy nào, con nhất định sẽ khoẻ lại, bố mẹ đã nghĩ ra biện pháp. Phải không ông xã?"

"Đúng vậy, chỉ cần con nhanh chóng điều dưỡng cho khoẻ, bố mẹ có thể lập tức sắp xếp phẫu thuật cho con." – Hàm ý chính là đã chuẩn bị sẵn tim cho con.

Tiết Tĩnh Y nở nụ cười, nhìn về phía người đã xanh cả mặt, dò hỏi – "Anh hai, anh nghĩ em có thể khoẻ lại chứ?"

Tiết Tử Hiên không nói có hay không, chỉ đứng dậy đi ra ngoài, đầu cũng không ngoái lại – "Em chú ý nghỉ ngơi."

Anh ta rốt cuộc ý thức được sự sống của em gái mình tồn tại trên tiền đề cái chết của thiếu niên. Điều này khiến anh ta đau đớn đến ngạt thở. Giờ đây, anh ta căn bản không thể nhìn thẳng vào sự tồn tại của Tiết Tĩnh Y. Cô ta chỉ là một món hàng lỗi, mọi người lại bổ khuyết cho cô ta bằng cách huỷ diệt một thiên tài. Đó là phạm tội!

166. Quyển 14 - Chương 9

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Tiết Tĩnh Y cố tình không uống thuốc, khiến tình trạng sức khoẻ nhanh chóng trở nên tồi tệ. Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, một khi đạt được mục đích, cô ta sẽ dốc sức điều dưỡng đến trạng thái tốt nhất để có thể chống đỡ những nguy hiểm khi phẫu thuật ghép tim. Trước lúc đó, cô ta muốn đòi lại tất cả những gì Hoàng Di nợ cô ta.

Cô ta xin Tiết Lý Đan Ny để Hoàng Di tham dự cuộc thi thay mình. Tiết Lý Đan Ny hiển nhiên là người yêu thương cô ta nhất nhà họ Tiết, lập tức đồng ý không cần nghĩ ngợi, đồng thời nói chuyện này cho Tiết Thuỵ. Tiết Thuỵ quyết định phái mấy vệ sĩ đi theo Hoàng Di mọi lúc mọi nơi để tránh bại lộ thân phận trong quá trình thi.

Tiết Tĩnh Y lại nhờ quản gia gọi Hoàng Di đến, bày ra bộ dạng hấp hối, nói muốn được nhiều người nhớ đến mình hơn, muốn được tự mình đứng trên sân khấu kia nhưng lực bất tòng tâm, chỉ mong có thể để lại ít nhiều dấu vết từng tồn tại trên thế giới này. Đây là tâm nguyện của cô ta, hy vọng người anh em của cô ta có thể hoàn thành giúp.

Chu Doãn Thịnh âm thầm cười khẩy, nhưng hốc mắt thì đỏ bừng, suy nghĩ một hồi liền đồng ý.

Tiết Tĩnh Y nắm tay hắn, suy yếu nói cám ơn.

Tất cả mọi người nhà họ Tiết đều coi cô ta là trung tâm, cố gắng thực hiện mọi yêu cầu của cô ta. Nhưng đến Tiết Tử Hiên, cô ta chỉ nhận được sự từ chối thẳng thừng.

"Không được, như thế là gian lận, anh không thể đồng ý." – Hắn lạnh nhạt xem nhạc phổ, ngay cả liếc cũng không buồn liếc Tiết Tĩnh Y. Mấy ngày nay, anh ta thậm chí chưa đến phòng cô ta thăm cô ta lấy một lần. Anh ta đã không thể nhìn thẳng vào sự tồn tại của cô ta.

"Nhưng em nghe nói mấy ngày nữa Diêm gia sẽ về, nếu Tiểu Di đi thi thay em thì may ra có thể tránh được ông ta." – Tiết Tĩnh Y lấy ra cái cớ đã chuẩn bị từ trước.

Tiết Tử Hiên ngẩn người, mấy phút sau mới yên lặng gật đầu.

Nếu là trước kia, anh trai cô ta tuyệt đối sẽ không đồng ý với hành động này. Anh ta thường nói âm nhạc là chân thực nhất, không thể chấp nhận bất kỳ sự dối trá nào, vì thế anh ta căm thù những hành vi như sao chép, gian lận đến tận xương tuỷ. Nhưng giờ đây, để giữ lại Hoàng Di, anh ta có thể bỏ qua mọi nguyên tắc.

Nếu thực sự đến ngày ấy, không biết anh hai sẽ chọn mình hay Hoàng Di.

Tiết Tĩnh Y không khống chế nổi suy nghĩ của mình, buột miệng hỏi – "Anh hai, anh muốn em sống tiếp chứ?" – Em sống, Hoàng Di nhất định phải chết, anh sẽ chọn như nào?

Tiết Tử Hiên cho cô ta một ánh mắt lạnh như băng, lặng thinh bỏ đi. Anh ta đương nhiên muốn em gái

mình sống tiếp, nhưng tiền đề là cô ta không thể cướp đoạt mạng sống của thiếu niên. Tử vong là một quá trình hoàn toàn tự nhiên, không ai trên đời có thể tránh khỏi, vấn đề chỉ là sớm hay muộn. Nếu thực sự đến ngày đó, bình thản tiếp thu mới là cách xử lý đúng nhất.

Anh ta không trông thấy khi mình xoay người, ánh mắt em gái mình chất chứa nỗi oán hận dày đặc đến nhường nào.

Việc tham gia cuộc thi thay Tiết Tĩnh Y vốn nằm sẵn trong kế hoạch của Chu Doãn Thịnh. Nhà họ Tiết muốn giấu diếm thận phận hắn, hắn càng muốn vang danh thế giới. Đợi đến ngày chân tướng bị vạch trần, một nhà họ Tiết nho nhỏ căn bản không thể khống chế cục diện.

Để đảm bảo hắn không tiếp xúc với người ngoài, nhà họ Tiết phái vài vệ sĩ giám sát hắn. Vòng loại đã bắt đầu, rất nhiều thanh thiếu niên từ độ tuổi mười hai đến mười tám tuổi ngồi chật kín phòng chờ, trong đó không đếm xuể những người có gia thế hiển hách, nhưng không một ai phô trương như hắn, lúc nào cũng có một đám vệ sĩ đeo kính râm kè kè xung quanh.

Có người rất ngứa mắt với bộ dạng này của hắn, sôi nổi châu đầu ghé tai. Có người còn định lại gần góp ý thẳng với hắn, lại bị mấy vệ sĩ ngăn cản. Hành động này rước lấy cho hắn càng nhiều lời châm chọc, mỉa mai. Chưa bắt đầu đã phô trương như thế, lát nữa mà thua thì đừng có cay cú quá.

Mỗi người dự thi đều sẽ ghi sẵn một đoạn video giao cho ban tổ chức, ban tổ chức sẽ biên tập, trình chiếu, mục đích chính là giúp mọi người hiểu biết trình độ của nhau.

Video được quay trước khi Tiết Tĩnh Y phát bệnh. Chưa trải qua hiểm nguy sinh tử, Tiết Tĩnh Y tuy cũng xem như có năng khiếu, nhưng nhiều nhất chỉ có thể đứng hàng trên giữa trong các thí sinh. Họ chưa từng coi cô ta là đối thủ thực sự.

Mà một người thực lực bình thường lại bày ra dáng vẻ "mẹ thiên hạ" như vậy, quả thực khiến rất nhiều thí sinh cảm thấy người này cáo mượn oai hùm. Sự thực là tài năng của Tiết Tử Hiên chẳng liên quan gì đến người này.

Nghĩ vậy, rất nhiều người lắc đầu cười khẩy, chủ động tránh xa hắn. Đặc biệt là thí sinh đến từ Áo Hannah – người có hy vọng đạt giải quán quân nhất cuộc thi lần này, cô nàng dành tặng mỗi thí sinh một món quà nhỏ, chỉ sót một mình Chu Doãn Thịnh.

Hành động cạnh tranh sau hậu trường hoàn toàn không xi nhê gì với Chu Doãn Thịnh. Hắn ngồi yên trong góc, cúi đầu xem một quyển nhạc phổ. Một lát sau, trong phòng chờ liên tiếp vang lên tiếng hút khí, loáng thoáng có cả những tiếng kêu phóng đại như "trời ạ mình ngất mất"…

Chu Doãn Thịnh như cảm ứng được điều gì đó, vừa ngước mắt trông sang thì thấy Tiết Tử Hiên đi nhanh về phía mình. Hôm nay anh ta mặc một bộ lễ phục xám, trên cổ thắt một chiếc khăn lụa sọc đen trắng

xám, tay đeo găng trắng, như một quý tộc bước ra từ tranh sơn dầu thời kỳ Trung Cổ.

Giữa đường, có người đứng ra xin chữ ký, nhưng đều bị anh ta từ chối. Mãi đến khi đến gần thiếu niên, khuôn mặt lạnh lùng như băng khắc của anh ta mới hơi ấm lên, anh ta cúi người hỏi – "Có hồi hộp không?"

"Không ạ." – Chu Doãn Thịnh lắc đầu.

"Vì tính công bằng của cuộc thi, anh không thể làm giám khảo chấm cho em, nhưng anh sẽ ở dưới xem em đánh. Tin tưởng bản thân, quán quân nhất định sẽ thuộc về em." – Anh ta cởi găng tay, vuốt ve gương mặt thiếu niên, từ vẻ mặt đến lời nói đều dịu dàng khôn tả.

Chu Doãn Thịnh cười ngại ngùng.

Tiết Tử Hiên định nói thêm vài câu động viên, nhưng anh ta chợt nhận ra mình mù tịt về phương diện này, nhíu mày nghĩ mãi mà vẫn không thể tìm ra câu nào phù hợp, đành đứng như trời trồng bên cạnh thiếu niên. Anh ta nghĩ có lẽ mình có thể ôm cậu ấy một cái, nhưng vừa định cúi xuống thì lại thấy Tiết Diêm được Tiết lão tứ đẩy đến.

Anh ta lập tức che trước người thiếu niên – "Đây là phòng chờ dành cho thí sinh, người không phận sự không thể vào."

"Thế bọn họ vào bằng cách nào?" – Tiết lão tứ hất cằm với mấy vệ sĩ bên cạnh thiếu niên. Trông chặt như vậy, coi cậu ấy là phạm nhân chắc?

"Tiểu Di bị bệnh tim, để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn, ban tổ chức cho phép gia đình phái người bảo vệ em ấy."

Tiết Diêm không nói gì, chỉ cười khẩy một tiếng. Tiết Tử Hiên định nói thêm vài câu đuổi hai người đi, chưa kịp mở miệng đã thấy một cộng tác viên vội vàng chạy vào, nói ban tổ chức muốn mở một cuộc họp khẩn cấp, giục anh ta mau đi qua.

"Anh cứ đi đi, em không sao đâu, ông trẻ cũng sẽ không ăn thịt em." – Chu Doãn Thịnh vỗ nhẹ cánh tay anh ta.

Tiết Tử Hiên nắm tay lại thả ra, nắm tay lại thả ra mấy lần, lạnh lùng trừng người đàn ông nọ một cái mới rời đi.

"Mấy người ra ngoài trước đi." – Tiết Diêm phất tay với đám vệ sĩ. Những người này đều biết uy danh của Diêm gia, nào dám cãi lời, bèn cúi đầu nối gót đi ra ngoài.

"Anh em? Xưng hô thân mật thế. Cậu ta là anh gì của em?" – Tiết Diêm cầm lấy cổ tay thiếu niên, cười

nhạt. Hắn nhìn thiếu niên từ trên xuống dưới, bắt đầu chê bai – "Trang phục gì đây? Sao lần nào gặp em em cũng không thể ăn mặc bình thường chút được à?"

Chu Doãn Thịnh giật giật bộ váy trắng tinh trên người, bất đắc dĩ nhún vai – "Đây là trang phục thống nhất do ban tổ chức phát, thí sinh nữ nào cũng mặc thế, em biết làm thế nào. Không sao, em sắp sửa rời khỏi nhà họ Tiết rồi, sẽ không bao giờ phải chịu mấy việc khỉ gió này nữa."

Tiết Diêm kéo hắn đến bên cạnh, vuốt ve những ngón tay thon dài của hắn – "Khi nào cuộc thi kết thúc, chúng ta lập tức làm lễ đính hôn. Anh sẽ giúp em đặt may lễ phục, em thích đen hay trắng?"

"Anh mặc màu gì?" – Chu Doãn Thịnh bị khơi dậy hứng thú, ngồi xổm xuống gối đầu lên đùi hắn, đôi mắt lấp lánh.

"Anh mặc màu đen."

"Vậy em mặc màu trắng."

"Được, quyết định thế đi." – Tiết Diêm nhẹ nhàng cười, lấy một chiếc nhẫn từ trong túi áo ra, đeo lên ngón áp út Chu Doãn Thịnh. Hắn nói một cách chậm rãi – "Đây là nhẫn đính hôn, nhẫn kết hôn chúng ta sẽ cùng đi chọn sau. Đợi cuộc thi kết thúc, anh sẽ bù cho em một màn cầu hôn thật hoành tráng. Em có muốn anh quỳ xuống không?"

Chu Doãn Thịnh xoè tay ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương tinh xảo. Thấy ngón áp út của người nọ cũng đeo một chiếc có kiểu dáng tương tự, hắn mới nở một nụ cười thoả mãn – "Không cần, việc cầu hôn cứ để em, cần quỳ cũng nên là em quỳ, anh chỉ cần chờ là được." – Không dằn nổi niềm vui tràn ngập cõi lòng, hắn ôm lấy đầu người nọ hôn mạnh mấy phát, âm thanh vang dội khiến tất cả mọi người phải tò mò nhìn sang.

Tiết lão tứ lần nào nghe hai người nói chuyện cũng muốn phì cười, không thể không cảm thán lần này ông chủ đúng là vớ được của báu. Tuy thiếu niên mới mười sáu tuổi, nhưng người sáng suốt đều có thể thấy hắn đổ bao nhiêu tâm sức cho mối tình này. Tình yêu của hắn vừa sâu đậm vừa quyết đoán, một khi đã yêu ai thì sẽ nắm chặt lấy tay người đó, dẫn hắn thẳng tiến đến bến bờ hạnh phúc.

Chỉ có người như vậy mới có thể khiến người có trái tim sắt đá như Tiết Diêm động lòng.

Tiết Diêm giữ lấy gáy thiếu niên, cho hắn một nụ hôn nồng nhiệt, sau đó véo véo ngón tay hắn tỏ ý cổ vũ, cuối cùng mới rời khỏi phòng chờ.

Các thí sinh khác vốn đã khinh thường dáng vẻ của Chu Doãn Thịnh, giờ đây lại càng nhận định hắn chỉ là một tên giá áo túi cơm ham mê hưởng lạc và nhục dục, vì vậy không ai buồn để ý đến hắn nữa, chỉ âm thầm cảm thấy đáng tiếc cho Tiết Tử Hiên vì có một đứa em gái như vậy.

Cuộc thi diễn ra một cách ổn thoả. Một vài thí sinh triển vọng đều thể hiện rất tốt, ban giám khảo đều đánh giá rất cao. Đặc biệt là Hannah, bản nhạc mà cô ta diễn tấu là *La Campanella*, một trong những khúc dương cầm khó nhất thế giới. Mới vòng loại đã xuất hiện bài khó như vậy, tiêu chuẩn của cuộc thi lập tức tăng lên vài cấp.

Nếu những thí sinh sau đó không thể thể hiện xuất sắc hơn, kết cục sẽ chỉ làm nền cho cô ta. Hơn nữa, khi tiêu chuẩn của cuộc thi bị nâng cao, điểm mà ban giám khảo đưa ra có lẽ sẽ thấp hơn rất nhiều so với trình độ thực sự của họ.

Vì tiếng vỗ tay kéo dài không dứt, cô ta vẫn giữ tư thế cúi người cảm ơn khán giả, mãi một hai phút sau mới rời khỏi sân khấu. Thứ tự của Chu Doãn Thịnh ngay sau cô ta, hắn lúc này đang đứng dưới bậc thang nhìn lên cô ta.

"Chúc cậu may mắn." – Lúc đi qua thiếu niên, cô ta nhếch miệng nói.

"Cậu đổi bài dự thi?" – Chu Doãn Thịnh hỏi bằng tiếng Đức sành sỏi. Hắn nhớ bài mà Hannah đăng ký trong danh sách dự thi là *Pathetique Sonate*, cô ta bỗng dưng nâng cao độ khó khiến những thí sinh sau đó rơi vào hoàn cảnh vô cùng xấu hổ. Đương nhiên, nếu có thực lực tuyệt đối, một chút nhạc đệm này cũng không là gì.

"Đúng vậy, cậu cũng có thể đổi thử xem." – Hannah cười khì.

"Đề nghị của cậu ổn đấy, tớ thích một cuộc thi có sự cạnh tranh mạnh mẽ." – Chu Doãn Thịnh mỉm cười gật đầu, viết một tờ giấy nhỏ chuyển cho ban giám khảo.

Xem xong tờ giấy, ban giám khảo đều giật mình, sai người bàn đi bàn lại với thiếu niên vài lần. Thấy hắn đã quyết tâm, họ đành gật đầu đồng ý. Tiết Tử Hiên ngồi sau đó mấy dãy, thấy rèm sân khấu mãi vẫn chưa được kéo ra, bèn đi đến hỏi thăm tình hình.

"Hiên thân mến, em gái anh đổi bài trước khi thi, cô ấy muốn đánh *Fur Paluchev*. Chúng tôi đã khuyên cô ấy, nhưng cô ấy không chịu tiếp thu ý kiến của chúng tôi. So…" – Cộng tác viên nhún vai, tỏ vẻ mình cũng rất bất đắc dĩ.

Fur Paluchev tuy không được đưa vào tập *Etude Siêu Việt*, nhưng độ khó của bản nhạc này tuyệt đối chỉ cao hơn chứ không thấp. Bản nhạc này có rất ít người biết, người chơi lại càng ít đến có thể đếm trên đầu ngón tay, không chỉ vì bản nhạc này đòi hỏi người đánh phải có kỹ thuật bậc cao, mà còn cần đưa vào rất nhiều cảm xúc mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Pfalz – nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng nhất thế kỷ trước từng vì luyện tập bản nhạc này dẫn đến rối loạn tâm thần. Từ đó về sau, không còn ai có thể diễn tấu hoàn chỉnh bản nhạc này. Bản nhạc này vừa ra đời đã được xưng là "khúc nhạc của quỷ", người diễn tấu cần liên tiếp nhấn các nốt mạnh, liên tục đánh những

hợp âm nghịch, giai điệu từ đầu đến cuối đều trong trạng thái cao trào.

Khi bản nhạc này được diễn tấu, rất nhiều thính giả đều tập thể rời đi vì không chịu nổi sự kích thích mạnh mẽ từ tiếng đàn. Từ đó về sau, *Fur Paluchev* hoàn toàn rời khỏi sân khấu âm nhạc chính thống. Phải đến tận ngày nay – một thế kỷ sau đó mới có nhà soạn nhạc phát hiện ra sức hút độc đáo ẩn sâu trong giai điệu bản nhạc này, muốn khiến nó tái hiện trước mắt người đời.

Nhưng họ đều thất bại. Ngay cả Tiết Tử Hiên cũng từng thừa nhận mình chỉ có thể đánh lên hình hài, chứ không thể tái hiện linh hồn của *Fur Paluchev*.

Khúc nhạc của quỷ, có lẽ chỉ ma quỷ mới có thể đánh được.

Đây chính là nguyên nhân khiến ban giám khảo giật mình. Họ không muốn trơ mắt nhìn một thí sinh có tiềm lực bị loại vì chọn sai bài. Nhưng nếu hắn cứ nhất quyết như vậy, họ cũng sẽ không ngăn cản.

Người dẫn chương trình đọc tên bản nhạc được thay đổi, trên dưới khán đài đều vang lên tiếng nguýt dè bỉu. Các thí sinh trong phòng chờ cũng sung sướng cười trên nỗi đau của người khác, giơ ngón cái với Hannah. Nếu không phải Hannah khích Tiết Tĩnh Y, cô ta cũng sẽ không chủ động tự treo cổ mình như vậy. Hay quá, bớt được một đối thủ.

"Diêm gia, Tiểu Di vẫn chưa lên sân khấu mà, bọn họ nguýt chi vậy?" – Tiết lão tứ mù tịt về âm nhạc.

Tiết Diêm đang tra Baidu bằng di động. Thấy giới thiệu của *Fur Paluchev*, hắn không khỏi nhướn mày.

"Khúc nhạc của quỷ, ngầu thế á." – Tiết lão tứ thò đầu nhìn ké, cũng lập tức líu lưỡi.

Trong lúc hai người nói chuyện, rèm sân khấu được kéo ra, thiếu nữ (thiếu niên) trong bộ váy trắng đã ngồi trước dương cầm. Một chùm sáng chiếu xuống, chiếu rõ dáng hình hắn. Hắn hơi rũ mắt, dường như đang điều chỉnh cảm xúc.

Ban giám khảo cũng không thúc giục. Việc lựa chọn bản nhạc này đã chứng minh dũng khí của hắn, họ sẵn lòng cho hắn thêm một chút thời gian.

Lúc này, Tiết Tĩnh Y đang ở nhà theo dõi trực tiếp, xem đến đây không khỏi âm thầm nghiến răng, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi tại sao Hoàng Di lại đổi bài trước khi thi. Lẽ nào cậu ta cho rằng mình có thể đánh được bài mà ngay cả anh hai cũng không thể thể hiện một cách hoàn mỹ hay sao? Cậu ta quá tự đại hay quá ngu xuẩn? Biết thế không nên để cậu ta đi thi, chưa gì đã làm hỏng!

Chu Doãn Thịnh đang nhớ lại hoàn cảnh sáng tác của *Fur Paluchev*. Người biên soạn ra nó là Kalanithi – một nhạc sĩ vô danh ở thế kỷ trước. Sau khi công diễn bản nhạc và nhận được vô số lời bình xấu, ông uống thuốc độc tự sát. Thi thể ông dần dần thối rữa trong căn gác xép xập xệ mà ông cư trú, mãi một tháng sau mới được chủ nhà phát hiện.

Lúc ấy, công chúng đều cho rằng ông lựa chọn cái chết do không thể chấp nhận thất bại, dẫu sao ông đã bỏ ra suốt bảy, tám năm để soạn ra bản nhạc này, nói đây là "tác phẩm tâm huyết" cũng không quá. Nhưng Chu Doãn Thịnh không nghĩ như vậy. Vì sao bản nhạc này lại tên là *Fur Paluchev*? Rốt cuộc Paluchev là ai, có quan hệ gì với Kalanithi?

Người thời đó không tra ra được, cũng không muốn tìm hiểu. Nhưng Chu Doãn Thịnh có 008, tìm chân tướng dễ như trở bàn tay. Thông qua việc tìm kiếm kho tư liệu lịch sử, hắn phát hiện Paluchev là tên người thật. Ông là bạn cùng lớp thời cấp ba của Kalanithi, quan hệ giữa hai người vô cùng thân mật. Nhưng vào năm hai người tốt nghiệp, Paluchev đã tự sát do không chịu nổi sự ngược đãi của gia đình. Bắt đầu từ đó, Kalanithi dồn hết tâm sức vào sáng tác. Một ngày sau khi bản nhạc hoàn thành và được công diễn, ông cũng tự sát.

Dùng tâm huyết cả đời chào một linh hồn đã mất, đồng thời dứt khoát đi theo người nọ, tình cảm này rốt cuộc sâu đậm đến nhường nào? Chỉ đơn giản là bạn bè thôi ư? Chu Doãn Thịnh không nghĩ vậy. Dựa theo hồ sơ y tế địa phương, Paluchev từng bị gia đình đưa vào bệnh viện tâm thần để trị liệu, nguyên nhân là do yêu người đồng giới. Ở thời đó, người đồng tính không được một chút tôn trọng nào từ xã hội, một khi phát hiện sẽ bị cả xã hội bài xích.

Paluchev đã phải chịu sự tra tấn tàn nhẫn đến mức nào mới có thể lựa chọn cái chết? Mà Kalanithi, người yêu ông đã gượng sống trong tuyệt vọng như thế nào? Vì sao giai điệu của *Fur Paluchev* từ đầu chí cuối lại cuồng loạn như vậy, thực sự chỉ vì muốn biểu đạt sự đau khổ khi mất đi người yêu hay sao?

Không, mà còn cả sự oán hận, phản kháng và lên án. Lên án xã hội tàn nhẫn, vô tình này đã huỷ hoại hạnh phúc của họ, huỷ hoại hy vọng sống của họ. Cảm xúc chồng chéo trong những giai điệu cuồng loạn chỉ có yêu và hận. Cả hai hợp nhất tạo nên sự huỷ diệt.

Sau khi người yêu mất, điều mà Kalanithi thực sự muốn làm chính là huỷ diệt thế giới tàn nhẫn này. Nhưng ông không có khả năng thực hiện điều đó, ông chỉ có thể hoá tình yêu và thù hận thành giai điệu, trút ra cho tất cả mọi người nghe. Thậm chí ông cũng hận cả Paluchev, hận người nọ bỏ ông lại, một mình đối diện với cái chết.

Khi người nghe mắng chửi, rời khỏi khán đài vì không chịu nổi sự kích thích, chắc ông phải khoái trá lắm. Thế nên ông mới có thể cảm thấy mỹ mãn mà rời khỏi thế giới này.

Những nhà bình luận âm nhạc thời đó nhạy bén nhường nào. Họ nói không sai, đây quả thực là một khúc nhạc của quỷ, bởi vì huỷ diệt và tử vong là chủ đề của bản nhạc này.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh hít sâu, ghì nốt đầu tiên. Hắn cũng từng trải qua tình yêu nồng nhiệt nhất, nỗi dày vò đau đớn nhất; từng gắng sức vùng vẫy trong tuyệt vọng vô biên, muốn phản kháng thế giới tàn nhẫn, vô tình này. Khi người yêu đưa hắn trở về bản thể, một mình chịu chết, hắn cũng hận người nọ, đồng thời càng yêu người nọ da diết.

Hắn đồng cảm sâu sắc với tâm trạng của Kalanithi.

Một khoảng lặng dài, ban giám khảo và thính giả dưới đài đều đang chờ hắn khiếp đảm rời khỏi sân khấu, không ngờ hắn tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi. Nối tiếp nốt đầu vang dội, từng điệu nhạc nặng nề, sắc lẹm, cấn tai ầm ầm trút xuống như núi lở.

Đôi tay thiếu niên lướt nhanh trên phím đàn, bởi vì dùng sức quá mạnh mà mu bàn tay hằn gân xanh, vẻ dữ tợn lẫn đau khổ đan xen trên gương mặt. Sống lưng hắn lúc thì kéo thẳng, chốc lại còng xuống, mái tóc vung vẩy vẽ nên từng vệt cắt dưới ánh đèn. Ngón tay hắn lướt nhanh từ bên này sang bên kia, nhấn vang hơn ba trăm nốt chen đầy một đoạn nhạc, không sót một nốt nào.

Tiếng đàn cao vút liên tục va vào màng tai người nghe, chui thẳng vào trái tim, khiến họ cảm thấy sợ hãi, bất an, cảm thấy cả đau khổ và áp lực, như thể có đôi tay che kín miệng mũi họ, khiến họ ngạt thở đến tuyệt vọng.

Thiếu niên hiển nhiên còn đau khổ, tuyệt vọng hơn họ rất nhiều. Bởi vì đắm chìm trong tiếng đàn, gương mặt hắn ướt sũng, cũng không biết là mồ hôi hay nước mắt. Đầu hắn đung đưa theo điệu nhạc, những giọt nước trên đầu hắn cũng hắt xuống mu bàn tay và phím đàn, tạo thành những hạt sáng long lanh dưới ánh đèn.

Hắn cắn chặt răng, ghì mạnh xuống nốt cuối cùng. Khúc nhạc tựa như vang lên từ địa ngục đột nhiên im bặt. Đôi tay hắn như mất hết sức lực, thả rũ trên phím đàn. Tiếng thở hổn hển rơi vào micro, khuếch tán đến từng góc thính phòng.

Khán đài tĩnh lặng đến có thể nghe tiếng kim rơi. Có người hoảng hốt ôm ngực; có người mím môi, lặng lẽ rơi lệ; cũng có người vẫn chìm đắm trong giai điệu, không thể tránh thoát. Đến tận ngày hôm nay, họ mới nhận thức một cách rõ ràng rằng thì ra âm nhạc thực sự có sức mạnh đánh thẳng vào linh hồn. Mỗi nốt nhạc hắn đánh ra đều có thể khiến linh hồn họ cảm nhận được sự đau đớn, run rẩy.

"Ngầu! Ngầu số dzách." – Tiết lão tứ há hốc. Ngay cả một kẻ quê mùa như anh ta cũng rung động vì âm nhạc của người nọ, huống hồ bao nhiêu con người chuyên nghiệp khắp thính phòng.

Tiết Diêm bắt đầu vỗ tay. Ngay sau đó, tiếng vỗ tay lác đác vang, dần dần hoá thành tràng pháo tay dài. Tám vị giám khảo đồng loạt đứng dậy khen ngợi, mặt người nào người nấy đều đỏ bừng vì hưng phấn. Sinh thời có thể nghe một *Fur Paluchev* thuần tuý đến vậy, họ chết cũng không tiếc.

Tiết Tử Hiên đẩy người bên cạnh ra, chạy lên sân khấu. Anh ta ôm chầm thiếu niên vào lòng, từng tế bào đều như đang run rẩy. Anh ta bị thiếu niên chinh phục, từ cơ thể đến linh hồn.

"Tiếp đi!" – Khán giả bên dưới lần lượt đứng dậy, tiếng cổ vũ giao hội thành một sóng thuỷ triều rung trời.

Chu Doãn Thịnh đẩy Tiết Tử Hiên ra, cúi đầu chào mọi người, trên mặt vẫn còn sót lại nét đau đớn, khổ sở. Tiết Tử Hiên cởi găng tay, lau mồ hôi cho hắn, sau đó lại ôm chầm lấy hắn lần nữa, miệng cười bao hãnh diện.

Vì không tiện di chuyển, Tiết Diêm bị kẹt trên khán đài, chỉ có thể xanh mặt nhìn lên sân khấu.

"Tôi muốn chữa chân." – Hắn nói ngắn gọn.

"Dạ? Anh từng bảo không muốn chữa mà?" – Tiết lão tứ mới đầu hơi ngây ra, sau lại thấy Tiết Tử Hiên chạy lên sân khấu sóng vai với thiếu niên, tức thì vỡ lẽ.

"OK, khi nào về em sẽ lập tức xếp lịch phẫu thuật." – Anh ta cười như trút được gánh nặng. Có thể có được người mà mình yêu hơn sinh mệnh, nhân sinh dẫu bất hạnh nhường nào cũng sẽ dần trở nên may mắn.

Các thí sinh chen chúc trong lối vào, vẻ mặt vô cùng đặc sắc. Bất kể là kỹ thuật hay khả năng thể hiện, thiếu niên đã có thể sánh vai với nghệ sĩ âm nhạc hàng đầu hiện nay. Sau Hannah, thiếu niên càng nâng tiêu chuẩn cuộc thi tới độ cao người thường khó có thể với tới. Cho dù ở hạng mục người trưởng thành, hắn cũng hoàn toán xứng đáng với ngôi vị quán quân, huống hồ hạng mục thanh thiếu niên.

Mà hiện nay, cuộc thi chỉ mới bắt đầu, tiếp theo còn vòng bán kết, vòng chung kết, hắn sẽ mang lại rúng động như thế nào cho mọi người?

Ban giám khảo nhất chí cho hắn số điểm tối đa. Hoàn mỹ, ngoại trừ hoàn mỹ, họ không còn bất kỳ lời đánh giá nào khác. Thiếu niên cảm ơn người nghe, vốn đã chuẩn bị đi xuống, lại được khán giả nhiệt tình gọi lại. Họ thực sự quá thích hắn, hy vọng hắn có thể đánh thêm bài nữa, nhưng điều này hiển nhiên không phù hợp với quy tắc cuộc thi. Chu Doãn Thịnh chỉ có thể chào mãi đến khi rèm sân khấu khép lại, tận năm phút sau mới về đến phòng chờ dưới sự che chở của Tiết Tử Hiên.

Những thí sinh sau đó đã không ôm bất kỳ hy vọng nào, nên khi biểu diễn, họ đều rất thả lỏng. Họ biết cho dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, mình cũng sẽ không thể vượt qua thiếu niên. Cuộc thi vừa bắt đầu đã xác định được người giành quán quân, trừ phi cậu ta gặp chuyện gì bất trắc không thể tiếp tục tham dự cuộc thi.

Trước màn hình TV, Tiết Tĩnh Y luống cuống nuốt xuống một viên thuốc trợ tim. Thiên phú không gì sánh kịp của thiếu niên đã vượt xa dự đoán của cô ta. Giờ đây, cô ta bắt đầu hoảng hốt, không dám chắc liệu mình có thể trèo đến độ cao ngang hắn sau khi có được trái tim hắn hay không.

Trên sân khấu, hắn tựa như vì sao nơi chân trời, xa xôi, không thể với tới.

167. Quyển 14 - Chương 10

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Tiết Tĩnh Y cố tình không uống thuốc, khiến tình trạng sức khoẻ nhanh chóng trở nên tồi tệ. Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, một khi đạt được mục đích, cô ta sẽ dốc sức điều dưỡng đến trạng thái tốt nhất để có thể chống đỡ những nguy hiểm khi phẫu thuật ghép tim. Trước lúc đó, cô ta muốn đòi lại tất cả những gì Hoàng Di nợ cô ta.

Cô ta xin Tiết Lý Đan Ny để Hoàng Di tham dự cuộc thi thay mình. Tiết Lý Đan Ny hiển nhiên là người yêu thương cô ta nhất nhà họ Tiết, lập tức đồng ý không cần nghĩ ngợi, đồng thời nói chuyện này cho Tiết Thuỵ. Tiết Thuỵ quyết định phái mấy vệ sĩ đi theo Hoàng Di mọi lúc mọi nơi để tránh bại lộ thân phận trong quá trình thi.

Tiết Tĩnh Y lại nhờ quản gia gọi Hoàng Di đến, bày ra bộ dạng hấp hối, nói muốn được nhiều người nhớ đến mình hơn, muốn được tự mình đứng trên sân khấu kia nhưng lực bất tòng tâm, chỉ mong có thể để lại ít nhiều dấu vết từng tồn tại trên thế giới này. Đây là tâm nguyện của cô ta, hy vọng người anh em của cô ta có thể hoàn thành giúp.

Chu Doãn Thịnh âm thầm cười khẩy, nhưng hốc mắt thì đỏ bừng, suy nghĩ một hồi liền đồng ý.

Tiết Tĩnh Y nắm tay hắn, suy yếu nói cám ơn.

Tất cả mọi người nhà họ Tiết đều coi cô ta là trung tâm, cố gắng thực hiện mọi yêu cầu của cô ta. Nhưng đến Tiết Tử Hiên, cô ta chỉ nhận được sự từ chối thẳng thừng.

"Không được, như thế là gian lận, anh không thể đồng ý." – Hắn lạnh nhạt xem nhạc phổ, ngay cả liếc cũng không buồn liếc Tiết Tĩnh Y. Mấy ngày nay, anh ta thậm chí chưa đến phòng cô ta thăm cô ta lấy một lần. Anh ta đã không thể nhìn thẳng vào sự tồn tại của cô ta.

"Nhưng em nghe nói mấy ngày nữa Diêm gia sẽ về, nếu Tiểu Di đi thi thay em thì may ra có thể tránh được ông ta." – Tiết Tĩnh Y lấy ra cái cớ đã chuẩn bị từ trước.

Tiết Tử Hiên ngẩn người, mấy phút sau mới yên lặng gật đầu.

Nếu là trước kia, anh trai cô ta tuyệt đối sẽ không đồng ý với hành động này. Anh ta thường nói âm nhạc là chân thực nhất, không thể chấp nhận bất kỳ sự dối trá nào, vì thế anh ta căm thù những hành vi như sao chép, gian lận đến tận xương tuỷ. Nhưng giờ đây, để giữ lại Hoàng Di, anh ta có thể bỏ qua mọi nguyên tắc.

Nếu thực sự đến ngày ấy, không biết anh hai sẽ chọn mình hay Hoàng Di.

Tiết Tĩnh Y không khống chế nổi suy nghĩ của mình, buột miệng hỏi – "Anh hai, anh muốn em sống tiếp chứ?" – Em sống, Hoàng Di nhất định phải chết, anh sẽ chọn như nào?

Tiết Tử Hiên cho cô ta một ánh mắt lạnh như băng, lặng thinh bỏ đi. Anh ta đương nhiên muốn em gái

mình sống tiếp, nhưng tiền đề là cô ta không thể cướp đoạt mạng sống của thiếu niên. Tử vong là một quá trình hoàn toàn tự nhiên, không ai trên đời có thể tránh khỏi, vấn đề chỉ là sớm hay muộn. Nếu thực sự đến ngày đó, bình thản tiếp thu mới là cách xử lý đúng nhất.

Anh ta không trông thấy khi mình xoay người, ánh mắt em gái mình chất chứa nỗi oán hận dày đặc đến nhường nào.

Việc tham gia cuộc thi thay Tiết Tĩnh Y vốn nằm sẵn trong kế hoạch của Chu Doãn Thịnh. Nhà họ Tiết muốn giấu diếm thận phận hắn, hắn càng muốn vang danh thế giới. Đợi đến ngày chân tướng bị vạch trần, một nhà họ Tiết nho nhỏ căn bản không thể khống chế cục diện.

Để đảm bảo hắn không tiếp xúc với người ngoài, nhà họ Tiết phái vài vệ sĩ giám sát hắn. Vòng loại đã bắt đầu, rất nhiều thanh thiếu niên từ độ tuổi mười hai đến mười tám tuổi ngồi chật kín phòng chờ, trong đó không đếm xuể những người có gia thế hiển hách, nhưng không một ai phô trương như hắn, lúc nào cũng có một đám vệ sĩ đeo kính râm kè kè xung quanh.

Có người rất ngứa mắt với bộ dạng này của hắn, sôi nổi châu đầu ghé tai. Có người còn định lại gần góp ý thẳng với hắn, lại bị mấy vệ sĩ ngăn cản. Hành động này rước lấy cho hắn càng nhiều lời châm chọc, mỉa mai. Chưa bắt đầu đã phô trương như thế, lát nữa mà thua thì đừng có cay cú quá.

Mỗi người dự thi đều sẽ ghi sẵn một đoạn video giao cho ban tổ chức, ban tổ chức sẽ biên tập, trình chiếu, mục đích chính là giúp mọi người hiểu biết trình độ của nhau.

Video được quay trước khi Tiết Tĩnh Y phát bệnh. Chưa trải qua hiểm nguy sinh tử, Tiết Tĩnh Y tuy cũng xem như có năng khiếu, nhưng nhiều nhất chỉ có thể đứng hàng trên giữa trong các thí sinh. Họ chưa từng coi cô ta là đối thủ thực sự.

Mà một người thực lực bình thường lại bày ra dáng vẻ "mẹ thiên hạ" như vậy, quả thực khiến rất nhiều thí sinh cảm thấy người này cáo mượn oai hùm. Sự thực là tài năng của Tiết Tử Hiên chẳng liên quan gì đến người này.

Nghĩ vậy, rất nhiều người lắc đầu cười khẩy, chủ động tránh xa hắn. Đặc biệt là thí sinh đến từ Áo Hannah – người có hy vọng đạt giải quán quân nhất cuộc thi lần này, cô nàng dành tặng mỗi thí sinh một món quà nhỏ, chỉ sót một mình Chu Doãn Thịnh.

Hành động cạnh tranh sau hậu trường hoàn toàn không xi nhê gì với Chu Doãn Thịnh. Hắn ngồi yên trong góc, cúi đầu xem một quyển nhạc phổ. Một lát sau, trong phòng chờ liên tiếp vang lên tiếng hút khí, loáng thoáng có cả những tiếng kêu phóng đại như "trời ạ mình ngất mất"…

Chu Doãn Thịnh như cảm ứng được điều gì đó, vừa ngước mắt trông sang thì thấy Tiết Tử Hiên đi nhanh về phía mình. Hôm nay anh ta mặc một bộ lễ phục xám, trên cổ thắt một chiếc khăn lụa sọc đen trắng

xám, tay đeo găng trắng, như một quý tộc bước ra từ tranh sơn dầu thời kỳ Trung Cổ.

Giữa đường, có người đứng ra xin chữ ký, nhưng đều bị anh ta từ chối. Mãi đến khi đến gần thiếu niên, khuôn mặt lạnh lùng như băng khắc của anh ta mới hơi ấm lên, anh ta cúi người hỏi – "Có hồi hộp không?"

"Không ạ." – Chu Doãn Thịnh lắc đầu.

"Vì tính công bằng của cuộc thi, anh không thể làm giám khảo chấm cho em, nhưng anh sẽ ở dưới xem em đánh. Tin tưởng bản thân, quán quân nhất định sẽ thuộc về em." – Anh ta cởi găng tay, vuốt ve gương mặt thiếu niên, từ vẻ mặt đến lời nói đều dịu dàng khôn tả.

Chu Doãn Thịnh cười ngại ngùng.

Tiết Tử Hiên định nói thêm vài câu động viên, nhưng anh ta chợt nhận ra mình mù tịt về phương diện này, nhíu mày nghĩ mãi mà vẫn không thể tìm ra câu nào phù hợp, đành đứng như trời trồng bên cạnh thiếu niên. Anh ta nghĩ có lẽ mình có thể ôm cậu ấy một cái, nhưng vừa định cúi xuống thì lại thấy Tiết Diêm được Tiết lão tứ đẩy đến.

Anh ta lập tức che trước người thiếu niên – "Đây là phòng chờ dành cho thí sinh, người không phận sự không thể vào."

"Thế bọn họ vào bằng cách nào?" – Tiết lão tứ hất cằm với mấy vệ sĩ bên cạnh thiếu niên. Trông chặt như vậy, coi cậu ấy là phạm nhân chắc?

"Tiểu Di bị bệnh tim, để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn, ban tổ chức cho phép gia đình phái người bảo vệ em ấy."

Tiết Diêm không nói gì, chỉ cười khẩy một tiếng. Tiết Tử Hiên định nói thêm vài câu đuổi hai người đi, chưa kịp mở miệng đã thấy một cộng tác viên vội vàng chạy vào, nói ban tổ chức muốn mở một cuộc họp khẩn cấp, giục anh ta mau đi qua.

"Anh cứ đi đi, em không sao đâu, ông trẻ cũng sẽ không ăn thịt em." – Chu Doãn Thịnh vỗ nhẹ cánh tay anh ta.

Tiết Tử Hiên nắm tay lại thả ra, nắm tay lại thả ra mấy lần, lạnh lùng trừng người đàn ông nọ một cái mới rời đi.

"Mấy người ra ngoài trước đi." – Tiết Diêm phất tay với đám vệ sĩ. Những người này đều biết uy danh của Diêm gia, nào dám cãi lời, bèn cúi đầu nối gót đi ra ngoài.

"Anh em? Xưng hô thân mật thế. Cậu ta là anh gì của em?" – Tiết Diêm cầm lấy cổ tay thiếu niên, cười

nhạt. Hắn nhìn thiếu niên từ trên xuống dưới, bắt đầu chê bai – "Trang phục gì đây? Sao lần nào gặp em em cũng không thể ăn mặc bình thường chút được à?"

Chu Doãn Thịnh giật giật bộ váy trắng tinh trên người, bất đắc dĩ nhún vai – "Đây là trang phục thống nhất do ban tổ chức phát, thí sinh nữ nào cũng mặc thế, em biết làm thế nào. Không sao, em sắp sửa rời khỏi nhà họ Tiết rồi, sẽ không bao giờ phải chịu mấy việc khỉ gió này nữa."

Tiết Diêm kéo hắn đến bên cạnh, vuốt ve những ngón tay thon dài của hắn – "Khi nào cuộc thi kết thúc, chúng ta lập tức làm lễ đính hôn. Anh sẽ giúp em đặt may lễ phục, em thích đen hay trắng?"

"Anh mặc màu gì?" – Chu Doãn Thịnh bị khơi dậy hứng thú, ngồi xổm xuống gối đầu lên đùi hắn, đôi mắt lấp lánh.

"Anh mặc màu đen."

"Vậy em mặc màu trắng."

"Được, quyết định thế đi." – Tiết Diêm nhẹ nhàng cười, lấy một chiếc nhẫn từ trong túi áo ra, đeo lên ngón áp út Chu Doãn Thịnh. Hắn nói một cách chậm rãi – "Đây là nhẫn đính hôn, nhẫn kết hôn chúng ta sẽ cùng đi chọn sau. Đợi cuộc thi kết thúc, anh sẽ bù cho em một màn cầu hôn thật hoành tráng. Em có muốn anh quỳ xuống không?"

Chu Doãn Thịnh xoè tay ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương tinh xảo. Thấy ngón áp út của người nọ cũng đeo một chiếc có kiểu dáng tương tự, hắn mới nở một nụ cười thoả mãn – "Không cần, việc cầu hôn cứ để em, cần quỳ cũng nên là em quỳ, anh chỉ cần chờ là được." – Không dằn nổi niềm vui tràn ngập cõi lòng, hắn ôm lấy đầu người nọ hôn mạnh mấy phát, âm thanh vang dội khiến tất cả mọi người phải tò mò nhìn sang.

Tiết lão tứ lần nào nghe hai người nói chuyện cũng muốn phì cười, không thể không cảm thán lần này ông chủ đúng là vớ được của báu. Tuy thiếu niên mới mười sáu tuổi, nhưng người sáng suốt đều có thể thấy hắn đổ bao nhiêu tâm sức cho mối tình này. Tình yêu của hắn vừa sâu đậm vừa quyết đoán, một khi đã yêu ai thì sẽ nắm chặt lấy tay người đó, dẫn hắn thẳng tiến đến bến bờ hạnh phúc.

Chỉ có người như vậy mới có thể khiến người có trái tim sắt đá như Tiết Diêm động lòng.

Tiết Diêm giữ lấy gáy thiếu niên, cho hắn một nụ hôn nồng nhiệt, sau đó véo véo ngón tay hắn tỏ ý cổ vũ, cuối cùng mới rời khỏi phòng chờ.

Các thí sinh khác vốn đã khinh thường dáng vẻ của Chu Doãn Thịnh, giờ đây lại càng nhận định hắn chỉ là một tên giá áo túi cơm ham mê hưởng lạc và nhục dục, vì vậy không ai buồn để ý đến hắn nữa, chỉ âm thầm cảm thấy đáng tiếc cho Tiết Tử Hiên vì có một đứa em gái như vậy.

Cuộc thi diễn ra một cách ổn thoả. Một vài thí sinh triển vọng đều thể hiện rất tốt, ban giám khảo đều đánh giá rất cao. Đặc biệt là Hannah, bản nhạc mà cô ta diễn tấu là *La Campanella*, một trong những khúc dương cầm khó nhất thế giới. Mới vòng loại đã xuất hiện bài khó như vậy, tiêu chuẩn của cuộc thi lập tức tăng lên vài cấp.

Nếu những thí sinh sau đó không thể thể hiện xuất sắc hơn, kết cục sẽ chỉ làm nền cho cô ta. Hơn nữa, khi tiêu chuẩn của cuộc thi bị nâng cao, điểm mà ban giám khảo đưa ra có lẽ sẽ thấp hơn rất nhiều so với trình độ thực sự của họ.

Vì tiếng vỗ tay kéo dài không dứt, cô ta vẫn giữ tư thế cúi người cảm ơn khán giả, mãi một hai phút sau mới rời khỏi sân khấu. Thứ tự của Chu Doãn Thịnh ngay sau cô ta, hắn lúc này đang đứng dưới bậc thang nhìn lên cô ta.

"Chúc cậu may mắn." – Lúc đi qua thiếu niên, cô ta nhếch miệng nói.

"Cậu đổi bài dự thi?" – Chu Doãn Thịnh hỏi bằng tiếng Đức sành sỏi. Hắn nhớ bài mà Hannah đăng ký trong danh sách dự thi là *Pathetique Sonate*, cô ta bỗng dưng nâng cao độ khó khiến những thí sinh sau đó rơi vào hoàn cảnh vô cùng xấu hổ. Đương nhiên, nếu có thực lực tuyệt đối, một chút nhạc đệm này cũng không là gì.

"Đúng vậy, cậu cũng có thể đổi thử xem." – Hannah cười khì.

"Đề nghị của cậu ổn đấy, tớ thích một cuộc thi có sự cạnh tranh mạnh mẽ." – Chu Doãn Thịnh mỉm cười gật đầu, viết một tờ giấy nhỏ chuyển cho ban giám khảo.

Xem xong tờ giấy, ban giám khảo đều giật mình, sai người bàn đi bàn lại với thiếu niên vài lần. Thấy hắn đã quyết tâm, họ đành gật đầu đồng ý. Tiết Tử Hiên ngồi sau đó mấy dãy, thấy rèm sân khấu mãi vẫn chưa được kéo ra, bèn đi đến hỏi thăm tình hình.

"Hiên thân mến, em gái anh đổi bài trước khi thi, cô ấy muốn đánh *Fur Paluchev*. Chúng tôi đã khuyên cô ấy, nhưng cô ấy không chịu tiếp thu ý kiến của chúng tôi. So…" – Cộng tác viên nhún vai, tỏ vẻ mình cũng rất bất đắc dĩ.

Fur Paluchev tuy không được đưa vào tập *Etude Siêu Việt*, nhưng độ khó của bản nhạc này tuyệt đối chỉ cao hơn chứ không thấp. Bản nhạc này có rất ít người biết, người chơi lại càng ít đến có thể đếm trên đầu ngón tay, không chỉ vì bản nhạc này đòi hỏi người đánh phải có kỹ thuật bậc cao, mà còn cần đưa vào rất nhiều cảm xúc mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Pfalz – nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng nhất thế kỷ trước từng vì luyện tập bản nhạc này dẫn đến rối loạn tâm thần. Từ đó về sau, không còn ai có thể diễn tấu hoàn chỉnh bản nhạc này. Bản nhạc này vừa ra đời đã được xưng là "khúc nhạc của quỷ", người diễn tấu cần liên tiếp nhấn các nốt mạnh, liên tục đánh những

hợp âm nghịch, giai điệu từ đầu đến cuối đều trong trạng thái cao trào.

Khi bản nhạc này được diễn tấu, rất nhiều thính giả đều tập thể rời đi vì không chịu nổi sự kích thích mạnh mẽ từ tiếng đàn. Từ đó về sau, *Fur Paluchev* hoàn toàn rời khỏi sân khấu âm nhạc chính thống. Phải đến tận ngày nay – một thế kỷ sau đó mới có nhà soạn nhạc phát hiện ra sức hút độc đáo ẩn sâu trong giai điệu bản nhạc này, muốn khiến nó tái hiện trước mắt người đời.

Nhưng họ đều thất bại. Ngay cả Tiết Tử Hiên cũng từng thừa nhận mình chỉ có thể đánh lên hình hài, chứ không thể tái hiện linh hồn của *Fur Paluchev*.

Khúc nhạc của quỷ, có lẽ chỉ ma quỷ mới có thể đánh được.

Đây chính là nguyên nhân khiến ban giám khảo giật mình. Họ không muốn trơ mắt nhìn một thí sinh có tiềm lực bị loại vì chọn sai bài. Nhưng nếu hắn cứ nhất quyết như vậy, họ cũng sẽ không ngăn cản.

Người dẫn chương trình đọc tên bản nhạc được thay đổi, trên dưới khán đài đều vang lên tiếng nguýt dè bỉu. Các thí sinh trong phòng chờ cũng sung sướng cười trên nỗi đau của người khác, giơ ngón cái với Hannah. Nếu không phải Hannah khích Tiết Tĩnh Y, cô ta cũng sẽ không chủ động tự treo cổ mình như vậy. Hay quá, bớt được một đối thủ.

"Diêm gia, Tiểu Di vẫn chưa lên sân khấu mà, bọn họ nguýt chi vậy?" – Tiết lão tứ mù tịt về âm nhạc.

Tiết Diêm đang tra Baidu bằng di động. Thấy giới thiệu của *Fur Paluchev*, hắn không khỏi nhướn mày.

"Khúc nhạc của quỷ, ngầu thế á." – Tiết lão tứ thò đầu nhìn ké, cũng lập tức líu lưỡi.

Trong lúc hai người nói chuyện, rèm sân khấu được kéo ra, thiếu nữ (thiếu niên) trong bộ váy trắng đã ngồi trước dương cầm. Một chùm sáng chiếu xuống, chiếu rõ dáng hình hắn. Hắn hơi rũ mắt, dường như đang điều chỉnh cảm xúc.

Ban giám khảo cũng không thúc giục. Việc lựa chọn bản nhạc này đã chứng minh dũng khí của hắn, họ sẵn lòng cho hắn thêm một chút thời gian.

Lúc này, Tiết Tĩnh Y đang ở nhà theo dõi trực tiếp, xem đến đây không khỏi âm thầm nghiến răng, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi tại sao Hoàng Di lại đổi bài trước khi thi. Lẽ nào cậu ta cho rằng mình có thể đánh được bài mà ngay cả anh hai cũng không thể thể hiện một cách hoàn mỹ hay sao? Cậu ta quá tự đại hay quá ngu xuẩn? Biết thế không nên để cậu ta đi thi, chưa gì đã làm hỏng!

Chu Doãn Thịnh đang nhớ lại hoàn cảnh sáng tác của *Fur Paluchev*. Người biên soạn ra nó là Kalanithi – một nhạc sĩ vô danh ở thế kỷ trước. Sau khi công diễn bản nhạc và nhận được vô số lời bình xấu, ông uống thuốc độc tự sát. Thi thể ông dần dần thối rữa trong căn gác xép xập xệ mà ông cư trú, mãi một tháng sau mới được chủ nhà phát hiện.

Lúc ấy, công chúng đều cho rằng ông lựa chọn cái chết do không thể chấp nhận thất bại, dẫu sao ông đã bỏ ra suốt bảy, tám năm để soạn ra bản nhạc này, nói đây là "tác phẩm tâm huyết" cũng không quá. Nhưng Chu Doãn Thịnh không nghĩ như vậy. Vì sao bản nhạc này lại tên là *Fur Paluchev*? Rốt cuộc Paluchev là ai, có quan hệ gì với Kalanithi?

Người thời đó không tra ra được, cũng không muốn tìm hiểu. Nhưng Chu Doãn Thịnh có 008, tìm chân tướng dễ như trở bàn tay. Thông qua việc tìm kiếm kho tư liệu lịch sử, hắn phát hiện Paluchev là tên người thật. Ông là bạn cùng lớp thời cấp ba của Kalanithi, quan hệ giữa hai người vô cùng thân mật. Nhưng vào năm hai người tốt nghiệp, Paluchev đã tự sát do không chịu nổi sự ngược đãi của gia đình. Bắt đầu từ đó, Kalanithi dồn hết tâm sức vào sáng tác. Một ngày sau khi bản nhạc hoàn thành và được công diễn, ông cũng tự sát.

Dùng tâm huyết cả đời chào một linh hồn đã mất, đồng thời dứt khoát đi theo người nọ, tình cảm này rốt cuộc sâu đậm đến nhường nào? Chỉ đơn giản là bạn bè thôi ư? Chu Doãn Thịnh không nghĩ vậy. Dựa theo hồ sơ y tế địa phương, Paluchev từng bị gia đình đưa vào bệnh viện tâm thần để trị liệu, nguyên nhân là do yêu người đồng giới. Ở thời đó, người đồng tính không được một chút tôn trọng nào từ xã hội, một khi phát hiện sẽ bị cả xã hội bài xích.

Paluchev đã phải chịu sự tra tấn tàn nhẫn đến mức nào mới có thể lựa chọn cái chết? Mà Kalanithi, người yêu ông đã gượng sống trong tuyệt vọng như thế nào? Vì sao giai điệu của *Fur Paluchev* từ đầu chí cuối lại cuồng loạn như vậy, thực sự chỉ vì muốn biểu đạt sự đau khổ khi mất đi người yêu hay sao?

Không, mà còn cả sự oán hận, phản kháng và lên án. Lên án xã hội tàn nhẫn, vô tình này đã huỷ hoại hạnh phúc của họ, huỷ hoại hy vọng sống của họ. Cảm xúc chồng chéo trong những giai điệu cuồng loạn chỉ có yêu và hận. Cả hai hợp nhất tạo nên sự huỷ diệt.

Sau khi người yêu mất, điều mà Kalanithi thực sự muốn làm chính là huỷ diệt thế giới tàn nhẫn này. Nhưng ông không có khả năng thực hiện điều đó, ông chỉ có thể hoá tình yêu và thù hận thành giai điệu, trút ra cho tất cả mọi người nghe. Thậm chí ông cũng hận cả Paluchev, hận người nọ bỏ ông lại, một mình đối diện với cái chết.

Khi người nghe mắng chửi, rời khỏi khán đài vì không chịu nổi sự kích thích, chắc ông phải khoái trá lắm. Thế nên ông mới có thể cảm thấy mỹ mãn mà rời khỏi thế giới này.

Những nhà bình luận âm nhạc thời đó nhạy bén nhường nào. Họ nói không sai, đây quả thực là một khúc nhạc của quỷ, bởi vì huỷ diệt và tử vong là chủ đề của bản nhạc này.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh hít sâu, ghì nốt đầu tiên. Hắn cũng từng trải qua tình yêu nồng nhiệt nhất, nỗi dày vò đau đớn nhất; từng gắng sức vùng vẫy trong tuyệt vọng vô biên, muốn phản kháng thế giới tàn nhẫn, vô tình này. Khi người yêu đưa hắn trở về bản thể, một mình chịu chết, hắn cũng hận người nọ, đồng thời càng yêu người nọ da diết.

Hắn đồng cảm sâu sắc với tâm trạng của Kalanithi.

Một khoảng lặng dài, ban giám khảo và thính giả dưới đài đều đang chờ hắn khiếp đảm rời khỏi sân khấu, không ngờ hắn tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi. Nối tiếp nốt đầu vang dội, từng điệu nhạc nặng nề, sắc lẹm, cấn tai ầm ầm trút xuống như núi lở.

Đôi tay thiếu niên lướt nhanh trên phím đàn, bởi vì dùng sức quá mạnh mà mu bàn tay hằn gân xanh, vẻ dữ tợn lẫn đau khổ đan xen trên gương mặt. Sống lưng hắn lúc thì kéo thẳng, chốc lại còng xuống, mái tóc vung vẩy vẽ nên từng vệt cắt dưới ánh đèn. Ngón tay hắn lướt nhanh từ bên này sang bên kia, nhấn vang hơn ba trăm nốt chen đầy một đoạn nhạc, không sót một nốt nào.

Tiếng đàn cao vút liên tục va vào màng tai người nghe, chui thẳng vào trái tim, khiến họ cảm thấy sợ hãi, bất an, cảm thấy cả đau khổ và áp lực, như thể có đôi tay che kín miệng mũi họ, khiến họ ngạt thở đến tuyệt vọng.

Thiếu niên hiển nhiên còn đau khổ, tuyệt vọng hơn họ rất nhiều. Bởi vì đắm chìm trong tiếng đàn, gương mặt hắn ướt sũng, cũng không biết là mồ hôi hay nước mắt. Đầu hắn đung đưa theo điệu nhạc, những giọt nước trên đầu hắn cũng hắt xuống mu bàn tay và phím đàn, tạo thành những hạt sáng long lanh dưới ánh đèn.

Hắn cắn chặt răng, ghì mạnh xuống nốt cuối cùng. Khúc nhạc tựa như vang lên từ địa ngục đột nhiên im bặt. Đôi tay hắn như mất hết sức lực, thả rũ trên phím đàn. Tiếng thở hổn hển rơi vào micro, khuếch tán đến từng góc thính phòng.

Khán đài tĩnh lặng đến có thể nghe tiếng kim rơi. Có người hoảng hốt ôm ngực; có người mím môi, lặng lẽ rơi lệ; cũng có người vẫn chìm đắm trong giai điệu, không thể tránh thoát. Đến tận ngày hôm nay, họ mới nhận thức một cách rõ ràng rằng thì ra âm nhạc thực sự có sức mạnh đánh thẳng vào linh hồn. Mỗi nốt nhạc hắn đánh ra đều có thể khiến linh hồn họ cảm nhận được sự đau đớn, run rẩy.

"Ngầu! Ngầu số dzách." – Tiết lão tứ há hốc. Ngay cả một kẻ quê mùa như anh ta cũng rung động vì âm nhạc của người nọ, huống hồ bao nhiêu con người chuyên nghiệp khắp thính phòng.

Tiết Diêm bắt đầu vỗ tay. Ngay sau đó, tiếng vỗ tay lác đác vang, dần dần hoá thành tràng pháo tay dài. Tám vị giám khảo đồng loạt đứng dậy khen ngợi, mặt người nào người nấy đều đỏ bừng vì hưng phấn. Sinh thời có thể nghe một *Fur Paluchev* thuần tuý đến vậy, họ chết cũng không tiếc.

Tiết Tử Hiên đẩy người bên cạnh ra, chạy lên sân khấu. Anh ta ôm chầm thiếu niên vào lòng, từng tế bào đều như đang run rẩy. Anh ta bị thiếu niên chinh phục, từ cơ thể đến linh hồn.

"Tiếp đi!" – Khán giả bên dưới lần lượt đứng dậy, tiếng cổ vũ giao hội thành một sóng thuỷ triều rung trời.

Chu Doãn Thịnh đẩy Tiết Tử Hiên ra, cúi đầu chào mọi người, trên mặt vẫn còn sót lại nét đau đớn, khổ sở. Tiết Tử Hiên cởi găng tay, lau mồ hôi cho hắn, sau đó lại ôm chầm lấy hắn lần nữa, miệng cười bao hãnh diện.

Vì không tiện di chuyển, Tiết Diêm bị kẹt trên khán đài, chỉ có thể xanh mặt nhìn lên sân khấu.

"Tôi muốn chữa chân." – Hắn nói ngắn gọn.

"Dạ? Anh từng bảo không muốn chữa mà?" – Tiết lão tứ mới đầu hơi ngây ra, sau lại thấy Tiết Tử Hiên chạy lên sân khấu sóng vai với thiếu niên, tức thì vỡ lẽ.

"OK, khi nào về em sẽ lập tức xếp lịch phẫu thuật." – Anh ta cười như trút được gánh nặng. Có thể có được người mà mình yêu hơn sinh mệnh, nhân sinh dẫu bất hạnh nhường nào cũng sẽ dần trở nên may mắn.

Các thí sinh chen chúc trong lối vào, vẻ mặt vô cùng đặc sắc. Bất kể là kỹ thuật hay khả năng thể hiện, thiếu niên đã có thể sánh vai với nghệ sĩ âm nhạc hàng đầu hiện nay. Sau Hannah, thiếu niên càng nâng tiêu chuẩn cuộc thi tới độ cao người thường khó có thể với tới. Cho dù ở hạng mục người trưởng thành, hắn cũng hoàn toán xứng đáng với ngôi vị quán quân, huống hồ hạng mục thanh thiếu niên.

Mà hiện nay, cuộc thi chỉ mới bắt đầu, tiếp theo còn vòng bán kết, vòng chung kết, hắn sẽ mang lại rúng động như thế nào cho mọi người?

Ban giám khảo nhất chí cho hắn số điểm tối đa. Hoàn mỹ, ngoại trừ hoàn mỹ, họ không còn bất kỳ lời đánh giá nào khác. Thiếu niên cảm ơn người nghe, vốn đã chuẩn bị đi xuống, lại được khán giả nhiệt tình gọi lại. Họ thực sự quá thích hắn, hy vọng hắn có thể đánh thêm bài nữa, nhưng điều này hiển nhiên không phù hợp với quy tắc cuộc thi. Chu Doãn Thịnh chỉ có thể chào mãi đến khi rèm sân khấu khép lại, tận năm phút sau mới về đến phòng chờ dưới sự che chở của Tiết Tử Hiên.

Những thí sinh sau đó đã không ôm bất kỳ hy vọng nào, nên khi biểu diễn, họ đều rất thả lỏng. Họ biết cho dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, mình cũng sẽ không thể vượt qua thiếu niên. Cuộc thi vừa bắt đầu đã xác định được người giành quán quân, trừ phi cậu ta gặp chuyện gì bất trắc không thể tiếp tục tham dự cuộc thi.

Trước màn hình TV, Tiết Tĩnh Y luống cuống nuốt xuống một viên thuốc trợ tim. Thiên phú không gì sánh kịp của thiếu niên đã vượt xa dự đoán của cô ta. Giờ đây, cô ta bắt đầu hoảng hốt, không dám chắc liệu mình có thể trèo đến độ cao ngang hắn sau khi có được trái tim hắn hay không.

Trên sân khấu, hắn tựa như vì sao nơi chân trời, xa xôi, không thể với tới.

10.

Vì toàn bộ cuộc thi được truyền hình trực tiếp qua TV và internet, tất cả người yêu âm nhạc trên toàn thế giới đều có thể nghe thấy màn diễn tấu của Chu Doãn Thịnh. Những thí sinh sau đó biểu diễn bài gì, họ đã hoàn toàn không còn hứng thú. Mọi người sôi nổi phát biểu cảm tưởng trên các trang mạng xã hội.

"Tôi đã nghĩ Hannah chắc chắn sẽ là quán quân cuộc thi piano lần này. Cô ấy vừa xuất hiện đã làm rung

động cả thính phòng, dù gì thì *La Campanella* chính là một trong năm *Etude Siêu Việt*. Lúc ấy, tôi đã nghĩ: Okay Hannah, em thật tàn nhẫn, em muốn những thí sinh sau đấy sống sao? Em gái của ông hoàng dương cầm còn chưa lên sân khấu mà! Nhưng tôi đã nhầm, có lẽ Hannah thực sự có năng khiếu, nhưng cô ấy vẫn kém Joy (tên tiếng Anh của Tiết Tĩnh Y) quá xa. Cô ấy chỉ có thể thi đấu với nhóm thanh thiếu niên, trong khi đó Joy đã có thể sánh vai với rất nhiều nghệ sĩ dương cầm bậc thầy nổi tiếng thế giới. Bản *Fur Paluchev* này của cô ấy, tôi chỉ có thể miêu tả bằng ba từ hoàn mỹ, rung động, không gì sánh kịp. Ngay cả Sean (Tiết Tử Hiên) anh trai cô ấy, người từng được phong là ông hoàng dương cầm cũng phải chào thua trước mặt cô ấy."

"Tôi có mặt ngay tại đó đây. Nếu không tận tai nghe Joy diễn tấu, bạn sẽ không bao giờ cảm nhận được sức hút mạnh mẽ khiến người ta ngạt thở ấy. Từ tai đến tim tôi đều bị cô ấy ghì phát đau. Khi màn diễn tấu kết thúc, cả người tôi run lẩy bẩy suốt hơn một phút đồng hồ."

"Trước nay bản nhạc này vẫn luôn được coi là khúc nhạc của quỷ, mình cũng từng tìm video mà Sean diễn tấu để nghe, nhưng hoàn toàn không thể lĩnh hội sức hấp dẫn của nó. Khi ấy, mình chỉ cảm thấy đinh tai, buồn nôn, chóng mặt. Nhưng ngay vừa rồi, nghe xong màn diễn tấu của Joy, mình đã rơi nước mắt, khóc không dừng lại được. Giờ mình chỉ muốn làm chuyện gì đó điên cuồng để trút hết cảm xúc tuyệt vọng vô cớ xuất hiện."

"Chúa ơi, tôi chưa từng biết có người có thể chơi piano như vậy! Mọi người có để ý mặt cô ấy không, nhăn nhíu, dữ tợn, cả gương mặt nhoe nhoét mồ hôi với nước mắt. Nhưng sao tôi lại thấy cô ấy đẹp thế nhỉ? Khi cô ấy ấn mạnh phím cuối cùng, tôi đã theo dõi đôi mắt tuyệt vọng và đau khổ của cô ấy, chỉ cảm thấy trái tim mình sắp nổ tung!"

"Tui bình thường chỉ nghe nhạc pop, nhạc cổ điển là gì, ăn được không? Okay, đây là câu tui vừa nói một tiếng trước, nhưng giờ tui chỉ muốn nuốt chửng nó. Phần trình diễn của Joy khiến tôi hiểu ra thế nào mới thực sự là âm nhạc đả động đến linh hồn. Kỹ thuật cao siêu của cô ấy đủ cho tất cả nghệ sĩ trên khắp thế giới quỳ bái, đương nhiên trong đó cũng bao gồm anh trai cô ấy. Không ai có thể phỏng lại những cảm xúc mà cô ấy đưa vào điệu nhạc! Đó là một sức mạnh mang tính huỷ diệt! Tui nghĩ sau Joy, sẽ không có ai có thể thể hiện *Fur Paluchev* một cách hoàn mỹ đến vậy. Màn diễn tấu của Joy sẽ trở thành kinh điển mãi mãi không thể vượt qua."

"Joy, Joy, Joy, cô ấy quá tuyệt vời! Ngay từ vòng loại đã thể hiện ra trình độ như vậy, độ kỳ vọng của tôi dành cho vòng bán kết và chung kết sắp tới đã đạt mức cao nhất. Tôi vốn đến vì Hannah, nhưng nay tôi chỉ chờ mong phần biểu diễn của một mình Joy."

"Tôi cảm thấy đáng lẽ ban tổ chức nên xếp Joy vào hạng mục người trưởng thành, để cô ấy so tài với một đám thanh thiếu niên quá không công bằng. Đương nhiên, cho dù ở hạng mục người trưởng thành, cô ấy cũng đủ thực lực đè bẹp người khác! Không hổ là em gái ông hoàng dương cầm, thì ra gen di truyền thực sự có thể quyết định tất cả."

Hàng loạt lời khen như vậy khiến cuộc thi dương cầm lần này giành được sự chú ý chưa từng có. Màn diễn tấu của Chu Doãn Thịnh quá cuốn hút, cho dù người không hay nghe nhạc cổ điển cũng bất giác bị hắn hấp dẫn, trở thành fan trung thành của hắn. Sau khi nghe hắn diễn tấu, rất nhiều thính giả đều phát biểu cảm tưởng trên mạng xã hội, kèm theo video do mình quay lại. Ngoại hình của thiếu niên vốn đã rất xinh xắn, gương mặt nhăn nhíu khi chìm vào khúc nhạc đau đớn, buồn thảm của hắn không những không làm giảm sắc đẹp của hắn, mà còn toả ra thứ sức mạnh mê hồn người xem.

Những phần biểu diễn tiếp theo đã không còn ai để ý. Họ thất thần nghe hết mấy bài, sau đó chen chúc giữa lối đi hòng nói vài câu với thiếu niên. Hắn mới mười sáu tuổi, vậy mà thân hình nhỏ nhắn gầy yếu ấy lại ẩn chứa một sức bật đáng sợ cũng như thiên phú mà ngay cả thượng đế cũng phải ghen tị.

Phóng viên truyền thông nghe tin mà đến. Trông thấy thiếu niên được Tiết Tử Hiên che chở trong lòng, mọi người đều sôi nổi đưa micro đến bên miệng hắn – "Xin hỏi bạn Tiết đã học piano bao lâu rồi?"

"Xin hỏi bạn sẽ đánh bài gì ở vòng bán kết?"

"Xin hỏi vì sao bạn lại quyết định đánh bản nhạc này? Ngay cả Pfalz cũng phát điên vì bản nhạc này, cảm giác lúc này của bạn thế nào?"

Chu Doãn Thịnh không nói lời nào, dùng một chiếc kính râm thật lớn che khuất nửa khuôn mặt mình. Tiết Tử Hiên một tay ôm lấy bả vai gầy gò của hắn, một tay che sườn mặt hắn, nhíu mày nói – "Xin nhường một chút, em gái tôi có bệnh tim bẩm sinh, không chịu được hoàn cảnh quá mức ồn ào. Nếu em ấy gặp phải sự cố gì, tôi sẽ kiện các người."

"Vậy thì anh Tiết, xin hỏi anh có vừa lòng với phần biểu diễn của em gái anh hôm nay không? Theo anh *Fur Paluchev* do em anh thể hiện có gì khác so với bản của anh? Của ai hay hơn?"

Tiết Tử Hiên đã được vệ sĩ hộ tống đến cạnh xe gia đình, nghe vậy bèn quay đầu, trả lời đầy thẳng thắn – "Tôi rất hài lòng với sự thể hiện của em tôi. Trên thực tế, tôi cảm thấy vô cùng hãnh diện vì em ấy. *Fur Paluchev* mà em ấy diễn tấu đã vượt xa tôi. Nếu Kalanithi còn sống, tôi nghĩ ông ấy cũng sẽ rất hài lòng." – Anh ta hơi gật đầu, đóng cửa xe, nhanh chóng rời khỏi.

Cách đó năm, sáu mươi mét, Tiết Diêm ngồi trên xe lăn trông ngóng về phía này. Hắn cũng rất muốn ôm thiếu niên vào lòng, che chở hắn đi qua đám đông tấp nập, không để cậu ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào. Nhưng chỉ vì đôi chân khiếm khuyết, hắn không thể làm được bất cứ điều gì cho cậu ấy.

"Khi nào thì phẫu thuật? Tôi muốn nhanh nhất có thể." – Hắn ra hiệu cho Tiết lão tứ đẩy mình đi.

"Để em gọi điện hỏi bác sĩ Brooke xem thế nào. Hồi đấy em khuyên anh phẫu thuật thì không nghe, giờ không bảo vệ được vợ mình, hối hận chưa?" – Tiết lão tử vừa trêu chọc vừa lấy di động ra gọi điện. Chân của Tiết Diêm vốn không phải không chữa được, mà là hắn ngại phiền hà, cứ để thế không chữa. Hắn tựa hồ không để bụng bất cứ điều gì, bao gồm tình thân, tình bạn, quyền lực, địa vị, thậm chí cả chính bản thân mình. Nhưng bỗng một ngày, Tiết Tấn Di xuất hiện, khiến cơ thể trống rỗng của hắn mọc tim mọc phổi, có máu lưu chuyển, trở thành một người sống, có sinh khí.

Đúng là cảm ơn trời đất.

Đến tận khi trở về khách sạn, Chu Doãn Thịnh vẫn còn cảm thấy rất khó chịu, dường như có thứ gì đó đặc quánh tắc trong mạch máu, khiến hắn vô cùng ì trệ, cũng vô cùng áp lực. *Fur Paluchev* không hổ là bản nhạc báo thù mà Kalanithi tốn bảy năm ròng biên soạn. Ông không chỉ trả thù người nghe, mà còn trả thù cả người diễn tấu. Sau khi kết thúc màn biểu diễn, người diễn tấu phải có khả năng tự điều tiết mạnh mẽ lắm mới có thể khôi phục bình thường.

Lúc này đây, Chu Doãn Thịnh rất cần không gian yên lặng để điều chỉnh tâm trạng, vậy mà Tiết Lý Đan Ny vừa hay tin liền chạy đến khách sạn, liên thanh quở mắng hắn.

"Cậu không thể biểu hiện xuất sắc như vậy! Vòng bán kết và chung kết sắp tới nhớ kìm hãm lại chút." – Bà ta ra lệnh như đính đóng cột. Bà ta chưa bao giờ chú ý đến thiếu niên này, chỉ biết cậu ta học đàn với con trai mình, có vẻ có năng khiếu. Nhưng bà ta hoàn toàn không ngờ thiên phú của hắn há chỉ là "có vẻ có năng khiếu"? Nói hắn "tài hoa hơn người" cũng không quá chút nào. Nhân lúc rảnh rỗi trong thời gian luyện tập, Tiết Lý Đan Ny cũng theo dõi truyền hình trực tiếp cuộc thi dương cầm. Suốt năm, sáu phút sau phần biểu diễn của thiếu niên, đầu óc bà ta đều trống rỗng, ngay cả linh hồn cũng run bần bật. Chẳng những Tiết Tĩnh Y không thể đạt đến trình độ như hắn, mà ngay cả người theo nghề nhạc vài chục năm như Tiết Lý Đan Ny cũng hoàn toàn không dám ganh đua với hắn.

Biểu hiện của hắn xuất sắc như vậy, giành lấy nhiều sự chú ý như vậy, nếu sau này con gái mình không thể vượt qua hắn, bọn họ biết phải giải thích ra sao? Vinh dự này quá lớn, cũng quá nặng nề, đã hoàn toàn vượt khỏi khả năng tiếp thu của Tiết Tĩnh Y.

Chu Doãn Thịnh thản nhiên nhìn bà ta, nói một cách lạnh nhạt – "Cháu không làm được."

"Sao lại không làm được? Chẳng lẽ đôi tay này không phải của cậu?" – Tiết Lý Đan Ny cáu gắt chất vấn.

"Khi cháu ngồi trước piano, đôi tay này không thuộc về cháu nữa, mà thuộc về những điệu nhạc. Nếu cô muốn cháu phá hỏng những giai điệu đẹp đẽ ấy bằng đôi tay này, vậy thì xin lỗi, cháu không làm được." – Chu Doãn Thịnh nói từng câu từng chữ với giọng điệu vô cùng kiên định.

Tiết Lý Đan Ny là nghệ sĩ violin, cũng có những cảm xúc như vậy. Chỉ cần cầm lấy *archer*(*), mọi suy nghĩ trong lòng bà ta đều là biểu diễn bản nhạc một cách hoàn mỹ nhất. Bắt bà ta phá hỏng một bản nhạc chẳng khác nào bắt một con chiên ngoan đạo nhất tự tay đập nát thánh đường ký thác tín ngưỡng của họ. Đó là tội ác không thể tha thứ.

(*) Cây vĩ để kéo đàn dây.

Tiết Lý Đan Ny ngây như phỗng, mấy lần mở miệng đều không nói thành lời. Một mặt, bà ta bị thiếu niên đả động, mặt khác lại lo cho tương lai của con gái mình. Nếu kỹ thuật của con gái bà ta không đạt đến trình độ ngang thiếu niên, những lời khen giờ đây ắt sẽ trở thành lời chửi rủa, châm chọc trong tương lai. Sự xuất sắc của thiếu niên sẽ không giúp cô ta thành công, mà sẽ huỷ diệt cô ta!

Tiết Lý Đan Ny đi đến quầy bar, rót một ly vang đỏ. Bà ta cần cẩn thận suy nghĩ xem tiếp theo nên làm như thế nào. Tiết Tử Hiên vẫn đứng bên cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn thành phố về đêm rực rỡ ánh đèn.

Khi thiếu niên nói "ngồi trước piano đôi tay này không thuộc về cháu", trái tim anh ta chợt lệch nhịp, bỗng quay đầu nhìn về phía hắn.

Sao người nọ có thể hết lần này đến lần khác mê hoặc trái tim anh ta, khiến anh ta không còn tâm trí để tâm đến bất cứ điều gì khác ngoài cậu ấy và âm nhạc. Thực tế, mấy ngày nay, anh ta đã rất hiếm khi suy nghĩ chuyện khác, trong đầu chỉ toàn hình ảnh thiếu niên nghiêm túc đánh dương cầm.

"Mẹ, mẹ đi ra đi." – Anh ta mở cửa phòng, giọng nói lạnh băng.

"Gì?" – Tiết Lý Đan Ny hơi ngẩn ra.

"Mẹ đi ra đi, đừng làm phiền bọn con, có gì chờ cuộc thi kết thúc rồi nói." – Anh ta nhíu mày một cách phiền muộn.

So với con gái, Tiết Lý Đan Ny càng yêu thương con trai mình hơn. Thấy sắc mặt anh ta khó coi hơn bao giờ hết, bà ta không khỏi hơi e ngại, bèn buông ly rượu, chần chờ đi ra cửa.

"Chào mẹ." – Tiết Tử Hiên đẩy bà ta ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

"Đừng để ý những gì người khác nói, cứ sống là chính mình là được." – Anh ta đi đến bên cạnh thiếu niên, chăm chú nhìn xuống đỉnh đầu đen nhánh của hắn. Anh ta rất muốn nói vài câu hài hước an ủi thiếu niên như người bình thường hay làm, nhưng lật tung ký ức, ngoài vô vàn sheet nhạc piano, anh ta không thể tìm ra bất cứ thứ gì có giá trị.

Có lẽ mình nên đánh một bản nhạc vui vẻ nào đó – anh ta nhìn chiếc dương cầm tam giác trắng đặt cạnh ban công, nghĩ. Đúng lúc này, thiếu niên lên tiếng với giọng nặng nề – "Anh có thể ra ngoài không? Em muốn ở một mình chốc lát."

"Nói với anh, có phải em không thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của *Fur Paluchev* không?" – Vẻ mặt Tiết Tử Hiên tức thì trở nên nghiêm túc.

"Em có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của nó, nhưng hiện tại em cần một không gian riêng." – Chu Doãn Thịnh ngẩng đầu, để lộ đôi mắt đỏ ngầu.

Tiết Tử Hiên hoảng sợ, vô thức đưa tay sờ lên mí mắt hắn.

"Đừng chạm vào tôi." – Chu Doãn Thịnh nghiêng đầu tránh né, rốt cuộc không tài nào nén nổi sự căm ghét đối với người nhà họ Tiết mà hắn giấu sâu dưới đáy lòng nữa.

Tiết Tử Hiên không thể lý giải cảm nhận của người khác, chỉ có thiếu niên là người duy nhất trên đời có thể khiến anh ta động lòng. Mỗi nụ cười, mỗi nét cau có, mỗi niềm vui, mỗi sự tức giận của hắn đều lưu

trữ trong đầu anh ta như một cuộn phim điện ảnh. Chỉ cần anh ta yên tĩnh lại, cuộn phim nọ sẽ chiếu đi chiếu lại không ngừng nghỉ. Có lẽ vì hồi tưởng quá nhiều lần, anh ta có thể nhạy bén phát hiện ra sự thay đổi trong cảm xúc của người nọ.

Người nọ ghét anh ta, thậm chí là căm hận. Điều này khiến anh ta lần đầu tiên nếm trải cảm giác đau thấu tim gan, lòng đau như cắt. Anh ta cố gắng nhớ lại xem có phải mình đã làm gì sai hay không, càng nghĩ sắc mặt càng tái nhợt. Không đâu, Tiểu Di sẽ không biết mục đích ban đầu mình đón cậu ấy về. Không lý nào cậu ấy biết được. Anh ta an ủi mình như vậy, thầm nhủ đây chỉ là di chứng của *Fur Paluchev*, chỉ như vậy mới khiến nhịp tim rối bời của anh ta bình thường trở lại.

"Anh đi nhé, em nhớ chú ý nghỉ ngơi." – Anh ta đứng phỗng ra một lúc, cuối cùng mới nấn ná rời đi.

Trong phòng rốt cuộc yên tĩnh. Chu Doãn Thịnh vứt ly vang đỏ mà Tiết Lý Đan Ny đã uống vào sọt rác, tìm một ly khác, rót đầy rồi uống một hơi cạn sạch. Ba ly liên tiếp vào bụng, hắn mới cảm thấy máu mình bắt đầu chảy lại, cảm giác áp lực, đau khổ dần dần tiêu tán. Hắn không khỏi thở phào một hơi dài. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Tựa như có thần giao cách cảm, hắn bước nhanh ra mở cửa phòng.

Tiết Diêm và Tiết lão tứ quả nhiên đứng bên ngoài.

"Mùi rượu nồng thế." – Tiết lão tứ hít ngửi tứ phía.

"Em ổn chứ?" – Tiết Diêm lo lắng hỏi.

"Anh đến là em ổn." – Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười lười nhác, cúi người bế bổng gã đàn ông 1m93 ném lên giường, đặt mông ngồi lên hông hắn.

Tiết lão tứ vội vã đẩy xe lăn đi, đóng cửa phòng chạy biến, lòng thầm nghĩ: Bảo sao ông chủ muốn phẫu thuật. Không phẫu thuật bị vợ mình bế lên bế xuống, quả thực tổn thương lòng tự trọng.

Tiết Diêm xoay người đè thiếu niên xuống, giọng điệu vô cùng căng thẳng – "Em sao thế? Có phải vẫn chưa thoát khỏi bản nhạc kia hay không?" – Nghe nói từng có người bị rối loạn tâm thần vì diễn tấu *Fur Paluchev*, hắn không thể không nghĩ nhiều.

"Đúng vậy, em rất sợ." – Chu Doãn Thịnh kéo hắn kề sát vào hơn chút nữa, nhìn người yêu gần trong gang tấc bằng đôi mắt đỏ lừ, nghiến răng nói – "Hứa với em, dù xảy ra chuyện gì cũng không được bỏ em lại, một mình biến mất. Anh có làm được không? Nếu không làm được, em lập tức ôm anh nhảy qua cửa sổ, chúng ta xong xuôi hết thảy." – Khi người yêu ném hắn về hiện thực, lựa chọn chết chùm với Chủ Thần, hắn không phải không lo lắng, không phải không oán hận. Chỉ là hắn đã giấu những cảm xúc này đi, bởi hắn tin mình nhất định có thể tìm lại người nọ lần nữa.

Mãi đến khi diễn tấu *Fur Paluchev*, nỗi hận không biết trút đâu lẫn tình yêu xé lòng này mới bị khơi ra. Lúc nhận uỷ thác của quân đội, hắn từng nghĩ nếu không tìm thấy người yêu, chết trong thế giới ảo chắc gì không phải chuyện tốt, vì thế giới này ít nhất còn có người nọ, mà thế giới thực chỉ có căn phòng trống

trải với những con người xa lạ, không hề đáng để lưu luyến.

Giờ hắn vừa muốn yêu thương người này, vừa muốn bóp chết hắn cho rồi, sau này đỡ phải canh cánh trong lòng, tâm trạng cực kỳ mâu thuẫn.

"Anh có thể, xin em hãy tin anh lần nữa." – Tiết Diêm không biết vì sao mình phải dùng từ "lần nữa", tựa như mình đã từng ưng thuận lời hứa tương tự nhưng không thể làm được. Hắn bị thiếu niên siết suýt thì tắt thở, không thể không vươn tay vuốt ve vành tai đeo chiếc khuyên đen của hắn.

Một chuỗi dữ liệu bất ngờ xâm nhập vào cơ sở dữ liệu, khiến Chu Doãn Thịnh nhanh chóng lấy lại lý trí. Biết chọc giận mình thì dùng mã nguồn lấy lòng? Cho dù mất trí nhớ, người này vẫn ranh mãnh y nguyên! Hừ nhẹ một tiếng, hắn cúi đầu đặt một nụ hôn lên bờ môi mỏng của người nọ.

Tiết Diêm phủ tay lên gáy hắn, làm sâu nụ hôn này, đôi mắt lấp lánh ý cười.

Phần diễn tấu của Chu Doãn Thịnh nhanh chóng nổi như cồn, được rất nhiều phương tiện truyền thông đại chúng trong ngoài nước trọng điểm đưa tin suốt mấy ngày liên tiếp. Video biểu diễn cũng được phát đi phát lại trên TV và Internet. Mỗi thính giả đều sẽ có những cảm nhận khác nhau, nhưng không ai là không rung động trước kỹ thuật điêu luyện cùng cảm xúc mãnh liệt của hắn. Có người còn cắt ghép bản của Tiết Tử Hiên với của hắn nhằm so sánh hai bản với nhau, dẫu là người kém nhạy bén với âm nhạc nhất cũng có thể dễ dàng phân biệt ra sự khác nhau giữa hai bên. Tiết Tử Hiên chỉ diễn tấu bằng đôi tay mình, trong khi Chu Doãn Thịnh thì kêu gào bằng cả linh hồn.

Nhiều người bình luận âm nhạc khẳng định: Rất hiển nhiên, Joy đã vượt qua anh trai mình. Cô ấy sẽ trở thành nghệ sĩ dương cầm vĩ đại nhất thế kỷ này, không ai có thể sánh bằng. Mới mười sáu tuổi đã nhận được lời khen ngợi đắt giá như vậy, hiển nhiên vô cùng hiếm thấy.

Một đạo diễn quốc tế sau khi nghe *Fur Paluchev* đã lập tức gọi điện thoại liên hệ với ban tổ chức, đưa ra yêu cầu hợp tác với Chu Doãn Thịnh. Hiện nay, ông đang quay một bộ phim thảm hoạ về đề tài tận thế, rất cần mẫu nhạc nền khiến người ta vừa nghe đã cảm thấy tuyệt vọng như vậy. Thậm chí, ông cảm thấy nếu không thể lấy tiếng đàn của hắn làm nhạc nền, bộ phim này sẽ trở nên khuyết thiếu, không trọn vẹn, trở thành tiếc nuối trọn đời ông.

Vì bị nhà họ Tiết hạn chế tự do thân thể, ngay cả vật phẩm thiết yếu như di động, Chu Doãn Thịnh còn chưa từng thấy bao giờ, huống gì đi ra ngoài một mình. Những người có ý định tiếp xúc với hắn đều gián tiếp tìm đến Tiết Tử Hiên, khiến Tiết Tử Hiên vô cùng phiền luỵ. Nhưng Tiết Tĩnh Y xa tận Trung Quốc còn phiền não hơn anh ta vô số lần.

Cô ta vừa vui vì thành tựu mà thiếu niên đạt được, vừa sợ sau này mình không thể vượt qua từng tượng đài mà hắn dựng nên. Tiết Lý Đan Ny nói với cô ta rằng tốt nhất nên bảo Hoàng Di nhanh chóng rút khỏi cuộc thi, bởi vì năng khiếu của cô ta sẽ không bao giờ có thể đuổi kịp hắn, nếu về sau trình độ thụt lùi quá nhiều sẽ gây ra phiền toái rất lớn. Cô ta kiên quyết từ chối, nhưng trong lòng cực kỳ hoảng loạn.

Chỉ cần có được trái tim của Hoàng Di, mình cũng sẽ đánh được những bản nhạc mà cậu ta đánh. Cô ta phải liên tục an ủi bản thân mới có thể chống chọi với tâm trạng ngày càng thấp thỏm, bất an. Hoàng Di đã xuất sắc đến nỗi khiến cô ta run sợ. Đến nay, cô ta vẫn không thể đánh đàn, đặc biệt là sau khi nghe *Fur Paluchev* do hắn trình bày. Cô ta không khỏi nghĩ một cách ác ý, rằng có lẽ Hoàng Di chính là ma quỷ, bởi vì chỉ có ma quỷ mới có thể diễn tấu nên thứ âm nhạc mê hoặc lòng người như vậy, chứ người phàm có ai như hắn.

Trái tim của quỷ đến cùng ẩn chứa sức mạnh lớn đến nhường nào? Cô ta vừa sợ hãi, vừa mong chờ gấp bội.

Vòng bán kết bắt đầu, phòng chờ vắng đi quá nửa, chỉ còn lại hai mươi sáu thí sinh. Họ túm năm tụm ba ngồi tán gẫu với nhau, thỉnh thoảng lại liếc nhìn thiếu niên có vẻ đặc biệt yên lặng, bình tĩnh ngồi trong góc. Lúc này đây, không còn ai nói hắn kiêu. Thiên tài thì kiêu cũng đúng thôi, không cần người phàm thấu hiểu.

Hannah được cả đám người vây quanh. Khi bị hỏi bài mà cô ta chuẩn bị diễn tấu lần này, vẻ mặt cô ta vô cùng khó coi. Vì Chu Doãn Thịnh tự tiện đổi bài, cô ta không thể không lấy ra bản nhạc mà cô ta dành cho vòng chung kết. Qua vòng bán kết, cô ta cũng không biết mình nên làm gì tiếp theo nữa. Cô ta đã không có bản nhạc nào khác khó hơn mà cô ta có thể đánh một cách thuần thục.

"Oh my God, cậu định diễn tấu *Petrouchka* á? Bài đấy xếp thứ bảy trong top những bản nhạc piano khó nhất mà các nghệ sĩ dương cầm công nhận. Đây còn là vòng bán kết ư? Tôi đã tuyệt vọng!" – Nghe câu trả lời của cô ta, một thí sinh phát điên, ôm trán mà rú.

"Tớ cảm thấy cậu nên đợi thêm lát nữa thì hơn, nghe đáp án của Joy đã rồi ngất xỉu cũng không muộn." – Một thí sinh khác chỉ chỉ thiếu niên trong góc.

"Để tớ hỏi bạn ấy." – Một thí sinh người Hoa xung phong nhận việc. Cậu ta chạy tới, theo lẽ dĩ nhiên bị vệ sĩ chặn lại, bèn nghển cổ la – "Tiết Tĩnh Y, lát nữa cậu định đánh bài gì? Có thể cho bọn tớ biết không?"

Hannah nghe không hiểu tiếng Trung, nhưng cô ta vẫn nhìn không chớp mắt. Cô ta thực lòng hy vọng bản nhạc mà đối phương lựa chọn sẽ không khó hơn mình.

"*Show off*." (*) – Chu Doãn Thịnh thản nhiên nói.

(*) Khoe khoang

"Cậu bảo gì cơ?" – Thí sinh người Hoa ngoáy ngoáy tai.

"*Show off* của Sears." – Chu Doãn Thịnh bổ sung.

Thí sinh người Hoa hít ngược một hơi, tiếp đó chạy trở về, nói với thí sinh nữ vừa rồi – "OK, cậu có thể ngất, cậu ấy muốn đánh *Show off* của Sears."

"Thần linh ơi! Chắc tui chết!" – Có người gào như chết cha chết mẹ, có người thì hưng phấn, chờ mong, cả phòng chờ tức thì loạn cào cào.

Giới âm nhạc không bao giờ thiếu người tài. Vì thiên phú quá cao và cảm xúc quá dư dật, rất nhiều người làm nhạc thường có tính tình lập dị, khó hoà hợp với đám đông. Ở thế kỷ trước, lớp lớp nghệ sĩ dương cầm bậc thầy xuất hiện, hào quang của họ làm lu mờ hẳn thế hệ nghệ sĩ dương cầm thế kỷ mới. Nếu không xuất hiện một Tiết Tử Hiên, rất nhiều người bình luận âm nhạc thậm chí nói thế kỷ mới là thời kỳ xuống dốc của đàn nhạc dương cầm. Ở thế kỷ trước, thời kỳ mà nhân tài hội tụ, Sears hiển nhiên là một trong những bậc thầy dương cầm được chú ý nhất. Nhưng bản thân ông lại không tiếp thu cụm "một trong những" này.

Từ năm ba tuổi, ông đã bộc lộ thiên phú âm nhạc tuyệt vời của bản thân, sáu tuổi tự sáng tác một điệu Valse, đồng thời diễn tấu trước mọi người, mười một tuổi nổi tiếng thế giới. Tính tình ông vô cùng ngạo mạn, tuyên bố mình là người xuất sắc nhất, đủ để áp đảo tất cả bậc thầy dương cầm đương đại. Ngôn luận này khiến ông rước lấy rất nhiều công kích. Để bác bỏ những lời công kích đó, ông ngẫu hứng sáng tác ra *Show off*, đồng thời biểu thị ngoại trừ mình, không ai có thể diễn tấu hoàn chỉnh bản nhạc này.

Phong cách của *Show off* khác hoàn toàn với *Fur Paluchev*, bản nhạc này không bao hàm cảm xúc mãnh liệt. Thực tế, tác giả của bản nhạc này không hề đặt tình cảm vào nó khi biên soạn, ông chỉ muốn khoe ra kỹ thuật cao siêu của mình. Tên và nội dung bản nhạc có sự thống nhất tuyệt đối, dùng lời của người hiện đại thì ông sáng tác ra bản nhạc này đơn giản là để thể hiện.

Bản nhạc này tổng cộng chia làm bốn chương, từng chương từng nốt đều cần áp dụng những kỹ thuật đánh khác nhau. Bản nhạc này bao gồm mọi cách thức cũng như kỹ xảo nhấn phím. Không ai có thể sánh, so bì kỹ thuật dương cầm với Sears, chỉ cần đánh đến đoạn thứ nhất của chương thứ nhất, người diễn tấu sẽ luống cuống tay chân mà xảy ra sai sót. Cũng bởi vậy, *Show off* được xưng tụng là một trong những bản dương cầm khó đánh nhất thế giới, thậm chí đứng đầu bảng. Tên ban đầu của bản nhạc này vốn là *Sears Rhapsody*, nhưng về sau rất nhiều nghệ sĩ dương cầm đã chịu quá đủ bản nhạc này, bèn sửa tên bài thành hai chữ "show off" với hàm ý chê bai, được đông đảo cộng đồng âm nhạc tán thành.

Nếu nói *Fur Paluchev* là khúc nhạc của quỷ, vậy thì *Show off* chính là khúc nhạc của chúa ngạo mạn.

Sean, em anh tuỳ hứng thế anh có biết không? Mau đón cô ấy về đi! Đây là tiếng lòng của tất cả thí sinh, bao gồm cả Hannah vẫn luôn kiêu căng, ngạo mạn.

168. Quyển 14 - Chương 11

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Ban tổ chức cho các thí sinh tiến hành bốc thăm. Sau khi biết bản nhạc Chu Doãn Thịnh sắp đánh, không ai muốn bốc phải thứ tự sau hắn. Phần biểu diễn của hắn sẽ làm lu mờ họ. Rõ ràng tất cả mọi người đều cùng một lứa tuổi, nhưng sự chênh lệch lại rõ ràng đến như vậy. Hắn đã xuất sắc đến mức khiến người ta sợ hãi, phải dũng cảm lắm mới có thể tranh tài trên cùng một sân khấu với hắn.

Lúc đưa tay vào hộp bốc thăm, tất cả mọi người đều cầu trời khấn Phật, ngay cả người tự xưng là thiên tài như Hannah cũng không ngoại lệ. Cô ta vốn đinh ninh rằng giải quán quân và vé vào Nhạc viện Curtis lần này chắc chắn sẽ rơi vào tay mình, ngờ đâu giữa đường lại nhảy ra một Tiết Tĩnh Y. Bởi vì Tiết Tử Hiên, cô ta cũng từng chú ý đến đối phương, lúc ấy đối phương rõ ràng là một người rất bình thường.

Người Trung Quốc thường khiêm tốn, không thích phô trương, có lẽ trước kia nó đã giấu thực lực. Đã có thực lực thì nên thể hiện hết mình, chứ không phải tự dưng nhảy ra đả kích người khác. Chết tiệt, chắc chắn nó cố tình! Hannah tức giận rút tay ra khỏi hộp. Vừa nhìn số thứ tự, sắc mặt cô ta tức thì trắng bệch. Số 12, gần giữa, vốn là một thứ tự vô cùng tốt, cuối cùng lại vì Chu Doãn Thịnh bốc trúng số 11 mà trở thành con số chết chóc. Sau hắn, ai còn kiên nhẫn nghe cô ta diễn tấu?

"Không, sao có thể trùng hợp như vậy được! Nhất định là có người gian lận, em yêu cầu bốc thăm lại lần nữa!" – Hannah xuất thân từ một gia đình thượng lưu nước Áo, ngoài mặt tuy hào phóng, chỉn chu, nhưng tính tình thực tế vô cùng ngang ngạnh. Cô ta một mực cho rằng có người cố ý sắp đặt số thứ tự của mình và Tiết Tĩnh Y ngay sát nhau từ vòng loại, mục đích chính là khiến cô ta xấu mặt.

"Nếu thực sự có thực lực, sẽ không có bất kỳ điều gì trên đời có thể khiến cậu sợ hãi." – Chu Doãn Thịnh nói một cách lạnh nhạt. Cộng tác viên phiên dịch câu nói này sang tiếng Đức và tiếng Anh, Hannah vốn còn đang làm ầm làm ĩ tức thì yên tĩnh lại. Cô ta nhận ra hành vi gây rối vô lý của mình đã làm bại lộ nỗi sợ hãi trong nội tâm cô ta.

Nhưng trước mặt một đối thủ mạnh như vậy, có ai mà không sợ chứ? Cứ hỏi hai mươi lăm thí sinh còn lại thì biết, chẳng ai muốn bốc phải số thứ tự sau người nọ.

Phần bốc thăm sau hậu trường được phát sóng trực tiếp ra ngoài qua camera, sự tự tin trong giọng nói của thiếu niên đã chinh phục toàn thể người xem. Cuộc thi còn chưa bắt đầu mà lượt xem đã tăng vùn vụt. Vì một bản *Fur Paluchev*, rất nhiều người chưa từng nghe nhạc cổ điển bao giờ cũng đều trở thành fan cuồng của Chu Doãn Thịnh.

Thính phòng hôm nay kín hết chỗ ngồi. Người quay phim lia ống kính về phía khán giả ở mấy dãy đầu, đa phần đều là những người có tiếng trong giới âm nhạc. Trong đó có Tiết Tử Hiên, tám vị giám khảo, một vài bậc thầy dương cầm nổi tiếng thế giới, hai mươi sáu thí sinh đã vào vòng bán kết ở hạng mục người trưởng thành, người cha đỡ đầu nền âm nhạc đại chúng quốc tế Bill, đạo diễn nổi tiếng Parzen, thậm chí còn cả viện trưởng Nhạc viện Curtis – Berktold.

Thời điểm diễn ra vòng loại, họ còn đang ở các nơi khác nhau trên thế giới, bận chân không chạm đất. Nhưng sau khi nghe tiếng đàn đầy ma mị của thiếu niên, họ đều có mặt tại nơi này, muốn tự mình cảm nhận sức hấp dẫn độc nhất vô nhị của thiếu niên.

"Bỏ lỡ cơ hội trực tiếp nghe *Fur Paluchev* là tiếc nuối trọn đời của tôi. Tôi sẽ không để mình phải tiếc nuối

thêm lần nào nữa, vì thế hôm nay tôi có mặt ở đây." – Để hâm nóng bầu không khí, người dẫn chương trình đi xuống khán đài, phỏng vấn vài nhân vật tai to mặt lớn. Nghệ sĩ chơi piano chính của dàn nhạc giao hưởng Dresden đã trả lời như vậy.

"Tôi đến vì Joy. Tiếng đàn của cô ấy đã khơi lại nguồn linh cảm gần như cạn kiệt của tôi. Tôi hy vọng có cơ hội hợp tác với cô ấy, cô ấy quá tuyệt vời, đôi tay cô ấy đúng là một phép màu!" – Bill giơ ngón cái với camera, lời nói chất chứa sự khâm phục.

"Nhạc viện Curtis cần những học viên giàu tài năng và tình cảm như Joy. Có tuyển cô bé hay không? Ồ, câu hỏi này thật dư thừa. Ngay sau khi cô bé diễn tấu *Fur Paluchev*, cánh cửa Curtis cũng đã mở ra cho cô ấy." – Nói xong, viện trưởng Nhạc viện Curtis thoáng liếc qua viện trưởng Nhạc viện Julia ngồi cách đó không xa. Họ đều muốn thu nhận cô bé thiên tài này, cuộc cạnh tranh sắp tới đây sẽ vô cùng kịch liệt.

Khi phỏng vấn đến Tiết Tử Hiên, anh ta quay đầu nhìn về phía camera, nói từng câu từng chữ – "Thành tựu mà em ấy đạt được trong tương lai chắc chắn sẽ vượt qua tôi. Ghen tị? Không, em ấy là niềm kiêu hãnh của tôi."

Vừa dứt lời, kết quả bốc thăm cũng được công bố, Joy – trung tâm chú ý của tất cả mọi người xếp thứ mười một, ngay sau đó là Hannah. Thứ tự và bài diễn tấu của các thí sinh được chiếu lên màn hình lớn. Khi thấy rõ bản nhạc mà Joy muốn diễn tấu, rất nhiều thính giả không khỏi che miệng ồ lên, ngay cả ban giám khảo và những nghệ sĩ tiếng tăm lừng lẫy ngồi mấy dãy đầu cũng bàn tán xôn xao. Mặt người nào người nấy đều toát vẻ lo lắng, nhưng hơn cả là chờ mong và hưng phấn.

Từ sau khi Sears qua đời, đã bao lâu rồi *Show off* không được biểu diễn công khai? Ngay cả ông hoàng dương cầm Tiết Tử Hiên cũng mới chỉ luyện tập tại gia, chứ mời lên sân khấu biểu diễn thì anh ta đều từ chối, vì anh ta không chắc mình có thể không sai bất kỳ nốt nào. *Show off* không cần người diễn tấu thể hiện quá nhiều cảm xúc, nhưng về mặt kỹ thuật, bản nhạc này hiển nhiên là tác phẩm thượng thừa trong lịch sử dương cầm. Chỉ cần đánh sai một nốt, mọi giai điệu kế tiếp đều sẽ hoá thành thứ tạp âm kỳ cục, phút chốc biến người diễn tấu thành một trò hề, xuống đài trong sự ê chề.

Dựa vào chính bản nhạc này, Sears đã đặt ra nan đề cho tất cả nghệ sĩ dương cầm cùng thời đại, làm nhiều người tức giận, khiến bản nhạc này đang từ cái tên *Sears Rhapsody* đầy tính nghệ thuật bị đổi thành *Show off* vô cùng kém sang.

Đa phần người mua vé vào xem cuộc thi này đều là fan trung thành của âm nhạc cổ điển, hầu như đều biết tường tận về tác phẩm thần thánh này. Nhưng Tiết lão tứ rõ ràng cảm nhận được áp lực từ việc "ít học", bèn thì thầm vào tai ông chủ – "Bọn họ lại làm sao vậy?"

Tiết Diêm lấy di động tìm đọc thông tin, sau đó chuyển cho Tiết lão tứ.

"Trời đựu, lần nào Tiểu Di cũng chơi lớn vãi nồi. Thí sinh khác đều bị cậu ấy chặn hết đường sống." – Tiết lão tứ lắc đầu cảm thán.

Thính giả cũng không quá hứng thú với phần biểu diễn của mười thí sinh đầu tiên, 80-90% trong số họ đều

đến vì Joy. Khi người dẫn chương trình gọi thí sinh thứ mười một lên sân khấu, tiếng vỗ tay bên dưới đặc biệt nhiệt liệt.

Chu Doãn Thịnh mặc một bộ vest đuôi tôm đen, mái tóc dài được vuốt một lớp gel dày, chải gọn ra sau đầu, nhìn từ chính diện tưởng chừng tóc ngắn, trông vô cùng tuấn tú. Hắn không cúi gập người chào như những thí sinh khác, mà chỉ gật nhẹ đầu, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn. Hôm nay hắn đến không phải để thi đấu, mà là để thể hiện. Hắn muốn khiến tất cả mọi người run rẩy, thần phục bằng kỹ thuật cao siêu của mình.

Khán giả hiển nhiên rất thích vẻ ngạo mạn của hắn. Còn chưa bắt đầu biểu diễn, không khí thính phòng cũng đã sôi sùng sục. Tiết Tử Hiên phải cố ghìm chặt trái tim loạn nhịp mới không xông thẳng lên sân khấu ôm lấy thiếu niên.

Khi biên soạn *Show off*, Sears không đưa cảm xúc của mình vào bản nhạc. Nhưng ông là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, cùng với việc kết hợp các phương thức nhấn phím khác nhau, ông cũng cho bản nhạc này một giai điệu tuyệt đẹp. Nó không có bất kỳ hàm ý nào, chỉ đơn giản là hoa mĩ vì cần hoa mĩ, thể hiện vì muốn thể hiện, lại vừa hay hợp với sở thích quần chúng, khiến bản nhạc này trở nên nổi tiếng, đến nay vẫn thường xuyên được dùng trong rất nhiều tác phẩm điện ảnh. Đương nhiên, đó đều là âm biên chỉnh trên máy tính.

Giai điệu bản nhạc vô cùng sống động, khoan khoái, phong cách đánh cũng liên tục thay đổi: khi chậm thì chậm như sên, người diễn tấu thường chỉ cần dùng một bàn tay; khi nhanh thì dù dùng cả hai tay cũng không xuể, thậm chí cần vận dụng cả cùi chỏ, hễ xong một chương là lại phải đổi sang một kỹ thuật đánh khác, nếu chậm sẽ lập tức không theo kịp giai điệu, không thể tiếp tục nữa.

Chu Doãn Thịnh ngồi trước dương cầm điều chỉnh trạng thái, sau đó nâng tay đi vào chương đầu tiên. Tiết tấu của chương này rất chậm, cần người diễn tấu khống chế thời gian chặt chẽ. Nếu nhanh hoặc chậm hơn một giây, giai điệu tiếp theo sẽ tan tành như đoàn tàu chệch ray. Tất cả mọi người đều quệt mồ hôi vì hắn. Nhưng hắn đã đi hết chương đầu tiên với khả năng khống chế cực kỳ chuẩn xác, bước vào chương hai mà các nhà bình luận âm xưng là bão táp. Phong cách của chương này trái ngược hẳn so với chương đầu, riêng một trang nhạc phổ đã chằng chịt hơn ba trăm nốt, không chỉ hai tay, người diễn tấu còn phải dùng cả hai cùi chỏ mới có thể đánh hết.

Đánh hết được chương này chẳng khác nào thoát được khỏi bão táp, cảm giác tựa như sống sót sau tai nạn.

Ban giám khảo và người nghe nín thở, chờ đợi chương đầu tiên kết thúc. Thiếu niên quả nhiên không làm họ thất vọng. Hắn bình tĩnh đi vào chương thứ hai. Người quay phim đặc tả đôi tay trắng nõn của hắn, chúng bay múa, chạy nhảy trên phím đàn với tốc độ nhanh đến gần như chỉ thấy bóng mờ. Những giai điệu xuôi tai quét qua khắp thính phòng, thổi bay linh hồn người nghe thoát khỏi thể xác, khiến họ choáng ngợp, si mê.

Bởi vì hai tay không đủ dùng, ban tổ chức đặc biệt cử một cộng tác viên lật nhạc phổ cho hắn. Vậy mà Chu Doãn Thịnh đánh gần xong một trang, người này vẫn không hề nhúc nhích. Nếu là thí sinh khác, giờ phút này e rằng đã không thể tiếp tục, nhưng Chu Doãn Thịnh chỉ lạnh nhạt liếc người nọ một cái, tiết tấu không rối chút nào. Đôi tay hắn gần như hoá thành ảo ảnh loá mắt trên phím đàn, khuỷu tay gập ngang nhấn lên một chuỗi trọng âm, tựa như rót nước vào chảo dầu, kíp nổ phần cao trào cuối cùng. Chẳng những thính

giả nghe say sưa, mà ngay cả ban giám khảo cũng đều gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, quên hết tất thảy.

Chu Doãn Thịnh liên tiếp chuyển đổi bốn phương thức nhấn phím. Từ đầu chí cuối, hắn đều ngẩng cao đầu, hơi rũ mắt nhìn xuống phím đàn với vẻ khinh miệt, như thể chúng đã sớm thần phục trước hắn, có thể mặc hắn tuỳ ý điều khiển. Giờ phút này, trông hắn vô cùng ngạo mạn, khuôn mặt xinh đẹp càng toát nên vẻ quyến rũ khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Kết thúc phần biểu diễn, hắn đứng dậy, hơi hất hàm, nhướn mày với người nghe dưới khán đài. Đây vốn là một hành động cực kỳ vô lễ, nhưng lại khiến người nghe cảm nhận được rõ nét sự giỏi giang và tự phụ của hắn. Hắn xuất sắc là thế, vậy nên hắn cũng có thể đối mặt với người đời bằng thái độ vô lễ, ngạo mạn như Sears. Họ không thể nào ghét nổi hắn, mà trái lại, họ thích màn diễn tấu của hắn, thích vẻ mặt hắn, thích thái độ kiêu căng của hắn. Hắn vốn nên sống một cuộc sống đầy kiêu hãnh như vậy!

Tiếng vỗ tay như sấm bỗng vỡ oà, ban giám khảo ngồi ngay dãy trước bắt đầu đứng dậy chào, sau đó tất cả thính giả trong thính phòng vừa vỗ tay hết mình vừa sôi nổi đứng dậy, miệng hò reo không dứt.

Chỉ mình Tiết Diêm phải ngồi giữa đám đông kín mít, cực kỳ uất nghẹn. Tiết lão tứ đã sớm quên hết mọi chuyện, đưa ngón tay lên miệng huýt dài. Nếu là ngày thường, anh ta đã bị bảo vệ mời ra ngoài từ lâu, nhưng hôm nay không ai chú ý đến anh ta hết, vì thực sự có quá nhiều người cất tiếng reo hò.

"Nếu Sears còn sống trên đời, ông ấy chắc chắn sẽ ghen tị với thiên phú của Joy. *Show off* mà ông soạn ra căn bản không làm khó được Joy."

"Lúc cô ấy đánh chương hai, trái tim tôi đã suýt nữa nhảy ra khỏi họng. Quá nhanh, nhanh hơn cả tàu cao tốc, nhưng vẫn hay thực sự!"

"Tất cả những bản *Show off* từng nghe trước kia đều là âm ghép từ máy tính, bản diễn tấu trực tiếp duy nhất cũng là bản luyện tập của Sean nhiều năm trước, hơn nữa còn không hoàn chỉnh. Hôm nay được nghe tận tai bản diễn tấu trực tiếp hoàn chỉnh, tôi thực sự bội phục Joy sát đất. Mọi người đều nói biểu cảm của cô ấy khi đánh *Fur Paluchev* rất khó coi, các bạn hôm nay nên đến đây xem vẻ mặt của cô ấy khi đánh *Show off* là như thế nào! Cao ngạo như một nữ hoàng! Đẹp phát khóc luôn!"

"Joy chơi đàn bằng cả sinh mệnh!"

Thính giả có mặt trong thính phòng lập tức chia sẻ cảm nhận của mình lên mạng xã hội, khiến những người không mua được vé ghen tị tột độ. Joy đã lần nữa khơi dậy tình yêu của mọi người dành cho nhạc cổ điển.

Người tiếp theo chính là Hannah. Cô ta đứng sau sân khấu, sắc mặt tái nhợt. Thấy thiếu niên chậm rãi bước tới, cô ta vô thức lùi ra sau.

"Không ai lật nhạc phổ hộ tớ, cậu biết chuyện này không?" – Chu Doãn Thịnh cười mỉm chi.

Nét mặt Hannah và người cộng tác viên nọ cứng đờ trong giây lát. Chu Doãn Thịnh gật đầu, thản nhiên bước qua, phản ánh lại chuyện này cho ban tổ chức. Hắn cũng không để ý kết quả xử lý của ban tổ chức, vì hắn không ngần ngại bất cứ đối thủ cạnh tranh nào. Mà Hannah lại vì chuyện này mà thần hồn nát thần tính, lại bị màn trình diễn xuất sắc của Chu Doãn Thịnh đè trên đầu, mới đánh hai đoạn đã phạm phải một lỗi sai nghiêm trọng. Cô ta muốn chữa cháy nhưng bất lực, tức thì luống cuống tay chân, điệu nhạc méo mó khiến ban giám khảo phải nhíu mày.

Những thí sinh còn lại cũng biểu hiện rất bình thường. Đa phần họ đều bắt đầu học dương cầm từ năm, sáu tuổi, nhiều người bảy, tám tuổi đã bắt đầu lên sân khấu biểu diễn, không ai cho rằng mình sẽ cuống. Nhưng hôm nay, sau khi Chu Doãn Thịnh khoe ra khả năng chơi đàn phi phàm của mình, lòng tự tin của họ đã phải chịu sự đả kích chưa từng có. Tựa như những nghệ sĩ dương cầm bậc thầy cùng thời với Sears bị ông làm cho lu mờ, Chu Doãn Thịnh giờ đây cũng bộc lộ ra thiên phú hơn người. Nếu không có gì bất ngờ, hắn nhất định sẽ trở thành một Sears thứ hai, phải dũng cảm lắm mới có thể thi đấu trên cùng một sân khấu với hắn.

Bế mạc vòng bán kết, Chu Doãn Thịnh bước vào vòng chung kết với thành tích dẫn đầu. Trong khi đó, Hannah phải ra về trong thất vọng, đồng thời nhận được một công văn cảnh cáo. Cộng tác viên phụ trách lật nhạc phổ cũng bị sa thải.

Show off do Chu Doãn Thịnh trình bày nổi khắp Internet, đặc biệt là chương hai. Người nào xem xong cũng phải tua lại mấy lần, tấm tắc với tốc độ tay đáng sợ của hắn. Mọi người cũng nhanh chóng phát hiện ra vấn đề cộng tác viên không lật nhạc phổ lần nào. Liên hệ với chuyện Hannah bị gửi công văn cảnh cáo, rất nhiều người đoán ra chân tướng. Tất cả mọi người đều chỉ trích mạnh mẽ Hannah, đồng thời quỳ bái kỹ năng đàn của Chu Doãn Thịnh. Không ai biết hắn rốt cuộc đã làm thế nào để nhớ hết nhiều nốt nhạc như vậy, dù sao chỉ riêng chương hai đã có hơn ba trăm nốt, đủ để ghi vào kỷ lục thế giới.

"Lần nào Joy đánh cũng đều không nhìn sheet nhạc, thực lực của cô ấy đã vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta."

"Nghe nói cả Curtis, Julia và Rochester đều đang tranh giành cô ấy, nhưng tôi cảm thấy thực ra cô ấy đã đạt đến tiêu chuẩn tốt nghiệp nhạc viện. Tôi đoán có lẽ các giáo viên trong nhạc viện cũng không còn gì để dạy cho cô ấy, cô ấy đã nắm giữ mọi kỹ năng."

"Chẳng lẽ mọi người không phát hiện ra Joy mặc đồ nam rất đẹp trai hay sao? Nữ hoàng cao ngạo gì chứ, tôi thấy cô ấy giống quốc vương hơn!"

"Vì cô ấy, giờ đây tôi đã say mê nhạc cổ điển. Tôi rất hiếu kỳ, không biết cô ấy sẽ biểu diễn bài nào trong trận chung kết."

"Mình đoán chắc là *Đế quốc tôi*."

"Tôi cũng đoán thế!"

"Chắc chắn là *Đế quốc tôi*! Sau một tác phẩm thần thánh như *Show off*, đại khái chỉ có *Đế quốc tôi* mới có

thể khiến cô ấy thấy khó!"

"Please diễn tấu *Đế quốc tôi*!"

"+1."

"+2."

"+10086."

Cư dân mạng từ khắp nơi trên thế giới sôi nổi thảo luận về đề tài này, hô hào Joy nhất định hãy biểu diễn bản nhạc này.

"Em sẽ biểu diễn bài gì ở vòng chung kết?" – Trong phòng khách sạn, Tiết Tử Hiên đang sửa sang lại trang phục cho thiếu niên. Có thể thấy anh ta rất ít khi làm chuyện như vậy, mỗi chiếc áo cũng phải gấp rất nhiều lần mới ra hình ra dạng.

"Em sẽ biểu diễn *Đế quốc tôi*." – Chu Doãn Thịnh nhấp từng ngụm sữa ấm.

Tiết Lý Đan Ny vừa bước vào phòng liền nghe thấy câu này, không khỏi liếc hắn một cái bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, sau đó ngồi xuống cạnh quầy bar rót rượu, mặt mày tràn đầy sự nôn nóng. Vừa rồi, bà ta lại gọi điện cho con gái mình, cố gắng khuyên cô ta từ bỏ ý tưởng để Hoàng Di thi hộ. Sau *Fur Paluchev*, hắn lại thể hiện được *Show off* một cách hoàn mỹ. Lúc ấy, bà ta ngồi ngay dưới khán đài, bị kỹ năng đàn phi phàm của hắn chinh phục. Bà ta nghĩ: Cho dù Hoàng Di vượt thời gian, trở về thế kỷ mà lớp lớp nghệ sĩ dương cầm bậc thầy xuất hiện, hắn cũng sẽ không lu mờ trước ánh hào quang của Sears. Bà ta có thể nhìn ra hắn rất thuần thục, tự nhiên khi diễn tấu, ngay cả giai điệu được xưng là bão tố căn bản không làm khó được hắn. Hắn tự tin, cao ngạo hơn cả Sears.

Chỉ cần ngồi trước dương cầm, hắn sẽ lập tức cởi đi lớp vỏ yếu đuối, khiếp nhược, trở nên rực rỡ vô ngần. Phần diễn tấu của hắn mang đậm phong cách cá nhân, không ai có thể bắt chước. Dẫu hắn giúp con gái bà ta vào được Curtis thì cũng làm được gì? Chỉ cần cô ta chạm vào đàn, mọi lời nói dối đều sẽ sụp đổ.

Vì thế bà ta mới bất an như vậy, hết lần này đến lần khác khuyên nhủ con gái mình từ bỏ. Nhưng không biết con gái mình rốt cuộc bị làm sao, cứ khăng khăng cho rằng mình nhất định sẽ vượt qua Hoàng Di. Chuyện này là không thể! Nếu có thiên phú, cô ta đã thể hiện ra từ lâu!

Tuy trong lòng phủ nhận, nhưng Tiết Lý Đan Ny cũng không nói được ra khỏi miệng, cũng không thể tự ý quyết định cho Hoàng Di rút khỏi cuộc thi. Một là sợ con trai tức giận, hai là lo tự dưng mang hắn về sẽ khiến con gái phát bệnh. Dù sao có thể vào Nhạc viên Curtis vẫn luôn là nguyện vọng lớn nhất của cô ta.

Tiết Lý Đan Ny rót một ly rượu, lạnh lùng nói – "Còn chọn *Đế quốc tôi* cơ đấy, đúng là một dũng khí đáng khen ngợi. Bản nhạc này chính là tín ngưỡng của cả một thế hệ."

Chu Doãn Thịnh nhìn bà ta một cái, không nói câu nào. Hắn đang dùng 008 lên mạng, đăng tin nặc danh rằng mình sẽ diễn tấu *Đế quốc tôi*, tức thì làm oanh động cả cộng đồng mạng.

Đến ngày chung kết, phóng viên đến phỏng vấn phát hiện ra phần lớn thính giả mua vé vào cửa đều là những cụ ông cụ bà tóc trắng xoá, trong đó có cả những người mặc quân phục phẳng phiu, ngực đeo đầy huân chương. Họ đều là cựu chiến binh thời Thế chiến thứ hai đến từ khắp nơi trên thế giới, hôm nay đặc biệt đến đây thưởng thức màn diễn tấu của thiếu niên.

Khi phóng viên hỏi thăm cảm nghĩ của họ, một người trong số đó nói – "Đã rất lâu rồi tôi chưa được nghe *Đế quốc tôi* đúng chất. Nghe nói người diễn tấu lần này mới mười sáu tuổi, tôi vốn khá khinh thường lựa chọn của cô bé này. Nhưng cháu nội tôi giới thiệu cho tôi hai bản nhạc khác mà cô bé đánh, tôi đã bị đả động. Tôi nghĩ có lẽ cô bé có thể làm được."

"*Đế quốc tôi* là tín ngưỡng của cả thế hệ chúng tôi, hy vọng cô bé đừng làm hỏng nó, nếu không tôi sẽ tức giận!" – Một ông lão mặc quân phục quơ quơ gậy, cảnh báo với vẻ dữ dằn.

Phóng viên thu hồi micro, cười gượng vài tiếng, âm thầm gạt mồ hôi vì Joy.

Chu Doãn Thịnh ngồi trong góc phòng chờ, xung quanh vẫn là nhóm vệ sĩ. Nhưng giờ đây họ nhận tiền lương từ Tiết Diêm, chỉ phụ trách bảo vệ, không phụ trách giám sát, khi nào cần thậm chí chặn luôn cả Tiết Tử Hiên. Tổng số thí sinh bước vào vòng chung kết là mười người, chín người khác lúc này đang tụ lại nói chuyện phiếm, có thể nghe loáng thoáng vài tiếng cảm thán kinh ngạc như "bạo thế", "ôi Chúa ơi"… Họ hiển nhiên rất không tán đồng với lựa chọn của Chu Doãn Thịnh.

Chu Doãn Thịnh lặng yên xem nhạc phổ, đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Hắn là người thứ hai lên sân khấu. Ngoại trừ thí sinh bốc được số thứ tự đầu tiên mừng hết lớn, những người khác đều nhất tề thốt tiếng than trời. Họ lại phải làm nền cho hắn, trừ phi hắn đánh hỏng *Đế quốc tôi*.

Bởi vì tâm trạng thả lỏng, thí sinh thứ nhất biểu hiện vô cùng xuất sắc. Khi đi qua Chu Doãn Thịnh, cậu ta giơ nắm tay ra hiệu cố lên. Chu Doãn Thịnh mỉm cười gật đầu, vuốt nhẹ mái tóc gọn gàng của mình. Hôm nay, hắn vẫn mặc vest đuôi tôm như những thí sinh nam khác. Chỉ cần thể hiện đủ tài năng, ban tổ chức ắt sẽ nới tay với hắn.

Chu Doãn Thịnh bước lên sân khấu, cúi đầu chào thính giả. Vẻ mặt hắn rất nghiêm túc, không hề có nét ngạo mạn như ở vòng bán kết. Hắn ngồi xuống trước dương cầm, lặng yên một lúc để tìm kiếm cảm giác như thường lệ.

Đế quốc tôi được sáng tác bởi nhạc sĩ trứ danh Đế quốc Levine thời Thế chiến thứ hai – Ivanov. Khi sáng tác bản nhạc này, Levine đang cận kề bên bờ vực mất nước. Bằng tình yêu nước mãnh liệt, ông soạn ra bản nhạc này, khích lệ nhân dân đang rơi vào đường cùng đứng lên phản kháng, đồng thời thành lập dàn nhạc diễn tấu miễn phí cho quân đội. Giai điệu của bản nhạc này tràn ngập lực lượng sục sôi, thúc đẩy người ta

tiến lên phía trước, khiến người nghe không kiềm nổi nước mắt và nhiệt huyết. Xung động cảm xúc trong bản nhạc này hơn xa *Fur Paluchev*.

Nếu nói *Fur Paluchev* là giai điệu chết chóc, vậy thì *Đế quốc tôi* là bản sonata sinh mệnh; một hẹp hòi, ích kỷ; một rộng lớn, mênh mang. Bản nhạc này truyền rất nhiều cảm hứng cho mọi người, chẳng bao lâu đã lan từ Levine ra toàn thế giới, khiến rất nhiều dân tộc đang trên bờ vực mất nước lại giành được sức mạnh đấu tranh.

Có người nói bản nhạc dương cầm này là một kiệt tác mang tính sử thi. Nó tựa như một con thú khổng lồ, tuy mỗi bước đi đều nặng nề, chậm chạp, nhưng lại kéo theo lịch sử của cả thời đại. Nó chứng kiến sự sụp đổ của phát xít, chứng kiến rất nhiều dân tộc quật khởi. Để diễn tấu bản nhạc này, người diễn tấu cần sở hữu một ý chí sắt thép và cái nhìn thấu triệt nhất đối với sinh mệnh. Đòi hỏi về phương diện tình cảm của bản nhạc này vượt xa yêu cầu về kỹ thuật, nếu không đích thân trải qua niên đại đó sẽ rất khó đồng cảm.

Nhưng Chu Doãn Thịnh cũng từng trải qua thời kỳ chiến tranh, càng thấu hiểu nỗi đau khi tận mắt chứng kiến đất nước mình đi vào đường cùng. Hắn thở hắt một hơi, nhấn xuống phím đàn. Bản nhạc này cũng không yêu cầu những kỹ thuật phức tạp, chỉ cần nhớ một câu: Lấy sắt thép tạo tay, lấy vàng ròng đúc tim, lấy tình cảm làm chân, lấy linh hồn hoá cánh, khơi dậy ý chí chiến đấu sục sôi của mọi người bằng tiếng đàn chân thành nhất, nói với họ không đấu tranh thì chỉ còn đường chết, phải cầm lấy vũ khí mới có ngày mai tươi sáng.

Vũ khí của hắn chính là âm nhạc, một thứ vô hình cũng sở hữu sức mạnh huỷ diệt.

Khuôn mặt vốn hiền hoà của hắn lúc này đanh lại như một pho tượng, nét mày nhíu chặt thể hiện rõ sự phẫn nộ và bất khuất, đầu đung đưa theo nhịp ấn phím đàn, khiến mái tóc trở nên lộn xộn, càng toát lên sức mạnh sinh mệnh vô biên.

Giai điệu trào dâng vang vọng khắp thính phòng. Rất nhiều cụ ông cụ bà đã sớm rơi nước mắt, toàn thân run rẩy. Họ tựa như lại về đến niên đại mưa bom bão đạn ấy, nơi nơi đều là tiếng pháo cùng tiếng hô hào của đồng đội. Ai ai cũng hô khàn cả giọng: Tiến lên, bảo vệ đất nước!

Ngón tay Chu Doãn Thịnh cũng không ngừng tiến lên, đánh hết chuỗi luyến này đến chuỗi luyến khác, cuối cùng chợt im bặt. Có nghệ sĩ từng nói, để diễn tấu *Đế quốc tôi*, người diễn tấu phải bỏ ra tâm sức tương đương với đào mười tấn than đá, có thể làm người ta mệt chết. Câu này không ngoa chút nào, Chu Doãn Thịnh lúc này đã mệt đến thở không ra hơi. Hắn nuốt nước miếng, phát hiện ra khoang miệng đã khô khốc, cổ họng như có thể bốc khói. Đôi tay hắn run rẩy liên hồi, không thể nhấn thêm bất kỳ phím nào nữa.

Hắn nhắm mắt, cảm thấy đầu óc quay mòng mòng. Trong lúc hắn ngồi lặng tại chỗ, các cụ ông cụ bà đã lần lượt đứng dậy, vừa khóc vừa vỗ tay cho hắn, có người còn tháo huân chương giơ về phía thiếu niên, chứng minh hắn đã đạt được thành tựu cao nhất trong âm nhạc.

Cuộc thi này đã không thể hình dung bằng hai chữ "xuất sắc", mà phải là một tiếng vang oanh liệt.

Chú thích:

Cả ba bài mà Thịnh Thịnh biểu diễn đều là do tác giả chém ra:v Tuy nhiên, theo suy đoán của một số đại thần, tác giả cũng không phải là chém hoàn toàn, mà là chém dựa trên một số bản nhạc có thật.

1. Fur Paluchev: Phỏng theo Piano Concerto No. 2 của Sergei Prokofiev.
2. Show off: Tác giả để tên bài này bằng tiếng Trung là "Khoe khoang". Nhưng mà mình dịch thành tiếng Anh nghe cho quốc tế hihi. Bài này phỏng theo English Country Tunes của Michael Finnissy.
3. Đế quốc tôi: Phỏng theo Piano Concerto No.3 của Rachmaninoff.

Nói chung mấy cái này cũng chỉ là dự đoán của độc giả bên Trung thôi, tác giả cũng chưa xác nhận, mình chú thích vậy cho mọi người tham khảo chứ mình thấy cũng chả biết là đúng hay không...

169. Quyển 14 - Chương 12

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Bằng thực lực không thể tranh cãi, Chu Doãn Thịnh giành được giải quán quân hạng mục thanh thiếu niên cuộc thi dương cầm lần này. Nhưng rất nhiều người cho rằng thành tích của hắn không chỉ dừng lại tại đây, mà lẽ ra nên là tổng quán quân cuộc thi lần này. Các phương tiện truyền thông địa phương ở Vienna vốn định phỏng vấn hắn, nhưng ngay hôm sau lại được cho biết hắn đã về nước trước vì lý do sức khoẻ. Đây quả thực là một điều đáng tiếc.

Chu Doãn Thịnh chẳng những nổi ở nước ngoài, mà cả trong nước cũng nổi như cồn. Gần như toàn bộ màn hình ở sân bay và trạm xe buýt đều phát lại những phần thi của hắn, đặc biệt là hình ảnh tất cả khán giả đứng dậy vỗ tay sau khi màn diễn tấu kết thúc, từng gương mặt già nua rớm lệ đã chạm đến trái tim biết bao nhiêu người. Có nhà bình luận âm nhạc nói: Nếu Tiết Tử Hiên là nghệ sĩ dương cầm tầm cỡ bảo vật quốc gia, vậy thì Tiết Tĩnh Y chính là bảo vật vô giá. Tuy Tiết Tử Hiên thành danh từ năm mười ba tuổi, nhưng cho đến năm mười sáu tuổi, anh ta cũng tuyệt đối không có kỹ thuật thành thạo, cao siêu và khả năng biểu hiện âm nhạc đầy rung động như vậy.

Các phương tiện truyền thông chính thống lớn trong nước hết lời khen ngợi màn trình diễn cuối cùng của hắn, ví von đây là "màn diễn tấu tua lại thời gian", thậm chí có cư dân mạng từ Levine thử so sánh thước phim tài liệu quý giá ghi lại màn diễn tấu của Ivanov với màn diễn tấu của hắn, dù là kỹ thuật hay tình cảm bỏ ra của hai đều tương tự đến khó tin. Rốt cuộc một thiếu nữ sinh ra và lớn lên ở thời bình đã làm thế nào để hoà nhịp với người từng sống trong mưa bom bão đạn như Ivanov, đây là một câu hỏi không lời giải đáp. Họ chỉ có thể giải thích bằng hai chữ "thiên phú", vì dù sao đi chăng nữa, thiên phú là nhân tố quyết định một người có thể vươn xa đến đâu trên con đường nghệ thuật.

Có người cả đời không làm nên tiếng tăm gì, có người mới mười mấy tuổi đã vang danh khắp trong ngoài nước, khiến người ta không thể không khâm phục.

Chu Doãn Thịnh mặc hoodie, đeo chiếc kính râm bự chảng, trở về nhà họ Tiết dưới sự hộ tống của Tiết Tử Hiên. Lúc này, Tiết Tĩnh Y đang trốn trong phòng xem video chung kết của hắn, ngón tay điên loạn nhấn đi nhấn lại mấy nút tua nhanh, tua chậm, phát lại, tạm dừng… đôi mắt tối tăm như thể muốn đục xuyên màn hình.

"Tĩnh Y, thư con chờ đến rồi." – Tiết Thuỵ mở cửa phòng, hươ hươ mấy bức thư trên tay.

"Là thư trúng tuyển của Nhạc viện Curtis ạ?" – Tiết Tĩnh Y lập tức tắt TV.

"Không chỉ Curtis đâu, còn cả của Julia, Rochester, Nhạc viện Dân tộc Trung Hoa… nữa, tuỳ con lựa chọn." – Tiết Thụy cũng không rõ mấy thứ này, nhận được thư trúng tuyển, ông ta tra thử trên Baidu mới biết đó là những học viện hàng đầu quốc tế. Người bình thường dẫu thi cả đời cũng không có cơ hội vào những trường này, vậy mà Hoàng Di chỉ đánh ba bản dương cầm đã qua được trót lọt, cũng coi như có chút bản lĩnh.

Tiết Tĩnh Y giành lấy tập thư trúng tuyển, bóc từng phong một ra xem, vừa mừng thầm vừa thấp thỏm, bất an. Tài năng của Hoàng Di quá mức nổi trội, trong khi cô ta giờ đây chỉ cần ngồi xuống ghế dương cầm thôi đã cảm thấy tức thở, ngón tay run rẩy, huống gì đánh đàn. Sự sợ hãi và e dè của cô ta dành cho hắn đã bén sâu vào tận xương tuỷ.

"Bố ơi, bác sĩ Trương bảo con đã điều trị tương đối ổn định rồi, khi nào thì bắt đầu phẫu thuật hả bố?" – Cô ta làm bộ bâng quơ hỏi.

Để phòng ngừa cô ta có cảm xúc mâu thuẫn, Tiết Thụy chưa bao giờ nói cho cô ta biết sẽ lấy tim Hoàng Di, chỉ thỉnh thoảng nói bóng gió rằng đã tìm thấy người hiến tạng, cô ta chỉ cần yên tâm điều dưỡng. Những ngày này, cô ta ngủ nghỉ đúng giờ, ăn no ngủ kỹ, cố gắng phục hồi đến trạng thái tốt nhất. Cô ta tự thấy mình đã có thể chống đỡ nguy hiểm khi ghép tim. Cô ta khao khát trái tim Hoàng Di đến phát điên, một mực cho rằng mọi thiên phú hơn người của hắn đều ẩn trong tim, có được nó là có được hết thảy của Hoàng Di.

"Ngày mai bố sẽ đưa con đi bệnh viện kiểm tra sức khoẻ, nếu bác sĩ thấy được, chúng ta sẽ lập tức phẫu thuật." – Tiết Thụy hiền hoà vỗ đầu con gái.

"Vậy nếu bác sĩ gật đầu, con sẽ được phẫu thuật nhanh nhất là khi nào? Con muốn sống tiếp bố ơi." – Cô ta siết chặt nắm tay.

"Đại khái là ngày kia, dù sao cơ thể cung tạng rất mới, lấy lúc nào cũng được." – Tiết Thụy nói ra lời nói tàn nhẫn đến cùng cực với giọng điệu hết sức bình thản.

Nói cách khác, đến ngày kia là mình có thể sở hữu trái tim Hoàng Di? Chỉ cần tưởng tượng đến điều này, Tiết Tĩnh Y đã hưng phấn đến run cả môi. Cô ta cố lấy lại bình tĩnh, cẩn thận nhét mấy bức thư trúng tuyển vào lại phong bì.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, dưới nhà vang lên tiếng quản gia chào hỏi Tiết Lý Đan Ny và Tiết Tử Hiên.

"Mẹ con về rồi, con xuống với mẹ đi." – Tiết Thụy vốn định đỡ con gái xuống, nhưng đúng lúc này chuông điện thoại lại vang lên, ông ta đành phải tìm một nơi yên tĩnh nghe điện thoại. Tiết Tĩnh Y cũng không để ý đến ông ta, vội vàng chạy nhanh xuống, lao vào lòng Tiết Lý Đan Ny, sau đó định ôm lấy Tiết Tử Hiên, lại bị anh ta đẩy ra.

"Tĩnh Y, con khoẻ hơn rồi? Còn chạy được xuống nữa chứ." – Tiết Lý Đan Ny vô cùng mừng rỡ.

Để có thể nhanh chóng ghép tim, cô ta có thể không khoẻ chắc? Chu Doãn Thịnh thầm cười nhạo, gật đầu tỏ ý chào hỏi với Tiết Tĩnh Y. Tiết Tĩnh Y cũng không có ý định gần gũi với hắn, dù sao chỉ còn mấy ngày nữa thôi, không cần đóng kịch nữa. Cô ta đã sớm chán ghét sự tồn tại của hắn.

"Dạo gần đây sức khoẻ con tốt hơn rất nhiều, mai con sẽ đi bệnh viện kiểm tra sức khoẻ." – Tiết Tĩnh Y giơ tập thư trong tay lên, vui vẻ nói – "Mẹ, mẹ xem xem đây là gì?"

"Thư trúng tuyển Nhạc viện Curtis? Ồ, sao còn có cả Julia?" – Tiết Lý Đan Ny cầm lấy, cẩn thận xem từng bức một, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Chỗ này gần như tập hợp đủ thư trúng tuyển của tất cả nhạc viện hàng đầu thế giới, hơn nữa toàn bộ đều là thư tay do viện trưởng đích thân ký gửi, ngôn từ hết sức nhiệt tình, thậm chí còn hứa hẹn những khoản học bổng kếch xù. Hiển nhiên, đối tượng mà họ tranh đoạt chính là thiếu niên sau lưng mình. Hắn đã chinh phục toàn thế giới bằng chính tài năng của mình.

Tiết Lý Đan Ny nhanh chóng liếc thiếu niên một cái, anh mắt vô cùng phức tạp.

"Mẹ, mẹ nói xem con nên chọn trường nào? Trước đây con khá là thích Curtis, nhưng giờ con lại thấy Julia cũng được phết. Mẹ có thể gợi ý một chút cho con không? Anh hai, anh nghĩ sao?" – Tiết Tĩnh Y nũng nịu kéo áo Tiết Tử Hiên, lại bị anh ta hất ra.

"Mày thì nhạc viện nỗi gì? Mày được mấy bức thư trúng truyển này dựa vào chính thực lực của mình chắc? Nếu không thì cố mà tập đàn đi, đừng mơ tưởng hão huyền."

Câu mắng này của anh ta khiến khoé mắt Tiết Tĩnh Y đỏ bừng. Tiết Lý Đan Ny gắt một tiếng "cái thằng này" rồi vội vàng ôm con gái vào lòng mà an ủi.

Không khí trong phòng khách ngưng trệ, mà câu nói tiếp theo của Chu Doãn Thịnh càng khiến tất cả sững người – "Em cũng muốn vào nhạc viện, có được không?"

"Không thể!"

"Không được!"

Tiết Lý Đan Ny và Tiết Tĩnh Y đồng thanh hét toáng.

Chu Doãn Thịnh toát vẻ tổn thương, gương mặt vốn trắng nõn lúc này gần như trong suốt.

"Ý họ là giờ thì chưa được. Con mới vừa thi hộ Tĩnh Y, giờ lại đích thân đăng ký vào nhạc viện, chuyện đánh tráo thí sinh sẽ rất dễ bại lộ. Vì tiền đồ của Tĩnh Y, con tốt nhất chờ thêm một thời gian nữa, đợi Tĩnh Y học xong một năm rồi chú sẽ sắp xếp giúp con." – Tiết Thụy lúc này mới vội vàng đi xuống, thấy vậy bèn ôn hoà giải thích.

Thấy thiếu niên không nói câu nào, ông ta càng tỏ ra kiên nhẫn, độ lượng – "Tiểu Di à, con là người thân duy nhất của Tĩnh Y, con nỡ lòng nào huỷ hoại thanh danh con bé? Con còn trẻ, một năm cũng không dài, chớp mắt một cái là qua. Hơn nữa, vừa rồi chú nhận được điện thoại của Bộ Ngoại giao, nói nguyên thủ Đế quốc Levine điểm danh mời con diễn tấu *Đế quốc tôi* tại Hội nghị thượng đỉnh mười nước thành viên vào tuần tới. Thay vì phí phạm thời gian vào việc thi cử, chi bằng con cứ chăm chỉ luyện tập, không chừng còn được lãnh đạo các quốc gia tiếp kiến nữa, đúng không nào?" – Nói đến cuối cùng, đôi mắt Tiết Thụy cũng sáng rực.

Rốt cuộc cũng đến. Chu Doãn Thịnh thầm cảm thán trong lòng. Hắn biểu hiện vượt trội như vậy sở dĩ một là vì danh tiếng, hai là nhằm nắm lấy cơ hội diễn tấu lần này. Kiếp trước, Tiết Tĩnh Y toả sáng rực rỡ trên sân khấu cuộc thi, sau đó cũng nhận được lời mời diễn tấu của Bộ Ngoại giao. Cô ta và Tiết Tử Hiên lần lượt diễn tấu *Hồi ức Don Juan* và *Đế quốc tôi*. Vì bệnh tim đột nhiên tái phát, cô ta cố nén đau hoàn thành màn biểu diễn, nỗi sợ khi cận kề cái chết và ước muốn sống còn mãnh liệt khiến cô ta bộc phát ra sức mạnh tinh thần vô cùng mạnh mẽ, đả động tất cả mọi người.

Sau khi cúi người chào khán giả, cô ta ngã quỵ xuống sân khấu. Hình ảnh này được phát trực tiếp ra ngoài, khiến cô ta tức thì nổi tiếng khắp thế giới, từ đấy mở ra một cuộc đời xán lạn, huy hoàng. Sự kiên cường của cô ta được lãnh đạo quốc gia đánh giá rất cao, sau đó thậm chí còn tự mình đến bệnh viện thăm hỏi. Cũng nhờ vậy, Tiết Thuỵ bám lên được mấy nhân vật tai to mặt lớn giữa trung tâm quyền lực, việc kinh doanh cũng xuôi chèo mát mái, gạt bổn gia nhà họ Tiết qua một bên mà gây dựng sự nghiệp riêng, trở thành gương mặt sáng giá trong tầng lớp mới phất ở Trung Quốc. Dưới quang cảnh huy hoàng của họ, sự thảm thương của Chu Doãn Thịnh càng trở nên nổi bật, rõ nét. Kiếp này, được làm lại lần nữa, Chu Doãn Thịnh đã sớm lên kế hoạch phá hỏng cơ hội lần này của Tiết Tĩnh Y.

"Nhưng mà tôi không muốn chờ nữa, tôi muốn đi học ngay bây giờ." – Hắn nói từng câu từng chữ – "Từ khi đến nơi này, các người vẫn luôn bắt tôi để kiểu tóc, mặc những bộ quần áo giống Tĩnh Y như đúc, thậm chí dự tiệc, đi thi thay cậu ấy. Tĩnh Y nói muốn để lại dấu vết từng tồn tại trên đời, tôi cũng muốn. Nhưng hành động của các người lại khiến tôi cảm thấy… các người đang gạt bỏ giá trị tồn tại của tôi, khiến tôi trở thành cái bóng của Tĩnh Y. Tôi sẽ không biểu diễn, dù có đi cũng phải là trên danh nghĩa của chính tôi. Tôi muốn tồn tại một cách đường đường chính chính, không cần mặc những bộ đồ nam không ra nam, nữ không ra nữ, để cái kiểu đầu dở dơi dở chuột này. Tôi là Hoàng Di, không phải Tiết Tấn Di!" – Nói đoạn, hắn xoay người chạy ra ngoài.

Tiết Thuỵ hoàn toàn không ngờ thằng nhóc thường ngày vốn ngoan ngoãn, nghe lời hôm nay lại biết phản kháng, bèn vội vàng phất tay ra hiệu cho quản gia và y tá đuổi theo. Tiết Tử Hiên vứt hành lý xuống, chạy vèo ra ngoài.

Bước chân thiếu niên lảo đảo. Bởi vì tham dự cuộc thi, hắn gần đây lại gầy đi rất nhiều. Vạt sơ mi trắng bị gió thổi bay, càng làm nổi bật sự đơn bạc, nhỏ nhắn của hắn, như thể chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ biến mất. Tiết Tử Hiên hoảng sợ, vừa chạy vừa kêu tên hắn.

Nhưng vừa sắp đuổi kịp, ngã rẽ bỗng nhiên xuất hiện một chiếc ô tô. Thấy rõ biển số, thiếu niên tức thì mở cửa trèo lên xe.

Là Tiết Diêm, ông ta đã về. Tiết Tử Hiên đăm đăm nhìn theo ánh đèn đuôi xe nhoà dần phía xa, vẻ mặt ngờ ngạc.

"Cuối cùng cũng thoát khỏi cái sào huyệt kia. Cũng may em nhanh trí, mang luôn ba lô tuỳ thân theo." – Chu Doãn Thịnh bò nhoài lên đùi Tiết Diêm mà thở dốc, ngón tay chọt chọt cơ bắp trên đùi hắn.

"Nhầm chỗ rồi." – Tiết Diêm nắm lấy cổ tay hắn, dẫn tay hắn mò vào nơi bí ẩn hơn.

Chu Doãn Thịnh đỏ mặt, ngay sau đó nhéo một phát trả thù. Thấy người nọ toát ra vẻ mặt như tê như phê, hắn mới bật cười hôn lên môi người nọ. Hai người đã lâu không gặp nhau, tức thì quấn riết lấy nhau. Ô tô đỗ lại cạnh biệt thự, Tiết lão tứ đợi mười phút, căn chuẩn thời gian mới nói – "Hôn nửa tiếng rồi, cũng coi như tạm đủ rồi. Mọi người đều vừa xuống máy bay, còn chưa ăn cơm chiều. Ăn no rồi vận động cũng không muộn mà, việc gì phải làm trong xe, đâu có thoải mái đâu."

"Cũng đúng." – Chu Doãn Thịnh xách ba lô nhảy xuống xe, sau đó cúi người bế anh chồng mình ra.

Nếu không phải tận mắt trông thấy, có chết Tiết lão tứ cũng không tin nổi thân hình mảnh khảnh kia lại có thể bế bổng ông chủ tứ chi phát triển của mình lên một cách dễ dàng như vậy. Ông chủ chí ít cũng phải 85kg, tiêu chuẩn này có lẽ đủ để hình dung là "vạm vỡ", trái ngược hoàn toàn với hình tượng cừu non của thiếu niên. Nhưng giờ phút này, cừu non gầy gò, mảnh khảnh lại đang bế một con thú dữ mà chẳng tốn sức là bao, đã vậy còn là kiểu bế công chúa. Hình ảnh này thực sự quá tuyệt, Tiết lão tứ không dám nhìn thẳng.

Anh ta lấy xe lăn từ cốp xe ra, đẩy đến bên chân thiếu niên, sau đó cúi đầu chạy vào nhà, sợ nhìn thêm chút nào nữa sẽ bị ông chủ giết người diệt khẩu.

"Thả anh xuống, em muốn bế đến khi nào?" – Thấy thiếu niên không thèm nhìn xe lăn lấy một cái, đi thẳng về phía trước, Tiết Diêm nghiêm giọng nhắc nhở.

"Anh là Ưu Nhạc Mỹ của em." (*) – Chu Doãn Thị nói không đầu không đuôi.

(*) "Ưu Nhạc Mỹ" là tên một loại trà sữa, trong quảng cáo trà sữa này có đoạn đối thoại như sau:

Nữ: Em là gì của anh?

Nam: Em là Ưu Nhạc Mỹ của anh.

Nữ: Vậy ra em là trà sữa à?

Nam: Như vậy anh có thể nâng niu em trong lòng bàn tay mình. (má ôi sến quá)

Nhưng rất tiếc, Tiết Diêm hoàn toàn không get được hàm ý trong câu này.

Chu Doãn Thịnh bèn tủm tỉm bổ sung – "Như vậy em có thể nâng niu anh trong lòng bàn tay mỗi ngày." – Dứt lời, hắn toét miệng cười.

Tiết Diêm đỡ trán, muốn cười rồi lại cố nhịn, véo véo đôi môi bướng bỉnh của thiếu niên, chậm rãi nói – "Mấy tháng nữa anh sẽ qua Đức phẫu thuật."

"Định chữa chân à? Bị em bế tổn thương lòng tự trọng?"

"Không, không liên quan gì đến lòng tự trọng hết. Hôm ấy, khi màn biểu diễn kết thúc, rất nhiều người đứng lên vỗ tay vì em, anh lại chỉ có thể ngồi. Khi rời khỏi thính phòng, Tiết Tử Hiên có thể che chở em trong lòng chen qua đám đông, anh vẫn chỉ có thể ngồi. Vì đôi chân khiếm khuyết này, anh chỉ có thể làm rất ít việc cho em, trong khi sau này em sẽ phải hy sinh rất nhiều vì anh, vì vậy anh muốn chữa chúng." – Tình yêu có thể khiến người ta trở nên mạnh mẽ, ngay lúc này đây, Tiết Diêm cũng muốn trở thành người đàn ông mạnh nhất thế giới. Như vậy, hắn mới có thể bảo vệ báu vật quý giá nhất của mình.

"Thực ra anh đã hy sinh rất nhiều vì em." – Chu Doãn Thịnh cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi chồng mình, khoé mắt ửng đỏ.

"Tối nay để em nấu cơm cho, hai người xem TV một lúc trước đi." – Giúp chồng mình thay quần áo ở nhà, xỏ dép lê rồi bế hắn đến sô pha tầng một xong, Chu Doãn Thịnh vào bếp mở tủ lạnh.

"Cậu có làm được không đấy?" – Tiết lão tứ tỏ vẻ không tin tưởng.

"Đừng quên tôi sống xa cha mẹ từ nhỏ, nếu nấu cơm thôi mà cũng không biết thì chắc tôi chết đói từ lâu rồi." – Chu Doãn Thịnh lấy từng nguyên liệu cần dùng ra, sau đó đeo tạp dề lên người.

"Nói thật, cậu chẳng giống trẻ sống xa cha mẹ từ nhỏ như trong tư liệu ghi lại tẹo nào. Cậu giống cậu ấm nhà giàu hơn, đôi khi lại như một nghệ sĩ. Tóm lại dù là ngoại tại hay nội tại của cậu đều hơn xa người

khác, đè bẹp không biết bao nhiêu anh tài. Cậu thực sự là Hoàng Di?" – Tiết lão tứ tựa vai vào cửa phòng bếp, đôi mắt tràn ngập hoài nghi.

"Nghĩ thế nào tuỳ anh, dù sao tôi chính là tôi." – Chu Doãn Thịnh cười nhạo. Thấy Tiết Diêm điều khiển xe lăn mò vào, hắn vội vàng đóng cửa, mắng – "Nấu cơm thì có gì mà xem, lượn đê lượn đê."

Tiết lão tứ xoa xoa chiếc mũi bị đập bẹp, đẩy ông chủ ra phòng khách.

Sự thực chứng minh tay nghề của Chu Doãn Thịnh không kém chút nào, mấy món ăn thường ngày được bày chỉnh tề trên bàn cơm, toả hương nghi ngút. Tiết lão tứ đói muốn chết, vừa ăn ngấu nghiến vừa khen không dứt miệng. Chu Doãn Thịnh cũng không quá chú ý ăn, chỉ chăm chăm gắp đồ vào bát Tiết Diêm. Tiết Diêm cũng bận gắp cho hắn, đũa hai người nhiều lần va vào nhau giữa không trung, phát ra tiếng lạch cạch, ngay sau đó cả hai cùng phì cười.

"Ăn thì ăn đi, cứ show tình cảm mặn nồng làm gì?" – Tiết lão tứ vô cùng khinh bỉ.

"Tôi còn chưa bắt đầu show đâu mà anh đã không chịu nổi rồi?" – Chu Doãn Thịnh trợn trắng mắt, bỏ bát đĩa không vào máy rửa bát, sau đó lấy ba cốc bánh ngọt từ lò nướng ra, đặt vào khay rồi bưng lên.

"Tráng miệng ngọt sau bữa ăn, vừa nướng xong nên hơi nóng, ăn cẩn thận." – Hắn cố tình nhấn mạnh ba chữ "ăn cẩn thận".

Nhưng Tiết lão tứ căn bản không nghe, cầm lấy bánh ngọt ngoạm vài miếng hết sạch.

Chu Doãn Thịnh lập tức che miệng anh chồng, cảnh cáo – "Đừng học anh ta, cẩn thận nghẹn chết."

Tiêt Diêm đương nhiên là cái gì cũng nghe vợ, cắn từng miếng nhỏ, ăn chậm nhai kỹ. Chu Doãn Thịnh chống cằm, chăm chú ngắm nhìn anh chồng nhà mình. Thấy người nọ ăn hết miếng này đến miếng khác, hắn không khỏi nghển cổ nhìn vào cốc giấy, trong lòng thầm nói: Sao vẫn chưa ăn đến?

Đúng lúc này, trong miệng Tiết Diêm chợt vang lên tiếng "lộp cộp", răng cửa bị vật cứng nào đó va phải. Hắn lấy ra xem thử, thì ra là một chiếc nhẫn kim cương dành cho nam giới.

Chu Doãn Thịnh cười sặc sụa, vừa đeo nhẫn vào ngón áp út của hắn vừa nói – "Thấy có bài báo nói có người từng hại người yêu chết nghẹn vì kiểu cầu hôn này, em còn lo anh cũng sẽ bi kịch. Không chết nghẹn là tốt rồi, không chết nghẹn thì chúng ta kết hôn thôi, đừng lãng phí sinh mệnh." – Nói đoạn, hắn nhìn về phía Tiết lão tứ – lúc này đang che miệng nhịn cười – "Anh thấy đúng không?"

"Đúng." – Tiết lão tứ gật đầu lia lịa, gương mặt đỏ bừng vì nín cười.

Tiết Diêm nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Hạnh phúc bất ngờ

này quá lớn, khiến đầu óc hắn đê mê, quay cuồng.

"Anh đồng ý chứ? Đồng ý thì mình tổ chức mấy bàn tiệc, ghi tên vào gia phả trước rồi nhân mấy ngày rảnh rỗi này đi gửi thiệp mời. Chồng à, xác nhận một câu xem nào." – Chu Doãn Thịnh ôm cổ anh chồng, cắn tai hắn một phát, vẻ mặt cợt nhả đặc biệt gợi nện. Tiết Diêm cứng nhắc quay đầu, chỉ muốn lập tức ấn hắn lên bàn cơm mà chiếm giữ. Sao cậu ấy có thể đáng yêu đến vậy?

Tiết lão tứ bị tiếng "chồng à" của Chu Doãn Thịnh làm cho phì cười, bèn vội vàng che miệng chạy ra ngoài. Hèn gì mới nãy bảo còn chưa bắt đầu show tình cảm, giờ mới là thực sự này. Quả nhiên là chói loà đôi mắt cún hợp kim titan của anh ta.

"Mai em mang mấy tấm thiệp mẫu đến cho hai người chọn nhé. Giờ em còn có việc, đi trước đây."

Cửa nhà đóng sầm lại. Tiết Diêm lập tức nâng thiếu niên lên, ấn lên vật cứng sưng phồng của mình, đồng thời thô lỗ gặm cắn bờ môi hồng hào, nhẫn nhụi nọ. Yêu thương cậu ấy, việc duy nhất hắn muốn làm lúc này chính là yêu thương cậu ấy một cách nồng nhiệt.

Tiết Tử Hiên về đến nhà, chẳng nói chẳng rằng mà đi thẳng lên tầng.

"Hoàng Di đâu?" – Tiết Thuỵ nóng lòng truy hỏi.

"Bị Tiết Diêm đón đi rồi."

"Mất dạy! Nếu không phải tao dẫn nó về, nó có thể sống yên ổn được như bây giờ chắc? Cái loại vong ân bội nghĩa, còn muốn lấy Tiết Diêm ra áp chế tao! Tao sợ nó chắc! Tĩnh Y, nó không đi thì con đi! Tiết mục biểu diễn ở Hội nghị thượng đỉnh mười nước rất quan trọng, mấy ngày này con cố gắng chịu khó luyện tập." – Tiết Thuỵ căn dặn như thật. Tuy Tiết Lý Đan Ny và Tiết Tử Hiên đều là những nghệ sĩ âm nhạc nhất nhì Trung Quốc, nhưng ông lại không có chút hứng thú nào với âm nhạc, cũng không biết cùng một bản nhạc mà cho những người khác nhau biểu diễn thì sẽ có gì khác nhau. Năm nay vừa đúng kỷ niệm bảy mươi năm chiến thắng phát xít, mà tiền thân của Hội nghị thượng đỉnh mười nước thành viên là Liên minh chống phát xít, *Đế quốc tôi* là tiết mục bắt buộc, có ý nghĩa vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể chối từ. Vì Hoàng Di nhận được lời mời, ông ta cũng có thể hưởng sái, nhận được một tấm thiệp mời tham dự yến tiệc đêm cuối cùng. Đây là cơ hội để ông ta thoát khỏi bổn gia, vươn đến tầm cao mới, bất kể thế nào cũng không thể bỏ qua. Thế nên không cần biết là Hoàng Di hay Tiết Tĩnh Y, dù sao chỉ cần một trong hai người cần lên sân khấu biểu diễn.

"Anh nói gì? Anh điên à? Tĩnh Y làm sao đánh được!" – Tiết Lý Đan Ny hét thất thanh. Trình độ của thiếu niên kia là gì? Dẫu có tống đến châu Âu thế kỷ trước cũng là nghệ sĩ dương cầm hàng đầu, đủ sức sánh vai với những bậc thầy như Sears, Tiết Tĩnh Y muốn thay mà được chắc? Lại còn là diễn tấu một siêu phẩm đậm tính sử thi như *Đế quốc tôi*, e rằng ngay cả một chương Tiết Tĩnh Y cũng không đánh hết được.

Trình độ con gái mình rốt cuộc ra sao, không ai hiểu rõ hơn bà ta. Cô ta có năng khiếu, nhưng trừ phi xảy ra kỳ tích, nếu không cô ta sẽ không bao giờ có thể với tới độ cao của Hoàng Di.

"Con khuyên bố nên bỏ cái suy nghĩ ngu xuẩn này đi. Tiết Tĩnh Y không làm được đâu." – Tiết Tử Hiên đi thẳng lên gác, đầu cũng không buồn ngoảnh lại. Anh ta đã mệt mỏi lắm rồi, lời lên án của thiếu niên cứ vang đi vọng lại trong đầu anh ta, thể hiện rõ hắn đã phát hiện phần nào âm mưu nhà họ Tiết, bằng không hắn sẽ không nói ra câu "khiến tôi trở thành cái bóng của Tĩnh Y" chọc trúng tim đen như vậy. Thực ra cậu ấy vẫn luôn rất bất an đúng không? Thế nên mới bỗng dưng bùng nổ như vậy. Nên làm sao bây giờ? Làm sao mới có thể trấn an cậu ấy, để cậu ấy trở về bên mình?

Ngoại trừ điều này, Tiết Tử Hiên không suy nghĩ được bất cứ chuyện gì khác.

Tiết Tĩnh Y vốn định từ chối, nhưng nghe mẹ và anh trai đồng loạt phủ định, lòng hiếu thắng của cô ta bỗng bùng lên, tức thì gật đầu – "Bố, con có thể thử xem." – Chẳng phải chỉ là *Đế quốc tôi* thôi sao? Chỉ cần cố gắng luyện thêm, cô ta cũng có thể đánh được.

"Con gái rượu của bố, bố không tin Hoàng Di đánh được mà con lại không. Chẳng phải chỉ là ấn phím theo bản nhạc hay sao, quá đơn giản." – Tiết Thuỵ phất tay.

Tiết Lý Đan Ny cạn lời. Tiết Tử Hiên cũng quay đầu, nhìn hai cha con với ánh mắt không thể tin nổi.

"Đây là tiết mục diễn tấu tại Hội nghị thượng đỉnh, nếu có sai sót sẽ gây nên sự cố chính trị. Tiết Tĩnh Y, mày phải hiểu giờ không phải lúc để mày phô phang. Với trình độ của mày, luyện mười năm cũng không đuổi kịp Tiểu Di đâu." – Nghe kỹ, trong giọng nói lãnh đạm của anh ta còn ẩn hàm nét khinh miệt.

"Đúng vậy, đánh không hay nhà mình sẽ bị phê bình, Tĩnh Y con đừng làm liều." – Tiết Lý Đan Ny kéo con gái mình.

"Con không làm liều, bố mẹ cho con vài ngày, con luyện tập một chút là được." – Tiết Tĩnh Y vô cùng cố chấp. Mẹ và anh trai càng khuyên can lại càng khơi dậy tâm lý phản nghịch của cô ta. Mấy ngày này, cô ta vẫn chưa chạm vào dương cầm lần nào, nhưng ở trong mơ, cô ta sẽ hoá thân thành Hoàng Di, khoác trên mình chiếc áo đuôi tôm đen, mặc sức múa ngón giữa thính phòng. Cảm giác thoả thuê ấy quá mức chân thật, khiến cô ta sau khi tỉnh dậy vẫn còn nhớ mãi. Cô ta nghĩ đây nhất định là tương lai của mình, một người xuất sắc hơn cả Hoàng Di.

Cô ta tin chắc là vậy, cho nên không muốn nghe bất kỳ ai khuyên bảo.

Được cô ta cam đoan, Tiết Thuỵ lập tức thúc giục cô ta đến phòng đàn.

"Đi thôi, xem xem trình độ của mày là như nào." – Tiết Tử Hiên nhếch mép, rốt cuộc lộ rõ vẻ khinh miệt. Anh ta đã từng rất thích đứa em gái này, nhưng cô ta năm lần bảy lượt lợi dụng Tiểu Di, bắt nạt Tiểu Di, mượn tài năng của Tiểu Di hòng thoả mãn lòng hư vinh của mình, tất cả những hành vi này đã bào mòn niềm yêu thích của anh ta. Trái tim cô ta đã bị những tham vọng xấu xa khống chế, sẽ mãi mãi không thể

đánh ra những tiếng nhạc thuần tuý nữa. Chỉ cần nhìn đôi mắt vẩn đục của cô ta, anh ta đã có thể đưa ra kết luận này.

Tiết Tĩnh Y không thể làm gì khác ngoài đi vào phòng đàn. Cô ta ngồi xuống trước dương cầm, hít sâu, cố gắng tìm lại cảm giác khi hoá thành Hoàng Di trong mơ. Mình là Hoàng Di, trên đời này không có bất kỳ bản nhạc nào có thể làm khó mình. Cô ta âm thầm thôi miên mình, không hề nhận ra rằng hiện thực đã bị đảo lộn. Hoàng Di không phải cái bóng của cô ta, mà chính cô ta đã trở thành cái bóng của hoàng Di sau bao ngày bị nỗi sợ đè lên vai. Mọi sự kiêu hãnh và tự tin đều đã bị dập nát hoàn toàn, thay vào đó chính là cố chấp và tự ti. Một khi chạm vào đàn, những cố chấp và tự ti này sẽ bộc phát như vũ bão.

Cô ta tìm được một chút linh cảm, nhìn nhạc phổ, nhấn phím đàn, rồi lại nhìn nhạc phổ, lại nhấn phím đàn, đánh ra một giai điệu đứt quãng không ra đâu vào đâu.

Không chỉ Tiết Tử Hiên và Tiết Lý Đan Ny nhíu chặt mày, mà ngay cả Tiết Thuỵ cũng đơ cả người. Đây là trình độ của con gái mình? Ông ta nhớ rõ ràng trước kia không phải như vậy!

Đánh đến đoạn thứ hai, Tiết Tĩnh Y rốt cuộc không thể đánh tiếp được nữa. Giai điệu lúc này đã hoàn toàn biến dạng, tựa như một con mèo bị giật mình nhảy lung tung trên phím đàn, không hề có quy luật, nói gì đến êm tai. Gọi những tiếng đàn này là tạp âm cũng không sai. Cô ta gượng đánh thêm một lúc, cuối cùng chậm rãi dừng lại, nhìn về phía cha mẹ và anh trai.

Chung quy cô ta không phải Hoàng Di, không thể đánh tự nhiên, trôi chảy như Hoàng Di được.

"Tĩnh Y, con nói thật cho bố biết, con có đánh được hay không? Bố đã đồng ý với Bộ Ngoại giao, họ cũng đã báo tiết mục này lên trên, giờ con lại bảo không làm được, sẽ hại chết bố đấy biết không?" – Ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt Tiết Thuỵ tức thì xanh mét.

170. Quyển 14 - Chương 13

Chuyển ngữ: Phong Lưu

Beta: BuBu

Trên bàn bày đủ mọi kiểu dáng thiệp mời, Chu Doãn Thịnh và Tiết Diêm đang nghiêm túc lựa chọn. Chiếc laptop trên sô pha đang phát một bản nhạc dương cầm, không biết là ai biểu diễn mà cứ giật cà giật cục rất khó nghe. Tiết lão tứ mới nghe hai phút đã không chịu nổi, gào toáng – "Tiểu Di, tắt bài này đi được không, đau tai quá! Bình thường cậu nhã nhặn thế, trình độ diễn tấu hàng đầu thế giới thế mà sao lại thích nghe thứ nhạc bùm bùm chát chát này? Ai đánh đấy, còn post lên mạng nữa, không sợ chết chìm trong nước miếng à."

Anh ta vừa nói vừa đưa thông tin mấy tiệm hoa cho ông chủ. Hôm qua anh ta nói mang thiệp mẫu đến

cho họ chọn thực ra chỉ là đùa, nào ngờ chưa tới tám giờ sáng, ông chủ đã gọi điện hỏi sao vẫn chưa mang thiệp đến. Không còn cách nào khác, anh ta đành phải xử lý tất cả mọi chuyện cần xử lý. Hai người kia không hổ là một đôi, cái tính làm việc gì cũng phải nhanh gọn lẹ quả thực giống nhau như đúc.

"Cứ nghe đi, nói gì nói lắm!" – Chu Doãn Thịnh vừa cười khì vừa lườm anh ta một cái, đưa một chiếc thiệp đỏ cho Tiết Diêm – "Cái này sao anh?"

"Được." – Tiết Diêm bày mấy trang quảng cáo của một tiệm hoa lên bàn, cười nói – "Nơi tổ chức hôn lễ trang trí bằng nguyệt quý, không cần hoa hồng."

"OK, em thích nguyệt quý." – Chu Doãn Thịnh tán thành. Họ cũng không định tổ chức lớn, chỉ mời bạn bè và họ hàng của Tiết Diêm cùng ăn một bữa là được, sau đó ghi tên vào gia phả. Trung Quốc không thừa nhận hôn nhân đồng giới, nhưng tông tộc Tiết thị thì có, trước kia còn từng có tiền lệ một trưởng họ cưới nam giới làm vợ, tuy trải qua nhiều khúc chiết nhưng cuối cùng cũng được thoả nguyện. Bởi vậy, có thể thấy khả năng hoà nhập của Tiết thị vô cùng mạnh mẽ.

"Hể, trời *** nãy giờ cứ nghĩ mãi không biết là thánh nào đang lên đồng, hoá ra là người chị em Tiết Tĩnh Y của cậu. Hai người thực sự chui ra từ một trứng à? Sao nó đánh chán thế? Nghe cậu diễn tấu xong, giờ nghe nó diễn tấu, anh đến chết mất!" – Tiết lão tứ thực sự không chịu nổi ô nhiễm tiếng ồn, chạy đến sô pha tắt máy tính, nào ngờ vừa nhìn vào màn hình, mắt anh ta suýt nữa lọt tròng.

"Có lần Tiết Nhị tổ chức tiệc sinh nhật ở Trung Hoa Cẩm Tú, cho hai đứa con của mình lên biểu diễn dương cầm, lúc đấy anh còn cảm thấy con bé này có năng khiếu, đánh cũng hay phết, sao giờ lại ra nông nỗi này?" – Tiết lão tứ gắng gượng nghe một hồi, hỏi – "Đây là *Đế quốc tôi*?"

"Chính xác, anh nghe ra à?" – Ngay từ sáng sớm hôm nay, Chu Doãn Thịnh đã bật camera giám sát mà mình đặt trong nhà họ Tiết, xem xét tình hình Tiết Tĩnh Y.

"Thật lòng thì căn bản là không nghe ra, tại thấy chữ trên nhạc phổ nên mới biết." – Thấy vẻ mặt Tiết Tĩnh Y vặn vẹo đến đáng sợ, Tiết lão tứ không khỏi lắc đầu – "Không đánh được thì đừng đánh, thế này khác nào tự mình hành mình đâu cơ chứ." – Nhờ Chu Doãn Thịnh, hiện nay anh ta đã trang bị được cho mình những kiến thức âm nhạc cơ bản, biết *Đế quốc tôi* là một siêu phẩm như thế nào, cũng biết trình độ của Tiết Tĩnh Y rốt cuộc đến đâu. Nói toạc ra thì là chỉ nhỉnh hơn người mới học một tí teo mà thôi.

"Nó không thể không đánh. Tôi rời khỏi nhà họ Tiết, nó sẽ phải biểu diễn tại Hội nghị thượng đỉnh mười nước thay tôi."

"Xì, trình này mà đòi đi biểu diễn cho các nguyên thủ quốc gia? Đầu óc Tiết nhị không bị sao chứ? Ông ta chán sống à?" – Tiết lão tứ cười phá lên.

"Tôi thì tôi mong nó đi, nhưng Tiết Lý Đan Ny và Tiết Tử Hiên không dễ lừa, chắc chắn sẽ ngăn cản." – Chu Doãn Thịnh lắc đầu một cách tiếc nuối. Hắn vốn cũng không định dùng chuyện biểu diễn này để xử Tiết Tĩnh Y. Tiết Tĩnh Y điên, nhưng người nhà họ Tiết không điên, tuyệt đối sẽ không để cô ta trở thành trò cười xuyên lục địa.

Tiết Diêm cười nói – "Thế thì chờ Tiết lão Nhị đến đây cầu xin em đi. Khi nào ông ta đến, anh sẽ báo cho ông ta tin mình chuẩn bị kết hôn."

"Nhớ em là bông sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn đấy nhé, em không biết gì đâu đấy." – Chu Doãn Thịnh quàng tay quanh cổ hắn, vừa dặn dò vừa gặm môi chồng mình, ánh mắt loé vẻ ranh mãnh.

"Ừ, em không biết gì hết, em là đoá cúc nhỏ nở rộ trong nhà kính, là chú chim non núp dưới cánh anh. Em chỉ cần ngoan ngoãn để anh bảo vệ, không cần biết thế giới tàn khốc bên ngoài." – Tiết Diêm vươn lưỡi tách răng hắn ra, lúng búng thì thầm.

Không ngờ người xưa nay luôn bạo ngược như ông chủ cũng biết nói những lời âu yếm ngọt chết người không đền mạng như vậy, Tiết lão tứ bày tỏ mình thực sự hết chịu nổi rồi. Với cả đoá cúc nhỏ, chú chim non gì đó thực sự là hình dung Hoàng Di? Cha nội này rõ ràng là sói đội lốt cừu OK? Không thấy cả nhà Tiết Thuỵ bị hắn đùa quay như chong chóng hả?

Ba ngày sau, nhà họ Tiết.

Tiết Thuỵ gọi con trai vào phòng đàn – "Mấy ngày nay em gái con vẫn luôn chăm chỉ luyện tập. Mới đầu đúng là đánh không quá trôi chảy thật, nhưng giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Con xem hộ em xem còn chỗ nào chưa được không thì mau sửa lại cho đúng. Bộ Ngoại giao nhắc bố mai đưa em con đến tham gia diễn tập."

Suốt khoảng thời gian này, Tiết Tử Hiên vẫn luôn giam mình trong phòng, mới mấy ngày ngắn ngủi đã gầy đi trông thấy, sắc mặt cũng vô cùng tiều tuỵ. Giọng anh ta khản đặc – "Bố, khi nào bố mới đón Tiểu Di về?"

"Nó có thể đi đâu cơ chứ? Tiết Diêm tính tình bạo ngược, tráo trở, ôn hoà với nó được vài lần là cùng, không đến mấy ngày là lại ngán đá nó đi ngay mà. Đến lúc đấy hãy đi, cho nó biết thế nào là lễ độ. Mình cho nó ăn cho nó mặc mà nó lại còn dám ra điều kiện với mình, thứ con hoang mất dạy."

Tiết Tử Hiên vô cùng bất mãn với lời lẽ ác độc của cha mình, cười khẩy nói – "Bố cho em ấy ăn cho em ấy mặc là để làm gì? Để moi tim em ấy! Em ấy còn phải biết lễ độ thế nào nữa? Chủ động nằm lên bàn mổ cho mấy người mổ bụng?"

"Sao, con không nỡ à?" – Tiết Thuỵ nhìn chòng chọc con trai mình bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Đúng, con không nỡ." – Tiết Tử Hiên thản nhiên nhìn lại.

"Bố mẹ làm thế vì để cứu em con!"

"Vậy thì tìm cái khác. Nếu bố mẹ dám động vào em ấy, con sẽ đến đồn cảnh sát tố giác tất cả."

Tiết Thuỵ tức điên, đang định nổi sùng thì thấy Tiết Tử Hiên bình tĩnh mở cửa phòng, bước lại gần đàn dương cầm, nơi Tiết Tĩnh Y đang ngồi. Tiết Tĩnh Y là một người giàu nghị lực, đã xác định chuyện gì thì sẽ dũng cảm tiến lên, nếu không kiếp trước cũng sẽ không kiên trì biểu diễn dù cho bệnh tim tái phát. Trong ba ngày này, cô ta luyện tập bất kể ngày đêm, rốt cuộc có thể đánh trôi chảy *Đế quốc tôi*. Việc mà cô ta vốn cho rằng tuyệt đối không thể làm được, thực ra chỉ cần bức ép bản thân một chút là có thể bước lên một bậc thang mới. Điều này khiến trái tim chìm trong áp lực suốt thời gian dài của cô ta cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

"Anh hai, anh nghe thử xem em đánh thế nào nhé." – Cô ta ngẩng đầu, cười vui vẻ.

Tiết Tử Hiên lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, bước đến bên cửa sổ, kéo hết rèm cửa ra.

Tiết Thuỵ lập tức ẩn đi vẻ giận dữ, nhếch nhếch môi cười gượng – "Tĩnh Y, đánh cho anh nghe đi con. Hôm nay tận dụng thời gian luyện thêm vài lần nữa, mai bố đưa con đến toà nhà Quốc hội diễn tập."

"Vâng ạ." – Tiết Tĩnh Y gật đầu. Trong khoảng thời gian này, cô ta vẫn luôn sống trong cái bóng của Chu Doãn Thịnh, ban ngày xem hắn diễn tấu, ban đêm liền mơ thấy mình hoá thành hắn, mặc áo đuôi tôm lên sân khấu. Cô ta gần như hoá thành cái bóng của Chu Doãn Thịnh, ảo tưởng mình có thể sở hữu tài năng và vinh quanh của hắn. Hơn nữa, do liên tiếp xem một số bài báo về những trường hợp tính cách người bệnh thay đổi hoàn toàn sau khi được ghép tim, dần dà, cô ta đánh mất tâm trí, hình thành nên tâm tính cố chấp cực độ. Trước mặt Chu Doãn Thịnh, cô ta sẽ yếu đuối, tự ti như một cái bóng. Nhưng khi không có Chu Doãn Thịnh, cô ta lại sẽ cho rằng mình có thể thay thế hắn.

Cô ta đã sớm rơi vào cạm bẫy mà Chu Doãn Thịnh bày ra cho cô ta, ngày càng trở nên điên khùng, cố chấp. Điều này khiến cô ta không thể nào nhận rõ bản thân và người khác. Cô ta sống trong ảo tưởng, lại cho rằng ảo tưởng mới là thật. Cô ta trong quá khứ sẽ không bao giờ xung động cho rằng mình có thể diễn tấu *Đế quốc tôi* một cách hoàn mỹ, cũng như đại diện cho Trung Quốc biểu diễn trước mặt bao nhiêu nguyên thủ quốc gia như vậy.

Tiết Tử Hiên hai tay đút túi, nhìn hai cha con tự tin quá độ với ánh mắt đầy trào phúng. Họ điên cả rồi.

Tiết Lý Đan Ny hoãn lịch làm việc, gấp rút trở về, vì đồng nghiệp của bà ta nói với bà ta rằng Tiết Thuỵ đã nhận lời mời của Bộ Ngoại giao, ngày mai sẽ đưa Tiết Tĩnh Y đi diễn tập, dàn nhạc của họ phụ trách tấu đệm cho Tiết Tĩnh Y, đến lúc đó sẽ đi cùng. Tiết Tĩnh Y định diễn tấu *Đế quốc tôi* trước mặt các nguyên thủ quốc gia? Đùa gì vậy! Lúc ấy, bà ta suýt nữa ngất xỉu.

Khi bà ta về đến nhà, Tiết Tĩnh Y đã đánh đến chương thứ ba. Cô ta nhìn nhạc phổ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Lần này, cô ta không nhấn sai một nốt nào, giai điệu cũng rất lưu loát. Tiết Thuỵ lắc lư đầu, nghe mê mẩn. Trong mắt ông ta, chỉ cần bản nhạc liền mạch là được, đủ để bước lên sân khấu quốc tế.

Nhưng tâm trạng của Tiết Tử Hiên và Tiết Lý Đan Ny chỉ có thể hình dung bằng hai chữ "hoang đường".

Không nhẫn nhịn được đến khi bản nhạc kết thúc, Tiết Tử Hiên bước đến sập mạnh nắp đàn. Đôi tay suýt nữa bị nghiến gãy, Tiết Tĩnh Y kêu thảm thiết, khoé mắt tức thì ầng ậng nước, nhìn về phía anh ta với vẻ sợ hãi, không dám tin tưởng. Tiết Thuỵ và Tiết Lý Đan Ny hoàn hồn, vội vàng kéo anh ta ra, chất vấn – "Sao mày làm thế với em mày? Mày điên à?"

"Con điên? Là mấy người điên mới đúng! Trình độ như vậy mà cũng đòi biểu diễn ở toà nhà Quốc hội, mấy người cho rằng người khác đều điếc hết chắc?" – Anh ta thong thả cởi găng tay, lạnh lùng nói – "Tránh ra, tao đánh một lần cho mà nghe."

Tiết Tĩnh Y sợ đến nỗi cả trái tim đều co giật đau đớn, vội vàng che mười ngón tay sưng tấy chui vào lòng Tiết Lý Đan Ny, nước mắt như mưa. Tiết Lý Đan Ny vốn cũng muốn trách cứ cô ta mơ tưởng hão huyền, nhưng thấy bộ dạng chật vật của cô ta, bà ta lại tức khắc mềm lòng.

Tiết Thuỵ bị con trai chọc giận hai lần, đã sớm mất hết kiên nhẫn. Nhưng biểu diễn là chuyện lớn, không thể qua loa. Nếu con trai nói không được, ông ta ở lại nghe một chút cũng không sao, mặc dù ông ta cho rằng con gái mình đã diễn tấu hoàn mỹ lắm rồi.

Tiết Tử Hiên hít sâu, nhấn xuống phím đàn. Anh ta cố gắng đưa suy nghĩ của mình về với niên đại mưa bom bão đạn kia, cố gắng lý giải cảm xúc của những phận người trong tình cảnh nguy nan đứng lên đấu tranh bảo vệ quê nhà. Nhưng cuối cùng, anh ta vẫn thất bại. Đây là bản nhạc duy nhất anh ta không thể diễn tấu. Mặc dù đã luyện tập suốt năm năm ròng, anh ta vẫn không dám diễn tấu trước công chúng.

Nhưng trình độ của anh ta ở đó, dẫu thế nào cũng cao hơn Tiết Tĩnh Y vô số lần. Tiếng đàn của anh ta vô cùng kiên định, bao hàm một sức mạnh bất khuất, người không có kiến thức âm nhạc cũng có thể dễ dàng phân biệt rõ sự khác nhau giữa anh ta và Tiết Tĩnh Y. Tiếng đàn của anh ta như tảng đá, có thể va chạm vào lòng người; mà tiếng đàn của Tiết Tĩnh Y thì như một viên kẹo dẻo, thừa ngọt ngào, thiếu vững chãi. Nhưng *Đế quốc tôi* vốn không phải điệu Valse ngọt ngào, lãng mạn gì, mà là tiếng gọi hào hùng, bi tráng.

So sánh với đó, màn biểu diễn trước đó của Tiết Tĩnh Y tựa như một trò cười.

Tiết Lý Đan Ny biết chồng mình mù kiến thức, bèn lấy di động tìm thông tin về *Đế quốc tôi*rồi đưa cho ông ta xem, lặng lẽ lắc đầu thở dài. Bà ta dùng cách thức uyển chuyển để nhắc cho chồng mình, rằng con gái mình không thể được.

Vẻ mặt lơ đễnh của ông ta dần dần trở nên nghiêm túc. Đến khi con trai đánh xong, thái dương ông ta bắt đầu đau rần rật. Thì ra đánh đàn không phải chỉ cần lưu loát là được.

Tiết Tử Hiên trầm mặc một hồi, đặt di dộng lên giá nhạc, lạnh nhạt nói – "Bố nghe ra sự khác nhau giữa con và Tiết Tĩnh Y chưa? Giờ con cho bố nghe xem Tiểu Di và tác giả của bản nhạc này đánh như thế nào. Không hiểu âm nhạc cũng không sao, chỉ cần bố không điếc thì con dám chắc bố có thể nghe ra hay dở."

Anh ta nhếch miệng một cách châm chọc, sau đó ấn play. Đây là clip ngắn do một cư dân mạng người Levine biên chỉnh. Người nọ cắt ghép video Ivanov diễn tấu ở chiến hào năm đó và video Chu Doãn Thịnh diễn tấu ở vòng chung kết lại với nhau, mỗi người diễn tấu hai chương, một ba, hai bốn đan xen, ghép cạnh

nhau không hề có cảm giác không phù hợp. Tiếng đàn sục sôi, oanh liệt khiến cả chùm đèn thuỷ tinh trên đầu cũng rung lên. Nếu nói màn diễn tấu của Tiết Tử Hiên tựa như tảng đá, vậy thì màn diễn tấu của hai người này là hoà âm giữa máu và lửa, giữa sắt thép và dung nham, giữa sự sống và cái chết. Lực lượng tuyệt đối này có thể đâm thủng màng nhĩ, tác động đến linh hồn người nghe, châm lên nhiệt huyết của mọi người.

Tiết Thuỵ chưa từng xem Chu Doãn Thịnh biểu diễn bao giờ, không biết trạng thái của hắn khi ngồi trước dương cầm là như vậy. Kiên định, bất bại, không gì không làm được. Ông ta ngồi phịch xuống sô pha, vẻ mặt dần dần trở nên vặn vẹo.

Thì ra đây là nguyên nhân nguyên thủ Đế quốc Levine chỉ định Chu Doãn Thịnh biểu diễn, ông ta rốt cuộc biết. May có con trai ngăn cản, nếu không để con gái lỗ mãng đến toà nhà Quốc hội diễn tập, ông ta còn mặt mũi nào ở lại thủ đô này nữa? Ngay cả người mù tịt về âm nhạc như ông ta còn có thể nghe ra sự khác nhau giữa ba… không, nói chính xác là bốn bản, huống gì người khác.

Tiết Tĩnh Y trốn trong lòng Tiết Lý Đan Ny, dùng đôi tay sưng tấy che mặt, không dám nhìn biểu cảm của cha mình. Video này tựa như một bàn tay tát thẳng vào mặt cô ta, kéo cô ta ra khỏi huyễn tưởng của bản thân. Giờ cô ta chỉ muốn đào một cái hố mà chui vào. Tại sao cô ta cứ nhất định muốn thay thế Hoàng Di? Đúng là điên rồ!

"Tĩnh Y, chẳng phải con nói mình chắc chắn có thể hay sao? Nếu ngày mai bố đưa con đến toà nhà Quốc hội, bố sẽ thành trò cười của cả thành phố này! Con có não hay không, hả? Đây là chuyện con có thể hứa hão được à?" – Tiết Thuỵ tức muốn hộc máu, lập tức chất vấn.

"Nó ốm bệnh suốt, lấy đâu ra thời gian tập đàn. Anh to tiếng thế làm gì? Để nó đi biểu diễn thay Hoàng Di không phải là ý của anh à? Sao giờ lại đổ hết lỗi lên đầu con? Anh mau đi gọi điện từ chối Bộ Ngoại giao đi, anh gây hoạ thì tự anh đi mà giải quyết!" – Tiết Lý Đan Ny che chở đứa con gái đang run bần bật của mình.

Tiết Thuỵ trợn trừng, chỉ vào đôi mẹ con cùng một giuộc này, mãi không nói nên lời.

Tiết Tử Hiên đóng nắp đàn, lạnh lùng nói – "Tiết Tĩnh Y, sau này còn dám chạm vào đàn, tao sẽ đánh gãy tay mày."

"Mày nói gì? Mày dám uy hiếp em mày? Giờ đánh chưa tốt không có nghĩa về sau cũng không tốt! Mày tưởng tất cả mọi người giỏi đàn bẩm sinh như Hoàng Di à?" – Tiết Lý Đan Ny vặc chồng xong lại quay ra mắng con trai.

"Nó sẽ không bao giờ đánh hay được, tình yêu của nó dành cho âm nhạc đã khô cạn rồi, chỉ còn lại những tham vọng dơ bẩn. Mẹ cũng nghe tiếng đàn vừa rồi của nó, chắc mẹ cũng rõ trạng thái của nó bây giờ. Trước kia nó còn hơi chút linh động, chứ giờ chỉ còn lại sát khí." – Tiết Tử Hiên chậm rãi nói.

Tiết Tĩnh Y tức thì mặt cắt không còn một giọt máu, phải ôm chặt eo Tiết Lý Đan Ny mới không để mình ngất xỉu. Tiết Lý Đan Ny mấp máy miệng, rốt cuộc cũng không tìm được bất kỳ lý do nào để phản bác.

Bà ta cũng hoạt động âm nhạc, có thể biết một phần biểu diễn là hay hay dở. Kỹ thuật không thành thạo không thành vấn đề, nhưng không thể không có tình yêu và lòng chấp nhất dành cho âm nhạc. Thiếu hai điều này, điệu nhạc được đánh ra sẽ rất vô hồn, không bao giờ có thể đả động lòng người. Nếu con gái bà ta không thể điều chỉnh lại tâm thái, suốt đời này, cô ta sẽ không thể đạt được bất kỳ thành tựu nào.

Nhưng cô ta có thể điều chỉnh lại ư? Có một Hoàng Di để đối lập, việc này quả thực khó hơn lên trời. Cô ta dường như đã quen ngồi hưởng những lợi ích và vinh dự mà Hoàng Di mang lại, sớm đánh mất tâm tính ban đầu, không bao giờ tìm lại được nữa. Tiết Lý Đan Ny vòng tay ôm lấy con gái mình, trong lòng hối hận tột đỉnh. Nếu bà ta đưa Hoàng Di về từ ngay sau vòng loại thì giờ nhà họ Tiết cũng không gặp phải chuyện này.

Tiết Thuỵ bực bội đi qua đi lại mấy vòng, sau đó hỏi con trai – "Tử Hiên, con có thể đi thay Tĩnh Y không?"

"Bố cho rằng người mà bên trên chỉ định muốn thay là thay được à? Bố là ai? Tổng thống chắc?" – Tiết Tử Hiên đã chịu quá đủ gia đình này, vơ lấy điện thoại bỏ đi một mạch.

Tiết Thuỵ đứng ngây như phỗng trong chốc lát, cuối cùng không thể không gọi điện thương lượng với Bộ Ngoại giao.

"Đổi người? Không, không thể đổi, bên trên chỉ cần cô Tiết, không cần bất kỳ ai khác. Không, anh Tiết cũng không được, chúng tôi chỉ muốn lựa chọn tốt nhất."

"Phát bệnh? Có nghiêm trọng không? Nếu không nghiêm trọng, mọi người có thể điều trị thêm một thời gian rồi đến diễn tập cũng được. Hội nghị sẽ diễn ra vào hai tháng sau, vẫn còn thời gian. Chúng tôi dự định dùng kỹ thuật 3D tái hiện lại tiết mục diễn tấu của Ivanov trong cuộc kháng chiến bảo vệ Tổ quốc năm ấy, lúc đó cô Tiết sẽ chơi trên cùng một sân khấu với bậc thầy âm nhạc này. Các lãnh đạo rất thích ý tưởng tua lại thời gian này, đã chỉ định nó làm tiết mục áp chót của buổi tiệc tối, nếu cô Tiết không thể lên sân khấu, chúng tôi sẽ rất khó xử. Vậy nên mong cô Tiết nhất định phải tham dự buổi biểu diễn lần này. Nếu cần thiết, chúng tôi có thể phụ trách trợ giúp cô Tiết điều trị. Xin ông cứ yên tâm, chúng tôi sở hữu kỹ thuật điều trị tiên tiến nhất."

"Không không không, không cần làm phiền các anh, bệnh của Tĩnh Y là bệnh cũ, không nghiêm trọng, nghỉ ngơi mấy ngày là khoẻ. Tôi chỉ lo tình trạng sức khoẻ của cháu không ổn định, sợ lên sân khấu sẽ xảy ra sự cố gì không hay."

"Chỉ cần cô ấy đến, chúng tôi dĩ nhiên sẽ phụ trách tình trạng sức khoẻ của cô ấy. Khu luyện tập sẽ có nhân viên y tế túc trực 24/24, mọi người không cần lo lắng. Biểu hiện của cô Tiết ở Vienna vô cùng xuất sắc. Người có thể tái hiện *Đế quốc tôi* một cách hoàn mỹ như vậy nhất định cũng có nghị lực thép như Ivanov, chúng tôi tin cô ấy."

Nhân viên công tác càng tôn sùng Chu Doãn Thịnh, mồ hôi Tiết Thuỵ càng vã như tắm. Ông ta biết mình đã không còn đường từ chối, vì vậy đành cười gượng gác máy.

"Bảo sao muốn Hoàng Di đi thi hộ mày, thì ra là do chính mày không có bản lĩnh. Không có bản lĩnh thì về phòng ở yên trong phòng đi, đừng ra ngoài thêm phiền. Nếu thực sự bị mày lừa, chắc tao chẳng còn mặt mũi nào sống trên đất nước này nữa." – Xoay người nhìn vợ con mình, ông ta lớn tiếng đay nghiến.

Tiết Tĩnh Y áp mặt lên lưng Tiết Lý Đan Ny, lặng lẽ rơi nước mắt. Cha cô ta chưa từng nói chuyện với cô ta bằng giọng điệu căm ghét đến vậy bao giờ.

Tiết Lý Đan Ny trừng mắt với chồng một cái, nhưng cũng biết con gái mình đuối lý, bèn nhanh chóng ôm cô ta rời khỏi.

"Mẹ ơi, khi nào con có thể phẫu thuật?" – Đi được một đoạn xa, Tiết Tĩnh Y mới lí nhí dò hỏi Tiết Lý Đan Ny. Nếu được cấy trái tim của Hoàng Di, có bản nhạc khó nào cô ta không đánh được? Nỗi ám ảnh bệnh lý này đã chiếm cứ toàn bộ thần trí cô ta.

"Giờ chưa được." – Ánh mắt Tiết Lý Đan Ny tối sầm, bà ta trầm ngâm – "Ít nhất phải chờ thêm hai tháng nữa." – Hiện tại, chồng bà ta chắc chắn sẽ rất lo lắng mà đi tìm Hoàng Di. Phải chờ đến khi Hội nghị thượng đỉnh kết thúc, bọn họ mới có thể xử lý hắn, nếu không ai biểu diễn cho?

Thấy con gái toát vẻ thất vọng, bà ta vội vàng an ủi – "Mai mẹ đưa con đi kiểm tra sức khoẻ, hai tháng này con cứ cố gắng điều dưỡng thân thể, không cần quan tâm những chuyện khác."

Tiết Tĩnh Y gật đầu, miễn cưỡng kìm nén tâm trạng nôn nóng.

Tiết Thuỵ vừa thay xong comple thì thấy con trai đứng ngoài cửa – "Bố đi đón Tiểu Di à?" – Anh ta nhướn mày, anh mắt đầy trào phúng và chắc chắn.

"Đúng vậy." – Sắc mặt Tiết Thuỵ xanh mét. Hiện nay, ngoại trừ dỗ Hoàng Di về, ông ta không còn bất cứ biện pháp nào khác.

Hai cha con đêm hôm ghé thăm biệt thự Tiết Diêm đang ở, được người giúp việc dẫn đến phòng khách chờ đợi.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tiết Diêm vừa ngồi dậy đã bị thiếu niên toàn thân trần trụi quấn lấy, mơ mơ màng màng thì thào – "Đi đâu?"

"Tiết Thuỵ đến, anh xuống gặp ông ta một lát, em ngủ tiếp đi, anh về ngay bây giờ."

"Cho anh mười phút." – Chu Doãn Thịnh hé một mắt liếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường.

"Được, nhất định về trong mười phút." – Tiết Diêm cười khẽ, đặt đồng hồ báo thức, sau đó đặt một nụ hôn lên bả vai trơn nhẵn đáng yêu của thiếu niên. Cậu ấy một phút cũng không xa mình được, đặc biệt là ban đêm. Tiết Diêm nhớ có lần mình nửa đêm thức dậy uống nước, mới nán lại phòng bếp hơi lâu vài phút, thiếu niên đã vội vã chạy ra tìm, quần áo cũng chưa kịp mặc. Đến giờ nhớ lại, nét mặt hoảng hốt, ánh mắt tuyệt vọng cùng hai hàng nước mắt lăn dài trên má người nọ vẫn khiến Tiết Diêm đau lòng khôn xiết. Hắn phải gặng hỏi rất lâu mới biết thì ra là vì một cơn ác mộng, không khỏi dở khóc dở cười.

"Sao em dính như keo thế nhỉ?" – Tiết Diêm ngoài miệng than phiền, thực chất cũng chỉ muốn thiếu niên dính mình 24/24.

Chu Doãn Thịnh bất mãn "hứ" một tiếng. Dường như nhớ tới điều gì đó, hắn lại lồm cồm bò dậy, dụi mắt nói – "Em bế anh xuống giường."

"Anh tự làm được, em ngủ tiếp đi. Trước kia khi chưa gặp em, anh đều tự tắm rửa, thay quần áo, lên xuống giường… Em đừng chiều anh quá, kẻo anh đã tàn còn phế thật mất." – Tiết Diêm cười bất đắc dĩ, dùng đôi tay khoẻ khoắn chống người dậy, từ từ dịch đến xe lăn bên mép giường, sau đó khoác áo ngủ, thắt đai lưng cẩn thận.

"Diêm gia."

"Ông trẻ."

Tiết Thuỵ và Tiết Tử Hiên đồng thời đứng dậy.

"Ngồi đi, muộn thế rồi còn tìm tôi có việc gì?" – Tiết Diêm ra hiệu với người giúp việc châm cho hắn một điếu xì gà.

"Cháu với bố đến đón Tiểu Di." – Tiết Tử Hiên đi thẳng vào vấn đề.

"Đón cậu ấy về làm gì? Moi tim đổi cho Tiết Tĩnh Y?" – Tiết Diêm rít một hơi xì gà, ánh lửa đỏ sẫm hơi hừng lên, càng làm nổi bật nét mặt tối tăm, đáng sợ của hắn.

Tiết Thuỵ tức thì vã mồ hôi hột. Tiết Tử Hiên siết chặt nắm tay, bình tĩnh nói – "Tiểu Di có biết chuyện này không?"

"Tao sẽ không để chuyện này làm bẩn tai cậu ấy. Bọn mày tốt nhất nên dừng lại trước khi quá muộn, nếu không tao sẽ moi tim cả nhà bọn mày để đền mạng. Tiết Diêm tao là người thế nào, bọn mày cũng biết rồi đấy."

Tiết Thuỵ gật đầu lia lịa, hiểu quá rõ độ tàn nhẫn, độc ác của Tiết Diêm. Đáng lẽ ngay từ đầu, ông ta nên ý thức được toàn bộ tông tộc họ Tiết không có gì là bí mật đối với Tiết Diêm. Hắn muốn biết gì, hết thảy tài liệu chi tiết nhất, chuẩn xác nhất sẽ được đưa đến tay hắn trong vòng chưa đầy một giờ. Tiết Tử Hiên

tuy vẫn căm thù Tiết Diêm, nhưng lúc này cũng không thể không cảm ơn hành động che chở Tiểu Di của hắn. Anh ta nhấc mắt nhìn Tiết Diêm, sau đó tức thì đơ ra như trời trồng.

Tiết Diêm chỉ mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm, vạt áo rộng mở, để lộ cả mảng ngực vạm vỡ. Một chuỗi dấu đỏ trải khắp từ ngực đến cổ, có chỗ thậm chí thấy rõ dấu răng, có thể thấy người để lại những vết tích này nhiệt tình, nóng bỏng đến nhường nào.

Nhưng Tiết Diêm không nuôi gái, cũng không nuôi trai, cạnh hắn chỉ có một mình Tiểu Di.

Tiết Tử Hiên như rơi xuống hố băng, thể xác và tinh thần đều lạnh ngắt, cùng với đó là cảm giác hoang mang, tuyệt vọng. Anh ta chậm rãi chuyển tầm mắt, thấy một xấp thiệp mời bày bừa trên bàn, tấm trên cùng có vài dòng chữ rồng bay phượng múa:

Lễ Thành Hôn

Tiết Diêm & Hoàng Di

Trân trọng kính mời ông Tiết Chiếu Hãn tới dự bữa tiệc thân mật cùng gia đình chúng tôi.

Hôn lễ được tổ chức vào thứ hai, 01 – 10 – 2013 (tức ngày 16 tháng 08 năm Quý Tỵ).

Tại: Dinh thự dòng họ Tiết, núi Long Tuyền.

Rất hân hạnh được đón tiếp!

Tiết Diêm kính mời!

Lễ Thành Hôn của Tiết Diêm và Hoàng Di? Họ định kết hôn? Hai người đàn ông!?

Theo ánh mắt hoảng hốt của con trai, Tiết Thuỵ cũng trông thấy thiệp mời, suýt nữa đứng bật dậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-da-kiem-cuong-ma